Thiên Ý

Mạc Trung Chi Thủy

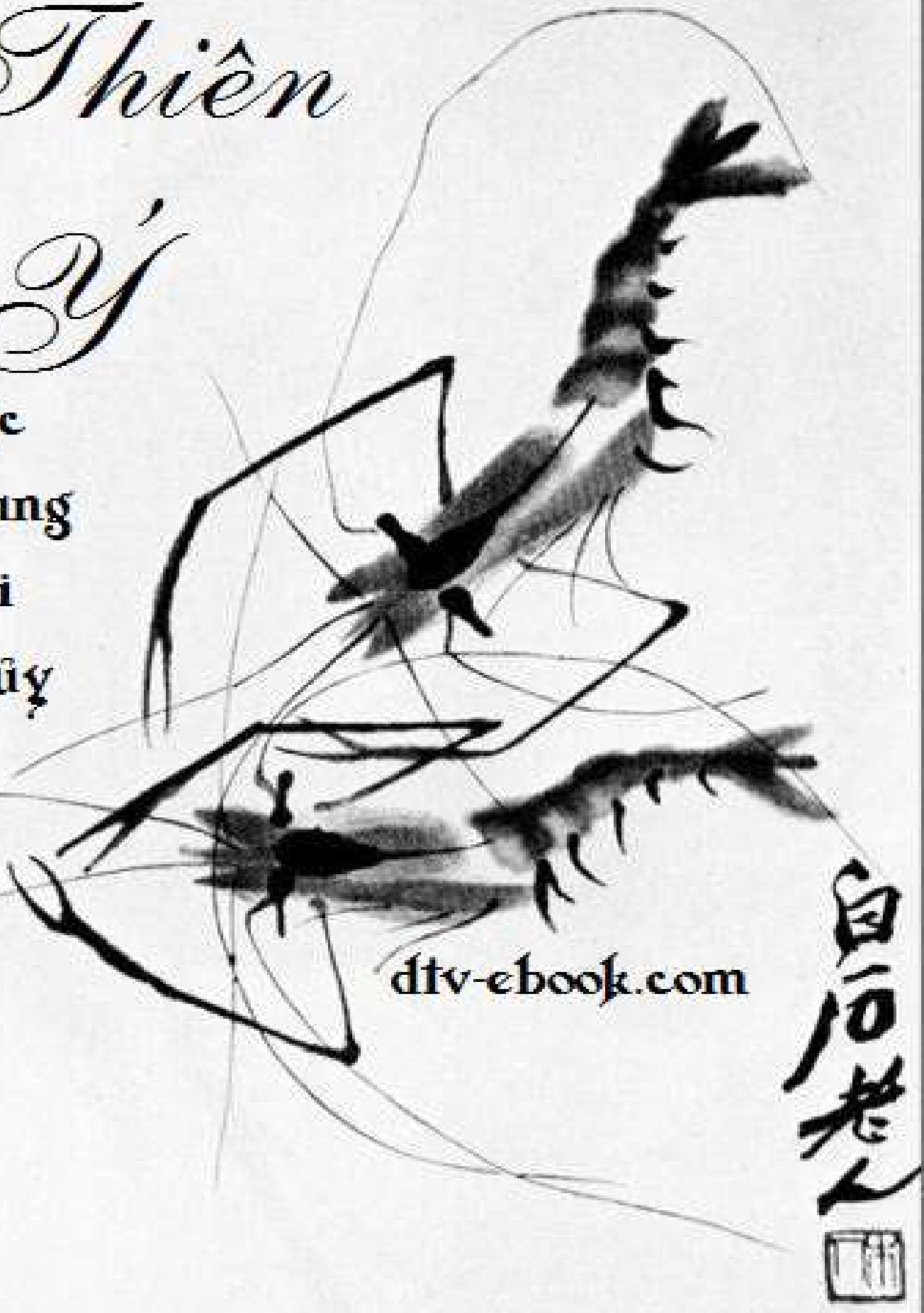

dtv-ebook.com

Mục lục

Chương 1: Vũ Trụ Thủy Khởi, Hư Môn.

Chương 2: Giá Như!

Chương 3: Phế Đi Tu Vi.

Chương 4: Xuyên Không, Đoạt Thể.

Chương 5: Đây Là Liễu Thiên?

Chương 6: Dị Giả Toàn Thư.

Chương 7: Cảnh Giới Của Mọi Người.

Chương 8: Đi Học.

Chương 9: Quá Nhanh.

Chương 10: Trung Dương Thành.

Chương 11: Khai Linh Thiên Mục Trận.

Chương 12: Đội Mười Hai.

Chương 13: Nhập Đội.

Chương 14: Hà Minh, Tăng Nhất.

Chương 15: Họa Từ Miệng Mà Ra

Chương 16: Buổi Học Đầu Tiên.

Chương 17: Vạn Điển Đường.

Chương 18: Ngũ Phiến.

Chương 19: Một Chiêu.

Chương 20: Ngũ Hành Nguyên Tố.

Chương 21: Tập Luyện Thể Lực.

Chương 22: Chọn Mật Tịch.

Chương 23: Bốn Bộ Mật Tịch.

Chương 24: Qua Một Ngày Bận Rộn.

Chương 25: Linh Dược Tu Luyện, Thạch Đăng.

Chương 26: Là Người Mạnh Nhất.

Chương 27: Công Pháp Tu Luyện.

Chương 28: Tây Kiếm Đế, Kiếm Căn.

Chương 29: Kiểm Tra.

https://thuviensach.vn

Chương 30: Đột Phá!

Chương 31: Linh Cơ Tam Kỳ

Chương 32: Tích Nhân Thuật.

Chương 33: Tàn Hồn Bí Ẩn.

Chương 34: Đốn Ngộ.

Chương 35: Đi Tìm.

Chương 36: Mộng Thoại.

Chương 37: Luyện Tập Võ Kỹ.

Chương 38: Một Tháng.

Chương 39: Đi Chơi.

Chương 40: Quản Thư Tụ Họp.

Chương 41: Huyền Vực.

Chương 42: Tiến Nhập Hoàng Cung.

Chương 43: Tiểu Cung Nữ.

Chương 44: Xuân Phong Quán, Kinh Tiên Lầu.

Chương 45: Đồng Xuyên Lão.

Chương 46: Giật Mình.

Chương 47: Phường Thị.

Chương 48: Khu Đồ Cổ

Chương 49: Ông Cháu Hướng Gia.

Chương 50: Tạm Biệt.

Chương 51: Tiên Lịch Thủy, Sắt Nối.

Chương 52: Nguy Cơ.

Chương 53: Mất Tích.

Chương 54: Lựa Chọn, Kiểm Tra.

Chương 55: Chữa Trị

Chương 56: Dung Nhập

Chương 57: Khách Đến

Chương 58: Sắp Xếp, Rời Đi

Chương 59: Đại Tiệc Tại Hoàng Cung.

Chương 60: Chấp Ba Chiêu

Chương 61: Chiến Thắng

https://thuviensach.vn

Chương 62: Kết Thúc Cuộc Chơi.

Chương 63: Tu Luyện Nan.

Chương 64: Thiên Cơ Tướng Số.

Chương 65: Cảm Giác Không Ổn!

Chương 66: Đệ Nhị Trọng Nhị Niệm Song Hải

Chương 67: Thần Giới Trữ Vật.

Chương 68: Vô Danh Lôi Kiếm.

Chương 69: Kiểm Tra Đợt Một.

Chương 70: Không Linh Hoàn.

Chương 71: Hắc Vũ Điểu

Chương 72: Đen Thôi

Chương 73: Tiến Vào Vạn Mộc Lâm.

Chương 74: Yêu Thú Thí Luyện.

Chương 75: Sơ Lược Về Thí Luyện.

Chương 76: Chuẩn Bị.

Chương 77: Khởi Hành.

Chương 78: Ngẫu Nhiên Truyền Tống

Chương 79: Bố Trận

Chương 80: Sát Yêu

Chương 81: Ngày Thứ Hai.

Chương 82: Tứ Tượng Đội

Chương 83: Chênh Lệch

Chương 84: Điểm Tài Vật

Chương 85: Bát Đại Tông Chủ

Chương 86: Đánh Cược

Chương 87: Cửa Một, Cự Viên.

Chương 88: Tinh Dậy

Chương 89: Đặt Tên Cho Tu Luyện

Chương 90: Tâm Lộ

Chương 91: Khương Tuyết

Chương 92: Nghịch Thiên Lầu

Chương 93: Ái Cuối

https://thuviensach.vn

Chương 94: Thông Thiên Quan

Chương 95: Thông Thiên Dịch

Chương 96: Yêu Lang Tập Kích

Chương 97: Nộ Huyết Lang Vương

Chương 98: Săn Yêu Thú

Chương 99: Diệp Ninh Chiến Tề Thiếu Tiên

Chương 100: Thông Đạo Khó Nhất

Chương 101: Điểm Nghi Chân

Chương 102: Ngày Thứ Tư

Chương 103: Chiến

Chương 104: Khương Tuyết Chi Uy

Chương 105: Họp Cao Cấp

Chương 106: Thanh Lôi Điểu

Chương 107: Vào Điểm Nghi Chân

Chương 108: Tụt Hậu, Gánh Nặng

Chương 109: Thí Luyện Kết Thúc

Chương 110: Hồi Cung, Khai Báo

Chương 111: Ăn Mừng

Chương 112: Ngoan Thì Cái Cũng Có

Chương 113: Thông Thiên Thần Dịch

Chương 114: Tiến Nhập

Chương 115: Bên Trong Vạn Điển Đường

Chương 116: Lôi Quân Dị Thuật

Chương 117: Dị Căn Quyết

Chương 118: Thần Ngục (1)

Chương 119: Nữ Nhân Xa Lạ

Chương 120: Thần Niệm Tạm Trú

Chương 121: Rời Vạn Điển Đường

Chương 122: Kiểm Tra Võ Học

Chương 123: Mộc Nhân Thí Luyện

Chương 124: Hoàn Thành Kiểm Tra

Chương 125: Là Ngươi

https://thuviensach.vn

Chương 126: Xuất Môn

Chương 127: Cơ Ngọc Oanh

Chương 128: Cơ Vân Phi Hạm

Chương 129: Cơ Nhiên Phùng

Chương 130: Điền Tiểu Hi

Chương 131: Vạn Vận Sơn Mạch

Chương 132: Cơ Phủ, Thủy Tiên Phong

Chương 133: Hẹn Mười Năm

Chương 134: Đoàn Phiêu Phiêu

Chương 135: Giao Dịch

Chương 136: Tĩnh Kim

Chương 137: Người Không Xứng

Chương 138: Giao Thủ

Chương 139: Đại Lễ Bắt Đầu

Chương 140: Thường Tra, Dâng Trà

Chương 141: Cơ Thương Vũ

Chương 142: Quang Luân

Chương 143: Tiểu Đỉnh, Kỳ Trận

Chương 144: Kết Giao

Chương 145: Cơ Tộc Luận Võ (1)

Chương 146: Cơ Tộc Tỷ Võ (2)

Chương 147: Cơ Tộc Tỷ Võ (3)

Chương 148: Cơ Tộc Tỷ Võ (1)

Chương 149: Điền Tiểu Hi Đấu Cơ Nhiên Dã (1)

Chương 150: Điền Tiểu Hi Đấu Cơ Nhiên Dã.(2)

Chương 151: Kiếm Thông Linh

Chương 152: Thụ Linh Thuật

Chương 153: Vạn Tỉ Chân Giáp

Chương 154: Phi Thiên Huyền Tinh Kiếm

Chương 155: Duyên

Chương 156: Tiêu Diêu Song Hiệp

Chương 157: Sư Phụ Của Cơ Thương Vũ

https://thuviensach.vn

Chương 158: Kiểm Tra Khinh Công (1)

Chương 159: Kiểm Tra Khinh Công (2)

Chương 160: Kiểm Tra Khinh Công (3)

Chương 161: Luyện Kiếm (1)

Chương 162: Luyện Kiếm (2)

Chương 163: Được Bạn Chỉ Dạy

Chương 164: Không Quản Nắng Mưa

Chương 165: Thu Nhỏ, Kiểm Tra

Chương 166: Kiểm Tra Tổng Hợp

Chương 167: Xích Thiết Hùng

Chương 168: Vương Khả Nhi

Chương 169: Thay Đổi

Chương 170: Không Tăng Tiến Thì Về Làm Gì?

Chương 171: Thiên Tinh Thu Liễm

Chương 172: Hoàng Hoa Thương Hội

Chương 173: Đại Ca, Hiền Đệ

Chương 174: Giao Ước

Chương 175: Lý Tiểu Phần

Chương 176: Âm Mưu

Chương 177: Gặp Nạn

Chương 178: Khai Chiến

Chương 179: Giao Chiến Tần Dương

Chương 180: Quyết Chiến

Chương 181: Phân Linh Dịch

Chương 182: Liễu Nhân Khanh Lo Lắng

Chương 183: Liễu Nhân Toàn Giảng Thuật

Chương 184: Liễu Gia Thần Các

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 1: Vũ Trụ Thủy Khởi, Hư Môn.

Tại mốc thời gian là không, không gian là không, vũ trụ không có gì cả. Một vụ nổ lớn xảy ra khiến cho mọi vật chất được hình thành, những vì sao hình thành, những hành tinh, hững vân tinh, khoảng không giãn nở, thời gian bắt đầu tính và không gian vũ trụ bắt đầu khởi động và dần mở rộng.

Vũ trụ cô quạnh, cứ thế từ từ mở rộng, từ từ sinh sôi sau vụ nổ lớn. Khoảng không của vũ trụ mở rộng ra là vô cực. Các hạt vật chất dần hình thành, rồi chúng tạo thành các hành tinh, các ngôi sao với những phản ứng nhiệt hạch, tất cả tập hợp lại tạo thành thiên hà, rồi các thiên hà tập hợp lại tạo thành các hệ thiên hà,… Vũ trụ cô quạnh nhưng không ngừng vận động và trong đó có rất nhiều yếu tố lớn có, nhỏ có và chúng đang dần thay đổi vũ trụ mà ta vẫn biết.

Tính ra đến ngày này, năm 2019 (theo lịch trái đất) thì vũ trụ cũng hình thành được hơn 13,8 tỷ năm.

Thời gian dài thì mọi thứ đều có thể xảy ra! Vũ trụ đã không ngừng phát triển để rồi tạo ra hàng tỷ tỷ hình tinh, ngôi sao, thiên thạch, lỗ đen, vân tinh,… Như vậy tự hỏi rằng trong vô số các hành tinh trong vũ trụ này có hành tinh nào có sự sống, có hành tinh nào có con người và có hành tinh nào có con người giống y hệt như chúng ta – những người đang sống trên Trái Đất không?

Có, ta khẳng định là như vậy! Với quá trình phát triển rất dài thì vô số hành tinh hình thành và cùng phát triển nên ta tin chắc chắn sẽ có rất nhiều

https://thuviensach.vn

hành tinh có sự sống, có rất nhiều hành tinh đang vận động y hệt Trái Đất của chúng ta chỉ là những hành tinh đó quá xa xôi nên ta không biết đến mà thôi. Và trong những hành tinh xa xôi có sự sống kia đều sẽ có một loài nào đó thống trị nhưng ta lại tin chắc chắn sẽ có một số hành tinh cũng được loài người thống trị hoặc một loài gần giống với loài người thống trị.

Tin tưởng là có, tò mò muốn biết nhưng làm sao để tìm ra, làm sao để xác nhận được những sự sống và văn minh xa xôi khác trong vũ trụ và cuối cùng là làm sao để đi đên đó nếu chúng ta tìm thấy? Đó là những câu hỏi quá khó đối với tất cả mọi người trên Trái Đất như chúng ta!

Theo nghiên cứu thì trong vũ trụ ánh sáng là thứ di chuyển nhanh nhất! Con số thực tế thì cứ mỗi giây ánh sáng đi được 300.000 km! Lấy vị dụ ở Việt Nam chúng ta thì chỉ một giây ánh sáng có thể đi vào Nam ra rồi Bắc khoảng ba trăm lần. Đây là một tốc độ khủng khiếp mà con người không bao giờ đạt được! Thế nhưng trong vũ trụ thì đi với vận tốc ánh sáng vẫn không tính là gì. Nói riêng trong hệ mặt trời thì ánh sáng Mặt Trời đi đến Trái Đất cũng mất hơn tám phút. Nếu tính trong Ngân Hà của chúng ta thì ánh sáng của Mặt Trời đi đến trung tâm của Ngân Hà cũng mất hơn hai mươi bảy ngàn năm.

Nói đến khoảng cách từ Ngân Hà chúng ta đến với những Thiên Hà khác lại tính bằng triệu năm ánh sáng. Cứ nghĩ rằng chúng ta bật một cái đèn soi về phía một hành tinh trong thiên hà Tiên Nữ (thiên hà gần chúng ta nhất) thì phải hơn hai triệu năm sau thì ánh sáng từ cái đèn đó mới đi đến hành tinh xa xôi kia.

Ánh sáng đi cả triệu năm! Nếu có thần ánh sáng tồn tại thì ngài cũng không thể sống lâu đến vậy!

Như vậy ánh sáng cũng chậm thì ta phải làm cách nào để có thể di chuyển giữa các hành tinh, giữa các thiên hà và làm cách nào để di chuyển giữa các vũ trụ, làm cách nào để sống cùng thời điểm với vũ trụ mà không

https://thuviensach.vn

phải nhìn vào quá khứ của nó? Đây là một câu hỏi không có lời đáp chính xác mà chỉ là những phỏng đoán!

Một số nhà khoa học thì dự đoán rằng phải có lỗ hổng không gian, những đoạn thông đạo nối hai khoảng không rất xa với nhau giúp chúng ta di chuyển trong tích tắc và có thể đi được một khoảng cách cực lớn. Thế nhưng một luận điểm phản bác là lỗ hổng không gian diễn ra cực nhanh và bên trong đó không gian hàng tỷ kilomet bị xoắn lại tại một điểm khiến mỗi điểm trong đó đều giao động cực mạnh và không ổn định. Vì thế những dạng vật chất định hình qua đó sẽ ngay tức khắc bị nghiền nát vì vậy chắc chắn con người không thể đi qua đó được!

Lại có luận điểm khác cho rằng ở một không gian thứ ba có thể kết nối giữa các vùng không gian với nhau, và trong không gian thứ ba kia mọi thứ đều không chuyển động và một số dạng vật chất vào đó có thể tồn tại trong khoảng thời gian ngắn đủ để di chuyển sang phía không gian cần đến. Như vậy con người chỉ cần kết nối các tiếp điểm không gian để tìm ra những khu vực giao nhau giữa các mảng không gian lớn để tạo lên một không gian trường thứ ba. Thế nhưng luận điểm này cũng vô vọng vì không thể nào xác định được các tiếp điểm không gian vì chúng không có đặc điểm nhận biết nào cả và nếu có thì chúng cũng không tồn tại ở một chỗ. Mà nếu có tìm được thì con người cũng không thể nào xây dựng được một không gian trường như tưởng tượng kia.

Khe hở không gian không thể sử dụng thì lại có một số người cho rằng có thể áp xúc vật chất với cường độ cao khiến dao động phân tử đến tột đỉnh để có thể phá vỡ quy luật vật lí và giúp chúng ta di chuyển nhanh hơn ánh sáng. Như vậy chúng ta có thể đi đến các hành tinh xa xôi trong khoảng thời gian ngắn hơn.

Nhưng cũng như những giả thuyết trên thì cách này cũng không khả quan vì trong hệ quy chiếu của vũ trụ thì không có gì có thể đi nhanh hơn

https://thuviensach.vn

ánh sáng được! Nếu có thứ đó tồn tại thì nó có thể phá vỡ cả quan niệm về không gian và thời gian chứ không chỉ mỗi khoảng cách!

Một quan niệm khá phổ biến nữa là đi vào hố đen. Với trọng lực siêu việt của hố đen thì không gian, thời gian hay cả ánh sáng đều bị bẻ gẫy nên đi vào đó rất có thể sẽ sang một không gian hoàn toàn mới và cũng rất có thể bị nghiên nát thành bụi bặm…

Còn có rất nhiều quan điểm khác nhau về di chuyển giữa vũ trụ nhưng tất cả đều chỉ là phỏng đoán và luận điểm thí dụ. Trong đó chưa ai thực hiện được và chứng minh được nên việc di chuyển trong vũ trụ vẫn là một câu hỏi chưa có lời giải đáp.

Lúc này, đi sâu vào vũ trụ.

Cách ngân hà của chúng ta 2,5 triệu năm ánh sáng, ngân hà Tiên Nữ - một thiên hà dạng xoắn ốc gần Ngân Hà của chúng ta nhất. Nó có kích thước và số lượng sao cao hơn rất nhiều so với Ngân Hà của chúng ta. Ở giữa thiên hà Tiên Nữ và Ngân Hà của chúng ta là một khoảng không tối đen, ở đây vốn không có hoặc rất ít vật chất tồn tại nên nơi đây rất tối tăm và lạnh lẽo.

Thế nhưng khi này trong khoảng không tối om kia bỗng có hai điểm sáng lớn như hai ngôi sao xuất hiền và vừa xuất hiện chúng đã lao vào nhau với tốc độ cực nhanh. Vụ va chạm không hề có tiếng động, chỉ thấy nơi hai luồng ánh sáng va chạm khiến cả một phiến không gian co lại đến cực điểm rồi lại bùng ra lan tràn ra khoảng không tối tăm vô tận kia.

Ngay khi xảy ra vụ va chạm đó, cả không gian xung quanh đều như bị đông cứng, toàn bộ vật chất trong khoảng đó đều không thể di chuyển, chúng bị cố định lại, mọi thứ đều mờ ảo và như bị bóp méo. Thế nhưng rất nhanh khoảnh khắc đông cứng đó biến mất, mọi thứ lại diễn ra như thường. Vụ nổ tiếp diễn, ánh sáng bắn đi, các loại tia như hồng ngoại, alpha, beta,

https://thuviensach.vn

gamma, những tia phóng xạ sẽ lan tràn trong không trung với tốc độ cực nhanh. Đa phần những bức xạ kia đều có sức phá hủy cao và di chuyển với tốc độ bằng với tốc độ ánh sáng.

Thế nhưng chúng ta trên Trái Đất thì không cần phải lo lắng! Vì nếu xét vị trí cụ thể thì hai điểm sáng chạm vào nhau ở phía gần với Thiên hà Tiên Nữ hơn, tính qua khoảng cách không đến một năm ánh sáng. Nhưng nó lại cách Ngân Hà của chúng ta tầm 2,5 triệu năm ánh sáng. Mà Trái Đất lại cách tâm Ngân Hà tầm 30.000 năm ánh sáng. Dựa theo chiều quay của Ngân Hà mà ước lượng thì lúc này xảy ra va chạm thì cũng phải đến 2,54 triệu năm sau chúng ta đứng trên trái đất mới nhìn và cảm nhận được những tia sáng từ vụ nổ va chạm này.

Lại nói ánh sáng của vụ va chạm còn rất lâu mới đến Trái Đất nhưng một thứ khác từ vụ va chạm ngay tức khắc đã xuất hiện trong Hệ Mặt Trời và nó cắt qua khí quyển của Trái Đất. Thứ bí ẩn đó chính là một lỗ hổng vô hình do đổ vỡ không gian tạo ra.

Lỗ hỏng vô hình cắt ngang Ngân Hà của chúng ta và Thiên Hà Tiên Tử. Vành ngoài của lỗ hổng đó lướt qua hệ mặt trời. Thời điểm đó một số dạng vật chất vô định hình bị lỗ hổng đó hút vào. Mà ngay cả ánh sáng cũng không thể tránh khỏi mà bị hút vào một phần, trên Trái Đất xuất hiện hiện tượng Quang Thực. Bầu trời một số nơi đang sáng trợt tối nhưng rất nhanh trở lại bình thường nên nếu không để ý thì rất khó nhận ra!

Trên Trái Đất lúc này, một nửa bên châu Á đang là đêm, một nửa bên châu Âu đã là sáng sớm, châu mỹ thì đã là buổi trưa chiều. Vì vậy dao động vừa rồi một số nơi không thể thấy được. Nhất là những vùng đang là ban đêm.

Trời đêm ở châu Á nhìn từ trên xuống thật lộng lẫy. Ánh đèn như chi chít li ti như những con đom đóm bâu vào một cái bánh lớn vậy, nhất là những quốc gia phát triển thì những chòm sáng kia càng dầy đặc và lung linh hơn.

https://thuviensach.vn

Việt Nam, một nước đang phát triển, ở những thành phố lớn như Hà Nội hay Tp Hồ Chí Minh, Hải Phòng, Đà Nẵng thì về đêm ánh đèn cũng rất rực rỡ. Từ trên vệ tinh cũng có thể thấy những vùng này có nhiều chấm sáng li ti tạo thành một tổ hợp lung linh và sinh động không kém gì các thành phố lớn khác ở châu Á.

Hà Nội, thủ đô Việt Nam, thành phố đông đúc sầm uất nhưng cũng không thiếu sự ngột ngạt bon chen! Tại đây có rất nhiều nơi đèn hoa sáng rực cả ngày lẫn đêm, người ra kẻ vào không dứt. Những chỗ như thế này đều là nơi tiêu tiền của những kẻ có tiền và là nơi kiếm tiền cho những kẻ cần tiền!

Hôm nay lịch dương đã sắp bước vào tháng hai rồi nhưng theo âm lịch thì giờ mới hai mươi lăm tháng chạp. Vì vậy mà không khí đón tết Nguyên Đán đang rất nhộn nhịp trên mọi ngóc ngách của thành phố. Kẻ có tiền thì nghỉ ngơi dẫn người nhà đi chơi mua sắm mà kẻ cần tiền thì hôm nay vẫn làm kiếm tiền mà chưa có về nhà ăn tết cùng người thân. Tất cả tạo lên một khu phố nhộn nhịp các ngành dịch vụ đông đảo, các hội trợ nhộn nhịp toàn đầu người chen chúc.

Lại nói đến ba động không gian dẫn đến Quang Thực vừa rồi thì nó diễn ra vào lúc mười giờ đêm mà hôm nay lại không có trăng nên không ai nhận ra cả. Một hiện tưởng kỳ vĩ nhưng lại không ai nhận ra, tất cả vẫn đón tết như thường, ai làm việc người đó, không khí vẫn rôm rả ồn ào!

Thế nhưng có chỗ đông vui thì cũng có chỗ yên ắng. Quay lại khoảng thời gian hai mươi phút trước tại một nơi yên ắng!

Ở một góc khác của thành phố, một thanh niên đang lững thững đi trên đường phố vắng vẻ hiu quạnh.

Đây là một thanh niên cao trên mét bảy dáng người mảnh khảnh, hắn mặc một chiếc áo khoác mỏng màu xanh, dưới ánh đèn đường về đêm thì

https://thuviensach.vn

không nhìn rõ là xanh gì. Gió đông bắc từng cơn thủi cho tán cây lắc lư đồng thời cũng lùa qua người thiếu niên kia và làm tóc hắn bay bay. Lúc này, gió đã làm lộ ra gương mặt của hắn, một gương mặt đầy phiền muộn.

Hắn có một gương mặt khá điển trai và hiền hậu cùng với đó là cặp mắt sáng đầy cơ trí. Mà nhìn bề ngoài thì thiếu niên này chỉ tầm hơn hai mươi tuổi mà thôi. Đáng ra đây đang là độ tuổi hạnh phúc nhất của đời người nhưng thiếu niên này lại tỏ vẻ buồn rầu chán nản. Không biết hắn đã phải trải qua những gì mà lại bày ra gương mặt đó vào những ngày này?

Bây giờ cũng đã gần mười giờ đêm, hắn một mình đi trên con đường đêm đã không còn mấy xe đi lại chứ đừng nói đến người. Một không gian tĩnh lặng cô quạnh vô cùng, toàn bộ không gian này dường như chỉ còn mình hắn tồn tại vậy. Hắn cứ đi như vậy một lúc thì bỗng đứng lại rồi ngửa mặt lên trời, hai mắt nhắm lại, hắn hít một hơi sâu rồi từ từ thở mạnh ra hơi thở của hắn tạo thành một làn khỏi phả vào không trung.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 2: Giá Như!

Sau khi thở ra một hơi đầy khí ấm thì hắn lại đứng im không có cử động gì khác, hắn cứ đứng như một bức tượng vậy. Trên khuôn mặt hắn bỗng hai hàng nước mắt chảy xuống gò má. Nước mắt cứ chảy xuống còn hắn vẫn không có hành động gì mà chỉ đứng im. Hắn khi này dường như không quan tâm đến bất kỳ thứ gì xung quanh, trời lạnh gió rét, không gian tĩnh lặng hay bất cứ thứ gì xuất hiện cũng không ảnh hưởng đến hắn.

“Huhu!”

Đứng một lúc hắn bỗng ngồi xụp xuống hai tay ôm mặt, giờ đây hắn đã khóc thành tiếng . Một thằng con trai hơn hai mươi tuổi đầu giờ đây không khác gì một đứa trẻ con ôm mặt khóc. Không biết do hắn quá yếu đuối hay là hắn đang phải đối mặt với một điều gì qua ngang trái nữa?

Thiếu niên này cứ ôm mặt khóc một lúc lâu rồi từ từ lâm vào suy tưởng! Hắn nghĩ lại mọi thứ! Khi này, trong đầu hắn không ngừng vang vọng những câu nói quen thuộc: “Cố gắng học, mẹ khổ mấy cũng lo cho con học hành bằng người. Em không học được em sẽ đi làm kiếm tiền để anh đi học. Cố gắng học. Cố lên con, cố lên cháu, cố lên em. Mày làm được! Cố lên! Cố lên! Cố lên!…”

Những câu nói không ngừng hiện lên trong đầu hắn, chúng đã làm tâm trí hắn quay cuồng và khó tiếp nhận tiếp được. Việc mọi ký ức ùa về đột ngột khiến mọi cảm giác như bị đảo lộn!

https://thuviensach.vn

“Ahhh… !” Hắn khi này ngửa mặt lên trời mà kêu lớn như muốn giải tỏa những khó chịu này. Thế nhưng mọi thứ dường như không có hiệu quả mà mọi thứ càng trở lên tồi tệ. Mọi ký ức buồn cứ bám lấy hắn không buông, những câu nói kia mỗi lúc một vang lên lớn hơn.

Trong cơn đau khổ hắn chỉ biết khóc rồi một lúc bỗng mở miệng lẩm bẩm ao ước: “Giá như có một lần làm lại thì mình sẽ…”

Hắn vừa ước ra khỏi miệng thì bỗng cười nhạt một cái, nước mắt giàn giụa hai gò má tự giễu: “Haha! Giá như! Giá như! Đời này còn gì đau khổ bằng việc nói ra hai chữ này?”

Một thứ qua đi thì không quay trở lại, làm sai đôi khi muốn sửa nhưng không phải lúc nào cũng có cơ hội để sửa. Vì vậy mà tương lai của hắn mù mịt như đêm đông phía trước vậy, hắn thực sự muốn bước tiếp nhưng hắn cũng muốn dừng lại. Hắn tự nhủ phải sống, phải sống để tìm tương lại tốt đẹp hơn. Thế nhưng cuộc đời không hề đơn giản nên hắn càng cố sống thì càng cảm thấy bế tắc.

“A!” Hắn lúc này bỗng nhiên nhăn mặt lại, hai tay ôm đầu kêu lên, hình như hắn đang rất đau đớn.

Khi này, sâu trong tâm trí của hắn là một loạt những hồi ức chồng chất lên nhau. Hắn rơi vào cơn quay cuồng của nhận thức, trong đầu những âm thanh liên tục vang lên. Đó là những tiếng nói, những tiếng cười, những bản nhạc, tiếng động vật, xe cộ hay bất kỳ một thứ âm thanh gì đó mà hắn từng nghe. Thế rồi không chỉ âm thanh vang vọng trong đầu mà còn những hình ảnh cũng liên tục hiện lên. Hình ảnh bầu trời, mặt đất, cây cối, nhà cửa rồi đến các địa danh, những gương mặt, vv… Mọi thứ trong ký ức cứ thế một lần tràn về khiến đầu hắn đau như muốn nổ tung ra vậy.

“Ịch!” Bỗng nhiên hắn ngã lăn ra đất, hai tay hắn ôm đầu còn gương mặt thì nhăn nhó cực độ. Hình như hắn đang chịu dày vò rất lớn. Hắn ôm đầu

https://thuviensach.vn

lăn lộn trên đất, miệng thì khẽ rên những tiếng bi thảm! Hắn lúc này quằn quại vật lộn với chính bản thân mình.

Tình trạng này diễn ra cũng không lâu chỉ tầm mấy phút là dừng lại. Thiếu niên này bỗng dừng cử động, hai tay ôm đầu từ từ thả lỏng ra, người hắn đang co quắp thì từ từ duỗi ra mà lúc này cũng không nghe thấy tiếng rên nhè nhẹ như trước nữa.

Thêm một lúc thì thiếu niên này nằm ngửa trên đất, mặt hướng lên trời, cơ mặt dần giãn ra, không còn nhăn nhó nữa, hai mắt từ từ mở ra nhìn lên không trung tối om kia. Lúc này, nhìn qua thì dường như hắn đã thoát khỏi sự đau đớn kia và đang nằm thư giãn ngắm sao trên trời đêm vậy. Thế nhưng nếu để ý kỹ thì sẽ thấy gương mặt của hắn đang dần mất đi sinh cơ! Đôi mắt không thấy chớp, trong mắt hai đồng tử dần giãn ra và ánh mắt dần trở lên vô thần.

“Vù Vù! Lao xao!” Màn đêm lạnh lẽo, gió đông ùa ùa thổi làm cho cây cối đung đưa, nhưng giọt sương đêm theo đó mà vẩy ra xung quanh. Ánh đèn màu vàng bên đường vẫn thủy chung chiếu xuyên qua những kẽ lá tạo thành những chấm sáng dưới tán cây tối om cạnh chỗ thiếu niên kia đang nằm.

"Loáng!" Một màng mỏng bỗng cắt qua chỗ thiếu niên kia nằm!

Ngay lúc này, mọi thứ trong đêm đang diễn ra bình thường thì bỗng dừng lại, cả không gian đông cứng lại, gió như ngừng thổi, lá cây đang đung đưa cũng trở lên bất động, một vài giọt nước bay lơ lửng cũng đứng im trên không mà không có rơi xuống.

Không gian thời gian đang dừng lại cứ tưởng như mọi vật chất đều không di chuyển thì lúc này lại có một nhân ảnh mờ mờ từ trong thi thể thiếu niên kia bay lên lơ lửng trên không.

https://thuviensach.vn

“Vù! Vù!” Sự đông cứng không gian thời gian diễn ra quá nhanh, chỉ tầm nửa giây thì mọi thứ lại diễn ra như thường, gió thủi cây rung, sương lạnh rơi xuống người thiếu niên kia còn cái nhân ảnh mờ mờ kia cũng biến mất không thấy tung tích.

Thêm một lúc nữa, trời đông lạnh giá rất nhanh làm cho tay chân thiếu niên kia cứng đơ, gương mặt mỗi lúc một nhợt nhạt và tím tái hơn. Mà đường đêm tuy vắng nhưng thỉnh thoảng cũng có xe cộ đi qua, đôi khi ánh đèn từ những xe cũng chiếu qua chỗ thiếu niên đang nằm. Thế nhưng không hiểu là những người đó không nhìn thấy hay không quan tâm đến một kẻ nằm đường mà không hề thấy ai dừng lại!

Cứ thế một sinh mạng mất đi trong sự tĩnh lặng và cô quạnh!Thiếu niên này chết có một cái chết hài hước và không đáng để nhắc đến! Không chỉ cái chết của hắn mà cả cuộc đời của hắn vốn không có gì đáng để nhắc đến nếu không xuất hiện một sự trùng hợp. Đó chính là thời điểm hắn chết cùng lúc hiện tượng Quang Thực kia xảy ra!

…

Ở một nơi khác.

Chỗ này chỉ toàn một màu trắng, đây là một không gian bao la không có điểm đầu hay điểm cuối. Chẳng biết có phải ở giữa hay không nhưng nói chung là trong không gian này có hai người, một đứng một ngồi cách nhau không xa. Người đứng mặc áo khoác màu xanh dương, tóc ngắn gọn gàng, dáng người cao có vẻ hơi gày, gương mặt điển trai có chút buồn rầu. Đây chính là người thanh niên vừa mới chết kia. Người còn lại thì đang ngồi ôm đầu gối, tên này để tóc dài ngang vai, ăn mặc một bộ đồ trắng theo phong cách cổ trang nhìn khá kỳ quặc. Tên thiếu niên này cũng là một thiếu niên tuấn tú nhưng có vẻ rất gày yếu và nhút nhát hơn rất nhiều so với những thiếu niên đồng trang lứa.

https://thuviensach.vn

“Gì đây? Sao mình lại ở đây? Đây là chỗ nào? Thiên đường hay địa ngục?” Người thanh niên kia không hiểu chuyện gì xảy ra, hắn nhìn quanh tự hỏi.

Cả tá câu hỏi được hắn đặt ra nhưng e là khi này sẽ không ai trả lời hắn cả.

“Ê ! Đây là đâu vậy?” Hắn hướng ánh mắt sang phía tên thiếu niên đang ngồi ôm gối kia gọi.

“Đừng lại đây! Đừng đánh ta.”

Tên thiếu niên kia liền ngẩng đầu lên nhìn, y sợ hãi nói.

“À dạng tiếng nói này, mình sao lại hiểu được? Mà vừa rồi mình nói cũng là thứ ngôn ngữ mới này! Hệ ngôn ngữ của mình đã bị đồng hóa ư? Sao lại đơn giản như vậy được!” Người thanh niên kia nghe thấy giọng nói và phát âm khác hắn nhưng hắn vẫn hiểu được thì ngạc nhiên nhớ lại giọng nói của mình thì cũng không khỏi ngạc nhiên lẩm bẩm.

“Không sao! May mà vẫn hiểu được nếu không thì thật không biết làm sao?” Hắn lại thầm kêu may mắn, nếu giờ tên kia không hiểu hắn nói gì và hắn cũng không hiểu tên đó nói gì thì thật là khó chịu.

“Đừng đánh ta!” Tên thiếu niên gày yếu kia lại nhìn sang chàng thanh niên dùng giọng điệu sợ hãi nói.

“Tên này bị ngu à? Ai đánh ngươi làm gì?” Chàng thanh niên nghe vậy thầm mắng rồi lại hỏi: “Sao ngươi lại ở đây?”

“Huhu! Mẫu thân ta sợ, bọn chúng bắt nạt ta.” Tên thiếu niên kia vẫn không đáp mà chỉ khóc gọi người thân.

https://thuviensach.vn

“Ai đánh ngươi làm gì!” Thanh niên áo xanh kia lại đi gần lại tỏ vẻ hòa ái nói.

“Đừng lại gần!” Tên thiếu niên kia liền thét lên rồi tự động lùi lại.

“Tên này! A!” Người thanh niên kia đang định nói gì thì bỗng nhiên ngã ra.

Phía bên đối diện, tên thiếu niên gày gò kia cũng đang lăn lộn trên lớp nền trắng xóa của không gian này! Lúc này, không gian ở đây bỗng dưng biến đổi một cách kỳ lạ. Cả không gian vặn vẹo, cuối cùng thì ở giữa không gian một vòng xoáy được tạo ra, nó xoáy tròn khiến không gian đảo lộn mấy vòng rồi dần hút hai người vào tâm của điểm xoáy đó.

Chàng thanh niên kia bị hút vào trong một khoảng không gian mới thì liền mở mắt ra nhưng hắn không nhìn thấy gì ngoài một màu đen, mọi thứ ở đây đều tối đen như mực, hắn không biết mình đứng ở đâu hay xung quanh có gì nữa.

“A! Mẫu thân, thân thể của ta đau quá! Cứu!” Trong không gian tối đen này, một tiếng kêu có phần yếu nhược vang lên, đó hình như là tiếng của thiếu niên nhút nhát kia.

“Nha! Thân thể mình sao đây? Có thứ gì vừa cắt qua! A!” Trong đêm tối, âm thanh của thanh niên áo xanh cũng vang lên nhưng xem ra hắn cũng bị công kích nhưng không hề tỏ ra lao lúng như thiếu niên kia.

“Vạn đao phanh thây a!” Lại giọng của thanh niên kia vang lên, trong giọng điệu có phần đau khổ khó chịu nhưng không hề có chút sợ hãi.

“Đau quá! Khó chịu quá! Từng bộ phận trên cơ thể mình đang bị cắt ra, có thứ gì đó trong sương mình! A a a!” Thêm một lúc thì tiếng của thanh niên kia lại vang lên, khi này hắn dường như đã gặp phải thứ gì đó rất

https://thuviensach.vn

khủng khiếp nên trong tiếng kêu đã có cảm giác đau đớn như sắp không chịu được.

“Đau thì sao chứ? Khổ thì sao chứ? Có khổ bằng việc sống không có ý nghĩ không? Đau đớn hay lắm, ta đáng bị như vậy! Tên ăn hại như mình đáng bị phanh thây muôn lần rồi!” Tiếng thì thào tự nhủ của thanh niên kia lại vang lên trong khoảng không tối đen, mà trong âm thanh có phần chập chừng do đau đớn nhưng không hề có ý sợ hại muốn xin tha!

“Nha…! A ! A A a..!” Thế nhưng lúc này, chẳng biết thanh niên kia đang phải trải qua những gì mà chỉ nghe thấy hắn kêu lớn liên tục.

Trong không gian tối đen chỉ còn mỗi âm thanh của thanh niên này phát ra, thiếu niên nhút nhát kia chẳng biết ra sao rồi mà rất im lặng không thấy kêu la cầu cứu gì nữa!

…

Trên một cái đài tỷ võ trọng môt tòa thành thời cổ. Mà quanh cái đài tỷ võ này, ai cũng ăn mặc theo kiểu cổ trang và để tóc dài giống như trọng một bộ phim cổ trang vậy.

“Đứng dậy! Tên ăn hại kia, ngày thường ngươi hống hách lắm mà!” Một thiếu niên đứng thẳng giữa đài nhìn một kẻ đang nằm sấp trên ở viền võ đài gọi với giọng khiêu khích. Thế nhưng người nằm kia vẫn bất động, một đám thiếu niên thiếu nữ đứng dưới thấy vậy thì đều tỏ vẻ lo lắng.

Một tên liền hướng thiếu niên đứng giữa đài hỏi: “Đỗ Hoàng ngươi có ra tay quá nặng không?”

Một thiếu nữ xinh đẹp nhìn về người đang nằm trên sàn nhíu mày nói: “Hắn tu luyện không ra sao cả nên rất yếu, ngươi ra tay như vậy liệu ổn không?”

https://thuviensach.vn

“Đã một lúc rồi mà hắn còn chưa tỉnh lại nữa!” Một người nữa vẻ mặt lo âu hướng người tên Đỗ Hoàng nói.

“Ê!” Người tên Đỗ Hoàng kia nghe vậy thì vẻ mặt cũng hơi biến sắc, hắn đi lại gần người đang nằm sấp kia. Hắn kẽ lay lay gọi nhưng người kia vẫn nằm đó.

Mọi người thấy vậy vẻ mặt tái đi, ai cũng bắt đầu muốn lẩn tránh việc này, một số người còn lặng lẽ rời đi như không muốn liên quan đến vũng nước đục này.

“Hắn làm sao thì Liễu gia không để yên cho cúng ta đâu. Đỗ Hoàng ngươi mau đem hắn về Liễu gia để họ còn chữa trị.” Thiếu nữ xinh đẹp kia dùng vẻ mặt lo lắng hướng Đỗ Hoàng đề nghị

Đỗ Hoàng không nói gì mà liên tục gật đầu rồi rất nhanh đã cõng tên kia lên, hắn rất nhanh chạy đi.

“Đỗ gia tuy cũng là một gia tộc lớn nhưng so với Liễu gia thì không ăn thua. Nếu tên kia bị làm sao thì Vạn Niên thành sắp xảy ra biến cố rồi.” Đỗ Hoàng chạy đi thì một tên thiếu niên trong đám người nhìn theo ngưng trọng nói.

Thiếu nữ kia nghe vậy không nói gì nữa, nàng chỉ nhìn theo bóng hai người kia chạy đi trong đôi mắt ngây thơ kia thoáng hiện một tia u buồn.

Vạn Niên thành một tòa thành không lớn không nhỏ, nó nằm ở phía đông nam của Nhất Xuân quốc. Nó rộng hơn trăm mẫu, trong thành có tầm mấy ngàn người sinh sống. Cuộc sống của người dân ở đây khá an nhàn và ổn định, mọi người đa phần đều cơm no áo ấm, đi khắp thành cũng không thấy một người ăn mày nào cả. Trong thành này có ba gia tộc lớn là Liễu gia, Lý gia và Đỗ gia, ba gia tộc này phân phối mọi hoạt động của Vạn Niên thành. Mà trong ba gia tộc thì Liễu gia lớn hơn hẳn hai gia tộc còn lại.

https://thuviensach.vn

Liễu phủ to lớn nguy nga nằm ở trung tâm Vạn Niên thành chính là minh chứng rõ nhất cho vị thế của Liễu gia tại đây. Ở thế giới nào cũng vậy, kẻ giàu hoặc thế lực mạnh sẽ đạt được mọi thứ mình thích. Liễu gia cũng là một gia tộc có thế lực tạm ổn trong giới 'dị giả' và hơn hẳn những gia tộc còn lại trong Vạn Niên thành. Nghe nói gia chủ mấy đời trước của Liễu gia là Liễu Không đã tu luyện đến Hoành Không cảnh. Chính từ lúc đó Liễu gia ngày càng lấn áp các gia tộc khác ở Vạn Niên thành.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 3: Phế Đi Tu Vi.

Lúc này, trong một đại sảnh phía Tây Liễu phủ!

Ở đây có hai người một nam một nữ đang ngồi nói chuyện, nam là một trung niên có gương mặt hiền hậu, mắt sáng mày kiếm, mũi cao miệng lớn, râu dài uy nghiêm. Đây không ai khác mà chính là gia chủ đương thời của Liễu gia – Liễu Nhân Khanh . Nữ là một thiếu phụ xinh đẹp, ánh mắt hiền hậu, nàng ngồi bên cạnh Liễu Nhân Khanh! Thiếu phụ này là tứ tiểu thư của Cơ gia, Cơ Ngọc Oanh, đồng thời cũng là vợ của Liễu Nhân Khanh.

“Huynh nói đến việc đi Kỳ Nhân Các thì ta lại càng lo lắng. Thiên nhi tính cách như vậy! Huynh xem, nó lại ra ngoài gây chuyện rồi, huynh nuông chiều nó quá thành ra tính cách của nó quá ngang ngược.” Lúc này, Cơ Ngọc Oanh lo lắng dùng giọng điệu hờn trách nói.

Liễu gia có bốn anh em thì Liễu Nhân Khanh là cả, tuy vậy nhưng hắn lại lấy vợ muộn nhất nên giờ mới chỉ có một đứa con trai. Vì nguyên nhân đó nên hắn khá chiều chuộng đứa con này thành ra làm cho nó có chút ngạo mạn khinh người. Vị thiếu gia đó đã không ít lần gầy rắc nên mỗi khi ra ngoài đều khiến phụ mẫu lo lắng.

“Ài! Ta cũng thật không biết dậy con. Nhưng tất cả cũng là nàng không nỡ để ta trừng phạt nó!” Liễu Nhân Khanh lắc đầu tỏ vẻ không hoàn toàn nhận lỗi nói.

https://thuviensach.vn

“Ta cũng biết là sai nhưng là phụ mẫu thì ai lỡ. Mà thôi không nói vấn đề đó nữa. Theo lịch thì mấy ngày nữa là người của gia tộc phải đi đến Kỳ Nhân các rồi, ta càng sợ…” Cơ Ngọc Oanh gật đầu thở dài nói rồi chủ động đổi chủ đề.

“Ta biết nàng sợ nó đến đó sẽ chịu thiệt thòi.” Liễu Nhân Khanh nghe vậy thì liền cắt ngang nói: “Liễu gia chúng ta ở đây thì là bá chủ nhưng ra ngoài thì không đáng nhắc đến!”

“Đúng vậy! Với tính cách của Thiên nhi thiếp sợ nó sẽ tự rước họa vào thân.” Cơ Ngọc Oanh gật đầu nói thêm.

“Ta cũng chẳng biết sao nữa, nó là đại thiếu gia không thể cứ ở nhà rong chơi được. Được đến Kỳ Nhân Các học tập là một cơ hội không phải ai cũng có, mà thân phận của nó thì cũng phải có chút thực lực nếu không làm sao có chỗ đứng trong Liễu gia!” Liễu Nhân Khanh nghe vậy cũng hơi chán nản nhưng rất nhanh gã lại tỏ vẻ kiên quyết nói.

“Ta biết ! Nhưng …” Cơ Ngọc Oanh vẫn tỏ vẻ lo lắng định nói gì thì Liễu Nhân Khanh lại cắt ngang: “Thôi không cần lo lắng, ta sẽ bảo Liễu Thuyên chú ý đến nó.”

“Cũng đành phải nhờ Tiểu Thuyên vậy!” Cơ Ngọc Oanh cũng không nghĩ ra được cách nào khác nên đành gật đầu nói.

“Gia chủ..!” Đúng lúc này một tiếng gọi từ ngoài vang vào khiến cuộc đàm thoại của hai người dừng lại.

Khi này, hai người Liễu Nhân Khanh nghe vậy liền quay ra nhìn thì thấy một tên gia đinh chạy vào với vẻ mặt hớt hải .

“Gia chủ chuyện lớn rồi ! Đại thiếu…! Đại thiếu…” Tên gia đinh kia chạy vào ấp úng nói không lên lời .

https://thuviensach.vn

“Thiếu gia làm sao?” Cơ Ngọc Oanh nghe vậy biết ngay liên quan đến con mình thì liền quát hỏi.

“Thiếu gia bị người ta đánh bất tỉnh nhân sự rồi!” Tên gia đinh kia khi này lấy lại tinh thần nói lớn.

“Cái gì!” Cơ Ngọc Oanh vẻ mặt đại biến lẩm bẩm.

“Nhanh dẫn ta đi!” Liễu Nhân Khanh thì đứng phắt dậy ra lệnh.

“Gia chủ hãy đi theo tiểu nhân!” Tên gia đinh kia khẽ cúi đầu rồi quay người chạy đi, hai vợ chồng Liễu Nhân Khanh rất nhanh chạy theo.

Ba người chạy vòng vèo qua mấy dãy nhà thì cũng đến nơi. Nơi ba người đi đến là một cái đại sảnh rộng lớn. Ở đại sảnh khi này có rất nhiều người tập trung lại tạo thành một không gian đông đúc và ồn ào.

“Tránh ra! Lâm đại phu, Gia chủ đến rồi!” Tên gia đinh kia quát lớn một tiếng rồi đi trước tách đoàn người ra.

Đám người nghe hai chữ gia chủ thì cũng rất nhanh tách sang hai bên tạo thành một nối đi cho ba người Liễu Nhân Khanh đi vào. Ba người đi vào nhìn vào trung tâm đại sảnh thì thấy ở đó có một thiếu niên nằm trên một cái giường, thiếu niên này dáng người mảnh khảng gầy yếu, gương mặt thanh tú có điểm bạc nhược cùng với một số vết bầm mờ mờ, đôi mắt của hắn thì đang nhắm liền như đang ngủ say vậy. Khi này, cạnh thiếu niên này có một thầy thuốc bắt mạch kiểm tra gì đó.

“Thiên nhi!” Cơ Ngọc Oanh đi đến thấy thiếu niên kia nằm đó thì không kìm được mà khóc lên rồi chạy lại gần ôm thiếu niên đó vào lòng rồi liên tục hỏi đại phu: “Con ta sao rồi? Tại sao lại ra nông nỗi này? Là kẻ nào ra tay ác độc vậy?”

https://thuviensach.vn

Vị đại phu kia có một gương mặt già lua, giờ đây càng trở lên già hơn vì lo lắng, não thở dài từ từ nói: “Thiếu gia làm sao ra thế này thì tại hạ không biết nhưng sau khi kiểm tra thì ta có thể kết luận thiếu gia do bị chấn động quá mạnh nên đã ảnh hưởng đến kỳ kinh bát mạch, nhất là thế thống kinh mạch vùng đầu. Vì vậy theo ta thì không ảnh hưởng đến tính mạng nhưng…”

Nói đến đây thì vị lão giả kia lại dừng lại tỏ vẻ khó xử lưỡng lự không nói tiếp.

“Làm sao?” Cả hai người Cơ Ngọc Oanh cùng Liễu Nhân Khanh nghe vậy đều sốt ruột thúc hỏi.

“Thiếu gia rất có thể sẽ không tỉnh lại nữa.” Vị đại phu kia bất đắc dĩ nói.

Cơ Ngọc Oanh ngồi xụp xuống, Liễu Nhân Khanh vẻ mặt đầy sát khí, gã nhìn lại thiếu niên nằm trên giường rồi lại quay ra hỏi tên gia đinh: “Kẻ nào đã ra tay?”

“Là Đỗ Hoàng của Đỗ gia.” Tên gia đinh không giám chậm trễ đáp.

Liễu Nhân Khanh nghe vậy liền hỏi tiếp: “Sự việc thế nào kể ta nghe?”

Thế là tên gia đinh liền kể một lượt cho Liễu Nhân Khanh nghe.

“Đỗ gia thật to gan giám lợi dụng tỷ thí để đánh trọng thương nhi tử của ta. Người đâu mau triệu tập mọi người, chúng ta đi Đỗ gia.” Nghe kể một lượt thì Liễu Nhân Khanh tức giận quát lớn rồi phẩy áo quay đi.

Cùng lúc đó cả Liễu gia trở lên láo động, người ra kẻ vào rầm rập, các nhóm người từ từ tập hợp lại trước đại môn to lớn kia.

Cùng khi này, Cơ Ngọc Oanh đã đỡ thiếu niên kia về phòng để chăm sóc, nàng vừa ngồi xoa thuốc cho con vừa khóc.

https://thuviensach.vn

Lại nói về sự việc thiếu niên tên này trọng thương bất tỉnh thì thực ra cũng không có gì quá đặc biệt.

Thiếu niên này là Liễu Thiên năm nay mười năm tuổi, hắn là con trai duy nhất của gia chủ Liễu gia là Liễu Nhân Khanh. Hôm nay, Liễu Thiên này như thường ngày đi chơi loanh quanh trong thành. Lúc đó lại gặp một đám thiếu niên thiếu nữ cũng tầm tuổi hắn. Tên Liễu Thiên này cậy quyền thế hống hách nên đã trêu ghẹo tiểu cô nương của Lý gia là Lý Tiểu Phần. Mà lúc đó lại có cả Đỗ Hoàng của Đỗ gia ở đó, hai người lời qua tiếng lại vài câu rồi không biết thế nào để đến cuối cùng thành ra lên đài tỷ thí.

Nói về Đỗ Hoàng thì tên đó cũng bằng tuổi Liễu Thiên, năm nay mười năm tuổi nhưng hắn lại manh hơn Liễu Thiển rất nhiều. Hắn đã đến Kỳ Nhân các học tập được ba năm rồi, bây giờ đã đạt Linh Cơ cảnh đệ lục trọng. Lần này kết thúc một năm hắn lại về gia tộc nghỉ ngơi nên hôm này mới gặp Liễu Thiên.

Còn Liễu Thiên thiếu gia thì mười năm tuổi nhưng vẫn chưa đến Kỳ Nhân Các. Nguyên nhân là hắn đến tận mấy ngày trước mới đột phá lên Linh Cơ Cảnh đệ nhị trọng. Mà Kỳ Nhân các yêu cầu nhập môn tối thiểu là Linh Cơ cảnh đệ nhị trọng và độ tuổi gia nhập là ít hơn mười lăm tuổi đối với người của các gia tộc trực thuộc, ít hơn mười hai tuổi đối với các đối tượng khác. Vì thế phải đến mấy ngày nữa khi đợt học năm mới tiến hành thì Liễu Thiên mới được gia tộc đưa đến Kỳ Nhân các.

Đó là tu vi, còn thể hình thì Đỗ Hoàng tuy mười năm tuổi nhưng do đi tập luyện nhiều năm nên cơ thể cũng lớn hơn nhiều so với thiếu niên trang lứa, cơ thể cũng có da có thịt và chút cơ bắp. Còn Liễu Thiên thì một thân hình mảnh mai thướt tha như thiếu nữ cộng với một tu vi cao thâm khó lường nên khi tỷ thí với Đỗ Hoàng rất nhanh có cho ra một kết quả. Hai người vừa đánh nhau thì Đỗ Hoàng chỉ đánh vài quyền là Liễu Thiên đã nằm bất tỉnh ở đó rồi. Điều đáng nói là tên Đỗ Hoàng kia ngày thường rất

https://thuviensach.vn

ghét Liễu Thiên nên hôm nay ra tay không hề lưu tình. Và điều đó đã dẫn đến hậu quả nghiêm trọng.

…

Ngày hôm sau.

Ở đại sảnh lớn của Liễu phủ khi này có rất nhiều người đang tập trung lại, kẻ ngồi người đứng đủ kiểu. Ở giữa nhà trung tâm mọi chú ý có một cái giường lớn, Liễu Thiên đang nằm ở đó.

Hôm qua Liễu Nhân Khanh đến Đỗ gia đòi công đạo nhưng bị Lý gia cùng thành chủ Vạn Niên thành viện cớ ngăn lại, điều đó đã dẫn đến cuộc họp hôm nay để xem xử lí việc này như thế nào cho hợp tình hợp lí. Chính vì vậy lúc này mọi người mới tập trung ở đại sảnh Liễu Phủ.

“Đỗ Hà Anh ngươi giải thích thế nào đây? Hôm nay, ngươi không đưa ra được câu trả lời thích đáng thì đừng trách Liễu gia tàn độc.”

Liễu Nhân Toàn, tứ thúc của Liễu Thiên, một người ngoài ba mươi gương mặt điển trai nam tính, ánh mắt sắc sảo, gã nhìn vào một trung niên ngồi đối diện tức giận quát hỏi.

Liễu gia của gã là bá chủ Vạn Niên thành nhưng chưa từng đánh người của gia tộc khác bị thương hôm nay lại bị người ta đánh. Mà người bị đánh bất tỉnh lại là cháu của vị ‘tứ gia’ này đồng thời cũng là Liễu đại thiếu gia. Như vậy dù có là bụt thì cũng không thể nín được chứ đừng nói đến một tứ gia nổi danh Vạn Niên Thanh như Liễu Nhân Toàn.

Tứ gia bớt giận, đây chỉ trẻ con không biết gì. Đỗ mỗ nhất định sẽ bồi thường cho Liễu gia!” Đỗ Hà Anh gia chủ đỗ gia nghe Liễu Nhân Toàn nói vậy thì vội đứng dậy, lão dùng vẻ mặt ủ rũ đầy khổ tâm nói.

https://thuviensach.vn

“Bồi thường? Hừ! Chết người ngươi tính bồi thường cái gì?” Liễu Nhân Toàn nghe Đỗ Hà Anh nói vậy thì cười nhạt rồi dùng ánh mắt lạnh lẽo hỏi.

“Cái này…!” Đỗ Hà Anh vẻ mặt xám lại không nói được nữa.

“Liễu huynh cứ bình tĩnh. Đại công tử ắt sẽ tỉnh lại thôi, chúng ta có gì từ từ nói chuyện.” Một vị ngồi cạnh Đỗ Hà Anh liền nói đỡ.

Vị này chính là gia chủ Lý gia, Lý Quảng . Hắn hôm nay đến đây chính là muốn giúp đỡ Đỗ gia tránh một kiếp nạn. Dù sao thì sự việc này cũng liên quan đến nữ nhi của hắn. Mà lại nói Đỗ gia mà gặp chuyện thì Liễu gia càng lộng hành nên hai gia tộc này bắt buộc phải che chở cho nhau.

Liễu Nhân Khanh từ đầu chưa nói gì bỗng nhiên ôn tồn nói: “Tuy Thiên nhi tính cách ngang ngược nhưng nó chưa từng làm hại đến tính mạng ai bao giờ, hôm nay nó lại bị người khác làm hại đến tính mạng. Là bậc phụ thận ta không thể không đòi lại công đạo được.”

“Như vậy không biết ý Liễu huynh xử trí ra sao?” Một vị ngồi ngang hàng cũng Liễu Nhân Khanh bỗng nói.

“Thiên nhi của ta nếu bình yên vô sự thì cũng không nói làm gì chỉ một vài người lớn chúng ta nói chuyện là xong nhưng đằng này nó bị đánh cho hôn mê không biết ngày nào tỉnh dậy.” Liễu Nhân Khanh nghe vậy thì ánh mắt đảo qua mấy lần rồi từ từ nói.

“Đỗ Hà Anh ngươi thấy lên làm thế nào?” Liễu Nhân Khanh vừa nói xong thì lại trầm giọng hỏi vị gia chủ Đỗ gia ngồi bên kia.

Đỗ Hà Anh nghe vậy thì giật mình, gã từ từ lau mồ hôi trên trán rồi không có trả lời mà tỏ vẻ cung kính hỏi: “Không biết công tử bị thương ra sao?”

https://thuviensach.vn

Nghe vậy, Liễu Nhân Toàn đứng bên lại tỏ vẻ tức giận nói: “Lâm đại phu chuẩn đoán rất có thể Thiên nhi sẽ không tỉnh lại!”

Đỗ Hà Anh nghe vậy mặt tái đi, trong đầu gã thì thầm kêu không xong.

“Đỗ gia thật không phải, Liễu huynh xin hãy cho con trai ta một con đường sống. Ta sẽ chặt một tay của nó!” Đỗ Hà Anh sau khi bình tĩnh lại thì gã liền hướng Liễu Nhân Khanh thành khẩn cầu tình rồi đưa ra một cái giá.

Liễu Nhân Khanh có vẻ vẫn không bằng lòng, Liễu Nhân Toàn liền cười nhạt lắc đầu nói: “Đơn giản nhì! Người Đỗ gia đánh trọng thương, làm cho đại công tử của Liễu gia hôn mê không biết khi nào tỉnh lại mà chỉ mất có một cánh tay. Như vậy là coi Liễu gia ta kém hơn Đỗ gia các ngươi rồi?”

“Tại hạ nào giám coi thường Liễu gia!” Đỗ Hà Anh nghe vậy thì vội lắc đầu giải thích.

“Bây giờ ít nhất phải phế đi tu vi của Đỗ Hoàng! Nếu cháu ta thực sự không tỉnh lại thì chúng ta sẽ xử lại!” Liễu Nhân Toàn liền không khách khí nói.

Vị tứ thúc này là người rất thẳng tính đồng thời cũng không thích chịu thiệt. Liễu gia nếu không phải là gia tộc hiền lành thì sớm đã giết Đỗ Hoàng rồi làm sao lại triệu tập xét xử rồi xử nhẹ thế được.

Mà khi này, mọi người nghe thấy điều kiện của Liễu Nhân Toàn thì đều có phản ứng khác nhau, mấy người của Liễu gia thì không ai tỏ vẻ ngạc nhiên gì nhưng phía bên kia đều xôn xao bàn tán.

“Liễu huynh cần gì phải ra tay nặng thế, dù gì nó cũng chỉ là một đứa trẻ.” Vị thành chủ ngồi chính diện bên kia bỗng cất lời.

https://thuviensach.vn

“Hừ! Đứa trẻ! Thiên nhi nhà ta không là một đứa trẻ sao?” Liễu Nhân Toàn nghe vậy thì lại khó chịu hơn, gã dùng giọng điệu không chút khác khí hỏi lại.

“Đành là như vậy nhưng cũng phải cho bọn trẻ cơ hội sửa chữa.” Lý Quảng cũng đứng dậy đỡ lời.

“Đỗ Hoàng thì có cơ hội sửa sai thế nhi tử của ta?” Liễu Nhân Khanh hai mắt nhíu lại đầy sát khí quát hỏi.

“Các vị cũng không nên quá tuyệt tình!” Một vị lão giả ngồi từ đầu đến giờ bỗng nhiên nói .

Đây chính là một người bên Triều đình, tuy triều đình không mấy quyền lực nhưng cũng có chút ảnh hưởng về kinh tế giao thương trong Vạn Niên Thành.

“Tuyệt tình! Haha! Tuyệt tình thì sao? Đừng nói là Liễu gia ta, hôm nay Đỗ gia ngươi có người chết hay hôn mê xem các ngươi có để yên không? Thôi bớt thừa lời đi!” Liễu Nhân Toàn cười nhạt nói.

“Không cần nói nhiều, hoặc phế đi Đỗ Hoàng hoặc Liễu gia ta sẽ khai chiến với Đỗ gia. Ta tin rằng Kỳ Nhân các cũng không quản vấn đề thù hận giữa hai gia tộc nhỏ như chúng ta đâu!” Liễu Nhân Khanh phẩy mạnh tay áo đứng dậy nhìn sang vị thành chủ Vạn Niên thành đầy thâm ý nói.

Vị thành chủ kia thấy vậy thở dài một cái liền nói: “Có thể cho ta chút mặt mũi mà xử nhẹ được không, trẻ con mất một cánh tay cũng là quá đủ rồi. Mà chưa biết chừng công tử lại tỉnh lại không chừng?”

Vị thành chủ đang muốn giảm án cho Đỗ Hoàng, mất một cánh tay tuy tàn khốc nhưng vẫn hơn rất nhiều việc bị phế bỏ tu vi không thể trở thành võ giả chứ đừng nói là tu luyện thành dị giả nữa.

https://thuviensach.vn

“Đây là Thiên nhi còn có thể tỉnh lại nên mới xử nhẹ như vậy nếu không người nghĩ mạng của Đỗ Hoàng có thể đổi được mạng của cháu ta ư?” Liễu Nhân Toàn vẻ mặt lạnh khốc nói.

Liễu Nhân Khanh vẻ mặt vẫn nghiêm trang, gã nói: “Cho dù thế nào cũng phải phế đi tu vi, chúng ta không lấy mạng hắn là đã rất lể mặt các ngươi rồi.”

“Liễu gia xưa này không thích hiếp người yếu nhưng làm bị thương người trong tộc ta thì chắc chắn phải trả giá.” Một trưởng lão già cả râu tóc bạc phơ lúc này bỗng nhiên mở miệng tạo uy cho Liễu gia.

Đỗ Hà Anh vẻ mặt đau khổ không biết nói gì, gã hiểu thế lực của Liễu gia. Chưa kể Liễu gia có cao thủ Hoành Không cảnh mà ngay cả các cao thủ Huyền Môn cảnh và Khai Minh cảnh cũng nhiều hơn hai gia tộc Đỗ, Lý cộng lại. Đồng thời Liễu gia cũng có gia tài lớn hơn nhiều lần hai gia tộc bọn họ. Thành chủ tuy là người của Kỳ Nhân các cử đến quản lý nhưng cũng không thể xen quá sâu vào tranh chấp trong những gia tộc.

Nguyên nhân là mỗi một gia tộc khi ký hiệp ước trực thuộc với Kỳ Nhân các đều được Kỳ Nhân các quan tâm bảo vệ và bồi dưỡng hậu nhân, đồng thời hàng năm mỗi gia tộc đều phải nộp cống phẩm cho Kỳ Nhân các đồng thời khi Kỳ Nhân các cần dùng người thì tất cả các gia tộc đều phải đáp ứng cử người đi. Kỳ Nhân các cũng không quản lí khu vực mà mỗi gia tộc chiếm cứ, chỉ cần không ảnh hưởng đến Nhất Xuân quốc thì Kỳ Nhân các không quản. Vì vậy những gia tộc lớn vẫn có quyền chèn ép gia tộc nhỏ! Những gia tộc nhỏ nếu có thực lực thì vẫn có thể đánh bại gia tộc lớn mà phát triển. Đó là quy luật phát triển mà kể cả một quốc tông như Kỳ Nhân Các cũng không can thiệp.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 4: Xuyên Không, Đoạt Thể.

Lúc này, Đỗ Hà Anh nhìn vị lão giả của triều đình kia thì lão cũng chỉ bất lực lắc đầu. Ở thế giới này quốc gia gồm hai thế lực là chính trị và quân sự. Quân sự của Nhất Xuân quốc chính là Kỳ Nhân các, chính trị là Văn Đài. Ở Văn Đài có một triều đình nhưng triều đình đó chỉ lo về kinh tế và phát triển của người dân bình thường mà thôi. Tất cả những vấn đề liên quan đến dị giả đều do Kỳ Nhân các phụ trách, bao gồm của việc huấn luyện dị giả.Vì vậy một gia tộc dị giả vốn không do triều đình quản lí.

“Được! Ta sẽ phế đi tu vi của Hoàng nhi, nhưng ta mong rằng từ sau việc này hãy kết thúc, giữa hai gia tộc không còn ân oán gì nữa.” Khi này, biết không còn đường khác nên Đỗ Hà Anh chỉ đành căn răng đáp ứng đồng thời cũng muốn mọi chuyện kết thúc ở đây.

Liễu Nhân Khanh nghe vậy thì mày kiếm nhíu lại nói: “Liễu gia ta không phải là đầu trộm đuôi cướp, chúng ta nói một là một, hai là hai. Các ngươi đã chịu hình phạt bọn ta cũng coi như tìm lại công đạo tất nhiên sẽ không truy cứu nữa. Nhưng phải nói trước, nếu một ngày nào đó Thiên nhi gặp sự cố gì thì Đỗ Hoàng nhà các ngươi cũng không tránh khỏi. Tốt nhất là ngươi nên cầu cho Thiên nhi của ta không sao!”

“Hừ! Mau giải Đỗ Hoàng vào đây.” Khi này, Đỗ Hà Anh khẽ hừ một tiếng rồi bày ra vẻ mặt nhăn nhó ra lệnh.

Ngay tức khắc mấy tên dị giả Đỗ gia quay người đi ra ngoài.

https://thuviensach.vn

“Như vậy có quá nhẹ không?” Liễu Nhân Toàn khi này nghĩ lại thì cảm thấy vẫn không đủ, gã nhìn Liễu Thiên nằm kia nhíu mày hỏi đại ca của mình.

Liễu Nhân Khanh lắc đầu nói: “Dù gì cũng đã rồi, nó vẫn là một đứa trẻ, mà Thiên nhi chưa biết thế nào, nếu bây giờ chúng ta lấy đi tính mạng của nó thật không phải. Cái này không hợp với gia quy của Liễu gia ta!”

“Đại ca nói cũng đúng! Cứ như vậy đi!” Liễu Nhân Toàn gật đầu không nói gì nữa.

Hôm nay ở đây đặc biệt không có Cơ Ngọc Oanh, nếu có nàng ở đây chắc chắn sẽ rất ồn ào. Chính vì vậy nên Liễu Nhân Khanh đã khuyên nàng nghỉ ngơi và hứa sẽ đòi lại công đạo cho con trai. Mà Cơ Ngọc Oanh thì cũng biết mình thân nữ lưu khó nói chuyện nên nàng cũng không cố theo ra làm gì mà chỉ ở phòng đợi tin tức.

Chỉ sau một chút chờ đợi thì mấy người của Đỗ gia đã áp tải Đỗ Hoàng vào.

“Liễu thúc, làm ơn tha cho ta, ta thật sự không cố tình. Huhu! Ta không muốn bị phế đi tu vi, ta muốn được tiếp tục tu luyện. Làm ơn…” Đỗ Hoàng phía ngoài hình như cũng nghe được chút phong thanh nên vừa được giải vào thì vẻ mặt đã tái nhợt, miệng thì không ngừng van xin!

Mọi người trong phòng thấy Đỗ Hoàng van xin thì đều có cảm xúc khác nhau, một số thì bất lực thở dài, một số người thì vẫn bất động thanh sắc quan sát. Giữa đại sảnh, Liễu Nhân Toàn lặng lẽ đi lại với vẻ mặt âm trầm, ánh mắt không chút biểu cảm nhìn Đỗ Hoàng.

“Phụ thân cứu con!” Đỗ Hoàng sợ hãi quay sang phía phụ thân mình cầu cứu.

https://thuviensach.vn

Đỗ Hà Anh nghe vậy nước mắt cũng đã chảy ra nhưng gã không biết làm sao cả. Con trai gã đánh con người ta thành người thực vật giờ đây bị phế đi tu vi là điều không thể tránh được. Thế nhưng gã vẫn không lỡ! Trên đời, bậc làm cha làm mẹ nào lại lỡ nhìn con mình bị tổn thương? Nhưng dù không lỡ thì Đỗ Hà Anh cũng chẳng làm gì được, Đỗ Hoàng cũng đành cắn răng chịu đựng án phạt thôi. Nghĩ cho cùng thì Đỗ gia không thể chống lại Liễu gia được, Đỗ Hà Anh là gia chủ không thể vì con trai mà hại cả một gia tộc được.

Khi này, Liễu Nhân Toàn ánh mắt lạnh khốc đứng trước Đỗ Hoàng, tay phải gã đưa ra, ở năm đầu ngón tay bùng lên năm ngọn lửa nhỏ màu xanh nhạt phập phùng cháy nhìn rất quỷ dị.

Nếu một số người hiểu biết thì sẽ nhận ra đây là Diệt Chân Hỏa, một trong những thứ lửa đáng sợ mà dị giả có thể tạo ra. Tác dụng chủ yến của Diệt Chân Hỏa chính là phá vỡ cấu tạo nguyên thần và cơ quan tế bào trên cơ thể khiến vùng đó gần như không thể hồi phục. Nếu dùng lửa này đánh vào những vùng nhạy cảm thì sẽ hoàn toàn hủy đi vùng đó. Liễu Nhân Toàn chính là muốn hủy đi đan điền của Đỗ Hoàng.

Đỗ Hoàng thấy một màn này thì nước mặt dòng dòng, hắn muốn vận lực chạy chốn nhưng lại bị một thứ áp lực vô hình cố định lại. Thân thể hắn cứng lại, ánh mắt nhìn ngũ thấy chảo của Liễu Nhân Toàn đánh đến thì dần trở lên đờ đẫn, trong đầu hắn dần trở lên trống rỗng. Đối với hắn lúc này mọi thứ như kết thúc. Hắn không còn được đi tu luyện nữa, không gặp lại bạn bè, không được học dị thuật, tương lai với hắn chỉ là một màu đen vô vị!

“Vù!” Hỏa chảo của Liễu Nhân Toàn phóng đến, hướng đi chính là đan điền của Đỗ Hoàng.

Lúc này, mọi người tập trung nhìn một màn quan trọng này còn Đỗ Hà Anh thì đau lòng quay mặt đi không muốn nhìn cảnh này.

https://thuviensach.vn

“Ài! Cuối cùng đau đớn cũng hết.”

Liễu Nhân Toàn đánh vào cách đan điền của Đỗ Hoàng hơn mười phân thì bỗng có tiếng nói làm y khựng lại.

“Mọi người làm gì mà tập trung đông vậy?” Thiếu niên được gọi Liễu Thiên kia đang nằm đó bỗng nhiên mở mắt ngồi dậy nhìn quanh, hắn bầy ra vẻ mặt ngạc nhiên hỏi.

Toàn trường ngơ ngác, mọi người như bất động nhìn về chỗ Liễu Thiên.

Nói xong câu đó "Liễu Thiên" cũng ngơ ngác nhìn mọi người xung quanh.

Lúc này, tất cả mọi người đều im lặng nhìn hắn như nhìn một sinh vật lạ vậy.

Liễu Thiên kia thì lại nhìn một lượt những người ở đây, hắn cứ chỗ mắt nhìn vừa nhìn vừa nghĩ: “Đây là chỗ nào vậy? Mấy người này là? Chết mình đã ở chỗ khác rồi!”

Hắn nhíu mày rồi chợt nhớ ra gì đó!

“Mình mới ở kia đang lạnh giá thì bị ngất đi, vừa đến chỗ không gian kia thì gặp một tên ăn hại, chịu bao đau khổ chỉ đổi lại ít thông tin. Giờ đây lại gặp những người này. Gì đây? Chuyển sinh ư?” Hắn nghĩ liên hồi rồi tự nhủ: “Phải bình tĩnh thu thập đã.”

Liễu Thiên này giờ đã không phải Liễu Thiên mà mấy người quanh đây biết nữa, linh hồn bên trong cơ thể này chính là người thanh niên đã chết một cách hài hước trên đường phố Hà Nội kia. Nhắc đến sự xuất hiện của hắn ở đây thì không ai biết nó xảy ra như thế nào, mọi thứ có thể là trùng hợp, sắp sẵn hay là một sự liên kết chặt chẽ mà duyên số định mệnh tạo ra.

https://thuviensach.vn

Thế nhưng cho dù có là nguyên nhân gì thì sự xuất hiện của thanh niên kia ở thế giới này vẫn được gọi là chuyển sinh.

Vũ trụ kỳ diệu đã tồn tại hơn mười ba tỷ tám trăm triệu năm nên có biết bao nhiêu điều kỳ thú. Nó có hàng tỷ tỷ hành tinh mà trong hàng tỷ tỷ hành tinh đó luôn có nhưng hành tinh giống nhau. Tuy không giống nhau hoàn toàn nhưng cũng có nhiều điểm giống nhau. Người thanh niên kia ở Trái Đất chết đi bỗng nhiên cùng với lúc có lỗ hổng không gian xuất hiện. Lỗ hổng không gian vốn không cho một vật chất nào đi qua nhưng linh hồn lại khác nên linh hồn thanh niên kia đã vô tình bị hút đi.

Lại nói thì việc luân chuyển linh hồn giữa các hành tinh là việc rất phức tạp, mỗi linh hồn theo nỗ hổng không gian ra vũ trụ đa số sẽ bị hủy diệt gần như không có trường hợp nào thành công dung nhập vào một thế giới mới chứ đừng nói là dung nhập vào thế giới thích hợp cho sự sống. Nhưng người thanh niên kia là trường hợp đặc biệt của đặc biệt. Dù tỷ lệ chuyển sinh thành công là cực nhỏ chưa đến một phần một tỷ nhưng hắn vẫn thành công.

Dẫu thành công nhưng khi thanh niên này được đưa đến dung nhập vào một cơ thể mới nhưng không phải cứ đơn giản mà chiếm được cơ thể này mà còn phải một hồi tranh đấu đầy đau khổ. Kết quả là sau một hồi đau đớn thì thanh niên kia đã chiến thắng, hắn phá vỡ linh thức cũ mà chiếm được cơ thể mới này đồng thời cũng lấy được chút ký ức của chủ nhân thân thể này.

Lúc này, khi vừa chiếm được cơ thể tỉnh dậy điều làm thanh niên kia giật mình chính là đã gặp một đống người. Mà mấy người này hắn nói quen cũng chẳng phải mà không quen cũng không phải! Nói tóm lại là hắn chưa kịp thích nghi.

“Thiên nhi cháu không sao chứ?”

https://thuviensach.vn

“Thiên nhi con sao rồi?”

Khi này, hai huynh đệ Liễu Nhân Toàn và Liễu Nhân Khanh cùng chạy lại hỏi, những người khác thì đứng ngồi không yên.

Mà khi này, mỗi người ở đây có một cảm xúc khác nhau. Người thay đổi nhiều nhất chính là Đỗ Hoàng, hắn như được vớt lên khi sắp chết đuối vậy. Hắn có vẻ mặt khó tin cộng thêm chút vui mừng, hồi hộp, rất nhiều cảm xúc trong hắn đang xuất hiện trong đầu hắn lúc này. Đỗ Hà Anh cũng lau nước mắt, gã đi lại đỡ Đỗ Hoàng lên, trong lòng thì như được giải thoát vậy!

“Ta mệt quá! Ta muốn nghỉ ngơi. Ở đây quá ồn đi!” Sau một hồi thì Liễu Thiên tỏ vẻ mệt mỏi cất tiếng nói.

“Được!” Liễu Nhân Khanh nghe vậy liền vội ra đỡ Liễu Thiên nằm lại rồi liền quay ra phân phó: “Sự việc này chờ Thiên nhi khỏe hắn rồi tính tiếp, tất cả các ngươi về đi.”

Mấy người trong gian phòng thấy vậy cũng không nán lại lâu, tất cả đi nói vài lời khách sáo chúc mừng Liễu Thiên tỉnh dậy rồi từ từ ra về. Hai cha con Đỗ Hà Anh cũng rất nhanh rời khỏi đây. Bọn họ đã có một ngày tồi tệ ở đây, lúc này Đỗ Hoàng thật sự muốn đi ra khỏi nơi này càng nhanh càng tốt. Mọi người đã đi hết, Liễu Thiên hai mắt vẫn nhắm liền, hắn đang nghe ngóng động tĩnh xung quanh.

“Tứ đệ cứ đi lo việc khác đi. Thiên nhi để ta, giờ ta sẽ đưa nó về hậu viên nghỉ ngơi.” Liễu Nhân Khanh nói.

Liễu Nhân Toàn nghe vậy gật đầu nói: “Vậy cũng được! Huynh cũng mau cho đại tẩu biết để tẩu đỡ lo lắng.”

“Ừ!” Liễu Nhân Khanh gật đầu không nói gì nữa mà ngay tức khắc bế Liễu Thiên đi vào hậu viện.

https://thuviensach.vn

Liễu Thiên được bế lên, hắn có một cảm giác rất lạ mà trước kia không có. Hắn có chút ngại ngùng, kèm thêm…phải nói là có chút khó chịu nữa mới đúng. Hắn trước kia cũng không thích ở cạnh bố chứ đừng nói đến việc để bố bế như thế này. Bây giờ, hắn bị bố bế lên, không những thế người bố này lại là một người hắn có rất ít liên hệ! Chính vì vậy mà hắn có cảm giác ngại ngùng khó chịu mà không biết phải làm sao?

Thế nhưng được bế đi như vậy một đoạn rồi hắn cũng quen dần, thực ra hắn không quen không được. Vì hắn giờ đã là con của người ta! Hắn đang trong mạch suy nghĩ thì đã được bế vào trong một căn phòng nhỏ ở hậu viện.

“Thiên nhi sao rồi?” Cơ Ngọc Oanh thấy chồng bế con vào liền chạy ra hỏi. Nàng không được tham gia vào vụ việc vừa rồi nên rất sốt ruột, giờ lại thấy cảnh này thì càng lo lắng.

“Nó tỉnh rồi! Nó muốn nghỉ ngơi nên ta bế nó vào đây cho nàng chăm sóc.” Liễu Nhân Khanh nhỏ nhẹ nói.

Cơ Ngọc Oanh gương mặt mừng rỡ như nhặt được vàng nhưng nàng không giám làm ồn vì sợ con trai bị ảnh hưởng, nàng vui vẻ thì thào: “Tỉnh rồi! Thật tốt quá, mau đưa nó vào giường.”

Liễu Nhân Khanh liền gật đầu rồi bế Liễu Thiên vào trong, gã đặt Liễu Thiên lên giường. Hai phu phụ liền đứng đó nhìn Liễu Thiên ngủ. Trên gương mặt của hai vị phụ mẫu này hiện lên sự vui vẻ cùng hạnh phúc. Đứa con duy nhất của họ vừa từ cõi chết trở về, lúc này mọi gánh nặng lo âu đều được bỏ xuống.

Liễu Thiên thì lại có một cảm nhận hoàn toàn khác. Hắn đang nhiên lại có một hoàn cảnh mới, một gia đình mới, với những ngươi thân mới. Hắn không thể quen ngay được! Hắn sau khi vượt qua được tâm phạt đã có được ký ức của thể xác này nhưng hắn vẫn không thể thích ứng ngay được.

https://thuviensach.vn

Trong lòng hắn đang đầy rối bời, hắn vừa mới đau buồn không lối thoát giờ đã ở một nơi xa lạ cách rất xa nơi hắn đang sống. Hắn tuy có ký ức của người ở đây nhưng hắn vẫn không thể nào bỏ xuống những ký ức cũ được. Đảo lộn cũ mới, cùng với thông tin dồn về, gặp những người thân mới kiến hắn hoang mang. Vì vậy lúc này, hắn đang nằm nhắm mắt suy nghĩ đồng thời cũng nghe ngóng hai người Liễu Nhân Khanh nói chuyện.

Thế nhưng hai người kia lại không nói gì mà chỉ đứng nhìn hắn khiến hắn dần lâm vào suy tư.

“Thế là ở kia mình đã chết ư?” Hắn nằm một lúc yên tĩnh thì trong đầu bỗng tự hỏi.

“Chết hay lắm, chết như vậy sẽ giải thoát cho mình và người thân.” Hắn lại thầm mắng. Trước kia hắn tuy buồn rầu nhưng không hề nghĩ sẽ tự sát nhưng khi này lại vô thanh vô tức chết đi thì với hắn cũng coi như duyên số.

“Đau buồn thì sao chứ! Đau buồn một lần rồi thôi còn hơn là đau khổ suốt đời vì mình.” Hắn lúc này lại tự lấy lí do an ủi bản thân.

Hắn tự hạ thấp cái chết của bản thân, chỉ có vậy hắn mới không cảm thấy áy náy với những người thương yêu hắn. Hắn tự nhủ rằng mình chết như vậy sẽ làm cho mọi người trong gia đình và bạn bè sống tốt hơn. Thế nhưng dù đã tự tìm lí do để an ủi nhưng hắn vẫn khóc. Không phải khóc vì hắn sợ chết mà hắn khóc vì người thân của hắn đang đau khổ vì sự ra đi hắn.

Hắn giờ chỉ cần nghĩ đến vẻ mặt của mẹ hắn khi biết tin hắn chết thì hắn bỗng không kìm được lòng mình.Trong đầu hắn hiện lên một số hình ảnh về mẹ hắn. Một đôi mắt ngấn lệ đỏ ngàu, gương mặt tiều tụy do mất ngủ, thần thái đờ đẫn như mất hồn, cơ thể thì gày rộc không sức sống! Mẹ hắn sẽ đi lại khóc lóc, có thể ôm hình hắn mà khóc không ngừng... Những hình ảnh đó làm hắn có cảm giác như bị muôn vàn nhát dao đâm vào tim vậy.

https://thuviensach.vn

Một cảm giác uất ức khó chịu tràn về trong tâm trí khiến hắn bật khóc thành tiếng.

“Hư…! Hu huhu!” Không nín được, hắn đã khóc thành tiếng.

“Thiên nhi! Con sao vậy?” Cơ Ngọc Oanh nghe thấy tiếng khóc thì liền chạy lại gần xoa đầu Liễu Thiên nhìn hắn với ánh mắt chìu mến khẽ hỏi.

Liễu Nhân Khanh cũng đi lại gần hơn, vẻ mặt lo lắng nhìn Liễu Thiên.

Liễu Thiên đang khóc bỗng dừng lại, hắn lấy tay dụi dụi mắt rồi gằn giọng nói: “Con không sao! Hai người để con một mình được không?”

“Con không sao thật chứ?”

Cơ Ngọc Oanh nghe Liễu Thiên nói vậy cảm thấy rất lạ liền hỏi. Ngày thường Liễu Thiên ra ngoài thì hống hách, về nhà thì làm lũng nhưng hôm nay lại khác hẳn mọi ngày, cứ như một người khác vậy.

Liễu Thiên cố gượng cười nói: “Hài nhi muốn yên tĩnh nghỉ ngơi. Hài nhi không ăn gì đâu.”

Cơ Ngọc Oanh bỗng cảm giác khó hiểu, Thiên nhi của nàng hôm nay ăn nói hoàn toàn khác, cách ăn nói chín chắn lễ độ hơn rất nhiều. Nàng đang tự hỏi chuyện gì xảy ra?

“Đi chúng ta để nó nghỉ ngơi một ngày sẽ ổn lại thôi.” Liễu Nhân Khanh thì cương quyết hơn nhiều, gã liền cầm tay Cơ Ngọc Oanh kéo đi.

Cơ Ngọc Oanh vẻ mặt không nỡ nhưng vẫn đứng dậy, nàng lại dặn dò: “Nghỉ ngơi đi! Mọi chuyện qua rồi đừng nghĩ nhiều, phải nghĩ đến tương lai.”

Nàng không hiểu do đâu mà Liễu Thiên thành như vậy, nàng sợ rằng con trai mình vì vụ đánh nhau kia mà thành ra sợ sệt mọi thứ nên nàng đã

https://thuviensach.vn

khuyên như vậy.

Hai người kia từ từ rời đi, trong phòng giờ này chỉ còn lại một mình Liễu Thiên. Hắn lại bắt đầu tự kỉ, hắn lại bị quá khứ dằn vặt, hắn tự đưa ra rất nhiều trường hợp mà người thân hắn sẽ gặp phải. Trong những trường hợp đó thì người thân hắn đều đau buồn theo nhiều kiểu khác nhau. Nghĩ đến những hình ảnh đó làm hắn dằn vặt vô cùng. Dằn vặt thì lại khóc, khóc rồi lại nghĩ, nghĩ lại dằn vặt,...

Cứ thế hắn vừa nằm vừa khóc rồi ngủ lúc nào không biết. Thể xác hắn thì đang bị thương, tinh thần thì đang chịu quá nhiều đả kích, hắn đã quá mệt mỏi và cần nghỉ ngơi.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 5: Đây Là Liễu Thiên?

Chẳng biết qua bao lâu thì Liễu Thiên tỉnh dậy, hắn liếc mắt nhìn quanh thì thấy trong phòng khá tối chỉ có một ánh nến nhỏ ở góc phòng mà thôi. Sau khi ngủ dậy thì hắn đã tĩnh tâm lại, hắn không khóc nữa mà bắt đầu trầm tư suy nghĩ.

“Mình đang ở một nơi xa lạ, một hành tinh khác, mình không bỏ xuống quá khứ nặng nề kia thì không thể nào đi đến tương lai phía trước được. Tương lai phía trước của mình là một con đường gập ghềnh không thích hợp để mang theo những hành lí quá nặng.”

Nghĩ một hồi rồi hắn ngồi dậy tự nhủ: “Mình sẽ chỉ nhớ về những thứ vui vẻ và những kiến thức bổ ích mà thôi, loại bỏ hết những gì không vui. Dù mình có buồn rầu thế nào đi nữa thì cũng không làm ảnh hưởng đến những người thân ở Trái Đất được nữa. Như vậy thì tại sao phải buồn?”

“Một câu chuyện cười không làm bạn cười mãi được tại sao một chuyện buồn lại làm bạn khóc mãi?” Hắn nhớ lại một câu nói tự lẩm bẩm.

“Liễu Thiên” đứng dậy, hắn đã sẵn sàng cho cuộc sống mới, một cuộc sống hắn chưa từng nghĩ đến.

Khi này, hắn mới nhìn lại cơ thể cùng quần áo của mình rồi đánh giá!

Kể ra thì hắn cũng sở hữu một cở thể khá ngầu, từ trên xuống dưới đâu đâu cũng thấy binh khí. Hắn mà cửi trần ra thì sẽ cho mọi người thấy hết

https://thuviensach.vn

được hai hàng gồm mười mấy cây dao găm dắt hai bên của hắn. Hai cặp tay mảnh mai trắng muốt như hai cán thương, ngón tay búp măng với da và xương nhìn không khác gì một bộ cốt chảo mới được cải lên vậy.

“Nếu gày chút nữa thì đúng là cốt nhân rồi!” Liễu Thiên xờ nắn cơ thể một hồi thì cười cười lẩm bẩm rồi như theo phản xạ tự nhiên thì hắn nhìn quanh phòng xem có gương không đẻ nhìn xem mặt mũi mình ra sao?

Nhìn quanh một lượt những đồ đạc trong phòng thì hắn thấy ở góc phòng có một tấm kính. Mà nhìn kỹ thì đây cũng chẳng phải là kính mà một loại tinh thạch gì đó được cắt thành mảng lớn và rất dầy. Thế nhưng mảng tinh thạch này tuy dầy tảng viền ngoài lồi lỏm nhưng lại có thể phản chiếu ánh sáng không khác gì gương kính ở Trái Đất vậy.

“À có đôi mắt giống đôi mắt của mình. Mà mặt thì trắng nhợt thế này, tên này chắc cũng chưa thấy mặt trời bao giờ a!” Liễu Thiên đi lại cái gương kia quan sát kỹ gương mặt của mình rồi bình luận.

Hắn đứng trước gương xoay xoay vài cái nhìn lại cơ thể mới rồi cũng bỏ xuống suy nghĩ vớ vẩn mà suy tính đến tương lai sau này.

“Ở đây hình như là một thế giới tu luyện, như vậy thì mình cũng phải tu luyện a! Mà những kẻ tu luyện được gọi là gì nhì?” Liễu Thiên nhớ lại chút kiến thức mới thu được lẩm bẩm.

“Cái gì nhì…?” Hắn không tìm ra từ ngữ để diễn tả.

“Thôi kệ! Là gì cũng được.” Hắn bỏ qua vấn đề này, bắt đầu nghĩ về những thông tin khác mà hắn vừa nhận được từ thể xác này.

“Kỳ Nhân Các có gì hay không, tên này mười năm tuổi mới được đến đó, còn những người khác đa phần đều đến đó từ năm mười hai tuổi. Mà cái tên này yếu kém như vậy nhưng vẫn không biết gì mà chỉ quan tam đến

https://thuviensach.vn

ăn chơi và phá quấy người khác mà thôi.” Liễu Thiên đang tổng hợp thông tin của tên kia để lại rồi đưa ra đánh giá về “Liễu Thiên” cũ.

“Linh Cơ cảnh đệ nhị trọng sơ kỳ, tu luyện có mấy cảnh giới tên kia còn không biết nữa. Ài! Không hiểu tại sao hắn lại tu luyện được đến đệ nhị trọng nữa.” Liễu Thiên thầm chán nản.

Ở thế giới này những dị giả bắt đầu tu luyện từ rất sớm, tùy theo thiên phú mà mức độ tiến cảnh của mỗi người nhanh hay chậm. Linh Cơ cảnh là cảnh giới đầu tiên của những dị giả ở đây. Đa số những người ở đây đều luyện đến Linh Cơ cảnh tầng hai ở tuổi mười năm, mười sáu. Những người có tư chất hơn thì tiến cảnh nhanh hơn, có thể đạt Linh Cơ cảnh từ năm mười hai tuổi thậm trí còn nhỏ hơn nữa. Đối với những người trong các gia tộc thì đa số có điều kiện về linh thảo linh dược hỗ trợ từ bé thì tiến cảnh sẽ nhanh hơn thường nhân.

Liễu Thiên cũng là một dạng có chút điều kiện thế nhưng đến tận năm mười năm tuổi hắn mới tu luyện đến Linh Cơ cảnh đệ nhị trọng sơ kỳ. Điều này cho thấy thiên phú của hắn tốt đến mức khó thể tưởng tượng được.

“Con người tu luyện bằng cách ngồi thiền để hấp thụ linh khí từ trời đất.” Liễu Thiên lẩm bẩm kiến thức về tu luyện mà tên kia để lại.

“Kiến thức tu luyện thật phong phú, bảo sao hắn tu luyện lợi hại vậy.” Liễu Thiên lắc đầu thầm than rồi lại tự nhủ: “Mình phải kiếm sách để tự tìm hiểu thôi.”

Lại nói thì trước kia, tên Liễu Thiên cũ có nghĩ gì đến tu luyện đâu, hắn khi đó bị bắt tu luyện thì cũng gượng ép tụ luyện, hắn cũng chẳng tìm hiểu gì về tu luyện, khi được dậy thì cũng như nước đổ lá khoai. Trong đầu tên đó chỉ nghĩ xem hôm nay chơi gì, ngày mai ăn gì mà thôi.

Liễu Thiên đứng đó suy tư một hồi thì bên ngoài trời đã sáng dần. Thấy vậy hắn không nghĩ linh tinh nữa mà cất bước đi ra khỏi phòng. Hắn đứng

https://thuviensach.vn

ở hiên nhà nhìn ra ngoài trời.

Lúc này, trời đã lờ mờ sáng, mặt trời chưa lên nhưng đã làm cho mọi thứ xung quanh dần hiện ra rõ hơn. Quang cảnh yên tĩnh, đình viên vẫn còn ánh đèn, sương sớm mờ mờ, gió nhè nhè thổi, cây cối nhịp nhàng đung đưa. Tất cả những thứ đó làm cho Liễu Thiên có cảm giác rất quen thuộc.

Hắn hít một hơi thật sâu, hai mắt nhắm liền! Hắn đang cảm nhận một ngày mới ở thế giới mới nhưng không thiếu những dấu ấn quen thuộc này. Lại nói đến việc đón bình mình thì trước đây mỗi khi hắn ngủ dậy cũng là lúc mặt trời đã lên cao và hắn gần như đã quên mất hình ảnh mặt trời mọc nó ra làm sao? Đến hôm nay thì hắn lại có cơ hội nhìn ngắm mặt trời mọc. Một hiện tượng quá đỗi bình thường nhưng với hắn lại đầy ý nghĩa.

Lúc này, Liễu Thiên ngồi ở hiên nhà nhìn về hướng Đông, hướng có những ánh sáng đầu tiên xuất hiện.

“Một ngày mới! Một ngày nắng đẹp sau một đêm đen tối.” Liễu Thiên lẩm bẩm rồi cứ ngồi vậy một lúc lâu mà không có hành động gì khác.

Giờ đây, mặt trời đã thoát ra hắn những đám mây xám nơi chân trời để chiếu những tia sáng đầu tiên lên đại địa và cũng chiếu lên người Liễu Thiên khiến hắn cảm thấy tư vị ấm áp dễ chịu. Liễu Thiên cứ ngồi vậy đến lúc mặt trời lên hẳn, nắng trải đều khắp nơi thì mới đứng dậy khẽ vặn người vài cái rồi từ từ đi ra khỏi hậu viện này.

Hắn đi thăm quan một lượt Liễu phủ, đa phần mọi thứ trong phủ hắn đều biết nhưng thực sự bản thân hắn chưa đi đến lần nào. Hắn vừa muốn tìm hiểu đồng thời cũng tập thể dục luôn. Một bài thể dục nhẹ nhàng và thư thái sẽ làm cho hắn tiếp nhận ngày mới thuận lợi hơn.

Liễu Thiên lòng vòng một hồi trong phủ, hắn đi qua rất nhiều người hầu, gia đinh. Đi đến đâu mọi người đều nhìn hắn bằng ánh mặt cung kính cộng

https://thuviensach.vn

thêm sợ hãi và một tia xa lạ. Liễu Thiên thấy những ánh mắt đó thì chỉ khẽ thở dài cũng không để ý nữa.

“Ê!” Lúc này, đi đến một ngã rẽ trong phủ, Liễu Thiên gặp một nô tỳ thì liền kéo lại.

“Thiếu gia có gì chỉ dậy ạ?” Người nô tì kia bị Liễu Thiên kéo lại thì run rẩy sợ hãi nhưng trong giọng nói vẫn tỏ ra cung kính hỏi.

“Ngươi có thể chỉ cho ta Thư phòng ở đâu được không?” Liễu Thiên dùng vẻ mặt thành khẩn hỏi.

Người nô tỳ kia nghe Liễu Thiên khách khí liền có cảm giác không đúng, đồng thời cũng cảm thấy sợ hãi hơn, nàng rối rít nói: “Không giám! Để nô tỳ dẫn thiếu gia đến đó.”

“Không cần ngươi cứ chỉ đường cho ta là đươc.” Liễu Thiên lắc đầu đáp.

Người nô tì kia khó sử nhưng nhìn ánh mắt của Liễu Thiên đang chờ đợi thì liền chỉ đường: “Thiếu gia cứ đi thẳng đến chính đường rồi rẽ trái sau đó đi thẳng một đoạn là sẽ thấy.”

Liễu Thiên nghe vậy thì mỉm cười, hắn gật đầu nói: “Cảm ơn! Ngươi đi làm việc đi.” Nói xong, hắn không để ý nhiều mà liền theo chỉ dẫn rời đi.

Liễu Thiên đi rồi thì nữ nô tỳ kia mới hoàn hồn, nàng đứng đó nhìn theo một hồi rồi mới quay đi. Mà trong nàng khi này vừa đi vừa nghi hoặc hỏi: “Đại thiếu gia hôm nay làm sao vậy?”

Liễu Thiên đang đi được một đoạn trong hành lang dài thì bỗng dừng lại, bụng hắn reo lên đã làm hắn chuyển hướng đi đến phòng ăn. Trong ký ức của tên kia, thư viện thì không biết ở chỗ nào nhưng vị trí phòng ăn hiện lại lên rất rõ ràng.

https://thuviensach.vn

Đến phòng ăn ở góc phủ, Liễu Thiên thấy một nhóm người đang bận bịu làm lụng. Trong gian bếp, hơi nước, khói lửa tùm lum đồng thời những tiếng nói của mấy vị đầu bếp đang thúc dục mấy người phụ làm cho chỗ này thật huyên náo.

Liễu Thiên thấy vậy khẽ mỉm cười rồi nhẹ nhàng đi vào, hắn nhìn quanh xem có gì ăn được không thì thấy phía bên kia gần tường có một cái kệ lớn. Trên kệ lúc này, có mấy cái bánh bao mới ra lò vẫn đang bốc khói nghi ngút làm Liễu Thiên luốt nước bọt ừng ực.

“Đại thiếu gia!” Khi này, một người nhìn thấy Liễu Thiên liền giật mình kinh hô.

“Thiếu gia!”

“Thiếu gia, ngài cần gì ạ?”

Tất cả mọi người đều quay ra cúi đầu chào hỏi Liễu Thiên.

“Ta đói quá! Có thể lấy trước ít đồ ăn được không?” Liễu Thiên bị phát hiện thì khẽ cúi đầu chào lại, hắn cười cười ngại ngùng nói.

Nghe Liễu Thiên nói vậy, thay vì trả lời thì mọi người ở đây chố mắt nhìn hắn như nhìn thấy người ngoài hành tinh vậy. Mà thực ra nói hắn là người ngoài hành tinh cũng không tính là sai!

“Sao vậy?” Liễu Thiên nhìn vào vẻ mặt của đám người kia thì lại hỏi.

“Thiếu gia cứ đùa, người thích ăn gì thì cứ tự nhiên.” Đám kia giật mình tỉnh lại, một người đầu bếp liền cung kính nói.

Liễu Thiên trước kia sống trong một hoàn cảnh khác, giờ đây hắn là một đại thiếu gia thích làm gì thì làm, thích đi đâu thì đi, thích ăn gì thì ăn.

https://thuviensach.vn

Chính vì thay đổi hoàn cảnh đột ngột làm hắn có chút không quen. Mà không chỉ hắn không quen mà đám người dưới cũng không quen.

“Ừm! Thế ta lấy trước mấy thứ vậy, mọi người tiếp tục làm việc đi, kệ ta.” Liễu Thiên nghe vậy thì gãi đầu, hắn cười hiền hậu nói.

Mà khi này mọi người vẫn cung kính đứng một bên nhìn Liễu Thiên, điều này làm hắn hơi ngại. Hắn vẫn không giám ra tay lấy thứ gì cả!

“Quay lại làm việc đi.” Liễu Thiên trợn mắt ra lệnh.

Mọi người giật mình, tất cả đều quay lại làm việc, mọi người đều có cảm giác gì đó rất lạ nhưng không ai biết đó là gì. Liễu Thiên thì thấy mọi người quay đi liền nhanh tay gói mấy cái bánh cùng ít hoa quả rồi nhanh chóng rời khỏi đây.

“Các ngươi vừa có thấy gì không?”

“Ta cảm giác như đang mơ vậy?”

“Có phải là đại thiếu gia không vậy?”

“Ta cũng không tin nữa!”

Liễu Thiên đi rồi thì đám đầu bếp và phụ bếp thì nhau bàn tàn.

Nhưng dù sao thì Liễu Thiên cũng đã không nghe được những lời bàn tán kia mà vốn hắn cũng không quan tâm mấy câu bình luận này. Hắn cũng không có ý định giả dạng tính cách của tên kia, hắn sẽ sống thật với tính cách của mình.

Thư phòng nằm mạn trái của Liễu phủ, đây là một căn phòng khá lớn và được trang trí rất nhã nhặn. Khi này, trong Thư phòng, Liễu Thiên đang ngồi trên một cái bàn vừa ăn vừa nhẩm lại những gì đã đọc. Lại nói khi hắn đến thư phòng thì ở đây chỉ có hai vị trưởng quản chứ không có ai cả. Mà

https://thuviensach.vn

khi biết hắn đến đọc sách thì hai lão trưởng quản cũng giật mình không thôi nhưng cũng rất nhanh cho hắn vào.

“Dị giả tu luyện có sáu đại cảnh giới đó chính là Linh Cơ cảnh, Khai Minh cảnh, Huyền Môn cảnh, Hoành Không cảnh, Vũ Linh cảnh và Phá Thiên cảnh.

Mỗi cảnh giới lại chia ra làm các cấp độ, riêng hai cảnh giới Linh Cơ và Vũ Linh thì đều có chín cấp độ từ một cho đến chín, gọi là cửu trọng. Bốn cảnh giới ở giữa thì chỉ chia làm bốn cấp độ mà thôi, đó là Sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ, đỉnh phong.”

“Thế cảnh giới cuối thì sao? Không có ghi chép gì vậy?” Đọc đến đây thì Liễu Thiên lại nhíu mày tự hỏi.

“Thôi để sau đi!” Hắn nghĩ nghĩ một hồi rồi liền lắc đầu, hắn lại cắn một miếng táo rồi tiếp tục ngẫm tiếp.

“Trong cơ thể con người tu luyện ra một nguồn năng lượng đó chính là nguyên thần. Mà nguyên thần này cũng rất hay, nó sẽ tăng tiến từng ngày theo quá trình tu luyện của mỗi người.” Liễu Thiên cứ đọc được một đoạn lại dừng lại nghiền ngẫm rồi lẩm bẩm đánh giá.

“Tổng quan lại thì con người tu đạo bằng cách hấp thụ linh khí của trời đất qua các mao mạch vào cơ thể rồi chuyển hóa chúng thành nguyên thần của mình để sử dụng. Mà theo như cấp độ của cảnh giới thì nguyên thần cũng tăng tiến theo. Nó tăng tiến từ Sơ Nguyên lên Chân Nguyên, từ Chân Nguyên lên Tinh Nguyên, từ Tinh Nguyên lên Thể Nguyên, rồi từ Thể Nguyên lên Dị Nguyên và cuối cùng chính là Thiên Nguyên.”

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 6: Dị Giả Toàn Thư.

Liễu Thiên lẩm bẩm xong thì nghĩ nghĩ một lúc rồi lại lật sang một trang khác mà đọc.

Đọc một hồi thì hắn lại gấp sách lại mà tự ngẫ những thứ vừa đọc được: "Mật độ thiên địa linh khí ở một số nơi thì dầy đặc, một số nơi thì thưa thớt, một số nơi không tồn tại linh khí. Vì mật độ linh khí trong thiên địa không đồng đều mà tạo lên sự khác biệt về điều kiện tu luyện của mỗi người. Căn cơ tu luyện của mỗi người là có định mức nhưng tốc độ tu luyện cũng phụ thuộc khá nhiều vào mật độ thiên địa linh khí. Nói về thiên địa linh khí thì chúng tồn tại ở dạng khí và trôi nổi trong không trung, nằm trong đại địa, đại dương hay bất cứ thứ gì tồn tại trong thiên địa, con người vốn cũng chứa một lượng linh khí nhưng lượng cực nhỏ."

Nghiền ngẫm xong, Liễu Thiên lại mở sách tiếp tục đọc:

"Thiên địa linh khí phân chia tại các địa giới không đồng đều thì có rất nhiều nguyên nhân để giải thích. Thứ nhất có thể nói đến chính là trong một số vùng có tồn tại mỏ linh thạch thì chỗ đó linh khí sẽ nồng đậm hơn những chỗ bình thường. Thứ hai chính là một số nơi là điểm giao nhau của các dòng hải lưu, dòng khí lưu thì thiên địa linh khí cũng được dồn lại và nồng đậm hơn những chỗ khác. Thứ ba là tồn tại một quần thể các sinh vật có khả năng sinh sản thiên địa linh khí thì chỗ đó linh khí cũng nồng đậm hơn. Thứ tư chính là do một số những đại trận pháp quy tụ linh khí được bày ra làm cho linh khí được quy tụ lại tạo nên một khu vực có thiên địa

https://thuviensach.vn

linh khí nồng đậm hơn. Ngoài mấy thứ trên còn một số nguyên nhân nhỏ nhặt khác…

Đọc hết một trang thì Liễu Thiên lại đọc sang trang tiếp theo: “Trong tu luyện, dị giả ngoài việc hấp thụ linh khí thì có thể hấp thụ linh thạch hoặc dùng một số loại linh dược. Nhắc đến linh thạch thì chúng được chia làm ba loại là Nhân thạch, Địa thạch và Thiên thạch. Nhân thạch chính là Linh thạch do con người tạo ra từ Vô lượng thạch. Nhân thạch chia ra làm những loại theo từng cấp độ của nguyên thần đó chính là chân thạch, tinh thạch.”

“Sao lại có hai loại?” Liễu Thiên nhăn mày tự hỏi.

Thế nhưng hắn đang phân vân khó hiểu thì bỗng thấy trong khe sách chỗ này có một mảnh giấy nhỏ thì liền mở ra đọc, trong đó có viết: “Chỉ tồn tại nhân thạch ở hai dạng là Chân Thạch và Tinh Thạch thay vì năm dạng là vì nguyên nhân sau:

Nhân thạch chính là con người dùng nguyên thần của mình truyền vào Vô Lượng thạch để giúp cho tầng lớp hậu nhân tu luyện. Mà ở Linh Cơ cảnh người tu luyện vẫn chưa thể hấp thụ linh khí từ linh thạch được mà cũng chẳng thể chuyển nguyên thần ra khỏi cơ thể nên Sơ thạch không tồn tại. Còn ở những cấp độ từ Hoành Không trở lên thì nguyên thần tiến lên Thể Nguyên hoặc cao hơn nữa nên nguyên thần của mỗi người có đặc trưng riêng không thể truyền lại cho người khác được cho nên có tạo ra Thể Thạch hạy Dị Thạch thì cũng chỉ chủ nhân của Nhân Thạch đó dùng mà thôi nên mấy dạng Nhân Thạch này tuy tồn tại nhưng gần như không xuất hiện bên ngoài bao giờ, chúng chỉ dùng để hồi phục nguyên thần cho chủ nhân chúng mà thôi.

Chính vì mấy nguyên nhân đó mà Nhân Thạch chỉ tồn tại ở hai dạng là Chân thạch và Tinh thạch. Mà lại nói với một số dạng thể chất đặc biệt thì Tinh Thạch cũng có sự đặc trưng nên chúng cũng vô dụng với ngoại nhân.”

https://thuviensach.vn

Liễu Thiên lẩm bẩm một hồi thì vẻ mặt tỏ ra đã hiểu, hắn gật gật đầu rồi lại tiếp tục đọc sách.

“Tiếp theo là Địa Thạch hay còn gọi nó với tên phổ thông là linh thạch. Gọi nó như vậy vì nó chính là linh thạch chủ yếu của giới tu luyện giả. Địa Thạch hay ‘linh thạch’ chính là một sản phẩm của quá trình cô đọng thiên địa linh khí. Dưới tầng sâu trong lòng đại địa vốn tồn tại thiên địa linh khí. Và ở một sô nơi thì thiên địa linh khí cực kỳ nồng đậm so với những chỗ khác. Trong lòng đại địa có linh khí nồng đậm kết hợp với sự điều tiết nhiệt độ của địa hình mà chúng dần cô đọng thành những linh tuyền chảy ngầm trong lòng đất. Lại nói linh tuyền nếu sinh ra ở những địa phương bình thường thì chúng mãi chỉ là linh tuyền nhưng nếu linh tuyền sinh ra ở những nơi có Thụ Sa thì linh khí trong linh tuyền sẽ kết hợp với Thụ Sa tạo thành những mỏ linh thạch.

Tất cả quá trình trên nói thì nhanh nhưng để hình thành được một mỏ linh thạch cỡ nhỏ thôi thì cũng phải mất hàng ngàn năm rồi, nếu mỏ lớn thì hàng vạn năm cũng không đủ.

“Địa Thạch” chính là một dạng khoáng sản định hình. Nó được con người khai thác và sử dụng trong nhiều mục đích như là tu luyện, dao dịch, luyện khí, vận hành máy móc,…

Thứ gì cũng có phẩm cấp nên Địa Thạch cũng vậy, chúng được chia ra làm bốn cấp là hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm và cực phẩm. Hạ phẩm linh thạch có màu hồng nhạt, chúng bình thường không phát sáng nhưng nếu có nguyên thần kích phát thì sẽ phát sáng tạo ra ánh sáng hồng. Trung phẩm linh thạch có màu đỏ thâm, loại này chỉ cần có chút ánh sáng tác động là sẽ phát ra một thứ ánh sáng đỏ rực như máu. Thượng phẩm linh thạch có màu tím đậm, loại này thì không cần tác động gì chỉ cần để chúng ra môi trường tồn tại thiên địa linh khí là chúng cũng tỏa ra ánh sáng tím cực mạnh, người thường hoặc tu vi thấp đứng gần thì ngay tức khắc sẽ bị mù. Nói đến ánh sáng của Thượng phẩm linh thạch thì một số người còn

https://thuviensach.vn

nói nếu trong đêm tối chỉ cần một viên nhỏ như ngón tay thôi cũng có thể chiếu sáng cả một tòa thành lớn.

Cuối cùng là cực phẩm linh thạch, loại này nói là có tồn tại nhưng trên đời chẳng biết có còn viên nào không nên màu sắc và nhận dạng của nó cũng được miêu tả rất mơ hồ. Người thì bảo nó có bảy màu, người thì bảo nó có màu đen như mực, người thì bảo nó không màu,… Vì mỗi loại điển tích lại viết một kiểu nên ta cũng không biết nó trông ra sao mà viết vào đây.

Tiếp theo là do sự đồng nhất của tất cả các tổ chức dị giả thì mỗi một viên linh thạch đều có một kích thước chuẩn khi được cắt ra từ khối của nó. Chúng đều chỉ dài hơn năm phân, rộng hơn ba phân, dầy cũng chỉ hơn một phân, nhìn thì không khác gì một viên kẹo nhỏ. Mọi quốc gia đều giống nhau về cái này và chính điều này làm lên tính thương mại giao dịch của linh thạch. Tất nhiên cái này cũng chỉ nói đến linh thạch phổ thông như hạ phẩm, trung phẩm mà thôi.

Không nói đến việc trong thiên địa thì thượng phẩm linh thạch và cực phẩm linh thạch rất khó tồn tại với khối lượng lớn mà kể cả chúng tồn tại với khối lượng lớn thì cũng chẳng ai điên đến mức đem cắt ra làm nhiều mảnh cả. Vì khi dùng lực lượng mạnh cắt linh thạch ra thì một lượng nhỏ linh khí trong đó sẽ hao tổn. Mà trong linh thạch cao cấp thì một lượng nhỏ đó cũng ra là rất nhiều rồi. Như vậy ai làm cái hành động Khu phủ phân ngọc(*) mất nhiều hơn được này.”

Liễu Thiên đọc đến đây thì cũng không có dừng lại mà tiếp tục liếc xuống dưới.

“Nhắc đến tính thương mại thì môt miếng hạ phẩm linh thạch có thể đổi được hơn hai ngàn lượng bạc, nó có thể giúp một người thành đại tài phú chỉ sau một đêm. Còn nói đến tu luyện thì một viên hạ phẩm linh thạch giúp cho một người ở Khai Minh cảnh giảm được mấy tuần tu luyện khổ

https://thuviensach.vn

công. Còn nếu là trung phẩm linh thạch có thể giúp cho người Khai Minh cảnh giảm được vài tháng khổ công hấp thụ trong điều kiện bình thường. Thượng phẩm linh thạch thì quá hiếm, những dị giả cao cấp mới dùng đến loại này mà ít ai nói đến nó có tác dụng lớn thế nào!

Linh thạch đối với những người tu luyện chính là bảo bối. Mà do số người tu luyện ngày càng đông còn linh thạch càng ngày càng ít nên chúng càng chở nên khan hiếm và đắt đỏ. Vì vậy mà linh thạch cũng chính là một trong những nguyên nhân xảy ra các trận chiến lớn giữa các thể lực dị giả."

"Thiên thạch thì lại là thứ chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu. Nó cũng mơ hồ như cực phẩm linh thạch vậy!"

Liễu Thiên đọc đến câu này thì nhíu mày tỏ vẻ khó chịu lẩm bẩm: "Thiên thạch lại không có ghi chép gì nữa, quyển Dị giả toàn thư này thật là, cứ cái gì quan trọng nhất thì lại bỏ ngỏ."

Hắn tuy hơi bực bội những cũng chỉ biết lắc đầu rồi lật sang trang tiếp theo từ từ đọc.

"Sự chuyển đổi giữa linh khí và nguyên thần sẽ phụ thuộc vào cấp độ của nguyên thần. Ở Linh Cơ cảnh với Sơ Nguyên thì tỉ lệ chuyển đổi là một linh khí tạo thành một Sơ Nguyên. Chân nguyên là mười Linh Khí thành một Chân Nguyên, Tinh Nguyên là một trăm thành một, Thể Nguyên là một nghìn thành một, Dị Nguyên là một vạn thành một, Thiên Nguyên lại không rõ."

Liễu Thiên đọc xong thầm nghĩ: "Như vậy càng lên cao tu luyện sẽ càng lâu đây. Ở đây tỉ lệ quy đổi kia không nói rõ ràng cho lắm. Họ vẫn chưa coi mọi vật được cấu tạo tử hạt vật chất như ở thế giới mình. Công thức quy đổi kia chính là số lượng hạt linh khí trong trời đất tạo thành một hạt nguyên thần sẽ tăng dần lên theo cấp độ của nguyên thần. Như vậy khi ở

https://thuviensach.vn

cảnh giới cao thì chỉ tích tụ một hạt nguyên thần thôi cũng tốn rất nhiều hạt linh khí rồi.”

“Cứ thầm xác định linh khí trong trời đất đang hình thành từ vô số hạt nhỏ như phân tử. Chúng sẽ được cơ thể hấp thụ vào và tổng hợp thành hạt nguyên thần. Mà theo cấp độ thì hạt nguyên thần cũng biến đổi, nó sẽ cần một lượng lớn các hạt linh khí để hình thành. Nói như vậy mình mai kia cũng sẽ dần tiến lên những cấp bậc kia.” Liễu Thiên thầm tính toán.

“Đúng là như vậy!” Liễu Thiên gật đầu tự nhủ mà không biết rằng để tiến cảnh thì còn rất nhiều thứ khó khăn đang chờ hắn.

Liễu Thiên lại lật trang tiếp theo.

“Tác dụng của nguyên thần đó chính là làm cho sự hoạt động của cơ thể tăng lên gấp nhiều lần đồng thời nó cũng là nguồn năng lượng chính để thi triển các loại dị thuật. Ở mỗi cấp độ thì sức mạnh của nguyên thần cũng khác nhau...”

Liễu Thiên đọc lướt qua rồi lại lật trang tiếp theo.

“Cơ thể con người có một đan điền điều khiển sự hoạt động của nguyên thần. Tùy theo công pháp tu luyện mà mỗi kiểu vận hành có điểm khác nhau nhưng về bản chất thì nó vẫn là nguyên thần tích tụ tại đan điền rồi được vận chuyển ra kinh mạch cuối cùng chúng được đưa ra các bộ phận để kích hoạt sự hoạt động của bộ phận đó hoặc theo bí pháp dẫn phát ra ngoài cơ thể tạo thành dị thuật hoặc một số dạng vận dụng nguyên thần cơ bản khác.

Đan điền có hai trạng thái đó chính là tĩnh tu và động công. Ở trạng thái tĩnh tu thì đan điền sẽ vận hành để thu lại nguyên thần từ khắp cơ thể về. Lúc này toàn cơ thể đang biến đổi linh khí thành nguyên thần rồi đan điền lại hút những nguyên thần đó về đan điền.

https://thuviensach.vn

Ở trạng thái động công thì ngược lại! Khi đó, mọi hạt nguyên thần được kích hoạt từ đan điền theo kinh mạch ra khắp cơ thể để sử dụng.

Vì vậy hai trạng thái này luôn đối nghịch nhau. Để tiến vào trạng thái tĩnh tu thì mỗi người phải ngồi thiền và thật trú tâm, còn động công thì đa số phải di chuyển chiến đấu. Đồng thời hai trạng thái này nguyên thần di chuyển ngược nhau trong kinh mạch nên cũng không thể đông thời ở hai trạng thái được. Chính vì vậy một người không thể vừa chiến đấu vừa hấp thụ thiên địa linh khí được…”

Thời gian cứ thế trôi đi, Liễu Thiên cứ thế đọc đến tận nửa buổi mới hết cuốn sách này mà đứng dậy đi ra ngoài.

“Thời tiết hôm nay có vẻ nóng đây!” Bên ngoài, anh nắng trói trang đang chiếu lên mọi cảnh vật khiến Liễu Thiên nheo mắt cảm thán.

Hắn lắc đầu nói rồi dời khỏi thư viện, hắn đi về phía hậu viện, không phải hậu viện của hắn mà là của mẫu thân hắn. Hắn muốn nhìn kỹ hình hài của vị mẫu thân này. Tuy chưa có tình cảm nhưng dù sao đây cũng là thân sinh ra cái cơ thể này. Mà ở đây hắn cũng không có người thân nào khác ngoài mấy người này.

Lại nói mấy hôm nữa hắn sẽ đi Kỳ Nhân các rồi nên hắn muốn mấy ngày này làm quen với những người thân ở đây. Hắn sợ sau khi mình đi Kỳ Nhân các thời gian dài trở lại sẽ hoàn toàn quên mất những người này. Nhân lúc này, ký ức còn rõ nét hắn phải thân thiết với những người thân mới này đã. Hắn không muốn sống một cuộc sống đơn độc, không chỉ hắn mà ai cũng không muốn sống đơn độc trên đời cả.

Liễu Thiên đi đến gần cửa phòng Cơ Ngọc Oanh thì dừng lại, hắn bỗng nhiên không giám đi vào. Hắn bỗng nhiên cảm thấy ngại ngùng và hắn cũng không biết nói gì, hắn nghĩ một lúc thì lại quay đầu rời đi.

https://thuviensach.vn

“Thiên nhi à! Sao không vào đi!” Lúc hắn định đi thì bỗng có tiếng Cơ Ngọc Oanh ngồi bên trong nói ra.

Liễu Thiên nghe vậy liền giật mình, sau đó cũng miễn cưỡng quay lại đẩy cửa phòng ra từ từ bước vào.

Trong phòng, Cơ Ngọc Oanh đang ngồi ở cái bàn thêu cái gì đó, nàng thấy Liễu Thiên vào thì nàng quay ra nhìn hắn với ánh mắt lo âu hỏi: “Thiên nhi con làm sao vậy? Ta thật không hiểu, con thay đổi quá nhiều, hôm nay còn đi đọc sách nữa?”

Liễu Thiên đứng sững lại, hắn suy nghĩ gì đó rồi liền nói: “Mẫu thân quá lo lắng rồi, hài nhi sau khi bị người ta đánh đã ngộ ra là mình cần phản tu luyện để mạnh mẽ hơn.”

“Ngộ ra?” Cơ Ngọc Oanh ngạc nhiên hỏi.

“Hài nhi biết giằng mình còn quá yếu, Liễu gia cũng không thể bảo vệ con suốt đời được, hài nhi đã quá tự phụ, hài nhi đã làm nhiều việc không đúng!” Liễu Thiên vẻ mặt áy náy nói một hồi.

“Mẫu thân cứ coi như hài nhi là một người mới là được. Từ nay hài nhi sẽ thay đổi.” Hắn lại đi đến gần chỗ Cơ Ngọc Oanh điềm tĩnh nói.

Cơ Ngọc Oanh ngơ ngác một hồi rồi cũng kịp chấn tĩnh lại. Nàng suy nghĩ những gì Liễu Thiên nói, nghĩ nghĩ một lúc đang định nói gì đó thì Liễu Thiên lại nói: “Từ này Thiên nhi sẽ thay đổi. Mẫu thân nghỉ ngơi, hài nhi cáo lui.”

Nói xong, hắn quay đầu chạy ra ngoài trong sự ngỡ ngàng của Cơ Ngọc Oanh.

Thế là lần đầu tiên nói chuyện với mẫu thân đã kết thúc, hắn phải rời khỏi chỗ này thật nhanh. Hắn sợ nói đến những vấn đề khác sẽ làm hắn bối

https://thuviensach.vn

rối và dễ bị lật tẩy.

Cơ Ngọc Oanh lúc này ngồi thần ra nhìn theo bóng người Liễu Thiên chạy ra ngoài, nàng không nghĩ ra mình nên nói gì nữa liền vội dặn: “Trưa nay Liễu gia họp mặt, con nhớ đến.”

Không thấy có tiếng trả lời, Cơ Ngọc Oanh cũng không ngạc nhiên mà vẻ mặt bỗng trở lên vui vẻ, nàng mỉm cười lẩm bẩm: “Thôi kệ nghĩ nhiều làm gì, tính cách có thay đổi cũng tốt!”

“Xưng hô kiểu này có hơi ngượng mồm nhưng cũng đã quen!” Liễu Thiên chạy được một đoạn thì cũng đi chậm lại, hắn vừa đi vừa nhớ lại đoạn hội thoại của mình thì không khỏi mỉm cười lẩm bẩm. Với hắn thì xưng hô cổ đại này lúc đầu có chút ngượng mồm nhưng rồi nói nhiều thành quen nên cũng không cảm thấy vướng mắc gì nữa.

Liễu Thiên đi loăng quăng một lúc thì lại ra một hoa viên trong phủ, hắn thản nhiên ngắm cảnh.

“A! Có người!” Hắn đang đảo tầm mắt ra xa thì liền thấy giữa hoa viên phía xa có một cái đình, ở trong đình đó lúc này có mấy người đang đứng, mà nhìn kỹ thì hắn thấy mấy người này đều là người hắn quen.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 7: Cảnh Giới Của Mọi Người.

Ở phía đó có ba nam một nữ, ba tên thiếu niên kia dáng vẻ nho nhã gương mặt khá tuấn tú. Có một tiểu cô nương vô cùng xinh đẹp và dễ thương đang ngồi cùng đám người này. Liễu Thiên từ từ đi lại, hắn vừa đi vừa nhớ lại ký ức về những người quen kia.

Nói là người quen nhưng Liễu Thiên không có mấy ký ức về những người này, hắn chỉ biết được mỗi tên của ba tên kia mà thôi. Trong ba tên thì có hai anh em Liễu Hải, Liễu Hòa là con của nhị thúc, một tên mười bảy tuổi, một tên mười lăm tuổi. Tên còn lại là Tần Dương năm nay mười sáu tuổi. Tên này không phải người trong nội tộc của Liễu gia, hắn là con của một trưởng lão trong Liễu gia.

Ở đây, mỗi gia tộc đều có những thành viên ngoại tộc gia nhập và sinh sống cùng. Trường hợp của Tần Dương này cũng như vậy, cha hắn là Tần Khang là một trưởng lão có tầm ảnh hưởng lớn nhất trong những trưởng lão ngoại tộc ở Liễu gia. Chính vì vậy tên Tần Dương này cũng được coi ngang hàng với những thiếu gia tiểu thư ở Liễu phủ.

Vị tiểu cô nương xinh đẹp dễ thương kia thì Liễu Thiên lại biết khá rõ. Nàng là Liễu Thuyên, con gái duy nhất của Liễu Nhân Toàn. Tiểu cô nương này kém Liễu Thiên hai tuổi, năm nay mới mười ba tuổi. Mà điều đáng nói là trước đây khi Liễu Thuyên chưa đi Kỳ Nhân các thì nàng rất hay bị Liễu Thiên bắt nạt. Mà việc này cao tầng Liễu gia hay Liễu Nhân Toàn có biết

https://thuviensach.vn

thì cũng chỉ coi là hành động con nít nên không ai can dự làm gì. Chính vì vậy mà Liễu Thuyên từng chịu thiệt thòi không nhỏ!

Vừa đi vừa nghĩ một lúc thì Liễu Thiên đã đi đến gần tiểu đình kia. Lúc này, bốn người kia thấy Liễu Thiên đi đến thì có vẻ không hài lòng nên vẻ mặt đều sầm xuống.

“Đai ca ! Đại ca !....Thiếu gia.” Tuy không hài lòng nhưng khi Liễu Thiên đến gần cả đám đều cung kính chào hỏi.

“Các đệ muội đang thưởng hoa à?” Liễu Thiên cũng gật đầu, hắn tỏ vẻ bề trên hỏi.

Liễu Hải đứng bên trái liền dùng giọng điệu hời hợt nói: “Chúng ta sắp trở lại Kỳ Nhân các rồi nên hôm nay ra đây nghỉ ngơi ngắm cảnh nói chuyện.”

Liễu Thiên nghe vậy cũng không tỏ cảm xúc gì, hắn dùng vẻ mặt tò mò hỏi: “Mọi người không biết đã tu luyện đến cảnh giới gì rồi?”

Mấy người liền ngạc nhiên khi nghe Liễu Thiên hỏi vậy, không ai biết tại sao một tên chỉ lo ăn chơi như Liễu Thiên lại quan tâm đến tu vi của mọi người xung quanh. Mọi người có chút ngạc nhiên nhưng rất nhanh đều tỏ ra như thường. Có điều là lúc này không ai nói gì cả.

“Sao vậy?” Liễu Thiên lại nghi hoặc hỏi.

Mấy người ở đây nhìn đều có vẻ không muốn trả lời nhưng đối diện với ánh mắt mong đợi và thúc dục của Liễu Thiên thì Liễu Hải liền đứng ra nói:

“Ta giờ đang đạt Linh Cơ cảnh đệ thất trọng, Liễu Hòa thì đang ở đệ lục trọng. Liễu Thuyên thì hơn hẳn, nàng đã tu luyện đến Linh Cơ cảnh đệ cửu trọng, Tần Dương cũng đã tu luyện đến đệ cửu trọng.”

https://thuviensach.vn

Liễu Hòa lúc này cũng nói theo: “Liễu Thuyên và Tần Dương giờ đều là những đệ tử ưu tú của đội một và đội hai, ta nghĩ chẳng mấy họ sẽ thành nội môn đệ tử.”

Liễu Hòa vừa rồi ca ngợi Liễu Thuyên cũng chính là một lời đe dọa.

Hắn muốn nói cho Liễu Thiên biết đừng cậy là đại thiếu gia có quyền thế bắt nạt Liễu Thuyên như trước. Trong bất kỳ gia tộc nào thì người có thực lực sẽ được ưu ái hơn rất nhiều, ngay cả Liễu Thiên là đại thiếu gia mà không có năng lực thì cũng không được coi trọng bằng những người có thực lực. Mà Liễu Thuyên được mệnh danh là kỳ tài hiếm có của Liễu gia, nàng giờ được cao tầng Liễu gia rất coi trọng.

Liễu Thiên tất nhiên hiểu dụng ý trong này, hắn khi này lại chỉ cười cười tỏ vẻ thân thiện nói: “Thật ngại quá! Ta giờ mới là Linh cơ cảnh đệ nhị trọng, xem ra không tể không tập trung tu luyện rồi.”

Hắn nói xong liền quay người đi ra khỏi chỗ này, đi một đoạn thì hắn bỗng quay người lại nói: “Hẹn gặp lại ở Kỳ Nhân các.”

Mấy người kia cũng ngượng ngụu gật đầu, rồi chờ Liễu Thiên đi xa hắn thì Liễu Hải liền nói: “Tập trung tu luyện! Hắn nghĩ hắn là ai? Kẻ như hắn đến Kỳ Nhân các thì làm được cái gì chứ? Chỉ làm cho Liễu gia mất mặt mà thôi.”

“Đúng!” Liễu Hòa cũng gật đầu rồi dùng vẻ mặt tự giễu nói: “Mười năm tuổi mới tu luyện đến Linh Cơ cảnh đệ nhị trọng. Lại còn ra vẻ bây giờ mới bắt đầu tập trung tu luyện, hắn nghĩ mình là thiên tài chắc?”

Liễu Thuyên lúc này không nói gì, nàng đang suy nghĩ một vấn đề khác. Nàng đang không hiểu tại sao Liễu Thiên trước khi đi khẽ nháy mắt với nàng một cái. Ánh mắt này đã hoàn toàn khác trước kia, mà khác biệt đó đã làm cho nàng khó hiểu.

https://thuviensach.vn

Tần Dương kia thì chỉ đứng nghe mà không nói gì, tên này trong lòng cũng rất khinh bỉ Liễu Thiên nhưng hắn không nói là vì hắn chỉ là người ngoài không tiện bình phẩm về người Liễu gia. Mà thực ra tên này không những coi thường Liễu Thiên mà còn coi thường cả hai anh em Liễu Hải, Liễu Hòa. Hắn chỉ coi trọng Liễu Thuyên, hắn rất muốn lấy cảm tình từ tiểu cô nương này nên hắn luôn tỏ ra lễ độ và lịch thiệp trước mặt nàng.

…

Trưa đến, tại đại sảnh lớn của Liễu gia, mọi người đang tập trung lại để họp bàn một vấn đề gì đó quan trọng. Lúc này, ở đây có cả ba anh em Liễu Nhân Khanh, Liễu Nhân Hà, Liễu Nhân Toàn cùng với nhiều trưởng lão lại còn cả đám phu nhân cùng một vài người hầu. Nói chung ở đây già trẻ gái trai đủ cả.

Lại nói thì Liễu gia đứng đầu là gia tổ Liễu Không, Liễu Không có sáu người còn gồm năm nam một nữ. Trong số năm nam thì bốn người đều tử nạn trong trận đại chiến với Đại Hà đế quốc hơn trăm năm về trước. Người con trai còn lại là Liễu Tư Phùng đã trở thành người nối nghiệp Liễu gia. Liễu Tư Phùng vì không có tư chất tu luyện nên sau khi con trai duy nhất là Liễu Tịch khôn lớn thì liền rút lui để con trai lên làm gia chủ.

Thế nhưng mười mấy năm về trước Liễu Tịch bị ám toán và vẫn lạc tại phụ cận Tung La sơn mạch của Triệu gia. Khi đó Liễu gia đều láo động, Liễu gia lão tổ tông là Liễu Không vì đó mà xuất quan tìm kẻ thủ ác. Thế nhưng chẳng hiểu vì không tìm ra hay tìm ra nhưng thế lực của kẻ kia quá lớn mà sự việc Liễu Tịch vẫn lạc vẫn chưa có câu trả lời.

Liễu Tịch kia chính là phụ thân của bốn huynh đệ Liễu Nhân Khanh. Khi lão vẫn lạc thì Liễu Nhân Khanh kế nhiệm chức vị gia chủ Liễu gia. Mà vị gia tổ uy danh của Liễu gia là Liễu Không thì vốn quanh năm ẩn tu không hề xuất hiện nên đối với việc lớn nhỏ trong gia tộc đều do ba huynh đệ Liễu Nhân Khanh cùng vài vị trưởng lão quyết định. Mà vốn có bốn huynh đệ

https://thuviensach.vn

nhưng tam thúc Liễu Nhân Cường vì cái chết của phụ thân Liễu Tịch mà tức giận rời bỏ Liễu gia từ đó đến này không thấy tung tích.

Mọi người đang tập trung đông đủ thì bỗng một người nữa lững thững đi vào khiến tất cả đều ngạc nhiên mà nhìn ra.

Người đi vào không ai khác chính là Liễu Thiên.

Hồi trưa sau khi Liễu Thiên vừa ăn cơm xong, hắn nhớ đến lời của mẫu thân thì cũng đi đến đại sảnh này tập hợp nghe họp. Điều hắn không ngờ chính là hắn xuất hiện lại khiến mọi người ngạc nhiên như vậy!

Dưới ánh mặt ngạc nhiên của mọi người Liễu Thiên vẫn từ từ đi vào rồi kiếm một chỗ trống ngồi xuống.

Cơ Ngọc Oanh ngồi ở một cái ghế ở giữa dãy bên phải, nàng khi này nhìn Liễu Thiên bằng ánh mắt khó hiểu. Lúc sáng nàng chỉ không còn gì nói nên nhắc vậy không ngờ Liễu Thiên đến thật. Nàng nhớ rằng trước kia thì ngoài ăn và đi bắt nạt người ra thì Liễu Thiên đâu có quan tâm đến thứ gì trong gia tộc!

Liễu Thiên đến có làm mọi người khá bất ngờ nhưng rồi chỉ qua một chút mọi người cũng quay lại với cuộc họp mà không để ý đến hắn nữa.

Trên ghế gia chủ ở chính giữa đại điện, Liễu Nhân Khanh khi này khẽ ho một cái rồi bắt đầu nói: “Hôm nay ta họp mọi người lại là có một số việc thông báo. Thứ nhất là năm nay Liễu gia có thêm Liễu Thiên cũng sẽ đến Kỳ Nhân các, vậy tổng là bảy người tham gia học tập Kỳ Nhân các. Thứ hai là Liễu gia sẽ dựa vào thành tích tu luyện mà tăng trợ cấp hàng năm của mỗi đệ tử lên, kể cả là người Liễu gia hay đệ tử ngoại tộc đều như nhau.”

Nói đến đây mọi người bắt đầu bàn tán nhưng Liễu Nhân Khanh khẽ ra hiệu rồi lại nói: “Thứ ba là Kỳ Nhân các có thông báo mới. Thông báo đó là mỗi đệ tử gia tộc trực thuộc khi đạt mười tám tuổi mà không thành nội môn

https://thuviensach.vn

đệ tử thì sẽ bị trả về gia tộc. Tông môn sẽ không đào tạo đến năm hai mươi tuổi như trước nữa!”

“Cái gì? Mười tám tuổi đã phải đạt đến Khai Minh cảnh ư?”

“Như vậy ta phải làm sao bây giờ?”

Mấy thiếu niên phía dưới nghe vậy giật mình kêu lên, một vài người còn đấy sợ hãi tự hỏi.

Không riêng gì đám thiếu niên mà mọi người lúc này thi nhau bàn tán, mỗi người đều lo lắng về thông báo mới này. Thế nhưng người đáng phải lo lắng nhất chính là Liễu Thiên nhưng hắn lại tỏ vẻ không mấy quan tâm mà vẫn thản nhiên như không liên quan đến mình vậy.

Liễu Nhân Khanh lúc này lại nói: “Số lượng đệ tử nhận vào mỗi năm của Kỳ Nhân Các là quá nhiều. Kỳ Nhân các muốn lọc bỏ bớt lượng đệ tử có tư chất kém để cho gia tộc tự đào tạo. Trước kia tiêu chuẩn là hai mươi tuổi nay đổi thành mười tám, chính vì vậy tất cả những đệ tử được gửi đi Kỳ Nhân các phải hết sức cố gắng. Mỗi một xuất đi đến đó đều tốn của gia tộc rất nhiều tài nguyên, các ngươi phải cố gắng hết sức mới được.”

Nói xong Liễu Nhân Khanh ánh mắt lo lắng nhìn về phía Liễu Thiên, người phụ thân này đang rất lo lắng cho con trai mình.

Cơ Ngọc Oanh vẻ mặt cũng đầy lo lắng. Liễu Thiên năm nay đã mười năm nhưng mới tu luyện đến Linh Cơ cảnh đệ nhị trọng. Trong vòng ba năm làm sao có thể tiến lên Khai Minh cảnh được. Như vậy chẳng phải Liễu Thiên sẽ sớm bị trả về gia tộc ư? Mà Kỳ Nhân các là nơi có điều kiện tu luyện tốt nhất cho tất cả mọi người, nó là nơi mà bất kỳ ai trong Nhất Xuân quốc đều muốn đến. Như vậy đến đó mà bị đuổi về thì không chỉ thiệt thòi mà còn nhục nhã và hụt hẫng rất nhiều.

https://thuviensach.vn

Trong phòng lúc này rất nhiều người nhìn về chỗ hai người Liễu Thuyên và Tần Dương, hai người họ giờ đã là Linh Cơ cảnh đệ cửu trọng. Trong vòng một năm tới cả hai đều có thể thành nội môn đệ tử. Người không đáng lo nhất chính là hai người họ.

Hai anh em Liễu Hải, Liễu Hòa cũng vô cùng lo lắng. Với khả năng tu luyện của họ thì mười tám tuổi khó có thể đạt đến Khai Minh cảnh được. Phải biết dù có tu luyện đều đều đến đệ cửu trọng đi nữa thì việc đột phá lên Khai Minh cảnh cũng tốn rất nhiều thời gian và không hề dễ dàng.

Lúc này không chờ mọi người bàn tán nhiều, Liễu Nhân Khanh ra hiệu cho Liễu Nhân Toàn, Liễu Nhân Toàn liền nói: “Cũng chỉ nói qua vậy thôi! Lần đi này có thể sẽ gặp chút rắc rối nhưng ta nghĩ mọi người cũng không quá lo lắng. Đồng thời trợ cấp trong tông môn năm nay gia tộc cũng đã nộp gấp đôi. Tất cả các ngươi sẽ có điều kiện tu luyện tốt hơn.”

“Gấp đôi ư! Thật tốt quá!”

“Có chỗ đan dược kia ta có thể tiến nên đệ bát trong trong năm nay.”

“Ta cũng vậy!”

Mọi người lại bàn tán nhưng thấy Liễu Nhân Toàn dơ tay thì lại im lặng.

“Việc cuối cùng chính là khi kết thục một năm, tất cả đệ tử đều phải trở về gia tộc. Khi đó trong tộc có việc lớn, nếu ai không về sẽ rất thiệt thòi!” Liễu Nhân Khanh vẻ mặt nghiêm trọng truyền đạt.

“Thôi mọi người tạm thời lui xuống, các vị trưởng lão hãy tiến về trưởng lão đường, Nhân Toàn đệ hãy thu xếp chỗ này đi!” Liễu Nhân Khanh không thấy ai nói gì thì liền phân phó rồi gã cất bước đi vào trong.

Thấy vậy một loạt hơn mười vị trưởng lão đều đứng lên đi theo, ở chỗ này chỉ còn Liễu Nhân Toàn cùng đám nữ nhân và trẻ con. Lúc này, Liễu

https://thuviensach.vn

Nhân Toàn nhìn quanh một lượt nói: “Những người ngày mai đi Kỳ Nhân các hãy nghỉ ngơi thu xếp đi, các vị đại tẩu cũng về giúp đám nhỏ chuẩn bị. Lịch trình rất gấp nên ngày mai chúng ta sẽ đi sớm!”

Mọi người nghe vậy thì cũng lục tục rời đi, Liễu Thiên cũng đứng dậy đi ra ngoài.

“Thiên nhi!”

Liễu Thiên đang đi thì có tiếng Cơ Ngọc Oanh gọi.

“Sao ạ?” Liễu Thiên giật mình quay lại, ánh mắt lo lắng cùng khó hiểu nhìn Cơ Ngọc Oanh hỏi.

Cơ Ngọc Oanh không trả lời ngày mà từ từ đi lại, việc này khiến Liễu Thiên càng thêm hồi hộp và lo lắng. Lúc này, hắn luôn tự hỏi rằng mình lại làm gì sai ư?

“Con không sao chứ? Đừng nghĩ nhiều, con cứ đến đó tu luyện ba năm để mở mang đầu óc rồi về cũng được.” Bất ngờ là Cơ Ngọc Oanh vừa đi lại gần thì liền vỗ vai hắn an ủi.

“Thì ra là sợ mình nghe thông tin kia xong nản chí!” Liễu Thiên giật mình nhưng cũng rất nhanh bình thường lại, hắn mỉm cười thầm nghĩ rồi lại tỏ vẻ lạc quan nói: “Ba năm là quá nhiều! Mà hài nhi đến đó mở mang chút đầu óc rồi về cũng không sao! Mẫu thân người không cần lo lắng nhiều. Hài nhi đi dạo trong thành đây.”

“Ừm! Nghĩ được vậy là tốt! Mà nhớ đừng gây sự nữa đấy.” Cơ Ngọc Oanh gật đầu hài lòng nói rồi lại nhớ ra gì đó liền dặn dò.

“Vâng! Hài nhi đi đây!” Liễu Thiên liền đáp rồi cũng quay người rời đi.

https://thuviensach.vn

Cơ Ngọc Oanh nhìn theo Liễu Thiên đi xa dần, trong ánh mắt nàng thì hiện lên chút suy tư và phiền muộn.

Lúc này, Liễu Thiên đi ra khỏi cổng lớn Liễu phủ, hắn thẳng đường chính mà đi. Hai bên đường bây giờ khá vắng vẻ vì giờ mới vừa qua trưa sang đầu giờ chiều. Hắn loăng quăng một hồi thì đi đến cái quảng trường của Vạn Niên thành. Ở đây cũng rất vắng vẻ, không hề có ai cả. Liễu Thiên nhìn một vòng rồi đi lại một cái võ đài nhỏ ở góc quảng trường.

“Èm! Đây chính là chỗ mà mình tới hành tinh này ư?” Hắn nhìn cái đài đấu thầm nói.

Liễu Thiên nhìn quanh một lượt mà không thấy ai, hắn suy tư: “Cái tên Đỗ Hoàng kia được một trận sợ vỡ mật a! Nhưng khi nào gặp hắn phải cảm ơn hắn mới được. Không có hắn đánh cho tên này sợ đến nỗi không giám tỉnh dậy thì mình cũng không có cơ hội để xác nhập cái thể xác này.”

“Liễu Thiên!” Liễu Thiên đang suy nghĩ thì bỗng có một giọng nữ nhi vang đến khiến hắn quay lại.

Hắn vừa quay lại thì nhìn thấy phía sau có một tiểu cô nương tầm tuổi hắn đang đi đến. Tiểu cô nương này thân mặc bạch y, dáng người mảnh khảnh, gương mặt xinh đẹp, tóc dài buộc rủ xuống hai vai. Nàng vừa đi đến ánh mắt đảo đảo liên tục như đang đánh giá gì đó.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 8: Đi Học.

"Tiểu Phần?" Liễu Thiên nhìn thiếu nữ kia lẩm bẩm rồi lại cười rồi tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi: "Ngươi hôm nay lại chủ động gọi ta?"

Mọi lần hai người gặp nhau thì đều là Liễu Thiên chủ động gọi trêu ghẹo nàng thế mà hôm nay lại ngược lại điều này khiến hắn có chút ngạc nhiên.

"Ngươi bị đánh một trận như vậy ta nghĩ cũng không giám làm bừa nữa." Lý Tiểu Phần không có trả lời mà lại dùng ánh mặt tinh nghịch nói.

Liễu Thiên nghe vậy thì lại mỉm cười tự đắc nói: "Ta sợ Đỗ Hoàng bây giờ mới không giám làm bừa đó."

Lý Tiểu Phần thấy điệu bộ của Liễu Thiên thì cũng chỉ biết lắc đầu rồi tỏ vẻ chán nản hỏi: "Xem ra ngươi vẫn không biết sợ là gì?"

"Ừm!" Liễu Thiên gật đầu, hắn lại chuyển chủ đề: "Mà ngươi giờ đang ở cảnh giới gì rồi?"

Đây là điều hắn rất quan tâm, trong ký ức của Liễu Thiên trước không hề có thông tin về tu vi của những người hắn quen, Lý Tiểu Phần cũng nằm trong số đó.

Lý Tiểu Phần ngạc nhiên rồi rất nhanh chuyển thành giễu cợt nói: "Ngươi hôm nay cũng quan tâm đến cảnh giới của người khác nữa. Trước kia ngươi có coi ai ra gì đâu?"

https://thuviensach.vn

Liễu Thiên lại cười nói: “Ừ thì mai ta cũng đi Kỳ Nhân các nên muốn hỏi thăm chút?”

Lý Tiểu Phần liền quay người rời đi, cứ tưởng nàng không trả lời thế nhưng khi nàng vừa đi được một đoạn thì lại để lại một câu: “Ta giờ đang là Linh Cơ cảnh đệ thất trọng. Ngươi nếu đến đó muốn bắt nạt ta e rằng là chuyện không thể.”

“Tại hạ nào giám!” Liễu Thiên chắp tay nói.

Lý Tiểu Phần đang đi nghe thấy vậy cũng không đáp lại mà chỉ nhăn mày đánh giá: “Tên này có chút gì đó rất lạ! Nhưng dù thế nào thì với tính cách của hắn thì khi đến Kỳ Nhân các chắc chắn sẽ chịu nhiều thiệt thòi!”

Cả một buổi chiều, Liễu Thiên chỉ đi lòng vòng trong Vạn Niên thành, hắn mua sắm mấy thứ vớ vẩn rồi cũng về Liễu phủ. Lúc hắn vào phủ thì trời cũng đã chập choạng tối. Hắn rất nhanh tắm rửa rồi đi đến phòng ăn. Hắn ăn bữa cơm chia tay khá là nhanh rồi đi về phòng . Hắn chuẩn bị tu luyện, và đây lần tu luyện đầu tiên của hắn.

“Tu luyện này gồm ba giai đoạn, thứ nhất chính là hấp thụ linh khí từ trời đất qua mao mạch vào cơ thể. Tiếp theo là chuyển đổi linh khí đó thành nguyên thần, cuối cùng là vận chuyển nguyên thần theo kinh mạch về ngưng tụ ở đan điền.”

Liễu Thiên đang thống kê lại cách tu luyện rồi lại tính toán: “Muốn tu luyện nhanh thì cả ba công đoạn đều phải nhanh. Hấp thụ linh khí thì phụ thuộc vào lực hút của đan điền, rồi độ giãn nở của lỗ chân lông, rồi nồng độ thiên địa linh khí. Mà lực hút của đan điền hình như phụ thuộc vào công pháp a! Chuyển đổi linh khí thành nguyên thần chính là quá trình tổng hợp hạt linh khí thành các hạt nguyên thần. Cái này thì phụ thuộc vào độ thông hiểu về chuyển hóa cùng với căn cơ thể chất của từng người. Vận chuyển nguyên thần về đan điền thì phụ thuộc vào kinh mạch, chính vì vậy những

https://thuviensach.vn

người có kinh mạch sinh ra để tu luyện hay được đả thông sẽ tu luyện nhanh hơn rất nhiều so với người thường.”

“Tiếc là không có Sơ thạch chứ không thì tu luyện sẽ rất nhanh đây!” Liễu Thiên lúc này mỉm cười tự giễu.

Nếu là dùng nhân thạch tu luyện thì cơ thể sẽ bỏ qua được bước tổng hợp linh khí thành nguyên thần. Như vậy tốc độ tu luyện chắc chắn sẽ rất nhanh nhưng thế nhưng đây cũng chỉ là nói đùa mà thôi. Chứ dưới Khai Minh cảnh thì nguyên thần vốn không ra ngoài cơ thể được thì làm sao có thể truyền Sơ nguyên vào Vô Lượng thạch để tạo ra Sơ Thạch đây! Lại nói dù có thần thông tạo ra được Sơ thạch đi nữa thì dưới Khai Minh cảnh cũng chẳng thể hập thụ được Sơ thạch này vì vậy Liễu Thiên chỉ là từ giễu cợt một câu cho đỡ chán mà thôi.

Lại nói thì tuy ở Linh Cơ cảnh không có linh thạch hỗ trợ nhưng nếu muốn tu luyện nhanh thì vẫn có thể dùng chút linh dược hỗ trợ. Một số loại linh dược có khả năng đả thông kinh mạch, tăng độ giãn nở mao mạch, tăng độ tập trung của tinh thần, tăng tốc độ chuyển hóa nguyên thần, hay kích thích một số dạng khác nữa để hỗ trợ tu luyện. Tuy nhiên linh dược chính là dạng tài nguyên khan hiếm nhất trong giới tu luyện nên không phải ai cũng có mà dùng.

Nguyên nhân linh dược khan hiếm là do nó là thứ sẽ giúp tạo lên một căn cơ vững chắc cho mỗi dị giả. Ở đâu cũng vậy, tuổi càng nhỏ thì khả năng tiếp thu và tu luyện càng nhanh. Khi đó căn cơ mới sơ khởi nên mọi thứ đều có thể tiếp thu một cách dễ dàng. Vì vậy muốn tu luyện có thành tựu thì càng phải tiến lên Khai Minh cảnh thật nhanh. Một người muốn tiến giai nhanh thì phải tu luyện cực nhanh, mà tu luyện nhanh thì phải có linh dược phụ trợ. Đơn giản là ai cũng nghĩ vậy lên linh dược phụ trợ đã khan hiếm lại càng khan hiếm hơn.

https://thuviensach.vn

Một nguyên nhân nữa là phục dụng những linh dược hỗ trợ đó không đem lại hiệu ứng trái chiều, nó sẽ không ảnh hưởng đến cơ thể người tu luyện mà chỉ làm cho cơ thể thêm mạnh mẽ và khỏe mạnh hơn mà thôi. Vì vậy một người chỉ hận không có nhiều linh dược để mà dùng hàng ngày chứ chẳng ai sợ có nhiều linh dược cả.

Vì những nguyên nhân trên mà linh dược được đánh giá cao hơn linh thạch rất nhiều. Nó luôn được các thể lực lớn khống chế, những gia tộc như Liễu gia tuy cũng có một chút nhưng cũng không đủ để cho đám người Liễu Thiên dùng hàng ngày. Liễu Thiên tuy là đại công tử nhưng một tháng thỉnh thoảng cũng chỉ được dùng vài lần mà thôi. Đáng tiếc là "Liễu Thiên" trước đây không biết quý trọng những lần dùng linh dược đó để tu luyện mãi mà không tăng tiến được bao nhiêu.

Sau một hồi phân tích Liễu Thiên bắt đầu mở tung cửa xổ rồi đi lại phía giường bắt đầu tu luyện. Hắn cởi trần ngồi khoanh chân trên giường, tay để lên đùi, hai mắt nhắm liền. Lúc này, hắn đang chuẩn bị để tiến vào trạng thái tĩnh tu để hấp thụ linh khí. Lại nói vì biết linh khí qua da tiến vào cơ thể nên Liễu Thiên đã tự nghĩ ra cách cởi trần để linh khí dễ tiến vào sát cơ thể hơn. Lúc đầu hắn còn tính khỏa thân nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì hắn nghĩ vẫn cứ cởi trần là được rồi!

Thế rồi qua một chút thời gian hắn đã nhập định không hề cử động nữa.

Gian phòng dần trở lên yên tĩnh, không gian trong phòng cũng không dần lắng đọng.

Tưởng như vạn vật đều tĩnh thì thực chất đều đang động!

Lúc này nếu dùng mắt thường thì khó thể thấy sự vận động nhưng dùng một số thiết bị tiên tiến hoặc vài loại nhãn thuật cao cấp thì có thể thấy được sự vận động xung quanh Liễu Thiên.

https://thuviensach.vn

Trong phòng, những hạt linh khí như một màng sương mờ đang nhẹ nhàng ba động, chúng bay chầm chậm quanh người Liễu Thiên rồi áp sát và biến mất sau làn da của hắn. Mà sự biến mất này chính là do linh khí được hút qua các lỗ chân lông tiến vào cơ thể. Cứ như vậy linh khí nhẹ nhàng di chuyển, hết lớp này đến lớp khác được hấp thụ vào cơ thể Liễu Thiên.

Mà khi này nhìn vào bên trong lớp da của Liễu Thiên, tại những tế bào ngoại mô lại có một quá trình khác đang diễn ra. Ở đây, các hạt linh khí đang được tổng hợp thành hạt sơ nguyên ở một tốc độ rất nhanh. Nhìn qua thì chưa đầy một giây là tổng hợp xong một hạt.

Mà như đã biết thì theo cảnh giới thì cứ một hạt nguyên thần lại cần một số lượng lớn hạt linh khí tổng hợp lại mới thành. Cụ thể thì ở Linh Cơ cảnh thì số lượng hạt linh khí cần sẽ cứ vài trọng mà tăng lên một lần. Ở đệ nhị trọng như Liễu Thiên thì chỉ cần một hạt linh khí là đã có thể tổng hợp được một hạt nguyên thần.

Lúc này, những hạt nguyên thần được hình thành thì rất nhanh được đẩy theo lộ tuyến tiểu mạch ra các đại mạch rồi ra kinh mạch. Sau đó số lượng nguyên thần kia hòa vào dòng nguyên thần trong kinh mạch và sẽ được đan điền mạnh mẽ hút về. Nguyên thần vào đến đan điền thì lặng lẽ đi vào tâm của đan điền và được tích trữ ở đó. Mà nhìn đan điền của Liễu Thiên lúc này cũng không lớn tính ra chỉ bằng cái chén mà thôi.

Lại để ý kỹ thì quanh thì thấy bên ngoài cái chén nhỏ có nguyên thân kia thì vẫn có những hạt nguyên thần mới tích tụ thêm vào. Đây chính là quá trình tích tụ mở rộng đan điền mà mỗi người tu luyện đều phải làm để đạt đến đỉnh phong thì mới có thể đột phá. Thế nhưng điều đáng nói là nhìn nguyên thần di chuyển thành từng dòng, số lượng cũng không hề ít nhưng khi tiến vào đan điền thì lại có cảm giác như muối bỏ biển vậy. Tốc độ mở rộng của đan điền quả là rất chậm nhìn như không có tăng tiến vậy.

https://thuviensach.vn

Liễu Thiên tất nhiên cũng cảm nhận được sự chậm chạp này thế nhưng hắn không có lo lắng vì hắn biết tu luyện cần dùng quãng thời gian dài để đong đếm chứ không thể vừa tu luyện đã thấy kết quả ngay được. Lại nói hắn tu luyện mới là lần đầu nên dù nhìn thấy tu luyện tăng tiến chậm nhưng hắn vẫn cảm thấy hưng phấn mà tập trung tu luyện.

Quá trình tu luyện cứ diễn ra tuần hoàn và nhịp nhàng còn Liễu Thiên thì cứ ngồi im hai mắt nhắm liền, tâm thần tập trung vào trong cơ thể điều hành quá trình vận hành của Như Hải Vô Tịnh công.

Hắn cứ ngồi như vậy tầm hai canh giờ thì mới từ mở mắt ra, hắn đình chỉ tu luyện bước xuống giường khởi động cơ thể. Hai canh giờ tức bốn tiếng đồng hồ ngồi thiền đã làm cơ thể hắn có chút cứng ngắc.

“Rắc ! Rắc !” Những khớp xương kêu lên khi Liễu Thiên vặn mình.

“Hít!” Hắn hít sâu một hơi đầy dễ chịu sau đó mở cửa phòng đi ra ngoài.

Hắn đứng ở bên ngoài phòng suy ngẫm một hồi rồi dơ bàn tay ra nhìn vào đó lẩm bẩm: “Trong bốn tiếng tu luyện nhìn như không có tăng tiến nhưng thực ra đan điền đã mở rộng được một chút, so với ghi chép kia thì tốc độ này không tính là nhanh cũng chẳng phải là chậm!”

“Theo như cảm nhận thì mình còn có một sức mạnh nữa! Hình như mình có thể cảm nhận được mọi thứ bên trong cơ thể đang diễn ra như đang tận mắt chứng kiến vậy!” Liễu Thiên lẩm bẩm, hắn đang cảm thấy rất hào hứng với tu luyện.

“Chẳng nhẽ đó sơ khai của thần thức - nguồn năng lượng linh hồn được những người tu luyện điều khiển?” Hắn lại tự trả lời câu hỏi của mình rồi lâm vào trầm tư.

"Thôi! Cái đó từ từ nghiên cứu!" Liễu Thiên đứng như vậy một lúc rồi cũng từ bỏ vấn đề thần thức mà quay người vào phòng bắt đầu đi ngủ.

https://thuviensach.vn

Sáng hôm sau.

Trước đại môn Liễu phủ, mọi người tâm trung đông đảo và chia làm hai đám rõ rệt. Một đám Liễu Thiên đang chuẩn bị khăn gói lên đường đến Kỳ Nhân các. Đám người còn lại chính là những người đi ra tiễn.

Nhìn lại đoàn người đến Kỳ Nhân Các chuyến này thì chỉ có tầm hai mấy người, trong đó tầng lớp trung niên trai tráng ăn mặc như binh sĩ chiếm hơn nửa, còn lại gồm mấy vị trưởng lão trong Liễu gia và đám thanh thiếu niên như Liễu Thiên. Và như đã biết trước thì người đứng đầu đoàn người không ai khác chính là Liễu Nhân Toàn.

“Bọn đệ đi đây!” Liễu Nhân Toàn hướng mấy người Liễu Nhân Khanh đứng phía trong nói.

Liễu Nhân Khanh gật đầu rồi hướng ánh mắt sang đám thanh thiếu niên dặn rò: “Các ngươi đến đó cố gắng luyện tập làm rạng danh Liễu gia ta.”

“Vâng!” Mọi người đều gật đầu tỏ vẻ quyết tâm đáp.

Liễu Nhân Khanh lúc này mới nhìn Liễu Thiên một cái rồi nói: “Đi đi!”

Thế là đám người do Liễu Nhân Toàn dẫn đầu lên ngựa bắt đầu khởi hành. Liễu Thiên đặc biệt được bố trí trong một chiếc xe ngựa nguyên nhân là do hắn tuy đã mười năm tuổi nhưng vẫn chưa biết cưỡi ngựa. Bên trong xe ngựa còn có một người nữa là Liễu Thuyên. Liễu Thuyên tuy biết cưỡi ngựa nhưng nàng là nữ nhi vẫn có chút ưu ái hơn.

Hôm nay không có Cơ Ngọc Oanh ra tiễn Liễu Thiên, nguyên nhân là Liễu Thiên không muốn mẫu thân hắn phải ra đây tiễn đưa rồi nói lời sướt mướt nên đã chủ động đến chào tạm biệt. Khi đó hai người đã nói chuyện một hồi. Mà không phải là nói chuyện mà là Cơ Ngọc Oanh dặn dò một hồi mới đúng. Hắn lúc đó cứ gật gật như gà mổ thóc rồi rất nhanh chạy đi. Qua cuộc nói chuyện đó, Liễu Thiên tuy vẫn chưa cảm thấy thân thuộc với mẫu

https://thuviensach.vn

thân mới này nhưng hắn cũng có chút cảm giác ấm áp và gần gũi hơn chút. Như vậy hắn có thể yên tâm đến Kỳ Nhân Các mà không sợ khi gặp lại có cảm giác xa lạ!

..

Trên đường lớn của Vạn Niên thành, người qua lại khá đông đúc, các loại hàng quán thi nhau buôn bán tạo nên một không khí phồn thịnh tấp nập. Mọi người đều vui vẻ làm ăn, một quang cảnh khá yên bình mà hiếm nơi có được.

Lúc này, đường phố đang nhộn nhịp thì bỗng im lặng vì có một đoàn người ngựa đi đến. Đoàn người ngựa đó chính là mấy người Liễu gia đang khởi hành đến Trung Dương thành. Chỉ thấy đám người Liễu gia đi đến đâu mọi người tự khắc đều nhường đường. Tất cả mọi người đều nép sang hai bên bàn tán nhìn đoàn người Liễu gia từ từ đi qua.

“Liễu gia lại đưa đệ tử đi Kỳ Nhân Các đó!”

“Đúng vậy! Hai nhà Đỗ Lý cũng đi từ đêm qua rồi!”

“Nhìn trong xe ngựa hình như có cả Liễu đại thiếu gia a!”

“Hắn đi rồi ư? Trời cuối cũng đi rồi!”

"Đúng vậy! Hắn đi chúng ta cũng yên ổn hơn nhiều!"

Đám người đứng viền đường thì nhau chỉ chỏ bàn tán, trong đó thì rất nhiều người vui vẻ khi thấy Liễu Thiên rời đi.

Liễu Thiên ngồi trong xe ngựa thì không hề biết mình được nhiều người hâm mộ như vậy. Nếu biết có khi hắn đã đi ra vẫy tay chào đám đông hâm mộ này. Tiếc là hắn lại không biết nên chỉ ngồi thần suy nghĩ gì đó!

https://thuviensach.vn

Rất nhanh đoàn người đi đến cổng thành phía Đông, những người trong thành cũng dần trở lại với công việc của mình.

Ra khỏi Vạn Niên thành đi về phía Đông, đoàn người bắt đầu tăng tốc.

Trung Dương Thành cách Vạn Niên thành khoảng ba vạn dặm, nếu phi ngựa nhanh nhất ở đây là Phi Vân mã(*) thì mất khoảng năm ngày, còn đi với tốc độ của đoàn người Liễu gia thì mất tầm nửa tháng đến hai mươi ngày. Vì đường không tính là quá xa nên những ngày tiếp theo cả đám người cứ sáng đi đến trưa, trưa lại đến tối, tối nghỉ rồi mai lại tiếp tục. Thỉnh thoảng họ có đi qua một số thành nhỏ cùng bản trấn nhưng cũng không nghỉ chân lại lâu.

Trong khoảng thời gian này, Liễu Thiên thỉnh thoảng có hỏi thăm Liễu Thuyên một chút nhưng hai người có vẻ không hợp nhau cho lắm nên vẫn chưa có cuộc nói chuyện nào ra hồn.

Đến chiều ngày thứ tư.

Cả đám đang đi ở một con đường nhỏ giữa một khu rừng già có nhiều cây lớn nhưng lại khá thưa thớt.

“Dừng!” Đi thêm một đoạn trong khu rừng này, Liễu Nhân Toàn bỗng ra hiệu cho đoàn dừng lại. Theo lời, đoàn người dừng lại. Thế nhưng chưa ai thấy kẻ thù đâu cả, tất cả đều nhìn ra mọi hướng tìm kiếm vị trí của kẻ phục kích.

Không gian ồn ã bỗng im ắng dần rồi cả tiếng ngựa hí cũng tắt hẳn, tất cả rơi vào im lặng một cách lạ thường.

"Có biến rồi!" Lúc này, Liễu Thiên ngồi trong xe ngựa lúc này cũng không giám mạnh động mà chỉ nhìn qua cửa sổ tự nhủ.

https://thuviensach.vn

*(Phi Vân mã là loại ngựa to lớn gấp rưỡi các loại ngựa thường, nó sống ở vùng thảo nguyên lạnh giá phía bắc của Thái Phong quốc ở cực bắc lục địa. Tốc độ của nó có thể đạt đến hơn 200km/h, loài ngựa này có thể duy trì tốc độ cao nhất được ba canh giờ liên tục. Điều đáng tiếc là loài ngựa này rất hiếm, rất ít tổ chức có được loại ngựa này.)

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 9: Quá Nhanh.

“Sa trưởng não, ngươi hãy bảo vệ mấy đứa nhóc, có kẻ muốn tấn công chúng ta.” Liễu Nhân Toàn đảo mắt một lượt rồi đôi mày nhíu lại ra lệnh.

“Đoàn người phía trước hãy để lại tài sản, ta sẽ cho các ngươi đi qua.” Đúng lúc này từ phía trong rừng có một âm thanh truyền đến.

Liễu Thiên cùng Liễu Thuyên cũng thò đầu ra nhìn, Liễu Thuyên ngay sau đó nhíu mày mở rèm xe nhảy xuống đất. Mà lúc này xung quanh xe ngựa, tất cả mọi người bảo vệ đoàn đều đã sẵn sàng chiến đấu. Mọi người đều căng thẳng ra mặt, ai đấy đều tế xuất vũ khí mà chờ đợi. Quay lại với Liễu Thiên thì nhìn hắn không có vẻ muốn chiến đấu, hắn vẫn ngồi im trong xe nhìn ra.

“Tên này chắc thuộc là đám thổ phỉ mới nổi gần đây! Quả như tình báo gửi về!”

Phía trước, Liễu Nhân Toàn thầm nghĩ rồi hướng phía xa bình thản nói: “Không cần giấu mặt nữa, ngươi có thể lộ diện được rồi. Xa Luân bang, Hạ Linh!”

“Kha kha!” Liễu Nhân Toàn vừa nói xong thì trong rừng lại phát ra một tiếng cười lớn vọng lại cùng với đó là một màn sáng lóe lên.

“Vèo!”

https://thuviensach.vn

Một thanh cự kiếm sáng lóa từ bên trái được phóng đến mà phía sau đó có một người đang đạp vào mấy cái thân cây bay theo với tốc độ nhanh không kém.

“Phụp!”

Thanh cự kiếm chém bay một thân cây rồi mới đâm vào một một đại thụ phía sau. Lúc này nhìn kỹ thì thấy đây là một thanh cự kiếm có độ rộng hơn hai mươi phân, dài hơn hai mét, dày tầm năm phân. Mà lúc này, người bay phía sau kia đã bay đến đứng lên cái cán dài hơn nửa mét của thanh cự kiếm này.

Người kia đứng trên đó hắc bào bay bay, tóc dài để xõa, gương mặt có nhiều vết sẹo, ánh mắt có phần dữ tợn, hắn khi này mới nhìn đám người Liễu gia cười nói: “Không ngờ ta lại nổi tiếng như vậy! Ngươi cũng biết ta là ai ư?”

Liễu Nhân Toàn nghe vậy thì lắc đầu nói rồi lại hỏi: “Nổi tiếng thì chưa chắc! Mà ngươi có biết chúng ta là ai không?”

“Haha! Từ xa đến nay Cự Kiếm Hạ Linh ta chưa ngán ai bao giờ! Vì vậy cần gì biết ngươi là ai!” Hạ Linh nghe vậy thì lại ngửa mặt lên trời cười lớn rồi nói.

“Tốt! Vậy để ta cho ngươi biết sợ một lần!” Liễu Nhân Toàn gật đầu, hắn quay lại đám người đằng sau nói: “Các người hãy lùi xa một chút, chỗ này không an toàn.”

Cả đám người liền lùi lại hơn chục trượng, rồi mới dừng lại. Cả đám đều đứng quan sát chỉ có Liễu Thuyên thì có vẻ sốt ruột đứng ngồi không yên như muốn đi lên.

Bên kia Liễu Nhân Toàn xuống ngựa, gã khẽ vỗ vào mông ngựa đuổi con ngựa lùi ra phía sau.

https://thuviensach.vn

Trên cán kiếm, Hạ Linh kia vuốt vuốt dải tóc trước măt, gã trợn mắt nhìn Liễu Nhân Toàn cười cười khinh khỉnh nói: “Hôm nay ta cùng Liễu tứ gia giao chiến thật là điều ta không muốn. Nếu như ngài có thể để lại tài sản của đoàn cũng mấy nữ nhân kia lại thì ta sẽ không làm khó nữa.”

Liễu Nhân nghe vậy không có tức giận, gã vừa chỉnh sửa chút quần áo gọn gàng lại vừa nói: “Ta cũng không rõ ai thuê các ngươi nhưng xem ra Xa Luân bang thật sự không nên tồn tại nữa.”

Liễu Nhân Toàn hiểu được tên trước mặt không vì ít tài sản mà đến, chính vì vậy không cần phải nói nhiều làm gì.

“Mạnh miệng!” Hạ Linh nghe vậy gương mặt đầy tức giận quát lớn sau đó nhảy từ cán cự kiếm xuống, tay phải hắn cực nhanh rút thanh kiếm từ đại thụ ra rồi phi thân về phía Liễu Nhân Toàn.

Vừa bay đến, Hạ Linh vung tay một kiếm bổ xuống. Một luồng kiếm khí màu trắng sữa theo cự kiếm xé gió bổ xuống đỉnh đầu Liễu Nhân Toàn.

“Phụ thân!” Liễu Thuyên giật minh hô lên, những người khác đều mở to mắt mà quan sát.

“Xoạt! Rầm!”

Kiếm khí phóng đến, Liễu Nhân Toàn rất nhanh đã tránh sang một bên, chỗ gã vừa đứng xuất hiện một vệt kiếm dài in trên đất, cùng với đó một cái cây nhỏ phía sau bị trẻ làm hai đổ sang hai bên, cành lá rơi rụng tung bay toán loạn trong không trung.

“Vèo! Vèo!...Vèo!” Một kiếm kích trượt, Hạ Linh thân hình nhoáng vài cái đã lại áp sát Liễu Nhân Toàn, tên này hai tay cầm cự kiếm vung lên mấy kiếm theo đủ phương hướng khác nhau.

https://thuviensach.vn

“Lùi lại!” Liễu Nhân Toàn hô lên rồi mũi chân khẽ điểm, thân hình gã như được thứ gì đó kéo dê sang bên phải rồi lại bên trái, nhảu lên cúi xuống liên tục.

“Ầm! Dẹt!... Ầm! Ầm!” Mấy tiếng sé gió cùng nổ lớn vang lên, bốn năm thân cây bị chẻ nát thành nhiều mảnh, đất đá cũng bị cầy lên cùng với đó là kiếm khí nổ ra làm cho khói bụi tùm lum một vùng.

“Ta ở đây!” Hạ Linh đang tập trung nhìn vào đám bụi thì bỗng nghe thấy tiếng nói, gã quay qua trái thì thấy cách đám bụi khói kia hơn mười mét có một trung niên đang đứng nhìn hắn cười. Người đó quả nhiên là Liễu Nhân Toàn, nhìn gã lúc này đến vạt áo còn chưa bị bẩn.

Mấy kiếm trượt lại bị đối phương cợt nhả, Hạ Linh gương mặt tối sầm lại. Hắn khi này gồng mình vận chuyển chân nguyên vào hai tay. Nguyên thần tràn ra làm cho trường bào của hắn bay phần phật, cùng với đó là một lượng khí lưu lớn bùng ra xung quanh làm lá cây cạnh chỗ hắn đứng cũng dạt đi nhìn rất oai phong. Mà lúc này nhìn lại thì cự kiếm của Hạ Linh cũng được bao bọc một lớp khí trắng đục, lớp khí lưu chuyển quanh lưỡi kiếm làm cho lưỡi kiếm trở lên mơ hồ.

Hạ Linh không chần chừ, chân phải đạp mạnh xuống đất, toàn thân phóng đến, hai tay vung kiếm qua đầu, một kiếm cực mạnh được hắn bổ ra. Kiếm khí như lưỡi liềm cực nhanh phóng đến trước mặt Liễu Nhân Toàn.

“Vút! Rầm!” Nhưng tốc độ của kiếm này vẫn không đủ nhanh để chúng đích, Liễu Nhân Toàn lại tránh thành công, Hạ Lịnh chỉ đốn đổ được một hàng bốn thân cây trong rừng mà thôi.

“Ễ! Ầm!” Cây cối bị chẻ ra giờ mới từ từ đổ xuống, để ra một khoảng chống trong rừng. Lúc này, Liễu Nhân Toàn lại hiện ra, gã đứng trên một thân cây đổ cách xa Hạ Linh hơn mười mét, ánh mắt đầy châm chọc nhìn lại.

https://thuviensach.vn

“Các hạ quả không hổ danh là đệ nhất tiều phu của Xa Luân Bang! Tại hạ thật khâm phục khâm phục a!” Liễu Nhân Toàn ánh mắt đảo quanh khu rừng có nhiều cây đổ ngổn ngang rồi quay lại chắp tay rồi dùng giọng điệu đầy kính trọng và ngưỡng mộ nói với Hạ Linh.

“Haha! Tiều phu! Quả là đại danh đỉnh đỉnh!” Nghe vậy tất cả đoàn người Liễu gia đều bật cười, có một số người còn đệm vào ca ngợi vài câu.

“Vị tứ thúc này cũng khá vui tính đây!” Liễu Thiên khi này cũng mỉm cười lẩm bẩm.

“Cẩu tặc! Nạp mạng ra đây!” Nghe Liễu Nhân Toàn ca ngợi, rồi mọi người cười tán thưởng thì phải vui vẻ mới đúng, đằng này Hạ Linh lại đùng đùng nổi giận. Lúc này, hắn như ăn phải xuân dược, gương mặt hắn đỏ bừng, hai mắt như bốc lửa miệng thì phì phò hét lớn rồi cầm kiếm đuổi đến chỗ Liễu Nhân Toàn.

“Hừ! Chết đi!” Hạ Linh nhảy đến gần chỗ Liễu Nhân Toàn hừ lạnh một tiếng rồi lại vung cự kiếm vòng qua đầu bổ xuống, bổ xuống xong hắn liền thu kiếm cực nhanh chém chéo, rồi bổ ngang,... Chỉ trong mấy hơi thở mà hắn đã liên tục xuất mười mấy kiếm về phía Liễu Nhân Toàn, chiêu nào cũng thập phần mạnh mẽ và bá đạo.

“Vù vù…”

Kiếm khí màu trắng mờ ảo liên tục phóng ra không ngớt, mỗi đường đều có thể xẻ Liễu Nhân Toàn ra làm nhiều mảnh.

Thế nhưng dù kiếm khí có thập phần bá đạo mà không một nhát nào đánh chúng được Liễu Nhân Toàn thì cũng là vô nghĩa. Hơn mười kiếm đã đánh cho khu rừng phía trước đổ dạp, cây cối ngổn ngang một mảng mấy chục mét vuông nhưng Liễu Nhân Toàn vẫn chưa bị một vết xước nào. Gã lúc này vẫn từ từ lùi ra xa!

https://thuviensach.vn

Lúc này, Hạ Linh tấn công mãi không thu lại chút hiệu quả thì gương mặt gã nổi đầy gân xanh, những gần xanh này chồng lên những vết sẹo làm cho gương mặt gã đã xấu lại càng xấu hơn. Nói đơn giản thì gương mặt Hạ Linh lúc này khá giống của gương mặt cáo ộp mà các cụ ở quê hay dọa trẻ nhỏ.

Hạ Linh mặt cáo ộp hằm hằm sát khí, ánh mắt bức người còn miệng hắn thì đang lẩm bẩm gì đó. Chỉ vài nhịp nhẩm, chú ngữ kết thúc, hắn phun ra một ngụm máu lên thanh cự kiếm của mình. Rất nhanh máu bị nguyên thân quanh kiếm hong khô tạo ra một làn khói hồng nhạt cùng với đó cự kiếm của hắn cũng chuyển thành màu đỏ rực như sắt nung vậy.

“Huyết Trác Kiếm! Có chút ý tứ!” Liễu Nhân Toàn thấy một màn này thì không hề sợ hãi mà chỉ hời hợt nói.

“Hừ! Ta xem ngươi còn thong dong được bao lâu!” Hạ Linh mặt đầy gân xanh quát lớn rồi hai chân hắn đạp mạnh xuống đất.

“Vù!” Hắn như một cơn gió lướt đi để lại một mảng mờ mờ phía sau cùng với đó là một mảnh hắc hồng nhị sắc mờ mờ bắn đến chỗ Liễu Nhân Toàn.

Liễu Nhân Toàn thấy vậy lại chẳng có chút lo lắng nào, gã hai tay kết ấn mấy nhịp rồi vẫn đứng đó, khóe môi khẽ nhếch lên như đang mỉm cười.

“Xoạch!” Hắc hồng vụt đến như thiểm điện đi xuyên qua cắt đôi thân hình Liễu Nhân Toàn rồi dừng lại phía sau mấy mét, tàn ảnh dừng lại thì có thể thấy đó chính là Hạ Linh đang cầm kiếm đứng thở.

“Phụ thân!” Phía bên kia, Liễu Thuyên thấy phụ thân bị giết thì hô lớn định lao lên nhưng lại bị mấy người trưởng lão ngăn lại.

“Tiểu thư yên tâm, với chút tài mọn đó chưa làm gì được Tứ gia đâu!” Vị Sa trưởng lão kia liền nói.

https://thuviensach.vn

“Đúng vậy!” Một vài người cũng trấn an Liễu Thuyên.

Quả nhiên là như vậy, Liễu Nhân Toàn vốn bị trẻ đôi kia vốn chỉ là một tàn ảnh, tàn ảnh đó rất nhanh theo làn gió mà tan biến.

“Ảnh thuật!” Hạ Linh giật minh khinh hô rồi nhìn quanh như tìm kiếm gì đó.

Vừa rồi hắn một kích trẻ đôi Liễu Nhân Toàn cũng cảm thấy vui vẻ nhưng đồng thời cũng cảm thấy có gì đó không đúng rồi khi hắn thấy đó chỉ là tàn ảnh thì đã biết mình cơ hồ chỉ chém vào Phân Ảnh của đối phương mà thôi. Gã là một tán tu giang hồ ít tiếp xúc với dị giả nhưng cũng biết chút ít về tên của mấy loại dị thuật trong giới dị giả. Phân Ảnh thuật này gã cũng từng nghe nói qua và hôm nay chính mình đã nhìn thấy.

Lại nói về dị thuật trong giới tu luyện thì nhiều như sao trên trời vậy, trong đó chia làm nhiều bộ môn hệ phái khác nhau. Còn Phân Ảnh Thuật mà Liễu Nhân Toàn vừa sử dụng là một trong mười hai ảnh thuật cơ bản trong bộ Ảnh Thuật Dị Thư mà thôi.

“Ngươi lại nhìn gì vậy? Ta ở đây cơ mà!” Hạ Linh đang đảo mắt nhìn quanh thì Liễu Nhân Toàn đã đứng phía xa mười mấy mét gọi lại.

“Ngươi!” Hạ Linh vừa sợ vừa giận nói. Liễu Nhân Toàn dùng Ảnh thuật rồi lại dùng thuật ẩn thân vốn có thể lợi dụng lúc hắn không để ý thì có thể dễ dàng lấy mạng hắn. Thế nhưng Liễu Nhân Toàn lại không làm? Điều này khiến Hạ Linh có chút khó hiểu cộng thêm sự sợ hãi.

“Ảnh thuật thì sao, ông mày cảnh giác hơn là được!” Thế nhưng đâm lao phải theo lao, Hạ Linh quát lớn một tiếng rồi lại bật lên đuổi đến chỗ Liễu Nhân Toàn.

Bất ngờ là Liễu Nhân Toàn khi này lại quay đầu chạy đi.

https://thuviensach.vn

“Xoạt! Xoạt!... Ầm! Ầm!” Liễu Nhân Toàn vừa chạy đi thì chỗ gã đứng đã bị bổ cho tan tành hoa lá.

Hạ Linh một người một kiếm vừa đuổi theo vừa xuất kiếm, khi thế mỗi ngày một bá đạo.

Đáng tiếc là Liễu Nhân Toàn lại không tiếp chiêu, gã dẫn Hạ Linh chạy ra xa đám người Liễu Thiên. Phía sau đường gã chạy là một đoạn rừng dài bị chém cho cây cối đổ ngổn ngang, nhìn cảnh vật khu rừng phía sau không khác gì bị một đội lâm tặc mấy chục tên càn quét qua vậy.

Phía bên kia, đám người Liễu Thiên thì chỉ đứng nhìn hai ngươi kia đánh nhau, không ai được phép đi lên mà chỉ đứng đó bàn luận.

“Tứ gia thế nào lại chạy vậy?”

“Ta cũng không rõ!”

Mấy tên lính tráng nghi hoặc hỏi.

“Người kia ít ra cũng đạt đến Khai Minh cảnh hậu kì rồi, tuy không có kiếm thuật gì nhưng mỗi nhát kiếm đều có nguyên thần bao bọc cộn thêm khí lực theo lưỡi kiếm toát ra thì chắc chắn đã luyện kiếm rất lâu năm mới có được. Còn phụ thân thì dường như không muốn ra tay!” Liễu Thuyên nhìn đoàn chiến đấu phía xa lẩm bẩm suy tính trong giọng điệu đã không còn lo lắng như trước nữa.

Tần Dương đứng cạnh nghe vậy liền tỏ vẻ hiểu biết nói: “Tên kia tuy đã Khai Minh cảnh nhưng Tứ gia cũng là người có cùng cảnh giới, tứ gia hiểu rõ về tên này chắc chắn không làm việc khinh xuất, tiểu thư không cần lo lắng! Mà lại nói những đám thổ phỉ này không có nhiều dị thuật để tu luyện nên tứ gia càng có nhiều phần chiến thắng!”

https://thuviensach.vn

Liễu Thuyên nghe vậy cũng khẽ gật đầu vì nàng cũng không biết làm gì ngoài tin tưởng phụ thân sẽ thắng mà thôi.

Liễu Thiên lúc này chỉ thò đầu ra ngoài tập trung nhìn. Hắn chưa thấy chiến đấu kiểu này bao giờ. Hai người đánh nhau mà phá hỏng cả một đoạn rừng. Sức chiến đấu như vậy hắn chỉ thấy trên phim ảnh mà thôi chưa thấy tận mắt bao giờ nên rất hưng phấn. Có điều lúc này, hai người kia cứ thế đi xa hắn hơn làm hắn càng ngày càng khó nhìn.

“Sao? Ngươi chỉ biết chạy thôi à! Vừa còn mạnh miệng lắm mà! Dị thuật lợi hại đâu sao không đem ra dùng?” Hạ Linh vừa đuổi vừa nói lớn, hắn cũng chẳng dùng chiêu thức gì cả mà chỉ liên tục bổ tới.

Liễu Nhân Toàn thì vẫn ung dung vừa lùi vừa né không có chút gì mệt mỏi vất vả cả. Gã cũng không thèm để ý đến mấy lời nói của Hạ Linh kia.

Khi hai người đuổi nhau chạy ra xa một đoạn tầm hai trăm mét so với chỗ mấy người Liễu gia. Liễu Nhẫn Toàn lúc này nhảy lên né một nhát kiếm của Hạ Linh rồi đáp xuống thân cây vừa bị đốn đổ, gã dừng lại không có ý muốn chạy nữa.

“Đủ xa rồi!” Gã nhìn lại đoạn đường vừa rồi thầm nghĩ.

“Nhất Kiếm Đoạn Sơn.”

Cùng lúc này, Hạ Linh đã đuổi đến rồi nhảy lên không một kiếm đỏ rực bổ xuống đầu Liễu Nhân Toàn.

Cự kiếm như tảng sắt hồng cùng với kiếm khí tran ra bùng nổ như một con thương long đang vùng vẫy đầy khí thế quật xuống.

Kiếm khí chưa đến đã làm cho quần áo và tóc của Liễu Nhân Toàn tung bay phần phật. Thế nhưng bằng đó vẫn không làm cho Liễu Nhân Toàn

https://thuviensach.vn

nhíu mày, gã khi này vẫn bình thản nhìn cự kiếm cùng kiếm khí hùng hổ đánh xuống đầu mình.

“Kinh!”

Một âm thanh vang vọng cùng với đó là một ba động khí lan tỏa làm cho cây dại xung quanh nghiêng ngả, cảnh lá đang rụng dưới đất cũng bị thủi lên, tóc và quần áo hai người Liễu Nhân Toàn và Hạ Linh cũng bị thủi cho bay phất phới.

Mà nhìn lại ở tâm ba động kia thì thấy tay trái Liễu Nhân Toàn giơ lên nắm lấy lưỡi kiếm của Hạ Linh làm cho lưỡi kiếm bất động trên không. Còn bản thân Hạ Linh đang trên không cũng ngạc nhiên hai mắt trợn tròn, hắn lúc này không tin nổi vào mắt mình nữa.

Theo thông tin thì Liễu Nhân Toàn cũng chỉ ở Khai Minh cảnh hậu kỳ như hắn nhưng tại sao lại có thể tay không dễ dàng chặn một kiếm của hắn? Vừa rồi Liễu Nhân Toàn dùng ảnh thuật cũng chỉ là do gã từng đi đến Kỳ Nhân Các nên tuy có ngạc nhiên nhưng không mấy lạ. Còn bây giờ, Liễu Nhân Toàn dùng tay không đón bắt một kiếm toàn lực của hắn. Đây là lí gì?

Không kịp cho Hạ Linh suy nghĩ hay hạ thân xuống, Liễu Nhân Toàn ngay tức khắc dựt mạnh lưỡi kiếm làm thân thể của Hạ Linh đang ở lơ lửng không tự chủ được đầu nhao về phía gã.

Trong khoảng khắc này, Liễu Nhân Toàn tay trái thả kiếm ra, hai chân khẽ đạp vào thân cây. Gã tung người nhảy lên ngang tầm với Hạ Linh, chân phải như thiểm điện vung ra một cước vào ngang mặt Hạ Linh.

“Nộ Kim Cước!” Từ bàn chân của Liễu Nhân Toàn chân nguyên cuồn cuộn tạo thành một lớp khói màu đen xám. Lớp khí kình màu đen kia như đốt cháy cả không khí làm cho không gian xung quanh gương mặt Hạ Linh trở lên mờ ảo vặn vẹo.

https://thuviensach.vn

“Bốp!” Một cú đá chúng mặt của Hạ Linh tạo ra một tiếng kêu ròn tan.

Ngay khi va chạm nhìn kỹ có thể thấy gò má của Hạ Linh đang biến dạng dần. Những chiếc răng, máu cùng nước bọt đang văng ra không trung theo nhiều phương khác nhau.

“Vù! Ầm!”

Nói thì lâu nhưng diễn ra thì lại rất nhanh, trên không chỉ thấy vụt một cái hắc cước đá ra thì Hạ Linh cả người lẫn kiếm xoắn tít bay đi đập vào một cái cây gần đó. Cái cây kia ngay lấp tức gãy đôi, Hạ Linh tiếp tục bay đi đập vào một cái cây phía sau rồi mới rơi xuống. Mà thanh cự kiếm của hắn thì đã tuột tay bắn ra quay trên không mấy vòng rồi cắm xuống đất cách đó không xa.

Liễu Nhân Toàn khi này rất nhanh đã đứng trước chỗ Hạ Linh đang nằm, gã đi lại gần nhìn kỹ.

Hạ Linh đang nằm sấp dưới một gốc cây, trên thân cây có vết máu kéo dài từ trên xuống dưới. Hạ Linh có vẻ đã chết rồi vì chỉ nhìn sơ qua cũng thấy cơ thể hắn đã dập nát hoàn toàn, tay chân đều vắt vẻo nằm sai vị trí.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 10: Trung Dương Thành.

(1 dặm = 444 mét, 1 mẫu = 3600 mét vuông)

Liễu Nhân Toàn đi lại lật Hạ Linh lên nhìn kỹ hơn.

Hạ Linh với gương mặt đầy vết sẹo kia giờ đây đã biến dạng, khắp mặt đều là máu, tóc tai rối loạn dính lên mặt. Mà trong lớp máu đỏ đang chảy vẫn có thể thấy được hai con ngươi trắng đang trợn lên nhìn về phía trước. Nhìn đôi mắt này có thể biết được cảm giác cả tên này trước khi chết, một cảm giác ngạc nhiên pha chút sợ hãi và bất lực.

“Ngươi hoành hành ngang ngược hôm nay gặp phải ta chết là cũng đáng! Kiếp sau hãy làm một người tốt đi.” Liễu Nhân Toàn đứng nhìn thi thể này một lúc thì lắc đầu thở dài nói.

Đám người Liễu Thiên nhìn về phía xa chỗ Liễu Nhân Toàn đang đứng chỉ thấy cây cối nằm ngổn ngang. Tất cả chỉ biết trận chiến đã kết thúc khi không thấy cây cối tiếp tục đổ nữa. Mà kết thúc nhưng không biết ai thắng nên tất cả đều rất thận trọng đi lên, các vị trưởng lão thì sau khi đi vài mét đã cảm nhận được gì đó liền đua nhau bay trên những thân cây, Tần Dương cùng Liễu Thuyên cũng rất nhanh đạp lên các thân gỗ ngổn ngang di chuyển về phía trước. Một số khác gồm cả Liễu Thiên vì không có thân thủ như thế thì đành phải chọn cách là đi vào rừng chỗ không có cây bị đốn đổ.

Phía bên này Liễu Nhân Toàn tay cầm cự kiếm rất nhanh đã đào được một cái hố lớn sâu trừng hai mét, hắn bỏ Hạ Linh xuống hố đó rồi khẽ nhìn

https://thuviensach.vn

lại một lần rồi cũng ném cả thanh cự kiếm xuống hố bắt đầu lấp đất. Rất nhanh một ngôi một nhỏ đã mọc lên, một ngôi không bia. Liễu Nhân Toàn nghĩ vậy là tốt nhất, một kẻ ác bá khi về với đất bụi thì cũng không nên tưởng nhớ tên tuổi làm gì. Gã lập cho một ngôi mộ đã là nhân từ lắm rồi.

Đám người Liễu gia đến nơi thì thấy người đứng đó là Liễu Nhân Toàn và trước mặt hắn là một ngôi mộ nhỏ. Tất cả đoàn người đều ngạc nhiên và vui vẻ, Liễu Thuyên thì rất nhanh chạy lên sờ soạn Liễu Nhân Toàn xem gã có bị thương không.

“Nhanh vậy! Đã mồ yên mà đẹp rồi!” Liễu Thiên cũng đến nơi, hắn thấy đã có một ngôi mộ liền lắc đầu thầm than.

“Phụ thân người làm tiểu nữ lo lắng quá!”

“Tứ gia thắng rồi, ngài thật lợi hại!”

“Tứ gia lại giết được một tên sơn tặc nữa!”

“May có tứ gia, vừa rồi thật nguy hiểm!”

Mọi người đều xôn xao chúc mừng bàn tán về Liễu Nhân Toàn vì thế Liễu Thiên cũng đi lên nhìn tứ thúc của mình mỉm cười ca ngợi: “Tứ thúc quả nhiên tu vi thâm hậu, vừa mới giao chiến đã tiêu diệt được kẻ địch.”

Liễu Nhân Toàn nghe vậy liền lắc lắc đầu cười nói: “Tên này cũng chỉ là một người có tu vi không cao nên ta thắng là chuyện bình thường. Mà từ giờ các ngươi phải cảnh giác hơn. Dạo này Xa Luân bang đang hoành hành nên khu vực này hơi bất ổn.”

“Tuân lệnh!” Cả đám trưởng lão và lính tráng đều đáp.

Liễu Thiên đi đến gần Liễu Nhân Toàn thì nhìn vào cái mộ kia, hắn bỗng nghĩ đến gì đó rồi liền hỏi: “Trong quốc gia thái bình thế này mà vẫn có

https://thuviensach.vn

nhiều nhóm đạo tặc vậy ư?”

“Tuy có Kỳ Nhân các cai quản nhưng cũng không thể nào cai quản hết được. Nhất Xuân quốc rộng lớn vô cùng, chỉ các vùng thành thị thì mới có an ninh chặt chẽ mà thôi.” Liễu Thuyên đứng bên cạnh giải thích thay phụ thân.

“Thì ra là vậy!” Liễu Thiên gật đầu.

Cùng lúc đó một vị trưởng lão nhìn quanh rồi đi lên nói nhỏ với Liễu Nhân Toàn: “Tứ gia sao không bắt sống hắn hỏi xem ai sai khiến?”

Liễu Nhân Toàn lắc đầu nói: “Không cần thiết! Hắn không nói đâu, chỉ tốn thời gian mà thôi!”

Gã nói xong lại quay ra hỏi nhỏ vị trưởng lão kia: “Ngươi bên kia có nhìn rõ ta đánh nhau không?”

Vị trưởng lão kia lắc đầu nói: “Không! Tứ gia yên tâm, mấy đệ tử trẻ tuổi cũng không nhìn thấy đâu!”

Liễu Nhân Toàn gật đầu, rồi nhìn quanh sau đó tỏ vẻ hài lòng quay lại phía đoàn người ra lệnh: “Chúng ta đi tiếp thôi!”

Gã không muốn mấy người Liễu Thiên nhìn thấy cũng là có nguyên nhân riêng. Trong đó một nguyên nhân chính là chưa muốn cho nhóm người này nhìn thấy cảnh giết người máu me. Đây là gia huấn từ trước mà từ trên Liễu gia truyền xuống. Người Liễu gia bình sinh lấy đức làm đầu nên việc giết người rất hạn chế. Tầng lớp thiếu niên cũng không được đào tạo theo kiểu mạnh được yếu thua như những gia tộc khác mà là cùng nâng đỡ nhau để phát triển, huynh đệ bảo vệ lân nhau. Đây là điều rất khác thường và phần mềm yếu của Liễu gia so với hiện thực ở dị giả giới này.

https://thuviensach.vn

Sau khi mọi việc ở đây đã xong thì đoàn người lại lên đường đến Kỳ Nhân các, tất cả lại trở lại bình thường như chưa hề gì xảy ra.

Những ngày tiếp theo thì không có gì mới, cả đoàn cứ bình thường mà đi thôi. Chỉ có một chút đặc biệt là khi đi qua vùng Kha Công sơn Liễu Nhân Toàn có rời đoàn đi nửa ngày. Đến khi Liễu Nhân Toàn về thì không có gì khác lạ cả, nếu ai để ý thật kỹ thì mới nhìn thấy trên vạt áo gã có một vệt máu nhỏ như một sợi chỉ mà thôi.

Liễu Nhân Toàn không nói là đi đâu về nhưng một số người trong đám trưởng lão cũng đoán ra được phần nào. Liễu Nhân Toàn chắc chắn đã đi đến địa bàn của Xa Luân bang. Nghe nói Xa Luân bang nằm sâu trong tĩnh mạch của Kha Công sơn. Gần đây chúng hoành hành có phần thêm bá đạo làm nhiều thế lực chú ý đến. Đúng ra Liễu gia cũng không nên nhiều truyện can dự vào việc tranh chấp của các thế lực nhưng vì bọn chúng tự muốn chết thì Liễu Nhân Toàn cũng không sợ xuất chút lực.

…

Khoảng mười ngày sau vào buổi chiều, hôm này là một ngày âm u không nắng chỉ có gió nhè nhè thổi trên những tán cây. Đoàn người ngựa giờ đang đi trên một con đường nhỏ, hai bên đường là rừng cây. Rừng cây này cũng khá thưa thớt, cây cối cũng nhỏ, hình như là một khu rừng mới phát triển.

Trong xe ngựa, Liễu Thiên liền hướng tiểu muội hỏi: “Thuyên muội, chúng ta đến Trung Dương thành làm gì?”

Những ngày qua hai người tuy ngồi cạnh nhau nhưng chưa nói chuyện dù chỉ một câu. Liễu Thuyên thì vẫn không thích Liễu Thiên cho lắm, còn Liễu Thiên thì ngại vì những gì tên kia đã từng làm. Liễu Thiên cũng từng cố gắng bắt chuyện với tiểu muội nhưng xem ra vẫn không hiệu quả. Nàng chỉ đáp lời hắn một lần duy nhất cách đây mười ngày ở khu rừng kia.

https://thuviensach.vn

“Muốn đến Kỳ Nhân các thì cần phải qua Trung Dương thành. Chúng ta sẽ nghỉ ở đó và mua một ít vật dụng đồng thời làm ít thủ tục rồi mới lên đường đi đến Kỳ Nhân các.” Liễu Thiên đang thất vọng thì Liễu Thuyên bỗng đáp

“Thì ra là vậy!” Liễu Thiên gật đầu rồi lại hào hứng hỏi: “Mà làm thủ tục gì thế?”

“Thủ tục nhập môn!” Liễu Thuyên tỏ vẻ chán nản đáp.

Liễu Thiên biết tiểu cô nương này có vẻ không muốn trả lời những câu hỏi ngớ ngẩn của mình nữa nên hắn liền dừng lại không hỏi nữa.

Thêm một quãng thời gian nữa, đoàn người đã ra khỏi khu rừng đi đến một vùng thảo nguyên bằng phẳng, mà nhìn ra phía xa kia bên kia thảo nguyên cạnh một vùng sơn mạch đồi núi cao cao có một tòa thành uy nghi nằm đó.

“Trung Dương thành ở phía trước, tăng tốc lên!” Lúc này, Liễu Nhân Toàn đi trước liền hô lớn.

Thế là đoàn người ngựa liền tăng tốc chạy theo đường lớn cắt ngang qua thảo nguyên tiến về phía Trung Dương thành.

Mà lúc này trên thảo nguyên kia không chỉ có một con đường đám người Liễu gia đang đi mà có rất nhiều con đường khác cắt ngang bổ dọc cái thảo nguyên này thành nhiều ô khác nhau. Nhìn từ trên xuống thảo nguyên này không khác gì một cánh đồng lớn với nhiều ô ruộng vậy!

Mà có đường thì tất nhiên có người đi đường, trên thảo nguyên rộng lớn, đường đường chằng chịt, mỗi một con đường đều có không ít các đội nhân mã đang di chuyển, một vài con đường đường ở trung tâm số người lên đến hàng trăm nên nhìn tổng thể quanh thạo nguyên này là một cảnh tượng đông đúc tấp nập vô cùng.

https://thuviensach.vn

Đám người Liễu gia cũng theo đường của mình đi về phía trước, chẳng mấy đã vào đến giữa quảng trường. Lúc này, đoàn người cũng nối vào một nhóm người ở phía trước, đương nhiên là phía sau cũng có một nhóm khác nối vào. Lại nói có rất nhiều con đường như cuối cùng chúng đều quy tụ với bốn con đường chính chạy song song nối thẳng vào cổng thành. Tất cả những người trên thảo nguyên dù đi theo con đường ngang hay dọc thì cuối cùng cũng đi ra bốn con đường kia rồi nối đuôi nhau từ từ đi vào thành. Tất cả tạo thành những đoàn nhân mã dài hàng cây số diễu hành vào Trung Dương Thành.

“Quản lí thật chặt chẽ! Ngay cả việc di chuyển phía ngoài thành thôi cũng không được lộn xộn, tất cả đều theo quy củ!” Ngồi trong xe ngựa, Liễu Thiên nhìn đoàn người di chuyển dù đông đúc nhưng không hề lộn xộn thì không khỏi ngạc nhiên thầm đánh giá.

Đi diễu hành có chút hơi chậm nhưng không có chen lấn, tất cả đều theo thứ tự đi đến trước cổng thành. Đoàn người Liễu gia đi tầm nửa tiếng thì cũng đến trước Trung Dương thành.

“Đến nơi rồi! Mọi người xuống ngựa vào thành.” Tiếng chỉ thị của Liễu Nhân Toàn vang lên.

Liễu Thiên liền mở rèm xe ra, hắn nghiêng người nhìn về phía trước. Trước mặt Liễu Thiên là một tòa thành to lớn uy nghi, cổng thành cao hơn hai mươi mét, rộng hơn mười mét, trên đó có khắc ba chữ lớn “Trung Dương thành”. Tường thành này thì khỏi phải chê luôn, không biết nó dầy hay cứng cáp thế nào nhưng chỉ nhìn độ cao đến năm mươi trượng cùng với bề mặt được làm từ một loại đá lạ khiến tường thành nhẵn bóng dị thường thì cũng biết tường thành này không đơn giản rồi.

Nhìn lại thì thấy hai bên cổng thành có rất nhiều linh canh gác, người nào người đấy to lớn vạm vỡ, gương mặt uy nghiêm chính trực có phần lạnh lùng nhìn đám người tiến vào thành. Ở cổng thành đang có rất nhiều

https://thuviensach.vn

đoàn người đi vào làm chật kín cả cổng rộng hơn mười mét này. Lại nói trong cổng thành có hàng rào chắn ngang, ở đó có một nhóm người đang đứng thu phí nhập thành. Nhìn số người đi vào không ngớt thì cũng biết hôm nay là một ngày vất vả của đám người thu phí này.

“Lớn thật! Thật hùng vĩ! Mình chưa nhìn thấy tòa thành nào lớn như vậy! Thật không hổ là một trong hai thành thị lớn nhất nước!” Liễu Thiên lại nhìn sang hai bên thì đều thấy hai dải tường dài rằng rặc, chúng cứ lên xuống uốn lượn theo địa hình rồi khuất dần trong tầm mắt của hắn. Điều này khiến hắn cảm thán không thôi.

Trung Dương Thành nằm phía đông Nhất Xuân quốc, nó là một trong hai tòa thành lớn nhất Nhất Xuân quốc, tòa còn lại chính là Xuân Đô nơi triều đình Nhất Xuân quốc cai trị. Trung Dương thành rộng trên dưới ngàn mẫu, trong thành lúc đông nhất phải hơn ba mươi triệu người. Mà trong đó đa phần đều là dị giả, thường nhân rất ít. Cũng có thể nói đây chính là nơi mà các dị giả trong Nhất Xuân quốc tụ họp.

Nguyên nhân tại sao đây là nơi tụ họp của đám dị giả thì phải nhắc đến tổ chức điều hành nó là Kỳ Nhân Các.

Kỳ Nhân Các là một tổ chức dị giả duy nhất và đứng đầu Nhất Xuân quốc, tổ chức này nắm tất cả những quyền hành liên quan đến giới tu luyện của Nhất Xuân quốc. Nó là cơ quan cao cấp, là nơi điều hành sử lí mọi sự kiến từ lớn đến nhỏ trong giới tu luyện trong và ngoài nước. Đồng thời nó cũng là nơi đạo tạo ra tầng lớp dị giả kế tục, là nơi cất giấu sức mạnh quân sự, là kho chứa tài nguyên tu luyện,… Vì tính quan trọng đó mà Kỳ Nhân Các được tổ chức rất nghiêm ngặt và chặt chẽ.

Xung quanh bán kính năm mươi dặm của Kỳ Nhân Các có tổng cộng hai mươi hai tòa thành lớn nhỏ tạo thành một vành đai phòng thủ. Trong tất cả thành này đều có rất đông dị giả đóng quân, ở đó còn có rất nhiều trạm dịch cùng với những đồn bốt được trang bị những dị cụ hiện đại nhất giúp

https://thuviensach.vn

những người quản lí canh giữ nghiêm ngặt và rất nhanh phát hiện ra sự xâm nhập trái phép. Mà Trung Dương Thành cũng là một trong số hai mươi tòa thành phòng tuyến xung quanh Kỳ Nhân các. Nó cũng là tòa thành duy nhất trong hai mươi tòa thành giao tiếp với bên ngoài, những tòa khác đều là nơi dị gả của Kỳ Nhân Các đóng quân, ở đó không có người không phận sự xâm nhập.

Muốn đi đến Kỳ Nhân các thì chỉ có một con đường đó chính là thông qua Trung Dương thành rồi theo con đường mòn duy nhất ở cửa Đông tiến đến cổng Bắc của Kỳ Nhân Các. Sự tiến nhập Kỳ Nhân Các này là bắt buộc và gần như không có trường hợp ngoại lệ ở đây. Ngay cả các tầng lớp cao tầng của Kỳ Nhân các cũng phải tuân thủ quy định xuất nhập này. Những trường hợp đột nhập theo các lộ tuyến khác nếu bị linh trận phát hiện thì đều bị coi như kẻ thù của Nhất Xuân quốc. Các tầng lớp Mật Vệ xuất động thì rất nhanh người đó sẽ bị bắt hoặc giết. Trong phạm vi bán kính năm mươi dặm quanh Kỳ Nhân Các này đều rất nghiêm ngặt, không hề có một dị giả ngoại lại nào xuất hiện mà sống được ở đây cả. Vì vậy muốn đến Kỳ Nhân Các phải nghỉ ở Trung Dương thành để lấy giấy phép.

Một điều nữa khiến tòa thành này đông đúc là đa phần các hoạt động lớn nhỏ mà Kỳ Nhân các muốn phổ biến ra bên ngoài đều được tiến hành ở đây. Các cuộc đấu giá hội lớn, chiêu mộ nhân lực phục vụ, khởi động nhiệm vụ, hay cả việc giao dịch ký kết với các tổ chức nội ngoại quốc. Mà ngay cả việc Kỳ Nhân các thu nhận tân đệ tử thì việc đăng ký phân loại đệ tử cũng được tiến hành ở đây.

Các vòng tuyển chọn hậu tuyển đều diễn ra ở đây, chỉ khi được chập nhận thân phận rồi phân chia rõ ràng thì mới được tiến vào Kỳ Nhân các. Tất nhiên là nhưng gia tộc trực thuộc Kỳ Nhân các thì không cần làm bài kiểm tra, chỉ cần tu vi đạt là có thể làm thủ tục nhập học và được phân loại.

Lại nói với trường hợp như Liễu Thiên thì chỉ cần gia tộc đảm bảo đủ tu vi là được làm thủ tục nhập sơn để tránh rườm rà. Thế nhưng nếu nhập sơn

https://thuviensach.vn

rồi khi nhận đội mà không đủ tiêu chuẩn thì cả Liễu Thiên và Liễu gia bị khép tội gian lận. Khi đó Liễu Thiên sẽ bị phế đan điền và phải làm nô dịch trong Kỳ Nhân Các đến già, cùng với đó chính là đám đệ tử Liễu gia sẽ bị đuổi hết về. Liễu gia bị ước thúc quốc phòng bốn năm, thu thuế bằng ba năm cống nạp cùng một số điều phạt nhỏ nhặt khác. Thế nhưng điều này cũng không xảy ra vì Liễu Thiên một thân tu vi đệ nhị trọng tuy hơi cùi nhưng đó là hàng thật giá thật chứ không phải bịa ra.

Nhiều nhiệm vụ cùng đặt vào một chỗ làm cho chỗ đó thành trung tâm, vì thế Trung Dương thành ngày thường đã đông thì vào những ngày này lại càng đông hơn.

Lúc này, đoàn người Liễu gia cũng từ từ tiến vào cổng thành, gặp đám thị vệ Liễu Nhân Toàn chỉ đưa ra một cái lệnh bài là được đi qua.

Qua cổng thành, mọi thứ trở lên lộn nhộn tấp nập, đâu đâu đều là người, đường rộng hơn mười mét nhưng muốn đi lại vẫn cứ phải chen lấn. Mà việc có thêm xe ngựa nên việc di chuyển của nhóm người Liễu gia càng trở lên chậm chạp.

“Nhộn nhịp rôm rả thật! Thuyên muội muốn xuống đi dạo chút không?” Liễu Thiên ngồi trong xe nhìn ra hai bên đường đông đúc thì không khỏi hào hứng nói rồi lại rủ Liễu Thuyên.

“Không! Ta không đi, còn huynh cũng không nên quấy rối nữa, chúng ta đã đi muộn nên thời gian không có nhiều đâu! Phải thật nhanh kiếm chỗ nghỉ ngơi, ngày mai nhập môn rồi, đệ tử mới vào như huynh không cho phép đến nhận đội muộn đâu!” Liễu Thuyên nghe vậy liền lắc đầu rồi lại nhăn mày từ từ giáo huấn cho Liễu Thiên một hồi.

Nghe vậy, Liễu Thiên chỉ cười rồi cũng im bặt, hắn lại quay ra nhìn đường phố tấp nập mà nghĩ ngợi vớ vẩn.

https://thuviensach.vn

Cả đoàn cứ đi chậm chạp như vậy tầm nửa giờ, Liễu Nhân Toàn đã dẫn được đoàn người Liễu gia đến trước một khách sạn nhỏ.

“Ài! Đông hơn đi hội!” Liễu Thiên ra khỏi xe ngựa, hắn đứng trước khách sạn đông đúc thì lại thở dài thầm than rồi ánh mắt lại hướng vào tửu lầu của khác sạn.

Lúc này tửu lầu rất đông người qua lại, tiếng ăn uống nói chuyện rôm rả, các tiểu nhị chạy qua chạy lại liên hồi.

“Quý khách mời vào! Để ta đi dọn phòng!”

“A! Đại nhân mời vào!”

“Đồ ăn đến đây!”

“Các vị đến rồi! Mời theo tiểu nhân!”

Chưa vào đến khách điếm thì tiếng mấy tên tiểu nhị đã vọng ra nghe thật rôm rả và náo nhiệt, trong đó một tên tiểu nhị dường như nhận ra Liễu Nhân Toàn liền đi đến chào đón.

“Ừ! Dẫn đường đi!” Liễu Nhân Toàn gật đầu rồi dẫn đoàn người đi theo tên tiểu nhị đi ra phía sau.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 11: Khai Linh Thiên Mục Trận.

Đoàn người đi đến một cái một cái tiểu viện nhỏ đã được đặt trước. Thế rồi nhóm người bắt đầu chia phòng. Chia phòng xong thì trời cũng đã chập choạng tối nên tất cả đều về phòng tắm giặt.Trong gian phòng nhỏ, Liễu Thiên đang ngâm mình trong nước, vẻ mặt thỏa mãn lẩm bẩm ngâm nga một câu hát gì đó.

Sau khi tắm xong, Liễu Thiên ra bàn ngồi thần suy nghĩ một lúc thì bữa tối cũng được mang đến. Bữa tối ở đây được mang vào tận phòng bởi vì bên ngoài thực sự không còn chỗ để ngồi ăn nữa. Bữa cơm không có gì đặc biệt, thịt cá rau củ đầy đủ nên Liễu Thiên rất nhanh giải quyết bữa tối.

Sau bữa tối, Liễu Thiên đi dạo loăng quăng một vòng trong viện rồi cũng quay về phòng tu luyện. Lại là hai canh giờ ngồi im bất động, việc này đối với Liễu Thiên có chút nhàm chán nhưng vì tương lai hắn không thể không luyện tập. Hắn căn bản không biết tu luyện phía trên như thế nào, đột phá ra sao nên hắn rất tò mò và mong đến ngày đó!

Sáng sớm hôm sau.

Sau khi đưa giấy thông hành và được đoàn người canh cổng kiểm tra xong, nhóm người Liễu Thiên theo đoàn người đông đúc từ cửa Đông của Trung Dương thành đi về phía Tử Quang Sơn. Đoàn người bộ hành hướng Đông dài hàng cây số, ai đấy đều im lặng đi về phía trước, không ai nói chuyện hay lộn xộn gì cả. Mà để ý thì cứ đi được tầm mấy dặm lại thấy

https://thuviensach.vn

phía ngoài mấy trăm mét hai bên đều có những tòa tháp canh nằm đó, cùng với đó là những nhóm người mặc đồng phục màu đen đi lại tuần tra.

Lại nói thì khi này không chỉ dưới đất mà ngay cả trên cao hơn năm dặm cũng có rất nhiều những người mặc hắc y đang phiêu phiêu trôi nổi giữa những đám mây nhìn xuống đoàn người. Cứ khoảng mấy trăm mét lại có một người đứng trên không, tính sơ qua cũng đến hơn trăm người trải đều trên không phiến sơn nguyên, tất cả đều nghiêm trang như đang canh giữ thứ gì đó.

Lúc này, phía xa chân trời có bốn đạo ánh sáng phóng đến với tốc độ rất nhanh rồi dừng lại phía trên không mấy chục mét so với nhóm người đang trôi nổi phía dưới kia. Bốn đạo ánh sáng dừng lại thì xuất hiện bốn người, trong đó có một lão giả râu tóc bạc phơ mặc một bộ xam y cũ nát, một thanh niên tuổi tầm mười năm mười sáu gương mặt tuấn tú thân khoác chiến giáp và cuối một cặp trung niên nam nữ đều mặc đạo bào xanh trắng.

“Lại một năm nữa trôi qua! Mới đây thôi nhưng cố nhân đã rời đi hết. Đời người thật nhiều hoài niệm a!” Thiếu niên mặc chiến giáp đứng trên không nhìn xuống đám người phía dưới mà cảm thán.

“Haha! Hoài niệm, một năm với chúng ta có tính là gì mà hoài niệm? Lão phu bế quan một lần cũng mấy chục năm rồi!” Lão giả tóc bạc cười khàn nói.

“Linh lão ngài nói vậy sai rồi. Tử hiền đệ mới tu luyện mấy trăm năm đã ngang tầm với chúng ta nên hoài niệm lại tuổi thanh xuân cũng là việc bình thường. Còn như đám chúng ta thì đã sớm quên hết quá khứ chỉ truy cầu đại đạo nên thấy đám tân đệ tử này cũng không có tâm tư gì cả!” Nữ trung niên phẩy cây phất trần cười nói.

“Cũng đúng! Dù sao thì trần tục còn nhiều thứ khó dứt được! Không chỉ tiểu tử ngươi mà trong tông cũng có mấy lão gia hỏa già đầu rồi nhưng vẫn

https://thuviensach.vn

đi theo con đường tục thế!” Lão giả kia gật đầu rồi như nhớ ra gì đó nói.

“Nghe nói Đồng huynh mới trở về a! Không biết có phải là thật không?” Lúc này, trung niên nam hán liền vuốt vuốt chòm râu đổi chủ đề hỏi.

Mà bất trợt khì này, không chỉ gã trung niên mà hai người còn lại cũng hướng ánh mắt chờ đợi lên người lão giả.

“Cái này đích xác là thật, đáng tiếc rằng, đại ca ta như thần long thấy đầu không thấy đuôi. Gã vừa về gặp tông chủ rồi qua gặp ta một chút thì lại mất tích không thấy tăm hơi!” Lão giả kia gật đầu thở dài nói, trong giọng điệu lão thì đầy thất vọng cộng thêm chút bực tức.

“Chúng ta cũng giao hảo cùng nhau mấy trăm năm rồi, thế mà ta cũng chưa gặp được Đồng tiền bối. Quả là vô duyên a!” Thiếu niên kia đang háo hức nghe lão giả nói vậy thì không khỏi có chút thất vọng.

“Tiểu tử ngươi cứ chịu khó tu luyện đi, mai kia còn nhiều cơ hội.” Lão giả nghe vậy liền ung dung nói.

“Đúng vậy! Hết nhiệm kỳ này ta sẽ bế quan, tu vi tăng tiến thì duyên phận gặp mặt mấy vị cao nhân kia ắt sẽ đến. Ta nghĩ Tử hiền đệ cũng bế quan đúng không?” Trung niên đại hán gật đầu nói rồi hướng thiếu niên họ Tử hỏi.

“Cái này thì không! Ta sắp đến sẽ đi xa một chuyến, tiện thể ghé thăm Minh Hội sắp diễn ra luôn!” Thiếu niên kia liền lắc đầu đáp.

“Minh Hội! Nhắc mới nhớ, tiểu tử ngươi cũng từ Minh Hội kia về mới tu luyện nhanh như vậy!” Lão giả kia trợt nhớ ra gì đó cười nói.

“Đúng vậy! Tiểu đệ từ lần đó trở về mới có cơ duyên lớn thế này. Mà cũng chính vì vậy cũng có nhiều hoài niệm. Dù sao đệ cũng lâu không ra ngoài rồi!” Tử thiếu niên gật đầu từ từ đáp.

https://thuviensach.vn

“Ừ! Một nhiệm kỳ của chúng ta là hai trăm năm, tính ra cũng khá lâu ta không rời khỏi tông môn rồi!” Nữ trung niên kia khi này cũng tỏ vẻ trầm mặc nói.

“Thôi dù sao cũng còn năm nay nữa, chúng ta vào việc chính thôi!” Mọi người đang đàm đạo thì lão giả kia liền nhìn xuống đám người phía dưới nói.

“Năm nào cũng mở đại trận, cũng đã hơn hai ngàn năm rồi mà vẫn chưa tìm được! Phải chăng tông chủ tiên đoán sai?” Cả đám bốn người đang lấy đồ chuẩn bị thì nữ tử trung niên lại nghi hoặc hỏi.

“Hồ đồ! Lời đó mà cũng nói ra được! Phải biết tông chủ đại nhân dùng Đoạn Linh thuật để tiên đoán, nhà ngươi giám nghi ngờ ư?” Lão gia nghe vậy liền nhíu mày, ánh mắt đầy hàn quang quát hỏi theo đó một màn linh áp vô hình tràn ra.

“Tiểu muội ngu dốt! Mong Đồng đại ca bỏ qua!” Dưới linh áp, nữ trung niên kia vẻ mặt tái đi, nàng vội vàng nói.

Thế nhưng lão giả kia ánh mắt bức người nhìn chằm chằm nữ trung niên kia không có nói gì nhưng điệu bộ như sắp làm gì đó.

“Đồng đại ca bớt giận! Hồng muội có chút buồn bực nên lỡ lời!” Trung niên nam tử thấy lão giả kia không có ý bỏ qua liền đi lên đỡ lời.

“Đồng tiền bối mắng rất đúng! Chúng ta là phận dưới không thể nghi ngờ sự hi sinh của các vị tông chủ được. Thế nhưng Hồng tỷ cũng không có ý bất kính đó, chỉ là nàng ngày thường ăn nói không được tốt nên mới vậy! Cái này mong Đồng tiền bối nể tình giao hảo nhiều năm mà bỏ qua. Tất cả chúng ta coi như chưa nghe thấy gì cả!” Tử thiếu niên khi này cũng đứng ra nói lời giảng hòa.

https://thuviensach.vn

“Hừ! Không phải là giao hảo hơn mấy trăm năm thì chỉ một lời nói thiếu tôn trọng với tông chủ kia ta cũng… Thôi! Bắt đầu đi!” Lão giả kia hừ lạnh một tiếng nói rồi thu ánh mắt bức người và linh áp lại rồi lắc đầu không muốn nhắc đến việc này nữa ra lệnh.

“Đa tạ Đồng đại ca!” Trung niên nữ phụ thở ra một hơi cảm tạ một câu rồi cũng bắt đầu công việc kết ấn của mình.

Lúc này, bốn người liên hồi kết ấn, quanh cơ thể họ từ từ xuất hiện những đồ án màu trắng sữa, đồ án này từ từ di chuyển lên đỉnh đầu bốn người và mỗi lúc một rõ nét. Nhìn kỹ thì thấy mỗi đồ án này đều có hình thù đồ họa khác nhau nhưng đặc điểm trung của chúng là ở trung tâm đồ án đều có hình một con mắt lớn đang nhắm chặt.

Khi bốn đồ án đi lên không thì liền kết lại với nhau thành một thể, bốn con mắt sáng lên rồi biến mất trên không. Mà đồ án kia cũng vì thế mà từ từ tiêu tán.

“Tách ra!” Lúc này, Đồng lão giả hô lên một tiếng thì bốn người như bốn đường sáng phóng ra bốn phía.

Ngay lúc này, phía dưới, mấy trăm người đang đứng trôi nổi trên không cũng đồng loạt lấy ra những tiểu kỳ màu xanh, tất cả cũng đồng thời kết ấn, theo đó những quang điểm nhỏ từ từ xuất hiện rồi chúng nối với nhau tạo thành một mạng lưới lớn trên không trung.

Phía dưới, đám người Liễu Thiên đang đi trên con đường lớn giữa sơn nguyên, mấy vạn người cứ thế yên lặng nối đuôi nhau đi về phía trước mà không hề biết phía trên đang có biến hóa.

“Ùng! Ùng!...” Bỗng nhiên lúc này, từ trên không phát ra bốn tiếng vang lớn như tiếng sấm vạng vọng khắp tầng trời. Cùng với đó là ngoài xa bốn hướng Đông Tây Nam Bắc đều có cột sáng đỏ rực từ trên không phóng xuống đất.

https://thuviensach.vn

“Ù ù!”

Ngay tức khắc, một màn linh áp từ bốn cột sáng tràn ra khiến mây trời cũng dạt đi rồi rất nhanh từ trên không ập xuống chúng bao phủ phạm vi mấy chục dặm vuông bên trong và tất nhiên là bao bọc cả đám người Liễu Thiên vào trong đó.

“Đây là cái gì?” Liễu Thiên đang đi cùng đoàn người đông đúc bỗng mở miệng tự hỏi. Lúc này hắn cảm thấy có một thứ sức mạnh gì đó đang tràn ra bao quanh cơ thể hắn như đang xem xét mọi ngóc ngách trên cơ thể như đang tìm kiếm gì đó.

“Khai Linh Thiên Mục trận!” Liễu Nhân Toàn năm nào cũng thấy đại trận này nhưng khi gặp vẫn không khỏi chầm chồ lẩm bẩm.

“Đây là trận pháp gì mà lớn vậy?” Liễu Thiên nghe Liễu Nhân Toàn lẩm bẩm thì lại nhìn lại bốn cốt sáng sau đó quay sang hỏi Liễu Thuyên.

“Không biết! Năm nào cũng có một lần trận pháp này khai mở vào đúng ngày tân đệ tử nhập môn, nghe nói nó dùng để dò xét những kẻ nội gián muốn tiến nhập Kỳ Nhân Các.” Liễu Thuyên lắc đầu hàm hồ trả lời.

“Thì ra là vậy!” Liễu Thiên gật đầu tỏ vẻ đã hiểu nói.

“Trận pháp này mỗi lần mở ra đều hoạt động sáu canh giờ, như vậy đám đệ tử mới nhập môn không nhập môn trong khoảng thời gian đó thì sẽ bị mất đi tư cách. Lại nói chỉ những người lần đầu gặp đại trận này mới bị linh áp khống thân mà thôi, những người đã từng đi vào Kỳ Nhân các đều không có ảnh hưởng gì cả!” Tần Dương kia cũng không chịu nép vế, hắn khi này lại tỏ vẻ phong phạm hiểu biết phát biểu. Thế nhưng Liễu Thiên dù tai nghe nhưng lại tỏ vẻ không biết gì mà lơ đi câu nói của tên này.

Lúc này, không chỉ có đám người Liễu gia bàn tán về trận pháp kia mà tất cả những người ở đây đều bàn tán. Đám đệ tử mới thì chầm chồ ngạc

https://thuviensach.vn

nhiên, người cũ thì lại bàn luận về điển tích của trận pháp này, một số hiểu biết hơn thì lại bàn luận về cách vận hành,…

“Qua rồi!” Liễu Thiên đứng một lúc thì cảm thấy linh áp kia đã biến mất, hắn hiểu mình đã được kiểm tra xong rồi. Thế nhưng hắn không cảm thấy linh áp quấn thân nữa nhưng bốn cột sáng kia vẫn ở đó, quả nhiên trong thiên địa vẫn có trận pháp kia tồn tại.

Đoàn người vì trận pháp kia xuất hiện mà thoáng dừng lại một chút rồi lại nối đuôi nhau lên đường như chưa có truyện gì xảy ra vậy. Tất cả lại một mạch đi về hướng Đông.

Ở phía Đông của Nhất Xuân quốc có một vùng đồi núi thấp rộng lớn có tên là Xuân Dương sơn nguyên.

Xuân Dương sơn nguyên dài rộng hàng ngàn dặm, nó là một tổ hợp sinh thái rất rộng lớn. Sơn nguyên này nằm cạnh Tử Quang sơn mạch hùng vĩ và Vạn Mộc Lâm già lua vạn năm tuổi. Ở phía Đông của Xuân Dương nguyên là một vùng đồng bằng rộng lớn có tên là Lạc Thổ. Vùng đồng bằng này chính là được bồi đắp từ Lạc hà chảy qua Xuân Dương Nguyên. Nói là mấy khu đó gần nhau nhưng thực chất để đi được hết tất cả mấy vùng đó là việc rất khó đối với thường nhân. Ngay cả dị giả phi hành thì quãng thời gian đi hết cũng tính bằng năm bằng tháng chứ không phải ngày một ngày hai mà đi hết được.

Kỳ Nhân các, quốc tông của Nhất Xuân quốc chính là nằm trên Xuân Dương Sơn nguyên này. Nhìn từ trên cao Kỳ Nhân các như một thành thị khổng lồ. Nó trải đều trên khắp Xuân Dương sơn nguyên. Từ cổng Bắc là một con đường nhỏ cắt ngang hai dãy núi thấp là Bình Đài, Quả Nhật rồi kéo dài hàng cây số. Qua viền ngoài mới đi vào trung tâm Xuân Dương sơn nguyên – nơi quốc tông được xây dựng.

https://thuviensach.vn

Nói về diện tích thực của Kỳ Nhân Các thì không ai xác định được rõ ràng, nó chỉ được xác định mơ hồ qua năm khu chính là Ngoại Môn, Nội Môn, Chính Đường, Hậu Cung và Y Viện.

Năm khu trên thì mỗi một khu đều như một thành phố lớn với diện tích hàng ngàn mẫu. Trong mỗi khu như thành phố này là những công trình nhà cửa dầy đặc chi chít tạo thành những tổ hợp mang tính đặc thù của từng khu. Mà giữa những khu nhà không thiếu những tổ hợp công trình phụ trợ như những sân nhỏ, sân lớn, các dược viên, hoa viên, các bãi thí luyện, các ao hồ nhỏ, công trình trang trí,… Những công trình chính, phụ đan xen cộng với địa hình sơn nguyên đa dạng đã tạo lên những khu sinh hoạt trải đều khắp nơi trên Xuân Dương sơn nguyên.

Nếu ví Kỳ Nhân các như một cái bánh vừng lớn thì những khu công trình hay cảnh vật trong đó chính là những hạt vừng trên cái bánh đó. Và chỉ một hạt vừng đó thôi cũng rộng hàng ngàn mét vuông rồi. Đây còn chưa nói đến số lượng động phủ được khai mở dọc theo Tử Quang Sơn Mạch và một số vùng tu luyện phụ cân xung quanh.

Mà lúc này, từ Trung Dương thành đoàn người đi về hướng Đông là đến Kỳ Nhân Các nhưng cuối cùng lại vòng lên phía Bắc vì chắn giữa Kỳ Nhân các và Trung Dương thành là Tử Quang sơn mạch với vô vàn sơn phong, đỉnh cao thì chọc trời, đỉnh thấp thì cũng tầm mấy ngàn trượng. Còn đi xuống phía Nam là Vạn Mộc Lâm rộng lớn vô ngần. Nói đến cánh rừng này thì nghe đồn rằng nếu đốn hết cây ở Vạn Mộc lâm này đem làm củi thì đống củi đó có còn cao hơn cả hai tòa Tử Tiên phong, Quang Tiên phong trong Tử Quang Sơn mạch nữa.

Hướng Đông của Kỳ Nhân Các lại là Lạc Thổ rộng lớn trải dài hàng ngàn dặm, phía cuối đồng bằng chính hạ lưu Lạc Hà – nơi tiếp giáp với biển. Mà biển quanh khu vực Tử Quang sơn mạch lại rất lạ, từ bờ biển hình thành lên một viên vụ khí có độc, vụ khí này dài hàng ngàn dặm, rộng hơn chục dặm. Đúng ra với sức mạnh của Kỳ Nhân Các thì dù có tốn nhiều thời

https://thuviensach.vn

gian nhưng chắc chắn có thể sử lí đám khí độc này nhưng họ lại không làm vậy. Họ lại để nó như một lớp phòng thủ tự nhiên. Họ gia cố thêm nhiều tầng cấm chế, xây dựng nhiều trạm gác, thiết kế nhiều khôi lỗi canh gác ở vùng khí độc đó.

Vì những nguyên nhân trên mà cổng vào của Kỳ Nhân Các được xây dựng ở hướng Bắc – nơi có những dãy núi nhỏ thấp.

Đi theo còn đường nhỏ đó đến gần trưa thì đám người Liễu gia cũng đi đến cổng vào của Kỳ Nhân các. Lại nói thì đoàn người rất dài mà Liễu gia lại ở giữa nên lúc này đoạn đầu đã đi sâu vào trong núi còn đoàn cuối thì có thể vẫn đang trên con đường lớn phía sau.

Khi này, đám người Liễu gia đi lên những bậc thang đá tiến đến cánh cổng lớn dựa vào hai quả núi phía trước.

“A! Cần thiết phải to đẹp thế không?” Liễu Thiên đứng trước đại môn há hốc mồm thầm cảm thán.

Cái cổng lớn này nằm hoành tráng ở cuối những bậc thang đá kia. Nó cao ngút, trang trí lộng lẫy, tất cả đều được làm bằng thanh thạch. Một chiếc cổng màu xanh biếc, có hai con rồng cuộn theo thân cột đu lên trên đỉnh cổng. Ở đỉnh cổng hai con rồng đang tranh giành một đóa hồng liên đang nhú nở. Trên cổng có một tấm hoành phong, trong đó có khắc ba chữ Kỳ Nhân Các vô cùng mỹ lệ. Mà lại nói đây là cổng ngoài nhưng hai bên công đều có không ít những đệ tử thanh tú đang đứng gác.

“Đi thôi!” Liễu Nhân Toàn đi vào bên trong cổng quay lại gọi Liễu Thiên.

Liễu Thiên giật mình nhìn lại thì thấy đám người Liễu gia đã đi được một đoạn, hắn rất nhanh chen qua đám người đi lên đầu đoàn, đáng tiếng là người phía trước cũng không ít nên hắn dù lên đầu đoàn người Liễu gia thì cũng chỉ thấy toàn người là người mà thôi.

https://thuviensach.vn

Thế nhưng hắn vẫn cố nhìn xem cảnh vật hai bên như thế nào?

Rồi cuối cùng hắn cũng chen ra được viền ngoài của con đường, hắn đi chậm lại vừa đi vừa đánh giá địa hình, quang cảnh hai bên.

Qua cổng vào là một vùng thung lũng dài hẹp, hẹp đây là so với một vùng rộng lớn phía trước chứ thực ra nó vẫn rất to lớn. Ở giữa thung lũng này có một con đường dải sỏi vàng rộng hơn mười mét. Hai bên con đường thỉnh thoảng lại xuất hiện những cái tiểu hồ cạnh mấy tòa núi đá chỉ cao mấy chục mét. Những ai vừa đi vừa để ý thì có thể thấy trong hồ thì có những cây sen cây súng nhỏ với những chiếc lá váng cuối vụ.

Liễu Thiên vừa đi vừa ngắm cảnh, đối với hắn cứ như mơ vậy. Chỗ này đúng như tiên giới mà hắn từng tưởng tượng. Mọi cảnh vật đều đẹp đẽ mà thanh tịnh, đều tự nhiên hoang dã mà không hề cô quạnh.

Khi này, Liễu Thiên đầy phấn khích theo đoàn người rảo bước đi về phía trước.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 12: Đội Mười Hai.

Con đường dài với nhưng cảnh vật tuyệt đẹp chẳng mấy đã đi hết. Cuối con đường này cũng có nhiều bậc thang đi lên một cánh cổng lớn khác. Cảnh cổng này không khác mấy so với cánh cổng phía ngoài, nó chỉ khác ở chỗ là nó nằm riêng biệt và không hề dựa vào núi như cánh cổng phía ngoài sơn môn.

Đoàn người lúc này không ngừng nghỉ, tất cả vẫn cứ nối đuôi nhau đi qua cổng, tất nhiên là đám người Liễu gia cũng vậy.

Vừa đi qua cánh cổng lớn này thì trước mắt đám người Liễu Thiên là một quảng trường vô cùng rộng lớn. Nó rộng đến nỗi hai ngươi đứng ở hai đầu chỉ nhìn thấy nhau như một điểm nhỏ mà thôi. Mà lúc này đám người tiến vào quảng trường lại tản ra đi về hai hướng nên Liễu Thiên có thể nhìn thẳng về phía cuối của quảng trường. Ở phía đó hắn thấy có vô số công trình cao thấp to nhỏ đủ cả, dưới cái nắng buổi trưa thì chúng đều lờ mơ hiện ra trong màn hơi nước đang bốc lên giữa quảng trường.

Đi đến quảng trường này thì đoàn người đông đúc đã tách ra làm hai. Đám thì đi trái đám thì đi phải, nhưng đa số đều đi sang bên trái. Đoàn người Liễu gia cũng đi sang bên trái.

Lại một con đường xuyên qua nhiều cảnh thiên nhiên tươi đẹp. Hơn mười dặm đường nát gạch mới đến chỗ cần đến. Chỉ thấy nơi đây có một cái cổng trên đó có ghi hai chữ ‘Ngoại Môn’ sau cổng đó là một con đường dài nối vào phía xa, hai bên đường có một nhóm mười mấy tên đệ tử đang

https://thuviensach.vn

đứng gác. Thấy vậy không mấy ai ngạc nhiên mà vẫn tiếp tục đi vào, từng đoàn người tiếp nối đuôi nhau đi vào. Lại nói thì ở đây không hề có kiểm tra gì cả mà tất cả cứ ồ án qua cổng đi vào phía trong rồi tách theo nhiều con đường dần đi khuất.

Mấy người Liễu Thiên thấy vậy cũng không ngần ngại đi vào theo, đi thêm một đoạn khoảng vài cây nữa thì Liễu Thiên đã thấy một khu công trình đầu tiên, ở đó có thể thấy một cái tường bao cao hơn mười mét, từ ngoài không thể nhìn rõ bên trong có gì chỉ thấy mấy mái nhà cao cao bên trong thò lên mà thôi.

“Phụ thân! Nữ nhi về chỗ của mình đây.” Lúc này, Liễu Thiên đang định hỏi thì nghe thấy Liễu Thuyên quay sang Liễu Nhân Toàn nhẹ nhàng nói.

“Tứ thúc! Chúng ta cũng đi đây.” Hai anh em Liễu Hải, Liễu Hào cũng chào định rời đi.

“Tứ gia chúng ta đi trước!” Mấy thiếu niên thiếu nữ khác cũng cung kính chào Liễu Nhân Toàn và xin rời đi hết.

“Ừm tất cả đi đi, ta cũng không đi vào trong đội các ngươi được! Tất cố gắng làm cho dạng danh Liễu gia ta!” Liễu Nhân Toàn khẽ gật đầu nói rồi lại căn dặn.

“Vâng!”

Sau câu nói đó mấy người kia gồm cả Liễu Thuyên bắt đầu rời đi nhưng điều đặc biệt là họ không hề đi chung đường mà đi đến ngã rẽ thì lại chia làm nhiều ngả khác nhau.

Mấy người kia đi khuất xa dần thì Liễu Nhân Toàn quay lại nhìn sang Liễu Thiên nói: “Thiên nhi từ nay cháu sẽ sống tự lập rồi.”

https://thuviensach.vn

“Tứ thúc yên tâm ta sẽ tự lo cho mình được.” Liễu Thiên mỉm cười đáp. Tự lập đối với Liễu Thiên là thứ quá đơn giản, hắn đã quá quen với điều đó rồi. Hắn chỉ sợ là không được tự lập mà thôi chứ như này rất hợp ý hắn.

“Ừ! Thế thì tốt!” Liễu Nhân Toàn gật đầu nói rồi lấy ra cái thẻ bài căn dặn: “Đây là thẻ bài thân phận cùng chìa khóa phòng của cháu. À bản đồ nữa. Tý nữa ta chỉ dẫn con đến cửa cung rồi…”

Liễu Thiên cầm lấy mấy thứ kia rồi nhìn vào thẻ bài rồi không chờ Liễu Nhân Toàn nói xong đã tỏ vẻ tự tin cắt ngang: “Tứ thúc về đi. Ta đi tìm phòng của mình.”

“Để ta dẫn đi chứ ngươi loay hoay đến tối cũng không tìm được đâu!” Liễu Nhân Toàn lắc đầu, gã nghĩ rằng tốt nhất vẫn dẫn Liễu Thiên đến tận nơi thì hay hơn.

Liễu Thiên mỉm cười chỉ vào cầm tờ giấy tự tin nói: “Có thứ này thì ta sẽ tìm được! Dù sao cũng lớn rồi! Tứ thúc yên tâm đi!”

“Ừ! Đi đi!” Liễu Nhân Toàn nghe vậy thì hơi trầm tư suy nghĩ gì đó cuối cùng gã cũng mỉm cười không có ngăn cản nữa.

“Ta đi đây!” Liễu Thiên cũng không lưu luyến nhiều, hắn quay người đi về phía những con đường trước mặt.

Như đã biết, Kỳ Nhân các chia ra làm năm khu.

Đầu tiên là Chính Đường, nơi các tầng lớp cao tầng làm việc, nơi này thường dùng để bàn bạc hay tổ chức những sự kiện chính của tông môn. Nó lằm ở giữa Xuân Dương sơn nguyên, nếu đi từ hướng cổng vào thì nhìn thấy nó nằm phía bên trái của Lạc Hà và nó nằm phía sau đại quảng trường vừa rồi tầm mấy cây số.

https://thuviensach.vn

Khu thứ hai là Hậu Cung, đây là nơi ở và làm việc của những tầng lớp bí mật của Kỳ Nhân Các, nơi này rất ít người biết đến! Hậu Cung nằm phía sau Chính đường và cùng ở phía bên trái của Lạc hà.

Khu thứ ba là Y Viện, đây là nơi đào tạo y sư, dược sư, nuôi trồng linh dược và cũng là nơi chữa trị cho bệnh nhân. Nó nằm phía cuối cùng phía bên phải Lạc Hà và gần với Lạc Thổ.

Khu thứ tư là Nội Môn, đây là nơi của nội môn để tử sinh sống và luyện tập. Nó nằm cùng phía với Y viện, nếu đi từ cổng vào thì phải qua Nội Môn mới đến được Y Viện.

Khu thứ năm là Ngoại Môn, đây là nơi của ngoại môn đệ tử sinh sống và luyện tập. Nó nằm ngoài cùng bên trái, giáp với Tử Quang sơn mạch. Khu này có sức chứa đến mấy vạn người, những công trình ở đây không hề hoa lệ mà lại rất thực dụng.

Ở giữa năm khu lớn này lại là những vùng sơn nguyên rừng núi rộng lớn, sông suối ao hồ to nhỏ đủ cả. Vì vậy nói là năm khu cạnh nhau nhưng để đi bộ từ khu này sang khu khác cũng phải mất một đến hai ngày là ít. Các khu khác rộng lớn thì không nói nhưng đầu tiên phải kể đến Ngoại Môn nơi Liễu Thiên đang đến.

Theo quy định các tân đệ tử vào Kỳ Nhân các sẽ được bố trí vào một đội riêng biệt trong Ngoại Môn để học tập và tu luyện. Mỗi đệ tử ngoại môn sẽ phải học tập tối thiểu một năm tại đội của mình. Trong một năm những ngoại môn đệ tử sẽ được đào tạo tất cả những kiến thức cơ bản về dị giả. Sau một năm mọi người nếu học tập tốt thì sẽ đủ điều kiện dự thi vượt cấp thành nội môn đệ tử. Những người không vượt cấp thành công thì vẫn tiếp tục ở đây đến khi mười tám tuổi và sẽ bị trả về gia tộc hoặc phải đi theo một con đường khác nếu muốn ở lại.

https://thuviensach.vn

Ngoại Môn như các khu khác cũng là một vùng rộng đến hàng ngàn mẫu, phía Tây giáp với Tử Quang sơn và Vạn Mộc lâm, phía Nam gần với Chính Đường, phía Đông cách mấy dặm là mấy dãy núi nhỏ cùng Lạc thổ, phía Bắc là Lạc hà, phía đối diện bên kia Lạc Hà là Nội Môn. Phía trong Ngoại Môn tổng thể lại chia làm bốn mảng phân chia làm Đông Tây Nam Bắc, mỗi mảng lại gồm bốn tổ hợp công trình lớn được quy hoạch lại. Mỗi tổ hợp công trình lớn này được xây dựng đủ thứ nhưng trung tâm chúng đều có một tòa thành nhỏ mọc lên. Mỗi tòa thành này chính là một đội của Ngoại Môn. Tổng cộng thì có mười sáu tòa thành tương ứng với mười sáu đội.

Lúc này, Liễu Thiên cầm tờ giấy có ghi đội của mình rồi nhìn quanh lẩm bẩm: “Đội mười hai! Cung Càn! Chi sáu!”

Biết được nơi mình cần đi, Liễu Thiên nhìn bản đồ rồi bắt đầu tìm đội của mình. Theo bản đồ thì đội mười hai ở khu phía Nam, như vậy từ cổng vào tính là xa nhất.

Từ cổng lớn Ngoại Môn, Liễu Thiên theo đại lộ thẳng hướng trung tâm mà đi. Lúc đầu mới đi hắn thấy một khu nhiều công trình cùng với một tòa thành lớn ơ trung tâm nhưng theo bản đồ thì đó không phải là đội của hắn nên hắn cũng không có tìm cổng của tòa thành làm gì mà tiếp tục theo đường lớn tiến vào trung tâm.

Mà lúc này trên đường đi không chỉ có mình hắn mà còn rất đông các đệ tử khác. Bọn họ người thì đi nhanh, kẻ thì đi chậm, một số thì đang đi lại rẽ vào những con đường nhỏ tiến về tòa thành gần đó. Những kẻ chưa đi đến đội của mình thì vẫn tiếp tục đi về phía trước. Cùng đoàn người, Liễu Thiên đi qua nhiều khu trong Ngoại Môn mà vẫn chưa đến tòa thành mà đội mười hai của hắn cư ngụ.

Hắn vừa đi vừa nhìn bản đồ, thời gian cứ thế trôi qua, trời đã về trưa. Lúc này hắn vẫn cùng đoàn người đi về phía trước. Đi thêm tầm nửa tiếng

https://thuviensach.vn

nữa thì hắn cũng dừng lại vì khi này hắn đã đi vào một khu mới. Ở chỗ này lại là một khu rộng lớn có rất nhiều công trình và một tòa thành.

Liễu Thiên nhìn lên một tòa thành gần đó thì thấy một cái cổng lớn trên đó có gi số và chữ.

“Đội mười! Cung chữ Tốn!” Hắn đọc xong mấy chữ kia thì liền thầm nghĩ: “Chỗ này quá rộng, chỉ một đội cũng mấy ngàn người cho nên khu viện của mỗi đội cũng vô cùng rộng lớn, cứ như một thành thị vậy! Tìm như vậy thật mệt a! May là mình cũng vào được khu Nam rồi không kiểu này đến tối cũng không tìm được mất!”

Hắn lắc đầu rồi lại đi vòng lại con đường vừa rồi, lúc này hắn mới biết dù mình có một tấm bản đồ nhưng chỗ này không dễ đi như vậy! Đúng ra hắn nên nhờ Tứ thúc dẫn đi mới đúng. Thế nhưng nghĩ thì nghĩ vậy chứ hắn cũng không hối hận vì quyết định của mình, đối với hắn thì đây là một cơ hội đi thăm quan quang cảnh chỗ này.

Thế rồi Liễu Thiên đang đi loăng quăng rồi đi vào một vùng không có mấy người qua lại. Xem ra hắn đã lạc rồi, trên bàn đồ vẽ quá tổng thể, những đoạn nhỏ này không tả rõ nên hắn không xác định được đường ra đường lớn. Dù bị lạc nhưng hắn cũng không vội vã mà ngồi nghỉ trong một cái đình bên cạnh một hồ nhỏ từ từ nghĩ cách.

Đây là vùng giữa các đội tuy có công trình nhưng rất ít khi thấy đệ tử qua lại. Nguyên nhân là những đệ tử cũ thì đa số đều sinh hoạt chủ yếu ở trong khu của mình rất ít khi ra ngoài mấy khu bên ngoài này. Còn những nhóm tân đệ tử khác đa phần đều được phụ huynh hoặc bạn bè dẫn đến nơi cần đến rồi. Chỉ có Liễu Thiên loanh quanh đi vào khu Nam nơi có đội mười hai của hắn nhưng không hiểu hắn đi kiểu gì cuối cùng lại đi lạc ra một cái hồ không có người.

https://thuviensach.vn

“Phong cảnh thật vắng vẻ và yên tĩnh.” Liễu Thiên ngồi trong đình nhìn ra ngoài trời đánh giá.

Trời trưa quanh đây quả nhiên rất yên tĩnh, nắng vàng trải đều khắp nơi, cây cối xanh tươi nhẹ nhàng đu đưa trong gió, mặt hồ cũng chỉ có vài gợn sóng nhỏ do mấy chiếc lá vàng rơi xuống tạo ra mà thôi. Lúc này, Liễu Thiên đáng ra phải lo lắng thì hắn cũng bình tĩnh vô cùng, hắn thoải mái ngồi ngắm cảnh như đang rất rảnh rỗi vậy.

Thế rồi ông trời cũng không phụ người "chịu khó"!

“Bịch, bịch…” Ngồi thất thần một lúc, Liễu Thiên bỗng nghe thấy bước chân đi đến, hắn liền quay ra nhìn thì thấy phía bờ hồ có một bóng người đang theo con đường nhỏ đi lại.

Người đi đến là một thiếu niên tầm tuổi hắn, dáng người mảnh khảnh khoác lên người bộ đồng phục màu xanh khá thùng thình. Tên này dáng vẻ mệt mỏi, hắn cúi gằm mặt nhưng vẫn có thể nhìn ra gương mặt chán nản, ánh mắt vô thần, hắn cứ như một cái xác di động vậy. Tên này đi qua Liễu Thiên nhưng cũng không thèm nhìn đến một cái mà cứ thế lừ đừ đi qua.

Liễu Thiên vội chạy ra chặn lại hỏi: “Huynh đệ có thể chỉ cho ta đội mười hai ở đâu được không?”

Tên kia ngẩng lên nhìn Liễu Thiên bằng ánh mắt rất lạ nhưng không hề nói gì mà lại tiếp tục bước đi. Liễu Thiên nhíu mày rồi cũng đi theo, dù sao quanh những con đường trong khu này cũng không có ai khác. Trời đang nắng nữa, hắn không thể cứ ngơ ngơ ở đó ngắm cảnh được, theo tên này có khi lại gặp những người khác hoặc đi ra một con đường lớn cũng được.

Liễu Thiên đi theo sau một đoạn thì bỗng thấy phía sau trên đồng phục của tên thiếu niên kia có ghi số và chữ. Sau màn tóc của tên kia, Liễu Thiên không nhìn rõ chữ gì nhưng hắn có thể đoán được số viết lớn đó, đó chính là số mười hai! Vì vậy Liễu Thiên càng theo sát tên thiếu niên kia, mà tên

https://thuviensach.vn

thiếu niên kia dường như cũng biết nhưng lại không hề để ý mà vẫn lững thững đi trước.

Hai người rẽ trái rẽ phải mất lượt rồi lại đi thẳng đi qua nhiều rừng trúc hoa viên cuối cùng tên kia đi vào một khu mới. Lúc này phía trước hai người cũng có khu công trình và một tòa thành.

“Đến rồi! Xem ra đây là đội mười hai a!” Liễu Thiên thấy thiếu niên kia đi vào trong cổng của tòa thành thì thầm nhận định rồi hắn từ từ đi đến gần nhìn lên cổng rồi khẽ mỉm cười một cái. Đây chính là đội mười hai hắn cần tìm. Có điều là đây không phải là cung của hắn!

“Cung chữ Đoài! Đây là một trong những nối vào đội mười hai, nối này đi thẳng vào Cung chữ Đoài!” Liễu Thiên đọc qua chữ trên cổng thầm nghĩ rồi rất nhanh bước vào phía trong.

Hắn thầm tính, có tám cung theo phương vị bát quái, mỗi cung có một hướng cổng vào khác nhau nhưng khẳng định sẽ có một chỗ mà cả tám cung đều nối đến như trong bát quái đồ. Hắn không muốn lòng vòng bên ngoài mà đi thẳng vào trung tâm đội mười hai. Sau đó từ đó tìm ra hướng đi đến “cung” của mình.

Liễu Thiên nghĩ cách của hắn là hay nhưng thực ra nếu hắn tìm hiểu chút ít về ngũ hành bát quái thì chắc chắn sẽ biết nếu từ ngoài vào thì cung chữ Càn nằm phía bên trái cung chữ Đoài. Như vậy hắn chỉ ra cổng rồi đi về bên trái rồi vào một cái cổng khác là xong. (Ở đây chỉ dùng bát quái tiên thiên)

Có điều là hắn không biết nên đã bước vào bên trong.

“Một cung này tính sơ qua cũng phải bằng một trường đại học của thế giới mình trước kia. Không, có khi còn lớn hơn mấy lần chứ không đùa!” Liễu Thiên vừa bước vào đã đảo mắt một lượt thì ngạc nhiên đánh giá.

https://thuviensach.vn

Trước mặt Liễu Thiên là một tổ hợp công trình đông đảo và không kém phần đẹp mắt, đứng ở chỗ này hắn không nhìn hết được. Từ chỗ này chỉ thấy, mấy khu nhà trước mặt, những dãy nhà cao phía xa, những đám cây cối tốt tươi, một vài hành lang dài quanh những dãy nhà mà thôi.

Liễu Thiên đi ra giữa cái sân nát gạch đỏ trước cổng vào, ở đó có một bức tường lớn làm bằng huyền thạch đen óng. Trên viền tường được trang trí hoa văn mĩ lệ, ở giữa có rất nhiều chữ, Liễu Thiên thầm đọc một lượt cái bảng "Tông quy!" này.

Trên đó có đến mười mấy hàng đều là tông quy, Liễu Thiên lướt qua một lượt thì đại khái cũng nắm được phần nào.

Tông quy này cũng không mấy khác với quy định của các trường cấp ba cấp hai trước kia. Nào thì cấm đánh nhau, cấm vô lễ với bề trên, cấm phỉ báng bôi nhọ đồng môn, cấm gây mất trật tự, phá hại của công,… Chỉ là ở đây thêm vào một số thứ mới như không luyện dị thuật có sức công phá cao trọng viện, không dùng những thứ trong viện để tu luyện, không lãng phí đồ ăn, không lãng phí tài nguyên tu luyện, không tu luyện tà thuật trái với tông huấn,…

Liễu Thiên lướt qua một lượt rồi cũng không để ý nhiều đến tông quy này mà đi qua tấm bảng này tiếng vào trong.

Hắn đi đến trước một căn nhà không lớn lắm nhưng lại yên tĩnh pha thêm chút trang nghiêm. Nó nằm cao hơn mặt sân nửa mét, phía trong là một đại sảnh dài, bên trong đó đang có nhiều người làm việc, cũng có một số đệ tử đang đứng làm thủ tục nhìn có vẻ khá bận rộn.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 13: Nhập Đội.

Nhìn một lúc rồi hắn bước lên mấy bậc đi vào phía trong căn nhà kia chứ không lòng vòng tìm đường nữa. Lúc này hắn đã nghĩ lại, hắn nghĩ tốt nhất vẫn lên hỏi đường đi về cung của mình thì tốt hơn. Nguyên nhân là hắn nhìn qua kiến trúc chỗ này còn lớn hơn cả một trường đại học lớn. Nếu như lò mò trong đây thì đến tối cũng không tìm được chỗ cuối như hắn đoán kia. Vì vậy vào đây gặp một vị chấp sự mà hỏi là đơn giản nhất.

Lúc này, Liễu Thiên đã đi vào một chỗ có mấy vị quản sự đang rảnh rỗi gần đó.

“Nhập môn ư? Thẻ bài đâu?” Một trung niên quản sự trong đám mấy người kia thấy Liễu Thiên đi lại thì liền hỏi.

“Dạ không! Ta lạc đường, đại nhân có thể chỉ cho ta cung chữ Càn của đội ở chỗ nào được không?” Liễu Thiên lắc đầu rồi cung kính hỏi.

Tất cả đám người có chút bất ngờ nhưng rất nhanh trở lại bình thường, vị trung niên quản sự ngồi giữa nhìn nhìn Liễu Thiên rồi ánh mắt hơi chuyển một chút nói: “Ra khỏi cổng rẽ phải theo tường mà đi, nếu thấy một cái cổng thì đi vào.”

“Đa ta!” Liễu Thiên nghe vậy liền cảm ơn rồi cũng quay người rời đi trong ánh mắt tò mò của đám thiếu niên thiếu nữ quanh đây.

https://thuviensach.vn

“Tu vi chắc cũng tầm như mình nhưng tuổi lại nhỏ quá a! Mình thành đàn anh rồi?” Liễu Thiên đi ra lại nhìn đám thiếu niên nhỏ nhắn trong sảnh thì không khỏi lẩm bẩm tự nhủ.

Kỳ Nhân các nhận đệ tử bắt buộc phải hoàn thành Linh Cơ cảnh đệ nhị trọng, mà điều kiện tuổi không quá mười năm đối với gia tộc trực thuộc, không quá mười hai đối với mọi trường hợp khác. Mà bất kỳ một ai đạt tiểu chuẩn chắc chắn sẽ thật nhanh gia nhập Kỳ Nhân Các để được đào tạo, sớm ngày nào hay ngày đó. Chính vì thế có một số thiên tài chỉ tầm mười tuổi hoặc ít hơn đã gia nhập. Ngược lại thì cũng có những người như Liễu Thiên mười năm tuổi mới ra nhập. Tất nhiên là số lượng người như Liễu Thiên là rất ít vì hiếm có gia tộc nào uổng phí tài nguyên đào tạo một kẻ có căn cơ thấp như hắn cả.

Ra cổng đi về bên phải một lúc, Liễu Thiên đã thấy một cái cổng khác. Quả nhiên trên cổng có ghi rõ Đội mười hai, cung chữ Càn. Liễu Thiên vui vẻ đi vào!

Vì đã vào một lần nên rất nhanh Liễu Thiên đã đi đến chỗ mấy vị chấp sự trong cung làm việc. Lần này thì hắn không chọn bâng quơ nữa mà tìm kiếm một hồi rồi mới đi về nhóm mấy vị chấp sự của “chi” sáu.

Liễu Thiên cũng không phải chờ đợi vì chi sáu giờ đây cũng chỉ có mỗi hắn đăng ký mà thôi. Hắn rất nhanh đứng trước quản sự của chi mình đưa thẻ bài ra.

Vị quản sự ngồi đầu cũng là một trung niên, gã cầm thẻ bài nhìn một lượt rồi lại lắc đầu thở dài một cái. Cuối cùng, gã cũng cầm sổ lật ra tìm tòi một lúc sau đó đánh dấu một cái.

“Cầm thẻ bài đi vào phía trong để nhận tư trang của ngươi.” Gã trả lại thẻ bài cho Liễu Thiên hững hờ nói.

https://thuviensach.vn

Liễu Thiên cầm thẻ bài, hắn nhìn ánh mắt của vị quản sự. Một ánh mắt khó hiểu, có thể là coi thường, có thể là thất vọng, dù là gì thì chắc chắn Liễu Thiên đều không thích ánh mắt này.

Lúc đầu, Liễu Thiên rất khó chịu nhưng rất nhanh hắn cười nhạt một cái rồi đi vào phía trong. Đối với hắn thì mấy việc khinh thường này cũng bình thường, một kẻ yếu kém bị khinh thường cũng không có gì sai. Hắn tử hỏi rằng nếu là mình thấy một kẻ yếu kém thì có khi cũng làm vậy cũng không chừng?

Đi ra sau bàn này lại có hai vị quản sự nữa đang ngồi, thấy Liễu Thiên đến một người liền đứng dậy. Đây là một nữ phụ ngoài ba mươi, nàng đi đến mỉm cười nói: “Chi chúng ta lại thêm một vị thanh niên nữa a!”

“Thanh niên!” Liễu Thiên lẩm bẩm rồi cũng hiểu ra dụng ý nói đùa thì cũng mỉm cười mà không nói gì.

Lúc này, mỹ phụ kia liền đi đến gần Liễu Thiên rồi lấy ra một sợi dây, điều này khiến Liễu Thiên giật mình mà co người lại.

“Đứng im ta đo nào!” Ngay tức khắc, mỹ phụ kia khẽ nói một câu rồi thân hình khẽ động nắm vào cánh tay của Liễu Thiên khiến hắn như bị điểm huyệt đứng đơ ra đó.

Hắn như tượng đứng im cho mỹ phụ kia dùng thước đo quanh cơ thể, hai vị quản sự đang ngồi kia thì chỉ nhìn hắn cười cười. Chỉ vài hơi thở thì công việc đo đạc đã xong, mỹ phụ kia thả Liễu Thiên ra, rồi loáng cái đã ngồi lại chỗ của mình đang viết viết gì đó.

“Cái này, mình vừa bị thôi miên ư?” Liễu Thiên trở lại bình thường thì giật mình nhớ lại lẩm bẩm, trong giọng nói có phần sợ hãi.

Vừa rồi, hắn đang đừng thì bỗng trong đầu nghe thấy tiếng nói bảo hắn đứng im cùng lúc đó tâm trí hắn không thể chống lại lời nói đó. Mà theo

https://thuviensach.vn

hắn biết thì đây hình như là một dạng của thôi miên. Thôi miên qua giọng nói, nữ nhân kia vừa dùng âm thuật để không chế tâm thức hắn. Liễu Thiên suy tư rồi thầm đưa ra phán đoán.

“Lại đây!”

Liễu Thiên đang ngơ ngơ suy nghĩ thì nữ chấp sự kia đã để một sấp quần áo trên bàn gọi.

“Đây là đồng phục của ngươi đến lấy đi!” Thấy Liễu Thiên chần chừ không đi lên thì nữ chấp sự kia lại hướng ánh mắt vào sấp quần áo trên bàn nói.

Liễu Thiên nghe vậy thì cũng không nghĩ nhiều nữa mà từ từ đi lại cầm đống quần áo lên.

“Tông môn tuy là một quốc tông nhưng không thể cho các người phung phí được. Vì vậy mỗi đệ tử một năm chỉ được phát tư trang này bốn lần, ngươi hãy bảo quản cẩn thận. Đồng thời đồng phục ngoại trang thì không cần thiết lúc nào cũng phải mặc. Ngươi chỉ cần mặc ở những buổi tập trung toàn “cung” hoặc những hoạt động quan trọng trong “đội” mà thôi. Sinh hoạt bình thường ngươi có thể dùng quần áo của gia tộc mình nhưng nên nhớ không được mặc những bộ đồ có ký hiệu gia tộc.” Liễu Thiên vừa bê quần áo lên thì nữ chấp sự kia lại căn dặn.

“Dạ!”

Liễu Thiên gật đầu thành khẩn đáp.

“Ngươi qua đây! Đây là chìa khóa phòng của ngươi cùng với một cuốn chỉ lang, trong chỉ lang này có mấy điều cơ bản của “cung” Càn chúng ta. Đồng thời trong đó cũng có cả lịch học trong thời gian tới của ngươi.” Liễu Thiên vừa nhận đồng phục xong thì một trung niên chấp sự khác lại gọi lại đưa cho một quyển sách và cái chìa khóa căn dặn.

https://thuviensach.vn

Liễu Thiên nghe xong cũng tương tự cũng đi lại nhận lấy đống đồ đó rồi khẽ cảm tạ một câu rồi quay người rời đi. Qua vị chấp sự đầu tiên thì hắn lại bị bắt ký tên rồi điểm chỉ vào tờ giấy xác nhận nhập học rồi mới được ra khỏi căn phòng này.

“Lại đi học rồi! Ài! Có điều có điểm khác!” Vừa đi vừa nhìn đống quần áo, Liễu Thiên lẩm bẩm.

Ra khỏi căn phòng này, Liễu Thiên theo hành lang đi ra một hoa viên, tiếp đó đến một cái sân tập nhỏ. Trên sân lúc này có không ít người nhưng đa phần đều là thiếu niên mười hai mười ba tuổi, tất cả đều đang chia năm tụm ba bàn tán gì đó. Liễu Thiên đi qua cũng làm cho đám người đó quay ra bàn tán một hồi, một số kẻ còn cất tiếng cười thô lỗ nghe rất ngứa tai. Tất nhiên Liễu Thiên không để bụng làm gì nhưng việc hắn đi đến đâu cũng bị người khác chú ý đã làm hắn có chút không tự nhiên.

Lúc này, Liễu Thiên tự dưng cảm thấy hắn cảm thấy hơi lạc lõng cùng chút yếu kém so với những kẻ xung quanh. Hắn vừa đi nhìn sang các nhóm khác đều là thiếu niên mười một mười hai, lớn hơn thì mười hai mười ba! Quay lại bản thân hắn thì đã mười năm. Lại nói tuy cơ thể gầy gònhưng cũng cao hơn những đứa khác một cái đầu. Đi qua chỗ này hắn quả thật biến thành đàn anh lưu ban lại cùng mấy đứa em!

Thời trước đi học, Liễu Thiên chưa bao giờ bị lưu ban cả, hắn chưa bao giờ có cảm giác bị lạc lõng cùng đám ít tuổi hơn mình như bây giờ. Mà hắn trước kia đã hai hai tuổi, tâm lí dù sao cũng lớn hơn trang lứa. Bây giờ đây hắn lại sắp tu luyện học tập cùng một đám nhỏ chỉ mới mười hai mười ba tuổi với tư cách một kẻ phế vật. Điều này khiến hắn có chút xa cách về mặt tâm lí và đẳng cấp với đám đồng môn này.

“Lúc đầu cứ nghĩ sẽ không sao, chịu được, giờ mới biết hiện thực thật tàn khốc!” Liễu Thiên vừa đi vừa thầm than.

https://thuviensach.vn

“Mà thôi! Có sao, cười thì cười, mình lại sợ ư?” Thế rồi hắn không để ý đám đồng môn trong “cung” nữa mà bắt đầu lấy bản đồ ra tìm đường đi về dãy nhà của mình.

Hắn mở cuốn sách kia ra, quả nhiên như hắn nghĩ, ngay trang đầu tiên là bản đồ của khu này. Bản đồ không vẽ toàn bộ “đội” Mười Hai mà chỉ vẻ một “cung” chữ Càn này. Theo bản đồ thì cung này chính là một hình thang giống hệt hình đồ của một trong tám quẻ trên bát quái đồ. Nếu theo Liễu Thiên tưởng tượng thì bảy cung còn lại cũng là bảy hình thang và chúng ghép lại với nhau tạo thành một vòng tròn tạo lên một bát quái đồ lớn. Bát quái đồ đó chính là một đội và trung tâm của nó chắc chắn là nơi tầng lớp cao tầng trong “đội” làm việc.

Nhìn lại bản đồ rồi nhìn lại hiện trạng xung quanh thì Liễu Thiên thấy bên trong một hình thang này cũng là một quân viên rất lớn. Trên bàn đồ tuy không nói rõ diện tích nhưng chỉ nhìn vào tỉ lệ biểu thị các tòa nhà thôi Liễu Thiên cũng đoán được nơi đây rất rộng.

Theo bản đồ hắn đi về phía bên trái, nơi đó được gọi là Tân quán.

Trong mỗi cung sẽ chia ra làm hai nơi cơ bản, một là nơi ở của những đệ tử ngoại môn đã hoàn thành một năm đào tạo, nơi đó gọi là Thường Quán. Chỗ còn lại là nơi dành cho những đệ tử mới gia nhập tông môn sinh sống và học tập, chỗ này gọi là Tân Quán. Tân Quán cũng như Thường quán đều được chia ra làm mười chi từ chi một đến chi mười và Liễu Thiên ở chi thứ sáu.

Theo sơ đồ hắn đi mất mười năm phút thì cũng đi đến tổ hợp những dãy nhà ở của đệ tử bên Tân quán. Đó là một dãy nhà nằm cạnh viền hướng Tây giáp với rừng một rừng trúc dài, ở đó có tất cả mười dãy nhà song song nhau, mỗi dãy cách nhau một cái sân cùng một hoa viên nhỏ. Liễu Thiên nhìn bản đồ rồi đi từ phía ngoài vào rồi chọn dãy nhà thứ sáu đi vào.

https://thuviensach.vn

Tại dãy nhà này cũng có một số đệ tử đang tản bộ, một số người đang bàn chuyện phiếm. Liễu Thiên đi qua đám người tiến vào giữa sân đứng cạnh hoa viên nhỏ, hắn nheo mắt nhìn tổng thể dãy nhà của mình. Dãy nhà này cũng không lớn lắm, cả dãy dài tầm ba chục mét, rộng cũng chỉ năm sáu mét, có hai tầng, nhìn sơ qua thì mỗi tầng có tầm mười mấy phòng. Cạnh tòa nhà này cũng có mấy tòa nhà nhỏ cũng một khu sân và một cái giếng nước, đây chính là khu công trình phụ phục vụ sinh hoạt trong chi.

Liễu Thiên đi vào hành lang tầng một, hắn nhìn qua một lên tầng hai rồi lại nhìn vào chìa khóa trong tay. Chìa khóa phòng của hắn có một cái thẻ nhỏ, trên đó có ghi số phòng của hắn, hắn ở phòng thứ mười chín. Theo số thì tầng một chỉ có đến phòng mười hai nên phòng của hắn chắc chắn ở trên tầng hai.

Lên tầng hai, Liễu Thiên đi ra hành lang phía bên phải, mà khi hắn đi qua các phòng ở đây thì đều thấy cửa phòng khóa trong, xem ra đều đã có người ở rồi. Đi đến phòng số mười chín, Liễu Thiên mở của đi vào. Căn phòng này rộng tầm hai mươi mét vuông, bên trong nội thất khá đơn sơ. Ở đó chỉ có một cái giường, một cái bàn, hai cái ghế và một cái tủ. Được cái là căn phòng này rất sạch sẽ, lúc vừa đi vào Liễu Thiên còn cảm thấy một mùi thơm thơm dễ chịu.

Liễu Thiên đoán không nhầm thì phòng này trước đây của một nữ đệ tử, người đó giờ có thể đã thành nội môn đệ tử hoặc là chuyển sang bên Thường Quán rồi và phòng này thuộc sở hữu của hắn trong một năm sắp tới. Ôm đống quần áo để lên giường, Liễu Thiên đi quanh phòng một lượt.

“Kẹt!”

Hắn leo lên giường mở cửa sổ phía sau ra, hắn ngồi xuống bàn cạnh cửa ngắm nhìn ra ngoài. Đáng tiếng ngoài với dự đoán của Liễu Thiên, trong tầm mắt của hắn lúc này chỉ là dãy nhà “chi” bảy, từ độ cao này không thể

https://thuviensach.vn

nhìn xa hơn được. Hắn đánh đảo mắt nhìn sang hướng Tây, nơi có rừng trúc đang đung đưa theo gió.

Hắn cứ ngồi thất thần suy nghĩ gì đó mà không hề có cử động gì khác.

…

Mặt trời gần ngả về tây, ánh chiều tà đỏ rực một phương, mây trắng từng đoàn nhẹ nhàng phiêu lãng trên không. Lúc này, phía ngoài đại môn Kỳ Nhân Các, bốn người Đổng lão giả đang đứng trên không mấy trăm mét nói chuyện với nhau.

“Một năm nữa lại qua đi, vẫn chưa tìm được, việc này đành để cho nhóm sau vậy!” Đổng lão giả nhìn đám đệ tử cuối cùng đi vào đại môn lẩm bẩm.

“Đổng đại ca không cần thất vọng, nếu tông chủ đã tiên đoán thì chắc chắn sẽ đúng, có điều là chúng ta không có cơ duyên thì để cho mấy tên gia hỏa kia vậy!” Trung niên đại hán liền vuốt vuốt chòm râu an ủi.

“Ừm! Cũng chỉ có như vậy! Mà thôi, còn mấy tháng nữa là hết nhiệm kỳ của chúng ta rồi, từ nay sẽ khó mà gặp nhau nhưng ta cũng không thích lưu luyến nhiều. Ba vị xin cáo từ!” Đổng lão giả khẽ gật đầu rồi lại nhìn ra phương xa ôn tồn nói, mà sau câu nói gã nhoáng cái đã đứng phía xa hơn hai mươi mét rồi lại biến thành một điểm sáng phóng đi và rất nhanh biến mất dưới nền trời chiều.

“Tiểu đệ cũng không làm phiền hai vị nữa!” Thiếu niên thân mặc chiến giáp cũng chắp tay nói rồi như làn khói tan biến trong không trung.

“Tứ Chân Môn, hai trăm năm lại đổi một lần. Sau lần này giải tán này xem ra rất khó có cơ hội cùng làm việc với hai người kia nữa!” Trung niên đại hán vẻ mặt buồn rầu nói.

https://thuviensach.vn

“Thôi đi! Đồng lão tu vi sâu xa khó lường, tính tình lại cổ quái mưa nắng thất thường, còn Tử tiểu tử lại là dạng yêu nghiệt, chúng ta không ở cùng cũng tốt!” Nữ trung niên kia lại lắc đầu nói. Đối với nàng thì làm việc cùng hai người kia lúc nào cũng đem lại áp lực rất lớn.

“Ngươi còn nói, đã nhiều năm vậy rồi mà cái miệng vẫn ăn nói lung tung! Tông chủ là người để chúng ta đem ra đánh giá ư?” Trung niên kia nghe đến đây thì chợt nhớ lại sự việc hồi sáng thì hai mày nhíu lại trách mắng.

“Hừ! Mạnh mẽ thì được người khác tôn kính thôi!” Nữ trung niên kia vẫn tỏ vẻ ngang ngược nói.

“Ta không quản ngươi có phục hay không, dù trước kia tông chủ cũng chỉ như chúng ta cùng một đội nhưng giờ đây đã khác. Lại nói Đồng lão từng là chỗ quen thân với nàng nên đừng có xuất ra những nời bất kính trước mặt lão.” Trung niên kia lại nhăn mày dậy bảo một hồi.

“Biết rồi! Chúng ta về thôi! Cái thứ hậu nhân tổ địa kia cứ để cho đám sau tìm đi!” Nữ nhân kia có vẻ bực tức, nàng khẽ phất ống áo một cái nói rồi cũng theo một hướng khác mà phóng đi.

Trung niên nam tử cũng không nói gì, gã cũng hóa thành một đạo tàn ảnh bay theo.

Tại một nơi sâu trong Tử Quan Sơn mạch, trong một gian động quật có hai người đang đứng, một người trong đó chính là Đồng lão giả kia. Người còn lại là một nữ tử thân mặc bạch y, nàng đứng quay lưng lại nên chỉ thấy dáng người thướt tha cùng với một mái tóc màu xanh mượt dài đến ngang lưng. Mà để ý kỹ thì thấy hình như nữ tử này đang ngước nhìn lên đồ án vẽ một nữ nhân khác trên bức tường động quật này. Đồng lão giả lúc này lại chỉ đứng cung kính phía sau như chờ đợi gì đó.

https://thuviensach.vn

“Đồng lão đã vất vả rồi! Người có thể đi được rồi!” Thêm một chút thời gian, nữ nhân kia không có quay lại mà chỉ nhẹ nhàng phân phó.

“Vậy ta lui trước! Tông chủ cũng nghỉ ngơi đi!” Đồng lão nghe vậy cũng không có phản ứng gì mà chỉ cung kính đáp rồi dặn dò một câu sau đó quay người như một làn khói tan biến trong không trung.

“Hài! Sư phụ, người hi sinh để chờ kẻ kia, con thật muốn xem đó là hạng người gì?” Nữ nhân kia lúc này mới thở dài một hơi tự hỏi.

…

Quay lại với gian phòng nhỏ của Liễu Thiên thì lúc này hắn cũng không có ngắm cảnh nữa mà đang kiểm tra tư trang mới được phát.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 14: Hà Minh, Tằng Nhất.

Kiểm tra một lượt, tổng cộng hắn có bốn bộ quần áo, hai bộ là ngoại trang đồng phục, hai bộ là đồ thông dùng dùng khi luyện tập.

Ngoại trang đồng phục kia là một bộ đồ mỏng, màu xanh pha trắng, ống tay có viền hoa văn xanh dương, đằng sau lưng có biểu tượng một cánh đào lớn bằng bàn tay, bên trong đó chia làm hai nửa. Phía trên có số mười hai, phía dưới có ghi một chữ Càn.

“Thế chi sáu thì biểu hiện qua cái gì nhì?”

Liễu Thiên nhìn qua một lượt nhưng vẫn không thấy chi sáu được ghi ở chỗ nào cả.

“Đây rồi!” Liễu Thiên mỉm cười nhìn vào ống tay áo bên trái.

Ở phía ống áo bên trái có một biểu tượng nữa, ở đó có một hình tròn, bên trong có ghi chi sáu. Thế là chỉ một cái áo thôi nhưng hắn chỉ cần mặc nên là sẽ được đánh số chia khu rõ ràng.

Liễu Thiên bỏ hai bộ ngoại trang xuống, hắn đánh giá hai bộ quần áo để luyện tập, đây là những dạng trang phục khá gọn gàng, mát mẻ và dễ vận động, đồng thời chất liệu cũng rất tốt, hắn không biết là vải lụa gì nhưng hắn khẳng định người thường khó mà mua được hai bộ đồ này.

Cuối cùng Liễu Thiên nhìn vào hai đôi giày đen phía dưới, chúng cũng khá gọn gàn và chắc chắn, đặc biệt là khi ướm thì nhìn rất vừa vặn như đi

https://thuviensach.vn

đặt may vậy.

Xem xét tư trang một lượt, Liễu Thiên nhìn lại lịch học thì bỗng cảm thấy hứng khởi với nơi này! Lúc này, hắn vui vẻ cầm đống đồ cất vào tủ sau đó liền mờ cuốn chỉ lang ra đọc

…

Nửa giờ sau, lúc này bên ngoài hành lang có tiếng nói chuyện ồn ào vọng vào nên Liễu Thiên liền vất cuốn sách đó xuống giường rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Lúc này bên ngoài có khá đông những đệ tử đang đứng ở hành lang. Mọi người đang làm quen đồng thời bàn tán về những thứ mình biết.

Nhìn qua một lượt thì Liễu Thiên hình như vẫn là kẻ lớn tuổi nhất. Trước mặt Liễu Thiên có tổng cộng sáu người, trong đó có năm nam, một nữ. Nữ đệ tử kia tầm mười hai mười ba, ngoại hình bình thường, Liễu Thiên cũng không để ý cho lắm.

Quay sang mấy tên nam đệ tử thì tất cả cũng chỉ tầm mười hai mười ba tuổi, không có tên nào đặc biệt cả. Nhìn cách ăn mặc và tuổi tác thì biết những kẻ này đều có thân phận đệ tử gia tộc trực thuộc giống như Liễu Thiên.

Liễu Thiên lúc này liền tỏ ra thân thiện, hắn mỉm cười đi lại nói: “Xin chào! Ta là Liễu Thiên, rất hân hạnh được ở cùng mọi người!”

Cả đám kia thấy vậy đều đứng im không nói gì, một số người còn trực tiếp rời đi. Nhưng trong đó vẫn có một người trả lời Liễu Thiên.

“Hân hạnh! Ta là Hà Minh.” Một thiếu niên đứng gần nhất đáp, thiếu niên này có ngoài hình bình thường, gương mặt có phần non lớt cộng thêm chút hiền lành chất phát.

https://thuviensach.vn

Liễu Thiên gật đầu đi ra hành lang đứng gần Hà Minh. Lúc này, hắn không biết nói gì nữa, hắn nhìn ra ngoài trời nói vu vơ: “Môi trường ở đây thật tốt!”

Hà Minh kia bề ngoài nhìn có vẻ non nớt nhưng tên này lại tỏ ra rất hiểu biết, hắn cũng nhìn ra ngoài trời rồi nói: “Một quốc tông chắc chắn phải tốt rồi. Chúng ta mới là ngoại môn đệ tử nên vẫn chưa thực sự được tông môn coi trọng. Nếu như được tông môn bồi dưỡng thì cuộc sống lúc đó mới gọi là xa hoa.”

Liễu Thiên nghe vậy liền tò mò hỏi: “Ngươi có biết tỷ lệ thành nội môn đệ tử của những người như chúng ta là bao nhiêu không?”

“Trước đây khi giới hạn tuổi là hai mươi thì tỷ lệ đó là chưa đến năm thành, giờ giới hạn tuổi là mười tám thì ta nghĩ không quá bốn thành.”

Hà Minh bình thản nói ra, hắn nói xong liền nhìn Liễu Thiên định nói gì nhưng lại thôi.

Liễu Thiên thấy vậy thì khẽ mỉm cười, hắn biết Hà Minh đang nghĩ đến tu vi và tuổi tác của mình. Nhưng hắn không lấy làm phiền lòng vì ở đây mọi người đều lấy thực lực làm đầu nên những ai tu luyện kém cỏi đều bị coi thường. Lại nói những kẻ như hắn thì gần như không có cửa vào nội môn nên tương lai sẽ chẳng đi đến đâu cả.

Lúc này, Liễu Thiên cười là vì đối phương tuy biết hắn kém cỏi nhưng không xa lánh hắn, không muốn nhắc đến nỗi khổ của hắn, còn có vẻ lo lắng cho hắn. Chỉ qua chút suy nghĩ đơn giản vậy thôi cũng làm cho hắn muốn kết giao với người này.

“Ta giờ mới Linh Cơ cảnh đệ nhị trọng, nói ra đúng là mọi người coi thường rồi. Nhưng ta vẫn tin mình có thể trở thành nội môn đệ tử.” Liễu Thiên khi này lại thoải mái nói ra tu vi cùng ý nghĩ và quyết tâm của mình.

https://thuviensach.vn

Hà Minh nghe cũng gật đầu từ từ nói: “Tu luyện phụ thuộc vào nhiều yếu tố, không phải ai cũng có căn cơ tốt để tu luyện nhưng lại có những mặt khác bù vào, tương lai khó nói trước được. Theo ta thì mỗi người cứ cố gắng hết sức của mình là được, kết quả có thấp thì mọi người cũng không có quyền chê trách mình vì mình đã làm hết sức.”

“Ừm!” Liễu Thiên cũng gật đầu tán thành.

“Ta đây bắt đầu tu luyện từ năm sáu tuổi, đến nay đã được sáu năm nhưng cũng chỉ đạt Linh cơ cảnh đệ ngũ trọng. So với ngươi thì không hơn là bao.” Hà Minh khi này lại tỏ vẻ khiêm tốm nói tiếp.

“Haha! Chắc vậy không?” Liễu Thiên nghe vậy tỏ vẻ nghi hoặc cười lớn nói.

Hà Minh nghe Liễu Thiên hỏi vậy liền lắc đầu không có trả lời mà lại nói tiếp: “Tư chất không tính là gì! Ngươi cứ cố gắng là được.”

Liễu Thiên cũng chỉ gật đầu, hắn biết Hà Minh này chắc chắn đã trải qua một tuổi thơ không tầm thường. Dựa vào cách đối nhân xử thể, cách ứng xử cùng những nhìn nhận về cuộc sống cũng biết Hà Minh là một người từng trải. Còn về việc tu luyện từ năm sáu tuổi đến giờ mới đạt Linh Cơ cảnh đệ ngũ trọng thì theo Liễu Thiên thì thiếu niên này cũng có một nguyên nhân nào đó đặc biệt hoặc là tên này đang bịp mình.

Theo như Liễu Thiên biết thi độ tuổi từ sáu đến tám tuổi tuy có thể bắt đầu tu luyện nhưng giai đoạn này không tính là gì cả. Ở độ tuổi này mỗi hài tử đều chỉ làm bước đầu tiên là làm quen với linh khí trong thiên địa mà thôi. Rất ít trường hợp tu luyện được ở độ tuổi này.

Đến khi đủ tám tuổi cơ thể mới phát triển nộ tuyến kinh mạch rõ ràng, lúc đó mới xuất hiện căn cơ đan điền và cơ thể mới hấp thụ được linh khí. Khi đó mới chính thức bắt đầu tu luyện.

https://thuviensach.vn

Liễu Thiên lại thầm suy tính, theo như Hà Minh nói thì hắn mất năm năm mới đạt Linh cơ đệ ngũ trọng. Mà mỗi cảnh giới thì tầng sau đều khó tiến giai hơn tầng trước. Như vậy tên này dù sao cũng đạt đệ nhị trọng từ một hai năm về trước rồi!

Nghĩ đến đây Liễu Thiên liền hỏi: “Năm trước ngươi có đại sự gì à?”

“Tại sao lại hỏi thế?” Hà Linh ngạc nhiên hỏi lại.

“Thì cứ trả lời đi đã!” Liễu Thiên lại nói.

Hà Minh lắc đầu nói: “Không! Ta năm trước vẫn ở nhà với phụ mẫu không có gì đặc biệt!”

Liễu Thiên nghe vậy thì cười nói: “Như vậy thì sao ngươi không gia nhập tông môn sớm hơn. Đừng nói một năm trước ngươi vẫn chưa đạt đến Linh cơ cảnh đệ nhị trọng. Nếu đúng vậy thì ngươi quả thật là một đại nhân tài a!”

Theo Liễu Thiên biết thì tất cả mọi người một bắt đầu tu luyện cao hơn thì đều phải gia nhập tông môn để rèn luyện. Mà khi một người đủ điều kiện gia nhập thì chắc chắn không chậm chễ. Mà tông môn thu nạp đệ tử một năm một lần, lần trước còn chưa đủ điều kiện mà lần này đã thừa vài cảnh giới thì người đó chắc chắn không phải dạng vừa.

Hà Minh gật đầu nhìn Liễu Thiên bằng ánh mắt tán thưởng nói: “Ngươi quả nhiên suy nghĩ thông minh. Nói thật ta tu luyện cũng không tính nhanh gì, chỉ là có chút vướng bận nên năm nay mới đến đây học tập!”

Hà Minh nghĩ đến đây lại nhíu mày tỏ vẻ khó hiểu hỏi: “Ta không hiểu theo cách ăn nói thì ta đoán tư chất ngươi cũng không đến nỗi nào, tại sao có thể lại tu luyện chậm như vậy?”

https://thuviensach.vn

Hà Minh nói xong lại lắc đầu phụ định trước: “Không thể có chuyện ngươi không hiểu cách tu luyện được?”

“Ta trước đây ham chơi không tập trung vào tu luyện, mới đây khi đến Kỳ Nhân các ta mới biết mình cần phải tu luyện thật nhanh.” Liễu Thiên tỏ vẻ thành thật giải thích.

“Nói vậy còn nghe được! Vậy từ sau chúng ta là bạn rồi! Cả hai cùng cố gắng!” Hà Minh gật đầu vui vẻ nói.

“Ừ! Nhất định phải cùng đi chơi nữa!” Liễu Thiên cũng gật đầu cười nói.

Hai người đứng nói chuyện một hồi thì trời cũng tối dần.

Lúc này, Hà Minh quay qua hỏi Liễu Thiên: “Ngươi đói chưa, chúng ta đi ăn cơm?”

“Đi! Ta cũng đói rồi!” Liễu Thiên hưng phấn nói, mà cứ nhắc đến ăn là hắn luôn hưng phấn!

Hai người khóa cửa phòng lại rồi cùng nhau đi ăn tối.

Lúc này trời cũng gần tối rồi nên mấy người đệ tử khác trong chi cũng bắt đầu đi ăn tối. Tất cả đều tủ tập đi xuống cầu thang tạo thành không khí vui nhộn.

“Nhường đường! Nhường đường nào!” Lúc này, một tên thiếu niên tầm mười năm mười sáu có dáng người cao cao đang mang theo một đống hành lí đứng dưới cầu thang kêu lớn.

“Á đây rồi! Cuối cùng thì cũng có một tên tầm tuổi mình!” Liễu Thiên nhìn thấy gương mặt thiếu niên kia thì vui sướng trong lòng, hắn có cảm giác như tìm được người thân vậy.

Lúc này, tên kia vừa xin đường vừa rẽ đám người đi lên.

https://thuviensach.vn

Tên kia lệnh khệnh đi lên, hắn vừa đi lên đến tầng hai thì liền quay lại hỏi: “Mọi người đi ăn tối đó hả?”

Giống như Liễu Thiên lúc trước, không ai trả lời tên này.

Mọi người tiếp tục đi xuống, chỉ có hai người Liễu Thiên là dừng lại, Liễu Thiên nhìn kỹ tên kia một lượt.

Tên này quả nhiên lớn tuổi, gương mặt không có gì đặc biệt lắm nhưng nhìn kỹ thì có điểm láu cá tinh nghịch. Mà không cần gương mặt mà chỉ nhìn qua người cũng đoán được tên này là một kẻ thích nghịch ngợm sáng chế gì đó vì những thứ hắn mang theo đều là những thứ đồ vớ vẩn linh tinh mà người ngoài nhìn vào không biết đó là cái gì, có công dụng gì?

Nhìn qua tên này một lượt, Liễu Thiên hỏi: “Ngươi là người ở phòng hai mươi?”

Tên kia gật đầu, hắn để đống đồ xuống rồi nói: “Đi ăn cơm hả, chúng ta đi chung đi.”

Tên này nói xong liền đi ra chỗ hai người Liễu Thiên như muốn đi cùng hai người.

“Đống đồ đó chặn cả cái nối đi như vậy chắc lúc ngươi về đã bị người khác dọn đi rồi. Ngươi cất đồ đi, chúng ta có thể đợi!”

Hà Minh giơ tay chặn lại rồi chỉ vào đống đồ lớn giữa hành lang nói.

Rất nhanh tên kia gật đầu mạnh một cái rồi quay người khoác đống đồ lên theo hành lang chạy đi. Tên đó chạy đến đâu thì tiếng leng keng đến đó.

Tiếng leng keng đã hết, tên kia từ cuối hành lang chạy lại đi đến gần hai người Liễu Thiên.

https://thuviensach.vn

“Ta là Tằng Mao! Hai ngươi tên gì?” Tên kia vừa đi đến thì liền giới thiệu rồi lại hỏi hai người Liễu Thiên.

“Liễu Thiên!”

“Hà Minh!”

Cả hai người cùng đáp.

Tằng Mao nghe vậy nhíu mày hỏi: “Các ngươi không thấy tên của ta buồn cười sao?”

“Tên cũng chỉ là thứ để gọi, con người mới quan trọng!” Hà Minh lắc đầu rồi dùng vẻ mặt không chút biểu tình nói.

Liễu Thiên cũng chỉ gật đầu mà không nói gì vì những gì Hà Minh nói cũng rất hợp với suy nghĩ của hắn. Tên tuy quan trọng nhưng con người mang tên chứ tên không mang con người. Danh xưng có hay có dở, người có tốt có xấu, tên tuổi của một người không thể nói lên con người đó được! Nhưng nói thật thì tên của tên này nghe cũng khá buồn cười!

Khi này, Tằng Mao cười hà hà nói: “Tằng Mao là tên khi mẫu thân của ta hay gọi, tên thật của ta là Tằng Nhất!”

“Haha! Haha!”

Nghe đến đây thì bất trợt cả hai người Liễu Thiên đều bật cười.

Liễu Thiên vừa cười vừa nói: “Nhất Mao! Haha! Mẹ ngươi thật biết cách đặt nhũ danh.”

Tằng Nhất lúc này cũng cười rồi lại nói: “Khi ta mới ra đời trên đầu chỉ có một sợi tóc nên phụ thân định đặt tên ta là Nhất Mao. Nhưng mẫu thân lại sợ ta mặc cảm vì cái tên nên đã đổi lại nên tên ta là Tằng Nhất. Nhưng từ nhỏ đến lớn song thân của ta đều gọi ta là Mao nhi.”

https://thuviensach.vn

Cả hai người Liễu Thiên đang cười thì dần im lặng! Lúc này, cả hai đều cảm thấy được Tằng Nhất rất đáng được kính trọng.

Bọn hắn không ngờ Tằng Nhất ngay lần đầu gặp đã đem mấy truyện này ra kể cho mình nghe. Đây không phải là hành động dại dột mà là hành động thẳng thắn, không hề ngại ngùng về quá khứ, không sợ người khác biết những thứ không hay của mình.

Lúc này Tằng Nhất lại nói: “Khi bình thường ta giới thiệu tên mình ra thì mọi người đều sẽ cười rồi chê bai đủ kiểu. Nhưng ta lại không chê, tên do phụ mẫu đặt cho, dù tên là gì thì mình vẫn là mình, vẫn là con của họ, tên gì ta cũng thấy hay cả. Mà bình thường những kẻ chê tên của ta không thể biết sự tích cái tên này, hai người tính ra may mắn đó!”

Liễu Thiên gật đầu rồi mỉm cười nói: “Xem ra trời định chúng ta sẽ là bạn của nhau rồi!”

"Đúng!" Hai tên kia cũng gật đầu nói.

Thế là cả ba cùng đi xuống cầu thang tiến về phía phòng ăn Tân quán.

Trong mỗi cung có bốn khu chính. Trong đó hai chỗ giành cho đám đệ tử sinh hoạt và tu luyện là Tân Quán và Thường Quán, hai chỗ khác là chỗ giành cho trưởng lão, chấp sự và quản sự nghỉ ngơi. Căn cứ theo đó cũng có bốn phòng ăn lớn cho bốn khu đó.

Theo sơ đồ thì phòng ăn Tân Quán nằm cạnh dãy nhà của “chi” một, một mặt kia của phòng ăn chính là một cái hồ nhỏ.

Phòng ăn Tân quán nằm cạnh chi một, đây là một khu nhà lớn gồm ba dãy nhà tạo thành hình chữ “U”. Đáy chữ “U” kia chính là nơi nấu nướng và sắp xếp đồ ăn của các trù sư. Hai dãy hai bên là nơi để các ngoại môn đệ tử trong “cung” ăn uống.

https://thuviensach.vn

Lúc này, ba người Liễu Thiên đứng ở cửa vào của phòng ăn, Hà Minh liền hỏi: “Bên nào đây?”

“Bên trái đi! Bên đó ăn cơm còn ngắm cảnh được, bên phải là cả tòa nhà chi một chán chết!” Tằng Nhất nói xong liền cất bước đi sang bên trái.

Dãy nhà bên trái của phòng ăn cũng như dãy bên phải đều được xây dựng theo kiểu hành lang kéo dài mà chiều rộng của hành lang này cũng phải đến mười lăm mét. Trong dãy nhà ăn bên trái này c bốn hàng bàn chia làm hai bên tạo thành một nối đi ở giữa. Đặc biệt là ở đây không được xây bằng tường mà là một hệt thống cột chống và lan can bao quanh. Đứng bên trong đây có thể nhìn ra ngoài, bền ngoài có thể nhìn vào trong. Vì vậy mà dãy nhà tuy không cao chỉ tầm hơn bốn mét nhưng lại tạo lên một không gian ăn uống rất thoáng đãng.

Lại nói thì ở cấp độ đệ tử ngoại môn thì không có phòng ăn kín đáo riêng tư, ít nhất phải thành nội môn đệ tử thì phòng ăn mới có một số phòng kín đáo. Nhưng đây cũng là hợp lí vì kín đáo đối với đám tân đệ tử là không cần thiết, họ cũng không có gì phải cần kín đáo, ở độ tuổi của đám đệ tử thì lại muốn càng đông vui càng tốt.

Theo dãy bên trái đi vào, cả ba người đi dọc theo hành lang nhỏ giữa mấy dãy bàn. Mà lúc này, ở đây cũng có mấy chục đệ tử cả nam cả nữ đang ngồi ăn uống.

Không khí ăn uống khá trầm tĩnh, chỉ có tiếng va chạm bát đũa không hề có tiếng nói chuyện. Chắc là do mới gặp mặt lên rất ít tiếng nói chuyện, mọi người chỉ tập trung vào ăn uống cho xong mà thôi.

Cả ba người đi hết dãy nhà này đến chỗ lấy đồ ăn thì bắt đầu liếc qua liếc lại chọn món.

Kỳ Nhân các là một quốc tông, những người vào đây đa phần đều có trợ cấp gia tộc nộp vào rất lớn nên ăn uống là việc khá đơn giản và không đáng

https://thuviensach.vn

nhắc đến. Vì vậy đồ ăn ở đây cũng rất đa dạng và ngon miệng. Nhưng vì tính tiết kiệm nên mỗi đệ tử lấy đồ ăn cũng chỉ trong định mức mà thôi. Định mức này sẽ phụ thuộc vào sự quyết định của mỗi trù sư ở mỗi phòng ăn. Ăn uống chắc chắn là thỏa mái nhưng không có nghĩa là thích lấy bằng nào thì lấy để rồi phung phí.

Mỗi người đều lấy xong đồ ăn của mình, ba người bê ba khay đi ra một cái bàn cạnh phía hồ ngồi xuống.

Không cần nói gì cả ba bắt đầu bữa tối của mình.

Ăn được một lúc thì Liễu Thiên mới ngẩng đầu lên nói: “Thức ăn ở đây thật ngon a! Tiếc là ta ăn yếu quá, nhìn thì thèm nhưng không ăn được nữa!”

“Có thế mà người cũng kêu! Cứ là như cả đời chỉ còn một bữa ăn vậy!”

Hà Minh ngồm ngoàm nói.

Bên cạnh, Tằng Nhất đang ăn như hổ đói thì bỗng nhiên dừng lại, hắn thất thần nhìn về phía đằng sau Liễu Thiên. Điều này khiến cả hai người Liễu Thiên cũng phải ngoảnh đầu nhìn lại.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 15: Họa Từ Miệng Mà Ra

Ở hoa viên giữa hai dãy nhà có một con đường nhỏ đi xuyên từ ngoài vào đến dãy nhà ăn quay ngang kia. Lúc này, trên con đường đó có một nhóm nữ đệ tử đang đi đến, trong đám mấy nữ đệ tử đó có một người đi giữa tỏ ra nổi trội và đặc biệt nhất.

Đó là một thiếu nữ có một màu tóc rất lạ, một màu tóc đỏ nhìn rất quỷ dị. Mà nhìn kỹ thì thiếu nữ này cũng tầm mười một mười hai tuổi, dáng người hơi cao có chút mảnh mai mềm yếu. Nàng có gương mặt vô cùng thanh tú, đôi mắt to ngây thơ, nước da trắng hồng kết hợp với mái tóc đỏ dài đến ngang lưng tạo thành một hình ảnh tiểu mỹ nhân lung linh cùng với một chút huyền bí.

Giữa hoa viên, thiếu nữ kia bước đi thong thả trong tà áo màu trắng, mỗi bước đi làm cho tim bao người phải đập loạn nhịp.

Nàng đi đến đâu mọi người hai bên đều phải quay ra nhìn, không khí bỗng trở lên xôn xao ồn ào.

Tăng Nhất hai mắt nhìn theo miệng lẩm bẩm: “Vào cung này đúng là không uổng!”

Sau một hồi thất thần, Liễu Thiên liền hỏi: “Đó là ai thế?”

“Ta biết sao được!” Tăng Nhất lắc đầu đáp rồi lại hướng Hà Minh hỏi: “Hà Minh chắc chỉ có ngươi là biết!”

https://thuviensach.vn

“Ta cũng không biết!” Hà Minh lắc đầu tỏ vẻ bất đắc dĩ nói.

“Đùa chứ! Thế mà cứ quay ra nhìn như người quen vậy!” Liễu Thiên tỏ vẻ thất vọng.

“Đẹp thì ngắm chừ cần gì biết là ai!” Nghe vậy, Hà Minh phồng má trợn mắt nói.

“Đúng!”

Tăng Nhất phụ họa theo.

“Ừm cũng đúng a! Xinh thì ngắm chứ sao phải quen biết!” Liễu Thiên bị hai tên kia nạt cho một trần thì cũng thầm gật đầu với quan điểm của hai kia, hắn lại quay lại nhìn bóng dáng của tiểu mỹ nhân kia.

Rất nhanh đám nữ đệ tử đó đã đi khuất vào dãy nhà lấy đồ ăn. Lúc này, Liễu Thiên liền xoa xoa tay trước mặt hai tên háo sắc kia rồi nói: “Được rồi! Người ta đi rồi! Các ngươi ăn nhanh lên chúng ta cùng phải về nữa!”

“Ngắm xong thấy no luôn!” Hà Minh thì lại xếp gọn bát đũa vào khay nói.

“Ta cũng đủ rồi!” Tăng Nhất cũng tương tự đã ăn xong.

Liễu Thiên đứng dậy đầu tiên, hắn bê khay của mình lên rồi nói: “Giá nàng ta đến sớm chút nữa thì chúng ta giờ đang ở phòng rồi cũng nên!”

Hai tên kia chỉ cười rồi bê khay lên, cả ba bê khay của mình đi thẳng ra đằng sau. Đằng sau dãy nhà này có một khu để phục vụ những công tác chuẩn bị, bát đĩa ăn xong đều được mang ra đây. Nhưng đám người Liễu Thiên không nhất thiết phải tự thu dọn, bọn hắn thu dọn là do tiện đường đi ra đó rửa chân tay mà thôi.

https://thuviensach.vn

Cả ba từ đằng sau đi về, cả ba vừa đi vừa bàn tán về nữ đệ tử xinh đẹp kia, ba tên vừa bàn tán vừa cười rất vui vẻ.

“Thật xinh đẹp a! Ta mà có vợ như vậy thì chẳng màn đến tu luyện nữa! Ngày ngày hưởng lạc! Haha!” Tằng Nhất điệu bộ giâm tặc cười nói.

“Haha! Ngươi chỉ xuy nghĩ linh tinh!” Hà Minh liền mắng.

“Người thì kém chắc, ta sợ người còn…”

Tằng Nhất đang cười cười nói thì bỗng nhiên dừng lại, vẻ mặt đại biến nhìn về phía trước.

Lúc này, không hẹn cả ba đều im bặt, không tên nào nói gì cả!

Trước mặt ba người chính là nhóm bốn nữ đệ tử vừa rồi.

Khi này, gương mặt dễ thương hiền dịu của nữ đệ tử tóc đỏ xinh đẹp kia bỗng thay đổi. Thay vào đó là một gương mặt đầy hắc tuyến, ánh mắt như bốc hỏa nhìn hướng ba người Liễu Thiên.

“Các ngươi vừa nói gì?” Tiểu mỹ nhân kia gằn từng chữ, theo lời nói của nàng những nữ đệ tử khác cũng lùi ra sau.

Mà trong phòng ăn, mọi người xung quanh thấy động tĩnh vừa rồi thì đều tập trung nhìn ra.

“Xem kìa, có lộn xộn, đám nào lại dây vào đóa hoa đầy gai kia, bọn chúng không muốn sống nữa à?”

“Nàng tuy cũng như chúng ta là môn đồ mới nhưng không thể trêu vào được.”

“Không biết mấy tên kia định làm gì?”

https://thuviensach.vn

Cả đám xung quanh đây đều hướng đó bình luận, có kẻ đứng dậy có kẻ thì vẫn ngồi đó. Tất cả đều có vẻ mặt vui vẻ khi kẻ khác gặp họa.

Lúc này, cả ba người Liễu Thiên mặt tái đi, bọn chúng không phải sợ ăn đòn nhưng mà ăn đòn bởi một nữ nhân thì đúng là mất mặt. Đồng thời bọn hắn lại sai nữa nên càng không thể đánh lại được.

Nghĩ vậy cả ba chuẩn bị quay đầu chạy, dù sao chạy tuy nhục nhưng cũng đỡ hơn bị đánh.

Nữ đệ tử kia bê khay cơm đi từng bước ép về phía ba người Liễu Thiên, một cỗ uy áp vô hình được tạo ra làm cả ba người dúm lại một chỗ.

“Xin lỗi!”

Không ai bảo ai cả ba người cùng nói xin lỗi.

“Vù!”

Nữ đệ tử kia chưa kịp nói gì hay nổi giận thì cả ba người đã như bay chạy đi, mỗi người tản ra một hướng chạy rất nhanh ra khỏi phòng ăn này. Nữ đệ tử kia quay ra thì đã thấy bọn hắn đã chạy được một đoạn hơn năm mét rồi.

Cả ba đồng lòng nhất trí rằng “tẩu vi thượng sách” vì vậy chẳng cần phải bàn bạc mà mỗi người một hướng chạy như điên. Ba tên chảy thẳng ra khỏi phòng ăn mà không quay đầu nhìn lại dù chỉ một lần.

Lúc này, nữ đệ tử kia cũng chỉ đứng nhìn theo mà không có hành động gì khác vì nàng biết giờ mình có đuổi thì cũng chưa chắc đã kịp vì tốc độ của mấy người Liễu Thiên là khá nhanh. Mà để phải vận nguyên thần thì lại quá khoe khoang, đồng thời bắt được cũng chẳng thể làm gì vì bọn chúng đã xin lỗi rồi. Lại nói việc nữ nhi như nàng đi đuổi nhau với nam đệ tử thì thật mất hết mặt mũi nên nàng chỉ đứng đó coi như bỏ qua chuyện này.

https://thuviensach.vn

Thế nhưng bỏ qua thì bỏ qua nhưng vị tiểu cô nương này vẫn tỏ vẻ hậm hực khó chịu trong lòng.

“Thôi bỏ đi, mấy tên ăn hại đó chấp làm gì?” Thấy vậy, một nữ đệ tử khác đằng sau cũng đi lên khuyên bảo an ủi

Nữ đệ tử xinh đẹp này nhìn theo hướng ba người Liễu Thiên hừ một cái rồi quay ra kiếm một bàn ngồi xuống.

Bên kia, ba người Liễu Thiên chạy một mạch về đến tận dãy nhà chi sáu của mình mới dừng lại rồi tụ họp lại một chỗ.

Cả ba đi từ từ lại chỗ hoa viên giữa sân rồi ngồi xuống thở.

“Hừ hừ! Hừ hừ!” Những tiếng thở dồn dập của cả ba tên.

“Cái miệng làm khổ cái thân, vừa ăn xong đã chạy thế này thì chết mất!” Liễu Thiên tự mắng.

Tăng Nhất cũng thất thểu nói: “Ai ngờ vừa quay lại đã gặp nàng cơ chứ!”

“Xinh đẹp nhưng tính cách khá dữ dằn! Ta xem ra thì tu vi cũng rất cao, nếu đánh nhau thì chúng ta thiệt thòi là cái chắc!” Hà Minh thở ra một hơi rồi thầm than.

“Thôi về tắm rửa rồi tu luyện thôi! Ngày sau phải cẩn thận hơn!” Liễu Thiên đứng dậy, hắn không muốn nhắc đến chuyện này nữa.

“Ừm! Ngày mai chúng ta có buổi học đầu tiên đó!” Hà Minh nhắc nhở.

Cả ba đi lên phòng của mình, theo thứ tự thì phòng ba người lần lượt là mười tám, mười chín và hai mươi.

Trăng đã lên cao, cảnh vật trong cung cũng dần trở lên yên tĩnh.

https://thuviensach.vn

Trong từng dãy nhà đều rất yên ắng, ở dãy nhà chi sáu thì một số phòng vẫn có ánh đèn, còn đa số thì đều đã đi ngủ rồi.

Phòng Liễu Thiên cũng tương tự vẫn có ánh đèn trắng chiếu qua khe cửa sổ.

Trong phòng ánh đèn này không phải là nến hay đèn dầu mà là Thạch Đăng. Loại đèn này cũng phát ra ánh sáng trắng nhìn không khác mấy đèn huỳnh quang trên Trái Đất cả.

Ngồi trên giường dưới ánh đèn, Liễu Thiên tiếp tục tu luyện hấp thụ linh khí.

Nguyên thần trong đan điền là thứ được tạo ra từ quá trình tu luyện tích tụ hàng ngày. Nguyên thần tuy là năng nượng phục vụ cho cơ thể nhưng cơ thể không thể tự tạo ra nó được. Con người muốn có nguyên thần thì phải hấp thụ linh khí trong thiên địa rồi chuyển đổi thành nguyên thần mà sử dụng.

Chính vì vậy tu luyện là một công việc rất thường xuyên của mỗi dị giả. Muốn tiến cảnh, muốn có tu vi thâm hậu, nguyên thần dồi dào, muốn mạnh mẽ chỉ có một cách là tu luyện đều đặn.

Lại nói thì trong cơ thể, đan điền một thứ hư vô mà có thực, vô hình nhưng lại hữu hạn. Nó là nơi tập trung của sức mạnh của một cơ thể. Kể cả là người tu luyện hay không thì đan điền vẫn là nơi tụ tập khí lực và sức mạnh của người đó.

Từ khi sinh ra đan điền của mỗi người sẽ có căn cơ (kích thước) khác nhau. Tuy vậy nhưng dao động kích thước này có biên độ rất nhỏ. Nhưng thỉnh thoảng cũng có một số dạng đan điền đặc biệt thì nó lại khác hoàn toàn.

https://thuviensach.vn

Nói về tích tụ nguyên thần và đột phá thì đan điền được ví như một căn nhà chứa nguyên thần, một căn nhà thì cũng có lúc đầy và đạt đến trạng thái bão hòa. Lúc này là lúc không thể tăng tiến thêm được nữa và cần đột phá. Đột phá thế nào thì chưa cần nói vì Liễu Thiên thực sự chưa tích tụ đủ nguyên thần.

Liễu Thiên giờ đang ở Linh Cơ cảnh đệ nhị trọng, trong đệ nhị trọng này hắn vẫn chưa tích tụ đủ nguyên thần để làm đầy đan điền.

Hắn vẫn chưa đạt đến trạng thái bão hòa, việc của hắn bây giờ chính là tích chữ thật nhiều nguyên thần để lấp đầy đan điền của mình rồi mới nói đến đột phá lên đệ tam trọng.

Lại nói thì tu luyện thì rất lâu mới lấp đầy đan điền nhưng chỉ một lần chiến đấu có thể sẽ tiêu hao hết chỗ tích chữ đó. Như vậy chẳng phải càng đánh nhau nhiều thì càng tiến giai chậm ư? Điều này không hoàn toàn đúng.

Nguyên nhân nói ra cũng khá phức tạp nhưng cụ thể thì đan điền nói là một nơi chứa nguyên thần nhưng chính bản thân nó cũng được cấu tạo thành từ nguyên thần.

Căn cơ (kích thước) của đan điền sinh ra đã có nhưng không có nghĩa là nó đã sẵn sàng để chứa nguyên thần hay đan điền vừa hình thành đã rộng lớn bằng chính Căn cơ đó. Đan điền cần được xây dựng lên rồi mới chứa được thứ xây dựng nó rồi từ đó mới từ từ mở rộng ra.

Mỗi khi con người tu luyện, nguyên thần dồn về trung tâm đan điền và sẽ được đan điền hấp thụ trước để xây dựng đan điền. Sau đó lượng nguyên thần tiếp theo mới thành lượng dự trữ bên trong đan điền để cho chủ thể sử dụng. Muốn tăng lượng nguyên thần trong đan điền trước tiên phải đủ nguyên thần cho đan điền hấp thụ và mở rộng đã.

https://thuviensach.vn

Nói đến việc đan điền hấp thụ nguyên thần để tự mở rộng thì đó chính là một dạng căn cơ của mỗi người. Nó cũng là thứ làm lên ra sự phân biệt giữa người tu luyện nhanh và người tu luyện chậm. Ngươi tu luyện nhanh chính là người có thành đan điền mỏng, hay đan điền hấp thụ tốn ít nguyên thần hay sự tổn hao nguyên thần trong quá trình tu luyện thấp. Người tu luyện chậm chính là người có thành đan điền dầy, hay đàn điền hấp thụ nhiều nguyên thần hay việc tổn hao nguyên thần cao.

Thành đan điền chỉ là cách nói trìu tượng mà thôi, nó chỉ là biểu hiện của việc tu luyện nhanh hay chậm. Thành dầy chính là hiện tượng tu luyện thấp thoát nguyên thần ra ngoài cơ thể một cách vô ích. Thành mỏng chính là nguyên thần được hấp thụ một cách tối đa và số lượng hao phí ít. Đây là một trong những nguyên nhân hình thành lên thiên tài và phế vật.

Vì cấu tạo đặc biệt của đan điền này dẫn đến hiện tượng tu luyện hàng chục năm nhưng nguyên thần chỉ đủ đánh một trận thì đã cạn kiệt. Đồng thời cũng giải thích việc tu luyện tăng tiến tu vi thì tốn rất nhiều thời gian nguyên thần trong đan điền mới tăng thêm một chút còn khi hồi phục lại lượng nguyên thần đã hao tổn thì lại rất nhanh đã hồi phục như cũ.

Liễu Thiên đọc qua chút sách vở cùng một chút kiến thức suy luận thì cũng đại khái hiểu được phần nào cách tu luyện ở đây. Vì vậy hắn tu luyện tu vi tăng tiếng rất chậm nhưng hắn vẫn luôn luôn cố gắng. Hắn muốn tu luyện thật nhanh để có thể mở rộng đan điền đạt trạng thái đỉnh phong để đột phá.

Trong phòng, Liễu Thiên cứ ngồi vậy tầm một giờ nữa rồi mới từ từ mở mắt.

Hắn khẽ vặn mình thay đổi tư thế rồi uể oải nói: “Linh khí ở đây rất dày đặc nhưng tốc độ tu luyện của mình không thể nhanh hơn được nữa.

https://thuviensach.vn

“Đây là giới hạn của cơ thể này rồi! Tốt nhất là nghỉ ngơi, ngày mai còn đi học!” Liễu Thiên đứng dậy nhìn lại thân thể một lần thầm đánh giá rồi cũng đi lại phía góc phòng đảo ngược Thạch Đăng khiến nó tắt lịm. Trong phòng chỉ còn ánh trăng mờ mờ từ cửa sổ chiếu vào. Liễu Thiên nhìn quanh một lượt rồi ngáp ngắn ngáp dài rồi cũng bò lên giường ngủ.

…

Ngày hôm sau, mặt trời vừa lên đã có nhiều người dậy, tất nhiên trong đó không có Liễu Thiên.

Liễu Thiên vẫn đang nằm trên giường ôm lấy cái chăn của mình mà ngủ, nhìn gương mặt của hắn thật thỏa mãn làm sao!

Nửa canh giờ sau, mặt trời đã lên khá cao, ánh nắng vàng chiếu nên các dãy nhà. Khi này những đệ tử tại tầng hai đã mặc quần áo đi xuống dưới. Mọi người vừa đi vừa bàn tán vui vẻ và đầy hứng khởi về buổi học đầu tiên sắp bắt đầu này.

Một lúc sau thì cả dãy nhà lại trở lên yên tĩnh, hình như không còn ai ở đây nữa?

Hịch! Hịch! …

Bỗng nhiên lúc này có một thiếu niên đang chạy từ dưới lên, vẻ mặt y nhìn rất tức giận.

Thiếu niên này không ai khác chính là Hà Minh. Nói đến vẻ mặt của tên này thì vừa rồi hắn dậy sớm đi dạo một lượt rồi rửa mặt vệ sinh. Lúc đó hắn quay lại gọi hai người Liễu Thiên cùng Tăng Nhất dậy.

Hai tên kia ngủ say nên nghe gọi chỉ ừm ừm mấy tiếng, rồi bảo rằng cứ mặc đồ đi trước bọn họ sẽ xuống ngay.

https://thuviensach.vn

Hà Minh mặc đồ xong xuôi sau đó còn đi xuống dưới trước. Hắn ra phía ngoài dãy nhà của chi sáu, hắn ngồi ở một cái đình, hắn ngắm cảnh đợi hai tên kia đi ăn sáng rồi đến Học đường.

Đúng ra hai người Liễu Thiên dù không ăn sáng thì đi đến Học đường cũng phải đi qua đó, nhưng Hà Minh chờ một lúc lâu lại không thấy bóng dánh hai tên kia đâu. Chính vì vậy hắn đã lại phải quay lại! Và lúc này hắn mới biết làm bạn của hai tên này quả nhiên không ổn chút nào!

"Ầm!"

Hà Minh đạp một cái vào cánh cửa của Liễu Thiên rồi quát lớn:

"Hai tên khốn nạn này, các ngươi còn không dậy?"

Liễu Thiên bật dậy, hắn ngây ngô dụi mắt nhìn quanh một lượt rồi tự hỏi: "Sáng rồi à? Nhưng mà tiếng động gì vừa làm mình dậy ý nhỉ?"

"Ầm! Dậy mau!" Âm thanh từ bên phòng của Tăng Nhất vọng sang.

"Hà Minh, là hắn! Thôi chết muộn rồi."

Liễu Thiên hai mắt mở lớn nhớ ra, hắn vội nhảy xuống giường, hắn mở tủ vơ một bộ quần áo, rồi sỏ vội giày sau đó chạy ra mở cửa.

Vừa nhìn thấy Hà Minh thì hắn cười hì một cái rồi nói: "Nhanh lên muộn rồi!"

"Ngươi cũng biết muộn!" Hà Minh hai mũi xì khói quát nói.

Cùng lúc này thì Tăng Nhất tương tự Liễu Thiên từ trong phòng chạy ra.

Thế là cả ba chạy đi, ngay cả cửa phòng cũng không khóa luôn.

https://thuviensach.vn

Trong mỗi một cung sẽ có hai cái học đường, một là văn đường, hai là võ đường.

Văn đường ở đây không có nghĩa là chỉ học về thi ca, văn từ, thơ phú. Văn đường là nơi truyền thụ nhiều loại kiến thức trong cuộc sống cùng vời tu luyện. Theo lịch trình giảng dậy thì những kiến thức đó cũng được chia ra làm nhiều môn khác nhau.

Trong đó kiến thức đời sống gồm một số môn như văn học, lịch sử, thiên văn, địa lí, hội họa, nấu ăn,…nói chung là mọi vấn đề trong cuộc sống ở đây.

Trong số những môn liên quan đến tu luyện là dị thuật, cổ văn, tiên văn, hậu văn, cổ đồ, đại tuyến, nguyên học, ngũ hành, bát quái, tướng số, y thuật, binh khí, bảo vật, dị ảo, huyệt đạo, kinh mạch,vv…tất cả những vấn đề được dị giả quan tâm đều được giảng dậy.

Nói thì đa dạng vậy nhưng không có nghĩa là tất cả mọi người đều phải học hết. Chỉ có một vài môn bắt buộc và được đưa lên trương trình đào tạo cơ bản mà thôi, những môn còn lại thì ai thích học thì học không thì thôi! Những ai muốn chuyên sâu một bộ môn nào đó thì lại phải gia nhập các học viện hoặc đường phong hay làm đệ tử của các vị trưởng lão chuyên về bộ môn đó.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 16: Buổi Học Đầu Tiên.

Trong Cung thì ngoài văn đường ra còn võ đường. Võ đường chính là nơi luyện tập cùng thí luyện của các đệ tử, nơi dậy cách chiến đấu, nơi dậy cách thi triển và luyện tập dị thuật, nơi đám đệ tử tỷ thí thao luyện,...

Mà nói đến luyện tập chiến đấu ở đây thì nó lại gồm nhiều giai đoạn khác nhau và được kéo dài nhiều tháng hoặc nhiều năm. Việc đào tạo này cũng không diễn ra theo sự bắt buộc mà chủ yếu trên tinh thần tự giác. Trong cung đa phần chỉ hướng dẫn qua về cách luyện tập căn cơ rồi đưa ra lịch trình luyện tập cơ bản cho đám tân đệ tử. Sau đó mỗi đệ tử sẽ tự tiến hành luyện tập trong vòng một năm. Cùng với quảng thời gian một năm đó các tân đệ tử sẽ phải vượt qua các bại kiểm tra bắt buộc nếu muốn đủ điều kiện thi tuyển Nội Môn.

Tạm thời chưa nói đến võ đường ra sao vì buổi sáng hôm nay mấy người Liễu Thiên phải đến Văn đường nghe giảng về bộ môn đầu tiên là Hậu Văn.

Văn đường gồm ba dãy nhà song song nhau, chúng nằm ở trung tâm của cung, bên cạnh là một cái thư viện, cùng với mấy dãy nhà của trưởng lão chuyên dùng để nghiên cứu.

Tất cả những môn học chính trong một năm học đều được giảng dậy ở Văn đường này.

https://thuviensach.vn

Trong một dãy nhà tại Văn đường, không phải là một dãy nhà mà chỉ là một căn nhà lớn mà thôi. Đây là một gian phòng rộng như một giảng đường lớn của một trường đại học, hai bên cũng có nhiều hàng bàn ghế, ở giữa có một đường đi. Có điểm khác chính là ghế ở đây không được làm dốc xuống mà chỗ đầu dãy nhà là một cái bục cao hơn mét để làm bục giảng.

Một điều đặc biệt nữa là ở đây cửa sổ không nhiều mà cửa chính lại khép kín nhưng bên trong đây rất sáng. Có một loại ánh sáng đặc biệt thắp sáng cả căn phòng này. Thứ ánh sang trắng nhân tạo nhưng lại rất hài hòa như ánh sáng tự nhiên vậy!

Trong gian phòng, lúc này đang có trên dưới hai trăm đệ tử đang ngồi, phía trên cao có một trưởng lão đang cầm sách giảng dậy. Tất cả đệ tử ở đây đều mặc một màu đồng phục nhìn thật bắt mắt. Ai đấy gương mặt đều rất ưu tú, đồng thời cũng rất chăm chú lắng nghe giảng

Vị trưởng lão kia đang dậy về Hậu Văn và một số thứ liên quan đến dạng văn tự này.

…

Ba người Liễu Thiên hớt hải chạy đến trước ba dãy nhà lớn của văn đường. Nhìn bộ dạng mấy tên lúc này thì ngay cả rửa mặt còn chưa sạch chứ đừng nói là ăn uống gì!

“Hôm nay là buổi đầu, nghe nói là môn gì có tên là Hậu văn!” Tăng Nhất vừa thở vừa nói.

“Ừm đây là một trong chín môn học chính! Nghe nói nếu không qua thì lại phải học lại, nếu không thì không đủ điều kiện thành nội môn đệ tử!” Hà Minh giảng giải.

“Lại học văn ư?” Liễu Thiên lúc này lại chán nản hỏi.

https://thuviensach.vn

“Không lo, ta nghe nói chỉ cần chịu khó đi học một chút là qua thôi!” Tăng Nhất an ủi.

“Thôi nhanh vào thôi!” Hà Minh lúc này lại thúc giục.

Theo như ghi ở lịch học cả ba đi vào dãy nhà đầu tiên. Đi hết sân, cả ba bước lên bậc tam cấp đi vào đại sảnh thì nhìn thấy một cánh cửa lớn được kép kín.

Cả ba đi đến khẽ đẩy cánh cửa rồi dón dén lẻn vào.

“Kẹt!”

Âm thanh cánh cửa mở ra rất nhỏ nhưng do căn phòng đang yên tĩnh nên âm thanh đó vẫn vang vọng cả gian phòng và nó đã làm cho tất cả mọi người quay ra, vị trưởng lão phía trên bục cũng nhíu mày nhìn xuống cuối lớp nơi có ba người Liễu Thiên vừa đi vào.

Ngay tức khắc tất cả đệ tử cả nam lẫn nữ đều nhìn ba người Liễu thiên mà bàn tán. Mọi người xì xào to nhỏ gì đó mà Liễu Thiên không hề nghe được.

“Im lặng!”

Vị trưởng lão quát một tiếng khiến mọi người im lặng rồi nhìn ba người Liễu Thiên ôn tồn nói: “Ba kẻ đến muộn ra góc lớp đứng tấn, hôm nay các ngươi sẽ vừa đứng tấn vừa học!”

Một âm thanh nghe rất bình thản nhẹ nhàng nhưng không thiếu uy nghiêm, nó khiến cả ba người Liễu Thiên không thể không nghe theo. Cả ba đi sang góc lớp phía bên phải.

“Có nguyên thần thì tấn này có ăn nhằm gì!” Liễu Thiên vừa đi vừa tự nhủ.

https://thuviensach.vn

“À mà các ngươi không được dùng nguyên thần, kẻ nào phạm luật sẽ bị cắt trợ cấp tháng này!” Vị trưởng lão kia bổ xung thêm.

Liễu Thiên đang đi nghe thấy vậy xuýt nữa té ngã, hắn thật không ngờ cả chiêu cuối đó cũng bị bóc mất.

Nhìn theo ba người đi ra góc lớp những đệ tử ở đây lại tiếp tục bàn tán.

“Mấy tên này không biết gì sao mà giám đi muộn!”

“Thật là ngu ngốc! Những môn này chỉ có mấy buổi thôi mà còn đi muộn, chẳng nhẽ lại muốn thêm một năm nữa ở Tân quán hay sao?”

Ở giữa của dãy bàn bên phải có một đám nữ đệ tử, trong đó có ca thiếu nữ tóc đỏ xinh đẹp mà ba người Liễu Thiên mới đắc tội. Lúc này, trong đám nữ đệ tử này không ai quan tâm đến sự nháo nhác trong phòng học, tất cả đều ngồi im nhìn lên bục giảng. Thế nhưng xôn xảo một chút cũng có một nữ đệ tử cũng quay lại nhìn.

Nàng quay lại nói với nữ đệ tử tóc đỏ kia rồi khẽ nói: “Là mấy tên ăn hại tối hôm qua!”

Nghe vậy một nữ đệ tử khác không quay đầu lại dùng giọng điệu khinh bỉ nói: “Rác rưởi như vậy mà cũng vào đây đúng là làm mất mặt Kỳ Nhân các.”

“Ai cũng có một cơ hội, chúng ta không nên quản nhiều! Các ngươi cũng không cần ồn ào nữa!” Nữ đệ tử tóc đỏ xinh đẹp kia lại không quan tâm, nàng thản nhiên nói.

“Nhưng chuyện tối hôm qua!” Nữ tử lúc đầu nhíu mày tỏ vẻ nghi hoặc nói.

https://thuviensach.vn

“Chúng đã xin lỗi rồi! Dù sao cũng chỉ là vài câu nói, nghĩ lại thì cũng không có gì? Ta vào đây cũng không phải để đánh nhau.” Nữ đệ tử tóc đỏ ánh mặt vô ưu vô hỉ từ từ nói.

“Nếu chúng lại mạo phạm?” Một nữ đệ tử khác lại hỏi.

Nữ đệ tử tóc đỏ nghe vậy khẽ cười nhạt nói với giọng điệu đầy thách thức: “Chúng cứ thử một lần nữa thì sẽ biết!”

Nhìn ánh mắt của nàng lúc này không buồn không vui nhìn rất bình thường nhưng nếu nhìn kỹ thì sẽ làm cho người nhìn cảm thấy rét run. Đó một ánh mắt đầy thách thức và chờ đợi. Sát khí từ trong đó ẩn hiện như sẵn sàng lấy đi tính mạng của ai đó chêu chọc vào nàng.

Không cần vị trưởng lão kia nhắc nhở, chỉ sau vài câu bàn tán mọi người đã im lặng quay lại với việc học của mình.

Ba người Liễu Thiên xếp thành hàng đứng tấn tại cuối lớp, cả ba mặt không chút biểu tình đứng đó.

Thời gian lúc này trôi đi thật là chậm, trên bục trưởng lão vẫn đang giảng bài, thỉnh thoảng lại có một số đệ tử phát biểu.

Đứng phía dưới, Liễu Thiên nghe về dạng văn tự mang tên Hậu văn kia thì liền nhớ lại một chút ký ức cũ kỹ trong đầu hắn về dạng vặn tự này.

Nói đến Hậu văn này thì phải kể đến “Tam đại văn tự” mà từ thuở đi học chữ Liễu Thiên đã được các trưởng bối trong tộc kể cho. Trước kia, Liễu Thiên cũ không để ý nên mấy thứ này không được tổng hợp kỹ càng còn lúc này Liễu Thiên mới đã làm chủ thì lại khác. Với những đoạn ký ức cũ cùng với hiểu biết thì Liễu Thiên đại khái hiểu được các loại văn tự của thế giới này.

https://thuviensach.vn

Tam đại văn tự, thứ nhất chính là Thái Văn, đây là dạng văn tự thần bí, nó tồn tại từ thời thượng cổ và đã dần tuyệt tích. Thái Văn cũng không phải tên của văn tự cổ này mà tên đúng của nó là Âm Dương Văn mà nó chỉ được người đời lấy thời gian xuất hiện mà đặt cho. Loại văn tự này chỉ còn tồn tại ở một số các bản tàn thư cổ đại hay một số di chỉ tàn tích thượng cổ mà thôi. Lại nói loại Thái Văn này tuy đã thất lạc và không được sử dụng nữa nhưng nó lại là văn tự được những bậc cao nhân quan tâm nhất vì những tài liệu quý hiếm được truyền lại từ thời cổ đại đều được viết bằng thứ văn tự cổ này. Thái văn này tuy được nhắc đến nhưng nó quá huyền diệu và ít người biết nên không được giảng dậy phổ thông trong chương trình học tập của đám tân đệ tử.

Thứ hai là Tiên Văn, đây là dạng vặn tử được một số vùng sử dụng cách đây hơn vạn năm. Tiên Văn này cũng có cái tên đúng của nó, trước kia văn tự này được gọi là Kim Di Văn. Tiên Văn này cũng như Cổ văn, cả hai đều không được sử dụng nữa nhưng Tiên văn lại khác. Trên đời còn rất nhiều tài liệu được ghi chép bằng dạng văn tự này, cùng với đó là một số dạng công pháp dị thuật trước thời Ngũ phiến đều được ghi chép bằng Tiên Văn này. Không chỉ thế mà một số vùng phía ngoài phiến Hoàng địa này vẫn còn tồn tại một vài quốc gia, bộ tộc sử dụng văn tự và ngôn ngữ liên quan đến Tiên văn này. Chính vì Tiên văn vẫn còn tồn tại nhiều trên đời nên khác với Cổ văn, Tiên Văn học là một bộ môn được giảng dậy trong chương trình học tập của đám tân đệ tử như Liễu Thiên.

Cuối cùng là Hậu Văn, đây chính là dạng văn tự đang được thịnh hành thời nay. Sau thời kỳ phân chia thiên địa thì các thế lực lớn trong nhân tộc đều thống nhất sử dụng một dạng văn tự chung và văn tự này cũng cùng với văn tự của các bộ tộc tiên tộc ở Linh Địa. Đó chính là Huyền Linh Văn, văn tử được sử dụng rộng rãi nhất trong cả năm phiến thiên địa. Vì phổ cập chung văn tự nên ngôn ngữ cùng dần được đồng hóa, sau gần vạn năm thì tất cả phiến Hoàng địa đều đã nói chung một thứ tiếng và sử dụng chung một dạng văn tự. Chính vì Hậu văn này phổ thông và rất quan trong nên dù

https://thuviensach.vn

đám đệ tử tuy ai cũng biết văn tự này nhưng nó vẫn là môn học không thể thiếu trong chương trình học tập của tân đệ tử.

Lại nói khi nó đã thành phổ thông thì sẽ dần xuất hiện nhiều tác phẩm được viết bằng ngôn ngữ này. Trong đó lại có không ít tác phẩm của các cao nhân trong Kỳ Nhân các nên đám tân đệ tử như Liễu Thiên không tránh khỏi việc học các tác phẩm này để được đồng hóa về quan điểm chính trị.

Đứng suy tư một hồi, Liễu Thiên đã quay lại với hiện thực vì lúc này hai chân hắn đã có cảm giác mệt mỏi khó chịu nhưng dù thế nào thì hắn vẫn phải tiếp tục đứng.

Thêm một tuần nhang trôi qua, hai chân Liễu Thiên rung lên đùng đùng, mồ hôi cũng chảy ướt chán, nhìn bộ dạng này hắn đã sắp không chịu được nữa.

Lại nói thì từ khi chuyển sinh đến giờ đây là lần đầu tiên hắn luyện tập thân thể. Mà cỗ thân thể này lại quá yếu nhược nên hắn rất nhanh không chịu được. Nếu không có ý trí sắt đá thì hắn đã sớm bỏ cuộc mà ngã ra rồi.

Hai tên kia thì lại khác, đến giờ này họ vẫn chưa có biểu hiện của mệt mỏi, xem ra hai tên này ngày thường đều luyện tập rất nhiều nên cường độ thân thể cũng cao hơn Liễu Thiên rất nhiều.

Thêm một tuần nhang trôi qua, Liễu Thiên mồ hôi ướt hết áo, trong đầu hắn những âm thanh giảng bài của trưởng lão mỗi lúc một nhỏ. Mệt qúa đã dần làm hắn mất đi tỉnh táo.

Tuy vậy hắn vẫn nghiến răng, nhăn mặt, cơ thể thì trung xuống nhưng hắn vẫn cố hết sức không chịu gục xuống.

Thấy vậy rất nhanh hai người Hà Minh và Tằng Nhất đứng sát lại mỗi người một tay đỡ Liễu Thiên.

https://thuviensach.vn

Liễu Thiên liền lắc đầu nói: “Không cần! Có một số thứ không thể nào dựa vào người khác được!”

Hai người Hà Minh gật đầu rồi lại tách ra rồi cùng động viên: “Cố lên!”

Chân của Liễu Thiên rung lên không ngừng, mồ hôi nhòe đôi mắt nhưng ý trí của hắn thì không cho phép hắn gục xuống. Với hắn thì một cái hình phạt nho nhỏ này mà không làm được thì hắn đúng là không xứng đáng được đến đây.

Thế rồi hình ảnh khổ sở của Liễu Thiên lọt vào mắt của vị trưởng lão kia, lão đang giảng bài liền ngồi xuống bàn hướng cuối lớp nói: “Ba tên kia có thể ngồi xuống được rồi! Hôm nay lần đầu ta có thể bỏ qua cho, nếu còn lần sau thì…”

“Sẽ không có lần sau đâu a!” Tăng Nhất nhanh miệng nói.

“Tốt! Chúng ta tiếp tục. Văn học từ thời Hoàng Kỳ đến này được chia ra làm năm loại….” Vị trưởng lão kia lại tiếp tục giảng bài.

Cả ba người Liễu Thiên ngồi ở ngay dãy bàn cuối cùng.

“Sao rồi?” Hà Minh hỏi.

“Còn chưa có chết!” Liễu Thiên ngồi vào bàn thở ra một hơi nói, hắn lúc này hai mắt nhìn lên trên vẻ mặt thư giãn như đang hưởng thụ một cái gì đó.

Thêm một lúc, hắn đã trở lại bình thường, hắn lúc này mới nhìn lên bục giảng và cảm nhận cái cảm giác đi học mà rất lâu không thấy này.

Thời gian cứ thế trôi đi, Liễu Thiên ngồi nghe giảng còn tâm trí lại hồi tưởng lại quá khứ. Ngày đó, ngày còn nhỏ, Trái Đất, nơi hắn từng sống, nơi

https://thuviensach.vn

hắn từng có những ngày tháng thơ ấu êm đềm. Trong thời thơ ấu đó hắn cũng đi học, hắn cũng ngồi đó cùng bao bạn bè nghe thầy cô giảng bài.

Cảm giác quen thuộc khiến Liễu Thiên rơi vào dòng hồi tưởng, hai mắt hắn vẫn đờ ra mà suy nghĩ lại tất cả những năm tháng tuổi thơ của mình.

Giờ học kéo dài hơn một canh giờ cuối cùng cũng kết thúc, trưởng lão cho đám đệ tử vài đề tài để nghiên cứu rồi cũng cho lớp giải tán. Hơn hai trăm người như ong vỡ tổ rời khỏi phòng học này.

Một buổi học đầu tiên cuối cùng cũng kết thúc, ba người lững thững theo đoàn người bước ra khỏi phòng học.

Buổi học hôm nay kết thúc khá sớm, bây giờ chỉ tầm chín giờ sáng, còn hơn gần hai giờ nữa mới đến bữa trưa nên ai đấy đều kiếm gì đó làm cho hết buổi sáng.

Mọi người bắt đầu chia ra mọi ngả, có đám rủ nhau đi rong chơi, có đám thì đi đến võ đường, có đám thì đến thư phòng, một số thì ở lại đàm luận cùng trưởng lão, nhưng đa số vẫn là về phòng nghỉ ngơi.

“Giờ chúng ta đi đâu?” Hà Minh hướng hai người Liễu Thiên hỏi.

Tằng Nhất đi trước nói: “Ta về phòng đây, các ngươi đi đâu thì đi hẹn gặp lại ở phòng ăn.”

“Ta đi đến thư viện đây? Ngươi đi không?” Hà Minh thấy Tằng Nhất rời đi thì liền nói rồi quay qua hỏi Liễu Thiên.

“Ừm đến đó cũng được!” Liễu Thiên gật đầu.

Liễu Thiên đến với thế giới này chưa được bao lâu nên thứ hắn đang cần nhất chính là những kiến thức, sách chính kho tàng tri thức nên đi đến thư phòng là một lựa chọn khá sáng suốt.

https://thuviensach.vn

Theo bản đồ thì Thư viện nằm ngay cạnh mấy dãy văn đường này.

Nói trên bản đồ là nằm cạnh nhưng trên thực tế thì nó cách một đoạn cũng khá xa, tính ra cũng phải đến mấy trăm mét cũng không hết.

Đi qua một con đường nhỏ cùng ít cây cảnh, rồi qua một vài tòa nhà nho nhỏ, cuối cùng hai người Liễu Thiên đã nhìn thấy Thư viện cao cao nằm cạnh một tiểu hồ và một tiểu viên đầy hoa cỏ

“Thật là một nơi đọc sách lí tưởng!” Liễu Thiên cảm thán, hắn trước kia cũng từng đi đến thư viện nhưng chưa thấy chỗ nào có thư viện đẹp như thế này.

Thư viện là một tòa nhà cổ kính ba tầng nằm cạnh một cái hoa viên đầy màu sắc và một hồ sen cuối mùa với những chiếc lá váng loáng thoáng trên mặt nước trong veo. Quanh hồ là hàng cây tốt tươi, tán cây rủ xuống mặt nước, thỉnh thoảng có vài chiếc lá lìa cành nhẹ nhàng chao liệng trên không rồi rơi xuống mặt hồ tạo thành những gợn sóng nhỏ. Một không gian yên tĩnh, một phong cảnh thanh đạm giản dị, cả hai đã tạo nên một nơi đọc sách vô cùng lí tưởng.

Đi quanh hồ, Liễu Thiên ngắm nhìn những tán cây xanh mượt, đồng thời cũng vuốt ve những cái ghế đá được đúc nguyên khối đặc dưới gốc cây bên hồ. Hắn khi này lại có một cảm giác quen thuộc với những thứ ở đây!

Mà không chỉ có Liễu Thiên mà Hà Minh cũng thất thố khi nhìn thấy thư viện này, hắn vừa đi vừa lắc đầu cảm thán: “Không hổ là quốc tông, ngay cả thư viện của một cung thôi cũng được thiết kế đẹp như vậy! Không biết Vạn Điển Đường thì thế nào nữa?”

“Vạn Điển đường? Là nơi nào vậy?” Liễu Thiên hai mắt chố lên hỏi.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 17: Vạn Điển Đường.

Hà Minh nghe vậy lại thở dài nói: “Cái đó rất mơ hồ, không ai rõ cả!”

“Vạn điển đường ra sao thì rất ít người biết nhưng nghe đồn đó là nơi chứa tất cả loại sách trên đời. Những thư viện như chỗ này cũng chỉ là chỗ chứa một lượng sách chưa bằng phần trăm so với Vạn Điển đường. Nó là nơi chứa tất cả sách trong thư viện, tàng kho, lầu các, đường phong cộng lại.” Hà Minh dùng vẻ mặt hồi tưởng nói.

Liễu Thiên nghe vậy thì nhíu mày tính toán một hồi rồi nói: “Chỉ tính đội mười hai thôi cũng có mười sáu cái thư viện thế này rồi, cả Ngoại Môn có mười sáu đội, rồi Nội Môn, Y Viện, Hâu cung, Chính đường chắc cũng có số lượng tương tự. Nếu một nơi mà chứa tất cả số sách của tất cả thư viện trong tông thì phải lớn thế nào?”

Hà Minh lắc đầu nói: “Tuy nó tổng hợp tất cả nhưng không có nghĩa bằng tất cả sách ở tông môn hợp lại. Vì Vạn Điển đường chỉ giữ mỗi bản chính mà thôi! Một bản chính ở đó có thể sao thành trăm bản rồi đưa đến từng thư viện ý chứ!”

“Nói cũng phải, nhưng nơi đó chắc chắn không thể nhỏ được!” Liễu Thiên vuốt cằm nói.

“Ừm chắc nó cũng rất lớn! Ta cũng chưa nhìn thấy bao giờ nhưng nghe nói nó nằm ở giữa Chính Đường và Hậu Cung. Nó hình như có cả thẩy chín tầng, mỗi tầng lớn bằng nào thì ta không rõ.”

https://thuviensach.vn

Hà Minh ánh mắt sáng lên nói: “Ở những tầng cao toàn là những sách hiếm có thôi, ta thật muốn vào đó một lượt.”

Liễu Thiên vỗ vai hắn rồi nói: “Có gì không được, mai kia vào Nội Môn thì sẽ có cơ hội đó!”

“Chỗ đó không phải muốn vào là vào được! Nghe nói chỉ những người từ bậc trưởng lão mới được vào. Mà từ tầng thứ ba trở lên thì cả trưởng lão cũng không lên được.” Hà Minh lắc đầu từ từ nói.

“Thì ra nó là một cái kho chứ không phải là nơi trưng bày phổ thông như thư viện!” Liễu Thiên nghe vậy liền tự nhủ.

“Chúng ta vào thôi!” Hà Minh lúc này liền đi trước nói.

Đi vào cửa thư viện, hai người Liễu Thiên thấy ở đó có một vị trung niên quản thư ngồi dựa lưng vào ghế ngả đang đọc sách. Cả hai người đều chào vị trung niên này một tiếng rồi liền tiến vào tầng một. Thư viện này là nơi cho đệ tử thoải mái ra vào đọc sách, mỗi đệ tử chỉ trình báo với quan thư khi muốn mượn sách mang về mà thôi.Lại nói thư viện có ba tầng nhưng không hề có hạn chế đệ tử, ai muốn lên tầng nào thì lên không cần điều kiện gì cả nên trong thư viện đám đệ tử muốn làm gì thì làm miễn sao khôn làm hỏng đồ trong đó là được.

Tầng một này rộng tầm hai trăm mét vuông, ở trung tâm tầng có một cầu thang xoắn đi lên trên, xung quanh cầu thang là rất nhiều giá sách cao lớn được bày ngang dọc khác nhau nhưng chúng đều theo hàng lối rõ ràng. Trên giá sách là vô số cuốn sách đủ màu đủ kích cỡ nhìn rất đa dạng và phong phú. Trung tâm tầng một là giá sách thì viền ngoài lại được đặt rất nhiều các vòng bàn ghế cạnh các cửa sổ lớn để phục vụ cho việc đọc sách của đám đệ tử.

Lại nói lúc này trong thư viên này cũng có rất đông đệ tử đang chọn sách và đọc sách, tất cả đều đang rất hào hứng với những cuốn sách mới trong

https://thuviensach.vn

thư viện này.

“Thư viện có ba tầng, như vậy sách ở ba tầng này cũng khác nhau nhỉ, hình như càng tầng trên càng quý hiếm?” Liễu Thiên lúc này đi vào lật một cuốn sách ghi về thảo dược lên rồi lại nhìn ra cầu thang ở giữa phòng nói.

“Ở đây cái gì cũng chia làm chín cấp, sách cũng không ngoại lệ. Mà cửu giai của sách được chia ra theo số năm chúng đã tồn tại. Đệ nhất giai thì sách có niên kỷ dưới một trăm năm, đệ nhị giai thì dưới một ngàn năm trên một trăm năm, tam giai thì dưới một vạn năm trên một ngàn năm,…Cứ thế mà tính lên! Tầng một sách chắc là nhất giai, vậy tầng ba là tam giai!” Hà Minh vừa đi vừa giải thích.

“Nếu nói như vậy thì trên đời này thực sự không có sách nào đạt đến cửu giai cả!” Liễu Thiên nhíu mày nói.

Theo hắn nếu tính như vậy thì làm sao có một cuốn sách đạt đến một tỷ năm tuổi cơ chứ.

“Cái này thì ta không biết, từ thời xưa đã chia vậy rồi, chắc người đời thích chọn con số chín nên mới chia ra làm cửu giai. Nhưng cũng không loại chừ khả năng những cuốn sách tồn tại từ thời thượng cổ đến giờ!”

Liễu Thiên lại hỏi: “Thế sách cứ càng lâu thì càng cao quý ư? Không cần mang nội dung ra đánh giá để phán xét phẩm cấp sao?”

Hà Minh liền lắc đầu nói: “Đã là sách thì nó sẽ viết về một vấn đề nào đó. Nếu là nói mang sách về y thuật ra so với trù thuật xem cái nào hay hơn thì đúng là quá khập khiễng. Mà trong cùng một vấn đề thì đánh giá của mỗi người là khác nhau. Chính vì vậy quá khó để chia phẩm cấp của sách qua việc hay hay dở, cái này phải tùy vào người xem.”

Liễu Thiên nghe vậy cũng gật gật đầu nói: “Cái này cũng đúng a, chia sách theo niên đại tồn tại quả là rất hay. Như vậy một cuốn sách cao giai

https://thuviensach.vn

tuy không hay nhưng nó vẫn có giá trị của một món đồ cổ!”

“Thôi chúng ta đi kiếm sách đọc thôi!” Hà Minh không muốn tốn nhiều thời gian nữa, hắn liền nói rồi hướng mấy giá sách bắt đầu tìm kiếm.

Chỉ vài lần lật qua lật lại thì Hà Minh liền cầm một cuốn sách viết về một nhân vật là “Song Dị Tử” lên rồi nói: “Thôi ta đi đọc sách đây.”

“Ừ! Ta cũng kiếm một cuốn mới được.” Liễu Thiên cũng gật đầu rồi quay người kiếm sách đọc.

Trong những sách trưng bày ở đây có đủ các loại như địa lí, lịch sử, tư liệu, nhân vật, đan dược, yêu thú, quốc gia,vv…nói chung là đủ các vấn đề trong giới dị giả.

Chỉ nhìn riêng vào chỗ của địa lí thôi cũng làm người khác hoa mắt rồi. Trên mỗi bìa một cuốn sách là đủ các địa danh như, Hà Hoa lĩnh, Mê U sơn mạch, Ngưu Đồng sơn, Linh Chu Sơn, Huyền Kiếm hà,…

“Đọc mấy thứ tư liệu này mai kia có sông pha giang hồ thì cũng không bị bỡ ngơ a!” Liễu Thiên nhìn lướt qua thì thầm nhủ.

Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng để đọc được hết chỗ này thì đúng là điên mất, thực sự thì hắn cũng không có thời gian nên đành phải chọn lọc một số mà đọc thôi.

Liễu Thiên cũng nhìn qua khu nhân vật giang hồ, ở đó cả đống những tập tư liệu gồm cả hình vẽ của một số người. Trong đó có cả hiệp khách trượng nghĩa nổi danh trên giang hồ, cũng có đạo tặc giết người, đại thương gia gia tài ngàn vạn, thành chủ của những thành lớn,…Ở đây phải nói là tập trung mọi tư liệu về các nhân vật lớn trong một trăm năm qua.

Đống này đối với tân sinh thì không tính hiệu quả nhưng đối với nhưng người muốn đi ra ngoài thì đúng là hữu ích. Liễu Thiên cảm thấy đọc đống

https://thuviensach.vn

này đúng là hơi sớm, hắn rời qua chỗ khác.

Đứng trước giá sách viết về dược thảo, hương liệu, dược liệu. Liễu Thiên cũng lắc đầu, đối với hắn biết những thứ này cũng chẳng làm gì. Không chế dược hắn cũng chẳng tìm hiểu về các hương liệu, dược liệu làm gì.

Nếu nói là đi kiếm thảo dược thì ở cả tông môn chỉ có một chỗ để hắn kiếm thảo dược quý hiếm đó chính là trong dược viên ở Y Viện nhưng những thảo dược ở đó không đến lượt hắn hái!

Lại đi đến một chỗ khác chỗ viết về một số dạng yêu thú, nhìn qua một lượt thì ở đây cũng rất đa dạng. Nào thì Kim Giác xà yêu, Địa Ngưu yêu, Tam Nhãn Lang yêu, Tử Hầu yêu,… Liễu Thiên nhìn một lượt cũng thầm gật đầu nhưng hắn nghĩ cái này cũng chưa phải là quan trọng nên hắn lại hướng sang những giá sách khác.

Đi đến nơi viết về lịch sử, sách chỗ này khá mới, hình như chỉ mới viết mấy năm gần đây.

Sơ qua một lượt các loại sách nói về một số sự kiện gần đây như Thảm sát Lang gia thôn, Đại chiến giữa hai bang lớn nhất vùng Tây Bắc Nhất Xuân, dị giả tấn công thành Hồng Phong thành ở gần Xuân Đồ, rồi một số sự kiện vớ vẩn khác. Mấy sự kiện này đúng là mới nhưng Liễu Thiên muốn là muốn tìm về những sự kiện lớn hơn cơ.

Hắn muốn biết là lịch sử chia ra làm những thời kỳ gì, ở mỗi thời kỳ đó có những sự kiện gì? Hắn muốn biết tổng thể trước rồi mới tìm hiểu chi tiết sau.

Tim hoài một lượt Liễu Thiên cũng đã tìm thấy một cuốn sách bìa nâu hơi sờn. Trên đó có ghi bốn chữ: “Tam đại Kỷ Nguyên! ”

Cầm sách lên, Liễu Thiên đi ra chỗ giành cho đọc sách, nơi đó là một không gian thoáng khá giống với phòng ăn, hắn muốn kiếm một bàn thoáng

https://thuviensach.vn

đãng cạnh cửa sổ để đọc sách.

Thế nhưng Liễu Thiên vừa đi ra thì đã nghe thấy những âm thanh ồn ào.

“Hà phế vật, ngươi cũng đi đọc sách nữa à?”

“Haha! Phế vật thì đọc sách bao nhiêu cũng vậy thôi.”

Ở phía kia có một đám bốn năm tên đang đứng vây quanh hà hiếp một thiếu niên đang đọc sách.

Xung quanh đây cũng có mấy chục đệ tử khác đang đọc sách nhưng không mấy ai quan tầm làm gì. Một số kẻ thì quay ra xem náo nhiệt, kẻ thì tản đi chỗ khác yên tĩnh hơn, có kẻ thì vẫn ngồi quanh đó coi như không có gì sảy ra.

“Đám này là ai mà vừa gặp là đã sinh sự rồi, tên kia còn bị gọi là phế vật nữa.”

“À đúng rồi tên kia vừa rồi đến muộn bị phát đứng tấn còn gì!”

Một người nhận ra nói.

“Đúng là phế vật đi đâu cũng khổ, chúng ta hãy xem đám kia làm gì hắn nào?”

Nhìn lại đám thiếu niên kia thì hầu như bọn chúng chỉ tầm mười hai mười ba tuổi nhưng tên nào cũng ra vẻ ta đây.

Mấy tên thiếu niên kia vóc dáng bình thường, gương mặt cũng chẳng có gì đặc biệt, chỉ có một điểm nổi trội duy nhất chính là vẻ mặt của bọn chúng. Một vẻ mặt khinh người ngạo mạn và tiểu nhân đắc ý.

Còn thiếu niên đang bị bắt nạt kia thì có một gương mặt thanh tú, cộng thêm chút hiền lành. Hắn chỉ ngồi im không nói gì, mặc kệ những tên kia

https://thuviensach.vn

đang khiêu khích. Thiếu niên này không ai khác chính là Hà Minh.

“Sao không nói được gì à? Bọn ta nói đúng quá phải không?” Một tên khá mập mở miệng hỏi.

Một tên khác thì đi lại hích Hà Minh một cái rồi gằn giọng hỏi: “Điếc à? Không nghe thấy chúng ta nói gì sao?”

Nhìn thấy cảnh này Liễu Thiên ngay tức khắc chạy lại. Hắn không biết mấy tên kia là ai nhưng chắc chắn hắn không thể để yên được vì chúng giám bắt nạt bạn mình.

“Ê! Mấy con ác cẩu đang cắn gì thế?”

Liễu Thiên đứng phía ngoài cầm quyên sách chỉ vào cả đám kia nói.

“Liễu Thiên!” Hà Minh rất nhanh nhận ra thanh âm của Liễu Thiên, hắn lúc này lại lo lắng lẩm bẩm.

Cả đám kia thấy vậy quay lại, một tên nheo nheo con mắt nói: “Tưởng là ai? Thì ra là một tên phế vật khác!”

“Haha! Lớn như vậy rồi mới đi nhập học!”

Một tên khác cười mỉa mai.

Liễu Thiên cũng mỉm cười, bỗng ánh mắt của hắn đầy lạnh lẽo nhìn mấy tên kia nói: “Cút đi trước khi ta nổi giận!”

“Hừ! Ngươi tưởng lớn hơn bọn ta mấy tuổi mà ăn được bọn ta sao?” Tên đứng giữa nhếch mép nói.

Liễu Thiên bước từng bước lại gần, hắn nhìn qua mấy tên này rồi nói: “Tông quy cấm đánh nhau nhưng xem ra luận bàn một chút thì cũng không sao?”

https://thuviensach.vn

“Đập hắn!” Tên thiếu niên đứng đầu ra hiệu.

Thế là bốn tên chia bốn hướng từ từ vây Liễu Thiên vào giữa. Lúc này, tên nào cũng hằm hằm chỉ chờ Liễu Thiên sơ hở là liền lao lên.

Thấy vậy cả đám đệ tử xung quanh đã bắt đầu xúm lại xem, trong đó còn có không ít nữ đệ tử.

“Đánh nhau rồi! Hay quá!”

“Đánh đi! Haha! Đánh mạnh vào!”

“Lâu lắm mới được xem đánh nhau, thật vui quá đi!”

Một nữ đệ tử vui vẻ cười nói, nàng có vẻ rất thích thú khi thấy người khác đánh nhau.

“Ngay cả một nữ đệ tử cũng có cảm giác vui vẻ khi người khác bị đánh. Đây chính là hiện thực của thế giới này, một thế giới cường giả vi tôn, nó dù công bằng đến mấy thì kẻ yếu luôn là người chịu thiệt!”

Liễu Thiên nhìn quanh biểu tình của các đệ tử khác thầm đưa ra kết luận.

“Đông Vũ Nhật! Ngươi đừng khinh người quá đáng!” Hà Minh thấy cả đám kia đi lên vây quanh Liễu Thiên thì liền sợ hãi quát lớn.

Tên thiếu niên kiêu ngạo kia thấy bộ dạng của Hà Minh thì chỉ khẽ cười khẩy một cái rồi ra hiệu cho mấy tên đồng bạn lao vào đánh Liễu Thiên.

“Cẩn thận!” Hà Minh kêu lên.

Không cho Liễu Thiên suy nghĩ nhiều, trừ cái tên Đông Vũ Nhật ra thì đám còn lại đều lao lên.

https://thuviensach.vn

Lúc này Hà Minh vẫn ngồi im, hắn nhăn mặt nhíu mày, trong lòng thì tự dằn vặt. Hắn không biết phải làm sao, hắn muốn giúp Liễu Thiên nhưng lại sợ! Từ nhỏ đến giờ hắn chưa đánh nhau bao giờ, cơ thể hắn cứ run lên, chân như nhũn ra không giám đứng dậy.

Hắn từ nhỏ đến lớn tuy tư chất rất thông minh nhưng luôn nhút nhát, chưa từng làm tổn thương dù chỉ một con gà.

Trước kia khi ở Hưng Vũ thành cùng với mấy tên Đông Vũ Nhật lúc nào Hà Minh cũng bị bắt nạt. Đặc biệt là hắn chưa từng một lần hoàn thủ, hắn chỉ để bọn chúng bắt nạt rồi đặt cho một cái biệt danh là phế vật.

Đến nay khi đến Kỳ Nhân các rồi mà hắn vẫn bị bắt nạt, không những hắn bị bắt nạt mà bạn bè của hắn cũng bị liên lụy.

Lúc này, giữa phòng đọc sách, một mình Liễu Thiên đang đánh nhau với bốn tên.

Một tên lao lên tay phải đấm ra hướng mặt Liễu Thiên nhưng do hắn cao lên tên kia có chút hơi với.

Nhanh như cắt Liễu Thiên đưa tay phải ra bắt nắm đấm kia rồi mượn lực kéo về phía sau, đồng thời dơ chân ra gạt một cái đơn giản.

“Ầm!”

Tên kia tấn công trượt lại bị gạt liền ngã nhào ra sau đập vào một cái ghế gỗ làm cho mấy thanh gỗ của cái ghế dài bị gãy làm đôi.

Ngay lúc đó, một tên chạy lại ôm chặt lấy Liễu Thiên, hai tên còn lại cũng lao vào quyền cước liên tục đánh đến người Liễu Thiên.

“Phạch! Hịch!”

https://thuviensach.vn

Không suy nghĩ nhiều, Liễu Thiên chân phải dậm mạnh một cái lên chân của tên đang ôm hắn, đồng thời khuỷu tay thụi ra sau.

“A!”

Hai chiêu đơn giản đã làm cho tên kia ôm bụng lùi ra sau.

Ngay tức khắc Liễu Thiên xoay người lại chân phải đạp bồi một cái làm cho tên này ngã lăn mấy vòng trên sàn rồi mới dừng lại.

Nhưng lúc này quyền của một tên mập đã đến bên mặt Liễu Thiên.

Chẳng hiểu do hắn trước kia có luyện võ hay do có nguyên thần vận hành mà phản xạ của Liễu Thiên rất nhanh. Quyền thủ vừa đến thì hắn đã ngả người tránh đi rồi ngay tức khắc trả lại một quyền vào mặt tên mập.

“Bốp!”

Một quyền hết sức vào ngay mũi của tên mập khiến hắn ôm mũi kêu lớn hai chân liên tục lùi ra sau. Mà lúc này từ trong kẽ tay của tên mập máu đang chảy ra không ngưng xem ra thương tích không nhẹ.

“Đáng tiếc là cơ thể này hơi gày yếu nếu không thì quyền vừa rồi cũng đủ làm cho tên kia nát mũi.” Liễu Thiên thấy vậy thì thầm tỏ ra đang tiếc rồi lại nhìn xuống bàn tay của mình thì không khỏi lắc đầu.

Lúc này thấy tên mập bị đánh cho máu me tùm lum thì tên lại cũng không dám lao vào. Cả bốn tên thì ba tên đã bị đánh bật ra chỉ còn một tên chưa lao vào, tên này nhìn vào Đông Vũ Nhật chờ đợi gì đó.

Nhưng chỉ mất một lúc hai tên kia vừa bị đánh ngã cũng đã đứng dậy, chúng lại tạo thành thể chân vạc vây quanh Liễu Thiên. Có điều là vẫn như cũ bọn chúng không giám manh động nữa mà chỉ đứng đó nhìn chằm chằm Liễu Thiên mà thôi.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 18: Ngũ Phiến.

Lúc này, Đông Vũ Nhật đứng cạnh Hà Minh ánh mắt âm trầm, hắn nghiến răng nhìn mấy tên đồng bọn của mình mà không nói được lời nào. Vẻ mặt tên này dần chờ lên độc ác, hắn cũng từ từ đi vào cùng với ba tên còn lại bao vây Liễu Thiên lại.

"Tay chân yếu quá, xuất một quyền mạnh làm cho ngón tay bị chệch khớp rồi!"

Liễu Thiên thầm than, hắn trước kia khi đi học rất thích võ thuật. Tuy hắn tập võ một thời gian lại bỏ nhưng ngày thường xem phim cũng thích múa may luyện tập chút ít.

Nhưng ở cơ thể yếu đuối này thì ngay cả mấy tên nhóc kém mấy tuổi xem chừng hắn cũng không ăn được.

Đông Vũ Nhật đang đứng âm trâm quan sát thì bỗng nhìn thấy tay phải của Liễu Thiên run run, ngón trỏ của Liễu Thiên đỏ lên đồng thời nằm lệch đi. Thấy vậy hắn liền cười nói:

"Tên này vừa xuất một quyền ngón tay chệch khớp, tay hắn xưng lên rồi, yên tâm tay phải của hắn không vận động mạnh được đâu!"

Nói xong tên này cùng ba tên kia định lao vào đánh Liễu Thiên.

Thấy vậy, Liễu Thiên nhíu mày nắm tay phải lại một lần nữa lắm chặt lại! Hắn tuy tay phải đau nhưng không có nghĩa là không dùng nữa, cùng

https://thuviensach.vn

lắm là gãy ngón tay.

“Phịch!”

Đúng lúc này một quyển sách từ đâu xuất hiện vỗ thẳng vào mặt Đông Vũ Nhật một nhát cực mạnh. Một phát đập thật mạnh làm tên này ngã lăn ra đất.

Cả đám ba tên kia cùng Liễu Thiên há hốc mồm ra nhìn, cả tên béo kia cũng ngừng kêu đau mà nhìn.

“Ngày thường không đánh các ngươi đừng tưởng ta dễ bắt nạt.” Hà Minh cầm quyền sách chỉ hướng Đông Vũ Nhật, ánh mắt sắc bén nói.

Đông Vũ Nhật từ từ bò dậy, hắn tức giận hét lớn: “Hai người thì sao, vẫn là năm đánh hai, anh em đập hai tên này một trận. Có vấn đề gì ta chịu trách nhiệm!”

“Lao vào đây!”

Liễu Thiên nhìn Hà Minh mỉm cười rồi quay ra đám kia nói.

“Lên!”

Tên thiếu niên kia hét nên rồi cùng mấy tên đồng bọn lao lên.

“Làm càn! Đây là chỗ để các ngươi đánh nhau sao?”

Đúng lúc này một âm thanh lớn từ ngoài ầm ầm vang vào khiến cho cả gian phong như rung lên. Lúc này toàn thể mọi người đều im bặt, đám người Đông Vũ Nhật đang lao lên cũng đứng sững lại không giám cử động.

Ngay lúc này, đám đông đứng xem tách ra, một vị trung niên đi vào. Đây chính là quản thư của thư viện mà hai người Liễu Thiên gặp khi vào đây.

https://thuviensach.vn

Gã vừa đi vào vừa nhìn mấy thứ xung quanh rồi nhíu mày lại quát hỏi: “Là tên nào gây sự đánh nhau ở đây?”

Ngay tức khắc, Đông Vũ Nhật chỉ vào Liễu Thiên rồi nói: “Thưa quản thư tên kia cậy lớn hơn bắt nạt bọn đệ tử!”

Cả đám đệ tử xung quang nghe vậy thì trợn mắt há mồm, tất cả đều thật khâm phục khả năng vừa ăn cắp vừa la làng của tên này.

Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng chẳng ai đứng ra giải bày sự thật cả. Tất cả chỉ đứng im xem, không ai hơi đâu lại đi kiếm thêm một kẻ thù cả.

Nhưng Hà Minh thì không chịu được vu oan đó, hắn liền đứng ra nói: “Quản thư đừng tin lời hắn, chính hắn đã gây sự với bọn đệ tử trước!”

Vị quản thư kia nhìn Liễu Thiên rồi hỏi: “Sao ngươi không biện minh? Chẳng nhẽ ngươi là người gây sự đánh người?”

“Tự biện minh bản thân vô tội là một việc hết sức dại dột! Ta có biện minh thế nào thì ngài cũng không thể tin ngay được, chính vì vậy tại sao phải nhiều lời!” Liễu Thiên nghe vậy thì rất tự tin nói.

“Haha! Ngươi không sợ ta tin lời mấy tên kia rồi kết tội ngươi sao?”

Vị quản thư kia cười rồi đi lại gần chỗ mấy người Liễu Thiên.

Liễu Thiên lại lắc đầu mỉm cười nói: “Một vị quản sự như ngài chắc chắn không hành sự như vậy! Trừ phi..”

“Trừ phi cái gì?” Vị quản thư kia hỏi.

“Trừ phi tên này là ruột thịt của ngài, nhưng ta nghe thì hình như không phải!” Liễu Thiên nhìn sang Đông Vũ Nhật nói.

https://thuviensach.vn

“Nói rất hay, nếu trí công vô tư thì sẽ phải điều tra kỹ càng rồi mới đưa ra kết luận.”

Vị quản thư kia gật đầu nói rồi lại nhìn quanh một lượt mấy người đang xem náo nhiệt quát lớn: “Ta cũng đã chứng kiến qua một phần của vụ ẩu đả rồi nhưng ta muốn hỏi xem một số người nữa để tránh khỏi người khác nói ta thiên vị. Mà cũng tiện thể xem trong đám các ngươi kẻ nào nói thật, kẻ nào nói giối!”

Vị quản thư kia vừa quát lớn thì không đợi đám đệ tử phản ứng gì đã chỉ vào nữ đệ tử vừa rồi rất phấn khích khi thấy đánh nhau, gã dùng ánh mắt dữ tớn lớn tiếng hỏi: “Ngươi có biết ai là người gây sự trước không?”

Nữ đệ tử kia nghe vậy giật mình đến thót một cái nàng nhìn quanh rồi vội chỉ vào đám người Đông Vũ Nhật ấp úng nói: “Là…là đám kia!”

Đám người Đông Vũ Nhật vẻ mặt tái đi, bọn hắn biết mình không tránh được kiếp nạn lần này rồi.

Vị quản thư hỏi thêm mấy người đệ tự khác thì đều có chung một kết quả.

Vị quản thư này cười nhạt một cái rồi đi lại gần Đông Vũ Nhật rồi hỏi: “Ngươi tên gọi là Đông Vũ Nhật đúng không?”

“Dạ!” Đông Vũ Nhật cung kính đáp.

“Ngươi biết tông quy chưa?” Vị quản thư kia trợn mắt hỏi.

“Đệ tử lần sau sẽ không tái phạm nữa!” Cả đám người Đông Vũ Nhật cùng nói.

“Năm tên các người vi phạm tông quy ba điều. Thứ nhất là phỉ báng bôi nhọ danh dự đồng môn. Thứ hai là chủ động khiêu khích đánh nhau trong

https://thuviensach.vn

nội phòng của tông môn. Thứ ba là lừa rối thượng tầng!”

Trung niên quản thư kể ra tội của năm tên kia rồi liền đưa cho bọn hắn một tờ giấy rồi khẽ nói: “Năm người các ngươi cầm nó đến gặp hình môn trưởng lão để nhận hình phạt.”

Lại nói lúc này, cả năm người Đông Vũ Nhật không cãi câu nào mà chỉ cúi đầu cầm tờ giấy kia rồi từ từ đi ra khỏi Thư viện.

Đám người đi được một đoạn thì vị quản thư kia lại nói: “Nếu như tờ giấy đó không đến được tay hình môn trưởng lão thì năm người các ngươi sẽ bị đuổi khỏi tông môn đó!”

“Nếu chúng đệ tử làm mất thì sao?” Đông Vũ Nhật quay lại hỏi.

“Thế thì cố đừng để mất!” Vị quản thư kia ánh mắt đầy sát khí nói.

Nhìn một màn này làm cả đám đệ tử quanh đây tái mặt. Bọn họ cũng mới đến không ngờ rằng ở đây lại làm nghiêm đến vậy.

Còn đám người Đông Vũ Nhật thì khỏi phải nói, đã đi đến chỗ hình môn trưởng lão thì chắc chắn không thể sống yên ổn rồi.

Vị quản thư kia đi lại chỗ hai người Liễu Thiên nhìn đống đổ nát rồi nói: “Hai ngươi tuy bị hại nhưng cũng tàn phá đồ của tông môn, như vậy cũng phạm tông quy!”

“A!”

Cả hai người Liễu Thiên chết lặng không biết nói gì, vị quản thư kia lại nói.

“Nhưng xem mức độ thì không đáng kể, hai ngươi hãy quét dọn sạch sẽ chỗ này đi!”

https://thuviensach.vn

“Rõ thưa quản thư đại nhân!” Hai người Liễu Thiên vội đáp.

Vị quản sự lại quay ra nhìn đám đệ tử vẫn đang đứng xem.

“Quay lại làm việc của mình đi!” Vị quản thư kia nhìn đám đệ tử xung quanh phân phó.

Rất nhanh tất cả giải tán, mọi người ai lấy quay lại việc của mình. Nhưng cũng có không ít người vẫn bàn tán về vụ vừa rồi.

Lúc này, vị quản thư kia liền hướng Liễu Thiên đề nghị: “Đưa tay đây ta nắn lại cho!”

“Đa tạ!” Liễu Thiên không nhiều lời đưa tay ra.

“Rắc!”

Chỉ một cái nắn chuẩn xác, ngón tay Liễu Thiên trở về vị trí cũ, vị quản sự kia nhìn Liễu Thiên lắc đầu nói: “Đánh địch một ngàn tốn thương tám trăm, ngươi xem ra phải luyện tập nhiều!”

“Vâng! Đệ tử nhất định sẽ cố gắng.” Liễu Thiên gật đầu thành thật đáp.

“ Mà không biết quý tính đại danh của ngài là gì?” Lúc này, Hà Minh bên cạnh cung kính hỏi.

“Ta họ Hứa tên Vĩnh Thiên!” Vị quản thư kia thoải mái nói.

“Đệ tử Hà Minh, còn đây là Liễu Thiên!” Hà Minh giới thiệu về hai người bọn hắn.

“Ừm! Nhìn qua hai người tuổi cũng đã lớn, nhất là ngươi cần phải cố gắng! Tu luyện thời gian trôi qua rất nhanh, khi đó hối hận cũng không kịp đâu!”

https://thuviensach.vn

Hứa Vĩnh Thiên gật đầu nhìn hai người căn dặn.

“Đa tạ Hứa quản sự đã nhắc nhở!” Cả hai người Liễu Thiên đều chắp quyền nói.

Lúc này, Hà Minh vẻ mặt vui vẻ nói: “Ở tông môn có tông quy cùng với những quản sự như Hứa quản sự thì sẽ không có ai bị bắt nạt nữa thật tốt quá!”

Hứa Vĩnh Thiên lắc đầu nói: “Tông môn tuy có cấm đánh nhau nhưng đấy chỉ là ở bên trong những khu làm việc như thư viện này mà thôi.”

“Mà thế giới cường giả vi tôn này kẻ yếu chắc chắn chịu thiệt, ở đây tuy cấm đánh nhau nhưng hình phạt cũng chỉ gọi là có thôi. Hai ngươi cần phải cố gắng hơn. Các quản sự cũng chỉ can thiệp khi thấy đánh nhau có thể gây ra thương tích trầm trọng mà thôi.”

Hứa Vĩnh Thiên cười nhạt một cái rồi lại nói: “Một môi trường trọng võ sao lại không có đánh nhau cơ chứ. Càng cọ sát nhiều thì càng tiến bộ, mai kia ra ngoài đường đời càng dễ sống. Nhiệm vụ của mỗi đệ tử là phải vươn lên hơn người, chỉ có vậy mới không bị ăn hiếp!”

“Lời của hứa quản thư dạy bảo quả không sai, chúng chỉ được phép tin vào bản thân mình, tông môn cũng không che chở cho mình mãi được!” Liễu Thiên nắm chặt tay nói.

“Thôi hai ngươi quét dọn rồi tiếp tục đọc sách đi, ta cũng quay lại làm việc đây, lằng nhằng với các ngươi lâu quá!”

Lúc này, Hứa Vĩnh Thiên liền nói rồi không ở lại lâu mà quay người đi ra ngoài.

Một lúc sau, thư viện lại trở lại yên tĩnh, Liễu Thiên giờ đang ngồi ở một cái bàn cạnh cửa sổ. Hắn đang đọc cuốn sách vừa lấy được, cuốn Tam đại

https://thuviensach.vn

kỷ nguyên.

Hắn cứ ngồi đó tập trung đọc đến gần trưa mới dừng lại. Lúc này, hắn cũng đã nắm được hầu hết thông tin trong cuốn sách.

“Cuốn này cũng chỉ là một cuốn tái bản chứ không phải là cuốn từ thời xưa thuật lại. Vì vậy nó cũng viết khá ngắn gon, mình đọc chưa đầy hai tiếng đã xong rồi!” Liễu Thiên gấp sách lại rồi đưa ra đánh giá của mình đồng thời hắn cũng thống kê lại kiến thức vừa đọc được.

Cụ thể thì Từ thời cổ xưa đến nay được chia ra làm ba thời kỳ chính lần lượt là Sơ Khai, Hoàng Nguyên và Ngũ Phiến.

Thời Sơ Khai thì không được nhắc đến nhiều, chỉ nói qua thời Sơ Khai là thời thượng cổ hàng trăm vạn năm về trước. Khi đó chính là thời kỳ đầu khi thế giới này được hình thành nên không ai rõ ra sao. Kỷ nguyên Sơ Khai này chỉ được biết đến đến qua những tàn tích cổ mà thôi. Theo một số tàn tích được nghiên cứu thì thời Sơ Khai cũng có rất nhiều nền văn minh phát triển nhưng không hiểu do nguyên nhân gì mà tất cả trở thành cát bụi?

Hoàng Nguyên kỷ bắt đầu từ bao giờ thì không ai rõ nhưng nó kết thúc vào khoảng thời gian gần một vạn năm trước. Ở kỷ nguyên này tinh cầu này vẫn được chia làm ba phiến thiên địa chính là Sinh Địa, Linh Địa và Tà Địa. Trong đó thì phiến Sinh địa chính là nơi cho nhân tộc cùng một số tộc khác phát triển.

Thời đó trên Sinh địa có vô số tông môn cùng những thế lực tu luyện khác nhau cùng phát triển. Qua thời gian, những mâu thuẫn thế lực dần xuất hiện, sự cạnh tranh địa vị, quyền lực, tài nguyên,… đã dẫn đến những trận đánh lớn. Các trận chiến nhỏ giữa các thể lực nhỏ như tông chiến, quốc chiến, bang chiến nổ ra. Sau đó chiến tranh leo thang đã dẫn đến các cuộc đại chiến giữa các đại liên minh, các đại tộc, các phiến thiên địa. Tràng cảnh lúc đó trở lên hỗn loạn vô cùng!

https://thuviensach.vn

Thế rồi chẳng hiểu từ đâu xuất hiện mười ba người tự xưng là Thập tam thiên tử (Mười ba đứa con của trời). Mười ba người này đánh đâu thắng đó, chỉ trong thời gian vài năm đã san phẳng nhiều đại tông, nhiều đại thế lực. Nhưng mười ba người kia tự hiểu dù có thần thông to lớn nhưng sức mình không thể thông nhất thiên hạ nên họ đã lập ra mười ba tông môn và tạo thành Liên minh thập tâm tông. Thập tam tông hình thành thì rất nhanh trở lên lớn mạnh và khống chế một vùng rộng lớn phía Đông Nam phiến Sinh Địa. Trong vùng họ khống chế thì các tông phải, quốc gia từ to đến nhỏ đều bị giải thể hết. Trong vùng đó ngoài mười ba đại tông thì không hề có tông phái hay thế lực nào khác. Những tầng lớp dị giả trong vùng đó chỉ có quy thuận hoặc bị loại bỏ.

Thế nhưng rồi cái gì cũng có giới hạn, khi một sự việc diễn ra quá lâu thì con người sẽ kịp phản ứng.

Khi đó dưới sự bành trướng của thập tam tông thì những thế lực lớn còn lại trong phiến Sinh địa cũng không đứng im chịu chết. Các thế lực còn lại đã lập ra một liên minh có tên là Vạn Tông minh. Liên minh này liên kết tất cả các tông phái quốc gia lại để chống lại thập tam thiên nhân.

Thập tam thiên nhân quả nhiên rất mạnh, mười ba tông môn của họ cũng rất khủng bố nhưng vẫn không thể nào chống lại cả thiên hạ rộng lớn được. Kết quả là hai bên lâm vào tình trạng chiến tranh liên miên không bên nào giành lợi thế hoàn toàn cả.

Thế giằng co cứ thế kéo dài mấy trăm năm mà không có kết quả gì, mà khi đó sự sâm lấn của hai phiến lục địa khác đã làm cho các vị thủ lĩnh hai bên phải đưa ra quyết định đàm phán.

Đàm phán này chính là sự kiện kết thúc thời kỳ Hoàng Nguyên và mở ra thời kỳ Ngũ Phiến.

https://thuviensach.vn

Cuộc họp đó đã quyết định là chia Sinh Địa ra làm ba phiến thiên địa. Chúng lần lượt có tên gọi là Hoàng Địa, Nhân Địa và Trung Địa. Tên của phiến Hoàng Địa chính là do "thập tam thiên nhân" đặt ra.

Theo đây thì Hoàng Địa là vùng đất phía Đông Nam của Sinh Địa cũ và nó chính là vùng mà thập tam thiên nhân và thập tam tông chiếm được. Các bậc cao nhân bắt đầu dựa theo sông núi mà chia địa phận phiến thiên địa riêng biệt. Lại nói thì sau khi phân chia thiên địa xong, thập tam thiên nhân định hợp nhất cả phiến này lại thành một tông phái, một quốc gia như đã định nhưng vì diện tích của nó quá lớn khó thể dung hợp lại nên họ vẫn để như cũ và lập nên thập tam quốc độc lập về chính trị nhưng cùng một liên minh quân sự. Nhất Xuân quốc là một trong số thập tam quốc này.

Nhân Địa là vùng đất phía Tây Nam của phiến Sinh địa cũ. Vùng này được sự thống chỉ của Vạn Tông minh với sự liên kết của nhiều quốc gia và tông môn, có tông môn thì chỉ bằng một góc của Kỳ Nhân các nhưng cũng có những thế lực không kém thậm trí còn hơn Kỳ Nhân các. Đén hiện tại thì cái Vạn Tông Minh đã dần tan giã nên các thế lực ở đây dần tạo thành những liên minh lớn khác. Trong các thế lực ở phiến Nhân Địa lúc này thì Phần Thiên Kiếm Tông là lớn nhất.

Trước kia Sinh Địa vốn là vùng sinh sống trung của nhiều tộc trong đó Nhân Yêu lưỡng tộc là mạnh nhất. Nhân tộc thì chỉ yếu chiếm cứ phía Nam Sinh Địa còn Yêu tộc lại chiếm một vùng lớn phía Tây bắc, những vùng còn lại đa phần là nơi giao lưu giữa nhiều tộc. Sau quãng thời gian nhân tộc đại chiến thì các tộc khác cũng phát triển không ngừng vì vậy hai phần ba phiến Sinh địa này đã bị nhiều tộc chi phối, trong đó cũng có cả nhân tộc nhưng ở đây Yêu tộc vẫn chiếm thế chủ đạo.

Mà theo địa lí thì phần phía bắc này của Sinh Địa lại tiếp giáp với hai phiến thiên địa lớn là Linh Địa và Tà địa, phía Nam là hai phiến Nhân địa, Hoàng địa nên nó dần có tên là Trung Địa.

https://thuviensach.vn

Xét tổng quan ngũ phiến thì hai phiến Nhân Hoàng là nhỏ nhất, cả hai phiến cộng lại cũng chỉ bằng nửa phiến Trung Địa mà thôi.

Diện tích tuy nhỏ nhưng hai phiến này lại có cách phát triển riêng biệt nên vẫn xuất hiện nhiều cao thủ nên vẫn công nhân là một trong ngũ phiến và sánh ngang với những phiến thiên địa khác. Nói là sánh ngang thôi chứ thực lực giữa các phiến thiên địa vẫn có sự chênh lệch. Mà sự chênh lệch này thì đã rất lâu không được kiểm chứng rồi!

Từ đó thế giới này được chia ra làm năm phiến thiên địa, lần lượt là Linh Địa, Tà Địa, Trung Địa, Hoàng Địa và Nhân Địa. Đây chính là cột mộc đánh dấu sự kết thúc Hoàng Nguyên kỷ bước sang Ngũ Phiến kỷ.

Liễu Thiên ngẫm nghĩ nhớ kỹ những gì mình đã đọc rồi cũng đứng dậy, hắn nhìn quanh rồi quay ra gọi Hà Minh: “Xong chưa? Chúng ta đi ăn cơm thôi, chiều còn phải đến võ đường!”

“Ừ! Cũng muộn rồi, chúng ta về thôi!” Hà Minh cũng đứng dậy gấp sách lại nói.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 19: Một Chiêu.

Cả hai trả sách xong thì liền hướng phòng ăn tân quán mà đi.

“Hôm nay thật cảm ơn ngươi!” Lúc này, Hà Minh vừa đi vừa dùng vẻ mặt cảm kích nói.

Liễu Thiên nhíu mày, hắn vẻ mặt không hài lòng nói: “Bạn bè gặp nạn mà không giúp thì gọi gì là bạn, mà huống hồ sáng nay vì ta mà người cũng phải phạt cùng còn gì!”

“Bạn bè thì không cần nghĩ nhiều! Đi ăn cơm thôi!” Liễu Thiên bá vai Hà Minh kéo đi.

Hà Minh mỉm cười, hắn không nói gì nhưng trong lòng thì lại cảm thấy rất ấm áp. Hắn chưa bao giờ có cảm giác như vậy, hắn khi này tự hỏi đây là bằng hữu chi giao ư, đây mới thực sự là bạn bè ư? Bạn bè chính là chia sẻ buồn vui ư? Có bạn là thế này ư?...

Ánh nắng trói trang trải dài khắp nơi, mặt hồ lăn tăn gợn sóng phản chiếu ánh nắng tạo lên những hình ảnh trói mắt, ở viền hồ những chiếc lá theo gió chao lượn rơi xuống mặt nước rồi lại theo làn nước dập dềnh trôi nổi không ngừng.

Tại dãy nhà ăn, ở một dãy bàn gần hồ, mấy người Liễu Thiên đang ngồi ăn trưa.

“Sao Hà Minh bị đánh? Bọn nào thế?” Tăng Nhất nhăn mày hỏi.

https://thuviensach.vn

“Không sao qua rồi! Chúng ta ăn cơm đi!” Hà Minh xua tay nói.

Liễu Thiên cũng gật đầu nói: “Ăn cơm thôi, mai kia luyện tập giỏi lên thì sẽ không còn kẻ nào động vào chúng ta nữa.”

Tằng Nhất có vẻ vẫn không bằng lòng bỏ qua nhưng thấy hai người Liễu Thiên không muốn nhắc đến thì hắn cũng không cố hỏi nữa.

Ba người lại bắt đầu ăn cơm, ăn cơm được một lúc thì Tằng Nhất nghĩ gì đó rồi liền nói: “Các ngươi có biết hôm nay ta đã biết nữ đệ tử tóc đỏ hôm qua là ai rồi!”

“Là ai?” Liễu Thiên cùng Hà Minh đều ngẩng lên hỏi.

“Thượng Quan Nhu Vân!” Tằng Nhất liền đáp.

“Phì!”

Liễu Thiên tý nữa thì phì cơm đang ăn ra người Tằng Nhất, hắn lắc đầu vẻ mặt không tin nói: “Nhu cái con khỉ, tính cách dữ dằn như sư tử hà đông ý!”

Tằng Nhất không biết sư tử hà đông là gì nhưng hắn biết chắc chắn không phải là một danh hiệu dễ nghe nên ngay tức khắc hắn bịt mồm Liễu Thiên lại nhỏ nhẹ nói: “Im nghe ta nói hết đã!”

Tằng Nhất lại nói tiếp: “Thượng Quan gia tộc chắc các ngươi cũng đã nghe qua?”

“Chưa!” Liễu Thiên lắc đầu đáp!

Hà Minh lúc này liền dùng mặt kể nể nói: “Cái này ta biết! Thượng Quan gia tộc là một trong ba gia tộc lớn nhất Nhất Xuân Quốc. Nghe nói gia chủ đương đại của Thượng Quan gia tộc là Thượng Quan Ngạo đã tiến vào đẳng cấp Vương giả rồi. Trong Kỳ Nhân các cũng có rất nhiều vị chấp sự,

https://thuviensach.vn

quản sự, trưởng lão là người của Thượng Quan gia tộc. Thế lực của gia tộc phải nói là quá lớn, chúng ta không thể biết hết về họ được.

“Nhưng không hiểu sao Thượng Quan gia tộc lại có người mười hai tuổi mới tiến nhập Kỳ Nhân các? Ta từng nghe nói những người của Thượng Quan gia tộc gia nhập Kỳ Nhân các đa số đều dưới mười tuổi, mà hầu như đều gia nhập vào bốn đội đặc biệt mà thôi?”

Lúc này, Tằng Nhất ăn một miếng cơm rồi liền giải thích: “Nhưng đúng lần này lại khác, Thượng Quan Nhu Vân là trường hợp đặc biệt. Ta nghe nói đâu nàng là tiểu công chúa của Thượng Quan gia tộc. Cao tầng của Thương Quan gia chính vì sợ nàng ra nhập cuộc sống tự lập quá sớm nên lại xảy ra bất trắc nên đã để đến bây giờ mới đưa nàng đến Kỳ Nhân các.

Đồng thời đi cùng nàng cũng có bốn nữ đệ tử của Thượng Quan gia tộc nữa. Còn vấn đề tại sao vào cung này thì ta không rõ!”

“Thế thì có gì mà đáng sợ cơ chứ, chỉ dựa vào gia tộc mà thôi.” Liễu Thiên nghe một hồi thì bĩu môi nói.

“Nói vậy không đúng!” Tằng Nhất lắc đầu lại nói: “Nàng ta đã đạt đến Khai Minh cảnh rồi. Nghe nói công pháp tu luyện cũng rất cao thâm, mà lại có thể dùng được cả dị thuật nhị giai hệ kim nữa.”

“Dị thuật nhị giai, hệ kim!” Hà Minh nghe vậy giật mình lẩm bẩm.

“Sao lợi hại lắm à?” Liễu Thiên quay sang Hà Minh hỏi.

“Trong dị thuật có chia ra làm ba nộ tuyến là ngũ hành, ngoại thiên và nội thể.”

Hà Minh giải thích: “Mà trong ngũ hành thì mỗi nguyên tố đều có đặc thù riêng của mình nhưng Kim hệ thì khó tấn cấp nhất. Dị thuật nhị giai hệ

https://thuviensach.vn

kim đều rất kinh khủng, nếu như đem nó so sánh với các hệ khác thì hơn hẳn một tầng sức mạnh.”

“Không chỉ có vậy, tu luyện dị thuật hệ kim nghe nói phải chịu rất nhiều đau khổ, đồng thời cũng phải có thiên phú dị bẩm mới có thể luyện được nhị giai trở lên!” Tằng Nhất lại nói thêm.

“Nghe rất ghê gớm a! Nhưng phải xem qua một lần mới biết được!”

Liễu Thiên gật đầu nói sau đó lại cảm thấy khó hiểu hỏi: “Đã Khai Minh cảnh thì sao còn phải học một năm như chúng ta?”.

“Đây là quy tắc! Dù Thượng Quan gia tộc hay kể cả con cháu của tông chủ cũng phải làm theo. Không một đệ tử nào tiến vào nội môn mà chưa qua một năm đào tạo cơ bản cả ở Ngoại Môn cả.” Hà Minh liền nói.

“Có một điều không hiểu là tại sao nàng lại vào đội mười hai này? Theo lý những người có cảnh giới cao hơn nhiều lần so với tiêu chuẩn thì phải vào Tứ Tượng đội mới đúng!” Tằng Nhất lúc này lắc đầu lại một lần nữa nghi vấn việc Thượng Quan Nhu Vân xuất hiện ở đội mười hai này.

Thế là cả ba cùng suy tư một hồi!

Liễu Thiên bỗng nhiên cười rồi nói: “Suy nghĩ nhiều làm gì, từ sau tránh ra là được. Chúng ta cứ tu luyện chăm chỉ sẽ có ngày…”

“Mọi người chạy đi đâu thế kia?”Liễu Thiên đang nói thì nhìn ra hướng xa thấy mọi người đang lũ lượt chạy đi đâu đó.

“Ăn xong chưa chúng ta đi xem náo nhiệt chút?” Tằng Nhất thì lại đứng dậy nhìn theo rồi quay lại hỏi.

“Xong rồi! Đi thôi!” Hà Minh cũng đứng dậy hào hứng nói.

https://thuviensach.vn

Thế là cả ba rất nhanh chạy theo mấy đệ tử khác hướng ra quảng trưởng của ‘cung’ chạy đi.

Quảng trường lớn mà đám người Liễu Thiên đang đi đến nằm ở trung tâm của cung, hai bên của nó là hai khu tập luyện, mỗi khu rộng tầm mười mẫu cho đệ tử hai bên tân quán và thường quán luyện tập.

Quảng trường này rộng tầm hai mẫu được nát đá hoa cương đỏ nhạt, ở giữa có một cái đài tròn cao hơn mét, rộng hơn ba mươi mét vuông.

Đi qua học đường, chạy qua thư viện, đi qua sân tập của võ đường, cả ba người Liễu Thiên cũng đã nhìn thấy quảng trường này.

Có điều là lúc này ở đó đang có rất nhiều người đứng xem mặc kệ ánh nắng gay gắt của buổi trưa mọi người vẫn đang chăm chú không ai có ý định rời đi cả. Không những không có người rời đi mà càng lúc mọi người lại đến càng đông!

Xác nhập vào vòng tròn lớn mấy trăm người này, ba người Liễu Thiên hướng ánh mắt về phía trung tâm của quảng trường nơi có nhiều người đang tụ tập quanh một võ đài.

Lại nói đến võ đài giữa quảng trường này thì đó chính là nơi những đệ tử trong “cung” tỷ thí với nhau. Mà trong cung cũng có rất nhiều chỗ khác có thể tỷ thí nhưng nếu là đệ tử Tân quán đánh với Thường quan thì nhất định phải lên trung đài này.

Lúc này, trên đài giữa quảng trường có hai người, một nam một nữ đang đứng. Nam là một đệ tử tầm mười năm mười sáu tuổi, tên này có hai mắt dài hẹp, cái miệng khá rộng cùng một cái mũi cao nhọn làm cho hắn có một vẻ mặt đầy gian trá xảo quyệt.

Thiếu niên này thân mặc một bộ đồng phục xanh trắng giống như đám người Liễu Thiên, nhưng có điều khác là ở trên ống tay áo bên trái có thêm

https://thuviensach.vn

một viền xanh nữa. Như vậy chứng tỏ tên này là đệ tử bên thường quán. Mà những kẻ bên thường quán như tên này đều học xong một năm cơ bản và đang luyện tập và chờ ngày đủ thực lực thi thành nội môn đệ tử. Để so sánh với đám đệ tử mơi nhập môn thì mấy tên bên thường quán này mạnh hơn nhiều.

Đối diện thanh niên bên Thường quán kia là một nữ đệ tử tầm mười hai mười ba tuổi, nàng mặc một bộ đồng phục như bao đệ tử khác, tên ống tay trái có ký hiệu của chi một. Nàng có gương mặt thanh tú, mắt to ngây thơ, môi hồng dễ thương, nước da trắng hồng đầy sức sống, mái tóc màu đỏ dài đến ngang lưng, dáng người nho nhỏ mảnh khảnh của một nữ nhi mới lớn.

Khi này, nàng đứng trên đài ánh mắt nhìn vu vơ về phía trước. Một gương mặt xinh đẹp bình thản vô tư cứ như chuyện trên đài không liên quan gì đến nàng vậy.

"Là nàng!" Cả ba người Liễu Thiên đều lẩm bẩm.

Tiểu cô nương trên đài chính là Thượng Quan Nhu Vân mà mấy người bọn hắn vừa bàn đến.

“Hôm nay sẽ được xem sức mạnh của nàng rồi!” Liễu Thiên lúc này thầm chờ đợi.

“Đúng là nàng, lại gặp rồi quả nhiên là có duyên mà!” Tằng Nhất khi này lại cao hứng nói.

“Duyên cái đầu ngươi à? Ai ở đây mà chả gặp nàng, ngươi thì có duyên với phận gì chứ!” Hà Minh liền bĩu môi nói.

“Haha! Tên này, người phải để ta tự sướng tý chứ!” Tằng Nhất khẽ cười rồi tỏ vẻ trách móc Hà Minh.

https://thuviensach.vn

Trời giữa trưa ánh nắng vàng gay gắt nhưng điều đó không làm cho những người vây quanh võ đài nản chí. Ở đây ai đấy đều quên mất điều kiện thời tiết mà chỉ quan tâm đến hai người đang đứng ở trên đài mà thôi. Tất cả đều hào hứng bàn luận rồi ầm ầm cổ vũ cho hai người sắp tỷ thí kia.

Thế rồi mọi người xung quanh sôi trào thì bỗng im lặng bởi vì Thượng Quan Nhu Vân đã ra hiệu.

“Ngươi muốn tỷ thí cùng ta?” Nàng nhìn thiếu niên đối diện hỏi.

“Tại hạ Trương Dương Du, ta Nghe nói Thượng Quan tiểu thư đã đạt Khai Minh cảnh, đồng thời cũng tu luyện được một số dị thuật nhị giai. Mọi người nói rằng nàng là đệ nhất ngoại môn đệ tử nhưng ta không tin? Vì vậy mới mạo muội mời tiểu thư ra đây để phân cao thấp!” Tên thiếu niên kia liền giới thiệu rồi dùng ánh mắt khiêu khích nói.

“Được! Ta không muốn chứng minh là đệ nhất đệ nhị gì nhưng ngươi đã muốn tỷ thí thì ta sẽ tiếp ngươi. Mà không chỉ ngươi, trong đám Thường quán các ngươi bất kể là ai muốn tỷ thí, ta đều tiếp. Nhưng phải nói trước các ngươi rất có thể sẽ chết đó.” Thượng Quan Nhu Vân nghe vậy khẽ gật đầu đáp rồi lại bình thản nhìn thiếu niên đối diện rồi nhìn quanh cả đám đệ tử bên Thường quán giọng điệu âm trầm nói. Thương Quan Nhu Vân lúc này đã quyết định, nàng tuy không muốn nổi trội nhưng không thể lúc nào cũng để mấy kẻ kia làm phiền. Nàng muốn dùng một trận đánh này làm cho mọi người không ai dám có ý nghĩ làm phiền nàng nữa.

“Ngươi nói gì!”

“Để ta…”

“Lùi lại!” Phía đối diện, cả đám đệ tử bên Thường Quán nghe vậy thì nhao nhao lên nhưng Trương Dương Dư kia rất nhanh ngăn lại rồi lại dùng ánh mắt sắc bén nhìn Thượng Quan Nhu Vân đề nghị: “Chúng ta ba chiêu định thắng thua đi!”

https://thuviensach.vn

“Không cần đến ba chiêu, một là đủ rồi!” Thượng Quan Nhu Vân lắc đầu cười nhạt rồi đưa tay ra trước nói.

“Nói không thì ta cũng làm được!” Trương Dương Dư nghe vậy thì tức giận quát lớn rồi hai tay đẩy ra trước, hai chân trung xuống như đứng tấn vậy.

"Bùng!" Lúc này, một màn khi từ người Trung Dương Dư chàn ra cùng với đó chân nguyên vận chuyển từng luồng tỏa ra ngoài tạo thành một vụ khí mờ mờ bao bọc lấy cơ hắn. Khi này, hai tay hắn thì đang liên tục kết ấn như sắp tạo ra thứ gì đó.

Thấy một màn này, Thượng Quan Nhu Vân vẻ mặt không đổi mà miệng chỉ lẩm bẩm gì đó.

“Đánh rồi, Trương Dương Dư tức giận rồi!”

“Thương Quan Nhu Vân tuy đạt Khai Minh cảnh rồi nhưng không biết khả năng chiến đấu thì thế nào?”

“Ta nghĩ chắc cũng chỉ bình thường thôi, một nữ nhi tuổi mười một mười hai đạt Khai Minh cảnh đã là quá yêu nghiệt rồi.”

“Ta thì không nghĩ vậy!”

Mọi người dưới đài thấy hai người bắt đầu giao thủ thì thi bàn tán.

Bên mấy nữ đệ tử đi theo Thượng Quan Nhu Vân thi chỉ đứng cười nhạt không ai nói gì. Xem ra họ rất tin tưởng vào Thượng Quan Nhu Vân.

“Đánh thắng nàng! Cho nàng thấy sự lợi hại của chúng ta!”

“Cố lên! Không thể để thua một nữ nhi được!”

https://thuviensach.vn

Lúc này, mấy tên bạn bè của thiếu niên tên Trương Dương Du kia thì thi nhau hò hét cổ vũ.

Tằng Nhất đứng trong đám đông chăm chú nhìn, hắn lẩm bẩm: “Không biết có được nhìn thấy dị thuật nhị giai hệ kim không nữa?”

Hà Minh thì phải hơi kiễng lên để nhìn, hai mắt mở to không chớp nhìn về phía trước.

Liễu Thiên thiên thì giống như Tằng Nhất cả hai đều cao hơn những đệ tử ở đây một cái đầu nên rất thoải mái đứng nhìn.

Trên sân, Trương Dương Dư hai tay vận chuyển nguyên thần liên tục, sau khi kết ấn đã xong thì miệng hắn quát lớn.

“Phục Yêu Hỏa Quyền. Đệ nhất thức Xuyên Tâm Hỏa!”

Theo tiếng thét Một nắm đấm bằng lửa cực lớn phóng ra.

Nắm đấm cháy bùng bùng lao đi cực nhanh bao chùm trước mặt Thượng Quan Nhu Vân.

Hỏa mang lan tỏa, hỏa quyền chưa phóng đến nhưng mái tóc của Thượng Quan Nhu Vân đã bay bay. Mà lại nói lúc này, nhìn ngọn lửa bay đến mọi người đều chăm chú hồi hộp thay cho Thượng Quan Nhu Vân. Thế nhưng ngay cả khi hỏa câu chỉ còn cách người hơn mét thì Thượng Quan Nhu Vân vẫn ung dung không để ý mấy.

Tưởng chừng hỏa mang từ hỏa quyền sẽ công kích vào người Thượng Quan Nhu Vân đã khiến toàn trường hít thở không thông, tất cả đều chố mắt nhìn một cảnh trước mặt.

Thế nhưng đúng là "hoàng đế không vội thái giám lại gấp!" Lúc này hỏa mang vừa đến, Thượng Quan Nhu Vân chợt động, nàng đưa tay phải lên,

https://thuviensach.vn

ngón tay trỏ thon dài của nàng điểm ra trước một cái vừa kịp đón hỏa quyền đánh đến.

Lúc này, theo đầu ngón tay của Thưởng Quan Nhu Vân một luồng nguyên thần nhỏ xuất hiện rồi bùng nổ tạo thành một luồng khí ba động chùm lên Hỏa quyền.

"Phụt!"

Chỉ trong một tích tắc hai thứ va chạm hỏa quyền đã bị thủi cho biến mất không dấu vết, mà nguyên thần tạo thành khí mang của Thượng Quân Như Vân vẫn tiếp tục phá về phía Trương Dương Dư.

Trương Dương Dư thì gần như không để ý mà liên tục đánh ba quyền nữa.

Thế nhưng không giống quyền kình trước, cả ba Hỏa quyền tiếp theo hình dạng biến đổi thành ba con đại ưng ấp đến, chúng bay nhanh hơn, diện rộng hơn nhưng đáng tiếc là khi vừa chạm vào luồng sáng đối diện thì đều tự động phân rã. Luồng sáng như nguồn năng lượng vô tận, nó chiếu qua ba con hỏa ưng rồi phóng đến trước mặt Trương Dương Dư.

Nói thì chậm nhưng diễn ra lại rất nhanh.

Luồng chân khí kia ập lên người Trương Dương Du, nó nuốt trọn hắn, trong khoảnh khắc này hắn chỉ kịp đưa hai tay ra trước người để đỡ mà thôi.

“Ầm! Roạt!”

Khi ánh sáng va chạm với Trương Dương Du thì một tiếng nổ lớn vang lên, luồng sáng biến mất nhưng Trương Dương Du cũng bị đánh bay ra ngoài, hắn bị kéo lê trên mặt đài một đoạn hơn năm mét mới dừng lại.

https://thuviensach.vn

Tuy nhiên nhìn vẻ mặt hắn lúc này thì thấy nổi đầy gần xanh, miệng thì có tơ máu tràn ra. Lại nói quần áo trên người hắn đã bị đánh rách nhiều chỗ, đầu tóc cũng sơ sác không còn gọn gàng như trước.

Một cảnh như vậy diễn ra chỉ trong vài giây đã làm cho không khí ở đây thay đổi.

Lúc này mọi thứ yên tĩnh đến lạ thường, im lặng đến nỗi kim rơi cũng có thể nghe thấy được. Không còn tiếng la hét cổ vũ, không còn tiếng bàn luận, mọi âm thanh đều biến mất.

Toàn trường chết lặng, không ai nói gì, tất cả đều quá sốc về kết quả vừa rồi. Cùng là Khai Minh cảnh nhưng sao lại chênh lệch nhiều vậy? Đây chính là người của một đại gia tộc ư? Đó chính là những câu hỏi được mọi người ở đây đặt ra nhiều nhất lúc này.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 20: Ngũ Hành Nguyên Tố.

Với một màn vừa rồi thì tất cả mọi người đều có suy nghĩ khác nhau nhưng qua nét mặt thì đa số đều tỏ ra kính sợ Thượng Quan Nhu Vân.

Còn nghĩ về tên Trương Dương Dư thì đa phần đều cho rằng tên này tự làm tự chịu, cứ nghĩ mình là nhân tài nên muốn làm một trận để lấy danh tiếng. Nhưng kết cục của hắn thì hoàn toàn thảm bại!

Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng không ai dám cười hắn. Vì ở độ tuổi của hắn tiến vào được Khai Minh Cảnh chắc chắn không phải dạng người bất tài vô dụng. Hắn thua là do đối thủ của hắn quá mạnh nên chưa có cơ hội thể hiện bản lĩnh mà thôi.

Lúc này, ba người Liễu Thiên cũng đứng đó ngơ ngác, cả ba đều cảm thấy may mắn khi hôm qua đã chạy đủ nhanh. Khi đó nếu mà có ý định ngang ngạnh đánh lại thì đúng là ăn đủ rồi!

Trên sân lúc này Trương Dương Dư quần áo rách nát đứng đó, trên người hắn còn nhiều vết xước đang dâm dấm máu, gương mặt mặt nhăn nhó như rất gắng gượng mới có thể đứng đậy được vậy.

“Quả nhiên ngươi rất lợi hại! Nhưng vẫn chưa kết thúc đâu!” Trương Dương Dư hai tay nắm quyền đưa lên, vẻ mặt thì đày dữ tợn nói. Nhìn bộ dạng của hắn hình như vẫn muốn tiếp tục chiến đấu.

https://thuviensach.vn

Thế nhưng Thượng Quan Nhu Vân lại không quan tâm mà quay người rời đi, nàng không thèm nhìn Trương Dương Dư đến một lần.

“Khốn kiếp! Nha!” Thấy biểu hiện coi thường của nàng, Trương Dương Du tức giận gương mặt vặn vẹo hét lớn rồi lao về hướng Thượng Quan Nhu Vân hai tay lại kết ấn định dùng một dị thuật gì đó.

“Ồ!”

Mọi người xung quanh đài lúc này cùng ồ lên một tiếng, ánh mắt thì đều mở lớn nhìn lên đài.

Trên đài, Trương Dương Du bỗng nhiên đứng yên bất động, vẻ mặt thì trắng bạch không còn giọt máu, mồ hôi từ từ chảy xuống những vết xước trên mặt, ánh mắt đang sợ hãi nhìn xuống cổ.

Chẳng biết từ khi nào mà ở cổ hắn có một thanh trường kiếm đang kề vào, thanh kiếm đung đưa qua lại, mũi kiếm nhọn hoắt bất cứ lúc nào cũng có thể lấy mạng hắn.

Nhìn kỹ lại thì đó là một thanh trường kiếm dài hơn mét, bề rộng của nó cũng phải tầm năm phân, toàn thân đen nhánh, thân kiếm có hòa văn mờ mờ, mũi kiếm nhọn hoắt. Điều đặc biệt là thanh kiếm này không có người cầm, nó bay lơ lửng trên không và được Thượng Quan Nhu Vân điều khiển bằng hai ngón tay.

Nhìn sang phía Thượng Quan Nhu Vân thì thấy ánh mắt của nàng lúc này đầy sát khí, hình như nàng thật muốn ra đưa lưỡi kiếm kia cắt qua nhưng lại có gì đó làm nàng dừng lại.

“Tiểu thư đừng!” Một nữ đệ tử thấy cảnh này thì vội kêu lên.

Toàn trường rất nhiều người cũng đang lo lắng cho Trương Dương Dư nhưng cũng có một số muốn xem Thương Quan Nhu Vân khai kiếm giết

https://thuviensach.vn

người.

Trong tông môn tuy nói là tỷ thí không được sát hại động môn nhưng cái này là do Trương Dương Dư manh động nếu có xẩy ra cái gì thì Thượng Quan Nhu Vân cũng chỉ tự vệ chính đáng nên nàng cũng bị trách phạt nhẹ một hồi là cùng. Lại nói với thân phần thiên tài cùng gia tộc phía sau thì nỡ tay giết một người thì đã làm sao?

“Đây chính là chiêu thuộc hệ kim, nhìn tình trạng này chắc chắn là nhị giai rồi! Dùng nguyên thần liên kết biến đổi thành hình dạng của kim loại rồi điều khiển từ xa. Như vậy nguyên thần đã biết đổi theo kim tính và nó sẽ có tính cứng rắn và sát thương của kim loại nhưng lại có thể tùy tâm sử dụng. Nhưng xem ra dùng cái này cũng tốn không ít nguyên thần!” Liễu Thiên đứng ngoài thầm phán đoán và đánh giá về thanh kiếm đang bay lơ lửng kia.

Mà hai người Hà Minh và Tằng Nhất cũng đang tự có suy nghĩ riêng của mình.

Mọi người thì bàn tán to nhỏ, trên đài thì sự sống chết của Trương Dương Dư chỉ phụ thuộc vào một ý niệm của Thượng Quan Nhu Vân.

Thế nhưng cuối cùng thì Thượng Quan Nhu Van cũng không có ra tay, nàng thu hai ngón tay lại. Ngay tức khắc thanh kiếm trước cổ Trương Dương Dư cũng tan biến trong không trung. Điều này làm Trương Dương Dư thở phào một hơi rồi ngồi xụp xuống.

Hôm nay hắn đã thất bại hoàn toàn trước Thượng Quan Nhu Vân!

“Nếu người muốn chết thì cứ việc thử thêm một lần nữa!”

Thượng Quan Nhu Vân liền xoay người rời khỏi đây, trước khi đi nàng còn đe dọa một câu. Đám nữ đệ tử kia cũng rất nhanh đi theo nàng. Ở lại

https://thuviensach.vn

trên võ đài chỉ còn Trương Dương Dư đang ngây ngốc không biết truyện gì xảy ra.

Mọi người lúc này bắt đầu bàn tán lớn hơn, đa phần là vui vẻ khi thấy người khác gặp họa, chỉ có một số người là bạn của Trương Dương Dư là tỏ vẻ lo lắng đi lên an ủi hắn mà thôi.

Thượng Quan Nhu Vân rời khỏi đây không lâu thì cả quảng trường này cũng giải tán, ai về nhà đấy chẳng ai để ý đến Trương Dương Dư nữa. Ba người Liễu Thiên cũng theo đoàn người đi về phía chi của mình.

“Ngươi thấy sao?” Đang đi, Hà Minh quay sang hỏi Liễu Thiên.

“Thật lợi hại, chúng ta đúng là không bằng một phần!” Liễu Thiên xuy nghĩ lại cảnh tượng vừa rồi nói.

“Thanh trường kiếm kia nếu ta đoán không nhầm thì đó là chiêu Kiếm Động một trong những chiêu dị thuật nhất giai hệ kim.” Lúc này, Tăng Nhất đưa ra đánh giá của mình.

“Nhất giai đã đáng sợ như vậy?” Liễu Thiên há hốc mồm hỏi.

“Đúng vậy! Hệ kim này nghe nói không ai tu luyện được tam giai cả!” Hà Minh đi bên cạnh giải thích.

“Mà dị thuật hệ kim biến đổi khôn lường, ở cấp độ Linh Cơ cảnh ngay cả tâm pháp cũng không thể luyện thành được!” Tăng Nhất lại bổ sung.

“Thế hệ thủy thì sao?” Liễu Thiên hỏi.

“Hệ thủy tính nhu đa số dị thuật của nó đều dùng để phụ trợ phòng thủ, trị thương, rất ít dị thuật tấn công. Một số dị thuật hệ này mang tính mê hoặc ảo giác hoặc vây khốn. Muốn luyện tốt hệ thủy thì là người phải có

https://thuviensach.vn

khả năng vận chuyển nguyên thần tốt, đồng thời phải có tính cách trầm ổn không bồng bột cẩu thả mới được!”

Hà Minh tiếp tục giải thích.

“Xem ra hệ thủy này ta không hợp rồi!” Liễu Thiên nghe đến mấy yêu cầu của hệ thủy thì lắc lắc đầu nói rồi lại nhớ ra gì đó hỏi: “Thế mấy hệ kia?”

“Nếu ta giải thích cũng không tường tận, tốt nhất ngươi nên đến hỏi trưởng lão hoặc đọc sách thì hơn!” Hà Minh có vẻ mệt, hắn không muốn giải thích nữa.

“Thôi giải thích luôn cho ta đi, đằng nào cũng mất công!”

Liễu Thiên năn nỉ, hắn không muốn hỏi trưởng lão chút nào, đọc sách thì lại càng không hay bằng việc bạn bè đàm đạo với nhau. Vì đàm đạo chỗ nào không hiểu có thể hỏi luôn, chỗ nào cảm thấy không đúng thì có thể tranh luận. Như vậy sẽ tốt hơn nhiều so với việc đọc sách và hỏi trưởng lão.

Hà Minh thấy bộ dạng chờ đợi của Liễu Thiên thì thở dài nói: “Thôi được, nhưng chúng ta về phòng đã, ở đây chết nắng mất!”

Về đến chi của mình, cả ba tụ tập tại phòng của Tằng Nhất, cả ba đang ngồi trên giường vừa uống trà vừa nói chuyện.

Nào nói qua về các loại dị thuật đi xem nào!” Liễu Thiên tỏ vẻ sốt ruột nói.

Hà Minh thì lại điềm tĩnh vô cùng, hắn ngồi quanh chân khẽ nhâm nhi một ngụm nước rồi mới từ từ nói: “Đầu tiên phải nói đến dị thuật là gì đã.”

“Dị thuật là một dạng sức mạnh mà người sử dụng biến đổi chuyển hóa hay luyện chế từ nguyên thần mà ra. Nó có thể chuyển biến thành lửa,

https://thuviensach.vn

nước, đất, đá, cây cối, sinh vật,…mọi thứ, miễn sao có thể tăng lên tính hiệu quả trong chiến đấu.

Công đoạn và cách thức thi triển hay cách vận hành nguyên thần của mỗi chiêu dị thuật là khác nhau. Dị thuật có rất nhiều loại và vô vàn kiểu biến hóa vì vậy mà tùy thuộc vào cách vận hành của từng người mà dị thuật sẽ đem lại hiệu quả tương ứng!”

Hai người Liễu Thiên vẫn chú ý lắng nghe, Hà Minh lại ung dung nói.

“Dị thuật rộng lớn vô cùng nhưng tổng thể vẫn chia làm ba dạng chính là ngũ hành, ngoại thiên và nội thể. Ngũ hành thì gồm năm nguyên tố là: kim, mộc, thổ, thủy, hỏa. Ngoại thiên là những dạng khác tồn tại trong thiên nhiên như phong, lôi, băng, thạch, khí, quang, âm, vv, ... những loại dị thuật này khá hiếm thấy.

Nội thể là những dạng dị thuật nhằm biến đổi cơ thể, có thể là tăng tốc độ, tăng phản xạ, tăng cường độ thân thể, nói chung mọi biến hóa đều trong tầm liên hệ với thực thể và chỉ diễn ra trong cơ thể. Loại này thích hợp cho một số người luyện thể.”

“Ngoài ra còn một số phân loại khác sau này các ngươi sẽ gặp ta giờ có nhắc đến cũng không ai hiểu.”

Liễu Thiên hai mắt chăm chú, hắn lại dục: “Nói tiếp đi, các hệ trong ngũ hành đó.”

Hà Minh nhìn thấy vẻ chăm chú của hai người không thể không tiếp tục.

“Hệ kim và thủy thì ta cũng đã nói qua rồi! Hệ Hỏa là một hệ có dị thuật dễ tu nhất nhưng lại đa dạng nhất. Hệ hỏa có sức sát thương cao, dùng công kích làm chủ đạo, những dị chiêu của hệ này đa số dùng để công. Đồng thời nó cũng có một số tác dụng khác trong đó tiêu biểu chính là luyện dược. Dược sư chính là nhưng người chuyên tu hệ hỏa.

https://thuviensach.vn

“Hệ hỏa tu luyện thì đơn giản nhưng để đạt đến cực điểm thì lại khó hơn các hệ khác vì trong hỏa thuật có cửu đại dị hỏa cái nào cũng thập phần bá đạo mà không phải ai cũng luyện được. Trong cửu đại dị hỏa thì ta chỉ biết có mấy cái như là Diệt Chân hỏa chuyên công phá nguyên thần, Hắc Linh hỏa kích phát tiềm lực cơ thể, La Hỏa diệt phá không gian, Dịch Nham Hỏa là dạng lửa đặc thù ta chưa nghe đến công dụng của nó nhưng hình như nó ở dạng lỏng. Mấy loại còn lại đều nghe qua nhưng chưa biết về chúng như Bích Quang hỏa, Bất Diệt hỏa, Huyền Dương hỏa, Xích Huyết hỏa và cuối cùng là Vô Diện hỏa.” Hà Minh dựa vào những gì đã biết mà kể ra một thôi một hồi.

“Hệ hỏa thật là rộng lớn a!” Cả hai người Liễu Thiên nghe vậy đều không khỏi cảm thán.

“Ta mai kia sẽ tu luyện đủ cả cửu đại dị hỏa!” Liễu Thiên lúc này liền ba hoa.

“Ta cũng vậy! Hà hà! Hai chúng ta sẽ là hai vị Hỏa Lão đại thừa!” Tằng Nhất cũng hứng khởi mà cười nói.

“Sao các ngươi muốn nghe tiếp không?” Thấy hai tên này tự sướng đến phát khùng thì Hà Minh liền gằn giọng hỏi.

“Không sao! Không sao! Ngươi nói về hệ khác đi!” Liễu Thiên và Tằng Nhất nghe vậy dừng cười vội lắc đầu nói.

“Hừ! Suốt ngày suy nghĩ viển vông, ở với hai ngươi thật mệt mà!” Hà Minh hừ một cái tỏ vẻ buồn bực nói nhưng cuối cùng hắn vẫn tiếp tục nói về các hệ khác:

“Tiếp là hệ thổ, dị thuật hệ này mang tính trung hòa, nhưng vẫn nghiêng về thủ nhiều hơn. Hệ thổ nếu đọ cứng rắn không bằng kim, nhu mềm linh động không bằng thủy, sát thương không bằng hỏa, kỳ bí không bằng mộc. Nhưng hệ thổ có một đặc điểm ưu việt đó là khi đạt đến đẳng cấp cao thì nó

https://thuviensach.vn

có thể khắc chế đa số các loại dị thuật khác. Còn khắc chế thế nào thì ta cũng chịu, trong sách không có nói còn ta thì chưa luyện được dị thuật nào nên càng không biết!"

"Cao cấp thì lợi hại ở điểm gì? Chẳng nhẽ phun ra cả một núi đất về phía đối thủ?" Liễu Thiên nghi hoặc, hắn cảm thấy hệ thổ này thật yếu.

Tằng Nhất liền nói: "Cái này cũng không nhất định, mỗi người có một cách sử dụng khác nhau, thổ hệ không có nghĩa là phải dùng đất."

"Cũng đúng!" Liễu Thiên gật đầu không tranh luận vấn đề thổ hệ nữa mà lại quay sang hỏi Hà Minh: "Thế hệ mộc kỳ bí ở chỗ nào?"

Hà Minh lúc này lại uống một ngụm ước rồi đáp: "Ngũ hành đều là vật chết chỉ mộc là vật sống! Các ngươi nghĩ xem nó có đặc biệt không?"

Cả hai người Liễu Thiên ngồi xuy tư một hồi. Quả nhiên đúng như vậy, trong ngũ hành mọi nguyên tố đều là vật chết, hay nói cách khác chính là chúng không thể tự sinh trưởng và phát triển được. Riêng chỉ có mộc hệ lại khác, nó tồn tại ở hai dạng là sống và chết. Sống chính là cây cối thực vật, chết chính là các loại gỗ.

Nhưng nếu dị thuật mà thi triển ra gỗ thì đúng là hơi vô dụng, chỉ có thể là cây cối mới có thể có sức mạnh to lớn mà thôi.

Hà Minh lại nói: "Hệ mộc này thực chất không phải ai cũng có thể luyện được, điều kiện của nó còn khó hơn cả hệ kim, muốn bắt đầu tu luyện dị thuật loại này thỉ phải đạt đến Hoành Không cảnh hoặc ngươi có thiên phú dị bẩm có thể luyện một bố công pháp đặc biệt gì đó mà a cũng không biết tên."

"Hoành Không cảnh! Đùa chứ khi đó thì mấy cây cối liệu còn ăn thua không?" Liễu Thiên cảm thấy khó hiểu liền hỏi.

https://thuviensach.vn

“Cái này thì không rõ ta cũng chỉ đọc sách mà thôi!” Hà Minh lắc đầu nói.

Tằng Nhất chuyển qua chủ đề khác: “Thôi biết thế là được rồi, học cái gì cũng phải từ từ. Trước tiên hãy cứ lo xong một năm này đi đã, những thứ đó từ từ học tập là được!”

"Ừ! Chúng ta hãy nói về buổi chiều này đi!"

Sau một hồi thì cả ba bỏ qua vấn đề dị thuật mà bắt đầu nói về vụ tập luyện võ thuật vào buổi chiều.

…

Chiều đến, bây giờ tầm ba giờ chiều, nắng vàng trải khắp muôn nơi.

Lúc này tại cung chữ Càn, trên sân tập lớn của Tân quán có mười nhóm người, mỗi nhóm hơn hai mươi người đang chia ra đứng trải đều các vùng trên sân. Liễu Thiên cùng những đồng môn trong chi sáu của hắn đang đứng tấn bên một góc sân phía Đông. Nói là góc sân nhưng cái sân tập này rộng hơn một hecta nên chỗ góc này cũng rất rộng. Hai mươi đệ tử chi sáu đứng tản ra mà cũng chưa chiếm hết một phần ba góc sân này.

Nói đến việc mỗi đội ra một góc sân này thì chính là chỉ thị của vị trưởng lão chủ quản Võ đường trong cung. Tầm hơn một tiếng trước, cả “cung” tập trung lại và vị trưởng lão điều khiển võ đường trong cung đã ra và phổ biết cho đám đệ tử hiểu một chút về các kỹ năng chiến đấu chính rồi chỉ thị các chấp sự dẫn chi của mình ra một góc luyện tập.

Mà nội dung vị trưởng lão kia phổ biến cũng rất hữu ích và là căn cơ tu luyện mà mọi để tử cần phải lắm được.

Vì vậy mà lúc này Liễu Thiên đang tập luyện trên sân nhưng trong đầu vẫn cố gắng tổng hợp những thứ cơ bản vừa được học từ vị trưởng lão kia.

https://thuviensach.vn

Hắn cố gắng đọc lại ghi nhớ một lần:

“Trong chiến đấu của dị giả có phân chia ra làm ba loại là chiến đấu thân thể, nguyên thần và linh hồn. Tuy chia ra như vậy nhưng khi chiến đấu bằng thân thể hay thể thuật thì vẫn cần có nguyên thần vận hành, linh hồn điều khiển. Khi dùng nguyên thần chiến đấu thì vẫn phải cần thân thể để thi triển, linh hồn điều khiển. Khi chiến đấu bằng linh hồn (thần niệm) thì cũng cần có thân thể và nguyên thần hỗ trợ.

Ba thứ được chia ra nhưng lại liên quan chặt chẽ với nhau, dù là trong dạng chiến đấu nào thì cũng phải có cả hai thứ còn lại.

Chiến đấu bằng thân thể hay thể thuật thì chủ yếu là dùng thân thể công kích, các đòn công kích sẽ là các loại võ công quyền cước, hay các loại vũ khí. Ở trường hợp này nguyên thần nội thể mà không phát ra bên ngoài.

Chiến đấu nguyên thần là vận dụng nguyên thần thi triển ra lực công kích về đối phương. Công kích bằng nguyên thần có thể là dùng dị thuật hoặc là không. Dùng dị thuật thì biến đổi nguyên thần thành các dạng khác để thay đổi tính chất công kích. Không dùng dị thuật chính là ép nguyên thần ra bên ngoài rồi đánh về đối thủ, dùng chính nguyên thần căn bản không cần biến hóa gì cả mà công kích đối thủ theo dạng như quyền kình, kiếm khí căn nguyên,…

Chiến đấu linh hồn hay thần thức là dạng chiến đấu trừu tượng nhất, nó chính là mặt ý trí của mỗi người. Linh hồn là nhưng thứ sơ khai của con người, nó được gièn luyện qua từng sự kiện trong cuộc đời của mỗi người. Linh hồn một người khi sinh ra là như nhau nhưng qua quá trình luyện tập thì linh hồn dần tăng tiến. Linh hồn hay thần thức tăng tiến theo cường độ của ý trí và thể chất.

Khi đột phá cảnh giới thì ý trí của người đó cũng tăng lên và thể chất cũng tăng lên, vì vậy lực lượng linh hồn này cũng phụ thuộc vào tu vi. Linh

https://thuviensach.vn

hồn công kích là thứ rất khó học được, số bị tịch của nó cũng rất ít. Dạng chiến đấu này cũng rất hiếm gặp, bởi vì chỉ cần dùng một vài lần công kích linh hồn thì đã làm cho người sử dụng mất hết linh lực và không đủ minh mẫn để thi triển các dạng tấn công khác.

Ba dạng chiến đấu tuy phân ra nhưng lại có quan hệ phụ thuộc lẫn nhau, nhưng trong đó linh hồn vẫn là quan trọng nhất vì nó điều khiển cả hai dạng chiến đấu kia.

Ngoại môn đệ tử như Liễu Thiên thì chỉ luyện tập dạng thể thuật là chính. Trong thể thuật thì bước đầu chính là thể lực.

Nhưng xem biểu hiện của thân thể hồi sáng thì Liễu Thiên cảm thấy mình không tốt về mặt thể thuật này cho lắm.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 21: Tập Luyện Thể Lực.

Chi sáu có hai mươi đệ tử trong đó có nam có nữ nhưng nói về số lượng nam chiếm đến hai phần ba. Hai mươi đệ tử cả nam lẫn nữ đều chia làm hai hàng ngang và đang đứng tấn dưới cái nắng gay gắt cuối thu. Mà lại nói thì từ sớm chiều đến giờ đám đệ tự đã trải qua rất nhiều các bài tập vận động như cử tạ, chống đẩy, gập bụng, đứng lên ngồi xuống,... Và bây giờ tập đứng tấn này cũng là bài tập thể lực cuối cùng của buổi chiều.

Tổng quan thì kiểu luyện tập thể lực này cũng không khác nhiều với việc luyện tập thể lực ở Trái Đất chỉ có cái là cường độ quá cao nên người thường khó mà luyện tập được. Với đám người như Liễu Thiên thì được phép sử dụng nguyên thần cùng luyện tập để cơ thể quen với việc nguyên thần kích phát tiềm nằng. Chính vì vậy mà luyện tập liên tục cả buổi mà đám thiếu niên mới mười mấy tuổi vẫn còn trụ được đến bây giờ.

Quay lại với Liễu Thiên thì lúc này hắn đang đứng ở ở giữa hàng thứ hai và chẳng biết là hắn đã đứng được bao lâu nhưng nhìn bộn dạng của hắn thì không ổn cho lắm. Toàn thân hắn lúc này đang mồ hôi nhễ nhại, hơi thở thì dồn dập, chân tay cũng rung hết cả lên. Rất may là vừa rồi hắn vừa đứng vừa nghĩ về chút kiến thức cũ nên tạm thời quên đi cảm giác mệt mỏi nên mới duy trì đến bây giờ. Thế nhưng nhìn điệu bộ của hắn thì cũng chẳng duy trì được bao lâu nữa!

Mà nhìn sang đám nam đệ tử bên cạnh hắn thì lại đối lập hoàn toàn. Hơn mười tên, tên nào cũng bình thản đứng đó, tất cả chưa ai có biểu hiện mệt

https://thuviensach.vn

mỏi cả.

Rất may cho Liễu Thiên là trong đám nữ để tử cũng có một số nữ đệ tử hai chân đã rung lên, mồ hôi đầy đầu, mặt mũi thì nhăn nhó lại như sắp không chịu được nữa. Quả nhiên chỉ một chút thời gian đã có một hai nữ đệ tử bỏ cuộc ngồi xuống.

Lấy đó làm động lực, Liễu Thiên cố gắng hơn, hắn nhắn mày lại, toàn bộ sức mạnh dồn vào đôi chân tiếp tục đứng tấn, hắn quyết phải hơn đám nữ đệ tử trong chi.

Thời gian từ từ trôi, năm phút nữa qua đi, trong đám nữ đệ tử đã có thêm mấy người không chịu được mà khụy xuống.

“Thêm một người, hai, ba…” Liễu Thiên lẩm bẩm rồi lại tự nhủ phải đứng đó không được ngã, hắn sắp đạt được mục tiêu của mình rồi.

Trời nắng chang chang, gió nhè nhè thổi nhưng không làm giảm cái nóng của cơ thể hắn. Lúc này, hắn cảm thấy toàn thân nóng nực khó chịu, mồ hôi toàn thân đang liên tục xuất hiện rồi thành từng dòng chảy xuống khiến cơ thể nhột nhột buồn buồn cực kỳ khó chịu. Mà không chỉ có thế lúc này hai mắt hắn cũng nhòe và cay xè vì mồ hôi, hai chân thì rung lên không ngừng.

Lúc này, cứ mỗi giây qua đi, hắn cảm giác đôi chân của mình đang phải gánh nặng thêm mấy chục cân vậy! Tuy vậy nhưng hắn không cho phép bản thân đứng cuối, ít ra hắn cũng phải hơn được đám nữ nhân trong “chi”. Đây chính là tiêu trí để hắn phấn đấu trong lần đứng tấn này.

Lại nói mọi đệ tử đều có thể dùng nguyên thần kích phát cơ thể làm tăng mọi mặt của cơ thể lên. Nhưng tu vi của Liễu Thiên mới đạt đệ nhị trọng chưa lâu nên lượng nguyên thần trong đan điền cũng chẳng có bao nhiêu. Vì vậy với thời gian luyện tập dài hắn đã sớm hao hết không còn. Lúc này hắn phải dùng sức mạnh của cơ thể để luyện tập. Mà với sức của cơ thể gày yếu này thì hắn chẳng đứng được bao lâu. Mà đúng ra buổi đầu luyện này

https://thuviensach.vn

không có gì bắt buộc nên hắn có thể từ bỏ rồi ngồi nghỉ ngơi. Nhưng hắn không cho phép bản thân làm điều đó.

Hắn biết mình có khởi đầu chậm, cơ thể và tu vi yếu kém, gia tộc cũng không phải lớn, mọi thứ đều rất tầm thường. Như vậy chẳng nhẽ hắn cứ mãi thế này, sẽ mãi là kẻ yếu đuối không có thành tựu gì ư? Hắn được làm lại mà hắn lại làm như vậy ư? Không, hắn không thể đi vào vết xe đổ kia được!

“Nghĩ đến gì đó, nghĩ đến một việc mình hứng thú để quên đi cảm giác mệt này! Mình sẽ vượt qua giới hạn của bản thân!” Liễu Thiên tự nhủ hắn muốn dùng bài cũ. Ngay tức khắc hắn nhắm mắt lại, cả cơ thể đang rung lên nhưng tâm trí lại cực kỳ trầm tĩnh, hắn cố tưởng tưởng ra một quang cảnh khác.

Tâm trí hắn tập trung lại cố quên đi hoàn cảnh xung quanh. Ngay tức khắc hắn tưởng tượng ra một quang cảnh mới. Ở quang cảnh đó hắn đang ngồi bình thản dưới một gốc cây râm mát trên một thảo nguyên. Trước mặt hắn là một con sông nhỏ, trời xanh mây trắng, không khí trong lành, gió du dương thổi làm tóc hắn bay bay. Một cảm giác dễ chịu và thanh thản làm sao.

Thế nhưng cảm giác này chẳng được mấy giây thì hắn đã quay lại với quang cảnh trên sân tập. Một quang cảnh mờ mờ với cái nắng chói chang, không khí thì nóng bức ngột ngạt, cơ thể hắn thì đầy cảm mệt mỏi khó chịu.

“Hừ!” Những cơn đau nhức kéo đến khiến Liễu Thiên mở mắt nhưng hắn lại khẽ hừ một tiếng rồi lại nhắm mắt lại. Hắn ức chế cảm giác mệt mỏi lại, hắn đem ý chí của hắn ra đàn áp phản ứng của cơ thể.

Lúc này, trong cơ thể hắn, mọi thứ đều rơi vào quá tải, mọi thứ gần như không thể tiếp tục vận hành nữa, các nơron thần kinh liên tục kích phát lên não bộ muốn não bộ cho cơ thể nghỉ ngơi. Thế nhưng não bộ cũng chỉ là

https://thuviensach.vn

phản ứng thần kinh và nó lại được ý chí điều khiển. Ý chí của Liễu Thiên không cho phép cơ thể nghỉ, hắn phải vượt qua giới hạn này.

Thế nhưng những phản ứng liên tục của cơ thể liên tục truyền về khiến não bộ cũng đau đớn, ý chí cũng lu mờ. Liễu Thiên muốn vượt qua giới hạn của bản thân, hắn phải dùng ý chí để đè bẹp cảm giác đau đớn thì phải vượt qua giai đoạn này.

Nói thì dễ nhưng thực hiện lại quá khó, dù hắn có chuyển tâm tư vào việc khác, không gian khác, hay cố quên đi nhưng cảm giác đau đớn mệt mỏi lúc nào cũng truyền về khiến não bộ rung lên không ngừng. Ý thức của hắn cũng muốn nghỉ, toàn bộ đều muốn nghỉ dù có quyết tâm đến mấy thì cũng không trụ nổi cảm giác này. Thế rồi cái gì cũng có giới hạn!

Liễu Thiên chày cối thêm được năm phút thì cũng ngồi xụp xuống, hai chân mềm nhũn duỗi ra hưởng thụ cảm giác dễ chịu lan tỏa khắp cơ thể.

“Hừ! Hừ!...” Hắn lấy tay lau mặt, miệng thì thở dồn dập, lúc này một cảm giác dễ chịu lan tỏa khắp cơ thể khiến tinh thần hắn đang căng ra cũng được thả lỏng. Lúc này cả cơ thể lẫn ý chí của hắn đều được nghỉ ngơi.

Hắn nghỉ ngơi thì hai mắt cũng đảo quanh nhìn sang đám đồng môn xung quanh thì thấy cũng có sáu nữ đệ tử cùng một nam đệ tử ngồi đó. Hai mươi người giờ chỉ còn mười tên nam đệ tử và hai nữ đệ tử nữa mà thôi.

Lại nói hai nữ đệ tử vẫn đứng kia nhưng cũng không lạc quan cho lắm, nhìn hai nàng như lúc nào cũng có thể đổ xuống vậy. Còn mười một tên nam đệ tử thì cũng có một vài tên kém hơn là mồ hôi đầy mặt cơ thể rung lên. Một số kẻ mạnh gồm cả Hà Minh với Tằng Nhất đều chưa có biểu hiện mệt mỏi gì cả.

“Ài! Hai tên kia quá mạnh đi! May mà mình vẫn hơn được một số người trong đội! Không thì quá tủi thân khi đi cùng bọn hắn rồi!” Liễu Thiên thấy cảnh này thì không khỏi thầm than.

https://thuviensach.vn

…

Thời gian trôi đi khoảng nửa tiếng nữa, lúc này ánh nắng cũng đã dị đi và đám người trong chi sáu đã tập trung lại. Tất nhiên là lúc này cũng tìm ra được người thắng cuộc trong lần đứng tấn vừa rồi.

Mà kết quả này không phải là tất cả gục xuống chỉ còn một người mà thời gian tự tập luyện đã hết. Đến khi hết thời gian đứng tấn nhưng trong chi sáu vẫn còn lại ba đệ tử trụ được là Hà Minh, Tằng Nhất và một tên to con nữa. Vì vậy mà cả ba người đều là người thắng cuộc.

“Ba đứa này khá tốt, hai người kia tu vi và thân thể đều không tệ, tên to con kia thì cơ thể lại tu luyện đã có chút hỏa hầu!” Đại chấp sự đứng phía trên thấy kết quả này liền nói.

“Năm nay trong chi chúng ta cũng có mấy nhân tài, xem như có chút tiềm năng!” Một trung niên liền vuốt vuốt râu nói.

“Nhân tài thì có nhưng phế vật cũng có!” Nữ chấp sự kia đảo ánh mắt sang chỗ Liễu Thiên nói.

Cả ba chấp sự đều nhìn ra thì thấy Liễu Thiên vẫn đang ngồi thở ở một góc cùng đám nữ đệ tử thì không khỏi lắc đầu.

“Tên mười năm tuổi mà lại quá yếu, so với đám mười hai mười ba tuổi thì không hơn là bao! Gia tộc hắn không biết rằng một xuất vào đây quý như thế nào sao?” Nữ chấp sự kia lại nhìn Liễu Thiên đánh giá một hồi rồi lại tỏ vẻ bất mãn nói.

“Hắn dù sao cũng đã cố gắng hết sức! Xem ra hắn cũng có ý thức phấn đấu!” Vị đại chấp sự nhìn Liễu Thiên lại cho đánh giá khác.

“Nhưng bằng vào hắn thì chắc chắn sẽ bị loại sớm mà thôi!” Nữ chấp sự kia lại nói.

https://thuviensach.vn

“Cái này còn chưa chắc! Tu đạo ý chí quyết định tất cả chứ không phải ngộ tính.”

Vị đại chấp sự kia lắc đầu không cho là đúng nói, gã nói xong chưa chờ mọi người nói gì lại nói tiếp:

“Như ta trước kia cũng là một người có tư chất hơn người nhưng cuối cùng cũng chỉ làm được chức chấp sự này, trong khi đồng lứa của ta là Huỳnh Nhất Phong thì sao?”

“Huỳnh Nhất Phong, một trong tứ đại trưởng lão của Khí Linh Viện ư?” Một vị quản sự bên cạnh ngạc nhiên hỏi.

Vị đại chấp sự gật đầu rồi nhớ lại nói: “Đúng vậy! Trước kia Huỳnh Nhất Phong cũng rất kém cỏi nhưng hắn không ngừng lỗ lực để vươn lên, còn ta thì chỉ tu luyện bình thường. Cuối cùng thì ta so với hắn mới có xa cách như vậy!”

Vị đại chấp sự này thở dài nói: “Đời người không ai biết trước được điều gì! Phải biết đặt tầm mắt lên cao mới có thể không hối hận.”

Lão đây chính là phiền muộn nhớ lại quá khứ của mình trước kia. Trước kia gã cũng là một trong những nhân tài nhưng khi đó gã chỉ ao ước luyện tập rồi thành một trưởng lão là được rồi. Vì ước vọng không cao nên gã cũng chẳng cần quá cố gắng. Gã ngày ngày cũng luyện tập như bao người khác nhưng lại không biết cố gắng hơn mà chỉ luyện tập theo mức phổ thông.

Khi đó tiến cảnh về các mặt của gã vẫn trong loại ưu nhưng càng dần về sau khi lên cảnh giới cao tiến cảnh càng khó cùng với việc ý chí của gã lười nhác dần nên tu vi càng ngay tăng tiến càng chậm. Cùng với đó khi phải đưa ra những quyết định quan trọng trong tu luyện thì gã lại liên tục chọn những biện pháp an toàn. Mà những người khác lại trọn những biện pháp mạo hiểm, quên mình vì tu luyện.

https://thuviensach.vn

Và kết quả cuối cùng gã không thể tiến xa hơn trên con đường tu luyện. Trong khi một trong những đồng lứa của gã lại đi đến được một cái đích quá xa so với lão. Lúc đó gã mới biết mình tu luyện sai nhưng đã muộn, gã đã quá già, cơ duyên cũng không quay lại nữa.

Chính vì thế khi này thấy sự lỗ lực của Liễu Thiên tuy không đem lại kết quả gì nhưng gã cũng rất hài lòng. Lại nói hài lòng thì hài lòng chứ lão cũng cho rằng tỷ lệ để Liễu Thiên có thể thành nội môn đệ tử là quá thấp. Vì kể cả Huỳnh Nhất Phong khi xưa cũng không có khởi điểm kém như Liễu Thiên! Ý chí thì lớn nhưng cũng phải có một khởi đầu tạm được nhưng đằng này Liễu Thiên mọi mặt đều yếu kém, ngay cả thời gian cũng không ủng hộ hắn nên ít ai có thể tin hắn trong ba năm có thể thành nội môn đệ tử được.

Quay lại sân tập, ba nam đệ tử đứng lâu nhất và một nữ đệ tử xuất xắc nhất đều được khen thưởng, phần thưởng chính là một lọ Linh cao.

Như đã biết ở Linh cơ cảnh thì không thể hấp thụ linh thạch để tăng tốc độ tu luyện. Như vậy muốn tăng tốc độ tu luyện thì phải dùng một số loại linh dược, dược phẩm hỗ trợ. Linh cao chính là một dạng dược phẩm hỗ trợ tu luyện.

Tu luyện gồm ba công đoạn, Linh cao chính là kích thích công đoạn đầu tiên là hấp thụ linh khí. Khi bôi Linh cao lên toàn cơ thể sẽ làm cả cơ thể thư thái, các lỗ chân lông giãn ra hết cỡ, khi này chính là điều kiện vô cùng tốt để tu luyện hấp thụ linh khí.

Cầm lọ Linh cao, Hà Minh và Tăng Nhất khẽ mỉm cười, tuy cái này không quá quý giá nhưng chỉ một buổi đã được một lọ thì đúng là quá tốt. Phải biết trợ cấp một tháng mà gia tộc hai người cung cấp cũng không có nhiều, mỗi tháng bọn họ cũng chỉ có năm lọ linh cao mà thôi.

https://thuviensach.vn

Lại nói đến trợ cấp thì khi mỗi một đệ tử gia nhập Kỳ Nhân các thì các gia tộc đều phải nộp linh thạch cho đệ tử đó. Mà có ba mức để mỗi gia tộc nộp linh thạch là hạ cấp, trung cấp và cao cấp. Tông môn chia ra làm ba mức có thể phù hợp với mọi gia tộc và các giai cấp đệ tử trong từng gia tộc, muốn cung ứng nhiều thì nộp nhiều linh thạch, ít thì nộp ít, cứ theo ba mức mà nộp. Như vậy cũng hạn chế việc nhà quá nghèo không đủ tài nguyên nộp, nhà quá giàu thì muốn nộp nhiều lại không được.

Một số trường hợp đệ tử không có gia tộc thì đều là dạng có thiên phú và đã tuyển từ các vùng địa phương thì nhóm đệ tử này hoàn toàn được tông môn hỗ trợ mức học phí hạ cấp. Người nhà của những đệ tử này không cần phải đóng góp gì cả nhưng những đệ tử này lại có rất nhiều dàng buộc bởi ba điều thệ ước.

Nghe việc phân chia đó thì có vẻ phân biệt giàu nghèo nhưng đây cũng là một giải pháp hợp lí. Nhìn thì tiêu cực nhưng như vậy sẽ tạo tiền đề cho những môn đồ nghèo phấn đấu. Đồng thời cũng tạo điều kiện cho những gia tộc có tài lực lớn bồi dưỡng nhân tài của mình. Đồng thời chia mức học phí này chỉ tạo nên khác biết trong trợ cấp tụ luyện hàng tháng mà thôi còn các mặt khác thì đều bình đẳng như nhau.

Nguyên nhân của việc đóng học phí chứ không để gia tộc tự cung ứng chính là việc Kỳ Nhân Các quản lí xuất nhập rất nghiêm ngặt. Ở đây, để tử ngoại môn mỗi năm chỉ được về thăm nhà một tháng, cùng với đó là những ngày thường người nhà cũng không được tự tiện đến thăm, nếu có việc gấp thì phải đánh lệnh báo lên người cầm quyền ở Trung Dương thành, sau đó từ đó mới đánh tin đến Kỳ Nhân Các. Vì việc quản lý chặt chẽ như vậy nên việc cung ứng cho con cháu tu luyện của những gia tộc trở thành vấn đề.

Như vậy lại có những người tự hỏi tại sao lúc đi lại không đưa cho con cháu mình đủ lượng cung ứng của một năm luôn? Nguyên nhân là những ngoại môn đệ tử đa số đều rất nhỏ tuổi nên tính tình còn bồng bột, nếu đưa nhiều tài nguyên thì rất dễ dẫn đến lạm dụng gây lên hậu quả không tốt.

https://thuviensach.vn

Một số trường hợp lại vì quá nhiều tài nguyên mà bị đồng môn nảy sinh ý định giết người cướp của. Người xưa có câu “thất phu vô tội, hoài bích kì tội” chính là ý này! Mà nếu để mang tài nguyên vào trong tông thì rất có thể sẽ xuất hiện nhiều kiểu buôn bán giao dịch phức tạp mà tông môn không muốn.

Chính vì vậy ngoại môn đệ tử sẽ được tông môn phát trợ cấp theo tháng và sẽ chia làm ba mức như trên và tông môn sẽ dựa theo mức linh thạch mà gia tộc nộp vào là hạ cấp, trung cấp, hay cao cấp để tiến hành phát trợ cấp tương ứng theo tháng. Mà trợ cấp này không chỉ là linh thạch mà đã được đổi thành các loại dược phẩm dược liệu, các loại tài liệu hỗ trợ tu luyện khác.

Khi này, thấy phần thưởng là một lọ Linh cao tất cả những đệ tử khác đều sáng mắt lên, thế nhưng mọi người chỉ biết thở dài vì đã cố hết sức rồi. Liễu Thiên thì chỉ biết cười khổ, với thể trạng của hắn bây giờ thì không chỉ cố hết sức mà phải mấy lần hết sức cũng chưa chắc đạt được lọ Linh cao kia.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 22: Chọn Mật Tịch.

Sau khi kết thúc thời gian tập riêng của từng "chi" thì tất cả lại tập hợp trung lại một chỗ. Hai trăm người đứng làm mười nhóm, phía trước mỗi nhóm là bốn vị chấp sự. Tất cả những chấp sự cùng đệ tử đều tập trung nhìn về một trung niên cao lớn đứng trước họ. Đây chính là ngoại môn trưởng lão chịu trách nhiệm huấn luyện của cung chữ Càn mà bọn họ mới gặp đầu buổi chiều.

Lúc này, vị trưởng lão kia nhìn một lượt mười "chi" rồi gật đầu nói: "Các ngươi đã luyện tập một chút thể lực rồi! Sau đây sẽ ta sẽ giới thiệu kỹ hơn về dạng chiến đấu thể thuật. Ở cảnh giới của các người thì chỉ tập trung chỉ tu luyện dạng này mà thôi, hai dạng kia tuy có học tập qua nhưng đều phải đạt đến Khai Minh cảnh mới chính thức học được!"

Vị trưởng lão này lại nói: "Chiến đấu thể thuật bao gồm chiến đấu phi khí, dụng khí và khinh công.

Dạng chiến đấu phi khí hay tay không là luyện tập chiến đấu chỉ dùng dùng tay chân và các bộ phận trên cơ thể. Các người có thể học một số bộ quyền pháp, trưởng pháp, cước pháp kết hợp với nguyên thần để chiến đấu cùng kẻ thù.

Dạng chiến đấu dụng khí là chiến đấu có vũ khí, trong đó bao gồm nhiều loại như đao, kiếm, thương, côn, chùy, tiễn…mỗi thứ đều có đặc điểm riêng của mình, cũng như quyền cước, các dạng chiến đấu vũ khí cũng có thể kết hợp với nguyên thần vận dụng.

https://thuviensach.vn

Khinh công hay thân pháp là dạng kỹ năng di chuyển, nó là loại mà mỗi người luyện võ phải luyện tập bởi vì di chuyển nhanh chính là điểm sống còn khi chiến đấu. Khinh công trong thể thuật lai chia ra làm Không hành, Địa Chuyển và Di Biến.

Không Hành chính là dạng vận hành nguyên thần thi triển để phi hành trên không ở cự li dài và dạng này có tốc độ không cao.

Địa Chuyển chính là di chuyển dưới đất với tốc độ nhanh hơn rất nhiều người bình thường. Áp dụng cho mọi cự li nhưng điểm yếu là có nhiều địa hình không di chuyển được.

Di Biến chính là dạng đột biến tốc độ, đó là loại kỹ năng tác động nhất thời có thể kiến người tu luyện di chuyển cực nhanh trong cự li ngắn."

Vị trưởng lão giảng giải một hồi rồi lại nhìn một lượt ồn tồn hỏi: "Đó là sơ qua về các dạng chiến đấu trong thể thuật, có ái ý kiến gì không?"

Ngay tức khắc một đệ tử đứng đầu hàng dơ tay lên và vị trưởng lão kia liên ra hiệu cho hắn nói.

"Thưa trưởng lão tại sao trong mỗi dạng của thể thuật đều có nguyên thần?" Thiếu niên kia liền hỏi.

Vị trưởng não kia mỉm cười nói: "Hỏi rất hay! Như đã biết thể thuật là dạng chiến đấu dùng cơ thể và được nguyên thần vận hành. Vận hành ở đây chính là sự kích thích từng điểm trên cơ thể để tăng lên các mặt như sức mạnh, tốc độ, cường độ của thân thể, phản xạ, hồi phục và một số đặc điểm khác nữa. Những dạng chiến đấu này có nguyên thần vận hành nhưng nguyên thần không hề tách ra khỏi cơ thể và binh khí để tấn công kẻ thù."

"Các trường hợp quyền kình, trưởng lực, cước ảnh hay kiếm khí thì đã thuộc vào dạng tấn công nguyên thần vì nó tách khỏi cơ thể hay binh khí tấn công kẻ thù ở khoảng cách xa. Ở cấp độ của các ngươi chính là luyện

https://thuviensach.vn

tập các dạng quyền cước kiếm thuật khinh công có nguyên thần nội thể mà thôi!”

Vị trưởng lão lại nói tiếp: “Nói như vậy không có nghĩa là chiến đấu thể thuật là phụ, nó chính là dạng quan trọng nhất, là khởi điểm cho mọi sự chiến đấu sau này. Muốn mai sau tu luyện các dạng chiến đấu khác hiệu quả thì trước tiên phải luyện tập thật tốt thể thuật vì tấn công nguyên thần cũng cần cơ thể điều động, các ngươi càng linh hoạt, thành thục thì mai sau càng có lợi!”

Thấy mọi người im lặng, vị trưởng lão kia tỏ vẻ hai lòng tiếp tục nói: “Nếu không còn ý kiến gì nữa thì sau đây chấp sự của từng chi sẽ dẫn các ngươi đến Võ Kỹ, Võ Khí phòng để chọn binh khí và bí tích tu luyện. Nên nhớ với tân đệ tử chưa đạt Khai Minh cảnh thì trong vòng một năm chỉ được chọn bí tịch một lần này nên các ngươi hãy chọn lựa cho kỹ.”

“Cái gì? Một lần ư? Nếu chọn sai thì sao?”

“Đúng vậy! Tông môn gì mà keo kiệt vậy?”

“Vậy thì phải chọn cẩn thận mới được!”

Nghe đến đây thì đám người phía dưới bỗng trở lên xôn xao, tất cả đều quay sang bàn tán với người bên cạnh. Thế nhưng cảnh tượng xôn xao này chẳng diễn ra bao lâu thì các chấp sự trong chi đã xuống tập hợp người trong chi lại rồi bắt đầu rời đi.

Từng đoàn một theo thứ tự lần lượt theo chấp sự đi đến Võ Khí, Võ Kỹ phòng để lấy binh khí và bí tịch.

Ở phía ngoài cách cửa vào của cung hơn trăm mét là một tổ hợp một số công trình, trong đó có hai căn nhà nằm song song nhau. Trong hai dãy nhà thì trái chính là Võ Khí phòng, bên phải là Võ Kỹ phòng.

https://thuviensach.vn

Theo sự sắp xếp thì chi lẻ sẽ chọn bí tịch trước, chi chẵn sẽ chọn binh khí trước.

Trong năm chi chẵn thì chi hai sẽ vào trước rồi lần lượt là các chi khác.

Theo thứ tự của "chi" thì chỉ tầm ba mươi phút đã đến đám người Liễu Thiên đi vào kho vũ khí.

Kho vũ khí là một căn phòng rộng tầm trăm mét vuông. Trong đó có rất nhiều giá vũ khí, trên giá các loại vũ khí khác nhau được bày ra. Mỗi một loại có hàng trăm cái để thành từng hàng từng lối ngăn nắp nhưng cũng có những chỗ không có giá mà được chất thành đống lộn xộn vô cùng.

Vào đây cùng đám người Liễu Thiên, không phải cả ba mà chỉ có một vị chấp sự trung niên chấp sự mà thôi, xem ra đây cũng là vị chấp sự am hiểu về binh khí trong chi.

Vị trung niên chấp sự lúc này quay lại nói:

"Binh khí có dài có ngắn, có cương có nhu, có công có thủ, có nặng có nhẹ, nói chung là có nhiều đặc điểm khác nhau. Vì vậy các ngươi hãy chọn một loại phù hợp với bản thân, nên nhớ yếu tố thích thú cũng rất quan trọng khi chọn binh khí. Một người không thể sử dụng tốt binh khí mà mình không thích được."

"Có thể lấy nhiều loại binh khí được không?" Lúc này, Liễu Thiên liền dơ tay nói.

Vị chấp sự kia cười nói: "Được! Nhưng phải xem ngươi có thể luyện tập được hay không?!"

"Haha! Haha! Đúng là không biết tự lượng sức mình."

"Tên đó nghĩ mình là ai?"

https://thuviensach.vn

“Thằng hâm ý mà!”

Nhiều người không kìm được mà bàn luận những câu nghe rất khó chịu.

Mọi người trong chi chừ hai người Tằng Nhất đều coi thường Liễu Thiên, ai cũng nghĩ hắn tự đại, yếu còn tỏ vẻ, một loại binh khí luyện chắc đã bằng ai mà còn muốn luyện nhiều. Mà họ nghĩ vậy cũng đúng nên Liễu Thiên cũng không để ý mà chỉ cười cười.

Ngay lúc này vị chấp sự kia nói:

“Thôi bắt đầu đi! Chỉ có nửa khắc để chọn mà thôi! Nhưng ai thích chủ tu quyền cước hoặc khinh công chiến đấu thì không nhất thiết phải chọn binh khí.”

Hai mươi đệ thì có ba người không đi chọn, những đệ tử còn lại bao gồm cả ba người Liễu Thiên bắt đầu tản ra chọn bình khí của mình.

Ba người Liễu Thiên cũng không tách ra mà cả đám đều đi về chỗ để bình khí dạng ngắn. Đây cũng là chỗ mà đa số đệ tử đi đến.

Đi vào đống kiếm trên một cái bàn, đây là một đống kiếm lộn xộn, mỗi thanh nằm một hướng chồng chéo nên nhau. Xem ra đã có người chọn rồi nhưng không được sắp xếp lại mới có tràng cảnh lộn xộn thế này.

Không để ý nhiều, Liễu Thiên nhìn qua một lượt liền nhẹ nhàng lật vài thanh lên xem.

Ở thế giới này binh khí cũng chia ra làm cửu giai, từ một đến chín. Càng binh khí cao giai thì độ chân quý càng cao, vì vậy đệ tử mới vào như Liễu Thiên chắc chắn chỉ là binh khí nhất giai mà thôi, trong đám này làm gì có chân phẩm mà toàn là hàng phổ thông nên không cần mất nhiều thời gian chọn làm gì.

https://thuviensach.vn

Liễu Thiên không nghĩ nhiều, hắn liền cầm lên một thanh trường kiếm. Lưỡi kiếm dài tầm nửa mét, rộng hơn hai phân, cán kiếm dài tầm hai mươi phân. Tính ra đây cũng chỉ dài hơn một thanh đoản kiếm mà thôi, đánh giá qua thì thanh kiếm này đủ sắc, đủ nhọn, đủ để hắn dùng tạm. Nó không có gì nổi bật nhưng Liễu Thiên rất hài lòng với sự đơn giản này.

Đối với hắn thì binh khí nào cũng được nhưng hắn vẫn thích kiếm hơn mà kiếm ngắn thì càng gọn gàng linh động, đồng thời lại nhẹ nhàng có tính sát thương khá cao phù hợp với hắn bây giờ. Mà hắn lúc này thì kiếm còn chưa luyện thì cần gì kiếm tốt, cứ lấy một thanh phổ thông là được rồi!

“Dù sao cũng là binh khí của mình, thích là được rồi, những cái khác tính sau!” Liễu Thiên tự nhủ rồi quay ra.

Do ai đấy đều đã xác định binh khí mình dùng là gì rồi nên tất cả mọi người đều giống Liễu Thiên rất nhanh lấy được binh khí của mình.

Trong số những đệ tử ở đây thì đa số là dùng kiếm và đao nhưng cũng không thiếu trường hợp dùng những loại vũ khí khác như thương, cung, tiên, phiến, châm...

Hà Minh cũng giống Liễu Thiên lấy cho mình một thanh kiếm, Tăng Nhất thì lại khác.

“Ngươi dùng cái này ư?”

Hà Minh cùng Liễu Thiên đều nhìn Tăng Nhất hỏi, tên này dùng một hộp binh khí như một cái rương nhỏ nhìn rất lạ nhưng hai người Liễu Thiên đều biết loại binh khí này. Nó có nhiều tên nhưng mọi đa phần thường gọi là Thiên Châm Hạp.

Đây chính là một bộ binh khí bao gồm rất nhiều chiếc kim nhỏ có đủ kích thước. Cái lớn nhất có thể bằng cái đũa, cái nhỏ thể chỉ như kim khâu. Nó chính là một bộ ám khí đặc dụng cho sát thủ. Nhìn nó ở dạng hộp

https://thuviensach.vn

nhưng thực ra chỉ là hộp đựng mà thôi, thực chất kim châm không tự bắn ra, người dùng muốn tấn không thì đều phải tự dùng lực mà phóng đi.

“Ừm! Ta thích nghiên cứu mấy kiểu cơ quan nên loại ám khí này là hợp với ta nhất!” Tằng Nhất giải thích.

“Haha! Mai kia quần áo có rách cũng phải nhờ người rồi!” Liễu Thiên khi này liền cười nói.

“Ngươi! Ta mà phải may vá cho ngươi ư?” Tằng Nhất trợn mắt nói.

“Thôi thôi! Xem hai ngươi xem, lúc nào cũng ăn nói hàm hồ được!” Hà Minh liền nói.

Chi sáu chọn vũ khí coi như đã xong, cả đám người ra khỏi Võ khí phòng, thay vào đó là chi tám tiến vào.

Thêm một lúc nữa thì chi mười cũng tiến vào rồi chỉ tầm hơn mười phút là đã đi ra.

Lúc này cả năm “chi” chẫn lại đi sang phía bên Võ kỹ phòng.

Bên đó năm nhóm người của các “chi” lẻ cũng đã chọn xong, tất cả đang di chuyển ngược sang bên Võ Khí phòng.

Khác với chọn binh khí, chọn bí tịch này tất cả năm chi cùng vào một lúc và thời gian trong đó là một tiếng đồng hồ.

Đi vào bí tịch phòng, Liễu Thiên nhìn qua một lượt thì cảm thấy gian phòng này lớn hơn nhiều lần Võ Khí phòng. Chỗ này tính ra cũng phải gấp đôi tầng một của thư viện của cung.

Năm chi tiến vào thì đều chia làm nhiều chỗ trong đây mà đứng, các vị chấp sự lại dặn dò đệ tử trong chi.

https://thuviensach.vn

Lần này dẫn vào đây lại là một vị trung niên chấp sự khác, gã cũng quay ra đám người Liễu Thiên nói: “Bí tịch này cũng chỉ là mở màn mà thôi, đừng nhìn sự giới thiệu của nó mà tham lam, phải biết tự lượng sức mình. Đôi khi chọn một cái đơn giản chính là một sự thành công lớn!”

Vị chấp sự kia dừng tý lại nói: “Các ngươi được chọn tất cả bốn cuốn bí tịch, sau đó tự tay chép lại. Ai không tự chép được thì có thể nhờ mấy vị quản thư ở kia! Thời gian là nửa canh giờ, tất cả nhanh nên!”

“Bắt đầu đi!” Nói xong câu này vị chấp sự này quay ra đứng cùng nhưng chấp sự của các “chi” khác nhìn đám người Liễu Thiên tản đi tìm mật tịch.

Tại sao tông môn lại cho thời gian lấy sách ngắn như vậy? Thêm chút thời gian thì cũng có mất gì đâu? Đám đệ tử vừa đi đều tự hỏi trong long như vậy nhưng chẳng ai hiểu nguyên nhân.

Nguyên nhân của việc này không phải là tiếc gì mà là sợ những ngoại môn đệ tử lần đầu tiếp xúc với những bộ bí tịch cao thâm sẽ bị lòng tham làm mờ mắt mà học thuộc hay nghiên cứu nhiều loại. Như vậy sẽ dẫn đến loạn tư tưởng dẫn đến việc tu luyện căn cơ tu vi sẽ kém.

Chính vì vậy mà việc chọn bí tịch chỉ được diễn ra trong nửa canh giờ mà thôi. Mỗi đệ tử phải cân nhắc chọn cho mình những bí tịch thích hợp nhất để sao chép mang về mà chuyên tâm tu luyện. Còn vấn đề bí tịch không phù hợp thì các vị chấp sự sẽ kiểm tra và cho một cơ hội chọn lại sau.

Lúc này, Liễu Thiên thong thả bước đi về phía mật tịch khinh công. Hắn hứng thú với cái này nhất.

Đi đến chỗ để mật tịch khinh công, Liễu Thiên nhìn hết một lượt thì dãy này có tầm hơn năm mươi quyển. Mỗi quyển đều có hai bản, một số thì ba bản,một số lại có bốn đến năm bản.

https://thuviensach.vn

“Xem ra tông môn cũng đã xuy nghĩ khá xa. Dù sao chỗ này cũng rộng rãi vì vậy thêm một bản còn hơn thiếu một bản. Họ đã sao chép mỗi cuốn mật tịch thành hai ba bản bày ra đây để phòng trường hợp bị mượn hoặc mất. Mà chỗ này có hơn trăm đệ tử tiến vào như vậy một số loại đã bị mang đi một vài bản sao rồi!” Liễu Thiên nhìn thấy mỗi cuốn sách lại có số lượng không đồng đều thì thầm phán đoán.

Quanh khu sách về khinh công này cũng có tầm mười đệ tử đứng hai bên xem mật tịch. Liễu Thiên cũng lật xem qua tên từng cuốn một, thấy cái nào hay thì hắn mới mở ra xem giới thiệu.

Không Lộ công, bí tịch phi hành, tu luyện đại thành có thể di chuyển trên không trung một quãng đường tầm một đến hai dặm. Đặc điểm tốc độ khá chậm, di chyển tốn thời gian và nguyên thần, khởi đầu tu luyện cần…

Nhạn hành, bí tịch phi hành, tu luyện đại thành có thể giúp cho người thi triển phi hành trên không ba mươi trượng. Dùng kết hợp với nguyên thần thì khoảng cách này xa hơn nhiều. Tùy theo cảnh giới nguyên thần thì Nhạn Hành cũng tăng tiến theo. Đặc điểm tiêu hao ít nguyên thần, mỗi lần tiếp lực đơn giản,…

Tựa Vân bộ, bí tịch phi hành, tu luyện đại thành có thể di chuyển như mây như gió, mỗi lần vận công có thể đi xa hơn dặm với tốc độ khá cao. Đặc điểm tiêu hao nguyên thần khá lớn, chỉ phù hợp với những người có cảnh giới cao...

“Xem ra phi hành mật tịch sẽ phân chia ra làm nhiều kiểu với cự li một lần phi hành, tốc độ, độ tiêu tốn nguyên thần, cảnh giới thì triển là khác nhau” Liễu Thiên thầm đánh giá rồi lại tìm tiếp.

Hắn lại nhìn một lượt mấy bộ có tên như Vũ Nha thân pháp, Toàn Khí Không hành quyển, Vân Vũ Phong hành, Phi Điểu quyết, Hà Quang độn, Kim Khinh phi,…

https://thuviensach.vn

Nhìn một lượt những cuốn mật tịch phi hành Liễu Thiên vẫn cứ là lấy lên cuốn Nhạn Hành. Đối với hắn thì khoảng cách mấy chục mét là cũng được rồi. Đồng thời mai sau lên cảnh giới cao thì khinh công phi hành này dần mất đi hiệu quả nên cứ là sử dụng cho trước mắt đã. Mà khinh công thi triển hơn năm mươi mét là đã rất xa rồi.

Đã chọn xong, Liễu Thiên liền đi sang chỗ để những loại mật tịch khinh công khác.Ở đây, Liễu Thiên lại nhìn một lượt các loại mật tịch về Địa Chuyển như: Trung Phong Chuyển, Thập Linh Bộ, Tốc hành bộ pháp, Hành Vân chuyển, Lưu Thủy bộ, Xuyên Địa bộ, Cửu Long Chuyển, Long Nộ bộ,...

Nhìn qua giới thiệu một lượt, Liễu Thiên quyết định cầm lên cuốn Lưu Thủy bộ.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 23: Bốn Bộ Mật Tịch.

Theo như giới thiệu thì Lưu Thủy bộ là một dạng khinh công địa chuyển không làm tăng tốc độ di chuyển nhưng lại giúp con người duy trì tốc độ di chuyển trong những địa hình phức tạp. Khi địa hình nhiều trở ngại thì người tu luyện sẽ như một dòng nước chảy qua nhưng địa hình đó một cách lưu loát mà không bị giảm tốc. Tất nhiên đó là đại thành, để tu luyện được lại là một vấn đề khác.

Mà Liễu Thiên lúc đầu định lấy Tốc hành nhưng hắn lại lắc đầu. Tốc Hành bộ là phương pháp kích thích khiến hai chân di chuyển cực nhanh, làm tốc độ tăng lên cực cao trong khoảng thời gian ngắn nhưng môn bộ pháp này chỉ thật sự hiệu quả khi đang di chuyển ở những chỗ vắng vẻ hoặc thẳng tắp không có dị vật cản đường. Chứ trong môi trường, địa hình phức tạp mà di chuyển với tốc độ quá nhanh mà phản xạ không theo kịp để né tránh vật cản thì đối thủ chưa giết ra tay thì bản thân đã chết bởi va chạm rồi.

Lưu Thủy bộ thì lại khác nó là loại bí kíp giúp luyện tập khả năng chuyển hướng, tránh né vật cản, giúp cho người sử dụng di chuyển dễ dàng như hành vân lưu thủy, băng rừng vượt núi chính là tác dụng của bộ pháp này. Còn vấn đề tốc độ di chuyển thì hắn nghĩ mình có thể từ từ tăng lên trong quá trình luyện tập cơ bản. Khi đó tốc độ hắn tăng lên qua từng ngày thì cũng kết hợp luyện tập phản xạ lữa thì có thể vận hành bộ pháp này ngon lành rồi.

https://thuviensach.vn

“Như vậy là đã hai bản mật tịch rồi! Xem còn hai bản nữa, cứ vẫn là một bản khinh công nữa đi, thêm một bộ kiếm pháp nữa là xong.” Liễu Thiên tiếp tục đi đến chỗ để khinh công về Di Biến.

Đi đến cuối hàng chính là chỗ để các bản mật tịch Di Biến khinh công.

Chỗ này cũng có một giá sách dài hơn mười mét, ở đó nhìn qua thì tầm trăm cuốn bí tịch nhưng vì mỗi bản đều có rất nhiều bản sao nên thực ra ở đây chỉ có tầm ba mấy loại khinh công dạng Di Biến mà thôi.

“Tam Bộ Di, bí tịch di biến khinh công, luyện đến đại thành có thể di chuyển ba bước trong một cái chớp mắt. Đặc điểm tu luyện khó thành, phạm vị ngắn khó tránh được công kích diện rộng. Tốc độ di biến cực nhanh, nguyên thần tiêu hao ít, khó có thể sử dụng liên tục do ảnh hưởng đến thân thể…

- Nhất Chuyển Nhất Ảnh thức, bí tịch di biến khinh công. Luyện đến đại thành mỗi khi di chuyển một nhịp sẽ để lại một tàn ảnh chân thật phía sau, tàn ảnh này sẽ biến mất khi thu chiêu hoặc bị nguyên thần công kích. Đặc điểm khó đạt đại thành, tốc độ tăng thêm cho người sử dụng là không đáng kể, nguyên thần tiêu hao bình thường. Có khả năng mê hoặc khi chiến đấu, độ hoa mỹ cao…

- Vô Ảnh Biến, bí tịch di biến khinh công. Luyện đến đại thành có thể di chuyển cực nhanh ra cách chỗ đang đứng hơn năm trượng, đồng thời rơi vào trạng thái vô hình. Đặc điểm dễ luyện, chiến đấu hiệu quả, nguyên thần tiêu hao lớn, tốc độ di chuyển không cao, khi tu vi cào cao thì hiệu quả càng giảm…

- Tam Điểm Phản Di quyết, bí tịch di biến khinh công. Luyện đến đại thành trong khi chiến đấu có thể tạo ra ba điểm mỗi điểm cách nhau không quá mười trượng. Khi đó người dùng có thể di chuyển cực nhanh qua lại giữa ba điểm đó. Đặc điểm tốc độ cực nhanh, biến ảo liên tục, nguyên thần

https://thuviensach.vn

tổn hao ít. Nhược điểm khó đạt đại thành, phạm vi di chuyển không lớn, chiến đấu lâu dài dễ sinh nhược điểm…

- Kiếm Chuyển bí tịch, Thập Bộ Song Chuyển tập, Lôi Âm bộ, Quang Ảnh thức, …

Liễu Thiên đọc qua giới thiệu của từng loại bí tích này một lượt, hắn nghĩ một lúc rồi thầm đánh giá: “Nói là thể thuật bí tịch nhưng thực chất khi tu luyện đến đại thành thì tất cả lại biến thành nguyền thần bí tịch. Xem ra những bí tịch này đều là căn cơ vô cùng quan trọng và không phải dễ dàng gì luyện thành được.”

Sau một hồi đánh giá, Liễu Thiên thật sự không biết chọn cái nào, cái nào cũng có ưu nhược điểm của mình.

“Nếu được chọn hai bộ thì hay biết mấy, mình sẽ lấy hai cuốn Tam Bộ Di và Nhất Chuyển Nhất Ảnh thức. Hai thứ này kết hợp với nhau thì chắc là rất tuyệt.” Liễu Thiên suy nghĩ một hồi thì ánh mắt tập trung vào hai bộ bí tích mơ mộng.

“Hay là không cần kiếm pháp nữa?” Liễu Thiên thầm do dự.

“Ngươi chọn được cuốn gì rồi?”

Đúng lúc này, Tằng Nhất đi đến cạnh Liễu Thiên hỏi.

“Ta đáng tính lấy cả hai cuốn này!” Liễu Thiên khẽ giật mình nhưng rất nhanh trở lại bình thường, hắn cầm hai cuốn mình định chọn lên nói.

Tằng Nhất nhìn hai cuốn sách thì vội lắc đầu rồi từ từ hỏi: “Ngươi muốn luyện cả hai loại Di Biến khinh công này để kết hợp cùng thi triển với nhau?”

“Ừm!” Liễu Thiên gật đầu.

https://thuviensach.vn

“Nhiều người cũng đã nghĩ như ngươi nhưng không có bất kỳ ai thành công cả nên ngươi cũng đừng tốn thời gian làm gì!” Tăng Nhất cầm hai cuốn bí tịch nhìn một lượt nói.

“Tại sao?” Liễu Thiên nhíu mày hỏi.

“Ngươi không biết rằng khi vận hành Di Biến khinh công thì cần phải xúc nén nguyên thần sao?” Tăng Nhất ngạc nhiên hỏi.

Tăng Nhất nhìn vẻ mặt ngơ ngơ của Liễu Thiên thì biết Liễu thiên không hiểu gì rồi nên lại giải thích luôn.

“Di Biến này là một dạng dị thuật di chuyển nhưng do nó có các cảnh giới đầu không toát nguyên thần ra ngoài cơ thể nên được xếp vào dạng bí tịch thể thuật nhưng thực chất nó vẫn là một dị thuật.

Vì nó là một dạng dị thuật mà lại ở dạng di biến nên muốn dùng nó thì cũng phải vận hành nguyên thần, mà dạng vận hành này là dạng xúc nén với khoảng thời gian sử dụng vô cùng ngắn.

Mà xúc nén là quy tụ nguyên thần vào một chỗ phát lực, nguyên thần như một vòng xoáy hút vào một điểm. Khi này toàn bộ nguyên thần di chuyển theo một chiều trong kinh mạch vào điểm xúc nén như chân, tay, hay bụng ngực ở khoảng thời gian cực ngắn. Vì khả năng di chuyển của nguyên thần trong kinh mạch là theo dòng và tuần tự nên không thể cùng lúc tạo ra hai dòng xúc áp nguyên thần được.

Một số người nghĩ ra phương pháp thi triển lần lượt hai bộ dị biến cho nhau để khắc phục tình hình trên. Hay nói cách khác muốn làm điều đó là phải thay đổi hai dạng xúc nén qua lại một cách liên tục.”

“Hừ! Đừng nói đến dị biến quá khó để thi triển hai thuật thay nhau mà dù có thể thì cũng sẽ rất hại đến kinh mạch. Đồng thời nếu hai dạng Di Biến không thể cùng phối hợp trong một khoảng thời gian ngắn mà lại sử

https://thuviensach.vn

dụng cách nhau xa thì việc thi triển lần lượt hai cái không bằng trọn một cái rồi luyện cho thật tốt còn hơn.”

Tăng Nhất cầm bộ Tam Bộ Di lên rồi nói: “Ngươi có biết rằng một cuốn này không mấy ai có thể luyện đến đại thành đâu, như vậy ngươi có nhọc lòng làm gì, chúng ta giờ phải chú tâm vào tu vi nhiều hơn! Tu vi cao thì mọi thứ đều mạnh chứ không riêng gì tốc độ!”

Liễu Thiên nghe giảng giải một hồi thì cũng gật đầu, hắn nghĩ Tăng Nhất nói cũng đúng. Mai kia tu luyện lên cảnh giới cực cao thì nháy mắt di chuyển hàng chục mét chứ tính gì mấy thứ này. Nếu giờ hắn tốn nhiều thời gian để nghiên cứu hai loại này thì đúng là được không bằng mất.

Cả hai nghĩ vậy nhưng không biết rằng những bộ Di Biến này chính là đại thừa cơ bản, mai kia tu luyện càng cao thì hiệu quả sử dụng càng cao. Nếu đã là dị thuật thì ảnh hưởng bởi nguyên thần. Tu vi càng cao thì nguyên thần càng mạnh, nguyên thần càng mạnh thì thi triển dị thuật càng mạnh. Trong bí tịch không giới thiệu điều này là do tông môn không muốn những đệ tử mới gia nhập đã vọng tưởng đến cái xa vời mà làm hỏng tiền đồ. Gai đoạn căn cơ này các đệ tử tuy được cho luyện tập dị thuật nhưng chủ đạo vẫn là tu luyện thật nhanh lên Khai Minh cảnh.

Hai người Liễu Thiên giờ đều đánh giá sai về độ quan trong của mật tịch này nhưng rất nhanh họ sẽ hiểu ra khi đột phá cảnh giới.

Nói như vậy không có nghĩa họ không hiểu dị về Di Biến khinh công cả, họ cũng đã hiểu được một điều quan trọng đó là một người không thể đồng thời sử dụng hai loại Di Biến được. Điều này cũng mâu thuẫn như việc một người không thể cùng lúc vừa tĩnh tu vừa động công vậy.

“Ngươi lấy bí tịch gì vậy?” Liễu Thiên không chọn vội, hắn hỏi Tăng Nhất.

https://thuviensach.vn

“Ta chọn Tam Điểm Phản Di quyết!” Tằng Nhất cầm lên một bản mật tịch nói.

“Ừm cái này đúng là hợp với ngươi!” Liễu Thiên gật đầu, rồi hắn cầm lên cuốn Tam Bộ Di nói: “Đi thôi! Ta muốn lấy một bộ kiếm pháp nữa.”

Đối với hắn thì cái Tam bộ di này vẫn thực dụng hơn những thứ khác, kích tốc di chuyển trong cự li ngắn mà kết hợp với kỹ năng né tránh nữa thì mai sau trong chiến đấu hắn cũng an toàn hơn.

Lúc này, hai người Liễu Thiên rất nhanh đi đến những chỗ khác.

Đi đến chỗ để kiếm phổ thì hai người thấy có rất đông đệ tử đang đứng tìm xem. Chỗ này có tầm ba bốn mươi người, gần chiếm một nửa số đệ tử ở đây,và trong đó có cả Hà Minh đang đứng phía xa kia.

“Ngươi cứ đi xem bí tịch của mình đi, ta đi kiếm một bộ kiếm phổ.” Liễu Thiên nhìn quanh rồi liền nói.

Tằng Nhất cũng không nói nhiều mà gật đầu rời đi, Liễu Thiên nhập vào đám người tìm kiếm mật tịch kiếm phổ của mình.

Kiếm phổ ở đây cũng không tính là nhiều, tất cả chỉ hơn trăm bộ. Nhưng chỉ trăm bộ này cũng đủ rồi, mai kia đa số đệ tử đều dùng dị thuật chứ rất ít người chủ tu kiếm, một số người chọn kiếm phổ cũng chỉ là biện pháp ứng phó nhất thời mà thôi. Nhưng trong đó cũng có một số người thật sự đam mê với kiếm.

Cùng chọn kiếm phổ nhưng mỗi người sẽ có một tâm cảnh chọn khác nhau. Những người chỉ luyện kiếm mang tính chất chiến đấu tạm thời thì thường trọn những bộ kiếm phổ dễ luyện, công kích tạm được. Còn những người chủ tu kiếm đạo thì lại muốn tìm kiếm những bộ kiếm phổ có tính chất chuyên môn cao đương nhiên cũng đi kèm với việc những bộ này rất khó luyện.

https://thuviensach.vn

Liễu Thiên tuy không thích chủ tu kiếm nhưng hắn nghĩ rằng đã không luyện thì thôi, đã luyện thì phải có thành tựu.

Chính vì thế hắn cũng rất tỉ mỉ chọn kiếm phổ, hắn từ từ đọc qua một lượt giới thiệu về các loại kiếm phổ như:

Xuyên Vân Kiếm phổ,Tuyền Tầm Kiếm phổ, Thạch Long Tuyệt Diệt kiếm phổ, Như Ý Tam Biến kiếm, Huyền Vi kiếm phổ, Song Khí kiếm phổ, Toàn Phong kiếm phổ, Minh Kinh kiếm phổ, Tạm Tịnh Kiếm phổ, Viễn Giác kiếm phổ,…

Đọc qua một lượt những giới thiệu này cũng làm cho Liễu Thiên hoa mắt, hắn loạn hết cả lên không biết lấy quyển nào.

“Ê cút ra, quyển này ta xem trước!” Một tiếng quát vang lên khiến Liễu Thiên giật mình quay ra.

Cách chỗ hắn không xa, có hai người một lớn một nhỏ đang tranh chấp một bộ kiếm pháp. Tên lớn hơn vừa dật một quyển sách của tên đệ tử nhỏ hơn kia.

Ở đây mỗi bản mật tịch đều có nhiều bản nhưng có một số được nhiều người ưa thích nên vẫn có tình trạng tranh chấp này.

Tên lớn hơn cầm quyển kiếm phổ vừa dật được rồi nhìn tên đệ tử nhỏ hơn đang bất mãn đứng đó quát: “Kiếm quyển khác đê nhìn cái gì?”

“Ngươi!”

Tên đệ tử nhỏ tuổi không làm gì được đành quay người bỏ đi, hắn cũng không có ý định báo cho chấp sự biết vì cuốn sách kia cũng chẳng phải của hắn mà chỉ là hai người tranh nhau nên càng không có gì để khai báo. Khi không lại chuốc lấy một kẻ thù là một hành động không khôn ngoan. Dù sao hắn cũng yếu hơn, sau lưng lại không có gia tộc che chở nên đành

https://thuviensach.vn

ngậm ngùi quay đi. Tên này đành phải đi tìm một cuốn khác hoặc chờ tý nữa quay lại, khi đó may ra đã có người khác sao chép xong.

Mấy đệ tự khác cũng không để ý nhiều, tất cả đều quay ra nhìn một cái rồi lại quay lại với việc của mình. Đối với họ thì tranh chấp này là chuyện bình thường, mà họ cũng không có thời gian để đứng xem náo nhiệt, tất cả đều tập trung vào chọn bí tịch.

Liễu Thiên thấy cảnh này thì nhíu mày, hắn định giúp đỡ tên nhỏ tuổi kia nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì vẫn là không nên.

Thứ nhất là nếu hắn ra giúp thì cũng chưa chắc đã đòi lại được sách vì tên kia đã lấy rồi, mà biết đâu hắn lại ăn đòn cũng nên. Lúc đó chẳng giúp được người lại hai mình.

Thứ hai là tên thiếu niên nhỏ tuổi kia cũng lên có chút bài học về sự tàn khốc của thế giới này, ở đây không có chỗ cho sự yếu đuối. Ngay cả bản thân hắn cũng đã nếm trải cảm giác yếu đuối khổ thế nào và đó chính là động lực để phấn đấu.

Thứ ba nữa là kiếm phổ tuy không nhiều nhưng cũng không tính là ít, vì vậy chọn một quyển khác là được, không nhất thiết phải gây ra mâu thuẫn. Còn về phần tên thiếu niên lớn tầm Liễu Thiên kia thì cứ để hắn oai phong thêm một thời gian, với tính cách như vậy thì sớm muộn cũng sẽ bị người khác cho một bài học.

Hà Minh lúc này cũng đứng gần đó, hắn nhìn thấy Liễu Thiên đang đứng suy tư thì liền đi lại hỏi: “Sao chọn được quyển nào chưa?”

“Chỗ này nhiều quá, ta đọc mà hoa hết cả mắt không biết chọn quyển nào!” Liễu Thiên lắc đầu nói.

“Kiếm pháp cũng như chọn binh khí vậy, ngươi thích phong cách chiến đấu của kiếm pháp như thế nào thì chọn thế đó. Như vậy ngươi mới thực sự

https://thuviensach.vn

phát huy được đặc tính của kiếm pháp đến cảnh giới cao nhất. Đồng thời cũng có một tâm cảnh thoải mái không gò bó.”

Hà Minh liền nói, hắn muốn giải thích một lượt làm Liễu Thiên hiểu ra được mình cần chọn kiếm pháp thế nào.

“Ừm! Ta biết rồi, ta đi chọn kiếm phổ!” Liễu Thiên nghe vậy thì đại ngộ, hắn gật đầu nói rồi cũng lại quay lại với việc tìm kiếm phổ của mình, còn Hà Minh tuy đã tìm được kiếm pháp của mình nhưng vẫn đứng đó xem những bản kiếm pháp khác.

Thêm một lúc nữa Liễu Thiên vui vẻ đi về chỗ Hà Minh nói: “Đi thôi!”

“Ngươi chọn kiếm pháp gì vậy?” Hà Minh đi theo hỏi.

“Vô Danh kiếm pháp!” Liễu Thiên mỉm cười nói.

Hà Minh thì nhíu mày, hắn nhớ mình nhìn qua một lượt của cuốn nào là vô danh kiếm pháp” nghĩ vậy hắn lại hỏi: “Ngươi đang muốn giấu ta sao?”

Liễu Thiên nghe vậy liền đưa cuốn bí tịch cho Hà Minh rồi nói: “Ngươi xem đi có phải không?”

Hà Minh nhìn cuốn bí tịch đó, trên đó quả nhiên không có tên, chỉ có một dòng chữ nhỏ bên nè có ghi tên của vị kiếm khách kia mà thôi.

“Cuồng Nhân kiếm khách!” Hà Minh nhìn bốn chữ trên bìa sách mà lẩm bẩm.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 24: Qua Một Ngày Bận Rộn.

“Đây chẳng phải là bộ kiếm pháp không thể tu luyện sao? Cuốn này cần quá nhiều yêu cầu khắt khe, ta nghĩ ngươi cũng không thích hợp để luyện! Nó chỉ giành cho những ai thực sự đam mê và giành hết thời gian cho kiếm đạo mà thôi!”

Liễu Thiên lắc đầu mỉm cười nói: “Cuốn này khá hợp với ta, kiếm pháp cũng như tính cách, ta thích tính cách của vị tiền bối này!”

“Nhưng giới thiệu của nó cũng đã nói rằng nó nó vừa khó luyện lại không có tính chiến đấu cao nên không có tên còn gì? Mà phía sâu hơn bộ kiếm pháp này quá khó hiểu và cũng không rõ ràng, không những thế nó lại rất khó sao chép chính xác! Như vậy ngươi vẫn muốn chọn nó?” Hà Minh nói một hồi rồi tỏ vẻ khó hiểu hỏi.

Liễu Thiên lắc đầu nói: “Không rõ! Ta chỉ nhìn tên của vị tiền bối kia thì chọn thôi! Kết quả không tốt thì mai kia đến lấy cuốn khác!”

Hà Minh lại khuyên nhủ: “Thời gian chúng ta không có nhiều vậy đâu! Ngươi chỉ có ba năm để tiến cấp bảy tiểu cảnh giới và một đại cảnh giới. Đồng thời cũng cần rất nhiều mặt khác mới thành nội môn đệ tử được. Nếu ngươi quá tập trung vào kiếm kỹ thì đó là một sự lựa trọn không khôn ngoan chút nào!”

“Đừng lo! Nếu không luyện được ta sẽ bỏ!” Liễu Thiên cười tỏ vẻ chắc chắn nói.

https://thuviensach.vn

“Cùng lắm thì bỏ dùng kiếm, dù thế nào ta sẽ không bỏ bê tu luyện nguyên thần đâu!”

Hắn biết Hà Minh lo lắng cho mình, nhưng hắn vẫn quyết định chọn bộ kiếm pháp này vì hắn đã nhìn ra được điểm hợp với mình.

Hắn chuyển chủ đề nói: “Chúng ta ra sao chép thôi, thời gian sắp hết rồi!”

Hà Minh thấy Liễu Thiên quả quyết như vây cũng không khuyên nhủ nữa, cả hai cùng đi ra phía bàn để sao chép mật tịch.

Ngồi xuống bàn, Liễu Thiên cầm một quyển sách trắng tinh chuẩn bị sao chép mật tịch. Việc của hắn bay giờ là chép lại hoàn toàn mật tịch vào quyển mới, chỗ nào có hình vẽ khó không vẽ được thì có thể nhờ chấp sự của chi mình hoặc chấp sự ở Võ Kỹ phòng.

Mất tầm mười phút chép ba bộ khinh công, Liễu Thiên không gặp mấy khó khăn về những hình vẽ trong đó. Nguyên nhân là trước khi đến thế giới này hắn cũng từng học vẽ một thời gian. Tuy vẽ không đẹp nhưng để vẽ mấy hình đơn giản thì không vấn đề gì.

Đến cuốn kiếm phổ vô danh kia thì lại không hề có hình ảnh vận khí, múa kiếm hay ra chiêu, tất cả trong đó đều là chữ và những nét nghệch ngoạc ngang dọc lộn xộn. Điều này quá khác so với những bộ kiếm phổ khác. Nếu như nội công tâm pháp hoặc công pháp tu chân không có hình vẽ thì cũng dễ hiểu nhưng đằng này lại là kiếm phổ. Nó hình như đã được biên soạn lại nhưng vẫn không được dễ hiểu cho lắm!

Điều này làm Liễu Thiên hơi tò mò, đó cũng chính là nguyên nhân hắn lấy nó về luyện. Cuốn kiếm phổ này có nhiều điểm thú vị mà điều này làm hắn rất thích.

Nghĩ vớ vẩn một hồi sau đó Liễu Thiên bắt đầu chép bộ kiếm phổ này.

https://thuviensach.vn

Rất nhanh hơn một ngàn chữ được Liễu Thiên chép xong, những chi tiết gạch tẩy rồi vẽ vời không rõ nghĩa hắn đều vẽ lại y hệt. Lúc này, hắn cầm cuốn kiếm phổ lên đọc xoát lại một lượt, đối với những dòng viết trong này hắn cũng đã dần nhớ được một chút nhưng hắn không hề có ý nghiên cứu bây giờ. Bây giờ hắn chỉ đơn thuần chép lại mà thôi, còn đọc ngẫm nhĩ thì để sau.

Liễu Thiên chép xong sách của mình thì thấy Hà Minh vẫn đang loay hoay vẽ mấy hình vẽ kiếm chiêu phức tạp. Nhìn hắn vẽ làm cho Liễu Thiên cảm thán không thôi.

Mỗi nét vẽ đều ngoằn nghèo run run làm cho hình vẽ không ra hình thù gì cả. Liễu Thiên thở dài nói: “Ngươi không vẽ được thì nhờ chấp sự hoặc nhờ ta là được mà!”

Hà Minh bĩu môi nói: “Ngươi vẽ được sao ta lại không? Để im ta vẽ cho mà xem!”

“Hóa ra tên này thấy mình vẽ nhanh như vậy liền nghĩ mình không thể thua kém được nên cũng tự vẽ lấy. Tên này đúng là không dễ dàng chịu thất thế dù là cái nhỏ nhất. Với tính cách không hiểu sao hắn như vậy lại để cho bọn Đông Vũ Nhật bắt nạt?” Liễu Thiên thầm cười khổ trong lòng.

Liễu Thiên nhìn bộ dạng của Hà Minh loay hoay một lúc thì khẽ nhíu mày rồi dật lấy cuốn kiếm phổ cùng giấy bút nói: “Không ai có thể hoàn mỹ cả, chính vì vậy mới sinh ra những người ở những nghề nghiệp khác nhau! Ta không hiểu người lại so đo mấy thứ này?”

Hà Minh lắc đầu nói: “Ta không phải không biết cái đó nhưng ta cảm thấy cái gì cũng kém các ngươi thành ra hơi khó chịu.”

Liễu Thiên vừa vẽ vừa nói: “Ngươi sao lại kém bọn ta được, ta là người nói câu đó mới đúng?”

https://thuviensach.vn

“Không hiểu sao ta luôn có cảm giác mình theo sau hai người các ngươi?” Hà Minh lắc đầu, vẻ mặt mê mẩn nói.

“Chắc là do người ít tuổi! Tiểu đệ đi theo các ca ca thì có gì sai?” Liễu Thiên đắc ý cười nói.

“Ca ca cái đầu ngươi ý! Ta mà làm đệ đệ cho các ngươi à?” Hà Minh tức giận hùng hổ quát Liễu Thiên.

Những câu nói to của hắn đã làm cho những người đang chép mật tịch ở bàn khác chú ý nhìn lại, ngay cả vị chấp sự đứng phía xa cũng lườm hai người một cái.

Một cái lườm làm cho hai người im bặt, Liễu Thiên thì thào: “Thôi im lặng để người khác còn làm việc!”

Hà Minh cũng không nói gì, cả hai một vẽ một xem, chỉ một lúc mười mấy hình vẽ đã được vẽ xong.

Hai người đứng dậy cầm bí tịch trả lại chỗ cũ, sau đó cả hai cùng đi ra chỗ chấp sự của mình đứng, ở đây Tằng Nhất đã xong xuôi đang đứng tán gẫu với một nữ đệ tử khác rồi.

Tất cả đệ tử chép xong thì liền đi qua được để các vị chấp sự trong Võ kỹ phòng kiểm tra người một lượt rồi trở về tập trung cùng chấp sự trong chi mình.

Các chi đứng tập trung một lúc nữa thì thời gian nửa canh giờ đã hết, đám đệ tử lại nối đuôi nhau rời khỏi Võ kỹ phòng.

Sau khi ra khỏi đây mọi người không tập trung lại nữa mà được các vị chấp sự trong chi dẫn về chi của mình.

https://thuviensach.vn

Ở trước dãy nhà chi sáu, đám người Liễu Thiên đứng tập hợp ở giữa sân. Phía trước đám người, có bốn vị chấp sự ba nam một nữ đang đứng.

Lúc này, vị đại chấp sự đứng đầu bỗng nói:

“Tất cả đã có được binh khí và bí tịch của mình rồi nhưng những bí tịch kia các ngươi không được luyện vội. Trong một tuần tất cả hãy nghiên cứu thật kỹ bí quyết, khẩu quyết, chiêu thức, đồ án, mọi thứ trong bí tịch. Những chỗ nào khó hiểu các ngươi có thể hỏi Đồng chấp sự.”

Kết thúc lời nói một vị chấp sự đi lên giới thiệu với mọi người, vị này có vóc dáng cao lớn, gương mặt khắc khổ. Gã chính là vị chấp sự vừa dẫn đám người vào trong Võ Kỹ phòng.

Vị đại chấp sự lại nói: “Binh khí luyện tập cũng không hề đơn giản, trong một tuần tiếp theo các ngươi cũng nghiên cứu và làm quen với binh khí của mình. Có gì khúc mắc có thể hỏi Hướng chấp sự.”

Một vị chấp sự khác đi lên, vị này là trung niên nho sinh có gương mặt hiền hậu với chòm râu dài. Gã chính là người dẫn đám người Liễu Thiên đi lấy binh khí.

“Cuối cùng, các ngươi đều đã đạt Linh cơ cảnh đệ nhị trọng. Như vậy là đã qua cửa Sinh Căn rồi, việc đó đồng nghĩa với tất cả đều đã tu được đệ nhất trọng công pháp của mình. Nhưng trong đó một số ngươi tu luyện vẫn mông lung, không hiểu rõ ràng căn nguyên bản chất công pháp của mình. Vậy các ngươi có vấn đề gì trong tu luyện nguyên thần có thể hỏi đến Lan chấp sự.”

Theo lời nói của đại chấp sự nữ chấp sự cuối cùng đi lên khẽ mỉm cười một cái.

Vị đại chấp sự chỉ về phía giữa dãy nhà chi sau có một căn phòng lớn gần chân cầu thang nói: “Chấp sự của chi sẽ ở ngay đó, chính vì vậy từ nay

https://thuviensach.vn

các ngươi có gì hỏi thì có thể xuống đó bất cứ lúc nào miễn sao trong thời gian đương tác (hành chính) là được. Đồng thời các ngươi cũng đừng hi vọng làm loạn ở đây!”

Câu nói cuối cùng của vị đại chấp sự nghe rất nhẹ nhàng nhưng đầy tính đe dọa khiến đám đệ tự đang xôn xao bỗng im bặt.

Lúc này, gã lại nói: “Lịch tập trung học các môn của toàn "cung" các ngươi đã có, cứ như vậy mà tiến hành! Đồng thời ngoài thời gian học ở Văn đường buổi sáng cùng hai canh giờ đào tạo cơ bản buổi chiều thì những thời gian khác có thể tự động tu luyện.”

“Sau đây chúng ta sẽ phát trợ cấp tháng này!” Gã vừa nói xong thì ba vị chấp sự không biết từ đâu lấy ra ba khay lớn, trên khay có từng túi từng túi chất lên nhau, mà để ý thì mỗi túi đều có một thẻ giấy nhỏ có chữ!

“Ta đọc đến tên ai thì người đó đi lên.” Đại chấp sự liền nói rồi lấy ra một quyển sổ bắt đầu đọc.

“Chu Tín!” Tên vừa gọi thì ngay tức khắc một nam thiếu niên tầm mười hai mười ba chạy lên và rất nhanh hắn được đưa cho một túi đồ. Tên này lấy trợ cấp xong thì hớn hở đi xuống.

“Hàn Chi Vinh!” Đại chấp sự lại đọc một cái tên khác và ngay sau câu gọi cũng có một tên nam đệ tử đi lên lấy đồ rồi đi xuống.

Cứ vậy chẳng mấy tất cả đều lấy đồ xong, Liễu Thiên cũng lấy được trợ cấp của mình. Liễu gia năm nay tăng mức học phí lên gấp hai khiến cho Liễu Thiên cũng nhân được mức trợ cấp trung cấp. Nói ra thì hắn có mức trợ cấp cao hơn đa phần những đệ tử ở đây, bao gồm cả Hà Minh và Tăng Nhất.

“Được rồi! Trợ cấp cũng lấy xong! Tất cả đều trưởng thành rồi nên ta cũng không quản việc dùng tài nguyên thế nào nhưng phải tự biết chừng

https://thuviensach.vn

mực. Thôi không dài dòng nữa! Các ngươi giải tán đi!” Mọi người đang xôn xao thì Đại chấp sự lại phân phó rồi ra lệnh giải tán.

Gã đại chấp sự này nói xong cũng không chần chừ mà liền quay người rời đi, ba vị chấp sự kia cũng không nói gì quay người đi theo đại chấp sự. Trong sân, đám người Liễu Thiên cầm trợ cấp tháng mà giải tán.

…

Sau bữa tối, Liễu Thiên cùng hai tên kia tản bộ chém gió một chút rồi cũng về phòng. Trong phòng, Liễu Thiên ngồi ở bàn, hắn đang đọc những bí tịch mình mới lấy được. Đọc một hồi rồi lại ngẫm nghĩ một lúc, rồi lại đọc. Một canh giờ chẳng mấy mà trôi qua. Sau một canh giờ Liễu Thiên đã dần hiểu được một phần nào của ba bộ khinh công bí tịch.

Nhạn Hành phi hành khinh công thì chủ yếu là dùng sức nhảy mạnh, sau đó vận nguyên thần tại thân chuyển thành khí mang, mượn lực cản của không khí làm điểm tựa để phi hành.

Mà cú nhảy đầu tiên này lại là một dạng tán khí, dùng nguyên thần vận chuyển vào chân dùng lực lượng nguyên thần kích hoạt tế bào để nhảy mạnh lên không.

Sau đó vận chuyển nguyên thần ở toàn cơ thể làm cho cơ thể tán ra khí lực điều khiển cơ thể di chuyển theo hướng đã định, cùng với đó là điều khiển thân thể lựa theo lực cản của không khí để phi hành xa nhất có thể. Sau mỗi nhịp lại có một khoảng tiếp lực…

Môn khinh công này nói thì đơn giản nhưng để luyện được thì phải cần một quảng thời gian dài luyện tập với tần xuất cao mới có thể đạt được kết quả như ý.

Lưu Thủy bộ cũng là một dạng dùng tán khí để di chuyển, có điều do chạy dưới đất lên tốc độ nhanh hơn nhiều so với phi hành. Bộ pháp này

https://thuviensach.vn

chia làm ba công đoạn là: vận khí, chuyển thể và biến phương. Biến phương chính là điểm nổi bật của bộ khinh công này.

Môn khinh công này muốn người luyện duy trì một tốc độ ở mọi địa hình, dù cản trở đến đâu cũng không được giảm tốc độ. Gặp vật liền dựa vào vật rồi vượt qua nó một cách nhẹ nhàng, uyển chuyển tựa như nước, róc rách chảy qua từng khe nhỏ nhất.

Đồng thời đây cũng là một khinh công rèn luyện độ phản xạ của mỗi người. Tính linh động của mỗi người, rất có ích cho việc chiến đấu cự li gần sau này...

Cuối cùng là cuốn Tam Bộ Di, đây đúng là sơ khải của một môn dị thuật cao cấp, nếu tính cấp cao của Tam Bộ Di này chính là một môn dị thuật trong hệ nội thể. Tam Bộ Di chính là vẫn hành nguyên thần theo một lộ tuyến đặc thù trong kinh mạch để đưa đến những nút thắt hay điểm nhấn trên cơ thể. Khi nút thắt nên đến cực điểm chính là lúc phát lực và dị chuyển. Do nguyên thần dồn lại và được giải phóng ở một điểm nhỏ khiến lực đẩy cực lớn. Điều này dẫn đến tốc độ di chuyển của Tam Bộ Di quá nhanh, mắt thường không thể nhìn rõ được.

Đồng thời theo cảnh giới tiến nên khi nguyên thần biến đổi ở dạng cao hơn thì chúng khi xúc nén đến mức cao nhất thì càng đạt tốc độ cao. Nếu ở cảnh giới Hoành Không thi triển thuật này thì không khác người dịch chuyển tức thời. Có điều là dịch chuyển tức thời có thể vượt qua toàn bộ ngăn cách nhưng Tam Bộ Di chỉ có thể di chuyển cực nhanh nhưng trong không gian giào cản thì lại vô pháp chạy ra được.

Vấn đề khoảng cách của thuật này cũng dần được cải thiện qua cảnh giới tu luyện. Cảnh giới càng cao mỗi lần di biến càng xa. Nhưng có một số vấn đề là đường nối vận hành nguyên thần của thuật này rất khó thực hiện, vì vậy rất khó để luyện đến đại thành. Đồng thời do di biến ở tốc độ cực cao lại giải phóng ở những điểm nhỏ nên khi xúc nén nguyên thần ảnh hưởng

https://thuviensach.vn

rất lớn đến kinh mạch. Sử dụng liên tục nhiều lần có thể dập nát kinh mạch trở thành phế nhân.

Tuy nó có hại như vậy nhưng Liễu Thiên cũng không từ bỏ vì hắn biết việc hại đến kinh mạch cũng chỉ giành cho những người yếu nhược mà thôi. Chỉ cần mai kia hắn rèn luyện cơ thể cùng nguyên thần tiến lên đẳng cấp cao thì cái này cũng không đáng kể. Hiểu được những thứ này sớm hơn dự kiến khiến Liễu Thiên cảm thấy hào hứng vô cùng.

Lúc này, hắn cũng đọc thử bộ kiếm pháp của Cuồng Nhân kiếm khách. Đáng tiếc hắn đọc mấy lượt vẫn không cảm thấy nó giống tâm pháp hay cách tu luyện kiếm chiêu cả. Giống như một đoạn kinh văn thì hơn, thỉnh thoảng có đoạn còn có cả thơ rồi một vài câu từ không rõ nghĩa.

Suy nghĩ một hột Liễu Thiên không tìm hiểu được gì nữa thì hắn liền bỏ qua việc này, hắn giờ phải tu luyện nguyên thần để tăng tiến tu vi thôi.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 25: Linh Dược Tu Luyện, Thạch Đăng.

Tu vi của mỗi người là thứ quyết định tất cả nên dù có làm bất cứ thứ gì cũng không thể không tu luyện nguyên thần để tăng tiến tu vi. Tu vi tăng tiến sẽ làm mọi mặt của người đó đều tăng tiến. Bởi vì mọi mặt của một dị giả đều cần nguyên thần kích hoạt để hoạt động, trong đó bao gồm cả thân thể lẫn linh hồn.

Mà không nói một đại cảnh giới chênh lệch nhau mà chỉ một tiểu cảnh giới như Linh Cơ cảnh đệ nhị trọng với đệ tam trọng đã có những khác biệt rất lớn rồi. Vì vậy công việc quan trọng và không thể bỏ bê của dị giả chính là tu luyện tích tụ nguyên thần trong đan điền.

Lại nói thì đan điền của cơ thể là một nơi vô hình nhưng lại hữu hạn, nó chỉ chứa được một lượng nguyên thần nhất định. Như vậy khi tu luyện tích tụ nguyên thần đến đỉnh phong rồi đột phá thì điều gì đã xảy ra?

Điều sảy ra chính là nguyên thần đã biến đổi để phù hợp với đan điền hơn. Như Liễu Thiên đã biết thì nguyên thần chính là hạt năng lượng được tổng hợp từ linh khí trong thiên địa mà thành. Như vậy nó cũng có kích thước của một hạt nên quá trình đột phá tiểu cảnh giới chính là biến đổi làm cho hạt nguyên thần cô đọng lại.

Khi hạt nguyên thần cô đọng nhỏ hơn trước, như vậy đan điền sẽ chưa được nhiều hạt nguyên thần hơn, đây chính là chênh lệch về lượng. Đồng thời khi đó với những hạt nguyên thần nhỏ hơn thì việc di chuyển trong kinh mạch cũng đơn giản hơn, ít lực cản hơn, một lượt vận hành để sử dụng

https://thuviensach.vn

cũng được nhiều hơn, đây chính là chênh lệch về chất. Một tiểu cảnh giới thôi đã có sự chênh lệch như vậy nên việc tu luyện để tăng tiến tu vi là việc rất quan trọng với tất cả mọi dị giả chứ không riêng gì đám tân đệ tử như Liễu Thiên.

Biết sự quan trọng của tu vi, Liễu Thiên không giám lơ là tu luyện. Hắn đã xác định thời khóa biểu tu luyện hàng ngày, trong đó ít nhất phải có hai tiếng để tu luyện tích tụ nguyên thần. Hôm nay cũng vậy nên giờ đã đến thời gian hắn bắt đầu tu luyện.

Liễu Thiên mở ngăn tủ nhỏ trên cùng ra nơi để đồ trợ cập hàng tháng mà hắn mới lấy được hồi chiều.

Trong tủ hắn lấy ra một hộp gỗ, mở hộp gỗ ra thì thấy bên trong có rất nhiều lọ nhỏ gồm hai loại kích cỡ khác nhau, một loại lùn to như một cái bát nhỏ, một loại cao dài như lọ hoa nhỏ. Ngoài các lọ kia còn có những gói giấy nhỏ màu vàng màu đỏ để lẫn lộn lên nhau.

Liễu Thiên nhìn qua một lượt tên bên ngoài thì cũng biết được trong đó có những cái gì. Trong hộp có tất cả mười lọ Linh cao, mười lọ Tổ Linh Dịch, hai gói Kim Sang dược, hai gói Tẩy Vị phấn, cùng một số dược vật nhỏ lẻ khác.

Lúc này, hắn không chần chừ cầm một lọ có hình dáng như một cái bát nhỏ có màu nâu lên. Đây chính là một lo Linh cao giống với lọ hồi chiều mấy người Hà Minh được thưởng. Liễu Thiên mở lắp lọ ra nhìn thì thấy trong đó có một loại cao đặc màu ngà sữa. Hắn khẽ hít một hơi thì thấy có một luồng thanh khí xộc lên khiến mũi hắn cay xè, nước mắt cũng xuýt nữa chảy ra.

“Linh cao quả nhiên như những gì đã ghi chép!” Liễu Thiên đẩy để lọ cao xuống rồi lại cầm từ trong hộp lên một lọ nhỏ có hình dáng như lọ hoa có màu trắng nhạt.

https://thuviensach.vn

“Đây là Tổ Linh Dịch ư?” Hắn vừa mở lắp hộp thì mùi dược liệu nồng đậm có phần hắc hắc bay ra khiến hắn ngay tức khắc đóng nắp lọ lại.

Liễu Thiên cũng không tốn thời gian giám định nữa mà bắt đầu tiến hành dùng thuốc.

Linh Cao như đã biết chính là thứ giúp các lỗ chân lông nở ra nhằm tăng tốc độ hấp thụ linh khí. Còn Tổ Linh Dịch chính là dạng dung dịch uống vào nhằm tăng tốc độ chuyển hóa linh khí thành nguyên thần trên toàn cơ thể.

Cả hai thứ này dùng chung với nhau thì mới có hiệu quả cao nhất. Tuy vậy chúng cũng chỉ là hỗ trợ mà thôi!Thế nhưng nói đi thì cũng nói lại, dược liệu linh dược chỉ là phụ nhưng không thể đánh giá thấp sự phụ trợ này. Chỉ với một chút hỗ trợ của đan dược cộng thêm lỗ lực thì một người sẽ rất nhanh đạt được kết quả vượt trội so với những người không có đan dược hỗ trợ.

Nói về liều lượng thì lọ Linh Cao này nếu để xoa lên toàn thân thì chỉ dùng được một lần là hết. Liễu Thiên dù mức trợ cấp trung cấp nhưng mỗi tháng chỉ có mười lọ, chính vì vậy một lọ phải dùng ba ngày. Như vậy hắn không nhất thiết phải bôi cao khắp người làm gì, bôi một phần ba là đủ rồi.

Liễu Thiên cởi trần ngồi trên giường, hắn lấy tay quệt lớp cao màu trắng sữa bôi lên phần trên cơ thể rồi từ từ xoa đều ra lớp da. Sau một chút thao tác Liễu Thiên đã xoa cao đều lên nửa thân trên của mình.

Ngay tức khắc Liễu Thiên đã cảm thấy toàn bộ chỗ bôi Linh Cao nóng ran lên, sau đó là một cảm giác khó chịu như kiến cắn, kim châm làm hắn nhăn mặt nhíu mày.

Nhưng tình trạng đó không kéo dài lâu, đau đớn qua đi thì Liễu Thiên lại cảm thấy những chỗ vừa đau đớn lại trở lên mát rượi, tê tê, một cảm giác dễ chịu vô cùng khiến người ta lưu luyến không rời.

https://thuviensach.vn

Thế nhưng Liễu Thiên không giám ngồi đó mà hưởng thụ cảm giác này, Linh Cao chỉ có tác dụng một giờ nên hắn không có thời gian để lãng phí.

Mở lắp lọ Tổ Linh Dịch ra, Liễu Thiên cũng uống một phần ba. Tổ Linh Dịch này hiệu dụng của nó dài ngắn phụ thuộc vào lượng mà uống một người uống vào và thể hình của người đó. Theo như ghi chép thì với cơ thể gày yếu của Liễu Thiên thì một phần ba lọ Tổ linh dịch cũng có thể giúp hắn tăng tốc độ chuyển đổi linh khí trong hai canh giờ.

Thời gian này so với Linh cao thì dài hơn nhưng Liễu Thiên vẫn dùng một phần ba vì số lượng hai thứ này là như nhau nên hắn muốn dùng hết cùng nhau. Thời gian thừa lại của Tổ linh dịch hắn vẫn có thể tu luyện mà không cần Linh Cao, tuy là hiệu quả không cao như trước nhưng vẫn coi là tạm được.

Linh dược phụ trợ đã dùng xong, vấn đệ mật độ linh khí thì cũng không phải bàn. Kỳ Nhân các là một quốc tông nên có biện pháp tích tụ linh khí thiên địa tập hợp về đây. Chính vì vậy ở trong đây là nơi tu luyện lí tưởng nhất rồi. Nếu một người nào đó nói ở đây thiếu linh khí thì xem ra trên đời khó còn chỗ nào để cho hắn tu luyện nữa.

Tất cả điều kiện ngoại cảnh đều rất tốt rồi. Kết quả như thế nào thì vẫn phải dựa vào khả năng của Liễu Thiên và cơ thể này.

Đối với Liễu Thiên thì khả năng tu luyện của cơ thể này là tạm ổn, đồng thời hắn cũng có một ý chí không chịu lùi bước, lại có những điều kiện hỗ trợ như vậy thì chắc chắn kết quả không thể nào kém được. Điều hắn đáng lo bây giờ chính là tu vi khởi điểm của hắn đã tụt lại quá xa so với tuổi tác của hắn mà thôi.

Không nghĩ nhiều, Liễu Thiên bắt đầu tu luyện, hắn hai mắt nhắm liền, toàn thân dần rơi vào trạng thái thiền định còn tinh thần tập trung vào đan điền.

https://thuviensach.vn

Ngay lúc này, công pháp trong đan điền hắn từ từ khởi động, việc này khiến cơ thể hắn tạo ra một lực hút với linh khí xung quanh. Với lực hút đó, linh khí quanh cơ thể hắn được hấp thụ qua các mao mạch rồi lại được tổng hợp lại sau đó quy chuyển ra kinh mạnh.

Từ kinh mạch chúng sẽ được quy tụ tại đan điền. Như vậy cứ nghĩ chẳng mấy đan điền sẽ đầy lên.

Nhưng đan điền lại như một động không đáy, nguyên thần tiến vào rất nhiều nhưng vẫn không thấy tổng lượng nhấc lên một chút. Nói đan điển như một cái chậu thì nguyên thân như những hạt bụi, những hạt bụi từ từ tích tụ lại nhìn có vẻ rất nhiều nhưng so với tổng lượng thì không đáng gì.

Đây chính là sự thật của tu luyện! Cố gắng miệt mài nhưng tốc độ vẫn rất chậm. Tu luyện chính là nghịch thiên, người tu luyện cần phải có một tinh thân sắt đá và một tâm niệm không bỏ cuộc.

Lúc này, linh khí trong không khí cũng như váng bèo trên mặt hồ vậy, một đám ở chỗ này bị lấy đi thì những chỗ khác tự giãn ra mà bù vào. Trong tông cùng lúc có hàng vạn người cùng tu luyện nên lượng linh khí tiêu hao đi mỗi phút cũng rất khinh người. Rất may là Kỳ Nhân Các được xây dựng rất đặc thù. Tử Quang Sơn Mạch nổi tiếng với Tử Thiết Tinh có đặc tính quy tụ và tạo Tử mang lưu giữ linh khí. Trong lòng đất, dưới sâu Xuân Dương sơn nguyên lại có rất nhiều mỏ linh thạch cùng linh tuyền. Cùng với địa hình là sự bố trí tỷ mỉ các đại trận quy tụ linh khí nên Kỳ Nhân Các trở thành một cái rốn thu hút thiên địa linh khí. Mà cũng chỉ có vậy thì nơi đây mới đủ linh khí cung cấp cho hàng vạn người tu luyện.

Tất nhiên cũng phải nói là các dị giả cao cấp đa phần đều dùng linh thạch và các ngoại vật giàu linh khí khác chứ không thì dù lượng linh khí có cao hơn nhiều lần hiện tại thì cũng không đủ cho các tồn tài lâu năm đó hấp thụ.

https://thuviensach.vn

Trong phòng, linh khí chỉ có những ba động nhỏ liên tục nhưng tổng thể thì không làm cho mật độ linh khí giảm đi chút gì. Điều này cũng đúng thôi vì với một tên có tu vi Linh Cơ đệ nhị tầng tu luyện thì hấp thụ được bao nhiêu linh khí cơ chứ?

Mọi thứ diễn ra một cách tĩnh lặng, chẳng mấy hai tiếng qua đi. Lúc này, Liễu Thiên mở mắt từ từ đứng dậy. Hắn cảm nhận đánh giá lại nguyên thần trong đan điền của mình.

Tính ra thi nguyên thần của hắn đã tăng một lượng kha khá điều này khiến đan điền cảnh giới* của hắn tiếp tục mở rộng. Nếu để ý qua thì không thấy đan điền cảnh giới của hắn lớn hơn nhưng cảm nhận kỹ hơn thì thấy nó đã nở rộng hơn trước một chút so với trước khi tu luyện. Chỉ một chút này thôi cũng làm cho Liễu Thiên hài lòng vì phải biết tu luyện rất gian nan, nhiều trường hợp tu luyện mấy ngày liền đan điền cũng không mở rộng dù chỉ một chút. Mà lúc này hắn tu luyện hai tiếng đã có kết quả như vậy thì bảo sao hắn không cao hứng cho được.

*(Đan điền cảnh giới là tên gọi Liễu Thiên tự đặt. Theo hắn thì đan điền từ từ mở rộng để đạt kích thước lớn nhất. Trên quãng đường tăng tiến này thì đan điền dừng lại ở nhiều mốc và mỗi mốc đó đều được gọi là Đan điền cảnh giới. Hay nói cách khác thì đan điền cảnh giới chính là thước đo độ tăng tiến của tu vi.)

Nhưng hắn cũng biết càng lên cao thì lượng nguyên thần tích tụ lại cần càng nhiều, vì vậy tu luyện càng lâu. Vì thế hắn cũng không thể đạt được chút thành tựu này mà vui mừng được, hắn vẫn phải cố gắng rất nhiều.

“Có ngoại vật hỗ trợ quả nhiên thoải mái!” Liễu Thiên loanh quanh một hồi rồi cũng nhìn lại hộp đựng linh dược thì không khỏi mở miệng cảm thán rồi cũng bê hộp đồ bỏ vào tủ khóa lại.

Lúc này vẫn như mọi khi hắn đi lại lật ngược Thạch Đăng lên rồi đi ngủ.

https://thuviensach.vn

Nói đến Thạch Đăng thì nó là một trong thập đại chế tác được sử dụng nhiều nhất của đám dị giả. Loại đèn này có nhiều hình dáng và thiết kế khác nhau nhưng cụ thể thì nói được tạo từ hai vật liệu chính là Quang thạch và Phân Quang Dịch.

Quang thạch là một dạng đá có khả năng phản ứng với nguyên thần và một số vật chất khác để tạo ra ánh sáng. Phân Quang dịch là một loại dịch được trích ra từ huyết dịch của Quang Hoa thú. Phân Quang Dịch này vốn không có tác dụng gì khác ngoài việc nó có khả năng phản ứng với phân tử của quang thạch và quá trình phản ứng đó tạo ra ánh sáng.

Nói về cấu tạo thì Thạch đăng này gồm ba bộ phận chính là: Đỉnh chứa, thân đèn hay ống chứa và cuối cùng là đế đèn.

Đỉnh chứa chính là nơi chứa Phân Quang dịch và cũng là chỗ để chế tác một số bộ phận nhỏ như quai, đỉnh che hay một số phần trang trí khác.

Ống đèn là đường ống được làm bằng quang thạch và được gắn dưới đáy đỉnh chứa, tùy vào loại đèn và kích cỡ mà người ta chế tạo ra ống to nhỏ dài ngắn khác nhau, một số kiểu thiết kết còn làm Thạch Đăng với nhiều ống quang thạch nhỏ chảy song song.

Đế đèn là một bộ phần đúc đặc mang nhiệm vụ giữ đèn đứng và đỡ ống đèn, một số trường hợp cheo thì đế đèn chỉ mang tác dụng đỡ ống chứa.

Nguyên lý hoạt động của Thạch Đăng này thì cực kỳ đơn giản, chỉ cần đổ Phân Quang dịch vào Đỉnh chứa thì Quang Linh Dịch này sẽ từ đảy đỉnh chứa chảy xuống ống chứa và ngay tức khắc nó sẽ phản ứng với ống chứa làm bằng quang thạch và làm quang thạch phát sáng. Còn khi không dùng đèn nữa thì lại lật ngược cái đèn lại thì Phân Quang Dịch lại chảy ngược về đỉnh chứa và khi này đèn tắt.

Lại nói thì hai vật liệu chính của đèn phản ứng với nhau nên chắc chắn có sự tiêu hao nhưng quá trình tổn hao này diễn ra rất chậm, một số loại

https://thuviensach.vn

đèn lại được thiết kế để thay thế ống chứa và đổ linh dịch một cách dễ dàng cùng với đó là Thạch đăng này không hề độc hải và ảnh hưởng đến môi trường nên chúng dần trở thành một đồ vật thông dụng và được sử dụng rộng rãi khắp giới dị giả.

Quay lại với phòng của Liễu Thiên thì Thạch đăng đã tắt từ lâu, trong phòng tối ôm cùng với đó là một tiếng thở nhè nhẹ vang lên một cách đều đặn.

…

Sáng sớm hôm sau, rút kinh nghiệm từ buổi hôm qua, hôm nay cả ba người Liễu Thiên đều dậy sớm tập luyện một lúc rồi tắm rửa sau đó đi đến phòng ăn.

Ở phòng ăn, giờ này cũng không có nhiều người cho lắm, cả hai dãy nhà cũng chỉ có hơn hai mươi người. Xem ra rất ít người thích ăn sáng như đám người Liễu Thiên.

Ở một bàn ngoài viền, Liễu Thiên cầm một cái bánh vừa ăn vừa nói: “Hôm nay học cái gì vây?”

Hà Minh không ngẩng lên đáp: “Hôm nay học về Ngũ Hành đạo số.”

“Môn này nói về cái gì vậy?” Liễu Thiên liền hỏi tiếp.

Hà Minh vẫn không ngẩng lên, hắn vừa ăn vừa đáp: “Thì mọi mặt của Ngũ Hành, qua đó giúp chúng ta có thể tu luyện dị thuật tốt hơn! Hôm trước ta nói cho các ngươi chỉ là da lông mà thôi!”

Tăng Nhất thở dài nói: “Nói chung là ngày nào cũng phải tập trung ngồi nghe giảng đạo, xem ra tu luyện không đẹp như người ta vẫn nghĩ!”

https://thuviensach.vn

Hà Minh lắc đầu nói: “Muốn mai kia hành tẩu tiêu giao thì trước tiên phải học hỏi đã! Nếu không có kiến thức thì làm mọi thứ đều rất khó!”

Liễu Thiên liền xen vào: “Đúng vậy! Mai kia qua rồi lại muốn quay lại học cũng không được đâu!”

“Ài! Thôi! Hai người xong chưa? Chúng ta đi thôi?” Tằng nhất khẽ thở dài rồi đứng dậy hỏi.

Thế là hai người Liễu Thiên cố nhét nốt mấy miếng vào mồm rồi cũng đứng dậy, cả ba rời khỏi đây.

Ở học đường, mọi người đang ổn định chỗ ngồi của mình. Ba người Liễu Thiên vẫn ngồi cuối cùng nhìn lên đám người đang lộn xộn chọn chỗ kia.

Ở phía bên phải dãy bàn thứ ba có một nhóm sáu tên đang hống hách gạt những người khác ra để ngồi xuống.

Hà Minh nhìn ra đó lẩm bẩm: “Đông Vũ Nhật!”

“Ngươi quen hắn à?” Tằng Nhất liền hỏi.

“Tên đó chính là kẻ đã đánh nhau với chúng ta ở thư viện!” Liễu Thiên đáp.

“Hống hách quá a, khi nào có cơ hội ta cũng phải cho hắn một trận mới được!” Tằng Nhất nhìn theo đám người Đông Vũ Nhật đang làm loạn ở phía trước nói.

“Thôi kệ chúng, chúng không động đên chúng ta là được!” Hà Minh ánh mắt sắc bén nói.

Mọi người đang lộn xộn bỗng nhiên im bặt, ba người Liễu Thiên cũng nhìn lên phía trên, hình như trưởng lão đã vào rồi.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 26: Là Người Mạnh Nhất.

Nhưng lúc này lại không phải trưởng lão đi vào mà lại là một đám nữ đệ tử, đi đầu đám nữ đệ tử này không ai khác chính là Thượng Quan Nhu Vân. Nàng vừa bước vào tất cả đệ tử ở đây đều im lặng, tất cả đều sợ hãi mà im lặng.

Những ai nhìn thấy nàng đánh với Trương Dương Du thì đều biết nàng mạnh đến mức nào! Đồng thời gia tộc của nàng cũng là một thế lực mà mọi người ở đây đều không thể dây vào được. Vì vậy không ai gì trêu chọc nàng làm gì, tất cả đều dùng sự im lặng quan sát nàng tiến vào!

“Oai phong vô độ, áp chế quần hùng!” Tằng Nhất nhìn theo dáng người Thượng Quan Nhu Vân đi vào thì vẻ mặt mê mẩn lẩm bẩm.

“Sẽ có một ngày chúng ta cũng sẽ như vậy! Người người kính trọng, kẻ kẻ ngước nhìn!” Liễu Thiên thì lại bày ra vẻ mặt tự tin nói.

Hà Minh cười nói: “Mơ mộng quá đấy! Chúng ta trước tiên cứ thành nội môn đệ tử đã!”

Trong lúc ba người nói chuyện, Thượng Quan Nhu Vân đã đi vào đến dãy bàn ở giữa. Những đám đệ tử phụ cần đều không hẹn mà tách ra để cho nhóm người của Thượng Quan Nhu Vân một khoảng rộng rãi ở dãy này. Thượng Quan Nhu Vân không khách khi đi lại bàn đầu tiên ở giữa ngồi xuống, những nữ đệ tử đi theo nàng ngồi bên cạnh hoặc ngồi phía đằng sau.

https://thuviensach.vn

Nàng ngồi xuống thì rất nhanh mọi người đã ổn định chỗ ngồi. Cả gian phòng lúc này vẫn du trì sự yên tĩnh thêm khoảng năm phút nữa thì trưởng lão giảng dậy môn Ngũ Hành đạo số cũng từ ngoài đi vào.

“Cộc! Cộc!...Cộc!”

Một ông lão đang chống gậy đi vào, lưng lão còng xuống râu tóc thì bạc trắng, gương mặt với vô số nếp nhăn chằng chịt. Nhìn lão như rất cố gắng mới đi vào đến chỗ của mình vậy!

Nhìn một màn này, mọi người lập tức bàn tán xôn xao, Liễu Thiên nhìn vậy cũng cảm thấy nghi hoặc: “Lão đã già như vậy rồi còn không cho lão nghỉ ngơi, chẳng nhẽ không có ai khác sao?”

Hà Minh liền lắc đầu nói: “Một số môn không phải là ai cũng giảng giải được, đồng thời nhìn vị trưởng lão kia có vẻ già yếu nhưng tất cả đệ tử ở đây cộng lại cũng không bằng lão được. Phải biết muốn làm trưởng lão cảnh giới thấp nhất cũng là Huyền Môn cảnh hậu kỳ.”

“Cảnh giới càng cao thì sức lực càng vượt trội so với người thường. Ở thế giới của dị giả không thể nhìn vào tuổi tác để đánh giá sức mạnh của một người được!”

Đúng lúc này vị trưởng lão kia ngồi xuống ghế dùng giọng hơi khàn khàn nói: “Mọi người đã nghe hoặc biết về ngũ hành dị thuật nhưng không mấy ai hiểu rõ được ngũ hành. Hôm nay ta sẽ giảng giải về những điểm quan trọng trong ngũ hành. Chúng ta bắt đầu thôi!”

Mọi người vẫn đang xông xao tiếng bàn tán làm cho phòng học trở lên ồn ào như một cái chợ đang họp buổi sớm nên ngoài mấy người để tâm thì đa phần đều không nghe thấy trưởng lão kia nói gì.

Vị trưởng lão kia thấy vậy nhíu mày một cái.

https://thuviensach.vn

“Rầm Rầm!...”

Ngay tức khắc tất cả cửa sổ cửa chính của phòng học đóng chặt lại, ánh sáng trong phòng biến mất, cả gian phòng trợt tối rồi lại sáng.

Một màn này làm cho mọi người trong phòng đang bàn tán cũng phải dừng lại xem chuyện gì xảy ra.

“Bộp!” Vị trưởng lão kia chống nhẹ gậy xuống sàn, một âm thanh nhè nhẹ vang lên rồi theo đó một làn sóng khí cực nhanh tràn ra, nó đi đến đều khiến cho toàn thể mọi người trong giảng đường nghiêng ngả, tóc tai quần áo bay loạn, ngay cả Thượng Quan Nhu Vân cũng phải vận hết sức thì mới có thể ngồi im không bị đẩy ra sau.

Ba người Liễu Thiên cũng bị đẩy cho cả người lẫn bàn ghế dê ra sau, quần áo tóc tai cũng bị tạt dạt sang hai bên.

“Im lặng chưa? Kẻ nào còn ồn ào sẽ ngay tức khắc bị đánh trượt, từ sau không cần đến học nữa!” Vị trưởng lão kia ôn tồn nói.

Ngay sau câu nói này toàn giảng đường im bặt, không ai nói gì.

“Tất cả ổn định chỗ ngồi, chúng ta bắt đầu!” Vị trưởng lão kia ngồi xuống ra lệnh.

Toàn bộ hơn hai trăm người đều im lặng ổn định chỗ ngồi, không ai giám khinh thường vị trưởng lão già cả gần đất xa trời đang đứng trên bục này nữa.

Vị trưởng lão kia ngồi xuống nhìn quanh một lượt rồi liền bắt đầu giảng đạo: “Ngũ hành gồm năm yếu tố là kim, mộc, thổ, thủy, hỏa. Năm yếu tố này chính là năm yếu tố cơ bản cấu thành nên ngũ hành chi vật. Nó nói lên sự tương tác của mọi vật trong thiên địa và cụ thể nó xoay quanh hai quy luật chính là tương sinh và tương khắc.”

https://thuviensach.vn

Nói đến đây vị trưởng lão kia liền đi đến cái bảng vẽ ra hai hình ngũ giác. Ở mỗi cạnh điền lên một nguyên tố trong ngũ hành, sau đó là các mũi tên. Bên dưới mỗi hình đều chú thích tương sinh tương khắc rõ ràng.

Vị trưởng lão kia chỉ lên bảng rồi nói: “Trong ngũ hành thì thuyết tương sinh là: Kim sinh Thủy, Thủy sinh Mộc, Mộc sinh Hỏa, Hỏa sinh Thổ, Thổ sinh Kim.

Tương khắc là Kim khắc Mộc, Mộc khắc Thổ, Thổ khắc Thủy, Thủy khắc Hỏa, Hỏa khắc Kim.

Vị trưởng lão kia ngồi lại ghế nhấp một ngụm trà rồi lại nói:

“Nói về tương sinh có nghĩa là giúp đỡ lẫn nhau để phát triển. Đem ngũ hành liên hệ với nhau thì thấy năm hành nhỏ có mỗi quan hệ xúc tiến lẫn nhau, nương tựa lẫn nhau. Mà trong luật tương sinh mỗi một yếu tố đều phụ thuộc vào hai yếu tố khác theo quan hệ mẫu tử. Ví dụ như Hỏa nguyên tố luôn có quan hệ với cái sinh ra nó là Mộc nguyên tố và cái nó sinh ra là Thổ nguyên tố. Như vậy thì một nguyên tố luôn có mẫu và tử của mình!”

“Tương khắc có nghĩa là áp chế lẫn nhau. Sự tương khắc có tác dụng duy trì cân bằng. Trong tương khắc, mỗi nguyên tố cũng có hai mối quan hệ với hai nguyên tố khác. Đó chính là cái nó khắc và cái khắc nó. Ví dụ như Thủy khắc Hỏa nhưng lại bị Thổ khắc lại.

Trong tương khắc còn hai loại chính là tương thừa và tương vũ. Tương thừa chính là khắc quá đỗi dẫn đến sử biến hóa trong ngũ hành trở lên bất thường. Tương vũ là khắc không nổi và bị phản phục lại.

Thấy đám đệ tử chú ý lắng nghe vị trưởng não này lại tận tâm nói: “Mỗi mối quan hệ tương sinh tương khắc này quan hệ rất mật thiết đến quá trình tu luyện dị thuật. Một người có thể dùng thủy thuật để chống hỏa thuật, dùng hỏa thuật chống kim thuật,…Có thể dùng thủy thuật hỗ trợ mộc thuật, dùng thổ thuật hỗ trợ kim thuật,…

https://thuviensach.vn

“Nhưng nên nhớ không có gì là tuyệt đối, vì vậy thủy thuật không có nghĩa sẽ thắng hỏa thuật hay hỏa thuật thắng kim thuật. Di thuật thiên biên vạn hóa, người dùng đa tâm đa cách, vì thế đây chỉ căn bản của mỗi hành mà chúng nghiên cứu còn mai sau vận dụng thì phải xem bản lĩnh của từng người.”

“Nghiên cứu ngũ hành này không chỉ trên sách vở, các ngươi phải ứng dụng vào cuộc sống, nghiên cứu ngũ hành trong đời sống. Qua những thứ trong cuộc sống để tìm hiểu rõ hơn về tương sinh và tương khắc trong ngũ hành.”

“Ngũ hành tồn tại trong thiên đia, nó không bao gồm tất cả nhưng cấu thành vạn vật….

Tất cả đệ tử đều chăm chú, cả ba người Liễu Thiên cũng vậy. Tất cả đều đang nghe vị trưởng lão kia nói về ngũ hành cơ bản mà quên đi mọi thứ.

Cả gian phòng chỉ có mỗi âm thanh nhỏ nhẹ của vị trưởng lão kia phát ra.

Thời gian lặng lẽ trôi, âm thanh của vị trưởng lão kia du dương đều đều như những tiếng kim đồng hồ vậy.

Vậy rồi rất nhanh hai giờ qua đi, buổi học Ngũ Hành đạo số kết thúc.

Mọi người xôn xao một chút nhưng lại rất nhanh để ý lên phía bục giảng.

Vị trưởng lão kia lúc này liền dặn dò: “Buổi này đã nói qua về quy luật cơ bản của ngũ hành, buổi sau ta sẽ nói về nguyên tố Kim. Mọi người có thể nghiên cứu trước, tuần sau khi ta giảng giải sẽ hiểu nhanh hơn!”

“Rõ!”

Rất đông đệ tử đồng thanh nói.

https://thuviensach.vn

“ Tất cả về nghỉ đi!” Vị trưởng lão kia gật đầu rồi cũng chống gậy từ từ đi ra ngoài.

Tan học, đám người Liễu Thiên lại tản ra, mỗi người đi tìm một việc làm cho hết buổi sáng.

Liễu Thiên vẫn đến thư viện, hôm nay không có Hà Minh, còn Tằng Nhất thì vẫn đi tìm hiểu về cơ quan ám khí của hắn.

“Hứa quản thư buổi sáng tốt chứ?” Liễu Thiên đi đến thư viện thì chào Hứa Vĩnh Thiên một câu.

Hứa Vĩnh Thiên thấy Liễu Thiên liền mỉm cười hỏi rồi lại nói: “Ừm! Lại đọc sách à? Chăm chỉ đọc sách cũng tốt, nhưng đừng quên tu luyện nguyên thần đấy!”

“Đọc sách không thể không đọc! Nguyên thần không thể không tu!” Liễu Thiên mỉm cười đáp.

“Ừm! Ngươi vào đi!” Hứa Vĩnh Thiên gật đầu không dài dòng nữa.

Hứa Vĩnh Thiên biết kiến thức về mọi mặt là rất tốt nhưng tu vi vẫn quan trọng hơn, thời tuổi trẻ không tăng tiến nhanh thì mai kia càng vô vọng. Cảnh giới không cao thì không thể ra ngoài hành tẩu được, như vậy kiến thức uyên bác cũng vô dụng. Lúc đó chỉ thành một con mọt sách ngồi dí một chỗ mà thôi. Đây chính là bài học mà Hứa Vĩnh Thiên đã từng mắc phải nên hắn không muốn Liễu Thiên như mình, cả đời không có triển vọng chỉ làm chức quản thư của một thư viện nhỏ. Nhưng khi thấy Liễu Thiên quả quyết như vậy, gã cũng không nhiều lời nữa.

Liễu Thiên đi quanh thư viện một vòng rồi rất nhanh kiếm một cuốn có ghi về Lịch sử Kỳ Nhân Các rồi đi ra ngồi cạnh cửa sổ. Hắn ngồi duỗi dài trên ghế, lưng tựa vào thành tường bắt đầu đọc sách. Qua thời gian, tâm trí

https://thuviensach.vn

của hắn vẫn tập trung vào cuốn sách nhưng đôi mắt đang mở lớn thì lờ đờ dần rồi nhắm lại.

Một vùng nông thôn với những căn nhà cấp bốn nhỏ nhắn, những vườn cây ăn quả, những cái ao thả cá, những đống rơm, cái giếng, vv… mọi thứ đều rất giản dị và quen thuộc.

Dưới gốc cây lớn bên ao, hai cậu nhóc một lớn một nhỏ đang ngồi câu cá, bên cạnh có một đứa em gái nhỏ đang ngồi xem. Cách đó không xa một người phụ nữ tầm ngoài ba mươi đang ngồi thái rau lợn trên sân giếng.

“Anh! Anh!” Đứa em gái lay lay tay của thằng nhỏ hỏi: “Sao mãi không thấy có cá thế?”

Đứa em gái có vẻ chán nản, nhà có ba anh em nhưng hai anh lại ngồi câu cá thành ra nó không có ai chơi nên phải ngồi xem. Mà ngồi xem chỉ thấy hai anh ngồi im nên nó thấy buồn tẻ, trẻ con như nó thì sao chịu được cảm giác buồn tẻ này.

Lúc này, thằng em nhỏ bị làm phiền thì có vẻ tức, nó vùng vằng rồi mắng: “Mày cứ lèo nhèo cá nó chạy hết rồi!”

Thằng lớn cũng quay ra nói: “Về kia chơi với mẹ đi!”

“Hu hu!” Đứa em gái bị hai anh quát mắng thì liền khóc gọi mẹ: “Mẹ ơi! Các ánh bắt nạt con!”

“Để em chơi cùng đi!” Người mẹ ngồi bên kia thở dài tỏ vẻ trách mắng hai thằng anh.

Thằng thứ hai tỏ vẻ không chịu thiết, nó ra bộ người lớn nói: “Suốt ngày làm lũng, mai kia không biết làm được cái gì?”

Mẹ nó bên kia nghe vậy cười hỏi: “Thế con mai kia định làm gì?”

https://thuviensach.vn

“Con sẽ là người mạnh nhất!” Thằng nhỏ đứng dậy nói với vẻ rất quyết tâm.

“Ê! Liễu Thiên!” Bỗng nhiên có một tiếng gọi.

Liễu Thiên mở mắt, hắn chợt nhận ra đó là mơ, hắn đã mơ về một hồi ức cũ.

Liễu Thiên khi này chấn định lại thì mới nhìn ra người gọi mình và đó không ai chính là Hứa quản thư.

Hứa Vĩnh Thiên ngạc nhiên hỏi: “Trưa rồi người còn nằm đây ngủ à? Không mau về!”

“Hứa quản thư! Ài thật ngại quá, ta..” Liễu Thiên lấy tay lau miệng tỏ vẻ ngại ngùng nói.

“Không sao, thôi về đi muộn rồi, chiều phải luyện tập nữa!” Hứa quản thư lắc đầu tỏ vẻ quan tâm nói.

“Đa tạ! Vậy ta đi ngay đây!” Liễu Thiên đứng dậy, hắn đưa luôn cuốn sách cho Hứa Vĩnh Thiên rồi chạy đi.

Hắn vừa chạy thì trong đầu luôn lẩm bẩm: “Là người mạnh nhất ư!”

Vừa rồi hắn đọc sách ngồi cảnh cửa sổ, gió mát cảnh đẹp bất trợt làm hắn ngủ quên mất. Và những thứ trên là hắn mơ và hồi tưởng về tuổi thơ của mình ở trái đất. Một tuổi thơ rất đẹp mà hắn luôn muốn quay lại. Có điều thời gian đã qua là không trở lại, mọi người chỉ biết tiếc nuối hoài niệm quá khứ mà thôi. Hắn hiểu điều đó và biết mình phải làm gì trong tương lai chứ không trông mong trở lại quá khứ.

….

https://thuviensach.vn

Buổi chiều trên sân tập là một màu nắng vàng nhạt dễ chịu, đám người Liễu Thiên đang tập hợp ngay ngắn trên sân cùng các chi khác.

Một lúc, vị trưởng lão huấn luyện thể thuật trong cung lại đi ra phân phối: “Hôm qua tất cả mọi người đều đã có được bí tịch thể thuật cùng binh khí của mình. Nhưng quản sự các ngươi cũng đã nhắc rồi, các ngươi phải nghiên cứu thật kỹ, sau một tuần mới được bắt đầu luyện. Trong những ngày tiếp theo của một tuần này các người vẫn tiếp tục tu luyện như thường, kẻ nào giám học trước thì sẽ xử theo tông quy.”

“Hôm nay cũng như hôm qua mọi người đều tập thể lực, sau đó chấp sự từng chi sẽ giải thích qua về cách chiến đấu cơ bản của thể thuật. Đồng thời sẽ giải thích về những thứ trong bí tịch mà các người lấy được, có gì chưa hiểu đều có thể hỏi!”

Vị trưởng lão này nói xong liền quay người đi về phía quảng trường. Lúc này các chấp sự ở lại thì đều làm công việc của mình đó là đi lên dẫn đám người trong “chi” ra nơi tập riêng.

Như hôm qua, đám người Liễu Thiên rời ra một góc của sân tập. Và như thường lệ là bài thể lực cho cả chi, sau đó sẽ là tự tập nửa giờ, rồi quay lại đứng tấn. Thế nhưng giữa các bài tập bắt buộc các vị chấp sự cũng cho đám đệ tử nghỉ ngơi và tự luyện tập hay làm gì mình thích miễn sao không đi ra khỏi phạm vi của “chi” là được.

“Hai mươi, hai mốt,…hai sáu.” Liễu Thiên vừa chống đẩy vừa đếm. Trong thời gian nghỉ ngơi và tự tập này Liễu Thiên muốn luyện tập tăng chút cơ tay và cơ bụng.

Bên cạnh Liễu Thiên, hai người Hà Minh và Tằng Nhất cũng chống đẩy cùng, nhưng có điều là họ đã làm được gần trăm cái mà Liễu Thiên mới được hai mấy cái.

https://thuviensach.vn

“Ba mươi ba, ba mươi tư, ba mươi…năm! Hờ!” Đến cái thứ ba mươi năm thì Liễu Thiên thu người đứng dậy, lúc này gương mặt hắn đỏ ửng và xuất hiện nhiều gân xanh, xem ra bằng đó đã là giới hạn của hắn rồi!

Hai người Hà Minh thấy thế cũng dừng lại, cả bả lại đứng tán gẫu.

“Hừ! Hừ! Xem ra còn phải cố gắng hơn nữa!” Liễu Thiên hai tay thả lỏng vừa thở vừa nói.

“Cứ từ từ, thể lực không phải là thứ có thể tăng lên trong một hai lần tập luyện!” Tằng Nhất an ủi.

“Ừm!” Liễu Thiên gật đầu rồi chợt nghĩ ra gì đó đề nghị: “Hay ba chúng ta luận bàn chút!”

“Ý hay! Nhưng ra tay nhẹ thôi kẻo lại đả thương đến căn cơ!” Hà Minh ngập ngừng nói.

Tằng Nhất lắc đầu phủ định, hắn ra vẻ mạnh mẽ nói: “Đã đánh là phải dùng hết sức, có bị thương mới trở lên mạnh mẽ được!”

“Ừ! Đã thế ta cùng Hà Minh sẽ vây công người thế nào?” Liễu Thiên hướng Tằng Nhất hỏi.

Liễu Thiên thấy điệu bộ ra vẻ không sợ ăn đòn của Tằng Nhất nên mới đề nghị như vậy. Hắn biết tất cả đều chưa từng luyện qua võ công gì cả cùng lắm chỉ một chút cách chiến đấu cơ bản, chủ đạo đám tân đệ tử vẫn là luyện tập thể lực để hỗ trợ tu luyện mà thôi. Mà hắn lại từng học qua chút võ thuật, tuy cơ thể hơi yếu nhưng kỹ năng cơ bản vẫn dùng được. Vì thế hắn và Hà Minh quây mà đánh một mình Tằng Nhất thì chắc chắn sẽ chiếm chút tiện nghi.

Bên kia, Tằng Nhất suy nghĩ một hồi rồi cũng đồng ý, hắn nhìn Liễu Thiên thì mảnh khảnh yếu đuối còn Hà Minh lại kém tuổi nhỏ con nên hai

https://thuviensach.vn

ngươi liên thủ chắc không có vấn đề gì.

“Không dùng nguyên thần, chúng ta chỉ giao thủ thân thể và võ học thôi. Như vậy dù có mạnh tay cũng không làm cho căn cơ bị ảnh hưởng” Liễu Thiên lúc này lại nói.

“Được! Hai người các ngươi cẩn thận đấy, ta không lương tay đâu!” Tằng Nhất đứng sang đối diện với Liễu Thiên và Hà Minh gật đầu tỏ vẻ nguy hiểm nói.

Liễu Thiên mỉm cười một cách gian tà nói: “Hà Minh hôm nay có kẻ thành đầu heo rồi!”

Hà Minh cũng cười rất gian xảo nói: “Bắt đầu thôi!”

Hai người Liễu Thiên cũng không nói gì nữa mà từ từ tách ra.

Ba người đứng thành thế chân vạc rồi rất nhanh cả ba lao vào nhau.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 27: Công Pháp Tu Luyện.

Cả ba đang nhiên lại đánh nhau đã kinh động đám đệ tử cùng chi, lúc này cả đám tụ tập lại xem rồi bàn tán.

“Sao lại đánh nhau vậy? Bọn chúng không phải thân nhau lắm sao?”

“Xích mích gì ư?”

“Ta không rõ, chắc là tranh giành gì đó!”

“Haha! Quan tâm làm gì, có đánh nhau thì cứ xem thôi!”

Mọi người bàn tán làm cho mấy vị chấp sự cũng phải quay ra nhìn. Nữ chấp sự họ Lan kia thấy vậy định đi lên can ngăn thì đại chấp sự chặn lại hỏi: “Ngươi định làm gì?”

“Thì muội ngăn chúng lại chứ làm gì nữa!” Lan chấp sự kia quay lại tỏ vẻ khó hiểu đáp.

“Không cần! Bọn họ đang muốn tỷ thí với nhau! Luyện tập phải cọ sát mới phát triển được! Kệ chúng!” Vị đại chấp sự ung dung nói.

Nữ chấp sự họ Lan kia nghe vậy cũng không đi lên ngăn cản nữa, nàng lúc này cùng với mấy vị chấp sự còn lại đều nhìn sang phía ba người Liễu Thiên.

https://thuviensach.vn

Bên này ba người Liễu Thiên đã bắt đầu đánh nhau, nhưng khác với suy nghĩ của mọi người là đánh một cách công bằng, ở đây là hai người quây lại đánh một người.

Tằng Nhất vừa vào đã lao thẳng đến chỗ Liễu Thiên xuất quyền, hắn muốn đánh bầm dập Liễu Thiên trước.

Nhưng kết quả đâu như hắn nghĩ, Liễu Thiên cơ thể yếu đuối là do hắn mới đoạt thể chưa lâu nên chưa luyện tập mà thôi. Thực chất thì khả năng đánh nhau của hắn rất tốt. Trong những kỹ năng đó thì phản xạ đang được thể hiện hàng đầu.

Tằng Nhất đánh một quyền bị né một quyền, đá một cước lại bị né một cước. Đồng thời trong khi né tránh Liễu Thiên cũng phản lại rất nhiều đòn lên người Tằng Nhất. Tất nhiên Liễu Thiên làm được điều này cũng là do chiến đấu không dùng nguyên thần chứ dùng nguyên thần kích phát thì kết quả thế nào thì còn chưa biết được.

Liên tục né đòn rồi trả lại đòn liên tục nhưng với cơ thể mảnh khảnh nên những đòn đánh của Liễu Thiên không có bao nhiêu lực. Cộng với việc Tằng Nhất ngày thường cũng rất chịu khó tập luyện thể lực nên cơ thể có phần vạm vỡ hơn hai người Liễu Thiên nên mấy đòn của Liễu Thiên chưa thực sự làm gì được Tằng Nhất.

Nhưng không có gì là mãi mãi, Tằng Nhất cũng không thể công Liễu Thiên không được mà lại ăn đòn mãi được. Tằng Nhất bắt đầu bức xúc, hắn định thay đổi chiến thuật.

Tiếc là hắn chưa kịp làm gì thì Hà Minh cũng nhảy vào cho hắn mấy quyền lên người. Thế công của Tằng Nhất biến mất thay vào đó là thủ toàn tập.

Hai đánh một, quyền cước loạn lên, Tằng Nhất không lấy gì để đánh lại, hắn ăn nhiều cú vào người, vẻ mặt nhăn nhó lùi lại liên tục Lúc này, hắn đã

https://thuviensach.vn

biết mình bị lừa. Thế nhưng hắn cũng không có ý định dùng nguyên thần chống lại mà liền quay người chạy đi.

Hai người Liễu Thiên thì bám theo không ngừng rồi coi Tằng Nhất như là một bao cát di động mà đấm đá liền tục.

Một lúc như vậy thì Tằng Nhất dừng lại hắn dơ tay lên nói: “Ta chịu thua! Hai tên khốn nạn các ngươi hợp sức chơi ta!”

“Haha! Ngươi còn to mồm nữa đi!” Liễu Thiên nhìn mặt Tằng Nhất thâm tím, nhiều chỗ xưng thì không khỏi cười sung sướng nói.

Hà Minh cũng không nín được cười, hắn và Liễu Thiên cùng đi đến vỗ vai Tằng Nhất, hắn ra vẻ đạo nghĩa nói: “Dù sao đây cũng là bài học, về sau không được khinh thường kẻ khác!”

“Bốp! Bốp!”

Nhanh như cắt Tằng Nhất xuất ra hai quyền vào hai mắt của Hà Minh và Liễu Thiên.

Hai người Liễu Thiên ôm mắt nhìn Tằng Nhất chưa kịp nói gì thì Tằng Nhất liền hùng hổ đi lên hỏi: “Thế nào? Chơi ta tím bầm mặt mũi mà hai quyền này cũng không chịu nhận sao?”

Liễu Thiên, Hà Minh vẫn không nói gì mà nhìn kỹ lại gương mặt thâm tím của Tằng Nhất. Tằng Nhất khó hiểu, không biết hai tên này định làm gì.

“Haha!” Bất trợt Liễu Thiên và Hà Minh cùng bật cười, bọn hắn nhìn bộ mặt ăn no đòn còn ngu ngơ của Tằng Nhất thì không kìm nổi. Cả hai cười ầm lên, làm cho Tằng Nhất biết mình ra tay như vậy còn nhẹ.

Tằng Nhất lao lên định cho hai người Liễu Thiên một trận nữa nhưng cả hai tên kia đâu có ngu mà đứng đó. Không hẹn mà cả hai tách ra hai hướng

https://thuviensach.vn

chạy. Thế nhưng chẳng hiểu sao Tằng Nhất quyết định đuổi theo Liễu Thiên?

Phía ngoài thấy một màn đánh lộn rồi đuổi nhau này, vị đại chấp sự kia cũng chỉ biết trợn mắt há mồm, lão thật sự không biết nói gì lúc này. Vừa rồi, lão nghĩ là mấy tên này định tỷ thí để gièn luyện khả năng chiến đấu nên đã tán thưởng còn định cùng đám đệ muội quan chiến. Thế nhưng lão không ngờ rằng ba tên kia lại bày ra một màn nô nghịch như vậy. Lão bỗng nhiên cảm thấy mất mặt trước ba vị chấp sự khác. Gương mặt lão lúc này có phàm xám lại nhìn thật khó coi!

“Ài! Thì ra là chúng đang đùa vời nhau!”

“Hừ! Uổng công ta đứng xem!”

Mấy đệ tử đứng xem cũng giải tán hết, ai lấy quay lại luyện tập, không ai thừa hơi xem ba tên hâm nô nghịch đuổi nhau trên sân nữa.

Phía bên kia, Liễu Thiên bị đuổi cho chạy không thở được nên đành phải đứng lại. Tằng Nhất thấy vậy thì cũng dừng chạy từ từ đi lại, vẻ mặt thì hung ác vô cùng.

“Thật không công bằng! Ngươi đuổi theo mỗi ta là thế nào?” Liễu Thiên thở hổn hển nói hỏi.

“Ý tưởng lấy hai đánh một là của người còn gì?” Tằng Nhất dùng ánh mắt lạnh khốc hỏi.

Liễu Thiên nghe vậy thì hai mắt mở lớn như đã hiểu, ngay sau đó hắn lại mỉm cười rồi tỏ vẻ đạo nghĩa nói: “Hì hì! Ngươi xem chúng ta cũng chỉ là luận bàn thôi, mà cứ oan oan tương báo bao giờ mới dứt!”

Liễu Thiên bắt đầu giở chiêu võ mồm của mình, hắn nói liên hồi: “Mà ta đâu có biết là kết quả lại như vậy, ngươi xem ta thân thể gầy yếu, Hà Minh

https://thuviensach.vn

thì nhỏ con hơn ngươi nhiều. Như vậy ta đâu có ý chơi ngươi! Mà ngươi thua rồi tại sao không đầu hàng sớm đi?”

Tằng Nhất nghe Liễu Thiên nói vậy nghĩ cũng phải, lúc đầu hắn đã quá tự tin nghĩ rằng sẽ tẩn cho hai tên này một trận. Sau đó hắn bị cường công nhưng vẫn không chịu thua cố tìm cơ hội phản công mới thành ra bị đánh cho thế này.

Liễu Thiên thấy hiệu quả lại nói: “Thôi, luận bàn thương tích là chuyện bình thường! Cái này đến tối về bôi Tẩy Vị phấn lên rồi điều tức một lúc là đỡ ngay ý mà. Chúng ta quay lại luyện tập thôi!”

“Hừ! Coi như ta dễ tính đi!” Tằng Nhất cũng không chấp nhặt nhiều, hắn bị Liễu Thiên dụ dỗ đi về. Phía bên này, Hà Minh vui vẻ đứng đón, cả ba lại quay lại chỗ tập ‘chi’ mình để tiếp tục buổi luyện tập.

Mà bốn vị chấp sự cũng không có nói gì ba người Liễu Thiên mà tiếp tục điều hành buổi tập.

Thêm một lúc nữa thì cũng đến bài tập cuối cùng. Vẫn như hôm qua kết thúc buổi tập thể lực vẫn là bài đứng tấn quen thuộc.

Liễu Thiên lần này với nguyên thần mới hỗ trợ thì hắn trụ được gần ba mươi phút, so với hôm quá thì tiến bộ hơn khá nhiều. Hắn hơn được đa phần đám đệ tử nhưng so với nam đệ tử thì chỉ hơn có một tên mà thôi, những tên còn lại vẫn tỏ ra mạnh mẽ dị thường đứng đó. Tất cả đều muốn mình là người chiến thắng.

Lại nói thì không phải ngày nào người thắng trong luyện tập cũng được thưởng Linh cao mà một tuần chỉ được xét thưởng một lần mà thôi. Trong tông môn thì kết quả phấn đấu của từng ngày từng tuần sẽ được quản sự chấm vào rồi sau đó quyết định thưởng vào cuối tháng. Lúc đó phần thưởng phấn đấu một tháng sẽ được cộng cùng vào trợ cấp luôn.

https://thuviensach.vn

Hôm qua chỉ là buổi đầu nên được trao thưởng trực tiếp để cho đám để tử thấy đó mà cố gắng. Từ hôm này trở đi kết quả luyện tập của đám đệ tử đều được ghi chép và tổng kết vào cuối tháng và số thưởng sẽ được trả cùng với trợ cấp.

Kết thục buổi tập thể lực, vị đại chấp sự kia liền nói: “Mọi người giờ hãy về tập hợp tại phòng chấp sự trong “chi”. Tất cả mang bí tịch mà mình không hiểu đến đó, chúng ta sẽ giải thích cho các người.”

Nói xong gã liền dẫn theo ba vị chấp sự khác rời đi trước, đám đệ tử cũng thu dọn chỉnh đốn trang phục rồi cùng đi về chi sáu của mình.

Dãy nhà chi sáu có hai tầng, ở tầng dưới có một căn phòng lớn cạnh cầu thang, đám người Liễu Thiên tập trung vào đó.

Trong đây tuy không rộng bằng một phòng học tại Văn đường nhưng có bàn ghế đàng hoàng, phía trên cũng có bục giảng. Trên bục giảng khi này có ba cái bàn tương ứng có vị chấp sự ngồi ở đó. Trong ba người thì không hề thấy đại chấp sự đâu.

Vị Lan chấp sự kia đi lên nói: “Trước tiên ta tự giới thiệu trước, ta tên Lan Nhược Vân.”

Nàng hướng sang hai người chấp sự bên cạnh giới thiệu: “Vị này là Đồng chấp sự, tên là Đồng Nhất Tiêu và đây là Hướng chấp sự tên là Hướng Kha.”

“Ba bọn ta sẽ giải đáp các khúc mắc của mỗi người về những thứ mọi người chưa hiểu. Theo thứ tự ba người một đi lên hỏi, những người phía dưới yên lặng nghiên cứu chờ đến lượt mình, tất cả không được làm ồn. Thứ tự đi lên thì theo số phòng, lượt đầu sẽ là ba người phòng số một, hai và ba!”

https://thuviensach.vn

Đám đệ tử nghe vậy thì không hề có ý kiến gì nên buổi giảng dạy bắt đầu. Cứ một lượt ba người đi lên, mỗi người một vị chấp sự, sau khi xong lại đổi cho nhau. Như vậy một đệ tử sẽ lần lượt hỏi cả ba vị chấp sự về những vấn đề mình còn khúc mắc.

Ba người đầu tiên đi lên tâm hơn mười phút lại đi xuống, ba người tiếp theo đi lên rồi lại ba người tiếp theo, những người phía dưới bao gồm cả ba người Liễu Thiên đều đang ngồi nhỏ bàn luận chờ đợi đến lượt mình.

“Người định hỏi gì?” Tăng Nhất khẽ hỏi Liễu Thiên.

“Ta hỏi về bí tịch và kiếm thuật!” Liễu Thiên liền đáp.

“Ta thì cả ba vấn đề đều cần hỏi, Hà Minh chắc chỉ cần hỏi về kiếm thuật thôi nhỉ?” Tăng Nhất liền nói rồi lại hướng Hà Minh hỏi.

“Ừ!” Hà Minh chỉ khẽ gật đầu, hắn có vẻ tập trung đến những câu hỏi mình định hỏi nên không muốn nói chuyện nhiều.

Thế rồi các lượt từ từ trôi qua, Hà Minh đi lên lượt thứ sáu, lúc này chỉ còn hai người Liễu Thiên ở lượt cuối.

Tầm mười năm phút, Hà Minh mỉm cười đi xuống, rồi thêm một chút nữa hai người đệ tử lượt sáu cũng đi xuống.

Lúc này đã đến lượt cuối, lượt này chỉ có hai người Liễu Thiên và Tăng Nhất mà thôi.

Hai người đi lên, Liễu Thiên được ngồi vào chỗ Lan chấp sự, Tăng Nhất ngồi chỗ Hướng chấp sự giải thích về bí tịch.

Tăng Nhất ngay tức khắc đi vào vấn đề, Liễu Thiên thì ngồi nhìn nhìn quanh mà không nói gì.

https://thuviensach.vn

“Sao công pháp của ngươi không có vấn đề gì sao?” Lan chấp sự nhìn Liễu Thiên với vẻ chán ghét hỏi.

Liễu Thiên nhìn thấy ánh mắt kia liền mỉm cười nói: “Tiếc là không có!”

Liễu Thiên trả lời vậy không phải vì ngại ngùng hay tức giận. Hắn trả lời vậy vì trong công pháp hắn thực sự không có gì muốn hỏi.

Hắn tuy mới chuyển sinh chưa lâu nhưng đã hoàn toàn tiếp nhận ký ức của Liễu Thiên cũ. Trong ký ức của tên kia tuy không rõ ràng lắm nhưng những thứ cơ bản của công pháp thì đều biết. Vì nếu không biết thì không thể nào tên kia tu luyện đến Linh Cơ đệ nhị trọng được. Mà qua những thứ “tên kia” biết cùng với mấy ngày vừa tu luyện vừa cảm nhận Liễu Thiên cũng đã lắm rõ công pháp của mình.

Đồng thời hắn cũng đã hỏi Hà Minh về những vấn đề liên quan rộng hơn của công pháp và đã hiểu kín kẽ hơn. Trong đầu hắn hiện lên rõ ràng những kiến thức về công pháp.

Cụ thể thì công pháp của mỗi người đều đã được luyện từ khi bắt đầu tu luyện, nó chính căn cơ hình thành nên đan điền. Nếu nói đan điền là xương tủy, nguyên thần là huyết nhục thì công pháp chính là gân cốt khinh mạch.

Công pháp gắn liền với đan điền mỗi người, nó tạo nên sự hoạt động của đan điền, nó điều khiển sự chuyển dịch của nguyên thần trong đàn điền và cơ thể.

Khi tu luyện cứ nghĩ là nguyên thần đổ dồn về đan điền một cách đơn giản như nước đổ vào chậu nhưng thực tế nó có một trật tự quy luật rõ ràng. Như vậy khi nguyên thần từ trong đan điền mới vận hành ngược trở lại các khinh mạch rồi đi ra toàn cơ thể để cơ thể sự dụng.

Mà đan điền vốn hư vô không có cơ bắp thúc đẩy co bóp như tim bơm máu ra động mạch nên đan điền phải có công pháp điều khiển và vận hành

https://thuviensach.vn

theo một trật tự quy luật riêng thì nguyên thần mới ra vào một cách nhịp nhàng đều đặn như một vòng tuần hoàn.

Theo những gì Liễu Thiên hiểu thì mỗi một công pháp lại có dạng vận hành khác nhau. Qua đó nó sẽ tạo lên cấu trúc hoạt động khác nhau của đan điền mỗi người. Cấu trúc này sẽ tăng tiến dần theo mức độ cấu trúc của công pháp hay chính là các tầng của công pháp. Mỗi một cảnh giới tu vi đều cần tiến giai công pháp phù hợp thì mới có thể bảo đảm sự vận hành mượt mà của đan điền. Với những người có tu vi dưới Linh Cơ cảnh đệ tứ trọng thì công pháp chỉ cần đạt đệ nhật trọng là cũng đủ dùng rồi. Tất nhiên là Liễu Thiên cũng đã tu luyện công pháp Như Hải Vô Tịnh công đến đệ nhất trọng.

Lại nói thì môn công pháp này là công pháp gia truyền của Liễu gia, Liễu Thiên cũng như những người trong gia tộc đều được học công pháp này. Đẳng cấp của bộ công pháp này cũng là thượng đẳng và nó sinh ra để giành cho người Liễu gia tu luyện.

Lại nói thì không chỉ riêng Liễu gia mà tất cả các gia tộc trực thuộc Kỳ Nhân nếu chưa có công pháp thượng đẳng gia truyền thì đều có thể chọn một bộ công pháp thượng đẳng trong Kỳ Nhân các làm công pháp gia truyền.

Như vậy tất cả các đệ tử từ gia tộc đề cử vào Kỳ Nhân các đều đã có công pháp thượng đẳng để tu luyện từ khi khởi đầu rồi. Đây chính là bước tu luyện căn cơ bắt buộc của đám đệ tử mà Kỳ Nhân các cần các gia tộc đáp ứng. Mà lại nói tuy lúc đầu công pháp thượng đẳng khó tu luyện nhưng đó cũng là cách chọn ra nhân tài để đề cử vào Kỳ Nhân các của mỗi gia tộc. Mà công pháp cũng như một bản khung, việc đổi công pháp không khác gì đập đi xây lại, mà công pháp kém thì tu luyện chậm chạp rồi mọi mặt như công kích phòng thủ cũng kém nên dù là khởi đầu nhưng tất cả đều phải tu luyện công pháp thượng đẳng. Đây chính là lựa chọn tu luyện của dị giả và nó được áp dụng cho toàn bộ đệ tử.

https://thuviensach.vn

Còn những trường hợp những đệ tử không có gia tộc thì lại là những người được tuyển trọn từ các vùng trong toàn quốc. Theo chương trình tuyển chọn thì cứ một thành lớn lại có một khu huấn luyện tuyển chọn của Kỳ Nhân các. Các ứng viên được tuyển từ khi tám tuổi và sẽ được đưa vào các khu đó và được dậy cho các kỹ năng cơ bản trong một năm rồi các vị chủ quản sẽ dần chọn ra những người ưu tú nhất. Những người ưu tú sẽ là được chuyển lên các khu đào tạo cao hơn. Ở đây lại có các vị quản sự trong Kỳ Nhân Các đến và tuyển chọn nhưng kẻ có căn cơ hợp cách.

Những kẻ được chọn sẽ được truyền thụ cho một công pháp chính tông phù hợp để luyện tập tu luyện nguyên thần. Những ai trước mười hai tuổi đạt được Linh Cơ cảnh đệ nhị trọng sẽ được tuyển đến Kỳ Nhân các chính thức thành đệ tử và được tông môn bồi dưỡng. Nhưng ai không đạt yêu cầu sẽ bị xóa đi phần ký ức liên quan đến công pháp mình đã học và sẽ được thưởng cho một ít tiền và trả về địa phương.

Vì vậy mà tất cả đệ tử đã được đưa vào Kỳ Nhân các đều đã có công pháp của mình, và không cần chọn thêm công pháp nữa. Việc của mỗi đệ tử phải làm là tu luyện công pháp tiến giai cao lên mà thôi.

Mà Liễu gia không như phần lớn các gia tộc trung đẳng khác, Liễu gia không cần lấy công pháp của Kỳ Nhân Các làm công pháp tu luyện. Như Hải Vô Tịnh công là của tổ tiên lâu đời của Liễu gia truyền thụ lại. Nó có từ bao giờ thì không biết nhưng theo trí nhớ mơ hồ để lại thì công pháp này có chín trọng và tất nhiên là trọng sau phức tạp hơn trọng trước rất nhiều lần. Sự vận hành trong công pháp đa số theo dạng tổ hợp nhiều cấu trúc khác nhau liên kết lại.

Lại nói thì Như Hải Vô Tịnh công này của Liễu gia chưa có ai luyện được đến ngũ trọng cả. Ngay cả Liễu Không gia tổ của Liễu Thiên đã đạt Hoành Không cảnh nhưng nghe nói cũng chỉ dừng lại ở đệ tứ trọng mà không tiến tiếp được. Vì vậy đây cũng là một bộ công pháp khó luyện vô

https://thuviensach.vn

cùng và đối với những người không có tạo ngộ và cơ duyên thì rất khó đạt đến đệ tam trọng.

Còn Liễu Thiên chẳng biết mình có duyên hay tạo ngộ thế nào nhưng đến lúc này hắn đã hoàn toàn thông hiểu hai tầng đầu của công pháp này.

Đệ nhất trọng nguyên thần di chuyển theo kiểu cơ bản đó là một đường xoắn ốc. Đệ nhị trọng thì gấp đôi lên chính là hai vòng xoắn ốc xoắn lồng vào nhau theo hai mặt phẳng khác nhau, điều đặc biệt là các đường xoắn không được chạm vào nhau. Việc này nói thì vậy nhưng để làm được thì hắn còn phải thử nghiệm nhiều lần.

Đệ tam trọng thì Liễu Thiên chưa biết cả tâm pháp lẫn đồ án, thế nhưng hắn cũng không cần lo lắng vì chỉ đợi lần sau về gia tộc hắn học là được, bây giờ còn quá sớm để nghĩ đến tầng ba đó.

Kể ra thì những hiểu biết về công pháp này không phải là nhiều nhưng Liễu Thiên cũng phải tốn chút công sức nịnh nọt Hà Minh mới có thể hiểu được.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 28: Tây Kiếm Đế, Kiếm Căn.

Đã hiểu rõ về công pháp hai trọng đầu tiên, đệ tam trọng thì cả đọc qua hắn còn chưa đọc thì lấy gì mà hỏi. Như vậy về công pháp Liễu Thiên không có gì để hỏi cả.

Thực ra hắn cũng định hỏi một chút gọi là có nhưng do thái độ của chấp sự họ Lan làm hắn khó chịu nên không cần phải thừa hơi làm gì.

Lúc này, Liễu Thiên không dây dưa với nữ chấp sự kia nữa, hắn đi sang chỗ Hướng chấp sự.

Liễu Thiên chào Hướng chấp sự một cái, hắn liền nói: “Mong Hướng chấp sự giải thích cho đệ tử cuốn kiếm phổ này!”

Nói xong, Liễu Thiên lấy kiếm phổ ra đưa cho Hướng Kha.

Hướng Kha cầm cuốn kiếm phô lên, gã không cần dở ra lắc đầu nói: “Đây là một cuốn kiếm phổ không chính thức!”

“Không chính thức?” Liễu Thiên cảm thấy khó hiểu.

“Ừ! Người viết cuốn kiếm phổ này tuy là một tuyệt đại cao thủ nhưng cũng là một người thô lỗ ngông cuồng đến tột cùng.”

Hướng Kha lắc đầu cảm thán: “Cuồng nhân điển tiếu nhân gian! Độc hành ngũ hoa nhất kiếm? Cổ báo nhị sắc lâm vi! Tại thời hỉ, phân Phí sơn. Đương thế sầu, chia Tây Hải!”

https://thuviensach.vn

"Đó là mấy câu viết về vị kiếm khách nổi danh một thời Cuồng nhân Tây kiếm đế này!"

Hướng Kha lúc này lại tiếp tục nói.“Ngài từng là một trong Tam Đế tại Trung Địa. Người đời gọi ngài là Tây Kiếm Đế, bộ kiếm phổ này là do ngài viết ra khi còn chưa nổi danh và đã được tông môn sưu tầm lại.”

“Tây Kiếm Đế tính tình phóng khoáng ngông cuồng, ngài luyện kiếm rất giỏi nhưng lại không biết cách truyền thụ những thứ mình có cho đời sau. Bản kiếm phổ này là bản sao từ bản chép tay của ngài, trong đây câu văn lộn xộn, từ ngữ sắp xếp lung tung, thỉnh thoảng lại chèn ngang chèn dọc những đoạn thơ từ đồng thời cũng có những câu nói tục không rõ nghĩa. Vì vậy thật khó để nhìn ra được trong đó là một bộ kiếm phổ.”

“Ngay cả những cao nhân của tông môn cũng không thể biên soạn thành kiếm phổ được. Vì vậy họ đã chép nó lại y hệt như bản chính và chỉnh lại một chút cho dễ nhìn rồi đem trưng bày ở thư viện và bí phòng. Từ trước đến nay có rất nhiều người từng xem qua cuốn kiếm phổ này nhưng chưa một ai thực sự hiểu được nó. Chỉ có một số người qua đó ngộ ra vài chiêu đơn giản mà thôi.”

Nói đến đây Hướng Kha quay ra nhìn Liễu Thiên khuyên nhủ: “Ngươi cũng đừng tốn thời gian vào nó nữa, ngươi phải biết thời gian không chờ ai bao giờ!”

“Đa tạ!” Liễu Thiên cầm kiếm phổ cung kính nói: “Đệ tử sẽ tự cân nhắc!”

Hắn dẫu biết vô vọng nhưng hắn đã chọn thì không dễ dàng từ bỏ. Dù sao cũng phải nghiên cứu một thời gian rồi mới tính tiếp. Hướng Kha thì cũng không có ngăn cản, gã chỉ lắc đầu nhìn Liễu Thiên cười rất thâm ý.

Tiếp theo, Liễu Thiên đi sang chỗ Đồng chấp sự, nếu đã không tìm hiểu được kiếm phổ này thì hắn muốn tìm hiểu những thứ cơ bản về cách dùng

https://thuviensach.vn

kiếm.

Hướng Kha thấy Liễu Thiên kiên quyết như vậy thì lắc đầu không nói gì nữa.

“Đồng chấp sự khi dùng kiếm thì cần những kỹ năng gì ạ?” Liễu Thiên ngồi trước bàn của Đồng Nhất Tiêu cung kính hỏi.

Đồng Nhất Tiêu suy nghĩ một lúc rồi nói.

“Kiếm thuật cụ thể được chia ra làm hai trường phái là dùng khí ngự kiếm và dùng kiếm ngự khí. Dùng khí ngự kiếm là trường hợp một người từ xa dùng nguyên thần dung nhập vào kiếm để chiến đấu. Dùng kiếm ngự khí là kiếm cầm trong tay, một kiếm chém ra kiếm khí tấn công kẻ thù ở phía xa. Ngươi đại khái có thể hiểu như vậy.”

Thấy Liễu Thiên có vẻ hiểu, Đồng Nhất Tiêu lại nói:

“Tiếp theo là phân biệt sự khác biệt giữa hai dạng kiếm thuật trong dị giả.Lấy kiếm ngự khí là một dạng dùng nguyên thần truyền vào kiếm hoặc dùng nguyên thần tạo thành kiếm. Kiếm không trong tay mà chỉ có nguyên thần liên kết cùng kiếm, sau đó điều khiển kiếm công kích kẻ thù. Ưu điểm tầm công kích xa, một lúc có thể điều khiển nhiều kiếm, công kích đa dạng khó ngăn chặn và tiêu tốn ít nguyên thần. Nhược điểm là hao tổn tinh thần khi sử dụng nhiều kiếm, lực công kích không cao, dễ để ra sơ hở nguyên thần vận hành, khó phòng thủ cho bản thân.”

“Dùng kiếm ngự khí là dạng chiến đấu kiếm thuật cơ bản, nó không khác gì những kiếm khách trong giang hồ, có điều là theo mỗi kiếm xuất ra sẽ có nguyên thần chuyển hóa thành kiếm khí bay ra tấn công kẻ thù. Ưu điểm của dạng này là quá trình luyện không gặp nhiều khó khăn, ngay cả ở cảnh giới thấp cũng có thể luyện được, lực công kích lớn, phòng thủ tốt hơn. Nhược điểm là công kích kém, không xa, càng xa thì hiệu quả càng giảm,

https://thuviensach.vn

nguyên thần tiêu tốn lớn, xuất chiêu đơn giản đối thủ có thể nhìn ra quỹ đạo để chống đỡ.”

“Trên cơ bản là chia ra như vậy nhưng dù có là trường phái kiếm pháp nào thì khi chiến đấu của kiếm cũng gồm bốn kiểu chính là: đâm, chém, lướt và chặn. Bốn kỹ năng này là bốn kỹ năng cơ bản của chiến đấu bằng kiếm, qua bốn kỹ năng này con người đã nghiên cứu ra hàng ngàn bộ kiếm pháp khác nhau.” Đồng Nhất Tiêu giảng giải một hồi mới dừng lại, nhìn gã rất hăng say.

“Bốn kỹ năng?” Liễu Thiên lẩm bẩm.

“Đúng vậy, trong sách cũng có ghi rất rõ! Ngươi về nhà từ từ nghiên cứu rồi ta sẽ nói ở tuần sau giờ ta tiếp tục giới thiệu qua về kiếm đạo. Sau đây sẽ nói thêm chút về cách vận kiếm!” Đồng Nhất Tiêu gật đầu nói.

Đồng Nhất Tiêu lại khẽ hắng giọng tiếp tục giảng giải: “Kiếm đạo là thứ bắt đầu luyện thì dễ nhưng để tìm hiểu sâu xa thì vô cùng khó. Trong kiếm đạo còn có rất nhiều kía cạnh khác liên quan chặt chẽ với nhau đó là tâm, tay và kiếm. Ba khía cạnh tâm, tay và kiếm này đa số áp dụng cho những người dùng kiếm ngự khí. “Tâm nhất niệm, kiếm nơi tay trảm vạn vật.” Người hãy nhớ kỹ mối quan hệ giữa ba yếu tố này là: tâm khiển tay, tay khiển kiếm, kiếm khiển tâm.”

“Thế nào là kiếm khiển tâm?” Liễu Thiên liền hỏi.

“Kiếm khiển tâm chính là trạng thái đỉnh cao của kiếm đạo, khi đó người dùng kiếm đã hợp tâm mình vào thanh kiếm, mỗi đường kiếm đều kéo theo tâm hồn của kiếm khách để đạt đến trạng thái hoa mỹ nhất. Nhưng đó chỉ là dùng kiếm bình thường, còn trong dị giả kiếm còn thêm một chữ nữa đó là nguyên, dùng kiếm không thì không thể thắng được một dị giả khác, phải có nguyên thần nhập vào kiếm. Vì vậy kết hợp thêm chữ nguyên là thành bốn khía cạnh là tâm, nguyên, tay và kiếm.

https://thuviensach.vn

Khi này tâm vận chuyển nguyên thần, nguyên thần chạy trong cơ thể đến cánh tay, theo lực cánh tay nhập vào kiếm, từ kiếm phóng xuất ra ngoài tạo thành kiếm khí."

Nói đến đây Đồng Nhất Tiêu dừng lại nghỉ một nhịp, nhưng Liễu Thiên không cho gã nghỉ lại hỏi: "Thế những khía cạnh trong dùng khí ngự kiếm là gì ạ?"

Đồng Nhất Tiêu lắc đầu nói: "Cái đó ở cảnh giới cao hơn, ta cũng không rõ, mai kia ngươi vào được nội môn sẽ hỏi trưởng lão trong đó. Bây giờ mới Linh Cơ cảnh mà quan tâm đến dùng khí ngự kiếm làm gì?"

Liễu Thiên gật đầu tỏ vẻ đã thông rồi lại hỏi: "Như vậy là dùng khí ngự kiếm cao cấp hơn dùng kiếm xuất khí ư?"

Đồng Nhất Tiêu chỉ vào cuốn kiếm phổ trong tay Liễu Thiên nói: "Vị cuồng nhân kiếm khách này là một cao thủ dùng kiếm ngự khí. Ngươi nghĩ sao?"

Liễu Thiên gật gật đầu nói: "Rất mạnh!"

Đồng Nhất Tiêu đưa cho Liễu Thiên một thẻ bài nói: "Cầm cái này, ngày mai hãy đến Bí tịch phòng tìm một bộ khác!"

"Được thêm một bộ nữa ư?" Liễu Thiên ngạc nhiên hỏi.

"Bộ bí tịch vô danh này chỉ coi như một bộ tham khảo, đúng ra ngươi đã lấy đủ bí tịch thì từ giờ đến khi hết một năm huấn luyện không được lấy thêm nữa. Nhưng dù sao bí tịch kiếm phổ này cũng vô dụng lên cho ngươi chọn một bộ khác."

"Lấy xong nhớ giao nộp thẻ bài lên, cái này của Hướng chấp sự đó." Đồng Nhất Tiêu nhắc nhở

https://thuviensach.vn

“Đa tạ Hướng chấp sự!” Liễu Thiên nghe vậy thì liền quay sang chỗ Hướng Kha cung kính nói.

Hướng Kha cũng chỉ gật đầu mà không nói gì!

“Thôi ngươi lui đi, trời tối rồi, chúng ta cũng phải tập hợp nữa!” Đồng Nhất Tiêu hất hất tay nói.

Đồng Nhất Tiêu tuy luyện kiếm không giỏi nhưng lí thuyết lại thuộc hạng đứng đầu, gã đã nghiên cứu và học hỏi rất nhiều năm mới rút ra được bằng đó kiến thức về kiếm đạo, hôm này gặp được Liễu Thiên ham học đã một mạch giảng dậy hăng say. Mà Liễu Thiên cũng khá may mắn khi gặp được gã!

Liễu Thiên lúc này mới quay ra nhìn thì thấy tất cả mọi người đều đang ngồi chờ hắn, Tằng Nhất cũng không hỏi về binh khí nên hắn đã xong và đi xuống được một lúc rồi, Liễu Thiên quá tập trung nên không để ý.

Liễu Thiên thấy vậy thì vội xuống dưới, ngay sau đó thì Lan Nhược Vân liền nói: “Mọi khúc mắc của mọi người đã được giải thích. Các ngươi vẫn chưa được phép tu luyện bí tịch, tất cả hãy nghiên cứu tiếp, dựa vào những chỉ dẫn của chúng ta mà nghiên cứu cách luyện tập. Khi nào đủ một tuần, tất cả phải qua một bài kiểm tra độ hiểu biết về mật tịch và binh khí thì mới được tu luyện, kẻ nào làm trái sẽ bị thu hồi mật tịch và cắt trợ cấp ba tháng.”

Nhìn hai mươi đệ tử này một lượt, Lan Nhược Vân lại hỏi: “Rõ chưa?”

“Rõ!” Tất cả đồng thanh hô.

“Giải tán đi!” Lan Nhược Vân xua tay rồi cùng hai vị kia đi ra khỏi đây.

Đám đệ tử cũng lục tục đi ra khỏi đây. Ba người Liễu Thiên ở lại sau cùng, Liễu Thiên nhìn ra ngoài thì thấy mặt trời đã xuống núi, ánh dương

https://thuviensach.vn

cuối cùng cũng đã biến mất, trời đang tối rất nhanh.

“Các ngươi có tập luyện nữa không?” Liễu Thiên hướng hai người kia hỏi.

“Luyện tập cái gì?” Tăng Nhất mở to đôi mắt thâm quầng hỏi.

“Ta muốn tập thêm chút thể lực, không phấn đấu sợ rằng sẽ không làm lên trò trống gì!” Liễu Thiên nhìn ra ngoài trời nói.

“Được ta sẽ cùng ngươi! Chúng ta cùng thành cường giả.” Hà Minh tuổi trẻ quyết tâm cao nói.

“Chẳng nhẽ ta lại sợ! Được chúng ta đi!” Tăng Nhất cũng tỏ vẻ hào sảng nói, hắn nói xong liền là người đầu tiên chạy ra khỏi phòng.

Hai người Liễu Thiên chạy theo, rất nhanh cả ba biến mất khỏi dãy nhà chi sáu.

Sân tập của cung, một mặt trải rộng hơn mười mẫu, ở đó có chỗ có cỏ tốt tươi, có chỗ là đất nâu đầy bụi. Cả một sân tập rộng lớn chỉ có ba bóng người nhỏ xíu đang múa may gì đó.

Nhìn lại gần thì đó chính là ba người Liễu Thiên, cả ba đang tập thể lực, kẻ thì chống đẩy, kẻ thì trồng cây chuối, kẻ thì đứng lên ngồi xuống. Cứ như vậy một lúc họ lại đổi kiểu tập luyện, cả ba mồ hôi đầm đìa, cả vạt áo cũng ướt như người dội nước. Nhìn cả ba đều có vẻ thấm mệt nhưng không ai có ý định dừng lại.

Trời tối như mực, trên sân tập vô cùng vắng vẻ, ba người Liễu Thiên cởi trần vắt áo trên vai đi về phía chi của mình. Lại nói cách cởi trần này là Liễu Thiên gã hai tên kia chứ vốn bọn họ không giám cởi trần đi lại trong cung thế này.

https://thuviensach.vn

“Mệt thật!” Liễu Thiên vừa đi vừa thở nói.

“Cứ tập thế này chúng ta về thể lực ắt không sợ kẻ nào!” Hà Minh cũng nói.

Tằng Nhất nghe vậy thì không hưởng ứng mà lại nhớ ra gì đó nói: “Chúng ta về nhanh kẻo không còn cơm mà ăn đâu!”

Cả ba luyện tập nửa canh giờ đến khi đi về đã rất muộn rồi. Nếu tính theo giờ hiện đại thì giờ cũng gần tám giơ tối rồi. Thời gian này phòng ăn có thể đã không còn ai nữa!

Tại phòng ăn, cả ba người Liễu Thiên mỗi người đều có một cái mâm nhỏ được chứa đầy đồ ăn để trước mặt, xem ra hôm nay thật vớ bở. Nguyên nhân của việc này là ba người họ đến muộn, khi này mấy vị trù sư sắp nghỉ rồi nên bọn họ thoải mái, thích lấy bao nhiêu thì lấy.

Cả ba nhìn đống đồ ăn không ai bảo ai bắt đầu ăn như hổ đói lâu ngày, tên nào tên đấy phồng má trợn mắt nuốt lấy nuốt để.

Rất nhanh bữa tối đã giải quyết xong, cả ba ngồi nghỉ một lúc rồi bê cái bụng bự đị về phía chi mình.

Những ngày tiếp theo, đám người Liễu Thiên buổi sáng được học về kinh mạch, huyệt đạo, bát quái, vận khí, ảo cảnh,… Buổi chiều vẫn là tập luyện thể lực dưới sự giám sát của chấp sự. Cuối buổi vẫn là bài tập thêm của ba người Liễu Thiên.

Cứ như vậy thời gian một tuần từ từ trôi đi, buổi chiều hôm nay sau khi kết thục buổi tập thể lực chính là lúc đám người Liễu Thiên kiểm tra hiểu biết về mật tịch để đạt điều kiện tu luyện.

Vẫn tại căn phòng chấp sự của chi sáu, từng nhóm ba người một đi lên.

https://thuviensach.vn

Năm loạt qua đi, nhưng chưa có ai bị đánh trượt cả, tất cả đều thành công.

Nguyên nhân là những kẻ vào đây đều là những kẻ ưu tú, rất ít kẻ ăn bám gia tộc để vào đây. Cùng với đó bí tịch và binh khí đã được giảng giải một lượt, đồng thời lại có một tuần nghiên cứu kỹ lưỡng. Bằng đó điều kiện mà vẫn bị đánh trượt thì đúng là phế vật rồi.

Cuối cùng cũng đến lượt hai người Liễu Thiên và Tằng Nhất đi lên kiểm tra. Đầu tiên Liễu Thiên gặp Lan chấp sự, công pháp vốn không cần kiểm tra, ai cần hỏi thêm thì hỏi không thì có thể trực tiếp sang chấp sự khác.

Do lượt cuối chỉ có hai người nên Liễu Thiên rất nhanh chuyển qua chỗ Đồng Nhất Tiêu để kiểm tra.

Còn vấn đề công pháp hắn thật sự không muốn hỏi. Một tuần qua hắn đã tu luyện rất hiệu quả, nguyên thần đã sắp đạt đến đỉnh phong của Linh Cơ cảnh đệ nhị trọng rồi, hắn cảm thấy công pháp của mình vận hành rất trôi chảy, mỗi ngày vòng xoáy một rõ nét, mọi thứ vẫn tiến triển tốt, bây giờ chỉ chờ tu vi tăng tiến là công pháp của hắn cũng tiến triển theo.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 29: Kiểm Tra.

Liễu Thiên làm vậy cũng khá chính xác bởi vì hắn có hỏi thì với sự hiểu biết của Lan Nhược Vân cũng không thể trả lời cho hắn được. Tất cả những gì cần để tu luyện Như Hải Vô Tịnh công hắn đều đã lắm được từ ký ức của tên kia rồi.Với độ thâm ảo của Như Hải Vô Tinh công thì không phải một vị chấp sự có thể hiểu được. Lại nói với cách suy nghĩ hiện đại của hắn thì mọi thứ trong tu luyện đều có một định nghĩa và cách vận hành khác nên hỏi có những người khác cũng chỉ làm thêm rối mà thôi.

Hỏi quá nhiều cách luyện tập dễ dẫn đến nhiều nhưng không tinh, thậm chí nhiều cách luyện tập khác nhau sẽ dẫn đến lệch lạc, công pháp không thể vận hành tốt được. Nếu đã hiểu thì cứ thể mà làm, khi nào không thể làm được nữa thì mới học hỏi. Hơi tý là nhờ ngoại lực giúp đỡ thì sẽ không bao giờ phát triển được.

Đồng Nhất Tiêu thấy Liễu Thiên bỏ qua chỗ Lan Nhược Vân liền lắc đầu nói: “Ngươi đúng là tuổi trẻ khí thịnh, ngươi không sợ ba tháng sau không có quần áo mới để mặc à?”

“Á!” Liễu Thiên giật mình, hắn khẽ quay sang nhìn Lan Nhược Vân đang ngồi một mình một bàn. Nàng ta lúc này đang rất tức giận, gương mặt phải nói là đầy sát khí.

Cũng là một chấp sự lại bị một tên đệ tử coi thường như vậy cảm giác khó chịu không thành lời. Nhưng điều khó chịu nhất là nàng không làm gì được Liễu Thiên, chấp sự không thể vì một đệ tử không muốn hỏi mình mà

https://thuviensach.vn

tức giận được. Đồng thời công pháp không có bài kiểm tra bắt buộc để đánh trượt Liễu Thiên, những điều này làm cho Lan Nhược Vân khó chịu không thôi.

Liễu Thiên quay lại nhỏ nhẹ hỏi Đồng Nhất Tiêu: “Không được phát quần áo thật ư? Ta tưởng đó là trợ cấp không thể cắt được?”

“Trợ cấp đó do chấp sự quyết định, cũng như người lấy đồ ăn cũng phải nhìn qua trù sư đó!” Đồng Nhất Tiêu cười nói.

“Thôi chết thì chết!” Liễu Thiên tự nhủ, dù sao thì cũng đã không vừa mắt nhau rồi, có gì mà phải sợ, cùng lắm thì mặc áo cũ.

“Chúng ta bắt đầu thôi Đồng chấp sự!” Liễu Thiên tự tin nói.

Đồng Nhất Tiêu liền hỏi: “Ngươi dùng binh khí gì, vì sao lại chọn nó?”

Liễu Thiên liền đáp: “Ta dùng kiếm, nguyên nhân là thích sự linh động, nhẹ nhàng gọn nhẹ của kiếm, đồng thời khi làm kiếm khách rất là oai phong.”

Đồng Nhất Tiêu cười rồi nói: “Thế điều quan trọng đầu tiên của dùng kiếm là gì?”

Liễu Thiên suy nghĩ một tý rồi nói: “Nắm chặt, chém mạnh, đâm nhanh. Và một điều nữa là không tự làm mình bị thương!”

“Haha! Hay!” Đồng Nhất Tiêu cười lớn làm cho mọi người đều quay ra nhìn hai người, gã hèm hèm một cái lại nói nhỏ: “Không biết ngươi học được cái đó ở đâu nhưng suy nghĩ đó rất hay và có phần chính xác.”

“Dùng kiếm trước tiên phải cầm chặt kiếm đã, kể cả dùng khí ngự kiếm cũng không ngoại lệ. Đạo dùng kiếm coi kiếm như mạng, ngay cả kiếm của mình cũng không nắm chặt thì còn nghĩ gì đến dùng kiếm nữa.Chém mạnh

https://thuviensach.vn

ý này cũng rất hay, nhưng nó quá mơ hồ và chỉ hiểu theo nghĩa đen mà thôi.

“Nhưng nếu hiểu sâu xa thì cái này gần giống với yếu tố huyết sát trong luyện kiếm. Dùng kiếm cần dứt khoát mạnh mẽ. Đã không xuất kiếm thì thôi, một khi đã xuất là dùng toàn lực đánh ra, không thể nào hờ hờ nửa vời được. Đây là yếu tố thể hiện tinh thần kiên định cứng rắn quyết thắng của người kiếm khách.”

“Thế đâm nhanh của đệ tử có điểm đúng không?” Liễu Thiên nghe vậy thì háo hức hỏi.

Đồng Nhất Tiêu gật đầu nói: “Đâm nhanh này nói lên tốc độ của người dùng kiếm, nó cũng có ý nghĩa giống như chém mạnh vậy. Nếu nói là đâm hiểm thì chuẩn hơn, khi đó sẽ chùng với yếu tố chuẩn xác của người dùng kiếm.”

“Kiếm là binh khí nhỏ nhẹ, một số loại cự kiếm thì không tính nhưng đa số kiếm đều là kiếm nhỏ hơn các loại binh khí khác. Kiếm thường là kiếm nhỏ mảnh, sát thương nhỏ hơn các dạng khác nhưng nó lại tính linh động, luồn lách. Như vậy nếu người dùng kiếm không đánh ra chính xác thì một chiêu kiếm sẽ không đạt hiệu quả gì cả. Khi đó ngươi chỉ làm đối thủ xước da nhưng đối thủ đã đập nát người ngươi rồi.”

Liễu Thiên gật đầu nói: “Kiếm không thể dùng để bổ mạnh như rìu, chặt mạnh như đao, đâm mạnh như thương, đập mạnh như chùy,… nhưng nó lại linh động sắc bén. Điều một kiếm khách cần làm chính là công kích chính xác vào những chỗ hiểm yếu của kẻ thù.”

“Ừm! Ngươi hiểu rất sâu đó!” Đồng Nhất Tiêu gật đầu tán thưởng rồi lại nói: “Một yếu tố quan trọng trong dùng kiếm nữa là liên hoàn, yếu tố này không chỉ có kiếm mà mọi loại chiến đấu khác đều cần. Nhưng kiếm thì lại nhỏ nhẹ linh hoạt lên sử dụng yếu tố liên hoàn này sẽ càng hiệu quả!”

https://thuviensach.vn

“Kiếm công kích đa dạng với nhiều phương hướng khác nhau, vì vậy nếu tấn công đòn đơn dù có mạnh đến mấy cũng không bằng công kích liên hoàn vào nhiều điểm yếu trên cơ thể đối thủ.”

“Nhưng khi gặp đối thủ phòng thủ toàn diện thì sao?” Liễu Thiên lại hỏi.

“Dùng kiếm thiên biến vạn hóa, liên hoàn chiêu chỉ là một yếu tố mà thôi!”

Đồng Nhất Tiêu vừa ghi gì đó vừa nói: “Yếu tố cuối cùng của kiếm mà ta đã nói lần trước đó chính là tập trung, tập trung đến cực điểm, ngươi có thể nhất kiếm phá vạn kiếm. Lấy tâm chế địch, nhân kiếm hợp nhất! Mà nói thực sự cảnh giới đó chỉ trong truyền thuyết mà thôi ngươi chỉ cần hiểu là trong dùng kiếm cần phải nhập tâm, điều ngươi cần làm đó chính là kiên nhẫn!”

Liễu Thiên nghe vậy liền lẩm bẩm: “Nhất kiếm phá vạn kiếm! Kiên nhẫn luyện nhân tâm kiên định!”

“Ngươi hiểu đó! Tốt lắm, ngươi qua rồi! Giờ sang chỗ Hướng chấp sự đi!” Đồng Nhất Tiêu lại mỉm cười tỏ vẻ tán thưởng nói rồi lấy sổ ra ghi chép xong thì liền hướng Liễu Thiên phân phó.

Hướng Kha bên này đã giảng giải xong cho Tăng Nhất được một lúc rồi, gã đang ngồi nghe hai người Liễu Thiên đàm luận. Nhìn gã cũng mơ hồ không khác gì Liễu Thiên cả.

“Hướng chấp sự, ta đến kiểm tra mật tịch!” Liễu Thiên cung kính nói.

Hướng Kha gật đầu, gã cầm sổ ra nói: “Mật tịch tên là gì?”

“Nhạn Hành, Lưu Thủy bộ, Tam Bộ Di, Lôi Phá Kiếm phổ!” Liễu Thiên rất nhanh đáp.

https://thuviensach.vn

Bộ Lôi Phá Kiếm này là do mấy hôm trước Liễu Thiên được Hướng chấp sự cho lấy thêm để bù vào vô danh kiếm phổ. Lúc đó hắn đến Võ Kỹ phòng tìm tòi một hồi thì cuối cùng lấy về bộ kiếm pháp này.

Hướng Kha liền nói: “Bắt đầu đưa ra lí giải của mình đi!”

Liễu Thiên bắt đầu nói: “Nhạn Hành khinh công, dùng vận khí làm chủ lực, chuyển sức mạnh xuống chân nhảy mạnh, đồng thời tán khí....

Hắn thao thao bất tuyệt một hồi từ đầu cho đến cuối, không để cho Hướng Kha nhận xét gì cả. Mà Hướng Kha thấy Liễu Thiên cũng nói lên tất cả những thứ cơ bản nên cũng không xen vào.

“Lưu thủy bộ, lấy linh động uyển chuyển làm chủ, gặp cản liền tránh, lấy thân mình như dòng nước di chuyên qua từng địa hình cản trở. Nhịp điệu vận hành kết hợp với phương hướng của thân thể, sự nghịch chuyển đảo bên cùng với sự linh động của đôi chân tạo lên một kiểu di chuyển uyển chuyển linh động…”

Hướng Kha nghe một hồi rồi cũng gật gật đầu nói: “Đại khái cũng hiểu ý chính của mật tịch! Tiếp đi!”

“Lôi Phá kiếm dùng kiếm như thần lôi, thân thể như mây, di chuyển như gió, linh động phiêu du đồng thời công kích cuồng bạo nhanh chóng, kiếm nào cũng lấy nhanh mạnh làm chủ đạo, đánh nhanh rút nhanh, kiếm quang như lôi ảnh, vút hiện rồi vụt tắt…”

Liễu Thiên lại huyên thuyên một hồi.

“Thôi được rồi!” Hướng Kha chặn Liễu Thiên lại hỏi: “Ngươi biết tác dụng phụ của Lôi Phá rồi chứ?”

Liễu Thiên gật đầu nói: “Lấy cực tốc và kích phát sức mạnh làm chủ đạo lên khi dùng nó cơ thể thường hoạt động tối đa hoặc trên cả tối đa. Như vậy

https://thuviensach.vn

nếu không cân nhắc sẽ dẫn đến nhiều hậu quả đáng sợ như kinh mạch dập nát, cơ bắp phân giải, rất có thể trở thành phế nhân.”

“Ngươi biết cách khắc phục rồi chứ?” Hướng Kha lại hỏi.

“Luyện tập kiếm pháp này phải kết hợp với cường độ thân thể và tu vi, đồng thời khi sử dụng cứ mỗi lần dùng xong một kiếm lại điều tiết nguyên thần hồi phục lại cơ thể mấy nhịp mới có thể sự dụng tiếp!” Liễu Thiên rất nhanh đáp.

Hướng Kha gật đầu, nhưng sau đó lại thở dài nói: “Ngươi mới bỏ cuốn kia xuống lại lấy về cuốn này, ta thật không biết nói gì nữa. Hi vọng ngươi không tự biến mình thành phế vật!”

“Đa tạ quản sự nhắc nhở, đệ tử sẽ tu luyện cẩn thận.” Liễu Thiên cung kính nói, cung kính này là rất thật lòng. Thứ nhất đây là trưởng bối, thứ hai gã rất quan tâm đến hắn.

Lúc này cũng là lúc kết thúc buổi kiểm tra này.

Lan Nhược Vân liên tuyên bố: “Buổi kiểm tra kết thúc, sau đây sẽ thông báo ba người đứng đầu ba loại kiểm tra.

“Kiểm tra công pháp đứng đầu là An Phi Nhiên. Đứng đầu kiểm tra mật tịch là Hà Minh. Đứng đầu kiểm tra về binh khí là…”

Cầm tờ giấy của Đồng Nhất Tiêu đưa sang Lan Nhược Vân bỗng dừng lại không tin vào mắt mình.

Đồng Nhất Tiêu thấy thể liền quay sang hỏi: “Chữ ta xấu quá à?”

Lan Nhược Vân không giấu được vẻ mặt tức giận, nhưng không biết làm sao, nàng liền nói: “Người đứng đầu kiểm tra về binh khí là Liễu Thiên.”

https://thuviensach.vn

"Tất cả mọi người nghe tên Liễu Thiên thì đa phần đều bất ngờ nhưng cũng có một số tỏ vẻ không quan tâm. Trong đó thì hai tên Hà Minh, Tăng Nhất vui vẻ chúc mừng, Liễu Thiên thì lại nhíu mày khó hiểu, hắn nhớ lại những gì mình nói thì không khỏi lắc đầu. Hắn tự cảm thấy mình nghiên cứu về kiếm rất bình thường, những thứ hắn nói đều không có gì đặc biệt, phải chăng là hắn đã được ưu ái? Nghĩ vậy hắn liền ngước mắt nhìn lên chỗ Đồng chấp sự/

Đồng Nhất Tiêu lúc này nhìn Liễu Thiên mỉm cười. Đồng Nhất Tiêu cho Liễu Thiên đứng đầu không phải Liễu Thiên giảng giải chính xác hơn những người khác mà là Liễu Thiên hiểu được căn bản về cách dùng binh khí của mình chứ không học vẹt như những kẻ khác. Đồng thời tính cách của Liễu Thiên cũng làm cho Đồng Nhất Tiêu khá thích nên gã muốn cho Liễu Thiên chút động lực mà phấn đấu.

Mà quả nhiên điều này khiến Liễu Thiên cảm thấy sự tự tin của mình bỗng tăng lên một chút. Chỉ một chút này cũng làm cho tâm tư tu luyện của hắn tốt hơn rất nhiều.

Lan Nhược Vân lúc này lại nói: “Bắt đầu từ bây giờ các ngươi có thể tu luyện bí tịch và binh khí của mình! Đồng thời từ mai trở đi buổi chiều mọi người sẽ tự tập luyện. Các ngươi có thể thoải mái thích luyện tập kiểu gì cũng được nhưng đừng quên kết túc ba tháng sau có đợt kiểm tra thể lực. Sáu tháng sau kiểm tra võ học. Chín tháng sau kiểm tra khinh công. Kết thúc một năm sẽ là kiểm tra tổng thể mọi mặt, các ngươi hãy tự phân bố thời gian cho hợp lí!”

Đồng Nhất Tiêu lúc này cũng nói: “Thời gian một tuần đào tạo cơ bản đã hết, các ngươi từ sau buổi sáng vẫn đến văn đường như thường, buổi chiều thì tự thân vận động. Nếu có gì không hiểu thì hãy đến đây chúng ta sẽ giảng giải.”

https://thuviensach.vn

Nghe vậy thì mọi người xì xào bàn tán, có kẻ vui có kẻ buồn, ba ngươi Liễu Thiên thì lại thấy rất vui. Với cả ba tên này thì việc bị thúc ép luyện tập cùng cả chi là một công việc khô khan và chán nản. Với bọn họ thì tự luyện tập vẫn là thoải mái nhất!

Thế là một tuần hướng dẫn cơ bản để luyện tập của tông mông đã kết thúc, từ mai đám tân đệ tử sẽ tự mình luyện tập theo kiểu mình thích. Bên trên sẽ không quan tâm xem ai chăm ai lười mà họ chỉ nhìn vào kết quả của các bài kiểm tra lớn ba tháng một lần mà thôi. Qua tất cả các bài kiểm tra thì sẽ đủ điều kiện tiến sang bên Thường quán hoặc thi tuyển nội viện còn không đủ thì lại mất thêm một năm nữa học lại ở Tân Quán này. Thế nhưng hàng năm số lượng đệ tự bị học lại cũng rất ít nguyên nhân là do trong quá trình kiểm tra các đệ tử đều được phép dùng nguyên thần. Vì dùng nguyên thần nên một số có thể bỏ qua rèn luyện thân thể mà chỉ tập trung tu luyện nguyên thần để tăng tiến tu vi. Họ lấy tu vi cao để bù đắp cho sức mạnh cơ thể.

"Tất cả giải tán!" Lúc này, Lan Nhược Vân thấy đám đệ tử đang lộn xộn liền phất tay ra lệnh giải tán.

Ba người Liễu Thiên như thường lệ lại chạy ra sân tập.

Tập được nửa tiếng thì cả ba nằm ra cỏ nhìn lên bầu trời cuối thu. Lúc này, mặt trời đã nặn nên phía Tây chỉ còn chút ánh sáng đỏ đục từ dưới những dặng núi chiếu lên những dạng mây trắng tạo thành mảng hoa văn kỳ diệu phía chân trời, phía trên cao bầu trời lại là một màu xanh ngắt, một vầng trăng khuyết màu trắng mờ mờ ẩn hiện ở hướng Đông.

"Từ mai khác rồi! Chúng ta cũng phải làm gì khác chứ?" Tăng Nhất nằm đó, đôi mắt đảo qua đảo lại hỏi.

"Làm gì khác, ta vẫn tu luyện như thường thôi, có điều sẽ giảm luyện tập thể lực đi mà thay vào đó sẽ học một chút dị thuật cơ bản!" Hà Minh lúc

https://thuviensach.vn

này liền đáp.

"Ừ! Ta chắc cũng vậy thôi!" Tằng Nhất gật gật đầu tỏ vẻ đồng tình.

“Lại một tuần trôi qua! Mình đến thế giới này gần một tháng rồi! Nhanh thôi mọi người sẽ quên đi...” Liễu Thiên dường như không để ý đến hai người Tằng Nhất đang bàn bạc, hắn lúc này vẫn nhìn lên trời xanh mà lẩm bẩm.

“Ê! Ngươi nói gì cơ?” Tằng Nhất đang nằm thấy Liễu Thiên lẩm bẩm thì liền quay sang hỏi.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 30: Đột Phá!

“Không có gì?” Liễu Thiên giật mình đáp rồi lại dùng vẻ mặt buồn rầu hỏi: “Nếu một ngày ta bỗng dưng biến mất liệu hai ngươi có buồn không?”

“Ngươi nói cái gì vậy?” Tăng Nhất nhíu mày hỏi.

“Chắc hắn lại ăn nhầm gì đó rồi nói lung tung!” Hà Minh cũng nói thêm vào.

“Hì! Thôi chúng ta tiếp tục nào!” Liễu Thiên thấy phản ứng của hai tên kia thì không nghĩ nhiều nữa mà chỉ khẽ cười rồi đứng phắt dậy nói.

Hai người Tăng Nhất, Hà Minh thấy thế cũng đứng dậy theo.

Liễu Thiên không chần chừ lại bắt đầu tập luyện, thấy vậy hai người kia cũng như quên mất vấn đề kia mà luyện tập cùng.

Liễu Thiên thì vừa nghĩ về người thân của mình, chỉ cần nghĩ đến là hắn lại có cảm giác rất buồn. Nhưng hắn biết có buồn cũng không có tác dụng gì với mọi người, cái hắn cần làm bây giờ là phấn đấu không để hiện trạng đó tái diễn lần nữa.

Tối đến, Liễu Thiên ăn cơm xong liền quay về phòng, hắn không đi dạo như mọi hôm nữa.

Nguyên nhân là hôm nay, hắn tiếp tục tu luyện tích tụ nguyên thần thì sẽ đạt đến đỉnh phong của Linh Cơ cảnh đệ nhị trọng. Hắn muốn tiến hành đột

https://thuviensach.vn

phá lên Linh Cơ cảnh đệ tam trọng luôn chứ không để sang ngày hôm sau nên đành phải tu luyện sớm hơn mọi ngày.

Cửi trần ngồi trên giường, Liễu Thiên bắt đầu dùng các dược vật hỗ trợ tu luyện là Linh Cao và Tổ Linh Dịch.

Xong xuôi, hắn bắt đầu tiến hành hấp thụ linh khí. Dưới sự điều hành của công pháp, nguyên thần trong đan điền đang xoay tròn, các lộ tuyến nguyên thần trong kinh mạch cũng đang vận chuyển, đồng thời các mao mạch đang mở rộng hấp thụ linh khí.

Linh khí qua mao mạch sẽ được cơ thể chuyển hóa thành nguyên thần. Nguyên thần sẽ tích tụ chuyển vào các kinh mạch rồi theo mạch vận chuyển quy tụ về đan điền. Mà công pháp của Liễu Thiên điều hành đan điền theo dạng xoáy tròn nên nguyên thần cũng di chuyển theo dạng xoáy tròn tiến vào trung tâm đan điền.

Mà đan điền của Liễu Thiên lúc này đã nở rộng như một cái bát nhỏ và vẫn đang từ từ mở rộng với một tố độ cực kỳ chậm. Từng luồng "sơ nguyên" theo các lộ tuyến khác nhau chảy về đan điền, sau đó lại theo sự điều hành của Như Hải Vô Tịnh Công để tiến nhập và sắp xếp trong đan điền. Sơ nguyên này sẽ theo khung của công pháp mà tiếp túc mở rộng đan điền từng tí một cho đến khi đan điền đạt giới hạn của đan điền cực đại* thì mới tiến hành quá trình đột phá.

(Đan điền cực đại là tên gọi Liễu Thiên đặt cho độ rộng tối đa của đan điền có thể đạt được. Hay cái đan điền cực đại này chính là mốc để đánh giá trạng thái đỉnh phong của ở một cảnh giới.)

Mà tu luyện công pháp được đệ nhất trọng tức cảnh giới Sinh căn thì mỗi người đều biết được độ rộng căn nguyên (đan điền cực đại) của mình. Vì thế khi dùng linh dược tu luyện tích cực một tuần thì Liễu Thiên cũng cảm nhận được đan điền của hắn sắp đạt mức tối đa. Chính vì hắn cảm nhận

https://thuviensach.vn

được điều đó nên hôm nay mới chủ động tu luyện sớm để nhanh chóng đạt đỉnh phong rồi giành thời gian đột phá luôn.

Liễu Thiên vẻ mặt thư thái ngồi tu luyện chờ đợi nguyên thần tích tụ. Hắn ngồi đó như một bức tượng, linh khí thì nhẹ nhàng ba động, không gian trở lên tĩnh lặng đến lạ thường.

Thời gian hai giờ tu luyện chẳng mấy đã trôi qua. Lúc này, Liễu Thiên mở mắt đình chỉ tu luyện vì lượng "sơ nguyên" trong đan điền đã đạt đến trạng thái bão hòa. Tại viền ngoài của vòng xoắn công pháp trước buổi tu luyện vẫn chưa được nguyên thần bao phủ thì lúc này cũng đã được phủ kín. Khi này đan điền như một đám vân tinh trôi nổi với vô số nguyên thần quay quanh. Mà khi hắn tiếp tục tu luyện thì những dòng nguyên thần từ kinh mạch vẫn đổ về đan điền nhưng lượng đan điền mới này chỉ khiến cho đám nguyên thần trong đan điền mỗi lúc một quay chậm hơn chứ không hề mở rộng đan điền được nữa. Thế rồi thêm một lúc nữa nguyên thần trong đan điền không quay tròn nữa, cả đan điền bỗng tĩnh lặng như một mặt hồ ngày không gió vậy.

Mà hiện tượng này cũng không làm Liễu Thiên lo lắng vì hắn biết đây chính là dấu hiệu của việc đan điền đã đạt đến trạng thái bão hòa không thể tích trữ thêm nguyên thần nữa và cần phải đột phá vì thế hắn đình chỉ trạng thái tu luyện để bắt đầu đột phá.

Lúc này, Liễu Thiên rất nhanh mở cái hộp gỗ trong tủ ra rồi lấy từ trong đó ra một gói màu vàng. Mở gói này ra, hắn thấy trong đó có hai viên thuốc màu nâu sậm nhỏ như hạt đỗ. Hắn không chần chừ cầm một viên bỏ vào miệng, rồi gói viên kia cất đi.

Tiếp theo, Liễu Thiên nhắm mắt lại ngồi đả tọa chờ dược lực có hiểu quả.

https://thuviensach.vn

Lại nói đan dược hắn vừa uống là Ba Nguyên hoàn. Ba Nguyên Hoàn có công dụng chính là làm cho nguyên thần trong cơ thể dao động và hoạt động mạnh hơn. Việc này kết hợp với trạng thái tràn đầy của đan điền thì sẽ khiến đan điền rơi vào trạng thái cực đại và bão hòa, đó chính là điều kiện để tiến hành đột phá.

Đúng ra khi tu luyện đến đỉnh phong của một cảnh giới thì chỉ cần chờ một vài ngày hoặc vài giờ là đan điền sẽ có dấu hiếu muốn đột phá. Nhưng Liễu Thiên muốn đột phá luôn lên dùng Ba Nguyên hoàn này. Thế nhưng không chỉ có vậy mà hắn quyết định dùng Ba Nguyên Hoàn. Một nguyên nhân quan trong nữa khiến hắn dùng đan dược này chính là đan dược này có tác dụng kích thích nguyên thần hoạt động mạnh hơn nên quá trình đột phá sẽ nhanh hơn. Với hắn thì thời gian chính là thứ quan trọng nhất, hắn sẽ hi sinh mọi thứ để đổi lại thời gian.

Lại nói thì Ba Nguyên Hoàn là một loại thuốc kích thích thì vốn sẽ gây tác dụng phụ nhưng đối với những người tu vi dưới Huyền Môn cảnh thì do năng lượng của mỗi hạt nguyên thần chưa cao nên tác dụng phụ rất nhỏ. Còn cảnh giới Linh Cơ mà dùng Ba Nguyên Hoàn thì gần như không có tác dụng phụ. Vì dùng không có hại mà lại giảm thời gian chờ đợi nên Liễu Thiên không chần chừ mà liền dùng.

Tuy nhiên nói là không có tác dụng phụ nhưng việc dùng thuốc này chỉ áp dụng cho những người có tinh thần cao mà thôi, nếu tinh thần xuy nhược thì rất dễ dẫn đến đột phá thất bại. Đột phá tiểu cảnh giới này mà thất bại, nặng thì có thể dẫn đến hại chút kinh mạch mà nhẹ cũng chỉ làm lượng nguyên thần trong đan điền sẽ tiêu tán mất.

Đột phá thất bại thì kinh mạch vốn có tổn thương nhưng không quá lớn còn lượng nguyên thần trong đan điền sẽ tiêu tán mất chứ cảnh giới tu vi do nhiều ngày tu luyện thì vẫn còn nên chỉ cần mất chút thời gian tu luyện là có thể hồi phục được. Vì vậy ở tiểu cảnh giới này thì đột phá thất bại không quá đang lo.

https://thuviensach.vn

Thế nhưng dù không đang lo nhưng Liễu Thiên cũng không cẩu thả mà đột phá. Hắn sở dị dùng Ba Nguyên Hoàn là do rất tự tin với tinh thần của mình. Đồng thời hắn lại nghiên cứu khá kỹ về quá trình đột phá nên tự nhận khó có sai lầm gì.

Ngồi một lúc, Ba Nguyên Hoàn đã có tác dụng.

Lúc này, đan điền Liễu Thiên dao động mạnh, từng dòng từng dòng nguyên thần đang di chuyển lờ đờ thì bỗng di chuyển nhanh dần rồi mỗi hạt nguyên thần cũng như được cổ vũ mà dao động lên xuống liên tục. Chỉ một lúc sau, từ tâm của đan điền, một ba động nhỏ xuất hiện, nó tạo thành màng mỏng khí phóng đi nhiều hướng trong cơ thể Liễu Thiên.

Cảm nhận được màng khí kia tràn ra cơ thể, Liễu Thiên ngay tức khắc tiến hành vận chuyển công pháp sang trạng thái động công. Khi ở trạng thái động công thì nguyên thần theo vòng xoáy của công pháp sẽ di chuyển từ trong tâm đan điền đi ra ngoài rồi từ vành ngoài đan điền tiến ra các kinh mạch và theo đó đi ra khắp cơ thể.

Khi nguyên thần ra đến từng bộ phận trên cơ thể nhưng không được sử dụng thì đan điền lại phải chuyển về trạng thái tĩnh tu và lượng nguyên thần không sử dụng đến kia được kéo ngược trở lại đan điền.

Cứ như vậy tạo thành một vòng tuần hoàn, lớp này vừa được hút về thì Liễu Thiên lại vận hành công pháp đẩy một lớp nguyên thần khác tràn ra khắp cơ thể, công việc luân chuyển trạng thái của công pháp liên tục chính là cách một người đột phát. Vì vậy quá trình này diễn ra trong khoảng thời gian dài thì nhiều người không chịu được mà vận hành lỗi công pháp như vậy quá trình đột phá sẽ thất bại.

Trong cơ thể Liễu Thiên, những hạt sơ nguyên theo kinh mạch tràn ra ngoài cơ thể rồi lại được thu về đan điền. Thế nhưng sau mỗi tuần hoàn thì

https://thuviensach.vn

sơ nguyên trở lại đan điền mà không có gì thay đổi. Xem ra vẫn chưa đột phá được!

Thế nhưng điều này không khiến Liễu Thiên phân tâm, hắn vẫn tiếp tục vận hành công pháp hút đẩy làm nguyên thần di chuyển liên tục trong kinh mạch.

Liễu Thiên lúc này vẫn bình tĩnh điều hành công pháp mà không sợ sai sót gì vì hắn biết đan điền đã rơi vào trạng thái bão hòa, vì thế tế bào trên toàn cơ thể sẽ tự động ngừng hấp thụ linh khí nữa, hay nói cách khác là lúc này các tế bào mao mạch chuyển sang trạng thái bế khí.

Trạng khái bế khí hay đúng hơn thì lúc này tất cả lỗ chân lông trên cơ thể bị *"nguyên trường lực" từ đan điền phong tỏa kín mít. Việc này gần như đóng kín toàn thân nên thân nhiệt trong cơ thể không được điều hòa với không khí bên ngoài. Vì vậy việc hắn đang vận chuyển nguyên thần di chuyển liên tục bên trong cơ thễ cũng sẽ làm cho thân nhiệt tăng cao. Khi nhiệt độ tăng đến một mức thích hợp thì mới thực sự bắt đầu quá trình đột phá.

*Nguyên trường lực chính là năng lượng mà đan điền mà công pháp tạo ra. Năng lượng này có thể điều hành nguyên thần theo quy củ cùng với đó cũng tác động lên một số vật chất khác! Lại nói thì tên nguyên trường lực này cũng là do Liễu Thiên tự đặt ra. Với hắn thì mọi thứ đều phải có tên rõ ràng thì mới có thể dễ dàng hiểu được mối quan hệ của chúng.

Hiểu một cách rõ ràng về việc đột phá nên Liễu Thiên vẫn đang tập trung vận chuyển nguyên thần.

Hắn ngồi đó, tâm thần tập trung, công pháp liên tục vận chuyển, nguyên thần của hắn từ đan điền bắt đầu tiến ra cơ thể rồi lại được kéo trở về đan điền. Lượng này về thì một lượng khác được đưa ra, cứ như vậy tuần hoàn nguyên thần vẫn đang diễn ra từng vòng một.

https://thuviensach.vn

Sau tầm mười vòng liên tục thì Liễu Thiên đã cảm thấy khó chịu vì cơ thể hắn đã bắt đầu nóng lên. Lại nói thì nhiệt độ cơ thể Liễu Thiên không dừng lại ở đó mà cứ sau mỗi vòng vận chuyển của nguyên thần thì cơ thể hắn lại nóng hơn một chút.

Đến vòng thứ hai mươi, Liễu Thiên bắt đầu cảm thấy cơ thể nóng ran, toàn thân nóng lực khó chịu, bên trong cơ thể như đang bị thiêu đốt, từng tế bào đang bị nướng chín vậy.

Hắn cảm thấy mình khó mà chịu được thêm mấy vòng tuần hoàn nữa nhưng hắn vẫn tiếp tục vận hành nguyên thần, vòng thứ hai mươi mốt được vận hành rồi đến vòng thứ hai mười hai.

Lúc này, khi bên ngoài toàn thân hắn nóng ran thì trong cơ thể hắn lúc này mọi thứ cũng đang biến động. Các lộ tuyến kinh mạch như căng ra, cùng với đó một lớp năng lượng mờ mờ như hơi nước xuất hiện rồi rất nhanh bao phủ toàn bộ lộ tuyến kinh mạch trong cơ thể hắn. Ngay khi lớp màng kia xuất hiện thì thấy những hạt nguyên thần di chuyển trong kinh mạch lúc này như bị một lực lượng vô hình thu nhỏ lại, chúng cứ di chuyển càng lâu trong kinh mạch thì càng nhỏ đi. Thế nhưng không phải chúng cứ nhỏ mãi đến lúc ra khỏi kinh mạch. Mà hạt nguyên thần khi được cô đọng nhỏ đi đến một kích thước nhất định thì nó dừng lại không nhỏ đi nữa. Lúc đó, hạt nguyên thần nhỏ hơn đó thoải mái di chuyển trong kinh mạch trở về đan điền.

Đánh giá thì chỉ đánh giá một hạt nhưng thực tế thì cùng một lúc có rất nhiều hạt nguyên thần được cô đọng và được trả về đan điền. Chẳng mấy lượng nguyên thần của vòng tuần hoàn vừa rồi đều được cô đọng rồi đổ về đan điền.

Mà ngay khi lượng nguyên thần được cô đọng đầu tiên này được trả về đan điền thì do kích thước chúng đã nhỏ đi nên trong đan điền không còn tràn đầy nguyên thần như trước nữa. Thế nhưng phải trở đến lượt nguyên

https://thuviensach.vn

thần thứ hai đổ về thì đan điền mới vơi đi đáng kể mà thoát ra khỏi trạng thái bão hòa.

Ngay khi trạng thái bão hòa của đan điền kết thúc thì lớp nguyên trường quanh cơ thể cũng tự động được khu trừ, các mao mạch lại từ từ mở ra.

Cơ thể khi này bắt đầu điều hòa thân nhiệt nhằm làm giảm nhiệt độ cơ thể giảm đi nhưng do nguyên thần vẫn tiếp tục được vận hành di chuyển trong kinh mạch nên cơ thể vẫn nóng lên. Điều hòa thân nhiệt làm giảm nhiệt nhưng cũng chỉ cân bằng với nhiệt độ tăng lên do nguyên thần di chuyển tạo ra mà thôi. Điều này làm cho nhiệt độ cơ thể Liễu Thiên không tăng lên sau mỗi vòng tuần hoàn như trước nhưng cũng không giảm đi. Thân nhiệt được duy trì để đủ làm cho cở thể tạo ra "linh áp"** tràn vào kinh mạch để tiến hành cô đọng nguyên thần nhỏ đi.

(**Linh áp là định nghĩa được giới tu luyện ở đây đặt ra, nó là thứ được linh hồn tạo ra khi cơ thể đạt đến giới hạn chịu đựng. Linh áp là một lực vô hình nhưng lại do linh hồn điều khiển và nó có thể xúc ép được nguyên thân. Chính vì vậy điều khiển linh áp cũng là một phần quan trọng trong quá trình sử dụng những dị thuật cần xúc nén nguyên thần!)

Lúc này, cơ thể Liễu Thiên đang đỏ lên, lớp da đỏ hồng, tóc khô sơ xác, thân dưới nóng ran, quần cũng bị sấy cho cứng đơ.

Thế nhưng trạng thái cơ thể khô nóng đó rất nhanh kết thúc vì sau mấy vòng đầu tiên khi đan điền kết thúc trạng thái bão hòa thì mao mạch đã mở ra và thế là mồ hôi đang dần theo mao mạch thoát ra làm mát cơ thể.

Đáng tiếc là mồ hôi vừa ra đã bị hong khô bốc hơi hết, cùng với đó là lượng hơi nóng trong cơ thể thải ra ngoài không khí. Hai thứ hơi này bay ra ngoài liên tục làm cho phòng Liễu Thiên bị bao phủ bởi lớp xương mù trắng đục.

https://thuviensach.vn

Lúc này, dù cửa sổ phòng được mở nhưng lớp xương mù vẫn dần dần che kín cơ thể Liễu Thiên. Mà từ ngoài nhìn vào chỉ thấy có một thân ảnh mờ mờ trong màn sương khói!

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 31: Linh Cơ Tam Kỳ

Quay lại trong đan điền của Liễu Thiên thì sau mỗi một vòng tuần hoàn sẽ có một lượng "sơ nguyên" được cô đọng với kích thước nhỏ hơn được đưa về đan điền. Chúng vì nhỏ hơn nhưng mức năng lượng không đổi nên vừa vào đan điền thì ngay tức khắc được hút vào điểm Thủy Khởi ở tâm đan điền và đẩy những hạt to hơn chưa được cô đọng ra phía ngoài đan điền. Khi này, những hạt nguyên thần chưa được cô đọng sẽ được công pháp ép ra toàn cơ thể để tiến hành cô đọng.

Cứ vậy từng vòng tuần hoàn cô đọng được Liễu Thiên từ từ tiến hành.

Khi nguyên thần cô đọng được năm vòng tuần hoàn thì lượng nguyên thần mới được đổ về đan điền cũng chiếm một lượng nho nhỏ trong tâm đan điền. Mà theo thống kê toán học Liễu Thiên biết thì lúc này có khoảng một phần ba mươi tổng lượng nguyên thần trong đan điền đã được cô đọng. Nếu tính toán đơn giản thì mất tầm một trăm mười năm vòng vận chuyển nữa thì việc đột phá này mới kết thúc. Liễu Thiên biết việc mình cần làm lúc này là điều hành chuyển đổi hai trạng thái của công pháp hơn hai trăm lần liên tục. Mọi thứ chỉ cần điều hành đều đặn thì việc đột phá sẽ không gặp việc gì ngoài ý muốn.

Cách làm và quá trình tiến trình nói ra thì đơn giản nhưng trong quá trình đột phá lại không hề đơn giản như vậy. Vì trong quá trình đột phá này cơ thể luôn luôn phải chịu áp lực rất lớn. Thân nhiệt toàn thân luôn duy trì ở mức rất cao. Điều này không chỉ khiến cơ thể trải qua đau khổ mà còn làm

https://thuviensach.vn

cho tinh thần lung lạc. Nhiều người yếu nhược về tinh thần sẽ không chịu được mà bỏ cuộc. Bỏ cuộc đồng nghĩa với quá trình đột phá thất bại, nguyên thần dự trữ cạn kiệt, cơ thể thương tổn vô ích và người đó lại mất một lượng thời gian để hấp thụ lại nguyên thần để lấp đầy đan điền rồi mới tiếp tục đột phá lại.

Mà không phải cứ đột phá hỏng là có thể đột phá lại ngay, sau mỗi lần đột phá hỏng thì phản ứng của đan điền càng chậm chạp. Lúc đó dù có dùng Ba Nguyên hoàn thì đan điền cũng rất lâu mới tạo ra nguyên trường lực để tiến hành đột phá. Như vậy càng nhiều lần đột phá thất bại thì thời gian để được đột phá lại càng kéo dài. Chính vì thế mà ở cảnh giới cao hơn, khi liên tục đột phá thất bại thì thời gian đến lần đột phá lại có thể tính bằng năm hoặc chục năm.

Đột phá này chính là thử thách cũng là một cửa ải để ma luyện sự chịu đựng của mỗi người. Đột phá chính là sự vượt lên giới hạn của bản thân để đạt đến một tầm cao mới. Tu luyện không thể thiếu đốt phá, người tu đạo không thể thiếu ý trí kiên cường. Không chỉ Liễu Thiên mà tất cả những kẻ tu luyện đều biết tu luyện là một con đường đầy trông gai, nguy hiểm và chỉ có những kẻ có quyết tâm cao mới có thể đi đến cuối con đường đó.

Liễu Thiên biết những khó khăn đầu tiên mình đang trải qua này cũng chỉ như một hạt mưa bay khởi đầu cho một cơn giông bão phía sau mà thôi.

Vì những sai lầm kiếp trước, vì cơ hội kiếp này, Liễu Thiên tự nhủ phải tu luyện đến đỉnh cao cuối cùng, chỉ có vậy hắn mới giải mã được cuộc đời và số phận của bản thân? Suy nghĩ như vậy nên những khó khăn của đột phá lên Linh cơ đệ tam trong này chưa đủ làm hắn nhăn mày chứ đừng nói đến việc bỏ cuộc. Lúc này hắn vẫn bày ra vẻ mặt thản nhiên còn tâm trí thì vẫn tập trung vận hành công pháp.

Ngoài trời, trăng đã lên cao, cảnh vật yên tĩnh, gió nhẹ thổi làm những cái cây cạnh dãy nhà đung đưa qua lại.

https://thuviensach.vn

Lúc này, ở hành lang trước phòng Tằng Nhất có hai người một đứng một ngồi đang ngắm cảnh sắc đêm xung quanh.

Tằng Nhất ngồi vắt vẻo trên lan can nói: “Liễu Thiên đang đột phá lên đệ tam trọng!”

Hà Minh đứng cạnh cũng gật đầu nói: “Ừm! Nếu hắn không tiến cảnh nhanh e rằng chúng ta sẽ sớm giải tán!”

Nghe vậy, Tằng Nhất quay lại hỏi Hà Minh: “Ngươi đang ở trọng thứ mấy!”

Hà Minh thở dài một cái rồi nói: “Đệ thất trọng! Nếu cố gắng cộng thêm chút vận may thì kết thúc một năm này ta có thể thành nội môn đệ tử!”

Tằng Nhất thấy vậy liền cười nói: “Ngươi xem ra đúng là nhút nhát! Ngươi giờ đệ thất trọng thì khi đệ nhị trọng chắc chỉ mười tuổi là cùng. Như đến tận mười ba tuổi mới giám đến đây! Haha!”

Hà Minh nhíu mày ra hiệu, Tằng Nhất ngay tức khắc câm bặt, hai người không muốn làm phiền Liễu Thiên đang đột phá.

Hà Minh liền nói nhỏ nhưng vẫn không hết sự bất bình tức giận: “Ngươi bảo ai nhút nhát! Ta không đến đây sớm là do có việc bận mà thôi!”

“Ừm! Bận! Bận bú mẹ hả?” Tằng Nhật nhỏ nhẹ mỉa mai.

Hà Minh tức đến xì khói mũi nhưng không làm sao được, hắn liền hỏi lại: “Ngươi thì sao? Đã đạt đến đệ cửu trọng mới giám đến đây! Ngươi cũng là sợ bị người khác ức hiếp còn nói ta?”

“Sao người biết ta đạt đến đệ cửu trọng?” Tằng Nhất đang cười nghe vậy liền chỗ mắt hỏi.

https://thuviensach.vn

Hà Minh lại tỏ vẻ hiểu biết nói: “Linh Cơ cảnh chia ra làm ba kỳ là Sinh Căn, Dưỡng Điền, Tổ Nguyên. Sinh Căn kỳ là bước khởi đầu để tu luyện, nó là ba trọng đầu. Dưỡng Điền kỳ là những bước bồi dưỡng thuần thục việc vận chuyển nguyên thần của công pháp. Kỳ này gồm là ba trọng tiếp theo là tứ ngũ lục. Tổ Nguyên kỳ là ba trọng cuối cũng là bước kết thúc của Linh Cơ cảnh. Tổ Nguyên kỳ cũng là giai đoạn tổ hợp nguyên thần tinh thuần nhất để tiến hành đột phá lên Khai Minh cảnh.”

“Mà ở hai bước Sinh Căn và Dưỡng Điền thì sơ nguyên vẫn chưa thực sự cô đọng và tinh thuần, chỉ bước vào Tổ Nguyên thì sơ nguyên mới dần đạt đến sự tinh thuần đủ để thoát ra khỏi cơ thể. Vì chúng đủ điều kiện thoát ra khỏi cơ thể nên mỗi lần người dụng võ sẽ có một lượng nhỏ theo kinh mạch toát ra ngoài. Một lượng nhở này vừa ra ngoài cơ thể vì không theo sự liên kết nào cả nên ngay tức khắc tan ra tạo thành những ba động nhỏ.

Hà Minh lại cười nói: “Tuy chỉ là những ba động rất nhỏ nhưng để ý kỹ thì sẽ thấy. Ngươi ở một lần luyện tập cùng ta đã che dấu rất tốt nhưng càng che dấu như vậy ta càng thấy rõ vì ta cũng đang che dấu tu vi của mình.”

“Haha!” Tằng Nhất khẽ cười rồi tỏ vẻ ái ngại nói: “Ừ! che dấu với kẻ che dấu thì chắc chắn phải cẩn thận hơn rất nhiều. Xem ra lần này ta đã múa rìu qua mắt thợ rồi!”

“Thế nhưng nếu ngươi đến đây sớm thì giờ chắc chắn cảnh giới đã cao hơn rất nhiều rồi!” Hà Minh lúc này lại nhớ ra gì đó hắn tỏ vẻ đáng tiếc nói. Hà Minh biết mình nhút nhát nên đến giờ mới giám đến đây nhưng Tằng Nhất thì do đâu, không thể nào cũng nhút nhát như hắn được? Vậy do đâu mà Tằng Nhất lại bỏ lỡ tương lai như vậy?

Tằng Nhất nghe Hà Minh hỏi thì khẽ cười nói: “Trên đời có những đam mê không theo đuổi thì sẽ hối hận cả đời. Ta trước đây thích nghiên cứu về thuật cơ quan ám khí nên đã theo sư phụ học nghệ hơn ba năm, sau đó lại ở

https://thuviensach.vn

gia tộc nghịch ngợm nghiên cứu thêm một năm nữa, đến vừa rồi gia tộc bắt đi thì ta mới đến đây. Như vậy mới quen hai người chứ!”

Hà Minh nghe vậy thì gật đầu tỏ vẻ đã hiểu rồi lại hoi: “Vậy ngươi thực sự không muốn tu luyện ư?”

“Có chứ không thì sao ta có cảnh giới như bây giờ, nhưng ta cũng thích thiết kế những cơ quan kia. Đáng nói là ta không thích sự gò bó. Rất may là đến đây không bắt ép tu luyện, ta vẫn có thể thích làm gì thì làm. Ta sẽ không bỏ phí thời gian, ta sẽ phấn đấu để trở thành đệ nhất nhân trong lĩnh vực này!” Tăng Nhất gật đầu tỏ vẻ hài lòng với cuộc sống tu luyện từ từ nói, cuối cùng thì nói ra quyết tâm của mình.

“Ừm! Ta tin người sẽ làm được. Có điều trong ba người thì Liễu Thiên tu vi thật sự rất thấp. Ta không hiểu sao bây giờ mới đạt đến đệ nhị trọng?” Hà Minh gật đầu khích lệ Tăng Nhất rồi lại tỏ vẻ buồn rầu khi nói về Liễu Thiên.

“Hắn cũng không phải dạng ngu ngơ, ta nghĩ cũng có nguyên nhân nào đó! Mà thôi đi ngủ, muộn rồi đứng đây lải nhải ảnh hưởng đến hắn đột phá.” Tăng Nhất nói đến đây thì ngáp một cái quay người đi về phòng.

Hà Minh nhìn hướng phòng Liễu Thiên một cái rồi cũng quay đi.

Trong phòng Liễu Thiên bây giờ tràn ngập sương mù còn trong sương mù vẫn mờ mờ hiện lên thân ảnh Liễu Thiên đang ngồi đột phá. Hắn vẫn đang miệt mài vận hành từng vòng tuần hoàn một, cơ thể thì vẫn đang phải chịu áp lực rất lớn nhưng hắn vẫn ngồi trong lớp sương mù không hề động đậy dù chỉ một chút.

Thời gian cứ từ từ trôi qua, không biết đã qua bao nhiêu thời gian.

Lúc này trong phòng bỗng nhiên có một làn gió thủi tung lớp sương mù đi để lộ ra Liễu Thiên cửi trần ngồi trên giường. Gương mặt hắn đang đỏ

https://thuviensach.vn

thì dần trắng trẻo trở lại, cơ thể cũng dần trở lại bình thường. Thân nhiệt của hắn dần giảm xuống hình như quá trình đột phá đã kết thúc. Thế nhưng lúc này hắn cũng không mờ mắt mà vẫn ngồi đó tâm trí thì tập trung vào đan điền.

Nhìn nguyên thần trong đan điền của hắn lúc này thì thấy thể tích mỗi hạt và thể tích của cả đám nguyên thần đều nhỏ đi. Mà rõ rệt nhất chính là thể tích của cả đám nguyên thần. Đám nguyên thần mới này giờ chỉ nhỏ như cái chén mà thôi, so với lúc trước đột phá thì nhỏ đi rất nhiều..

Cụ thể thì theo Liễu Thiên tính toán và ước lượng thì bán kính của mỗi hạt nguyên thần đã giảm đi tầm một phần mười. Như vậy thể tích mỗi hạt sơ nguyên đệ tam trọng chỉ bằng bốn phần năm hạt sơ nguyên ở đệ nhị trọng mà thôi. Qua đó hắn cũng thầm tính rằng mức "năng lượng riêng"* của hạt sơ nguyên này đã tăng lên khoảng hai mươi phần trăm.

*(Để dễ dàng trong tính toán và ước lượng, Liễu Thiên cũng nghĩ ra cái tên "năng lượng riêng" để làm thước đo sự mạnh của nguyên thần. Theo công thức Liễu Thiên tính toán thì năng lượng riêng của một hạt sẽ bằng năng lượng của một hạt chia cho thể tích của hạt đó.)

Năng lượng riêng được quyết định bởi hai yếu tố là năng lượng của hạt nguyên thần và thể tích của hạt đó.

Năng lượng riêng tăng lên tức là năng lượng của hạt tăng lên hoặc thể tích của hạt giảm đi. Mà năng lượng hạt tăng lên thì hạt nguyên thân chắc chắn mạnh lên. Thể tích hạt giảm đi thì lực cản khi di chuyển của hạt sẽ giảm đi, lưu lượng nguyên thần mà đan điền chứa được sẽ tăng lên. Cả hai trường hợp này đều khiến một người mạnh hơn.

Vậy năng lượng riêng chính là yếu tố quyết định mạnh yếu của nguyên thần. Vì vậy khi đột phá dù đại cảnh giới hay tiểu cảnh giới thì đều làm cho

https://thuviensach.vn

năng lượng riêng của nguyên thần lớn hơn, chỉ là cách đột phá một hạt nguyên thần khác nhau mà thôi.

Ở tiểu cảnh giới thì tạm thời làm giảm thể tích của hạt nguyên thần đi, Liễu Thiên thầm đoán rằng đại cảnh giới có thể sẽ làm tăng năng lượng trong mỗi hạt lên!

Thế nhưng đoán thì đoán vậy còn mai sau ra sao thì phải đột phá mới biết. Vì chưa đến lúc nên Liễu Thiên không mê mẩn với những suy nghĩ xa vời đó mà quay lại với quá trình đột phá.

Cảm nhận lại đan điền của mình thì Liễu Thiên thấy rằng sơ nguyên khi này lồng bồng tán loạn và không hề ổn định. Nó chỉ là một đám nguyên thần nhỏ hơn trước nhưng lại không đan điền chưa đựng mà chỉ bị công pháp khống chết tạo thành một nhóm hỗn độn phập phồng quanh điểm Thủy khởi.

Việc hắn cần làm lúc này là khiến đan điền tiến hoàn toàn vào trạng thái tĩnh tu. Quá trình tĩnh tu công pháp sẽ lấy những nguyên thần đã được cô đọng tiến hành tích tụ lại đan điền từ đầu.

Đột phá chính là biến đổi nguyên thần mạnh lên, vì vậy đan điền cũ không thể chứa đựng được nữa, bây giờ phải bắt đầu xây dựng đan điền mới từ nền móng cũ kia. Và lượng nguyên thần vừa được cô đọng cũng chính là vật liệu xây dựng đan điền mới.

Ở cảnh giới đệ tam trọng này đan điền sẽ được xây dựng lên và căn cơ để xây dựng chính là đan điền đệ nhị trọng.

Liễu Thiên bắt đầu quá trình củng cố lại tu vi hay chính là xây dựng đan điền và tích tụ nguyên thần ở Linh Cơ cảnh đệ tam trọng. Hắn nhập định bắt đầu vận hành công pháp để tu luyện. Nguyên thần theo vòng xoắn của công pháp đi vào điểm Thủy Khởi rồi từ đó tràn ra tạo dựng thành đan điền.

https://thuviensach.vn

Với lượng nguyên thần này, Liễu Thiên cũng phải mất gần hai tiếng mới quy tụ xong. Lúc này mới chính thức đột phá thành công!

Tiếp theo ở cảnh giới đệ tam trong thì quá trình tích tụ nguyên thần lại bắt đầu từ tầng nhỏ nhất đến khi nào đan điền đạt giới hạn bão hòa thì lại đột phá lên cảnh giới tiếp theo.

Lại nói mỗi lần đột phá xong thì toàn cơ thể cũng được nguyên thần tràn ra tẩy rửa một lần, điều này khiến cho toàn bộ cơ thể thay đổi theo. Cụ thể thì các tế bảo tổng hợp nguyên thần cũng tăng cấp lên. Từ sau chúng sẽ tổng hợp ra loại nguyên thần mới cùng cấp độ với nguyên thần trong đan điền.

Lúc này, Liễu Thiên đánh giá lại lượng nguyên thần trong đan điền nhỏ bé của mình thì không khỏi cười khổ. Lúc đột phá xong thì nhìn đám nguyên thần chỉ giảm đi hai mươi phần trăm sơ với trước nhưng khi đem chúng cùng cô đan điền thì lại chỉ xây dựng được một tiểu đan điền bằng ngón tay mà thôi.

Tính ra thì lượng nguyên thần thực sự còn lại trong đan điền để Liễu Thiên sử dụng chỉ còn tầm ba thành so với lúc đột phá xong mà thôi. Nguyên nhân thì bảy thành kia đã tích tụ tạo thành vành đan điền để chứa đứng ba thành này.

Hay theo Liễu Thiên lí dải dễ hiểu thì đột phá thành công cũng như một người đi đổi tiền vậy. Đổi ra được mười đồng tiền mới nhưng không có túi đựng mười đồng tiền này nên phải bỏ ra bảy đồng mua túi đựng tiền, mà túi này chỉ đựng được ba đồng mà thôi. Có thêm tiền thì lại phải mở rộng túi rồi mới bỏ tiền vào. Cứ như vậy cứ có bao nhiêu tiền đều phải bỏ ra bảy thành để mở rộng túi, chứa ba thành còn lại. Cứ tích như vậy đến khi túi đạt đến kích thước giới hạn mà cơ thể có thể mang được, thì lại phải đổi tiền có mệnh giá cao hơn và làm lại túi tốt hơn để đựng tiền mới đó.

https://thuviensach.vn

Đây chính là cách lí dải của Liễu Thiên khiến hắn thông hiểu mọi mặt cua đột phá. Lại nói thì tỉ lệ bảy ba kia cũng chỉ áp dụng cho hắn chứ người khác thế nào hắn không biết.

Mọi việc đã kết thúc, ngáp dài một cái Liễu Thiên nằm ra giường ngủ lúc nào không biết.

Cùng lúc này, ở một vùng rừng núi xa xôi trong Tử Quang Sơn mạch. Dưới ánh trăng mờ và làn sương đêm, chỉ thấy ở đây có những đỉnh núi cao thấp nhấp nhô liên miên không dứt. Một quang cảnh mấy trăm mẫu không có một ánh đèn, không gian thì yên tĩnh cô quạnh thỉnh thoảng có những tiếng "ù ù" mà gió lùa qua các khe núi phát ra.

Trong vô vàn đỉnh núi nơi hoang vắng này có một sơn phong cao vút giữa tầng mây. Trong đêm chỉ thấy sơn phong này không hề có cây cối gì cả mà chỉ trần trụi một màu đá đen. Đỉnh núi cũng là một vùng khá bằng phẳng rộng hơn mẫu, giữa đỉnh núi có một tiểu đình nhỏ, cột làm bằng gỗ, mãi lợp rơm nhìn rất cũ kỹ, điêu tàn. Mà nhìn lại gần thì trên lóc tiểu đình lúc này mờ mờ một bóng người đứng đó không hề cử động.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 32: Tích Nhân Thuật.

Người này là một người có thân hình cao lớn, người này mặc một bộ đồ có cách thiết kế nhìn rất lạ so với những người thời này đang mặc. Nhìn lên gương mặt của người này thì mái tóc để xõa đã che đi nửa gương mặt nên chỉ nhìn thấy có cái miệng với chòm râu dài đang đung đưa trước gió. Xem ra đây là một trung niên đại hán, mà nếu không phải trung niên đại hán thì đây có thể là một nữ nhân vạm vỡ thích để râu!

Thêm một lúc nữa, gió to hơn đã thủi mây trên cao bay đi để lộ ra ánh trăng, ánh trăng chiếu xuống sơn phong thì một màn đặc sắc xuất hiện.

Chỉ thấy dưới ánh trăng mờ mờ, thân thể và phục sức của trung niên đại hán này gần như trong suốt. Ánh trăng cứ thế xuyên qua thân thể mờ ảo của gã chiếu lên nên hắc thạch và mái đình.

Thế nhưng trung niên này cũng không để ý gì cả, gã như một hồn ma đứng đó. Gã đứng suy tư thêm một lúc thì đầu bỗng quay sang phải, mái tóc cũng được một lực lượng vô hình gạt sang hai bên để lộ ra đôi mắt đờ đẫn đang nhìn về phía xa kia.

Ở phía xa chân trời tối om kia lúc này có bốn điểm sáng xuất hiện rồi mỗi lúc một lớn. Cơ hồ chỉ vài nhịp thở thì bốn điểm sáng đã đến gần, rồi một vài nhịp nữa thì bốn điểm sáng đã biến thành bốn đạo ánh sáng bay đến trước mặt trung niên kia.

https://thuviensach.vn

Ngay tức khắc bốn đạo sáng kia tách ra làm bốn hướng phân biệt vây trung niên cổ bào này vào giữa. Lúc này, bốn đạo sáng đều dừng lại phiêu phù trên không, tất cả đều duy trì khoảng cách mấy chục mét với trung niên trên đỉnh sơn phong kia. Mà lúc này quang hoa tại bốn điểm sáng kia tuy chưa tắt hẳn nhưng cũng giảm đi nhiều nên có thể nhìn rõ bên trong mỗi điểm sáng đều có một thân ảnh. Nhìn một lượt thì bốn nhân ảnh này gồm hai nam hai nữ.

Hai nam thì gồm một trung niên gày gò thân mặc đạo bào lưng đeo trường kiếm, người còn lại là một đại hán mắt to có râu quai nón, người này cả thân quấn một bộ dá thú để lộ ra phần thân thể cường tráng. Hai nữ gồm một đạo cô trung niên có gương mặt hiền hậu, mái tóc buộc cao gọn gàng, nữ đạo này tay cầm một mảnh kính nhỏ đang vân vê, ánh mắt thì tập trung vào trung niên ở đỉnh sơn phong kia. Cuối cùng là một thiếu nữ, vì gương mặt nàng bị một tầng sương mờ mờ che phủ nên không nhìn rõ xem xinh xấu ra sao nhưng dáng người thì lại thướt tha yểu điệu vô cùng, đôi ngọc thủ trắng đang đưa lên trước, mấy ngón tay khẽ khua động khiến không gian xung quanh mấy ngón tay tay của nàng cũng vặn vẹo một hồi.

“Cổ bào! Các hạ là ai mà giám xuất hiện trên Thái Linh phong?” Lúc này, đại hán vạm vỡ dường như nhận ra phục sức của trung niên kia thì không khỏi nhíu mày quát hỏi.

Trong Tử Quang Sơn Mạch thì các đỉnh sơn phong nhiều không đếm xuể nhưng trong đó có một số đỉnh sơn phong đặc thù, một số lại là như cấm địa của Kỳ Nhân các. Thái Linh phong này là đỉnh núi khi xưa Kỳ Nhân thủy tổ ngộ đại đạo nên nó cũng là một trong những cấm địa của Kỳ Nhân Các. Mà đã gọi là cấm địa thì không phải ai cũng có thể tiến vào, kể cả tông chủ Kỳ Nhân các cũng không thể tùy tiện tiến vào những nơi như vậy được.

Thế mà lại có một kẻ đi qua được toàn bộ cấm chế phía ngoài rồi thản nhiên đứng ngay trên đỉnh Thái Linh phong – một trong những đại cấm địa của Kỳ Nhân Các này. Lại nói với bộ cảm ứng nguyên thần hiện đại thì rất

https://thuviensach.vn

nhanh nhóm Tứ Cực Thánh đã xuất động bao vây trung niên kia lại. Mà vừa bao vây lại thì nhóm bốn người này cũng chưa ra tay ngay. Họ phải dò hỏi xem đối phương là thần thánh phương nào mà có thể dễ dàng tiến vào cấm địa của Kỳ Nhân Các như vậy.

Khi này, sau khi đại hán có thân hình vạm vỡ kia hỏi thì ba người còn lại cũng không nói gì mà chỉ chờ trung niên kia trả lời. Thế nhưng trung niên kia lại dường như không nghe thấy, gã lúc này thu ánh mắt lại rồi lại ngước nhìn lên mặt trăng phía trên cao tỏ vẻ trâm tư.

“To gan!” Đại hán kia thấy bị bơ đi thì tỏ vẻ tức giận quát lớn rồi thân hình khẽ động rồi chợt biến mất trên không trung.

Lúc này chỉ thấy như cùng lúc đại hán kia biến mất ở phía ngoài thì gã đã xuất hiện trên không cách đỉnh đầu trung niên mặc cổ bảo kia nửa mét. Đại hán vừa xuất hiện thì thân hình cũng co lại vận lực, cánh tay phải như thiểm điện đấm xuống một quyền.

Một quyền đấm xuống không hề màu mè, không hề phô trương nhưng nó lại đạt đến cái gọi là cực tốc, nó đi nhanh đến nỗi từng phân tử trong không trung dường như không kịp phản ứng với sự di chuyển của nó, tất cả ngưng trọng không kịp thành trở quán lực mà di chuyển theo.

Không những thế mà cả không gian xung quanh cũng như bị một lực lượng vô hình không chế khiến cho chúng co lại. Trong khoảnh khắc này mọi thứ đều đứng im để cho mình quyền kia di chuyển. Chỉ thấy quyền kình vừa xuất thì đã đến trước mặt trung niên cổ bào kia.

“Phá Diệt quyền, như vậy bản tổn đỡ mất một hồi công phu!” Quyền này đánh đến trước mặt trung niên kia thì đột nhiên gã mở mắt lẩm bẩm rồi không biết từ lúc nào cánh tay gã đã đưa lên, năm ngón tay xòe ra đón đỡ quyền thủ đang đánh đến.

https://thuviensach.vn

“Phành!” Bàn tay tưởng như mờ ảo kia lại như một bình phong có thể đón được một quyền của đại hán mà không bị xuyên qua.

“Dát! Tạch! Tạch! Tạch!...”

Ngay sau va chạm một loạt âm thanh như kính vỡ vụn vang lên, cùng với đó là khoảng không nơi va chạm cũng bị lực phản chấn làm cho co dúm lại, xung quanh điểm co dúm đó lại xuất hiện nhiều vết lứt trải theo nhiều hướng trong không gian, mỗi khe lứt lan ra kéo dài hơn chục mét thì mới dừng lại. Xem ra lúc này lực đạo chấn động đã hết.

Thế nhưng ngay khi những đường lứt trên không vừa dừng lại thì trên bàn tay của trung niên cổ bào kia, một đồ án tinh xảo có màu đỏ rực không biết từ khi nào đã xuất hiện. Đồ án này gồm nhiều tầng ký tự hình thù kỳ quặc đan xen vào nhay, sau đó chúng quay tròn rồi cực nhanh lan rộng, ở tâm đồ án một luồng năng lượng màu hồng như sắt lỏng rất nhanh hình thành. Luồng năng lượng này phập phồng vặn vẹo rồi ngay tức khắc nổ tung.

“Bùng!” Một tiếng nổ lớn, quang mang đại phóng chiếu sáng cả một vùng mấy cây số trong sơn mạch, cùng với đó một luồng ba động bùng nổ tràn ra tứ phía khiến cho đại hán kia đứng gần không kịp phản ứng liền như một viên đạn pháo bắn ngược ra xa sống chết không rõ, còn ba người phía ngoài cũng phải vận dụng nguyên thần khiến quang hoa quanh người bùng lên thì mới có thể đứng trong ba động kia mà không bị thương tổn.

Ánh sáng lóe lên một vài giây thì cũng rất nhanh biến mất.

Lúc này có thể thấy vụ nổ vừa rồi đã làm cho điểm không gian vốn đã co dúm lại kia vỡ hẳn ra, những đường lứt xuất hiện nhiều hơn, mỗi vết lứt lại dài hơn trước. Lứt vỡ không gian này đã làm cho tâm điểm lứt vỡ xuất hiện một hắc động rộng hơn hai trượng, cao hơn năm trượng, nhìn vào bên trong hắc động này thì chỉ thấy một màu đen đặc nhìn rất quỷ dị.

https://thuviensach.vn

“Không ổn! Hắn mượn lực phá vỡ không gian để bỏ trốn!” Ba người phía ngoài thấy một màn này thì thất thanh hô lên rồi không hẹn mà cùng vận dụng tuyệt chiêu của mình để ngăn cản trung niên cổ bào kia lại.

Lúc này, chỉ thấy trung niên gày gò kia tâm thần khẽ động, ánh mắt trừng lên, hai tay gã rang rộng, khí tức toàn thân đại phóng, quang hoa bùng lên mấy trượng, quần áo bay phần phật, trường kiếm phía sau rung lên từng hồi rồi tự động phóng ra khỏi vỏ. Trường kiếm vừa khỏi vỏ thì một đạo thanh quang to lớn như một thác nước xuất hiện rồi phóng thẳng lên trời. Thanh quang phóng thẳng lên trời cao khiến cho mây trên cao cũng phải dạt đi, khí lưu quanh vùng đó cũng như bị khuấy lên mà quay tròn như sắp tạo thành một cơn lốc xoáy vậy.

Phía bên kia, nữ đạo cô thanh thế cũng không kém trung niên gầy gò này. Chỉ thấy nữ đạo cô hai tay kết ấn, miệng lẩm bẩm không ngừng. Mà dưới chân đạo cô này có một đồ án bát quái màu trắng đang lan ra, tại tâm bát quái có âm dương đồ quay tròn, tám cung trong bát quái đồ thì lập lòe quang hoa. Không chỉ vậy bát quái đồ này lại đang điên cuồng hút linh khí trong không trung lại, cả một vùng xung quanh chỗ đạo cô kia bỗng thành một vũng xoáy hút linh khí lại. Linh khí cuồn cuộn chảy vào bát quái âm dương đồ kia. Mà linh khí càng chảy vào nhiều thì bát quái âm dương đồ càng sáng và quay nhanh hơn trước.

Lúc này đạo cô bỗng vung tay lên, cùng lúc đó trên đỉnh đầu đạo cô có thêm một cái bát quái kính với đường kính mấy mét cũng đang quay tròn. Bát quái kính này vừa xuất hiện thì bát quái đồ dưới chân bỗng chiếu lên tám luồng sáng liên kết với bảo kính này, cùng với đó là một lực lượng linh khí ầm ầm theo tám cột sáng chảy vào bảo kính. Tâm kính vốn chỉ như một tấm gương lớn trong suốt thì lúc này bỗng chở lên hồng hào rồi dần biến thành đỏ rực như mặt trời cuối chiều vậy.

Loáng một cái, lúc này ở một phía khác bỗng có một quang ảnh lóe lên chiếu sáng một vùng trời rồi vụt tắt.

https://thuviensach.vn

“Dẹt!” Ngay sau quang ảnh đó là một tiếng rít lớn vang lên, cùng với đó là một quang đoàn phá không bắn vào đỉnh núi.

“Ầm!” Quang đoàn bắn đến đỉnh núi thì một tiếng nổ lớn vang lên, từ tâm vụ va chạm một luồng hỏa diễm bùng lên, nó che kín cả đỉnh núi, trung niên cổ bảo kia cũng bị hỏa diễm bao phủ.

Mà nhìn sang phía vừa xuất hiện quang đoàn kia thì thấy thiếu nữ có dáng người thướt tha kia đứng lơ lửng trên không, hai tay nàng một đưa ra trước năm ngón tay đang gẩy gẩy, một để trước ngực như đang kết ấn, ánh mắt thì tập trung nhìn vào vụ nổ ở đỉnh Thái Linh phong kia. Mà trước người thiếu nữ lúc này lại nhiều thêm một cây cự cung màu xanh ngọc dài hơn năm mét, trên cự cung lúc này có một mũi ngọc tiễn dài hơn hai mét được kéo sẵn. Nhìn cự tiễn đang phát ra thanh quang trói mắt, thỉnh thoảng nó còn rung lên từng hồi như muốn được bắn đi vậy.

“Cái gì?” Thiếu nữ xinh đẹp lúc này đang nhìn vào đỉnh Thái Linh phong thì không khỏi kinh hô. Mà không chỉ có nàng mà trung niên gày gò cùng nữ đạo cô nhìn một màn này cũng giật mình thất sắc mà đình chỉ điều khiển dị thuật.

Lúc này ở đỉnh Thái Linh phong hỏa diễm rất bùng ra với khí thế cuồn cuồn thì bỗng thu nhỏ lại với tốc độ nhanh không kém rồi bị trung niên cổ bào kia một hơi nuốt vào bụng. Điều này khiến đỉnh Thái Linh Phong lại rơi yên ắng như trước. Thế nhưng chỉ có vậy chắc chắn không làm cho ba người kia thất sắc như vậy.

Lúc này, chỉ thấy trung niên cổ bảo kia lại dùng hai tay tự xé thân thể của mình ra làm hai. Mà hai nửa vừa tách ra lại cùng lúc cơ nhục vặn vẹo một hồi rồi biến thành hai người giống nhau như đúc. Cả hai người này đứng song song với nhau rồi cùng nhìn vào khe lứt không gian kia.

https://thuviensach.vn

“Tích Nhân thuật? Tại sao ngươi lại biết thuật này?” Trung niên gày gò phía ngoài hai mắt phát ra linh quang màu vàng nhạt, mà khi linh quang chiếu lên thân thể hai người trên đỉnh núi thì trung niên gày gò không khỏi sợ hãi mà quát hỏi.

Trong giới dị giả có rất nhiều dị thuật giúp người dùng có khả năng phân tách thành nhiều bản sao hay phân ảnh để sử dụng nhưng trong tất chúng thì bản sao luôn yếu hơn bản thể. Lại nói dưới Thông Kinh nhãn của trung niên gày gò này thì có thể nhìn ra đâu là bản thể đâu là chân thân. Thế nhưng khi não vừa nhìn thì cả hai người kia đều có đan điền và lộ tuyến kinh mạch giống nhau. Điều này đã khiến trung niên gày gò nhận ra dị thuật mà trung niên cổ bảo vừa dùng. Đó chính là Tích Nhân Thuật – một trong những cấm thuật lâu đời nhất trong giới dị giả.

Lại nói thì Tích Nhân Thuật này chỉ một vài thế lực lớn mới có, Kỳ Nhân các cũng có một bản nhưng nó lại là dị thuật bất truyền*. Vì vậy mà trong tông môn chỉ một vài người có thân phận đặc thù mới có cơ hội học thuật này. Ngay cả như gã có thân phận Tứ Cực Thánh cũng chưa được học đại thuật này mà chỉ được nghiên cứu qua những ghi chép về nó mà thôi.

(*Dị thuật bất truyền không có ý là không truyền thụ cho ai, cái tên này dùng để chỉ những dị thuật không được truyền thụ một cách rộng rãi. Những dị thuật trong nhóm này bất truyền đều là dị thuật rất trọng yếu nên chỉ một số người có địa vị hoặc trọng trách cực cao mới có cơ hội học.)

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 33: Tàn Hồn Bí Ẩn.

Mà theo những gì trung niên gầy gò biết thì Tích Thân thuật này bá đạo vô cùng, nó không chỉ tạo ra một bộ hóa thân giống hệt bản thể mà còn có sức mạnh ngang với bản thể, cùng với đó là việc Tích Thân thuật tạo ra một bản sao tồn tại vĩnh viễn cùng bản thể chứ không mất đi khi dừng thi pháp. Thuật này chính là tự tạo ra một người anh em sinh đôi với sức mạnh như mình. Mỗi lần sử dụng lại nhân đổi bản thể nên tên của nó mới có một chữ "tích".

Một đặc điểm nữa là Tích Thân thuật không phân biệt chính phụ, hai bản thể đều giống nhau về mọi mặt thần thông nhưng lại cùng chung một linh thức điều khiển nên không hề có chuyện một bản thể tự phân luồng ý thức mà làm phản. Không chỉ thế mà trong chiến đấu những bản phân thân này lại như một phối hợp vô cùng ăn ý, chúng che lấp điểm mù cho nhau tạo thành một thế bất bại. Mà nếu không muốn dùng các bản thể khác thì chỉ cần thu thần thức lại một bản thể duy nhất. Khi đó những bản thể không có thần thức phụ thể sẽ rơi vào trạng thái ngủ đông mà không hề bị phân dải. Vì vậy nếu một trong số bản thể do thuật này tạo ra có bị giết chết thì linh hồn chủ thể cũng không hề bị ảnh. Chừ khi phải cùng lúc giết hết tất cả phân thể thì mới thực sự tiêu diệt được người sử dụng Tích Nhân Thuật.

Tích Nhân thuật này có nhiều điểm mạnh nhưng cũng có nhiều hạn chế. Hạn chế thứ nhất là thuật này có điều kiện tu luyện quá hà khắc, độ khó thì khỏi phải nói, từ trước đến nay chỉ nghe qua có mỗi hai người luyện thành thuật này mà thôi.

https://thuviensach.vn

Hạn chế thứ hai chính là việc phân tách cơ thể này nói thì đơn gian nhưng khi phân tách lại khiến thân thể mắc đại tổn thương, đan điền được dị thuật này dùng biện pháp đặc thù mà phân tách nên tu vi cũng vì đó mà tụt xuống. Mà ở cấp độ cao thì việc tụt xuống một tầng là cả một vấn đề. Còn ở cấp thấp thì tạo ra một bản sao cấp thấp cũng không có bao nhiêu tác dụng. Lúc đó lại phải cùng lúc tu luyện hai hóa thân thì càng khó khăn trồng chất khó khăn.

Hạn chế thứ ba là chỉ cần cùng lúc điều khiển hai bản thể cũng tốn rất nhiều tâm thần của người sử dụng, việc này dẫn đến thần thức tiêu hao rất nhanh, trong chiến đấu lâu dài thì đúng là một vấn đề đáng lo ngại. Thuật này có thể cùng lúc sử dụng được nhiều bản thể nhưng các bản thể không thể cách nhau qua xa.

Tích Nhân thuật này từng xuất hiện nên nó rất nổi tiếng và cũng có nhiều người nghiên cứu về ưu nhược điểm của nó. Trong đó có phần là thật có phần là giả thế nhưng không ai có thể minh chứng điều đó. Trung niên gầy gò cũng chỉ qua sách vở mà biết những thông tin trên mà thôi, gã chưa giao đấu cùng người có Tích Thân thuật bao giờ. Đến hôm nay gã gặp thì không khỏi kinh sợ trong lòng. Mà không chỉ có gã mà ngay cả hai nữ nhân còn lại cũng ngưng trọng nhìn vào hai trung niên cổ bào đứng trên mái đình kia.

“Tích Thân thuật? Haha! Bản tôn tuy có chút thần thông nhưng lại không biết thuật đó!” Lúc này một trong hai trung niên cổ bào vừa tách ra kia thì người bên phải khẽ lẩm bẩm rồi cười lớn nói.

“Trích huynh đã nhầm rồi! Đó không phải là Tích Thần thuật mà là Phân Hồn đại pháp!” Lúc này từ phía xa một âm thanh truyền đến rồi ngay sau đó thân hình đại hán vừa bị đánh bay đi kia đã xuất hiện trên không cách trung niên cổ bảo hơn năm mươi mét. Mà nhìn kỹ thì đại hán tuy bị áp lực bắn ra xa nhưng cơ thể lại không hề thương tổn.

https://thuviensach.vn

“Cái này!” Trung niên gầy gò nghe đại hán nói vậy thì lại nhíu mày rồi dùng nhãn thuật một lần nữa quan sát hai trung niên cổ bào.

“Sao Trương huynh có thể khẳng định?” Lúc này, đạo cô đứng dướng đồ án lớn phía bên kia cũng nghi hoặc hỏi. Với đạo cô này thì vị trung niên gày gò kia là một trong những người có lịch duyệt sâu rộng và độ hiểu biết cao nhất mà nàng từng biết. Vì vậy khi này thì đạo cô luôn cảm thấy những gì trung niên đó nói đều đáng tin cậy hơn là đại hán kia.

“Ta có thể khẳng định vì ta biết hắn không phải là bản thể, đây chỉ là một tia tàn niệm mà thôi!” Đại hán kia lúc này ánh mắt thâm túy nhìn trung niên cổ bào kia nói.

“Haha! Một chiêu vừa rồi người cũng đã đủ để nhận ra bản tôn là một tia phân thần! Cũng không tệ!” Lúc này, trong hai người trung niên cổ bào kia thì vẫn là người phía bên phải cười lớn tỏ vẻ tán dương nói, người còn lại vẫn đứng im không hề động đậy nhìn lên phía trên cao.

“Phần thần, thì ra là vậy! Người này tu vi chắc chắn rất cao thì phân thần mới có khả năng tạo dựng bản thể giống thật như vậy!” Trung niên gầy gò lúc này đứng trong vầng sáng của kiếm quang bỗng thu nhãn thuật lại rồi bày ra vẻ mặt trầm ngâm phán đoán.

Mà hai người nữ nhân còn lại tu bộ dáng vẫn sẵn sàng xuất thủ nghe vậy thì cũng không ai tiếp tục ra tay. Thứ nhất là mấy người họ chưa biết thần thông của đối thủ có bao nhiêu thứ hai là mục tiêu đối phương là gì? Thứ ba đối với bốn người là trong khu vực tông môn này nếu không phải ra tay thì tốt nhất không nên ra tay. Mà một tia tàn niệm thì càng phải xem xét kỹ hơn.

“Hừ! Các hạ là ai mà lại dùng phân thần xâm nhập bổn tông?” Đại hán vạm vỡ sau khí đánh giá một lượt hai trung niên cổ bào thì khẽ hừ một tiếng rồi lại gằn từng chữ hỏi.

https://thuviensach.vn

“Ta là ai? Ta là ai ta cũng không rõ, có điều ta đã làm hết nhiệm vụ của mình rồi! Phía xa kia có người đang đợi!” Trung niên cổ bào phía bên phải kia vẻ mặt mê muội tự hỏi rồi lầm bẩm tựa như trả lời mà cũng tựa như độc thoại, ánh mắt thì cũng không nhìn đám người Tứ Cực thành mà lại nhìn lên phía trời cao.

"Nhiệm vụ?" Cả bốn người nghe đến từ này thì không khỏi giật mình kinh hô. Khí thế bốn người một lần nữa đại thịnh chuẩn bị ra tay bắt tàn hồn kia lại.

“Ta đi trước!” Thế nhưng ngay lúc này, trung niên cổ bào phía bên trái bỗng quay ra nói với trung niên cổ bào bên phải rồi thân hình nhoáng lên lao vào khe lứt không gian kia. Mà khe lứt kia sau một chút thời gian bị khống chế thì lúc này lại được lực lượng không gian tu bổ nên đang khép lại với tốc độ rất nhanh.

“Hỗn đản! Dừng lại cho ta!” Nữ đạo cô thấy một phân thần của đối phương vừa chui vào khe hở kia thì giật mình rồi tức giận quát lớn, ngay sau đó cự kính trên đỉnh đầu bỗng sáng rực rồi từ trong đó một luồng sáng chiếu thẳng đến chỗ không gian lứt vỡ kia.

Thế nhưng như cùng lúc trung niên cổ bào còn lại cũng đã đứng chặn trước và dùng hai tay đón đỡ ánh sáng dỏ rực kia chiếu đến. Chỉ thấy dải sáng phóng vào người trung niên này thì lúc va chạm trung niên kia còn tạm thời chặn được một nhưng chỉ vài nhịp thở đôi tay trung niên kia đã bị bào mòn, ánh sáng kia lại như một loại vật chất ăn mòn rất nhanh làm cho đôi tay của trung niên cổ bào tan ra với tốc độ cực nhanh. Vừa va chạm chưa được mấy giây thì dải sáng màu hồng kia đã chiếu tan cánh tay rồi đánh lên ngực trung niên kia và dần ăn mòn cả ngực của trung niên cổ bào.

“Trùng hợp a! Ích Linh Quang kính! Thế nhưng cũng đủ rồi!” Trung niên cổ bào còn lại sắp bị chiếu cho tan chảy thì thản nhiên nói rồi ngày sau đó tự động phân dải biến mất trong hư không.

https://thuviensach.vn

Dải sáng không còn bị ngăn cản thì ngay tức khắc phóng đến phía không gian lứt vỡ phía sau trung niên nhưng có điều điểm lứt vỡ đó đã thu nhỏ lại như đầu đũa rồi biến mất trong không trung. Vì không đánh vào điểm lứt vỡ kia nên dải sáng vụt cái lướt qua người thiếu nữ phía bên kia rồi chiếu ra xa. Chưa đến một giây sau dải sáng đã vô tình cắt đứt một đỉnh sơn phong khác ở mấy chục dặm phía ngoài.

Thấy vậy nữ đạo cô vội thu pháp quyết, dải sáng từ bảo kính biến mất, bản thân bảo kính quay tròn vài vòng rồi một lần nữa biến thành một mặt kính màu hồng như sắt nung lơ lửng trên đỉnh đầu đạo cô.

Cùng khi dải sáng của đạo cô cắt đứt một đỉnh sơn phong thì một đại tiễn của thiếu nữ bên kia cũng không đánh chúng đích mà lại phá không bắn ra phía xa. Thế nhưng khác với dải sáng kia, đại tiễn chỉ phóng đi mấy dặm thì tự động tiêu tan. Mà để ý lúc đại tiễn vừa tiêu tan thì trên tay của thiếu nữ kia bỗng xuất hiện một cây ngọc tiễn nhỏ như cái đũa đang lập lòe thanh quang. Ngọc tiễn này vừa về tay thiếu nữ thì quang mang dần thu liễm rồi tắt hẳn.

Phía bên trung niên gầy gò vừa vận kiếm ảnh phóng lên trời cao như muốn trảm xuống thì bỗng dừng lại rồi từ từ tiêu tan để lại một thanh trường kiếm đang quay trong quang trụ.

Đặc biệt là trong bốn người thì đại hán kia chưa xuất kích nhưng nhìn lại cơ thể gã lúc này thì thấy trên lớp da nâu của gã nhiều hình săm chồng chéo xuất hiện, trên mặt cũng có mấy vệt đen loằng ngoằng cắt qua. Mà ánh mắt gã lúc này thì chuyển sang màu đỏ đảo quanh như đang tìm kiếm gì đó.

“Haha! Các ngươi không cần nhọc lòng. Bản tôn không có ý xấu, chỉ là muốn tham quan cơ ngơi của tên kia một lượt mới rời đi được!” Lúc này trong không trung bỗng phát ra tiếng cười nói của trung niên kia.

https://thuviensach.vn

Sau khi câu nói xong thì mọi thứ lại trở lên im lặng, Tứ Cực thánh khi này đều phóng thần thức ra mọi hướng để tìm kiếm.

“Hừ! Vậy mà để hắn chạy mất!” Trung niên gày gò vẻ mặt có phần bức bội khẽ hừ một tiếng nhàn nhạt nói. Vừa rồi gã tìm tòi một hồi trong bán kính mấy dặm nhưng không hề thấy một tia khí tức của trung niên cổ bào thì biết đối thủ đã chạy mất nên không khỏi có chút khó chịu.

Thế nhưng có khó chịu thì gã cũng không để lâu trong lòng mà liền điều động pháp quyết thu hồi trường kiếm. Chỉ thấy trường kiếm của trung niên gày gò đang quay tròn trên không với vô số quang đoàn thì sau vài nhịp pháp quyết đã tự động thu liễm rồi trở về chui vào vỏ, quang trụ xung quanh theo đó mà cũng vụt tắt.

Quay sang phía bên kia thì nữ đạo cô cũng biết đối phương đã chạy thoát nên liền thu bảo kính vào tay rồi đồ án dưới chân cũng theo gió mà tiêu tan. Nữ tử thướt tha ở phía khác thì lại đưa tay ra vẩy vẩy hai cái, cự cung nhoáng lên tự thu nhỏ lại rồi bay về phía cánh tay của thiếu nữ. Chỉ thấy cự cung tiến vào cánh tay của thiếu nữ thì biến mất chỉ để lại trên làn da trắng mịn như ngọc kia một đồ án nhỏ màu xanh lục.

Mấy người cùng thu hồi thế chiến đấu lại rồi nhoáng cái đã tụ tập trên không Thái Linh phong cùng đại hán có thân hình vạm vỡ kia.

“Kẻ đột nhập thần thông sâu không lường được! Liệu hắn có phải gian tế của Quần Long điện?” Nữ đạo cô cau mày hỏi.

"Đúng vậy! Hắn còn nói nhiệm vụ hoàn thành, có lẽ đã dò thám được thứ gì đó?" Thiếu nữ thướt tha kia gật đầu nói.

“Cái này cũng khó nói, nếu là gian tế thì không vào Thái Linh phong làm gì? Lại nói phân thần kia qua khe không gian chốn đi cũng không nhất định sống sót còn phần tàn hồn còn lại cũng không thể thoát ra khỏi Cửu Cửu Tử Linh trận của bản tông. Chúng ta chỉ cần nhờ các Thánh Lão phát động Đại

https://thuviensach.vn

Xung Đồ thì sẽ tìm được thôi.” Trung niên gầy gò vẻ mặt âm trâm từ từ nói, trong giọng nói thì không hề có một tia bực bội hay lo lắng gì cả. Xem ra với trung niên gầy gò thì việc để trung niên cổ bào kia phân hồn rồi thoát đi cũng không phải không có cách giải quyết.

“Trích huynh nói cũng đúng nhưng chúng ta bốn người lại để một phần hồn chạy mất thì có phần khó nói với hội đồng Cửu Tinh và Tông chủ!” Thiếu nữ kia nhìn quanh bốn phía, ánh mắt có phần phiền muộn nói.

“Có người đến!” Lúc này trung niên gầy gò định nói gì thì đại hán lực lưỡng liền nhìn ra hướng phía xa hô lên.

Phía xa khi này lại có hai điểm sáng một xanh một trắng xuất hiện, hai điểm sáng này cũng chỉ mất có mấy nhịp thở đã di chuyển đến trước Thái Linh phong rồi dừng lại. Trong hai điểm sáng đó hai thân ảnh một già một trẻ hiện lên.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 34: Đốn Ngộ.

Người già kia là một lão giả râu tóc bạc phơ, trên mặt nhiều nếp nhăn, lão thân mặc một bộ xam y cũ kỹ, trên tay cầm theo một cuốn sách có bìa rất cũ. Người này không ai khác chính là Đồng lão giả từng chủ trì Khai Linh Thiên Mục trận phía ngoài đại môn Kỳ Nhân Các.

Người trẻ kia là một thanh niên thân mặc thanh y, đầu đội kim quán, tóc dài buộc bổng để lại vài dải phất phơ trước gió, gương mặt thì lại vô cùng thanh tú nhìn không khác gì một thiếu nữ cải nam trang.

“Thì ra là Đồng lão cùng Thượng Quan đệ!” Lúc này, Trích trung niên liền mỉm cười chào hai người mới đến kia, mấy người còn lại cũng chặp tay đi lên.

“Không cần hàn huyên làm gì! Vừa rồi giao động chiến đấu vừa xuất hiện thì rất nhanh đã vụt tắt! Như vậy kẻ đột nhập kia đã bị tiêu diệt?” Đồng lão giả không muốn dài dòng liền xua tay bỏ qua màn chào hỏi mà đi vào vấn đề chính.

Một màn đánh nhau vừa rồi nói thì lâu nhưng thức chất chỉ diễn ra trong vòng vài phút nên khi mấy người Đồng lão phát hiện ngay tức khắc phi độn đến thì mọi thứ cũng đã xong nên Đồng lão giả không khỏi sốt ruột muốn biết kết quả.

“Nói ra thật đáng hổ thẹn, kẻ kia chỉ là một phân niệm, bốn người bọn ta thủ đoạn kém cỏi nên đã để một phân hồn của phân niệm kia chốn vào lỗ

https://thuviensach.vn

hổng không gian, một phân hồn thì tự giải đào thoát mất!" Trích trung niên tỏ vẻ áy náy từ từ nói.

"Phân hồn! Lại có thể từ trong tay bốn người các ngươi chạy thoát!" Đồng lão giả nhăn mày tự hỏi.

"Chủ nhân phân thần này dường như có tu vi rất cao. Tàn hồn đó đón một Hỏa Lôi Tiễn của ta lại không hề bị thương ngược lại còn có thể hấp thụ hết hỏa năng!" Thiếu nữ thướt tha kia liền tỏ vẻ khó tin kể lại.

"Không chỉ có vậy, tên đó cũng có thể đỡ được Phá Diệt quyền của ta, cùng với đó y còn mượn lực để phá vỡ không gian mà bỏ chốn!" Đại hạn có thân hình vạm vỡ cũng tỏ ve ngưng trọng nói.

"Cái gì? Tuy là trong cấm chế chúng ta không sử dụng toàn lực nhưng mỗi chiêu của các vị đánh ra cũng không phải là yếu. Tại sao lại có thể hóa giải dễ dàng được?" Vị thanh niên họ Thượng Quan kia vẻ mặt đầy kinh nghi hỏi.

"Đó hoàn toàn là sự thật, nếu không phải Ích Linh Quang Kính của ta khắc chế linh hồn lực thì trận chiến vừa rồi đến giờ chưa chắc đã kết thúc!" Nữ đạo cô cũng tỏ vẻ ngưng trọng nhìn vào bảo kính trên tay nói.

"Ích Linh Quang kinh có thể siêu diệt tàn hồn, vậy mà tên kia vẫn kịp chạy. Điều này có phần khó hiểu!" Đồng lão khi này mặt mày lại đầy âm u nói.

"Đồng lão có vẻ không tin chúng ta?" Đại hán vạm vỡ nghe vậy tỏ vẻ mất kiên nhẫn, gã không giải thích nữa mà lại trợn mắt lên dùng giọng điệu tức giận hỏi.

"Trương tiểu tử bao nhiêu năm rồi nhưng ngươi vẫn không thay đổi! Lão phu vốn không muốn nhiều lời mà tính tình ta thì ngươi biết rồi! Nếu ngươi cảm thấy không vừa lòng thì lão phu cũng không ngại tiếp vài chiêu Cửu

https://thuviensach.vn

Diệt quyền của ngươi!” Đồng lão khi này đảo ánh mắt nhìn đại hán giọng điệu đầy âm hàn từ từ nói cùng với đó một màng linh áp hùng hậu theo lời nói của lão tản ra khiến đám người xung quanh và Trương đại hán không tự chủ mà đạp đạp mấy bước trên không mới dừng lại được.

Trương đại hán là người bị lực lượng linh áp tác động mạnh nhất nên đã bị đẩy đi xa hơn năm mét mới ổn định thân hình.

“Lão..”

Trương đại hán vừa ổn định thân hình thì vẻ mặt đầy buồn bực định nói gì đó thì Trích trung niên đã chặn lại rồi đi lên trước cung kính nói: “Đồng lão cũng biết Trương đệ vốn tính tình cục cằn, gã không hiểu rõ lời nói của lão mà đã hành động nên không khỏi có phần lỗ mãng!”

“Trương hiền đệ cũng đừng suy nghĩ vớ vẩn mà oán hận, Đồng lão cũng chỉ suy đoán thân thế thần bí của kẻ kia thôi chứ không nghi ngờ gì chúng ta. Dù sao thì chúng cũng thuộc tầng lớp cao tầng trong tông như thế nào lại làm mấy chuyện có hại cho bản tông!”

Trương đại hán nghe vậy nhưng có vẻ vẫn hậm hực, thế nhưng lúc này gã cũng không nói gì mà đảo mắt tránh qua hướng khác.

“Đồng lão chúng ta bỏ qua việc này mà tiếp tục tìm kiếm tên kia thôi!” Trích trung niên lại quay sang Đồng lão nói.

“Lão phu chẳng nhẽ lại so đo với các ngươi. Thôi không nhiều lời, bốn người các ngươi tản ra tìm kiếm nơi tên kia phá hủy kết giới tiến vào, Tiểu Dương hãy báo với tông chủ, lão phu sẽ đi khởi động Đại Xung Đồ! Ta không tin tên kia có thể chạy thoát được!” Đồng lão giả khi này vẻ mặt không vui không buồn nói rồi lại vung tay ra lệnh.

“Được! Chúng ta tách ra!” Tất cả những người còn lại đều đồng ý rồi quang mang trên người đại phóng quay đầu bay đi.

https://thuviensach.vn

“Không cần nữa!” Lúc cả đám vừa tản ra thì trong không trung bỗng vang lên một giọng nói của nữ nhân khiến tất cả dừng lại quay ra nhìn.

Trong không trung tối tăm bỗng một đồ án màu xanh lục gồm bốn vòng cổ ngữ hiện ra, trong tâm đồ án đó lại là một vùng không gian đang nhè nhẹ ba động như sóng nước vậy.

“Các vị đã mệt mỏi rồi!” Lúc này trong vùng tâm của đồ án bỗng rung động mạnh hơn rồi từ trong đó truyền ra âm thanh của nữ tử kia.

“Thiên Lý Dẫn Âm! Tông chủ đại nhân!” Tất cả sáu người thấy một màn này thì đều nhận ra đồ án và giọng nói phát ra từ trong đồ án đó thì không khỏi giật mình khinh hô.

“Các vị mệt rồi, tất cả hãy trở về thôi!” Âm thanh nữ tử kia lại từ trong tâm đồ án kia mà vang lên.

“Nhưng tên xâm nhập kia còn chưa bắt được!” Đồng lão giọng khàn khàn nghi hoặc hỏi.

“Thái thượng trưởng lão vừa gặp qua ta. Người có nói rằng tàn niệm vừa rồi là của một vị tiền bối có quan hệ sâu xa cùng bổn tông. Nếu người đó đi rồi thì cũng thôi, phần tàn hồn ở lại chỉ một vài ngày nữa cũng sẽ tiêu tan. Mà vị tiền bối này chắc chắn không làm hại đến bổn tông như vậy không biết chừng người còn để lại chút sở học cho đám đệ tử hữu duyên nữa. Vì vậy không cần kinh động những nhóm người khác. Tất cả hãy trở về Kỳ Tinh điện, chúng ta sẽ nói rõ hơn!” Từ trong đồ án kia âm thanh nữ nhân kia từ từ truyền ra.

“Tuân lệnh tông chủ!” Cả đám đồng thanh đáp, ngay cả vị Đồng lão giả vốn không kiêng kỵ ai cũng phải nhún nhường gật đầu.

“Được rồi! Các vị nếu không có gì nữa thì ngày lập tức hồi tông!” Tiếng nữ nhân kia phân phó xong thì đồ án trên không từ từ thu nhỏ rồi tự động

https://thuviensach.vn

tiêu thất.

Ngay lúc này, cả đám sáu người nhìn nhau rồi không hẹn mà cùng bay về một hướng. Trong màn đêm, sáu điểm sáng cực nhanh bay qua các đỉnh núi rồi biến mất nơi cuối chân trời.

Đám người vừa rời đi thì tại không trung bỗng một tàn ảnh mờ mờ hiện ra rồi mỗi lúc một chân thực. Tàn ảnh cô đọng lại thì nhìn ra đây chính là trung niên cổ bào vừa rồi.

“Hừ! Trong tông cũng có kẻ biết đến bản tôn! Cũng không quan trọng, đi tham quan cơ ngơi vạn năm này đã!” Trung niên cổ bảo nhìn vào hướng đám người vừa rời đi khẽ hừ một tiếng rồi tỏ vẻ không quan tâm nói.

Gã vừa nói xong thì tàn ảnh cũng đón gió mà bay theo đám sáu người kia.

Kỳ Nhân các.

Lúc này tại Nội Môn, Chính Đường, Hâu Cùng đều có rất nhiều người đi ra khỏi phòng nhìn về phía Tây. Trong đám người này thì có đệ tử, có chấp sự, có trưởng lão, nói chung là rất nhiều người đang bị những ba động ở hướng Tây ảnh hưởng. Vì vừa rồi đám người trong Kỳ Nhân Các không hề biết chuyện gì xảy ra phía sâu trong Tử Quang Sơn mạch nhưng những giao động do đánh nhau ít nhiều cũng làm đám người này tụ tập đoán già đoán non.

“Cong cong…”

“Bản tông vừa thí luyện đại phù nên xảy ra chút ba động. Tất cả không cần lo lắng mà hãy về phòng nghỉ ngơi. Ai tiếp tục tụ tập làm loạn sẽ bị sử theo đại luật.” Thế nhưng mọi người đang bàn tán thì bỗng có mấy tiếng chuông vang lên rồi vài lời chỉ thị vang vọng khiến tất cả im lặng trở về

https://thuviensach.vn

phòng của mình. Tất cả khuôn viên mấy trăm mẫu trong Kỳ Nhân Các trở lại yên tĩnh.

Trong màn đêm yên ắng tối tăm của Kỳ Nhân Các bỗng hiện lên sáu điểm sáng, sáu điểm sáng lóe lên vài nhịp thì đã xuất hiện tại một khu công trình đồ sộ ở trung tâm Chính Đường rồi cùng lúc biến mất.

Lại nói do một số lí do đặc thù nên Ngoại Môn và Y Viện đều có cấm chế ngăn cản ba động nên trong hai khu này không hề có động tĩnh gì cả, mọi người vẫn sinh hoạt như thường mà không hay biết về những ba động phía xa kia. Trong đó có cả Liễu Thiên, hắn sau khi đột phá thì đang nằm dạng háng ngủ không biết trời đất đâu.

…

Ngày hôm sau, khi mặt trời đã lên cao thì Liễu Thiên mới mở mắt nhìn lên mái nhà. Hắn mơ hồ nhìn quanh rồi chợt nhớ ra gì đó liền bật dậy.

“Muộn rồi!” Hắn kêu một tiếng rồi lật tung cả phòng lên để chuẩn bị đi học.

Hôm nay chính là ngày học tiếp về ngũ hành đạo số, hắn rất thích môn này nên không hề muốn nghỉ một chút nào.

Liễu Thiên mặc vội quần áo, sau đó đóng cửa chạy đi, nhưng vừa ra đến ngoài cửa thì hắn liền dừng lại vì đám đồng môn đã đi về đến đây rồi, trong đám đó có cả Tằng Nhất và Hà minh. Xem ra buổi học hôm nay đã kết thúc.

Đi đến gần, Tằng Nhất liền hỏi: “Sao rồi đột phá thành công chứ?”

Liễu Thiên gật đầu sau đó lại nhíu mày tỏ vẻ không vui nói: “Sao lại không gọi ta dậy, hôm nay học về ngũ hành mà!”

https://thuviensach.vn

Hà Minh cầm mấy tờ giấy dày đặc chữ đưa cho Liễu Thiên rồi nói: “Đây là những gì học được hôm nay, ngươi cứ từ từ nghiên cứu!”

Sáng này, hai tên này biết Liễu Thiên đột phá vất vả nên đã để hắn ngủ mà không gọi dậy. Thế nhưng cả hai đều biết môn Ngũ Hành Đạo Số rất quan trọng lên đã cố tình chép lại cho Liễu Thiên nghiên cứu.

Liễu Thiên cầm mấy tờ giấy rồi tỏ vẻ biết ơn nói: “Cảm ơn!”

“Cảm ơn gì? Chúng ta cũng chỉ tiện tay mà thôi!” Hà Minh xua tay tỏ vẻ lạnh nhạt đi về phòng của mình.

Tằng Nhất cũng lướt qua người Liễu Thiên, hắn đi được một đoạn liền nói: “Mỗi chúng ta giờ đều đã xác định đường mà mình đi rồi, ngươi không cùng đẳng cấp với chúng ta!”

“Từ này chúng ta sẽ không cùng tập luyện nữa, chúng ta phải đi học những thứ hữu ích với mình, không thể học mãi mấy thứ cơ bản cùng ngươi được! Ngươi tự lo cho mình đi!” Hà Minh lúc này cũng dừng lại trước cửa phòng, hắn không quay đầu lại giọng điệu lạnh băng nói.

Nghe một câu này của Hà Minh, nhìn vào ánh mắt nghiêm túc của Tằng Nhất, Liễu Thiên trợt có cảm giác hụt hẫng. Hắn chợt nhận ra vị trí của hắn ở thế giới này. Một vị trí mà hắn đang dần quên mất!

“Mình, mình đúng ra chỉ là một thằng yếu kém mà thôi!” Liễu Thiên đứng đơ ra đó, trong đầu thì tự nhủ.

Thấy Liễu Thiên đứng thần ra hai người Hà Minh, Tằng Nhất vẻ mặt vẫn không chút biểu cảm, cả hai cũng lẳng lặng rời đi.

“Ài! Ta có cơ hội làm lại thì làm sao để những suy nghĩ này nhụt chí được! Chỉ là… Mình hình như đang muốn ngộ ra thứ gì đó mà lại không

https://thuviensach.vn

rõ! Mà hai tên kia…” Liễu Thiên nghĩ một chút thì khẽ thở dài tự nhủ rồi hai mắt sáng lên như nghĩ ra gì đó.

“Hai ngươi đã nhọc lòng rồi!” Liễu Thiên lúc này hướng hai người Hà Minh, Tằng Nhất mỉm cười nói.

“Ngươi biết?” Cả hai đang tỏ vẻ lạnh đạm đi về phòng nghe Liễu Thiên nói vậy thì cùng quay ra vẻ mặt đầy ngạc nhiên hỏi.

“Haha! Cảm ơn! Hai ngươi chắc đã bàn bạc rất lâu để diễn với ta một màn vừa rồi. Điều này quả nhiên đã làm ta đại ngộ! Thôi không nói chuyện với hai ngươi nữa, trong đầu ta đang rất loạn, ta cần đi tìm câu trả lời! Khi nào rảnh chúng ta nói chuyện sau!” Liễu Thiên cười lớn rồi lại cảm ơn hai người kia rồi không đợi hai tên kia kịp nói gì thì đã quay người chạy đi. Hắn vội rời đi chính là sợ cảm giác bồi hồi cùng chút cảm ngộ trong lòng bỗng dấy lên khiến hắn biết mình sắp tìm được thứ gì đó rất quan trọng. Vì vậy thâm tâm bảo hắn lúc này phải đi tìm, đi tìm câu trả lời cho cuộc đời mình.

“Tên này! Vừa mới đó hắn đã biết chúng ta diễn kịch!” Liễu Thiên chạy đi rồi thì Tằng Nhất mới mở miệng cảm thán.

“Hắn rất nhanh trí, lúc đầu nhìn có vẻ suy nghĩ bi quan nhưng rất nhanh hắn hiểu ra! Ta còn tưởng phải diễn cái màn bỏ rơi này một khoảng thời gian nữa ai ngờ vừa mới diễn hắn đã nhận ra!” Hà Minh cũng nhìn theo bóng Liễu Thiên dưới sân nói.

Lúc này, Liễu Thiên đã chạy ra khỏi sân của chi sáu, hắn chạy một mạch ra đến sân tập rồi mới dừng lại.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 35: Đi Tìm.

Rất nhanh Liễu Thiên chạy qua khu sân tập đi đến mấy dãy nhà cũ của chấp sự trong cung.

“Hai tên kia thấy mình yếu kém nên đã nghĩ ra cách này để khiến mình thấy tủi thân mà phấn đấu! Hài! Thế nhưng chỉ phấn đấu thôi liệu có đủ không?” Liễu Thiên lúc này đã chậm lại, vừa đi vừa nghĩ.

“Mình không có thiên tư hơn người, không có thân thể dị bẩm mạnh mẽ, không có linh căn lợi hại, huyết mạch cổ linh, cũng chẳng có gia tộc lớn mạnh, cũng không có khởi đầu tốt,… Vậy cứ cố gắng liệu có đủ, cố găng không thôi liệu có thể vượt lên?” Liễu Thiên vừa đi vừa tự đánh giá bản thân rồi lại đặt ra những câu hỏi.

Liễu Thiên bỗng nhiên cảm thấy lạc lõng, hắn tự hỏi mình đang làm gì? Mình có gì đặc biệt? Mọi thứ cứ diễn ra bình thường như vậy thì mình sẽ đạt được kết quả gì? Mình muốn trở lên mạnh nhất hay chỉ là một kẻ lót đường? Và mình làm gì để trở lên mạnh nhất đây hay chỉ là những câu chém gió cho sang miệng?...

“Mọi khi mình cứ tự an ủi rằng mới tu luyện, tương lai ắt sẽ đuổi kịp người khác. Nhưng mình đã quên rằng những người khác không đứng im chờ mình đuổi kịp. Tất cả đều đang cố gắng và tăng tiến từng ngày. Tốc độ tăng tiến còn trên mình nhiều lần nữa.” Liễu Thiên lại suy tư.

https://thuviensach.vn

Lúc này, Liễu Thiên biết nếu hắn không tìm ra con đường đi đúng thì hắn sẽ không thể theo kịp người khác chứ đừng nói là vượt lên. Mọi ngày hắn tu luyện cùng hai tên bạn nên tự đánh đồng bản thân với họ. Hắn nghĩ rằng mình đang tiến bộ và sẽ dần vượt nên nếu như cố gắng. Nhưng hắn quên một điều mấu chốt là không chỉ có mình hắn cố gắng.

“Nếu không có gì thay đổi, mọi thứ cứ bình thản diễn ra. Mình với những điều kiện hiện tại cùng với việc luyện tập đều đều như bao kẻ khác thì không những không đuổi kịp người khác mà thậm trí mình còn bị bỏ lại phía sau. Rồi tương lại lại đi về đâu? Một vòng luẩn quẩn lại tiếp diễn ư? Rồi mình còn cơ hội sống lại lần nữa sao?” Cứ đi một đoạn, Liễu Thiên lại thầm phân tích rồi tự chất vấn bản thân.

“Mày đang làm gì? Mày có đang uổng phí cơ hội làm lại này không?” Liễu Thiên tự hỏi bản thân rằng đã làm đúng, đã đủ để không rơi vào tình cảnh khốn đốn như kiếp trước.

Liễu Thiên tự hỏi nhưng chẳng thể trả lời được. Hắn lẩn thẩn đi qua từng hoa viên, dãy nhà, sân, đình,… hắn vừa đi vừa lẩn thẩn suy nghĩ. Hắn gặp rất nhiều đệ tử khác nhưng hắn không quan tâm đến họ, hắn cứ lẩn thẩn bước đi, dường như lúc này trong cả “cung” chữ Càn này chỉ có một mình hắn tồn tại thôi vậy.

Đi một vòng vừa đi vừa suy tư thì trời cũng dần về trưa. Lúc này, Liễu Thiên lại đi đến thư viện. Nhưng lần này hắn không vào trong mà ngồi ở cái ghế đá dưới gốc cây ven hồ rồi thơ thẩn suy nghĩ. Hắn thất thần nhìn ra hồ, trong mắt hắn hiện lên sự mông lung, mơ màng bất định.

Lúc này mặt hồ lăn tăn gợn sóng!

Những gợn sóng kia cứ xuất hiện rồi từ từ trôi vào bờ!

Từng đợt từng đợt sóng này tan đi thì sóng sau lại hình thành liên miên không dứt. Liễu Thiên thì lòng đầy cảm xúc ngổn ngang ngồi đó suy nghĩ.

https://thuviensach.vn

“Cái gì làm mình vượt trội, thứ gì khiến mình đặc biệt, mình có gì hơn người?” Liễu Thiên luôn tự hỏi rồi lại lâm vào trầm tư.

“Ài hỗn tạp quá! Mình không suy nghĩ ra được!” Liễu Thiên nhắn mày thầm than.

“Mình vô dụng quá! Uổng phí tạo hóa mà!” Liễu Thiên tự trách.

“Tại sao? Tại sao?” Liễu Thiên ngửa mặt nhìn trời tự hỏi.

“Không ổn, mình đang bị loạn tưởng, phải bình tâm lại!” Sau một hồi suy vĩ vớ vẩn, Liễu Thiên đã nhận ra mình đang mất bình tĩnh, lúc này tâm trạng của hắn đang bất ổn và cần phải làm gì đó để bình tâm lại.

Ngay tức khắc, Liễu Thiên đi ra bờ hồ ngồi xuống, hắn khoanh chân lại, hai tay để lên đùi, ánh mắt từ từ khép lại. Hắn muốn thiền định để tâm trạng tốt hơn mới bắt đầu tìm câu trả lời của mình.

Từ khi đến thế giới này, Liễu Thiên đã nghiên cứu một số sách về thiền định để hỗ trợ tu luyện. Trong đó có một số sách còn hướng dẫn mấy biện pháp thiền định giúp tinh thần sảng khoái và thanh tịnh hơn. Lúc đầu, Liễu Thiên cũng không để ý nhưng sau nhiều ngày thiền định tu luyện nguyên thần thì hắn đã thoát được suy nghĩ dằn vặt bởi những ký ức buồn kiếp trước. Từ đó sau mỗi ngày tu luyện hắn đều ngủ rất ngon. Vì vậy hắn tin vào câu nói trong cuốn sách kia: “Nhập định là một trạng thái tuyệt diệu khiến cả thân thể và tinh thần của một người đều được gột rửa.”

Lúc này, khi biết mình đang bị căng thẳng thì ngày tức khắc Liễu Thiên ngồi xuống thiền định để khiến tâm hồn thư thái hơn đồng thời cũng giúp khả năng thiền định tu luyện của hắn tăng lên. Một công đôi việc như vậy tội gì không làm.

Lại nói thì lúc này Liễu Thiên chỉ thuần túy thiền định chứ không tập trung vận hành công pháp thu nạp thiên địa linh khí. Hắn không muốn tâm

https://thuviensach.vn

thần phải tập trung vào cái khác, hắn muốn tâm trí của mình hoàn toàn tập trung vào việc ngồi thiền. Chỉ có vậy thì tâm thần hắn mới đi vào trạng thái nhập định.

Nói tiến vào trạng thái nhập định* nghe có vẻ đơn giản nhưng thực chất thì lại rất khó. Liễu Thiên lúc này tuy đã ngồi thiền ở đó nhưng trong tâm trí vẫn có những tia suy nghĩ lung tung. Hắn cố quên đi những suy nghĩ này thì lại suy nghĩ khác lại hiện về. Trong đầu hắn đang liên tục đảo qua những ký ức cũ.

*(Nhập định hiểu theo cách đơn giản thì đó là trạng thái một người ngồi thiền khiến cho tâm trí an tĩnh không chút ba động.)

Với dòng suy nghĩ ngổn ngang thì Liễu Thiên thật khó có thể tiến vào trạng thái nhập định.

Liễu Thiên ngồi đó hơn mười phút nhưng tâm trí vẫn suy nghĩ linh tinh.

Hai mươi phút sau, Liễu Thiên lại đang chìm trong những câu hỏi của mình.

Thế rồi cứ thế tiếp tục, Liễu Thiên dù không nhập định thành công nhưng hắn cũng không bỏ cuộc đứng dậy mà vẫn ngồi ở đó.

Bên hồ, hắn cứ ngồi thiền không quan tâm bất cứ thứ gì khác.

Đáng tiếc là dù có cố gắng nhưng đến tận chiều Liễu Thiên vẫn chưa thể nhập định được. Trong đầu hắn vẫn vô vàn đắn đo suy tính.

“Ọt Ẹt!” Lúc này, bụng Liễu Thiên reo lên từng hồi.

Thế nhưng dù có đói nhưng khi chưa đạt được mục đích thì làm sao hắn bỏ dở mà đi ăn được. Hắn một lòng quyết không bỏ cuộc, hắn sẽ khiến tâm hồn tĩnh lặng để suy nghĩ về những vấn đề ngổn ngang kia. Hắn sẽ không

https://thuviensach.vn

bỏ lỡ những cảm ngộ gợi ý trong đầu có thể khiến hắn thay đổi này. Hôm nay, hắn quyết phải thay đổi!

“Tên kia làm gì vậy?”

“Nhìn bộ dạng như đang tu luyện?”

“Hình như hắn đang tu luyện thiền định, thôi kệ ta đi đọc sách!”

"Mà lại tu luyện ở đây? Cũng lạ!"

Chiều đến thì một số đám đệ tử đi đến thư viện thấy Liễu Thiên ngồi đó thì không khỏi một hồi bàn tán nhưng cũng không có ai làm phiền mà tất cả chỉ lướt qua rồi lại đi vào thư viện.

Trong thư viện, lúc này, Hứa Vĩnh Thiên ngồi trên ghế tựa nhìn qua cửa sổ thì hình ảnh Liễu Thiên ngồi bên hồ hiện lên một cách rõ ràng.

“Tên này suy tư gì mà lâu vậy, rồi lại thiền định, chẳng nhẽ gặp vấn đề gì khó giải quyết?” Hứa Vĩnh Thiên nhăn mày tự hỏi.

“Có nên đi ra khuyên bảo hắn không? Thôi đi, mỗi người phải tự thân vận động chỉ có vậy mới tiến bộ được. Mình không nên phá đám! Nếu hắn hỏi thì mình trả lời cũng chưa muộn.” Hứa Vĩnh Thiên đứng dậy phân vân rồi lại lắc đầu ngồi xuống.

Thời gian cứ thế trôi, chẳng mấy lại hai tiếng nữa qua đi, trời đã về chiều, nắng cũng nhạt đi, gió thì to hơn thổi cho đám lá vàng mỗi lúc một rơi nhiều trên mặt hồ.

Lúc này, Liễu Thiên vẫn ngồi thiền bên hồ. Thế nhưng những tưởng qua thời gian dài, hắn đã nhập định thì lại không phải. Lúc này, Liễu Thiên ngồi lâu tâm chưa tĩnh nên cơ thể dần tê dại đi. Hắn cảm thấy các cơ bắp đều cứng đơ đau nhức khó điều khiển. Một cảm giác khó chịu toàn thân đang

https://thuviensach.vn

khiến tâm trạng của hắn lại thêm hỗn loạn, gương mặt thì nhăn nhó như rất khó chịu.

“Bình tĩnh! Chỉ là chút đau khổ thôi! Chỉ cần thở đều! Thở đều!” Liễu Thiên cảm tưởng như sắp không chịu được thì bỗng cắn răng tự nhủ rồi bắt đầu hít thở thật sâu.

“Hít… hà! Hít… hà!...”

Thêm mấy phút điều tức qua đi cuối cùng đã có chút kết quả tích cực hơn. Lúc này, sau mỗi nhịp thở gương mặt của Liễu Thiên dần giãn ra! Vẻ khó chịu và đau khổ trên gương mặt dần biến mất, thay vào đó là điệu bộ thong dong bình thản. Thêm một lúc, mặt trời đã xuống núi nên trời tối đi rất nhanh. Khi này, quanh thư viện dần trở lên yên tĩnh. Liễu Thiên thì vẻ mặt vẫn bình thản ngồi bên hồ như một bức tượng vậy.

“Ài! Tuy không đạt được thứ mình cần nhưng cũng tạm thời tĩnh tâm lại.” Thêm một lúc nữa, Liễu Thiên chợt mở mắt bình thản nói.

“Tối rồi ư? Không sao, tâm trạng mình tốt hơn rồi, lúc này có thể tiếp tục tìm hiểu vấn đề kia?” Liễu Thiên nhìn trời tự hỏi rồi lại lắc đầu tự nhủ.

“Đời người ngắn ngủi, đối với mình thì danh vọng đỉnh cao chẳng là gì nhưng nếu muốn tiêu dao tự tại thì không thể lơ là à uôm được. Vậy với những thứ mình có, mình phải làm gì để có thể tiêu dao một đời?” Liễu Thiên dùng vẻ mặt bình thản nhìn ra hồ lẩm bẩm rồi lại tự hỏi.

"Muốn vậy phải dùng sở trường để bù sở đoản!" Liễu Thiên tự nhủ.

“Kia là…?” Liễu Thiên đang suy tính ánh mắt nhìn ra hồ thì bỗng giật mình nghi hoặc hỏi.

Theo ánh mắt của hắn thì trên hồ có một chiếc thuyền nhỏ đang dập dềnh trên mặt nước, trên thuyền đó lại có một bóng người.

https://thuviensach.vn

Nhìn thấy một màn như vậy, Liễu Thiên vẻ mặt đại biến vội đứng dậy ánh mắt nhíu lại nhìn kỹ người kia.

Người kia đầu đội nón vành rộng, trên thân cũng khoác mảnh áo mưa bằng rơm, từ trong chiếc áo rơm kia có thò ra một cành nhỏ, hình như người này đang câu cá. Dưới bóng đêm mờ mờ cùng với việc người đó quay lưng lại nên tất cả nhưng gì Liễu Thiên nhìn thấy chỉ có vậy! Điều này khiến Liễu Thiên cảnh giác hơn mà lùi lại vài bước trong lòng tự cân nhắc.

Bất ngờ gặp một người bí ẩn khiến Liễu Thiên trợt cảm thấy có chút sợ hãi cộng khó hiểu. Khó hiểu chính là tại sao hôm nay trên cái hồ này lại có một người câu cá? Ngày thường khi hắn đọc sách ở đây đều chưa từng gặp qua bao giờ. Mà hôm này hắn đến đây từ trưa nhưng khi đó không có ai? Mà từ trưa đến giờ nói là thiền định nhưng hắn chưa thực sự nhập định nên mọi thứ xung quanh hắn đều cảm nhận được. Như vậy người này xuất hiện lúc nào mà hắn không biết? Người này là ai mà tối rồi vẫn ngồi trên thuyền câu cá? Mà quan trọng hơn đây là người hay ma?

Một câu hỏi cuối khiến da gà của Liễu Thiên nổi hết lên, cước bộ thì không tự chủ mà lùi lại mấy bước nữa.

“Có thể đây là cao nhân lánh đời, hoặc một vị chấp sự hay một trưởng lão muốn thư thái bằng việc câu cá. Như vậy không nên làm hỏng nhã hứng của các vị tiền bối. Trường hợp đây là người cõi âm thì càng không nên chêu chọc. Mình thường chém gió không sợ ma quỷ nhưng nếu gặp thực sự thì vẫn mặt tái răng rung như thường. Nếu không cẩn thận nó lại theo mình nữa thì nguy to! Mình cứ én ra chỗ khác là hay nhất!” Liễu Thiên vẻ mặt nghiêm nghị thầm cân nhắc đưa ra quyết định.

Thế rồi đã quyết định rời đi thì hắn dón dén lùi lại rồi quay đầu bước đi thật nhanh không ngoảnh lại dù chỉ một cái.

https://thuviensach.vn

“Có muốn lên thuyền ngồi một lúc không?”

“Hịch! Hù…!”

Vừa quay đầu đi được mấy bước bỗng nhiên có một câu nói vang lên trong đầu Liễu Thiên khiến tim hắn đập mạnh, hơi thở lấc lên vì giật mình còn toàn cơ thể như đóng đá mà đứng đờ ra đó.

“Chết rồi! Chạy hay quay lại đây?” Liễu Thiên không giám quay lại mà chỉ đứng đó phân vân.

“Hừ! Có gì phải sợ chứ? Nếu là trưởng bối thì cũng không làm hại mình. Còn ma thì… ma thì cũng có sao? Nếu hại chết mình thì coi như đen đủi đi, lúc đó cũng thành ma ta lại trả thù cũng chưa muộn. Vẫn cứ phải quay lại xem thế nào?” Liễu Thiên hừ một tiếng tự nhủ rồi quay đầu nhìn lại chiếc thuyền trên hồ.

Liễu Thiên nhìn không thấy gì khác thường thì cũng không nghĩ nhiều mà từ từ đi lại bờ hồ. Lúc này, vẻ mặt kinh nghi cùng sợ hãi của Liễu Thiên đã biến mất thay vào đó là ánh mắt sắc sảo, gương mặt không chút biểu cảm.

“Sao không sợ nữa à?” Trên thuyền lại truyền ra giọng nói có phần khàn khàn của một trung niên.

“Vãn bối vốn chưa làm gì sai nên vốn không có gì phải sợ. Lại nói nếu người chỉ là một người thường thì không làm gì được ta, còn nếu là người có thân thông to lớn thì dù ta có sợ hãi chạy chốn thì cũng khó a! Như vậy tại sao không quay lại xem người muốn gì?” Liễu Thiên bình thản nói.

“Haha! Đúng vậy! Có gì phải sợ! Giám đương đầu thì mọi thứ đều có cách giải quyết!” Trung niên trên hồ liền cười lớn gật đầu nói.

https://thuviensach.vn

“Vậy người là? Người gọi ta lại không biết có gì chỉ dạy?” Lúc này, Liễu Thiên mở to mắt nhìn người trên thuyền nhưng không thể nhìn ra chút gì thì lại hỏi liền hai câu.

“Ta là ai quan trọng sao? Còn nói về chỉ bảo thì không có, chỉ là muốn mời ngươi nên thuyền cùng câu cá thôi!” Trung niên kia tự hỏi rồi lại lắc đầu đáp.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 36: Mộng Thoại.

Liễu Thiên khi này suy tư một chút rồi liền lắc đầu từ chối: “Thuyền nhỏ vậy hay là thôi đi, ta cũng không muốn làm phiền nhã hứng của tiền bối.”

“Thuyền nhỏ là không chứa được hai người sao?” Giọng nói từ trên thuyền lại phát ra, âm thanh xuyên thẳng và vang vọng trong đầu Liễu Thiên khiến hắn trợt nhận ra mình đã suy nghĩ sai lầm.

Liễu Thiên nhìn chiếc thuyền nhỏ kia, hắn cũng không chê nó nhỏ nữa liền nói: “Vậy kính mong tiền bối cho lên thuyền ngắm cảnh suy tư một lúc!”

“Lên đi!” Âm thanh kia lại truyền đến nhưng người kia cũng không đưa thuyền vào bờ.

Liễu Thiên nhìn chiếc thuyền ở phía xa giữa hồ kia thì nhăn mày nói: “Ta không nên được!”

“Sao không lên được?” Người kia lạnh nhạt hỏi.

“Ngài không cho thuyền vào bờ thì ta sao lên được?” Liễu Thiên tỏ vẻ khó hiểu hỏi.

“Haha! Cho thuyền vào bờ ư? Ngươi muốn lên thuyền nhưng lại không muốn bỏ sức sao?” Người kia cười lớn tự giễu.

https://thuviensach.vn

“Nhưng quá xa, sức ta không lên được đó!” Liễu Thiên tỏ vẻ chán nản nói.

“Ngươi có quyết tâm lên thuyền hay không, hay là lên cũng được mà không lên cũng được? Ngươi muốn lên thuyền bằng cách nào? Và ngươi sẵn sàng hy sinh những gì để lên thuyền?”

Người kia vẫn không quay lại mà hỏi Liễu Thiên liền ba câu.

“Cái này…!” Liễu Thiên nghe vậy lâm vào suy tư miệng thì lẩm bẩm trả lời: “Ta thật sự muốn lên! Ta định nhảy lên nhưng khinh công không đủ. Còn muốn lên thuyền thì ta sẽ hi sinh…”

Nói đến đây Liễu Thiên chợt nhớ ra gì đó, hắn liền nói: “Đúng rồi đâu nhất thiết phải bay nhảy mới có thể lên thuyền, ta có thể bơi. Và sự trả giả của lên thuyền chính là ướt hết!”

“Ùm!” Liễu Thiên nghĩ vậy hắn nhìn ra hướng chiếc thuyền kia rồi gật đầu một cái nhảy xuống nước rồi bơi đi.

Hắn dùng hết sức bơi ra hướng chiếc thuyền ở giữa hồ. Nhưng có điều lạ là bơi một lúc nhưng vẫn chưa đến nơi, khoảng cách giữa hắn và chiếc thuyền kia vẫn không đổi. Hắn nhìn lại bờ thì thấy bờ đã cách rất xa rồi nhưng sao lại chưa đến?

Liễu Thiên nhăn mày nhưng vẫn quyết định tiếp tục, hắn lại bơi thêm mấy phút nữa nhưng vẫn không đến nơi.

Một lúc hắn cảm thấy đã kiệt sức, hắn dừng lại, thân hình vùng vẫy trong nước, đầu ngửa lên hướng người đang trên thuyền hỏi: “Tại sao ta bơi mãi vẫn không đến được? Ta sắp không chịu được nữa rồi!”

“Ngươi muốn bỏ cuộc?” Ngươi kia nghe vậy không có trả lời mà lại hỏi.

https://thuviensach.vn

Liễu Thiên suy nghĩ một lúc rồi lắc đầu nói: “Không!”

“Thế tại sao lại phải hỏi khi nào đến? Sao phải hỏi cách xa bao nhiêu?” Người kia lại hỏi.

Liễu Thiên nghe vậy hai mắt mở lớn, gương mắt đơ ra như cảm ngộ ra gì đó. Lúc này, hắn thân ở trong nước nhưng tâm trí lại như được khai thông lên chín tầng mây.

“Mình đã quyết không bỏ cuộc thì còn sợ gì gian khổ, không bỏ cuộc thì quan tâm làm gì khoảng cách đến đích là bao xa. Đã quyết tâm thì dù xa đến mấy thì cũng đến đích! Có quyết tâm thì còn sợ thất bại sao?” Liễu Thiên lúc này ngộ ra nhiều điều mà lẩm bẩm.

Lúc này, người ngồi trên thuyền kia thu cần câu lại rồi từ từ nói:

“Muôn vạn con sông đều đổ ra biển. Tất cả các con đường đều quy về một mối. Tu đạo tựa như rộng lớn nhưng lại xuất phát từ một điểm. Khác nhau ở cách tu của mỗi người mà thôi!”

“Đạo lộ là hành trình gian nan, tự hỏi mấy ai có thể đi đến cuối?” Người ngồi trên thuyền thở dài lẩm bẩm.

Liễu Thiên lúc này nghe mấy câu của người kia thì ngộ ra nhiều điều, hắn biết đang được chỉ giáo thì ngay tức khắc cung kính cảm ơn người kia: “Đa ta tiền bối đã chỉ điểm!”

“Ta thì có gì mà chỉ điểm, chỉ thấy ngươi có quyết tâm không nhỏ nên muốn giúp ngươi một chút! Rất có thể hành động này của ta chỉ là “dệt hoa trên gấm”* cũng nên!” Người kia lẩm bẩm một câu rồi lại lắc đầu nói.

*(Dệt hoa trên gấm: Gấm vốn đã rất đẹp nên có hoa hay không thì cũng không thay đổi nhiều. Hành động dệt hoa trên gấm muốn chỉ những hành động thừa thãi không có ý nghĩa.)

https://thuviensach.vn

“Tiền bối cứ nói đùa! Nếu không có những lời đó của người thì ta làm sao hiểu ra được.” Liễu Thiên vội lắc đầu cung kính đáp.

“Ài! Người xưa thường nói “duyên thiên định phận nhân hành”, mà ta và ngươi cũng tính là có duyên. Như vậy cũng để lại chút duyên này xem mai sau ra sao?” Trung niên kia lại thở dại từ từ nói rồi khẽ vung tay ra hướng Liễu Thiên.

Theo hướng tay của người kia một luồng sáng trắng xuất hiện phóng đến chỗ Liễu Thiên. Luồng sáng đó quá nhanh, Liễu Thiên ngay cả nặn xuống tránh cũng không kịp.

Rất nhanh trước mặt hắn là một màu trắng xóa ập đến.

“A!”

Liễu Thiên giật mình mở mắt đảo quanh.

“Cái gì?” Liễu Thiên ngạc nhiên lẩm bẩm.

Lúc này, hắn nhìn quanh thì thấy mình đang ngồi cạnh bờ hồ, xung quanh tối om, hắn đảo mắt qua hồ thì chỉ thấy một mặt nước đen dập dềnh chứ không hề thấy chiếc thuyền kia cùng người kia đâu?

“Là một giấc mộng? Không thể!” Liễu Thiên tự hỏi rồi ngay tức khắc phủ nhận sau đó lại nhìn ra mặt hồ một lần.

“Không có ai? Sao mình cảm giác vô cùng chân thật!” Liễu Thiên vẻ mặt suy tư, hắn hồi tưởng lại đoạn hội thoại trong giấc mộng kia. Nghĩ lại từng câu nói trong lúc đó, từng câu của hắn, từng câu của người kia. Suy tư một hồi thì hắn chợt nhận ra qua đoạn hội thoại ảo mộng cùng người kia, sự khúc mắc trong lòng hắn đã được giải khai.

https://thuviensach.vn

"Tu luyện là công việc cần kiên trì và cố gắng hết mình, tất cả cùng đi chung một con đường nhưng mình đi nhanh hơn thì sẽ vượt qua. Nếu mình không đi nhanh hơn thì mình đi nhiều hơn. Khi gặp trở ngại mình sẽ dùng hết sức để vượt qua và chuyện gì xảy ra mình cũng không bỏ cuộc. Mình chỉ vì lo nghĩ bị bỏ lại mà cảm giác nản trí nhưng người kia đã nói cho mình hiểu. Trong khoảng thời gian qua mình không có làm sai mà chỉ chưa đủ mà thôi.

Liễu Thiên nắm chặt nắm tay nói: “Họ cố gắng mười thì mình cố gắng mười một, mười một không đủ thì mười hai! Nói chung với mình thì lúc này điểm mạnh duy nhất chính là quyết tâm và cố gắng!”

“Còn mai kia ư? Mai kia khi tìm được thứ mình cần thì mình sẽ có con đường khác với tất cả những người ở đây! Những cảm ngộ đó, những ý tưởng đó!” Liễu Thiên nhìn ra hồ mỉm cười nói. Trong đầu hắn lúc này hiện lên rất nhiều ý tưởng hay nhưng tạm thời chưa thực hiện được. Với hắn lúc này cứ phải cố gắng đạt chút thực lực đã!

Sau khi cảm thấy suy nghĩ bế tắc đã được đả thông, Liễu Thiên có chút vui vẻ nhưng lại rất nhanh biến mất thay vào đó là vẻ mặt suy tư. Hắn lại suy tư về giấc mơ kia.

“Mơ thấy người chỉ điểm ư? Không thể, nếu như vậy từ sau cứ gì không hiểu chỉ cần lăn ra ngủ là xong rồi!” Liễu Thiên suy nghĩ một hồi thì vẫn không thể tin đó là một giấc mơ.

Nghĩ vậy Liễu Thiên liền nhìn lại một lượt quang cảnh nơi đây xem có ai không để hỏi thăm. Thế nhưng ở đây không hề thấy một bóng người nào. Dưới ánh trăng mờ mờ, mặt hồ vẫn lăn tăn những cơn sóng nhỏ, những chiếc lá cây nhẹ nhàng rơi xuống mặt hồ, một quang cảnh yên tĩnh đến lạ thường.

https://thuviensach.vn

Nhìn quang cảnh yên tĩnh này, Liễu Thiên hai mày nhíu lại. Hắn vốn khẳng định đó không phải là mơ nhưng lại không biết giải thích ra sao.Hắn cũng không tìm được bất cứ thứ gì để chứng minh đó là thật cả.

“Ảo cảnh! Mình đã rơi vào ảo giác!” Liễu Thiên suy tư một hồi thì chợt nhớ ra gì đó lẩm bẩm.

“Đúng! Không mơ thì đây chính là ảo cảnh rồi! Chỉ ảo cảnh mới có thể có trải nghiệm chân thực như vậy!” Liễu Thiên tự nhủ.

“Nếu là ảo cảnh thì kia có thể là người cũng có thế là ma. Thế nhưng dù là người hay ma thì xem ra khó có thể gặp lại nữa. Mà thôi! Dù sao thì người đó cũng muốn tốt cho mình, mai kia nếu biết được ngọn ngành mình sẽ cảm tạ sau, giờ không phải lúc suy đoán linh tinh.”

Liễu Thiên không nghĩ nhiều vấn đề đó nữa, khúc mắc đã được giải, lúc này hắn mới duỗi chân đứng dậy. Thế nhưng vì ngồi quá lâu khiến cơ thể thê dại nên muốn đứng dậy quả thật rất khó khăn. Nhưng khó khăn chút đó không ảnh hưởng nhiều đến tâm trạng vui vẻ của Liễu Thiên lúc này.

Hắn vừa cười vừa cố vận chuyển nguyên thần đả thông huyết mạch mà từ từ đứng dậy.

Mà khi này phía ngoài mặt hồ hơn trăm mét có một tàn ảnh mờ mờ đứng trên mặt nước nhìn về phía Liễu Thiên. Nếu nhìn kỹ thì đây chính là trung niên cổ bào từng giao đấu với đám người Tứ Cực Thánh trong Tử Quang sơn mạch. Không biết gã phiêu du kiểu gì mà cuối cùng lại dừng chân bên cái hồ này. Mà lại vừa gặp Liễu Thiên ngồi thiền để rồi tiền tay khai thông cho Liễu Thiên chút tâm đạo.

“Ài! Ngồi thiên đến mức tức mạch, tên này khá kiên quyết, có phần liều. Vì cái này cũng đáng cho một chữ duyên.” Trung niên kia nhìn bộ dạng chật vật đứng dậy của Liễu Thiên thì thở dài đánh giá.

https://thuviensach.vn

“Nhưng mình chỉ vất lại một bộ tâm pháp ngay cả bản thân cũng không luyện được thì một chữ duyên này có chút hơi nông.” Trung niên cổ bào nghĩ nghĩ gì đó rồi tỏ vẻ lưỡng lự lẩm bẩm.

“Mà thôi! Tên đó ra sao cũng không liên quan đến mình nữa. Tiện tay chỉ bảo chút là được rồi. Bây giờ cũng nên đi vào Thiên Đàn thôi!” Trung niên cổ bào lại lắc đầu lẩm bẩm rồi cũng biến mất trong không trung.

Phía bên kia, Liễu Thiên tất nhiên không biết có người quan sát mình. Lúc này hắn đã đứng dậy được nhưng cơ thể vẫn có nhiều chỗ chưa cử động hoàn toàn được mà phải chờ được đả thông.

“Cuối cùng cũng ổn! Giờ đi kiếm gì ăn đã!” Sau một lúc, Liễu Thiên vẩy vẩy tay chân khởi động vài nhịp thấy ổn thì lẩm bẩm rồi nhìn hướng phòng ăn mà đi.

“Sao rồi?” Liễu Thiên vừa đi được một đoạn thì bỗng gặp Hứa Vĩnh Thiên đi lại hỏi.

“Thì ra là Hứa quản thư, ta không sao!” Liễu Thiên hơi ngạc nhiên nhưng rất nhanh mỉm cười nói.

“Vậy ư? Vừa rồi hình như ngươi có gì đó khó hiểu? Có cần ta giải đáp không?” Hứa Vĩnh Thiên gật đầu rồi tỏ vẻ quan tâm hỏi.

“À! Vừa rồi đệ tử đang suy tư chút khúc mắc nhưng rất may đã hiểu ra nên không cần làm phiền Hứa quản thư nữa!” Liễu Thiên mỉm cười lắc đầu nói.

“Vậy thì tốt! Ngươi cũng về nghỉ đi, khi nào đến thư viện chúng ta lại nói chuyện!” Hứa Vĩnh Thiên vỗ vai Liễu Thiên nói.

“Vâng! Đệ tử đi trước vậy!” Liễu Thiên cũng không muốn nán lại nên cung kính đáp rồi quay người rời đi.

https://thuviensach.vn

“À! Vừa rồi, quản thư có thấy đệ tử nhảy xuống hồ không?” Liễu Thiên đi được một đoạn thì chợt nhớ ra gì đó liền quay lại hỏi.

“Xuống hồ? Nghĩa là sao?” Hứa Vĩnh Thiên nhíu mày tỏ vẻ khó hiểu hỏi.

“Hì! Tạm biệt Hứa quản thư!” Qua điệu bộ của Hứa Vĩnh Thiên thì Liễu Thiên đã biết câu trả lời nên hắn chỉ cười tạm biết rồi rất nhanh rời đi không để cho vị quản thư kia hỏi thêm chút gì nữa.

“Đứa nhỏ này có điểm gì đó rất lạ!” Hứa Vĩnh Thiên đứng đó nhìn theo Liễu Thiên mà lẩm bẩm.

Liễu Thiên sau khi ăn tối xong thì liền về phòng bắt đầu buổi tối học hành của mình.

Trong phòng hắn bắt đầu lấy mấy tờ giấy trắng ra bắt đầu nghiên cứu vẽ vời gì đó. Nhiều hình vẽ các bộ phận thiết bị rất lạ được hắn vẽ ra, rồi lại một vài hình cơ thể người hơi méo mó nhìn không rõ.

“Ài! Bước đầu còn hơi khó khăn, mình vẽ cũng chưa chuẩn. Nhưng cứ từ từ, dù sao cũng chưa đến lúc!” Sau nửa canh giờ nghịch ngợm, Liễu Thiên thu mấy hình vẽ lại mà lẩm bẩm.

“Thôi tu luyện!” Liễu Thiên cất sấp dấy vào tủ rồi bắt đầu tu luyện.

…

Sáng hôm sau, khi Liễu Thiên kết thúc buổi học “Căn sơ y thuật” thì liền lấy đồ đi ra sân tập chứ không đi thư viện như mọi khi nữa.

Bây giờ đối với hắn chính là phải luyện tập tăng tiến thực lực, kiến thức khác từ từ bổ sung. Mà một số thứ biết trước cũng không còn hay nữa mà phải tự mình khám phá trong thực nghiệm. Cho nên từ nay hắn sẽ không đi

https://thuviensach.vn

đọc sách hàng ngày nữa, hắn chỉ đọc khi cần tìm hiểu thứ gì liên quan đến tu luyện mà thôi.

Ra đến sân tập, Liễu Thiên đảo mắt một lượt thì thấy các phía xa xa trên sân cũng có nhiều nhóm người đang luyện tập, khoảng cách khá xa nên không nhìn rõ họ luyện cái gì.

Thế nhưng Liễu Thiên cũng chẳng quan tâm, hắn đi về phía chi sáu của mình. Góc sân giành cho chi sáu là một vùng rộng rãi không có ai tập luyện. Xem ra chi sáu không nhiều người muốn ra sân luyện tập cho lắm. Có thể họ đã có chỗ luyện tập khác hoặc họ đang ngồi nhà tu luyện nguyên thần và cũng có thể họ đang đi dạo đi chơi đâu đó.

Vấn đề những người kia đi đâu Liễu Thiên cũng không quan tâm, hắn giờ quan tâm bản thân cần phải tăng tiến mà thôi. Hắn đã tụt lại quá xa rồi!

Sau một bài thể lực nhẹ và một số động tác khởi động, Liễu Thiên bắt đầu luyện môn khinh công đầu tiên là Nhạn Hành.

Cách vận khí hắn đã nắm rõ, bước đầu nguyên thần tán ra toàn thân, sau đó lại quy tụ vào chân bắt đầu vào giai đoạn “vận lực”. Lúc này sẽ dồn lực vào chân nhảy lên không, tiếp khi đó nguyên thần từ đan điền lại chuyền ra toàn cơ thể, nguyên thần từ khắp cơ thể lại qua mao mạch tán ra ngoài, tạo thành lực đẩy và giữ cơ thể trên không, đây là giai đoạn “Tán khí”.

Cùng lúc với giai đoạn “tán khí” thì một lượng nguyên thần được tiết ra và bám vào da tạo thành một màng mỏng làm tăng bề rộng của cơ thể để lướt đi. Đây gọi là “Vành khí”!

Do lực bay chủ yếu bằng cú nhảy đầu tiên lên khoảng cách của Nhạn Hành không được xa, và nó thích hợp cho việc nhảy từ trên cao xuống và mượn sức gió để lướt đi xa.

https://thuviensach.vn

Một điều quan trọng nữa là Nhạn Hành tuy là thể thuật bí tịch nhưng nó cũng là một môn nguyên thần bí tịch. Ở hai bước tán khí và vành khí thì nguyên thần đều đã tiết ra khỏi cơ thể. Chính vì thế môn khinh công này muốn luyện thành thì cũng phải đạt Khai Minh cảnh trở lên.

Dưới Khai Minh cảnh đa phần chỉ như một cú nhảy xa với nguyên thần kích hoạt nên khoảng cách phi hành cũng không quá tám mét. Nhưng đối với Liễu Thiên luyện được tầm tám mét thì cũng hơn một vận động viên nhảy xa bình thường rồi. Mà với tu vi của hắn lúc này thì tầm đó là đủ rồi.

Liễu Thiên bây giờ luyện tập chính là bước vận lực, dùng nguyên thần xúc tác vào chân sau đó nhảy mạnh lên không. Nhảy càng cao thì bay càng xa, đây chính là đặc điểm quan trọng nhất của Nhạn Hành.

Liễu Thiên vận nguyên thần, nguyên thần tản ra toàn cơ thể một lượt rồi theo sự điều khiển dồn về hai chân.

Chính là lúc này, Liễu Thiên nhún một cái đạp mạnh xuống đất rồi nhảy về đằng trước. Với nguyên thần kích phát thì hắn cảm giác sức mạnh cơ thể lớn hơn nhiều.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 37: Luyện Tập Võ Kỹ.

Liễu Thiên nhảy lên cao hơn mét, lao về đằng trước mấy mét mới rơi xuống. Khoảng cách thì xa hơn nhiều so với việc bật nhảy không dùng nguyên thần, có điều là hắn tiếp đất không được tốt cho lắm.

"Phịch!" Hắn lúc này ngã xõng xoài trên đất, mặt mũi bẩn hết.

Liễu Thiên bò dậy phủi bụi trên cơ thể lẩm bẩm: "Xem ra lý thuyết là vậy nhưng khi thực hành vẫn cần phải dùng lực để điều khiển cơ thể cân bằng nếu không với sức nhảy kiểu này thì chưa luyện thành thì đã ngồi xe lăn rồi."

Sau khi cân nhắc, Liễu Thiên nhìn lại đoạn đường nhảy được, hắn lại lắc đầu nói: "Chỗ này hơn ba mét, nếu lấy đà thì có thể gấp rưỡi chỗ này. Như vậy có nguyên thần cũng chỉ nhảy bằng một vận động viên nhảy xa mà thôi. Mình vẫn cứ phải cố gắng, thân thể mạnh mẽ hơn thì nguyên thần làm việc sẽ hiệu quả hơn."

Nghĩ vậy Liễu Thiên liền tiếp tục nhảy, một lượt, hai lượt, ba lượt,…

Ba mươi lượt đã làm Liễu Thiên mệt dã rời cả chân. Hắn ngồi xuống vừa nghỉ vừa tính toán.

"Bây giờ mình cần luyện tập vừa nhảy vừa kết hợp với động tác và hình dáng cơ thể. Giờ không đưa nguyên thần ra ngoài để luyện mấy bước tiếp

https://thuviensach.vn

theo thì cũng phải thực hiện động tác chuẩn xác. Như vậy tránh trường hợp mai kia luyện quen rồi không sửa được.”

Suy nghĩ một lúc, Liễu Thiên mở cuốn Nhạn Hành ra, hắn nhìn các tư thế trong đó và học các tư thế trong từng bước vận động của môn khinh công này.

Nhạn Hành vận động theo nhiều bước, mỗi bước đều có tư thế khác nhau.

Vận lực là động tác dài gồm ba hành là chạy đà, đạp nhảy, phi thân. Chạy đà thì chạy như thường, khi chạy chỉ dùng mũi bàn chân chạy, hai tay để ra sau bắt đầu vận hành nguyên thần ra hai cánh tay để chuẩn bị vành khí.

Đạp nhảy là động tác khi chạy đà kết thúc, khi này nguyên thần đã phải tụ hợp về chân chuẩn bị nhảy, khi này phải vận hành chuẩn xác và bùng phát lực đúng lúc thì hiệu quả của bật nhảy sẽ là cao nhất. Ở động tác này thì một chân đạp xuống đất, một chân co lên, hai tay hướng xuống đất cũng vận lực đẩy xuống.

Phi thân là quá trình vượt lên khỏi mặt đất hướng lên không, lúc này cơ thể như đang chạy trên không, tay chân đều hoạt động theo vận động bình thường. Cảm tưởng như đang chạy trên không mà thôi!

Tán khí và Vành khí là những động tác cùng một lúc và nó bắt đầu khi cơ thể đã ở độ cao tối đa và bắt đầu hạ xuống. Khi này, hai tay dang rộng hơi chếch về sau, hai chân co lại, chân dài chân ngắn. Khi này, nguyên thần sẽ theo hai cánh tay mà tiết ra tạo thành vành khí. Đồng thời nguyên thần cũng thoát ra khỏi cơ thể tán khí từ phía sau tạo thành áp lực để đẩy cơ thể đi. Động tác này nhìn thì khá đơn giản khi trên không nhưng để luyện tập dưới đất thì chưa biết được.

https://thuviensach.vn

Động tác cuối là tiếp đất, khi này mỗi người đều như một con chim nhạn đang theo gió bay đi, tiếp đất chỉ cần duỗi chân ra rồi nhẹ nhàng điểm từng bước trên đất là được.

Liễu Thiên nhìn qua hết một lượt, vừa nhìn vừa làm thử. Hắn đứng im một chỗ làm thử một lúc liền quyết định thực hành. Hắn bỏ sách xuống bắt đầu luyện thử.

Hắn bắt đầu dùng mũi chân để chạy, hai tay hướng ra sau, nhìn cứ như một ninja vậy. Khi chạy đã cảm thấy đủ, thì nguyên thần dồn một lượng lớn về chân dùng sức đạp mạnh một cái rồi nhảy lên.

Khi nhảy lên Liễu Thiên cố tạo dáng giống trong hình vẽ nhưng chưa kịp tạo hình thì đã ngã lăn ra đất rồi.

Với độ dài năm mét một lần nhẩy không kịp cho Liễu Thiên thi triển Nhạn Hành hoàn chỉnh.

Hắn cố gắng làm tiếp mấy lần nhưng vừa nhảy lên co chân dang tay chưa kịp cảm nhận nguyên thần vận hành đã ngã bò ra đất rồi.

“Sách viết thì quả là đơn giản, nhưng thực chất luyện tập lại không phải một sớm một chiều mà thành được.” Sau nhiều lần thất bại, Liễu Thiên thầm nhủ rồi liền nghĩ ra cách khác.

Hắn đầu tiên cứ là đứng im trên đất luyện tập đã. Đứng im luyện tập tư thế cùng với cách vận chuyển nguyên thần trước. Luyện xong mấy thứ này thuần thục thì chỉ chờ mai kia nhảy xa hơn thì bắt đầu luyện tập giữ thăng bằng sau.

Nghĩ vậy Liễu Thiên bắt đầu luyện tập tư thế phi hành. Hắn đứng im một chỗ làm các kiểu tư thế vừa học được. Nào thì co chân, dang tay, đứng ngồi, ngả trước ngả sau,…

https://thuviensach.vn

Nhìn hắn tập luyện cứ loay hoay như con giun phải vôi vậy. Nếu có người khác nhìn thấy thì họ sẽ cười vỡ bụng với cách luyện tập của hắn mất.

Tập một lúc, Liễu Thiên cảm thấy không hiệu quả, hắn lắc đầu nhìn cuốn Nhạn Hành nói: “Dù sao cũng không vội, hay cứ để tiến lên Khai Minh cảnh luyện luôn cả thể. Bây giờ cứ luyện bước đầu là vận lực vậy, không cần mấy thức phía sau mình cũng nhảy xa hơn rất nhiều rồi.”

Bí tịch tuy nói là thể thuật nhưng những muốn tu luyện thì đều cần nguyên thần ngoại thân. Chính vì vậy mọi đệ tử lúc đầu chỉ trọng tu luyện những thứ cơ bản trước, mai kia tu vi tăng cao họ sẽ tu luyện theo sau. Mà Liễu Thiên lúc đầu cứ nghĩ là mình có thể làm được mà không cần phải lên Khai Minh cảnh. Hắn đã quá tự tin nên tốn mất nửa canh giờ tu luyện nhưng không mấy hiệu quả thì đành phải từ bỏ chờ mai kia thì tu vi tăng cao thì mới chính thức luyện.

Liễu Thiên lúc này bắt đầu kẻ vạch, rồi hắn chạy đà cứ thế nhảy liên tục như một vận động viên nhảy xa vậy.

Từng lượt, từng lượt một, Liễu Thiên đều cố gắng hết sức. Hắn cố dùng động tác chuẩn xác với cách vận hành nguyên thần. Nhưng sự lệch lạc vẫn còn diễn ra, hắn vẫn chưa vận hành nguyên thần vào chân một cách ổn định và dùng lực vẫn chưa đúng thời điểm nên kết quả chưa tốt.

Nhưng thỉnh thoảng, Liễu Thiên cũng nhảy xa hơn trước nhiều. Những lần như vậy chính là sự vận hành của nguyên thần kết hợp chuẩn xác với động tác thi triển và thời điểm xuất lực chuẩn xác.

Được một vài lần thành công nên Liễu Thiên càng cố gắng luyện tập.

Cứ như vậy nửa canh giờ, hắn liền thu Nhạn Hành lại bắt đầu luyện sang Lưu Thủy Bộ. Hắn biết dục tốc bất đạt, dù sao cũng phải cho cơ thể kinh

https://thuviensach.vn

mạch nghỉ ngơi cùng với đó hắn cũng phải luyện một số môn khác. Lúc này trong khi nghỉ ngơi thì hắn sẽ nghiên cứu cuốn khác.

Đọc qua Lưu Thủy Bộ một lượt Liễu Thiên cũng chưa luyện cuốn này vội. Nguyên nhân là Lưu Thủy bộ lấy sự mềm mại uyển chuyển làm chủ đạo. Nó chính là một bộ pháp dùng cho người di chuyển mềm mại uyển chuyển như nước chảy, có thể tìm ra mọi điểm nhỏ ngõ ngách của địa hình để vượt qua. Mọi địa hình đều có thể di chuyển một cách dễ dàng mà không gặp cản trở gì.

Chính vì sự đặc thù nên khi luyện tập nó cũng cần phải có địa hình thích hợp. Trong cuốn này có ghi rằng muốn luyện tập thì cần có bãi cọc hoặc nhiều người luyện cùng. Hai điều kiện này Liễu Thiên đều chưa có, nên hắn cũng không luyện cái này vội.

Bỏ qua cuốn Lưu Thủy Bộ, Liễu Thiên nhìn Tam Bộ Di cũng lắc đầu. Tam Bộ Di lấy kích tốc làm chủ đạo, dùng nguyên thần tạo thành xúc áp rồi giải phóng để di chuyển. Việc vận hành xúc áp này quá khó cần phải có một đẳng cấp công pháp khá cao, nguyên thần tinh thuần, hiểu biết về kết giới xúc áp nguyên thần để vận hành. Vì thế Liễu Thiên cũng chưa luyện được Tam Bộ Di này.

Cuối cùng hắn lấy cuốn Lối Phá ra, cùng với đó hắn cầm thanh kiếm để ở góc sân lại.

Hắn cũng không có mở Lôi Phá ra đọc, hắn biết mình chưa luyện được nó, lấy ra chỉ để nhìn vào đó mà phấn đấu mà thôi.

Liễu Thiên cầm kiếm trong tay bắt đầu làm bước đầu tiên của kiếm khách chính là cầm kiếm. Cầm kiếm nghe thì rất đơn giản nhưng thực chất lại khá phức tạp.

Kiếm có dài có ngắn, có to có nhỏ, có mảnh có dầy, có nặng có nhẹ,… mỗi cây kiếm đều có những đặc điểm khác nhau. Mà người dùng kiếm

https://thuviensach.vn

muốn dùng tốt kiếm thì phải hiểu toàn bộ về thanh kiếm của mình. Nắm bắt mọi ưu nhược điểm của kiếm, qua ưu nhược điểm đó mà luyện tập sau này sẽ tận dụng hiệu qủa.

Nghĩ lại những gì hắn nghiên cứu được một lượt, Liễu Thiên bắt đầu cầm kiếm đưa ra trước mặt.

Vút! Vút!

Liễu Thiên chém hai cái vào không trung, sau đó hắn bắt đầu cảm nhận lại thanh kiếm của mình.

Cảm nhận một lúc, Liễu Thiên lại chém rồi đâm lên không trung mấy kiếm.

Sau một lúc Liễu Thiên đã quen với thành kiếm này. Hắn cảm nhận sức nặng, tầm đánh, sự sắc bén, độ cứng, sự đàn hồi,…mọi thứ được Liễu Thiên thử nghiệm vào cảm nhận.

Mọi thứ đã xong, tiếp theo chính là luyện căn cơ của dùng kiếm.

Dụng kiếm gồm kỹ năng là đâm, chém, lướt và chặn. Mỗi kỹ năng này đều có những yếu tố như: sức mạnh, tốc độ, sự chuẩn xác, tinh xảo,…

Hôm nay Liễu Thiên quyết định luyện cách “đâm” trước. Đâm về cơ bản chính là dạng công kích theo phương thẳng, và là công kích hướng gần nhất đến đối thủ. Nó có sát thương cao, tốc độ nhanh, khó chống đỡ, cần có độ chính xác cao, đồng thời phải công kích vào những nơi hiểm yếu. Thích hợp với kiếm có bề mặt nhỏ, độ cứng cao, mũi cực nhọn. Khi luyện chủ yếu dùng lực cách tay kích tốc đâm thẳng về phía trước theo đường gần nhất đến mục tiêu.

Lúc này, Liễu Thiên hai chân đứng thế, kiếm cầm ngang trước mắt, mắt hắn nhìn kiếm rồi nhìn thẳng vể phía trước.

https://thuviensach.vn

“Vù vù….!”

Liễu Thiên liên tục đâm mấy kiếm thẳng ra trước mặt, ống áo của hắn ma sát với không khí tạo lên những tiếng động nhịp nhàng.

Khoảng hai mươi kiếm, Liễu Thiên nghỉ, đâm mười kiếm liên tục hắn đã cảm thấy tay phải có chút mỏi.

Nhưng nghỉ ngơi một tý hắn lại tiếp tục đâm ra từng kiếm một, thỉnh thoảng hắn cũng đổi tay nữa. Tay trái tuy không thuận nhưng dù sao cũng cần cho tay phải nghỉ, nên cho tay trái tập luôn. Tiết kiệm thời gian chính là điều hắn cần làm, hắn không được phép bỏ phí chút thời gian nào.

Mặt trời gần lên đến đỉnh, ánh nắng về trưa của một ngày cuối thu cũng rất gay gắt. Trên sân tập giờ đã không còn ai, mọi người đã về nghỉ trưa hết duy chỉ có một người vẫn vừa xuống tấn vừa dùng kiếm đâm ra.

Người nay chính là Liễu Thiên, hắn vẫn chưa muốn nghỉ, người ta cố gắng mười thì hắn phải cố gắng hơn mười, có vậy mới không bị bỏ lại. Đây chính là tiêu chí của hắn khi luyện tập.

Nhìn Liễu Thiên lúc này thì mồ hôi nhễ nhại, từng hạt to như hạt đỗ lăn trên gương mặt đang vặn vẹo đầy cố gắng của hắn. Mà lúc này quần áo hắn cũng đã ướt sũng, hai chân hắn đứng tấn cũng đã rung đùng đùng, tay cầm kiếm đâm ra cũng rất ngoằn nghèo thiếu lực.

“Phù! Hờ Hờ…!”

Cuối cùng, Liễu Thiên cũng không trụ được nữa mà thu kiếm thở liên hồi. Với vơ thể còn yếu thì tập luyện như vậy là đủ rồi, nếu quá cưỡng ép thì không khỏi phản tác dụng.

Liễu Thiên đi lại tra kiếm vào vỏ, hắn tuy hơi mệt nhưng cũng không có ý định ngồi nghỉ ngoài nắng này. Hắn cầm cái áo ngoài cùng mấy cuốn bí

https://thuviensach.vn

tịch nên từ từ đi về chi của mình.

Phía bên trong của mỗi chi có một khu nhà tắm cùng một cái sân nhỏ để phơi đồ.

Lúc này, Liễu Thiên vừa phơi đồ trên đó, hắn nhìn vào cái tiêu ký của đội thì không khỏi nghĩ vớ vẩn: “Không biết mấy người Liễu Thuyên ở đội khác sao rồi? Đã thành nội môn đệ tử chưa?”

“Mà dù sao cũng không phải việc của mình! Mình giờ tự lo cho mình đi.” Hắn nghĩ một hồi rồi cũng lắc đầu cười nhạt nói.

Buổi chiều, mọi người vẫn được tự động luyện tập, ai thích làm gì thì làm. Hai người Hà Minh và Tằng Nhất không luyện tập cùng Liễu Thiên. Cái này cũng không phải hai người kia diễn gì mà do tu vi họ cao hơn nên cần luyện tập thứ khác chứ không thể suốt ngày luyện “chống đẩy” với Liễu Thiên được.

Liễu Thiên cũng không trách họ, hắn biết mình quá yếu, mỗi khi tập cùng hắn thì hai người kia đều phải dừng lại cùng hắn. Điều này cũng khiến hắn áy náy. Giờ hai người kia tập riêng ra cũng là một chuyện tốt cho cả ba.

Một buổi chiều vất vả bắt đầu, Liễu Thiên ra sân từ sớm, hắn tay trái cầm kiếm, tay phải kéo theo một chiếc xe nhỏ, trên đó có những dụng cụ để luyện tập thể lực và phụ trợ luyện kiếm. Chiếc xe này hắn mượn từ phòng dụng cụ, hắn cũng tốn nhiều miệng lưỡi năn nỉ mới có thể lấy được đống đồ này ra.

Trời đang nắng to nhưng Liễu Thiên cũng không ngần ngại cởi áo ngoài ra, hắn chỉ mặc một chiếc áo mỏng. Hắn sắn tay áo lên, bắt đầu luyện tập thể lực.

Những dụng cụ ở đây khá giống với thế giới trước kia của hắn. Hắn lấy hai quả tạ nhỏ được đục từ đá tảng ra cầm vào hai tay bắt đầu tập luyện lực

https://thuviensach.vn

cánh tay.

Cứ luyện tập nửa giờ hắn lại nghỉ một nhịp rồi chuyển qua cái khác. Lần lượt hắn tập từng thứ như cử tạ, chống đẩy, gập bụng, ép cơ, chạy nhảy đủ kiểu…

Hai tiếng đồng hồ qua đi, nắng vẫn gay gắt! Lúc này, Liễu Thiên đi vào một tán cây ở dìa sân tập ngồi xuống. Đây chính là nghỉ giữa giờ, chương trình tiếp theo của hắn chính là luyện kiếm.

“Từ mai phải kiếm một bộ đồ mát mẻ hơn!” Khi này, Liễu Thiên nhìn lại quần áo ướt sũng của mình thì thầm lắc đầu lẩm bẩm.

Nói xong hắn liền tháo cả giày ra ném gọn vào gốc cây. Đi giày này đối với hắn thật khó chịu, nhất là khi tập nóng bức thì càng khó chịu hơn. Tập luyện bằng chân đất vẫn thoải mái hơn.

Lúc này, Liễu Thiên vừa cầm kiếm lên vuốt ve nhìn ngắm. Hắn nhìn ngắm một hồi đồng thời nhớ lại kiến thức về kỹ năng: chém, lướt và chặn.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 38: Một Tháng.

Chém là dạng tấn công từ nhiều hướng đến kẻ thù, dạng này dùng sát thương chính là lưỡi kiếm. Lực chém phải mạnh, độ nặng của kiếm phải đủ, kiếm không cần sắc bén lắm nhưng phải cứng cáp. Khi luyện sử dụng lực cánh tay kết hợp với lực xoay của cơ thể tạo quán tính. Quán tính càng lớn thì lực chém càng lớn.

Lướt hay gọi là cắt, đây là dạng tấn công không quán tính. Tấn công không quán tính chính là không có đà từ trước như là đâm hay chém. Đâm hay chém đều phải vận lực từ ngoài đánh vào. Lướt thì lại có thể từ cắt từ cơ thể đối thủ cắt ra.

Đặc điểm của lướt này là công kích nông, đường kiếm linh động uyển chuyển, nhẹ nhàng lưu loát, phù hợp với những kiếm mảnh, mềm có đội đàn hồi tốt, đặc biệt là lưỡi kiếm phải vô cùng sắc bén. Khi luyện tập chủ yếu dùng lực cổ tay để điều khiển kết hợp với khả năng di chuyển linh động của cơ thể.

Chặn là dạng dùng kiếm phòng thủ, chặn này chính là phương pháp vận kiếm xung quanh bên ngoài cơ thể. Kiếm phải đi được đến mọi điểm bên ngoài cơ thể để phòng thủ. Yêu cầu tốc độ dụng kiếm phải nhanh, phản xạ tốt, lực dụng kiếm phải đủ mạnh để đánh bật công kích của đối thủ ra. Thích hợp với đoản kiếm, có độ cứng rắn cao. Khi luyện tập cần phối hợp toàn bộ cơ thể cùng kiếm để đạt khả năng phòng thủ hiệu quả nhất.

https://thuviensach.vn

Lại nói thì "chặn" chính là kỹ năng khó nhất của kiếm đạo mà không phải ai cũng có thể luyện thành!

Khi đã hiểu qua về các kỹ năng sử dụng kiếm và các yêu cầu với kiếm, Liễu Thiên mới bắt đầu nghĩ đến việc luyện kiếm.

Lúc này, Liễu Thiên nhìn lại thanh kiếm của mình thầm đánh giá rồi lại lắc đầu mỉm cười.

Đối với hắn thì mấy cái yêu cầu với kiếm kia chỉ là gợi ý mà thôi. Một người dùng một thanh kếm mềm nhưng có nguyên thần cực mạnh cũng có thể đâm thủng cả sắt thép. Một người cầm kiếm nhẹ cũng có thể trẻ đôi một quả núi.

Những gợi ý về kiếm này là muốn giúp người luyện đạt hiệu quả cao nhất mà thôi. Còn thực chất thì cứ có một thanh kiếm quen tay thì đều có thể vận dụng được bốn kỹ năng.

"Phải biết điểm mạnh yếu của kiếm mà luyện tập như vậy là đủ rồi!" Liễu Thiên lẩm bẩm.

Nghỉ ngơi tầm mười phút, Liễu Thiên lại đứng dậy cầm kiếm luyện luôn dưới tán cây này.

Đầu tiên là học chém, hắn cầm kiếm bằng cả hai tay giơ lên đỉnh đầu, hai thì một trước một sau, trọng tâm hơi hạ xuống.

"Vút!" Liễu Thiên chém thẳng xuống, hắn muốn chém thẳng đứng trước rồi sau đó mới luyện các phương khác.

Vút Vút…

Liễu Thiên chém hơn hai mươi nhát liền dừng lại, hắn nhìn vào kiếm lắc đầu lẩm bẩm: "Chém hai mươi lăm nhát mà chỉ có hai nhát là có âm thanh

https://thuviensach.vn

nhỏ nhất, xem ra mình chém vẫn chưa đúng. Phương kiếm di chuyển vẫn chưa chuẩn nên khi di chuyển vẫn còn nhiều lực cản."

Hắn hai tay cầm kiếm chỉ thẳng ra trước, hắn nhìn theo lưỡi kiếm rồi rất nhanh đưa lên bổ ra.

Liên tục ba kiếm, Liễu Thiên thầm gật đầu: "Muốn chém có hiệu quả thì lưỡi kiếm luôn phải nằm cùng phương với phương chém. Chỉ có vậy mới có lực cản ít nhất, đồng thời tiết diện tiếp xúc với lớp phòng thủ của đối phương cũng là ít nhất, đồng nghĩa với việc sát thương cao nhất."

Liễu Thiên lại chém ra mười mấy kiếm rồi nghỉ một nhịp rồi lại chém. Hắn cứ tiếp tục luyện kiếm hăng say không biết thời gian, thậm trí hắn còn không cảm thấy cơ bắp đang nhức mỏi nữa.

Cứ thế những ngày tiếp theo Liễu Thiên sáng vẫn cùng đám người Hà Minh đi học, tầm buổi hắn tập kiếm, chiều tập thể lực quyền pháp cùng luyện kiếm, tối đến lại tu luyện nguyên thần. Có điều thời gian tu luyện nguyên thần từ hai canh giờ đã tăng lên thành ba. Hắn muốn dùng tất cả thời gian của mình để tu luyện, chơi bời du ngoạn tính sau.

So với đám bạn học khác thì hắn khắc khổ hơn nhiều, hắn bỏ qua rất nhiều hoạt động vui chơi, hắn chỉ tập trung vào tu luyện mà thôi.

….

Một tháng chẳng mấy mà trôi qua, giờ đã sang đông nhưng ở đây thì tiết trời vẫn ấm áp. Ánh nắng đã không gay gắt nữa, mây trên trời cũng nhiều hơn, gió cũng đổi hướng, chim di cư từ vùng khác đang bay về các vùng của Nhất Xuân quốc.

Chiều muộn, mặt trời ngả về tây, ánh nắng mờ nhạt mang theo chút ấm áp. Liễu Thiên nằm dưới tán cây nhìn lên bầu trời. Ánh mắt hắn xa xăm cộng thêm chút mơ hồ như đang hồi tưởng và mơ mộng về điều gì đó.

https://thuviensach.vn

Mà nhìn lại bề ngoài của Liễu Thiên giờ đã khác một tháng trước nhiều. Cơ thể đã cao hơn một chút, đen đi rất nhiều, tóc tai cũng lởm chởm, đây là dấu hiệu của tự cắt lấy. Cơ bắp cũng phát triển hơn trước một chút, người đã có da có thịt. Lúc này, hắn mặc một cái áo mỏng, hai ống tay áo đã bị rỡ ra, cổ áo cũng bị cắt gọn hở ra cả một phần ngực. Hắn cũng mặc một cái quần cắn ngắn đến đầu gối, chân đi một kiểu tông bằng rơm có đế cứng.

Không biết hắn làm thế nào để có được bộ trang phục này nhưng nói là tông môn phát cho thì chắc chắn không phải.

Ngoại hình phải nói thay đổi lớn khiến Liễu Thiên nhìn khác đi rất nhiều. Mà một tháng qua không chỉ có ngoại hình mà việc tu luyện của Liễu Thiên giờ đã có chút thu hoạch. Tu vi tăng tiến tạm ổn, nguyên thần trong đan điền đã được hơn ba thành, với tiến độ này thì hai tháng nữa hắn sẽ đột phá lên đệ tứ trọng.

Bí tịch thì hắn tu luyện cũng có chút kết quả, Nhạn Hành một lần bay cũng có thể xa được gần mười mét, tư thế cũng đã dần hình thành. Lưu Thủy bộ hắn cũng vào khu rừng nhỏ luyện qua vài lần, di chuyển cũng thay đổi một chút. Chỉ có Tam Bộ Di thì hắn vẫn chưa thực sự bắt đầu. Nó là bí tịch Di biến, gồm các kết mạch xúc áp nguyên thần, những thứ này phải tìm hiểu từ từ và phải chờ trưởng lão giảng giải vấn đề này đã.

Trong tất cả thì tiến bộ nhiều nhất vẫn cứ là thể lực và kiếm thuật.

Hắn sau một tháng liên tục khổ luyện giờ đứng tấn một hai canh giờ cũng không thành vấn đề, sức lực của toàn cơ thể tăng lên rất nhiều, nhất là lực tay đã đạt đến năm mươi cân.

Trong bốn kỹ năng dùng kiếm hắn đã tập luyện khá thuần thục hai dạng là đâm và chém, hai loại kia thì khó hơn và cần nhiều thời gian hơn.

Lôi phá kiếm pháp, Liễu Thiên vẫn chưa luyện, nhưng hắn đã nghiên cứu rất kỹ rồi, mọi ưu nhược điểm đều phân tích tường tận. Giờ đây hắn chỉ

https://thuviensach.vn

chờ cho căn cơ đủ là có thể bắt đầu tu luyện.

Nói chung những tiến bộ này không tính là nhiều nhưng đặt vào khoảng thời gian một tháng thì đây là sự tiến triển không hề nhỏ.

Mà trong một tháng qua, không chỉ Liễu Thiên phấn đấu mà tất cả mọi người đều đang phấn đấu, trong đó có cả Hà Minh và Tằng Nhất.

Tuy cả ba lâu không nói chuyện nhưng Liễu Thiên cũng biết hai người này cũng có nhiều thay đổi trong tháng vừa rồi. Hà Minh tháng vừa rồi lại đụng độ với đám người Đông Vũ Nhật. Với sự chênh lệch về tu vi, đám người kia ngay tức khắc ăn một trận đòn tả tơi.

Tằng Nhất thì trong mấy ngày gần đây đang thu xếp mọi thứ chuẩn bị trùng kích lên Khai Minh cảnh. Hắn đang chuẩn bị mọi thứ như đan dược, dược liệu, linh thạch, tư liệu,… tất cả để xông phá cửa ải đầu tiền của dị giả.

Biết thông tin này, Liễu Thiên cũng mừng cho hắn, đồng thời cũng không tránh được lo lắng. Một cửa ải này vô cùng quan trọng trên con đường tu luyện. Cửa ải này tuy không quá khó để vượt qua nhưng lại mang tính quyết định. Nó là cánh cổng để trở thành một dị giả chính thức. Tiến vào nó càng sớm thì con đường phía sau càng rộng mở.

Thế nhưng lo lắng thì cũng không làm sao được, không chỉ Liễu Thiên, Hà Minh mà bất kỳ ai cũng không làm gì giúp được Tằng Nhất. Việc đột phá này phải tự thân vận động mà thôi. Còn việc cảnh giới cho Tằng Nhất đột phá cũng không cần hai người Liễu Thiên phải làm. Đột phá đại cảnh giới sẽ được đến một khu riêng biệt trong cung. Nơi đó được bố trí yên tĩnh nghiêm ngặt, chắc chắn sẽ không có vấn đề gì xảy ra.

Lại nói thì khi đột phá đại cảnh giới, đa phần mọi người trong tông môn dưới Hoành Không cảnh đều dùng U Minh đan. Đây là loại đan dược khiến cho người dùng rơi vào trạng thái vô thức, giác quan hoàn toàn tê liệt. Tinh

https://thuviensach.vn

thần đều tập trung vào thức hải, bên ngoài cơ thể sẽ không còn cảm nhận gì nữa. Người ngoài nhìn vào thì không khác gì đã chết vậy.

Trong trạng thái này mọi thứ xung quanh đều không thể tác động làm cho người dùng phân tâm được. Bên ngoài dù cháy nhà thì người này vẫn ngồi im không hề biết. Dùng U Minh Đan có lợi chính là quá trình đột phá sẽ không bị phân tâm mà dẫn đến tẩu hỏa nhập ma. Nhưng lúc này nếu không có người hộ pháp thì người khác sẽ lấy mạng của người dùng một cách dễ dàng mà không tốn một chút sức lực gì.

Trong tông môn dù có thù hận thì khi vào khu đột phá thì không đệ tử nào có thể xâm phạm được nên sử dụng U Minh Đan thì việc đột phá rất thuận lợi. Chính vì vậy với tư chất của Tằng Nhất thì Liễu Thiên tin hắn sẽ vượt qua.

Quay lại với những sự kiện một tháng qua thì còn một sự kiện nữa làm Liễu Thiên quan tâm là gần hai tháng sau khi kết thúc chương trình học ở Văn Đường, toàn thể tân ngoại môn đệ tử sẽ phải tham gia một đợt thám hiểm trong Vạn Mộc Lâm. Đây cũng như một buổi dã ngoại, cắm trại đi chơi cho khuây khỏa mà thôi, không có mấy yếu tố nguy hiểm. Nhưng điều này cũng làm Liễu Thiên thích thú, hắn cảm thấy tu luyện mãi tuy tăng tiến nhưng cũng phải đi chơi để lấy lại tinh thần để tiếp tục tu luyện. Cứ làm mãi một việc sẽ dẫn đến nhàm chán!

…

Nằm nghỉ một lúc mặt trời đã xuống núi, Liễu Thiên thu gọn đồ lại thành một bao lơn khoác lên lưng rồi bắt đầu chạy. Trong một tháng qua, ngày nào cũng vậy. cứ kết thúc buổi tập Liễu Thiên đều chạy một vòng của cái sân lớn này mới ra về.

Buổi tối đến, Tằng Nhất bất ngờ rủ hai người Liễu Thiên đi ăn tối để nói chuyện.

https://thuviensach.vn

“Ngươi chuẩn bị xong chưa?” Trong phòng ăn, Hà Minh hướng Tằng Nhất hỏi.

“Đủ rồi! Tối nay nghỉ ngơi ngày mai ta sẽ đi hỏi thăm mấy vị trưởng lão rồi bắt đầu đột phá! Lần này dù thành công hay thất bại thì cũng phải mấy ngày nữa mới gặp các ngươi!” Tằng Nhất vừa ăn vừa nói, trong ngữ điệu của hắn không hề có chút lo lắng nào cả.

Liễu Thiên biết giờ mà tỏ ra lo lắng càng làm cho Tằng Nhất áp lực, vì thế hắn mỉm cười nói: “Chúc ngươi đột phá thuận lợi, sau đó chúng ta sẽ ăn mừng!”

“Được! Chờ tin vui của ta!” Tằng Nhật gật đầu tự tin nói.

“Thế ngươi dạo này luyện tập thế nào mà càng ngày càng đen đi vậy?” Hà Minh lúc này lại nhìn Liễu Thiên tò mò hỏi.

Từ một tháng trước, hai người Hà Minh đã không luyện tập cùng Liễu Thiên nữa, bọn hắn đều đi đến khu huấn luyện đặc thù để luyện bí tịch. Chính vì vậy mà không biết Liễu Thiên luyện tập kiểu gì mà cứ mấy ngày bọn họ gặp một lần thì lại thấy Liễu Thiên đen đi một chút. Đến nay một tháng thì Liễu Thiên đã thành một tên da đen rồi!

Liễu Thiên nghe vậy cười cười rồi nói: “Thì cứ phơi nắng nên đen chứ có gì đâu!”

“Đen vậy chắc dạo này luyện tập chăm chỉ lắm?” Hà Minh nhìn lại Liễu Thiên một lượt tò mò hỏi.

“Ừm! Cũng chỉ là tăng thêm thời gian tu luyện mà thôi!” Liễu Thiên vừa ăn vừa nói!

“Cố lên! Ngươi chắc chắn sẽ đuổi kịp chúng ta!” Hà Minh gật đầu vỗ vào vai của Liễu Thiên một cái khích lệ.

https://thuviensach.vn

“Ừm!” Liễu Thiên gật đầu rồi lại tiếp tục ăn.

Tăng Nhất thì lại nhìn vào đống đồ ăn to đùng đang bị Liễu Thiên ăn lắc đầu nói: “Xem ra không chỉ có thời gian tăng lên mà cường độ cũng tăng không ít a!”

Liễu Thiên cười hì hì rồi chế diễu lại: “Ta thì là gì! Đâu như ngươi giờ đã đột phá lên Khai Minh cảnh. Trong năm nay sẽ thành nội môn đệ tử rồi! Thật hâm mộ quá a!”

“Khai Minh cảnh thì dễ, nội môn đệ tử lại quá khó!” Tăng Nhật lắc đầu nói.

“Sao vậy, ta tưởng là tiến vào Khai Minh cảnh và hoàn thành chương trình học tập một năm thì sẽ thành nội môn đệ tử?” Liễu Thiên nhíu mày nói.

Hà Minh bên cạnh tỏ vẻ hiểu biết nói: “Muốn thành nội môn đệ tử có ba yếu tố. Đầu tiên chính như người nói đó là điều kiện. Thứ hai chính là khảo thí. Thứ ba là thử tâm. Vượt qua tất cả những thứ này mới thành nội môn đệ tử!”

“Mà khảo thí nghe nói rất khó, nếu không đủ bản lĩnh thì sẽ không thể nào vượt qua được. Khảo thí này không chỉ tu vi Khai Minh cảnh là có thể vượt qua đâu!”

Liễu Thiên suy nghĩ rồi liền hỏi: “Thế thử tâm là gì? Có phải là thử độ trung thành không?”

“Thử tâm cũng có thể coi là thử độ trung thành, nghe nói ở cửa ải này một người phải được kiểm tra danh tính huyết mạch rõ ràng! Cùng với đó phải được gia tộc đảm bảo một số điều khoản rồi cuối cùng là trả lời mấy câu hỏi gì đó ta cũng không rõ!” Hà Minh lại từ từ giải thích.

https://thuviensach.vn

“Như vậy phải đến khi đó mới biết được!” Liễu Thiên lẩm bẩm.

“Cái đó còn lo hơi xa! Thôi các ngươi ăn đi, ta phải về chuẩn bị chút kiến thức ngày mai đột phá!” Lúc này, Tằng Nhất ăn xong không nói nhiều nữa mà liền đứng dậy nói.

Cả hai người Liễu Thiên chỉ gật đầu một cái cũng không nói gì, cả hai đều biết mọi lời cần nói đã nói, bây giờ chỉ thầm chúc hắn thành công mà thôi.

Tằng Nhất đi khỏi, Liễu Thiên nhìn qua phòng ăn cũng đã gần hết người thì liên nói: “Ở cảnh giới của các ngươi, không biết mỗi lần tu luyện hệt một tiểu cảnh giới mất bao nhiêu thời gian?”

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 39: Đi Chơi.

Hà Minh nghe vậy liền suy tư một lúc rồi nói: “Ở cảnh giới Linh Cơ đệ tam trọng thì ta tầm năm sáu tháng là có thể đột phá! Nhưng nếu có linh dược, đan dược như bây giờ thì chắc chỉ mất ba tháng tháng mà thôi!”

“Xem ra cũng xấp xỉ như mình, có điều họ đã đi quá xa rồi!” Liễu Thiên nghe vậy thì gật đầu tự nhủ.

“Sao ngươi hỏi vậy để làm gì?” Hà Minh khi này lại hỏi.

“Không có gì, ta muốn so sánh tốc độ tu luyện giữa ta với mọi người!” Liễu Thiên lắc đầu đáp.

“Vậy người thấy thế nào?” Hà Minh tò mò hỏi.

“Những kẻ trời sinh dị bẩm thì ta không rõ nhưng so với những người thường thì tốc độ tu luyện của ta có phần nhỉnh hơn. Đây cũng không biết là do bản thân hay do tài nguyên trợ cấp nhiều hơn nữa?” Liễu Thiên suy tư một chút rồi từ từ nói.

“Tài nguyên chỉ một phần thôi, ngươi cứ cố gắng thì chắc chắn sẽ thành công!” Hà Minh mỉm cười khích lệ.

“Ừm!” Liễu Thiên cũng gật đầu rồi lại hỏi chút vấn đề vụ Hà Minh đánh nhau với mấy tên Đông Vũ Nhật. Hai người vừa đi vừa nói chuyện về đến phòng thì cũng tách ra ai về phòng đấy bắt đầu tu luyện.

https://thuviensach.vn

…

Ngày hôm sau, buổi sáng chỉ có hai người Liễu Thiên đi học. Môn học hôm nay chính là Nhân sinh huyệt đạo. Lớp học khá yên ắng, trên bục, một nữ trưởng lão đang giảng dạy. Mấy người Liễu Thiên khá tập trung nghe giảng nên thời gian trôi qua cũng rất nhanh.

Sau khi buổi học kết thúc, Liễu Thiên lại được giới thiệu thêm về mấy huyệt đạo. Những thứ này trợ giúp cho việc tu luyện sau này. Bởi vì mỗi huyệt đạo chính là điểm giao nhau giữa các lộ tuyến kinh mạch, hiểu rõ về chúng thì vận hành nguyên thần cũng dễ dàng hơn rất nhiều.

Hôm nay hắn được học về những huyệt đạo chủ yếu trên cánh tay như thương dương, hợp cốc, dương khê, thiên lịch, linh đạo, âm kích, thần môn,…tất cả các huyệt đạo này nằm trên các lộ tuyến kinh mạch của cánh tay, nó điều khiển sự hoạt động của cánh tay. Liễu Thiên đang luyện kiếm nên việc học được mấy huyệt đạo này đối với hắn lại càng có ích.

Học xong, Hà Minh cùng Liễu Thiên đi về, cả hai vừa đi vừa tán gẫu, Hà Minh nhìn quanh rồi liền nói: “Buổi hôm nay thật hay, khác hắn hôm qua học về tâm nghĩa đạo lí, ta nghe cả buổi mà đau hết cả đầu!”

Liễu Thiên mỉm cười nói: “Đôi khi mấy thứ nhân sinh đó lại quan trọng hơn cả kiến thức võ học khác đấy!”

“Ta thấy cái đó học cho qua chứ mấy ai thực hiện như vậy đâu, thế giới này kẻ mạnh luôn thắng, ta nghĩ vẫn nên chú trọng vào tu luyện gia tăng sức mạnh thì hơn!” Hà Minh phủ định suy nghĩ của Liễu Thiên.

"Mỗi người một cách nhìn nhận!" Liễu Thiên cũng không tranh luận nhiều, hắn không muốn áp đặt suy nghĩ của mình cho người khác.

"Giờ ta đến thư viện, ngươi có đi không?” Liễu Thiên lúc này lại hỏi.

https://thuviensach.vn

Hà Minh lắc đầu nói: “Những kiến thức ở đó ta đều đã biết một phần, giờ ta đi luyện Thiên Phi Ảnh đây!”

Thế là cả hai liền tách ra, Liễu Thiên hướng thư viện mà đi.

Bây giờ hắn rất ít khi đến thư viện, một tuần cũng chỉ có một hai ngày hắn đến thư viện mà thôi, hôm nay chính là một ngày trong đó.

“Đến rồi ư?” Liễu Thiên vừa đến thì gặp Hứa quản thư từ trong đi ra, lúc này Hứa Quản thư thấy Liễu Thiên thì tươi cười đầy thân thiết hỏi thăm.

“Vâng! Hứa đại ca cứ làm việc của mình đi. Ta đi đọc sách!” Liễu Thiên khẽ cúi đầu cung kính nói.

“Ừm! Ta có chút việc tý nữa nán lại chờ ta, ta có chút việc muốn nói!” Hứa Vĩnh Thiên gật đầu rồi căn dặn sau đó dường như rất vội quay người đi ra ngoài.

Liễu Thiên gật đầu nhìn theo Hứa Vĩnh Thiên rời khỏi thư viện rồi lại quay đầu đi vào trong. Trong chỗ của Hứa Vĩnh Thiên có một vị quản thư khác ngồi vào đó. Người này nhìn trẻ hơn Hứa Vĩnh Thiên mấy tuổi, dáng người gầy yếu hơn, gương mặt thì nhìn không được bắt mắt cho lắm.

Liễu Thiên đi qua cũng khẽ chào vị này một cái rồi đi vào trong. Lúc này, hắn bắt đầu chọn sách để đọc.

Cầm cuốn Kinh Vân ký, Liễu Thiên đi ra bàn ngồi xuống đọc. Đây là cuốn sách viết về những sự tích quanh vùng Kinh Vân lĩnh. Hắn dạo này hay nghiên cứu mấy cuốn ký bút về những vùng nổi tiếng trong thiên hạ.

Thời gian dần trôi qua, Liễu Thiên lật hết trang này đến trang khác, hắn từ từ đọc hết cuốn sách này.

https://thuviensach.vn

Chẳng mấy đã đến gần trưa, Liễu Thiên lúc này cũng đã đọc xong nhưng vì chờ Hứa Vĩnh Thiên nên chưa có về. Hắn ngồi đó lật lật mấy đoạn khó hiểu trong sách mà nghiền ngẫm.

Thêm một lúc nữa, khi thư viện đã không còn ai thì Hứa Vĩnh Thiên mới vội vã từ ngoài đi vào.

“Dạo này ít đến đọc sách vậy? Có việc bận à?” Hứa Vĩnh Thiên vừa đi lại vừa hỏi.

Liễu Thiên gấp sách lại mỉm cười lắc đầu nói: “Cũng không có gì bận, chẳng qua là tập trung vào tu luyện mà thôi!”

Hứa Vĩnh Thiên nhìn lại Liễu Thiên rồi lại gật gật tỏ vẻ hài lòng: “Ừm! Tích cực tu luyện mới là thượng sách, đọc sách cứ từ từ cũng được!”

Liễu Thiên gật đầu rồi để sách xuống nghi hoặc hỏi: “Đừng bảo là đại cả kêu ta ở lại chỉ có mấy câu hỏi thăm đó nha?”

Mấy tuần trước lúc Liễu Thiên hay đến đây đọc sách cứ xưng hô quản thư làm Hứa Vĩnh Thiên không thích nên bắt hắn gọi bằng đại ca. Vị đại ca này phải bằng tuổi phụ thân hắn nhưng hắn cũng không cảm thấy xa cách mà lại cảm thấy rất thân quen, dường như đây đúng là một đại ca chỉ hơn mình mấy tuổi thôi vậy.

“Lần này ta có vụ rất hay muốn rủ đệ đi cùng, không biết đệ có hứng thú không?” Hứa Vĩnh Thiên khi này khẽ hất cằm hỏi.

“Đi đâu, có vui không?” Liễu Thiên tò mò hỏi.

“Đi Văn Đài tại Xuân Đô, vui hay không thì phải đi mới biết, nhưng náo nhiệt phồn hoa là điều chắc chắn.” Hứa Vĩnh Thiên ung dung nói.

https://thuviensach.vn

“Xuân Đô, nơi đó cách đây hơn mười vạn dặm, cả đi cả về nhanh cũng mất một tháng. Như vậy xem ra đệ không đi được rồi, một tháng thời gian chơi bời là quá nhiều!”

Liễu Thiên lắc đầu tỏ vẻ tiếc nuối cùng bất đắc dĩ nói. Với hắn thì bỏ vài ngày ra chơi còn được chứ cả tháng thì không ổn.

“Haha!” Hứa Vĩnh Thiên cười rồi lại lắc đầu nói: “Đệ không cần phải lo lắng, cả đi lẫn về cùng thời gian ở đó chỉ có một tuần mà thôi, mà lần đi này vẫn có thể tu luyện được!”

“Sao lại nhanh vậy được?” Liễu Thiên tỏ vẻ không tin hỏi.

“Đệ đã nghe thấy truyền tống trận môn chưa?” Hứa Vĩnh Thiên tỏ vẻ đắc ý mỉm cười hỏi.

“Truyền tống trận? Cái đó chẳng phải cần thân phận cao cấp lắm mới được dùng sao? Mà mỗi lần dùng cũng tiêu hao rất nhiều linh thạch và công sức của người vận hành! Hai ta sao có thể được dùng truyền tống trận được?”

Liễu Thiên hỏi một hồi, đối với hắn thì việc đi bằng truyền tống trận môn là việc quá xa vời.

“Hai người chúng ta thì chắc chắn không được, nhưng hơn trăm quản thư của tông môn thì lại được!” Hữa Vĩnh Thiên liền giải thích.

Liễu Thiên nghĩ nghĩ rồi nói: “Vậy cũng đúng, đông người thì lại khác! Mà thôi không quan tâm nhiều nữa, dù sao đệ đang muốn đi chơi một chuyến, khi nào chúng ta khởi hành?”

Liễu Thiên đến đây đã lâu cũng cảm thấy việc tu luyện hàng ngày có chút nhàm chán và đơn điệu. Với hắn khi tu luyện thì tận dụng từng phút nhưng khi cần thì sẵn sàng nghỉ một vài ngày để làm điều mình thích. Hôm

https://thuviensach.vn

nay có cơ hội đi xa mở rộng tầm mắt thì hắn chắc chắn sẽ không bỏ qua. Mà theo lời Hứa Vĩnh Thiên thì chuyến đi này vẫn có thể tu luyện nên cũng không tính là quá bỏ bê tu luyện, chỉ là giám cường độ đi một chút mà thôi.

“Sáng mai, đệ hãy đến đây! Chúng ta xuất phát, nhớ mang theo ít vật dụng của bản thân!” Hứa Vĩnh Thiên dặn dò.

“Được! Lần này theo đại ca ra ngoài mở rộng tầm mắt một lần!” Liễu Thiên không hề quan tâm là Hứa Vĩnh Thiên đến Văn Đài làm gì mà chỉ liên tục hỏi về những thứ vui ở đó. Hai người cứ thế nói chuyện thêm một lúc nữa thì Liễu Thiên cáo từ vị đại ca này mà ra về chuẩn bị buổi chiều luyện tập.

…

Sáng sớm ngày hôm sau, Liễu Thiên đã chuẩn bị đồ đạc lên đường. Việc tu luyện tạm thời gác lại, hắn muốn thảnh thơi nghỉ ngơi, đồng thời cũng khám phá thế giới bên ngoài. Lại nói thì lần rời đi này Liễu Thiên cũng không nói rõ với hai tên kia, hắn chỉ để lại một mảnh giấy nhắn lại cho hai tên kia đỡ lo lắng thôi.

Lúc này, Liễu Thiên vai khoác một tay nải nhỏ, tay cầm kiếm, quần áo gọn gàng đi về phía thư viện. Mà giờ vẫn sớm nên Liễu Thiên theo những con đường đi đến Thư Viện thì chỉ gặp một vài đồng môn khác mà thôi..

Đến trước thư viện, Liễu Thiên đã thấy Hứa Vĩnh Thiên đứng trước cửa thư viện đang đợi hắn rồi thì liền đi lại thở dài than: “Cứ nghĩ là đến sớm chờ huynh ai ngờ lại đến sau!"

“Trước sau quan trọng sao! Thôi chúng ta đi ăn sáng, tiện thể nói cho đệ hiểu rõ hơn về chuyến đi lần này.” Hứa Vĩnh Thiên lắc lắc đầu nói rồi quay người rời đi.

https://thuviensach.vn

Liễu Thiên thấy vậy cũng rất nhanh theo Hứa Vĩnh Thiên, hai người đi đến phòng ăn của chấp sự.

Phòng ăn chấp sự nằm ở sau quảng trường và cạnh khu ở của chấp sự và võ đường. Phòng ăn này chỉ bằng một phần tư phòng ăn của đệ tử nhưng nó lại xa hoa lịch sự hơn nhiều.

Hai người Liễu Thiên ngồi xuống, gọi ra một ít đồ điểm tâm sáng bắt đầu ăn.

“Lần này là định kỳ năm năm một lần Kỳ Nhân các đến Văn Đài để thu thập và phân loại sách cùng những dạng tư liệu khác. Có tổng cộng hơn trăm quản thư tham gia, mỗi quản thư đều có thể mang theo một đệ tử để giúp trong quá trình làm việc.”

Hứa Vĩnh Thiên lúc này bắt đầu giải thích về chuyến đi này.

“Lần này chúng ta vừa đi vừa về mất hai ngày, làm việc tại đó năm ngày. Nhưng đệ yên tâm, đến đó đệ cũng không cần giúp ta, chỉ cần ban ngày tu luyện, đi tham quan, tối đến nếu rảnh thì ta sẽ dẫn đi chơi ăn uống!”

“Vậy thì tốt quá! Đa tạ Hứa đại ca! Chúng ta ăn nhanh rồi đi thôi!” Nghe vậy Liễu Thiên cảm ơn một tiếng rồi lại tỏ vẻ sốt ruột nói. Xem ra hắn rất hào hứng với chuyến đi này.

“Không cần vội, từ giờ đến trưa chúng ta tập trung tại Trung Dương thành là được!” Hứa Vĩnh Thiên thấy bộ dáng của Liễu Thiên vội vã liền lắc lắc đầu cười nói.

Hai người ăn sáng xong sau đó cùng nhau hướng cổng tông môn mà đi.

Từ cửa cung chữ càn, hai người ra khỏi đội mười hai. Theo những hành lang, đường nhỏ đường lớn khác nhau, hai người đi qua nhiều công trình của ngoại viện.

https://thuviensach.vn

Khi đi qua quảng trường ngoại viện, Liễu Thiên đứng đó nhìn một lúc. Lần trước hắn vào đây chưa hề đi qua quảng trường này.

Quảng trường này có chia làm bốn mảng, mỗi mảng được ốp bằng một màu đá khác nhau. Bốn mảng như bốn cánh hoa khổng lồ, trung tâm là một vùng tròn làm nhụy. Vùng trung tâm kia là một hoa viên lớn tầm một mẫu, hoa cỏ xanh mượt, có nhiều con đường nhỏ trong hoa viên nối vào trung tâm hoa viên, ở trung tâm nơi đó có một cái tượng đài lớn.

Tượng đài này cao tầm hai mươi mét, rộng hơn năm mét. Tượng này là tượng một trung niên đạo sĩ. Người trung niên này có gương mặt nhân hậu, đôi mắt có thần, bộ râu dài uốn lượn, tóc buộc cao, trên đầu đội một cái khôi nhìn rất tinh sảo. Trung niên mặc đạo bào tuy được điêu khắc bằng đá nhưng nhìn như đang tung bay phất phới kết hợp với dáng người uy nghiêm, ánh mắt xa xắm đã tạo lên một hình ảnh đầy khí chất phi phàm.

Lúc này, Liễu Thiên đang đứng phía ngoài hoa viên chăm chú nhìn tượng đại này.

Thấy Liễu Thiên nhìn mãi bức tượng kia không rời thì Hứa Vĩnh Thiên liền giới thiệu: “Đây chính là tượng của vị thủy tổ đại nhân sáng lập ra Kỳ Nhân các chúng ta!”

“Một trong thập tam thiên nhân!” Liễu Thiên nghe vậy thì liền lẩm bẩm.

“Ngài là người vô cùng tài ba, mọi lĩnh vực đều được ngài tu luyện đến đỉnh phong! Từ trước đến nay chưa có ai toàn tài như vậy. Chính vì thế được người đời sau tôn kính. Tượng đài này được đặt ở rất nhiều nơi trong tông môn. Đại quảng trường cũng có, ở đó lớn hơn đây mấy lần nữa!”

Hứa Vĩnh Thiên lại giới thiệu qua một lượt về tượng đài làm Liễu Thiên càng chìm vào suy nghĩ và hồi tưởng.

https://thuviensach.vn

“Thôi đi thôi!” Nói xong, Hứa Vĩnh Thiên liền quay người đi trước, Liễu Thiên thấy vậy cũng quay người chạy theo.

Hai người đi lướt qua mảng tây của quảng trường, hướng ra cổng của ngoại viện. Đường đi hai người cũng gặp khá nhiều người thế nhưng ngoại viện rộng lớn mọi người rất khó quen biết nhau. Tất cả đều chỉ làm việc của mình, hai người Liễu Thiên vừa đi vừa nói chuyện, chẳng mấy cũng ra cổng ngoại viện.

Ra đến cổng ngoại viện, Hứa Vĩnh Thiên liền nói: “À quên không nhắc đệ! Lần này đi đến Văn Đài cũng có rất nhiều đệ tử khác như đệ, vì thế tốt nhất không lên gây mất đoàn kết! Dù sao cũng là người của một tông môn đi ra ngoài, nếu xảy ra tranh đấu thì rất mất mặt!”

Hứa Vĩnh Thiên vẫn sợ Liễu Thiên tuổi trẻ khí thịnh, gặp những đệ tử khác lại đánh nhau nên nhắc nhở như vậy. Nhưng một điều Hứa Vĩnh Thiên không biết là Liễu Thiên quá hiểu việc sô sát không ý nghĩa này rồi. Trường hợp ở thư viện là do đám người kia đang bắt nạt Hà Minh lên mới đánh nhau như vậy chứ bình thường hắn chẳng muốn gây sự đánh nhau làm gì cho mệt.

Liễu Thiên liền cười chắp tay nói: “Tuân mệnh!”

“Đi thôi!” Hứa Vĩnh Thiên mỉm cười gật đầu nói.

Đi qua đại quảng trường, hai người hướng cổng Bắc mà đi. Lại nói thì với thân phận quan thư hay chấp sự thì việc rời tông cũng đơn gian hơn nhiều lần so với đám đệ tử. Mà Hứa Vĩnh Thiên lại có lệnh bài đặc sứ nên dù có dẫn theo Liễu Thiên thì vẫn dễ dàng đi qua mấy vòng kết giới cùng mấy đội kiểm tra phía ngoài.

Khi này thỉnh thoảng cũng thấy một số nhóm hai người một già một trẻ khác đang đi theo đường mòn trong núi đi ra phía cổng lớn. Xem ra đây cũng là những người đi đến Văn Đài lần này. Dù vậy hai người Liễu Thiên

https://thuviensach.vn

cũng không đi lại làm quen mà cứ thế đi như không hề thấy mấy nhóm người khác vậy!

Sau khi đi hết đoạn đường mấy cây số thì hai người cũng ra đến đại môn phía Bắc. Qua cổng, hai người hướng về Trung Dương Thành mà đi.

Đến gần chưa, khi đã qua nhiều trạm dịch và một số đội tuần tra, hai người đã đứng trước cổng Đông của Trung Dương thành. Cổng Đông do tiếp giáp với phạm giới cấm nên ngày thường như thế này rất ít người qua lại. Cổng thành ngoài một nhóm hai mấy người đứng gác thì không thấy ai ra vào cả.

Lúc này, Hứa Vĩnh Thiên sau khi đưa lệnh bài ra cho đám lính canh kiểm tra.

"Đi thôi!" Đám lính gác vừa đưa lệnh bài lại cho Hứa Vĩnh Thiên thì liền quay lại nói với Liễu Thiên rồi cất bước đi trước.

Liễu Thiên cũng không chậm chễ chạy theo, hai người xuyên qua đám lính gác tiến vào thành.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 40: Quản Thư Tụ Họp.

Đi vào thành, Liễu Thiên thấy tòa thành này tuy không đông đúc như hôm nhập tông nhưng cũng rất nhộn nhịp. Trên đường người người qua lại, các cửa hàng san sát, các loại biển hiệu đủ màu sắc kích thước. Liễu Thiên nhìn qua từng loại bảng hiệu của từng cửa hàng. Lần trước do đông đúc cùng với vội vàng nên không có thời gian nhìn ngắm kỹ những thứ này. Lần này hắn phải hảo hảo nhìn kỹ một lần tòa thành phồn hoa này.

"Ở đây còn có cả của hàng bán bí tịch nữa, binh khí cũng có, phía kia còn cả ngân hàng nữa!" Liễu Thiên vừa chỉ chỏ vừa nói.

Hứa Vĩnh Thiên liền giải thích: "Không phải ai cũng được vào Kỳ Nhân các để học được những thứ chính thống. Trên giang hồ rất nhiều người tự thân hành tẩu, mà những người này muốn có được những bí tịch võ học hay dị thuật thì đều phải đi mua. Mà bí tịch này cũng do tông môn phân phối bán ra, tất cả đều thuộc loại hạ giai mà thôi."

Liễu Thiên gật gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, hắn lại chỉ về hướng một căn nhà lớn mấy tầng phía trước hỏi: "Thế cái Thiên Động tiền trang kia là thế nào?"

"Tất cả những cửa hàng lớn đều thuộc quyền sở hữu của tông môn hết. Tiền trang cũng nằm trong đó, tiền trang này là nơi mọi ngươi có thể gửi tài sản của mình vào. Phải biết rằng hành tẩu giang hồ không biết khi nào gặp nạn? Vì vậy một số người đã chọn gửi đồ ở đây để nếu có gặp chuyện thì người thân cũng có thể lấy được!"

https://thuviensach.vn

Hứa Vĩnh Thiên lại giải thích.

“Mà cũng có một số trường hợp gia tộc có vật báu trí bảo mà sợ không giữ được thì cũng gửi vào đây. Phải biết muốn cướp tiền trang của một quốc tông là ngang với tự sát, chính vì vậy ở đây tuyệt đối an toàn. Là một trong những nơi đáng tin tưởng nhất của Nhất Xuân quốc.”

Liễu Thiên đi bên cạnh chăm chú nghe Hứa Vĩnh Thiên giải thích.

“Đồng thời gửi ở đây thì cũng phải theo quy củ lãi phí ở đây. Vấn đề lợi tức làm ăn, số liệu này ta cũng không rõ!”

Hai người vừa đi vừa nói chuyện một lúc thì dừng lại trước một tửu lâu có tên là Kim Phụng. Tửu lâu này cũng không lớn lắm, nhìn qua thì nó có ba tầng, diện tích mặt tiền cũng chỉ tầm năm sáu mét. Trang trí cũng bình thường không bắt mắt cho lắm.

“Đi chúng ta vào ăn cơm!” Hứa Vĩnh Thiên quay sang Liễu Thiên nói rồi rất nhanh quay người đi vào tửu lâu.

“Hai vị mời vào dùng cơm!”

Hai người vừa vào đến cửa thì tiểu nhị đã chạy ra đón tiếp.

Liễu Thiên theo sau Hứa Vĩnh Thiên, cả hai theo tiểu nhị đi thẳng lên tầng hai, tên tiểu nhị kia thì vừa dẫn đường vừa thao thao bất tuyệt giới thiệu về tửu lâu của hắn.

Lên lầu, Liễu Thiên nhìn quanh một lượt, tầng hai này rộng hơn năm mươi mét vuông ở đó có tầm mười bàn, có ba bàn đang có người ngồi.

Lúc này, hai người Liễu Thiên liền đi đến một bàn cạnh cửa sổ ngồi xuống.

https://thuviensach.vn

Hứa Vĩnh Thiên liền ném ra một nén bạc cho tên tiểu nhị rồi nói: “Thưởng cho ngươi. Giờ hãy đem cho ta ba món chính, ba món phụ, hai món tráng miệng, một đĩa hoa quả một vò Thanh Hương tửu! Còn là món gì thì người tự chọn, nhưng phải là những món ngon nhất đấy!”

“Vâng! Tiểu nhân đi kêu người làm ngay, đảm bảo tất cả đều là những món hảo hạng!” Tên tiêu nhị được thưởng tiền thì vẻ mặt vui vẻ, hắn ríu rít nói rồi quay người đi xuống.

Liễu Thiên thấy vậy thì tỏ vẻ ngại ngùng áy náy nói: “Lần này được đại ca dẫn đi chơi lại được ăn uống no nê như vậy, đệ thấy ngại quá!”

“Đệ nói vậy có ý gì?” Hứa Vĩnh Thiên tỏ vẻ không vui nói: “Đã gọi một tiếng đại ca thì còn phải câu lệ một bữa cơm ư? Nói vậy đệ vẫn xem ta là người ngoài rồi?”

“Ấy đệ không có ý đó!” Liễu Thiên xua xua tay, hắn thấy Hứa Vĩnh Thiên có vẻ nổi giận liền giải thích.

“Đệ cảm thấy huynh quá tốt với đệ mà thôi, chúng ta cũng chưa quen lâu mà.”

Liễu Thiên biết cơ hội lần này không phải ai cũng có được, không phải nói hắn cũng đoán được rằng trong một cung chỉ được một đệ tử đi mà thôi. Hắn được đi là đều nhờ vào sự ưu ái của Hứa Vĩnh Thiên. Mà hắn thấy được đối tốt liên tục mà không báo đáp được gì nên cảm thấy hơi áy náy.

Có một điều Liễu Thiên không biết là chuyến đi lần này chỉ có hơn trăm quản thư mà thôi nên không phải là cung nào cũng có quản thư được đi. Hứa Vĩnh Thiên cũng là quan thư có chút địa vị nên mới có suất này.

“Gặp sớm hay muộn, quen lâu hay mới đều không quan trọng. Chúng ta hợp nhau xem nhau như huynh đệ thì mọi thứ đều không đáng là gì!” Hứa Vĩnh Thiên lắc đầu nói.

https://thuviensach.vn

“Vâng!” Liễu Thiên cũng không nhiều lời nữa.

“Thanh Hương Tửu của hai vị khách quan đây. Đây là hai món nhắm trước, những thứ khác hai vị chờ thêm một lúc sẽ được mang lên ngay!”

Tên tiểu nhị đặt lên bàn một vò rượu đen nhánh, nếu ước lượng thì tầm có hai cân rượu bên trong. Tiếp đến hắn để hai đĩa đồ ăn, cùng bát đũa xuống bàn cung kính nói.

Liễu Thiên nhìn vào vò rượu rồi lại nhìn qua hai món nhậu kia.

Hai món này một là thịt khô xé nhỏ, tất cả các sớ thịt đều có một mầu nâu đỏ, sớ thịt tuy được xé nhỏ nhưng vẫn được sắp xếp có quy luật và trang trí đẹp mắt. Đĩa còn lại là mười con chim nhỏ tầm hai đầu ngón tay được quay vàng óng, xếp thành vòng quay tròn quanh đĩa. Ở giữa đĩa thịt chim còn được trang trí hoa quả rất nhìn vô cùng xinh động và ngon miệng.

Thấy Liễu Thiên nhìn chăm chút hai món này, tên tiểu nhị liền giới thiệu:

“Món thịt xé này chính là Thạch Ngưu Ti. Đây là thịt yêu thú cấp một Thạch Ngưu bắt được tại Nguyên Vĩnh sơn mạch. Món này được chế biến qua nhiều gai đoạn tinh xảo mà thành. Tất cả mười hai loại gia vị đều là thượng phẩm, khi chế biến đều dùng nguyên thần và nội lực để làm, đảm bảo mùi vị rất đặc biệt, ăn một lần là không thể quên. Đồng thời ăn cái này mà uống Thanh Hương tửu thì không còn gì để chê được!”

Liễu Thiên nghe vậy thôi mà bụng đã sôi lên, nhưng hắn vẫn cố nghe tên kia nói tiếp.

Tên tiểu nhị hướng món thịt chim nói: “Món này tên gọi là Ấu Xu Tụ Chân. Những con tiểu điểu này đều là yêu thú cấp một Xu Lan điểu. Đặc biệt là tất cả đều là tiểu điểu vừa mới nở đã bắt về chế biến. Cách chế biến cũng vô cung phức tạp…”

https://thuviensach.vn

“Thôi được rồi ngươi mang nốt những thứ còn lại lên đi!”

Hứa Vĩnh Thiên ngắt lời, xua tay nói.

Gã không muốn nghe tên này ba hoa nữa, dù sao cứ ăn ngon là được, hiểu về chúng cũng không có ích gì cả!

“Vậy khách quan tự nhiên!” Tên tiểu nhị kia cười nói rồi quay đi.

Hứa Vĩnh Thiên mở vò rượu ra ngửi một cái rồi hướng Liễu Thiên hếch mắt hỏi: “Uống không?”

Liễu Thiên nhìn vò rượu không nghĩ nhiều gật đầu nói: “Có!”

Hứa Vĩnh Thiên rót hai bát rồi nói:” Với ta thì đã là nam nhi sống trên đời mà không uống được rượu thì quả là một nỗi buồn lớn! Đệ như vậy rất hợp với ta!”

“Vậy đệ mời đại ca một chén!” Liễu Thiên mỉm cười cầm bát rượu lên nói.

“Uống!”

“À! Rượu này ngon thật, có điều hơi cay!” Cả hai cùng cạn rồi uống một hơi, Liễu Thiên uống xong để bát xuống hít một hơi cho đỡ cay nói.

“Haha! Rượu không cay thì sao phải rượu!” Hứa Vĩnh Thiên cười nói, gã cầm vò rượu lên định rót thì Liễu Thiên dật lấy nói:

“Để đệ châm tửu cho đại ca!”

“Được!” Hứa Vĩnh Thiên mỉm cười gật đầu đưa bát cho Liễu Thiên.

Thêm hai bát rượu, cả hai đều uống một hơi hết, rồi lại tiếp tục, vừa uống vừa nói chuyện phiếm. Liễu Thiên từ khi đến thế giới này hôm nay mới là

https://thuviensach.vn

bữa ăn uống thoải mái nhất. Những ngày trước tuy hắn được ăn thoải mái nhưng lại không được uống rượu, mà trong tông môn nói chuyện cũng không thoải mái như ở ngoài.

Cứ thế hai người vừa uống vừa ăn, mấy món ăn kia cũng dần được mang lên đầy đủ. Lần này thì không cần tên tiểu nhị nói gì cả hai người đã giật lấy đồ ăn mà ăn ngấu nghiến. Lúc này thật sự không còn tâm trí để nghe kể nữa, cả hai chỉ lo ăn uống và nói chuyện mà thôi.

Chè chén hơn nửa canh giờ, cả hai mới đứng dậy ra khỏi tửu lâu.

Hứa Vĩnh Thiên đi đằng trước, Liễu Thiên theo sau, cả hai hướng về khu bắc của Trung Dương Thành mà đi.

“Lạ nhỉ, uống nhiều vậy mà không thấy say, chỉ có cảm giác hơi nâng nâng dễ chịu mà thôi!” Liễu Thiên vừa đi vừa ngẫm nghĩ.

Trước đây hắn uống rượu tuy cũng nhiều nhưng uống tầm hơn nửa lít là say. Nhưng hôm nay hắn cùng Hứa Vĩnh Thiên uống hết hơn hai lít mà giờ không cảm thấy gì. Mà rượu ở đây cũng không nhẹ, nói đúng ra còn năng hơn cả rượu trước kia hắn uống.

“Chắc là do ở đây mình có nguyên thần, đồng thời ngày ngày tu luyện lên linh hồn và hệ thần kinh cũng mạnh hơn!” Liễu Thiên suy tư một lúc rồi tự đưa ra kết luận.

Hai người đi thêm nửa giờ nữa thì đã đến khu bắc của Trung Dương thành.

Trung Dương thành rộng lớn mấy trăm mẫu và được chia nam bốn khu là Đông Tây Nam Bắc, trong đó khu Bắc chính là nơi chỉ có người Kỳ Nhân các mới được đi vào. Ở đây có nhiều cơ quan hành chính của Kỳ Nhân các như Hình đường, Thành phủ, Lão các, Nghị điện,…

https://thuviensach.vn

Ở trung tâm khu Bắc này có một tổ hợp các tòa nhà nhìn rất rộng lớn đồ sộ nhưng không kém phần nguy nga lộng lẫy. Đây chính là tòa Chính điện – nơi tổ chức những sự kiến lớn của Kỳ Nhân Các tại Trung Dương thành. Chính điện này gồm cô số phòng ốc, hành lang dài ngắn lên đến hàng trăm, số người thường trực ở đây cũng không dưới mấy trăm người, trong đó đa phần là dị giả, một số ít là tỳ nữ và lao công. Khi này đi sâu vào trong một sảnh đường rộng lớn tại Chính điện thì thấy ở đó có hơn hai trăm người đang tụ tập, trong đó có già có trẻ, nam nữ đủ cả. Quần áo phục sức của những người này lại gồm nhiều màu sắc kiểu dáng khác nhau nhìn rất phong phú. Lúc này, những người ở đây ai nấy đều đang lao xao bàn tán làm quen với nhau tất cả tạo nên một không khí nhộn nhịp và ồn ào.

Khi này, tại một góc của đại điện này, hai người Hứa Vĩnh Thiên và Liễu Thiên cũng đang nhìn ngó những nhóm người xung quanh mà đánh giá.

Liễu Thiên thì lại để ý đếm đệ tử đồng lứa với mình.

Nhìn qua đám đệ tử xung quanh Liễu Thiên chỉ biết cười khổ. Trong đám này nam thì phong độ tiêu sái, nữ thì thanh cao, yêu kiều. Mà cả nam lẫn nữ kẻ nào kẻ đấy đều có vẻ mặt cao ngạo, khí chất hơn người. Nhìn qua thôi cũng biết là các bậc thiên kiêu đại khí. Đám này nếu không phải các bậc công tử tiểu thư của các gia tộc lớn thì cũng là đám thiên tài được tông môn coi trọng.

Nói vậy nhưng trong số đông đệ tử trong đại sảnh thì thỉnh thoảng cũng có một vài người như Liễu Thiên. Mặt mày bình thường không có gì đặc biệt, không có chút phong độ hay khí chất gì cả, nhìn thì ngơ ngơ ngác ngác như nông dân lên phố vậy!

Nhìn qua một lượt thì Liễu Thiên thấy ở góc đại điện phía xa, nơi đó có một nữ đệ tử tầm mười năm mười sáu đang ngồi. Nữ đệ tử này tóc dài buộc thòng ngang lưng, gương mặt thanh tú thuần khiết. Đôi mắt nâu thơ mộng xa xăm, hàng mi dài hút hồn, đôi môi đỏ mọng nước, nước ra trắng hồng

https://thuviensach.vn

mịn màng, cơ thể thì phập phồng gợi cảm. Đây quả nhiên là một mĩ nhân thế gian hiếm có.

Liễu Thiên từ xa xa nhìn lại không thể nhìn rõ vẻ đẹp này nhưng hắn thấy mọi người đều chú ý đến nàng liền quay sang hỏi Hứa Vĩnh Thiên.

“Đại ca, nàng là ai vậy?”

“Đó là công chúa của Nhất Xuân quốc, Minh Huyên công chúa, nàng là một trong những kỳ tài ngàn năm có một của tông môn. Lần này chắc theo đoàn mượn truyền tống trận để về thăm nhà!”

Hứa Vĩnh Thiên nhìn theo hướng nữ đệ tử kia giới thiệu.

“Công chúa mà phải mượn truyền tống trận ư?”

Liễu Thiên nghi hoặc hỏi. Theo hắn nghĩ thì công chúa thì tiền tài chắc chắn không thiếu vì thế có thể có nhiều biện pháp di chuyển khác mà không phải đi nhờ.

“Hoàng gia cũng chỉ như một gia tộc lớn mà thôi, ngoài việc được hưởng một số đặc quyền nho nhỏ của hoàng tộc ra những thứ khác đều như bình thường. Ở đây Kỳ Nhân các mới là nơi nắm quyền! Vậy nên dù có là công chúa thì cũng không thể một mình dùng truyền tống trận được mà phải đại lượng linh thạch mới có được một suất dùng truyền tống trần này.”

Hứa Vĩnh Thiên giải thích.

“Vẫn phải mất phí! Đặc quyền hoàng tộc? Nó gồm những quyền gì?” Liễu Thiên lẩm bẩm rồi lại hỏi.

Hứa Vĩnh Thiên hồi tưởng lại rồi nói: “Thứ nhất là được mọi người dân tôn trọng kính ngưỡng nhưng vua chúa hoàng tộc bình thường. Thứ hai là không phải đóng thuế cho Kỳ Nhân các. Thứ ba là được sự bảo vệ tuyệt đối

https://thuviensach.vn

của Kỳ Nhân các. Còn một số đặc quyền nho nhỏ nữa, nói chung là đệ tử của hoàng tộc vào Kỳ Nhân các cũng như đệ tử bình thường. Nếu hơn thì chỉ hơn về chút trợ cấp hàng tháng mà thôi!"

"Hoàng tộc quả nhiên không có thực quyền trong giới dị giả!" Nghe vậy Liễu Thiên liền đưa ra một câu kết luận.

"Ừm! Ở đây quyền lực không được đặt vào tay một người hay một gia tộc! Chỉ có vậy thiên hạ mới thái bình được!" Hứa Vĩnh Thiên ánh mắt mơ hồ nghĩ gì đó nói.

Đang nhiên lúc này phía trên khán đài cuối đại sảnh có một đám người đi ra, trong đó có nam có nữ, tất cả đều mặc một thân trường bào hắc bạch nhị sắc, nhìn qua thì không khác đồng phục của trưởng lão trong Kỳ Nhân các là bao. Người dẫn đầu đám người vừa đi ra là một trung niên ngoài bốn mươi, gã có dáng ngươi cao lớn, mắt to mày dậm, miệng lớn mũi cao, có bộ râu mảnh dài hơn gang tay đang phất phơ dưới cằm. Phía sau trung niên này là hơn mười người nữa, trong đó ai đấy đều tỏ vẻ phong phạm khí chất phi thường còn tu vi thì khó ai trong đám quản thư có thể nhìn ra được.

Lúc này, hơn mười người từ từ xuất hiện khiến cả gian đại sảnh trở lên yên ắng, mọi người dù đang làm gì cũng đều đình chỉ mà nhìn về phía cuối đại sảnh nơi mười mấy người kia đứng.

"Các vị đã đợi lâu rồi, chúng ta bắt đầu thôi!" Lúc này, trung niên đi đầu dừng lại thì đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi ôn tồn nói.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 41: Huyền Vực.

Chỉ một câu ngắn gọn nhưng có vẻ rất đủ nghĩa. Mọi người nghe thấy đều lục tục đứng dậy chỉnh sửa lại quần áo chuẩn bị kỹ càng lại mọi thứ. Tất cả đều biết đã đến giờ khởi hành!

Hai người Liễu Thiên cũng tập trung nhìn về hướng mấy người vừa đến kia.

“Mọi người xếp hàng chỉnh tề, hai người một hàng đi vào kết giới, tất cả không được lộn xộn, kẻ nào làm trái sẽ chết đó!” Người trung niên cao lớn kia dùng ánh mắt nghiêm nghị ôn tồn nói.

Toàn trường đều trở lên khẩn trương, nhất là đám đệ tử thì càng hồi hộp chờ đợi.

Lúc này, vị trung niên đại hán kia liền quay lại gật đầu với mười hai người sau gã.

Ngay tức khắc, mười ba người đồng loạt quay mặt về phía bức tường lớn đầy họa tiết hoa văn trang trí của tòa nhà này.

Khi này, gã trung niên đại hán kia đưa tay phải lên đỉnh đầu, không biết đã làm trò gì mà bỗng nhiên từ tay phải của gã một luồng sáng phóng ra chiếu sáng cả cái đại điện lớn này. Mọi người đang đứng nhìn cũng không kìm được mà nhắm mắt lại.

https://thuviensach.vn

Luồng sáng đó rất nhanh biến mất, thay vào đó ở bức tường trước mặt của đại hán kia xuất hiện một lớp xương mù mở ảo che đi một mảng lớn của bức tường. Đây là một lớp xương mù trắng đục, có chỗ vân xanh, nó rộng tầm mười mét, cao hơn ba mét, tạo thành một mảng tường như đại môn trước mặt mười ba người trung niên kia.

Khi mọi người đang tập trung nhìn lớp xương mù này, bỗng nhiên lại thấy vị đại hán dẫn đầu kia hai tay kết ấn liên tục.

Theo kết ấn, cánh tay phải của gã xuất hiện một lớp hào quang màu vàng, trên cánh tay hoàng sắc này dần dần ánh lên những vòng tròn bên trong chứa những văn tự loằng ngoằng đang lưu động. Những vòng tròn văn tự loằng ngoằng này mỗi ngày một sáng hơn, chúng dần dần di chuyển về năm đầu ngón tay của gã trung niên đại hán kia rồi chúng tạo thành một đồ án gồm năm vòng tròn lòng vào nhau. Đồ án này lưu động trước năm đầu ngón tay của trung niên kia và kích thước thì mỗi lúc một lớn hơn.

Điều đặc biệt là khi nhìn lại thì thấy không chỉ trung niên đại hán kia mà toàn thể mười hai người còn lại cũng làm tương tự. Tất cả mọi người đều có ngũ chảo hoàng sắc ấn đồ đang lưu động và dần mở rộng trước mặt.

“Ấn Thiên Dẫn!”

Khi này, gã trung niên đại hán kia kêu một tiếng rồi đẩy tay có ngũ chảo ấn đồ vào trong đám xương mù. Khi đó mười hai người còn lại cũng đồng loạt làm theo.

Ngay khi mười ba người này đưa tay vào thì lớp sương mù biến mất, tại chỗ sương mù biến mất xuất hiện một mảnh tường lớn được làm từ kim loại, mà để ý kỹ thì hình như đây là hai cánh cửa của một đại môn đang đóng chặt. Cửa này cao hơn hai mươi trượng, rộng hơn mười trượng, trên cánh cửa đang kép kín này có trang trí nhiều hoa văn hình thù nhìn vừa lộng lẫy vừa uy nghiêm.

https://thuviensach.vn

Ở giữa hai cánh cửa này có một hình thái cực đồ trấn giữ như đính chúng lại với nhau. Phía trên thái cực đồ là một đám tử vân, dưới là hình hắc hỏa, đối diện bốn góc phân biệt bốn con thần thú không nhìn rõ chủng loại thủ hộ. Ngoài viền của địa môn được bao bọc bằng những tầng văn tự cổ nhìn rất uy nghiêm. Không chỉ những thứ đó mà ở phần còn lại của đại môn đều có hoa văn tinh sảo khó nhận ra đó là cái gì.

Khi này để ý kỹ thì, quang văn đồ án tại năm ngón tay của mười ba người kia đều đặt lên đại môn. Khi này quang vặn đồ án tiếp giáp với đại môn vẫn chưa sinh ra phản ứng gì cả.

“Khai!”

Nhưng đúng lúc này, mười ba người cùng nói rồi ngũ chảo trên đại môn đồng loạt xoay về bên phải.

Theo ngũ chảo của mỗi người, quang đồ ấn từ đầu ngón tay tiến vào đại môn này. Trên đại môn các hình ấn đồ quang văn kia dần xuất hiện, cứ năm cái một chỗ dần tản ra. Hơn bảy mươi tiểu ấn đồ lưu động di chuyển vào từng điểm nhấn hoa văn trên Đại Môn.

Khi tất cả đã đi vào đúng chỗ, trên đại môn bất ngờ xuất hiện một đồ án lớn, trên đồ án có nhiều dòng chữ đang tỏa ra lưu quang sáng trói, những chữ này lưu chuyển vòng tròn trong đại môn theo chiều kim đồng hồ rồi dần dần bao quanh thái cực đồ giữa Đại môn này.

Sau mấy vòng di chuyển đại đồ tiến nhập vào thái cực đồ. Kim quang văn tự cũng tiến nhập vào thái cực đồ rồi biến mất không thấy tăm hơi.

Lúc này một màn biến dị xuất hiện.

“Tạch! Tạch!...”Chỉ thấy đồ án kia vừa tiến vào thái cực đồ liền làm cho âm dương đồ chuyển động, hai phần âm và dương liên tục quay tròn, hai điểm cực âm và cực dương liền biến đổi cho nhau.

https://thuviensach.vn

Trước kia điểm đen(cực âm) nằm tại phần trắng (dương cực thịnh), điểm trắng (cực dương) nằm ở phần đen (phần âm cực thịnh). Như vậy sẽ tạo lên thế cân bằng, trong âm có dương, trong dương có âm. Hai bên tự kìm hãm lẫn nhau nhưng bây giờ lại khác.

Giờ đây điểm cực âm lại đi về bên âm thịnh, điểm cực dương đi về bên dương thịnh. Thái cực đồ chia là hai mảng trắng đen rõ ràng.

Đúng lúc cực âm quy âm, cực dương quy dương này! Đại môn bỗng chuyển động.

Tử vân trên đỉnh Đại môn bỗng chia làm hai đám bay sang hai bên. Hắc hỏa từ một đám lớn bỗng nhỏ đi rồi lại cháy lan sang hai bên. Tứ thú thủ hộ bốn góc cũng chuyển động.

Trước đây cả bốn con đều hướng đầu về trung tâm thái cực đồ thì giờ lại di chuyển ngược lại đi ra phía ngoài đại môn rồi hai con trên dưới đổi chỗ cho nhau.

Hoa văn cầu kỳ tinh xảo xung quanh đại môn kia cũng lay động, dịch chuyển liên tục theo nhiều phương hướng không theo một kiểu quy luật nào cả.

Trước một màn đặc sắc này, Liễu Thiên chỉ biết lặng im đứng nhìn mà thôi!

Mọi người ở đây cũng đều như Liễu Thiên ai đấy im lặng xem sự biến hóa này. Ngay cả những người đã được nhìn thấy đại môn này nhiều lần cũng không kìm được vẻ thất thố ngưỡng vọng mà quan sát.

Những dịch chuyển trên đại môn nhanh chóng kết thúc, lúc này hai nửa của thái cực đồ bỗng nhiên tách ra, theo đó đại môn cũng bị chia làm hai tách dần về hai hướng. Thay vì kiểu mở ra vào thì đại môn dần bị kéo sang

https://thuviensach.vn

hai bên như cửa xếp và phần bị kéo sang hai bên dần tiến nhập vào hư không và biến mất hoàn toàn.

Khi này, từ khe hở của đại môn này một luồng ánh sáng trắng chiếu ra làm cho mọi người đều phải nheo mắt nhìn, tất cả đều cố nhìn nhưng không ai có thể nhìn qua lớp sáng đó để xem có thứ gì bên kia cánh cửa.

Luồng sáng đó mỗi ngày một rộng, cũng chính là đại môn mỗi ngày một mở rộng hơn trước.

Sau vài hơi thở, trước mặt mọi người ra xuất hiện một khoảng trắng xóa đầy ánh sáng, khoảng trắng này rộng đúng bằng hai cánh cửa lớn của đại môn vừa rồi. Vì nơi đại môn kia bỗng biến thành một khoảng trống lớn đầy ánh sáng nên mọi người đều nhìn vào đó nhưng vì nơi đó quá sáng nên không ai nhìn ra được gì.

Thế rồi đa phân đều bỏ qua không nhìn đại môn nữa mà tập trung nhìn về vị trung niên đại hán dẫn đội kia xem tiếp theo gã sử dụng thủ pháp gì?

“Vào thôi!” Thế nhưng khiến đa phần những người lần đầu đi truyền tống trận ở đây ngạc nhiên là lúc này vị trung niên đại hán đứng đầu kia không hề làm gì nữa, gã thu hai tay để sau lưng nói một câu rồi thong dong cất bước đi vào phía trong màn sáng. Ngay sau đó, theo sau gã mười hai người còn lại sếp thành hai hai cũng từ từ đi theo, tất cả biến mất trong màn sáng trắng kia.

Những trưởng lão cùng quản thư đứng đầu ở dưới thấy vậy cũng lần lượt chỉnh đốn lại hàng ngũ trấn an mấy thiếu niên thiếu nữ đi cùng rồi từ từ tiến lên đi vào trong đại môn kia. Tất cả đều rất thành thục không hề một chút dán đoạn.

Thế là cứ hai người một đi lên, hơn hai trăm người tạo thành một đoàn người khá dài nối đuôi nhau đi vào trong đại môn trắng xóa kia.

https://thuviensach.vn

Hai người Liễu Thiên đứng gần cuối, Liễu Thiên nhìn những người phía trước lần lượt đi vào thì bỗng cảm thấy có chút khẩn trương và hồi hộp.

“Bình tĩnh! Cứ coi như một cánh cửa bình thường là được!”

Hứa Vĩnh Thiên thấy Liễu Thiên có vẻ hồi hộp thì khẽ vỗ vai Liễu Thiên một cái nói.

Liễu Thiên khẽ gật đầu, hắn lại nhìn lên những đệ tử khác đi vào trước. Những người này cũng không hề tỏ vẻ sợ hãi hay lo lắng gì cả, tất cả dường như đã đi qua truyền tống trận rồi. “Họ không sợ thì sao mình phải sợ!” Liễu Thiên tự nhủ rồi vẻ mặt trở lên tự tin hơn trước nhiều.

Nhìn đoàn người di chuyển cứ tưởng lâu nhưng thực chất lại rất nhanh, chỉ tầm năm phút đã đến lượt hai người Liễu Thiên đi vào đại môn kia, lúc này cả hai chỉ còn các đại môn chưa đến hai mét. Lúc này, Liễu Thiên phải nheo hết mắt lại vì quá sáng.

Ngay khi này, hai người đi phía trước tiến vào đại môn rồi biến mất sau màn sáng thì Hứa Vĩnh Thiên gương mặt không chút biểu cảm đi lên bước vào trong luồng sáng kia. Liễu Thiên thấy vậy cũng không do dự bước theo vào.

Xuyên qua lớp sáng đó bước vào bên trong, Liễu Thiên cảm tưởng như mình đang đi vào một nơi đầy ánh sáng vậy. Mọi thứ đều không có gì ngoài một màu trắng!

Bước vài bước khi cảm giác trói mắt qua đi thì Liễu Thiên mới từ từ mở mắt ra.

Lúc này đôi mắt hắn mở lớn nhưng đầy vẻ ngạc nhiên!

Trước mắt Liễu Thiên là một bầu trời trong xanh mây trắng trên cao nhè nhẹ trôi, ánh dương trên cao...

https://thuviensach.vn

"Qua rồi sao? Chỉ vài bước đã đi sang một vùng không gian khác ư? Cứ nghĩ đi qua không gian thì sẽ phải tiến vào một vùng vặn vẹo không gian, sau đó có thể bị quay tròn rồi đẩy ra đầu bên kia. Không thì ít ra cũng phải có chút khổ cực, khó chịu hoặc huyền ảo gì đó? Thật không ngờ bước một cái là đã qua rồi, tất cả đều quá đơn giản." Liễu Thiên tự hỏi rồi lại tỏ vẻ khó tin nhìn quanh nơi mình đang đứng.

Nhìn lại thì hắn đang đứng trên một quảng trưởng rộng lớn một màu đá xanh. Mà nhìn bao quát một lượt thì quảng trường này trên một đỉnh núi khá cao, đỉnh núi này đã bị gọt bằng để xây lên quảng trường này, xung quanh quảng trường cũng không hề có công trình gì khác nên Liễu Thiên tuy đứng ở trung tâm quảng trường nhưng vẫn có thể thoải mái nhìn ra xa.

Khi này đứng trên quảng trường cao nhìn ra tít xa những cảnh vật xung quanh đều đập vào mắt Liễu Thiên.

Rừng núi, sông hồ, các còn đường, đồng bằng phía xa, bầu trời trong xanh, nắng vàng nhàn nhạt, phía chân trời những đám mây trắng như bông đang nhẹ nhàng di chuyển. Lại nói nhìn hết một dải thì không hề thấy một ngôi nhà hay bóng người nào cả. Vừa rồi thấy quảng trường thì hắn chỉ hơi ngạc nhiên nhưng đến lúc này khi thấy tất cả những quang cảnh xung quanh rơi vào mắt của Liễu Thiên lại làm cho hắn ngạc nhiên không ngậm miệng lại được còn đầu thì lắc lắc liên tục tỏ vẻ không tin tưởng.

“Biết mà!” Hứa Vĩnh Thiên thấy bộ dạng của Liễu Thiên cũng không kìm được mà khẽ cười một cái nói.

“Sao vậy?” Liễu Thiên liền quay sang hỏi.

“Ngươi nghĩ là đã đến Văn Đài rồi sao?” Hứa Vĩnh Thiên vừa cười vừa hỏi.

Liễu Thiên nhìn lại một lượt liền lắc đầu nói: “Đây là đỉnh núi chắc không phải, như vậy làm sao xuống? Mà chúng ta lại phải đi bộ đến đó ư?”

https://thuviensach.vn

“Đúng vậy! Đây chỉ là vùng kết nối giữa hai điểm không gian mà thôi, nơi đây được gọi là Huyền Vực. Đây chính là không gian thứ ba, nó là nơi kết nối giữa hai vùng không gian khác nhau. Như vậy đệ cũng biết tiếp theo chúng ta làm gì rồi đấy.” Hứa Vĩnh Thiên liền gật đầu rồi từ từ giải thích rồi cũng không chậm chễ mà cất bước đi theo đoàn người đằng trước.

"Cái này hình như là điểm giao chuyển. Vậy..." Liễu Thiên lúc này như nhận ra gì đó vừa suy tư vừa nói rồi cũng chạy theo Hứa Vĩnh Thiên.

“Haha! Khá thông minh đó, đây chính là điểm kết nối giữa hai phiến không gian nơi chúng ta cần đến. Vì vậy chúng ta vượt qua không gian chính là mở một đại môn vào bên trong không gian thứ ba này, sau đó lại từ trong này mở đại môn đi ra phía cần đến.”

“Tại sao không thông luôn đến vùng cần đến mà còn phải đi qua đây?” Liễu Thiên ngạc nhiên hỏi.

“Vượt không gian này chính là dùng lực lượng cực mạnh để bẻ vỡ không gian đi vào trong quảng tối tăm vô định rồi mới đi ra vùng không gian khác. Quá trình vượt qua không gian kiểu này sẽ vô cùng tốn kém đồng thời cũng làm cho những người yếu dễ bị nghiền nát ý thức trong qua trình di chuyển.

“Đồng thời khoảng tối giữa mỗi vùng không gian có rất nhiều biến động, nó rất thất thường và không ổn đinh, nhiều trường hợp di chuyển qua không gian đã bị phong bạo hư không nghiền nát hoặc đưa đến một nơi vô định. Một điểm nữa là kiểu tạo khe nứt này cũng không thể một lần mà mang theo nhiều người được, nó chỉ có tính tự phát và dùng cho những cao thủ tột đỉnh di chuyển nhanh chóng mà thôi.”

Đúng lúc hai người đang nói chuyện thì ở một đầu của quảng trường một cánh cổng lớn lại được mở ra. Lại là một thứ ánh sáng trắng từ trong đại

https://thuviensach.vn

môn chiếu ra quảng trường. Lúc này, đám người lại nối đuôi nhau đi qua đó.

Đoàn người lại xếp hai người một hàng đi lên, hai người Liễu Thiên lại vào hàng tiếp tục tiến lên phía trước.

Hứa Vĩnh Thiên vừa đi vuốt vuốt râu lại nói tiếp vấn đề vừa rồi.

“Mà nếu dùng không gian thứ ba thì lại khác. Không gian thứ ba này là do các vị đại năng “Tiên Thiên giả” tạo lên và xây dựng nó như một thế giới thực thể. Nó có thể kết nối với những vùng khác nhau mà người tạo ra nó muốn. Nơi đây thành nơi giao nhau giữa các vùng không gian khác. Điểm kết nối với không gian hai đầu chính là đại môn vừa rồi, có điều ta cũng không rõ là mở đại môn kia có bẻ gãy không gian hay là chỉ dùng trận pháp và một một số vật liệu đặc thù để xây dựng lên nữa! Cái này vượt ngoài tầm hiểu biết của ta!”

“Nói chung nơi đây rất huyền ảo, đệ muốn hiểu rõ thì mai kia ngươi kiếm một vị trưởng lão trong lĩnh vực từ từ nghiên cứu! Ta chỉ giới thiệu qua cho đệ biệt thôi!” Hứa Vĩnh Thiên tỏ vẻ bất đắc dĩ nói.

“Huynh cứ nói sơ qua cũng được!” Liễu Thiên liền đáp, hắn lúc này vừa đi vừa nghe cũng hiểu được một chút da lông của cái Huyền Vực này nên muốn nghe thêm chút nữa.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 42: Tiến Nhập Hoàng Cung.

Lúc này, thấy Liễu Thiên hứng thú thì Hứa Vĩnh Thiên không thể dừng lại mà vẫn tiếp tục giảng giải những gì gã biết.

"Do Huyền vực này được các vị đại năng bày bố nên khi di chuyển qua đây sẽ không gây ra những phản ứng phụ như khi đột phát không gian nữa. Việc mỗi người cần làm là đi qua hai cánh cửa và một đoạn quảng trường mà thôi! Nhưng cũng nói là Huyền Vực muốn tồn tại thì luôn phải gia cố bằng rất nhiều những trận pháp lớn, nên dù không sử dụng thì Huyên Vực vẫn luôn tiêu tốn một lượng linh thạch không nhỏ. Lại nói khi mở đại môn thì cũng tốn rất nhiều công sức và linh thạch nên không phải sự việc quan trọng thì Huyền Vực không hề được mở ra…"

Hai người vừa đi vừa nói chuyện một lúc thì cũng đến lượt mình đi vào cánh cổng tiếp theo để đi sang phía bên kia quảng trường.

Ở phía bên kia một cánh cổng lớn xuất hiện, những luồng sáng từ trong cánh cửa kia chiếu xuyên ra bên ngoài. Mà nếu có người chạy ra đằng sau cánh cổng nhìn thì không hề thấy sau cánh cửa này không hề có điểm tựa gì cả, nó như một cánh cửa độc lập giữa không trung vậy. Nếu bình thường không đi theo đoàn mà gặp cánh cửa kiểu này thì không thể nào biết được đầu bên kia là nơi nào nữa?

Phía trước hai người Liễu Thiên, mọi người đang theo hàng đi vào và biến mất trong màn sáng của đại môn.

https://thuviensach.vn

Thấy vậy, hai người Liễu Thiên cũng không dừng lại mà theo đoàn người từ từ đi đến trước đại môn.

Cũng giống lần trước, Liễu Thiên liền dừng một nhịp rồi cũng nhẹ nhàng bước qua đại môn đầy ánh sáng này.

Khi đi một đoạn thì cảm giác trói mắt rất nhanh biến mất, Liễu Thiên mở mắt nhìn ra quang cảnh phía trước.

Phía trước mặt Liễu Thiên lúc này là một cung điện lỗng lẫy uy nghi với cờ hoa rực rỡ, ánh sáng tran hòa bắt mắt. Nhìn quanh thì cung điện cực lớn với những cột nhà mấy người ôm, trần cao mười trượng, trên mái vòm nhiều hoa văn tinh xảo, khắp nơi là đèn nến, khăn lụa, giữa đường đi cũng được giải thám đỏ kéo dài ra tận cửa.

Mà lúc này, những người đi ra trước đều đã tập trung gọn về phía cuối của đại điện sang trọng này. Một nhóm khác gồm mười ba người dẫn đội thi pháp khai môn thì đứng ngay gần đại môn cách chỗ Liễu Thiên vừa ra mấy mét mà thôi, bên cạnh mười ba người còn có một nhóm người lạ ăn mặc trang trọng đang cung kinh tiếp đãi.

Hai người Liễu Thiên vừa đi ra ngoài, sau vài lần đảo mắt đánh giá thì cũng không giám đứng đây lâu mà từ từ đi về phía cuối đại điện mà tập trung cùng mọi người. Vừa đi vừa để ý thì Liễu Thiên thấy hai bên cung điện này còn có nhiều nhóm tỳ nữ cùng lính gác đang đứng nghiêm trang như chờ đợi điều gì đó?

“Đây là Hoàng cung?” Liễu Thiên đi thêm vài bước rồi nhìn lên mấy lá cờ nhỏ cùng mấy kệ nến lung linh bắt mắt thì không khỏi nghi hoặc lẩm bẩm.

“Đúng vậy! Đến rồi! Chúng ta cũng không nên làm bừa ở đây!” Hưa Vĩnh Thiên đi cạnh gật đầu đáp rồi lạ căn dặn.

https://thuviensach.vn

“Đại ca yên tâm!” Liễu Thiên tỏ vẻ chắc cú đáp, hai người theo thảm đỏ từ từ đi xuống cuối đại điện.

Hai người Liễu Thiên đi một lúc thì cũng đã nhập vào đoàn người, rồi như bao người khác, tất cả tập trung chờ đợi.

Chỉ vài phút sau thì mấy người cuối cùng cũng từ trong đại môn đi ra.

Lúc này đại môn lại được mười ba vị kia kết ấn thi pháp đóng lại, hai phiến đại môn đen sì với nhiều hoa văn hình khắc đồ án xuất hiên hai bên quang môn rồi từ từ di chuyển lại gần nhau. Rất nhanh hai phiến cửa này đã che kín luồng sáng nơi đại môn rồi các đồ án trên hai phiến cửa lớn lại vận động nhiều vòng sau đó khóa chặt lấy nhau. Lúc này một màn sương mù tran ra tạo thành một dải lớn trên không, nó che kín hai cánh cửa đen sì kia.

Chỉ vài nhịp thở, sương mù tan đi để lại một bức tường với nhiều họa tiết. Trên tường đó được trang trí mấy hoa văn cung đình hoàng tộc, một số hình ảnh thiếu nữ nhảy múa, tất cả tuy lộng lẫy nhưng không có gì đặc sắc, đây chỉ là một bức tường của hoàng cung mà thôi. Nó so với đại môn khi trước thì không có gì đáng xem cả.

“Đã đến Hoàng cung! Cũng không cần nghi lễ chào đón làm gì! Mọi người chắc cũng mệt rồi nên sẽ theo sắp xếp của Hoàng tộc, tất cả đi đến Hậu Viện nghỉ ngơi. Ngày mai chúng ta sẽ bắt đầu làm việc! Thân vương thấy thế nào?” Vị trung niên đại hán sau khi thi pháp sau liền hướng một nho sinh ăn mặc trang trọng đứng phía sau hỏi.

“Từ huynh sắp xếp thế nào thì tiểu đệ sẽ nghe theo như vậy!” Nho sinh kia liền gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

“Nói vậy sao được! Đây dù sao cũng là Hoàng cung, ta tuy ngang ngược nhưng cũng không thể làm chủ được!” Trung niên đại hán kia lắc đầu tỏ vẻ không cho là đúng nói.

https://thuviensach.vn

“Lão già này quả là ăn cướp còn la làng mà. Ngươi chưa gì đã chủ động phân phó lại mở mồm nói không tự làm chủ ư?” Nho sinh kia thầm mắng nhưng vẻ mặt lại tươi cười nói: “Từ huynh khách sáo làm gì, cứ theo sắp xếp của huynh, bây giờ mời Từ huynh đến tiểu viên thưởng thức chút chân tửu!”

“Haha! Được! Chúng ta đi!” Trung niên đại hán cười lớn gật đầu nói rồi không cần nho sinh kia dẫn đường hay mời mọc gì mà phất áo đi trước. Nho sinh kia thấy vậy có chút khó chịu nhưng vẻ mặt vẫn tươi cười với đám mười hai người phía sau.

Khi cả đám mười hai người rời đi thì Nho sinh kia thu lại nét cười quay ra căn dặn một tên tướng lĩnh đứng cạnh: “Trường Hùng, ngươi hãy chủ trì ở đây, nhớ phải chăm lo chu đáo cho đám khách này!”

“Trinh vương yên tâm, thuộc hạ sẽ không làm người thất vọng!” Tên kia liền chắp tay nói.

“Các vị thứ lỗi tại hạ không thể ở lại lâu! Mọi người xin cứ tự nhiên!” Nho sinh kia quay ra nói với đám quản thư trong đại điện rồi rất nhanh xoay người đi ra khỏi đại môn của đại điện này.

Đám quan thư có phần lao xao nhưng rất nhanh lại yên ắng lại tập hợp thành hai hàng theo đám thị vệ và cung nữ rời khỏi đại điện.

“Vị trung niên kia là ai mà ngay cả Hoàng tộc cũng phải kiêng nể vậy?” Khi đã đi ra ngoài thì Liễu Thiên mới hỏi nhẹ Hứa Vĩnh Thiên.

“Đó là Từ Tích Diệt một trong chín Cửu tinh của Kỳ Nhân các, đồng thời cũng là thành phó Trung Dương thành. Với địa vị của y trong tông thì một cái hoàng tộc không thể so sánh được!” Hứa Vĩnh Thiên thì thào đáp.

“A! Lợi hại vậy! Mà Cửu tinh là cái gì vậy?” Liễu Thiên tỏ vẻ kinh ngạc, ngưỡng mộ rồi lại nhíu mày hỏi.

https://thuviensach.vn

“Cửu Tinh là chín vị Vương giả mạnh nhất. Còn Vương giả chính là danh hiệu của người đạt Vũ Linh cảnh đệ nhất thiên.” Hứa Vĩnh Thiên liền đáp rồi không đợi Liễu Thiên hỏi mà liền trả lời tiếp.

Hai người cứ thế vừa to nhỏ bàn chuyện vừa theo đoàn người đi qua từng công trình trong Hoàng Cung.

Hoàng tộc trong Nhất Xuân quốc tuy không có quá nhiều quyền lực nhưng hoàng cung của hoàng tộc thì lại là nơi sang trọng tráng lệ, đồng thời cũng rộng lớn hùng vĩ vô cùng. Ở đây, những dãy nhà san sát, những lầu phủ cao vót, đại điện uy nghi lộng lẫy, quảng trường, đài nước, những hoa viên, đâu đâu cũng có tất cả mọi thứ đều đem một phong cách trang nghiêm mà chỉ có hoàng tộc mới có. Không chỉ công trình mà lượng người trong đây cũng khá đông mà hai phần ba số người đều là thị vệ và cung nữ nên các dịch vụ chăm sóc ở đây khỏi phải bàn cũng biết là chu đáo.

Lúc này, tại một gian phòng lộng lẫy sâu trong Hoàng cung, có mấy người đang ngồi nói chuyện.

“Tỷ tỷ lại phải rời đi sao?” Một cung trang thiếu phụ nhìn một nữ đạo xinh đẹp cô đối diện hỏi.

“Ừ! Muội cũng biết ta vốn có nhiều việc trên người, lần này dẫn tiểu nha đầu này đi sang Trường Thiên quốc du ngoạn một vài tháng tiện đường mới nán lại đây chút thời gia để tiểu nha đầu này khám phá cuộc sống thường nhân quan lại mà thôi! Nhưng xem ra chưa có thu hoạch gì mà đã chọc cho một đám người trong Hoàng Cung sợ mất mật rồi. Làm phiền như vậy muội còn muốn chúng ta ở lại?” Nữ đạo cô gật đầu đáp rồi ánh mắt đảo qua thiếu nữ đứng cạnh từ từ giải thích đến đoạn cuối khi nói đến thiếu nữ thì vẻ mặt đầy bất đắc dĩ như muốn thiếu phụ trước mặt thông cảm vậy.

Mà nhìn thiếu nữ đứng cạnh đạo cô thì nàng tầm mười năm mười sáu tuổi, gương mặt thanh tú, nước da trắng hồng mịn màng, đôi mắt sáng linh

https://thuviensach.vn

động đang đảo quanh, đôi môi hồng đang bĩu ra nhìn rất đang yêu.

“Có gì to tát đâu, đệ tử của tỷ có quậy tung cả Hoàng cung nên thì muội cũng lo được! À nói đến đệ tử thì xem ra tin đồn tỷ thu nhận một để tử có Âm Hàn Tinh thể quả không sai?” Cung trang thiếu phụ lắc đầu khách sáo nói rồi cũng đảo mắt qua thiếu nữ kia tựa cười như không phải cười dò hỏi.

“Không gì qua mắt ngươi được, thôi không nói nhiều nữa, tiểu Linh ngươi hãy đi thu thập chút kiến thức đi, hôm nay có đám người mới đến chắc ngươi sẽ hài lòng đó. Lúc này, ta cùng sư thúc của ngươi còn có chuyện muốn nói.” Nữ đạo cô lúc này lắc lắc đầu tỏ vẻ bất đắc dĩ nói rồi lại quay sang thiếu nữ kia mà phân phó.

“Vâng! Đệ tử đi trước!” Thiếu nữ kia bị đuổi ra ngoài thì không hề buồn bực mà vẻ mặt đầy cao hứng đáp rồi rất nhanh quay người chuồn mất.

“Ta lần này đến đây còn có chuyện quan trọng muốn bàn!” Chờ thiếu nữ kia đi, đạo cô mới bày ra vẻ mặt ngưng trọng nói.

“Có phải chuyện về thứ kia?” Cung trang thiếu phụ liền hỏi.

“Đúng vậy! Đoàn gia chúng ta lưu giữ nó nhiều đời, bây giờ gia tộc vì đại kế không thành mà sụp đổ nên ta e rằng cũng không thể giữ cho riêng mình nữa!” Đạo cô kia gật đầu đáp rồi lại tỏ vẻ bất đắc dĩ nói.

“Ý tỷ là dùng nó giao cho Kỳ Nhân Các để đổi lấy sự yên bình của gia tộc!” Cung trang nữ tử nghĩ gì đó lại hỏi.

“Sau hơn trăm năm, nam nhân trong tộc đã không còn ai, Đoàn gia đã xuống dốc cùng với đó tông chủ cùng ta và đại tỷ là chỗ quen biết nên Đoàn gia trong Nhất Xuân quốc cũng không bị kỳ thị nữa.” Nữ đạo cô kia lắc đầu từ từ nói.

https://thuviensach.vn

“Vậy tỷ muốn dùng thứ kia vào việc gì?” Cung trang thiếu phụ nhíu mày nghi hoặc.

“Cái này là do đại tỷ vướng vào Cơ gia, bên đó đang rất căng thẳng nên người đang muốn lấy thứ đó ra làm một vụ trao đổi rất quan trọn nên bảo ta đến hỏi ý muội.” Nữ đạo cô ánh mắt mông lung từ từ nói.

“Cơ gia, cái này cũng khó, muội đối với thứ đó cũng không có hứng thú, mà thực ra với chúng ta thì thứ đó không có mấy tác dụng. Tỷ chuyển lời rằng Đại tỷ muốn dùng ra sao thì dùng, tiểu tam này không hề có nửa lời dị nghị!” Cung trang thiếu phụ nghĩ nghĩ một hồi rồi liền nói.

“Hì hì! Rất hợp ý ta! Đại tỷ vì hai chúng ta mà phải đi đến một bước như bây giờ. Ta cảm thấy dù có dùng thứ kia cũng không đủ đền bù lại!” Nữ đạo cô khẽ cười nói sau đó nàng nhớ lại gì đó rồi gương mặt rất nhanh biến thành buồn rầu nói.

“Thôi đừng nhắc nữa! Qua rồi!” Cung trang thiếu phụ lắc đầu tỏ vẻ không muốn nhớ lại truyện năm xưa.

…..

Trời gần tối, ở phía Tây trong Hoàng cung có khulớn gồm bốn dãy nhà ghép lại thành một hình vuông, ở giữa bốn dãy nhà này là một sân lớn cùng hoa viên, phía trung tâm có một đài phun nước cùng với một vùng giả sơn.

Nhóm người Liễu Thiên chính là được bố trí ở khu nhà lớn này đây. Mỗi dãy nhà chỗ này nên đến năm sáu mươi phòng nên hai người Liễu Thiên và Hứa Vĩnh Thiên cũng không phải ở trung một phòng mà mỗi người được sắp xếp riêng một phòng. Khi này, hai người Liễu Thiên ở hai phòng cạnh nhau ở giữa dãy nhà hướng Đông.

Trong phòng, Liễu Thiên vừa để hành lí lên giường liền đánh giá căn phòng một lượt.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 43: Tiểu Cung Nữ.

Căn phòng của hắn rộng tầm năm mươi mét vuông, sàn nát đá hoa cương đen như mực, tường một màu xanh trắng, mành mành khăn lụa vải thêu vèm cửa đầy đủ, lóc nhà cũng được đục đẽo tỷ mỉ, sơn son thếp vàng, tất cả đều được trang trí lộng lẫy.

Trong phòng có một cái giường khung rất đẹp, trên giường chăn gối mới tinh sắp xếp gọn gàng. Nhìn thật giống khuê phòng của một nữ tử quyền quý nào đó.

Ở giữa nhà có đặt một cái bàn tròn và hai cái ghế, phía trong gần tường có một bộ bàn trà, bên cạnh đó có một cái tủ quần áo. Tất cả những thứ này đều được làm bằng gỗ quý và cũng được đục đẽo gia công tinh xảo.

Ở góc phòng còn có cả một giá sách, trên đó có tầm mấy trăm cuốn sách. Cạnh giá sách đó là cửa sổ, trước cửa sổ là một bộ bàn ghế nhỏ, trên bàn có đầy đủ bộ văn phòng tứ bảo(*).

*(Văn phòng tứ bảo là bốn vật không thể thiếu trong phòng học thời xưa gồm bốn thứ là: bút, giấy, mực và nghiên mực.)

Tất cả những thứ trên cũng chưa tính là gì, điều làm Liễu Thiên thích thú là gian phòng này còn có một cái buồng nhỏ, đi vào trong buồng đó là một cái bồn tắm rồng tầm ba mét vuông được thiết kế gòn gàng tỷ mỉ, trang trí sạch sẽ đẹp mắt. Mà cạnh bồn tắm này còn có đủ loại hương liệu cùng dụng cụ để tắm. Cạnh đó lại có một cái giá gỗ để cheo quần áo nữa.

https://thuviensach.vn

Nhìn qua những thứ này làm Liễu Thiên cảm thán không thôi. Từ lúc đến thế giới này, hắn chưa bao giờ thấy một căn phòng tiện nghi đầy đủ thế này. Hắn lúc này cảm nhận được chút tương đồng với cuộc sống trước kia.

“Người giàu ăn sung mặc sướng, người hầu kẻ hạ, xe đưa xe đón,... Người nghèo thì ăn không đủ no, mặc không đủ ấm, lao động vất vả, làm tôi làm tớ, làm trò tiêu khiển cho kẻ có tiền. Đây chính là cuộc sống a!” Liễu Thiên suy tư lẩm bẩm.

“Mà cũng không có gì lạ, cái đó là cách vận hành của vũ trụ mà thôi!” Liễu Thiên đang nghĩ thì bỗng lắc đầu lẩm bẩm.

Sau một hồi nghĩ đi nghĩ lại thì hắn nhận ra rằng thế giới nào cũng vậy, Trái Đất đã vậy, mà ở đây cũng thế. Phân biệt địa vị, giàu nghèo là không thể tránh khỏi, mà cũng chỉ có phân biệt này thì thế giới đó mới tồn tại được mà thôi. Không có nơi nào mà tất cả mọi người đều chung một đẳng cẩm, có tài sản và chế độ hưởng thụ như nhau được.

Kể cả xuất phát điểm như nhau nhưng vẫn sẽ có kẻ vượt lên và có kẻ bị bỏ lại. Đây là sự đấu tranh của con người trong một xã hội, không có nó thì xã hội không thể tồn tại được.

Liễu Thiên từng nghĩ đến một nơi mà tất cả mọi người đều như nhau. Như vậy thì còn gì mà phấn đấu, làm sao phải lao động, bỏ sức,… Một thế giới đồng dạng thật đáng sợ, mọi người như một, một người như mọi, khi đó mọi ý thức phát triển trong cuộc sống gần như trở lên mơ hồ và lạc lõng. Vì vậy theo hắn thì sự phân biệt địa vị này là một lẽ đương nhiên để thế giới tồn tại!

"Nghĩ đi nghĩ lại thì sự phân biệt đó mà mất đi thì mới đáng sợ!" Liễu Thiên nghĩ nghĩ một hồi vẻ mặt kinh nghi đánh giá.

"Phân biệt là điều cần thiết nhưng các chế độ phải kìm hãm không cho sự phân biệt này quá lớn a!" Liễu Thiên gật gật đầu nói.

https://thuviensach.vn

"Mà quan tâm nhiều làm gì, chỉ cần có một môi trường bình đẳng là đủ rồi!" Liễu Thiên nghĩ nghĩ rồi nói. Theo hắn thì trong môi trường công bằng một, người phấn đấu sẽ đạt được thành quả như mong muốn. Một kẻ lười nhác sẽ phải bị bỏ lại và dần sẽ tụt xuống địa vị thấp hơn. Đây chính là cách hoạt động của mọi thế giới trong vũ trụ, vận động thì sống, đứng im thì chết!

Quay lại với hoàn cảnh của mình lúc này, Liễu Thiên biết trong Nhất Xuân Quốc tuy có một cường giả đứng đầu nhưng cũng rất bình đẳng. Còn quyền lực ở giới vô giả(**) thì không hoàn toàn nằm trong tay hoàng tộc và hoàng thượng, mà quyền lực đó được chia sẻ một phần cho những tổ chức khác. Nếu dùng ngôn ngữ khoa học mà Liễu Thiên biết thì giới vô giả của Nhất Xuân quốc đang theo chế độ quân chủ lập hiến. Có nghĩa là một phần quyền lực được hoàng tộc nắm giữ, một phần được quan lại hội đồng nắm giữ. Mà hội đồng ở đây chính là ba mươi sáu vị chủ tọa của Văn Đài. Tuy chế độ này chưa phải là tuyệt vời nhất trong các chế độ Liễu Thiên từng biết nhưng dù sao thì nó cũng đỡ hơn chế độ quân chủ với một vua và hoàng tộc đứng đầu.

**(Giới vô giả nghĩa là nơi không có dị giả, ý muốn chỉ những người dân bình thường không tu luyện.)

“Ài! Trước kia mình cũng không có sống trong môi trường bất công, phải nói là khá công bằng nhưng chỉ vì chút hoàn cảnh mà vất bỏ bản thân. Cái này cũng là do mình chứ không trách ai được!” Liễu Thiên suy tư một hồi thì lại nhớ lại hoàn cành của mình trước kia mà thở dài lẩm bẩm.

"Để rồi mới đến một ngày đi đến thế giới này. Như vậy cũng được tính là số phận a!" Liễu Thiên vẻ mắt mông lung nói.

“Đại nhân, ta mang đồ dùng đến cho người!”

https://thuviensach.vn

Liễu Thiên đang trong luồng suy tư thì bỗng nghe thấy bên ngoài có một tiếng nhỏ nhẹ nói vào khiến hắn bừng tỉnh.

“Cửa không khóa! Vào đi!” Liễu Thiên biết đây là cung nữ đến phục vụ mình nên hắn không có đi ra mà chỉ đứng đó phân phó.

Cửa được đẩy ra, một cung nữ đi vào, trên tay nàng có bê một xấp quần áo.

Cung nữ này tầm mười sáu mươi bảy tuổi, nàng mặc một bộ y phục màu xanh nhạt, dáng người cao cao uyển chuyển, gương mặt tuy không nói là xinh đẹp mỹ miều nhưng cũng tạm được, có chút hiền hậu.

Cung nữ này đi vào trong phòng, chưa nhìn thấy Liễu Thiên đâu nhưng vẫn nhẹ nhàng nói: “Đại nhân, ngài đường xa vất vả hãy để tiểu nữ giúp ngài tắm gội!”

Liễu Thiên nghe vậy liền từ trong gian phòng nhỏ đi ra, hắn vừa ra đã nhìn cung nữ này rồi thầm đánh giá một lượt.

Với hắn thì bộ dáng của cung nữ này tuy không xinh đẹp bằng một số người nhưng lại có cảm giác rất thân thiết, nhất là đôi mắt kia khiến hắn nhớ lại em gái hắn.

Liễu Thiên lúc này rất muốn xưng hô thân mật nhưng sợ làm cho nàng sợ hãi nên chỉ thản nhiên nói: “Ta tự tắm được, ngươi cứ để quần áo xuống đó rồi lui ra đi! Ta tắm xong sẽ gọi vào nói chuyện sau!”

Ở đây dị giả vẫn như là một tầng lớp thượng nhân mà người thường không với tới được. Người thường gặp dị giả đều phải cung cung kính kính.

“Dạ không được! Nếu giờ tiểu nhân ra ngoài sẽ bị trách mắng, thậm trí còn bị ăn đòn vì đã không phục vụ chu đáo nữa!” Cung nữ kia lắc đầu rối rít nói, nàng rất sợ bị đuổi ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Liễu Thiên nghe vậy liền nhíu mày, hắn biết mình là khách sẽ được đối đãi tử tế nhưng thật không hiểu tại sao lại được ưu đãi hầu hạ lớn như vậy, dù sao hắn cũng chỉ là một tên đệ tử quèn đi theo mà thôi. Một tên như hắn mà lại tiếp đãi như vậy có nghĩa là tất cả những người đến đây đều được tiếp đãi như vậy.

Thế chẳng phải nói là những người tu luyện như hắn quá lộng hành sao. Đi đến đâu cũng có kẻ hầu người hạ, ăn sung mặc sướng, hưởng thụ mọi thứ trên đời.

Liễu Thiên nghĩ vậy nhưng không biết rằng dị giả và người thường là hai đẳng cấp khác nhau rất xa. Một dị giả lật tay có thể giết hàng trăm hàng nghìn người thường. Một dị giả có thể rời núi lấp sông. Dị giả chính là nói đến tầng lớp trên cao và họ sinh ra để chiến đấu và bảo vệ những người dân bình thường.

Và khi những người dân bình thường gặp họ cũng phải cung kính với họ, phục vụ những nhu cầu thiết yếu của họ. Đây là hai mối tương quan qua lại rất mật thiết với nhau. Vì thế khi Liễu Thiên và những dị giả khác đến đây cũng sẽ được hoàng tộc đối đãi như thượng khách vậy.

Thấy vẻ khó xử của cung nữ kia, Liễu Thiên thở dài nói: “Thôi được ngươi cứ ngồi đây chơi, như vậy cũng sẽ không có ai biết được!”

Nói xong Liễu Thiên liền đi lại lấy bộ đồ trên tay cung nữ kia rồi quay người đi vào buồng trong.

Cung nữ kia thấy vậy liền xị mặt ra hỏi: “Chẳng nhẽ tiểu nữ xấu xí đến vây?”

“Hì!” Liễu Thiên nghe vậy bỗng dưng cười hì một cái quay lại nói: “Xinh hay xấu có liên quan sao? Ta đâu có tuyển vợ! Ta chỉ không thích người khác tắm cho mà thôi!”

https://thuviensach.vn

“Gì đây, người này rất lạ!” Nghe những câu nói này cung nữ kia giật mình đánh giá lại thiếu niên tầm mười năm tuổi trước mặt mình. Một thiếu niên mười năm mười sáu tuổi lại có vẻ từng trải ăn nói mạch lạc không tỏ vẻ lúng túng trước mặt một thiếu nữ. Điều này đúng làm cho cung nữ này cảm giác khác về Liễu Thiên.

Thấy bộ dạng ngây ra của cung nữ này, Liễu Thiên liền nói: “Ngươi cứ ở đây đi, ta đi tắm xong rồi chúng ta sẽ nói chuyện sau!”

Nói xong Liễu Thiên liền đi vào buồng trong, cung nữ kia chỉ khẽ gật đầu một cái. Nàng cũng không có ngồi xuống mà chỉ đứng im nhìn vào phía trong.

Liễu Thiên đi vào trong một lúc bỗng gọi ra ngoài: “Làm sao cho nước chảy ra đây?”

Nghe vậy cung nữ kia liền chạy vào, nàng mỉm cười nhìn Liễu Thiên nhẹ nhàng nói: “Hay là cứ để tiểu nữ giúp ngài tắm, dù sao tiểu nữ cũng thành thạo mấy thứ này hơn!”

“Không! Không!” Liễu Thiên lắc đầu như cuội nói: “Ngươi cứ nói cách lấy nước là được, những thứ khác ta tự lo được!”

Thấy sự phản ứng của Liễu Thiên, cung nữ kia vẻ mặt nghi ngờ nói vu vơ: “Chẳng nhẽ trên người ngài có gì đó không muốn cho người khác biết?”

Liễu Thiên mỉm cười, hắn biết cung nữ này đang kích tướng mình. Hắn nhíu mày nhìn thiếu nữ kia đáp: “Thôi được! Ngươi pha nước tắm đi!”

Liễu Thiên tự nhủ dù sao thì hắn cũng là một nam nhi có gì mà ngại ngùng, thiếu nữ này thích tắm cho mình thì cứ để nàng tắm, tiện thể cũng hỏi luôn chút việc ở Văn Đài này.

https://thuviensach.vn

Cung nữ như đạt được ước vọng liền rất nhanh hành động. Nàng đi lại cạnh bồn tắm rồi thò tay ra thành bồn tắm từ một chỗ hoa văn trang trí vuốt qua một cái.

Chẳng hiểu sao lúc này, nước trong bồn tắm bỗng nhiên dâng lên, khi nước dâng đến hai phần ba bồn thì tự dừng lại. Liễu Thiên nhìn một màn này liền cảm thán không thôi, ở đây mọi thứ thật hiện đại a! Công nghệ đời sống cũng nâng cao không ít.

Những nghĩ một chút thì cũng hiểu được, nhân loại ở đây cũng đã tồn tại rất lâu rồi vì thế sau quá trình phát triển những thứ này cũng rất bình thường. Nhưng mà dù có nghiên cứu ra nhiều thứ hay thì đa phần cũng chỉ giúp cuộc sống người hàng ngày tiện lợi hơn mà thôi, còn về sức mạnh thì không thể so sánh với những dị giả ngày đêm tu luyện được.

“Mời đại nhân!” Liễu Thiên đang thất thần suy nghĩ thì cung nữ kia đã chuẩn bị xong nước tắm cung kính nói.

Liễu Thiên đi lại gần bồn tắm thì thấy trên mặt nước trong bồn có những cánh hoa nhỏ, nước trong bồn rất trong, có một hương thơm rất dễ chịu lan tỏa.

“Đây là Hiên Linh thủy - loại nước tắm cao cấp tại Văn Đài này! Nó được pha chế từ rất nhiều hương liệu, dược liệu quý hiếm khác nhau. Không những mùi thơm dễ chịu mà còn có khả năng loại bỏ mệt nhọc giúp cho người dùng thoải mái gân cốt thanh tỉnh tinh thần.”

Cung nữ kia liền giới thiệu cho Liễu Thiên về loại nước tắm mà mình vừa pha chế.

Liễu Thiên khẽ gật đầu, hắn bắt đầu cởi đồ chỉ để lại cái quần đùi rồi bước vào bồn tắm.

https://thuviensach.vn

Nằm trong bồn, Liễu Thiên cảm nhận sự thanh tẩy của nàn nước, mùi thơm của hương liệu xông lên não, dược lực của dược liệu đang tác động lên da. Hắn hai mắt lim dim thỏa mãn, cái đầu thì gật gù tỏ vẻ dễ chịu và buồn ngủ.

Cung nữ kia thấy vậy liền đi lại ngồi bên cạnh, Liễu Thiên thấy vậy liền giật mình, hắn mở to mắt, vẻ mặt sợ hãi hỏi: “Ngươi định làm gì?”

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 44: Xuân Phong Quán, Kinh Tiên Lầu.

Thấy bộ dạng thất thố của Liễu Thiên, cung nữ kia cười tủm tỉm nói: "Tiểu nữ có ăn thịt ngài đâu, chỉ đến tắm cho ngài thôi mà!"

"Vậy thì kỳ lưng giúp ta vậy!" Liễu Thiên thần ra hơi đỏ mặt, ngay tức khắc hắn nằm quay vào trong để lưng hướng ra chỗ cung nữ kia nói.

Cung nữ kia liền đi lại xắn tay áo, lấy dụng cụng bên cạnh bắt đầu chà lưng cho Liễu Thiên. Từng lượt, từng lượt nhẹ nhàng làm cho Liễu Thiên cảm giác vô cùng thoải mái.

"Ta là Liễu Thiên, ngươi tên là gì?" Liễu Thiên hai mắt nhắm hờ không quay lại hỏi. Hắn muốn hỏi thăm về những thứ ở Văn Đài này, nhưng muốn bắt đầu nói chuyện thì phải giới thiệu trước.

"Tiểu nữ tên Linh Hiên, Đoàn Linh Hiên!" Cung nữ kia vừa chà lưng cho Liễu Thiên vừa nói.

"Hiên Linh thủy?" Liễu Thiên lẩm bẩm rồi trợt quay lại hướng Đoàn Linh Hiên hỏi: "Thì ra nước tắm này là người tự pha chế ra rồi tự đặt tên cho nó luôn?"

"Không phải!" Đoàn Linh Hiên lắc đầu nói: "Nước tắm này đúng có tên là Hiên Linh, nó là một trong ba cách pha chế thượng hạng tại Văn Đài. Do nó có danh tự liên quan đến tiểu nữ nên tiểu nữ mới thích pha chế nó."

"Thì ra là vậy!" Liễu Thiên gật đầu, hắn lại quay đi rồi lại hỏi:

https://thuviensach.vn

“Văn Đài này có cái gì đặc biệt nói ta nghe thử xem nào?”

Đoàn Linh Hiên nghe vậy thì nghĩ nghĩ rồi bắt đầu kể.

“Xuân Đô có ba khu xầm uất nhất là Hoàng cung – nơi hoàng tộc sinh sống và cai trị, chúng ta cũng đang ở đây. Hội đường hay Văn Đài – nơi mà hội đồng quan lại chấp chính làm việc và sinh sống, nó nằm song song với Hoàng cung. Cuối cùng là Xuân Phong Quán – nơi tập trung ăn chơi mua bán của những người có tiền trong Xuân Đô.”

Đoàn Linh Hiên lúc này bĩu môi tỏ vẻ hiểu biết nói: “Hội đường chắc ngài cũng chẳng có hứng thú đến rồi, cái ngoài quan tâm chắc chỉ có Xuân Phong quán kia thôi!”

“Đúng vậy!” Liễu Thiên mỉm cười gật đầu, hắn không ngờ cung nữ này lại hiểu hắn không có hứng thú với những nơi như văn phòng hội đường của quan lại.

“Xuân Phong Quán là nơi tập hợp tất cả các dịch vụ ăn chơi ở Xuân Đô này. Ở đó gồm sòng bài, lầu xanh, tửu lầu, đấu trường, thương điếm, tư trai,…tất cả các loại dịch vụ đều có ở đó mà dịch vụ nào cũng là loại hạng nhất. Không biết đại nhân muốn đi đến đâu?”

Đoàn Linh Hiên giảng giải một hồi rồi lại hỏi ý tứ của Liễu Thiên để tiếp tục giới thiệu.

Liễu Thiên ngồi thần ra suy tư. “Ở đây đúng là cái gì cũng có a, nhưng mình cũng không hứng thú với mấy thứ này. Lầu xanh thì cũng thích thích nhưng có vẻ không hợp với lứa tuổi của mình. Sòng bài, thương điếm, tư trai thì không có tiền mà sài. Tửu lầu thì chắc sẽ đi cùng với Hứa đại ca, còn đấu trường!”

Nghĩ đến đây, hắn liền quay lại hỏi: “Thế đấu trường ở đây là cái gì vậy?”

https://thuviensach.vn

“Đấu trường là nơi tổ chức các trận đấu và nhận cá cược. Những trận đấu có thể là người đánh với người hoặc người đánh với thú. Nói chung chỗ đó cũng chỉ là chỗ cho những người dân thường thưởng thức thôi, còn những người như ngài chắc không có hứng thú gì đâu.”

Đoàn Linh Hiên giải thích xong liền kéo người Liễu Thiên ý muốn hắn quay lại để nàng kỳ đằng trước.

Liễu Thiên quay lại liền nói: “Không cần xưng hô khách sáo như vậy nữa, dù sao ta cũng ít tuổi, ngươi cứ gọi ta là đại ca!”

“Tên này thật là gian xảo đã nói mình ít tuổi còn muốn người khác gọi là đại ca, nhưng không sao đằng nào cũng tốt hơn là gọi đại nhân gì đó!” Đoàn Hiên Linh thầm mắng nhưng vẫn đồng ý với cách xưng hô này của Liễu Thiên: “Thế tiểu nữ gọi ngài là đại ca vậy!”

Khi này, Đoàn Linh Hiên đang nói lại nhíu mày nhìn Liễu Thiên rồi lại hỏi: “Thế đại ca có thể bỏ tay xuống để tiểu muội trà cho không?”

Không biết từ lúc nào Liễu Thiên đã lấy tay ôm ngực mà nói chuyện.

“Èm! Èm! Để tiểu muội tắm cho có vẻ không ổn cho lắm!” Liễu Thiên gương mặt có chút ngại ngùng nhưng rất nhanh tỏ vẻ đại nghĩa nói rồi dật lấy miếng chà lưng vừa chà vừa phân phó:

“Muội ra ngoài chờ tý, ta tắm thế là xong rồi!”

Đoàn Linh Hiên nghe vậy liền thở dài lương lữ một chút nhưng cuối cùng thì cũng đành quay đi ra ngoài, nàng vừa đi vừa suy tính gì đó mà vẻ mặt bỗng trở lên nghịch ngợm lém lỉnh.

Đoàn Linh Hiên vừa ngồi một lúc bên ngoài thì thấy Liễu Thiên từ trong đi ra, hắn đã thay một bộ đồ mới mà Đoàn Linh Hiên vừa mang đến. Một

https://thuviensach.vn

bộ đồ màu đen, trang trí hoa văn trên viên khá tinh xảo, chất liệu vải cũng rất tốt, xem ra đây cũng là đồ tốt dành cho thượng khách.

Nhưng bộ đồ này cũng không phải là may cho hắn mà chỉ phát theo kích cỡ nên nhìn cũng không được vừa vặn cho lắm, nói chung là hơi rộng.

Mỗi người như Liễu Thiên đến đây mỗi ngày sẽ được phát một bộ quần áo. Liễu Thiên hôm nay được thay bộ này, mai sẽ được bộ khác, còn quần áo mặc rồi lại được cung nữ đem đi giặt. Quả nhiên được cung phụng sung sướng hơn người!

Lúc này, Liễu Thiên vừa đi ra Đoàn Linh Hiên liền tiến vào buồng thu quần áo cũ đi ra, nàng ra vẻ cung kính pha chút đùa cợt nói: “Tiểu muội cáo lui, hẹn gặp lại đại ca!”

“Từ đã, chúng ta nói chuyện chút đã!” Liễu Thiên liền chặn lại nói.

“Cái này thì không được! Tiểu muội không được phép ở lại đây quá lâu, hẹn đại ca ngày mai nha!” Đoàn Linh Hiên lắc đầu nói.

Liễu Thiên nghe vậy chỉ mỉm cười gật đầu mà không nói thêm gì mặc cho Đoàn Linh Hiên rời khỏi.

"Tiểu cô nương này có gì đó khá lạ!" Liễu Thiên đứng thần trong phòng lẩm bẩm.

…

Xuân Phong quán nằm ở phía đông Xuân Đô thành, nó có khuôn viện rộng hơn trăm mẫu, bên trong là những rất khu giải trí khác nhau, mỗi khu đều có những kiểu trang trí bài bố đặc thù thế nhưng các khu đều có một điểm chung đó là tất cả đều có rất nhiều dãy nhà đồ sộ, mặt tiền lộng lẫy đèn hoa, không khí tấp tập ngày đêm và lúc nào cũng có người qua kẻ lại.

https://thuviensach.vn

Mà giữa các khu nhà lớn trong Xuân Phong Quán là những hoa viên, quảng trường rộng lớn xanh tươi về ban ngày nhưng lại lung linh về ban đêm. Nguyên nhân chính là những khu vực này tuy không cho xây nhà cửa chèn vào nhưng vì nhiều người thăm quan nên lại có rất nhiều hàng dịch vụ mọc lên. Mà các ngành nghề phục vụ này thì đủ cả từ ăn uống, thời trang, giải trí, làm đẹp, y học, tu luyện,… nói chung là đủ cả. Mà những cửa hàng này thì phục vụ cả ngày lẫn đêm nên nơi đây không chỗ nào vắng vẻ cả. Xuân Phong Quán so với Trung Dương thành có phần phồn thịnh tấp nập hơn.

Bây giờ trời đã tối hẳn, trên đường phố tại khu một khu ăn uống ở Xuân Phong Quán được thắp sáng bằng ánh đèn sáng rực đỏ vàng đủ sắc. Trên đường, người người đi lại, kẻ kẻ mua sắm, ai đấy cười cười nói nói tạo lên một bầu không khí nhộn nhịp vui tươi vô cùng.

Trên một con phố nhỏ nhiều người qua lại đang có bốn thanh niên nho sinh sánh vai mà đi.

“Các ngươi nói xem lần mở bảng khoa này khó hay dễ hơn lần trước?” Cả đám đang đi thì một nho sinh dáng người gầy gầy mở miệng hỏi đám đồng bạn.

“Ta thấy có phần khó hơn lần trước, mà ta nghe nói “bảng khoa” năm nay lại trùng với dịp “tuyển thư” của Kỳ Nhân các.” Một nho sinh khác với vẻ mặt thanh tú suy tư nói.

“Như vậy thì khó rồi, nghe nói những vị quản thư trong Kỳ Nhân Các ai đấy đều sống lâu hơn thường nên kiến thức cũng uyên thâm hơn các vị đại quan trong triều rất nhiều!” Một nho sinh mập mạp lo lắng.

“Có gì mà lo lắng! Chúng ta dù sao cũng làm hết sức rồi. Giám khảo khó thì khó chung, nếu yếu kém hơn ngươi thì ai chấm cũng vậy thôi!” Một nho

https://thuviensach.vn

sinh lớn tuổi với tròm râu dài đang đi ở giữa nghe vậy liền lắc lắc đầu tỏ vẻ không quan tâm nói.

“Tính huynh nói đúng! Dù sao cũng không thay đổi được gì. Chúng ta hôm nay ra đây để đi uống rượu. Tất cả hãy quên những thứ mệt mỏi đó đi mà làm một bữa cho sảng khoái!” Nho sinh gầy gầy lúc này gật đầu rồi lại tỏ hào sảng nói.

“Đúng vậy! Chúng ta đến Kinh Tiên lầu uống rượu!” Mấy người còn lại cũng không nói về vấn đề thi cử nữa mà hướng ánh mắt ra một tòa tháp cao vút đang lấp lánh trong trời đêm mà đi.

Bốn người qua nhiều con đường phồn hoa cuối cùng dừng lại ở một khu trung tâm của Xuân Phong quán. Trước mặt bốn người lúc này là một cái tháp cao không thấy đỉnh, xung quanh tòa tháp này là một khuôn viên nhiều công trình hợp lại thành một khu nhà lớn. Khu nhà này được một lớp tường cổ kính mỹ lệ bao quanh.

Trên lớp tường mặt tiền khu nhà dài hơn trăm mét này lại phân chia ra ba cái đại môn để khách nhân vào trong.

Mà cả ba đại môn này dù lớn dù nhỏ thì đều được trang trí rất tinh sảo và mỹ lệ. Lúc này, bốn người nho sinh đi đến đại môn nhỏ bên trái. Trên đại môn bên trái này có một biển hiệu có đúc ba chữ “Kinh Tiên lầu” bằng vàng nhìn long lanh bắt mắt vô cùng, hai bên đại môn lại là hai con thạch sư cao mấy mét dược đính Thạch đăng nhiều màu nhìn rất lộng lẫy. Cùng với đó là một dàn thiếu nữ chân dài ăn mặc thướt tha đứng hai bên đang tiếp đón khách nhân đi vào.

Đây mới chỉ là cửa phụ chứ nhìn sang cửa chính lớn như cổng thành kia thì không những có nữ tiếp tân mà còn nhiều nhóm người đứng xung quanh đánh đàn thủi sáo ca hát rộn ràng chào đón khách nhân. Không khí nơi đây phải nói là quá nhộn nhịp vui tươi khiến ai cũng muốn đi vào.

https://thuviensach.vn

“Thôi khi nào đậu bảng thì chúng ta sẽ vào đó! Bây giờ cứ phải ăn bên này vậy!” Nho sinh râu dài nhìn đám đồng bạn ngơ ngác thì liền nói.

“Chúng ta vào thôi!”

Ba người nho sinh kia nghe vậy cũng biết bản thân không có cửa đi vào chính môn nên khi này nhìn nhau không hẹn mà cùng nói rồi bốn người đồng loạt bước lên những bậc thang tiến vào của bên trái của Kinh Tiên lầu.

Kinh Tiên lầu là một tửu lầu lớn nhất Xuân đô này. Nó có diện tích trên mười mẫu, với nhiều khu ăn uống, nghỉ ngơi và giải trí đi kèm. Nhìn chung lại thì Kinh Tiên lầu chia ra làm ba khu là Tiền sảnh, Trung đường và Hậu viện. Mỗi khu này lại được chia làm ba mảng gồm tả, chính, hữu. Như vậy tổng cộng nơi đây có chín khu chính.

Đằng trước ba khu thì từ chính môn đi vào khu giữa chính là một đại sảnh lớn dùng để tiếp khách. Hai phụ môn hai bên đều nối vào hai phòng ăn lớn giành cho những người bình thường có tiền tại vừa đủ. Ba khu phía sau là Hậu Viện thì đều là những dãy nhà san sát, có cao có thấp có, tất cả đều là những khu nhà nghỉ khách sạn giành cho đám khách nhân phương xa nghỉ ngơi. Cuối cùng là ở trung tâm Kinh Tiên lầu gồm ba mảng thì hai bên là khu giành cho nhân công trong lầu sinh hoạt và làm việc, đồng thời các phòng bếp nhà kho cũng được đặt ở hai khu này.

Còn lại trung tâm của Kinh Tiên lầu chính là Cửu Cửu Vân tháp cao vút trong mây kia. Tháp này gồm chín mươi chín tầng, tầng nào cũng xa hoa mỹ lệ vô cùng, những tầng trên cao nhiều lúc còn bị mây vờn quanh nhìn rất có phong phạm tiên cảnh.

Lại nói thì cái Cửu Cửu Vân tháp này chu vi cũng chỉ vài chục mét như lại cao đến hơn ba trăm mét. Nó như một cột trụ trọc trời giữa Xuân đô vậy. Nhiều nhà thầu xây dựng tài ba tại Xuân đô khi thấy công trình này thì đều

https://thuviensach.vn

lắc đầu ngán ngẩm rồi đưa ra phán đoán rằng Cửu Cửu Vân tháp này không phải thường nhân có thể xây dựng mà do một số vị dị giả mạnh mẽ xây lên và dùng trận pháp để gia cố nên qua nhiều năm mưa gió vẫn không bị hư hao gì.

Với luồng thông tin này đã làm nhiều người tin rằng cả cái Kinh Tiên lầu này chính do Kỳ Nhân Các kinh doanh nên rất ít người dám làm loạn ở đây, ngay cả quan lại trong triều đến những dị giả có tiếng cũng phải thành thành thật thật tuân theo quy củ của Kinh Tiền lầu này.

Lúc này, tại gian phòng chữ Nhân của tầng tám của tòa tháp, có hai người đang ngồi uống rượu. Trong đó một người là trung niên tầm ngoài bốn mươi, gương mặt chính trực, ánh mắt sắc bén có khí chất đại trượng phu. Một thiếu niên tầm mười năm mười sáu, nước da hơi ngăm đen, gương mặt gọn gàng, ngũ quan cân đối, ánh mắt sắc sảo có phần hơn người. Hai người này không ai khác chính là Hứa Vĩnh Thiên và Liễu Thiên.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 45: Đồng Xuyên Lão.

Chiều tối, Liễu Thiên vừa tắm xong ngồi tu luyện tầm hơn một canh giờ thì được Hứa Vĩnh Thiên gọi đây ăn cơm. Sau một màn trợn mắt há mồm vì ngạc nhiên thì cuối cùng Liễu Thiên cũng được kéo lên Cửu Cửu Vân tháp này.

Lại nói thì mỗi tầng của Cửu Cửu Vân tháp chỉ có ba phòng nên với số lượng người đông đúc như Xuân Đô thì dù có gần ba trăm phòng nhưng vào giờ cao điểm vẫn hết như thường. Hứa Vĩnh Thiên lấy được một phòng này cũng là nhờ vào chút cơ may cùng quen biết.

“Đại ca thật có đại bản sự a! Đông đúng vậy mà vẫn tìm được một gian phòng thượng hạng này!” Liễu Thiên khi này vừa ăn vừa nói.

“Haha! Cái này là do đại ca từng đi lại nơi đây nhiều lần!” Hứa Vĩnh Thiên cười khoái trí nói.

“Để đệ rót rượu cho đại ca!” Lúc này, Liễu Thiên cầm vò rượu nói rồi liền rót đầy từng bát một.

“Được! Uống!” Hứa Vĩnh Thiên gật đầu cầm bát rượu lên nói.

“Tiểu nhân đã nói hết phòng rồi! Mời ngài khi khác đến!”

“Lão phu không đi! Lão phu hôm nay phải uống rượu ở đây!”

https://thuviensach.vn

“Vậy đừng trách bọn tiểu nhân vô lễ. Tiểu Phương hãy đi gọi Hắc vệ đến đây!”

Hai người vừa uống được một ngụm rượu thì bên ngoài lúc này bỗng có tiếng to nhỏ truyền vào khiến cả hai dừng lại.

“Đại ca! Bên ngoài hình như có người muốn làm loạn!” Liễu Thiên khi này vừa nghe ngóng vừa nói.

“Điều này hơi lạ! Ta uống rượu ở đây rất nhiều lần rồi cũng chưa gặp trường hợp như thế này bao giờ!” Hứa Vĩnh Thiên nhăn mày tỏ vẻ khó hiểu lẩm bẩm rồi lại tiếp tục nghe ngóng.

“Ịch! Ịch!...”

Bên ngoài hành lang những tiếng bước chân rộn rã mỗi lúc một to hơn.

“Vị khách quan này người còn không đi thì chúng ta đành phải dùng vũ lực!” Tiếng bước chân dừng lại thì một giọng nói băng hàn vang lên.

“Hừ! Vũ lực! Các ngươi dám, lão phu đến đây tuy không có phòng nhưng lại có người quen!” Phía ngoài lại một âm thanh già lua vang lên khiến hai người Liễu Thiên càng to mò hơn.

“Người quen? Không cần lí do nhiều, lão có biết nơi này không phải ai cũng đến làm càn được. Người đâu mau kéo lão xuống!” Giọng nói nam tử lanh băng kia tỏ vẻ không tin rồi sau lời nói đó lại có tiếc bước chân vội vã đi đến.

“Không tin ư? Được để ta gọi: “Xuân thiên hòa phong thường nhân hỉ. Kỳ địa vân du dị giả sầu.” Bên ngoài, giọng nói già lua kia lại vang lên, lần này người đó còn đọc thơ.

https://thuviensach.vn

“Đọc thơ cũng không thay đổi được gì! Còn đứng ngây ra đó, không mau lôi lão xuống, tổng quản trách phạt thì các ngươi có mấy cái mạng hả!” Nam tử phía ngoài kia nói rồi lại quát lên ra lệnh cho đám thuộc hạ.

“Đi! Đứng dậy!...”

Ngay sau đó bên ngoài mấy giọng quát của nam hán vang lên cùng chút âm thanh loạt xoạt hình người kia đang bị kéo đi.

“Dừng!” Hứa Vĩnh Thiên đang ngồi trong phòng nghe đến lúc này bỗng quát lên một tiếng khiến cả Liễu Thiên bên cạnh cũng ngạc nhiên khó hiểu.

Ngay sau khi quát lên thì Hứa Vĩnh Thiên đứng dậy đi ra mở cửa, Liễu Thiễn cũng tương tự ra theo.

Mở cửa ra thì hai người thấy ở hành lang rộng gần hai mét có một nhóm năm người mặc đồ đen thân mang trường kiếm đang vây quanh một lão già râu tóc bạc phơ, lão mặc một thân cổ bào cũ nát, gương mặt nhăn nheo già lua đang mỉm cười nhìn Hứa Vĩnh Thiên.

Hứa Vĩnh Thiên khẽ cúi đầu với lão rồi lại đảo mắt nhìn ra sau đám người thì thấy trên hành lang lúc này còn có mấy vị thị nữ tiểu nhị cùng một đại hán cao lớn đang đứng đó dùng ánh mắt lạnh băng nhìn lại.

“Vị này là bạn của ta! Các vị có thể lui xuống được rồi!” Hứa Vĩnh Thiên liền hướng vị đại hán kia nói rồi chạy lại đỡ lão giả kia lên tỏ vẻ áy náy nói: Đại ca, đại ca không sao chứ, chúng ta chờ người lâu rồi!”

“Diễn ư?” Liễu Thiên đứng phía sau nghe vậy thì giật giật mí mắt mà lẩm bẩm. Hắn nhớ thì bọn họ có chờ ai đâu, mà lão giả kia già như vậy thì đại ca cái lỗi gì?

“Haha! Thật không ngờ! Thôi chúng ta uống rượu!” Lão gỉa kia được Hứa Vĩnh Thiên đỡ dậy liền cười lớn rồi tỏ vẻ ngạc nhiên nói sau đó đi

https://thuviensach.vn

trước vào phòng.

Hứa Vĩnh Thiên và Liễu Thiên cũng quay vào phòng đóng cửa lại, đám hắc vệ cùng mấy người phục vụ đứng đó một chút to nhỏ vài câu rồi cũng rất nhanh giải tán, hành lang này một lần nữa trở lại yên tĩnh.

“Tiền bối không biết vì sao lại cố ý làm loạn ở ngoài?” Lúc này, trong phòng, Hứa Vĩnh Thiên mới cung kính hỏi.

“Haha! Ngươi hiểu hai câu thơ kia nên mới kéo ta vào. Cũng tốt, ta chính là muốn tìm một số trưởng lão nói chuyện uống rượu nhưng chấp sự như ngươi cũng được!” Lão giả kia cười rồi nhìn Hứa Vĩnh Thiên đánh giá một lượt nói.

“Người biết thân phận của vãn bối?” Hứa Vĩnh Thiên ngạc nhiên hỏi.

“Hừ! Ta tu vi cũng không quá cao nhưng cũng đủ nhìn ra tu vi của ngươi. Với tu vi cùng tuổi tác như ngươi thì trong Kỳ Nhân các ngoài chấp sự ra thì còn làm gì nữa?” Lão giả kia khẽ hừ một cái rồi từ từ nói.

“Đúng vậy! Vãn bối là một quản thư trong Kỳ Nhân Các, vãn bối họ Hứa tên Vĩnh Thiên, tiểu đệ này là Liễu Thiên. Không biết quý tính đại danh của tiền bối!” Hứa Vĩnh Thiên gật gật đầu rồi lại tự giới thiệu về mình và Liễu Thiên, cuối cùng gã cũng hỏi thăm tên tuổi của lão giả kia.

“Ta họ Đồng tên chỉ một chữ Xuyên, mà các ngươi cũng đừng tiền bối tiền bá gì, ta tuy già nhưng cứ gọi là đại ca như vừa rồi là được!” Lão giả kia liền giới thiệu rồi tỏ vẻ không vui nói.

“Cái này sao được. Vừa rồi chỉ vì không muốn làm náo động nên vãn bối mới lỡ lời!” Hứa Vĩnh Thiên vội lắc đầu giải thích.

“Hừ! Lão phu chẳng nhẽ không đủ tiểu chuẩn để làm đại ca của các ngươi!” Đồng lão giả hừ một cái nhìn hai người Liễu Thiên hỏi.

https://thuviensach.vn

Liễu Thiên đang ngôi nghe truyện bỗng bị ánh mắt lão giả kia đảo qua thì giật mình trợn mắt, hắn không biết nói gì lúc này.

“Tiền bối nói đùa rồi! Với thân phận của người thì hai người vãn bối sao giám xưng huynh gọi đệ! Như vậy quá bất kính rồi!” Hứa Vĩnh Thiên bên cạnh thì chấn định hơn nhiều, gã lúc này lại tỏ vẻ khó sử giải thích.

“Nếu không đồng ý thì thôi vậy, cáo từ!” Đồng lão giả nghe Hứa Vĩnh Thiên khách sáo gương mặt sầm lại đứng dậy nói rồi từ từ đi ra ngoài.

“Đại ca thì đại ca có gì phải sợ, chẳng phải đệ kém huynh nhiều tuổi nhưng vẫn gọi huynh là đại ca sao!” Liễu Thiên lúc này thấy không khí có phần ảm đạm thì liền nói.

“Đúng vậy! Đồng đại ca xin dừng bước!” Hứa Vĩnh Thiên nghe Liễu Thiên nói vậy cũng không nghĩ nhiều liền gật đầu gọi Đồng lão lại.

“Có vậy chứ!” Đồng lão gật đầu tỏ vẻ hài lòng quay lại bàn ngồi xuống.

“Chúc mừng đại ca có thêm một vị đại ca khác!” Liễu Thiên lúc này mỉm cười nói.

“Cả ngươi nữa, từ sau cũng gọi ta là đại ca!” Đồng lão giả lại nhìn Liễu Thiên nói.

“Cái gì?” Liễu Thiên trợn mắt há mồm, lão giả này có khi hơn cả tuổi ông nội hắn, đại ca, đại ca ư? Ai mà gọi được đây?

“Hừ! Ngươi gọi hắn là đại ca, hắn lại gọi ta là đại ca, như vậy ngươi gọi ta là đại ca thì có gì sai, chẳng nhẽ ngươi cũng coi thường ta già cả?” Đồng lão nhìn Hứa Vĩnh Thiên nói rồi lại dùng ánh mắt nghi hoặc hỏi Liễu Thiên.

https://thuviensach.vn

“Á! Ép người quá đáng mà! Nhưng cũng không sao!” Liễu Thiên thầm kêu khổ rồi lại nhìn Đồng Xuyên cùng Hứa Vĩnh Thiên nói: “Được!Đại ca, đại ca, cả hai đều là đại ca!”

“Haha! Tốt! Tiểu tử này khá hợp tính lão phu, nhưng bằng này tuổi mà tu vi lại chỉ có bao nhiêu?” Lúc này Đồng Xuyên lão giả lại đảo qua Liễu Thiên đánh giá.

“Khiến đại ca chê cười rồi!” Liễu Thiên mỉm cười nói.

“Có gì mà chê cười! Xem bộ dạng luyện tập của ngươi chắc cũng không phải loại lười biếng, nếu co cơ hội thì ta sẽ giúp ngươi chút!” Đồng Xuyên lão giả lắc đầu nói.

“Vậy thì còn gì bằng, đệ còn không mau cảm ơn tiền bối, à không đại ca!” Hứa Vĩnh Thiên đứng cạnh nghe vậy vui mừng nói đến đoạn xưng hô thì có chút nhầm lẫn nhưng cũng rất nhanh sửa lại.

“Đa tạ đại ca!” Liễu Thiên mỉm cười cảm tạ.

“Cảm ơn để lúc ta giúp xong hẵng nói, mà đại ca giúp tiểu đệ cũng có gì mà lấy ơn! Thôi bây giờ uống rượu đã!” Đồng Xuyên lão giả lắc đầu nói rồi với tay ra bàn nhỏ phía ngoài lấy bát nói.

“Được! Để tiểu đệ rót rượu cho hai vị đại ca!” Liễu Thiên thấy vậy liền cầm vò rượu lên nói rồi bắt đầu rót từng bát.

“Tên nhóc này tu vi hơi kém nhưng khá ngoan ngoãn, ta mà không nhiều việc thì sẽ mang hắn đi theo một thời gian!” Đồng Xuyên nhìn Liễu Thiên tỏ vẻ đáng tiếc nói.

“Mà thôi trong tông tu luyện cũng tốt hơn theo lão phu nhiều!” Đồng Xuyên lão giả lắc đầu cầm bát rượu lên.

https://thuviensach.vn

“Tiểu đệ lúc nào cũng yếu kém đã để hai vị đại ca lo lắng rồi! Mời hai đại ca một chén!” Liễu Thiên lúc này cầm bát lên hướng hai người Đồng Xuyên và Hứa Vĩnh Thiên tỏ vẻ biết ơn nói. Hắn biết hai người trước mặt không biết thật giả thế nào nhưng hiện tại đều đối với hắn rất tốt. Chỉ như vậy thôi hắn cũng phải mời hai người này một chén.

“Khách sáo làm gì! Chúng ta uống!” Hứa Vĩnh Thiên lắc đầu mỉm cười nói rồi cũng cầm bát lên.

“Haha! Cạn!” Lão giả kia thì chỉ cười lớn cầm bát lên đưa ra.

Cả ba một nhịp đồng loạt uống hết.

“À! À! Rượu ngon! Tiếp!” Hai người kia tất nhiên sảng khoái à mạnh một tiếng còn Liễu Thiên thì chưa đến mức say nhưng uống một hơi nhiều rượu khiến hắn có cảm giác khó nuốt. Thế nhưng khó nuốt hắn vẫn một hơi rồi lại cầm vò rượu lên rót.

Cứ một hơi uống lại nói vài câu ăn vài miếng lại uống.

Thế là cả ba người chênh nhau rất nhiều thế hệ đã ngồi cùng một bàn gọi nhau là huynh đệ.

Thêm vài vòng thì ai đấy cũng ngà ngà say, chuyện cũng đã nói đủ thứ, Hứa Vĩnh Thiên mới nghĩ nghĩ rồi đề nghị: “Bây giờ, chúng ta vừa uống rượu vừa luận về những người mạnh nhất trong tông cùng đám tiểu yêu nghiệt đang nổi danh đi!”

“Haha! Cũng được! Hứa đệ hãy cho đại ca cùng tiểu đệ đây mở rộng chút kiến thức đi! Nhưng mà nói đến đám già đó làm gì, chỉ nói về những thiếu niên có thiên tư hơn người kia thôi!” Đồng Xuyên cười rồi hướng ánh mắt chờ đợi qua Hứa Vĩnh Thiên nói.

https://thuviensach.vn

Liễu Thiên thì vốn có biết gì về cao nhân hay anh tài nên chỉ ngồi bên rót rượu nghe truyện.

“Được! Để nói đến đám yêu nghiệt trong tông thì đầu tiền phải kể đến người đứng đầu Kỳ Nhân thiếu niên bảng là Trích Tiên. Trích Tiên này năm nay mới ba mươi ba tuổi nhưng tu vi lại ở Hoành Không cảnh sơ kỳ. Hắn một thân thánh thể nghe nói chủ tu công pháp Huyền Thiên Cửu Diệt. Một số vị trưởng lão có tu vi Hoành Không cảnh hậu kỳ cũng bị tên này đánh bại, nghe nói nếu hắn tiến nên trung kỳ thì sẽ vô địch dưới Vương giả!” Hứa Vĩnh Thiên gật đầu rồi từ từ kể ra kẻ đầu tiên.

“Thánh thể! Huyền Thiên Cửu Diệt thần công?” Đồng Xuyên hai mắt nhíu lại hỏi.

“Đúng vậy! Người này hình như được cả hai vị thái thượng trưởng lão trong tông chỉ dậy. Lần tham gia Minh hội sắp tới chính là hi vọng lớn nhất của bổn tông.” Hứa Vĩnh Thiên lại gật đầu tỏ vẻ hào hứng nói.

“À! Đúng phải vậy a! Thế những kẻ tiếp theo thì sao?” Đồng Xuyên như nhớ ra gì đó gật đầu nói rồi lại hỏi.

Liễu Thiên thì vẻ mặt hứng thú ngồi nghe cũng không có xen vào.

“Tiếp theo là đệ nhị đệ tử trên Kỳ Nhân thiếu niên bảng Phong Tiểu Minh. Tên này cũng một thần Ngọc Diệp Linh thể. Tu luyện Vạn Thủy Hỗn Linh công có chút hỏa hầu. Phong Tiểu Minh này năm nay ba mươi năm tuổi tu vi vẫn ở Huyền Môn cảnh hậu kỳ nhưng lại có thể đứng trên rất nhiều đệ tử có tu vi Hoành Không cảnh trong tông. Nghe nói trong một lần ra ngoài đại hải làm nhiệm vụ tên này đã giết chết hai kẻ ngoài Hoành Không cảnh bí ẩn. Cùng với đó tên này ở Vô Ninh sơn cũng từng giết được một con bát cấp yêu thú Nhân Diện Chu. Mà trong lần tỷ thí hai năm trước, trong đám thanh niên hắn chỉ thua bởi Huyền Thiên Nhận trong Huyền

https://thuviensach.vn

Thiên Cửu Diệt của Trích Tiên mà thôi!” Hứa Vĩnh Thiên tỏ vẻ hiểu biết vừa kể vừa đánh giá.

“Vạn Thủy Hỗn Linh công phòng thủ thâm ảo vô cùng nhưng gặp Huyền Thiên Cửu Diệt thì khó thật. Nhưng tên này cũng rất có triển vọng, trong đám thanh niên của bản tông cũng coi như một hạt giống hiếm có đáng được trọng điểm bồi dưỡng!” Đồng Xuyên khi này gật gật đầu đánh giá.

“Đại ca nói đúng, đệ nghe nói đâu sắp tới tông môn sẽ hao tổn chút tài nguyên để mở ra Thánh vực để đám đệ tử ưu tú trong tông tiến vào.” Hứa Vĩnh Thiên gật đầu rồi lại nhớ ra gì đó nói.

“Thánh vực? Cái này ta cũng nghe nói qua!” Đồng Xuyên tự hỏi rồi lại tỏ vẻ đã biết nói.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 46: Giật Mình.

“Thánh vực rất ít khi xuất hiện, trong đó nguy hiểm vô số nhưng cơ duyên cũng nhiều không kém nên nếu một người có thể sống sót trở ra thì con đường tu luyện sẽ rất xán lạn!” Hứa Vĩnh Thiên vẻ mặt hâm mộ nói.

“Đây quả là cơ hội tốt cho đám thanh niên như hai tên kia thể hiện bản lĩnh!” Đồng Xuyên cũng gật đầu nói.

“Thanh niên? Ba mấy tuổi rồi vẫn là thanh niên ư?” Liễu Thiên nghe đến đây nghi hoặc lẩm bẩm.

“Haha! Đúng vậy vì thọ nguyên của chúng ta cao hơn người thường nên dưới năm mươi tuổi vẫn tính là thanh niên. Trong tông đám đệ tử khi thành nội môn thì sẽ được xếp vào tầng lớp thanh niên và được tông môn cung ứng tu luyện đến hết năm mươi tuổi. Vì vậy khi đã qua năm mươi tuổi thì dù mạnh mẽ thế nào cũng sẽ không được hỗ trợ cũng như tham gia các đại hội tranh đấu trong đám đệ tử nữa. Mà mai kia đệ qua tuổi này muốn được tông môn cung cấp chỗ tu luyện, tài nguyên thì phải tham gia nhiều hoạt động bắt buộc trong tông! Như ta đây năm nay bảy mươi hai tuổi và đã làm quản thư được hai mươi năm rồi.” Hứa Vĩnh Thiên nghe Liễu Thiên nghi hoặc thì liền cười rồi từ từ giải thích.

“Huynh lo xa quá rồi, đệ còn chưa chắc đã vào được Nội Môn chứ nói gì chuyện mấy chục năm sau?” Liễu Thiên nghe vậy thì đã hiểu ra rồi lại lắc đầu cười cười nói.

https://thuviensach.vn

“Haha! Nhìn vào ánh mắt cùng bộ dạng này ngươi chắc chắn sẽ vào được Nội Môn. Với sự chịu khó và quyết tâm cao thì vào Nội Môn không phải là khó nhưng để có chút thành tựu hơn người thì phải có cơ duyên cùng một vài kỹ năng vượt trội chứ chỉ chịu khó không thôi là chưa đủ!” Đồng Xuyên cười nhìn Liễu Thiên khẳng định sau đó lại thâm ý nhắc nhở.

“Đồng đại ca nói phải, đệ cũng nghĩ đến vấn đề đó rất nhiều và cuối cùng cũng tìm được chút tia sáng nhưng để thực hiện những dự định đó thì trước tiên phải phấn đấu vào Nội Môn đã!” Liễu Thiên lúc này gật đầu không ngần ngại nói.

“Có mục tiêu và cách phấn đấu là được rồi! Hứa đệ hãy tiếp tục đi, mà đừng kể mấy tên đứng đầu đám đệ tử làm gì, hãy kể về vài kẻ trong một hai khóa gần đây cho tiểu tử này mở rộng tầm mắt.” Đồng Xuyên khi này tỏ vẻ hài lòng gật đầu rồi lại hướng Hứa Vĩnh Thiên yêu cầu.

“Được! Để đệ nhớ lại xem trong mấy năm gần đây có những ai nổi trội nhất!” Hứa Vĩnh Thiên nghe vậy thì khẽ gật đầu rồi hồi tưởng.

“Đúng rồi! Mấy năm trước, nghe nói trong cung chữ “Li” của đội “bảy” có phát hiện ra một đệ tử có căn cơ rất đặc biệt. Khi đó đệ không chứng kiến nhưng nghe nói trong buổi luyện tập dị thuật đã xảy ra biến dị khiến rất nhiều trưởng lão trong tông xuất hiện. Rồi tên đệ tử đó bị dẫn đi rồi cuối cùng lại biến mất không chút tăm hơi!” Hứa Vĩnh Thiên lúc này nhớ lại từ từ kể.

“Khi đó dị biến thế nào? Đệ có biết không?” Đồng Xuyên lúc này liền hỏi, Liễu Thiên thì vẫn bày ra vẻ mặt chăm chú ngồi nghe.

“Tông môn không công bố việc này mà rất nhanh xóa đi dấu vết nhưng trong lúc vô tình đệ có nghe một người bạn kể lại rằng: tên khi sử dụng Thụ Linh thuật khiến kết giới được bố trí trong cung chữ Li bị hấp thụ hết cùng với đó một mảng lớn công trình trong cung cũng bị chấn thành cát vụn,

https://thuviensach.vn

đồng thời mấy chục đệ tử xấu số cũng vẫn lạc trong lần dị biến đó.” Hứa Vĩnh Thiên vẻ mặt nghiêm trọng kể lại.

“Thụ Linh thuật, chỉ là một thuật hỗ trợ hấp thụ linh khí mà thôi! Đệ có biết xác của đám đệ tử vẫn lạc kia ra sao không?” Đồng Xuyên nghe vậy lẩm bẩm rồi lại hỏi.

“Cái này thì đệ không rõ nhưng đệ lại biết chút thông tin khác. Đó chính là trong lần đó một vị trưởng lão có tu vi Hoành Không cảnh cũng vô tình bị trọng thương không lâu sau thì qua đời!” Hứa Vĩnh Thiên lắc đầu rồi lại nhớ ra một thông tin quan trọng nói.

“Vậy ư?” Đồng Xuyên lẩm bẩm rồi lâm vào suy tư: “Nếu không nhầm thì đám người kia quả nhiên tìm được một kẻ đáng sợ! Hèn chi!”

“Đại ca nhận ra gì ư?” Hứa Vĩnh Thiên lúc này liền hỏi.

“À! Có chút tương đồng nhưng ta không nhớ ra được. Đành để hai đệ chê cười rồi!” Đồng Xuyên lão giả thở dài tỏ vẻ ngại ngùng nói.

“Không sao! Cái đó cũng không mấy quan trọng, chúng ta nghe về mấy tên khác đi!” Liễu Thiên khi này lại rót rượu nói.

Đồng Xuyên gật đầu cả nói: “Đúng vậy! Để ta kể cho mọi nghe về tên đệ tử mới tiến nhập Chu Tước đội hai năm trước…”

Thế là cả đám quên đi việc kia mà tiếp tục vừa uống rượu vừa bàn luận về những nhân tài mới ra nhập Kỳ Nhân Các.

Thời gian từ từ trôi, đêm dần về khuya, lúc này lại một ngã tư vắng người, ba người Liễu Thiên đứng từ biệt nhau.

“Hẹn đại ca năm ngày nữa chúng ta sẽ gặp lại tại đây, mấy ngày tiếp theo đệ có việc rồi!” Hứa Vĩnh Thiên cung kính nói rồi lại hứa hẹn.

https://thuviensach.vn

"Có việc thì cứ lo cho tốt đi!" Đồng Xuyên gật đầu nói rồi hướng ánh mắt sang Liễu Thiên hỏi: “Liễu đệ mấy ngày tiếp theo cũng bận à?”

Liễu Thiên nghĩ nghĩ rồi lắc đầu nói: “Cũng không hẳn, đệ chắc cũng chỉ đi loanh quanh trong Xuân phong quán này rồi tu luyện mà thôi!”

“Như vậy nếu rảnh rỗi thì hãy đến nhà ta chơi! Đệ chỉ đi ra cổng Tây rồi đi thẳng tầm năm mươi dặm nhìn về bên phải sẽ thấy có một cánh rừng trúc lớn bên cạnh một tòa tiểu sơn. Đệ cầm miếng ngọc này đi vào đó sẽ tìm được nhà của ta!” Đồng Xuyên liền nói rồi ném cho Liễu Thiên một miếng ngọc màu đỏ nhỉ bằng đầu ngón tay.

Liễu Thiên cũng không từ chối liền thu lấy miếng ngọc kia mỉm cười nói: “Nhất định đệ sẽ đến làm phiền đại ca vài ngày!”

“Ừm! Thôi giải tán đi!” Đồng Xuyên gật đầu nói một câu rồi quay người một cái nhảy lên không rồi biến mất dưới ánh đèn đêm mờ mờ.

Hứa Vĩnh Thiên nhìn theo hướng Đồng Xuyên rời đi một lúc rồi lại nói: “Vị đại ca này trước kia ít nhất cũng phải là trưởng lão cao tầng của Kỳ Nhân các. Kết giao được thì đối với con đường mai sau của đệ sẽ có rất nhiều điểm có lợi.”

Liễu Thiên nghe vậy thì mỉm cười lắc đầu nói: “Kết giao là kết giao thôi, đệ không nghĩ nhiều như vậy! Dù thế nào thì Đồng đại ca cũng là đại ca của chúng ta. Đã quen biết thì không cần biết có lợi hay hại, từ nay chính là huynh đệ!”

Hắn nói xong một hồi liền quay lại khẽ cười vẻ mặt biết ơn nói: “Nhưng dù sao vẫn đa tạ huynh, lúc nào huynh cũng nghĩ có lợi cho đệ!”

Hứa Vĩnh Thiên xoa đầu Liễu Thiên rồi lại lắc đầu cười nhạt nói: “Haha! Xem ra ta đã xem thường tên tiểu tử ngươi rồi!”

https://thuviensach.vn

“Về thôi!” Hứa Vĩnh Thiên liền xoay người nói, Liễu Thiên cũng đi theo. Hai người thẳng hướng Hoàng cung mà đi.

Trong Xuân Phong quán nhà cửa chi chít trong đó không thiếu những tòa nhà lớn cao đến mấy chục mét. Những tòa nhà này để so sánh với Cửu Cửu Vân lầu thì không thấm vào đâu nhưng so với mặt bằng trung thì vẫn cao hơn rất nhiều.

Lúc này dưới màn đêm tại đỉnh một tòa nhà cao tầng tại Xuân Phong quán, Đồng Xuyên lão giả đang đứng nhìn về hướng Đông.

“Thật không ngờ bản tông lại có kẻ sở hữu Linh Cực Chi Tâm! Lần trước gặp tiểu nha đầu cùng tên hỗn đản kia cũng không thấy nàng nhắc đến! Hừ! Đám người này xem ra đã dần quên nguồn gốc của mình rồi!” Đồng Xuyên lão giả lẩm bẩm rồi khẽ hừ vẻ mặt tức giận nói.

“Cũng đúng a! Thiên nhân ẩn dật, Kỳ Nhân Các đã bị đè ép quá lâu nên khi có cơ hội trở mình thì quan tâm gì nữa! Lão già như ta lo lắng thừa rồi!” Đồng Xuyên vẻ mặt u ám tự giễu.

“Mà thôi! Trước khi ngày kia đến, mình phải tìm được người thích hợp đã!” Đồng Xuyên lão giả lắc đầu tự nhủ rồi thân hình cứ mờ dần rồi biến mất trong màn đêm.

Khi này, tại hậu viện trong Hoàng Cung, hai người Liễu Thiên cũng đã đến dãy nhà của mình.

“Đệ cầm lấy ít tiền ngày mai đến phường thị mua sắm chút đồ mình thích. Mà có thể rất lâu nữa đệ mới lại có dịp đến đây cho nên hãy thoải mái đi! Dù đây cũng chỉ là ngân lượng nên không đáng bao nhiêu.” Đứng trước cửa phòng, Hứa Vĩnh Thiên lấy trong người ra một xấp ngân lượng đưa cho Liễu Thiên hào sảng nói.

https://thuviensach.vn

“Vậy đệ không Liễu Thiên cũng không từ trối, đằng nào cũng là huynh đệ, mai kia mình có điều kiện thì giúp đỡ lại thôi. Bây giờ thì cứ nhận vậy, từ chối câu lệ nhiều làm cho tình cảm huynh đệ thêm xa cách.

Liễu Thiên cầm tiền cũng không kiểm xem bao nhiêu liền cất đi rồi nói: “Cảm ơn đại ca! Đại ca ngủ ngon!”

“Ừm!” Hứa Vĩnh Thiên gật đầu quay đi.

Liễu Thiên mở cửa đi vào phòng. Phía ngoài cửa lúc mới đi vào còn có tý ánh đèn chiếu mờ mờ một chút, chứ càng đi sâu càng tối tăm khiến hắn bắt đầu mò mẫm đi đến bàn ở giữa phòng, hắn nhớ trên đó có một cái đèn.

“A!”

Liễu Thiên đang đưa tay sờ sờ thì bỗng chạm vào cái gì đó mềm mềm liền giật mình kêu lên một tiếng rồi lùi lại mấy bước.

“Ai?” Khi ra đến cửa hắn mới trấn định lại hỏi.

“Hihi!”

Trong phòng liền có tiếng cười khúc khích, cùng với đó một ánh đèn ở giữa phòng được thắp lên, rồi sau đó là cái đèn ở trên cột nhà cũng được thắp sáng. Gian phòng trở lên sáng sủa lộng lẫy hơn hẳn.

Liễu Thiên lúc này đã nhìn ra trong phòng quả nhiên có một người mà người đó không ai khác chính là tiểu cung nữ hồi chiều – Đoàn Linh Hiên.

“Sao ngươi lại ở đây? Các ngươi được tự ý đi vào phòng của khách nhân ư?” Liễu Thiên vẻ mặt tức giận, cặp mày nhíu lại hỏi.

Việc có một người bất ngờ ngồi trong phòng làm hắn không vui chút nào. Dù cho đây có là người quen thì hắn cũng cần một lí do chính đáng.

https://thuviensach.vn

“Tiểu muội đến thu xếp chăn chiếu cho đại ca nhưng không thấy đại ca ở phòng nên ngồi đây đợi!”

Tiểu cô nương kia vẻ mặt buồn rầu nói, sau đó nàng lại dùng giọng điệu tủi thân cộng thêm chút thiệt thòi nói: “Chẳng nhẽ là đại cả lại để muội muội đứng ngoài sao?”

“Thôi được rồi!” Liễu Thiên thấy vẻ mặt đó thì đành chịu thua xua tay, hắn lại hỏi: “Sao không thắp đèn lên!”

“Hihi! Đây là muốn thử xem Liễu đại ca có sợ ma không?” Đoàn Linh Hiên khẽ cười nói.

“Thế kết quả thế nào?” Liễu Thiên rất nhanh quên đi màn đột nhập kia mà hỏi.

Hắn rất tò mò không biết hành động vừa rồi trong mắt tiểu cô nương này được bao nhiêu điểm?

Đoàn Linh Hiên nghe vậy thì mỉm cười rồi lại suy nghĩ một lúc mới bũi môi lắc đầu nói: “Cũng coi như có chút can đảm! Đại ca có vẻ chỉ bị giật mình nhưng cũng không phải là hoàn toàn không sợ!”

“Đời có ai không sợ, chỉ ít hay nhiều mà thôi!” Liễu Thiên lắc đầu mỉm cười nói rồi đi lại ghế ngồi xuống.

“Đúng a! Mà huynh vừa đi uống rượu về đúng không?” Đoàn Linh Hiên gật đầu rồi lại tò mò hỏi.

“Đúng vậy! Ta hôm nay uống rượu nói chuyện rất vui!” Liễu Thiên gật đầu vui vẻ đáp.

“Thôi nhìn huynh có vẻ mệt rồi, để ta đi thu xếp chỗ cho huynh ngủ!” Đoàn Linh Hiên mỉm cười nói rồi liền đi lại giường bắt đầu giải chăn xếp

https://thuviensach.vn

gối.

Liễu Thiên cũng không nói gì, hắn chỉ ngồi đó xuy nghĩ vớ vẩn.

Chỉ một chút sau, Đoàn Linh Hiên đã xong đi ra nói: “Tiểu muội cáo lui, sáng mai muội sẽ đem điểm tâm sáng đến.”

“Ừm!” Liễu Thiên chỉ khẽ gật đầu rồi lại nhớ ra cái gì đó liền hỏi: “Sáng mai cùng ta đi đến mấy phường thị mua sắm được không?”

“Được!” Đoàn Hiên Linh hai mắt sáng lên rất nhanh đáp ứng.

Điều này làm cho Liễu Thiên chố mắt há mồm nhìn rồi sau đó mới nhíu mày nghi hoặc hỏi: “Thế nào mà lại đồng ý ngay được, ta còn tưởng ngươi phải xin phép tổng quản trong cung chứ?”

“Cái này…, à tổng quản đại nhân sẽ đồng ý thôi, dù sao thì vẫn là phục vụ đại ca mà!” Đoàn Linh Hiên liền giật mình thất thố ấp úng nhưng sau đó vẫn giải thích khá hợp lí.

Liễu Thiên nghe vậy cũng không nghĩ nhiều liền gật đầu nói: “Ừ! Thế về nghỉ đi, ta cũng phải tu luyện chút rồi nghỉ ngơi!”

Đoàn Linh Hiên cười cười rồi quay người rời đi, cửa phòng kép lại, Liễu Thiên vẻ mặt trầm tư suy nghĩ một hồi rồi cũng lắc đầu đi lên giường tu luyện.

Phía ngoài, Đoàn Linh Hiên vừa đi vừa lắc đầu rồi lại cười cười lẩm bẩm gì đó. Khi nàng đi ra khỏi hành lang khu nhà thì rất nhanh biến mất trong màn đêm.

Sáng sớm hôm sau, khi mặt trời còn chưa nên, ở hướng Đông mới có chút ánh sáng lờ mờ, trong không khí những màn sương nhẹ nhàng phiêu động.

https://thuviensach.vn

Lúc này, tại biệt viện lớn gồm bốn dãy nhà nơi Liễu Thiên đang ở vẫn rất yên tĩnh. Mọi người trong viện này đa số đều chưa dậy, chỉ có một số phòng có ánh đèn mà thôi.

Giờ này, phòng Liễu Thiên cũng có ánh đèn vì lúc này cũng là lúc hắn thức dậy.

Từ ngày ngộ ra mình cần cố gắng hơn nữa thì Liễu Thiên đều dậy rất sớm để luyện tập. Một tháng qua không ngày nào hắn dậy muộn cả. Hôm nào hắn cũng bắt đầu buổi sáng từ rất sớm bằng những bài tập thể dục nâng cao thể lực đồng thời cũng đánh một bài quyền rèn luyện cơ thể.

Lại nói thì bài quyền hắn tập cũng chẳng phải quyền pháp gì cao siêu mà chỉ là một bài Nhập tông quyền. Nhập tông quyền này là quyền pháp được khắc trên nhiều địa điểm tại tông môn. Những ai lưu tâm thì có thể luyện tập để nâng cao thể chất của bản thân. Liễu Thiên cũng chỉ cần có vậy!

Nhập tông quyền tính ra cũng chỉ có bốn thức, mỗi thức gồm vài động tác di chuyển trái phải cùng vài kiểu xuất quyền lên xuống, đơn đôi đơn giản mà thôi. Vì Nhập Tông quyền này khá đơn giản nên từ mấy tuần trước Liễu Thiên đã thuộc lòng và coi bộ quyền này như một bài tập thể dục để rèn luyện mỗi buổi sáng.

Lúc này, trong phòng, Liễu Thiên bắt đầu di chuyển, tay đấm chân đá rất nhẹ nhàng chậm chạp.

Thế rồi sau vài nhịp khởi động, Liễu Thiên bắt đầu tăng tốc độ luyện quyền lên. Khi này hắn di chuyển khắp phòng, cùng với đó quyền cước không ngớt đánh lên không trung.

“Vù! Vù!... Bịch! Bịch!” Theo mỗi bước Liễu Thiên di chuyển xuất quyền xuất cước thì những tiếng động do ma sát và va chạm với sàn liên tục phát ra.

https://thuviensach.vn

Liễu Thiên lúc này say mê luyện tập, hắn coi gian phòng như thể sân tập mà thoải mái thi triển võ học.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 47: Phường Thị.

Lại nói thì nguyên nhân của việc tập luyện trong phòng là do Liễu Thiên không muốn đánh động người khác. Chứ phòng có rộng hơn nữa thì Liễu Thiên cũng thích hít không khí ngày mới hơn.

“Doạt! Doạt!...

Liễu Thiên thân thể linh động, hai tay liên tục xuất quyền, tiếng xé gió vang lên không ngớt.

“Phạch! Vù Vù!” Chạy mấy bước, Liễu Thiên thu tay, hai chân đạp xuống sàn nhảy lên không chân phải đá ngang một cước cơ thể theo đó xoay tròn rồi chân trái văng ra gót ra một cước rồi mới tiếp đất. Ngay khi tiếp đất, Liễu Thiên thuận đà xoay chân phải quét sát mặt sàn một lượt. Sau chiêu này, Liễu Thiên lại di chuyển liên hồi, người xoay tròn nghiêng ngả đủ kiểu, thỉnh thoảng còn lộn nhào trên không nhìn rất điêu luyện.

Lại nói thì mấy chiêu hắn đang luyện không có trong Nhập tông quyền mà là hắn trước kia học võ có từng học qua nhưng chưa thực hiện được. Dạo này không biết là do hắn chịu khó luyện tập hay là việc có nguyên thần điều tiết đã làm cho hắn có thể luyện tập mấy thế võ thời trước khá lưu loát.

Liễu Thiên lúc này khẽ lau mồ hôi rồi lại tiếp tục luyện tập võ thuật. Hắn nhớ lại những gì từng nhìn thấy trên phim ảnh cùng đời thực rồi lấy cơ sở thân thể này luyện tập thi triển. Với nhiều người võ thuật cận chiến không

https://thuviensach.vn

có mấy tác dụng trọng chiến đấu dị giả nhưng với Liễu Thiên thì võ thuật này có ý nghĩa khá lớn.

Thứ nhất võ thuật chứa một phần kỷ niệm của hắn nên hắn không muốn lãng quên! Thứ hai là luyện tập võ thuật giúp thân thể linh động hơn, tinh thần minh mẫn hơn, phản xạ nhanh hơn, cơ thể cũng khỏe mạnh hơn, nói chung là có nhiều điểm tốt đồng thời cũng không tốn quá nhiều thời gian, mỗi ngày hắn chỉ cần bỏ ra nửa tiếng luyện tập mà thôi. Thứ ba là hắn không biết dị thuật mai sau luyện thế nào chứ với hắn lúc này nếu có phải chiến đấu thì bắt buộc phải phụ thuộc vào chút võ thuật này nên hắn vẫn đều đặn luyện tập hàng ngày.

Mà người xưa nói rằng: Văn ôn võ luyện. Ngày ngày luyện tập thì tiến bộ là điều bình thường. Chỉ có điều Liễu Thiên tiến bộ nhanh hơn người thường mà thôi.

Tập luyện một lúc mồ hôi đã chảy thành dòng trên gương mặt đen đen của Liễu Thiên, sau lưng hắn cũng ướt hết nhưng hắn vẫn tiếp tục luyện quyền trong phòng.

Khoảng nửa giờ sau thì mặt trời đang mọc lên tại phía đông. Lúc này, những tia nắng vàng từ từ chiếu xuống đại địa khiến cho lớp sương mù trong không khí cũng dần tan biến để lại một quang cảnh thiên nhiên trong xanh ấm áp.

Khi này, Liễu Thiên từ trong phòng đẩy cửa đi ra. Thời gian tập thể dục buổi sáng của hắn đã hết. Bây giờ hắn muốn đi tản bộ nghỉ ngơi một chút.

Liễu Thiên đi ra hoa viên rồi đi lại cái đài phun nước ở giữa viện rồi ngồi xuống đó nhìn về phía Đông và cảm nhận không khí một ngày mới. Hắn nhớ không rõ ai đó đã từng nói với hắn rằng: “Được ngắm nhìn những tia nắng đầu tiên của một ngày mới để cảm nhận rằng ta đang sống – đó là niềm hạnh phúc lớn của đời người.”

https://thuviensach.vn

“Quả nhiên là chỉ cần sống thôi cũng hạnh phúc rồi! Chỉ cần sống và chứng kiến thôi cũng đủ rồi! Tiếc là những ngày tiếp theo ở Trái Đất đã không còn có mình và mình cũng không biết ở đó có những gì sẽ xảy ra nữa!” Liễu Thiên nhìn ánh dương phía xa lẩm bẩm.

Trong đầu hắn lúc này lại hiện lên những hình ảnh cuộc sống của hắn trước kia. Trong cuộc sống đó hắn từng đau khổ từng buồn chán nhưng cũng không thiếu những khoảnh khắc hạnh phúc vui vẻ. Thế nhưng dù thế nào thì hắn cũng không sống ở đó nữa nên mọi sự diễn biến ở Trái Đất hắn đều không biết.

“Không biết gia đình mình thế nào, không biết làng quê của mình ra sao, đất nước có gì mới, thế giới có gì mới, tương lai Việt Nam có thể vô địch World cup không nữa? Ài! Không được chứng kiến những thứ đó thật là thiệt thòi!” Liễu Thiên lẩm bẩm tự hỏi rồi lại thở dài thâm than.

Liễu Thiên ngồi đó nghĩ vớ vẩn nhiều thứ cuối cùng lại nhớ người thân của mình. Những hình ảnh người thân luôn làm hắn có cảm giác rằn vặt khó chịu. Thế rồi chẳng biết từ lúc nào đôi mắt Liễu Thiên lại ngấn lệ, gương mặt hắn cũng u ám vô cùng.

“Xem kìa! Lại mít ướt rồi!” Đang trong cơn rầu rĩ, trong đầu Liễu Thiên hiện lên một câu nói của một người con gái khiến hắn bừng tỉnh mở to cặp mắt nhìn quanh.

“Không thể khóc lóc mãi được! Hít!” Lúc này, Liễu Thiên tự nhủ dụi mắt rồi liền đứng phắt dậy hít một hơi thật sâu để lấy lại tâm trạng.

“Mình còn sống! Phải vui tươi lên!” Hắn lắc đầu lẩm bẩm khẽ mỉm cười, gương mặt đã trở lại bình thường. Khi này, hắn mới quay người lững thững đi vào hành lang.

Thế nhưng vừa đi đến bậc tam cấp Liễu Thiên lại giật mình một cái lùi lại. Không biết từ khi nào phía trước hắn có một người đang đứng đó nhìn

https://thuviensach.vn

hắn.

“Hihi! Lại một lần nữa làm đại ca hoảng sợ rồi!” Trước mặt Liễu Thiên, một thiếu nữ tầm mười sáu mười bảy, ăn mặc gọn gàng xinh xắn, nàng tay cầm một giỏ đồ nhỏ đang nhìn Liễu Thiên cười nói, vẻ mặt thiếu nữ thì xán lạn đầy vẻ khoái trí.

Người đứng trước mặt Liễu Thiên không ai khác chính là Đoàn Linh Hiên. Như đã hẹn sáng nay nàng mang đồ điểm tâm sáng đến cho Liễu Thiên rồi cùng hắn đi mua sắm.

“A! Đau! Tha cho muội!” Liễu Thiên đi lại gần khẽ véo tai Đoàn Linh Hiên làm nàng kêu lên xin tha.

Liễu Thiên khẽ cười rồi liền thả tay ra, hai mắt nhíu lại tỏ vẻ tức giận nói: “Lần sau đến gặp ta thì lên tiếng, cứ thình lình xuất hiện như ma vậy!”

Mà việc Liễu Thiên tức giận này không phải là do Đoàn Linh Hiên làm hắn giật mình mà là hắn sợ nàng nhìn thấy vẻ yếu đuối của mình vừa rồi nên hắn mới nhấn mạnh vấn đề này rồi tỏ ra tức giận để cho Đoàn Linh Hiên quên đi.

Mà Đoàn Linh Hiên nào phải đứa ngốc, nàng cũng rất hiểu biết, nàng vừa rồi đến đây từ khá sớm nên nhìn rõ Liễu Thiên ngồi kia khóc. Chính vì thế nàng mới không làm phiền mà đứng im quan sát. Đến khi Liễu Thiên phát hiện ra nàng thì chính nàng đã chủ động chuyển chủ đề trước. Nàng biết có một số việc dù thế nào cũng không muốn người khác biết nên cùng quên đi là hay nhất.

Cả hai đều không nhắc đến truyện này nữa mà cùng đi vào trong phòng bắt đầu ăn sáng.

Đoàn Linh Hiên để giỏ bánh lên ghế rồi bắt đầu lấy từng đĩa một bày lên bàn.

https://thuviensach.vn

Liễu Thiên thì không chờ bày xong đã bắt đầu ăn, hắn vừa ăn vừa hỏi: “Sáng nay chúng ta đi đâu đầu tiên?”

“Tùy đại ca muốn mua cái gì trước?” Đoàn Linh Hiên đã bày ra xong, cũng bắt đầu ăn.

“Ta cũng không muốn mua gì, chỉ muốn đi tham quan xem có gì hay rồi tính sau!” Liễu Thiên suy nghĩ một tý rồi lắc đầu đáp.

“Vậy có chỗ này hay lắm, chúng ta nhanh lên thôi!” Đoàn Linh Hiên mắt sáng lên hưng phấn nói.

Xuân Phong quán vốn đồ sộ với nhiều khu nhà kinh doanh các loại dịch vụ khác nhau nhưng chúng vốn cũng quy tụ về từng nơi đặc thù. Hôm qua, Liễu Thiên đi ăn uống chính là khu trung tâm - nơi tập trung nhiều tửu lầu khách điếm nhất. Trung tâm tập trung dịch vụ ăn uống còn bốn hướng của Xuân Phong quán này cũng tập trung đủ loại dịch vụ khác. Khu Tây chính là khu tụ tập các đấu trường, khu Đông chính là khu các sòng bài lớn nhỏ thi nhau phát triển, khu Nam tập trung rất đông các phường thị, khu Bắc chính là nơi tạo lên tên tuổi của Xuân Phong quán – nơi tập trung rất nhiều lầu xanh, kỹ viện nhất Xuân Đô cũng như Nhất Xuân quốc.

Lại nói thì chia khu như vậy nhưng chỉ dựa theo mật độ tập trung mà thôi chứ thực chất trong Xuân Phong quán này đâu đâu cũng có các dịch vụ khác nhau như: quán ăn, nhà nghỉ, hay hiệu thuốc, đồ cổ, rồi cả võ đài, kỹ viện, sòng bài,… chúng phân bố khắp nơi nhưng tùy vào từng khu mà phát triển mạnh nhất.

Khu Nam nơi tập trung nhiều phường thị nhất của Xuân Phong quán. Lúc này, hai người Liễu Thiên đang đứng thất thần trước một cổng lớn nhìn vào trong một phường thị ở khu Nam này.

Trước mặt hai người lúc này là một cảnh tượng người người đông đúc, hàng hóa đa dạng, cờ hoa biển hiểu chi chít kéo dài không thây điểm cuối.

https://thuviensach.vn

Cùng với đó là những tiếng giao bán hỏi mua om xòm khắp nơi tạo lên một không khí ồn ào náo nhiệt vô cùng.

Liễu Thiên lúc này nhìn ngay vào cổng khu này đã thấy mấy hàng quán nhỏ cùng mấy chỗ bán hàng vỉa hè, rồi còn có cả người đi giữa đường phố giao bán nữa. Dòng người chen chúc với đủ loại hình kinh doanh, so với những hội trợ mà Liễu Thiên từng tham dự thì còn đông hơn nhiều.

Mà để ý thì thấy những mặt hàng rong hay vỉa hè được buôn bán ở đây đa số đều là những vật dụng hàng ngày cùng một số thứ vớ vẩn khác. Còn những thứ đáng giá một chút thì đều có quầy hàng hoặc cửa hàng lớn hơn. Những người buôn bán lớn thì lại ít khi phải mời mọc như những người bán rong ngoài đường.

“Hôm nay tuy chỉ là một ngày bình thường nhưng nơi đây quả nhiên vẫn đông!” Đoàn Linh Hiên tỏ vẻ hiểu biết nói.

“Ừ! Đông thật, xem ra Xuân đô này cũng không chỉ có hư danh, so với Trung Dương thành còn đông đúc phồn thịnh hơn!” Liễu Thiên gật đầu đánh giá.

“Đông đúc thì có thể hơn nhưng so về độ phồn thịnh thì chưa chắc. Trung Dương thành tập trung đa phần đều là dị giả còn nơi đây đa phần chỉ là dân thường mà thôi!” Đoàn Linh Hiên lắc đầu nói.

“Muội cũng hiểu biết quá a!” Liễu Thiên nghe vậy ngạc nhiên hỏi.

“Hì! Chỉ là muội được nghe mấy vị tổng quản nói chuyện thôi mà!” Đoàn Linh Hiên cười cười giải thích rồi lại đổi chỉ tay về phía trước chủ đề: “Chúng ta vào thôi!”

Nói xong không đợi Liễu Thiên kịp phản ứng thì Đoàn Linh Hiên đã chạy đi trước. Liễu Thiên cũng chỉ biết lắc đầu theo sau, hai người tiến vào khu phường thị tấp nập phía trước.

https://thuviensach.vn

“Vải cao cấp đây, tơ lụa hảo hạng đây! Mua đi, mua đi!”

“Kẹo hồ lô đây, ngon ngọt thơm mát, ăn một muốn ăn hai đây!”

“Đồ gốm cao cấp đây! Xuất xứ Biên Hoa thành, nổi danh cả nước đây!”

“Bánh bao nóng hổi thơm ngon nào!”

….

Vừa đi vào thì hai người Liễu Thiên đã được nghe rất nhiều những tiếng mời hàng của những người buôn bán nhỏ ở ven đường và vỉa hè.

Tất nhiên, hai người Liễu Thiên không có hứng thú với những đồ ven đường này nên cứ thế xen qua đoàn người mà đi, vừa đi vừa nhìn ngắm mọi thứ xung quanh mà thôi.

“Muốn ăn kẹo hồ lô đường không đại ca đãi?” Liễu Thiên đi được một đoạn thì liền quay sang mỉm cười hỏi Đoàn Linh Hiên.

“Thật! Ta ăn, từ trước đến giờ chưa ăn qua bao giờ!” Đoàn Linh Hiên vui vẻ ra mặt, nàng nói xong liền xen qua đám người chạy lại chỗ người bán kẹo hồ lô phía trước.

“Ài! Đúng là không nên gợi đến ăn uống trước mặt nữ nhân a!” Liễu Thiên thầm than rồi cũng lắc lắc đầu mỉm cười đi theo.

“Lão bá bán cho cháu hai xiên kẹo hồ lô!” Đoàn Linh Hiên chạy lại gần lão bá bán kẹo cung kính nói.

Lão bá kia là một trung niên ngoài tứ tuần, dáng người mảnh khảnh, gương mặt hơi gầy. Vị này mặc một bộ đồ cũ màu nâu tay cầm một cái gậy lớn, trên đó có một chỗ phình lên có cắm rất nhiều xâu kẹo hồ lô đường. Mà kẹo hồ lô này nhìn thật bắt mắt, tất cả đều đỏ thẫm, nước đường bên ngoài bóng loáng nhìn rất ngon miệng.

https://thuviensach.vn

Nghe thấy Đoàn Linh Hiên muốn mua, lão bá kia mỉm cười liền lấy ra hai xiên đưa cho nàng rồi nói: “Của tiểu thư hết mười đồng.”

Đoàn Linh Hiên cầm hai xiên kẹo rồi đưa cho Liễu Thiên một xiên còn ánh mắt đang ra hiệu cho hắn trả tiền.

Liễu Thiên không cầm kẹo mà lấy tiền ra trước, hắn rút từ tròng người ra một xấp ngân phiếu, chỗ này chính là số tiền hôm qua Hứa Vĩnh Thiên đưa cho.

“Ta không có tiền lẻ, chỉ toàn ngân phiếu, mà tờ nhỏ nhất cũng là một trăm lượng rồi.” Liễu Thiên lắc đầu tỏ vẻ khó sử.

Nghe thấy Liễu Thiên nói thế Đoàn Linh Hiên thở dài nói: “Xem ra đại ca đúng là một công tử bột.”

Nói xong nàng liền lấy ra một miếng bạc nhỏ cung kính đưa cho lão bá kia, thấy lão định móc tiền ra trả lại thì nàng nói: “Lão bá không cần trả lại đâu, đại ca của cháu giàu lắm, tý ta đòi hắn trả!”

Đoàn Linh Hiên mỉm cười quay sang đưa cho Liễu Thiên xiên kẹo rồi nói: “Đi thôi, chúng ta sang khu đồ cổ chơi, nghe nói ở đó có nhiều thứ hay và cực hiếm luôn! Sang đó tìm cổ vật!”

Liễu Thiên tuy không thích ăn đồ ngọt cho lắm nhưng nhìn xiên kẹo này cũng khá hấp dẫn. Vì thế hắn liền cầm lấy xiên kẹo vừa ăn vừa đi theo Đoàn Linh Hiên.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 48: Khu Đồ Cổ

Hai người Liễu Thiên xen qua đường phố đông đúc tiến sang một vùng yên tĩnh hơn. Nơi đây không còn thấy hàng rong nữa, cũng không còn hàng vỉa hè. Ở đây, hai bên đường phố đều là những cửa hàng lớn nhỏ san sát nhau. Người qua lại ở đây cũng không quá đông, ở đây cũng khá yên tĩnh không ồn ã như đoạn phố trước.

Khi này, hai người Liễu Thiên vừa đi vừa quan sát những cửa hàng trong khu phố này. Nhìn chung thì ở đây đủ các loại cửa hàng, bán đủ các loại đồ nhưng chủ yếu ở đây vẫn là đồ cổ, tất cả các cửa hàng quanh đây đều bán những thứ đồ được tìm thấy từ những di tích hoặc các đồ vật của các gia tộc lớn trong Nhất Xuân quốc xuất ra. Nói là đồ cổ chứ ở đây cũng chẳng còn thứ gì quý báu bởi vì tất cả đã qua sàng lọc rất nhiều lần mới đưa ra đây để bán cho đám dân thường và khách tham quan. Những thứ đồ chân quý đa số đều được những người lành nghề chiếm hết rồi. Thường dân vào đây còn có thể tim được đồ tốt chứ những dị giả như Liễu Thiên đến đây cũng chỉ như "cưỡi ngựa xem hoa" mà thôi.

"Nhìn bên ngoài thì thấy bầy toàn đồ vớ vẩn. Chúng ta mùa gì ở đây?" Liễu Thiên nhăn mày lẩm bẩm rồi lại quay ra hỏi Đoàn Linh Hiên.

Thấy vẻ mặt chán nản của Liễu Thiên, Đoàn Linh Hiên mỉm cười nói: "Đừng tưởng những thứ này đều là rác rưởi, trong đó vẫn còn đồ trân quý đó, quan trọng là có tìm ra hay không mà thôi!"

https://thuviensach.vn

“Có đồ tốt cũng không đến lượt chúng ta, ta nghĩ vẫn cứ là tìm mấy món trang sức hay binh khí gì đó đẹp một chút làm kỷ niệm thì còn được!”Liễu Thiên lắc đầu nhìn vào hai cửa hàng đầu tiên nói.

“Đến khu này vui nhất chính là xem ai từ trong đống tạp vật này tìm được đồ quý hiếm hơn! Đại ca có dám chơi không?”

Đoàn Linh Hiên dùng vẻ mặt tự đắc, ánh mắt khiêu khích Liễu Thiên.

“Nhưng làm thế nào để biết được mình mua được một món đồ quý hiếm. Chẳng phải tất cả đồ ở đây đều được những vị giám định sư kiểm qua rồi mới đề giá bán sao?” Liễu Thiên vẻ mặt khó hiểu hỏi.

“Cái gì mà kiểm tra, họ chỉ đánh giá đại khái thôi, còn rất nhiều thứ họ chân quý nhưng đám người đó lại vất một đống như tạp vật! Mà đại ca không biết trên đời này có một loại nước để giám định đồ có tên là Tiên Lịch thủy – thứ có thể giúp chúng ta phân thắng bại?” Đoàn Linh Hiên lắc đầu nói rồi lại tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi.

“Tiên Lịch thủy? Chưa nghe qua bao giờ!” Liễu Thiên tỏ vẻ ngơ ngác trả lời sau đó lại nghi hoặc nói: “Mà dù có loại nước này thì người khác chẳng nhẽ lại không dùng để dám định còn đến lượt mình sao?”

“Tiên Lịch thủy là loại nước khi bỏ một đồ vật vào thì trên mặt nước sẽ xuất hiện tất cả lại lịch của đồ vật đó! Mà Tiên Lịch thủy này khá hiếm có, đồng thời mỗi lần giám định một món đồ thì theo dung lượng của món đồ mà nước này cũng mất đi một lượng tương ứng.”

“Vì thế không thể nào đem tất cả những đồ này đi giám định. Nếu làm như vậy dù trong cả đống đồ này có tìm ra được đồ tốt thì tiền mua Tiên Lịch thủy cũng đắt hơn cả tiền bán món đồ kia. Như vậy chẳng phải cái được không bù nổi cái mất sao?” Đoàn Linh Hiên liền giải thích.

https://thuviensach.vn

Liễu Thiên nghe qua thì cũng tạm hiểu được vấn đề sử dụng Tiên Lịch thủy này. Nhưng khi này hắn lại cảm thấy tò mò không hiểu tại sao loại nước kia lại có thể xem được đồ vật xuất xứ từ đâu nguồn gốc ra sao, điều này quả là thần kỳ và khó hiểu.

Hắn đang suy nghĩ thì Đoàn Linh Hiên lại mỉm cười nói: “Nhưng chúng ta lại khác, dù sao đại ca cũng nhiều tiền, như vậy chúng ta có thể tỷ thí một phen!”

Tiểu nha đầu này lại tỏ ra suy tư nói: “Nhưng để tiết kiệm chúng ta không được mua vật nào to hơn nắm tay! Đại ca thấy sao?”

“Được, vậy chúng ta bắt đầu thôi!” Liễu Thiên cũng bỏ vấn đề thần kỳ của Tiên Lịch thủy xuống, hắn gật đầu nói.

“Không! Trước tiên phải đặt cược đã!” Đoàn Linh Hiên lắc đầu nói rồi lại tỏ vẻ suy tư.

“Muốn cược gì đây? Không mang mạng ra đặt thì ta sẽ chơi!” Liễu Thiên thấy vẻ suy tư của Đoàn Linh Hiên suy tư như vậy liền cười cười nói.

“À! Đúng rồi! Người thua sẽ phải thực hiện một đề nghị của người thắng!” Đoàn Linh Hiên kêu lên một tiếng rồi vẻ mặt đắc ý nói ra điều kiện đặt cược.

Liễu Thiên nghe vậy liền nghĩ về thứ định đem ra đặt cược: “Một đề nghị ư? Nếu bảo mình chết hay làm chuyện gì phi pháp hoặc thương luân bại lí thì sao?”

Hắn nghĩ vậy liền lắc đầu phủ định ngay: “Chắc không nghiêm trọng như vậy đâu, mà có yêu cầu quá đáng thì mình cũng bùng là được, dù sao cũng không hợp lý thì mình bùng cũng chẳng sợ mang tiếng gì cả!”

“Đại ca sợ rồi à?” Đúng lúc này Đoàn Linh Hiên lại hỏi.

https://thuviensach.vn

“Làm theo một điều kiện thì cũng được, nhưng điều kiện không được bắt ta làm việc thương luân bại lí, không được ảnh hưởng đến tính mạng của ta và người thân của ta. Những cái khác đều không thành vấn đề!”

Liễu Thiên nghĩ nghĩ rồi vẫn quyết định nói ra những yêu cầu của mình sau đó lại tỏ vẻ nếu Đoàn Linh Hiên đáp ứng thì kiểu gì cũng chơi.

“Huynh nói gì vậy! Ta sao lại đưa ra những yêu cầu đó!” Đoàn Linh Hiên tỏ vẻ không vui nói.

“Haha! Xin lỗi! Đại ca đây nghĩ nhiều rồi!” Liễu Thiên cười cười nói. Quả nhiên là hắn đã nghĩ quá nhiều rồi! Cái này cũng là do trước kia hắn bị lừa khá nhiều vố nên có chút hơi cẩn thận.

“Thôi ta xin lỗi rồi! Chúng ta cược! Ai thua sẽ phải làm theo một yêu cầu của người kia!” Liễu Thiên thấy bộ dạng không hài lòng của Đoàn Linh Hiên thì liền gật đầu nói.

Đoàn Linh Hiên nghe vậy cũng mỉm cười đạng định nói gì thì Liễu Thiên quay người đi trước nói: “Thôi chơi thôi! Trước tiên vào cửa hàng đầu tiên này đi!”

“Muốn mua bao nhiêu thì tùy vào tiền của người đó nhưng khi tỷ thí chỉ chọn một món mà thôi!” Đoàn Linh Hiên cũng không phản đối chạy theo sau đó lại nói thêm một quy định nữa.

“Được!” Liễu Thiên đi trước cũng không quay lại đáp.

Cửa hàng đầu tiền là một cửa hàng bán đồ gốm.

Trong cửa hàng cũng không đông khách, nhân viên bán hàng cũng chỉ có mấy người.

https://thuviensach.vn

Hai người Liễu Thiên vừa vào thì một vị trưởng quầy dáng người mập mạp, gương mặt phúc hậu đi ra tiếp đón hai người. Gã biết hai người là khách quý nên đã đi ra chào đón và bắt đầu hỏi hai người muốn mua loại gì, kiểu dáng ra sao, có niên đại như thế nào, xuất xứ ở đâu,…?

Hai người Liễu Thiên đứng nghe gã giới thiệu cũng không có trả lời mà đứng lại đánh giá một lượt cửa hàng này.

Cửa hàng này khá rộng, trang trí nhã nhặn, ở trong đó có nhiều quầy cùng giá để các món đồ gốm như bình, lọ, bát, đĩa, ấm, chuyên, chén, vv… Nói chung là đủ loại đồ dùng bằng gốm.

Tất cả những đồ này hình dáng khá lạ mắt, hoa văn trang trí chi tiết cổ kính, đồng thời tất cả nhìn đều rất cũ, một số thứ còn có dấu hiệu mài mòn của thời gian. Cũng có những món còn xuất hiện vết nứt vỡ, hay thiếu đi một số bộ phận.

Thấy hai người Liễu Thiên không nói về yêu cầu của mình, trưởng quầy liền chỉ sang các giá, các sạp đồ trước mặt bắt đầu giới thiệu.

“Đây là những đồ gốm cách đây ba trăm năm, chúng được tìm thấy ở di tích Từ Long phủ gần thành Miên Hoa. Tất cả đều là đồ tốt, hoa văn tinh xảo, phong cách cung đình rất hợp cho trưng bày và trang trí tại thư phòng. Đồng thời cũng có thể trở thành những bộ đồ dùng hàng ngày, đảm bảo sẽ đem lại sự tôn quý mà người thường không có được.”

“Đây là những đồ gốm cách đây năm trăm năm, chúng được tìm thấy ở di tích Phú Hiền sơn trang cách ngoại ô Khinh Liên thành ba mươi dặm. Những món đồ gốm này đều từ tay một người làm ra, hình dáng đa dáng phong cách, hoa văn đơn giản nhưng không kém phần tinh tế…”

Vị trưởng quầy huyên thuyên một hồi giới thiệu qua mấy giá lớn để những loại đồ gồm.

https://thuviensach.vn

Hai người Liễu Thiên chỉ gật gật đầu mỉm cười rồi lại tiếp tục đi lại nhìn ngắm đồ đạc trong gian phòng này.

Nhìn qua một lượt, Liễu Thiên lắc lắc đầu, hắn có vẻ không chọn được món nào ở đây. Đối với hắn, những đồ gốm này thực sự không có giá trị mấy. Dù chúng có đẹp có cổ kính đến mấy thì hắn cũng không có hứng mua, mà có mua được đồ tốt thì về cũng chẳng để làm gì.

Nghĩ vậy, Liễu Thiên liền quay ra nhìn Đoàn Linh Hiên thì thấy nàng đang sờ mó tìm tòi từng món một. Hắn cũng không làm phiền mà cũng đi lại một lượt nhìn ngắm những đồ khác, thế nhưng hắn cũng không có chạm vào cái nào cả, tất cả chỉ dừng lại ở nhìn ngắm mà thôi.

Sau một hồi sờ soạn tìm tòi, Đoàn Linh Hiên liền lấy được một cặp chén nhỏ, chúng có màu đỏ nâu. Trên đó đặc biệt không hề có hoa văn gì cả, chỉ có mấy vệt tích do khi nung nấu tạo thành mà thôi.

Đoàn Linh Hiên hướng gã trưởng quầy hỏi: “Cặp chén này bao nhiêu?”

“Cặp chén này đúng là chân phẩm nhưng giá của nó cũng không đắt. Cả hai cái chỉ có giá hai mươi lượng bạc mà thôi!”

Tên trưởng quầy kia từ từ nói ra giá của cặp chén.

Nghe vậy không những Đoàn Linh Hiên mà cả Liễu Thiên cũng giật mình. Một cặp chén nhỏ bằng sứ mà cần những hai mươi lượng bạc, xem ra nơi này đúng là nơi cắt cổ khách hàng mà.

Phải biết rằng một xiên kẹo hồ lô chỉ có năm đồng, như vậy một cái chén này có thể đổi được hai trăm xiên kẹo hồ lô rồi. Như vậy mà trưởng quầy lại còn bảo là không đắt, như vậy theo gã thì thế nào mới là đắt đây?

Thấy bộ dạng giật mình của hai người Liễu Thiên trưởng quầy liền giải thích: “Hai vị đừng nghĩ ta bán đắt! Ở đây tất cả các cửa hàng đều có một

https://thuviensach.vn

mức giá chung, không cửa hàng nào bán hơn định mức, cũng không cửa hàng nào bán kém. Những đồ được thẩm định xong đều được bán đúng giá! Đây chính là cách làm ăn của khu phố này."

"Mà hai vị cũng biết giá nhập vào của mấy thứ này cũng không phải là rẻ. Để khai quật được một di tích cần tốn rất nhiều tiền bạc và nhân công, đôi khi còn bỏ xuống nhiều nhân mạng nữa. Cho nên khi những kẻ khai quật bán ra mấy món đồ này cũng đòi giá rất cao rồi. Cửa hàng như thế này cũng chỉ ăn được một chút mà thôi!"

Đoàn Linh Hiên nghe vậy thì cũng không nói nhiều mà đi lại cầm hai nén bạc lớn hướng ra trưởng quầy nói: "Ta lấy cặp chén này!"

Trưởng quầy vẻ mặt vui vẻ cầm bạc, hắn liền cung kính nói: "Để ta gói đồ giúp tiểu thư!"

"Không cần!" Đoàn Linh Hiên lắc đầu rồi đi lại chỗ Liễu Thiên nói: "Nếu đại ca không chọn được món nào thì đi chỗ khác thôi!"

Liễu Thiên khẽ gật đầu, hai người cùng đi ra khỏi cửa tiệm này.

"Ngay cửa hàng đầu tiên đã mua một cặp, muội định mua một xe hàng về đấy à?" Vừa ra đến ngoài đường Liễu Thiên đã hướng Đoàn Linh Hiên hỏi.

"Hihi! Mấy khi được đi mua đồ, hôm nay thích cái gì phải mua cho bằng hết!" Đoàn Linh Hiên vừa cười vừa nói nhìn bộ dáng rất đam mê với vụ đi mua sắm ở thị phường này.

Liễu Thiên nghe vậy liền nhíu mày nghi ngờ hỏi: "Một cung nữ lại có thể giàu như vậy sao?"

"Cái này…!" Đoàn Linh Hiên hơi ngập ngừng rồi liền nói: "Ta mỗi năm cũng tiết kiệm được ít tiền, mà lần này lại vay của mấy cung nữ khác nên

https://thuviensach.vn

cũng có được mấy trăm lượng!”

Đoàn Linh Hiên lại giải thích: “Lần này ta đi mua đồ tiện thể còn phải mua rất nhiều đồ cho mấy cung nữ khác nữa, bọn họ cho vay tiền bắt ta phải mua cho rất nhiều đồ đây! Mà có đại ca thì ta còn sợ gì nữa!”

“Rất tinh ranh, sẽ có lục ta tìm ra!” Liễu Thiên nghe vậy thì chỉ cười thầm nghĩ.

“Chúng ta nhanh đi thôi!” Đoàn Linh Hiên đứng bên cạnh lại tỏ vẻ khẩn trương nói.

Nói xong không đợi Liễu Thiên phản ứng, Đoàn Linh Hiên liền hướng cửa hàng khác mà đi.

Cả hai lại đi qua mấy cửa hàng đồ gốm khác, Liễu Thiên vẫn như cũ chưa mua món nào còn Đoàn Linh Hiên thì đã có một túi khá khá rồi.

Mà trên đường đi, Liễu Thiên cũng nhìn thấy một vài tên đệ tử từ Kỳ Nhân Các đến như hắn đang đi dạo mua đồ ở khu này. Thế nhưng do không quen biết nên tất cả chỉ lờ nhau mà tiếp tục đi.

Tiếp theo cả hai người Liễu Thiên tiến vào cửa hàng binh khí cổ. Cái gọi là binh khí cổ chính là những binh khí không dùng được nữa và trở thành đồ sưu tầm trang trí. Nhưng dù sao đối với một số người nó cũng có ý nghĩa nhất định.

Như các cửa hàng khác, khi hai người Liễu Thiên đi vào liền có một vị trưởng quầy đi ra chào đón. Vị trưởng quày này là một gã trung niên cao gầy, gã có đôi mắt một mí nhỏ hẹp, cái mũi cao, cái miệng rộng. Tên này cũng ăn nói lưu loát, gã liên tục giới thiệu cho hai người Liễu Thiên về cửa hàng của mình.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 49: Ông Cháu Hướng Gia.

Hai người Liễu Thiên thì không hề quan tâm đến những lời ba hoa của gã trưởng quầy mà nhìn ngắm một lượt các loại binh khí cổ được cheo dựng trong cửa hàng. Trong đó có đủ các loại binh khí như đao, kiếm, thương, côn, chùy, roi, quạt, găng tay,vv… Những binh khí này đa số đều rất cũng kỹ và hầu hết đều không sử dụng được.

Nhìn đống binh khí cũ đổ nát này trong lòng Liễu Thiên bỗng dấy lên một tia tang thương u uất. Hắn bỗng cảm nhận được sự vô tình thời gian. Thời gian có thể phá hủy mọi thứ, kể cả binh khí từng vô cùng sắc bén cũng không tránh khỏi ảm đạm theo thời gian.

Nghĩ vậy Liễu Thiên đi lại gần vuốt ve những binh khí này cảm nhận chúng. Tất cả chúng từng có một thời huy hoàng oanh liệt, có một thời người người ham muốn nhưng giờ đây chỉ là đống phế liệu đợi người có hứng thú mua lượm về và coi chúng như đố trang trí thậm trí còn không bằng.

“Ay!” Đang sờ vào đống kiếm han rỉ thì Liễu Thiên lại giật tay lại kêu lên một tiếng.

“Sao vậy?” Đoàn Linh Hiên liền quay sang vẻ mặt lo âu hỏi.

“Công tử không sao chứ?” Tên trưởng quầy cũng quay ra quan tâm hỏi.

Mà mấy người đang mua đồ bên trong cũng quay ra nhìn.

https://thuviensach.vn

“Không sao! Chỉ là sơ ý mà thôi!”

Liễu Thiên lắc đầu nói.

Đoàn Linh Hiên nghe vậy thì cũng mỉm cười rồi quay lại với việc tìm kiếm của mình. Mà những người khác nghe vậy càng không để ý làm gì.

Vị trưởng quầy kia nghe vậy cũng thở phào. Đối với hắn khách hàng mà bị thương trong khi xem đồ thì rất phiền toái, nhất là những đại gia có tiền và thế lực nữa thì càng đau đầu. Những người buôn bán như gã chỉ mong yên ổn mà thôi.

Lúc này, Liễu Thiên chẳng quan tâm đến tâm tình của gã trưởng quầy ra sao mà hắn đang nhìn lại tay mình.

Ở đầu ngón tay trỏ có một vết đứt nhỏ, ở đó vẫn có ít máu đang dâm dấm chảy ra. Nhìn qua vết đứt này cũng không đáng ngại, dù sao nó cũng chỉ như một vết xước mà thôi.

Liễu Thiên liền nhìn lại đống đồ kia, rồi nhìn vào thánh kiếm mình vừa chạm vào. Hắn liền cầm thanh tiểu kiếm lên nhìn ngắm một lượt.

Đó là một thanh tiểu kiếm rộng tầm một phân, cả chuôi lẫn lưỡi dài tầm hai hai mươi phân, toàn thân kiếm là một màu nâu đen. Phần lưỡi nhìn cũng không có gì đặc biệt. Chuôi kiếm cũng rất bình thường, ngoài một cái nỗ nhỏ ở đầu thì không có gì khác. Gờ bảo vệ cũng chỉ là một vòng sắt dày nửa phân, trên đó cũng không có hoa văn hay đục đẽo khảm lạm gì cả. Nhìn chung thì thanh tiểu kiếm này bỏ cái gờ bảo vệ đi thì nhìn nó chỉ như một cái đũa dài mảnh mà thôi.

Liễu Thiên lúc này nhìn một lượt thì cũng thấy nơi cắt đứt tay hắn. Ở điểm đó ngoài một tia đỏ do máu dính vào thì cũng chẳng có gì khác thường.

https://thuviensach.vn

Thấy vậy Liễu Thiên định bỏ xuống nhưng hắn lại nghĩ lại.

Dù sao hắn đến đây cũng để mua vài thứ làm kỷ niệm, mà thanh tiểu kiếm này lại có duyên với hắn thôi thì cứ mua vậy. Chẳng nhẽ đi mua sắm lại không mua được một món đồ nào?

Nghĩ vậy, Liễu Thiên liền cầm thanh tiểu lên hướng sang trường quầy cách đó không xa nói: “Ta lấy thanh tiểu kiếm này!”

Nghe vậy, tên trưởng quầy liền đi lại nhìn thanh tiểu kiếm một lượt rồi lịnh bợ: “Công tử có con mắt thật tinh tường. Đây quả là một thanh kiếm tốt! Đây là...”

“Giá bao nhiêu nhanh lên ta không có cả ngày ở đây đâu?” Liễu Thiên cười nhạt rồi cắt ngang lời giới thiệu của trưởng quầy.

Hắn biết để tên này ba hoa thì đến trưa cũng không hết! Đồ của gã bán thì cái nào không phải đồ tốt cơ chứ? Gã gặp ai gã trả khen là có con mắt tinh tường,… Vì thế tốt nhất là thanh toán nhanh rồi ra khỏi đây.

“À thanh tiểu kiếm này vốn có giá năm mươi lượng nhưng do nó làm công tử bị thương nên ta chỉ lấy mười lượng thôi!” Tên trưởng quầy kia từ từ nói ra giá rồi lại nói về vấn đề giảm giá cho Liễu Thiên.

Liễu Thiên nghe vậy khẽ hừ một cái sau đó cũng không phí lời mà đưa ra tờ ngân phiếu một trăm lạng cho tên trưởng quầy kia.

Tên trưởng quầy này liền rất nhanh nhận lấy rồi đi ra quầy tủ lấy tiền trả lại.

Khi hắn trả tiền lại thì vẻ mặt vui vẻ cung kính nhưng trọng bụng thì thầm vui mừng đắc ý cười thầm vì đã lừa được Liễu Thiên. Vốn đống binh khí này đều đồng giá năm lượng nhưng hắn lại chăn chém thành năm mươi

https://thuviensach.vn

lượng, vì thế sau khi giảm giá năm lần hắn vẫn lãi năm lượng bạc của Liễu Thiên.

Như vậy hắn vừa không phá quy định tăng giá quá cao của khu này lại vừa gia vẻ giảm giá cho Liễu Thiên. Đúng là một mũi tên chúng hai đích.

Mà Liễu Thiên sao lại không biết bị chặt chém, nhưng hắn cũng chẳng quan tâm đến chút bạc này. Cũng phải nói là tiền không tự kiếm ra nên hắn tiêu cũng không sót. Một điểm nữa là tính của hắn từ trước đến giờ đều rất thoáng, kể cả có nghèo thì khi hắn đi mua sắm rất ít khi mặc cả. Hắn chỉ thấy hợp lí với hoàn cảnh của bản thân thì mua thôi. Trước đây cũng có nhiều người nói hắn ngốc nhưng hắn cũng không để ý.

Thấy Liễu Thiên giao dịch xong, Đoàn Linh Hiên cũng đứng dậy đi ra.

“Không mua thứ gì à?” Liễu Thiên ngạc nhiên hỏi.

“Không! Chúng ta đi thôi!” Đoàn Linh Hiên lắc đầu nói.

Liễu Thiên khẽ gật đầu hướng ra bên ngoài mà đi. Hai người họ lại tiếp tục hành trình của mình.

Họ lại đi qua nhiều hàng quán khác nhau, đồ đạc thì cứ mỗi lúc một nhiêu lên.

Trời đã gần trưa, tại một góc phố của khu nam có một cửa hàng ăn nhỏ dưới một cây đại thụ lớn. Ở đó chỉ có mấy bàn mà thôi, khách hàng cũng chỉ có mấy người. Mà chủ cửa hàng này là một lão giả đầu tóc gần như đã bạc hết, cùng lão là một tiểu hài tử tầm tám chín tuổi vẻ mặt nghịch ngợm đang đi lại trong quán.

Lúc này, hai người Liễu Thiên đang đứng trước cửa hàng ăn này với hai bọc đồ lớn trên tay. Một buổi sáng mệt mỏi đã kết thúc, cả hai đã mua sắm coi như tạm ổn, giờ chính là đến giờ ăn chưa và nghỉ ngơi một chút.

https://thuviensach.vn

Cả hai vừa ngồi xuống một bàn ở gần đường thì đứa nhỏ tầm tám chín tuổi liền chạy lại tíu tít hỏi:

“Đại ca cùng tỷ tỷ dùng gì a? Cửa hàng của gia gia tuy nhỏ nhưng nhưng món nào cũng có, mà món nào cũng ngon nhất luôn!”

“Nói bậy nào!” Lúc này vị lão giả đang đứng ở quầy liền mắng tiểu hài tử một câu rồi hướng ra hai người Liễu Thiên cười nói: “Hai vị chê cười rồi, nó là hài tử không biết gì, nó cứ ngồi một chỗ mà nghĩ mình đã đi khắp thiên hạ rồi!”

“Tiểu hài tử này thật dễ thương! Lão có đứa cháu thế này thật hạnh phúc a!” Đoàn Linh Hiên liền mỉm cười nhìn thằng nhỏ đang đứng cạnh mình nói.

Liễu Thiên cũng chỉ ngồi cười, hắn nhìn tên tiểu tử này giống ý hệt bộ dạng em trai hắn hồi nhỏ. Tính tình tháo vát, gặp ai cũng vui vẻ cười nói, đồng thời có chút khoe khoang tỏ vẻ cái gì cũng biết.

“Tiểu thư quá khen rồi! Tên tiểu tử này ở nhà chơi không thích cứ chạy ra đây nô nghịch! May mà nó vẫn chưa làm lão hủ mệt chết!” Lão giả lắc đầu tỏ vẻ bất đắc dĩ sau đó lại nhìn qua tiểu hài tử kia nói.

Tiểu hài tử nghe thấy vậy liền bĩu môi tỏ vẻ uất ức nói: “Cháu ở đây để giúp gia gia bán hàng mà, cháu có làm gì sai đâu!”

Nó nói xong thì mặt xị xuống rồi quay sang một bên không nói gì nữa.

“Tiểu hài tử ngoan, gia gia chỉ đùa thôi! Ngươi xem vừa nói một câu đã giận dỗi rồi, như vậy là không phải là hành động của một nam nhi!” Đoàn Linh Hiên đi lại xoa đầu tiểu hài tử mỉm cười nói những lời dụ ngọt cùng với khích tướng.

https://thuviensach.vn

Tiểu hài tử nghe vậy thì rất nhanh gương mặt lại vui vẻ như thường sau đó lại tỏ vẻ tự tin nói: “Ta mai kia nhất định là một nam tử h..!”

“Thôi được rồi!” Lão giả kia cắt ngang lời nói của tiểu hài tử sau đó quay sang hai người Liễu Thiên cười nói:

“Hai vị không biết dùng gì? Ở quán này tuy không phải là có đủ các món trên đời nhưng một số món ngon thì cũng có!”

“Đại ca ăn gì?” Đoàn Linh Hiên liền hướng qua Liễu Thiên hỏi.

Liễu Thiên vẻ mặt ngơ ngác, hắn thật sự không biết gọi món nào cả. Hắn từ trước đến giờ có biết món gì đâu, ở tông môn thì nhìn thấy món nào ngon thì chỉ thôi, mấy lần trước đều là Hứa Vĩnh Thiên chọn. Chính vì thế bảo hắn ăn gì hắn cũng không biết trả lời sao nữa.

Thấy bộ dạng ậm ờ của Liễu Thiên, Đoàn Linh Hiên liền hỏi: “Đại ca có dị ứng hay kiêng món nào không?”

“Cái này thì không? Món nào ngon ta đều ăn được!” Liễu Thiên lắc đầu đáp.

“Thế đại bá hãy lấy cho chúng cháu mấy món ngon là được!” Đoàn Linh Hiên cũng không nghĩ nhiều hướng lão giả bên cạnh nói.

“Vậy được hai vị chờ chút ta sẽ làm ngay đây!” Lão giả kia liền gật đầu nói sau đó quay người đi vào trong.

Hai người Liễu Thiên ngồi chờ một lúc thì thấy tiểu hài tử kia đang háo hức bê từng món lên.

Tổng cộng có sáu món, trong đó đủ các loại thực phẩm như lợn, gà, cá lợn, rau, đậu,… Trong mấy món thì lại chia ra làm sào nấu khác nhau

https://thuviensach.vn

nhưng món nào cũng được trang trí rất đẹp, xem ra tay nghề của lão giả này quả không kém.

Liễu Thiên nhìn bàn thức ăn thịnh soạn sau đó nhìn tiểu hài tử đang ngồi chơi trên cái ghế dài cạnh lão bá.

“Tiểu hài tử qua đây!” Liễu Thiên liền gọi.

Đứa nhỏ kia nghe thấy liền hướng ánh mặt sang gia gia của nó. Lão bá kia khẽ gật đầu một cái, tiểu hài tử này liền chạy lại gần chỗ hai người Liễu Thiên.

“Ngồi đi!” Liễu Thiên hướng ánh mắt sang cái ghế bên cạnh nói.

Tiểu hài tử liền nghe theo ngồi xuống, khi này Liễu Thiên lại hỏi: “Ăn cơm chưa?”

“Chưa ạ! Đệ chờ gia gia rồi cùng ăn!” Tiểu hài tử này tỏ vẻ ngây ngô trả lời.

Nghe vậy, Liễu Thiên liền hướng phía lão giả bên trong hỏi: “Đại bá cho tiểu huynh đệ này ăn cơm cùng bọn ta được không? Dù sao cũng có hai ngươi chúng ta cũng không thể ăn hết chỗ này được!”

Lão bá nghe vậy thì suy nghĩ một hồi rồi cũng mỉm cười nói: “Vậy làm phiền hai vị rồi! Tiểu Hòa hãy ăn cơm cùng tiểu ca và đại tỷ đi!”

Tiểu hài tử kia nghe thấy vậy liền lắc đầu nói: “Cháu chờ gia gia rồi cùng ăn!”

Đoàn Linh Hiên hai mắt trầm tư, rồi khẽ mỉm cười nói: “Không sao đâu, đệ ăn cùng bọn ta tý nữa lại ăn cùng gia gia!”

“Chẳng nhẽ nam nhi lại ăn yếu thế?!” Đoàn Linh Hiên hướng ánh mắt nghi ngờ lên người tiểu hài tử nói.

https://thuviensach.vn

Tiểu hài tử kia nhìn vẻ mặt tươi cười của gia gia nó thì liền gật đầu nói: “Vây đệ sẽ ăn cùng đại ca đại tỷ trước rồi lại ăn cùng gia gia!”

“Ừm! Chúng ta ăn thôi!” Liễu Thiên gật đầu cầm đũa lên bắt đầu thưởng thức bữa ăn.

Đoàn Linh Hiên cùng đứa nhóc kia cũng bắt đầu ăn cơm, cả ba cứ như người thân của nhau ăn uống rất vui vẻ thoải mái.

Trong bữa ăn ba người vừa ăn vừa nói chuyện giới thiệu về bản thân. Sau một lúc cửa hàng cũng gần hết khách, vị lão giả kia cũng ra ngồi nói chuyện và ăn uống cùng.

Chẳng hiểu tại sao mà bốn người chỉ mới gặp nhưng đã thân thiết như là người nhà vậy.

Qua lần nói chuyện cùng với việc được lão bá kia kể thì Liễu Thiên cũng đại khái hiểu qua qua về hoàn cảnh của hai ông cháu này. Tiểu hài tử này tên là Hướng Hòa, lão bá tên là là Hướng Ngư Cung.

Gia đình của Tiểu Hòa có năm người tất cả. Bao gồm gia gia là lão bá này, ba mẹ Tiểu Hòa, Tiểu Hòa cùng một tỷ tỷ song sinh nữa. Nhưng do một sự cố mà giờ này chỉ còn có hai ông cháu nương tựa vào nhau.

Hai ông cháu là người gốc ở Phương Hồng thành cách Xuân Đô không xa. Năm năm trước, có một lần dị giả đánh nhau tại đó. Sau trận chiến đó thì cả tòa thành bị phá hỏng.

Cha mẹ cùng với tỷ tỷ của Tiểu Hòa đều chết trong lần đó, lão bá cùng Tiểu Hòa may mắn sống sót và được người của Kỳ Nhân các cứu viện đem đến Xuân Đô này. Sau đó lại được bố trí cho một gian hàng nhỏ buôn bán trong Xuân Phong quán, đồng thời họ cũng cung cấp một lượng trợ cấp nhỏ mỗi tháng. Mà từ ngày được về đây thì cuộc sống của hai ông cháu cũng ổn

https://thuviensach.vn

định, có phần an nhàn và hạnh phúc. Thế nhưng nỗi đau mất người thân thì không dễ gì quên đi.

“Từ đó đến nay cả hai chúng ta sống khá tốt, tiếc là mấy người kia lại…” Khi này, Hướng lão kể hết truyện thì thầm than, lúc này, hai lão mắt cũng đỏ lên, khóe mắt nhăn nheo đã xuất hiện tia lệ. Còn tiểu tử Hướng Hòa kia thì vẻ mặt cũng ủ rũ không nói gì.

Lúc này, khi nhìn vào bộ dạng của hai ống cháu Hướng gia, Liễu Thiên bỗng cảm thấy khó chịu vô cùng.

“Là một dị giả, một người có sức mạnh hơn người đã không bảo vệ kẻ yếu thì thôi lại còn đánh nhau làm cho bao nhiêu người chết đi, bao nhiêu người mất người thân, mất đi nhà cửa.” Vẻ mặt Liễu Thiên âm trầm thầm mắng.

“Kỳ Nhân các không phải quản lí rất chặt chẽ dị giả của Nhất Xuân quốc sao? Như thế nào lại có thảm cảnh như vậy?” Liễu Thiên không nín được nữa liền nhíu mày vẻ mặt buồn bực hỏi.

“Đúng vậy! Ta cũng cảm thấy rất lạ, tại sao ở gần Xuân đô mà Kỳ Nhân Các lại để sự việc nghiêm trọng như vậy được?” Đoàn Linh Hiên ngồi bên cũng nghi hoặc hỏi.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 50: Tạm Biệt.

Thấy vẻ mặt tức giận cùng buồn bực của Liễu Thiên, Hướng lão bá kia lại cười nói:

“Dù cả nước bất kỳ chỗ nào cũng có người của Kỳ Nhân các đóng quân nhưng nhân thủ cũng có hạn nên không thể ở thành nào cũng có cao thủ được. Mà trên đời cũng có một số cao nhân sống ngoài vòng pháp luật, như vậy với nhân thủ của một thành nhỏ thì không thể chống đỡ nổi mà phải chờ viện trợ.

“Nhắc đến hôm đó, nghe nói người tấn công thành cũng là một dị giả rất mạnh nên chỉ trong nửa canh giờ giao chiến đã phá hủy gần hết Phương Hồng thành. Dị giả của Kỳ Nhân các hôm đó cũng hi sinh rất nhiều! ”

“Như vậy việc này cũng không phải lỗi của Kỳ Nhân các. Trên đời này người tốt cũng có, kẻ xấu cũng có, trong tầng lớp dị giả cũng vậy. Nếu không có Kỳ Nhân các vẫn bảo vệ Nhất Xuân thì sớm đã xuất hiện tình cảnh dị giả ức hiếp chèn ép người thường rồi! Nơi đây cũng trở thành một nơi hung hiểm hơn rất nhiều rồi!”

Liễu Thiên gật gật đầu, hắn cảm thấy Hướng lão nói cũng đúng nên vẻ mặt cũng dần giãn ra.

Ở thế giới nào cũng có người tốt, có người xấu. Ở đâu dù muốn không bị ăn hiếp hoặc muốn làm người tốt để bảo vệ mọi người thì đều phải có sức mạnh. Muốn thực thi công lí cũng cần phải có sức mạnh!

https://thuviensach.vn

Trong thế giới, những kẻ bắt nạt người thì muốn mạnh hơn để bắt nạt nhiều người hơn. Kẻ yếu thì muốn mạnh hơn để không bị bắt nạt. Người tốt thì muốn mạnh hơn để cứu được nhiều người hơn. Một số người khác mạnh hơn để có cuộc sống tốt hơn, có địa vị hơn, có tiếng nói hơn, quyền lực hơn,…Nói chung dù là ai thì đều muốn mạnh hơn những người xung quanh thì mới có thể làm điều mình thích được.

Chính vì thi nhau vươn lên mới xảy ra hiện trạng tranh đấu thi nhau đạt đến đỉnh cao và đây cũng là động lực thúc đẩy thế giới phát triển. Một tổ chức như Kỳ Nhân các cũng chỉ cố gắng hết sức đem lại bình ổn cho Nhất Xuân quốc mà thôi còn những ai muốn sống thoải mái thì vẫn phải xem vào bản lĩnh của mình. Một quốc tông chỉ cân bằng một phần chứ sự tranh chấp để phát triển luôn luôn diễn ra nên một kẻ đứng im chắc chắn sẽ bị bỏ lại và dần đào thải. Đây là hiện thực có phần tàn khốc của thế giới.

"Mình muốn sống tiêu dao tự tại thì vẫn cứ phải mạnh mẽ! Mà không thứ gì tự dưng xuất hiện cả!" Hiện thực này càng khiến Liễu Thiên tự nhủ phải cố gắng hơn.

Liễu Thiên đang suy tư thì lão giả Hướng Ngư Cung lại nói:

“Mà lần đó nghe nói khi viện quân của Kỳ Nhân các đến thì tên dị giả tấn công Phương Hồng thành kia cũng bị truy đuổi rồi vẫn lạc cách thành không xa.”

“Tại sao gã đó lại tấn công Phương Hồng thành rồi để mất mạng nhỉ?” Đoàn Linh Hiên nhíu mày hỏi.

“Cái này thì ta cũng không rõ!” Lão giả kia lắc đầu vẻ mặt mê muội nói.

Ở Nhất Xuân quốc dị giả nếu tự ý đánh nhau làm chết nhiều thường dân chắc chắn sẽ bị Kỳ Nhân các xử tử ngay lập tức. Như vậy nếu tỷ thí thì chắc chắn không đánh tại một tòa thành rồi. Đây chắc chắn là một vụ chủ động tàn phá của một dị giả nào đó. Nguyên nhân bên trong thì rất khó nói,

https://thuviensach.vn

mà sự việc điều tra cũng là do người bên Tinh Thiền viện và Mật Vệ phụ trách. Những nguyên nhân trong đó thì người thường không thể nào biết được.

Thế rồi mấy người cũng bỏ qua vấn đề Phương Hồng thành, mấy người Liễu Thiên lại nói sang chuyện khác.

Nói chuyện một lúc thì bữa cơm cũng đã kết thúc. Mấy người lại pha một ấm trà tiếp tục nói chuyện.

“Hai vị cũng là người của Kỳ Nhân các?” Não bá Hướng Ngư Cung nhấp một ngụm trà rồi hỏi.

“Không chỉ có đại ca thôi, ta chỉ là một cung nữ tại Hoàng cung mà thôi!” Đoàn Linh Hiên xua tay vội giải thích.

Liễu Thiên thấy vậy liền quay sang nhìn nàng, hắn cảm thấy khó hiểu với hành động vội vàng giải thích này của nàng. Nói nàng là người của Kỳ Nhân các chứ đâu buộc tội gì mà phải vội vàng minh oan như vậy?

Dù là muốn nói sự thật cho lão bá biết thì cũng bình tĩnh giải thích là được cần gì vội vàng vậy? Hay đây chính là điều cấm kị của cung nữ trong cung?

Liễu Thiên nghĩ một hồi rồi cũng cảm thấy chắc là do điều cấm kị của cung nữ nên không nghĩ nhiều nữa mà hướng lão bá Hướng Ngư Cung hỏi: “Hướng lão ở đây nhiều năm rồi không biết có thông thuộc những cửa hàng tại khu Nam này không?”

“Công tử muốn mua thứ gì?” Hướng Ngư Cung không trả lời mà hỏi ngược lại.

“Ta muốn tìm một chỗ tốt để mua Tiên Lịch thủy giám định vài món đồ!” Liễu Thiên liền nói.

https://thuviensach.vn

“Cái đó thì đơn giản thôi! Từ ngã tư phía trước công tử đi thẳng tầm trăm thước sẽ nhìn thấy một tòa nhà cao nhất khu này. Đó chính là Tiên Lịch thủy lầu, đó là một trong những chỗ giám định đồ lớn nhất tại Xuân Đô này, ở đó không chỉ những món đồ trong Xuân Phong quán này được giám định mà cả những thứ ở những vùng xa xôi cũng được mang đến đó để giám định.”

Hướng Ngư Cung vừa chỉ ra đường vừa nói.

Thấy hai người Liễu Thiên đã nhớ đường lão lại từ từ nói tiếp: “Ở đó không chỉ dùng Tiên Lịch thủy giám định mà còn có một đội ngũ giám định viên lành nghề. Người vào đó giám định có thể nhờ giám định viên giám định hoặc trức tiếp dùng Tiên Lịch thủy. Nhưng phải biết Tiên Lịch thủy là thứ quá quý hiếm nên chỉ những người có tiền mới dùng mà thôi!”

“Thì ra là vậy! Cảm ơn Hướng lão!” Liễu Thiên gật gật đầu rồi lại dùng vẻ mặt biết ơn nói.

“Cần gì phải khách sáo như vậy!” Hướng Ngư Cung lắc đầu khẽ cười nói.

Lúc này, Liễu Thiên liền lấy từ trong người ra một tờ ngân phiếu một trăm lượng rồi hắn lại bới từ trong đống đồ mua được hồi sáng lấy ra một miếng ngọc bội màu xanh mà hắn khá thích.

“Đây là số tiền bữa cơm, còn miếng ngọc bội này tặng Tiểu Hòa!” Liễu Thiên đưa cho Hướng Ngư Cung rồi nói.

“Không! Một bữa cơm chỉ mấy lượng bạc mà thôi! Mà chúng ta sao giám nhận quà của công tử được!” Hướng Ngư Cung lắc đầu lấy tay đẩy tay Liễu Thiên lại nói.

“Có gì đâu, chúng ta coi như quen biết, đây chỉ là sự giúp đỡ nho nhỏ mà thôi! Lão cũng biết tiền bạc đối với dị giả như chúng ta cũng không tính là

https://thuviensach.vn

gì!” Liễu Thiên lại đẩy tờ ngân phiếu cũng miếng ngọc ra nói.

“Hướng lão đừng khách khí làm gì? Cứ nhận lấy đi, chẳng nhẽ lại không nể mặt chúng ta?” Đoàn Linh Hiên bên cạnh lại nói thêm vào.

“Hướng lão không cần áy này làm gì! Mai kia ta còn đến đây ăn cơm nhiều, cái này cũng chỉ là trả trước tiền cơm mà thôi!” Liễu Thiên lại mỉm cười nói.

“Vậy thì đa tạ công tử! Nhưng miếng ngọc này quá quý giá ta…”

Chưa để lão nói xong, Liễu Thiên đã chen ngang nói: “Cái này là ta tặng Tiểu Hòa. Đây là quà của đại ca tặng tiểu đệ có gì đâu, lão không cần cậu lệ nữa!”

“Đúng vậy! Đây ta cũng có một cái chỉ giới tặng Tiểu Hòa đệ đệ!” Đoàn Linh Hiên cũng lấy ra một cái nhẫn nhỏ màu xanh xám đưa cho Hướng lão.

“Cái này..” Hướng não vẻ mặt khó xử, lão thật không biết nói sao nữa.

“À đây còn có một sợi Phiên Nhuyễn tuyến!” Liễu Thiên liền lấy ra một sợi dây nhỏ mày màu bạc ra rồi xuyên qua nỗ nhỏ trên ngọc bội và cả chiếc nhẫn kia.

“Đây thành một cái dây chuyền, Tiểu Hòa lại đây ta đeo cho!” Liễu Thiên gọi Tiểu Hòa lại.

Tiểu Hòa vốn vẫn trẻ con khi thấy gia gia không có phản đối gì thì nó liên đi lại gần Liễu Thiên để Liễu Thiên đeo cái vòng này kia lên. Sau đó thì sờ sờ chiếc vòng mới với vẻ thích thú không muốn rời.

“Đẹp đó!” Đoàn Linh Hiên cũng lại gần vuốt ve chiếc vòng trước ngực Tiểu Hòa nói.

https://thuviensach.vn

Tặng quà đã xong, Liễu Thiên liền đứng dậy nói: “Chúng ta đi đây! Hướng lão bảo trọng! Tiểu Hòa nghe lời gia gia, mai kia lớn lên nhớ làm một người mạnh mẽ nha!”

Lần này chia tay thì cả đời này Liễu Thiên rất khó gặp lại hai ông cháu. Dù biết chia tay sẽ không gặp lại nhưng hắn cũng không ủ rũ, hắn tự nhủ rằng đời người hợp rồi lại tan, đó chỉ là lẽ thường, có duyên quen biết là được rồi!

“Hướng lão giữ gìn, Tiểu Hòa ngoan nha!” Đoàn Linh Hiên cũng đứng dậy chào tạm biệt hai ông cháu Hướng gia.

Hướng Hòa thấy hai người Liễu Thiên nói lời tạm biệt bỗng nhiên bật khóc, đối với nó rất lâu rồi không có cảm giác này, một không khí gia đình đông vui và được nhiều người quan tâm như vậy, thế mà giờ cảm giác đó vừa đến rồi lại chợt đi nên tiểu tử này bỗng cảm thấy hụt hẫng.

Nhưng nó vẫn biết ca ca và tỷ tỷ không thể không đi nên nó vừa khóc thút thít vừa nói: “Ca ca và tỷ tỷ nhớ quay lại thăm đệ đó!”

“Có cơ hội nhất định ta sẽ quay lại thăm đệ!” Liễu Thiên mỉm cười đi lại xoa đầu Hướng Hòa nói.

Hắn nói vậy nhưng cũng biết hai từ cơ hội kia là rất khó xảy ra nhưng hắn không muốn làm tiểu hài tử này thất vọng nên mới nói vậy.

Đoàn Linh Hiên lúc này chỉ đứng im không nói gì, không biết nàng đang nghĩ gì nữa?

Hướng Ngư Cung đứng cạnh bên Hướng Hòa vẻ mặt bỉnh thản sau một lúc lại trịnh trọng nói: “Đời người không thể tránh khỏi phân li. Hai vị bảo trọng! Ân nghĩa hôm nay ta sẽ mãi không quên!”

“Thôi tạm biệt!” Liễu Thiên cầm túi đồ của mình lên quay đi nói.

https://thuviensach.vn

Đoàn Linh Hiên liền đi theo vừa đi vừa vẫy vẫy tay lại phía hai ông cháu.

Hai ông cháu nhìn theo bóng hai người Liễu Thiên khuất sau con đường một lúc thì cũng buồn rầu đi vào.

Hai người Liễu Thiên đi được một lúc thì cũng quên đi cuộc chia li kia mà bắt đầu bàn về vấn đề tỷ thí buổi sáng.

“Sao đại ca đã chuẩn bị được món tốt nhất chưa?” Đoàn Linh Hiên tươi cười hỏi.

“Cũng đủ thắng tiểu nha đầu như muội!” Liễu Thiên tự tin nói.

“Ư! Không có cửa đó đâu! Buổi sáng đi cùng huynh suốt có thấy mua được món nào ra hồn đâu?” Đoàn Linh Hiên bĩu môi tỏ vẻ không tin nói.

“Haha! Thế cũng không dấu được muội quả nhiên là thất bại a!” Liễu Thiên cười cười tỏ vẻ chán nản nói.

Tiên Lịch Thủy Lâu nằm giữa khu nam của Hoài Xuân viện, nó có ba tầng, mặt tiền rơi vào khoảng hai mươi mét nhưng nó lại có đến ba mặt tiền nên sinh ý nơi đây cũng không tầm thường. Tầng một Tiên Lịch Thủy Lâu là nơi những người ít tiền muốn nhờ những chuyên gia giám định. Tầng hai là những người muốn dùng Tiên Lịch thủy. Tầng ba là nơi giám định mua bán trao đổi những vật phẩm trân quý.

Hai người Liễu Thiên giờ đã ở lầu hai của Tiên Lịch thủy lâu này. Tầng hai này có nhiều phòng khác nhau, hai người Liễu Thiên đi theo một nữ tỳ đến một gian phòng tại tầng hai này.

“Mời hai vị!” Tiểu tì kia dừng trước của phòng đưa tay mời.

https://thuviensach.vn

Hai người Liễu Thiên không khách khí liền mở cửa đi vào. Vừa vào phòng thì cả hai thấy đây là một gian phòng lớn, bên trong phòng thì có nhiều đồ dùng dụng cụ đặc thù như cân thước, lọ chum, cùng một số thứ không rõ tên hay công dụng. Nhìn quanh thì không thấy khách hàng nào mà chỉ có một vị trung niên đang ngồi ở một cái bàn đặt giữa phòng.

Người trung niên này tầm ngoài bốn mươi, gương mặt bình thường nhưng chỉ có bộ râu là hơn người mà thôi

“Muốn dùng Tiên Lịch thủy?” Gã trung niên kia hếch mắt hỏi hai người Liễu Thiên.

Liễu Thiên gật gật đầu đang định nói gì thì vị trung niên râu dài kia lại nói: “Ngươi cũng đã biết Tiên Lịch thủy có giá tiền rất cao đồng thời một món đồ vật chỉ có thể giám định bằng loại nước này một lần mà thôi!”

“Ta đã rõ!” Liễu Thiên gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Vị trung niên kia không dài dòng nữa, gã liền hỏi: “Đồ vật muốn giám định đâu?”

Liễu Thiên liền đưa ra một miếng ngọc tròn màu xanh nhạt, trên đó có tạc một con rồng nhỏ uốn quanh. Con rồng này được tạc khá tỉ mỉ nên nhìn miếng ngọc toát lên vẻ quý hiếm.

Đoàn Linh Hiên bên cạnh lấy ra một miếng sắt nhỏ có đục lỗ ở giữa, nhìn miếng sắt này ngoại việc cũ han rỉ ra thì không có đặc điểm gì quý giá cả.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 51: Tiên Lịch Thủy, Sắt Nổi.

Khi này, vị trung niên kia nhìn thấy miếng kim loại Đoàn Linh Hiên mang ra có chút ngạc nhiên lắc đầu nhưng gã cũng rất nhanh trở lại bình thường. Gã không quan tâm đối phương mang thứ gì giám định mà chỉ quan tâm đối phương có tiền hay không thôi. Nếu đã là người có tiền thì kể cả mang đất đá vào giám định bằng Tiên Lịch thủy thì cũng có sao, gã vẫn kiếm được tiền.

Thấy hai món đồ đều là đồ vật nhỏ nên vị trung niên kia bê ra một cái chậu ngọc nhỏ để lên bàn, bên trong chậu có chứa một thứ nước màu xanh đục, đồng thời trên thành chậu còn có những cái vạch đánh dấu mực nước.

Vị trung niên kia liền nói: “Với dạng tiểu bồn này thì cứ tổn hao một vạch Tiên Lịch thủy ta sẽ thu một ngàn lượng bạc. Hai vị nếu suy nghĩ lại thì vẫn còn kịp?”

“Bắt đầu đi!” Liễu Thiên không muốn tốn thời gian liền hướng miếng ngọc trên bàn nói.

Miếng ngọc trên bàn cũng không phải vật quý hiếm gì, Liễu Thiên gặp thấy thích nên bỏ ra mấy lượng bạc mua về. Lại nói thì giá trị vật chất của miếng ngọc này không quá quan trọng đối với Liễu Thiên. Hắn thích và muốn biết rõ nguồn gốc của nó nên mới đem đến đây để giám định. Còn vấn đề tỷ thí với tiểu nha đầu kia thì hắn không mấy quan tâm, dù sao cũng chỉ là chơi vui thôi, thắng thua không quan trọng.

https://thuviensach.vn

Lúc này, vị trung niên kia liền cầm miếng ngọc rồi nhẹ nhàng bỏ vào chậu. Thế nhưng miếng ngọc bất ngờ lại nổi trên mặt nước.

Điều làm hai người Liễu Thiên ngạc nhiên mở to mắt nhìn.

Thấy bộ dạng hai người thất thố của hai người, vị trung niên râu dài kia liền cười nói: “Không phải vội! Khi nào Tiên Lịch thủy ngấm hoàn toàn vào bên trong miếng ngọc bội thì nó sẽ tự chìm xuống!”

Nghe thấy vị trung niên kia nói vậy hai người Liễu Thiên lại càng tập trung hơn vào bên trong chậu Tiên Lịch thủy kia.

Quả nhiên sau một chút thời gian thì miếng ngọc bội đang dần chìm xuống, chỉ tầm năm phút miếng ngọc đã chìm xuống và từ từ đi xuống đáy của chậu Tiên Lịch thủy.

Ngay lúc này, trên mặt chậu nước xuất hiện một màn ảo ảnh lướt qua rất nhanh.

Một loạt những hình ảnh như nhà cửa đồi núi, cùng một số bóng đen mờ mờ di chuyển. Tất cả lướt qua với tốc độ cực nhanh nếu không tập trung thì khó mà định hình được đó là hình ảnh gì chứ đừng nói là đoán ra được cụ thể những địa danh trong đó.

Chỉ tầm mấy giây, những hình ảnh mờ ảo kia qua đi! Khi này mặt nước lại trở lại bình thường, cùng với đó là miếng ngọc cũng được đẩy nổi lên khỏi mặt nước.

Vị trung niên kia liền lấy một cặp đũa gắp miếng ngọc ra để lên bàn rồi vẻ mặt thản nhiên nói: “Hai vị đã hiểu xuất xứ và nguồn gốc của miếng ngọc này chưa? Nếu chưa rõ ta có thể giải thích một số thứ trong tầm hiểu biết của ta! Ta nghĩ những địa danh kia ta cũng hiểu đôi chút!”

https://thuviensach.vn

Liễu Thiên thì cứ như không nghe thấy lời đề nghị của trung niên kia mà cứ đứng thất thần suy nghĩ. Hắn bắt đầu sâu chuỗi những hình ảnh vừa nhìn được lại.

“Trong đó đều là những hình ảnh cảnh vật, những hình ảnh đen đen di chuyển kia là gi?” Liễu Thiên nhíu mày hồi tưởng.

“Ta không rõ những điểm đen trong đoạn hình ảnh kia là gì? Tại sao lại không rõ ràng như những cảnh vật xung quanh? Có phải Tiên Lịch Thủy có vấn đề không?” Liễu Thiên nghĩ một hồi liền hướng gã trung niên kia hỏi.

“Sao có thể sai được! Tiên Lịch thủy này là một sản phẩm của Tiên Hóa Thủy thuật kể hợp với Phản Quang nhũ tạo thành. Khi sử dụng nước này bằng ngọc bồn có bố trí hai trận đồ là Hư Quang Tứ cực và Tĩnh Nhiễm Ảnh mới có thể phản chiếu ra chút hình ảnh vừa rồi. Mà những điểm đen cùng hình ảnh mờ mờ kia là những vật di động. Ảnh di động không thể tái tạo được nên chỉ để lại những khoảng đen như vừa rồi!” Trung niên kia liền lắc đầu từ từ giải thích.

“Nguyên nhân của việc không lưu giữ được những hình ảnh di động đó là Tiên Hóa Thủy thuật tạo ra Tiên Hóa dịch không thể cùng lúc phân tích được nhiều điểm trong một vật chất nên khi gặp tổ hợp quang điểm do những chuyển động lưu lại thì phân tích sẽ bị thiếu hoặc chậm một vài quang điểm dẫn đến trận đồ Hư Quang Tứ cực phản chiếu ra những điểm đen trên mặt trận đồ Tĩnh Nhiễm Ảnh.” Trung niên kia tỏ vẻ hiểu biết từ từ giải thích về cách hoạt động của Tiên Lịch Thủy khiến hai người Liễu Thiên chỉ biết ngồi chăm chú nghe.

“Một điểm nữa là những hình ảnh di động kia đa phần đều là những vật sống nên sinh khí quanh thân cũng sinh ra một chút nhiệt lức khiến quang điểm phản chiếu lên đồ vật giám định yếu đi rất nhiều nên Tiên Lịch Thủy càng không thể nào phân tích và diễn tả được.” Trung niên nhớ ra gì đó liền nói tiếp.

https://thuviensach.vn

“Thì ra là vậy! Thứ dịch này không khác mấy với việc phân tích thành phần hóa học ở Trái Đất để xem lại lịch của một vật. Có điều hai cái trận đồ là Hư Quang tứ cực cùng Tĩnh Nhiễm Ảnh kia lại rất thâm ảo, chúng có thể phản chiếu ra hình ảnh từ những điểm sáng lưu lại trong phân tử ư?” Liễu Thiên gật gật đầu thầm phân tích.

“Như vậy khi Tiên Lịch Thủy tràn vào vật cần giám định cũng xóa hết dấu vết quang điểm lưu lại. Như vậy một vật chỉ dùng Tiêng Lịch thủy giám định một lần!” Lúc này, Liễu Thiên tỏ vẻ hiểu nói.

“Đúng vậy! Khi đã phân tích hết quang điểm tích trữ trong đồ vật đó thì đồ vật đó lại như lần đầu xuất hiện, ngươi có sử dụng Tiên Lịch thủy thì cũng không thu được chút thông tin gì hữu ích!” Trung niên kia gật đầu vuốt vuốt chòm râu dài nói.

“Quả nhiên kỳ diệu!” Đoàn Linh Hiên khi này chỉ cảm thán một câu.

“Ta nhìn vào những hình ảnh vừa rồi không hề nhận ra chút lai lịch gì!” Lúc này Liễu Thiên nhớ lại một loạt hình ảnh lướt qua thì lắc đầu nói.

“Với những hình ảnh như vậy làm sao để biết nó tồn tại từ năm nào, và những địa điểm kia là thời nào?” Liễu Thiên lại hướng vị trung niên kia hỏi.

Vị trung niên kia nghe vậy liền chợn mắt nói: “Cậu nghĩ rằng cái gì cũng có thể biết sao, muốn nhìn ra được thời gian của một vật thì cần có đội ngũ giám định nghiên cứu cấu tạo và thành phần một cách kỹ lưỡng mới đoán ra được một chút mà thôi.”

“Thế tiên sinh có thể dựa vào hình ảnh vừa rồi giám định kỹ hơn cho bọn ta được không?” Lúc này, Đoàn Linh Hiên lại tỏ vẻ sốt ruột hỏi.

Vị trung niên kia vuốt vuốt chòm râu rồi từ từ nói:

https://thuviensach.vn

“Nhìn vào hình ảnh kia đồng thời nghiên cứu qua chất liệu của miếng ngọc này ta đại khái có thể đoán được vài phần chính sác. Thứ nhất miếng ngọc này tồn tại được hơn một ngàn năm, thứ hai xuất xứ của nó có thể ở vùng Tu Dã sơn mạch phía tây thành Thiên Cơ Môn. Cuối cùng là cái phủ đệ xa hoa tưng lưu giữ nó hình như là Triệu gia một trong tam đại gia tộc. Những thứ khác đằng sau thì quá bình thường nên không thể nhận ra được.”

“Nếu miếng ngọc này từng tồn tại trong Triệu gia thì cũng chó chút giá trị, xem ra lần này các ngươi mua Tiên Lịch thủy không uổng phí!” Nói xong vị trung niên kia nhìn lại miếng ngọc bội gật gật đầu tỏ vẻ hài lòng.

Nhưng ngay sau khi gật gật đầu gã lại nhìn vào trong chậu Tiên Lịch thủy nhẹ nhàng nói: “Hai vạch, hai ngàn lượng bạc!”

“Hai vạch, hai ngàn lượng bạc! Ở Việt Nam mình trước kia, hai vạch thì đám thanh niên mất có một hai triệu là xong à! Ở đây đắt quá a!” Liễu Thiên nghe vậy thì khẽ mỉm cười thầm nghĩ.

“Sao vậy?” Đoàn Linh Hiên ngạc nhiên hỏi.

“À! Không sao! Đại thúc cứ giám định miếng sắt kia rồi tính luôn cả thể!” Liễu Thiên giật mình lắc đầu rồi lại chỉ vào miếng sắt nhỏ nói.

“Được!” Vị trung niên kia tỏ vẻ đồng ý rồi liền quay ra cầm lấy miếng sắt nhỏ của Đoàn Linh Hiên bỏ vào chậu. Cả ba người lại tập trung nhìn biến dị xảy ra.

Miếng sắt bỏ vào chậu đầu tiên cũng nổi không chịu chìm xuống. Hai người Liễu Thiên cũng không sốt ruột như trước mà bình thản chờ Tiên Lịch thủy ngấm vào miếng sắt này.

Thêm một lúc nữa, cả ba người Liễu Thiên vẫn tập trung chăm chú nhìn, dù sao ảo cảnh cũng chỉ diễn ra rất nhanh nên không ai muốn bỏ nỡ cả.

https://thuviensach.vn

Năm phút, mười phút rồi đến nửa tiếng trôi qua, ba người Liễu Thiên vẫn há hốc mồm nhìn miếng sắt đang nổi trên mặt Tiên Lịch thủy.

Trung niên râu dài mở to cặp mắt vẻ mặt âm trầm tính toán: “Thứ này là gì? Tiên Lịch Thủy từ trước đến này gắp vật gì cũng có thể ngấm vào. Dù có là Huyền Thiết tinh, Tử Quang Ngọc, Viêm thạch hay cả thứ bất định như Văn Vân quặng cũng có thể nhấn chìm. Vậy thứ này là gì?”

“Như này là thế nào?” Đoàn Linh Hiên đứng một bên nghi hoặc hỏi.

Liễu Thiên lại không nói gì mà cầm đôi đũa nhấn miếng sắt kia chìm xuống nhưng vừa thả tay ra nó lạ nổi lên điều này khiến hắn nhăn mày suy tư.

“Thú vị thật, chẳng nhẽ bên trong miếng sắt này rỗng?” Liễu Thiên hào hứng nói rồi lại lắc đầu thầm nghĩ: “Nhưng khối lượng rất lớn, thể tích lại nhỏ dù có rỗng thì cũng không thể nổi được!”

“Không thể! Dù có rỗng như một cầu khí thì gặp sự linh hóa của Tiên Lịch thủy cũng sẽ chìm.” Trung niên kia cũng lắc đầu phản bác.

“Nhìn thì có vẻ Tiên Lịch thủy cũng không giám định được. Để muội lấy thứ khác vậy!” Đoàn Linh Hiên tỏ vẻ tiếc nuối rồi liền bới túi đồ.

“Không cần! Đại thúc ngươi chắc có cách khác để giám định thứ này hoặc cũng phải có ghi chép về nó chứ” Liễu Thiên lại lắc đầu rồi quay ra hỏi trung niên râu dài kia.

“Cái này thì phải chờ chút!” Vị trung niên kia nhíu mày nói rồi đứng dậy đi vào trong gian buồng bên trong. Hiện tượng này từ trước đến nay chưa từng xảy ra hoặc có thể là lão chưa từng gặp. Chính vì thế lão phải đi vào trong tìm kiếm thông tin liên quan.

https://thuviensach.vn

Khi này, hai người Liễu Thiên cùng nhìn lại mảnh sắt kia. Mảnh sắt một màu nâu đen có chút han rỉ. Nhìn đi nhìn lại cũng thấy điểm gì đặc biệt từ miếng sắt này cả. Thế nhưng miếng sắt han tưởng như không có gì đặc biệt này lạ đang cứng đầu không chịu chìm xuống!

“Sao muội lại mua nó?” Liễu Thiên liền hiếu kỳ hỏi.

“Muội không biết! Khi đó chỉ thấy nó được đặt trong một hộp gỗ mục, bên trên có một chút rễ cây lan ra nhìn rất lạ. Vì lạ nên muội cảm thấy hứng thú thì mua. Thế rồi khi muội xem xét lại thì thấy nó có vẻ đặc biệt và huyền bí nên mới đem ra tỷ thí cùng đại ca để biết về xuất xứ của nó! Ai ngờ!” Đoàn Linh Hiên hồi tưởng lại nói trong giọng nói có phần ngạc nhiên và chút thất vọng.

“Thôi đành chờ đại thúc kia giám định vậy!” Liễu Thiên cũng chỉ biết lắc đầu nói.

Cả hai ngồi chờ tầm mười năm phút thì trung niên râu dài cũng đi ra.

“Sao, đại thúc có tìm được tư liệu liên quan không?” Đoàn Linh Hiên vội hỏi.

“Khiến hai vị thất vọng rồi, ta tìm rất nhiều tư liêu nhưng không thấy có ghi chép gì cả!” Trung niên râu dài lắc đầu tỏ vẻ bất đắc dĩ nói.

“Nhưng hai vị đừng lo lắng, vì muốn nghiên cứu thêm nên tại hạ sẽ trả giá cao để mua món đồ này!” Trung niên râu dài thấy vẻ mặt thất vọng của hai người Liễu Thiên liền cười nói.

“Ngươi định ra giá bao nhiêu?” Liễu Thiên liền hỏi, Đoàn Linh Hiên trố mắt nhìn tỏ vẻ không hiểu.

“Thế nào lại bán, chẳng nhẽ thiếu tiền ư? Mà thứ này của mình mà?” Đoàn Linh Hiên tự hỏi nhưng cũng không lên tiếng.

https://thuviensach.vn

“Năm ngàn lượng!” Trung niên kia liền nói.

“Thế miếng ngọc này của ta?” Liễu Thiên lại đưa miếng ngọc vừa giám định ra hỏi.

“Miếng ngọc đó tuy có chút lại lịch nhưng cũng chỉ đáng giá hơn hai ngàn lượng mà thôi!” Trung niên kia nhìn miếng ngọc đánh giá.

“Haha! Vậy ta thua rồi!” Liễu Thiên cười lớn rồi quay ra Đoàn Linh Hiên nói.

“Thì ra huynh muốn so sánh giá cả.” Đoàn Linh Hiên mỉm cười nói.

“Đúng vậy! Tỷ thí đã có kết quả, chúng ta đi thôi!” Liễu Thiên gật đầu nói rồi lấy từ trong người ra hai tờ ngân phiếu lớn để lên bàn.

“Hì! Được!” Đoàn Linh Hiên cười cười nói rồi liền lấy miếng sắt trong chậu ra.

“Hai vị đừng vội. Bản lâu thật sự muốn nghiên cứu miếng kim loại này, giá cả có thể bàn bạc lại!” Lúc này, trung niên râu dài lại nói.

“Tiền bạc trên đời có rất nhiều còn miếng sắt này rất có thể chỉ có một. Ngài nghĩ ta sẽ bán sao?” Liễu Thiên bình thản nói rồi quay người rời đi.

“Đúng a! Chúng ta đi thôi!” Đoàn Linh Hiên gật đầu chạy theo Liễu Thiên.

“Ta trả một vạn lượng. Một trăm hạ phẩm linh thạch!” Vị trung niên râu dài lại ra giá, lần này gã còn đổi thành linh thạch nhằm đả động Liễu Thiên.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 52: Nguy Cơ.

Dưới ánh mắt chờ đợi của trung niên râu dài, hai người Liễu Thiên không hề quay lưng lại mà cứ thế đi một mạch ra khỏi gian phòng.

“Hừ! Miếng kim loại kia không thể không lấy! Trung Phong, Trung Vân hai vị nên đi một chuyến rồi!” Trung niên râu dài khẽ hừ một tiếng vẻ mặt âm trầm nói.

Mà ngay sau lời nói của gã không gian tại góc phòng bỗng vặn vèo rồi ở đó hai bóng người mờ mờ xuất hiện. Hai bóng người kia trở nên chân thực thì có thể thấy đây là hai trung niên một người cao gầy, một thấp béo. Tên cao gương mặt gầy gò hốc hác, ánh mắt đầy u ám. Trung niên lùn kia có gương mặt mập mạp, đôi mắt nhỏ đầy vẻ gian tà.

“Miếng kim loại ngay cả Tiên Lịch thủy cũng không thấm vào được thì đáng để mạo hiểm một lần!” Trung niên cao gầy gật gù nói.

“Đúng vậy, đã lâu rồi chúng ta không ra tay rồi!” Trung niên lùn mập cũng gật đầu nói.

“Thôi không nhiều lời nữa, dù có chút Lưu Vị phấn nhưng để lâu ắt sinh biến, hai vị hãy khởi hành rồi tùy cơ mà hành động!” Trung niên râu dài tỏ vẻ sốt ruột nói.

“Được!” Cả hai trung niên kia nghe vậy đều gật đầu rồi thân hình mờ mờ dần rồi biến mất.

https://thuviensach.vn

“Không biết là Tĩnh Kim lừng danh hay là Thiên thạch đây?” Trong phòng, trung niên râu dài âm trầm lẩm bẩm.

Vừa rồi khi vào trong nghiên cứu gã đã tìm ra được chút điển tích có ghi lại rằng trên đời này chỉ có hai thứ chưa từng bị Tiên Lịch Thủy thẩm thấu đó chính là Tĩnh Kim và Thiên thạch. Miếng sắt kia có thể là một trong hai thứ này. Mà dù có là thứ gì thì đều vô cùng quý giá nên gã lúc đầu muốn lừa hai người Liễu Thiên mua lấy nhưng thật không ngờ rằng lại thất bại. Điều này đã khiến gã động sát tâm nhưng gã không thể ra tay ngay tại cửa tiệm của mình. Vì nếu ra tay có thành công đoạt được miếng sắt kia thì gã cũng khó còn mạng mà dùng. Nguyên nhân là gã biết Liễu Thiên là dị giả rồi lại xuất hiện trong khoảng thời gian này thì tám chín phần chính là đoàn đặc sứ đến Văn đài làm việc. Mà ở Xuân đô này, giết một người thường còn có thể thoát chứ ra tay sát hại một thành viên đặc sứ của Kỳ Nhân Các thì lại là một khái niệm khác. Lúc đó chưa kể Kỳ Nhân Các điều tra mà chỉ cần Hoàng tộc ra mặt thôi cũng khiến bọn hắn khó tránh một kiếp. Như vậy ra tay ở chính cửa hàng của mình thì làm sao tránh được một màn Hình ngục tra khảo.

Một điều nữa là tu vi của Liễu Thiên quá thấp nên cũng không thể chạy xa được. Như vậy chỉ cần để hai người Liễu Thiên rời đi rồi kiếm một vùng hẻo lánh ra tay giết người đoạt bảo như vậy khó ai có thể biết được.

Suy tính một hồi trung niên này đã quyết định sai hai vị trưởng lão bám theo hai người Liễu Thiên.

…

Lúc này, hai người Liễu Thiên đi một mạch băng qua mấy con phố mới dừng lại tại một khu ngã tư nhiều người qua lại.

“Sao đại ca lại có vẻ vội vàng như gặp ma vậy?” Đoàn Linh Hiên ngạc nhiên hỏi.

https://thuviensach.vn

“Muội sở hữu một vật chân quý như vậy không đi nhanh sao được. Phải biết rằng gã trung niên kia nhìn miếng sắt kia với ánh mắt rất thèm thuồng. Mà chúng ta lại không bán nên rất có thể gã sẽ nghĩ đến việc giết người đoạt bảo!” Liễu Thiên tỏ vẻ từng trải nhỏ nhẹ giải thích.

“Mà ta thì không sao, đằng nào cũng là dị giả sơ cấp, mấy hôm nữa lại về Kỳ Nhân các rồi. Còn muội thì khác dù trong hoàng cung nhưng cũng chỉ là một cung nữ. Như vậy để họ nhớ rõ khuôn mặt chẳng phải sẽ rất nguy hiểm sao?” Liễu Thiên dùng vẻ mặt lo lắng nói.

“Quan tâm đến mình sao?” Đoàn Linh Hiên tự hỏi sau đó tỏ vẻ cảm kích cười nói: “Đại ca yên tâm, muội chắc chắn sẽ không sao! Muội tốt số lắm!”

“Hừ! Số ư? Tin sao! Thôi nhanh, chúng ta về phòng ta rồi tiếp tục nói chuyện!” Liễu Thiên hừ một cái tự hỏi rồi tỏ vẻ không muốn dài dòng thúc dục.

Thế là hai người đi một mạch ra khỏi Xuân Phong quán, hướng về khu Hoàng cung.

“Hoàng cung ư? Cũng tốt, như vậy càng dễ dàng vu oan cho Hoàng thất.” Trên đỉnh một đại thụ trong Xuân Đô, trung niên cao gầy nhìn theo hướng đi của hai người Liễu Thiên phía xa mà lẩm bẩm.

“Đúng vậy! Cứ để cho chúng nghi ngờ lẫn nhau, chúng ta cũng có chút thời gian xóa đi dấu vết xót lại!” Trung niên lùn mập đứng cạnh cũng gật đầu nói.

“Chúng ta bám theo, đêm nay sẽ có thứ hay để xem đây!” Trung niên cao gầy cười đầy gian tà nói rồi nhảy lên không bay đi, thân ảnh gã từ từ mờ ảo biến mất.

Trung niên nùn mập cũng tương tự biến mất trên nền trời chiều.

https://thuviensach.vn

Phía trung tâm Xuân đô, hai người Liễu Thiên cứ thế xen qua đoàn người đi về Hoàng Cung mà không hề hay biết bị người theo dõi.

Trời chập choạng tối, trong phòng, hai người Liễu Thiên ngồi đối diện nhau nói chuyện.

“Món đồ này có thể là rất chân quý nhưng dù sao cũng không dùng được! Muội hãy cất kỹ hoặc vất nó đi, sau đó rồi quên chuyện này đi!” Liễu Thiên tuy không biết có người theo dõi nhưng vẻ mặt vẫn nghiêm trọng dặn dò.

“Cái đó tính sau! Bây giờ phải tính đến vụ cá cược đã!” Đoàn Linh Hiên gần như không cảm thấy vụ việc đang rất nghiêm trọng. Nàng vẫn cười nói như thường.

“Ta thua rồi! Giờ muốn ta thực hiện điều gì thì nói đi!” Liễu Thiên nghe vậy thì cười khổ nói.

Đoàn Linh Hiên mỉm cười sau đó lại trầm tư xuy nghĩ.

“Tạm thời chưa nghĩ ra!” Đoàn Linh Hiên lắc đầu nói.

“Vậy thôi khi nào nghĩ ra thì nói nhưng phải nhanh lên đấy. Mà như đã hứa nếu không quá đáng thì chắc chắn ta sẽ thực hiện bằng mọi giá!” Liễu Thiên khẽ gật đầu rồi tỏ vẻ kiên quyết nói.

“À! Huynh giữ hộ muội miếng sắt này đi!” Đoàn Linh Hiên đưa ra miếng sắt rồi nói.

“Đây chính là yêu cầu của muội?” Liễu Thiên ngạc nhiên hỏi.

“Không phải! Chỉ là lúc đầu khi chưa giám định muội đã quyết định tặng cho huynh miếng sắt này rồi! Giờ tuy không dùng được nhưng cũng coi

https://thuviensach.vn

như là kỷ niệm đi!” Đoàn Linh Hiên lắc đầu ánh mắt thuần khiết nhìn Liễu Thiên nói.

“Trùng hợp vậy sao! Ta cũng nghĩ đem tặng muội miếng ngọc khi giám định ra đồ tốt nhưng đang tiếc nó không quá quý hiếm!” Liễu Thiên tỏ vẻ ngạc nhiên, rồi hắn lại cầm miếng ngọc nhỏ ra tỏ vẻ thất vọng nói.

“Thật vậy! Thế chúng ta hãy đổi cho nhau đi, muội cũng rất thích miếng ngọc đó!” Đoàn Linh Hiên vui như vớ được vàng nói.

Thế là hai người đổi đồ cho nhau, Liễu Thiên giữ miếng sắt nhỏ kia. Dù sao không biết đó là thứ gì nhưng để Đoàn Linh Hiên một người phàm cầm cũng phung phí đồng thời cũng khiến hắn không yên tâm.

Sau đó, hai người cứ huynh muội ngọt sớt nói chuyện đến tận mờ tối mới giải tán.

Đoàn Linh Hiên đi ra cửa liền quay lại nhìn Liễu Thiên cười nói: “Hẹn gặp lại!”

“Ừm!” Liễu Thiên cũng gật đầu mỉm cười nói.

Hắn nhìn theo bóng Đoàn Linh Hiên liền có cảm giác mất mát, hắn không hiểu sao lại có cảm giác này. Phải chăng là Đoàn Linh Hiên bỗng nhiên trở thành một người quan trọng của hắn vì thế hắn buồn khi nghĩ đến mấy ngày nữa hắn phải rời khỏi đây. Khi đó cả đời này rất khó gặp lại được nàng một lần nữa.

“Ài!” Liễu Thiên thở dài quay người đi vào trong phòng.

“Đã đến lúc ra tay, ngươi theo con nhỏ kia, ta xử lí tên tiểu tử này! Nhớ phải xử lí thật tinh tế!” Lúc này, tại vùng giả sơn giữa sân có hai hình ảnh mờ mờ hiện lên, một người trong đó nói.

https://thuviensach.vn

“Được!” Người kia liền đáp rồi cả hai cùng biến mất.

Trong phòng, Liễu Thiên vừa vào phòng liền cửi y phục đi vào trong phòng tắm.

“Vù!” Rèm giường khẽ bay một bóng người lướt đến rồi đứng ngay trước người Liễu Thiên khiến hắn không thể cử động được.

“Thật không ngờ lại xuất động dị giả cao giai, lần này mình tiêu rồi! Không được phải làm gì đó!” Liễu Thiên bị một loại lực lượng vô hình khiến thân thể không thể cử động nhưng ánh mắt lại nhìn chằm chằm trung niên cao kều trước mặt thầm than rồi lại tự nhủ.

Phía đối diện chính là trung niên cao gầy đã theo hai người Liễu Thiên từ chiều. Lúc này, gã đang dùng ánh mắt u ám nhìn Liễu Thiên một lượt thì lắc đầu nhìn quanh gian phòng như đang tìm gì đó.

“Ha ha! Bản thiếu gia ngày thường luộm thuộm nên có đồ cũng vất lung tung, muốn tìm miếng sắt kia phải tốn chút ít thời gian. Lúc này mình còn có cơ hội!” Liễu Thiên thầm cười tính toán.

Trung niên cao gầy kia liền đi lại giường lất tung đống quần áo của Liễu Thiên lên rồi lại đi lại xét người Liễu Thiên một lượt sau đó lại chạy đến mất ngăn tủ tìm kiếm từng ngăn một thế nhưng vẫn chưa tìm thấy miếng sắt han kia đâu.

Vừa rồi lấy được miếng sắt kia Liễu Thiên mải nói chuyện cùng Đoàn Linh Hiên nên vẫn vất lẫn trong khay chén trên bàn trà chưa có cất đi. Lại nói thì thần thức của dị giả không thể cảm nhận được những vật nhỏ không có sinh cơ như vậy nên trung niên kia đành phải tự thân đi tìm. Nhưng trung niên này nào có ngờ miếng sắt lại được quẳng ngay ở bàn trà cơ chứ?

Trung niên cao gầy tỏ vẻ sốt ruột rồi cũng đi lại thả tự do cho Liễu Thiên lạnh lùng hỏi: "Ta chỉ hỏi một lần, miếng sắt kia đâu?”

https://thuviensach.vn

“Miếng sắt han kia ư?” Liễu Thiên tỏ vẻ ngơ ngác hỏi.

“Thừa lời, vậy để lão phu sưu hồn ngươi!” Trung niên cao gầy kia thấy Liễu Thiên không có ý trả lời mà chỉ muốn câu giờ liền tức giận nói đồng thời tay phải đưa ra.

Liễu Thiên đã cử động được nên vừa thấy vậy giật mình lùi lại một nhịp rồi ngả người nhào qua bên phải.

“Ầm!” Ngay khi Liễu Thiên tránh đi một luông khí phóng trượt qua chỗ hắn đứng rồi đánh vỡ miếng trên cột nhà phía sau.

“Phản ứng khá nhanh, nhưng vẫn chưa đủ!” Trung niên gầy gò khẽ nói rồi hai tay kết ấn liên tục miệng lẩm bẩm gì đó.

Liễu Thiên nghe vậy thì sợ hãi nhìn quanh thì thấy lúc này có mấy màng hoa văn hiện lên rồi cả gian phòng bỗng trở lên vặn vẹo rồi rất nhanh biến thành không gian khác.

“Nước!” Liễu Thiên nhìn quanh kêu lên, lúc này hắn thế nào lại ở sâu trong nước, cơ thể hắn đang vùng vẫy nhưng vẫn từ từ chìm xuống, hơi thở cũng có phần khó chịu.

“Ảo thuật!” Liễu Thiên thầm than, hắn biết mình đã rơi vào ảo thuật của đối phương nhưng lại không hề biết cách phá giải ảo thuật.

“Khó thở quá!” Chỉ một lúc, Liễu Thiên đã cảm thấy khó chịu, hắn vừa vùng vẫy trong nước vừa nhăn mặt nói.

“Chẳng nhẽ mình lại bị giết trong ảo thuật này?” Liễu Thiên cảm thấy thở mỗi lúc một khó thì không khỏi tự hỏi rồi vẻ mặt bỗng chuyển thành giữ tợn, hắn nghiến răng nghiến lợi như muốn làm gì đó.

https://thuviensach.vn

Lúc này, trong phòng trung niên cao gầy vẫn đang đứng im thi triển ảo thuật, chỉ thấy từ cơ thể gã từng luồng từng luồng nguyên thân tràn ra những đồ án dưới chân Liễu Thiên.

“Tiểu tử này thật cứng đầu!” Trung niên cao gầy đứng như vậy một lúc thì liền nhăn mày nói rồi tay trái vẫn đưa ra trước nhưng tay phải lại thò vào trung người lấy ra một hộp gỗ.

Gã định sưu hồn nhưng thủ đoạn chưa nhanh nên không thể sát hại mà phải làm cho Liễu Thiên trở lên hôn mê. Chính vì vậy gã định dùng ảo thuật khiến Liễu Thiên sợ hãi mà ngất đi nhưng không ngờ lại quá lâu không đạt hiệu quả nên gã đành dùng biện pháp khác.

Lúc này, nắp hộp gỗ bật ra, từ trong hộp gỗ một điểm sáng phóng ra! Ngay khi này tay phải trung niên kia điểm điểm mấy cái thế là điểm sáng phóng thẳng đến chỗ Liễu Thiên.

…

Tại một chỗ khác trung Hoàng cung, Đoàn Linh Hiên gương mặt vui vẻ đang chạy nhảy từ hết nơi này đến nơi khác.

Dưới ánh đèn, nàng chạy ra một hoa viên lớn của Hoàng Cung. Ở đó, tiểu cô nương này bắt đầu ngắm cảnh, nàng vuốt ve từng bông hoa chiếc lá, sau đó nghĩ nghĩ gì đó rồi lại cười một mình.

“Đã chơi vui vẻ chưa?” Lúc này, bỗng có một âm thanh thuần khiết truyền đến.

Đoàn Linh Hiên mỉm cười nhìn lại thì thấy phía xa xa có một cái đình nhỏ. Khi này, dưới ánh đèn có thể thấy trong đình lại có một nữ nhân mặc đạo bào đang ngồi nhìn ra chỗ Đoàn Linh Hiên.

“Sư phụ!” Đoàn Linh Hiên cười nói đi lại cái đình đó.

https://thuviensach.vn

Người được xưng là sư phụ kia là nữ đạo cô từng nói chuyện trong mật thất kia.

“Hai ngày không gặp, tiểu nha đầu ngươi đã nô nghịch đủ chưa? Chúng ta không có nhiều thời gian đâu!” Nữ đạo cô kia hỏi rồi lại tỏ vẻ mệt mỏi nói.

“Sư phụ cần gì phải vội thế, theo kế hoạch thì chúng ta vẫn còn được nghỉ ngơi mấy ngày cơ mà?” Đoàn Linh Hiên bĩu môi đi lại gần ngồi xuống nói.

“Sao nhìn bộ dạng của người thì lần này lại cho một tên nào đó no đòn rồi đúng không?” Nữ đạo cô lại nghi hoặc hỏi.

“Không có! Lần này con gặp một tên rất hay!” Đoàn Linh Hiên vừa nói vừa mỉm cười tỏ vẻ rất vui vẻ thích thú.

“Tiểu nha đầu này! Mới có xa ta hai ngày mà đã tìm được người yêu rồi ư?” Nữ nhân kia mỉm cười giọng điệu chế giễu nói.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 53: Mất Tích.

“Sư phụ!” Đoàn Linh Hiên tức giận đứng dậy nói.

“Haha! Sao tiểu nha đầu như người từ khi nào biết ngại vậy?” Nữ nhân xinh đẹp kia thấy bộ dạng của Đoàn Linh Hiên thì khẽ cười nghi hoặc hỏi.

“À! Hôm nay con gặp một món đồ mà ngay cả Tiên Lịch thủy cũng không thể thẩm thấu được!” Đoàn Linh Hiên không biết nói gì liền đánh trống lảng.

“Thật vậy ư? Có lấy về đây không?” Nữ đạo cô ngạc nhiên hỏi.

“Không ạ! Nhưng nếu sư phụ muốn con sẽ đi mượn về!” Đoàn Linh Hiên lắc đầu đáp rồi lại đề nghị.

“Thôi không cần! Tiên Lịch Thủy vốn có thể thẩm thấu mọi vật, trên đời này chỉ có Tĩnh Kim kia cùng với Thiên thạch thần bí là chưa từng thả trong Tiên Lịch Thủy. Thế nhưng hai thứ kia là gì mà lại xuất hiện ở Xuân đô này chứ, nếu thật sự là hai thứ đó thì cũng không đến lượt đám tiểu bối các ngươi gặp được!” Nữ đạo cô kia lắc đầu từ từ nói.

“Ý sư phụ là?” Đoàn Linh Hiên nghe vậy thì tỏ vẻ không hiểu hỏi.

“Ngươi miêu tả lại thứ ngươi gặp xem nào!” Nữ đạo cô không trả lời mà lại hỏi.

https://thuviensach.vn

“Đó là một miếng sắt han rỉ, ngoài đặc điểm đó ra thì không hề thấy gì đặc biệt cả!” Đoàn Linh Hiên liền nói.

“Vậy ư? Có phải khi thấy nó từng có chút rễ cây màu đỏ bám quanh không?” Nữ đạo cô nhớ ra gì đó rồi lại hỏi.

“Đúng vậy! Làm sao sư phụ biết?” Đoàn Linh Hiên gật đầu nói rồi tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi.

“Ta cũng từng đọc qua chút điển tích về thứ này. Nếu không nhầm thì đó chính là một dạng phong ấn có tên là Huyết Tế Ấn. Loại phong ân này vô cùng tàn độc, mỗi lần thi triển có thể phải dùng đến hàng vạn sinh mạng. Chính vì vậy rất nhiều thế lực coi nó là tà thuật và chủ động tiêu diệt người sở hữu nó. Thế nhưng vẫn luôn có những kẻ âm thầm sở hữu môn thuật pháp phong ấn này.” Nữ đạo cô kia từ từ nói.

“Vậy vật kia chắc phải rất quý hiếm?” Đoàn Linh Hiên tò mò hỏi.

“Có thể nhưng dù nó là vật gì thì cũng vô dụng rồi! Vật đó sẽ không thể thấy lại ánh sáng mặt trời nữa!” Nữ đạo cô kia gất đầu rồi lại lắc đầu nói.

“Tại sao? Con tưởng…” Đoàn Linh Hiên đang định hỏi thì nữ đạo cô kia đã cắt lời giải thích.

“Huyết Tế Ấn phong chỉ người phong ấn mới mở được mà người phong ấn cũng dùng cả sinh mạng để hiến tế vào đó. Cho nên một vật đã bị Huyết Tế Ấn phong thì coi như đã là phế thải rồi! Người quyết định phong ấn nó chắc chắn rơi vào trường hợp rất bế tắc mới đưa ra quyết định này.”

“Vậy vật đó còn có ích lợi gì không?” Đoàn Linh Hiên lại hỏi.

“Giữ nó chỉ thêm nguy hiểm mà thôi!” Nữ nhân kia lắc đầu đáp.

https://thuviensach.vn

Nghe vậy, Đoàn Linh Hiên bỗng cảm thấy lo lắng cho Liễu Thiên. Nàng cứ tưởng miếng sắt kia dù khó mở ra nhưng cũng là một bảo vật nên định tặng lại cho Liễu Thiên làm kỷ niệm nhưng giờ lại biết cầm miếng sắt đó không những không có giá trị gì mà lại thêm nguy hiểm. Điều này làm Đoàn Linh Hiên có chút lo lắng không yên.

“Sao thế?” Nữ đạo kia nghi hoặc hỏi.

“Dạ! Không có gì!” Đoàn Linh Hiên lắc đầu nói.

“Các hạ nghe chúng ta nói chuyện lâu như vậy rồi cứ thế rời đi sao?” Nữ đạo cô lúc này hướng song thủ ra trước đồng loạt kết ấn, theo từng nhịp kết ấn một màn sáng theo chân đạo cô tràn đi với tốc độc cực nhanh.

Chỉ vài giây, màn sáng kia đã lan đi một khoảng mấy trăm mét mới dừng lại rồi phóng lên cao khiến cả cái khu hoa viên đều bị phong kín

“Thiên Linh kết giới, Vương giả?” Phía ngoài của hoa viên đứng trước màn sáng, trung niên lùn mập ánh mắt đầy sợ hãi nói.

“Tiền bối tha mang, vãn bối chỉ vô tình đi ngang qua đây chứ không hề có ý gì khác!” Trung niên lùn mập lấp tực quay lại quỳ xuống hướng về trung tâm hoa viên thành khẩn nói.

“Vậy ư? Ngươi vô tình đi ngang đây? Nhưng ta thì không thể vô tình thả hổ về rừng được!” Nữ đạo cô nhàn nhạt hỏi rồi lại lắc đầu nói đồng thời tày phải đưa ra thu lại một cái.

Ngay khi này chỉ thấy trung niên nùn mập phía xa như một quả bóng bị hút lại bay lơ lưng trước mặt đạo cô.

Lúc này, nữ đạo cô ánh mắt vô cảm đưa tay trái ra trước mặt trung niên lùn mập. Mà trung niên lùn mập lại ngoan ngoãn lơ lửng trên không, gã

https://thuviensach.vn

ngay cả nói cũng không nói được chỉ có ánh mắt sợ hãi nhìn vào bàn tay trái của nữ đạo cô.

Khi này, trên bàn tay trái đó một đồ án trắng tinh xuất hiện, đồ án gồm ba tầng với nhiều hao văn hình đồ lồng vào nhau đang xoay tròn.

Vù!" Nữ đạo cô đưa tay đâm thẳng vào trán của trung niên lùn mập rồi ngay tức khắc rút ra một luồng sáng, điều này khiến cơ thể trung niên lùn kia rung lên một cái rồi ánh mắt dần trở lên đờ đẫn vô hồn.

Khi này trên tay nữ đạo cô kia có thêm một cái tiểu đỉnh xanh biếc đang xoay tròn.

"Dùng binh khí để ngưng linh, đây đâu phải là cách tu luyện của phiến Hoàng Địa!" Nữ đạo cô nhìn tiểu đỉnh trong tay mà lẩm bẩm.

"Thì ra là vì phế liệu kia!" Nữ đạo cô nhìn qua tiểu đỉnh như đọc được gì đó rồi bàn tay bóp mạnh một cái nói.

Tiểu đỉnh vỡ tan, nữ đạo cô thu lại Thiên Linh kết giới.

Tất cả một màn vừa rồi diễn ra chưa đầy một phút nên Đoàn Linh Hiên đứng cạnh vẫn đang ngơ ngác.

"Đi thôi! Tên này tuy chưa phát hiện ra thân thế chúng ta nhưng phía trên của hắn rất có thể sẽ điều tra ra." Nữ đạo cô dùng một hỏa cầu thiêu đốt thi thể của trung niên lùn mập rồi quay ra nói.

"Nhưng…"

"Không nhưng nhị gì hết, lần này ngươi đã đem lại cho ta phiền phức không nhỏ, chẳng nhẽ lại vì một tên tiểu đồ mà hỏng đại sự của bản thân ư?" Nữ đạo cô cắt ngang rồi tỏ vẻ không vui quát hỏi.

https://thuviensach.vn

“Đệ tử biết lỗi nhưng để con tạm biệt hắn đã!” Đoàn Linh Hiên tỏ vẻ biết lỗi nói rồi lại cầu xin.

“Không cần, ta nghĩ giờ này tên tiểu tử kia đã chết rồi!” Nữ đạo cô lắc đầu nói.

“Ý sư phụ là còn một kẻ khác!” Đoàn Linh Hiên sợ hãi nói.

“Đúng vậy, kẻ đó có khi còn mạnh hơn tên vừa rồi. Như vậy cũng tốt, tên tiểu tử kia chết rồi thì ngươi cũng có thể quên đi mà tập trung tu luyện!” Nữ đạo cô gật đầu từ từ nói.

“Sư phụ! Từ trước đến giờ con chưa cầu xin điều gì, hôm nay xin người hãy cứu hắn.” Đoàn Linh Hiên nghe vậy vội vàng cầu xin.

“Hừ! Ta thật không ngờ ngươi lại lưu luyến như vậy! Thôi được ta ra tay cũng không tốn bao nhiêu sức nhưng ngươi nên nhớ con đường mình đi!” Nữ đạo cô khẽ hừ một tiếng tỏ vẻ tức giận nói.

“Đa tạ sư phụ, chỉ cần cứu được hắn từ nay tiểu đồ sẽ chuyên tâm tu luyện, chúng ta cũng không cần đi loanh quanh nữa mà sẽ đến thẳng chỗ kia!” Đoàn Linh Hiên vội cảm ơn rồi hứa hẹn.

“Đi thôi!” Nữ đạo cô khẽ nói rồi vụt cái đã đứng lại gần Đoàn Linh Hiên rồi cả hai như cùng lúc biến mất.

…

“Ầm!” Một tiếng nổ lớn vang lên tại hậu viện Hoàng cung, mà nơi phát ra tiếng nổ không đâu khác chính là khu nhà Liễu Thiên ở.

Lúc này tại khu nhà có nhiều đoạn đổ vỡ cùng với đó là rất nhiều người đang đứng trên không, trong đám người này tất nhiên có cả Hứa Vĩnh

https://thuviensach.vn

Thiên. Mà nhìn vẻ mặt của gã lúc này đầy tức giận đang đảo mắt nhìn quanh rồi rất nhanh bay đi theo một hướng khác.

Sự việc này phải kể lại mất phút trước! Khi đó vừa hết ca làm việc, Hứa Vĩnh Thiên cùng đám quản thư đi về. Gã lúc đó định về phòng nhưng lại muốn dục Liễu Thiên tắm giặt rồi cùng đi ăn. Thế nhưng vừa đi đến cửa phòng thì bỗng gã cảm thấy trong phòng Liễu Thiên có dao động nguyên thần nên vội phá cửa xông vào.

Hứa Vĩnh Thiên vừa lao vào thì thấy Liễu Thiên thân thể toàn máu đang bị khống chế ở trung tâm một đồ án hình tam giác do một tên cao gầy đứng cạnh bày ra.

Thấy vậy ngay tức khắc Hứa Vĩnh Thiên đại nộ lao vào đánh nhau với trung niên cao gầy kia giải phóng cho Liễu Thiên. Hứa Vĩnh Thiên dùng chút nguyên thần bao bọc Liễu Thiên lại rồi liên tục thi triển đủ loại dị thuật đánh với trung niên cao gầy kia khiến gian phòng tan nát. Rất nhanh chỉ sau vài lần va chạm thì trung niên cao gầy kia đã không chịu được mà rồi vào thế phòng thủ. Hứa Vĩnh Thiên sốt ruột với thương thế của Liễu Thiên nên đã đánh một chiêu "Quyền Phong Kích!" phá tan cả gian phòng cùng đám cây cối phía sau dãy nhà. Thế nhưng sau chiêu này thì trung niên cao gầy cũng chạy mất đồng thời cũng khiến nhiều quản thư khác nhao nhao bay ra khỏi khu ở. Không chỉ thế mà còn có cả một số dị giả trong Hoàng cung cũng bị đánh động mà xuất hiện. Tất cả tạo lên một quang cảnh lộn nhộn như lúc này.

Nhưng nếu chỉ có vậy, Hứa Vĩnh Thiên cũng không phải bay lên không tìm kiếm rồi lại đuổi theo trung niên kia làm gì. Nguyên nhân là sau vài nhịp đánh nhau Hứa Vĩnh Thiên lại không thấy Liễu Thiên đâu điều này khiến gã điên cuồng truy đuổi trung niên cao gầy kia.

Lúc này phía trên không Hoàng cung, Đoàn Linh Hiên cùng sư phụ đang đứng quan sát mọi thứ xảy ra phía tiểu viện kia.

https://thuviensach.vn

“Mọi chuyện xem như đã xong rồi!” Nữ đạo cô nhìn cảnh hỗn tạp phía dưới thì lắc đầu nói.

“Không thấy hắn!” Đoàn Linh Hiên sợ hãi nói rồi định lao xuống nhưng nữ đạo cô kia liền chặn lại.

“Nếu hắn sống thì đã được đám người kia bảo vệ còn nếu đã chết thì đến đó còn ý nghĩa gì. Mà đang trọng thương thì ta cũng không thông thạo y thuật nên càng không cần xuất hiện. Như vậy chúng ta cũng rời khỏi đây thôi!” Nữ đạo cô từ từ phân tích.

“Đệ tử thật sự muốn thấy hắn một lần!” Đoàn Linh Hiên lắc đầu nói.

“Ngay cả chút khí tức của hắn cũng không còn thì ta làm sao giúp được đây. Mà ngươi cứ như vậy thì di nguyện kia làm sao thực hiện, ngươi làm sao ăn nói với người đó!” Nữ đạo cô lắc đầu nói rồi lại tỏ vẻ không hài lòng trách mắng.

Đoàn Linh Hiên nghe sư phụ nói vậy cũng khẽ gật đầu trầm tư không nói gì. Gương mặt nàng có chút buồn cũng vẻ không lỡ nhưng sau đó nàng lại khẽ lắc đầu thầm nhủ: “Mình còn có mục đích to lớn đằng trước, không thể không cố gắng! Liễu Thiên chỉ mong ngươi không sao!”

“Nếu còn sống thì hãy sống tốt!” Đoàn Linh Hiên nhìn về hướng biệt viện của Liễu Thiên khẽ nói.

“Được rồi! Hai ngươi không chung đường, dù hắn có sống thì cũng không thể theo bước chân của ngươi nên hãy quên đi.” Nữ đạo cô kia nghe Đoàn Linh Hiên lẩm bẩm thì gật đầu nói.

“Sư phụ nói phải, chúng ta rời Xuân đô này thôi!” Đoàn Linh Hiên gật đầu đề nghị. Lúc này, Đoàn Linh Hiên chỉ có thể rời đi mới quên đi được.

…

https://thuviensach.vn

Hứa Vĩnh Thiên như một mãnh thú bay đi, phía trước gã một thân ảnh cao gầy khác cũng đang bay nhanh không kém.

Hai người một chạy một đuổi chẳng mấy đã ra khỏi Hoàng cùng rồi ra khỏi cả Xuân đô này. Gã trung niên cao gầy tất nhiên không giám chạy về Tiên Lịch lầu vì lão

“Ác tặc còn không mau thả người!” Hứa Vĩnh Thiên quát gọi.

“Đạo hữu hiểu nhầm rồi, vừa rồi tên kia bị một người khác mang đi không liên quan đến lão phu!” Trung niên cao gầy tỏ vẻ kiêng kỵ Hứa Vĩnh Thiên nên mới giải thích.

“Ngươi còn ngụy biện, được, được! Ta hôm nay sẽ tiễn ngươi đi gặp tổ tiên!” Hứa Vĩnh Thiên ánh mắt đầy sát khí dùng giọng điệu âm hàn nói rồi khí thế toàn thân như mạnh thêm mấy phần, tốc độ phi hành cũng nhanh hơn cấp tốc đuổi theo.

“Thiêu đốt Tinh Nguyên! Phải liều mạng thôi!” Trung niên cao gầy phía trước thấy vậy thì vẻ mặt sợ hãi rồi cũng cắn răng nói rồi khí thế toàn thân cũng tăng lên mấy phần, độn tốc cũng tăng lên tiếp tục duy trì khoảng cách với Hứa Vĩnh Thiên.

“Ta xem ngươi duy trì được bao lâu!” Hứa Vĩnh Thiên âm trầm nói rồi tiếp tục đuổi theo.

Nửa canh giờ sau, tại một khu rừng hoang vắng phá tây Xuân Đô, Hứa Vĩnh Thiên đứng trên không âm trầm nhìn quanh những vết tích do mình để lại.

Lúc này, dưới ánh trăng mờ, có thể thể nhìn thấy cả khu rừng cây cối ngả nghiêng, nhiều chỗ vẫn còn lửa cháy, cùng với đó là vài hố sâu xuất hiện. Nhìn xuống một miệng hố cạnh một thân cây đang cháy thì thấy có một nửa thi thể phần trên của trung niên cao gầy, nửa còn lại không biết biến

https://thuviensach.vn

đâu mất. Mà trên tàn thì của trung niên kia cũng có nhiều vết thương, gương mặt cũng biết dạng, đôi mắt thì trắng dã vô thần. Xem ra trung niên này đã bị Hứa Vĩnh Thiên giết chết.

Hai huynh đệ họ Trung tưởng mình thông minh muốn ra tay trong Hoàng cung nhằm đổ thừa cho Hoàng tộc. Bọn họ nghĩ rằng với tu vi Huyền Môn hậu kỳ của mình thì chỉ cần không gặp mấy lão quái vật trong Hoàng cung thì có thể dễ dàng đắc thủ. Thế nhưng họ thật không ngờ lại gặp phải một vị cao nhân như nữ đạo cô kia và một vị quản thư mạnh mẽ hơn thường là Hứa Vĩnh Thiên khiến cả hai đều vẫn lạc không những thế còn bị sưu hồn.

Lại nói về Hứa Vĩnh Thiên thì trước kia khi còn là đệ tử nội môn mới có tu vi Huyền Môn trung kỳ nhưng gã từng là một trong những người mạnh nhất dưới Hoành Không cảnh. Thế rồi vì quá tập trung vào kỹ năng chiến đấu mà tu vi đình trệ để rồi nhiều năm không thể trùng kích lên Hoành Không cảnh. Cuối cùng đành phải thi làm chấp sự mới có thể ở lại Kỳ Nhân Các. Khi gã tốt nghiệp chấp sự đường ra rất nhiều cung viện muốn mời gã về giảng dậy một số môn dị thuật đặc thù nhưng gã từ chối. Gã vốn muốn tung hoành thiên hạ nhưng không được nên đành gửi gắm tâm tư vào những cuốn sách. Vì vậy gã liền chuyển qua làm quản thư!

Tuy làm quản thư nhưng kỹ năng chiến đấu cùng khả năng vận dụng dị thuật thì vẫn thuộc đẳng cấp rất cao nên tên trung niên cao gầy với tu vi ngang ngửa thì vừa đánh đã bị áp chế, cuối cùng thì không thoát khỏi chết không toàn thây, đến cả linh hồn cũng không siêu thoát.

“Quả nhiên Liễu Thiên không nằm trong tay kẻ này, như vậy là ai ra tay?” Lúc này, Hứa Vĩnh Thiên nhìn lại tàn thi của trung niên cao gầy vẻ mặt âm trầm tự hỏi.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 54: Lựa Chọn, Kiểm Tra.

Một lúc sau, Hứa Vĩnh Thiên đã trở lại biệt viện trong Hoàng cung. Lúc này, cả biệt viện đã bị phong tỏa, một vài vị trưởng lão dẫn đội của Kỳ Nhân các cũng xuất hiện điều tra.

Tại cái sân lớn trước phòng Liễu Thiên có rất nhiều người đang đứng, ở đó còn có một đám đông thị vệ vây quanh tạo thành một vòng tròn lớn bao bọc những người có phận sự vào bên trong.

“Dừng lại! Nơi đây không thể đi vào!” Hứa Vĩnh Thiên đang định đi vào thì một thị vệ chặn lại nói.

“Tránh ra!” Rất nhanh, tên đầu lĩnh đứng cạnh có vẻ nhận ra Hứa Vĩnh Thiên liền ra lệnh rồi cung kính nói: “Bọn thuộc hạ không có mắt mong đại nhân bỏ qua, mời người!”

“Hừ!” Hứa Vĩnh Thiên khẽ hừ một cái rồi đi qua đám lính đi vào khu đám quản thư cùng mấy vị trưởng lão dẫn đội đứng.

“Về rồi! Thế nào? Tên kia đâu? Bọn chúng sao lại tấn công các ngươi?” Một nữ trưởng lão thấy Hứa Vĩnh Thiên về thì liền hỏi.

“Tên đó bị ta giết rồi, bọn hắn đến đây để cướp đoạt một món đồ của đệ đệ ta!” Hứa Vĩnh Thiên liền nói.

“Vậy ư? Tên tiểu tư theo ngươi hắn cũng vẫn lạc rồi?” Vị nữ trưởng lão kia lại hỏi.

https://thuviensach.vn

“Ta không biết, nếu thực sự đệ đệ của ta có mệnh hệ gì thì cái Tiên Lịch lầu kia cũng không cần tồn tại nữa!” Hứa Vĩnh Thiên lắc đầu rồi dùng ánh mắt âm hàn nói.

“Cái này thì Hứa quản thư không cần lo lắng, vừa rồi một vị cao tầng trong Hoàng Cung cũng gửi một mật thư cũng nói rằng kẻ đột nhập Hoàng cung là người của Tiên Lịch lâu trong Xuân phong quán. Ta nghĩ giờ này đã có người đi bắt bọn chúng rồi! Mà màn rượt đuổi của Hứa quản thư cũng được triều đình cử người đi trấn an dư luận trong thành rồi!” Một vị trung niên trưởng lão kia mỉm cười nói.

“Vậy thì tại hạ yên tâm rồi. Tại hạ phải vào xem xét gian phòng, mong các vị không cản trở?” Hứa Vĩnh Thiên nghe vậy vẻ mặt cũng giãn ra nói rồi gương mặt lại chuyển thành nghiêm nghị hướng đám trưởng lão đề nghị.

“Đó là đương nhiên, dù sao hai gian phòng đó cũng là của huynh đệ các ngươi, lại nói theo quy định của bản tông thì chúng ta không có lệnh từ trên ban xuống sẽ không được động vào đồ đạc của đồng sự. Vì vậy hiện trường bên trong vẫn được bảo quản nguyên vị!” Nữ trưởng lão kia liền gật đầu từ từ nói.

“Đa tạ!” Hứa Vĩnh Thiên tỏ vẻ cảm kích nói rồi liền hướng gian phòng hoang tàn mà đi.

“À! Hứa quản thư nếu thu gọn đồ xong thì có thể để đám bọn ta điều tra một chút được không?” Nữ chấp sự kia chợt nhớ ra gì đó hỏi.

“Cái này, cũng được! Các vị chờ ta thu dọn một vài đồ đạc quan trọng của tiểu đệ đã!” Hứa Vĩnh Thiên hơi lưỡng lự rồi cũng gật đầu đồng ý sau đó đi vào trong gian phòng hoang tàn.

Đi vào gian phòng hoang tàn, Hứa Vĩnh Thiên theo thông tin thu được mà đảo quanh gian phòng một lượt nhìn xem miếng kim loại kia ở chỗ nào.

https://thuviensach.vn

Gã nghĩ rằng nếu tìm được miếng sắt kia thì rất có thể sẽ tìm thấy tung tích của Liễu Thiên.

Chẳng biết là do huynh đệ hiểu nhau hay may mắn mà chỉ vài vòng tìm kiếm Hứa Vĩnh Thiên đã nhìn thấy miếng sắt han nằm lăn lóc cùng đám chén vỡ, ấm nát tại chân tường.

“Thứ này làm sao có thể là Tĩnh Kim hay Thiên thạch, chỉ là một dạng phong ấn cao cấp mà thôi!” Hứa Vĩnh Thiên quả nhiên hiểu biết, gã vừa cầm miếng sắt han lên nhìn ngắm một lượt đã phần nào đoán ra lại lịch của nó mà lẩm bẩm.

Lúc này, Hứa Vĩnh Thiên sau khi nhìn ngắm một hồi không có được tung tích gì thì cũng cất miếng sắt han đi mà tìm quanh gian phòng.

Gã đi lại mấy lượt cũng không tìm thấy tung tích gì thì vẻ mặt não nề. Gã vừa đi vừa nhăn nhó tự hỏi: “Liễu Thiên, đệ đâu rồi?”

Hứa Vĩnh Thiên lắc lắc đầu, gã không thể ủy mị được. Gã lại đi lại trong gian phòng, trong đầu thì liên tục thâu tóm những thông tin quan trọng.

“Nhớ kỹ lại, trong thần thức của tên kia quan sát được chắc chắn có chút khác với mình. Đúng vậy lúc hắn giao chiến với mình đã nhìn thấy phía sau mình một tia sáng lạ lóe lên. Chính là nó!” Hứa Vĩnh Thiên như đại ngộ lẩm bẩm rồi liền chạy lại chỗ Liễu Thiên vừa nằm.

Trên sàn nơi Liễu Thiên vừa nằm ngoài một vùng rộng mấy mét vuông đều có vết máu, mà máu trên sàn đều đã khô lại.

Nhìn lớp máu khô trên sàn, Hứa Vĩnh Thiên lại trầm tư suy nghĩ.

“Không đúng, tại sao lại khô nhanh vậy được?” Hứa Vĩnh Thiên suy tư một hồi thì liền lắc đầu nói rồi ngồi xuống sờ lên vết máu trên sàn.

https://thuviensach.vn

“Máu không ngấm xuống nền nhà mà bị hút đi, thả nào chỉ chưa đầy mấy khắc mà đã khô hết rồi. Mà bị hút đi, lại có ánh sáng lóe lên ở đây!” Hứa Vĩnh Thiên cao cạo lớp máu khô lẩm bẩm.

“Đúng rồi! đã có một tiểu truyền tống trận được mở ra ngay sau lưng mình! Không phải truyền tống mà là triệu hồi môn!” Hứa Vĩnh Thiên hai mắt mở lớn như nhận ra điều gì đó.

“Là ai? Là ai lại có thể làm ra cái triệu hồi môn này? Trong thần thức của tên kia thì Tiên Lịch lầu chỉ còn một thái thượng trưởng lão là có tu vi Hoành Không cảnh. Nhưng Hoành Không cảnh thì làm sao có thể làm ra cái triệu hồi môn như vậy được” Hứa Vĩnh Thiên vẻ mặt ngưng trọng thầm suy tính.

…

“Trùng tổ kinh mạch, Dịch dưỡng huyết mạch, nhưng đan điền hư hại khó có thể cứu được a!” Trong cơn mệ man, Liễu Thiên thấy một bóng người mờ mờ đứng cạnh nói.

“Đây là đâu? Âm phủ ư?” Trong tâm trí, Liễu Thiên tự hỏi.

Vừa rồi hắn bị ảo thuật khống chế vốn đã tự cắn đầu lưỡi để phá giải nhưng vừa phá giải thì lại bị một điểm sáng phóng đến. Điểm sáng kia quá nhanh, nó liên tục bắn vào cơ thể hắn. Lại nói thì điểm sáng kia không có lấy mạng hắn ngay mà liên tục đánh vào động mạch và kinh mạch của hắn, thế rồi ngay cả đan điền dường như cũng bị đánh vỡ. Liễu Thiên chỉ biết đến đó thì do mất máu quá nhiều đã ngất đi. Khi này hắn lờ đờ tỉnh dậy thì thấy mình đang nằm ở đâu đó mà trước mặt lại có một người đang thao tác gì đó trên cơ thể mình.

“Trước tiên cứ giúp các hệ sinh cơ sống lại rồi làm hắn tỉnh hỏi chút cũng được!” Liễu Thiên mở mắt lờ đờ nhìn quanh bóng dáng kia thì thấy có

https://thuviensach.vn

phần quen thuộc rồi giọng nói kia cũng khá quen thế nhưng hắn chưa nhìn hay đoán ra là ai thì lại một lần nữa ngất đi.

Chẳng biết qua bao lâu, Liễu Thiên lại tỉnh dậy, khi này đầu óc hắn đã tỉnh táo hơn, đôi mắt thì mở lớn nhìn lên lóc nhà!

“Đây là một căn nhà tranh! Mình sao lại ở đây?” Liễu Thiên lẩm bẩm rồi lại hỏi.

Thế rồi hắn thực sự muốn nhìn quanh gian phòng một lượt nhưng cả người vô lực không thể cử động nên hắn chỉ nhìn được lên trên mái nhà và cuối giường mà thôi. Lại nói thì cuối giường của hắn cũng chỉ có một bức trường tre, trên đó có cheo một cái nón vành mà thôi.

“Đan điền của mình vỡ rồi, oan trái làm sao! Một lần nữa mình lại thành phế nhân!” Liễu Thiên lúc này suy nghĩ về thương thế của mình thì không khỏi thầm thàn. Lại nói thì đa phần cơ thể Liễu Thiên không thể cử động nhưng một số bộ phận vẫn có thể vận động đôi chút, trong đó có cả bộ não.

“Chẳng sao, còn sống là tốt rồi!” Liễu Thiên cũng không ủ rũ mà lại vui vẻ thầm nghĩ.

“Tỉnh rồi ư?” Lúc này, một giọng nói già lua vang vào khiến Liễu Thiên giật mình.

“Đồng đại ca!” Liễu Thiên nhận ra giọng nói kia thì thào.

Hắn vừa nói xong thì Đồng Xuyên lão giả cũng đi đến đầu giường ngồi xuống mỉm cười nhìn hắn.

“Đây là nhà của huynh? Tại sao ta lại ở đây?” Liễu Thiên cơ thể bất động nhưng miệng vẫn mấp máy khẽ nói.

https://thuviensach.vn

“Cái đó thì phải nhắc đến miếng ngọc ta đưa cho tiểu tử ngươi. Miếng ngọc đó chính là một Thuấn Không lệnh được ta bố trí thêm hai trận pháp cảm ứng Tích Huyết trận và Vạn Lí Dẫn. Khi miếng ngọc đó ngấm máu của ngươi thì ta lấp tức cảm ứng được. Lúc đó ta có phần lo lắng và cuối cùng quyết định triệu hồi đệ đến đây nếu có nguy hiểm thì cứu ngươi một mạng còn không thì cũng đến chơi một chuyến!” Đồng Xuyên lão giả từ từ giải thích.

“Thì ra là nó, nhưng đệ nhớ là không mang theo nó bên người mà để trên giường.” Liễu Thiên lẩm bẩm.

“À đúng rồi! Khi tên cao gầy kia tìm tòi từng bới tung quần áo của mình, có khi nào nó đã rơi xuống đất để rồi qua những va chạm đánh nhau mà lăn đến chỗ mình nằm! Nếu như vậy thì mình cũng hên nha!” Liễu Thiên trợt nhớ ra gì đó thầm nghĩ.

Hắn nghĩ vậy mà đâu có biết mình đã mất quá nhiều máu nên đã tạo thành một mảng lớn trên sàn nhà!

“Thôi đừng nghĩ nhiều làm gì, bây giờ hãy nghe về thương thế của đệ đi!” Đồng Xuyên ngưng trọng nói.

“Đệ cũng biết phần nào nhưng vẫn xin đại ca nói rõ hơn!” Liễu Thiên liền nói.

“Lúc trước tên kia vì muốn sưu hồn người nên đã sử dụng không ít thủ đoạn như ảo trận khống chế, rồi dùng Quang trùng phá vỡ động mạch cùng kinh mạch của người cuối cùng thì dùng Hình trận phá vỡ điểm Thủy khởi nhằm khống chế nguyên thần để dễ dàng sưu hôn trong lúc đệ hôn mê. Rất may là vừa thời khắc tên kia thi triển sưu hồn thì đã xay ra dị biến không thì đệ giờ đã không ở đây rồi!” Đồng Xuyên lão giả nhớ lại thương thế của Liễu Thiên rồi từ đó mà phân tích lại những gì xảy ra với hắn.

https://thuviensach.vn

“Dị biến ư? Đệ tuy hôn mê nhưng cũng cảm nhận được chút giao chiến, hình như là Hứa đại ca!” Liễu Thiên ánh mắt mông lung phán đoán.

“Ừ! Ta nghĩ cũng chỉ có hắn! Được rồi chúng ta vào việc chính thôi!” Đồng Xuyên lão gật đầu rồi lại bày ra vẻ mặt nghiêm trọng nói: “Sau đây sẽ phải chữa trị cho tiểu tử ngươi!"

“Đúng rồi! Đa tạ Đồng đại ca đã chữa trị cho đệ!” Lúc này, Liễu Thiên mới nhớ ra mà cảm ơn Đồng Xuyên.

“Haha! Có gì đâu, cái đó cũng tính gì là chữa trị. Mà ngươi đã coi ta là đại ca, mà là đại ca thì phải lo cho tiểu đệ rồi!” Đồng Xuyên cười nói.

“Nhưng thương thế của ngươi lại rất lặng, bậc làm đại ca như ta tuy có cách có thể cứu ngươi nhưng chúng ta phải nói chuyện một chút đã!” Đồng Xuyên thu lại nụ cười từ từ nói.

“Ta có một cách duy nhất có thể cứu được ngươi nhưng cách này lại tồn tại một số hạn chế nhất định có thể ảnh hưởng đến con đường tu luyện sau này. Vì vậy ta vẫn cứ phải hỏi ý kiến của ngươi. Đồng thời phương pháp kia cũng có chút ràng buộc nên ngươi phải làm một bài kiểm tra!” Đồng Xuyên lại nói.

“Thế nào có đồng ý chữa trị không để ta còn bắt đầu kiểm tra?” Đồng Xuyên lão tỏ vẻ thâm thúy hỏi.

“Huynh nghĩ đệ có sự lựa chọn khác sao? Liễu Thiên cười khổ đáp.

“Ài! Nếu đệ muốn sống yên ổn như một người thường thì ta cũng có thể giúp chọn một cách khác nhưng muốn tiếp tục tu luyện thì quả thật chỉ có cách này!” Đồng Xuyên lão thở dài nói.

“Thôi đại ca không cần nghĩ nhiều làm gì, có cách là được rồi! Mong huynh ra bài kiểm tra!” Liễu Thiên thấy vẻ mặt ủ rũ của Đồng Xuyên thì an

https://thuviensach.vn

ủi rồi lại tỏ vẻ kiên quyết nói.

“Được! Mà cách này cũng không hẳn là họa nếu gặp người có khi còn là phúc nữa. Thôi nghe câu hỏi đầu tiên đây: Đệ có thật sự muốn trở thành cường giả, vì sao muốn làm điều đó?” Đồng Xuyên liền gật đầu bắt đầu hỏi.

“Chắc chắn là đệ muốn thành một cường giả rồi, còn nguyên nhân thì có rất nhiều nhưng chủ yếu là muốn mạnh mẽ để sống một cuộc sống thật tự do tự tại!” Liễu Thiên nghe thấy hỏi vậy liền nói ra những gì mà mình nghĩ không hề dấu diếm điều gì.

“Kiếp tu đạo chính là cắt bỏ hết nhân tình thế thái mọi thứ đều chỉ truy cầu đại đạo, chỉ có vậy mới tu thành cường giả được! Đệ có làm được không?” Đồng Xuyên lại hỏi.

Đến câu hỏi này thì Liễu Thiên phải suy nghĩ , hắn cuối cũng thở ra một hơi nói: “Xin lỗi! Đệ không làm được!”

“Tại sao?” Đồng Xuyên tò mỏ hỏi.

Liễu Thiên lại nói: “Đệ tu luyện chính là muốn vui vẻ tự tại không bị dàng buộc bởi bất cứ điều gì. Tu luyện để có cuộc sống tươi đẹp hạnh phúc hơn! Mà nếu phải cắt đứt nhân tình thế thái thì đệ thật sự không biết tu luyện đến đỉnh cao để làm gì? Khi đó chẳng phải sẽ vô cùng thê thảm sao?”

“Không có tình cảm thì liệu còn là một con người sao?” Liễu Thiên nói xong lại rơi vào trầm tư mà lẩm bẩm.

“Nghĩ như thế thì đời này đệ sẽ không thể nào tiến xa trên con đường tu hành được! Đệ không muốn đi đến đỉnh phong nữa sao? Những quyết tâm đâu hết rồi?” Đồng Xuyên tỏ vẻ thất vọng liên tục hỏi.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 55: Chữa Trị

Rừng trúc du dương trong gió, trong gian phòng nhỏ kia, Liễu Thiên vẫn nằm trên giường, Đồng Xuyên lão giả vẫn ngồi cạnh. Cả hai vẫn tiếp tục cuộc đàm thoại của mình.

“Nếu tu luyện đến đỉnh cao mà không còn là người nữa thì còn tu luyện làm gì? Chi bằng cứ tu luyện hết khả năng của mình, khi đó thích yêu thì yêu, thích hận thì hận, thích ăn thì ăn thích uống, đi đâu thì đi, đời người chẳng phải sẽ thoải mái hơn nhiều sao?” Liễu Thiên thản nhiên nói ra suy nghĩ của mình, gương mặt rất cương quyết không hề hối hận với những gì mình vừa nói.

Đối với hắn một đời người rất quan trọng, tu luyện là cần thiết nhưng không thể như một cỗ máy tịch mịch không có tình cảm được. Hắn đã sai một lần rồi, lần này với cơ hội làm lại này thì hắn quyết phải kiếp người hạnh phúc chứ không thể sống như một cỗ máy để rồi uống phí cơ duyên tái tạo này? Ngay cả việc Đồng lão chữa trị cho hắn mà khiến hắn vô tình tịch mịch thì hắn cũng không cần.

“Tu luyện tàn khốc vô cùng, nếu một ngày đệ phải đối đầu sống chết với một người thân thiết của đệ thì đệ sẽ làm gì?” Đồng Xuyên không bình luận về câu trả lời của Liễu Thiên mà lại hỏi thêm một câu.

Liễu Thiên suy nghĩ một hồi lại đáp: “Xung đột với người thân quả nhiên là việc không ai muốn nhưng nếu đạo đã không tương đồng mà lại gặp nhau thì chắc chắn phải có một trận chiến. Và khi đó đệ sẽ chiến đấu hết

https://thuviensach.vn

sức để bảo vệ thứ mình cho là đúng người kia cũng sẽ chiến đấu vì thứ mà hắn cho là đúng! Sau trận chiến có thể sẽ là tàn cảnh người chết kẻ thương!"

"Ài! Theo lý trí thì đệ nghĩ sẽ làm vậy nhưng nói thật thì nếu ngày đó đến đệ có làm được như lời nói lúc này hay không lại là một chuyện khác. Nói gì thì nói chứ người thân dù thế nào thì vẫn là người thân nên thật sự khó mà ra tay." Liễu Thiên thở dài rồi lại dùng vẻ mặt u ám lẩm bẩm.

"Khá trọng tình cảm! Đệ thật sự muốn làm người hùng hay kẻ xấu?" Đồng Xuyên nghe Liễu Thiên trả lời thì gật gật đánh giá rồi lại hỏi.

"Người hùng thì phải xả thân vì người khác! Kẻ xấu thì lợi dụng mọi thứ xung quanh, bất chấp mọi hậu quả để chuộc lợi cho mình." Liễu Thiên thản nhiên phân tích rồi rơi vào suy tư. Đồng lão cũng không nói gì mà chỉ chờ câu trả lời của Liễu Thiên.

Sau chút suy tư, Liễu Thiên lắc đầu nói: "Cả hai loại này đệ đều không muốn làm! Đệ chỉ muốn làm một người thường. Gặp người khó khăn nếu có thể giúp thì giúp không thì thôi! Không chèn ép hay lợi dụng ai cả, gặp kẻ địch mạnh đánh được thì đánh mà không đánh được thì chạy!"

"Được! Cũng khá vậy hãy trả lời câu hỏi tiếp theo!" Đồng Xuyên gật đầu nói rồi lại bắt đầu nghĩ nghĩ gì đó.

"Vậy đệ nghĩ thế nào về quan niệm dị giả là đấng thượng nhân trên cao còn thường dân chỉ là con kiến dưới đất nên mạng sống của thường dân chỉ như cỏ rác không đáng nhắc đến?" Đồng Xuyên nghĩ một chút lại hỏi.

"Đệ ư? Đệ thấy rằng kẻ nào mạnh thì coi mình là người trên nhìn xuống kẻ yếu phía dưới chứ quan trọng gì thường dân hay dị giả. Mạng sống của ai mà không quý giá, chỉ là cách nhìn nhận mà thôi. Đối với đệ thì kẻ ra tay sát hại một dị giả không đáng giận bằng việc giết những người dân vô tội tay không tấc sắt!" Liễu Thiên tự hỏi rồi lại tỏ vẻ hiểu biết từ từ đáp.

https://thuviensach.vn

“Câu cuối cùng rồi, hãy nghĩ kỹ rồi hẵng trả lời.” Đồng Xuyên gật gật đầu căn dặn rồi liền hỏi: “Có hai con đường, thứ nhất là yên ổn từ từ tăng tiến. Thứ hai là nguy hiểm đến tính mạng nhưng lại đầy cơ hội thăng hoa vượt trội. Vậy đệ sẽ chọn con đường nào?”

“Cái này đệ cũng đã xuy nghĩ rất nhiều!” Liễu Thiên nghe vậy không nghĩ nhiều mà liền nói ra những suy nghĩ trước đây của mình: “Muốn hơn người thì chắc chắn phải chọn con đường nguy hiểm gập ghềnh, đời tu luyện cứ yên ấm thì không thể nào đạt được thành công vượt bậc được!”

Liễu Thiên lại tỏ vẻ từng trải cố mỉm cười nói: “Để tu luyện đến đỉnh phong đệ có thể hi sinh cả mạng sống nhưng không thể hi sinh tình cảm hay tự ràng buộc bản thân vào những quy luật của giới tu luyện được!”

“Haha! Haha! Quả nhiên, quả nhiên! Đi mòn gót giầy chẳng tìm thấy, loanh quanh luẩn quẩn tự bò ra!” Đồng Xuyên nghe xong câu trả lời của Liễu Thiên thì liền cười lớn rồi đứng dậy ngửa mặt lên trời nói lớn.

Liễu Thiên cứ ngỡ mình nói sai gì đó, hắn vẻ mặt lo lắng hỏi. “Đại ca ta không nói gì sai chứ?”

Đồng Xuyên liền quay lại nhìn Liễu Thiên, đôi mắt nhăn nheo sáng rực miệng thì lẩm bẩm: “Đời người có hai chữ số phận, số đệ chính là trở thành người kế nhiệm ta!”

“Không hiểu!” Liễu Thiên ngơ ngác lẩm bẩm.

“Xong rồi! Xong rồi!” Đồng Xuyên lại vui vẻ nói: “Bây giờ ta sẽ nói cách điều trị của đệ!”

“Bởi vì điểm Thủy Khởi chính là căn cơ tụ điểm để sản sinh ra và vận hành nguyên trường lực trong đan điền nên nó có vai trò vô cùng quan trọng trong tu luyện. Mà điểm thủy khởi của đệ đã bị Hình trận đánh vỡ

https://thuviensach.vn

nên muốn tiếp tục tu luyện thì phải dùng một thứ khác thay thế.” Đồng Xuyên thấy Liễu Thiên có vẻ chăm chút liền nói.

“Thay thế được sao?” Liễu Thiên ngạc nhiên hỏi.

“Thay thế được nhưng khá phức tạp! Thế nhưng đệ không cần lo mọi thứ ta đã chuẩn bị từ lâu rồi. Lúc đó đệ chỉ cần làm theo chút chỉ thị của ta nữa là được!” Đồng Xuyên gật đầu nói.

“Mà huynh vẫn chưa nói là thay thứ gì vào cho đệ?” Liễu Thiên lúc này nhíu mày hỏi.

“Cái này thì để một vài ngày, khi chữa trị xong bước đầu, lúc đó thể trạng của đệ tốt hơn thì chúng ta sẽ nói chuyện rõ hơn.” Đồng Xuyên lắc đầu nói.

“Bây giờ ta sẽ dùng nguyên thần kích phát sự hồi phục của cơ thể cho đệ. Đồng thời ta cũng tích góp được chút bảo vật tiện thể dùng để củng cố lại kinh mạch cùng lộ tuyến huyết mạch cho đệ luôn. Việc phá đi rồi xây lại này cũng coi như là tạo ngộ của đệ! Mai sau nếu nghiên cứu luyện tập tốt thì sẽ không uống phí chút tâm huyết của đại ca!” Đồng Xuyên từ từ nói, điệu bộ có vẻ hưng phấn nhưng lời nói của lão lại hàm chưa một tia tang thương.

“Cảm ơn đại ca! Mà đại ca sao vậy?” Liễu Thiên không quay sang nhìn được nhưng nghe thì cũng đoán ra phần nào tâm trạng nên vội hỏi.

“Không sao! Chỉ là một chút hoài niệm mà thôi! Được rồi sau đây ta sẽ bắt đầu chữa trị cho đệ! Đồng thời cũng cho đệ hai lựa chọn. Thứ nhất là ta sẽ chữa trị một cách bình thường nhưng khi bình phục so với trước kia chỉ là tám thành, nếu cách này thì đau đớn tuy có nhưng ta nghĩ đệ có thể chịu được. Cách thứ hai là ta sẽ dùng những biện pháp đặc thù và nó sẽ khiến thân thể đệ mạnh lên. Nhưng cái gì cũng có giá của nó, để hoàn thành cách thứ hai thì để sẽ phải trải qua rất nhiều đau đớn và nếu thất bại thì đệ sẽ mất

https://thuviensach.vn

mạng! Đệ chọn biện pháp nào?" Đồng Xuyên lão lắc đầu nói một hồi rồi liền hướng Liễu Thiên hỏi.

"Cơ thể mạnh lên, mạnh lên nhiều không?" Liễu Thiên nghe vậy hưng phấn hỏi.

"Nhiều hay ít thì ta không rõ nhưng một số thứ ta dùng có tác dụng rất tốt cho kẻ luyện thể nếu đệ chịu khó luyện tập thì chắc sẽ thích!" Đồng Xuyên lão lại lắc đầu nói.

"Nói thật thì chẳng cần biết là mạnh lên bao nhiêu nhưng chỉ cần mạnh hơn là đệ sẽ chọn, những đau khổ kia đệ cũng không sợ. Mà nếu đệ không chịu được mà chết đi thì cũng coi như thế giới mất đi một tên ăn hại còn nếu vượt qua được thì thế giới lại có thêm một kẻ mạnh mẽ!" Liễu Thiên ánh mắt sắc bén quyết tâm nói.

"Được, có chí khí, có chút liều mạng. Bắt đầu luôn đi!" Đồng Xuyên lão gật đầu nói rồi hai tay liền kết ấn.

Sau hai ba nhịp kết ấn, Đồng Xuyên chỉ xuống sàn nhà. Theo ngón tay lão một luồng sáng chiếu xuống sàn gạch rồi biến thành một màng sáng màu trắng đục lan khắp gian nhà. Chẳng mấy cả gian nhà được bao phủ bằng một lớp sáng trắng mờ ảo. Cả không gian rung đông rồi lộn ngược quay tròn.

"Di chuyển không gian?" Quay tròn một vài nhịp cũng dừng lại, Liễu Thiên vẫn nằm trên giường nhưng vẻ mặt đã tái đi lẩm bẩm.

"Không phải di chuyển mà là Hoán đổi không gian. Bây giờ chúng ta đã vào không gian tách biệt với bên ngoài nên muốn tiến vào đây làm phiền chúng ta là điều không thể." Đồng Xuyên lão giả lắc đầu đính chính rồi lại bình thản nói.

"Khai mở!" Đồng Xuyên lão giả đưa tay vẩy ra hai bên.

https://thuviensach.vn

Ngay sau câu nói của gã không gian nhỏ hẹp tự động mở rộng ra nhiều hướng, chúng cứ mở rộng mở rộng mãi đến khi toàn bộ bốn phía đều chỉ là một màu trắng thì mới dừng lại.

“Lại là một không gian trắng tinh? Thật giống!” Liễu Thiên nhìn quanh lẩm bẩm.

“Giống! Đúng nơi này giống không gian thức hải ghi ở trong sách đúng không? Thế nhưng đây không phải vì không gian thức hải không cho vật chất hay sự sống tiến vào. Đây là một vùng không gian vô lượng được ta nghiên cứu và tế luyện qua, nó vốn trôi nổi trong tinh không nhưng lại được liên kết chặt chẽ với trận đồ trong Chủ hồn của ta nên ta mới có thể tùy ý hoán đổi rồi vị trí của bản thân từ ngoài tiến vào rồi lại thoải mái cải tạo quang cảnh bên trong.” Đồng Xuyên nghe Liễu Thiên nói vậy liền ngạc nhiên rồi chợt như nhớ ra gì đó mà giải thích.

“Như vậy nếu gặp đối thủ mạnh thì chốn vào trong đây là vô sự rồi!” Liễu Thiên nghe vậy thì tỏ vẻ hâm mộ nói.

“Sao có thể đơn giản như vậy được! Khi Hoán đổi không gian tuy đối phương không thể tìm ra được nhưng nếu để chúng thấy địa điểm thi triển thì chúng chỉ việc bày bố mai phục ở đó chờ mà thôi. Như vậy hoặc là ngươi ở trong đây cả đời hoặc là đi ra và tự chui đầu vào rọ. Một điểm nữa là không gian này vốn là vùng hư vô trong tinh không nên không hề có vật chất tồn tại kể cả linh khí cũng không, mọi thứ tồn tại trong đây đều là do ta dùng nguyên thần tạo ra. Như vậy khi hết nguyên thần và tài nguyên hồi phục thì chúng ta cũng không thể sống ở trong này được!” Đồng Xuyên đứng đó hai tay vẩy vẩy liên tục, miệng thì không ngừng giải thích.

Lúc này, Đồng Xuyên vảy tay đến đâu dị biến xảy ra đến đấy. Chỉ thấy tại khoảng không trước giường Liễu Thiên từ từ xuất hiện một tế đàn cao rộng, xung quanh có nhiều cột trụ được trạm khắc tinh xảo. Ở trung tâm tế đàn từ từ mọc lên một phần đài tròn bằng ngọc có bán kính hơn hai mét.

https://thuviensach.vn

Đài ngọc này từ từ mọc lên đến độ cao hơn nửa mét mới dừng lại. Vừa dừng lại, trên mặt ngọc đài từ xuất hiện những đường tròn to nhỏ lồng vào nhau sau đó là những đường cắt chia những vòng tròn kia làm nhiều phần. Trong mỗi một cung tròn nhỏ kia lại từ từ xuất hiện những hình thù kỳ quái rồi những dòng chữ cổ li ti cũng thi nhau xuất hiện bao bọc từng vòng tròn lại. Cứ thế từng loại hoa văn họa tiết từ từ xuất hiện rồi chẳng mấy chốc một đồ án chằng chịt bao chọn cả mặt ngọc đài.

“Vì ta dùng linh dược đặc thù cùng mấy thứ vật liệu quý hiếm để cải tạo thân thể cho đệ nên không thể dùng thuốc mê để tránh gây tác dụng phụ. Chính vì vậy mọi quá trình đệ đều phải trải qua.

“Được rồi! Quá trình này tốn không ít thời gian nên chúng ta bắt đầu thôi.” Đồng Xuyên lại dùng vẻ mặt lo lắng báo trước cho Liễu Thiên nhưng thấy Liễu Thiên chỉ cười thì lão cũng không nhiều lời mà bắt đầu.

Đồng Xuyên đưa tay ra nhẹ nhàng nâng Liễu Thiên bay lên không cuối cùng là để hắn nằm trên cái đài ngọc ở giữa tế đàn.

Ngay khi, Liễu Thiên lên đài ngọc kia quần áo hắn từ từ phân dải chỉ để lại một thân hình cao cao có phần cường tráng với làn da chỗ trắng chỗ đen.

Lúc này đồ án trên ngọc đài bỗng phát ra những luồng sáng xanh nhạt rồi vô số tơ sáng từ dưới tế đàn từ từ bò lên bám đầy vào cơ thể Liễu Thiên.

“Hự…” Vô số tơ sáng cùng lúc cắm vào cơ thể khiến Liễu Thiên trợn to mắt rên lên cơ thể thì co rút không ngừng.

“Cảm giác thế nào?” Đồng Xuyên liền hỏi.

“Tê, tê quá! Nhưng, không, không sao!” Liễu Thiên nghiến răng nghiên lợi nói.

https://thuviensach.vn

“Tốt! Hỗn Độn Tị Linh đầu tiên, thứ này có thể cộng sinh với từng điểm trên cơ thể, nhưng để dung nhập được nó thì lại là chuyện không tưởng. Trước sẽ là phá rồi dựng, nên đau đớn trong đó thì… Nếu đệ không chịu được thì phải bảo ta dừng lại.” Đồng Xuyên lấy trong người ra một lọ ngọc màu xanh đục vẻ mặt đầy ngưng trọng nhưng không kém phần hưng phấn.

“Tiến, hành đi…” Liễu Thiên ánh mắt đầy quyết tâm nói.

Đồng Xuyên lão giả không nói gì nữa mà lại bay đến đứng cạnh ngọc đài rồi hai tay khẽ vẫy một cái thế là từ các cột trụ phía ngoài phóng ra các tia sáng.Những tia sáng nối lại với nhau rồi những màng sáng xuất hiện, cuối cùng tất cả tạo thành một cái hộp vây kín hai người ở bên trong tế đàn.

Lọ ngọc màu xanh kia được ném ra lơ lửng trước người, Đồng Xuyên lão giả hai tay chà sát rồi rút từ trong lọ kia ra một giọt chất lỏng màu xám bạc. Lão từ từ di chuyển giọt dung dịch kia ra trước ngọc đài, ánh mắt gia lua mở lớn nhìn giọt linh dịch lóng lánh ẩn chứa bao nhiêu hoài niệm này.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 56: Dung Nhập

"Tạch!" Đồng Xuyên vẩy ngón tay, giọt dung dịch rơi xuống đồ án trên ngọc đàn.

Ngay khi giọt linh dịch rơi xuống đã lan ra rồi theo lộ tuyến đồ án tràn đi, tưởng chỉ một giọt nhỏ nhưng lại như có một nguồn nó đi đến đâu thì đồ án chuyển màu đến đó, chỉ sau một giây đồ án đã chuyển thành màu bạc nhưng những tơ sáng kia vẫn là màu xanh nhạt.

Đồng Xuyên lão thấy vậy cũng không ngạc nhiên mà lúc này liền đưa hai tay ra trước ngọc đài rồi vận chuyển nguyên thần tràn ra khiến hai bàn tay gã bất trợt xuất hiện hai màng khí mờ mờ di chuyển.

"Phạch! Phạch!" Hai tay của Đồng Xuyên lão giả đánh lên hai điểm trong đồ án trên ngọc đài đồng thời hai mắt lão cũng nhíu lại, khí thế toàn thần bùng ra, nguyên thần thì ầm ầm vận chuyển ra hai tay rồi tiến nhập vào đồ án trên ngọc đài. Khi này không chỉ đồ án trên ngọc đài sáng lên mà cả ngọc đài và tế đàn phía dưới đều sáng lên.

Nguyên thần tràn vào khiến cho lớp dung dịch màu bạc trên đồ án như sôi lên rồi bị ép cho chảy vào các tơ sáng xanh đang cắm vào người Liễu Thiên.

"A…" Liễu Thiên hai mắt trợn trừng, gương mặt đầy gân xanh nổi lên, cả cơ thể như muốn vùng dậy nhưng không thể cử động dù chỉ một chút.

https://thuviensach.vn

“Chịu khó, đầu tiên nó sẽ phá nát từng chút cơ nhục rồi mới theo sự phục hồi mà tiến hành cộng sinh.” Đồng Xuyên vừa vận hành nguyên thần điều khiển trận đồ vừa lẩm bẩm.

Lúc này, nhìn sâu vào bên trong những tơ sáng kia thì thấy rất nhiều phân tử của dung dịch màu bạc kia đang đi qua lớp da của Liễu Thiên mà tiến vào các tế bào. Theo vô số tơ sáng kia lượng dung dịch được chia đều và cùng lúc tiến nhập cơ thể Liễu Thiên. Chúng vừa vào thì tràn vào mạch máu, kinh mạch, rồi tan ra từng tế bào. Đám phân tử này cũng rất lạ chúng vừa tiếp xúc với các tế bào chứa các phân tử hữu cơ trong cơ thể Liễu Thiên thì ngay tức khắc trở lên cuồng bạo, tốc độ di chuyển cũng nhanh hơn, chúng ào ào tràn ra khắp mọi nơi trong cơ thể hắn rồi đồng loạt tiến vào các mô sống tiền hành phá hủy một số tế bào trong cơ thể Liễu Thiên.

Ngay lúc này vô vàn cảm giác đau đớn theo các lộ tuyến thần kinh truyền về đại não khiến Liễu Thiên tê dại da đầu, cả người tím tái, gương mặt đầy gân xanh, đôi mắt thì như bị tẩm bột mà biết thành trắng dã, miệng thì liên tục lẩm bẩm rên nhỏ không thành tiếng.

“Quả nhiên chịu được, thật sự chịu được!” Đồng Xuyên lão đứng cạnh nhìn thấy phản ứng của Liễu Thiên như vậy lại vui vẻ lẩm bẩm rồi lại tiếp tục vận hành nguyên thần vào đồ án ép dung dịch kia chảy vào cơ thể Liễu Thiên.

“Thế nào còn tỉnh không?” Sau một lúc khi giọt dung dịch đầu tiên được ép xong, Đồng Xuyên lau mồ hôi lo lắng hỏi.

“Qua chút thời gian hệ thần kinh cũng quen, đệ cũng thấy đỡ hơn nhiều. Huynh cứ tiếp tục đi, đệ muốn đau một mạch rồi nghỉ!” Liễu Thiên lúc này vẫn thanh tỉnh, đôi mắt dần có thần nhưng gân trên mặt vẫn như cũ nổi hết lên nước da chỗ đỏ chỗ xanh nhìn rất quỷ dị. Lúc này không biết hắn đang đau khổ ra sao nhưng đôi mắt đang mở lớn vì đau đớn vẫn hiện lên tia sắc

https://thuviensach.vn

sảo đầy quyết tâm, giọng nói có phần run run nhưng vẫn không hề có ý lùi bước.

“Làm sao có thể làm một mạch được. Cái gì cũng có giới hạn, sự đau đớn một người chịu được cũng vậy! Vượt quá chính là chết rồi!” Đồng Xuyên nghe Liễu Thiên nói vậy tuy vẫn tiếp tục nhưng trong lòng thì thầm lo lắng.

“Nếu không phải vì thứ kia trọng đại thì ta thực sự không giám đem đệ ra làm thí nghiệm. Ngộ nhỡ có xảy ra bất trắc ta cũng không để Liễu gia phải thiệt thòi!” Đồng Xuyên nhăn mày tự nhủ rồi lại tiếp tục rút ra một giọt linh dịch màu bạc tiếp tục tế luyện.

“Nha…Hừ! Vô dụng thì chết!” Liễu Thiên nằm trên ngọc đài liên tục rên la nghiến răng tự nhủ còn Đồng Xuyên lão giả cứ thế lấy từng giọt từng giọt một ép vào cơ thể Liễu Thiên.

“Còn tỉnh không?” Một lúc sau, Đồng Xuyên lại hỏi.

“Tiếp đi, đau đớn đáng sợ nhưng chưa phải là thứ có thể làm đệ gục ngã!” Liễu Thiên gương mặt nhăn nhó cố nói.

“Giỏi! Đã vậy dùng hết đi!” Đồng Xuyên gật đầu tán thưởng rồi lại tiếp tục.

Thời gian chầm chậm trôi đi, trong không gian như cái hộp này, tiếng kêu liên tục vang lên không ngớt.

Hơn nửa canh giờ sau, Đồng Xuyên mồ hôi ướt trán, còn Liễu Thiên nằm đó gương mặt đờ dại tái xanh, đôi mắt mở lớn đầy sợ hãi nhìn lên không trung.

“Vốn chỉ cần năm giọt là có thể thay thế Thủy Khởi nhưng tiểu tư ngươi lại dùng hết cả lọ mà vẫn còn sống. Được chờ ta dùng chút nguyên thần

https://thuviensach.vn

khôi phục lại chút tinh thần rồi tính tiếp.” Đồng Xuyên lau mồ hôi nói rồi khẽ đặt bàn tay lên trán Liễu Thiên.

“Không cần! Chẳng phải đã chịu đau khổ rồi sao cứ tiếp tục luôn đi! Đệ muốn một mạch xong luôn! Mà đệ nói rồi nếu đệ là kẻ yếu đuối thì chết có gì đáng tiếc, còn đệ có thể mạnh mẽ vượt qua thì mai sau còn sợ đau khổ gì nữa?” Liễu Thiên nằm đó gương mặt tuy đang tái xanh đơ dại nhưng ánh mắt từ sợ hãi bỗng chuyển thành sắc sảo ngăn Đông Xuyên điều trị tinh thần cho mình đồng thời cũng tỏ vẻ bình thản giải thích.

“Cứng đầu, được, muốn đánh cược thì đại ca đây sẽ liều chết mà theo vậy!” Đồng Xuyên lắc đầu nói rồi lại dùng vẻ mặt điên cuồng kết ấn.

“Tiếp theo nếu ngươi muốn thì ta sẽ truyền vào một miếng Thể Nghịch Huyền Tinh ngọc, thứ này trên đời thật sự khó có miếng thứ hai. Còn về công dụng của nó thì rất thần kỳ có nhiều truyền thuyết chưa được kiểm nghiệm. Tuy nhiên muốn dung hợp thứ này vào cơ thể khó càng thêm khó. Nó tồn tại ở dạng tinh thạch nên muốn đưa nó vào cơ thể thì đầu tiên phải nấu chảy mà thứ này khó nấu chảy hơn Thiết Kim mấy lần. Khi đó mà chuyền vào cơ thể thì rất có thể sẽ nướng chín ngươi!” Đồng Xuyên lấy ra một miếng ngọc xanh biếc chỉ bằng ngón tay từ từ nói.

“Vậy sao? Chắc huynh cũng có cách giảm bớt nhiệt độ chứ?” Liễu Thiên nghe vậy lầm bẩm hỏi.

“Có thì có nhưng vẫn rất nguy hiểm. Lại nói thì quá trình dung hợp thế nào thì chưa ai thử vì cách dùng hợp này ta là người đầu tiên thực hiện! Mà ta nghĩ Hỗn Độn Tị Linh dịch cũng đủ rồi nên lúc này nếu đệ muốn rút lui thì vẫn tính là thành công! Thiếu một thứ chưa chắc đã yếu thêm một thứ chưa hẳn đã mạnh!” Đồng Xuyên gật đầu nói rồi lại dùng giọng điệu ngưng trọng đe dọa kèm theo chút lo lắng khuyên nhủ.

https://thuviensach.vn

“Hì! Đời người có ai chê ít bảo vật đâu? Đệ cũng tham, một khi có cơ hội thì phải vơ vét hết!” Liễu Thiên khẽ cười phều phào nói.

“Xem ngươi kìa, tham ư, liệu còn mạng mà dùng không? Rất có thể ngươi sẽ chết!” Đồng Xuyên lão giả lắc đầu tự giễu.

“Trước kia huynh từng nói muốn hơn người thì không thể chị dựa vào chăm chỉ mà cần có cơ duyên cùng cách suy nghĩ hơn người. Lúc này cơ duyên đến mà bỏ lỡ thì làm sao đệ có thể vươn lên được đây?” Liễu Thiên vẻ mặt trầm tư từ nói cuối cùng lại tự hỏi.

“Đúng vậy! Việc đưa mấy thứ này vào cơ thể là cơ duyên cực lớn của ngươi, nếu là ta thì ta cũng phải đánh cược một lần!” Đồng Xuyên nghe vậy suy nghĩ một chút rồi cũng gật đầu lẩm bẩm.

“Tu luyện vốn nghịch thiên nên cố gắng quá mà mất mạng thì cũng tính là thành công!” Liễu Thiên cố mỉm cười nói.

“Được rồi! Tiếp tục thôi! Tuy nói là nhiệt độ cực cao nhưng qua chỗ quang ti kia cũng sẽ giảm đi tám thành, hai thành kia thì ngươi phải gồng mình lên mà chịu thôi!” Đồng Xuyên lúc này lại nói rồi chợt nhớ ra gì đó căn dặn.

“Cứ coi như đột phá đi!” Đồng Xuyên thấy Liễu Thiên không nói gì nữa thì lẩm bẩm rồi để miếng ngọc kia lên đồ án. Lúc này, hai tay lão kết ấn liên tục sau đó vỗ mạnh vào nhau rồi lại xòe ra úp xuống viên ngọc kia.

Từ hai bàn tay của Đồng lão giả không hề thấy xuất hiện thứ gì nhưng lão cũng không đổi tư thế. Lúc này, nhìn lão như đang sưởi tay trên miếng ngọc kia vậy.

Liễu Thiên thì không biết truyện gì xảy ra nhưng cũng không sốt ruột mà lại nằm nghĩ về mấy truyện vui trong đời mình.

https://thuviensach.vn

Tầm mười phút trôi qua, Đồng lão vẫn chưa thay đổi tư thế, không những thế mà vẻ mặt còn nổi lên một tia huyết khí như đang gồng hết sức vậy.

Thế rồi thêm một chút thời gian nữa thì dị biến đã xuất hiện.

Chỉ thấy miếng ngọc dưới bàn tay của Đồng lão che chở cuối cùng cũng bị nung chảy. Lúc này lớp mỏng phía ngoài của của miếng ngọc dần tan thành nước chảy xuống. Điều đặc biệt là miếng ngọc này cứ như nước biển đóng băng vậy. Khi còn trong khối thì có màu xanh nhưng đến khi tan chảy thì nước là màu trắng.

Một chút ngọc dịch màu trắng này chảy xuống đồ án kia cũng rất nhanh lan ra khắp đồ án.

Ngay lúc này, Đồng lão thu tay trái lại vận chuyển nguyên thần truyền vào kích thích đồ án trên ngọc đài còn một tay vẫn như cũ "ấp" cho miếng ngọc kia chảy ra.

Thế là trên đồ án, Thể Ngọc Huyền Tinh ngọc ở dạng lỏng được Đồng Xuyên truyền qua vô số tơ sáng vào người Liễu Thiên.

Một thứ mùi khét khét bốc lên!

"A A A!" Ngay lúc này Liễu Thiên đau đớn hét lớn, đôi mắt trợn lên như sắp nồi ra với vô số tơ máu, hai hàm nghiến vào nhau liên tục. Cùng với đó là toàn thân hắn rất nhanh xám đi, lớp da bên ngoài lứt nẻ bong ra như mùn cưa vậy. Rất may là đồ án phía dưới lại có thể phân hủy tạp chất chứ không chỉ một lúc chỗ này sẽ xuất hiện đầy bụi da.

"A! Con ** nó! Đau quá! Nha…" Liễu Thiên không chịu được chửi thề rồi lại kêu rên. Lúc này, tóc hắn quăn lại gần như cháy hết, gương mặt hắn xám xịt với những đường gân chằng chịt, từ khóe mắt, khóe mũi hay rìa miệng rồi ở lỗ tai đều một vệt máu chảy ra rất nhanh đã khô đen lại. Lúc

https://thuviensach.vn

này, đôi con ngươi của Liễu Thiên đang đỏ ngầu đảo quanh nhìn rất đáng sợ.

“Vẫn tỉnh táo thật là điên rồ, cả cơ thể bị thiêu đốt, cơ nhục bung ra mà vẫn chưa ngất ư?” Đồng Xuyên lão giả nghe Liễu Thiên chửi thì lại càng hưng phấn lẩm bẩm.

“Nhưng nhìn kiểu này hình như đang bị tổn thương trong bên trong Hàm Yên huyệt chẳng mấy nữa Thần Quan sẽ vỡ! Việc này vẫn tiếp tục tuy tiểu tử này không bỏ cuộc nhưng cơ thể hắn sẽ không chịu được!” Đồng Xuyên nhìn thương thế của Liễu Thiên mà lẩm bẩm.

“Đúng rồi! Mình còn một phần Vạn Diệu phù, thôi thì đem ra dùng luôn đi!” Đồng Xuyên lão giả đang lo lắng bỗng nhớ ra gì đó thở dài nói.

Vạn Diệu phù này vốn Đồng lão chuẩn bị để dùng khi giao chiến với tên kia nhưng khi này vì Liễu Thiên nên lão đành mang ra dùng.

Đồng Xuyên hai tay vẫn duy trì như cũ còn miệng lại lè ra một lá phù màu vàng sậm có phần cũ nát. Nhìn lướt qua cũng có thể thấy một văn tự cổ màu đỏ ngoằn nghèo án ngữ đa phần diện tịch lá bùa, bao quanh văn tự kia là một đường viền được vô số hoa văn li ti đan thành.

Là bùa vừa bay ra, Đồng Xuyên lão phun ra một tia thanh khí. Thanh khí nhập vào Vạn Diệu phù lập tức khiến nó phát sáng. Ánh sáng vàng chiếu sáng không gian trong tế đàn!

“Đi!” Đồng Xuyên khẽ quát, miếng phù lập tức bay đi rồi chui vào trong đầu Liễu Thiên.

Ngay khi này cả cơ thể Liễu Thiên tràn ra một lượng khí màu vàng, mà khi lớp khi vừa xuất hiện thì nước da của Liễu Thiên đã khá hơn hẳn. Nó tuy không trở lại bình thường nhưng cũng không bong ra nhiều như trước nữa! Nhìn lên trên thì thấy máu từ thất khiếu cũng không chạy ra nữa.

https://thuviensach.vn

Thế nhưng bằng đó chỉ là cầm chừng chứ không phải chữa trị, Liễu Thiên gương mặt vẫn nhăn nhó ánh mắt vẫn trợn lên đỏ ngầu, cái miếng khô khốc đang liền tục kêu rên.

“Một bên phá một bên hồi, tuy cơ thể không bị ảnh hưởng nhưng tinh thần vẫn chịu đau đớn! Một ải này nếu qua được thì tiểu tử này chắc chắc có tương lai rất xán lạn!” Đồng Xuyên vẫn đứng thi pháp nhưng vẻ mặt đăm chiêu suy tư.

“A! Ta giết! Gừ!...” Liễu Thiên nằm trên ngọc đàn điên cuồng rên la như muốn vùng ra nhưng lại không thể.

Đồng lão vẻ mặt sợ hãi nhưng vẫn như cũ tiến hành dung nhập.

Tiếng rên vang vọng không gian như đếm từng nhịp của kim đồng hồ vậy! Thời gian trôi đi thật chậm thật chậm. Liễu Thiên cứ nằm đó chịu đừng từng chút từng chút một.

Trong không gian này không rõ ngày đêm nên chẳng biết đã trôi qua bao nhiêu thời gian quá trình dung nhập cũng dừng lại.

Đồng Xuyên lão giả gương mặt tiều tụy đứng một bên nhìn Liễu Thiên. Còn Liễu Thiên lại thay đổi rất nhiều, đầu đã rụng hết tóc, gương mặt hóp lại với toàn xương, hốc mặt lõm xuống nhìn rất ghê người. Mà không chỉ có vậy mà ngay cả người hắn cũng gầy tòng teo, tay chân đều nhỏ đi rất nhiều chỉ còn da bọc xương, mà nhìn thì cả xương của hắn cũng đã nhỏ đi! Lúc này nhìn hắn không khác gì một tên bại liệt teo cơ lâu ngày vậy.

“Thêm chút nữa!” Lúc này, Đồng Xuyên lão giả nhìn Liễu Thiên rồi lại lấy ra một vòng ngọc nhỏ nói còn Liễu Thiên cũng không nói gì chỉ cố gật đầu.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 57: Khách Đến

Hoàng cung rộng lớn với vô số khu nhà cùng đình viện, nơi nơi đều là nhà cao của rộng, đình đài tráng lệ! Lúc này, trong một gian phòng bí mật tại Hoàng cung có một nhóm người đang họp. Nói đến nhóm người này thì nếu Liễu Thiên ở đây hắn cũng nhận ra đây là hội đồng trưởng mười ba vị trưởng lão của Kỳ Nhân các đã dẫn hắn đến Hoàng cung.

"Vụ việc đệ tử bản tông bị tấn công rồi mất tích đã điều tra đến đâu rồi?" Gã trung niên đại hán dẫn đội lúc này ngồi ở vị trí chủ tọa trong gian phòng đang đảo ánh mắt sắc bén quanh một lượt những người còn lại hỏi.

"Theo như sơ bộ điều tra thì đám người kia vì cướp bảo mà đến, cái Tiên Lịch lầu đứng phía sau cũng bị niêm phong còn đám người có liên quan đều bị Hoàng tộc bắt về." Một lão giả tóc hoa râm liền đứng bẩm báo.

"Vậy tên đệ tử kia đâu?" Đại hán kia lại hỏi.

"Vị quản thư chủ quan của đệ tử đó nói rằng đã có manh mối nên muốn tự mình đi tìm. Vì vậy ta đã miễn bãi nhiệm vụ nhập thư cho hắn để hắn đi tìm đồng thời cũng cử người bám theo để tránh sai sót!" Một nữ trưởng lão tỏ vẻ ung dung nói.

"Cũng được! Để tên đó tìm, tìm được hay không cũng để tên đó gánh lấy trách nhiệm này. Thôi hãy nói về quá trình nhập thư mấy ngày qua đi?" Trung niên đại hán kia gật đầu tỏ vẻ hài lòng rồi lại chuyển chủ đề hỏi.

https://thuviensach.vn

Vị trưởng lão tóc hoa râm kia nghe vậy lại cầm ra một cuốn sổ bắt đầu bẩm báo: “Số lượng tài liệu chính gồm hơn tám trăm bản đều đã được lưu giữ, hơn hai trăm mẫu nghiên cứu về khoa cụ cũng đã được sao chép xong, bên phía Hoàng tộc cũng đã nộp nên sổ sách trong năm năm qua đang được mấy vị toán phòng kiểm kê lại,…”

Cách Xuân Đô hơn năm mươi dặm về phía Tây, ở đó có một rừng trúc bạt ngàn nối niền với những dãy núi nhỏ cùng mấy mảnh rừng thấp quanh đó tạo lên một vùng thiên nhiên xanh tươi trải dài.

“Đồng đại ca chắc chắn ở trong này! Nhưng tại đây có quá nhiều trận pháp khiến mình không thể vào được!” Hứa Vĩnh Thiên một thân thanh bào đứng giữa không trung quan sát rừng trúc phía dưới một lượt liên tục đưa ra suy đoán.

Hứa Vĩnh Thiên sau mấy ngày tìm kiếm không nghĩ ra được cách gì khác thì gã bỗng nghĩ đến Đồng Xuyên lão giả. Không phải là Hứa Vĩnh Thiên biết Đồng Xuyên dẫn Liễu Thiên đi mà đến gã đến chỉ để nhờ Đồng Xuyên tìm giúp mà thôi. Mà nguyên nhân trong mấy ngày qua gã không muốn để trưởng lão hội đi tìm là do gã quá hiểu cách làm việc của trưởng lão hội.

Đám người đó quyền cao chức trọng nên rất ít khi để ý đến tính mạng đám đệ tử vô danh như Liễu Thiên. Nếu gã để đám người đó đi tìm thì rất có thể họ sẽ tìm qua loa rồi khép án hoặc họ tìm thấy Liễu Thiên nhưng Liễu Thiên đang trọng thương thì để tránh hệ lụy rườm rà đám trưởng lão rất có thể sẽ chừ khử Liễu Thiên.

Dù sao thì việc đệ tử trong đoàn không may bị giết và kẻ ác đã được trừ thì mấy người họ chỉ cần lập một bản báo cáo thì cũng không có ai cãi được. Điều này đơn giản hơn nhiều lần việc tìm được tên đệ tử đang bị trọng thương. Chưa kể việc phải chữa trị rồi chịu chi phí điều dưỡng mà sau khi Liễu Thiên hồi phục sẽ diễn ra một loạt những khâu rườm rà từ bên

https://thuviensach.vn

trên ban xuống như: tra hỏi, giao nhận, triệu tập nhân chứng, vật chứng, các bên liên quan để kết luận lại vụ án. Mà trong nhiều quá trình đó rất có thể sẽ để lộ ra nhiều công đoạn làm việc thất trách của đám trưởng lão hội nên để họ đi tìm Hứa Vĩnh Thiên không yên tâm.

Thế nhưng những điều này cũng chỉ là Hứa Vĩnh Thiên suy đoán. Gã cũng biết trong tông có rất nhiều trưởng lão làm việc công chính liêm minh, số trưởng lão lộng quyền lấp liếm chỉ chiếm một phần rất nhỏ. Biết vậy nhưng vì Liễu Thiên thì dù chỉ một phần nguy cơ gã cũng không giám mạo hiểm nên đã xin tự đi tìm Liễu Thiên.

Chờ một lúc không thấy hồi âm, Hứa Vĩnh Thiên trở lên sốt ruột, gã liền lấy ra một truyền âm phù ném xuống dưới. Lá phù rất nhanh biến mất trong rừng trúc, thế nhưng thời gian trôi qua mọi thứ vẫn im ắng khiến Hứa Vĩnh Thiên bắt đầu khó chịu.

“Được! Dù trách phạt thì ta cũng phá cái kết giới này!” Hứa Vĩnh Thiên nghĩ nghĩ một lúc rồi liền gật đầu vẻ mặt trầm xuống nói. Ngay sau đó, gã nắm chặt hai tay vận lực một quyền đánh xuống.

“Doạt!” Một quyền tưởng như không có gì đặc biệt nhưng khi vừa đánh ra liền cuốn theo cuồng phong ào ào ập xuống cánh rừng phía dưới.

Thế nhưng cuồng phong đánh xuống chỉ làm cho không gian bên trên rừng trúc vặn vẹo một chút rồi rất nhanh lại trở lại bình thường.

“Hừ! Thứ khác đi!” Hứa Vĩnh Thiên thấy vậy có chút giật mình nhưng rất nhanh trở lại bình thường, gã hừ một tiếng rồi hai bàn tay để trồng lên nhau hướng xuống dưới, miệng thì liên tục lẩm bẩm chú ngữ.

Theo từng nhịp chú ngữ, một luồng ba động từ hai bàn tay của Hứa Vĩnh Thiên bùng ra tứ phía. Cùng với đó phía dưới hai bàn tay của gã xuất hiện một khối cầu lửa màu đỏ rực lớn như đầu người đang quay tròn và đang lớn dần. Cầu lửa dưới tay gã mỗi lúc một lớn, chẳng mấy chốc đã có đường

https://thuviensach.vn

kính hơn trượng. Khi này hình như hỏa cầu đã đủ kích thước nên đã không lớn thêm nữa nhưng nó vẫn quay tròn khiến hỏa mang cuồn cuồn phả vào không trung khiến không khí xung quanh tạo thành những màn sương mờ mờ lượn quanh.

Khi này Hứa Vĩnh Thiên nghiến răng nghiến lợi hai tay gồng lên toàn thân ép hỏa cầu xuống rừng trúc phía dưới. Hỏa cầu tách gió ép xuống, từng đợt sóng nhiệt tản ra không trung đun sôi hơi nước tạo thành một màn vặn vẹo mờ ảo theo sau.

"Ầm!" Hỏa cầu va chạm với kết giới phía dưới thì nổ vang một tiếng, lửa mang bốc cao mấy trượng, khí nóng lan tràn khắp nơi. Dù Hứa Vĩnh Thiên đã lùi lại hơn mười trượng nhưng khí nóng vẫn thổi cho mái tóc gã bay bay.

"Cái gì?" Hứa Vĩnh Thiên nhìn hỏa mang tan biến nhưng kết giới bên dưới vẫn còn đó thì không khỏi trợn mắt há mồm kêu nên. Phải biết hỏa cầu kia là Hỏa Thần Châu – một dị thuật tam cấp hệ hỏa. Hứa Vĩnh Thiên phải mất rất nhiều năm mới luyện thành nó. Hỏa cầu này tốc độ tuy chậm nhưng uy lực lại cực lớn nên rất thích hợp để phá vỡ kết giới phòng thủ bị động có lượng nguyên thần mạnh hơn. Thế nhưng lúc này đánh vào kết giới kia lại không hề có tác dụng điều này khiến Hứa Vĩnh Thiên sợ hãi không thôi.

"Hứa lão đệ quá nóng tính rồi, lão phu hiện đang chữa trị cho Liễu đệ nên không thể nghênh đón!" Đang sợ hãi vì tu vi của Đồng lão thì Hứa Vĩnh Thiên bỗng thấy một giọng nói có phần già lua vang lên.

"Đồng đại ca! Liễu Thiên ở đây ư?" Hứa Vĩnh Thiên nghe thấy giọng nói kia thì đã nhận ra đây đúng là Đồng lão rồi nghe đến hai từ "Liễu đệ" thì vẻ mặt gã vừa ngạc nhiên vừa vui mừng hỏi.

"Đúng vậy! Ngươi hãy về Hoàng cung để tránh tai mắt, mấy ngày sau ta sẽ tự đưa nó về!" Đồng Xuyên từ trong kết giới nói vọng ra.

https://thuviensach.vn

“Có kẻ đi theo?” Hứa Vĩnh Thiên nghe vậy giật mình đảo mắt bốn phía rồi thả thần thức trong phạm vi một dặm vuông nhưng không hề thấy có người nào.

“Tu vi kẻ đó cao hơn ngươi, ngươi hãy về đi!” Đồng Xuyên không muốn dây dưa liền nói.

“Nhưng Liễu Thiên sao rồi?” Hứa Vĩnh Thiên vội hỏi. Nhưng trong rừng trúc không thấy tiếng trả lời nữa.

Hứa Vĩnh Thiên đứng đó suy nghĩ một hồi rồi cũng lắc đầu hướng Xuân đô mà bay đi.

“Đồng đại ca đã ra tay cứu chữa thì Liễu Thiên cũng có nhiều cơ hội qua khỏi hơn là để mình làm. Còn vấn đề Đồng đại ca lừa mình đi để hại Liễu Thiên là điều không thể! Với sức mạnh tuyệt đối thì có thể giết mình và Liễu Thiên một cách dễ dàng nên không cần phải bày ra mấy thứ này. Còn kẻ theo mình là ai? Người của trưởng lão hội ư?” Hứa Vĩnh Thiên vừa bay đi vừa suy tính.

“Mặc kệ là ai, mình về Hoàng cung thì kẻ đó cũng không còn gì mà theo dõi nữa!” Hứa Vĩnh Thiên tự nhủ rồi độn tốc lại nhanh hơn.

Mà khi Hứa Vĩnh Thiên vừa biến mất nơi chân trời thì cạnh rừng trúc lại hiện ra hai thân ảnh một nam một nữ đang đứng.

“Kết giới cửu liên, người bên trong là vương giả?” Một nữ nhân gương mặt xinh đẹp, thân mặc bạch y đang nhìn vào màng sáng mờ ảo phía rừng trúc lẩm bẩm.

“Theo như đệ biết thì Kỳ Nhân các không hề gửi thông văn cho Xuân Đài nói về việc có dị giả cao cấp cư ngụ quanh Xuân đô! Chẳng nhẽ là người của nước khác?” Nam nhân còn lại dáng người cao cao gương mặt tuấn tú đang dùng ánh mắt nghi hoặc đảo quanh suy đoán.

https://thuviensach.vn

“Điều này ta cũng không rõ nhưng chẳng phải hỏi người bên trong là biết sao?” Nữ nhân kia lắc đầu rồi lại hướng ánh mắt vào rừng trúc tỏ vẻ thâm ý nói.

“Hai vị không cần phải tò mò, cầm thứ này về cho Tổng Quan của các ngươi!” Hai người đang định động thủ thì từ trong rừng trúc phát ra tiếng nói của Đồng Xuyên, ngay sau tiếng nói của lão là một vật gì đó bay đến chỗ hai người đang đứng.

“Cái này!” Nữ nhân kia bắt lấy thứ kia nhìn vào thì vẻ mặt sợ hãi lẩm bẩm.

“Sao vậy sư tỷ?” Nam nhân kia thấy biểu hiện của nữ nhân thì tò mò hỏi.

“Không sao, chúng ta đi!” Nữ nhân kia nắm chặt thứ kia trong tay lắc đầu nói rồi rất nhanh quay người nhảy lên không bay đi.

Nam nhân còn lại cũng vội vã bay theo! Chỉ sau vài nhịp hai người chỉ còn là hai chấm đen trên nền trời.

“Phiền phức a! Không phải lão phu đang bị thương thì sẽ cho các ngươi một bài học rồi!” Trong căn nhà tranh giữa rừng trúc, Đồng Xuyên ngồi thiền trên giường lẩm bẩm.

Lúc này, hai tay lão đang cầm hai viên ngọc phát ra ánh sáng màu tìm. Mà nhìn lại bộ dạng của lão lúc này rất thê thảm. Gương mặt vốn đã tong teo lúc này càng tiệu tùy nhìn không khác gì một cái hộp sọ được bọc giấy báo, mà làn da như giấy báo kia lại tái xanh. Hai quầng mắt lão cung thâm đen, đôi mắt đang nhắm liền nên không rõ thần thái thế nào nhưng nhìn qua có vẻ không ổn cho lắm.

Cạnh Đồng lão đang nằm ngủ ngon không ai khác chính là Liễu Thiên. Lại nói thì Liễu Thiên lúc này tóc tuy chưa dài bằng lúc trước nhưng cũng có tóc không có trọc lóc như lúc dung hợp mấy thứ kia. Tuy có tóc nhưng

https://thuviensach.vn

kiểu tóc chỗ nào cũng bằng chỗ nào nhìn rất buồn cười. Nhìn sang gương mặt hắn lúc này thì lại khác biệt với mấy ngày trước rất nhiều. Khuôn mặt hắn đầy đặn, có da có thịt đường nét rõ ràng, nước da đen cũng biến thành trắng nên nhìn hơi ngố nhưng vẫn có điểm đẹp trai. Mà không chỉ gương mặt mà cả thân hình hắn lúc này ngoài nước da thì đều trở lại nguyên trạng lúc trước khi tiến hành dung nhập.

“Tỉnh rồi ư?” Đồng Xuyên lão giả đang ngồi điều tức trị thương thấy Liễu Thiên từ từ mở mắt liền mỉm cười nói.

“Đồng đại ca!” Liễu Thiên vừa mở mặt nhìn quanh thì thấy gương mặt của Đồng Xuyên thì sợ hãi nói rồi muốn ngóc dậy nhưng chỉ hơi ngỏng đầu lên thì hắn đã vô lực rơi trở lại.

“Nghỉ ngơi đi, ngủ hết ngày hôm nay thì sẽ hồi phục hoàn toàn!” Đồng Xuyên vẫn ngồi im hai mắt không mở nói.

“Nhưng đại ca, tại ta, tại ta đã hại người!” Liễu Thiên nước mắt dòng dòng ấp úng nói.

“Nói bậy nào? Ngươi hại ta khi nào! Trước khi bắt đầu ta cũng đoán được việc mình bị “thiên tinh” hấp thụ nguyên thần rồi. Chỉ có chút bất ngờ đó là Huyền Tinh ngọc kia lại hấp thụ một lượng huyết nhục của ta.” Đồng Xuyên mở mắt mắng rồi từ từ giải thích.

“Không! Đệ tuy hôn mê nhưng cũng biết, lá phù kia rồi huynh bị hấp huyết, ngay cả việc huynh dùng thần thức mạnh mẽ bảo vệ linh hồn đệ khỏi bị phân diệt!” Liễu Thiên lắc đầu vừa khóc vừa nói.

Sau quá trình dung nhập kết thúc thì đan điền của Liễu Thiên thiếu điểm Thủy khởi lại bị Thể Nghịch Huyền Tinh Ngọc chiếm lĩnh kinh mạch nên đã căng phồng chuẩn bị đổ vỡ. Vì tình cảnh nguy cấp nên Đồng Xuyên lão giả đành phải gượng ép thay thế “thiên tinh” cho điểm Thủy Khởi sớm hơn dự tính.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 58: Sắp Xếp, Rời Đi

Trong quá trình thay thế kia nguyên thần của Đồng Xuyên lão giả bị hút cạn rồi bất ngờ lại bị Thể Nghịch Huyền Tinh ngọc hấp thụ mất một lượng huyết nhục lớn thì quá trình cấy ghép thay thế mới hoàn thành. Đáng nói là sau khi cấy ghép xong thì "thiên tinh" kia lại không chịu an phận mà có xu hướng phá vỡ nguyên trường lực và linh lực thoát ra. Mà khi này tinh thần Liễu Thiên vừa chịu đau khổ xong nên rất yếu. Vì vậy đứng trước sự tàn phá của "thiên tinh", Liễu Thiên có nguy cơ hồn tiêu phách tán. Và tất nhiên Đồng Xuyên lão giả không để truyện đó xảy ra.

Khi đó gã liền vận dụng bí thuật Hồn dẫn nhằm đem linh hồn lực của mình tiến vào phòng thủ linh hải của Liễu Thiên. Có điều là linh hồn lực của mỗi người là khác nhau nên linh hồn lực của Đồng Xuyên có thâm hậu đến mấy thì vào đến thức hải của Liễu Thiên cũng chẳng còn bao nhiêu. Lại nói thì "thiên tinh" kia vùng vẫy trong khoảng thời gian rất dài nền Đồng Xuyên lão giả cũng bị hút cạn linh hồn lực.

Tất cả quá trình đó, Liễu Thiên tuy tinh thần mơ hồ nhưng cũng cảm nhận được tất cả. Hắn cảm nhận được sự đau khổ của Đồng Xuyên, hắn cảm nhận được sự mất mát của lão, hắn cảm nhận được sự hi sinh mà lão giành cho mình, cơ thể của hắn hồi phục chính là nguyên thần của lão chuyển qua. Thế nên lúc này, Liễu tỉnh dậy thấy bộ dáng tiều tụy của Đồng Xuyên lão thì trong lòng đau như dao cắt. Trong lòng hắn luôn tự trách là tại hắn tất cả đều tại hắn cố chấp nên đại ca của hắn mới ra nông nỗi này.

https://thuviensach.vn

Nghĩ như vậy khiến Liễu Thiên mới khóc thút thít như một đứa trẻ!

“Thôi nào! Khóc lóc cái gì, lão phu đã trầu trời đâu!” Đồng Xuyên thở dài rồi lại tỏ vẻ tức giận mắng.

“Đệ…”

“Được rồi! Ta tuy hao tổn chút căn nguyên nhưng cũng chỉ mất chút thời gian mà thôi! Còn tiểu tử ngươi nếu biết ơn của ta thì hãy chịu khó luyện tập, mai kia biết đâu lại giúp ta làm chút việc!” Đồng Xuyên lắc đầu bình thản nói rồi lại nhìn Liễu Thiên bằng ánh mắt kỳ vọng mà căn dặn.

“Đại ca yên tâm, vì mối ân tình hôm nay ta nhất định sẽ thành cường giả!” Liễu Thiên sụt sịt nói.

“Rồi! Cường giả ngủ đi!” Đồng Xuyên mỉm cười nói.

“Đệ ngủ đủ rồi, cứ nằm vậy nghỉ cũng được. Mà đệ có việc này muốn hỏi!” Liễu Thiên lắc đầu rồi lại tỏ vẻ lưỡng lự nói.

“Muốn biết về thứ ta thay cho đệ đúng không?” Đồng Xuyên thấy điệu bộ của Liễu Thiên thì đã đoán ra liền hỏi.

“Vâng! Đệ thật sự không biết đó là gì. Theo cảm nhận thì chỉ thấy đó là một viên cầu nhỏ mơ mờ vô hình đang nằm im tại trung tâm đan điền mà thôi!” Liễu Thiên gật đầu vừa dùng tâm thức cảm nhận vừa nói.

“Cái ta đưa vào được gọi là “thiên tinh”. Thiên tinh này là vật truyền từ xa xưa lại nên ít người biết đến, đồng thời công dụng của nó thì chính là hấp thụ Hỗn Độn khí do cơ thể tạo ra để hình thành lên nguyên thần. Mà người thường vốn không có Hỗn Độn khí nên ta phải dung nhập Hỗn Động Tị Linh dịch vào cơ thể đệ!” Đồng Xuyên gương mặt trầm từ giảng giải.

https://thuviensach.vn

“Thiên tinh? Tự sản sinh ra nguyên thần?” Liễu Thiên nghe vậy vẻ mặt mê muội lẩm bẩm.

“Nói thì đơn giản như vậy nhưng thực chất để Thiên tinh thức tỉnh cũng là một việc rất khó khăn. Nó mà không thức tỉnh thì đệ tuy có đan điền nhưng luôn luôn ở trạng thái khô kiệt. Vì vậy phải tích cực tu luyện cung cấp nguyên thần cho nó để nó hấp thụ đủ mà thức tỉnh.” Đồng Xuyên lại căn dặn.

“Thức tỉnh, đệ nhất định làm nó thức tỉnh!” Liễu Thiên quyết tâm nói.

“Được rồi, quyết tâm vậy thì ta yên tâm rồi! Mà ta nghĩ tiểu tử ngươi còn rất nhiều nghi hoặc nhưng tạm thời không cần hỏi nhiều, chỉ cần biết thương thế của ngươi đã hồi phục. Những ngày tiếp theo sẽ phải điên cuồng tu luyện để đánh thức thiên tinh. Thiên tinh thức tỉnh chính là ngày ngươi trở lại con đường tu luyện.” Đồng Xuyên gật đầu hài lòng rồi lại thấy Liễu Thiên định hỏi thì dơ tay chặn lại từ từ nói.

“Dạ! Đại ca nghỉ ngơi đi!” Liễu Thiên cũng hiểu ý mà không cố vặn hỏi nữa.

Thế là Đồng Xuyên quay lại với tu luyện, Liễu Thiên lại nằm đó suy tư.

Một ngày tẻ nhạt cứ thế trôi qua, buổi tối lại đến. Khi này, Liễu Thiên thì đã đứng dậy quấn một mảnh vải che đi phần dưới mà đi lại trong phòng còn Đồng Xuyên lão giả vẫn đang ngồi đả tọa.

“Cơ thể không có gì thay đổi. Chẳng nhẽ bao đau khổ kia bỏ đi hết ư?” Liễu Thiên lúc này vừa đi vừa cảm nhận lại cơ thể của mình thì thấy không có gì khác liền lẩm bẩm tự hỏi.

“Không đúng! Đồng đại ca từng nói thứ này sẽ phát triển về sau, chắc là do vậy nên lúc này chưa cảm thấy gì khác thường.” Liễu Thiên lại lắc đầu tự nhủ rồi cũng đi lên giường ngồi xuống điều dưỡng. Với cơ thể này hắn

https://thuviensach.vn

có thể đi lại vận động một chút nhưng không thể vận động lâu được. Theo đồng lão thì phải sang ngày mai khi mọi thứ đã ổn định thì hắn mới trở lại bình thường.

Ngồi một lúc rồi Liễu Thiên lại nằm ra ngủ lúc nào không biết.

“Cũng coi như đủ dùng! Ài! Vốn định chỉ dậy một thời gian nhưng xem ra số trời đã định hắn phải tự lập!” Đồng Xuyên lão lúc này trợt mở mắt lẩm bẩm vẻ mặt có chút u ám thở dài nói.

Lúc này, Đồng lão đứng dậy lưu luyến nhìn quanh rồi nhìn lại Liễu Thiên rồi miệng kẽ lẩm bẩm gì đó. Ngay khi đó một luồng sáng từ mi tâm lão bay vào mi tâm Liễu Thiên. Tiếp theo lão lại kết ấn liên hồi rồi ấn lên phần bụng của Liễu Thiên. Ngay khi lão thả tay ra thì một đồ án màu đen với một vài vòng tròn và một số hình thù xuất hiện. Thế nhưng nó vừa xuất hiện đã rất nhanh biến mất nên không nhìn rõ những họa tiết bên trên đồ án đó.

Làm xong hết thảy, Đồng lão lại viết một vài chữ lên giấy rồi liền quay người đi ngoài.

Đồng Xuyên lão giả lấy trong người ra một miếng gỗ nhỏ rồi ném lên không miệng khẽ lẩm bẩm mấy tiếng tay phải chỉ ra một luồng sáng bắn vào miếng gỗ. Ngay tức khắc mấy tiếng lạch tạch vang lên rồi miếng gỗ nhỏ kia như bung ra rồi biến thành một con chim gỗ dài hàng trượng đang cố gắng vẫy đôi cánh có phần khô cứng để duy trì thân hình bay lơ lửng trên không.

Ngay khi này, Đồng lão không suy nghĩ nhiều liền nhảy lên con chim gỗ. Thế là chim gỗ đập mạnh đôi cánh rồi vụt cái bay đi. Chỉ chưa đầy một hơi thở, một người một chim đã biến mất trong trời đêm.

Phía ngoài rừng trúc hơn năm dặm, trên một đỉnh núi, Đồng Xuyên thu lại phi điểu đứng đó nhìn về rừng trúc rồi lại kiếm một chỗ ngồi xuống

https://thuviensach.vn

thiền định. Cảnh đêm ở đỉnh núi vô cùng hiu quạnh, ngoài tiếng gió vờn lá cây thì không hề có âm thanh gì khác. Đồng lão một thân gầy gòm như một bức tượng gỗ ngồi đó mặc cho sương đêm rơi ướt áo.

Chẳng biết qua bao lâu, một vệt sáng bắn đến đỉnh núi chỗ Đồng lão đang ngồi. Vệt sáng dừng lại hiện ra một trung niên gày gò.

“Đồng tiền bối, gọi vãn bối đến không biết có gì chỉ dậy!” Mà trung niên này vừa đến đã kép nép đi lại bái kiến Đồng lão.

“Ngươi là tổng quan phụ trách mảng phía bắc?” Đồng Xuyên liền hỏi.

“Đúng là vãn bối!” Trung niên kia cung kính nói.

“Được rồi! Ta gọi người đến là muốn nhờ ngươi một việc.” Đồng Xuyên gật đầu giọng điệu trịnh trọng nói.

“Tiền bối nói đùa rồi! Vãn bối được tiền bối sai đi làm việc là phúc phận nhiều đời mới có được!” Trung niên kia vội lắc đầu tỏ vẻ may mắn nói.

“Thôi vuốt mông ngựa đi! Ta có một họ hàng xa đang cư ngụ tại tệ xá trong rừng trúc kia. Ngươi hãy âm thầm bảo vệ người đó về Hoàng cung rồi chờ người đó theo đoàn trở về Kỳ Nhân các mới thôi!” Đồng Xuyên không muốn nghe những lời lịnh hót của tên này nữa liền xua tay chặn lại rồi bắt đầu phân phó.

“Tiền bối cứ yên tâm, vị họ hàng kia của người chắc chắn an toàn về đến Hoàng cung!” Trung niên gầy gò nghe vậy suy nghĩ một chút rồi tỏ vẻ đáng tin khẳng định.

“Được! Đây có một miếng Vĩnh Tinh ngọc cho ngươi. Nhưng nên nhớ có công có thưởng, có tội ắt có phạt! Mà việc này xong thì ngươi cũng quên đoạn hội thoại hôm nay đi. Nếu có người thứ ba biết được thì ngươi biết kết

https://thuviensach.vn

cục rồi đó!” Đồng Xuyên tỏ vẻ hài lòng nói rồi lấy trong người ra một miếng ngọc nhỏ ném cho trung niên kia de dọa.

“Dạ! Dạ! Tuyệt đối không có người thứ ba biết được việc này!” Trung niên gày gò bắt được miếng ngọc hai mắt sáng lên gật gật như gà mổ thóc miệng liên tục dạ vâng.

“Ta đi trước! À chiếu tối mai sẽ có một trung niên đến đón người họ hàng của ta. Khi đó người cũng không cần kinh động mà chỉ âm thầm đi theo bảo vệ là được!” Đồng Xuyên quay đầu định rời đi thì bỗng nhớ ra gì đó mà căn dặn.

“Người đón, tướng mạo người kia thế nào ạ?” Trung niên gầy gò quả nhiên cẩn trọng liền hỏi.

“Tướng mạo ư, cái đó có thể giả! Người đến tu vi Huyền Môn cảnh nên ngươi chỉ cần dò xét thêm mệnh bài của hắn nếu đúng là người của Kỳ Nhân các là được. Mà người Kỳ Nhân các nhưng vẫn là kẻ gian thì ta tin với tầm đó tu vi ngươi dư sức khống chế!” Đồng Xuyên liền nhăn mày nghĩ ra cách liền căn dặn.

“Dạ! Vãn bối đã rõ!” Trung niên gày gò liền cung kính đáp.

“Vù!” Đồng Xuyên không nói gì nữa mà từ lúc nào đã thả chim gỗ ra mà nhảy lên.

“Tiền bối thượng lộ bình an!” Trung niên kia lại chắp tay chúc.

Đồng Xuyên ngồi trên chim gỗ không nói gì loáng cái đã biến mất trong màn đêm.

“Lão quái vật này lại có họ hàng ư? Mà hình như lão đang bị thương? Tên trong rừng trúc kia có thể mang trọng bảo! Hay là…” Đồng lão vừa đi, trung niên gầy gò tự hỏi rồi lâm vào suy nghĩ.

https://thuviensach.vn

“Thôi đi! Chỉ đệ đệ của gã cũng đủ làm mình chết mấy chục lần rồi! Mà cũng đừng nghĩ đến việc chạy chốn a! Tốt nhất là nhận đồ của người ta thì làm việc cho người ta. Miếng ngọc này cũng rất chân quý!” Trung niên gầy gò vừa nghĩ đến ý đồ giết người đoạt bảo thì một gương mặt già lua hiện lên khiến gã lắc đầu như cuội, vẻ mặt đầy kiêng kị tự nhủ.

Trên bầu trời đêm phía xa, Đồng Xuyên ngồi trên phi cầm, cả hai bay đi với tốc độ cực nhanh.

“Nếu xảy ra chuyện nữa thì ta không biết làm thế nào khi gắp bọn họ dưới đó!” Lúc này, Đồng lão dù đã bố trí như vậy nhưng vẫn thập thỏm không yên mà lẩm bẩm.

Đồng Xuyên lão vì thân mang trọng thương bắt buộc phải chạy đến Thần Hoa quốc càng nhanh càng tốt không thỉ căn cơ sẽ hỏng mất. Thế nhưng vội đi thì gã vẫn không yên tâm để Liễu Thiên một mình mà lúc này thể trạng Liễu Thiên đang rất yếu nếu đưa về Hoàng cung nơi có thể vẫn còn đám người kia là không được. Với Đồng lão thì một ngày ở Hoàng cung vẫn không yên tâm bằng việc để hắn trong Kết giới của mình.

Thế rồi đã có kết giới nhưng Đồng lão vẫn chưa yên tâm nên hồi chiều khi gặp hai người kia đưa lệnh bài của mình ra cho hai người kia mang lời nhắn cho tên Tổng quan và Tổng quan kia theo lời nhắn đã đến. Lão cho tên tổng quan kia bảo vệ đến Hoàng cung rồi chờ Liễu Thiên vào truyền tống trận về Trung Dương thành khi đó có người bảo vệ lão mới yên tâm.

Phải nói là Đồng Xuyên dù biết đã hết mối nguy hiểm nhưng vẫn bảo vệ Liễu Thiên quá đỗi cẩn thận. Mà nguyên nhân lão làm vậy chính là vì tâm huyết của lão, sư phụ của lão, sư tôn của lão, rồi các bậc sư tổ của lão đều rơi vào người Liễu Thiên. Vì vậy lão phải bảo vệ!

Lão trước kia đều quan niệm nhân tài phải trải gió sương mới thành đại nghiệp nhưng Liễu Thiên vừa lấy được chút cơ duyên chưa kịp dùng mà

https://thuviensach.vn

chết yểu ở đây thì không được. Đồng Xuyên không để chuyện đó xảy ra. Nếu không vì thương thế thì lão thật sự còn theo Liễu Thiên về Kỳ Nhân các một thời gian nữa.

Thêm hai canh giờ nữa, trời bắt đầu hửng sáng, chân trời phía đông đã có những quầng sáng ánh lên đám mây xám phía trên. Trời vẫn sớm nhưng lúc này tại căn nhà trúc kia, Liễu Thiên đang chạy quanh như tìm kiếm gì đó.

“Đồng đại ca! Đồng đại ca!” Liễu Thiên vừa chạy vừa gọi, trên tay thì vẫn cầm tờ giấy chỉ có mấy chữ của Đồng Xuyên.

“Tại sao? Tại sao phải rời đi trong đêm?” Liễu Thiên chạy một hồi thì dừng lại tự hỏi.

“Đại ca có việc, ở đây luyện tập nghỉ ngơi tối Hứa đại ca của ngươi đến đón! Ài!” Liễu Thiên đọc lại dòng chữ trên tờ giấy rồi chỉ biết thở dài.

“Thôi thì cứ nghe lời đi, luyện tập một ngày ở đây vậy!” Liễu Thiên lẩm bẩm rồi lại đi xuống căn bếp nhỏ cạnh ngôi nhà.

Nhìn quanh thì trong bếp này cũng chẳng có đồ gì ăn được, mà ngay cả đồ nấu ăn cũng chẳng có mấy, chỉ có hai cái nồi nhỏ cùng một cái chảo, nhìn sang phía bếp thì mặt lò lạnh tanh, bám đầy bụi bẩn, nhiều chỗ còn có chút ẩm ướt.

“Bảo mình chờ nhưng lại không cho đồ ăn!” Liễu Thiên thấy bếp hoang tàn thì lắc đầu nói rồi lại quay người đi ra ngoài.

“Bếp kia đã rất lâu không có người dùng đến, xem ra Đồng đại ca cũng rất ít khi qua căn nhà này!” Liễu Thiên nhìn lại một lượt căn nhà mà đánh giá.

“Thôi đói thì đành ngồi tu luyện vậy!” Liễu Thiên nghĩ ngợi một hồi liền tự nhủ đi vào trong leo lên giường tiến hành tu luyện.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 59: Đại Tiệc Tại Hoàng Cung.

Mặt trời ngả về Tây, ánh dướng nhàn nhạt chiếu lên quang cảnh rừng trúc và ngôi nhà nhỏ. Lúc này trong gian nhà trúc nhỏ này, Liễu Thiên đang ngồi trên giường tu luyện thì bỗng mở mắt nhìn ra ngoài.

Từ phía ngoài cửa một vệt sáng nhẹ nhẹ bay vào rồi lơ lửng trong phòng. Nhìn kỹ thì thấy vệt sáng kia là một hình cầu màu vàng nhạt đang chứa một loại năng lượng gì đó trôi nổi bên trong.

“Truyền âm phù!” Liễu Thiên tuy hiểu biết nông cạn nhưng cũng nhận ra đó là truyền âm phù đã được kích hoạt. Mà truyền âm phù là một dạng phù lục có thể lưu dữ âm thanh còn vấn đề nó có thể đi qua được cấm chế là do người đặt cấm chế muốn liên lạc với bên ngoài nên không ngăn chặn những giao động nguyên thần nhỏ như truyền âm phù.

Liễu Thiên đình chỉ tu luyện đứng dậy đi đến trước điểm sáng đưa tay khẽ điểm lên đó một cái.

“Đồng đại ca! Đệ lại đến làm phiền rồi!” Quang cầu vỡ ra một giọng nói trung niên vang lên.

“Hứa đại ca!” Liễu Thiên vừa nghe thấy giọng nói kia vẻ mặt bỗng vui vẻ nói rồi rất nhanh chạy đi.

Hắn chạy một mạch ra sân rồi tiến vào con đường nhỏ từ đó chạy ra phía ngoài của rừng trúc. Lại nói thì kết giới này từ ngoài đi vào thì khó chứ từ

https://thuviensach.vn

trong đi ra lại không hề có hạn chế gì nên Liễu Thiên thoải mái rời đi.

Phía ngoài rừng trúc, Hứa Vĩnh Thiên đang đứng lơ lửng trên không chờ đợi. Việc gã xuất hiện ở đây không phải do Đồng Xuyên dặn trước mà do gã quan tâm lo lắng cho Liễu Thiên đồng thời ngày mai cũng là ngày gã và Liễu Thiên phải theo đoàn quay về Kỳ Nhân các nên gã phải đến để đón Liễu Thiên về. Mà Đông Xuyên lão giả cũng tính toán được việc này nên mới sắp xếp trước như vậy.

“Liễu Thiên!” Hứa Vĩnh Thiên đang sốt ruột thì bỗng thấy Liễu Thiên mặc quần đùi từ trong rừng trúc chạy ra.

“Đại ca!” Liễu Thiên vừa chạy ra liền ngước lên mỉm cười gọi.

“Thương thế sao rồi, sao tóc tai lại thế này? Thôi để ta xem!” Hứa Vĩnh Thiên liền hỏi rồi vội vàng bay đến sờ soạn một lượt Liễu Thiên.

“Đệ không sao, Đồng đại ca đã chưa trị hoàn toàn thương thế cho đệ rồi! Tóc có bị ngắn đi một chút cùng với da trắng ra một chút” Liễu Thiên vuốt vuốt mái tóc lởm chởm nói.

“Không sao là tốt rồi! Mà Đồng đại ca đâu?” Hướng Vĩnh Thiên nghe vậy cũng yên tâm, gã lại nhìn quanh rồi hỏi.

“Đồng đại ca có việc rời đi trước rồi!” Liễu Thiên khẽ thở dài nói.

“Vậy ư! Tiếc thật! Khi nào phải cảm tạ huynh ấy mới được!” Hứa Vĩnh Thiên tỏ vẻ thất vọng rồi cũng gật đầu nói.

“Thôi đi về! Đệ khỏe rồi thì tối nay chúng ta sẽ đi dự tiệc!” Hứa Vĩnh Thiên lại nói.

“Được! Chúng ta đi!” Liễu Thiên cũng không phản đối.

https://thuviensach.vn

“Mặc đồ vào đã!” Hứa Vĩnh Thiên lấy ra một bộ đồ ném cho Liễu Thiên nói.

…

Trời đã tối hẳn, hoàng cung về đêm tuy đèn đóm vẫn sáng nhưng không gian cũng yên tĩnh hơn hẳn ban ngày vì lúc này trong hoàng cung đi lại làm việc chỉ còn đám thị vệ cũng một ít thái giám cung nữ mà thôi chứ đa phần đều đang ở trong các tòa lầu các chứ chẳng mấy ai ra ngoài làm gì.

Tại phía Tây Nam cạnh với chính điện có một khu hoa viên với một số đình đại nhỏ nhưng không kém phần xa hoa mỹ lệ. Nơi này có tên là Thượng Ngự viên. Nơi đây chính là nơi chuyên tổ chức các buổi yến tiệc lớn theo nghi lễ của Hoàng gia.

Thượng Ngự viện rộng tầm mười mẫu, ở đây công trình rất ít, đa số là những giả cảnh được dựng lên, chỉ có một số cái trạm đình nhỏ dựng cạnh các hoa viên mà thôi. Ở trung tâm của Thương Ngự viện có một khu nhà nhỏ, cạnh đó có một cái sân rất lớn. Lúc này, trong sân lớn đang có mấy trăm bàn tiệc được các cung nữ cùng thái giám bày ra.

Xung quanh cái sân này được trang trí đèn hoa rực rỡ, người qua kẻ lại tấp nập, tất cả đều mang vạc đồ đạc hình như đang chuẩn bị cho một đại tiệc lớn của Hoàng cung.

Ở phía cuối cái sân đã được dựng lên một cái đài cao, trên đài trải đều là một loại vải đỏ đồng thời rất nhiều dải sáng chiếu về đó, đây là nơi diễn ra các tiết mục của đại tiệc.

Rời xa khu trung tâm Thượng Ngự viên tấp nập, quay lại với phía ngoài cái hoa viên lớn này bởi vì lúc này hai người Liễu Thiên mới đi đến đây.

Hôm nay là ngày cuối đám người Kỳ Nhân các ở Xuân đô nên hoàng thất đã mở một bữa tiệc lớn mời tất cả mọi người của Kỳ Nhân các và tất

https://thuviensach.vn

nhiên hai người Liễu Thiên cũng được tham gia.

Mà vốn Hứa Vĩnh Thiên không định tham gia nhưng vì Liễu Thiên đã hồi phục nên cũng muốn mang hắn đi khoe cho đám trưởng lão kia biết đồng thời cho Liễu Thiên đi ăn uống giao lưu với đám đồng lứa một chút. Nói đến việc khoe với đám trưởng lão thì Hứa Vĩnh Thiên tin rằng chỉ cần đám người đó thấy Liễu Thiên không bị thương mà lại đi dự tiệc thì chắc chắn sẽ biết ý của gã mà cùng quên đi vụ bê bối kia. Vụ đó qua đi thì Liễu Thiên sẽ có cuộc sống yên ổn tu luyện!

“Hai vị đại nhân mời vào! Tiểu nữ chỉ được đi đến đây thôi!” Lúc này, cung nữ dẫn đường giơ tay mời.

“Ừm! Ngươi lui đi!” Hứa Vĩnh Thiên gật đầu ra hiệu cho cung nữ kia lui xuống.

Cung nữ kia khẽ cúi người rồi từ từ quay người rời khỏi, Liễu Thiên thì nhìn cái biển Thượng Ngự viện rồi hỏi: “Chúng ta ăn tiệc ở đây ư?”

Hứa Vĩnh Thiên gật đầu không nói gì đi vào trong, Liễu Thiên thấy vậy cũng đi vào theo.

Hai người đi trên những con đường nhỏ rực rỡ ánh đèn, vừa đi vừa nhìn ngắm những quang cảnh xung quanh.

Ở đây cây xanh nước biếc, hoa thơm cỏ mượt, không khí trong lành! Liễu Thiên vừa đi vừa hưởng thụ, trong đầu hiện lên những hình ảnh tươi đẹp.

Đáng tiếc là trời đã tối nên những cảnh tươi đẹp này chỉ là Liễu Thiên mừng tượng ra mà thôi chứ thực chất trong đây ngoài những chỗ có ánh đến sáng lung linh thì đều là một màu đen, màu đen của giả sơn, màu đen của cây cối, màu đen của khoảng không,…

https://thuviensach.vn

Mà lúc này ở những hành lang và các con đường nhỏ hai người Liễu Thiên đi qua cứ tầm vài trượng lại có một người đứng canh, người nào cũng nghiêm trang nhìn rất cẩn trọng và nghiêm ngặt! Thế nhưng dù canh giữ nghiêm ngặt như vậy nhưng không một tên lính gác nào chặn hại người Liễu Thiên lại hỏi cả, cả hai người cứ thế đi qua từng chỗ từng chỗ một.

Đi một lúc, hai người đã đi đến cái sân lớn ở giữa viện.

Lúc này, trên cái sân lớn này có rất nhiều người qua lại, tất cả đều cười cười nói nói rất vui vẻ. Những người này đa số đều là quản thư như Hứa Vĩnh Thiên hoặc là đệ tử đi theo như Liễu Thiên. Tất cả đều đến đây dự bữa tiệc chiêu đãi này của Hoàng thất Nhất Xuân quốc.

Không gian vốn đã náo nhiệt lúc này càng thêm ồn ã vì người đến mỗi lúc một đông. Hai người Liễu Thiên theo đoàn người đi vào sân thì cũng rất nhanh kiếm một cái bàn ở viền ngoài ngồi xuống, cả hai bắt nhìn ngắm đánh giá xung quanh.

“Đông vui quá a!” Liễu Thiên nhìn ngắm một lượt vui vẻ cảm thán.

“Đây thì tính là gì! Khi nào đệ phải nhìn thấy Thiên Linh hội thì mới biết thế nào là đông vui!” Hứa Vĩnh Thiên cười cười tỏ vẻ đắc trí cung với hồi tưởng nói.

“Thiên Linh hội là gì? Ở đó vui lắm sao? Làm sao mới có thể tham gia?” Liễu Thiên hai mắt tỏ vẻ hiếu kỳ hỏi liền ba câu.

“Ờ thì..”

“Thiên Linh Hội chính là đại hội của thanh niên nhân tài trong Kỳ Nhân các được tổ chức mười năm một lần!”

Hứa Vĩnh Thiên đang định nói thì lại có một âm thanh khác nói chen vào.

https://thuviensach.vn

Theo âm thanh, hai người Liễu Thiên nhìn ra thì thấy có hai người đang đi lại phía bàn của họ.

Hai người này một là trung niên đại hán thân hình vạm vỡ, da đen môi dầy, mắt to mày dậm nhìn rất thô kệch. Đi cạnh người này là một tên thiếu niên tầm mười năm mười sáu. Tên thiếu niên này mắt sắc, mũi cao, miệng mỏng, ăn mặc kiểu cách, tóc tai mượt mà, nhìn là biết kiểu công tử ăn chơi. Mà lúc này ánh mắt của tên thiếu niên này đang đảo qua đảo lại đánh giá Liễu Thiên.

“Thạch Phương? Hai người các ngươi ra đây làm gì, bàn này đủ chỗ rồi!” Hứa Vĩnh Thiên hai mắt nhíu lại đầy vẻ không vui nói.

Tên đại hán này tên là Thạch Phương, người của Thạch gia – một gia tộc thượng cấp. Tên này cũng là một quản thư như Hứa Vĩnh Thiên nhưng có điều hắn làm tại đội khác. Hai người thời thanh niên có từng xích mích, mà xích mích đó đến nay càng thêm gay gắt.

“Sao lại nóng thế! Một bàn cần bốn người ngồi cơ mà! Phải biết ở đây cũng không còn nhiều chỗ nữa!”

Thạch Phương tỏ vẻ hòa hoãn, sau đó kéo ghế ngồi xuống rồi gã lại nhìn mấy bàn trống xung quanh tỏ vẻ bất đắc dĩ nói.

Thấy thế tên thiếu niên kia cũng hếch mặt lên rồi ngồi xuống theo.

“Chúng ta đi!” Hứa Vĩnh Thiên không muốn dài dòng liền đứng dậy hướng Liễu Thiên nói.

Hứa Vĩnh Thiên ngày thường cũng không phải thiện nam tín nữ gì nhưng hôm này gã thực sự không muốn tranh đấu với tên Thạch Phương này. Nguyên nhân là hai người không hợp thì sớm muộn cũng xích mích mà hai người họ là chấp sự nen dù thế nào cũng không thể động tay được. Vì vậy nếu có động tay thì chỉ có thể là Liễu Thiên cùng với tên thiếu niên kia mà

https://thuviensach.vn

thôi. Như vậy người chịu thiệt chính là Liễu Thiên. Vì thế họ đã chọn rời qua bàn khác, dù sao chỗ này vẫn còn nhiều bàn trống.

Lúc này Liễu Thiên có chút khó chịu nhưng cũng nghe lời mà đứng dậy, hai người rời qua bàn khác.

“Sao thế, Hứa huynh sợ ta à?” Đúng lúc này thì tên Thạch Phương kia cười nhạt giọng điệu mỉa mai nói.

Nghe vậy hai hàng mày của Hứa Vĩnh Thiên nhíu lại, gã định nói gì nhưng thấy Liễu Thiên bên cạnh thì lại lắc đầu ra hiệu cho Liễu Thiên rời đi.

Nhưng Liễu Thiên lúc này lại có phần khó chịu, hắn ngay từ đầu đã khó chịu với cách chào hỏi của hai tên kia rồi. Khi đó hắn cũng không muốn gây sự nên bỏ qua nhưng giờ bọn chúng lại dùng lời lẽ mỉa mai Hứa đại ca của hắn. Điều này làm hắn khó thể chấp nhận được!

Hắn đang định quay lại nói gì đó thì Hứa Vĩnh Thiên vỗ vỗ vai nói: “Không sao! Chúng ta đi!”

“Thỏ đế!” Tên thiếu niên kia vẻ mặt không chút biểu tình mở miệng.

“Hừ! Đại ca không cần lo cho đệ, chúng ta sợ gì chúng!” Liễu Thiên khẽ hừ một cái rồi lại mỉm cười nói sau đó liền đi lại ngồi vào chỗ cũ, Hứa Vĩnh Thiên cũng quay lại ngồi xuống.

“Không biết hai vị có giám cùng bọn ta chơi một ván cược không?” Liễu Thiên ngồi xuống thì tựa cười không phải cười hỏi.

“Cược gì?” Thạch Phương không nói gì mà tên thiếu niên kia lại hỏi.

“Ta cùng người tỷ thí vài chiêu! Kẻ nào thua thì phải nói lời xin lỗi rồi cút khỏi bàn này!” Liễu Thiên ánh mắt thách thức, mỗi câu nói lại tràn đầy

https://thuviensach.vn

khí thế.

“Khẩu khí lớn lắm! Không biết nắm đấm thì thế nào!” Tên thiếu niên kia tỏ vẻ chán ghét khinh thường nói.

“Có giám không?” Liễu Thiên không để ý đến mấy câu của tên kia lại hỏi.

“Sao không giám! Đừng hối hận, đây là ngươi tự chuốc lấy!” Tên thiếu niên kia ánh mắt âm lãnh nhìn Liễu Thiên nói.

Lúc này Liễu Thiên lại nhìn sang tên đại hán kia, thấy vậy tên đại hán kia liền cười khẩy nói: “Tiểu bối vô chi! Không biết tự lượng sức!”

“Hứa huynh không được can thiệp đâu đấy?” Gã lại hướng sang Hứa Vĩnh Thiên lạnh nhạt nói.

Hứa Vĩnh Thiên lúc này không nói gì mà lo lắng nhìn sang Liễu Thiên.

Liễu Thiên mỉm cười gật đầu tỏ vẻ tự tin khiến cho Hứa Vĩnh Thiên cũng yên tâm hơn.

“Được! Thỏa thuận như vậy!” Hứa Vĩnh Thiên suy nghĩ một hồi rồi gật đầu nói.

“Luật do ta đưa ra, địa điểm người tự chọn!” Liễu Thiên nhàn nhạt đề nghị.

“Được! Kiểu gì ta cũng chiều! Một tên mới đệ tam trong mà giám làm càn!” Tên thiếu niên kia gật đầu vẻ mặt tự đắc.

“Được! Tỷ thí đến khi nào một bên nhận thua thì dừng, không quan trọng dùng binh khí gì, võ công thủ đoạn gì miễn sao hạ gục đối thủ là được!” Liễu Thiên không quan tâm đến vẻ mặt của tên kia thản nhiên nói ra quy định.

https://thuviensach.vn

“Haha! Tự tìm chết!” Thạch Phương nghe Liễu Thiên nói ra quy định liền cười lớn nói.

Gã đầu tiên nghĩ rằng Liễu Thiên chọn đưa ra luật thì kiểu gì cũng phải đưa ra mấy kiểu hạn chế để tránh gây thương tích cho bản thân. Dù sao thì chênh lệch tu vi và kinh nghiệm cũng rất lớn! Mà khi nghe Liễu Thiên lại nói là thích dùng gì thì dùng làm cho gã không khỏi bật cười mắng Liễu Thiên ngu ngốc.

Hứa Vĩnh Thiên cũng giật mình với điều kiện mà Liễu Thiên đưa ra, gã liền nhíu mày rối ghé sát tai Liễu Thiên hỏi: “Đệ điên rồi sao? Đối thủ của đệ đã là Linh Cơ cảnh đệ bát trọng rồi, đồng thời cũng vào tông môn hơn ba năm rồi, thời gian luyện tập lâu hơn nên mọi kỹ năng đều hơn đệ, nhất là binh khí cùng võ học! Đệ ít ra phải có mấy thứ hạn chế..”

“Không sao đâu đại ca!” Liễu Thiên tự tin nói.

Đối với hắn chiến đấu ở cảnh giới này là việc khá đơn giản. Ở cảnh giới này mọi kiểu chiến đấu đều phụ thuộc vào thân thể là chính, nguyên thần chỉ là phụ mà thôi. Mà luận về gièn luyện thân thể thì hắn cũng rất tự tin. Dù chỉ hơn hai tháng ngắn ngủi nhưng với cường độ luyện tập đều đặn và ăn uống điều độ thì hắn tin cơ thể mình cũng không quá kém so với đám công tử chỉ tu luyện nguyên thần và võ kỹ kia. Mà nói đến võ kỹ thì hắn trước kia luyện võ nhiều năm cùng với thời gian gần đây tích cực luyện tập thì hắn tin mình có thể chiến một chận với tên kia.

Một điều nữa khiến hắn muốn đánh là hắn mới được dung nhập chút tài nguyên nên muốn nhân cơ hội này kiểm nghiệm một chút!

“Vậy nơi tỷ thí là trên khán đài kia đi!” Tên thiếu niên chỉ tay nên khán đài xa hoa phía cuối đại trường cười nhạt nói.

“Đúng! Tỷ thí trên đó! Dù sao tý nữa cũng có tiết mục luận võ của những đệ tử đi đến Văn Đài lần này.” Thạch Phương vẻ mặt đắc ý nói.

https://thuviensach.vn

Tên này đang mừng tưởng ra vẻ mặt của Hứa Vĩnh Thiên khi Liễu Thiên bị đánh cho nằm bò ra đất. Khi đó ở đài cao kia mọi người sẽ nhìn vào, điều này càng làm cho Thạch Phương cảm thấy hả hê!

“Được! Chúng ta đi!” Liễu Thiên nhìn lên đài rồi gật đầu nói.

“Ngay bây giờ sao? Bình tĩnh, xong bữa tiệc vẫn chưa muộn mà! Bây giờ cứ ở lại dự tiệc đi, không tỷ thí xong ngươi không ngồi được đâu!” Tên thanh niên cười cười ngồi vắt chân lên ghế nói.

“Ngươi nếu sợ tỷ thí xong không ăn được thì chúng ta có thể hoãn lại!” Liễu Thiên liền quay sang nhún vai tỏ vẻ bất đắc dĩ nói.

Tên thiếu niên kia nghe vậy liền đứng phắt dậy, mặt đầy hắc tuyến nói: “Được! Vội đi đầu thai như vậy thì để ta giúp ngươi!”

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 60: Chấp Ba Chiêu

Nói xong tên này liên đẩy ghế ra hướng về cái đài cao kia đi đến. Liễu Thiên thấy vậy cũng thản nhiên theo sau, hai người Hứa Vĩnh Thiên và Thạch Phương cũng đứng dậy đi theo.

Hứa Vĩnh Thiên lúc này quả thực rất lo lắng cho Liễu Thiên nhưng nhìn vào bộ dáng tự tin của Liễu Thiên thì gã cũng không biết thế nào nữa!

Lúc này người đến đại trường tiệc hội đã gần đông đủ, nhưng bây giờ vẫn chưa phải giờ bắt đầu đại tiệc. Người chủ trì và người của Hoàng thất vẫn chưa đến. Mọi người vẫn đang tán gẫu nhìn ngắm phong cảnh.

Trên cái sân khấu cao kia, những khâu đoạn trang trí cuối cùng đang được thực hiện. Lúc này có hai thiếu niên đi lên sân khấu, hai thiếu niên này chính là Liễu Thiên và đối thủ của hắn.

Thấy hai người Liễu Thiên đi lên, một tên thái giám đi lại dùng giọng thánh thót nói: “Hai vị đại nhận không biết có gì chỉ giáo?”

“Chúng ta muốn mượn đài này luận bàn một chút, không biết có được không?” Tên thiếu niên kia vẻ mặt lạnh nhạt hỏi.

“Cái này có gì mà không được! Đại tiệc còn tầm nửa canh giờ nữa mới bắt đầu, hai vị cứ tự nhiên!” Tên thái giám kia cung kính nói rồi ra hiệu cho đám người đang trang trí lui xuống.

https://thuviensach.vn

Đây cũng chính là bố trí của người quản lí buổi yến tiệc này. Đối với họ thì dị giả trẻ tuổi tỷ thí là việc rất bình thường, thậm trí còn hoan nghênh nữa. Ở thế giới này lấy võ vi tôn nên tỷ võ cũng là một màn giải trí đặc sắc để chờ đại tiệc bắt đầu.

Thế là hai người Liễu Thiên tách ra đứng cách nhau tầm ba trượng trên sân khấu lộng lẫy đèn hoa này.

Phía dưới lúc này đã có nhiều người tập trung nhìn lên sân khấu này. Dù sao thì trước khi yến tiệc mà có cái gì đó xem thì cũng đỡ nhàm chán. Nhất là đây lại là tỷ thí, như vậy càng hấp dẫn! Mà ở đây cũng không thiếu đệ tự trẻ tuổi, những đệ tử này thấy tỷ thí ở đẳng cấp của mình thì càng tập trung quan sát hơn. Cũng có một vài kẻ nổi trội hơn thì nhìn lên hai người Liễu Thiên bằng ánh mắt khinh thường không thèm để ý.

“Ta cũng không bắt nạt người, chúng ta chỉ chiến đấu tay không thôi. Đồng thời ta cho ngươi đánh trước ba chiêu!” Tên thiếu niên kia hai tay chắp sau lưng tỏ vẻ thâm sâu vượt trội nói.

“Khinh người quá đáng!” Hứa Vĩnh Thiên tức giận nhìn lên đài nói. Không khí ở đây vẫn đang khá nhộn nhịp nên khá ít người nghe thấy tên thiếu niên kia nói gì? Nhưng Liễu Thiên cũng Hứa Vĩnh Thiên lại nghe rất rõ.

Liễu Thiên cũng không quan tâm đến những lời kia, hắn nhìn tên thiếu niên kia cười nhạt nói: “Thật sao? Chấp ba chiêu là như thế nào?”

“Haha! Là người đánh trước ba chiêu, trong ba chiêu này ta chỉ phòng thủ mà sẽ không đánh trả!” Tên thiếu niên kia đắc ý cười nói.

Lúc này không khí đã yên tĩnh hơn nhiều, nhiều người xung quanh đã tập trung nhìn về sân khấu. Khi này nghe thấy tên thiếu niên kia nói là chấp ba chiêu thì mọi người càng thêm chú ý lên sân khấu. Mọi ánh mắt hiếu kỳ đều tập trung lên hai người Liễu Thiên.

https://thuviensach.vn

Nhưng một số người có năng lực nhìn nhận thì đều biết được sự chênh lệch lớn về tu vi giữa hai người trên đài, như vậy chấp ba chiêu cũng không phải là chuyện gì lạ.

“Thế thì phải cảm tạ ngươi rồi!” Liễu Thiên thấy được chấp liền mỉm cười nói.

“Được! Bắt đầu đi!” Tên thiếu niên kia nhàn nhạt nói.

Liễu Thiên nghe vậy liền thản nhiên đi lại gần chỗ tên thiếu niên kia. Mà tên thiếu niên kia vẫn vẻ mặt vênh vênh tự đắc đứng im tại chỗ.

Liễu Thiên vừa đi lại vừa siết chặt nắm tay phải, gân guốc nổi đầy trên cánh tay mới được trung tu này.

Hai người chỉ còn cách nhau hơn trượng, tên thiếu niên kia vẫn thản nhiên không làm gì cả. Hắn chỉ nhìn Liễu Thiên nhàn nhàn cười, hắn nghĩ rằng với đẳng cấp của Liễu Thiên thì có đánh vào hắn thì cũng chỉ là gãi ngứa mà thôi. Chính vì thế hắn muốn cho Liễu Thiên cảm thấy thất thố và nhục nhã khi công kích không đem lại kết quả.

“Vù!”

Không nhiều lời một đấm được Liễu Thiên vung thẳng vào quai hàm của tên kia.

“Bốp!”

Một âm thanh vang lên, theo đó có thứ gì bay ra rồi tên thiếu niên kia ngã nhào ra sau.

“Cái gì! Haha! Rơi cả răng ra rồi!” Thấy cảnh này, tất cả mọi người đang xem trận chiến đều trố mắt há mồm. Nhiều người không kìm được mà bật cười.

https://thuviensach.vn

Mọi người không ai hiểu chuyện gì xảy ra! Một người Linh Cơ cảnh đệ bát trọng lại bị một quyền của người Linh Cơ cảnh đệ tam trọng đánh cho rụng cả răng.

Phải biết rằng qua mỗi một cảnh giới thì nguyên thần sẽ càng tinh thuần hơn. Một khi nguyên thần tinh thuần hơn nếu được kích hoạt thì sức mạnh cơ thể sẽ tăng lên nhiều lần so với trước.

Mà dù ở cảnh giới Linh Cơ nguyên thần chưa thể xuất thể công kích được nhưng kích thích tế bào làm tăng lực công kích, tốc độ, cường độ thân thể thì cũng là sự chênh lệch khá lớn rồi. Mà đây còn là năm tiểu cảnh giới nữa chứ, như vậy bảo ai tin được sự thật đang diễn ra trên đài.

“Hắn là đệ tử luyện thể!” Thạch Phương phía dưới đảo ánh mắt âm hàn đánh giá Liễu Thiên rồi nghiến răng nói.

Hứa Vĩnh Thiên lúc này thì vừa vui mừng vừa ngạc nhiên, gã không ngờ Liễu Thiên lại chọn con đường luyện thể tu luyện.

Phải biết rằng luyện thể sẽ giúp chiến đấu cận chiến và thân thể rất lợi hại nhưng tu luyện rất vất vả mà mai sau khi cảnh giới lên cao chiến đấu tay chân sẽ không còn hiệu quả cao nữa. Vì vậy mọi người chỉ luyện tập qua kỹ năng chiến đấu thân thể và thể lực mà thôi, rất ít người chuyên sâu thể lực như Liễu Thiên.

Mọi người xem đang bàn tán thì tên thiếu niên kia từ từ đứng dậy. Miệng tên này toàn máu, môi cũng bị đấm cho hơi sưng lên.

“Còn hai chiêu!” Liễu Thiên cười nhạt nói.

Tên kia lấy tay lau máu ở miệng rồi khẽ nhếch môi lên để nộ ra chỗ răng gãy nói: “Không ngờ ngươi lại là dị giả luyện thể! Xem ra đã coi thường ngươi rồi!”

https://thuviensach.vn

“Nào đến đây! Còn hai chiêu nữa!” Tên kia lại vẫy vẫy tay ánh mắt tập trung nói.

Thấy bộ dáng tên này chịu thiệt thòi mà vẫn dữ lời, Liễu Thiên nhíu mày suy nghĩ rồi nói: “Thôi khỏi! Một chiêu là được rồi! Chúng ta hãy đánh một trận đi!”

Nói xong hắn liền sắn ông tay áo lên, ánh mắt nghiêm nghị nhìn về phía tên thiếu niên kia.

Tên thiếu niên kia cười nhạt một cái rồi nói: “Ta muốn xem thử ngươi thế nào đả thương được ta nữa!”

“Kim Tượng công!”

Tên này miệng hô lớn, hai tay đấm mạnh xuống rồi gồng lên, cả cơ thể xuống tấn.

“Xoạc!”

Hai ống áo của tên thiếu niên này rách tan, rồi áo trên người cũng rách tan. Nhìn qua thể hình tên này cũng không cơ bắp nhưng khi vừa vận Kim Tượng quyền gì đó nên thì dã có dị biến. Nếu để ý kỹ sẽ thấy trên làn da của tên kia có một lớp kim quang mờ mở lưu chuyển, ngay cả trên mặt cũng thấy kim quang này.

“Tốt đã luyện được Kim Tượng công đến đệ tam trọng rồi!” Thạch Phương gật đầu tỏ vẻ hài lòng nói, sau đó lại nhìn Hứa Vĩnh Thiên bằng ánh mắt chế giễu.

Hứa Vĩnh Thiên lắc đầu, vẻ mặt thêm lo lắng. Gã rất hiểu về Kim Tượng công này nên càng lo lắng cho Liễu Thiên.

https://thuviensach.vn

Kim Tượng công là một võ học luyện thể kết hợp với nguyên thần. Ở cấp độ như Linh cơ cảnh thì có môn võ học này phòng thủ là điều tất rất lợi thế.

Nhưng ai cũng biết Kim Tượng công tuy lợi hại nhưng tu luyện không phải là dễ, thời gian tu luyện cũng không phải là ít. Mà Kim Tượng công này tuy giúp thân thể thể cứng rắn nhưng ở những cảnh giới thấp thì cũng không ăn thua gì! Ít ra cũng phải bỏ ra thời gian một hai năm để tu luyện lên đệ nhị trọng hoặc đệ tam trọng mới có thể đem ra so tài được.

Vì vậy tên kia nếu đã luyện Kim Tượng công đến đệ tam trong thì tên thiếu niên kia không phải dạng vừa. Lại nói đến thiếu niên kia thì hắn là kẻ có tư chất thông minh nên đã chọn môn Kim Tượng Công này tu luyện, đến nay mới được tám tháng đã luyện đến đệ tam trọng, nếu đem ra cùng những đệ tử cùng cảnh giới thì có phần vượt trội hơn rất nhiều.

Mà bây giờ hắn Linh cơ cảnh đệ bát trọng vận lên Kim Tượng công đệ tam trọng chỉ để đối kháng với một Liễu Thiên ở cảnh giới Linh cơ đệ tam trọng thì quá đơn giản rồi.

Liễu Thiên nhìn thấy một màn này cũng không có phản ứng gì, hắn hai mắt lạnh băng nhìn đối thủ của mình.

“Đến đây!” Tên thiếu niên kia ánh mắt đầy sát khí hét lên làm hở ra hàm răng khuyết một cái.

Thấy vậy Liễu Thiên cảm thấy có chút buồn cười nhưng hắn cũng không cười mà hai mắt trịnh trong nhìn vào cơ thể đối phương.

Liễu Thiên không nghĩ nhiều liền bật lên áp sát đối phương rồi xuất ra hai quyền vào hai bên mặt tên thiếu niên kia.

“Phạch! Phạch!” Hai tiếng vang lên!

https://thuviensach.vn

Liễu Thiên ngay tức khắc lùi lại mấy trượng rồi lại nhíu mày nhìn lên cơ thể của tên kia. Tên thiếu niên kia bị đấm hai quyền vào mặt nhưng không làm sao cả, gương mặt vẫn bình thường không một vết xước mới.

“Xem ra phòng thủ của hắn đã mạnh lên rất nhiều, nếu công kích không được thì coi như thua rồi?” Liễu Thiên tự nhủ.

Không để Liễu Thiên suy tư, lúc này, tên kia lao lên hai tay vận chuyển mấy lượt rồi xuất một quyền đến trước mặt của Liễu Thiên.

Không biết Liễu Thiên đã luyện tập liên tục nên phản xạ nhanh hay do quyền tên kia quá chậm nữa. Tên kia đánh một quyền thì Liễu Thiên rất đơn giản di chuyển đầu sang bên phải né đi.

Tên kia lại xuất ra mấy quyền nữa nhưng Liễu Thiên vẫn thoải mái né tránh.

Liễu Thiên vừa né thỉnh thoảng lại xuất ra một vài quyền đánh vào điểm yếu trên cơ thể của tên kia. Nhưng do lớp phòng thủ kia quá chắc chắn kia nên những đòn của Liễu Thiên không đem lại hiệu quả gì mà chỉ tạo lên những tiếng kêu như đập vào chậu nhôm mà thôi.

Cảm thấy dùng quyền không hiệu quả nữa Liễu Thiên nhân lúc tên kia lao lên liền bật lên chân phải vung ra một cước cực mạnh vào thẳng mang tai của tên kia.

Phành! Doạt!

Tên kia đang đuổi theo điên cuồng công kích thì bất ngờ dính một cú đá trời giáng nên không kịp đỡ liền bị cú bá đá bay đi.

Tên kia ngã nhào ra kéo lê một đoạn trên sân khấu rồi lăn cả xuống đại trường bên dưới.

https://thuviensach.vn

Một màn này mọi người lại trố mắt lên nhìn vào Liễu Thiên.

Mọi người thật không ngờ được một đệ tử mười năm mười sáu tuổi lại có kỹ năng chiến đấu thân thể tốt như vậy, mà không chỉ kỹ năng mà sức mạnh của một cước vừa rồi mọi người cảm tưởng nếu đá vào một cái cây cũng có thể đốn đổ cái cây đó! Một thiếu niên tại sao lại có lực tấn công cao như vậy?

Mọi người quan chiến đều bình luận, nhất là những nam nữ đệ tử tầm tuổi Liễu Thiên thì càng bàn tán nhiều hơn. Trong đó tất nhiên vẫn có một số người hoặc đệ tử cũng chỉ nhàn nhạt lắc đầu.

“Haha! Hay lắm!” Hứa Vĩnh Thiên vui mừng ra mặt cười nói.

Thạch Phương thì ánh mắt ngày càng âm trầm, gã không nói gì mà chỉ nhìn về chỗ tên thiếu niên kia thôi.

Tên thiếu niên kia vừa bị đá ngã thì đã đứng dây luôn, nhìn qua thì cơ thể không có thương tích gì cả. Xem ra cú đá vừa rồi chỉ có lực lớn khiến hắn bị đẩy bay đi mà thôi!

Bịch!

Tên kia lại nhảy lên đài cười nhạt nói: “Lực công kích khá được nhưng chưa ăn thua!”

“Vậy hả! Nhưng sao ta thấy ngươi lại chảy máu thế kia?” Liễu Thiên trố mắt ngạc nhiên còn vẻ mặt lo lắng nhìn tên kia hỏi.

Liễu Thiên vừa rồi dùng toàn lực đá ra một cước tuy làm cho đối phương xước ty da tai nhưng chân hắn lại bị phản chấn lại, chân phải hắn lúc này đang tê tê và có phần đau nhức ở cổ chân. Hắn lúc này không có nguyên thân hỗ trợ lên lực công kích và độ cứng cáp của cơ thể hơi thấp. Vì vậy dù

https://thuviensach.vn

là hắn tấn công đối thủ nhưng lại bị thương nặng hơn. Thế nhưng dù có chịu thiệt thì hắn cũng không thể cho đối thủ biết mà phải đả kích đối thủ.

Tên thiếu niên kia nghe Liễu Thiên nói vậy liền lấy tay sờ lên chỗ đau ở mang tai.

Sờ xong hắn đưa tay xuống xem thì quả nhiên thấy máu, đúng là tai trái của hắn đã bị đá xước một vết nhỏ.

Quả nhiên như Liễu Thiên đoán đó là Thiên Tượng Công tuy lập lớp phòng thủ nhưng không phải là chặn hoàn toàn, nó chỉ làm cứng cáp cơ thể mà thôi. Vì vậy khi va chạm với thứ cứng thì cơ thể vẫn có thể bị thương. Vì vậy việc Liễu Thiên lại đá vào tai – nơi khá mềm đã làm cho thiếu niên kia bị xây xước chút da.

“Hừ! Ngươi sẽ nằm lại đây!” Lúc này, thiếu niên kia có vẻ đã tức giận, hắn khẽ hừ một cái rồi lại thân thể bật khỏi sàn lao lên.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 61: Chiến Thắng

Thiếu niên kia rất nhanh đã áp sát Liễu Thiên, từng quyền từng quyền xuất ra. Thế nhưng thật sự tốc độ ra quyền của tên này không cao vì thế Liễu Thiên vẫn né và đỡ được hết những công kích này. Tên thiếu niên kia cũng thỉnh thoảng xuất cước nhưng vẫn bị Liễu Thiên chặn được.

Mà Liễu Thiên cũng không phải dạng vừa, hắn vừa phòng thủ vừa công kích lại. Mà mỗi đòn công kích của hắn đều nhằm vào cái tai bị thương của tên thiếu niên kia.

Lại nói đối thủ có Kim Tương công hộ thể, Liễu Thiên đánh đối phương chảy được tý máu thì chân tay cũng thương tổn không ít. Cảm giác đau nhức đang chế ngự suy nghĩ của hắn. Thế nhưng không thể để đối thủ biết, hắn lúc này vẫn vừa cười vừa lùi rồi đánh trả và tỏ vẻ đắc trí đang thắng thế.

Tên thiếu niên kia bị công kích hoài vào chỗ đau rồi lại nhìn thấy vẻ mặt của Liễu Thiên thì tức giận sinh phần oán độc! Lúc này, hắn không biết từ đâu lấy ra một cây đại đao sáng loáng đưa ra trước chỉ về phía Liễu Thiên.

Một màn này làm Liễu Thiên trố mắt nhìn, hắn suy tư một lúc thì cũng hiểu ra. Đây chắc chắn là không gian chữ vật, cái này Liễu Thiên cũng nghe qua nhưng chưa nhìn thấy bao giờ.

Tên thiếu niên kia lúc này tay cầm đại đao chỉ về phía Liễu Thiên ánh mắt đầy sát khí nói: “Đây là ngươi ép ta!”

https://thuviensach.vn

“Không có gì! Chiến đấu binh khí cũng không phá luật!” Liễu Thiên lắc đầu nói.

Hắn cũng không sợ hãi, hắn tuy chưa đánh nhau bằng binh khí bao giờ nhưng hắn cũng có chút luyện tập nên có phần tự tin vào khả năng dùng kiếm của mình. Hắn những ngày qua luyện bốn kỹ năng của kiếm pháp cũng có chút thành tựu cũng chưa được kiểm nghiệm, hôm nay hắn cũng muốn kiểm tra một chút xem sao. Mà chuyển qua chiến đấu binh khí thì Liễu Thiên cũng đỡ đau người khi phải va chạm thân thể với tên kia!

“Hứa đại ca có kiếm không cho tiểu đệ mượn một thanh!” Liễu Thiên quay xuống chỗ Hứa Vĩnh Thiên nói.

Hứa Vĩnh Thiên cũng có không gian chữ vật của mình, của gã chính là một cái nhẫn. Gã nghe thấy Liễu Thiên hỏi vậy liền vuốt một cái lên cái nhẫn trên ngón tay rồi rất nhanh lấy ra một thanh trường kiếm tung lên cho Liễu Thiên.

“Ta không dùng kiếm, nên chỉ có một thanh này thôi!” Hứa Vĩnh Thiên tỏ vẻ bất đắc dĩ nói.

“Không sao, có kiếm là được!”

Liễu Thiên bắt kiếm, rồi rút kiếm trong vỏ ra bắt đầu cảm nhận thanh kiếm này. Cầm kiếm trong tay, hắn cảm nhận mọi thứ về thanh kiếm này. Đây là một thanh kiếm bề rộng tầm ba phân, thân kiếm dài tầm hơn ba xích, cán kiếm tầm hơn xích, theo cảm nhận của Liễu Thiên thì thanh kiếm này nặng tầm hai cân, khá là nặng so với kiếm bình thường.

Gờ kiếm không có gì đặc biệt, mũi kiếm cũng bình thường, thanh kiếm này nhìn qua rất sắc bén, trên thân kiếm còn có một dòng chữ cỗ nữa. Liễu Thiên rất nhanh đã cảm nhận xong thanh kiếm này. Hắn cầm kiếm chém chém ra không trung vài đường rồi nhìn về phía tên thiếu niên kia.

https://thuviensach.vn

Tên kia tuy ngang ngược nhưng cũng không phải tiểu nhân, hắn thấy Liễu Thiên mượn kiếm thì cũng đứng chờ, bây giờ mới mở miệng nói: “Đến đây! Hôm nay ta sẽ cho ngươi biết thế nào là chiến đấu thực sự!”

“Nhiều lời làm gì!” Liễu Thiên bỏ vỏ kiếm xuống hai tay cầm kiếm thản nhiên nói.

Vừa kết thúc câu nói, Liễu Thiên đã phóng về phía tên thiếu niên kia một kiếm từ dưới chém ngược lên từ bên phải.

Thấy vậy, tên thiếu niên kia giật mình chỉ kịp đưa thanh đại đao ngang ra trước người đỡ lại một kiếm này.

“Beng!”

Kiếm của Liễu Thiên chém với lực cực mạnh vào đao của tên thiểu niên kia tạo ra một âm thanh lớn. Lực đạo mạnh làm cho tên kia lùi hai bước còn thanh đao trên tay thì bật lên cao rung đùng đùng và đang được thiếu niên kia ghìm lại.

Rất nhanh, sau một kiếm vừa rồi, Liễu Thiên liền tiếp tục vòng kiếm từ trên chém xuống một kiếm.

“Beng!”

Thiếu niên kia vội thu đao đỡ, lần này hắn dùng cả hai tay và đã chuẩn bị lên rất dễ dàng đỡ một kiếm của Liễu Thiên mà không bị đẩy lùi.

Thế nhưng Liễu Thiên không có nghỉ, hắn chém xuống rồi lại chém từ trái qua phải, phải qua trái, đâm phía trên rồi lại đâm phía dưới,… tất cả đều rất nhanh. Hắn không cho tên kia có cơ hội đánh trả.

“Keng! Keng!...Keng!”

https://thuviensach.vn

Nhưng âm thanh va chạm liên tục phát ra, tên thiếu niên kia bị Liễu Thiên chém liên tục không kịp hoàn thủ chỉ vừa lùi vừa đỡ từng kiếm tràn đầy sức mạnh của Liễu Thiên.

Liễu Thiên tuy không dùng đao nhưng hắn cũng biết dùng đao phải có khí thế, thế đao càng xuất càng mạnh, nhát sau mạnh hơn phát trước, càng đánh càng hăng, đao sức mạnh ngàn cân nhưng cần phải có quán tính vung đao.

Biết vậy, Liễu Thiên vừa đánh đã áp sát rồi hết kiếm này đến kiếm khác công kích như trời giáng làm cho tên kia không biết làm gì ngoài đón đỡ. Đao thế của tên kia con chưa xuất hiện thì đã bị đàn áp rồi.

Đây cũng phải nói là tốc độ xuất kiếm của Liễu Thiên nhanh hơn tốc độ xuất đao của tên kia nữa nên không bị phản công lại. Mà nhắc đến tốc độ thì Liễu Thiên ngày nào cũng luyện hàng ngàn nhát đâm chém nên khá thành thục còn thiếu niên kia tuy có luyện đao thời gian dài nhưng chỉ luyện vài chiêu đao thế còn tốc độ dùng đao thì vẫn chậm. Vì thế mà Liễu Thiên đang dẫn dắt thiếu niên kia theo nối đánh của hắn.

Thanh trường kiếm này nặng hơn nhiều đoản kiếm của Liễu Thiên, vì vậy khi chiến đấu cũng khác so với thanh kiếm cũ. Liễu Thiên dùng thanh kiếm này khả năng lướt và cắt của hắn kém hơn hắn, hắn không sử dụng thanh kiếm này linh động được, lực cổ tay của hắn còn chưa đủ để dùng loại kiếm này.

Nhưng hắn cũng biết lợi thế của trường kiếm, trường kiếm trọng chém và đâm. Vì thế vừa vào Liễu Thiên đã liên tục chém ra mười mấy kiếm để ép đối thủ không cho hoàn thủ, hắn sẽ công kích liên tục để tìm ra sơ hở của đối phương.

Lúc này, kiếm trong tay Liễu Thiên vẫn liên tục bổ ra từ đủ phương hướng khác nhau. Hắn di chuyển liên tục nhìn rất linh động, kiếm trong tay

https://thuviensach.vn

thì liên tục bay múa đánh về phía trước. Hết kiếm này đến kiếm khác chém ra làm cho tên thiếu niên kia chỉ biết quay đao phòng thủ liên tục.

“Cái gì thế này? Đây là kiếm pháp gì vậy?” Dưới đài, mấy đệ tử ngồi xem cũng ngạc nhiên khi thấy tốc độ xuất kiếm của Liễu Thiên. Nhiều người còn thẩm hỏi nếu là mình thì đối phó ra sao.

Trong đám người quan chiến cũng có người hiểu được nội tình thầm gật đầu, vẫn có kẻ cảm thấy tẻ nhạt.

Mà lúc này, Hứa Vĩnh Thiên như ăn phải thuốc lắc đang cười cười gật gật liên tục. Gã thật không ngờ chỉ hơn hai tháng mà Liễu Thiên đã có kỹ năng chiến đấu tăng tiến nhanh như vậy. So với tên thiếu niên kia thì Liễu Thiên còn nhỉnh hơn, điều này làm cho gã rất vui.

Trên đài Liễu Thiên thế công như bão táp càng ngày càng nhanh, kiếm quang liên tục vung ra không ngừng nghỉ. Âm thanh kim loại va chạm vang lên liên tục, cùng với đó là những đốm sáng do va chạm hiện lên làm cho cảnh chiến đấu càng thêm ác liệt.

Thế công đang liên hoàn bỗng nhiên dừng lại, Liễu Thiên giậm chân xuống sàn lùi ra sau hai bước rồi rất nhanh rút ra sau mấy trượng.

“Hết sức rồi!” Mọi người đều ồ lên khi thấy Liễu Thiên lùi lại. Tất cả mọi người đều cho rằng Liễu Thiên công hoài không được lên thể lực đã xa xút phải lùi lại nghỉ lấy hơi.

Liễu Thiên lùi lại thì khẽ nhíu mày, hắn thả tay trái đã dấm máu ra, tay phải nắm chặt chuôi kiếm, cổ tay hắn rung rung như thả lỏng.

Hắn vừa rồi nhìn thì có vẻ đang thắng thế nhưng công kích hết sức đã bị ba động phản chấn lên thân kiếm làm cho hai bàn tay hắn phồng dập dần dần đã dấm máu. Lúc này tay đã chảy máu nhưng hắn không có thả kiếm ra

https://thuviensach.vn

mà càng nắm chặt hơn chuẩn bị nghênh đón đại đao của đối thủ sắp công đến.

“Lúc này!” Tên thiếu niên phía đối diện hai mắt đang u ám bỗng sáng lên nghiến răng nói.

Đại đao đang múa quanh người phòng thủ bỗng nhiên đưa ra sau, hai tay hắn gân guốc nổi lên, hắn đạp mạnh về sau rồi nhảy lên không phía trước người Liễu Thiên, đại đao trong tay cực nhanh từ trên tạo thành một vệt sáng bổ xuống đầu Liễu Thiên.

“Hừ!” Hứa Vĩnh Thiên giật mình định lao lên chặn lại nhưng Thạch Phương đứng cạnh liền ngăn gã lại. Mọi người quan chiến cũng ồ lên, nhiều người còn đứng dậy.

Đại đao sáng lóa bổ xuống!

Lúc này chỉ thấy Liễu Thiên rất nhanh nghiêng người qua bên phải, chân phải khụy xuống, cả người cũng trùng xuống, hai tay hắn đỡ kiếm vòng trên đầu đón đỡ đại đao bổ xuống.

Ngay khi va chạm, Liễu nhún người, trường kiếm trong tay bỗng nghiêng dọc theo sườn trái. Hắn muốn hướng lưỡi đao lệch đi chứ không đón đỡ hoàn toàn lực đạo một đao kia.

“Kít…! Đao kiếm va chạm tóe cả lửa, một âm thanh kim loại cọ sát vang lên làm cho người nghe cảm thấy khó chịu vô cùng.

“Ầm!”

Thanh đao chạm vào lưỡi kiếm rồi ôm theo lưỡi kiếm trượt xuống bên trái Liễu Thiên và cuối cùng nó bổ xuống sàn làm vỡ một mảng sàn lớn.

https://thuviensach.vn

Đao bổ xuống sàn, cùng lúc này thiếu niên kia đã tiếp đất! Nhưng đáng tiếc là hắn vừa tiếp đất thì Liễu Thiên đã đứng sát ngay trước người, đao của hắn thì đã ở sau bên trái của Liễu Thiên rồi.

Lúc này, kiếm của Liễu Thiên ở phía trong đao của tên thiếu niên kia và không có gì ngăn cản nó tất công cả. Trường kiếm bay múa, Liễu Thiên chẳng để ý gì nữa, hắn điên cuồng cắt về phía trước.

Một màn này làm cho mọi người xem chiến gồm cả Hứa Vĩnh Thiên cũng giật mình. Cứ tưởng một đao kia đánh xuống sẽ làm Liễu Thiên trọng thương hoặc cũng ép cho Liễu Thiên rút lui thế nhưng kết quả lại khác.

Liễu Thiên vừa rồi không tránh mà dùng kiếm làm lệch đường chém của thiếu niên kia rồi lại áp sát ngay trước mặt tên này. Mọi người thật không ngờ Liễu Thiên lại Hắn biết mình mà tránh thì đối thủ sẽ tiếp tục vung đao đuổi theo và để khí thế của đối thủ lên cao thì hắn khó mà đỡ được.

Bây giờ kiếm trên tay Liễu Thiên lúc này liên tục cắt lên người thiếu niên kia.

Do quá cận mà kiếm Liễu Thiên lại dài lên không thể chém mạnh hoặc đâm được, hắn đành phải lướt kiếm qua lại, hắn liên tục cắt lên người đối thủ mà thôi.

“Xoẹt xoẹt…xoẹt!

Đao trong tay thiếu niên kia bổ ra chưa kịp thu về thì khoảnh khắc này đã liên tiếp dính mười mấy kiếm lên khắp phần ngực và hai tay.

“A! Nha!” Tên thiếu niên kia mặt nhăn lại hét lớn một tiếng lùi lại sau mấy bước.

Đại đao thu về đưa lên, tên thiếu niên này chém một nhát ngang người Liễu Thiên.

https://thuviensach.vn

Liễu Thiên lúc này lại đơn giản là thu trường kiếm dựng đứng bên sườn tay trái cũng đỡ vào thân kiếm đón một đao này.

“Beng!”

Một nhát chém mạnh làm cho cả thanh kiếm cong lại!

Ngay khi tưởng như cân bằng thì thiếu niên kia ấn mạnh đại đao một cái làm trường kiếm bật ra theo đó Liễu Thiên bị đẩy đi một đoạn hơn hai trượng mới hịm lại được.

Tên kia bức Liễu Thiên lùi ra, lại định lao lên nhưng thấy bên kia Liễu Thiên đã thu kiếm chống trước người, hắn ngạc nhiên đang định nói gì đó thì lại nghe thấy tiếng trầm chồ ngạc nhiên bên dưới.

“Dừng được rồi! Chúng ta hòa đi!” Liễu Thiên nhàn nhạn nói.

Ngay lúc này, tên kia cả thấy phần ngực mình đau vô cùng, hắn nhìn lại thì thấy trên đó chằng chịt những vết chém đang chảy máu. Kim Tượng công của hắn tuy chưa bị phá hoàn toàn nhưng cũng bị phá bỏ một phần.

Tên thiếu niên kia nhăn mày, người hơi gục xuống, những vết thương trên ngực và cánh tay tuy không sâu nhưng máu đang từ từ chảy ra!

Mà bên này trường kiếm của Liễu Thiên đang được chống xuống sàn, trên kiếm máu đang dòng dòng chảy xuống.

Máu này không phải của thiếu niên kia mà chính là máu từ hai tay Liễu Thiên chảy xuống. Bàn tay hắn đã nát hết rồi, lúc này hắn đang gắng gượng mới giữ cho thanh kiếm không rơi xuống.

“Ta thua rồi!” Tên thiếu niên kia nhìn lại người mình rồi lại nhìn Liễu Thiên nhàn nhạt nói.

https://thuviensach.vn

“Ngươi thua?” Liễu Thiên nghi hoặc, đúng ra hắn là người thua mới đúng?

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 62: Kết Thúc Cuộc Chơi.

Thiếu niên kia tuy đã bị thương nhưng căn bản vẫn có thể chiến đấu còn Liễu Thiên hai tay đã dập nát gần như mất cảm giác. Hắn nếu tiếp tục chiến đấu thì thua là điều chắc chắn. Thế nhưng hắn cũng không có ý nhận thua mà tên kia lại nhận thua? Điều này làm Liễu Thiên khá ngạc nhiên!

“Ngươi kém ta nhiều cảnh giới như vậy mà lại có thể liên tục đả thương ta! Như vậy còn không thua thì thật không biết xấu hổ rồi!” Thiếu niên kia thu đao từ từ nói.

“Ngươi quả nhiên có cá tính, ta hôm nay chỉ là may mắn mà thôi. Ngươi mà bình tĩnh hơn thì ta đã sớm thua rồi!” Liễu Thiên gật gật đầu chắp tay tỏ vẻ tôn trọng nói. Hắn nói những lời này là thật lòng, nếu chiến đấu sống chết thì hắn thua là cái chắc!

“Cái đó không cần bàn nhiều, thua là thua, sẽ có ngày ta lại tìm ngươi tỷ thí!” Thiếu niên kia liền lắc đầu nói rồi lạnh lùng quay đi.

Mà lúc này Thạch Phương đại hán cũng đã xuất hiện cạnh chỗ thiếu niên kia còn Hứa Vĩnh Thiên cũng đứng cạnh Liễu Thiên.

Cả hai đều vội vàng đỡ lấy hậu bối của mình xem xét thương tích.

Mọi người đang xem khi thấy chiến đấu kết thúc thì mọi người đều bình luận một chút rồi rất nhanh quên ngay không mấy ai nhắc nữa, tất cả đều nghĩ về bữa tiệc sắp tới.

https://thuviensach.vn

Trên đài, Liễu Thiên và thiếu niên kia mỗi người đi một hướng xuống đài.

“Đại nhận! Ngự y đã đến đây! Ngài hãy để cho ngự y xem vết thương cho vị công tử này!”

Ngay lúc này tên thái giám kia đã dẫn đến một người trung niên cầm một cái hộp chạy đến chỗ thiếu niên kia cung kính nói.

“Ta cần một nơi để nghỉ ngơi!” Tên thiếu niên kia không cho chữa trị, hắn nhìn quanh rồi nói.

“Vậy mời đi theo tiểu nhân!” Tên thái giám kia liên cung kính nói rồi quay người dẫn đường.

Thạch Phương lúc này liền đỡ tên thiếu niên kia đi theo tên thái giám kia.

“Ta tên Thạch Liên Hải! Ngươi tên gì?” Tên thiếu niên kia được đỡ đi một đoạn gần xuống khỏi đài bỗng nhiên quay lại hỏi.

“Liễu Thiên!” Liễu Thiên cũng không ngại ngùng nói.

Nghe thấy tên của Liễu Thiên tên kia liền gật đầu quay đi, hắn vừa đi vừa lẩm bẩm cái gì đó.

Thấy vậy, Liễu Thiên cũng chỉ mỉm cười một cái quay lại với Hứa Vĩnh Thiên nói:

“Chúng ta quay lại bàn của mình thôi!”

“Haha! Thật không ngờ tiểu đệ của ta lợi hại như vậy! Mới vào tông môn được hai tháng mà có thể đánh bại cả đệ tử lâu năm chênh mấy tiểu cảnh giới!” Hứa Vĩnh Thiên cười lớn vẻ mặt tự hào nói.

https://thuviensach.vn

“Chỉ là may mắn mà thôi! Đệ cũng bị thương nặng rồi, đại ca hãy trị thương cho đệ thì tốt hơn!” Liễu Thiên lắc đầu rồi lại tỏ vẻ bất đặc dĩ nói.

“À đúng a! Để ta xem tay đệ nào!” Hứa Vĩnh Thiên giật mình kêu lên rồi liền băng bó cho Liễu Thiên.

“Chúng ta về chỗ ngồi đã!” Liễu Thiên cố đưa trường kiếm cho Hứa Vĩnh Thiên nói.

“Được!” Hứa Vĩnh Thiên cũng không phản đối.

Hai người Liễu Thiên từ từ đi xuống lặng lẽ trở về chỗ ngồi của mình trị thương.

Trên sân khấu một đội ngũ thái giám, thị vệ, cung nữ lại lên sửa soạn lại sân khấu để chuẩn bị cho bữa tiệc.

Hai người Liễu Thiên ngồi thêm một lúc nữa thì mọi người đều đã đến đông đủ. Trên bàn những loại hoa quả đồ ăn mỗi lúc lại được mang ra nhiều hơn. Không khí càng ngày càng náo nhiệt hơn!

Thế nhưng mọi người đang ồn ào bàn tán thì bỗng im lặng, một sự im lặng lạ thường.

Theo sự im lặng đó, từ phía con đường nhỏ nối vào cái sân lớn này có một nhóm người đang đi đến!

Người đi đầu nhóm người này là một trung niên gương mặt phúc hậu, ánh mắt sắc sảo. Người này mặc một bộ đồ màu vàng nhạt, trên đó có thêu rồng, đính ngọc lộng lẫy. Nếu không nhầm thì vị này chính là hoàng đế!

Đi sau vị trung niên này là hai nhóm người, phân biết trang phục rõ ràng, một bên hình như là quan văn, một bên là quan võ.

https://thuviensach.vn

Đoàn người này đi vào đại trường thì vị mặc hoàng bào kia liền đi lên sân khấu. Những người khác thì đi đến những dãy bàn kiếm chỗ ngồi xuống.

Vị mặc hoàng bào kia đứng ở sân khấu lớn nhìn xuống toàn trường một lượt như chờ đợi gì đó.

Toàn trường lúc này đang rất yên tĩnh nhìn lên trên sân khấu, vị trung niên mặc hoàng bào mới hướng dãy bàn của mười ba vị trưởng lão phía đầu tỏ vẻ khách sáo nói:

“Các vị mấy ngày qua đã vất vả rồi! Hôm nay bổn vương thay mặt hoàng huynh và hoàng thất mở một bữa tiệc nhỏ chiêu đãi mọi người. Yến tiệc xin được bắt đầu, tất cả xin cứ thoải mái!”

Mọi người bên dưới nghe xong liền vỗ tay hưởng ứng, nhiều người đáp lại bằng mấy câu khách sáo, một số chỉ gật gật đầu.

“Vị kia là hoàng thượng ư?” Liễu Thiên nhìn lên sân khấu rồi hỏi Hứa Vĩnh Thiên.

“Không! Đó là em trai của hoàng thượng!Người này cũng là dị giả cho nên được cử đến tiếp đãi chúng ta!” Hứa Vĩnh Thiên lắc đầu giải thích.

“Thế đó là vương gia rồi!” Liễu Thiên gật đầu lẩm bẩm sau đó lại nhớ ra gì đó rồi nói: “Không biết vị hoàng thượng kia liệu tu vi như thế nào rồi? Người như vậy chắc tu vi cao lắm!”

“Hoàng thượng là phàm nhân, không phải người tu luyện!” Hứa Vĩnh Thiên liền đáp.

“Sao lại thế, với tài nguyên của hoàng thất thì vấn đề tư chất chắc không quá đáng ngại? Mà lại nói người thành hoàng thượng chắc cũng thông minh chứ?” Liễu Thiên ngạc nhiên hỏi.

https://thuviensach.vn

“Nhất Xuân quốc có một quy định là người tu luyện không được nhúng tay vào việc triều chính. Vì thế khi đã tu luyện thì không thể nắm bất kỳ chức quan nào ở Xuân đô nữa. Hay một khi đã làm quan thì không thể nào tiến nhập Kỳ Nhân các nữa!”

Hứa Vĩnh Thiên từ từ giải thích.

“Quy định này chính là thứ tạo nên sự ổn định giữa hai tầng cấp dị giả và phàm nhân hay cũng như Kỳ Nhân các và triều đình Nhất Xuân quốc. Kỳ Nhân các sẽ giải quyết tất cả các mối lo liên quan đến dị giả. Triều đình bao gồm cả Hoàng thất và Văn Đài sẽ lo những vấn đề của của phàm nhân.”

“Hai bên có liên kết với nhau nhưng không được trực tiếp tham dự vào việc của nhau. Ngay cả người của Kỳ Nhân các có sức mạnh cực lớn cũng không được phép sát hại dân chúng vô tội dù chỉ là một người. Nếu để triều đình quan lại điều tra ra được thì sẽ gửi báo cáo vào Kỳ Nhân các và chính Kỳ Nhân các sẽ cử người truy lùng và sử tội dị giả kia như thường dân.

Mà một số quan lại tham ô tham nhũng mà người Kỳ Nhân các biết được có thể xử lí rồi viết công văn gửi báo cáo cho triều đình, khi đó chiều đình sẽ lập tức điều động lức lượng cao hơn xuống điều tra và thay thế. Sau đó lại gửi báo cáo nhiệm thu ngược về Kỳ Nhân các.”

“Đây chính là cách hạn chế quyền lực dồn vào tay một người hay tay một tổ chức. Vì thế trong những hoàng tử, người làm hoàng thượng chính là người không tu luyện, người được cử đi tu luyện thì không thể làm hoàng thượng.”

Hứa Vĩnh Thiên nói một hồi rồi đưa ra kết luận.

Liễu Thiên gật gật đầu tỏ vẻ đã hiểu rồi lại nhìn lên chỗ sân khấu thì chỉ thấy trên đó có một nhóm ca nữ đang múa thầm nghĩ: “Xem ra chế độ này đã khá hoàn thiện! So với những chế độ của Trái đất thì có điểm khác

https://thuviensach.vn

nhưng về tổng thể thì vẫn đem lại cuộc sống bình ổn cho dị giả và dân thường!”

“Mà cũng đúng thôi! Thế giới này cũng phát triển rất lâu rồi, những chế độ không hợp lí dù mạnh đến đâu dù sớm hay muộn cũng phải sụp đổ.” Liễu Thiên suy tư một hồi cũng đưa ra kết luận.

“Nào chúng ta ăn thôi, ăn mừng chiến thắng hôm nay!” Hứa Vĩnh Thiên cầm chén rượu lên mỉm cười nói.

Cạn!

Liễu Thiên cũng cầm chén rượu lên, hai người một hơi uống hết. Cả hai đều cười lớn rồi lại tiếp túc chén chú chén anh. Những bàn bên cạnh cũng đã bắt đầu ăn uống nói chuyện vui vẻ. Trên sân khấu thì hết tốp này đến tốp khác ra biểu diễn. Không khí yến tiệc mỗi lúc một nồng đậm hơn, mọi người bắt đầu đi sang các bàn khác nhau mời rượu chào hỏi.

Một số người cũng đến bàn Liễu Thiên, rượu uống, giới thiệu, rồi lại cười nói sau đó một lúc thì rời đi.

…

Lúc này, tại một chỗ khác trong hoàng cung, nơi đây cung điện nguy nga, ánh đèn mờ mờ khuất sau những công trình, cảnh vật cô quạnh đơn điệu đã tạo lên một không gian yên tĩnh đến lạ thường.

Trong một gian phòng nhỏ ở cuối một dãy cung điện phía tây có hai người đang ngồi nói chuyện. Đó là một mỹ phụ và một thiếu nữ xinh đẹp. Nếu có người ngoài ở đây thì có thể nhận ra thiếu nữ xinh đẹp kia chính là Minh Huyên công chúa người mà mấy ngày trước Liễu Thiên từng nhìn thấy một lần.

https://thuviensach.vn

“Huyên nhi không ra chơi cùng đám đệ tử đến từ Kỳ Nhân Các kia sao?” Một mỹ phụ mỉm cười hỏi một thiếu nữ.

“Ở đó toàn đám vớ vẩn, ta đâu có nhiều thời gian như vậy. Mà mẫu thân cũng không cần đuổi khéo, ta đi đây!” Thiếu nữ kia bĩu môi nói rồi đứng dậy định rời đi.

“Tiểu nha đầu ngươi đúng là! Thôi về nghỉ ngơi đi, mai phải quay lại tông môn rồi!” Mỹ phụ kia cười cười rồi lại dặn dò.

“Mẫu thân cũng nghỉ ngơi đi. Việc kia ta nhất định sẽ thay mẫu thân hoàn thành!” Thiếu nữ kia liền nói rồi cũng quay người bước ra ngoài.

“Tiểu nha đầu đừng làm ta thất vọng!” Thiếu nữ kia ra khỏi phòng thì mỹ phụ kia khẽ thở dài rồi cũng quay người đi vào trong.

“Gã kia, mạnh đến vậy ư?” Thiếu nữ kia lúc này đi lững thững phía ngoài hành lang miệng thì cứ lẩm bẩm gì đó, vẻ mặt thì đầy suy tư.

…

Sau gần một canh giờ, yến tiệc coi như đã gần tan, những bàn đa số đều đã ăn uống xong, một số thì vẫn đang ngồi nhâm nha nói chuyện.

Tại bàn Liễu Thiên, hai người họ cũng đã dùng xong, Liễu Thiên giờ đã say rồi. Hắn gục ngay ra bàn ngủ, hơi thở rất mạnh và đều.

Hứa Vĩnh Thiên thì cũng phê phê, gã lúc này nhìn lên sân khấu rồi nhìn quanh một lượt sau đó đi sang đỡ Liễu Thiên dậy.

Cả hai lệnh khệnh đi ra con đường nhỏ rời đi! Một màn này nhiều người nhìn thấy nhưng cũng không ai nói gì cả. Ai thèm quan tầm hai kẻ say muốn nghỉ ngơi làm gì, tất cả chỉ khẽ liếc qua rồi lại quay lại như thường mà thôi.

https://thuviensach.vn

Trên cao hơn năm mươi trượng, trung niên gầy gò ánh mắt âm lãnh nhìn xuống phía dưới. Gã lúc này đang mở nhãn thuật tập trung nhìn vào mỗi bước đi của hai người Liễu Thiên.

Một đêm yên bình qua đi.

Sáng hôm sau, Liễu Thiên tỉnh dậy thì đã khá muộn, hắn đang định luyện tập thì Hứa Vĩnh Thiên liền đi sang thúc dục: “Dọn đồ nhanh lên, nửa canh giờ nữa là chúng ta sẽ về Trung Dương thành!”

Liễu Thiên nghe vậy liền vội vàng thu dọn đồ của mình. Nhưng thực ra lần này hắn cũng không có mang đi nhiều đồ. Đồ của hắn thực ra chỉ là mấy món mua được tại khu đồ cổ mà thôi.

Hắn lật lấy một cái tay nải sau đó đặt hết mấy món đồ mua được như mấy miệng ngọc, thành tiểu kiếm han, rồi miếng sắt thủng là Đoàn Linh Hiên tặng hắn, tất cả gói lại thành một gói nhỏ. Gói nhỏ này được ném vào trong một tay nải lớn hơn cùng với mấy bộ quần áo.

Lại nói thì miếng sắt thủng kia Hứa Vĩnh Thiên cũng đã trả lại cho Liễu Thiên đồng thời giải thích qua cho hắn hiểu nên hắn cũng biết nó không có giá trị lớn như những kẻ kia nghĩ mà chỉ mang tính chất kỷ niệm của hắn và Đoàn Linh Hiên mà thôi.

Xong xuôi tất cả, Liễu Thiên cầm tay nải nhìn lại một lượt căn phòng rồi cũng chỉ biết lắc đầu thở dài quay đi.

Vừa ra đến bên ngoài, Liễu Thiên đã thấy Hứa Vĩnh Thiên đứng chờ ở đó rồi.

Không nhiều lời, hai người liền đi ra khỏi khu biệt viện này.

Một hồi di chuyển, hai người Liễu Thiên lại đi vào đại điền sang trọng mỹ lệ kia.

https://thuviensach.vn

Lúc này ở đây, mọi người đã tập trung khá đông đủ. Vị trung niên dẫn đội mấy ngày trước đã đứng cuối đại điện.

Gã nhìn qua một lượt sau đó bấm nhẩm gì đó rồi nói: “Đã đến giờ! Mọi người xếp hàng trật tự, kẻ nào đến muộn hoặc lộn xộn sẽ bị bỏ lại để tự đi về!”

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 63: Tu Luyện Nan.

Mọi người bên dưới nghe vậy liền im lặng xếp hàng, vị trung niên kia lại quay lại ra hiệu cho mười hai người theo sau kia.

Sau đó lại một màn vận hành mở ra đại môn, mọi người lại từ từ đi vào luồng sáng kia, hai người Liễu Thiên cũng không ngoại lệ.

Trước khi rời đi, Liễu Thiên khẽ quay đâu nhìn ra phía ngoài một chút rồi mới bước vào đại môn đầy ánh sáng kia. Hắn lúc này bỗng cảm thấy hơi buồn nhưng đời là vậy, mỗi người một con đường nên hắn chỉ cầu mong sao mọi thứ tốt lành đến với Đoàn Linh Hiên mà thôi.

Chỉ một lúc, ánh sáng do đại môn biến mất, đại điện lộng lẫy này đã không còn một ai từ Kỳ Nhân Các đến cả, ở đây chỉ còn sự uy nghĩ lộng lẫy và lạnh lẽo mà thôi.

Phía ngoài đại điện, trung niên gầy gò cũng quay người bay đi, nhiệm vụ của gã đã hết.

…

Kỳ Nhân các nằm giữa Xuân Dương nguyên, diện tích rộng lớn vô cùng, ở đây có nhiều khu rộng lớn với nhiều công trình và các cảnh vật tuyệt đẹp. Một trong số đó là khu ngoại viện – một trong năm khu lớn của Kỳ Nhân các. Ngoại viện có khuôn viên tầm ngàn mẫu, nhìn sơ qua thì nó phải bằng một thành phố lớn ở thời hiện đại.

https://thuviensach.vn

Trong thành phố này lại chia ra làm mười sáu khu, phân biệt là mười hai khu thường và bốn khu đặc biệt. Mỗi một khu là một khuôn viên hình bát giác hoặc ngũ giác tất cả đều có chu vi lên đến mấy chục dặm. Giữa các khu lớn này là những quang cảnh thiên nhiên như rừng cây hay hồ nước, những dãy núi nhỏ cao tầm mấy chục trượng hay những con suối nhỏ,… Ở giữa các vùng này cũng có những công trình của con người như là đình, viện, trai, hiên, dãy nhà nhỏ cho quản sự hay người gác, hoa viên, đại trường, tượng đai, vv…

Đội mười hai như những đội bình thường khác, khuôn viên cũng là một hình bát quái khổng lồ. Nó có tám cung là càn, đoài, ly, trấn, khôn, cấn, khảm và tốn. Mỗi một cung này đều là một hình thang có diện tích tầm trăm mẫu, bên trong có nhiều công trình lớn đồ sộ, nhiều dãy nhà, nhiều sân bãi để luyện tập, đồng thời trong đây cũng có những rừng cây nhỏ, hoặc một số tán cổ thụ lớn.

Tại cung chữ Càn, trên sân tập của tân quán, dưới cái nắng gắt giữa chiều, Liễu Thiên đang cửi trần luyện kiếm.

Ngày hôm nay, đã gần một tuần kể từ khi hắn từ Văn Đài trở về. Sau khi trở về thì một hai ngày sau thì hắn biết tin Tăng Nhất đã thành công đột phá lên Khai Minh cảnh. Hà Minh thì cũng sắp tiến vào đệ bát trọng nên hắn càng phải cố gắng hơn để không bị bỏ lại.

Mà lúc này, đa số hai tên kia đều luyện tập võ học và dị thuật ở chỗ khác, trên sân tập rộng lớn này chỉ có một số ít người như Liễu Thiên luyện tập mà thôi. Trong lúc ăn uống, Liễu Thiên nghe họ cứ nói chuyện về hỏa thuật phong thuật rồi cách vận hành chân nguyên càng làm cho Liễu Thiên cảm thấy nguy cơ bị bỏ lại và điều đó kiến hắn càng chịu khó luyện tập hơn.

Nhưng có một điều làm hắn đau đầu chính là trong những ngày qua hắn tu luyện nguyên thần vẫn không làm cho “thiên tinh” thức tỉnh nên đan điền của hắn bây giờ lúc nào cũng trống rỗng. Cảnh giới xây dựng đan điền

https://thuviensach.vn

vẫn như vậy, một tuần không tu luyện thêm được một chút nào cả. Nguyên thần cứ vào đến đâu là biến mất đến đấy!

Mỗi lần tu luyện Liễu Thiên đều quan sát thiên tinh kia thì thấy "thiên tinh" kia bình thường vẫn nằm im bất động nhưng khi có nguyên thần tiến vào thì nó lại xoay tròn rồi hấp thụ hết. Nó cứ như một cái động không đáy vậy, Liễu Thiên đang lo lắng không biết khi nào thì nó mới tích đủ nguyên thần để sinh ra chuyển biến?

Đối với hắn thời gian không có nhiều, mà "thiên tinh" này lại cứ như thế này vài năm thì coi như con đường dị giả của hắn đến đây là kết thúc..

Tuy vậy, Liễu Thiên vẫn không ngừng cố gắng, hắn biết đúng ra hắn thành phế nhân rồi nhưng Đồng đại ca đã giúp hắn có cơ hội thì hắn sao giám lơ là luyện tập. Hắn biết những hiện tượng này chỉ là thử thách ban đầu trên con đường hắn phải đi mà thôi. Hắn là ai chứ, làm sao có thể yếu đuối gặp chút khó khăn đã lùi bước được. Vì vậy mọi việc tu luyện của hắn vẫn diễn ra như thường, không những thế hắn còn chịu khó hơn bình thường nữa.

Luyện kiếm một hồi, Liễu Thiên liền chuyển qua luyện khinh công. Mà chủ yếu là hai bộ Nhàn Hành và Lưu Thủy bộ mà thôi, Tam Bộ Di hắn vẫn chưa đủ trình để luyện.

Sau một quãng thời gian luyện tập thì Nhạn hành của hắn cũng có chút tiến triển. Nhưng do nguyên thần trong cơ thể của hắn đã cạn kiệt lên sử dụng nhạn hành cũng chỉ nhảy được gần năm mét mà thôi.

Lúc này, hắn lại lấy Lưu Thủy bộ ra luyện, địa điểm luyện chính là rừng trúc phía cuối sân tập.

Ánh nắng mặt trời phía Tây trải đều trên rừng trúc, thỉnh thoảng có những tia sáng lọt qua khe lá chiếu xuống đất. Liễu Thiên lách qua những cây trúc ở đây tiến sâu vào phía trong rừng trúc.

https://thuviensach.vn

Nói là rừng chứ thực chất nó không rộng lắm, Liễu Thiên chỉ đi mấy chục trượng là đã vào đến trung tâm của rừng trúc này. Lúc này, Liễu Thiên nhìn quanh một lượt rồi nhắm mắt hồi tưởng lại cái gì đó.

Sau tầm năm phút, hắn mở mắt ra bắt đầu chạy đi.

Lưu thủy bộ không kích tốc mà làm tăng khả năng linh hoạt cùng phản xạ của người tu luyện. Luyện đến đại thành có thể di chuyển linh hoạt uyển chuyển qua mọi địa hình hay vật cản mà không giảm tốc độ so với tốc đô di chuyển trên địa hình phẳng.

Hiểu được tạc dụng của bộ pháp, Liễu Thiên bắt đầu luyện tập chạy xuyên qua rừng trúc này, hắn lách bên trái rồi rẽ bên phải, nghiêng trước ngả sau liên tục. Nhìn thì có vẻ rất uyển chuyển linh động, có thể vượt qua từng cây trúc một. Nhưng một điều quan trọng chính là quá chậm.

Hắn uốn éo một hồi cũng chỉ di chuyển được hơn ba trượng trong rừng trúc này mà thôi. Nếu so với lúc chưa thi triển Lưu thủy bộ có khi còn kém hơn.

Nhìn lại quãng đường mình đi được, Liễu Thiên lắc đầu lẩm bẩm: “Nước chảy từ cao xuống thấp, gặp cứng liền tránh gặp mềm liền xuyên, gặp khe thu nhỏ, gặp ghềnh dâng cao,…Lưu thủy bộ lấy biến hóa làm đầu, không cứng nhắc ở một cách di chuyển mà là thay đổi liên tục, thích hợp với mọi vị trí, mọi địa hình hay chướng ngại vật.”

Thế rồi hắn lại thực hành nhưng kết quả cũng không khả quan cho lắm, hắn chạy vài bước lại đập mặt vào một cây, vài bước lại kẹt chân, vài bước lại vấp ngã nhìn rất chật vật.

“Bộ tiến tiên, nan phi thoái, động vi chuyển, hành vi phi, cản tất di, di tinh bố, mục hướng không, tâm hướng túc,…” Liễu Thiên bò dậy lại mở cuốn Lưu Thủy bổ ra vừa nhìn hình vừa nhẩm lại một lượt tâm pháp.

https://thuviensach.vn

“Vừa đọc vừa thực hành!” Liễu Thiên đã đưa ra quyết định của mình.

Thế là hắn bắt đầu vừa di chuyển qua từng cây trúc trong rừng vừa đọc khẩu quyết.

Nếu bây giờ có ai nhìn thấy Liễu Thiên rất có thể đã bảo hắn là một tên tâm thần. Hắn giờ vừa lăn qua lăn lại giữa các cây trúc vừa đọc lên những câu rất khó hiểu. Nhìn hắn không khác gì một con khỉ quên cách leo cây cả.

Cứ như vậy thời gian một canh giờ trôi qua, Liễu Thiên mồ hôi ướt áo đi từ trong rừng trúc ra.

“Xem ra câu văn ôn võ luyện quả nhiên không sai! Những loại võ học này không thể một sớm một chiều có thể luyện thành được!” Liễu Thiên vừa đi vừa suy nghĩ về buổi tập hôm nay.

Buổi tập hôm nay đã là buổi thứ ba Liễu Thiên luyện môn bộ pháp này. Thế nhưng hôm này dù Liễu Thiên vừa di chuyển vừa đọc khẩu quyết nhưng vẫn chưa thực hành được. Sau một canh giờ, hắn cũng chỉ thấy tốc độ tăng lên một chút mà thôi, xem ra để luyện thành Lưu thủy bộ thì còn cả một quãng đường gian nan phía trước.

Lúc này, trời đã về tối, đám đệ tử trên sân cũng ra về gần hết, Liễu Thiên cũng thu đồ khoác lên vai rồi bắt đầu chạy đi.

Liễu Thiên cũng biết tốc độ của Lưu Thủy bộ nhanh hay chậm phụ thuộc vào tốc độ chạy ở địa hình phẳng của hắn nên ngày nào hắn cũng luyện chạy bộ. Ngày nào Liễu Thiên cũng kết thúc buổi tập bằng năm vòng quanh sân tập mười mẫu này rồi mới về.

Tối đến, sau một canh giờ tu luyện, Liễu Thiên quyết định từ hôm này hắn phải dành thời tu luyện Như Hải Vô Tịnh công lên đệ nhị trọng.

https://thuviensach.vn

Đúng ra khi tu vi tiến lên Linh cơ cảnh đệ tứ trọng thì mới tu luyện tầng công pháp tiếp theo nhưng Liễu Thiên thì lại tu luyện công pháp trước. Nguyên nhân chính là hắn bây giờ có thiên tinh trong đan điền, việc tu luyện chắc chắn sẽ không có kết quả trong một thời gian dài. Mà thời gian này công pháp không tăng tiến thì Liễu Thiên càng cảm thấy lo lắng về tương lai tu luyện của mình. Vì vậy hắn đã quyết định vẫn cứ theo tiến độ tu luyện công pháp mà tiến hành.

Đúng tiến độ thì hôm nay tu vi của hắn cũng phải đến đệ tứ trọng rồi nên công pháp cũng phải tăng tiến một tầng mới đúng.

Công pháp Liễu gia – Như Hải Vô Tịnh công bảo gồm cửu trọng.

Đệ nhất trọng Nhất Tụ Chân Hải. Trong trọng này công pháp sẽ vận chuyển nguyên thần vào đan điền theo hình xoăn ốc. Khi này chính là từ điểm Thủy Khởi một đường nguyên trường lực có dạng xoắn liên tục điều khiển nguyên thần di chuyển ra vào đan điền. Nguyên thần khi ở dạng tĩnh tu* thì như một dòng xoắn từ ngoài vào trong tâm của đan điền. Vòng xoắn này sẽ di chuyển ngược lại nếu chuyển sang trạng thái động công.

*(Tĩnh tu là trạng thái ngồi thiền hấp thụ linh khí và chuyển hóa chúng thành nguyên thần rồi tích trữ trong đan điền. Động công là trạng thái vận dụng nguyên thần trong đan điền đi ra ngoài cơ thể để sử dụng. Hai trạng thái này ngược nhau nên trong tu luyện không thể cùng xảy làm một lúc được!)

Đệ nhị trọng là Nhị Tụ Song Hải, Liễu Thiên cũng biết cách tu luyện rồi. Đệ nhị trọng chính là từ điểm Thủy Khởi tạo thêm ra một đường nguyên trường lực nữa để tạo ra một vòng xoáy nguyên thần thứ hai tiến vào đan điền. Khi này cùng lúc sẽ có hai dòng nguyên thần vận chuyển ra vào đan điền. Nói là hai dòng nhưng nó không thể vận chuyển ngược nhau được. Nó vẫn được điều khiển dưới sự vận hành của điểm Thủy Khởi(với Liễu

https://thuviensach.vn

Thiên là thiên tinh) nên dù là hai dòng nhưng vẫn di chuyển cùng chiều và cùng nhịp.

Như vậy khi đạt được đệ nhị trọng của công pháp này thì tốc độ vận hành nguyên thần đã tăng lên gấp đôi, và tốc độ tu luyện đã tăng lên khoảng hai thành.

Tại sao lại tăng ít như vậy? Nguyên nhân rất đơn giản, đó chính là tốc độ vận hành nguyên thần chỉ là một trong những yếu tố quyết định đến tốc độ tu luyện mà thôi. Tốc độ tu luyện như đã nói phụ thuộc và hai yếu tố là khách quan và chủ quan.

Khách quan có thể nói là mật độ linh khí, linh dược, đan dược phụ trợ, linh thạch, ngoại nhân trợ giúp,.. nói chúng là ngoại lực.

Chủ quan là độ mở của mao mạch, tốc độ tổng hợp linh khí thành nguyên thần của tế bào, lực hút và đẩy nguyên thần của điểm thủy khởi, độ thông thoáng của kinh mạch huyệt đạo và cuối cùng là tốc độ và tỉ lệ tích tụ tạo dựng thành đan điền. Vì vậy mà tăng lực hút đẩy nguyên thần gấp đôi thì cũng chỉ tăng khả năng tu luyện lên khoảng hai thành mà thôi.

Mỗi một bộ công pháp khi tiến giai chính là tăng tốc độ của một trong những mặt trong yếu tổ chủ quan trên. Nhưng đa số công pháp khi tiến giai đều tăng tốc độ tích tụ tạo thành đan điền hay chính là giảm lượng nguyên thần hao hụt trong quá trình tu luyện đi. Một số dạng công pháp khác thì tăng tốc độ khác, trong đó bao gồm cả công pháp của Liễu Thiên.

Mà trong các dạng tăng tiến thì tăng tiến tốc độ và lượng nguyên thần trong một chu kỳ vận hành là khó nhất. Nó chính là thay đổi tốc độ cơ bản của nguyên thần trong đan điền và kinh mạch. Đồng thời cũng chính là tăng khả năng điều động nguyên thần để chiến đấu – điều mà chỉ tăng tu vi mới đạt được. Công pháp của Liễu Thiên chính là một dạng như vậy!

https://thuviensach.vn

Bắt đầu tu luyện công pháp, Liễu Thiên vẫn như thường ngồi xuống nhập định tiến hành hấp thụ linh khí. Như những người khác thì trong đan điền có nguyên thần thì Liễu Thiên không nhất thiết phải hấp thụ linh khí thêm nữa mà chỉ việc luyện tập vận hành nguyên thần luôn. Nhưng đáng tiếc là nguyên thần của hắn đã bị thiên tinh hút hết, thế nên hắn muốn có nguyên thần luyện tập thì phải hấp thụ linh khí và tổng hợp thành nguyên thần.

Đồng thời, nguyên thần của hắn đảm bảo chỉ đi vào đan điền theo một chu kỳ là sẽ biến mất, vì thế đối với hắn việc diễn luyện ra một nguyên trường lực lại càng không đơn giản. Người thường luyện khó một thì Liễu Thiên lại khó hơn mấy lần.

Liễu Thiên dùng dược liệu xong, hắn bắt đầu vận hành công pháp.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 64: Thiên Cơ Tướng Số.

Linh khí xung quanh bắt đầu được hấp thụ qua mao mạch vào trong cơ thể của Liễu Thiên. Ở trong các tế bào này, các hạt linh khí bắt đầu tổng hợp tạo lên hạt Sơ nguyên đệ tam trọng.

Sơ nguyên này được tổ hợp rồi vận hành theo kinh mạch đổ về đan điền. Sơ nguyên sau khi vào đan điền thì liền đi theo dạng xoắn ốc đi vào điểm Thủy Khởi – nơi Thiên tinh đang nắm giữ.

Đúng ra thi sau khi đi qua điểm Thủy Khởi này nguyên thần sẽ di chuyển ra khắp đan điền tiến hành tích tụ tạo thành đan điền và dự trữ trong lòng đan điền đã được xây dựng. Cứ thế nguyên thần trong đan điền từ từ tích tụ tạo sự tăng tiến tu vi.

Nhưng Liễu Thiên lại khác, nguyên thần của hắn tiến vào điểm Thủy Khởi thì ngay tức khắc bị "thiên tinh" ở đó xoay tròn mà hút hết. Cứ tượng tượng đơn giản, điểm Thủy Khởi là đáy phễu, nguyên thần sẽ như dòng nước trôi xuống đó rồi tràn ra đan điền. Nhưng giờ ở đó đáy phễu đặt một viên hút ẩm và nước trôi qua đó đều bị nó hút hết.

Vấn đề này Liễu Thiên cũng biết rõ nên hắn cũng không ngạc nhiên hay lo lắng gì cả. Dù sao nguyên thần này cũng là cung cấp cho thiên tinh nên cũng không có hại, chỉ là quá trình đầu tư này hơi dài và quá trình luyện tập tăng tiến công pháp cũng khó hơn mà thôi. Biết rằng nguyên thần chỉ đi vào và biến mất nên điều hắn cần làm bây giờ là trong mỗi tuần hoàn đó

https://thuviensach.vn

phải cảm nhận rõ ràng dòng nguyên trường lực của điểm thủy khởi để có thể từ đó mà tạo ra một dòng nguyên trường lực nữa.

Hai canh giờ chẳng mấy mà trôi qua, Liễu Thiên mở mắt ra. Hắn lắc đầu đứng dậy, sau đó lại mỉm cười lẩm bẩm: “Phải cố gắng hơn nữa!”

Buổi tối đầu tiên chưa đem lại kết quả gì cho hắn cả, xem ra tu luyện công pháp không hề đơn giản, nó là cả một quá trình kiên trì và Liễu Thiên giờ mới đặt chân vào quá trình đó mà thôi.

Nói đến việc tu luyện công pháp vẫn có thể hấp thụ linh khí thì tại sao lại không động bộ nó với quá trình tu luyện hàng ngày để cả tu vi và công pháp đều tăng tiến mà phải tách ra luyện tập riêng.

Nguyên nhân là ngày thường khi tu luyện, một người chỉ đơn giản là vận hành công pháp đã có sãn để hấp thụ linh khí và chuyển hóa thành nguyên thần mà thôi như vậy quá trình hấp thụ sẽ diễn ra đều đặn và tuần hoàn. Còn để muốn cho công pháp tăng giai, một người bắt buộc phải thực nghiệm sự vận hành của công pháp trong đan điền rất nhiều lần.

Quá trình thực nghiệm này cũng như sửa chữa và nghiên cứu tạo ra thứ mới từ thứ cũ. Đây là một chuỗi các quá trình bật tắt công pháp để kiểm nghiệm, vì thế quá trình thực nghiệm tu luyện sẽ gián đoạn liên tục và chỉ đem lại một lượng nguyên thần rất ít so với tu luyện bình thường. Đồng thời khi vừa phải tập trung vận chuyển công pháp lại phải nghiên cứu sự vận động của nguyên trường lực đối với một người thường là quá khó.

Vì vậy vừa tu luyện mà vừa nghiên cứu thì tốc độ tu luyện sẽ cực kỳ chậm và việc nghiên cứu cũng khó đạt được hiệu quả nên người ta phải tách riêng ra để tu luyện. Tất nhiên là vẫn có những người gộp chúng vào để thực hiện nhưng trong số đó rất khó có người thành công.

Lúc này đêm đã khuya, Liễu Thiên đứng dậy, hắn đi lại thư giãn vài vòng rồi ngáp ngắn ngáp dài bò lên giường.

https://thuviensach.vn

…

Sáng hôm sau.

Một trong ba dãy nhà ở Văn đường tại cung chữ Càn. Ở đây đang có hơn trăm đệ tử đang ngồi nghe một thư sinh trung niên giảng bài.

Trong đám hơn trăm đệ tử này, ba người Liễu Thiên vẫn ngồi cuối dãy bên phải.

Môn học hôm nay có tên là Thiên Cơ Tướng Số. Đây là môn nói về hai loại sở học đó là định tướng và chắc luận thiên cơ. Hôm nay mấy người Liễu Thiên được dậy về xem tướng trước. Xem tướng thì có mấy kỹ năng cơ bản như nhìn bộ dáng, khuôn mặt, reo quẻ, xem tay, xem chữ,…tất cả đều dùng một mục đích là đoán ra một phần tính cách, xuất thân, tương lại của một người. Chắc luận thiên cơ thì chính là nhìn ra những sự kiện trong tương lai, đây là một ngành rất khó và không phải ai cũng học được và dù học được thì cũng phải trả giá rất lớn.

Đối với những ai muốn theo ngành Chắc Luận Thiên Cơ thì bây giờ cần phải học thật tốt nhưng cái cơ bản về Định tướng đã. Còn những người học cho có thì chỉ cần đến nghe qua mà thôi. Đối với những đệ tử bình thường thì mấy thứ này cũng chỉ có chút tác dụng nhỏ mà thôi.

Liễu Thiên chắc chắn không muốn theo ngành bói toán rồi, đối với hắn chỉ tập tu luyện tăng tiến sức mạnh là đủ rồi, mọi thứ khác đều không quan trọng. Mai kia nếu cần thì hắn sẽ tìm cao nhân trong lĩnh vực này là được.

Đồng thời môn học này cũng không bắt buộc, đúng ra hắn có thể nghỉ nhưng do hắn đã bỏ hắn một tuần nên một số môn chương trình ngắn đã bị đánh trượt. Vì vậy hắn phải học những môn khác bù vào, miễn sao cho qua tám mươi phần trăm số môn là được. Tăng Nhất cùng Hà Minh thì lại muốn đạt tối đa số điểm nên bọn họ đi học cả môn này chứ hai tên này cũng không mấy quan tâm gì đến tướng số.

https://thuviensach.vn

Lúc này trung niên kia cứ thao thao bất tuyết vừa nói vừa lấy ví dụ.

Đám đệ tử bên dưới có vẻ khá chú ý nhưng trong đó cũng có một số vẫn đang nhỏ nhỏ cười nói. Trong đám cười nói này có cả nhóm ba người Liễu Thiên, hai tên kia thì đang bàn tán về vị cô nương nào đó mới quen rồi lại nói về vài sự kiện nào đó mà Liễu Thiên không biết. Còn Liễu Thiên thì đang nghĩ về công pháp của mình, nghĩ về cả tối hôm qua tu luyện, nghĩ xem tối nay phải làm thế nào?

“Bây giờ ta sẽ lấy một ví dụ! Ba người bàn cuối lên đây!” Đúng lúc này vị thư sinh trung niên kia dừng lại chỉ xuống cuối nói.

Toàn phòng học nhất thời im lặng nhìn xuống cuối, còn ba người Liễu Thiên giật mình ngơ ngác, họ không hiểu mọi người đang nhìn cái gì?

“Nào ba đệ tử bàn cuối kia đi lên đây!” Vị trung niên mỉm cười nhìn thẳng ba người Liễu Thiên nói.

Liễu Thiên nhíu mày rồi thở dài, hai tên kia vẻ mặt cũng tỏ vẻ mặt bất đắc dĩ đứng dậy.

Cả ba lững thững đi theo con đường giữa hai dãy bàn tiến lên bục cao kia.

Mọi người thì xì xầm bàn tán, trong đó kẻ thì cười thầm, kẻ thì mắng nhỏ, kẻ thì trê cười, người thì thờ ơ…nói chung ở phòng này không ai quan tâm đến ba người Liễu Thiên cả. Tất cả chỉ đang xem ba tên này bị trưởng lão phạt như thế nào mà thôi?

Ba người Liễu Thiên đi lên bục cào nhìn quanh một lượt thì thấy một gương mặt quen thuộc đập vào mắt.

Đó chính là Thượng Quan Nhu Vân đang ngồi ngay bàn đầu, nàng ánh mắt lạnh tanh nhìn ba người Liễu Thiên không có chút biểu tình gì cả!

https://thuviensach.vn

Lúc này, vị trung niên kia nhìn ba người Liễu Thiên rồi mỉm cười nói: “Ba cậu có vẻ không hứng thú với môn này?”

“Đâu có! Bọn đệ tử rất thích môn nay!” Ba tên lắc đầu vội vàng chém gió.

“Vậy à!” Vị trung niên kia tỏ vẻ ngạc nhiên pha thêm chút chế giễu nói.

Gã nói xong cũng không chờ mấy người Liễu Thiên biện hộ mà liền đi lại bàn ngồi xuống rồi nói: “Vừa rồi ta vừa nhắc đến cách dựa qua đặc điểm bên để đoán ra một phần tính cách của một người. Ba người hãy làm thử xem sao?”

“Chúng ta?” Cả ba người Liễu Thiên giật mình tự hỏi. Bọn hắn vừa rồi có học gì đâu mà xem!

“Giờ ta sẽ chọn cho các ngươi một đệ tử để các ngươi thực hành!” Vị trung niên thư sinh kia lại nhàn nhạt nói.

Ba người Liễu Thiên lúc này thì vẻ mặt thộn ra, còn đám đệ tử bên dưới thì đang đắc ý khi người khác gặp nạn.

“Nhu Vân lên đây!” Trung niên thư sinh kia thản nhiên nói.

Một câu này làm cả cho toàn trường ngạc nhiên còn ba người Liễu Thiên càng giật mình hơn.

Mà Thượng Quan Nhu Vân cũng sững sờ, nàng thật không ngờ mình chính là người được mang lên thí nghiệm đầu tiên. Nhưng nàng cũng không thể không lên! Thứ nhất là vị trung niên kia là trưởng lão dậy môn này thì khi học phải nghe theo sự sắp xếp của gã. Nguyên nhân thứ hai quan trong hơn chính là vị trung niên thư sinh này là thất thúc của nàng tên là Thượng Quan Định.

https://thuviensach.vn

Thượng Quan Nhu Vân vẻ mặt đầy hắc tuyến đi lên bục, ánh mắt đầy sát khí nhìn ba người Liễu Thiên. Nàng bỗng dưng cảm thấy thù hận ba tên trước mặt. Đối với nàng, không thể đổ nỗi cho thúc thúc được nên mọi sự việc hôm nay đều do ba tên này cả! Như vậy cộng thêm món nợ lần trước, nàng càng thêm khó chịu với ba người Liễu Thiên.

“Nào ai nói trước đây?” Thượng Quan Định nhìn ba người Liễu Thiên hỏi.

“À! Cậu đứng trước nói nghe thử xem nào?” Thượng Quan Định mỉm cười nói.

Trong ba người Liễu Thiên thì người đứng lên phía trước chính là Hà Minh. Không biết từ khi nào hai người Liễu Thiên đã lùi lại một bước để cho tên Hà Minh kia vẫn đang ngơ ngác nhìn ngắm Thượng Quan Nhu Vân.

Hà Minh lúc này mới nhìn quanh thì thấy mình chính là người cao hơn hai người còn lại thì giật mình lùi lại định nói gì đó thì lại nghe thấy một câu thúc dục:

“Nào dựa vào kiến thức đã biết hãy nói cho ta nghe về tính cách của nàng?”

Thượng Quan Định nói xong ánh mắt hướng lên người Thượng Quan Nhu Vân mỉm cười.

Thượng Quan Nhu Vân thì ánh mắt như hàn băng nhìn thẳng vào Hà Minh làm cho hắn run rẩy, tim đập loạn lên vì sợ hãi và ngại ngùng. Dù sao mọi lần đi đâu cũng có ba người, ít nhất cũng là hai, lúc này lại chỉ có mình hắn đối diện với một nữ đệ tử xinh đẹp nên hắn không biết làm gì hay nhận xét gì lúc này?

https://thuviensach.vn

Nhưng chần chừ một lúc, Hà Minh nhìn lại ánh mắt chờ đợi của Thượng Quan Định và mọi người phía dưới thì hắn cũng ấp úng nói: “Thượng Quan thiểu thư là một người có tính cách hiền hậu, hòa đồng, tốt bụng, luôn luôn vui vẻ!”

Nghe xong câu nói này Liễu Thiên phông má trợn mắt, cố nín cảm xúc, hắn cúi đầu xuống cố cho mình không cười phá lên. Hắn thật sự không ngờ tên Hà Minh này lại có thể chém gió khủng như vậy!

Ngoài Liễu Thiên có bộ dạng nham nhở ra thì những người khác đều không có biểu hiện gì khác thường. Mọi người đều nghĩ rằng Hà Minh nói vậy là đúng, vào trường hợp của họ, họ cũng sẽ nói như vậy! Không mấy ai biết rõ tính cách của nàng, mà biết rõ thì ai muốn để lại ấn tượng xấu trước một mỹ nhân như vậy chứ?

Thượng Quan Định vẻ mặt như thường không nói gì Hà Minh cả mà nhìn sang Thượng Quan Nhu Vân nhàn nhạt nói: “Nhu Vân quả nhiên hiền lành a!”

Thượng Quan Nhu Vân nghe ra được một tia đùa cợt trong câu nói của Thượng Quan Định cũng không cảm thấy ngại ngùng gì mà chỉ mỉm cười khẽ nói: “Thất thúc quá khen!”

Qua cách ăn nói này thì nàng khá thân với vị thất thúc này. Thả nào nàng lại đến học môn này, bình thường rất ít nữ đệ tử đến học!

Thượng Quan Định gật gật đầu rồi lại quay lại chỗ ba người Liễu Thiên, gã nhìn Liễu Thiên rồi hỏi: “Tiếp theo đên lượt cậu da hơi đen kia!”

Trước kia ở Xuân đô mới trắng lại thì sau một tuần phơi nắng da Liễu Thiên giờ đã chuyển màu nâu bánh mật.

“Đệ tử thực sự chưa có kinh nghiệm, sợ rằng..” Liễu Thiên nghe thấy đến lượt mình thì khẽ mỉm cười sau đó như hồi tưởng lại cái gì đó rồi quay

https://thuviensach.vn

ra ấp úng nói.

“Không sao cứ nói đi!” Liễu Thiên chưa kịp nói xong thì Thượng Quan Định đã cắt ngang.

“Èm! Thượng Quan tiểu thư nhìn vào ánh mắt của nàng có thể thấy được nàng là một người rất hung dữ và lạnh lùng.” Liễu Thiên lấy giọng sau đó nhìn vào ánh mắt của Thượng Quan Nhu Vân mỉm cười nói ra câu đầu tiên.

Ồ…!

“Ngươi nói gì!

“Ta sẽ cho ngươi một bài học, giám nói bậy à!”

Toàn trường ồ lên một tiếng, sau đó lại nhỏ nhẹ bàn luận, có kẻ cười cười tỏ vẻ hứng thủ, có người lo lắng, có người thì tức giận vì thần tượng bị bôi nhọ,…

Nhìn sang Thượng Quan Nhu Vân thì sau khi nghe thấy câu này nàng cũng không cảm thấy khó chịu, ánh mắt vẫn lạnh băng nhìn Liễu Thiên, nàng coi như Liễu Thiên không tồn tại vậy.

“Im lặng! Tiếp đi!” Thượng Quan Định quát cả lớp rồi lại tỏ vẻ hứng thú nói.

“Nhìn cách ăn mặc có thể thấy được nàng là một người kiêu ngạo!”

“Ồ!”

Liễu Thiên lại nói một câu làm mọi người há hốc mồm ồ lên, hai người Hà Minh cùng Tằng Nhất đứng cạnh cũng giật mình khi nghe vậy! Gương mặt của Thượng Quan Nhu Vân thì đã có chút biến đổi.

Liễu Thiên vẫn mỉm cười tiếp tục nói.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 65: Cảm Giác Không Ổn!

“Nhìn qua mai tóc có thể đoán được nàng là người cá tính, cách ăn nói và cử chỉ cho thấy nàng là người không bao giờ chịu thiệt thòi!”

“Thông qua cách di chuyển có thể đoán ra được nàng là người thích mạnh mẽ, không câu lệ, tính cách khá vội vã, cẩu thả giống nam nhân.”

“Đệ tử chỉ nói được có vậy thôi!” Liễu Thiên nghĩ nghĩ rồi tỏ vẻ bất đắc dĩ nói.

Lúc này tất cả đều im lặng nhìn lên bục, hai người Hà Minh đứng sau Liễu Thiên bỗng cảm thấy áp lực vô cùng, bọn hắn cảm thấy tất cả những đệ tử ở đây đều đang nhìn bọn hắn, trong đó có một ánh mắt đẹp nhưng đầy sát khí làm cho bọn hắn nổi cả da gà.

Liễu Thiên thì lại không có cảm giác sợ sệt gì cả, hắn nói ra những lời trên cũng chỉ là nói ra những gì mình đoán mà thôi. Đồng thời việc gây thù với một nữ nhân xinh đẹp để nàng nhớ mãi còn hơn là suốt ngày chạy theo vỗ mông ngựa bị nàng khinh thường.

“Haha! Được rồi! Buổi học hôm nay dừng ở đây đi, hẹn gặp lại mọi người ở tuần sau!” Đúng lúc này, Thượng Quan Định cười lớn phá vớ thế căng thẳng ở đây.

“Tạm biệt trưởng lão!” Liễu Thiên ôm quyền cung kính nói sau đó quay lại ra hiệu cho hai tên kia vội rời đi.

https://thuviensach.vn

Hà Minh cũng ấp úng chào một câu, Tằng Nhất thì khẽ cúi đầu, ánh mắt nhìn lại Thượng Quan Nhu Vân một lượt rồi mới rời đi.

Thượng Quan Nhu Vân nhìn thấy một màn này thì vẻ tức giận đã hiện rõ lên khuôn mặt thanh tú. Nhưng không hiểu sao nàng cũng không có nói gì, chỉ đứng nhìn ba người Liễu Thiên rời đi mà thôi.

Mọi người phía dưới vẫn không hài lòng nhưng cũng đành phải giải tán từ từ ra về.

Lớp tan, mọi người rất nhanh giải tán hết nhưng vẫn chia làm nhiều nhóm bàn tán về Liễu Thiên.

Lúc này, trong phòng học chỉ còn lại hai thúc cháu nhà Thượng Quan mà thôi.

“Thúc sao lại lấy ta ra làm trò đùa?” Thượng Quan Nhu Vân ánh mặt có chút ấm ức hỏi.

“Không phải làm trò đùa mà là ta muốn con được nghe người khác đánh giá về mình!” Thượng Quan Định lắc đầu, vẻ mặt nghiêm nghị cộng chút suy tư nói.

“Phải biết rằng tính cách quyết định rất lớn đối với thành công, mà tính cách của mình thì không thể tự nhận ra được. Do vậy sẽ rất dễ dẫn đến lầm lạc trong tư tưởng và suy nghĩ, sau này khi tính cách định hình sẽ khó thể quay đầu lại được!”

Thượng Quan Nhu Vân vẫn đứng im không nói gì, Thượng Quan Định lại từ từ nói.

“Trong những tính cách của con thì tính kiêu ngạo xem thường kẻ khác đang dần phát triển và khuếch đại. Phải biết rằng tự tôn cao ngạo cần có

https://thuviensach.vn

nhưng không phải là kiêu ngạo, coi thường những người thấp kém hơn mình.

“Tính cách kiêu ngạo xem thường những người khác thường xuất hiện ở những con cháu, đệ tử của các gia tộc lớn. Thượng Quan gia ta cũng vậy, như vậy con đã hiểu tại sao ta bắt con phải đến học môn này rồi chứ?” Thượng Quan Định ngồi xuống bàn nhìn Thượng Quan Nhu Vân chỉ dậy một hồi rồi lại hỏi.

“Đa tạ thất thúc chỉ dậy!” Thượng Quan Nhu Vân nghe ra được vấn đề gì đó liền giật mình, hai mắt lay động nói.

Thượng Quan Định như nhớ lại gì đó liền nói: “Ta cứ nghĩ phải mất mấy buổi nữa từ từ lấy ra ví dụ thì con mới dần ngộ ra, nhưng hôm nay lại gặp tên tiểu tử kia.”

“Tên đó! Sẽ có một ngày ta sẽ cho hắn một bài học!” Thượng Quan Nhu Vân nắm chặt tay ánh mắt đầy căm phẫn nói.

“Haha! Quả nhiên con có cả tính cách vội vã và nóng tính của nam nhân!” Thượng Quan Định cười nói.

“Nhưng không sao! Con gái cá tính một chút cũng không sao!” Gã vừa cười vừa vuốt râu nói.

“Thúc thúc!” Thượng Quan Nhu Vân bĩu môi chừng mắt nói.

“Ừ! Không nói vấn đề đó nữa! Con về đi, nhớ lấy bài học hôm nay! Ta nghĩ con cũng không làm gì quá phận với tên đệ tử kia!” Thượng Quan Định căn dặn câu cuối rồi ra hiệu cho Thượng Quan Nhu Vân ra về.

Thượng Quan Nhu Vân thì dạ một tiếng rồi cũng quay người rời đi.

https://thuviensach.vn

Thượng Quan Định nhìn theo bóng dáng của cháu gái chỉ mỉm cười, ánh mắt thì linh hoạt, thật khó để đoán ra gã đang nghĩ gì?

Gần khu nhà của chi sáu, ba người Liễu Thiên đang đi về khu nhà của mình. Từ khi ra khỏi phòng học đã không ít đám người nhìn theo mấy người Liễu Thiên, có một số kẻ tỏ vẻ khó chịu nhưng không có đám nào giám động vào. Nguyên nhân chính là trong nhóm có Tằng Nhất tu vi cao hơn hẳn và cũng sắp đến đợt khảo thí nên không ai muốn đánh nhau để bị thương cả.

“Ngươi thật to gan!” Hà Minh đang đi thì bỗng lo lắng nói.

“Sao? Ta chỉ đánh giá theo chỉ dẫn trong sách mà thôi!” Liễu Thiên nhướng mày thản nhiên nói.

“Ngươi dạo này không đi cùng bọn ta nên không biết những thông tin liên quan đến Thượng Quan Nhu Vân rồi!” Hà Minh liền nói.

“Có gì mới à?” Liễu Thiên cũng không vội vã hỏi.

“Ngươi không biết người đang theo đuổi nàng là một tên của Triệu gia sao?” Tằng Nhất lúc này liền mở miệng.

“Đúng tên đó là Triệu Như Chân, một trong những thiên tài đứng đầu tông môn. Nghe nói có mấy tên đệ đệ của hắn đang học ở Thanh Long đội thỉnh thoảng có ghé qua thăm Thượng Quan Nhu Vân.” Hà Minh vẻ mặt thêm lo lắng nói.

“Nghe nói tên này nổi tiếng cao ngạo sĩ diện, hắn còn từng tuyên bố kẻ nào làm Thượng Quan Nhu Vân nhíu mày thôi thì hắn cũng không để yên cho kẻ đó. Các đệ đệ của hắn sẽ thay hắn ra mặt!” Tằng Nhất cũng lo lắng nói.

https://thuviensach.vn

“Haha! Không sao đâu! Hai ngươi cứ yên tâm, ta biết chúng nhưng chúng cũng chẳng biết ta! Để ý làm gì, không đánh được thì chạy thôi!” Liễu Thiên thản nhiên cười lớn nói.

Hai tên kia thấy vậy cũng không nói nữa nhưng vẻ mặt vẫn nặng nề.

Buổi sáng của Liễu Thiên lại tiếp tục với những công việc luyện tập như mọi ngày. Hắn vẫn một mình luyện thể lực cùng rèn luyện thần thể, sau đó là luyện quyền luyện kiếm, cùng với đó luyện qua chút khinh công.

Buổi sáng kết thúc, chiều đến, Liễu Thiên muốn đi đến Chiến Đường xem qua một chút.

Chiến đường nằm ở cuối trong dãy kiến trúc của cung. Nó nằm cạnh khu nhà của trưởng lão, là nơi giao giữa Tân Quán và Thường Quán.

Đây là một khu rộng tầm hai ba mẫu, ngoài tường bao bên ngoài thì bên trong chỉ có những đài đấu được dựng ngoài trời. Những kiến trúc khác như nhà ở, đình, viện đều lác đác và hiếm thấy.

Liễu Thiên qua cổng Chiến Đường đi vào trong. Bên trong cũng không có nhiều người cho lắm, thỉnh thoảng có một vài người từ trong đi ra, rồi một số người đang cùng Liễu Thiên đi vào.

Liễu Thiên cũng không ngạc nhiên với chỗ này, hắn biết chiến đường chính là nơi dành cho đệ tử muốn tỷ thí thì đến đây. Chỉ có trong đây thì mới thỏa sức mà đánh thôi.

Ở đây nền cỏ xanh mượt, những đài đấu dựng cách nhau tầm hai mười trượng, cả một vùng rộng lớn có tầm hơn mười đài đấu tất cả.

Đi trên vùng rộng lớn mát rượi này, Liễu Thiên vừa đi vừa nhìn qua một lượt.

https://thuviensach.vn

Ở trong đây có cả đệ tử thường quan lẫn đệ tự tân quán, nhưng đệ tự thường quán chiếm đến tám thành.Những đệ tử đều chia ra đứng quanh những đài mà mình muốn xem hoặc chiến đấu. Mà mỗi đài ở đây đều có một kiểu chiến đấu khác nhau. Chỗ thì đang dùng thể thuật chiến đấu, chỗ thì đang dùng binh khí, chỗ thì đang dùng dị thuật đánh nhau.

Liễu Thiên đặc biệt xem chỗ đánh nhau bằng dị thuật kia. Ở đó có hai người đang di chuyển qua lại, thỉnh thoảng lại phóng ra một luồng nguyên thần đủ hình dạng về đối phương. Có lúc còn thấy người phóng ra lửa, kẻ đánh ra nước, rồi dùng khí cắt đứt cả một góc của đài đấu....

Nhìn một màn này khá hấp dẫn, nhưng Liễu Thiên xem một hồi cũng cảm thấy vô vị, hai người này đánh hoài mà không có dị thuật nào đặc biệt hay mạnh mẽ vượt trội cả. Mà những thứ này hắn đã nghe nói qua cả rồi nên xem lâu cũng thấy chán.

Liễu Thiên liền đi sang một đài chiến đấu thể thuật, đối với hắn thì thể thuật mới là thứ cần tỷ thí đầu tiên. Và hôm nay hắn đến đây để kiếm một người cũng luyện thể để đánh thử một trận.

Quanh cái đài chiến đấu thể thuật có gần mười người đang đứng xem. Hai người đánh nhau trên đài thì quyền cước qua lại liền tục, nhưng xem tốc độ thì cũng không nhanh, lực công kích cũng bình thường.

Xem một hồi thì cuộc chiến trên đài đã kết thúc, tên đệ tử to con đã chiến thắng. Mọi người vỗ tay, sau đó hai tên kia cùng nhau đi xuống đài. Nhìn cứ như họ chỉ biểu diễn một lúc thôi vậy.

Cùng lúc này một đệ tử dáng người cao cao, cơ bắp nở nang đi lên đài. Đây là một thiếu niên tầm mười bảy mười tám, ánh mắt chính trực, gương mặt góc cạnh, mũi cao miệng lớn, tóc gột gọn gàng, đây đúng là chuẩn mực nam tử hán.

https://thuviensach.vn

Mà đặc biệt là người này vừa lên đài thì những người khác đang đứng dưới đài bỗng nhiên rời đi hết.

Liễu Thiên thấy vậy trố mắt ngạc nhiên không hiểu tại sao? Hắn đang định gọi một người hỏi thì bỗng người thanh niên trên đài kia liền chạy xuống vui vẻ nói: “A! Vị huynh đệ này lên đây, chúng ta tỷ thí một chút!”

Tên đệ tử kia xuống kéo Liễu Thiên lên đài, Liễu Thiên thì nhíu mày khó hiểu đi theo, hắn vừa đi theo vừa cảm thấy có gì đó không đúng.

Bị kéo lên đài, Liễu Thiên ngơ ngác nhìn quanh, những người khác đều đi sang các đài khác hết rồi, quanh chỗ này chỉ có một gương mặt thiếu niên kia đập vào mắt hắn mà thôi.

“Ta là Dương Diễn, không biết huynh đệ xưng hô thế nào?” Thiếu niên đứng đối diện Liễu Thiên mỉm cười nói.

Liễu Thiên nghe vậy cũng khách sáo đáp lại: “Tiểu đệ tên là Liễu Thiên!”

“Liễu huynh đệ có muốn cùng ta đánh một trận không?” Dương Diễn ánh mắt mong chờ hỏi.

Liễu Thiên thì nhíu mày, hắn đến đây chính là muốn đập nhau một trận nhưng nhìn thấy mọi người tự dưng bỏ đi hết làm hắn khó hiểu. Hắn không biết là thiếu niên trước mặt làm thế nào mà mọi người lại có vẻ chán ghét như vậy?

“Thế này đi! Ta sẽ không dùng đến nguyên thần, ta chỉ dùng sức mạnh cơ thể thôi!” Dương Diễn kia thấy ánh mắt của Liễu Thiên suy tư thì liền nói ra điều kiện của mình.

“Không dùng nguyên thần!” Liễu Thiên nghe thấy câu này thì dung động. Hắn chính là đang lo lắng không có nguyên thần kích hoạt cơ thể thì

https://thuviensach.vn

khó đánh lại được nhưng giờ lại có người nói vậy. Hắn biết mình đã tìm đúng người rồi.

“Được! Vậy mong huynh chỉ giáo rồi!” Liễu Thiên chắp quyền nói.

“Haha! Chỉ giáo gì, cùng luận bàn thôi!” Dương Diễn vui vẻ cười lớn nói.

Theo câu nói này, một số người xung quanh mấy đài kia dần dần quay lại. Mọi người gọi nhau thế là tất cả mấy chục người từ các đài khác nhìn lại rồi thi nhau kéo lại.

Chẳng mấy chốc, quanh đài đấu này mọi người đã đứng vây kín xung quanh. Liễu Thiên nhíu mày nhìn quanh, hắn thật sự không hiểu chuyện gì nữa.

“Tên nào mà liều mạng vậy? Lại đánh cùng Dương Diễn?”

“Không biết! Chắc là lính mới!”

“Haha! Có kịch hay để xem rồi!”

Mọi người xung quanh bắt đầu bàn luận, mọi người xôn xao chỉ chỏ lên đài rồi cười nói.

“Ta mấy tháng trước có xem Tống Kiên bị đánh cho nằm liệt giường cả tuần liền, từ đó đến giờ Dương Diễn chưa từng đánh nhau với ai, mà thực ra thì chẳng ai đi luận bàn với hắn cả!”

Một tên đệ từ vẻ mặt suy tư nhìn lên đài lẩm bẩm, một số thì xôn xao, còn đa phần đều cảm thấy hứng thú.

Lúc này còn có một vị trưởng lão đang ở trong cái đình phía xa cũng đi lại ngồi ở cái đình gần đó, hai mắt nheo lại nhìn lên đài của Liễu Thiên.

https://thuviensach.vn

Thấy thêm một màn như vậy, Liễu Thiên lại càng có dự cảm không lành, hắn đang có cảm giác bị lừa gạt!

Thấy ánh mắt của Liễu Thiên đang nhìn quanh như vậy, Dương Diễn liền mỉm cười nói: “Những người tỷ thí trước cùng ta đều bị chấn thương nặng, chính vì thế đã rất lâu không có ai tỷ thí cùng ta rồi.”

“Nhưng không phải lo, từ nay ta sẽ không dùng nguyên thân để tỷ thí nữa!” Dương Diễn xua tay cười hiền hậu nói.

“Không dùng nguyên thần! Thì ra là vậy!

“Thả nào tên kia lại giám đánh!

“Nếu không dùng nguyên thần thì ta cũng giám thử một lần!”

Mọi người nghe Dương Diễn nói vậy thì đều bàn tán, tất cả đều như đã hiểu ra nguyên nhân Liễu Thiên chấp nhận tỷ thí. Ai cũng nghĩ Liễu Thiên được chấp và đang chiếm ưu thế.

Nhưng Liễu Thiên lại thầm kêu khổ trong lòng, không dùng nguyên thần ư? Hắn cũng đâu có nguyên thần mà dùng cơ chứ? Như vậy là lại chiến đấu công bằng rồi! Mà nghe qua thì vị Dương Diễn này chắc chắn rất lợi hại!

Thế nhưng bỏ cuộc thì không phải là phong cách của Liễu Thiên, đã nói là sẽ làm. Nghĩ vậy hắn liền mỉm cười nói: “Chúng ta bắt đầu thôi!”

Trên đài rộng tầm chục trượng vuông, xung quanh không hề có rào vây, đài được làm bằng gỗ tấm, mỗi tấm dầy khoảng ba phân, rộng hơn xích, dài ngắn khác nhau lợp thành mặt đài.

Trên đài đấu này, hai người Liễu Thiên đứng cách nhau tầm ba trượng.

Lúc này, Liễu Thiên ánh mắt tập trung nhìn về phía Dương Diễn. Dương Diễn thì cửi bớt áo ngoài, sửa sang lại rồi cũng hướng ánh mắt lên người

https://thuviensach.vn

Liễu Thiên. Cả hai đã sẵn sàng đánh một trận!

“Coạch!”

Miếng sàn dưới chân Dương Diễn bị đạp gãy, hắn nhảy vụt lên không thân hình lao về hướng Liễu Thiên một quyền đánh ra.

Liễu Thiên đồng tử co lại rồi rất nhanh chân phải đẩy ra sau bàn chân xoay ngang. Chân trái nhún xuống, hay tay nắm lại, trái thu về bụng, phải đấm ra trước đón quyền của Dương Diễn.

“Phạch! Bịch bịch bịch!”

Song quyền va chạm, Liễu Thiên dù đã thủ thế nhưng vẫn bị đánh lùi mấy bước.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 66: Đệ Nhị Trọng Nhị Niệm Song Hải

Sức đánh của Dương Diễn quả nhiên phi thường, Liễu Thiên vừa dùng cứng trọi cứng ngay tức khắc đã rơi vào hạ phong.

Mà ngay lúc này, Dương Diễn thắng thế thì hắn khẽ cười một cái rồi thân hình lại lao lên. Rất nhanh hắn đã áp sát trước mặt Liễu Thiên, tay phải hắn nhanh như cắt xuất ra hai quyền thẳng tầm mắt Liễu Thiên.

Liễu Thiên lúc này hai mắt tập trung cao độ, đầu hắn nghiêng qua nghiêng lại hai cái né hai quyền vừa rồi.

Hai quyền đánh trượt, Dương Diễn cũng đã áp sát trước người Liễu Thiên. Hắn liền nhảy lên đá ngang đầu Liễu Thiên một cước.

Theo phản xạ, Liễu Thiên ngay tức khắc cúi xuống tay phải chống sàn mượn lực lùi ra sau hai bước.

Quả nhiên sau cú đá hụt trên đầu, Dương Diên lại xoay thêm một vòng chân kia quét ngang tầm bụng Liễu Thiên. Có điều Liễu Thiên đã lùi ra sau rồi nên một cước này lại không trúng đích.

Vừa lùi ra sau, Liễu Thiên hai chân linh động bắt đầu di chuyển ngược lại. Hắn lại áp sát Dương Diễn, một quyền đấm ra.

Phạch!”

https://thuviensach.vn

Một tiếng nhỏ phát ra, song quyền lại va chạm, Dương Diễn lại dùng cứng đối cứng.

Liễu Thiên lùi lại mấy bước, Dương Diễn chỉ lùi nhẹ ra sau một bước.

Không nhiều lời, Liễu Thiên lại lao đến, tay xuất hư quyền, hắn vào đủ tầm thì liền lấy thế rồi hai chân liên hoàn đá từ hai bên đến ngang tầm mặt Dương Diễn. Mỗi cước lại một nhanh, cước này chưa dứt cước kia đã đến.

“Phịch Phịch Phịch!...”

Dương Diễn ánh mắt tập trung, hai tay đưa lên hai bên mang tai liên tục đỡ từng cước đang đánh đến của Liễu Thiên.

Đá một lúc không hiệu quả, Liễu Thiên cảm thấy cứ như vậy không phải cách.

Đang đá liên hoàn thì hắn dừng lại, hắn nhảy lên cao xoay người nửa vòng, chân trái cực nhanh đạp ra sau.

“Bộp!!”

Một chiêu này, Dương Diễn chỉ đơn giản là đưa hai tay lên trước ngực tạo thành một tấm chắn nên dù lực đạp có mạnh thì hắn chỉ lùi có mấy bước mà không tổn hại gì.

Một đạp cực mạnh, Liễu Thiên tiếp đất, Dương Diễn cũng chỉ lùi có ba bước, bước thứ ba thì hắn đạp gãy một miếng gỗ của sàn phía sau mới dứng lại được.

“Hay! Võ công hay lắm!” Dương Diên vẻ mặt hưng phấn nói.

“Quá khen!” Liễu Thiên nhíu mày nói. Hắn cảm giác cơ thể của người trước mặt còn cứng hơn cả thân cây nữa. Hắn đánh một hồi mà cảm giác đau hết cả tay chân còn đối thủ thì lại dường như không tổn thương gì cả.

https://thuviensach.vn

Đây mới là không dùng nguyên thần chứ dùng nguyên thần thì thật không biết còn mạnh thế nào nữa.

Dưới đài, mọi người quan chiến thì không kịp nói gì, mọi thứ diễn ra quá nhanh, tất cả chỉ tập trung quan sát mà thôi. Họ chưa thấy trận tỷ thí võ thuật nào như vậy cả! Ngay cả vị trưởng lão ngồi phía xa cũng tập trung quan chiến.

“Được! Chiến nào!” Dương Diễn ánh mắt như bốc hỏa, hắn hứng khởi nói.

Theo lời nói, hắn phóng mình về chỗ Liễu Thiên một đấm lại được đánh ra.

Lần này nhanh hơn trước nhiều, Liễu Thiên biết không thể đứng im mà né được, hắn liền vừa lùi vừa đưa tay lên đỡ.

Nhưng vừa đỡ được một quyền, thì ngay tức khắc Dương Diễn lại đánh ra một chiêu gì đó gồm mấy quyền liên tiếp đánh từ nhiều hướng làm Liễu Thiên chật vật lùi ra sau.

Hắn không phải không nhìn ra quyền này mà là tốc độ của quyền nhanh hơn tốc độ di chuyển của hắn, hắn có nhìn ra cũng không kịp né tránh. Do vậy hắn bắt buộc phải đón đỡ hoặc đánh trả quyền đối quyền.

Mà Dương Diễn lúc này càng đánh càng hăng, quyền cước xuất ra mỗi ngày một mạnh mẽ và phức tạp cùng với đó là tốc độ cũng tăng lên.

Liễu Thiên bị đánh cho lùi liên tục, hắn vừa lùi vừa kêu khổ không thôi. Hắn tuy đón được những quyền kia nhưng do tay chân của Dương Diễn cứng như đá vậy, khi va chạm cùng Liễu Thiên nhăn mặt liên tục. Hắn biết mình cứ thế này chắc chắn sẽ bị đánh cho thành đầu heo.

https://thuviensach.vn

Mọi người bên dưới nhìn hết một màn từ đầu đến giờ ngạc nhiên không biết nói gì. Đầu tiên là không ngờ một tên như Liễu Thiên lại đỡ được nhiều đòn của Dương Diễn như vậy. Thứ hai là giật mình khi nhìn ra tốc độ chiến đấu của hai người trên đài đều rất nhanh và mạnh mẽ.

Qua lần này mọi người càng kinh sợ Dương Diễn hơn bởi vì đây mới là trạng thái không dùng nguyên thần của hắn mà thôi. Nếu khi hắn dùng nguyên thần thì tốc độ và sức mạnh của mỗi quyền cước sẽ nhanh hơn bây giờ rất nhiều. Mọi người đều tự hỏi nếu Dương Diễn dùng nguyên thần thì mình đỡ được mấy chiêu?

Lúc này trên đài, Liễu Thiên liền dừng lại không lùi nữa, hắn để cho Dương Diễn áp sát.

Khi một quyền bằng tay phải của Dương Diễn đến trước mặt thì Liễu Thiên khẽ nghiêng đầu qua trái, đồng thời tay trái đưa lên đẩy nắm đấm của Dương Diễn hơi chệch qua bên phải.

Sau đó thuận thế tay trái của Liễu Thiên nắm lấy quyền của Dương Diễn rồi hắn quay người một vòng, lưng kê sát vào lưng Dương Diễn, cánh tay của Dương Diễn đã được kê lên vai của hắn được dật mạnh xuống, đồng thời người cũng cong xuống vặn qua phải làm bàn kê vật Dương Diễn lộn ra xa.

Ịch!”

Nói thì lâu nhưng thực chất lại diễn ra rất nhanh, cả hai đang quyền cước qua lại thì Dương Diễn bị Liễu Thiên vật một cái ném ra xa mấy trượng.

Có điều là Dương Diễn cũng không có ngã, hắn chỉ hơi xoay người rồi tay trái chống sàn.

Liễu Thiên cũng không bất ngờ gì, hắn lại phi lại chỗ Dương Diễn.

https://thuviensach.vn

Rất nhanh, Dương Diễn đứng dậy nhảy lên, chân phải đạp thẳng hướng Liễu Thiên.

Liễu Thiên lại kết hợp Lưu Thủy bộ cùng với ít võ học trước kia từng biết. Hắn khẽ uốn người cúi xuống, chân của Dương Diễn đạp trượt qua vai trái của hắn.

Ngay tức khắc, tay trái hắn ôm chặt lấy, rồi người hắn ngồi sát đất, chân trái ngoắc chân trụ của Dương Diễn rồi dùng toàn lực đẩy Dương Diễn ra sau.

“Phịch!” Dương Diễn bị đẩy mất trụ ngay tức khắc ngã ngửa ra sau, Liễu Thiên cũng ngay tức khắc cũng đứng dậy lùi lại.

Đúng ra Dương Diễn đã ngã thì Liễu Thiên phải áp sát rồi ghì sát Dương Diễn xuống sàn sau đó khóa chân rồi bẻ. Nhưng đây không phải là chiến đấu trước kia nữa, Dương Diễn này khỏe hơn hắn mấy lần. Như vậy áp sát không những không ghì được đối phương lại còn bị ghì lại thì toi. Suy nghĩ như vậy nên Liễu Thiên liền lùi ra sau.

Dương Diễn bật dậy gương mặt hứng phấn cộng thêm chút khó chịu. Hắn lại lao vào Liễu Thiên, quyền cước lại xuất ra. Nhưng không biết hắn xuất quyền hay cước kiểu gì cũng bị Liễu Thiên uyển chuyển né tránh rồi mượn lực vật ngã.

Mỗi lần Dương Diễn ngã một đau và xa hơn, xem ra Liễu Thiên đã dần phối hợp nhuần nhuyễn Lưu Thủy bộ cùng với võ học trước kia của mình.

Hai người cứ di chuyển qua lại rồi xuất quyền xuất cước, sau một hồi Dương Diễn lại bị ném bay ra xa mấy trượng khiến sàn đấu rung lên. Mọi người xung quanh nhìn thấy Liễu Thiên liên tục vật ngã Dương Diễn thì cũng ngạc nhiên há mồm.

https://thuviensach.vn

Theo trí nhớ của bọn họ thì Dương Diễn chưa bao giờ ngã cả. Tất cả đều khó hiểu cách chiến đấu của Liễu Thiên, ngay cả vị trưởng lão quan chiến cũng lắc đầu khó hiểu. Nhưng tất cả đều tìm ra được một lí do đó chính là Dương Diễn không dùng nguyên thần còn Liễu Thiên thì dùng nguyên thần nên mới có kết quả như vậy.

“Ngươi luyện mấy loại võ học này ở đâu? Sao ta chưa thấy qua bao giờ?”

Dương Diễn dừng lại, hắn không lao vào nữa mà ánh mắt hứng thú hỏi.

“À mấy cái này! Ta luyện thời nhỏ cũng chẳng nhớ ở đâu nữa!” Liễu Thiên mỉm cười gãi đầu sau đó liền viện ra một lí do nói.

Nói thật ra thì Liễu Thiên trước kia từng đi học đại học nhưng hắn đâu hứng thú với ngành mình học, hắn suốt ngày chỉ đi học võ, đá bóng, xem phim, đọc truyện,… Lúc đó do học võ rồi đi chơi bời cùng đám thanh niên bạn bè nên từng gặp nhiều trận ẩu đả. Đa phần đều cân nhiều thắng nhưng cũng không ít lần nằm viện dăm bữa nửa tháng. Nói chung là hắn từng đánh nhau khá tốt, khi này luyện tập nhiều tháng vất vả thì kỹ năng đó kết hợp với dị thuật ở đây lại tăng thêm một chút.

“Vậy à!” Dương Diễn nghe Liễu Thiên nói vậy thì thất thần suy nghĩ gì đó.

“Có tiếp tục chiến nữa không?” Liễu Thiên tò mò hỏi, hắn thực sự không muốn đánh nữa bởi vì hắn cảm giác mình không gây được một chút hư tổn gì cho đối phương cả còn cơ thể thì đã đau nhức nhiều chỗ.

“Chúng ta nghỉ thôi! Không dùng nguyên thần tốc độ và sức mạnh của ta chỉ có vậy!”

Dương Diễn lắc đầu đi lại, sau đó lại mỉm cười ánh mắt tự tin hỏi Liễu Thiên: “Ta tin ngươi cũng không đả thương được ta, như vậy chắc không

https://thuviensach.vn

cần tiếp tục nữa chứ?”

“Ha ha! Đúng vậy, người Dương huynh cứng như sắt đá vậy! Chúng ta nghỉ thôi!” Liễu Thiên cười cười gật đầu nói.

Dương Diễn lúc này suy nghĩ gì đó rồi lại nói: “Khi nào tu vi ngươi tăng tiến chúng ta sẽ lại tỷ thí! Được không?”

“Được! Sao lại không?” Liễu Thiên gật đầu sảng khoái nói. Hắn nói vậy chỉ là khách sáo thôi, chứ hắn mai sau chắc gì đã thường xuyên đến đây, mà đến cũng chưa chắc đã gặp vì vậy cứ nói thôi. Chứ ai hơi đâu lúc nào cũng đi tỷ thí đánh nhau suốt ngày. Tỷ thí thì cũng tốt nhưng cuồng quá cũng không hay, Liễu Thiên tự biết điều này nên hắn chỉ thình thoảng mới thư giãn chút thôi còn tu luyện vẫn là chủ đạo. Mai kia nếu cần chiến đấu thì hắn muốn tham gia vào những chiến trường giết chóc thực sự.

Mọi người thấy chiến đấu của Dương Diễn đơn giản vậy đã kết thúc thì không khỏi thất vọng. Thế nhưng họ cũng chẳng làm gì được mà chỉ bàn tán một hồi rồi cũng rời đi xem những đài đấu khác.

Thế là hai người Liễu Thiên rời đi, cả hai vừa đi ra khỏi Chiến Đường vừa nói chuyện phiếm như là quen biết từ lâu rồi vậy! Sau một hồi nói chuyện thì hai người cũng tách ra, Dương Diễn đi về bên Thường quán, Liễu Thiên đi về sân tập bên Tân Quán của mình.

Một lần đánh nhau này làm cho Liễu Thiên cảm thấy áp lực vô cùng. Hắn nhận ra rằng mình luyện tập như vậy vẫn chưa ăn thua gì cả. Hắn cần cố gắng hơn nữa, để có thể có chỗ đứng tại thế giới này thì phải cố gắng thật nhiều. Ở đây có nhiều người luyện tập thể thuật còn đáng sợ hơn hắn nữa.

Nghĩ vậy, hắn đến kho dụng cụ bắt đầu lấy ít vật dụng chuyên luyện thể thuật rồi đem ra góc sân mình hay luyện tập.

https://thuviensach.vn

Sau một canh giờ chuẩn bị, Liễu Thiên đã có một chỗ tập cho riêng mình.

Ở những thân cây cạnh khu hắn tập, hắn đều quấn hơn mét dây thừng lên đó. Đây chính là bia luyện quyền của hắn của hắn sau này.

Tiếp là hắn thu dọn kẻ vẽ riêng một chỗ để luyện khinh công. Rồi sắp xếp đồ dùng cho chỗ để tập thể lực, chỗ luyện kiếm, chỗ luyện tốc độ di chuyển.

Mọi thứ đâu vào đấy, Liễu Thiên bắt đầu công việc luyện tập hàng ngày của mình.

Mấy ngày tiếp theo, Liễu Thiên vẫn làm mọi thứ theo lịch đã đặt sẵn. Sáng đi học, nửa buổi về tu luyện lấy nguyên thần nuôi dưỡng thiên tinh. Chiều đến là luyện tập thân thể cùng võ học. Tối là tu luyện nâng giai công pháp.

…

Vào buổi tối hai tuần sau, Liễu Thiên đang ngồi tĩnh tu trên giường. Hắn bây giờ đang trong quá trình quan trọng để công pháp của hắn tiến lên đệ nhị trọng.

Trong hai tuần qua sau khi thử nghiệm nhiều lần, Liễu Thiên đã vận hành được một dòng nguyên trường lực khác. Có điều là khi vận hành dòng nguyên trường lực này thì dòng nguyên trường lực cũ lại biến mất. Khi vận hành dòng cũ thì dòng mới lại biến mất.

Hiện tượng này theo Liễu Thiên biết thì đó là do hai dòng nguyên trường này có điểm giao nhau, chính vì thế nó không thể cùng vận hành song song được. Việc hắn cần làm bây giờ chính là làm cho hai vòng xoáy nguyên trường này không giao nhau nữa.

https://thuviensach.vn

Sau vài ngày nghiên cứu cùng tìm tòi thì Liễu Thiên cũng đại khái nghĩ ra cách giải quyết. Theo hắn thì lấy Thủy Khởi làm tâm thì qua tâm này có vô số mặt phẳng đi qua. Và mỗi một vòng xoáy nguyên trường cũng nằm trên một mặt phẳng đi qua tâm đó. Các mặt phẳng cùng đi qua một điểm thì chúng sẽ giao nhau.

Tuy hai mặt phẳng giao nhau nhưng hai vòng xoáy chỉ là những đường cong xoắn ốc thuộc hai mặt phẳng nên chúng có thể không giao nhau. Dựa vào suy luận đó, Liễu Thiên đã nghĩ ra cách làm cho hai đường nguyên trường lực không giao nhau.

Cách đó chính là Liễu Thiên sẽ tăng hoặc giảm độ xoắn* của vòng xoắn nguyên trường lực thứ hai lên. Cùng khởi điểm tại một vị trí nhưng độ xoắn dầy mỏng khác nhau thì hai vòng xoắn nguyên trường sẽ lồng vào nhau mà không hề giao nhau.

*(Độ xoắn chính là mật độ các vòng của một xoắn ốc, độ xoắn lớn thì các vòng xoắn ốc dày đặc còn độ xoắn nhỏ thì các dòng xoắn ốc thưa thớt.)

Sau một hồi suy nghĩ thì Liễu Thiên quyết định sẽ tăng độ xoắn của dòng nguyên trường lực thứ hai lên.

Quyết định này cũng chỉ là sở thích của hắn mà thôi, chứ bây giờ có tăng hay giảm độ xoắn đều được. Với kích thước đan điền cố định thì khi độ xoắn lớn thì số vòng xoắn nhiều lên, lượng nguyên thần chứa được trong một dòng lớn, thời gian di chuyển của nguyên thần trong dòng nguyên trường lực lại tăng lên. Và khi độ xoắn nhỏ thì mọi thứ ngược lại số vòng xoắn ít đi, lượng nguyên thần trong mỗi dòng giảm và thời gian để đi hết được dòng xoắn nguyên trường cũng giảm.

So sánh là vậy nhưng thực chất thì độ xoắn của dòng nguyên trường lực dù tăng hay giảm thì đại lượng chênh lệch đó cũng rất nhỏ chỉ cần đủ để tránh nhau là được. Lại nói dù biến đổi có nhiều đến mấy thì tăng mặt này

https://thuviensach.vn

lại giảm mặt kia nên những dòng nguyên trường lực mới vẫn hoạt động bình thường như dòng nguyên trường đầu.

Do dòng nguyên trường thứ hai chưa thực sự hình thành nên Liễu Thiên mới có thể thay đổi được. Việc này cần phải làm ngay tức khắc và cần một khoảng thời gian.

Quay lại căn phòng, Liễu Thiên bây giờ đang dùng tâm thức để điều khiển điểm linh lực phát ra nguyên trường thay đổi dòng xoáy thứ hai này.

Như đã nói, dị giả tu luyện gồm ba mặt đó là ý trí(linh hồn), nguyên thần và thân thể. Cả ba đều quan trọng nhưng ý trí quan trọng nhất và nó điều khiển hai thứ còn lại. Vì vậy việc tu luyện cũng do ý trí quyết định, kẻ có ý trí cao và kiên trì thì sẽ đạt được thành công, kẻ yếu đuối dễ từ bỏ sẽ thất bại.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 67: Thần Giới Trữ Vật.

Công việc lúc này của Liễu Thiên đòi hỏi tập trung cao độ, tuy không nguy hiểm nhưng nếu thất bại thì dòng nguyên trường thứ hai coi như hỏng và sẽ lại phải tìm ra dòng nguyên trường mới. Liễu Thiên chắc chắn không muốn uổng phí thời gian hai tuần qua.

Thời gian cứ lặng lẽ trôi đi, mồ hôi trên trán Liễu Thiên ngày một dầy hạt. Hắn đang rất cố gắng, từng chút từng chút một chỉnh sửa lại dòng nguyên trường lực thứ hai này.

Ba canh giờ vất vả từ từ qua đi, Liễu Thiên mở mắt ra. Người hắn giờ đã ướt đẫm mồ hôi. nhưng nhìn trên gương mặt của Liễu Thiên có thể thấy được môt tia hài lòng.

Hắn đã đưa công pháp của mình lên đệ nhị trọng, đây là một việc không dễ dàng gì! Từ nay hắn muốn tiếp tục tiến giai công pháp thì cần phải về gia tộc để xem ghi chép về các tầng tiếp theo.

Một đêm vất vả qua đi, sáng hôm sau, Liễu Thiên sau khi kết thúc buổi học Kỳ kinh bát mạch thì chia tay hai tên kia rồi đi đên thư viện. Đã lâu hắn không đọc sách và thăm Hứa đại ca.

Thư viện vẫn như mọi ngày, người ra vào đều đều. Không khí ở đây thì trong lành, thư thái, một không gian yên tĩnh thơ mông. Đây chính là nơi Liễu Thiên hay ngủ gật nhất từ trước đến giờ.

https://thuviensach.vn

Liễu Thiên đi vào thư viện, chỗ hắn nhìn đầu tiên vẫn là chỗ ngồi của quản thư. Ở đó vẫn như thường lệ, một trung niên có khí chất đại trượng phụ đang ngồi ở đó.

“Hứa quản thư!” Liễu Thiên đi vào gọi một câu khách sáo.

Hứa Vĩnh Thiên ngẩng lên mỉm cười gật đầu nói: “Ừm vào đi! Tý ta lại có cái này muốn nói.”

Liễu Thiên khẽ gật đầu rồi đi vào trong, hắn vừa đi vừa suy nghĩ: “Chẳng nhẽ lại đi đâu chơi nữa? Không chứ? Mình lần này chắc không đi được rồi!”

Hắn suy tư một hồi rồi cũng lắc đầu đi vào kiếm sách để đọc.

Dạo này, cứ một tuần hắn chỉ đọc sách có một buổi mà thôi. Mà hắn hay đọc những sách viết về mấy sự vật hiện tượng lạ, những bản chép tay, lưu truyền trong nhân gian được sưu tầm lại.

Trong số sách hắn từng đọc thì có một cuốn làm hắn nhơ rất rõ, nó có tên là Hư Địa. Cuốn sách này là ghi chép của nhiều người về những sự kiện liên quan đến một nơi tên là Hư Địa.

Liễu Thiên đã đọc mấy cuốn về Hư Địa này nhưng hiểu biết về nó vẫn qua mông lung.

Nó ở đâu, như thế nào, có đặc điểm gì, trên đó có gì,..? Tất cả thông tin đó đều không có trong những cuốn sách này. Trong những cuốn sách này chỉ kể về những người từng gặp qua Hư Địa, những người từng trứng kiến Hư Địa xuất hiện.

Rồi những câu truyện nói về những kỳ bí của Hư Địa như là ở trong đó thời gian như dừng lại, một người sẽ trẻ mãi không già. Rồi đến câu truyện nói rằng nơi đó là chốn thần tiên, ai vào đó đều muốn gì được đấy, tất cả

https://thuviensach.vn

đều tận hưởng mãi mãi. Lại có người nói rằng bất kỳ ai vào đó đều bị bán đi linh hồn, thành nô bộc của nó mãi mãi không thể trở ra.

Có những câu truyện bảo rằng Hư Địa to lớn như một phiến thiên đia, có câu truyện lại nói rằng Hư Địa chỉ là một tòa cung điện trên mây. Lại có những câu truyện kể rằng nguồn gốc của Hư Địa là do thần tiên tạo thành, một số câu truyện khác thì lại nói là do dị giả đánh nhau mà tạo thành, một số câu truyện khác nữa thì lại nói đó là điểm nối giữa các tinh cầu, đưa chúng ta đến với thế giới khác.

Có điều trong tất cả các tác giả chưa từng có ai nói là mình từ trong Hư Địa trở ra, tất cả những thứ này chỉ là tin đồn.

Sự thật thì không ai biết, những câu truyện kia có thể là thật có thể là giả. Hư Địa bí ẩn kia vẫn trở thành một truyền thuyết!

Tại sao Liễu Thiên lại hứng thú với Hư Địa này, bởi vì hắn nghĩ rằng Hư Địa rất có thể là không gian thứ ba kết nối giữa hành tinh này và trái đất. Rất có thể hắn sẽ dựa vào đó mà quay lại Trái Đất. Tuy tỷ lệ này là rất nhỏ nhưng đằng nào cũng là đọc sách, dù sao vẫn đem lại kiến thức. Chính vì thế mà hắn dạo này lại đọc về Hư Địa này.

Hôm nay, Liễu Thiên đọc đến những nơi từng xuất hiện Hư Địa.

“Hư Địa xuất hiện tại rất nhiều nơi nhưng những nơi đó đa số đều đã biến mất. Chỉ có một hai lần gần nhất là còn có địa điểm rõ ràng.

Hư Địa xuất hiện lần gần nhất là ba ngàn năm trước tại một vùng sơn mạch có tên là Vô Định. Vô Định sơn mạch thuộc một vùng sơn nguyên rừng rậm lớn tại phía bắc Trung Địa.

Bây giờ ở đó có dựng lên một khu kiến trúc được gọi là Hư Cung. Hư Cung này do nhiều thế lực chi phối. Nó rộng lớn vô cùng, xa hoa mỹ lệ, đồ

https://thuviensach.vn

sộ hùng vĩ, người người qua lại tấp lập vô cùng. Và nó là một trong những nơi ăn chơi thăm quan lớn nhất tại Trung Địa.

Hư Địa xuất hiện trước nữa là gần sáu ngàn năm trước tại Viêm Ngục đảo. Thực chất thì Viêm Ngục đảo là tên sau này mới được đặt cho đảo này. Đảo này vốn là một hòn đảo cách năm mươi dặm về phía đông của Ninh Nham quốc.

Sau lần Hư Địa xuất hiện thì ở đó có một thế lực xâm chiếm, tên của tổ chức này là Viêm Ngục môn. Viêm Ngục môn chỉ tồn tại trên đảo này được nửa năm thì đã bị toàn diệt. Trong sách còn có nói là môn chủ của tông môn này tuy đã đạt Vũ Linh cảnh đệ tam thiên nhưng vẫn bị giết chết.

Trong đây cũng có ghi rằng thế lực ra tay tiêu diệt Viêm Ngục môn chính là người của thập tam quốc, chủ đạo là Nham Cung của Ninh Nham quốc.

Sau trường huyết tẩy đó, Thập tam quốc muốn tránh rắc rối từ những phiến lục địa khác nên đã quyết định phá hủy Viêm Ngục đảo. Vậy là một di tích xuất hiện Hư Địa đã biến mất.

Những lần trước đó nữa thì các địa danh có Hư Địa xuất hiện rất mơ hồ mung lung, thông tin không chuẩn xác, vì vậy hai lần gần nhất đây là rõ ràng nhất.

Và theo tính toán của những người tìm hiểu về Hư Địa thì cứ ba ngàn năm nó sẽ xuất hiện một lần. Và nếu nó có thật thì chỉ mấy chục năm nữa là nó sẽ xuất hiện.

Liễu Thiên đọc thêm một đoạn nữa thì cuốn sách trong tay cũng đến trang cuối cùng.

Ở đó chỉ có ghi một câu bình đơn giản: “Hư Địa – thứ chưa chắc đã có thật nhưng lại làm người ta theo đuổi và tìm kiếm cả cuộc đời!”

https://thuviensach.vn

Gấp sách lại, Liễu Thiên nhìn ra bên ngoài thì thấy trời cũng đã gần trưa, hắn đứng dậy, cầm cuốn sách để lại chỗ của nó.

Liễu Thiên quay lại bàn ngồi, hắn muốn chờ xem Hứa Vĩnh Thiên muốn nói gì.

Hắn ngồi thẫn thờ một lúc thì cũng thấy Hứa Vĩnh Thiên mỉm cười đi vào.

“Đại ca lại muốn rủ đệ đi đâu chơi ư?” Liễu Thiên ánh mắt nghi hoặc hỏi.

“Haha! Đệ nghĩ ta rảnh rỗi như vậy sao?” Hứa Vĩnh Thiên cười lớn, mắt nhếch lên hỏi.

“Ta lần này có thứ này tặng đệ!” Hứa Vĩnh Thiên đi lại nói.

“Cái gì vậy?” Liễu Thiên hưng phấn hỏi, hắn thích nhất là được tặng đồ mà.

“Ta có thừa một cái Tiểu Giới Chỉ Hoàn nên gọi định đưa cho đệ dùng!” Hứa Vĩnh Thiên lấy ra một cái nhẫn nhỏ nói.

“Tiểu Giới Chỉ Hoàn? Cái này quá quý giá!” Liễu Thiên giật mình nhíu mày nói.

Hắn biết trong thế giới này có một loại túi đựng đồ là Thần Giới. Nó là những loại túi được gia công đặc biệt để bên trong túi có cả một vùng không gian. Không gian này to nhỏ phụ thuộc vào người chế tác và vật liệu làm túi. Mà các túi trữ vật không gian này được làm theo nhiều hình dạng khác nhau như dạng túi, vòng, nhẫn, dây, châm,…nói chung là nó tạo thành nhiều đồ vật trang sức để dễ dàng mang theo.

https://thuviensach.vn

Trong những loại đó thì phổ dụng nhất và đáng giá nhất là chỉ hoàn. Mà như các loại Thần Giới khác thì Thần Giới Chỉ Hoàn cũng chia ra làm Tiểu Giới, Trung Giới và Thần Giới.

Tuy Hứa Vĩnh Thiên chỉ đưa cho Liễu Thiên một cái Tiểu Giới Chỉ Hoàn nhưng như vậy cũng rất đáng giá rồi. Phải biết không phải đệ tự ngoại môn nào cũng có Chỉ Hoàn Trữ vật, đa số đều dùng túi trữ vật bình thường mà thôi, một số thì giống như Liễu Thiên thì không có túi trữ vật luôn.

Khi này Hứa Vĩnh Thiên nghe thấy những lời khách sáo của Liễu Thiên thì cau mày mắng: "Đệ xem ta là người ngoài hả? Đã nói rồi! Đại ca có gì cho thì cứ vui vẻ mà nhận lấy, nhiều lời!"

"Cảm ơn đại ca!" Liễu Thiên nghe mắng thì lè lưỡi rồi cũng đứng dậy nhận lấy chỉ hoàn sau đó cảm ơn một tiếng.

Hắn không chần chừ mà đeo ngay chỉ hoàn vào ngón út tay trái, đối với hắn đeo nhẫn ngón này vẫn là thoải mái nhất.

Hứa Vĩnh Thiên thấy vậy thì mỉm cười, sau đó lại nói: "Chỉ Hoàn này điều khiển cũng rất dễ dàng, đệ chỉ cần vận chuyển nguyên thần tiến nhập ra đầu ngón tay thì nó sẽ tự sinh cảm ứng mà nghe theo sự vận hành của đệ. Mọi thứ trong đó đều do đệ sắp xếp!"

"Đạ ta! Đệ sẽ từ từ nghiên cứu!" Liễu Thiên vuốt ve chỉ hoàn trên ngón tay nói.

"Ừm! Thế thôi về nghỉ ngơi rồi luyện tập đi!" Hứa Vĩnh Thiên gật đầu nói.

"Không! Đằng nào cũng đến bữa trưa rồi! Chúng ta cùng ăn trưa thôi!" Liễu Thiên mỉm cười vui vẻ đưa ra đề nghị.

https://thuviensach.vn

“Được! Chúng ta đi!” Hứa Vĩnh Thiên liền nói rồi quay người đi ra ngoài.

Thế là hai người rời khỏi thư viện đi đến phòng ăn của quản sự.

“Huynh đi như vậy thì ai quản lí thư viện? Mất sách thì tính sao?” Liễu Thiên vừa đi vừa tò mò hỏi.

“Trong thư viện có một cấm chế, nếu không có ta ở đó thì không một đệ tử nào có thể cầm một cuốn sách đi ra khỏi đó được. Còn việc tại thư viện phá hoại sách thì ta nghĩ không một kẻ nào giám làm cả! Mà lại nói một thư viện này cũng không chỉ có mình ta làm việc.” Hứa Vĩnh Thiên vừa đi vừa tự đắc đáp.

Sau một hồi vòng vèo cuối cùng hai người cũng đi đến phòng ăn của quản sự.

Hai người lại bắt đầu gọi đồ ăn và rượu lên rồi ngâm nga.

Hôm nay, cả hai ăn uống không lâu như những lần khác, tất cả thời gian ăn cơm và uống rượu chỉ mất chưa đến một giờ. Xem ra cả hai đều có việc phải làm.

Chia tay Hứa Vĩnh Thiên, Liễu Thiên lại quay lại với công việc hàng ngày của mình là luyện tập và luyện tập.

Buổi chiều, sau khi nghiên cứu về chỉ hoàn trữ vật của mình thì Liễu Thiên cũng hiểu sơ về Thần giới trữ vật. Hắn giờ đang ở phòng kiểm nghiệm lại cách sử dụng.

Sau khi tiến nhập tinh thần* vào bên trong chỉ hoàn, Liễu Thiên nhìn thấy một không gian rộng bằng một căn nhà nhỏ hình lập phương, tính ra rộng tầm chục khối. Trong không gian vuông vắn này có nhiều vật đụng để đựng chứa đồ như giá, kệ, dương, bàn, tủ…

https://thuviensach.vn

Theo hắn biết thì đây chính là vùng không gian được tạo ra phía bên trong chi hoàn. Mà Chỉ Hoàn hay bất kỳ món đồ thần giới trữ vật nào đều làm từ những vật liệu hiếm, vật liệu chủ yếu vẫn là Tì Hoa Kim.

Khi dùng thủ pháp không gian khai mở bên trong Tì Hoa Kim sẽ tạo ra một không gian lớn hơn nhiều lần so với kích thước bên ngoài của nó. Thủ pháp khai mở là gì thì Liễu Thiên không biết, thực ra cũng chẳng mấy ai biết nhưng Liễu Thiên nghe đồn là phải có La Hỏa mới có thể khai mở được còn dùng La hỏa thế nào thì hắn cũng chưa nghe ai nói đến.

Khi không gian bên trong đã khai mở thì việc tiếp theo của mấy người chế tác là mở ra đạo môn kết nối với thế giới bên ngoài. Việc này cũng rất phức tạp, cần hạ rất nhiều thuật phong ấn không gian mà Liễu Thiên không biết. Nói chung thì đó là pháp môn bí thuật nên người ngoài ngành không ai biết cả.

Việc cuối cùng để có thể sử dụng được Thần Giới trữ vật là phải dùng Đại Chuyển trận phong ấn ở cửa vào của thần giới trữ vật. Đại ấn kia là gì thì Liễu Thiên cũng không biết nhưng nếu không có nó thì không thể bỏ đồ vào trong và lấy đồ ra được. Đại ấn đó chính là thứ làm cho một người điều khiển được thần giới trữ vật của mình qua nguyên thần và ý chí một cách đơn giản đồng thời cũng khiến vật đi vào biến to thu nhỏ không bị cản trở.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 68: Vô Danh Lôi Kiếm.

Liễu Thiên bây giờ cũng không có nhiều đồ cho lắm, hắn lấy mấy thứ mua được ở Xuân Đô đưa lên trước chỉ hoàn, ý niệm khẽ động một cái thì như có một sức mạnh vô hình từ chỉ hoàn phát ra hút những đồ đó vào bên trong.

Nhìn lại bên trong thì Liễu Thiên chỉ thấy một đống hỗn độn mà thôi. Tất cả được đổ thành một đống. Ngọc thạch, binh khí cổ, đồ gốm, trang sức, sách vở,… cả đống đồ lẫn lộn không biết đâu mà lần. Liễu Thiên lại động ý niệm muốn lấy thử một miếng ngọc thạch ra!

Cộc Cộc…Cộc!

Liễu Thiên há hốc mồm nhìn đống đồ bị đổ ra ngoài sàn.

May là những kệ giá, tủ bàn bên trong đã được thứ gì đó giữ lại không có đổ ra nếu không thì đúng là mệt rồi. Hắn lắc đầu lại nhặt những món đồ kia lên bỏ vào. Hắn biết mình không có nguyên thần nên việc điều khiển không thuận lợi nên mới xuất hiện vấn đề như vậy.

Liễu Thiên mỉm cười, hiện tại hắn cứ coi nó như là nơi bỏ đồ bình thường vậy, đằng nào nhưng thứ này hắn cũng không có dùng đến hàng ngày nên cũng không quan trọng nó đổ ra tất cả hay bỏ vào tất cả. Cứ có chỗ chứa là được rồi!

Xong xuôi tất cả, Liễu Thiên liền sửa sang quân áo rồi đi ra sân tập.

https://thuviensach.vn

Trời hôm nay không có nắng, ánh sáng tran hòa, không khí mát mẻ dễ chịu.

Trên sân tập, sau khi kết thúc những bài tập thể lực và quyền pháp, Liễu bây giờ chính là luyện đến kiếm pháp. Dù sao hắn cũng luyện những kỹ năng cơ bản của kiếm được mấy tháng rồi, đến hôm nay cũng nên luyện chút chiêu thức xem sao?

Lôi Phá Kiếm pháp, Liễu Thiên đã nghiên cứu nó rất nhiều lần rồi. Kiếm pháp này thích hợp với dùng đoản kiếm, cần kiếm có độ cứng cao, trọng lượng trung bình, độ sắc bén bình thường.

Đó là yêu cầu với kiếm nhưng không nhất thiết phải dùng kiếm như vậy, chỉ là Lôi Phá kiếm pháp khi luyện đúng loại kiếm như trên thì có hiệu quả cao hơn mà thôi. Liễu Thiên thì đầu tiên muốn luyện một thanh đoạn kiếm nhưng sau dần hắn cảm thấy đoản kiếm quá ngắn và nhẹ, khi chiến đấu không hợp với phong cách của hắn nên hắn đã đổi qua dùng trường kiếm.

Thanh trường kiếm hắn đang dùng chính là thanh kiếm Hứa Vĩnh Thiên đưa cho. Hắn cảm thấy thanh kiếm này cũng rất tốt, trọng lượng khá lớn, độ dài vừa đủ, sắc bén có thừa, độ nhọn cũng được. Từ hôm đi Xuân Đô về hắn cũng đã luyện với thanh kiếm này nhiều lần rồi nên khá quen thuộc. Hôm nay chính là dùng thanh kiếm này luyện Lôi Phá.

Dù thanh kiếm không thích hợp để luyện nhưng vẫn có thể luyện được có điều là thêm chút khó khăn mà thôi. Nhưng khó khăn phải tự biết khắc phục và khi khắc phục được thì khó khăn kia sẽ thành điểm mạnh của mình.

Nói đến Lôi Phá kiếm pháp thì không phải chủ yếu là công kích lôi điện mà nói đến chính là tốc độ. Tất cả đều cần tốc độ cực cao nhanh như lôi điện, công kích đối thủ không kịp phòng bị. Nó có tổng cộng năm chiêu lần lượt là Lôi Viên quyết, Lôi Điểm, Lôi Biến, Lôi Chảm, Lôi Kích.

https://thuviensach.vn

Lôi Viên Quyết là chiêu vận hành nguyên thần di chuyển hỗ trợ luyện kiếm và hành kiếm, khi này nguyên thần trong cơ thể sẽ di chuyển đến các đại huyệt quan trọng trên cơ thể sau đó tập trung lại tại cái huyệt ở cánh tay để xuất nguyên thần dụng kiếm. Tốc độ nguyên thần vận chuyển cần phải nhanh và lưu loát, kích hoạt mạnh vào các đại huyệt thì mới tạo ra hiệu quả.

Nếu tu vi từ Khai Minh cảnh trở lên thì nguyên thần sẽ vận hành bao bọc lên cả thanh kiếm đang dùng tạo thành một thể. Đây là chiêu cơ bản và bắt buộc phải luyện thành thì mới luyện các chiêu phía sau.

Chiêu thứ hai – Lôi Điểm.

Lôi Điểm là một chiêu luyện tập cảm nhận tốc độ và quỷ đạo của công kích của mình lẫn đối phương khi chiến đấu ở tốc độ cao. Chiêu này sẽ làm tăng tốc độ phản xạ lên. Nếu ngoài Khai Minh cảnh, nguyên thần có thể xuất ra ngoài cơ thể thì Lôi Điểm này sẽ theo phản xạ tự tạo ra những điểm lôi quang đón đầu công kích nhẹ vào cơ thể. Đây có thể coi là một chiêu kiếm tâm, kiếm nhãn và chuyên về phòng thủ nhiều hơn.

Chiêu thứ ba – Lôi Biến.

Lôi Biến là chiêu công kích cực mạnh và nhanh. Đây là một chiêu nhất kích tất sát, đánh khi đối phương không đề phòng có thể một kiếm lấy mạng đối phương. Điều quan trọng là khi công kích xong cơ thể sẽ bị tổn thương dẫn đến sững lại một chút thời gian mới dùng được võ học khác. Đây chính là điểm yếu chí mạng của Lôi Biến! Chính vì thế phải kết hợp với một môn di biến khinh công để rút lui. Trên Khai Minh cảnh khi xuất kiếm lối điện sẽ bắn ra nhiều đường kiếm ti làm loạn đối thủ.

Chiêu thứ tư – Lôi Trảm.

Lôi Trảm là một chiêu dùng toàn sức bổ mạnh vào đối thủ, chiêu này cần mạnh mẽ dứt khoát, khi kết hợp với nguyên thần sẽ tạo ra lôi điện bao bọc lấy kiếm. Nếu trường hợp ngoài Khai Minh Cảnh có thể phóng ra đạo Lôi

https://thuviensach.vn

Trảm công kích từ xa giống như kiếm khí vậy. Chiêu này luyện đơn giản đồng thời cần phải có nguyên thần dồi dào mới đem lại hiệu quả cao. Đây chính là một chiêu lấy thịt đè người.

Chiêu thứ năm – Lôi Kích.

Lôi Kích cũng gần giống với Lôi Biến nhưng nó đặc biệt hơn là nó có lực công kích mạnh hơn với lượng lôi điện cuồng bạo phóng ra khi ở ngoài Khai Minh cảnh. Đồng thời chiêu này cũng là một tổ hợp sáu nhát đâm công kích liên tục nhát sau mạnh hơn nhát trước.

Vận chiêu này sẽ làm cơ thể đạt được cực tốc di chuyển quanh đối thủ để ra chiêu, nhưng điểm yếu chính và rất tổn hại kinh mạch, yêu cầu phải rèn luyện thần thể rất nhiều. Và một điều nữa là khi tu vi tăng cao mà cường độ cơ thể thấp hơn thì không được dùng chiêu này nếu không sẽ bị bạo thể mà chết.

Nguyên nhân này là do khi dùng Lôi Kích nguyên thần sẽ vận hành trong cơ thể với tốc độ cực nhanh để kích hoạt sự hoạt động của cơ thể. Mà khi này tu vi tăng cao, nguyên thần tiến giai dẫn đến mỗi hạt có năng lượng lớn hơn nhiều. Vì vậy nếu cơ thể mà tăng tiến không kịp sẽ không thể nào chịu nổi sự phản chấn của chiêu Lôi Kích này và lúc đó sẽ rất dễ trở thành phế nhân.

Năm chiêu nói ra công dụng thì như vậy nhưng thực tế lại mấy ai luyện được hết. Thực ra thì đã không mấy ai luyện được chiêu Lôi Kích cả. Chiêu này khó luyện vô cùng, đồng thời yêu cầu cơ bản cũng rất cao. Nó khó cả chiêu thức lẫn cách vận khí. Nhưng khó mấy thì Liễu Thiên cũng không vội, hắn đầu tiên vẫn bắt đầu luyện chiêu đầu tiên là Lôi Viên Quyết.

Lôi Viên Quyết trước đây hắn đã nghiên cứu và vận hành thử rất nhiều lần tại các buổi học về huyệt đạo. Có điều là hắn chưa từng thử vừa vận

https://thuviensach.vn

hành vừa luyện kiếm. Bây giờ hắn lại không có nguyên thần nên việc này càng khó.

Nhưng hắn cũng không phải không có cách, hắn vẫn diễn luyện kiếm quyết mà không cần nguyên thần. Theo như trong kiếm phổ, Liễu Thiên liền bắt đầu diễn luyện ra những đường kiếm nhẹ nhàng uyển chuyển quanh cơ thể, cùng với đó cơ thể hắn cũng di chuyển theo những hình đồ trong đó.

Những động tác nhẹ nhàng như tập thể dục dưỡng sinh này kết hợp với việc vận hành nguyên thần trong kinh mạch lại có một tác dụng vô cùng rõ ràng. Theo mỗi động tác thì nguyên thần sẽ dồn và những điểm trọng tâm, đây chính là cách vận hành nguyên thần trong kinh mạch để ra chiêu.

Trong đan điền vốn công pháp điều khiển vận hành hút đẩy nguyên thần ra kinh mạch. Ở trạng thái tĩnh tu thì nguyên thần di chuyển đều ở toàn bộ lộ tuyến kinh mạch nhưng ở trạng thái động công lại khác.

Ở trạng thái động công, nguyên thần từ trong đan điền được phân ra các kinh mạch đi đến từng điểm trên cơ thể. Khi này nguyên thần di chuyển trong kinh mạch sẽ di chuyển theo sự điều khiển của loại dị thuật hoặc võ học mà con người sử dụng.

Tùy loại võ học, dị thuật mà lại có cách vận khí điều khiển nguyên thần trong kinh mạch khác nhau. Nhưng đa số võ học hay dị thuật càng mạnh thì cách vận hành này càng khó.

Mà cách luyện tập điều khiển nguyên thần trong kinh mạch của Lôi Phá chính là Lôi Viên Quyết này. Bộ quyết pháp này chính là thứ cơ bản tạo lên Lôi Phá kiếm pháp. Không có Lôi Viên Quyết vận hành thì mọi chiêu thức đằng sau cũng chỉ như mèo vờn mà thôi!

Quay lại với việc luyện tập thì Lôi Phá là kiếm pháp cần đến nguyên thần để phát huy uy lực mà Liễu Thiên hiện tại không có nguyên thần nên

https://thuviensach.vn

hắn chỉ luyện chiêu thức để chờ đợi ngày có nguyên thần mà thôi.

Luyện tập Lôi Viên quyết nửa canh giờ, Liễu Thiên nghỉ ngơi một chút rồi bắt đầu luyện qua Lôi Điểm.

Lôi Điểm là cách sử dụng nguyên thần kích hoạt vào các cảm quan trên cơ thể. Để khi chiến đấu tốc độ phản xạ sẽ nhanh hơn, chỉ có tốc độ phản xạ nhanh mới có thể bắt kịp với tốc độ dùng kiếm của Lôi Phá kiếm pháp và chống lại công kích của đối thủ. Ai cũng biết kiếm đạo lấy công thay thủ nên khi bị những công kích bất ngờ rất dễ bị trọng thương nên Lôi Điểm chính là khắc phúc một phần nhược điểm đó.

Liễu Thiên tay phải cầm kiếm liền tục chém ra, thân thể di chuyển liên tục, hắn vừa di chuyển vừa dùng kiếm đồng thời cũng cảm nhận những thứ xung quanh khi đang dụng kiếm.

Phải biết giác quan và cảm nhận của một người sẽ ảnh hướng rất nhiều vào trạng thái của người đó. Khi tập trung phản xạ sẽ rất nhanh nhưng khi sao nhãng phản xạ lại chậm, khi hồi hộp, khi mất bình tĩnh, khi nghỉ ngơi, khi vận động lại có phản xa khác.

Nhưng vậy khi bình thường phản xạ nhanh nhưng không có nghĩa khi chiến đấu với tốc độ cao, áp lực lớn phản xạ và ứng biến của một người vẫn không đổi. Lôi Điểm bước đầu chính là tu luyện làm sao cho nguyên thần có thể luôn làm cho tâm tình ổn định, không bị dao động và phân tâm. Kiếm lấy nhẫn làm chủ đạo nên chiêu Lôi Điểm này cũng rất quan trọng.

Lại nói thì Lôi Điểm khi tiến lên Khai Minh cảnh sẽ có thể làm cho các giác quan sắc bén hơn để nhìn ra những điểm yếu của chiêu thức đối thủ. Điều này cũng rất hay nhưng không vì đó mà Liễu Thiên vội vàng, đối với hắn mọi thứ cùng luyện tập một cách đều đặn và cần cố gắng thì kết quả tốt sẽ đến.

https://thuviensach.vn

Liễu Thiên vừa luyện kiếm thỉnh thoảng lại ngồi nghỉ nhìn cuốn Lôi Phá kiếm phổ rồi lại lấy trong đống đồ nghề ra một cuốn Vô Danh kiếm phổ.

Kiếm phổ này nghe Hướng Kha nói thì nó là bản viết tay ghi chép của Cuồng Nhân kiếm khách. Nhưng đáng tiếc trong đây lại không có ghi chép lại cái gì cụ thể, tất cả chỉ là những câu nói không rõ nghĩa.

Đối với mọi người thì cuốn sách này không có tý tác dụng gì cả nhưng đối với Liễu Thiên lại khác.

Hắn trước kia cũng có tính cẩu thả nhưng vậy, nhất là khi thực hành thí nghiệm cái gì thì đều viết nhăng viết cuội ra sách, dòng này chồng lên dòng kia, mỗi đoạn việt một vài câu. Những câu tiếp theo của một đoạn không nhất thiết ở cùng trang mà có thể ở những trang phía đằng sau.

Liễu Thiên đưa xuy nghĩ này vào để đọc cuốn Vô Danh kiếm phổ. Hắn bắt đầu cảm nhận từng dòng chữ, từng vết mực gạch ngang dọc, từng hình vẽ dù chúng không rõ ràng.

Tuy đây chỉ là bản sao nhưng Liễu Thiên trước kia có học qua vẽ nên tất cả những hình thù hay vết tích gì đều được hắn chép lại y hệt. Hắn bây giờ chính là muốn tìm hiểu những tâm đắc của vị tiền bối kia để áp dụng vào Lôi Phá kiếm. Hắn muốn kết hợp để tạo ra một bộ Vô Danh Lôi Kiếm.

Có điều là nghiên cứu của hắn về cuốn Vô Danh kiếm phổ cũng có hạn. Hắn đã có thể biết được một số thứ quan trọng của dùng kiếm chính là từ những dòng chữ không có đầu đuôi trong này. Hắn luyện tập kiếm căn chính là từ trong cuốn sách này mà ra. Đối với hắn thì đây đúng là một kho báu để luyện kiếm. Nhưng sau quá trình đọc hết những chữ lung tung trong cuốn sách Liễu Thiên cũng chỉ hiểu được một chút về đạo dùng kiếm mà thôi. Hắn thực sự vẫn chưa nghiên cứu được những hình vẽ, những nét vạch trên những trang giấy kia.

https://thuviensach.vn

Điều này lúc đầu làm hắn có chút chán nản thất vọng với cuốn kiếm phổ này. Nhưng sau này hắn đã dần hiểu ra, đối với những hình vẽ chép lại này thì không thể nghiên cứu ra được thứ gì. Thứ hắn cần chính là bản gốc của cuốn kiếm phổ này. Chỉ có bản gốc thì hắn mới cảm nhận được tâm trạng và phong thái của người vẽ ra những nét vẽ nguệch ngoạc này mà thôi.

Nhắc đến bản gốc thì nó lại được lưu dữ tại Vạn Điển đường, cái này làm Liễu Thiên hơi khó sử. Vạn Điển đường một năm chỉ mở cửa bốn lần, mỗi mùa xuân hạ thu đông chỉ mở một lần mà thôi.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 69: Kiểm Tra Đợt Một.

Mà Vạn Điển đường này không phải ai cũng được tiến vào, ngay cả những người thân phận quản thư như Hứa Vĩnh Thiên cũng chưa hề được vào đó một lần.

Như Liễu Thiên nếu muốn vào đó thì phải được một trưởng lão cao cấp ủy quyền và nhiều ban bệ cấp giấy. Đồng thời với thân phận đệ tử của hắn dù được trưởng lão bảo lãnh cũng không thể nào đi lên tầng hai của Vạn Điển Đường được. Mà thực chất Liễu Thiên được vào tầng một của Vạn Điển Đường cũng đủ rồi. Bởi vì theo hắn đoán thì tất cả những sách lưu hành ra ngoài đa phần bản gốc đều lưu tại tầng một của Vạn Điển Đường. Liễu Thiên nghĩ rằng bộ Vô Danh Kiếm pháp cũng được để ở đó.

Quay lại với hiện thực, Liễu Thiên không hề quen với một trưởng lão nào cả. Vì vậy ước mơ muốn xem bản gốc của Vô Danh Kiếm phổ của Liễu Thiên tạm thời chưa thực hiện được.

Liễu Thiên biết vậy, hắn cũng không nghĩ nhiều làm gì, hắn bây giờ cứ kết hợp những gì nghiên cứu được từ cuốn Vô Danh kiếm phổ bản sao này rồi kết hợp với Lôi Phá Kiếm pháp để tạo ra một bộ Vô Danh Lôi Kiếm sơ khai đã. Mai kia biết đâu hắn lại có cơ hội vào Vạn Điển Đường.

…

Một tuần tiếp theo, Liễu Thiên vẫn làm mọi thứ như thường ngày. Hắn vẫn chăm chỉ như cũ, tất cả đều dành thời gian để tu luyện nhưng thỉnh

https://thuviensach.vn

thoảng vẫn dùng chút thời gian nghỉ ngơi ngắm cảnh.

Đối với hắn những ngày tháng này thật tuyệt vời. Ngày ngày đều phấn đấu về mục tiêu mình đặt ra. Một cuộc sống tươi sáng và ý nghĩa đang được hắn trải qua từng ngày.

Buổi sáng hôm nay Liễu Thiên cùng với hai Hà Minh và Tằng Nhất vừa kết thúc bài kiểm tra môn cuối cùng trong chương trình học cơ bản tại Văn Đường. Môn học cuối cùng hôm nay là Kỳ Môn Trận pháp. Sau hôm nay những đệ tử dưới Khai Minh Cảnh sẽ tự tu luyện và học tập còn trên Khai Minh cảnh sẽ được đến Dị Linh đường để học dị thuật.

“Cuối cùng cũng kết thúc! Từ mai sẽ không phải đi học buổi sáng nữa!” Tằng Nhất đi đầu vẻ mặt tươi cười nói.

“Ngươi không sợ vừa rồi thi trượt rồi phải đi tìm trưởng lão học lại môn này một mình à?” Liễu Thiên mỉm cười chế diễu.

“Sợ cái gì! Mấy môn này Hà Minh rất giỏi, chúng ta chép của hắn còn sợ cái gì nữa!” Tằng Nhất tỏ vẻ tự tin nói.

“Haha! Tự tin a! Nhưng nghe nói thi lên nội môn không dễ chép như vậy đâu!”

Hà Minh bỗng cười lớn rồi nói.

“Lên nội môn tính sau, còn cả chín tháng nữa cơ mà! Khi đó có khi ngươi đi thi cùng ta cũng nên!” Tằng Nhất mỉm cười thản nhiên nói.

“À! Liễu Thiên dạo này tu vi thế nào rồi?” Lúc này, Hà Minh bỗng nhớ ra cái gì đó liền hỏi.

“Ừm thì vẫn vậy!” Liễu Thiên mỉm cười nhàn nhạt nói.

https://thuviensach.vn

“Cố lên! Bọn ta tin ngươi sẽ vượt qua!” Tằng Nhất vỗ vai Liễu Thiên gật gật nói.

“Ừm! Hai ngươi phải thật nhanh làm đệ tử nội môn, sau đó khi ta vào các người có thể chiếu cố ta rồi!” Liễu Thiên gật đầu rồi lại nói đùa một câu.

“Haha! Được! Ta khẳng định sẽ thành lão đại bên đó đợi ngươi sang bảo kê cho ngươi!” Hà Minh đắc trí cười nói.

“Thôi đi ăn cơm! Chiều nay chính là bài kiểm tra thể lực đó! Nghe nói nếu trượt sẽ bị huấn luyện lại, đồng thời cũng không được phát cho Không Linh Hoàn nữa!” Tằng Nhất liền tăng nhanh cước bộ thúc dục.

Ba người đi ăn cơm xong liền về nhà chuẩn bị tất cả cho buổi kiểm tra.

Chiều đến, trên sân tập của tân quán, hai trăm đệ tử lại tập trung ngay ngắn trên sân.

Lại là vị trưởng lão đầu trọc lần trước đang đứng phía trên phổ biến cái gì đó.

Liễu Thiên đứng sau Hà Minh, vừa rồi khi nghe thấy nhắc đến Không Linh Hoàn khiến hắn tò mò liền hỏi: “Không Linh Hoàn là thứ gì vậy?”

“Không Linh Hoàn là một đan dược chứa rất nhiều dược linh. Khi ăn đan dược này vào dược tính sẽ được tiêu hóa thành dược khí, dược khí đi ra cơ thể và được điều tiết đến từng bộ phận để tiến hành chuyển đổi thành dược linh, sau đó từ dược linh này sẽ được tổng hợp thành nguyên thần.” Hà Minh liền giải thích.

“Sao trước kia trợ cấp không có, bây giờ qua bài kiểm tra thì trong trợ cấp lại được phát?” Liễu Thiên lại nhíu mày khẽ hỏi.

https://thuviensach.vn

“Thì Không Linh Hoàn là đan dược có dược tính quá cao, nếu cơ thể không đủ yêu cầu mà sử dụng thì chắc chắn sẽ dẫn đến dập nát kinh mạch và tổn thương lục phủ ngũ tạng.” Hà Minh lại nhỏ nhẹ giải thích.

“Thì ra là vậy!” Liễu Thiên gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

“Thôi bắt đầu rồi!” Hà Minh lắc đầu nói.

Hai người Liễu Thiên đang bàn luận thì buổi kiểm tra đã bắt đầu.

Trên sân tập lớn này bây giờ đã được bố trí rất nhiều khu khảo thí khác nhau. Mỗi khu đều kiểm tra một hạng mục khác nhau.

Lúc này, chi một bắt đầu đi lên trước tiến vào khu kiểm tra đầu tiên. Bài kiểm tra đầu tiên là cử tạ. Ở khu đó có rất nhiều đồ để kiểm tra, toàn chi một bắt đầu kiểm tra một lượt luôn.

Những chấp sự ở chỗ kiểm tra bắt đầu cầm sổ ra chuẩn bị ghi chép kết quả.

Rất nhanh, chi một đã kết thúc bài kiểm tra, tất cả đệ tử của chi một đều hoàn thành bài kiểm tra một cách dễ dàng.

Sau khi kiểm trả lực nâng, chi một lại di chuyển sang khu kiểm tra khác ở phía xa hơn. Lúc này chi hai liền tiến lên kiểm tra lực nâng!

Cứ như vậy, nửa canh giờ qua đi, chi sáu của Liễu Thiên đã tiến vào bài kiểm tra đầu tiên này.

Bài kiểm tra lực nâng này yêu câu mỗi người nâng một vật nặng lên xuống một trăm lần. Đối với nam vật nặng hai mươi cân còn nữ là mười năm cân và đều có thể sử dụng nguyên thần. Bài này cũng không yêu cầu phải nâng qua đầu mà chỉ cần nâng lên ngang bụng là được vì vậy đối với

https://thuviensach.vn

những dị giả thì không có gì khó cả, chỉ cần luyện tập đều đặn là có thể hoàn thành bài kiểm tra này một cách đơn giản.

Lúc này, hai mươi người của chi sáu xếp thành hai hàng, dụng cụng cử tạ đều được bố trí trước mặt.

“Bắt đầu! Vị chấp sự chấm điểm liền nói.

Mọi người hai tay cầm vào hai cây tạ bắt đầu nâng lên hạ xuống liên tục. Liễu Thiên cũng không ngoại lệ, hắn đang bắt đầu nâng từng cái một.

Mười, mười một,…mười chín, hai mươi!

“Hai mốt! Hai hai!...

Tuy không có nguyên thần nhưng Liễu Thiên không hề tỏ ra yếu thế so với những đệ tử khác. Sau tầm năm chúc cai thì đôi tay hắn có chút khó chịu nhưng hắn vẫn nghiên răng mà năng cho xong.

Chỉ một lúc, Liễu Thiên có chút chật vật nhưng cũng hoàn thành bài kiểm tra của mình. Trong đợt này, chi sáu của hắn cũng không có ai trượt cả.

Vị chấp sự kia lại ghi chép gì đó rồi ra hiệu cho Lan chấp sự. Lan chấp sự liền dẫn đội sang khu kiểm tra tiếp theo.

Đến khu kế tiếp, Lan chấp sự liền nói: “Sau đây là thí luyện Túc lực, bài này sẽ kiểm tra sức chịu đựng của chân, thí luyện này yêu cầu mỗi đệ tử cần phải bê một vật nặng rồi đứng lên ngồi xuống một trăm lần. Nam đệ tử cầm hai mươi cân, nữ mười năm cân, có thể sử dụng nguyên thần.”

Thế là mọi người bắt đầu xếp hàng, mỗi người cách nhau nửa trượng bắt đầu thực hiện bài kiểm tra.

https://thuviensach.vn

Với bài này, Liễu Thiên rất nhanh đã cảm thấy một chút áp lực nhưng hắn vẫn có thể hoàn thành được. Nhưng nếu để so sánh thì hắn cũng không dễ dàng như những nam đệ tử khác. Một số nữ đệ tử còn vượt trội hơn hắn nữa, điều này khiến cho hắn thành tâm điểm để mọi người chê cười.

“Quá yếu đi, ta chưa thấy tên nào yếu như hắn.”

“Đúng vậy, không biết các bài tiếp theo hắn làm sao mà qua được!”

“Ta mà là hắn thì xin rời tông môn về gia tộc cho rồi!”

“Đúng là ăn hại mà!”

Cả những người trong chi sáu và một số người của chi bảy khi nhìn màn thể hiện của Liễu Thiên thì đều chê cười bàn tán và nói những lời khó nghe.

Tằng Nhất thấy cảnh đó thì khó chịu ra mặt hắn định cho đám người cười Liễu Thiên một bài học nhưng rất nhanh đã bị Liễu Thiên và Hà Minh ngăn lại. Liễu Thiên lúc này mới ghé vào Tằng Nhất nói: “Thôi! Không sao! Mai kia vượt qua chúng là được, đó là cách trả thù hay nhất!”

“Đúng đó! Đừng nóng giận mà nghĩ dại!” Hà Minh cũng khuyên ngăn.

“Được! Sẽ có ngày bọn hắn phải nhìn ngươi bằng con mắt khác!” Tằng Nhất nắm chặt tay nói.

Đối với Liễu Thiên thì việc bị coi thường đã quá quen thuộc nên những câu nói kia không thể đả kích được hắn. Chính vì vậy mà hắn không muốn Tằng Nhất vì mình mà bị trách phạt. Còn việc mai kia có thể vượt lên những người khác hay không thì hắn không chắc, hắn chỉ cố gắng hết sức mà thôi.

..

https://thuviensach.vn

Cứ như vậy, mặt trời ngả dần về tây, bây giờ cũng cuối chiều rồi, chi sáu của Liễu Thiên đã bước vào bài kiểm tra cuối cùng.

Đến bài cuối cùng này, Liễu Thiên cả người đã ướt sũng mồ hôi, nhìn hắn như vừa rơi xuống hồ bò lên vậy!

“Liễu Thiên ngươi không sao chứ?” Hà Minh thấy bộ dạng của Liễu Thiên thì khẽ hỏi.

“Không sao, chỉ là nóng quá ra mồ hôi mà thôi!” Liễu Thiên mỉm cười lau mồ hôi trên mặt nói.

“Ừm! Thế thì kết thúc bài này rồi về nghỉ thôi!” Tăng Nhất cũng quay xuống cười nói.

Ngay lúc này, Lan chấp sự đứng trước khu kiểm tra cuối nói: “Đây là bài cuối cùng rồi, mọi người hãy cố gắng.

“Đây là bài kiểm tra độ cứng cáp và khả năng chịu áp lực của cơ thể! Tất cả chỉ cần đi qua thông đạo phía trước là được. Nên nhớ ở bài này thì nam hãy nữ đều như nhau, mấy nữ đệ tử phải cố gắng hơn, nếu các ngươi điều khiển nguyên thần tốt thì sẽ dễ dàng thôi.”

Lan chấp sự vừa nói vừa chỉ vào một thông đạo tối đen mới được dựng lên trên sân. Ở hai bên thông đạo kia mỗi chỗ đều có chấp sự đứng, nhìn bộ dạng như đang dùng nguyên thần dùy trì cái thông đạo này.

Mà lúc này, mọi người trong chi sáu đều nhìn về đó, tất cả đều đầy vẻ tự tin, không ai tỏ vẻ lo lắng cả. Điều này làm Liễu Thiên có chút bất ngờ!

“Bắt đầu! Cứ thế lần lượt từng người một đi vào, ai dừng bước sẽ bị đẩy ra ngoài và nếu bị đẩy ra thì các ngươi biết kết quả rồi đó! Một điều nữa là các ngươi không nên giúp nhau vượt ải vì chúng ta sẽ biết, khi đó cả hai đều bị đánh trượt!” Lan chấp sự dứt khoát nói.

https://thuviensach.vn

Nghe xong quy cách, đám người Liễu Thiên bắt đầu được gọi tên đi vào cái thông đạo đó. Từng người từng người một theo sự điều khiển của chấp sự tiến vào trong thông đạo không có ai dừng lại cả.

Rất nhanh đã đến lượt Liễu Thiên đi đến trước thông đạo. Lúc này, hắn mới đánh giá cái thông đạo chỉ dài mấy chục trượng này. Nhìn chung thì thông đạo này cao tầm trượng, rộng gần hai trượng, xung quanh thành đều được làm bằng gỗ, nhìn qua thì không có gì đặc biệt cả.

"Tiếp theo! Liễu Thiên!" Đang mải mê đánh giá thì vị chấp sự đứng trước cửa thông đạo liền nhẹ nhàng gọi.

Liễu Thiên nghe vậy cũng không chần chừ liền bước vào thông đạo tối om này rồi một mạch tiến về phía trước! Hắn vừa bước được mấy bước thì đã cảm nhận được có một lực ép nhè nhẹ lên toàn cơ thể.

Lực ép này cứ theo mỗi bước chân thì dần tăng lên. Liễu Thiên đi được tầm mười bước thì cảm thấy áp lực đã tăng khá cao, hắn cảm tưởng mình như đang đi xuống đáy biển vậy, cứ mỗi bước áp lực xung quanh ép vào lại càng lớn hơn.

Một lúc, mắt Liễu Thiên cũng đã quen với bóng tối trong thông đạo này, vì vậy hắn đã tăng tốc độ di chuyển lên, hắn thẳng tiến về phía trước.

Bước thứ năm mươi, Liễu Thiên sững lại, hắn lúc này cảm thấy cơ thể bị ép lại, xương cốt cơ bắp đang phải gồng lên để chống lại lực ép này. Hắn bị lực ép làm cho đi chậm lại rất nhiều và cuối cùng phải dừng lại một nhịp. Hắn dừng một nhịp rồi rất nhanh lại nghiến răng đi tiếp, hắn biết mình không thể thất bại được.

Đi đến bước thứ sáu mươi, Liễu Thiên cảm thấy lực ép đã cao lên làm cho cơ bắp hắn nén lại, những chỗ yếu trên cơ thể đã cảm thấy khó chịu. Mỗi bước đi lúc này cũng rất nặng nề và độ dài mỗi bước cũng giảm xuống.

https://thuviensach.vn

Thêm mười bước nữa, lực ép lại tăng lên, phía lồng ngực của Liễu Thiên bị ép lại làm cho hắn cảm giác khó thở, yết hầu thì như bị thắt lại, hai mắt hắn cũng phải nhắm lại chỉ mở hờ hờ.

Thêm năm bước nữa, lực ép lại tăng lên, Liễu Thiên lúc này cảm thấy đầu óc choáng váng, cơ bắp đau nhức không chịu nổi, hai chân hắn không thể bước đi được nữa. Hắn cảm thấy mình sắp gục xuống, hắn không thể nết thêm được nữa, hắn sắp bị đẩy ra khỏi thông đạo này.

“Không!” Ý nghĩ thất bại hiện lên làm hắn bừng tỉnh, hắn mở to hai mắt tự nhủ không để điều đó xảy ra!

Hắn lúc này lắc lắc đầu, mặc kệ cơ thể đau nhức, hắn vẫn đi lên phía trước.

Từng bước, từng bước chân một, Liễu Thiên đã đi thêm được năm bước nữa.

Lúc này trong đôi mắt mở hờ của hắn đã nhìn phía trước có ánh sáng, cước bộ của hắn bỗng nhiên nhanh hơn hắn vì hưng phấn. Tuy vậy mỗi bước đều rất tập tễnh kèm theo sự run rẩy.

Thế rồi mặc kệ cơ thể bị nén ép Liễu Thiên vẫn tập tễnh đi đến cửa ra. Đến khi còn cách cửa ra hơn hai mét, Liễu Thiên dùng hết sức phi ra ngoài, hắn lăn vật ra đất thở hổn hển.

“À! Phê!” Liễu Thiên dùng vẻ mặt thỏa mãn lẩm bẩm.

Hà Minh lúc này liền chạy lại, đỡ hắn lên hỏi: “Ngươi sao rồi?”

“Hừ! hừ! Còn chưa có chết!” Liễu Thiên thở hổn hển nói.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 70: Không Linh Hoàn.

“Tên này thế mà cũng qua được! Haha! Nhìn thật thảm a!”

“Nhìn như sắp chết vây!”

“Ta đoán hắn chưa qua được tứ trọng nên mới chật vật như vậy!”

“Tên này đúng là phế vật…”

Một tràng bàn tán lại xuất hiên.

“Hì hì! Mọi người đang nói ta phải không?” Liễu Thiên khẽ cười rồi giả ngốc Hà Minh hỏi.

“Ngoài Liễu đại hiệp ra thì còn ai vào đây nữa!” Hà Minh cũng mỉm cười nói.

“Quá khen!” Liễu Thiên tỏ vẻ khách sáo đáp.

“Xong rồi thì đi ra ngoài cho người phía sau họ kiểm tra!” Lúc này, Lan chấp sự thấy bộ dáng diễn trò của Liễu Thiên như vậy liền khinh thường ra lệnh.

Liễu Thiên ra đến ngoài cơ thể cũng dần trở lại bình thường, hắn nghe thấy những lời của Lan chấp sự thì liền mỉm cười đứng dậy. Đối với hắn thì những lời khinh thường này đã quá quen rồi. Mà biểu hiện của hắn như vậy bị khinh thường là đúng, hắn cảm thấy không có gì phải tranh cãi cả!

https://thuviensach.vn

Nhưng hắn tin rằng có một ngày, một ngày mà những kẻ này sẽ phải đứng dưới nhìn lên bóng lưng của hắn!

Hắn cùng với Hà Minh liền quay trở lại tập trung vào hàng.

Mấy đệ tử khác thấy Liễu Thiên đi vào thì đều tỏ vẻ khinh thường, kẻ thì bĩu môi kẻ thì lắc đầu, kẻ thì cười nhạt, mấy nữ đệ tử cũng không thèm để ý đến hắn. Hà Minh nhìn thấy một màn như vậy cảm thấy khó chịu, hắn đang định nói gì thì Liễu Thiên ngăn lại khẽ nói: “Thôi! Chúng ta xem Tằng Nhất kiểm tra đi!”

Hà Minh thở mạnh một cái, tỏ vẹ bực bội rồi cũng gật đầu.

Ngay lúc này, từ thông đạo một người đi ra, người này không ai khác chính là Tằng Nhất. Tên này từ trong thông đạo đi ra mà không thấy mảy may một tia dị thường, hắn cứ như vừa đi tản bộ về vậy. Xem ra đối với đệ tử Khai Minh cảnh thì loại kiểm tra này không có chút thách thức nào cả! Mà Tằng Nhất kia đi ra sau nguyên nhân cũng là do hắn cố tình đi chậm để quan sát Liễu Thiên ở phía trước.

Thế là chi sáu của Liễu Thiên đã kiểm tra xong, cả chi không có ai bị trượt cả. Chi sáu của Liễu Thiên lại quay lại tập trung cùng các chi khác chờ đợi những chi phía sau kiểm tra nốt.

Trời mờ tối, lúc này chi mười cũng đã kiểm tra xong, tất cả đã tập hợp lại, vị trưởng lão đầu trọc kia lại tuyên bố: “Kết thúc kiểm tra thể lực, chế độ trợ cấp mới! Sáng sớm ba ngày sau mọi người tập trung tại cổng của cung để đi vào Vạn Mộc Lâm thăm quan.

Sau màn phát biểu, vị trưởng lão kia liền ra lệnh phát đan. Đầu tiên là nghi thức phát đan cho từng chi rồi các chấp sự lại phát đan cho đệ tử chi mình.

https://thuviensach.vn

Lan chấp sự cầm một lọ đan dược bằng nắm tay có màu nâu đỏ từ từ đi lại phát cho từng người một trong chi sáu. Liễu Thiên tất nhiên cũng được một viên và đang cầm trên tay quan sát. Không Linh Hoàn là một viên đan dược chỉ bằng hạt lạc có màu xanh biếc, khi cầm vào có cảm giác lạnh lạnh và một hương thơm dễ chịu lan tỏa.

Nhìn ngắm một lúc thì Liễu Thiên cũng lấy ra một lọ nhỏ bằng ngọc rồi bỏ Không Linh Hoàn vào rồi cất đi. Mà chẳng ai muốn dược lực bị tản mát cả nên tất cả đều như Liễu Thiên đều cất đi.

Đan dược phát xong, cuối cùng mọi người liền giải tán!

“Liễu Thiên ngươi mai có làm gì không?” Đi về được một đoạn Tằng Nhất bỗng hỏi.

“Ta chỉ tu luyện thôi, có việc gì không?” Liễu Thiên thản nhiên đáp rồi lại hỏi.

“Mấy hôm nữa chúng ta được đi chơi rồi nhưng mai ta lại có một vụ này muốn dẫn ngươi đi trước. Ngươi có hứng thú không?” Tằng Nhất từ từ nói rồi lại hỏi.

“Đi đâu? Tốn nhiều thời gian không?” Liễu Thiên không có trả lời mà lại hỏi.

“Đi vào Vạn Mộc Lâm, chỉ mất một ngày thôi!” Hà Minh lúc này nói chen vào.

“Chúng ta làm gì trong đó?” Liễu Thiên lại hỏi.

“Ngươi cứ đi đi, nếu ngươi đi thì chúng ta mới nói.” Tằng Nhất gạ gẫm rồi đưa ra điều kiện.

https://thuviensach.vn

“Được! Đi thì đi!” Nhìn vào ánh mắt chờ đợi của hai người Tằng Nhất, Liễu Thiên không do dự nữa mà liền gật đầu đồng ý.

…

Tối đến, Liễu Thiên ngồi trên giường nhìn ngắm viên Không Linh Hoàn màu xanh biếc trên tay.

Theo như thể lệ của tông môn thì từ nay mỗi tháng một đệ tử sẽ nhận được ba viên Không Linh Hoàn. Hôm nay do hoàn thành bài kiểm tra thể lực nên mỗi đệ tử được thưởng một viên.

Cầm viên thuốc trên tay, Liễu Thiên nhìn ngắm mấy lượt rồi cũng không dò dự ném vào miệng nuốt xuống. Lúc này, hắn rất nhanh ngồi khoanh chân nhắm mắt bắt đầu tiến vào trạng thái tĩnh tu.

Như mọi lần tu luyện, công pháp vận chuyển, linh khí trong thiên địa lại được Liễu Thiên tổng hợp thành nguyên thần rồi quy tụ lại đan điền. Tất nhiên là nguyên thần vừa vào đan điền thì ngay tức khắc thiên tinh đang quay tròn kia không khách khí hút cho bằng hết.

Mà cùng lúc này lại có một luồng khí nóng từ dạ dày bốc lên khiến Liễu Thiên nhăn mày nhưng cũng không dừng tu luyện vì hắn biết dược tính đã tan ra và bắt đầu bị tiêu hóa thành dược khí rồi dược khí đó sẽ được tinh luyện thành dược linh và cuối cùng dược linh sẽ được tổng hợp thành nguyên thần.

Liễu Thiên cảm nhận được luồng dược khí bắt đầu lan tỏa ra khắp nơi trong cơ thể. Nó đi đến đâu nơi đó ấm lên rồi có chút khó chịu nhưng qua một lục lại cảm thấy dễ chịu.

Cảm giác được sử biến hóa này Liễu Thiên cũng không lấy làm lạ vì hắn biết dược khí cứ nghĩ là có lợi nhưng thực chất chúng lại đem một nguồn năng lượng lớn tác động lên tế bào khiến cơ thể có cảm giác khó chịu. Chỉ

https://thuviensach.vn

khi nào dược khí kia được tế bào chuyển hóa tinh luyện thành dược linh thì cơ thể mới dần cảm thấy dễ chịu.

Quay lại với cơ thể của Liễu Thiên thì mật độ dược khí trong cơ thể đang là rất cao đang được cơ thể Liễu Thiên điều tiết thành dược linh. Mà theo cảm nhận của Liễu Thiên thì dược linh được điều tiết ra cũng chỉ bằng một phần ba số dược khí mà thôi. Xem ra mật độ dược linh trong Không Linh Hoàn cũng không tính là cao. Thế nhưng không cao thì cũng hơn nhiều lần việc ngồi hấp thụ linh khí trong thiên địa nên hắn vẫn rất chăm chú hấp thụ.

Ngồi hấp thụ như vậy tầm hai khắc, Liễu Thiên bắt đầu cảm thấy cơ thể có chút áp lực, cơ bắp kinh mạch đều có cảm giác khó chịu. Nhưng hắn cũng không lo dùng sai thuốc hay tác dụng phụ gì mà hắn biết đây là hiện tượng quá tải trong tu luyện hấp thụ đan dược.

Tu luyện luyện vốn rất phức tạp vì muốn chuyển hóa dược linh thành nguyên thần thì cần vận hành công pháp tiến vào trạng thái tĩnh tu mà ở trạng thái đó cơ thể cũng sẽ hấp thụ linh khí trong thiên địa. Vì vậy mọi tế bào sẽ phải tổng hợp hai loại khí một lúc nên áp lực lên cơ thể sẽ tăng lên khiến cơ thể khó chịu. Một số trường hợp dược lực cao mà cơ thể yếu nhược thì cơ thể sẽ bị tổn thương! Đây cũng chính là nguyên nhân tông môn bắt buộc phải kiểm tra thể chất mới cho dùng thuốc.

Lại nói đến việc những gia tộc có tiền cho con cái đệ tử dùng thuốc từ nhỏ khi thân thể chưa đủ điều kiện thì đó đều là những loại thuốc có tác dụng phụ trợ hấp thụ qua da chứ không hấp thụ trực tiếp kiểu này. Mà có hấp thụ trực tiếp thì cũng có trưởng bối tu vi cao thâm dùng nguyên thần trợ gúp hấp thụ. Còn trong tông môn thì có hàng vạn đệ tử nên không thể nào mỗi đệ tử đều có cao nhân ngồi cạnh hỗ trợ ăn đan dược được. Liễu gia của Liễu Thiên cũng chỉ có mỗi gia tổ đủ tu vi làm điều này nhưng hình dáng gia tổ ra sao hắn còn chưa biết nên không cần nghĩ đến nữa.

https://thuviensach.vn

Một điều nữa là một viên thực dược* ở bên ngoài cũng có giá trị hàng ngàn lượng bạc, mà dù có tiền cũng khó mà mua được. Phải biết trên đời người đông nhưng thảo dược thì ít, một số loại linh thảo lại có điều kiện sinh sống đặc thù nên không thể nuôi trồng được. Vì vậy đan dược trong giới tu luyện luôn luôn khan hiếm và nó cũng là vấn đề được các tổ chức dị giả vô cùng quan tâm và rất ít khí bán ra bên ngoài.

Ví như Không Linh Hoàn này cũng được luyện ra từ nhiều loại thảo dược khác nhau trong đó chủ dược gồm bốn loại linh thảo là Trúc Diệp thảo, Tú hoa mộc, Linh Ti quả và Hoàng Liên phấn. Lại nói thì bốn loại nguyên liệu này đều có thể nuôi trồng, trong Y Viện cũng có trồng với trữ lượng lớn. Thế nhưng để luyện chế từ linh thảo thành đan dược lại hao tổn quá nhiều và số đệ tử trong tông quá đông đảo nên Không Linh hoàn dù mỗi năm sản xuất ra mấy triệu viên cũng không đủ để cho mọi người trong tông dùng nên việc bán ra ngoài là việc không tưởng. Vì vậy dù gia tổ có muốn giúp thì Liễu gia cũng không có thực dược* cho Liễu Thiên phục dụng từ nhỏ nên đến tận hôm nay vị đại công tử Liễu gia như hắn mới biết mùi vị thực dược ra sao?

*(Thực dược ý nói linh dược dùng để ăn trực tiếp.)

Quá trình tổng hợp dược linh thành nguyên thần diễn ra tầm hơn một canh giờ thì dược khí trong cơ thể đã thưa dần. Lúc này trong dạ dày của Liễu Thiên, Không Linh Hoàn đã gần tan hết chỉ còn bằng hạt thóc mà thôi.

Thêm một chút thời gian Không Linh Hoàn đã được Liễu Thiên tiêu hóa hết. Sau một lúc dược khí trong cơ thể cũng đã tổng hợp hết thành dược linh, dược linh lại được tổng hợp thành nguyên thần thì Liễu Thiên cũng đình chỉ tu luyện.

“Dược khí tuy tổng hợp tốn nhiều hơn linh khí nhưng lưu lượng lớn và ở sẵn trong cơ thể nên số lượng nguyên thần tổng hợp từ đan dược cũng nhiều và nhanh hơn việc tu luyện hập thụ linh khí. Tính ra thì dùng một

https://thuviensach.vn

viên Không Linh Hoàn này cũng giảm cho mình hai ba ngày khổ tu.” Liễu Thiên mở mắt đánh giá lại quá trình hấp thụ linh dược.

“Nghĩ đi nghĩ lại thì linh dược dù thần kỳ nhưng số lượng hạn chế nên vẫn cứ phải dựa vào mình chịu khó thôi!” Liễu Thiên tự cảm thấy không thể trông chờ vào linh dược để tiến giai, với hắn thì hấp thụ thiên địa linh khí vẫn là then chốt.

Tất nhiên hắn nghĩ vậy vì hắn biết mình nghèo chứ giàu thì hắn cũng chẳng ngại ăn đan dược thay cơm!

Liễu Thiên lúc này kết thúc tu luyện bắt đầu xem xét lại tình hình đan điền của mình thì chỉ biết cười khổ lắc đầu.

Cả đan điền của hắn đều khô cạn không hề có một chút nguyên thần dư thừa, ngoài lượng nguyên thần đã xây dựng lên thành đan điền từ trước thì trong đan điền không hề có một chút nguyên thần nào để sử dụng cả.

Tu luyện thì nguyên thần sẽ theo sự khống chế của công pháp tiến vào điểm thủy khởi. Sau đó nguyên thần từ điểm thủy khởi sẽ đi ra đan điền tiến hành tích tụ. Bước đầu tích tụ chính là tạo thành đan điền, khi thành đan điền tạo được đến đâu thì sẽ chứa nguyên thần đến đó. Và nguyên thần đầy trong đan điền thì nó sẽ tiến hành mở rộng đan điền để đan điền cảnh giới bằng với đan điền cực đại mới tiến hành đột phá lên cảnh giới tiếp theo.

Thế nhưng trong đan điền Liễu Thiên lại khác, nguyên thần của hắn đều bị thiên tinh kia hấp thụ hết làm cho đan điền của hắn luôn ở trạng thái khô cạn. Như vậy đồng nghĩa với việc tu vi hắn không tăng tiến và hắn cũng không có nguyên thần để sử dụng.

Tạm thời tu vi không tăng tiến, Liễu Thiên cũng không buồn nhưng việc không có nguyên thần sử dụng thì lại khiến hắn có chút khó chịu. Nguyên nhân là khi luyện tập hàng ngày hắn không thể kết hợp cùng nguyên thần

https://thuviensach.vn

nên việc tu luyện cũng không được như ý. Khi xảy ra mâu thuẫn hay tranh đấu hắn luôn phải e dè những kẻ đáng ra ngang cơ với hắn.

“Dù gì cũng hơn việc thành phế nhân!” Liễu Thiên tự an ủi rồi cũng bỏ qua suy nghĩ về thiên tinh mà bò lên giường đi ngủ vì ngày mai hắn còn có hẹn.

Sáng hôm sau, theo lời ước hẹn, Liễu Thiên được Tằng Nhất và Hà Minh dẫn ra khỏi cung chữ Càn.

“Ngươi nói là đi vào Vạn Mộc Lâm ư? Chúng ta làm sao được vào trong đó?” Liễu Thiên đi theo sau nghi hoặc hỏi.

“Vạn Mộc Lâm nguy hiểm thật nhưng không phải chỗ nào cũng vậy, nhiều chỗ cũng không có cấm đệ tử ra vào thăm quan. Lại nói chúng ta cũng chỉ đi vào viền ngoài mà thôi!” Tằng Nhất liền quay lại nói.

“Đúng vậy! Mà Tằng Nhất đã lên Khai Minh cảnh thì chúng ta càng dễ dàng đi vào đó hơn.” Hà Minh cũng gật đầu nói theo.

Ba người vừa nói vừa đi rất nhanh ra đến cổng của đội mười hai.

Từ cổng đi về phía Đông Bắc hơn năm dặm, ba người Liễu Thiên đã nhìn thấy một dải đất phẳng, sau dải đất đó là một dải rừng cây dài bất tật không nhìn thấy điểm cuối.

“Kia là Vạn Mộc Lâm ư?” Liễu Thiên chỉ ra cánh rừng phía xa hỏi.

“Đó chỉ là viền ngoài mà thôi! Chúng ta đi vào tầm hai dặm sẽ thấy những trạm canh gác, khi đó mới thực sự tiến vào Vạn Mộc Lâm.” Hà Minh lắc đầu nói.

“Thế thì đi thôi!” Liễu Thiên nghe vậy liền đi lên trước nói.

https://thuviensach.vn

“Từ đã! Chúng ta đâu phải đi hẳn vào Vạn Mộc Lâm, chúng ta đi đến khu Bách Du hồ gần đây nên phải đi nối khác!” Tằng Nhất vội kéo Liễu Thiên lại nói.

“Đúng vậy, đi dọc theo viền rừng hơn năm dặm, rồi từ đó qua cửa đi vào!” Hà Minh gật đầu nói rồi liền dẫn đầu đi lên trước.

Ba người lại theo những con đường lớn nhỏ khác nhau đi về phía bắc. Cả ba đi qua nhiều khu nhà nhỏ đơn sơ quanh viền rừng và cuối cùng cũng dừng lại ở một chỗ như vậy.

Đây là một trạm gác của chấp sự quản lý xung quanh Vạn Mộc Lâm.

Từ đó Tằng Nhất đi lên làm vài thủ tục gì đó rồi liền quay lại cười nói với hai người Liễu Thiên: “Được rồi! Chúng ta phải về trước khi trời tối!”

“Nếu không về kịp thì sao?” Liễu Thiên liền hỏi.

“Hừ! Sao ư? Các ngươi sẽ bị hủy đi thành tích học tập thời gian qua, diện bích hai tuần tại hình đường!” Một vị trung niên mặt có một vết tràm từ đâu đi lại hừ một tiếng rồi nói.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 71: Hắc Vũ Điểu

Ba người qua ra nhìn thì thấy đó là một vị chấp sự thì không khỏi lùi lại một bên chờ gã đi đến.

“Hai ngày nữa là đến buổi thăm quan rồi! Các ngươi giờ này lại muốn đi vào trong đó làm gì?” Vị trung niên kia đi lại từ từ hỏi.

“Bọn đệ tử có hẹn trong đó, ngài cũng biết Bách Du hồ rất gần đây và không có mấy nguy hiểm. Chúng ta chỉ đi chơi cho khuây khỏa mà thôi!” Tằng Nhất lúc này vội đi lên trước nói.

“Ngươi đừng tưởng Khai Minh cảnh vào đó thì có thể thong dong, trong đó tuy không có yêu thú nhưng cũng không thiếu cự thú mà các ngươi không đánh lại được. Lúc đó mất mạng là điều khó tránh khỏi, nên nhớ tông môn không chịu trách nhiệm đâu!” Trung niên kia nhìn qua Tằng Nhất rồi lại trợn mắt đe dọa.

“Đa tạ chấp sự đã chỉ dậy, chúng ta nhất định sẽ cẩn thận!” Tằng Nhất liền chắp tay tỏ vẻ cảm kích nói.

“Thôi ta không nhiều lời, trời tối mà chưa ra mà để bọn ta phải đi tìm thì các ngươi biết hậu quả rồi đó!” Vị trung niên kia cảm thấy không khuyên được thì cũng không cản nữa, gã xua xua tay nói rồi lại dặn một câu.

Ba người Liễu Thiên nghe vậy thì liền cung kính dạ vâng rồi từ từ quay đầu rời đi.

https://thuviensach.vn

“Nhanh thôi! Tối không về kịp thì tiêu đó!” Hà Minh lúc này có hơi lo lắng thúc dục.

“Ngươi lo gì, nơi đó gần đây, cả đi lẫn về chưa mất một canh giờ, chúng ta còn thừa thời gian.” Tăng Nhất liền nói.

Liễu Thiên thì chẳng nói gì cả, hắn hôm này để cho hai tên kia làm chủ hết, cái gì không hiểu thì hắn mới hỏi mà thôi.

Lúc này, ba người đi qua khu nhà nhỏ kia rồi theo một con đường nhỏ tiến ra viền rừng, từ đó đi vào trong cánh rừng xanh thẳm bất tận kia.

Cách khu nhà nhỏ mà mấy người Liễu Thiên vừa làm thủ tục hơn năm cây số. Nơi đây có một cái tiểu hồ nằm giữa rừng cây, nó rộng gần mẫu, nhìn chỉ như một cái ao lớn, xung quanh hồ đa phần là núi đá nhỏ, tất cả chỉ cao mấy chục mét nhưng đá ở trên đó lại lởm chởm đầy rêu xanh và cây dại. Qua những khe đá hiểm trở kia có một dòng suối nhỏ róc rách chảy xuống mặt hộ tạo lên những gợn sóng đều đều trải ra mặt hồ.

Ở đây không chỉ có núi đá mà cây cối cũng rất tươi tốt, các cây đa phần đều rất cao và tán rộng, ánh mặt trời buổi sớm khó mà lọt vào trong đây được. Chính vì vậy mà quanh khu này vẫn mờ mờ sương phủ nhìn rất mờ ảo.

Lúc này ở đây có hai ngươi đang đứng, nhìn bộ dạng thì cũng là đệ tử của Kỳ Nhân các. Trong lớp sương mù mờ mờ cộng với lượng ánh sáng ít ỏi khó mà nhìn ra được khuôn mặt của hai người này chỉ nhìn qua được đó là một nam một nữ.

“Sư đệ, chúng ta vào đây từ sớm nhưng sao vẫn chưa thấy thứ kia đi ra?” Một nữ tử đứng ở viền hồ nhìn ra xung quanh rồi quay lại hỏi một thiếu niên đứng sau mình.

https://thuviensach.vn

“Sư tỷ cứ yên tâm! Thông tin lần này tuyệt đối chính xác! Tỷ cứ nghỉ ngơi đi, tý nữa còn phải vất vả đó, chúng ta chỉ có thời gian vài tuần hương mà thôi!” Thiếu niên kia liền tỏ vẻ chắc chắn nói rồi lại căn dặn.

“Ừm! Đã vào đây rồi thì chúng ta cứ đợi đi, dù sao vẫn còn sớm! Ta tin lần này sẽ không uổng công mạo hiểm.” Thiếu nữ kia cũng gật đầu rồi kiếm một phiến đá ngồi xuống.

…

Ba người Liễu Thiên chạy một mạch xuyên qua rừng rậm vượt qua một vài dãy núi nhỏ thi lúc này đang chèo lên một ngọn cây cao nhìn ra xa.

“Kia rồi, chỗ kia cây cối khuyết xuống chắc chắn là Bách Du hồ! Chúng ta đến nơi rồi!” Tằng Nhất liền chỉ tay ra phía xa mấy trăm mét nói rồi từ trên cây nhảy xuống.

Hai người Liễu Thiên cũng tương tự nhảy xuống, cả ba không nhiều lời lại tiếp tục chạy đi.

Chạy thêm một lúc nữa thì ba người đã vào đến khu rừng rậm quanh hồ. Lúc này càng chạy cả ba càng tiến vào vùng rừng tối và mờ ảo hơn. Tầm nhìn giảm xuống khiến tốc độ chạy của họ chậm lại thế nhưng chẳng mấy cả ba đã đứng trước viền hồ Bách Du.

“Đến nơi rồi! Hai ngươi có thể nói chúng ta vào đây làm gì rồi đấy? Đừng nói là đi tắm?” Liễu Thiên từ từ đi lại nhìn quanh cảnh vật mờ ảo trước mặt rồi quay ra hỏi hai người Hà Minh, Tằng Nhất.

“Ta có đọc qua một chút về cự thú quanh Vạn Mộc Lâm, theo nghiên cứu nhiều ngày về tập tính và đặc điểm địa hình thì ta đoán có một loài sống ở Bách Du hồ này, loài đó là Hắc Vũ Điểu.” Hà Minh lúc này liền nói.

https://thuviensach.vn

“Mà nửa tháng trước ta và Tằng Nhất có đi vào đây thăm quan và đã phát hiện quả nhiên ở đây có một ổ Hắc Vũ Điểu, có điều khi đó không giám xem kỹ nên hôm nay quay lại.” Hà Minh thấy Liễu Thiên chăm chú thì lại nói tiếp.

“Như vậy thì sao? Chúng ta vào đây chẳng nhẽ đi kiếm chứng chim ư?” Liễu Thiên nghe vậy nhíu mày rồi lại hỏi.

“Trời! Ngươi đúng là, chứng chim đó chúng ta lấy làm gì, cái cần là lông của nó. Nếu lấy được một cái cũng đủ cho chúng ta làm ra một bộ đồ tốt. Mà lông của Hắc Vũ điểu lại có tính tị thủy, tránh bụi bẩn, để làm đồ mặc thì thật tiện lợi biết bao!” Hà Minh tỏ vẻ chán nản nói rồi lại dùng ánh mắt mơ tưởng kể nể.

“Làm quần áo ư? Ta không mấy hứng thú, nhưng ta vẫn muốn nhìn con chim kia xem nó lông lá thế nào?” Liễu Thiên tỏ vẻ không quan tâm nhưng cũng không có ý rút lui.

“Đúng vậy! Ta cũng không quan tâm đến quần áo nhưng lại thích khả năng né tránh và sực chịu đựng của nó!" Tằng Nhất cũng gật đầu phụ họa theo.

“Tốt thôi! Chúng ta đi săn nào!” Liễu Thiên hào hứng nói.

“Săn cái đầu ngươi ý! Chúng ta đi ăn trộm mà thôi!” Hà Minh chừng mắt nói.

“Ăn trộm?” Tằng Nhất và Liễu Thiên đều ngạc nhiên.

Ngay cả Tằng Nhất cũng không ngờ rằng lại đi ăn trộm, hắn cứ nghĩ là đi săn!

“Đúng vậy! Chờ lúc Hắc Vũ điểu đi săn mồi, chúng ta sẽ vào ổ của nó tìm lông rụng!” Hà Minh gật đầu nói.

https://thuviensach.vn

“Như vậy còn gì thú vị nữa! Hay là cứ để chúng ta dụ nó đi cho ngươi tha hồ tìm lông, Tằng Nhất thấy phải không?” Liễu Thiên bĩu môi nói rồi quay qua gạ Tằng Nhất.

“Đúng đúng! Ngươi cứ tìm lông đi, ta phải chơi đã! Liễu Thiên chúng ta đi!” Tằng Nhất gật gật nói rồi liền gọi Liễu Thiên.

“Chờ đã! Các ngươi biết gì về Hắc Vũ điểu đâu mà đòi săn nó! Nó là…” Thấy hai người Liễu Thiên quay người rời đi, Hà Minh vội gọi lại nói.

“Cần gì! Chỉ là một con cự thú thôi sao, yêu thú đâu mà sợ!” Tằng Nhất vung tay tỏ vẻ không quan tâm nói rồi rất nhanh đã nhảy lên không.

Liễu Thiên cũng tung người rút kiếm chạy theo. Cả hai đều không muốn nghe Hà Minh dài dòng nữa.

“Hắc Vũ Điểu có lông tị thủy trời sinh có thể sống dưới nước, tổ của nó ở dưới hồ này, lần trước ta không giám xuống xem thử nhưng lần này thì lại khác!” Tằng Nhất nhảy ra giữa hồ, hắn đứng trên hồ vừa kết ấn vừa nói với Liễu Thiên.

(Nói đến việc đứng trên nước thì đây là khả năng của dị giả khi nguyên thần tiến lên chân nguyên. Khi nào Liễu Thiên lên Khai Minh cảnh thì ta sẽ giải thích rõ hơn.)

Liễu Thiên nghe vậy thì cũng ngạc nhiên, hắn thật không ngờ là chim lại sống ở dưới nước!

“Hai tên điên kia, các ngươi làm gì đó!” Lúc này, phía bên bờ đối diện bỗng có một thiếu nữ chạy ra quát hỏi, cạnh thiếu nữ đó còn có một thiêu niên nữa.

“Các ngươi cũng đến vì Hắc Vũ Điểu?” Tằng Nhất đang kết ấn thấy hai người xuất hiện thì liền quay ra hỏi.

https://thuviensach.vn

“Đúng vậy!” Thiếu nữ kia gật đầu nói.

“Thế thì cùng hội cùng thuyền rồi!” Tằng Nhất mỉm cười nói.

“Tại sao các ngươi lại biết ở đây có Hắc Vũ Điểu? Mà ngươi định đánh động nó ư?” Thiếu nữ kia thấy Tằng Nhất không có ý thu tay thì vẻ mặt đầy khó chịu hỏi. Nàng thật khó hiểu tại sao lại có người biết tin này, chẳng nhẽ..

“Thì như các ngươi thôi!” Tằng Nhất nói vu vơ.

“Tiêu chấp sự cũng bán tin này cho các ngươi ư?” Phía bên kia một thiếu niên vội hỏi.

“Đồ ngu, vậy mà cũng nói ra được!” Thiếu nữ kia quay ra trợn mắt mắng thiếu niên kia.

“Hừ! Thì ra là vậy!” Hà Minh đứng một bên nghe đến đây khẽ gật đầu tỏ vẻ đã hiểu. Hắn vừa rồi không hiểu tại sao cũng có đệ tử khác phát hiện ra Hắc Vũ Điểu như hắn. Hắn cứ nghĩ rằng hai người kia cũng có một kẻ chịu khó đèn sách mà nghiên cứu ra được. Nhưng khi nghe tên kia nói thì hắn đã hiểu ra.

Trong Kỳ Nhân các, các vị chấp sự có tu vi cao khi đi tuần qua Vạn Mộc Lâm thì không thể không phát hiện ra Hắc Vũ Điểu thế nhưng chấp sự không được phép săn bắt cự thú và yêu thú trong khu vực kết giới nên chỉ có thể bán thông tin cho đám đệ tử muốn mạo hiểm chơi đùa. Lại nói không phải lúc nào những chấp sự cũng giám bán tin, chỉ có một cái giá đủ cao thì các chấp sự mới động lòng mà mạo hiểm thôi. Hai người thiếu nữ và thiếu niên kia không hiểu dùng cách gì để lấy tin tức Hắc Vũ Điểu này nhưng chắc chắn là tốn không ít thủ đoạn và tài nguyên.

“Nếu đã đến đây vì con chim này thì còn chờ gì nữa? Chúng ta gọi nó ra đánh một trận thôi!” Liễu Thiên khi này nhìn xuống mặt hồ liền nói.

https://thuviensach.vn

“Xong rồi đây!” Tằng Nhất lúc này đã kết ấn xong, hắn không để ý đến hai người bên kia nữa mà hai chân nhún xuống làm màn nước dập dềnh còn tay phải của hắn được một lớp khí mờ mờ bao phủ đang huy động chuẩn bị đánh xuống mặt hồ.

“Đừng! Tên điên này! Dương Hùng chúng ta chạy!” Thiếu nữ kia quát lớn nhưng cảm thấy không kịp thì liền quay đầu gọi thiếu niên bên cạnh cùng chạy. Quả nhiên hai người này tu vi thấp kém chỉ vào ăn trộm mà thôi nên khi thấy Tằng Nhất đánh động Hắc Vũ Điểu thì vội vàng quay đầu chạy.

Hà Minh thì chỉ nhăn mày không nói gì mà chỉ chỉnh lại quần áo.

“Nộ Âm quyền!” Tằng Nhất hô lớn rồi liền đấm xuống nước.

“Ầm!” Một quyền đánh xuống, một cột nước bắn lên cao hơn ba trượng còn tiếng nổ của một quyền kia lại vang ra kiến cho Liễu Thiên ù hết cả tai.

Ào! Ào!....

Nước rơi xuống mặt hồ, Tằng Nhất phi thân nhảy lên bờ. Lúc này, Liễu Thiên và Tằng Nhất mỗi người một bên hồ nhìn xuống nước, cả hai đã chuẩn bị sẵn sàng đối mặt với Hắc Vũ Điểu.

“Hai đứa nhãi kia vậy mà bỏ chạy rồi, thế nhưng còn ba tên kia, chúng ta có nên ở đây đề phòng bất chắc không?” Ở phía xa trên một thân cây có hai người mặc hắc y đang đứng nói chuyện với nhau.

“Không cần! Chúng ta bán tin cho hai tên kia thì bảo hộ bọn hắn mà thôi, ba tên kia muốn thử sức thì tự chuốc lấy. Mà ta thấy trong đó có một tên có tu vi Khai Minh cảnh nên chúng ta không phải lo nhiều. Bây giờ tốt nhất nên trở về để tránh đội trưởng sinh nghi!” Một người trong đó lắc đầu từ từ nói rồi rất nhanh quay người bay đi.

https://thuviensach.vn

Người còn lại cũng tương tự bay theo, lúc này quanh Bách Du hồ chỉ còn lại ba người Liễu Thiên mà thôi.

Trên mặt hồ sóng nước mỗi lúc một lớn, mặt hồ bồng bềnh bất định.

“Nó lên đó! Các ngươi phải chạy thật nhanh, chỉ cần thoát được là ta cũng tìm xong Hắc Vũ rồi.” Hà Minh lúc này liền hô lớn.

“Yên tâm đi!” Liễu Thiên nắm chặt trường kiếm trong tay nói, hắn đã sẵn sàng để tiêu diệt con chim sắp xuất hiện kia.

Tăng Nhất thì từ lúc nào đã lấy ra một hộp gỗ rồi lấy trong đó ra rất nhiều kim châm đủ loại gài vào nhiều chỗ trên người.

Mặt hồ lúc này bỗng hình thành một xoáy nước nhỏ có đường kính nửa trưởng và đang có xu hướng lớn dần.

“Chạy đi!” Hà Minh lúc này liền hô lớn rồi chính bản thân hắn cũng quay đầu chạy ra sau mấy mét kiếm một thân cây và ẩn sau đó. Hai người Liễu Thiên thì không hề có ý định đó, cả hai vẫn tập trung nhìn vào xoáy nước giữa hồ.

“Bùm!” Một tiếng nổ vang, bọt nước bắn tung tóe khắp nơi.

“Quéc!” Tiếp theo là một tiếng kêu bén nhọn cùng với đó là một màng cuồng phong nổi lên quạt cho nước đang rơi xuống bay dạt sang một phía.

Hai ngươi Liễu Thiên mỗi người một đầu và Liễu Thiên phải đón nhận màn mưa bất ngờ kia. Cuồng phong đi trước thủi cho quần áo Liễu Thiên bay phần phật, cây cối nghiêng đi. Sau màn cuồng phong chính là lớp mưa như tên bắn đến.

“Bộp bộp bộp…!”

https://thuviensach.vn

Mỗi hạt nước bay đi với tốc độ cực nhanh, Liễu Thiên nhíu mày rồi rất nhanh dùng kiếm cản lại, hắn vận dụng đến kỹ năng chặn trong kiếm pháp. Trường kiếm liên tục được vung ra quanh người chặn màn nước kia. Thế nhưng trường kiếm bay múa liên tục cũng không đủ nhanh để có thể chắn được hết những hạt nước kia. Hắn dính rất nhiều, mà mỗi hạt nước bắn vào đều làm cho hắn cảm thấy ran rát.

Đồng thời Những hạt nước bị quạt đi với tốc độ nhanh bắn vào thân cây tạo lên những tiếng bộp bộp, những mảnh vỏ cây bị đánh bật ra rơi đầy đất. Nước đó bắn lên lá cây thì rất nhiều lá bị bắn cho rách tươm đứt lìa khỏi cành rơi lả tả trong không trung. Chỉ vậy cũng biệt một nhát quạt gió kia mạnh thế nào.

“Ác điểu! Quả nhiên to lớn!” Tằng Nhất lúc này ngạc nhiên nói đồng thời hai tay cũng kết ấn liên hồi rồi đưa ra phía trước.

“Vèo Vèo!...vèo!”

Từ trong tay hắn rất nhiều phi châm như những chiếc kim thêu nhỏ bay đi. Mỗi kim châm đều có một lớp khí mờ mờ luân chuyển xung quanh làm cho chúng di chuyển cực nhanh và đang xoay tròn như một mũi khoan lao đến bóng đen to lớn ở giữa hồ.

“Xoạch! Xoạch!... xoạch!”

Phi châm xuyên qua sương mù lao đến màng đen kia thì tạo ra những tiếng kêu đều đều rồi không thấy gì nữa.

“Phùng!” Một luồng gió từ trung tâm hồ phát ra khiến đám sương mù tản vợi đi để nộ ra thân hình Hắc Vũ Điểu.

Phía bên kia Liễu Thiên đỡ xong đợt công kích kia thì trường kiếm để ra sau, hai mắt tập trung nhìn con chim trước mặt.

https://thuviensach.vn

“Đậu xanh! Nó to quá!” Liễu Thiên lúc này không kìm được mà chửi.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 72: Đen Thôi

(1 dặm = 500m, 1 trượng = 3,3m, 1 bộ = 1,65m, 1 xích = 33cm)

Mà phản ứng của hắn như vậy cũng không có gì sai bởi vì ở giữa hồ lúc này là một con cự điểu cao hơn hai trượng, cái cổ dài to như cột nhà, phần trên cổ là cái đầu to như cái thùng, mỏ đen óng dài hơn hai xích, hai cánh mỗi cánh dài tầm hai trượng đang khẽ vũ động làm cho thân thể nó bay lơ lửng trên mặt hồ, đôi chân như nhưng cành đại thụ đang đu đưa bới bới vào trong không trung.

"Ừm! Ngươi cẩn thận, ta phải dùng toàn lực rồi!" Tăng Nhất lúc này hai tay từ từ ma sát vào nhau còn ánh mắt thì đầy lạnh lẽo nói.

"Chạy thôi! Chạy ra rừng rậm kia, chỗ đó nó không thể bay được!" Liễu Thiên thân thể bất động nói. Hắn sợ mình mà động thì cự điểu kia sẽ nhào lên thì xong, hắn phải kiếm cơ hội quay đầu bỏ chạy vào rừng cây ngay phía sau.

"Ừm!" Tăng Nhất gật đầu rồi cũng chuẩn bị rút lui.

Thế nhưng cự điểu kia cũng không cho hai người Liễu Thiên nhiều thời gian đến vậy. Nó ngay tức khắc đập cánh mạnh một cái, toàn thân vút khỏi mặt hồ lao về phía Liễu Thiên.

Tốc độ của nó rất nhanh, chẳng mấy mà cái mỏ nhọn hoắt đã đến trước người Liễu Thiên.

https://thuviensach.vn

Lúc này, Hà Minh phía sau tán cây không giám làm gì, hắn chỉ dùng ánh mắt đầy sợ hãi và lo lắng nhìn về phía Liễu Thiên. Hắn ngay cả việc xuống hồ tìm lông vũ cũng quên luôn, hắn lúc này chỉ biết sợ hãi nhìn mà thôi.

Phía bên kia, Tằng Nhất thì từ khi nào đã nhảy lên không, hai tay đã đưa ra như vừa xuất đi thứ gì đó.

Liễu Thiên lúc này cũng không hoảng sợ, tay khẽ rung lên trường kiếm đã xoay ngang chắn trước người.

Trong khoảnh khắc cái mỏ lớn và đen óng kia bổ vào người Liễu Thiên mọi thứ như chậm lại.

Mũi nhọn từ từ lao đến, Liễu Thiên người nhún xuống, tay trái đỡ vào lưỡi kiếm, hai tay toàn lực đưa kiếm từ dưới đưa lên đẩy cái mỏ kia lên rồi ngay tức khắc cả người ngả ra sau.

“Beng!”

Quả nhiên mỏ cự điểu mổ đến đã bị đẩy chệch lên trên một chút, khoảng cách lệch đi chỉ tầm năm phân thôi nhưng Liễu Thiên lúc này đã ngả người ra sau gần như nằm sát đất nên đã tránh được một kích trí mạng này.

Mỏ cự điểu lướt qua thì thân thể nó cũng đã bay đến phía trên Liễu Thiên, lúc này một bàn chân chim ba ngón to như cành đại thụ vồ xuống.

“Ầm!” Liễu Thiên rất nhanh lăn tròn mấy vòng tránh đi, phiến đá phía dưới thì không tránh được nên đã bị cự điểu đạp vỡ một miếng lớn.

Vồ trượt, cự điểu rất nhanh đã lượn lên cao rồi lao xuống lần nữa, cái mỏ hướng xuống như muốn xuyên thủng người Liễu Thiên. Liễu Thiên cũng không nằm im chờ chết thế nhưng hắn cũng không tránh vội vì Cự Điểu kia có thể điều khiển mỏ công theo, hắn phải chờ thật gần.

https://thuviensach.vn

“Bong!” Mỏ nhọn đang lao xuống với tốc độ cực nhanh thì bỗng một màng sáng từ bên bắn đến đầu Cự Điểu làm cho cả thân hình bị đẩy nghẹo sang bên trái Liễu Thiên. Điều này khiến Liễu Thiên có chút bất ngờ nhưng hắn cũng rất nhanh phối hợp tránh về hướng phải.

“Cộc!” Mỏ cự điểu đục thủng một lỗ lớn trên phiến đá Liễu Thiên vừa nằm còn Liễu Thiên đã lăn đi mấy vòng và đang bò dậy chạy.

Hắc Vũ Điểu mổ trượt thì thu mỏ, đôi chân đạp xuống phiến đá lao theo hướng Liễu Thiên.

“Vèo vèo…vèo!” Ngay lúc này, một màn mưa châm được Tằng Nhất phóng đến Hắc Vũ Điểu

“Phụt! Phụt!...

Phi châm xuyên qua lớp lông đen óng mượt mà cắm vào phần ngực và vai của Hắc Vũ điểu. Việc này tuy không làm cự điểu bị thương nặng nhưng cũng làm cho nó chậm lại một nhịp giúp Liễu Thiên đủ thời gian chạy vào rừng.

“Kéc!”

Bị phi châm bắn đầy người thế nhưng Hắc Vũ Điểu to lớn kia không hề cảm thấy gì, nó chỉ hơi khựng lại rồi lại kêu lên một tiếng và vỗ cánh lao đến đuổi theo Liễu Thiên cách đó hơn năm trượng.

“Holly…fuc..!” Thấy cự điểu đã bay đến phía sau, Liễu Thiên chưa kịp mắng hết câu đã ném cả kiếm đi mà phi người vào cái khe giữa hai cây trước mặt.

Lại nói thì Liễu Thiên chẳng hiểu sao con chim này vừa thấy hắn thì đã lao đến rồi. Chẳng nhẽ hắn có thù giết cha với nó ư? Dù thật sự có giết cha

https://thuviensach.vn

thì cũng phải từ từ chứ? Nó vội vã như vậy khiến người có hàm dưỡng như hắn cũng không chịu được mà phải chửi một câu rồi mới bỏ kiếm mà chạy.

“Hịch!” Liễu Thiên lao vào ngã nhào giữa hai khe cây, phía sau hắn là một bóng đen lao đến.

“Ầm!” Cự điểu lao vào phá nát hai thân cây, cái mỏ của nó xuyên đến sượt qua đầu vai của Liễu Thiên khiến hắn bị hất đi lăn lộn trên đất mấy vòng.

Thế nhưng khi vừa ngã dậy thì Liễu Thiên mặc kệ vết thương đang ứa máu trên vai mà ngay tức khắc bò bò vài cái rồi lại tiếp tục vượt qua mấy thân cây chạy đi vì phía sau hắn cự điểu vẫn vùng vẫy qua đám cây đổ đuổi theo.

“Ác điểu! Chịu chết đi.”

“Phùng! Vù!” Tăng Nhất bay theo phía sau thấy Liễu Thiên gặp nguy hiểm thì tức giận quát lớn rồi từ trong tay phóng ra một cái phi châm to như cái đũa. Mũi châm này bay đi cực nhanh và nó tỏa ra hắc khí mờ mờ.

“Phụt! Phụt!”

Phi châm bắn thủng một đại thụ rồi cắm đến đỉnh đầu của cự điểu.

“Kéc!” Cự điểu dính một đòn này thì như phát điên, nó kêu lớn một tiếng rồi hai cánh điên cuồng vùng vẫy đập gẫy cây nhỏ rồi toàn thân thu lại luồn qua cây lớn, đôi chân bới bới phía dưới, chiếc mỏ thì vẫn hướng về Liễu Thiên như muốn phanh thây hắn ra.

Lúc này, tốc độ của nó đã tăng lên rất nhiều chẳng mấy đã đuổi ngay phía sau Liễu Thiên.

https://thuviensach.vn

Liễu Thiên thì vẫn dùng hết sức chạy đi, hắn mặc kệ phía sau thế nào cứ phải chạy cái đã. Con cự điểu này to như vậy hắn thực sự không có cách nào đánh lại được, Tằng Nhất cũng chưa chắc đã giết được nên hắn phải chạy thu hút sự chú ý để cho Tằng Nhất có cơ hội.

“Phụt! Phụt!” Lại một cái châm lớn xuyên qua một thân cây cắm lên đầu vai của cự điểu.

“Kéc!” Thế nhưng nó chỉ kêu một tiếng mà vẫn không dừng lại, còn Liễu Thiên thân đang bị thương nên dù có Lưu Thủy bộ giúp hắn di chuyển dễ dàng trong rừng nhưng vẫn bị cự điểu phía sau đuổi sát.

“Phụt! Phụt!” Lại một ngân châm to như cái đũa được Tằng Nhất phóng ra xuyên thủng thân cây cắm vào cánh phải của cự điểu thế nhưng cũng chỉ làm cự điểu thêm điên cuồng mà thôi chứ không làm nó dừng lại. Chẳng mấy chốc nó đã đuổi đến sau Liễu Thiên.

Liễu Thiên lúc này đang chạy thì cảm thấy phía sau lạnh lạnh, hắn có cảm giác cái chết đã liên kề!

“Phịch!” Mỏ cự điểu dài hơn hai xích kia mổ đến lưng của Liễu Thiên nhưng không hề xuyên qua người hắn mà lại chỉ vừa chạm vào đã dừng lại, điều này làm Liễu Thiên như bị đẩy mạnh và đã ngã xấp mặt ra đất, phía sau lưng lại có thêm một vết máu đang loang ra.

“Quéc!” Đằng sau Liễu Thiên, Cự điểu lúc này lại kêu lên một tiếng rồi giẫy giụa như vướng phải thứ gì đó.

Mà phía sau mấy trượng có mấy thân cây cũng đang bị uốn cong về phía cự điểu.

Nhìn kỹ lại tất cả thì chỉ thấy từ người cự điểu kia có những tia cước trong suốt nối đến các thân cây phía sau rồi từ các thân cây lại tụ lại một chỗ và được Tằng Nhất vòng qua một thân cây lớn ghì lại.

https://thuviensach.vn

Thì ra đây chính là do Tằng Nhất tạo lên, hắn vừa rồi liên tục phóng châm qua những thân cây lớn chính là lấy điểm tựa để giữ Cự Điểu kia lại. Lại nói nhưng cây châm lớn kia đều có ngạnh và nguyên thân bao bọc nên khi cắm vào thì rất là sâu và khó rút ra được, nhất là Tằng Nhất lại thay đổi hướng kéo của dây nên những mũi châm kia càng khó bị kéo ra ngoài.

Cự điểu giãy giụa liên tục khiến cho bàn tay của Tằng Nhất bị kéo cho tứa máu nhưng hắn cũng không có bỏ ra mà càng ghì chặt hơn. Hắn biết bỏ ra lúc này là hắn sẽ mất đi một người bạn nên dù có mất bàn tay này thì hắn cũng không bỏ.

Rất may là Hắc Vũ Điểu giãy giụa thêm một hồi thì cũng vô lực đổ xuống đất. Đôi cánh của nó như một tấm thảm đen trải dài trên đất. Cái mỏ gác lên một thân cây cạnh đó, đôi mắt vô thần từ từ mất đi sinh cơ.

Quả nhiên cự thú dù to lớn cũng không thể bằng yêu thú được. Hắc Vũ Điểu này bị Tằng Nhất tấn công liên tục vào nhiều điểm yếu trên cơ thể thì rất nhanh đã không chịu nổi mà nằm xuống.

Lúc này, Tằng Nhất thả mấy sợi tơ trong tay ra rồi rất nhanh chạy ra chỗ Liễu Thiên.

Mà Hà Minh lúc này cũng đã chạy lại, vừa rồi mọi thứ diễn ra quá nhanh, sau một hồi sợ hãi thì hắn cũng bình tâm lại nhưng lúc này mọi thứ cũng đã xong rồi.

Liễu Thiên lúc này cũng đã ngồi dậy, hai người Tằng Nhất chạy đến thì hắn chỉ cười cười mà không nói gì.

“Cười gì? Ngươi còn không mau cầm máu lại.” Hà Minh lo lắng nói rồi rất nhanh lấy ra một gói đồ.

“Ngươi vẫn cười được thì xem ra không sao rồi!” Tằng Nhất mỉm cười nói.

https://thuviensach.vn

“May mà có ngươi, thôi ngươi đi thu thập phi châm đi, để Hà Minh trị thương cho ta, ta cũng chỉ bị thương ngoài ra mà thôi, không có gì đáng lo cả!” Liễu Thiên lúc này vừa cởi áo vừa nói.

“Cái gì mà ngoài ra, để ta dùng chân nguyên cầm máu cho ngươi!” Tằng Nhất nhìn vào vết thương dài sâu trên vai Liễu Thiên thì không khỏi nhíu mày nói.

Lại nói vết thương phía sau rất may không trúng cột sống nên rất nhanh được Hà Minh bôi Bì Tinh cao và dùng thêm chút Kim sang dược rồi Tằng Nhất dùng chân nguyên trị thương thì rất nhanh vết thương đã dừng chảy máu và liền lại.

Thế là ba người ngồi trị thương hơn nửa tiếng, Liễu Thiên được băng bó cẩn thận lại rồi lấy một bộ y phục mới thay vào.

Hắn lúc này đang ngồi thiền trên một phiến đá cạnh hồ.

Hai người Hà Minh, Tằng Nhất thì đang thu thập Hắc Vũ Điểu kia.

Thêm nửa giờ nữa, lúc này mặt trời đã lên khá cao, sương mù cũng tan hết, cảnh vật trong rừng đã hiện lên rõ ràng. Lúc này cả ba người Liễu Thiên lại tụ tập về một chỗ bên Bách Du hồ.

“Xong rồi! Lần này ta sẽ thuê người làm cho mỗi người chúng ta hai bộ đồ tốt!” Hà Minh lúc này hưng phấn nói.

“Cái đó tính sau, ta bây giờ làm ít thịt chim nướng đã!” Tằng Nhất lắc đầu nói rồi lại cắt ra một miếng thịt lớn trên thân thể trần như nhộng của Hắc Vũ Điểu.

Một lúc, lửa được nhóm lên, ba người Liễu Thiên bắt đầu ăn trưa.

https://thuviensach.vn

“Thịt chim này thật ngon! Thêm chút rau nữa thì quá tuyệt!” Liễu Thiên vừa ăn vừa nói.

“Thôi đừng mơ tưởng nữa, ăn nhanh đi!” Tằng Nhất cũng vừa ăn vừa nói.

“Liễu Thiên bị thương nên tốc độ sẽ giảm nên về sớm chút!” Hà Minh nghĩ gì đó liền đề nghị.

“Ừm! Ăn xong ta phải đi xuống phía dưới tìm thử có chứng Hắc Vũ Điểu không, nếu có thì sẽ đem về nuôi. Dù sao thì trong tông cũng ủng hộ đệ tử nuôi linh thú!” Tằng Nhất gật đầu rồi đảo ánh mắt nhìn ra ngoài hồ từ từ nói.

“Ngươi lại nuôi cự thú ư, đa phần mấy kẻ nuôi linh thú đều là yêu thú đó!” Hà Minh nghi hoặc nói.

“Quan trọng gì, ta cũng chỉ nuôi thôi chứ không muốn dùng nó để tăng thực lực!” Tằng Nhất liền lắc đầu nói.

Chiều đến, ba người Liễu Thiên một mạch theo đường cũ chạy về, có điều là Liễu Thiên bị thương nên tốc độ chậm hơn nhiều so với hồi sáng.

Lại nói về việc tìm chứng chim thì Tằng Nhất xuống tìm cả tiếng đồng hồ chỉ mang lên có một quả. Thật không ngờ rằng Hắc Vũ điểu lại đẻ có một chứng. Tằng Nhất khi đó tỏ vẻ khó sử khi không đủ chia. Thế là rất nhanh hai người Liễu Thiên mắng hắn một trận rồi bắt hắn mang quả chứng kia về mà ấp chứ hai người không cần.

“À! Tại sao con chim kia lại đuổi mỗi ta vậy?” Liễu Thiên đang chạy thì nhớ ra gì đó liền quay sang hỏi Hà Minh.

“Hắc Vũ Điểu trời sinh thù dai, nó đã nhìn chúng con mồi rồi thì sẽ tấn công đến khi con mồi chết mới dừng lại. Lúc nó vừa lên đã thấy ngươi nên

https://thuviensach.vn

chỉ theo ngươi mà thôi!” Hà Minh liền đáp.

“Haha! Quả nhiên là vậy! Liễu Thiên có trách thì trách ngươi đen thôi.” Tằng Nhất chạy bên cạnh cười lớn nói.

“Ừm! Đúng là đen thật!” Liễu Thiên cũng gật gật đầu bĩu môi nói.

Ba người vừa chạy vừa nói chuyện hơn một tiếng đồng hồ thì cũng ra đến viền rừng. Lúc ra đến ngoài thì mới cuối buổi, mặt trời hơi ngả về tây, ánh nắng nhàn nhạt của một ngày tháng mười hai trải dài trên thảo nguyên nhỏ cạnh rừng. Quang cảnh nơi đây cũng khá yên tĩnh chỉ thỉnh thoảng có tiếng chim kêu vượn hú mà thôi.

“Thôi không phải lưu luyến, mấy hôm nữa là được đi sâu vào trong đó thăm quan rồi!” Thấy hai người Hà Minh và Liễu Thiên đứng thần ra nhìn vào khu rừng thì Tằng Nhất liền vỗ vai nói.

“Ừm! Về thôi!” Liễu Thiên cũng gật đầu quay lại.

Thế là cả ba người đi qua chỗ trạm gác hồi sáng liền ghé vào báo danh và chào mấy vị chấp sự tại trạm gác rồi mới trở về đội của mình.

Ăn uống xong về đến phòng, Liễu Thiên chỉ tu luyện một chút rồi cũng lăn ra ngủ. Hắn đã khá mệt đồng thời cũng bị thương nên không muốn ngồi tu luyện lâu.

Hắn ngủ đến giữa buổi hôm sau mới dậy, lúc này toàn bộ tinh thần và thể lực của hắn đã trở lại bình thường nên hắn từ từ cởi băng trên người ra.

Nhìn lại vết thương trên vai và ở sau lưng cũng đã hồi phục đến tám chín phần, miệng vết thương đã rất mờ nhìn như một vết dao cắt nhỏ vậy.

“Đây chính là tốc độ hồi phục của dị giả, so với người thường thì nhanh hơn rất nhiều.” Liễu Thiên nhìn vết thương thầm đánh giá.

https://thuviensach.vn

Với linh dược của dị giả và nguyên thần điều trị thì những thương tích kiểu ngoài da này chỉ trong một hai ngày là có thể hồi phục hoàn toàn. Lúc đó chỉ cần dùng thêm chút Tẩy Vị phấn thì những vết sẹo cũng dần biến mất. Nếu Liễu Thiên có nguyên thần thì việc hồi phục này lại càng nhanh nữa!

Hắn lúc này mới đứng dậy mặc đồ vào rồi đi ra ngoài bắt đầu một ngày luyện tập như bao ngày.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 73: Tiến Vào Vạn Mộc Lâm.

Trời còn chưa sáng, Liễu Thiên đã dậy tập thể dục và rèn luyện lại chút võ học.

Sau một giờ luyện tập, mặt trời đã lên, Liễu Thiên quay về tắm rửa rồi đi ăn sáng.

Tại phòng ăn của tân quán, ba người Liễu Thiên đang ăn rất nhanh, cả ba đều rất tập trung vào ăn uống.

“Nghe nói chuyến đi này kéo dài ba ngày liền, không biết chúng ta làm gì trong đó nữa?” Ăn được một lúc, Tằng Nhất liền ngẩng lên hỏi.

“Lần này đi chơi thôi, vào đó chắc có nhiều thứ vui, dù sao mấy ngày trước cũng vào đó rồi, ta thật muốn đi sâu hơn nữa xem có những thứ gì!” Hà Minh ngẩng lên đáp.

“Mong là trong đó gặp được nhiều nữ đệ tử của các chi hay đội khác!” Tằng Nhất cũng gật đầu rồi lại dùng vẻ mặt chờ đợi nói.

“Haha! Ngươi lúc nào cũng chỉ nghĩ đến nữ nhi mà thôi!” Liêu Thiên đang ăn nghe thấy vậy liền cười nói.

“Ngươi thì khác, mấy tuần trước nghe nói ngươi đến Văn Đài ở Xuân Đô. Đến đó chắc hẳn được ngắm nhiều mỹ nhân lắm!” Tằng Nhất bĩu môi rồi lại dùng ánh mắt chờ đợi hỏi.

https://thuviensach.vn

“Hehe! Cũng có một chút!” Liễu Thiên cười gian xảo nói, lúc này hắn lại nhớ đến vị tiểu cô nương Đoàn Linh Hiên.

“Kể ta nghe thử xem nào, nữ nhân ở Xuân Đô thế nào?” Tăng Nhất vội hỏi.

“Thôi để dịp khác!” Liễu Thiên lắc đầu từ chối.

“Đúng vậy! Dịp khác đi!” Hà Minh lúc này ngồi cạnh gật đầu đồng ý với ý kiến của Liễu Thiên rồi lại trợt nhớ ra gì đó liền nhìn qua Liễu Thiên hỏi: “À quên mất! Lần đó ngươi đi về Xuân Đô có nhìn thấy công chúa không? Nàng ra sao?”

Liễu Thiên liền nhíu mày, hắn gật đầu khẽ nói: “Nàng xinh đẹp tuyệt trần, ta không biết tả như thế nào nhưng tóm lại là rất xinh!”

“Thế so với Thượng Quan Nhu Vân thì sao?” Tăng Nhất tò mò hỏi.

“Cái này cũng khó nói, mỗi người một vẻ đẹp khác nhau!” Liễu Thiên lắc đầu đáp.

“Ta nghe nói tu vi của nàng đã đạt Huyền Môn cảnh trung kỳ ở tuổi mười bảy?” Hà Minh lại tò mò hỏi.

“Ừm! Ta cũng nghe thấy Hứa chấp sự nói vậy!” Liễu Thiên gật đầu.

“Ài! Thật quá biến thái, xem ra chúng ta không tính là gì cả!” Tăng Nhất thở dài nói.

“Gì mà sầu thảm thế? Phải biết rằng đời nhiều kẻ tài, chúng ta cũng có thể là một trong số đó. Cái quan trọng là phải biết phấn đấu!” Liễu Thiên thấy bộ dạng của Tăng Nhất liền lắc đầu dậy bảo.

Tăng Nhất nghe vậy liền nhìn Liễu Thiên mỉm cười nói: “Đúng! Tương lai còn dài, chúng ta vẫn có thể làm lên những kỳ tích!”

https://thuviensach.vn

“Mà thôi ăn nhanh không chúng ta lại làm lên kỳ tích bây giờ?” Liễu Thiên liền thúc dục.

“Kỳ tích gì?” Tằng Nhất trố mắt hỏi.

“Thì kỳ tích đi muộn đó!” Liễu Thiên vừa ăn vừa đáp.

Ở phòng ăn lúc này không chỉ ba người Liễu Thiên đang vội vã ăn mà còn có rất nhiều đệ tử khác cũng vậy. Tất cả đang muốn ăn nhanh còn ra tập trung.

Cả ba người Liễu Thiên ăn xong cũng đứng dậy cầm theo hành lí rời đi thật nhanh ra cổng của cung để tập trung. Cả ba vừa đi đến thì đã thấy ở đây có rất đông người đang tụ tập trong đó có cả trưởng lão và chấp sự.

Liễu Thiên nhìn sơ qua thì trong đám kia có tầm mười chấp sự cùng một trưởng lão đang đứng ở đó, đằng sau mỗi vị chấp sự là những hàng đệ tử đang ngay ngắn xếp hàng. Mà việc Liễu Thiên phân biệt được trưởng lão và chấp sự như vậy là do quần áo của trưởng lão khác biệt rất lớn so với chấp sự.

Chấp sự trong tông môn đều mặc một bộ lễ phục hai màu trắng đen đối với nam, trắng xanh đối với nữ, hoa văn trang trí trên áo khá mỹ lệ đẹp mắt, đồng thời viền có vân khâu khá mỏng. Sau lưng áo cũng có ghi số hiệu như áo của đệ tử vậy.

Trưởng lão thì lại khác, trưởng lão bên trong sẽ mặc một bộ đồ màu xanh dương, có trang trí hoa văn tinh xảo thanh thoát. Bên ngoài sẽ khoác một bộ ngoại trang rộng có màu trắng đục, viền áo đầu ống tay màu đen, viền áo được làm rất dầy và có những hoa văn tỷ mỷ. Đồng thời là trưởng lão thì không còn phải bắt buộc ở chi hay cung hoặc đội nào cả, họ chỉ ở đó chỉ dậy hoặc chủ quản ở mỗi cung một thời gian mà thôi. Vì thế áo trưởng lão không hề có số hiệu như chấp sự.

https://thuviensach.vn

Ba người Liễu Thiên cũng không chần chừ mà liền đi lại tập trung với chi của mình. Lúc này trước cái sân lớn ngay cổng của cung chữ Càn, mọi người đang dần tập trung đầy đủ. Các chấp sự của từng chi đang đi xuống chỉnh đốn lại hàng ngũ của chi mình. Ở chi của Liễu Thiên chính là Đồng Nhất Tiêu đang đi xuống đôn thúc mọi người.

Như vậy rất nhanh hàng ngũ đã chỉnh tề, những đệ tử cuối cùng cũng đã tập trung đầy đủ. Ba người Liễu Thiên vẫn như thường lệ đứng cuối hàng của chi sáu. Vị trưởng lão chủ trì lần này không ai khác chính là Thượng Quan Định – người dậy môn Thiên Cơ tướng số.

Trung niên nho sinh này nhìn quanh một lượt rồi gật đầu nói: “Khởi hành thôi!”

Nghe vậy mọi người giật mình, tất cả cứ tưởng phải nghe một hồi dặn dò, không ngờ lại vừa cái đã nói khởi hành luôn. Nhưng không dặn dò gì mọi người vẫn rất nghiêm chỉnh không ai giám nhốn nháo mà tất cả đều rất nghiêm trang chờ chỉ thị của chập sự trong chi.

Lúc này, chấp sự chi một liền khẽ nói: “Chi một theo ta, hai người một hàng, tất cả phải dữ im lặng!”

Gã chấp sự này nói xong liên quay người đứng trước chi một rồi bước đi trước. Lúc này, chi một liền theo mệnh lệnh, cứ hai người một hàng đi theo vị chấp sự kia đi ra khỏi cung. Trong đoàn người chi một vẫn nổi bật nhất chính là một thiếu nữ tóc đỏ đi đầu hàng, nàng đi đến đâu đều khiến ánh mặt mọi người đổ dồn đến đó. Ba người Liễu Thiên cũng không ngoại lệ, cả ba đều ngước nhìn Thượng Quan Nhu Vân đang đi xa dần.

Chi một rời khỏi cung, nữ chấp sự chi hai liền dẫn người chi hai dời đi.

Như vậy cứ lần lượt, các chi nối đuôi nhau đi ra khỏi cung chữ Càn. Cả cung hơn hai trăm người bất đầu khởi hành đi ra cổng của đội mười hai.

https://thuviensach.vn

Đi trên những con đường bên trong đội mười hai, nhóm người Liễu Thiên cũng gặp người của các cung khác cũng đang hàng nối chỉnh tề đi ra cổng đội phía nam.

“Quả nhiên Hứa đại ca nói không sai!” Liễu Thiên nhìn thấy những nhóm người khác thì không khỏi tự nhủ. Hắn trước kia có từng nói chuyện với Hứa Vĩnh Thiên về chuyến đi chơi này và đã được Hứa Vĩnh Thiên giảng giải sơ qua một chút.

Theo như Hứa Vĩnh Thiên kẻ thì lần thăm quan này là toàn thể tân đệ tử đều tham gia, tổng cộng mười sáu đội, hơn một vạn đệ tử sẽ tiến vào Vạn Mộc Lâm. Quy mô lần này thật sự rất là lớn! Nói ra con số này thì đúng là kinh người nhưng bằng đó người tiến vào trong một khu rừng rộng lớn như Vạn Mộc Lâm thì cũng chỉ như muối bỏ biển mà thôi.

Vì Vạn Mộc Lâm bao phủ hơn ba trăm dặm phía nam của Xuân Dương nguyên, nó trải dài từ nam sang bắc hơn tám trặm dặm. Tổng diện tích của khu rừng này lên đến hơn tám triệu mẫu. Với một diện tích như vậy thì hơn một vạn người quả nhiên không tính là gì.

Mà Hứa Vĩnh Thiên cũng kể rằng mỗi đội sẽ tiến vào một vùng trong Vạn Mộc Lâm chứ không đi chung. Đội mười hai cũng đi vào một khu lớn phía trong Vạn Mộc Lâm, sau đó từng cung sẽ lại tách ra những khu riêng biệt để thăm quan.

…

Sau một hồi di chuyển, cuối cùng đoàn người của Liễu Thiên đã ra khỏi địa phận của đội mười hai tiến ra khu nam của Ngoại Môn. Lúc này cả cung đang đứng trước viền ngoài của Vạn Mộc Lâm. Mà không chỉ cung chữ Càn của Liễu Thiên mà cả bảy cung khác cũng đã tập trung đầy đủ ở đây.

https://thuviensach.vn

Trước viền rừng, có một vùng đất bằng phẳng dài hơn chục dặm, ở chỗ không có công trình gì cả chỉ có cây nhỏ và cỏ xanh mà thôi. Cả đội mười hai gần hai ngàn đệ tử đang đứng dàn thành tám khối trải dài trên mảnh đất này.

Lúc này nhìn từ trên cao xuống thì ở những chỗ khác các đội khác cũng đều đã tập trung xong. Một số chỗ còn có hai đội cùng đứng trên một mảng thảo nguyên!

Nhìn từ trên cao thì thấy vậy nhưng ở dưới thì do khoảng cách giữa các đội là quá xa đồng thời giữa các đội đều có công trình xen giữa và viền rừng cũng không bằng phẳng nên dù tất cả các đội đều tập trung ra viền rừng cùng một lúc nhưng ở các điểm tập kết khác nhau thì không thể nhìn thấy đội khác được.

Tại cung chữ Càn một nhóm trong tám nhóm của đội mười hai, Thượng Quan Định nhìn xuống đám đệ tử của cung mình ung dung nói: “Như đã được phân bố, đội mười hai sẽ tập trung quanh Xuân Thiên Hồ. Cung chúng ta sau khi tiến vào rừng sẽ đi thẳng vào viền tây bắc của Xuân Thiên hồ. Ở đó, mỗi chi sẽ dựng trại ở một khu cách nhau mười dặm.”

“Các chấp sự hãy dẫn chi của mình đến chỗ đã được chỉ định sẵn. Lộ trình từ đây đến đó rơi vào hơn ba mươi dặm, nếu di chuyển nhanh thì nửa ngày đường là tới. Tất cả hãy chuẩn bị lên đường, phải nhớ tất cả phải tập trung bám sát theo chấp sự của chi mình, tránh hiện tượng lạc đường. Đệ tử nào lạc khỏi chi của mình sẽ bị đuổi về và chịu phạt theo điều sáu trong tông quy.”

Hơn hai trăm đệ tử của cung chữ Càn nghe vậy đều bàn tán một hồi tạo nên một trận xôn xao không nhỏ. Mà nội dung bàn tán thì đủ thứ, kẻ thì hào hứng, kẻ thì lo lắng, kẻ thì tò mò,..

https://thuviensach.vn

Ngay lúc này, các chấp sự tản về đứng đầu chi của mình làm cho những đệ tử trong chi đều trật tự trở lại.

Phía trước, Thượng Quan Định không nói nhiều mà chỉ gật đầu một cái thế là mười chi đều đồng loạt đi lên vượt qua các trạm gác tiến vào viền của Vạn Mộc lâm.

Phía bên cạnh, các cung khác trong đội mười hai cũng lũ lượt tiến lên, trên thảo nguyên này, tám mươi nhóm người đang xếp hàng tiến về phía viền rừng.

Lại nói thì khu rừng chỗ này cũng rất lạ, ở đây có rất nhiều những còn đường nhỏ nối sâu vào trong. Mỗi con đường tiến vào cánh rừng chỉ cách nhau tầm năm trượng mà thôi, nếu tính ra chỉ là mấy hàng cây.

Chi sáu cũng như các chi khác đều theo một con đường mòn nhỏ như vậy tiến vào cánh rừng phía trước. Liễu Thiên theo chi đi vào một đoạn thì liền đảo mắt nhìn sang hai bên thì thấy cách đó không xa các đệ tử của các chi khác cũng đang hành quân tiến vào sâu phía trong Vạn Mộc Lâm.

Lúc này, trên con đường nhỏ kia, Đồng chấp sự đi trước liên tục thúc dục mọi người nhanh chân bám sát đổi hình nếu không sẽ bị bỏ lại phía sau. Ba người Liễu Thiên vẫn là ba người đi sau cùng của chi sáu nên ba người họ có tỷ lệ lạc khỏi đội cao nhất nên thỉnh thoảng vẫn bị động chấp sự gọi tên.

“Không biết trong đó có gì vui không? Chứ đi bộ thế này chẳng có tý hứng thú nào!” Tăng Nhất vừa đi được một đoạn đã than thở.

“Ngươi lúc nào cũng ngồi nhà nghịch mấy thứ đồ chơi kia mà không thấy chán à, ít ra phải đi ra ngoài chơi tý chứ? Mà ngươi không buồn vì đi bộ mà chỉ buồn vì không được đi cùng các chi khác mà thôi! Ta nói có phải không?” Hà Minh thấy bộ dạng của Tăng Nhất chán nản liền lắc đầu nói rồi lại tỏ vẻ châm chọc hỏi.

https://thuviensach.vn

“Hừ! Ngươi cũng đoán ra được a! Ta cứ nghĩ đi vào chơi cùng ‘chi’ khác, ai ngờ lại mỗi ‘chi’ tách ra một chỗ, như vậy còn gì thú vị nữa!” Tằng Nhất thở dài rồi lại chán nản nói, gương mặt hắn thì đầy vẻ thất vọng.

“Thôi! Vào đó chúng ta được di chuyển đi khắp nơi không biết chừng gặp những chi khác. Mà có thể gặp người đội khác cũng nên. Ba ngay cơ mà khó nói lắm!” Hà Minh lúc này lại khuyên nhủ.

“Hi vọng là vậy!” Tằng Nhất gật đầu nói.

Liễu Thiên thì không hề nói gì cả, hắn đang nhìn quanh quang cảnh khu rừng. Chỗ rừng hắn đang đi này cây cối cũng bình thường, đa số là mấy loại cây phổ thông, chiều cao cũng chỉ vài trượng mà thôi, mật độ thì cũng rất thưa. Mà nhìn những cây này như là được người trồng vậy, tất cả hầu như một kích cỡ, có chênh lệch thì cũng không đáng kể.

Đi thêm tầm trăm trượng, cảnh vật vẫn vậy, ánh sáng nhè nhẹ, cây cối tốt tươi, mọi người lúc này vẫn theo hàng đi nhanh về phía trước. Nhưng lúc này, Liễu Thiên nhìn xa sang hai bên thì thấy người của các chi khác đã cách xa dần, bây giờ hắn chỉ có thể nhìn thấy mờ mờ bóng người của hai chi gần nhất mà thôi.

“Xem ra càng đi vào sâu thì các đội càng tách xa nhau, đúng như lời của trưởng lão nói a! Mỗi đội sẽ cắm trại cách nhau mười dặm. Xem ra chuyến đi này không phải muốn là được, muốn có chuyến đi này chắc chắn tông môn phải thu xếp rất kỹ lưỡng.

“Thả nào không thấy ba vị chấp sự kia đâu, thì ra bọn họ đã vào trong Vạn Mộc lầm chuẩn bị trước.” Liễu Thiên vừa đi vừa lẩm bẩm.

Cứ như vậy, nhóm người Liễu Thiên đi được tầm hơn một canh giờ thì đường mòn đã biến mất, phía trước đều là rừng núi cây cối rậm rạp. Đất dưới chân lúc này cũng ẩm thấp với rất nhiều lá cây mục. Nhìn những cây phía trước thì Liễu Thiên thấy được sự đa dạng. Nhìn chúng có rất nhiều

https://thuviensach.vn

chủng loại và hình dáng khác nhau. Liễu Thiên không biết những cây kia có tên là gì nhưng tất cả chúng nhìn đều rất cao lớn, thân cầy sần sùi đầy rêu mốc. Mà quang cảnh quanh đây cũng rất yên tĩnh, chim thú không thấy nhìn sang hai bên thì những chi khác cũng đã đi khuất hết. Chỗ này chỉ còn lại hơn hai mươi người ‘chi’ sáu của Liễu Thiên mà thôi.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 74: Yêu Thú Thí Luyện.

"Sao giờ! Toàn cây dại làm sao đi được!"

"Đúng vậy! Chẳng nhẽ đã đến nơi, không thể sao nhanh vậy được!"

Nối đi đằng trước đã không còn thênh thang như trước. Lúc này, chỉ có cỏ dại cùng dây leo chằng chịt khiến đám đệ tử chi sáu xôn xao bàn luận.

Nhưng người dẫn đội là một chấp sự thì đây cũng không là vấn đề gì lớn. Đồng Nhất Tiêu đi đầu trường kiếm trong tay văng lên liên tục, những luồng kiếm khí liên tục phóng ra phía trước. Gã đi đến đâu thì cây nhỏ, cỏ dại, dây leo trên đường đều bị dọn sạch. Đám người Liễu Thiên đi phía sau chỉ đơn giản là bước lên đống lá cùng cành vụn mà thôi.

Lại nói khu rừng này quả là rất ít động vật sinh sống, đi mãi cũng chỉ có một vài loại côn trùng và thú nhỏ họ nhà chim bị đánh động bay ra mà thôi.

Sau mười mấy khắc đi trên con đường toàn cỏ dại thì đám người Liễu Thiên cũng đã bước sang một địa hình khác. Tất cả đi đến một vùng đất cao, khá khô cằn, đa số là đá cùng sỏi, cây cối chỗ này cũng rất cao và khẳng khiu.

Lúc này, Đồng Nhất Xuyên liền nhìn vào cái la bàn trên tay rồi quay lại nói: "Nhanh nào, sắp đến rồi!"

Gã nói xong liền quay đầu đi nhanh về phía trước, mọi người thì vẫn lục tục theo sau.

https://thuviensach.vn

…

Xuân Thiên hồ nằm cách Kỳ Nhân các một trăm mười dặm về phía Tây Nam, nó chiếm một vùng lớn trong Vạn Mộc Lâm. Hồ này có diện tích lên đến hai vạn mẫu, chỗ rộng nhất lên đến hai trăm dặm, nơi hẹp nhất cũng đến tám mươi dặm, chu vi của hồ cũng phải hơn ngàn dặm. Nếu tính bình thường một người đi bộ liên tục thì cũng phải mất hơn nửa tháng mới đi hết một vòng hồ này.

Xuân Thiên hồ tuy không nằm ở trung tâm Vạn Mộc Lâm nhưng nó lại là một bể chứa nuôi dưỡng cả Vạn Mộc Lâm và Lạc nguyên xanh tươi. Nó là nguồn sống của cả một miền phía Tây của Nhất Xuân quốc. Lại nói Lạc Hà chảy qua Kỳ Nhân các cũng được nối từ trong Xuân Thiên hồ.

Vì hồ này nằm trong Vạn Mộc Lâm nên quanh hồ đa số đều là rừng cây tốt tươi rậm rạp, nhưng thỉnh thoảng cũng có những chỗ không phải rừng cây mà là dãy núi nhỏ, nhánh sông, hay cánh đồng cỏ. Tại một cánh rừng thưa phía Tây nam của Xuân Thiên hồ. Ở đây có hai nam một nữ đang đứng im nhìn ra hồ. Ba người này chính là ba chấp sự của chi sáu. Hai nam là Đại chấp sự Tần Long và Hướng Kha, nữ nhân kia không ai khác chính là Lan Nhược Vân.

Cả ba người này đã đến đây từ hai ngày trước để chuẩn bị mọi thứ, phía sau bọn họ những lều trại đã được dựng lên, nhìn ra xa trên đỉnh một lều trại còn có khói bốc lên, ở đó còn có mấy người đang đi đi lại, hình như ở đó đang nấu nướng thì phải.

Đang yên tĩnh, vị đại chấp sự chắp tay sau lưng bỗng ôn tồn nói: “Lần này chi sáu chúng ta có nên tham gia thí luyện yêu thú không?”

“Vẫn cứ không nên tham gia thì hơn, phải biết tỷ lệ tử vong khi tham gia yêu thú thí luyện là rất cao!” Lan Nhược Vân vẻ mặt lo lắng nói.

https://thuviensach.vn

“Tu đạo sao lại sợ nguy hiểm cơ chứ, đệ nghĩ cứ lên hỏi các đệ tử, kẻ nào có bản lĩnh thì hãy cứ cho chúng tham gia.” Hướng Kha tỏ vẻ không đồng ý với cách suy nghĩ của Lan Nhược Vân, gã liền đưa ra đề nghị của mình.

Đại chấp sự thở dài một cái rồi nói: “Hướng Kha nói rất đúng! Đã rất lâu rồi ta không tiến cử người của chi mình tham gia thí luyện yêu thú. Có lẽ lần này sẽ khác, ta sẽ hỏi ý kiến của những đệ tử trong chi!”

“Nhưng..”

“Không nhưng nhị gì hết, cái đó tuy nguy hiểm nhưng cũng là một cơ hội, những đệ tử kia cũng được quyền thử một lần. Ta không thể để quá khứ của mình làm hại tiền đồ của những kẻ muốn phấn đấu được!” Đại chấp sự liền cắt ngang lời của Lan chấp sự, gã tỏ vẻ kiên quyết nói.

“Đại ca nói đúng, nguy hiểm thì mới có thành công, chúng giám mạo hiểm thì chúng ta cũng phải tạo cơ hội!” Hướng Kha đồng tình nói thêm.

“Được rồi! Hãy đi chuẩn bị đi!” Tần Long thở dài vẻ mặt đầy phiền muộn nói.

…

Mặt trời đã lên cao, ánh nắng chói chang trải dài trên dải rừng xanh ngắt. Bên dưới dải rừng đó từng đoàn người vẫn đang lẵng lẽ đi về phía trước. Ở một khu rừng già, đám người Liễu Thiên vẫn đang đi qua từng thân cây to mấy người ôm tiến về phía trước. Tên đầu đám người là những tán cây rậm rạp những phiến lá xanh đen phủ kín không thấy ánh mặt trời.

“Sắp đến rồi, mọi người nhanh chân nào!” Đồng Nhất Tiêu đi đầu lúc này lại thúc dục.

“Sắp đến rồi! Đùa chứ, đã gần hai canh giờ kể từ khi minh nghe thấy câu này!” Liễu Thiên vừa lấy tay lau mồ hôi vừa nói.

https://thuviensach.vn

Hà Minh và Tằng Nhất thì đi đằng trước, cả hai lúc này lại im lặng đến lạ thường, hình như hai tên này đã nói quá nhiều giờ đã mệt rồi.

Đi thêm một vài dặm nữa, đoàn người đã đi qua cánh rừng già, tiến vào một chỗ rừng thông, đồng thời không gian phía trước trở lên rất thoáng.

“Đến rồi!” Lúc này, Đồng Nhất Tiêu dừng lại mỉm cười nói.

Cả đám nghe vậy cũng đứng lại hưởng những cơn gió mát nhẹ nhàng thổi vào mặt. Một cảm giác mát lạnh toàn thân tràn đến, đám đệ tử thỏa mãn đứng nghỉ rồi một lúc cũng bắt đầu nhìn ra xa nơi có một khoảng không sáng trắng kia.

Trong rừng già vừa rồi tuy không có nắng nhưng lại rất kín gió nên rất oi bức. Điều này khiến đám người Liễu Thiên ai đấy đều mồ hôi đầy mặt. Một số có tu vi cao thì còn đỡ chứ thấp như Liễu Thiên còn ướt hết cả người. Vì vậy đi ra khỏi đó hứng những cơn gió mát khiến tất cả đều thỏa mãn hưởng thụ phong cảnh trước mặt.

Trước mặt đám người là một khu đất trống có dựng nhiều lều trại, mà nếu để ý thì phía xa xa sau đám lều trại chính là một cái hồ lớn, gió mát chính từ cái hồ đó mà đến.

“Xuân Thiên hồ thật rộng a!” Liễu Thiên cũng nhìn về phía trước miệng thì lẩm bẩm cảm thán.

“Đúng vậy! Lớn hơn nhiều so với tưởng tượng của ta!” Tằng Nhất cũng ngạc nhiên lẩm bẩm còn Hà Minh thì chỉ đứng im quan sát mặt hồ rông lớn không thây bờ kia.

Liễu Thiên khi này không nhìn ra hồ nữa mà lại nhìn tổng quan một lượt khu này thì thấy ở đây có nhiều lều trại nhưng trong đó có hai cái lớn hơn hẳn. Cái lều lớn nhất to như một căn nhà chính là nơi nấu nướng, ở đó có khói bốc lên và nhiều qua lại. Tiếp đến, cách đó không xa một cái lều cũng

https://thuviensach.vn

lớn không kém, Lan chập sự đang đứng cạnh đó nên Liễu Thiên biết rừng đó là lều của mấy vị chấp sự. Xung quanh hai cái lều lớn kia còn có bảy cái trại nhỏ nếu không nhầm thì đó chính là chỗ dành cho những đệ tử như Liễu Thiên.

Tất cả thưởng thức khung cảnh thêm một lúc nữa thì Đồng Nhất Tiêu lại đi đến và theo gã là cả ba vị chấp sự khác.

“Mọi người cứ ba người một lều, tất cả hãy nhanh ổn định vị trí, chúng ta còn ăn trưa.” Lúc này đại chấp sự vừa đi đến vẻ mặt nghiệm nghị phân phó.

Nghe vậy cả đám bắt đầu tản ra tìm lều cho mình, ba người Liễu Thiên rất nhanh kiếm một cái ở hướng đông, nơi có địa hình khá cao ráo và thoáng đãng.

Cái lều này rộng tầm ba trượng vuông, bên trong không hề có đồ đạc gì cả, chỉ có nền được làm phẳng và kệ một cái sập gỗ mỏng, bên trên có nót bằng vải nhìn rất sạch sẽ. Cả ba vất hành lí xuống, rồi liền đi ra ngoài, ở bên ngoài lúc này bữa trưa đã bắt đầu.

Đám đệ tử trong chi đã bắt đầu lấy xuất ăn của mình rồi chia làm nhiều chỗ ngồi ăn. Ba người Liễu Thiên cũng đi lại khu nấu ăn để chọn đồ ăn. Đồ ăn hôm nay tuy không phong phú như khi ở trong tông môn nhưng cũng đây đủ các món. Liễu Thiên cũng không nghĩ nhiều, hắn chọn đủ mấy món sao cho cân bằng dinh dưỡng là được.

Lấy đồ ăn xong, Liễu Thiên nhìn quanh thì kiếm được một cái cây gãy ở phía xa ngồi xuống. Rất nhanh hai tên Tằng Nhất, Hà Minh cũng đã ra ngồi bên cạnh. Cả ba lại vừa ăn vừa nói chuyện vui vẻ, bữa trưa cứ thế rất nhanh qua đi.

Đám người Liễu Thiên nghỉ ngơi một lúc thì buổi chiều đã đến. Lúc này đại chấp sự liền tập trung mọi người lại rồi nói: “Từ giờ cho đến trưa ngày thư tư các ngươi có thể thoải mái thích đi đâu thì đi, thích làm gì thì làm.

https://thuviensach.vn

“Đây là buổi đi chơi tìm hiểu và tự khám phá, mọi người có thể lập đội để đi cùng. Nhưng phải nhớ cẩn thận, trong một cánh rừng rộng lớn thế này thì cái gì cũng có thể xảy ra! Và một điều nữa là không được xích mích với người của chi khác!” Đại chấp sự lại bổ xung.

Lan Nhược Vân lúc này lại đi lên nói: “Mỗi người hãy cầm lấy một cái la bàn này.” Nàng nói xong liền đi lên phát cho một đệ tử một miếng ngọc màu trắng.

Liễu Thiên cầm miếng ngọc trên tay nhìn kỹ một lượt thì thấy, miệng ngọc này bị đục rỗng bên trong. Bên trong đó có một viên đá màu tím nhỏ như đầu đũa đang nằm gọn về một bên của miếng ngọc.

“La bàn này được gọi là Tử Vu. Bên trong la bàn này có một viên Tử Mẫu thạch. Mà tử mẫu thạch là một loại thạch khi chia nhỏ ra thì những miếng nhỏ luôn hướng về viên lớn. Các ngươi khi đi lạc chỉ cần nhìn vào Tử Vu là có thể nhìn ra hướng của Mẫu Thạch. Mẫu Thạch chính là miếng nằm ở đại doanh này!”

Lan Nhược vân cầm miếng ngọc lên giải thích một hồi.

“Nhưng nếu ở một nơi khác có một viên Tử Mẫu thạch to hơn thì sao?” Lúc này, một nữ đệ tử nhanh nhảu hỏi.

“Cái này thì không cần phải lo lắng, khi chế tác ra loại la bàn này thì người ta đã làm cho những miếng Tử Vu ngọc này chỉ hướng về một miếng Mẫu Thạch tương ứng mà thôi!” Lan Nhược Vân mỉm cười đáp.

“Trước khi mọi người bắt đầu cuộc vui thì ta có một vấn đề nữa muốn nói.” Đại chấp sự thấy mọi người đang xôn xao bàn luận thì liền nói.

“Các ngươi có người cũng đã nghe nhắc đến yêu thú thí luyện một năm một lần của tông môn?” Lúc này gã tỏ vẻ trịnh trọng hỏi.

https://thuviensach.vn

Gã nói xong hướng ánh mắt xuống để ý phản ứng của mọi người.

“Cái gì? Ta chưa nghe thấy bao giờ, đó là cái gì?”

“Ta cũng không rõ!”

“Chắc hay lắm!”

Mọi người bên dưới đều ngu ngơ tỏ vẻ xa lạ với cụm từ “yêu thú thí luyện”. Liễu Thiên cũng là một trong số đó, hắn tuy đã được giảng dậy và đọc sách về yêu thú nhưng thực sự cụm từ “yêu thú thí luyện” đối với hắn quá lạ đi.

Tăng Nhất cũng không biết đến việc này, chỉ có Hà Minh tỏ vẻ ngờ ngợ như nhớ ra gì đó mà thôi.

“Thí luyện yêu thú chính là một chương trình để kiểm tra sức mạnh và ý trí của đệ tử trong tông môn. Nhưng màn kiểm tra này lại vô cùng nguy hiểm, mỗi lần đều có không ít đệ tử chết đi.”

Đại chấp sự ôn tồn nói, sau đó gã lại hướng ánh mắt lên đám đệ tử ánh mắt lạnh băng nói tiếp: “Trong các ngươi ai có bản lĩnh và hứng thú muốn tham gia thì ở lại, những người khác có thể bắt đầu đi thăm quan được rồi! Nhưng ta nói trước tham gia thí luyện thì các ngươi đã bước vào một chiến trường thực sự. Lúc đó, kẻ không có bản lĩnh thì rất nhanh sẽ phơi thây nơi rừng sâu!”

Mọi người nghe thấy vậy liền xôn xao bàn luận, tất cả đều đắn đo suy nghĩ.

“Tham gia yêu thú thí luyện mà thành công sống sót thì sẽ được thưởng rất nhiều món đồ giúp ích cho tu luyện. Nhưng nên nhớ thí luyện này nguy hiểm vô cùng, đệ tử Khai Minh cảnh thì không sao nhưng dưới Khai Minh

https://thuviensach.vn

cảnh tỷ lệ tử vong cao hơn bảy thành. Các ngươi hãy suy nghĩ cho kỹ mà đưa ra lựa chọn."

Đại chấp sự lại từ từ nói.

Lúc này, mọi người lại thảo luận một hồi, Liễu Thiên liền hỏi Hà Minh: "Ngươi nghe qua thí luyện này rồi à?"

"Không! Ta chỉ vô tình đọc được một câu trong một cuốn sách có nhắc đến việc này mà thôi!" Hà Minh lắc đầu vẻ mặt lo lắng nói.

"Sao? Cuốn sách đó nói gì?" Tằng Nhất liền hỏi.

"Yêu thú thí luyện, huynh đệ toàn diệt, kẻ yếu phơi thây, anh hùng đại lộ." Hà Minh lẩm bẩm nói ra.

Hai người Liễu Thiên nghe vậy mắt nhíu nhíu lại định hỏi gì thì bỗng nghe thấy tiếng của đại chấp sự: "Các ngươi đã nghe rồi! Bây giờ những ai muốn tham gia thì đi lên trước. Những ai không tham ra thì ngay tức khắc rời đi!"

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 75: Sơ Lược Về Thí Luyện.

Nghe thấy một câu thúc dục này mọi người đều nhao nhao suy nghĩ rồi bắt đầu đưa ra kết luận của mình. Trong đám người đã có những đệ tử đầu tiên quay đầu rời đi. Số người rời đi mỗi lúc một nhiều, nhất là mấy nữ đệ tử đã rời đi hết.

Trong đám người đứng lại chỉ còn có tám người mà thôi, trong đó ba người Liễu Thiên vẫn đang đứng im suy tư.

“Phải biết tự lượng sức mình, những người tu vi thấp tốt nhất không nên tham gia.” Hướng Kha nhìn vào Liễu Thiên điệu bộ muốn khuyên bảo hắn không nên tham gia.

Nhưng Liễu Thiên thì thế nào, hắn tuy quý mạng sống của mình nhưng hắn cũng không muốn bỏ lỡ một cơ hội nào. Mà nếu hai người Hà Minh tham gia thì có lí nào một mình hắn lại ở nhà cơ chứ. Hắn kiếp trước chưa từng biết sợ là gì, mọi nguy hiểm đều chưa bao giờ bỏ anh em bạn bè cả. Bây giờ, hắn được sống lại một mạng thì điều đó cũng không thay đổi dù lần này có nguy hiểm hơn đi nữa.

Một điều nữa là hắn tuy không có nguyên thần nhưng khả năng chiến đấu thì lại vượt trội hơn những đệ tử khác. Ba tháng khổ luyện cùng với cách tập khoa học của hắn đã đạt hiệu quả rất cao làm cho cơ thể hắn mạnh mẽ hơn trước rất nhiều. Cùng với đó là hắn có khả năng chiến đấu võ thuật rất tốt nên hắn tin tưởng mình có thể đánh ngang với những đệ tử tu vi trong lớp Tổ Nguyên sơ kỳ.

https://thuviensach.vn

Vì vậy bây giờ chỉ có hai điều làm hắn không tham gia yêu thú thí luyện mà thôi. Thứ nhất đó chính là hai tên Hà Minh và Tằng Nhất đều rút lui không tham gia. Điều này có vẻ không xảy ra rồi vì nhìn vẻ mặt của Tằng Nhất thì rất tự tin, còn Hà Minh thì đầy quyết tâm, cả hai tên này nhất định tham gia rồi.

Mà với tu vi của Tằng Nhất thì tham gia cái này là điều dễ hiểu, còn Hà Minh thì giờ cũng đã là Linh Cơ cảnh đệ bát trọng rồi, hắn tham gia cũng có cơ hội sống sót rất cao. Vì vậy việc hai tên này làm gia là điều Liễu Thiên khẳng định

“Liễu Thiên cũng định tham gia à?” Lúc này, Tằng Nhất bỗng cất tiếng hỏi.

“Sao? Ngươi muốn ta ở lại à?” Liễu Thiên quay sang thản nhiên hỏi lại.

“Ngươi thực sự không nên tham gia!” Tằng Nhất lắc đầu nói.

Liễu Thiên vẻ mặt mỉm cười nhưng trong lòng hắn thì có chút thất vọng.

Có hai nguyên nhân khiến hắn không tham gia và thứ hai chính là hai bạn của hắn không muốn hắn tham gia. Nếu hai người Hà Minh lo lắng cho hắn rồi bảo hắn không nên tham gia thì hắn sẽ nghe theo. Có chút thất vọng nhưng đành chịu, hắn muốn cùng bạn bè vượt mọi khó khăn nhưng nếu bạn của hắn cũng cảm thấy hắn không đi được thì hắn cũng không cố thể hiển làm gì?

Liễu Thiên thở dài quay đầu rời đi nhưng ngay lúc này Tằng Nhất lại nói:

“Đúng ra ngươi không nên tham gia nhưng lần này có hai người chúng ta nữa thì lại khác. Dù sao bọn ta cũng sẽ bảo vệ ngươi, cả ba sẽ vượt qua lần thí luyện này để kiếm thêm tài nguyên tu luyện.”

https://thuviensach.vn

“Ừm! Chúng ta sẽ cùng vượt qua, dù sao thì ngươi cũng không hề yếu như mọi người hay nghĩ. Mà thực sự có yếu thì có thêm ta và Tằng Nhất thì chúng ta có thể qua ải này!” Hà Minh đứng cạnh cũng gật đầu nói.

Xem ra ngày thường hai tên này tuy không còn luyện tập cùng, tỏ vẻ xa cách nhưng khi khó khăn vẫn muốn nâng đỡ Liễu Thiên.

Liễu Thiên lúc này gật đầu vẻ mặt vui vẻ vì đây mới chính là tình bạn hắn cần. Cái gì mà lo lắng, quan tâm, những lời sáo rống hắn không cần. Thứ hắn cần chính là được cùng bạn bè trải qua mọi thứ dù có khó khăn nguy hiểm thế nào. Hắn có thể là gánh nặng, có thể sẽ hại hai người họ nhưng hắn sẽ đi vì tương lại hắn, vì tình bạn này và vì hắn muốn đi.

Một màn trao đổi nhỏ của ba người Liễu Thiên vì đứng khá xa những đệ tử khác nên không ai trong đám đệ tử nghe được. Nghe được chỉ có mấy chấp sự có tu vi cao hơn mà thôi.

Đại chấp sự nghe vậy thì khẽ gật đầu mỉm cười, Hướng Kha thì nhíu mày, Đồng Nhất Xuyên thì thản nhiên như là biết trước vậy. Còn Lan Nhược Vân thì ánh mắt có điểm khinh thường cùng với giễu cợt nhìn Liễu Thiên.

Sau một hồi, trong đám đệ tử chỉ còn lại năm người mà thôi. Ngoài ba người Liễu Thiên ra thì còn hai tên nữa. Một tên to cao vạm vỡ, gương mặt nghiêm nghị, ngũ quan thô kệch. Một tên thì dáng người nhỏ bé, mắt dài, miệng rộng, vẻ mặt toát lên vẻ giảo hoạt vô cùng.

“Các ngươi muốn tham gia? Không sợ chết ư?” Đại chấp sự nhìn năm người hỏi.

Chờ một lúc, năm người không ai nói gì thì đại chấp sự lại nói: “Năm người các ngươi theo ta!”

https://thuviensach.vn

Gã nói xong liền quay người rời đi, ba vị chấp sự kia cũng theo sau, đám người Liễu Thiên cũng không chậm trễ đi theo.

Bên trong lều lớn của chấp sự, năm người Liễu Thiên đứng thành hàng ngang, mấy vị chấp sự thì ngồi ở ghế hai bên. Đại chấp sự lúc này hướng ánh mắt lên người tên đệ tử nhỏ con đánh giá một hồi thì cũng biết tên này có tu vi đang ở Linh Cơ cảnh đệ thất trọng.

Đại chấp sự nhìn qua một lượt thì liền hỏi tên nhỏ con này: “Ngươi tên gì? Sở trường là gì?”

“Đệ tử là Lã Phi Hùng. Sở trường dùng ám khí và khinh công.” Tên kia liền đáp.

Đại chấp sự gật đầu liền hỏi mấy vị chấp sự: “Ba vị có đồng ý cho Lã Phi Hùng tham gia ‘yêu thú thí luyện’ không?”

“Phi Hùng dùng ám khí khá tốt, tu vi khá ổn, ta đồng ý!” Đồng Nhất Xuyên gật đầu từ từ đưa ra quyết định của mình.

“Tu vi tạm ổn, khinh công rất tốt như vậy cũng tăng tị lể vượt ải, ta cũng đồng ý!” Hướng Kha cũng gật đầu nói.

“Đại Na công đã có hỏa hầu, nếu yên ổn tìm điểm nghỉ chân thì tỷ lệ cao vượt ải thành côngs. Ta cũng đồng ý!” Lan Nhược Vân từ từ đánh giá rồi cũng đồng ý.

“Được!” Đại chấp sự gật đầu rồi lại hướng ánh mắt sang tên đệ tử to cao đánh giá.

Tên này dáng người to cao vạm vỡ dị thường, gương mặt có nét giống các đại hán nhà nông, tu vi thì đã đạt Linh Cơ cảnh đệ bát trọng, nhìn qua cơ thể cũng rất rắn chắc.

https://thuviensach.vn

“Ngươi tên gì? Sở trường là gì?” Đại chấp sự nhìn qua thì khẽ gật gật đầu rồi lại hỏi.

“Đệ tư tên Lệ Bá Kiên, sở trường dùng Đại Lực Quyền, ngoài ra có chút thể lực!” Tên đệ tử to cao liền cung kính đáp.

“Các vị thấy thế nào?” Đại chấp sự lại quay sang hỏi ba người Lan Nhược Vân.

Rất nhanh các chấp sự đã thông qua chấp thuận cho Lệ Bá Kiên tham gia thí luyện.

Đến lượt Tằng Nhất thì lại càng nhanh hơn nữa, với tu vi như hắn thì được thông qua là việc đương nhiên rồi.

“Ngươi cũng tham gia? Tên gì? Sở trưởng là gì?” Đại chấp sự như cũ lại đánh giá rồi khẽ lắc đầu, gã dò hỏi Liễu Thiên

“Đệ tử là Liễu Thiên, đệ tử dùng kiếm.” Liễu Thiên vẻ mặt đầy kiên định trả lời.

Lúc này các chấp sự khác bắt đầu đưa ra ý kiến của mình.

“Liễu Thiên luyện kiếm rất tốt, có điều tu vi hơi thấp!” Đồng Nhất Xuyên nói.

“Hiểu biết về mật tịch cũng rất tốt! Có điều toàn chọn mật tịch khó, khả năng thi triển được là không cao!” Hướng Kha cũng từ từ đưa ra đánh giá của mình về Liễu Thiên.

Lan Nhược Vân lúc này liền cười nhạt một cái rồi nói: “Công pháp tu luyện tốt, ta đồng ý!”

Nàng chính là người đầu tiên đồng ý, nghe thấy vậy mọi người đều giật mình.

https://thuviensach.vn

“Hai ngươi thì sao?” Đại chấp sự lại hỏi hai người kia.

“Ta đồng ý!” Đồng Xuyên cũng gật đầu nói.

“Ài! Mong rằng đây không phải lần cuối cùng ta nhìn thấy người.Ta đồng ý!” Hướng Kha thở dài nhìn Liễu Thiên nói.

Đại chấp sự nghe vậy thì khẽ thở dài rồi lại nhìn qua Lan Nhược Vân.

“Đại ca không cần nhìn muội!” Lan Nhược Vân lắc đầu cười nói.

Đại chấp sự đang định nói gì đó thì lại dừng lại, gã khẽ gật đầu với Liễu Thiên rồi nhìn qua Hà Minh.

Đến lượt Hà Minh cũng rất nhanh được các vị chấp sự thông qua.

Đại chấp sự lúc này nhìn năm người Liễu Thiên nhíu mày nói: “Theo quan điểm của ta thì trong năm người các ngươi chỉ có Tằng Nhất là có thể sống trở về mà thôi! Nhưng ta vẫn sẽ chấp thuận cho các ngươi tham gia, phải biết chỉ có từ cõi chết trở về thì mới thành cường giả được! Cơ hội luôn xuất hiện nhưng để nắm được thì phải xem sự cố gắng và cơ duyên của các ngươi!”

Năm người đứng im không nói gì, nhìn vẻ mặt của mấy người thì đều hiện lên vẻ tự tin và quyết tâm.

“Ta hỏi lại một lần nữa! Ai sợ chết thì nên rút lui, bởi vì khi ta đã nói ra thể lệ của thí luyện thì các ngươi sẽ không từ bỏ được nữa! Khi đó các ngươi sẽ phải tham già và sống chết của các ngươi tông môn sẽ không chịu trách nhiệm.” Đại chấp sự nhìn quanh một lượt vừa hỏi vừa đe dọa.

Năm người Liễu Thiên đều đứng im bất động, đại chấp sự gật đầu, gã cầm năm tờ giấy màu vàng nhạt phát cho năm người Liễu Thiên nói.

https://thuviensach.vn

“Các ngươi hãy đọc kỹ nội dung rồi viết vào chỗ trống, xong rồi thì nhỏ máu và điểm chỉ vào đó!”

Liễu Thiên liền nhìn qua vào trong tờ giấy thì thấy đó như một bản giao ước. Nội dung cơ bản của bản giao ước này là hắn tự nguyện tham gia thí luyện mà không ai ép buộc, hắn có bị làm sao thì tông môn và các vị chấp sự chủ quản cũng không phải chịu trách nhiệm. Đoạn cuối thì có vài dòng để viết di nguyện phòng khi một đi không trở lại.

Sau một lúc, năm người lần lượt điểm chỉ lên đó. Điều đặc biệt của tờ giấy này là điểm chỉ không cần mực nhưng nó vẫn in rõ dấu vân tay lên đó. Chất liệu của tờ giấy vàng nhạt này thật đặc biệt, máu nhỏ vào đó cũng rất nhanh biến mất không thấy dấu vết.

Lại nói thì việc viết di nguyện thì Liễu Thiên không làm. Hai tên kia không biết thế nào chứ Liễu Thiên không bi quan như vậy, hắn đã tham gia thì không bao giờ nghĩ mình sẽ vẫn lạc. Mà có thực sự vẫn lạc thì vì hắn cùi nên cũng chẳng có gì để chăn chối hay khóc lóc cả!

“Các ngươi đã viết xong khế ước thì ta sẽ nói qua về thí luyện!” Đại chấp sự liền thu năm tờ giấy lại rồi nói.

“Địa điểm thí luyện là Huyễn Cực sơn mạch, sơn mạch này vẫn nằm trong Vạn Mộc Lâm nhưng nó lại nằm ngoài kết giới nhị tầng của tông môn. Chính vì vậy ở đó có rất nhiều yêu thú cấp một, cấp hai và một vài loại cấp ba. Thể lệ thí luyện thì khá đơn giản.

Bên trong Huyễn Cực sơn mạch có chia ra ba mươi sáu điểm nghỉ chân, bảy hai điểm có tài vật. Những điểm này xuất hiện ngẫu nhiên và mỗi năm một khác nên không có bản đồ rõ ràng. Mỗi người tham gia phải tự mình tìm ra!

Tham gia thí luyện các ngươi chỉ cần tìm và đi vào được một điểm nghỉ chân rồi chờ đến hết thời gian thí luyện là đã hoàn thành thí luyện và được

https://thuviensach.vn

nhận thưởng. Những ai có bản lĩnh thì có thể đi săn yêu thú hoặc tìm tài vật. Nhưng ta khuyên các ngươi phải biết tự lượng sức mình, tất cả hãy giúp đỡ lẫn nhau tìm thấy một điểm nghỉ chân trước. Khi đó hãy nghĩ đến việc làm những việc khác."

Dừng một tý, đại chấp sự lại nói.

"Mà phải nói trước một khi đã đi vào điểm nghỉ chân thì không được ra ngoài nữa, nếu ra ngoài thì sẽ không quay vào điểm nghi chân đó được nữa mà phải tìm một điểm nghỉ chân khác. Đồng thời số người trong mỗi điểm nghỉ chân đều không quá năm mươi người, nếu quá số người đó sẽ không thể vào được nữa…!"

Đại chấp sự từ từ nói sơ qua những thứ liên quan đến yêu thú thí luyện.

Gã nói một hồi cũng xong thì lại hỏi: "Ai còn khúc mắc gì nữa không?"

"Thưa chấp sự, tiêu diệt được yêu thú có được lợi ích gì không ạ?" Hà Minh liền giơ tay hỏi.

"Thí luyện này có ba giải thưởng chính. Đầu tiên là qua ải có nghĩa là trước giờ ngọ ngày thứ bảy các ngươi phải có mặt tại một trong các điểm nghỉ chân. Thứ hai là điểm tích lũy, điểm tích lũy này đánh giá dựa trên số lượng tài liệu yêu thú và loại yêu thú tiêu diệt được. Dựa trên số điểm tích lũy này các ngươi có thể đổi lấy phần thưởng.

Cuối cùng là tài vật, đây chính là những thứ đồ có giá trị được tông môn để tại những điểm tài vật. Đây cũng chính là thứ quý giá nhất mà những kẻ tham gia thí luyện muốn lấy. Tài vật này có thể là binh khí, yếu quyết, mật tịch dị thuật, đan dược, linh dược, linh thạch,vv… Trong số đó thì linh thạch chính là thứ thiết yếu nhất và được tranh chấp nhiều nhất, đối tượng tranh chấp chủ yếu là đệ tử đã ngoài Khai Minh cảnh. Những người khác thì không nên tham gia!"

https://thuviensach.vn

Mấy người Liễu Thiên nghe thấy vậy trở lên háo hức vô cùng, ai lấy ánh mắt đều sáng lên. Nhất là Tằng Nhất, tên này nghe đến linh thạch thì càng hưng phấn.

Phải biết từ khi hắn tiến lên Khai Minh cảnh thì đã có thể hấp thụ linh khí bên trong linh thạch. Nhưng linh thạch trợ cấp của tông môn chỉ là mười miếng hạ phẩm linh thạch trên một tháng mà thôi. Trợ cấp này không phải là ít nhưng nếu muốn tăng tốc tu luyện thì không đủ. Vì vậy nghe thấy có linh thạch thì Tằng Nhất càng có thêm mục tiêu trong lần thí luyện này.

Mà không chỉ Tằng Nhất mà bốn người còn lại cũng đã có dự định của mình.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 76: Chuẩn Bị.

Lúc này, Đồng Nhất Xuyên thấy bộ dạng háo hức của mấy người Liễu Thiên liền lạnh giọng nói:

"Ta khuyên các ngươi không nên tham lam tài vật làm gì! Mỗi lần thí luyện này diễn ra đều có rất nhiều đệ tử bỏ mạng mà nguyên nhân tử mạng của đệ tử chủ yếu là do tranh giành tài vật mà ra. Nếu có cơ duyên gặp phải thì cứ tiến vào lấy nhưng nên nhớ không nên tham lam tranh đoạt làm gì, kiếm được tài vật xong thì các ngay tức khắc phải tìm một điểm nghỉ chân mà đi vào trong đó chú ẩn. Phải biết thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội*!"

Liễu Thiên nghe vậy vốn chẳng hiểu cái câu vô tội có tôi kia lắm nhưng vẻ mặt hắn vẫn trở lên ngưng trọng. Hắn thật không ngờ được trong thí luyện các đệ tử có thể giết nhau nữa. Như vậy có phải quá tàn nhẫn không, cùng một tông môn lại sát hại lẫn nhau.

Lúc này, đại chấp sự lại nói: "Các ngươi đã hiểu về yêu thú thí luyện rồi thì hãy về chuẩn bị đi, tối nay chúng ta sẽ khởi hành!"

Mấy người Liễu Thiên nghe vậy cũng đi ra khỏi lều lớn này, trong lều chỉ còn lại bốn vị chấp sự vẻ mặt lo âu nhìn nhau.

"Lâu rồi kể từ lần đó đến giờ ta vẫn chưa cho một đệ tử nào tham gia thí luyện cả." Đại chấp sự ánh mắt sầu thảm nhìn ra ngoài lẩm bẩm.

https://thuviensach.vn

“Đại ca quá lo lắng rồi, ngoài tên Liễu Thiên kia thì lớp đệ tử năm nay của chi chúng ta đều rất tốt!” Lan Nhược Vân mỉm cười nói.

“Mà đây cũng là cơ hội để bọn chúng thể hiện ra kẻ nào thực sự là người mạnh.” Đồng Nhất Xuyên bên cạnh thản nhiên nói.

“Đúng đó! Lần này đệ tin đám đệ tử này sẽ thành công!” Hướng Kha cũng lên tiếng.

“Hi vọng là như vậy! Mà Nhược Vân ngươi vừa rồi cố tình đẩy Liễu Thiên vào thí luyện đúng không?” Đại chấp sự khẽ gật đầu rồi lại nhớ ra gì đó hướng sang Lan Nhược Vân hỏi.

“Huynh nghĩ muội lại nhỏ mọn vậy sao? Tên đó lúc nào cũng tỏ vẻ thần bí nghĩ mình mạnh thì muội cho cơ hội thể hiện. Nếu hắn yếu mà mất mạng thì cũng không trách muội được!” Lan Nhược Vân lắc đầu từ từ nói.

“Ài! Tên đó cũng rất chịu khó nếu như chết trong thí luyện thì cũng thật…! Thôi! Dù sao cũng xong rồi, lần này phải xem vào khả năng của chúng?” Đại chấp sự định nói gì đó nhưng rồi lại lắc đầu thở dài tự hỏi.

..

Tại cái lều nhỏ trên một khu đất cao, ba người Liễu Thiên đang ngồi bên trong chuẩn bị lại đồ đạc của mình.

Tằng Nhất đang kiểm tra lại Thiên Châm Hạp của mình. Hà Minh thi ngồi lau lại trường kiếm của mình.

Liễu Thiên cũng cầm trường kiếm lên nhìn ngắm một lượt rồi lại cất đi.

Lần đi này, Liễu Thiên đã để hết đống đồ vớ vẩn trong chỉ giới ở nhà. Trong không gian chỉ giới của hắn chỉ còn một thanh tiểu kiếm màu đen

https://thuviensach.vn

cùng với một thanh đoản kiếm mà thôi. Trường kiếm của hắn thì hắn luôn cầm ở tay, quần áo với vật dụng thì hắn bỏ ở tay lải buộc lên người.

Bây giờ đi vào nơi nguy hiểm, mọi trang bị phải thật gọn gàng, chỉ mang theo những thứ quan trọng mà thôi. Những đồ không cần thiết hắn đều bỏ hết! Như vậy thì lúc chiến đấu cũng sẽ không bị vướng víu, nhất là hắn chưa điều khiển được thần giới nên càng phải gọn gàng.

Sau khi chuẩn bị đồ xong, Liễu Thiên lững thững đi quanh viền hồ, hai tên kia thì một tên ngồi trên cây gỗ nghịch binh khí, một tên thì đang ngồi thiền trên một đám cỏ xanh.

Liễu Thiên loanh quanh luẩn quẩn một lượt liền quay lại gọi hai tên kia.

“Các ngươi có muốn xuống hồ tắm không?” Liễu Thiên ánh mắt hào hứng hỏi.

“Tắm? Ngươi định tắm dưới hồ lớn này ư?” Hà Minh ngạc nhiên hỏi lại.

Liễu Thiên gật đầu rồi lại nhìn ra mặt hồ mênh mông không thấy nhìn thấy bờ kia. Trên hồ lúc này, gió nhẹ thổi làm mặt hồ lăn tặn gợn sóng, làn nước trong xanh thỉnh thoảng có những chiếc lá vàng điểm tô tạo lên quang cảnh nhẹ nhàng gần gũi.

“Trời này tắm biển thì thích quá a!” Liễu Thiên khẽ hít một hơi, hắn cảm nhận cơn gió mát thổi vào mặt lẩm bẩm một câu.

Mà khi này hai người Tằng Nhất vẫn ngồi đó chưa có đứng dậy, cả hai vẫn không hiểu Liễu Thiên muốn làm gì, chẳng nhẽ sắp khởi hành rồi lại định tắm?

“Sao các ngươi không giám à?” Liễu Thiên lúc này liền quay lại hỏi.

https://thuviensach.vn

“Ta cũng muốn vận động chút, lâu rồi không được tắm thoải mái rồi!” Tằng Nhất lúc này đã hiểu rồi, hắn cười cười rồi đứng dậy, vẻ mặt thì đầy thích thú nói.

“Các ngươi không sợ chấp sự trách phạt à?” Hà Minh thấy hai người Liễu Thiên như vậy thì hơi ngập ngừng nói.

“Đại chấp sự đã bảo thích làm gì thì làm mà, tắm hồ thì có sao đâu.” Tằng Nhất vừa thu dọn đồ vừa nói.

“Đúng đó! Ngươi hôm nay làm sao vậy, đừng bảo ngươi không biết bơi?” Liễu Thiên dùng ánh mắt khó hiểu và khiêu khích hỏi Hà Minh.

“Ai bảo! Tắm thì tắm có gì mà sợ!” Hà Minh đứng bật dậy nói.

“Nha! Lên nào anh em!”

Tại một vùng ven hồ có một mỏm đá, ba người Liễu Thiên đang cởi trần chạy ra và từ đó nhảy xuống.

“Ùm! Ùm! Ùm!”

“Đã quá! Xem ai có thể đuổi được ta! À nhớ không chơi xấu dùng nguyên thần đâu đấy!” Vừa nhô lên khỏi mặt nước Liễu Thiên liền lại hướng hai người kia thách thức rồi rất nhanh bơi trước ra phía ngoài hồ.

“Cần gì nguyên thần mới có thể thắng ngươi!” Tằng Nhất liền nói rồi cũng bơi theo.

Hà Minh cũng không ngoại lệ, hắn cũng vùng lên bơi theo.

Cả ba nhảy xuống hồ rồi bắt đầu bơi ra xa nô nghịch một hồi rồi lại bơi vào gần bờ, cuối cùng thì cùng bơi về một chỗ nước cạn đến ngang bụng. Ở chỗ này, cả ba bắt đầu đủ trò đùa của mình. Ba tên vừa té nước vừa cười

https://thuviensach.vn

lớn, rồi thỉnh thoảng lại chuyển qua bốc bùn ném nhau rồi thi nhảy từ trên cao xuống,…

Lúc này, những đệ tử khác đa số đều đi vào sâu trong rừng khám phá rồi, ở quanh chỗ này chỉ còn mấy chập sự cùng mấy vị trù sư và hai tên Lệ Bá Kiên và Lã Phi Hùng là nghe thấy động tĩnh ba người Liễu Thiên tạo ra mà thôi.

“Hừ! Sắp chết rồi còn lạc quan vậy!” Lã Phi Phùng ngồi trên một cây lớn nhìn xuống hồ hừ lạnh nói.

Lệ Bá Kiên thì đang ngồi trong lều của mình sửa sang lại, hắn tuy nghe thấy tiếng lô nghịch của đám người Liễu Thiên nhưng cũng không để ý đến.

Trên một khu đất cao, đại chấp sự nhìn xuống dưới hồ mỉm cười, ánh mắt thì gã thì đầy vẻ trầm tư và xa xăm như đang hồi tượng lại cái gì đó. Bên cạnh gã là ba chấp sự kia nữa, tiếng nô cười của ba người Liễu Thiên đã làm ba người phải ra đây xem.

“Giờ phút nào rồi còn chơi bời, mấy tên này nghĩ yêu thú thí luyện là trò đùa chắc?” Lan Nhược Vân đứng cạnh đại chấp sự tức giận nói.

“Không! Ba tên này làm vậy là đúng! Trước một trận đánh lớn thì tâm lí phải thật thoải mái!” Đồng Nhất Xuyên lắc đầu nói rồi cũng không xem nữa mà quay người rời đi.

Đại chấp sự đi một đoạn rồi nói: “Kệ chúng, chúng ta quay lại với công việc của mình thôi.”

Thế là bốn vị chấp sự cũng không quan tâm đến ba người Liễu Thiên nữa mà quay lại với công việc của mình. Chi sáu lần này tham gia thí luyện nên họ có nhiều việc hơn cần xử lí.

https://thuviensach.vn

Nửa canh giờ sau, ba người Liễu Thiên tắm xong đang ngồi phơi nắng hong đồ tại phiến đá lớn trên một khoảng đất trống ven hồ.

Liễu Thiên ngồi duỗi dài hai chân vẻ mặt lo lắng hỏi: “Thí luyện yêu thú này có khi phải giết các đệ tử khác nữa, các ngươi thấy việc này thế nào?”

“Giết người ta cũng chưa từng thử và cũng không muốn nhưng có kẻ nào muốn chết thì ta cũng không khách sáo!” Tăng Nhất vừa phơi đồ vừa nhếch mép nói, trong ánh mắt không hề hiển lên vẻ sợ hãi hay lo lắng gì cả.

“Ta cũng vậy! Chưa từng giết người nhưng thế giới cường giả không có chỗ cho kẻ mềm yếu! Đã mềm yếu thì nên như những đệ tử khác, ở đây đi chơi vài ngày rồi về cho xong!” Hà Minh cũng lắc đầu, sau đó tỏ vẻ kiên quyết nói.

“Không ai động vào mình thì thôi, động vào mình thì mình cũng không làm khác được. Lúc đó sẽ tùy vào hoàn cảnh mà xử lí.” Liễu Thiên thầm đưa ra kết luận của mình. Giết người là việc bất đắc dĩ nhưng có những lúc không thể không làm. Con đường của hắn ở thế giới này khác rồi, ở đây là nơi kẻ mạnh có tiếng nói, những kẻ yếu đuối thì chỉ làm đá lót đường mà thôi.

Hắn luôn muốn giúp đỡ kẻ khác, không muốn làm hại ai nhưng phải biết làm người xấu cần phải mạnh nhưng muốn làm người tốt thì lại càng phải mạnh hơn mới được. Vì con đường tu đạo hắn không thể câu lệ quá nhiều được, tốt nhất là đến đâu hay đến đó, kẻ đáng giết thì cứ giết, nam tử hán mà cái gì cũng sợ sệt thì còn nói chuyện gì nữa! Liễu Thiên sau một hồi suy tư đã nghĩ thông.

Trời gần tối, năm người Liễu Thiên được tập trung lại. Đại chấp sự liền đi lên phát cho mỗi người một túi đồ nhỏ rồi nói: “Bên trong túi này có những loại vật dụng như dây thừng, đá lửa, vải mỏng, băng gạc, mấy lọ

https://thuviensach.vn

dược liệu cầm máu, đuổi muỗi, cùng mấy thứ linh tinh nữa! Các ngươi sống trong rừng rất cần mấy thứ này!”

“Nên nhớ thí luyện kéo dài bẩy ngày, một hai ngày đầu khẳng định chưa có chiến đấu nhiều nhưng mấy ngày cuối sẽ là trận chiến thực sự. Vì vậy vào trong đó trước tiên cứ phải ổn định sinh hoạt và sức khỏe đã, chỉ có vậy thì mới hoạt động hiệu quả được!” Đại chấp sự lại dặn dò.

“Đa ta đại chấp sự căn dặn!”

“Đệ tử đã rõ!

“Vâng!

Năm ngươi Liễu Thiên chắp tay cung kính đáp.

“Giờ tất cả đi ăn cơm, đồng thời hãy chuẩn bị ít đồ ăn khô để dễ dàng mang theo.”

Thế là năm người được an bài ăn cơm sớm.

Cơm nước no nê, mấy người Liễu Thiên bắt đầu chọn mấy thứ đồ có thể dễ dàng mang theo.Liễu Thiên lấy một tờ giấy lớn gói một đống lương khô lại, sau đó hắn lại đi lấy mấy cái bánh mì đặc gói lại, rồi mấy cái màn thầu, lấy thêm thịt khô, thêm chút muối vừng.

Lấy xong những thứ này, Liễu Thiên gật đầu tỏ vẻ hài lòng. Đối với hắn bằng này đồ ăn trong mấy ngày tuy hơi thiếu chất rau nhưng cũng gọi là tạm ổn, dù sao đây cũng là đi thí luyện chứ không phải là đi picnic mà đầy đủ tất cả.

Hắn lấy đồ ăn xong liền quay lại nhìn thì mấy tên kia đều đã lấy xong hết rồi.

https://thuviensach.vn

“Ngươi bị làm sao vậy? Chúng ta đi giết yêu thú đó, ngươi nghĩ có nhiều thời gian ăn uống vậy sao?” Hà Minh nhăn mày tỏ khó hiểu hỏi Liễu Thiên.

“Không ăn làm sao đánh nhau được!” Liễu Thiên lại dùng ánh mắt khó hiểu hỏi lại.

“Thì phải biết có nguyên thần thì việc nhịn đói vài ngày cũng có sao, chỉ cần có linh dược phụ trợ tăng nguyên thần là được, ngươi lấy nhiều đồ ăn như vậy làm gì?” Tăng Nhất cũng khó hiểu hỏi.

Liễu Thiên chợt nhớ ra chỉ có hắn là cần nhiều đồ ăn, những người khác có thể dùng nguyên thần bù vào lượng năng lượng đã mất nên không nhất thiết phải ăn nhiều như hắn, tất cả chỉ cần hấp thụ linh khí là cũng có thể duy trì được mấy ngày rồi.

“À cái này chỉ là để phòng mà thôi, các ngươi không cần lo lắng đâu!” Liễu Thiên gãi gãi đầu cười cười tỏ vẻ vô ý nói.

Mấy người kia nghe vậy cũng không nói đến nữa tất cả đều cho đồ vào trong túi mà đại chấp sự phát cho.

“Đại thúc có thể cho cháu một bình rượu nhỏ kia được không?” Liễu Thiên đi lại chỗ đại hán nấu ăn chỉ lên hồ lô rượu cheo ở cột lều khẽ nói.

“Làm gì? Ngươi định la cà sắc tửu bên trong đó chắc?” Lúc này đại chấp sự từ đâu đi đến gằn giọng hỏi.

“À! Không! Không!” Liễu Thiên lắc đầu như cuội rồi giải thích.

“Chỉ là đệ tử nghe nói rượu có thể rửa sạch vết thương nên định xin một ít mà thôi!”

“Được rồi lấy đi! Tất cả đi theo ta!” Đại chấp sự nghe vậy thì nhíu mày rồi cũng gật đầu nói.

https://thuviensach.vn

Liễu Thiên mỉm cười đi lên cầm hồ lô rượu thì thầm hài lòng, theo hắn cảm nhận thì hồ lô này không đầy nhưng cũng phải hơn một cân rượu bên trong, như vậy là đủ dùng rồi!

Năm người Liễu Thiên đứng trước bờ hồ, trước mặt họ có một con thuyền dài tầm năm mét, rộng hơn hai mét, kiểu dáng đơn giản, đồng thời nó không có buồm cũng chẳng có mái chèo luôn.

“Lên thuyền đi, chúng ta khởi hành thôi.” Đại chấp sự liền ra lênh, sau đó gã lại quay lại nói vơi ba người Lan Nhược Vân:

“Đám đệ tử còn lại giao cho các ngươi!”

“Đại ca yên tâm!” Lan Nhược Vân liền nói, hai người kia cũng gật đầu.

Đại chấp sự liền gật đầu rồi nhảy lên thuyền, lúc này năm người Liễu Thiên đã ngồi ở trong thuyền rồi.

Đại chấp sự liền nhìn quanh một hồi năm người Liễu Thiên, gã đảo ánh mắt nhìn ra giữa hồ, đồng thời chiếc thuyền cũng từ từ chuyển động, nó hướng thẳng ra giữa hồ mà đi.

Thấy một màn này, Liễu Thiên cùng mấy tên kia cũng không ngạc nhiên. Tuy bọn hắn không nhìn thấy nguyên thần của đại chấp sự nhưng bọn hắn cũng biết rằng thuyền đi chình là nhờ vào đại chấp sự đang dùng nguyên thần tạo thành một dị thuật hệ phong nào đó để đẩy thuyền đi.

Thuyền mỗi lúc di chuyển một nhanh, đại chấp sự liền nhắc nhở: “Tất cả hãy ngồi thấp xuống, bám chặt vào. Ta không muốn quay lại vớt các ngươi đâu!”

(*Thất phu vô tội hoài bích kỳ tội nghĩa là một thường dân vốn không có tội nhưng vì mang ngọc quý mà thành có tội. Cái này ý nói việc mang đồ

https://thuviensach.vn

có giá trị trên người lúc nào cũng thành bia ngắm, mục tiêu cho những kẻ khác tấn công.)

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 77: Khởi Hành.

Theo lời của gã, năm người Liễu Thiên liền ngồi xuống, hai tay vịm chặt vào thành thuyền hay bất cứ chỗ nào thừa ra trên thuyền để tránh bị rơi xuống hồ.

Ngay tức khắc, thuyền tăng tốc lướt đi trên mặt hồ với tốc độ cực nhanh, Liễu Thiên nhìn thấy cảnh vật hai bên cứ thế vùn vụt trôi về phía sau. Hắn còn nhìn thấy phía xa xa cũng có những thuyền khác đang lao đi với tốc độ nhanh không kém thuyền của hắn.

“Đây chắc chắn là người của các chi khác cũng đi tham gia thí luyện như chi mình.” Liễu Thiên thầm đoán rồi cũng không để ý đến những thuyền phía xa nữa, hắn quay lại với những cảnh vật phía sau.Rất hiếm khi được ngồi thuyền thăm quan một cái hồ lớn như thế này, hắn phải tận dụng cơ hội này mới được!

Thuyền cứ thế lướt trên mặt nước, cảnh chiều tà trên mặt hồ đang được Liễu Thiên thưởng thức. Tuy nói tốc độ di chuyển của thuyền là rất nhanh nhưng mấy thứ ở phía xa tận chân trời thì vẫn thoải mái ngăm nhìn.

Phía xa hướng Tây – nơi được gọi là chân trời! Ở đó là dãy Tử Quang Sơn hiên ngang hùng vĩ kéo dài bất tận, phía dưới là rừng xanh bạt ngàn không thấy điểm cuối, phía trên là một nền trời hồng và một mặt trời đỏ như như hòn than đang từ từ lặn xuống, cạnh mặt trời kia là những đám mây bạc đang trôi lừ đừ như những lão già tản bộ công viên. Cùng với đó là những cánh chim nho nhỏ mờ mờ đang bay về tổ,…

https://thuviensach.vn

Thế nhưng cảnh đẹp đó rất nhanh qua đi vì mặt trời đã đi xuống ẩn sau Tử Quang Sơn, màn đêm dần ùa về, mọi thứ trở lên tối tăm, Liễu Thiên bỏ xuống cảm xúc kia quay lại với hiện tại.

Tầm ba mươi phút thuyền với tốc độ bàn thờ, đám người Liễu Thiên đã cập bờ bên kia. Sáu người vào bờ, theo sự dẫn dắt của đại chấp sự tiếp tục lên đường đi sâu vào trong rừng.

Đại chấp sự đi đầu liền kết ấn hai nhịp khẽ quát một tiếng, ngay lúc đó một luồng sáng bùng lên từ tay gã. Mà nhìn lại thì ở tay gã lúc này hình như đang cầm một thứ gì đó đang phát sáng với cường độ rất cao, ánh sáng trắng đó xuyên qua khẽ tay gã chiếu sáng cả một vùng khu rừng.

“Quang Thạch, Nguyên Quang Dịch Thuật!” Hà Minh liền nói.

“Ngươi cũng hiểu biết đó!” Đại chấp sự nghe thấy Hà Minh nhận ra thì liền gật đầu tán thưởng.

“Cái này có gì đâu, cái này ai cũng biết mà!” Hà Minh lắc đầu nói.

“Quang Thạch thì có thể ai cũng biết nhưng để nhắc được tên của Nguyên Quang Dịch Thuật này thì không học hỏi nhiều thì không thể!” Tần Long lắc đầu thản nhiên nói.

“Mà thôi không nói nữa! Nhanh lên, chúng ta còn cả quãng đường dài đó!” Tần Long lúc lại lắc đầu không muốn nói đến vấn đề này nữa, gã cầm theo Quang Thạch quay đi nói.

Thế là mấy người Liễu Thiên cũng đi theo, trong lúc này cả đám lại bàn tán về vụ việc Quang Thạch kia! Mà Hà Minh đại khái cũng nói qua cho mấy người Liễu Thiên tạm hiểu mà thôi chứ không có ý giải thích sâu.

Lúc này để ý phía xa xa cũng có một vài điểm sáng, Liễu Thiên đoán đó những nhóm người của các chi khác cũng đi tham gia thí luyện. Họ cũng

https://thuviensach.vn

như nhóm người Liễu Thiên bắt đầu hướng phía sâu bên trong rừng mà đi.

Sáu người Liễu Thiên nối đuôi nhau đi sâu vào rừng, lúc đầu còn thấy tiếng nói chuyện nhưng càng về sau càng thấy yên ắng hơn hẳn. Chẳng ai nói chuyện nữa mà chỉ lặng lẽ bước đi trong đêm.

Thế là một cuộc hành trình biệt dã bắt đầu, sáu người một mạch đi hơn một canh giờ trong rừng mà vẫn chưa đến nơi. Điều này làm đám người Liễu Thiên phiền muộn nhưng không biết nói gì. Tuy đối với họ không tính là mệt nhưng đi bộ như vậy thật quá lâu đi.

Đi thêm nửa tiếng nữa, sáu người Liễu Thiên đã đi đến một vùng thảo nguyên nhỏ tầm hơn chục mẫu. Ra khỏi sư tối tăm của rừng rậm, cả đám đứng dưới ánh trăng đêm. Đi thêm vài dặm, cả đám đã nhìn thấy phía xa xa có một tòa thành nhỏ có ánh sáng. Mà nhìn lại thì lúc này cũng có rất đông những nhóm người khác đang đi trên thảo nguyên hướng cổng thành có ánh sáng kia. Xem ra đây chính là nơi tập kết của đội mười hai như vị đại chấp sự kia từng đề cập.

Khi này, đại chấp sự lại đưa quang thạch ra phía trước tiếp tục dẫn năm người Liễu Thiên đi vào thảo nguyên tiến về phía tòa thành kia. Dưới ánh trăng khá sáng của một ngày giữa tháng mười một, năm người đi về phía tòa thành phía xa.

Đi đến gần thành thì nhóm Liễu Thiên cũng gặp những những nhóm khác, Liễu Thiên bắt đầu nhìn qua gương mặt những đệ tử trong những nhóm này.

Theo đánh giá của Liễu Thiên thì những đệ tự này đều rất lạ mặt, ở đây chưa thấy người của những ‘chi’ khác trong ‘cung’ chữ Càn đến. Có thể họ chưa đến hoặc đã đến trước rồi nên Liễu Thiên không thể nhìn thấy người muốn thấy.

https://thuviensach.vn

Những tên đệ tử của những ‘cung’ khác khi nhìn nhóm Liễu Thiên thì tên nào ánh mắt cũng đây sát khí, gương mặt vô cùng bất thiện đầy địch ý. Liễu Thiên không biết tu vi đám này ra sao nhưng nhìn bộ dạng vẻ vẻ nghênh ngàn của chúng thì chắc đều là đám nhân tài trong các chi. Như vậy tu vi chắc cũng thuộc lớp Tổ Nguyên.

“Toàn anh tài, có cả những kẻ đã đạt Khai Minh cảnh!” Tằng Nhất lúc này nhăn mày khẽ nói.

“Các ngươi không cần ngạc nhiên, vào thí luyện thì số lượng đệ tử đạt Khai Minh cảnh càng nhiều!” Đại chấp sự đi trước thản nhiên nói.

“Mà không cần lo lắng, các ngươi vào đó gặp họ thì tránh đi là được!” Đại chấp sự lại an ủi.

Năm người Liễu Thiên nghe vậy thì mỗi người lúc này có một suy nghĩ khác nhưng không ai nói gì mà chỉ im lặng đi theo đại chập sự.

Rất nhanh mấy người đến cổng thành, chỗ này cũng chẳng có ai canh gác cả nên mọi người cứ thế mà đi vào trong. Bên trong tòa thành là lại có một tòa nhà lớn đồ sợ nằm ở trung tâm, xung quanh tòa nhà lớn kia là những dãy nhà nhỏ vây ngang dọc.

Đám người Liễu Thiên không có tiến vào tòa nhà lớn kia mà được dẫn sang dãy nhà phía bên trái. Như bao nhóm khác thì vừa đi đến dãy nhà này đám người Liễu Thiên cũng được dẫn vào một gian phòng tầm hai mươi mét vuông. Bên trong cũng không có đồ đạc gì cả, chỉ có mấy tấm phản, trên những tấm phản này được trải thảm, nhìn qua thì những thứ này mới được thu xếp mà thôi.

Căn phòng được thắp sáng bằng hai cây nến ở hai góc phòng cùng với ánh trăng từ ngoài cửa sổ chiếu vào mà thôi, ở đây lại không hề thấy những thiết bị phát sáng như trong tông môn. Nhìn căn phòng này thật đơn sơ và lạnh lẽo!

https://thuviensach.vn

“Tối nay các ngươi hãy nghỉ ở đây, sáng mai sẽ bắt đầu thí luyện. Tất cả hãy nghỉ sớm đi!” Đại chấp sự hướng mấy người Liễu Thiên nói rồi quay người rời đi.

Mấy người Liễu Thiên đứng đó nhộn nhạo một hồi.

“Có vấn đề gì không?” Gã đang quay người rời đi bỗng dừng lại hỏi một câu nữa.

Tất cả đều lắc đầu, thấy vậy đại chấp sự liền đi ra ngoài, cánh cửa kép lại. Trong phòng chỉ còn năm người Liễu Thiên đang đứng nhìn nhau mà thôi.

“Chúng ta tu luyện rồi đi ngủ thôi!” Hà Minh bỗng nhiên đi lại một tấm phản bỏ đồ xuống nói.

Mấy người Liễu Thiên cũng tự đi ra một tấm phản của mình.

Thế là tất cả làm công việc buổi tối của mình, không ai quan tâm đến ai nữa.

…

Sáng sớm hôm sau, mặt trời chưa lên, năm người Liễu Thiên đã dậy, tất cả đi ra khu hậu viên làm công việc vệ sinh cá nhân rồi hành trang đầy đủ đi đến tòa nhà ở giữa thành.

Theo sự dẫn dắt của đại chấp sự, đám Liễu Thiên tiến vào tòa nhà lớn kia. Tòa nhà này trần cao tầm năm mét, cột nhà to tầm một người ôm không xuể, điêu khắc, trang trí bình thường có chút gọn gàng nhã nhặn, ánh sáng bên trong tran hòa dễ chịu.

Thế nhưng trái ngược với không gian dễ chịu nhã nhặn này, ở chỗ này bây giờ có tầm hơn hai trăm người, thỉnh thoảng lại có những nhóm người

https://thuviensach.vn

khác đến. Tất cả đang rì rào bàn luận to nhỏ tạo lên một quang cảnh hổn hợp nhộn nhạo vô cùng. Mấy người Liễu Thiên lúc này cũng đứng ở một chỗ trong tòa nhà này quan sát những nhóm khác.

“Toàn những kẻ nguy hiểm!” Hà Minh nhìn quanh một lượt thì e ngại đánh giá.

“Ừm! Ở đây cũng có rất nhiều đệ tử Khai Minh cảnh, thí luyện này không hề đơn giản!” Tằng Nhất cũng quan sát một lượt rồi gật đầu nói.

“Kệ đi! Nghĩ nhiều làm gì, chẳng phải chúng ta đã tham gia rồi sao?” Liễu Thiên lắc đầu tỏ vẻ không quan tâm nói.

Thêm một lúc nữa, mọi người coi như đã đông đủ! Khi này, từ phía ngoài một nhóm người cuối cùng tiến vào. Người đi đầu nhóm người này không ai khác chính là trung niên Thượng Quan Định, gã dẫn theo một vị chấp sự của chi một cùng đám đệ tử của chi này. Đám người đi đến đâu thì mọi người đều tránh ra nhường đường.

Kể ra thì cung chữ Càn là cung đứng đầu trong tám cung, chi một là chi đứng đầu của ‘cung’ chữ Càn nên có thể coi đây là nhóm đệ tử ưu tú nhất của đội mười hai. Thế nhưng nếu chỉ có như vậy cũng không làm mọi người phải lùi ra hết như thế!

Điều đặc biệt là chi một lần này có đến mười mấy người tham gia thí luyện, hơn nữa là trong nhóm đó lại có năm nữ đệ tử.

Thí luyện kiểu này số lượng nữ đệ tử ít đến đáng thương mà có tham gia thì đa phần là nữ đệ tử của Tứ Tượng đội mà thôi. Vì vậy việc ‘chi’ một của đội mười hai có năm nữ đệ tử tham gia thí luyện khiến cho đám đệ tử trong đây càng thêm chú ý. Một điều khiến đám đệ tử không rời mắt đó là trong số nữ đệ tử của ‘chi’ một lại có cả nhóm ba người Thượng Quan Nhu Vân.

https://thuviensach.vn

“Xinh quá! Cung chữ Càn từ khi nào lại có một nữ đệ tử xinh như vậy?”

“Nữ đệ tử này thì ta biết, nàng là Thượng Quan Nhu Vân, chắc chắn là nàng, không ngờ nàng cũng tham gia thí luyện này!”

“Ta cũng đã nghe qua không ngờ lại xinh đẹp đến vậy!”

“Tên hay, người cũng đẹp nữa!”

“Ta nhất định sẽ cho nàng thấy sự lợi hại của mình! Biết đâu nàng lại…”

Đám người chi một đi vào làm cho bầu không khí bên trong bỗng trở lên xôn xao ồn ào hơn hẳn. Tất cả đều đang bàn tán về Thượng Quan Nhu Vân xinh đẹp kia. Một số thì đang khó hiểu tại sao lần này chi một lại đông người tham gia như vậy.

Dưới sự quan sát của đám đông, Thượng Quan Định đi đầu thì chỉ mỉm cười, cước bộ thì nhanh hơn đi về phía trong, Thượng Quan Nhu Vân thì vẻ mặt khó chịu, ánh mắt lạnh băng đi theo sau. Sau nàng đám đệ tử chi một kẻ nào cũng vênh váo tự đắc nhìn đám người xung quanh.

Đi vào trung tâm tòa nhà, Thượng Quan Định đi lại một phía vắng vẻ hơn rồi gã liền ra hiệu những chi trong cung chữ Càn tập trung lại quanh gã. Theo sự ra lệnh của gã, những chấp sự khác liền dẫn đệ tử của chi mình đi lại và chi sáu cũng không ngoại lệ.

Thượng Quan Nhu Vân thấy nhóm Liễu Thiên đi lại thì vẻ mặt biến đổi mấy lần sau đó ánh mắt đầy thì đầy sát khí nhìn vào Liễu Thiên.

Thượng Quan Định đứng một bên thấy vậy thì cười tít mắt, xem ra thấy nhóm Liễu Thiên làm gã rất vui!

Mọi người thi lễ chào hỏi xong, các chấp sự báo quân số lên. Thượng Quan Định nghe xong thì trầm tư khẽ nói: “Lần này cung chúng ta có ba tư

https://thuviensach.vn

người, một con số khá lớn so với mọi lần.”

Gã nhìn một lượt đám đệ tử rồi vẻ mặt nghiêm túc nói: “Tiền đề của thành công là chính lỗ lực, yếu tố quyết định của thành công là quyết đoán, điều quan trọng nhất để thành công là hợp tác. Trong mấy ngàn đệ tử tham gia thí luyện thì người các ngươi quen biết chỉ có chỗ này mà thôi, vì vậy vào bên trong nếu có gặp nhau thì hãy bảo vệ lẫn nhau.”

“Chẳng phải đây là thí luyện sức mạnh và sự can đảm của từng người sao, như vậy mà giúp đỡ nhau thì còn có tác dụng gì nữa!” Một nam đệ tử của chi hai vẻ mặt cao ngạo nói.

“Ngươi muốn tự lực điều đó không sai nhưng liên kết đồng đội sẽ đem lại cho các ngươi sự sống. Các ngươi có thể không cần đồng đội hay không cần những người khác giúp đỡ nhưng những người ở ‘cung’ khác ‘đội’ khác họ sẽ làm, họ sẽ liên kết lại và bắt những con chim lạc như các ngươi! Đây là nơi để thể hiện bản lĩnh bản thân cũng như sự kết hợp với bạn bè đồng đội!” Thượng Quan Định không hề tức giận, gã lại từ từ nói.

Tất cả đệ tử trầm mặc suy nghĩ, Liễu Thiên thì đang nghĩ vớ vẩn.

Hắn đang đưa ra những trường hợp khi gặp Thượng Quan Nhu Vân bên trong thí luyện. Hắn đang tự hỏi với hoàn cảnh lúc đó liệu có hợp tác hay là ngay tức khắc hắn bị nàng giết nữa. Dù sao hắn cũng đã đắc tội nhiều lần với nàng. Mà trong đó giết người không những ít người biết mà có biết cũng không làm sao cả.

“Tốt nhất là cứ tránh xa một chút!” Liễu Thiên nghĩ vậy thì hơi rùng mình tự nhủ.

“Xong rồi! Tất cả hãy cố gắng! Chúc mọi người may mắn!” Lúc này, Thượng Quan Định nói xong một hồi thì lại gật đầu chúc một câu rồi gã cũng quay người đi vào phía trong.

https://thuviensach.vn

Những đệ tử ở lại tiếp tục bàn tán nhìn ngắm đánh giá những người trong ‘chi’ và ‘cung’ khác. Tất cả tạo thành một không khí náo nhiệt, ồn ã vô cùng.

Mà ba người Thượng Quan Nhu Vân vẫn là tâm điểm của sự chú ý, lúc này không ít những nhóm hào kiệt đi lại muốn làm quen với mấy người nàng.

Thế nhưng những thanh thiếu niên trong ‘chi’ của Thượng Quan Nhu Vân làm sao để điều đó xảy ra, gần mười tên nam đệ tử phân biệt đứng thành một vòng để Thượng Quan Nhu Vân ở trong. Mà Thượng Quan Nhu Vân dường như biết điều này, nàng đứng bên trong không để ý gì cả mà chỉ dùng ánh mắt lạnh nhạt nhìn lên phía cuối tòa nhà.

Mấy tên muốn làm quen bị ngăn lại thì tỏ vẻ khó chịu, có kẻ lời qua tiếng lại tạo lên không khí căng thẳng vô cùng. Thế nhưng dù có nói gì thì cuối cùng đám đệ tử của các cung khác cũng không có cớ gì cả nên đành tỏ vẻ khó chịu đi về chỗ của mình.

Liễu Thiên thấy hết một màn này thì không khỏi lắc đầu, hắn giờ mới hiểu rõ hàm ý của câu nói: Hồng nhân hỏa thủy?

Chỉ thêm một chút thời gian nữa, không khí ồn ã này kết thúc vì lúc này từ căn phòng phía trong một nhóm người đi ra, tất cả đều mặc áo trưởng lão. Đi đầu là một tráng hán dáng người cân đối, mắt sáng mày cao, có bộ râu quai nón rậm rạp dài đến ngang ngực. Đi sau gã là tám trưởng lão của tám cung, Thượng Quan Định cũng ở trong số đó.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 78: Ngẫu Nhiên Truyền Tống

"Èm Èm!" Nhóm người trưởng lão kia từ từ đi lên đầu đại điện này. Lúc này, vị trưởng lão tráng hán với bộ râu quai nón rậm rạp đi ra khẽ ho rồi nói:

"Mọi người chắc đã được chấp sự giải thích qua về thí luyện yêu thú rồi nên ta không nhắc lại nữa. Thời gian không còn nhiều nên bây giờ ta sẽ nói qua về cách bắt đầu thí luyện."

Nghe đến đây, tất cả đang bàn tán cũng dừng lại, tất cả các âm thanh ồn ã đều tự động biến mất.

"Thí luyện sẽ bắt đầu từ sáng sớm hôm nay đến chiều tối của bảy ngày sau, thời gian thí luyện là bảy ngày sáu đêm. Trong thí luyện tất cả đều có thể xảy ra, mọi người có thể dùng bất kỳ cách nào hình thức nào để có thể tồn tại và vượt qua khảo nghiệm. Nhưng nên nhớ nếu không tìm điểm dừng chân thì cũng không cần hoảng hốt, chỉ cần kiếm chỗ chú tạm chờ đến khi hết thời gian khảo nghiệm là được. Lúc đó nếu các ngươi vẫn còn sống tuy không vượt qua khảo nghiệm nhưng vẫn được đón về." Vị trưởng lão kia từ từ nói ra thông lệ của thí luyện.

Ngay sau khi vị trưởng lão kia nói xong thì không khí lại bắt đầu trở lên xôn xao, vị trưởng lão kia lại ra hiệu cho mọi người im lặng rồi lại nói tiếp:

"Bây giờ trưởng lão của từng cung sẽ phát Thông thiên phù cho các ngươi. Phù này sẽ đưa các ngươi vào trong Huyễn Cực sơn mạch. Một phù

https://thuviensach.vn

này dùng được tối đa cho ba người, những người dùng chung một bùa sẽ truyền tống đến cùng một địa điểm.”

Kết thúc câu nói, tám vị trưởng lão đứng sau gã liền tản ra đi về phía ‘cung’ của mình.

Thượng Quan Đình cầm về một sấp giấy màu vàng phát cho từng chấp sự trong cung chữ Càn, các chấp sự lại phân bố người dùng phù này.

Trong chi của Liễu Thiên thì ba người Liễu Thiên dùng một bùa và hai người còn lại dùng chung một bùa. Cầm lá bùa trên tay, ba người Liễu Thiên nhìn ngắm một lượt.

Lá phù màu vàng chỉ bằng bàn tay, trên đó có viền hoa văn, bên trong có một số chữ nhỏ cùng những hình đồ trận pháp phức tạp mà với hiểu biết của Liễu Thiên thì không nhìn ra nó là đồ án loại nào. Hắn lúc này mới cảm giác mình phải tìm hiểu thêm về mấy môn ‘linh văn’ và ‘trận pháp’. Khác với Liễu Thiên thì Hà Minh có vẻ hiểu biết hắn đang sờ sờ từng chữ trên lá bùa.

Rất nhanh những nhóm khác cũng được chia bùa và sắp xếp những người cùng một bùa, đa số các nhóm đều ba người, một số nhóm thì có hai người, trong đội hơn hai trăm người không hề có nhóm nào một người cả vì nhóm một người thì chắc rất khó tồn tại trong thí luyện nên có lẻ ra thì người đó cũng được đưa sang đi cùng với những nhóm thiếu người trong cung của họ.

“Bây giờ tất cả nhỏ một giọt máu lên lá bùa của nhóm mình!” Thấy mọi người đã chuẩn bị xong, vị đại hán trưởng lão kia liền nói.

Bên dưới tất cả đồng loạt làm theo, Liễu Thiên liền mượn châm của Tằng Nhất trích một cái rồi nhỏ một giọt máu lên lá bùa màu vàng có nhiều hoa văn đồ họa kia. Hai tên kia cũng trích máu nhỏ lên lá bùa! Mà điều đặc biệt là lá bùa kia khi được nhỏ máu vào thì trong hoa văn lại hiện ra thêm

https://thuviensach.vn

một ký tự nhỏ như bông hoa, ba người Liễu Thiên phân biệt tạo thành ba bông hoa trên phù này.

Trong gian phòng, mọi người nhộn nhạo trích máu một lúc thì cũng xong. Lúc này, tất cả lại hướng lên phía trưởng lão râu quai nón kia.

Mà lúc này các chấp sự cùng trưởng lão khác đều đi lên phía đầu của đại điện đứng cùng đại hán râu quai nón kia. Ở dưới đại điện chỉ còn những đệ tử đang đứng mà thôi.

Cuối đại điện, vị trưởng lão râu quai nón liền nhìn ra ngoài trời, sau đó lại nhìn vào một vật trong tay vẻ mặt chờ đợi gì đó. Những đệ tử trong đại điện trong lúc này không biết làm gì, tất cả bắt đầu xôn xao.

Liễu Thiên thì đang tán gẫu cùng hai tên Hà Minh, Tăng Nhất. Những đệ tử khác trong cung chữ càn đều mỗi người một chuyện bắt đầu nói trong lúc nhàn rỗi này. Nhưng trong số đó cũng có những đệ tử chỉ đứng im vẻ mặt lạnh băng không nói câu nào cả như mấy người Thượng Quan Nhu Vân.

Thời gian mười năm phút trôi đi, vị trưởng lão kia liền hô lớn.

“Tất cả chuẩn bị! Thí luyện yêu thú bắt sắp bắt đầu! “Truyền tống xong có hơi choáng nhưng rất nhanh sẽ trở lại bình thường!”

Một tiếng này khiến tất cả mọi người dù đang làm gì cũng dừng lại. Lúc này ai lấy ánh mắt đều hưng phấn và quyết tâm nhìn về phía đại hán trưởng lão. Họ đều biết trận chiến đã sắp bắt đầu!

Liễu Thiên tay phải cầm tay lải khoác lên vai, tay trái cầm chặt trường kiếm ánh mắt bình thản nhìn lên cuối đại điện. Hai người Hà Minh cũng chỉnh lại tư trang, gương mặt háo hức pha chút hồi hộp. Mà nhìn lại thì không chỉ hai người bọn họ mà đa số những người ở đây gương đều háo hức cùng hồi hộp như vậy. Điều này cũng là lẽ thường bởi vì họ cũng chỉ

https://thuviensach.vn

có nghe về truyền tống chứ chưa được đi thử bao giờ. Mà lần đầu tiên thì ai không háo hức và hồi hộp cơ chứ?

Khi này theo sự kết ấn của đại hán trưởng lão kia thì lá bùa trong tay Liễu Thiên bỗng nhiên có biến động. Những chữ nhỏ bên trong bùa bắt đầu phát sáng. Những chữ kia ngày càng sáng, rồi đến các đường đồ án cũng phát sáng, rồi đến hoa văn bên ngoài cũng sáng lên.

Liễu Thiên thấy vậy liền nhìn sang những nhóm khác thì thấy hiện tượng tương tự cũng đang xảy ra. Tất cả những lá bùa trong gian phòng lớn này đều phát sáng. Ánh sáng càng lúc càng thịnh, mỗi lúc một lấn áp ánh sáng mặt trời bên ngoài chiếu vào.

Ngay tức khắc ánh sáng trắng của các lá bùa bao phủ tất cả đại điện lại, bên trong chỉ còn một màu trắng sóa, tất cả đều nhắm mắt lại, không ai nhìn thấy gì cả.

Với Liễu Thiên thì cảm giác này có chút quen thuộc, hắn dù sao cũng được dùng truyền tống hai lần rồi. Lần này tuy cách di chuyển có khác nhưng về bản chất vẫn là vượt qua không gian mà sự sáng lóa mắt này theo hắn biết đó chính là Thông Thiên Đồ Án đang trải ra để kết nối không gian.

Ánh sáng kia mỗi lúc lại sáng hơn trước, ánh sáng này xuyên qua các cửa sổ của can nhà chiếu ra cả bên ngoài khiến cho người ngoài nhìn vào cữ nghĩ cả tòa nhà lớn này như sắp nổ tung vì quá sáng.

Tình trạng sáng lóa mắt này diễn ra trong vòng mấy giây rồi “loáng” một cái ánh sáng lan tỏa chiếu sáng cả tòa thành cùng một vùng thảo nguyên xung quanh rồi biến mất.

Ánh sáng trong đại điện biến mất, mọi thứ trở lại như thường chừ một việc. Đó là trong đại điện này không hề còn một đệ tử nào nữa. Cuối đại điện chỉ còn những trưởng lão và chấp sự đang đứng đó mà thôi.

https://thuviensach.vn

“Mọi người nghỉ ngơi một lúc đi, chiều chúng ta sẽ bắt đầu di chuyển vào trong Huyễn Cực sơn mạch.” Vị trưởng lão đại hán đứng đầu liền quay sang những trưởng lão cùng chấp sự nói.

Gã nói xong liền quay người rời đi, đám chấp sự cùng trưởng lão cũng từ từ đi về khu nghỉ của mình. Đại chấp sự của Liễu Thiên đang đi cùng những chấp sự khác trên một dãy hành lang.

Chỗ này chỉ còn có bốn người mà thôi, những người khác đều đi theo đường khác rồi.

Đại chấp sự chi sáu đang đi một mình phía trước thì có tiếng cười nhạo nói từ sau truyền đến.

“Từ khi nào mà chi sáu cũng có người tham gia thí luyện vậy! Tần huynh đã quên bài học năm năm trước rồi sao?”

Đại chấp sự chi sáu bỗng đứng sững lại, vẻ mặt biến đổi mấy lần. Nhưng gã cũng không nói gì mà chỉ hừ một cái rồi tiếp túc đi mà không hề quay đầu lại.

Theo bóng lưng của đại chấp sự chi sáu xuất hiện một vị trung niên nho sinh với bộ ria mép mỏng, đôi mắt dài hẹp, gã cười cười đi sau cùng một người khác. Người đi cạnh gã này là một vị lão giả, lão giả này cũng nhìn theo dáng người đại chấp sự ‘chi’ sáu cười nhạt nói: “Hồng lão đệ đã nói chúng điểm yếu của Tần Long rồi!”

“Tên này ngày thường luôn đối nghịch với ta, hắn biết điểm yếu của mình chính là thí luyện yêu thú nên mấy năm nay không tham gia. Lần này tự dưng tham gia sao ta có thể để yên được chứ!” Vị chấp sự trung niên ánh mắt sắc bén, nhếch mép nói.

“Người của chi sáu lần này có một tên đã đạt Khai Minh cảnh, xem ra đó là chỗ Tần Long đặt niềm tin.” Lão giả kia vuốt vuốt râu nói.

https://thuviensach.vn

“Hừ! Khai Minh thì sao? Đi năm về một thì cũng khác gì? Mà năm nay đệ tử tham gia đạt Khai Minh cảnh cũng rất nhiều. Nếu không có kinh nghiệm thì vẫn chết như thường mà thôi.”

Tên trung niên nho sinh hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt khinh khỉnh nói.

“Ừm! Đúng vậy!” Chấp sự não giả gật gật đầu nói.

Đại chấp sự chi sáu của Liễu Thiên là Tần Long, người Vu Chu thành phía Tây Nam của Nhất Xuân quốc. Năm ba mươi hai tuổi tu vi không tăng tiến nên đã thi làm chấp sự, sau rất nhiều năm học tập phấn đấu thì gã cũng được làm đại chấp sự của một chi. Mà tính đến nay thì gã cũng làm đại chấp sự của chi sáu được tám năm rồi. Tần Long này thời trẻ từng có qua lại với trung niên phía sau và vì tranh giành một cuốn sách mà trở thành kẻ thù. Từ đó đến nay, hai người như nước lửa, trong tông cả hai luôn luôn đối nghịch. Vì vậy gã trung niên kia thấy có cơ hội thì liền khơi lại sự kiện mà Tần Long muốn quên nhất trong đời.

Đại chấp sự chi sáu – Tần Long lúc này đã đi về phòng của mình.

Gã ngồi trong phòng, vẻ mặt sầu thảm, nước mắt từ gò má cao gầy của gã chảy xuống. Gã lắc đầu liên tục, vẻ mặt mỗi lúc một khó coi. Đây chính là lúc yếu đuối nhất của một vị chấp sự ngày ngày nghiêm khắc này.

“Cộc! Cộc!”

“Tần huynh, ta Thượng Quan Định có thể vào được không?”

Bên ngoài phòng bỗng có tiếng gõ cửa, rồi tiếng nói truyền vào.

Tần Long lau lau mặt khẽ lấy lại giọng hỏi: “Không biết Thượng Quan trưởng lão có gì chỉ dậy?”

https://thuviensach.vn

“Ta vào trong rồi nói chuyện được không?” Thượng Quan Định lại nhỏ nhẹ đề nghị.

“Trưởng lão chờ chút!” Tần Long cố xóa hết dấu vết trên mặt rồi từ từ đi ra mở cửa.

Thượng Quan Định bước vào, gã nhìn Tần Long mỉm cười rồi rất tự nhiên ngồi xuống bàn.

Tần Long thấy vậy cũng không khó chịu mà lại rất nhanh rót nước cung kính nói: “Trưởng não mời dùng trà!”

“Không cần khách sáo! Tần huynh ngồi đi!” Thượng Quan Định tiếp chén trà rồi mời Tần Long ngồi xuống.

“Trưởng não không biết có gì chỉ giáo?”Tần Long cũng không câu lệ mà ngồi xuống đối diện, gã vừa ngồi xuống thì liền hỏi.

“Ta chỉ là hơi ngạc nhiên một chút!” Thượng Quan Định nói một câu này thì dừng lại uống một hớp nước làm cho Tần Long càng thêm nghi hoặc không hiểu gì?

“Ta nhớ mấy lần trước Tần huynh đều không cho đệ tử chi mình tham gia nhưng sao lần này lại thay đổi vậy?” Dưới ánh mắt của Tần Long, Thượng Quan Định liền từ từ nói rồi lại hỏi.

“Cái này! Ài!” Tần Long nghe vậy gương mặt bỗng chuyển động mấy lượt, gã tỏ vẻ lưỡng lự, sau đó thở dài một cái rồi cũng nói ra:

“Ta trước đây không cho tham gia thí luyện là sợ đệ tử chi mình chết đi, nhưng giờ lại cảm thấy như vậy lại không công bằng với những đệ tử có nhiệt huyết!”

“Haha!” Thượng Quan Định nghe thấy vậy liền cười lớn đứng dậy.

https://thuviensach.vn

Gã uống nốt hớp nước rồi quay người đi ra ngoài, đi một đoạn gã liền quay lại nói: “Quá khứ chỉ là quá khứ mà thôi, ngươi cũng không nên nghĩ nhiều làm gì!”

Thượng Quan Định nói xong liền đi ra khỏi phòng, trong phòng còn mỗi Tần Long đang ngơ ngơ không hiểu đoạn hội thoại trên có ý gì cả!

…

Tại một khu rừng thông bên trong Vạn Mộc Lâm, có ba người đang đi ở đây. Ba người này chính là ba người Liễu Thiên vừa được truyền tống từ đại điện kia vào đây.

Vừa rồi khi ánh sáng tỏa ra đến cực thịnh làm cho bọn hắn nhắm chặt mắt, khi ánh sáng hết đi, mở mắt ra sau một hồi choáng váng thì cả ba đã đứng ở giữa cánh rừng này rồi.

Lúc đầu cả ba còn giật mình bỡ ngỡ nhưng rất nhanh đã quen với tình hình.

Cả ba đều hiểu đây là một dạng truyền tống ngẫu nhiên. Nó sẽ đưa người dùng đến một điểm nào đó ngẫu nhiên trong một khu vực nhất định. Họ chỉ biết vậy thôi còn nguyên nhân, hay cách vận hành truyền tống thế nào thì họ cũng không biết.

“Theo như địa hình xung quanh thì chỗ này không hề có núi hay hồ gì cả, cây cối đa số đều cao san sát nhau, như vậy khu này chưa chắc đã có điểm nghỉ chân.” Tằng Nhất vừa đi vừa nói.

“Điểm nghỉ chân có thể xuất hiên ở bất cứ đâu, nghe chấp sự nói thì điểm nghỉ chân đến tận chưa ngày thứ ba mới xuất hiện, bây giờ chỉ có điểm tài vật mà thôi.” Hà Minh lại tỏ vẻ hiểu biết nói.

https://thuviensach.vn

“Như vậy chúng ta mấy ngày đầu cũng không cần tìm điểm nghỉ chân làm gì, bây giờ cứ kiếm vài con yêu thú đã!” Tằng Nhất cầm bộ Bách Châm Hạp trong tay hào hứng nói.

“Ta nghĩ trước tiên phải tìm nơi dựng trại đã, trước tiên phải ổn định sinh hoạt đã! Đợi khi tối xuống thì sẽ rất khó!” Liễu Thiên liền lắc đầu rồi đưa ra ý kiến của mình.

“Được! Chúng ta đi xuống vùng thấp hơn kia, sau đó kiếm nơi nghỉ tạm, sau đó hai ngươi sẽ dựng trại, còn ta sẽ đi kiếm một con gì đó làm thịt!” Tằng Nhất gật đầu nói.

“Ừm! Tăng tốc lên, chúng ta đi hơi chậm rồi đó!” Hà Minh gật đầu rồi tăng tốc chạy lên đằng trước nói.

Ngay tức khắc Liễu Thiên cùng Tằng Nhất đuổi theo, cả ba chạy đi rất nhanh trong cánh rừng này.

Lúc trước, Tằng Nhất chèo lên một cái cây cao nhìn ra bốn phía thì nhìn thấy một vùng phía xa thấp hơn nhiều xo với những vùng khác, ở đó cây cối thấp hơn nhưng lại xanh tươi, rậm rạp hơn. Dù sao thì nước cũng rất quan trọng, bây giờ tuy chưa cần nước nhưng cứ đi về một hướng không xác định thì chi bằng đi về chỗ có nước thì tốt hơn.

Tuy có nguyên thần có thể bù đắp được nhưng cái gì cũng phụ thuộc vào nguyên thần thì đến khi chiến đấu lại không có gì mà dùng vì vậy trước tiên cứ phải ổn định sinh hoạt đã. Cả ba đã quyết định như vậy nên lúc này đang hướng vùng trũng mà đi.

…

Tại một khu khác, chỗ này là một hẻm núi, hai bên là hai dãy núi cao tầm trăm trượng, trên núi cây xanh mọc um tùm, ngay cả ở những phiến đá đặc cũng toàn là rong rêu và dây leo chằng chịt.

https://thuviensach.vn

Khi này, ở hẻm núi bên dưới có xác của mấy con chim lớn bị chém làm nhiều mảnh bắn khắp nơi, máu và lông vũ trải đầy trên cỏ và cây dại.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 79: Bố Trận

Giữa đám xác điểu hỗn loạn này có ba nữ đệ tử thân mặc bạch y đang đứng, ba người này một người tóc đỏ dài đến ngang lưng. Nhìn qua điệu bộ chỉ mười ba mười bốn, nàng có gương mặt thanh tú, ánh mắt linh động, đôi môi nhỏ nhắn mềm mại, nước da trắng hồng, dáng người không kém phần thướt tha. Và thiếu nữ xinh đẹp này không ai khác chính là Thượng Quan Nhu Vân.

Bên cạnh nàng là hai nữ đệ tử khác, một người dáng người cao gầy, tuổi tầm mười năm mười sau, gương mặt đoan trang, tóc buộc gọn gàng. Một người dáng người thon thả, tuổi tầm mười ba mười bốn, mắt to hiền hậu.

Ba người nàng bị truyền tống vào tận sâu trong hẻm núi này và gặp ngay đám yêu cầm kia. Kết quả là rất nhanh đám yêu cầm bị chẻ làm nhiều mảnh, xác dải khắp nơi.

“Nhu Vân chúng ta làm gì tiếp theo!” Nữ đệ tử lớn tuổi nhìn quanh rồi hỏi.

“Chúng ta bây giờ đi thẳng về trung tâm của sơn mạch, ở đó mới là nơi đáng để chúng ta ra tay! Mấy con yếu thú quanh đây không đáng quan tâm.” Thượng Quan Nhu Vân nhìn về hướng Đông nói.

“Được! Chúng ta đi thôi!” Nữ đệ tử lớn tuổi lại gật đầu nói.

…

https://thuviensach.vn

Ở một vùng đầm lầy xen lẫn những bải đất bỏ hoang toàn cỏ dại, có hai người đang di chuyển qua từng mô đất nhô lên ở đây.

Hai người này chính là hai người khác trong chi sáu của Liễu Thiên. Hai người Lệ Bá Kiên cùng Lã Phi Hùng được truyền tống đến vùng đầm lầy này và cũng vừa chiến đấu xong và đang di chuyển sang hướng khác.

“Tại sao lại đen vậy, vừa vào đã rơi xuống vùng này! Hừ! Nhanh lên!” Lã Phi Hùng đi trước vừa kêu ca thỉnh thoảng lại quay lại thúc dục Lệ Bá Kiên.

Lệ Bá Kiên đi phía sau trên lưng vác theo một con thú to có bộ lông rậm màu xám, không biết là giống thú gì nhưng có vẻ cũng là một yêu thú cấp thấp? Hắn đi sau bị Lã Phi Hùng thúc dục nhưng vẻ mặt không biến đổi vẫn bình tĩnh đi theo, hai người đang hướng ra vùng thảo nguyên phía trước.

…

Tại một vùng thảo nguyên nhỏ toàn hoa cỏ có hai thiếu niên mặc đồ đen đang đứng. Trong hai người này một người tầm mười năm mười sáu, dáng người cao hơn có gương mặt bình thường nhưng đôi mắt một mí dài hẹp nên nhìn hắn rất nham hiểm. Người thiếu niên còn lại tầm mười hai mười ba, dáng người mảnh khảnh, gương mặt thanh tú nhưng có phần nhợt nhạt.

“Chúng ta tách ra đi, ta thật muốn kiếm vài tên trong Thập Nhị đội để khai đao!” Thanh niên cao lớn liền nói.

“Tùy ngươi! Ta chỉ có hứng thú với mấy tên kia thôi!” Thanh niên với gương mặt nhợt nhạt kia mở cuốn sách nhỏ ra nói.

…

https://thuviensach.vn

Trên một con sông nhỏ, một nhóm ba người đang đứng trên nước. Ba người này đều mặc một bộ đồ màu xanh, trên lưng họ có hình một ngọn núi màu nâu. Trong ba người thì có hai nam một nữ, tất cả đều anh tuấn xinh đẹp hơn người.

“Theo như bản đồ thì nơi đây ở viền Nam, chúng ta có nên đi về phía trung tâm hay chỉ ở đây chờ đợi điểm tài vật?” Một thiếu niên hướng hai người đồng bạn của mình hỏi.

“Cần gì phải mệt vậy! Cứ ở đây đợi, kẻ nào tiến vào khu của chúng ta thì thịt kẻ đó là được!” Thiếu nữ lắc đầu nhàn nhạt nói.

“Được! Vậy để ta đi bố trí chút, chúng ta ngồi cá sa lưới!” Thiếu niên còn lại gật đầu nói rồi đạp xuống nước bay đi.

Lúc này, cách chỗ hai người ba người này tầm hai mươi dặm về phía Đông cũng có một nhóm ba người khác đang chèo qua những đoạn núi thấp, đồng thời ở hướng Tây cũng có một nhóm hai người đang bố trí gì đó trên một vùng đất đá lởm chởm, phía Nam xa hơn cũng có ba người đang di chuyển qua những tán cây của rừng ngập... Những nhóm này đều là những nhóm đệ tử khác nhau tham gia thí luyện và được truyền tống đến những vùng ngẫu nhiên trong Huyễn Cực Sơn Mạch. Những nhóm người khác nhau thì được thả ở những vùng địa hình khác nhau, có thể là rừng già, rừng ngập nước, bãi đất hoang, thung lũng, đầm lầy, đỉnh núi, bờ sông,…

Tính sơ qua chỉ đội mười hai có gần một trăm nhóm, và các đội khác cũng tương tự. Tổng cả Huyễn Cực sơn mạch có khoảng một ngàn sáu trăm điểm đang có những nhóm đệ tử được thả xuống lúc này.

Mỗi một điểm sẽ cách nhau từ mười lăm đến hai mươi dặm, nếu hai nhóm đi về phía nhau thì chưa đầy nửa canh giờ là có thể gặp nhóm khác.

Và hầu hết các nhóm lúc này đã gặp phải yêu thú nhất cấp phục kích nên đã xảy ra chiến đấu. Nhưng do yếu thú cấp thấp nên rất nhanh đều bị những

https://thuviensach.vn

nhóm này giải quyết hết.

…

Khi này tại cánh rừng thông kia, ba người Liễu Thiên đã đi đên chỗ rừng thấp và thoáng hơn. Chỗ bọn họ đang đứng không có một con sông như họ nghĩ mà là một con suối cạn.

Nước của con suối này rất nông và trong, có thể nhìn rõ đáy suối toàn là những viên sỏi nhỏ và cát vàng. Nước suối nhẹ nhàng chạy mang theo những chiếc lá vàng trôi xuống phía xa.

Liễu Thiên lúc này không nghĩ nhiều liền cửi giày cầm trên tay đi xuống suối, hắn vừa nghịch nước vừa nhìn quanh một vùng chỗ này. Chỗ hắn đang đứng là chỗ rộng nhất của con suối rồi, ở thượng nguồn phía xa con suối này nhìn qua thì thấy rất hẹp. Nơi cuối cùng của con suối mà Liễu Thiên thấy là một thác nước nhỏ chảy qua một vùng núi đá thấp.

Hai bên bờ suối toàn là đá cuội to tầm nắm tay, phía trên nữa là những đá tảng có bề ngoài rất nhẵn, trên viền dưới những phiến đá kia còn có ít rêu đã bị hong khô. Xem ra lượng nước mùa mưa đã ngập cả cái bờ đá này nhưng khi này lại mùa khô nên lớp rêu đã bị nướng khô.

Liễu Thiên quan sát một hồi thì thấy phía cao thượng nguồn của con suối có một chỗ có nhiều phiến đá lớn xếp ngổn ngang tạo thành một vùng nhìn rất lạ thì liền chỉ tay lên đó đề nghị: “Chúng ta lên đó dựng trại các ngươi thấy sao?”

Nói xong không đợi hai tên kia trả lời, Liễu Thiên đã cầm giày chạy trước. Hai người Hà Minh cũng đang nhìn ngó linh tinh nghe thấy vậy liền đi theo. Cả ba xuyên qua mấy đám cây, trèo qua mấy tảng đá thì cũng nhìn rõ chỗ Liễu Thiên nói.

https://thuviensach.vn

Đó là một vùng mấy chục trượng toàn đá tảng, tảng to thì như ngôi nhà, tảng nhỏ lại chỉ bằng cối đá, tất cả nằm lẫn lộn lên nhau tạo thành một khu ngổn ngang. Mà trong khu ngổn ngang này có một hang động nhỏ, cũng chẳng phải là hang động mà nó chỉ là một chỗ do ba phiến đá lớn dè lên nhau tạo thành một không gian hình chóp bên trong mà thôi.

Để ý kỹ thì hang đá có cửa hướng về phía bắc nhưng ánh sáng vẫn chiếu xuyên qua khe giữa ba phiến đá chiều vào bên trong chỗ này làm cho nó rất sáng sủa và khô giáo, không hề có rong rêu hay côn trùng rắn rết gì cả.

Bên trong nền của hang động nhỏ này thì lại là một phiến mấy phiến đá xếp bằng tạo thành một mặt khá phẳng. Nếu lấy thêm chút đá nhỏ nhét vào những khe hở thì chỗ này là nơi nghỉ chân quá lí tưởng.

“Chúng ta ở đây thấy thế nào?” Liễu Thiên đánh giá một lượt liền hỏi.

“Chắc rồi, chỗ này quá tốt, chúng ta sẽ ở đây đến khi nào điểm dừng chân xuất hiện.” Hà Minh liền xách hành lí chui vào ngồi nhà nhỏ bằng đá này.

Tăng Nhất cũng rất nhanh chạy vào bỏ hành lí vào một góc rồi ngồi thệt xuống, hắn dùng vẻ mặt thưởng thức nhìn ngắm xung quanh. Liễu Thiên cũng không ngần ngại đi vào trong hang đá này.

Hang đá này tính ra chỉ cao hơn trượng, phần đỉnh hang khá hẹp, không gian bên trong cũng không lớn, nó cũng chỉ bằng nửa cái lều mà các chấp sự dựng lên cho bọn hắn khi trước mà thôi. Nhưng như vậy là quá tốt rồi, không phải dựng trại mà lại có được một cái trại chắc chắn thoải mái thế này là tốt rồi. Để bọn hắn tự dựng trại thì chắc gì đã ở được!

Cả ba ngồi nhìn ngắm ra xung quanh, trước cửa hang là một vùng rộng với những tảng đá to xếp ngổn ngang. Phía sau hang là một dãy núi nhỏ có rêu xanh bám đầy một mặt. Phía bên phải hang cách hơn chục mét chính là cánh rừng thông, bên trái cách một đoạn là bờ suối với sỏi và đá.

https://thuviensach.vn

“Chỗ này hơi thoáng, ở đây có chút nguy hiểm!” Hà Minh nhìn quanh một lượt rồi đưa ra đánh giá của mình.

“Không sao! Bây giờ ta sẽ bầy ra ít cảm bẫy là chúng ta sẽ an toàn thôi.” Tằng Nhất tỏ vẻ tự tin nói.

“Thế thì tốt, vậy chúng ta bắt đầu thôi!” Hà Minh liền đứng dậy tỏ vẻ hưng phấn nói.

“Các ngươi có thấy hơi lạ không?” Liễu Thiên lúc này bỗng nhíu mày, hắn hình như nhớ ra cái gì đó liền quay sang hỏi.

“Sao? Mọi thứ bình thường mà?” Hà Minh nghe vậy liền tỏ vẻ khó hiểu hỏi.

“Đúng vậy! Ta cũng có cảm giác hơi lạ!” Tằng Nhất liền nhìn quanh lẩm bẩm.

“Có gì thì nói ra xem nào?” Hà Minh tỏ vẻ sốt ruột nói.

“Thí luyện yêu thú mà chúng ta vào đây nửa canh giờ rồi vẫn chưa gặp con yêu thú nào! Không những thế mà ngay cả thú rừng cũng không có gặp một con! Điều này không đúng cho lắm!” Liễu Thiên từ từ nói ra điểm nghi vấn.

“Đúng vậy! Chúng ta có thể đang nguy hiểm!” Tằng Nhất liền đứng dậy nhìn quanh nói.

“Ý các ngươi là chỗ này có một con yêu thú rất mạnh làm cho những con khác phải tránh xa?” Hà Minh hai mắt mở to nói.

“Chỉ có như vậy mới giải thích được hiện tượng vắng vẻ quanh đây!” Tằng Nhất kẽ gật đầu nói.

https://thuviensach.vn

“Chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây thôi!” Hà Minh vẻ mặt lo lắng cầm hành lí lên nói.

“Không cần vội!”

Liễu Thiên đứng dậy nhìn quanh một lượt rồi nói.

“Nếu nó xuất hiện thì đã xuất hiện rồi! Xem tình hình này bây giờ vẫn chưa phải giờ đi săn của nó! Chúng ta còn có thời gian để chuẩn bị!”

“Chuẩn bị gì?” Tằng Nhất liền quay sang hỏi.

“Các ngươi đoán xem!” Liễu Thiên mỉm cười, ánh mắt đầy thách thức nhìn hai người nói.

“Giết nó!” Cả ba không hẹn mà ánh mắt đều trở lên sắc bén nói.

“Theo như chấp sự có nói thì thí luyện này yêu thú cao nhất cũng chỉ cấp ba mà thôi. Mà yêu thú cấp ba cũng chỉ ngang với đệ tử Khai Minh cảnh sơ kỳ, con mạnh nhất thì cũng chỉ ngang với Khai Minh Cảnh trung kỳ.”

Liễu Thiên tỏ vẻ hiểu biết nói, sau đó hắn nhìn Tằng Nhất.

Tằng Nhất thấy vậy liền gật đầu nói tiếp:

“Đệ tử Khao Minh cảnh bình thường gặp yêu thú cấp ba thì tùy vào loại mà có thể đánh hay chạy. Nhưng bây giờ ta cộng thêm hai ngươi cùng với sự chuẩn bị trước thì kể cả yêu thú kia có là vương trong yêu thú cấp ba thì tỉ lệ chết của nó vẫn là rất cao!”

“Vậy thì tiến hành thôi!” Hà Minh vẫn tỏ vẻ lo lắng nhưng nghe vậy thì cũng nghĩ nhiều nói.

“Yêu thú kia lúc này có thể vẫn đang ngủ hoặc đi đâu đó xa! Chúng ta bây giờ phải bày ra một thiên la địa võng mới có thể tiêu diệt được nó.”

https://thuviensach.vn

Liễu Thiên nhìn quanh một lượt rồi nói.

“Vậy chúng ta bố trí ở đâu?” Hà Minh liền hỏi.

Tằng Nhất liền nhảy lên đỉnh mấy tảng đá nhìn ra mấy phía.

Sau một hồi hắn nhảy xuống đi ra hướng cánh rừng bên kia con suối.

Hai người Liễu Thiên cũng đi theo sang bên đó.

Tằng Nhất đứng trước một khu đất trũng xuống, quanh chỗ này có một cây gỗ đổ ngang, nhìn cây gỗ này cũng đổ ở đây nhiều năm rồi. Vỏ cây đã mục, trên đó có nhiều loại nấm mọc lên, nền đất phía dưới có nhiều lá khô đã mục, trong lớp lá có rất nhiều loại thực vật nhỏ đang phát triển. Nhìn nơi này hình như rất lâu không có động vật nào qua lại.

“Chúng ta sẽ bố trí ở đây!” Tằng Nhất liền quay lại nói rồi liền ngồi xuống chỗ đất kia bắt đầu tiến hành đo đạc.

Thấy một màn này, hai người Liễu Thiên cũng không phản đối mà cũng không biết làm gì để giúp cả. Cả hai chỉ đứng nhìn mà thôi!

Một lúc sau, Tằng Nhất liền đứng dậy gật gật đầu tỏ vẻ hài lòng, sau đó lại quay sang hai người Liễu Thiên nói: “Liễu Thiên tu vi thấp nhất hãy chở về chỗ mấy tảng đá kia cảnh giới tiện thể canh chừng hành lí. Hà Minh thì hãy đi dò xét một vòng xem sao, chỉ cần trong phạm vi vài dặm đổ lại mà thôi. Mà lên nhớ thấy những chỗ khả nghi cũng không lên khám phá làm gì mà hãy nhớ địa điểm rồi khi nào chúng ta sẵn sàng thì mới quay lại tìm kiếm kỹ hơn!”

“Ừm!”

Cả hai người nghe Tằng Nhất nói vậy thì đều gật đầu bắt đầu tách ra, Liễu Thiên chạy lại chỗ hang động nhỏ kia rồi chèo lên đỉnh mấy tảng đá

https://thuviensach.vn

phía sau, hắn bắt đầu nhìn một lượt ra bốn hướng.

Hà Minh thì cầm theo trường kiếm đi về phía xa trong rừng.

Tằng Nhất lúc này không biết từ đâu lấy ra một đống những món đồ kỳ quái, kích thước và hình dạng mỗi thứ lại khác nhau bày trên mặt đất.

Hắn bắt đầu bố trí cạm bẫy cơ quan mà lâu nay hắn hay nghiên cứu. Hắn lúc thì đào đất, lúc thì trèo lên cây, lúc thì đo đạc ngắm nghía rồi đục thân cây nhét những hộp nhỏ tầm cổ tay vào. Mà mỗi lúc bày xong một thứ hắn đều lấy ra một lọ thuốc nhỏ rắc rắc vào đó để xóa đi hơi người lưu lại.

Nhìn qua thì Tằng Nhất đang rất tập trung và bận rộn!

Liễu Thiên thì hoàn toàn khác, hắn nhàn nhã ngồi trên đỉnh một tảng đá lớn nhìn ngắm ra bốn phía nhưng không hề thấy gì cả. Lúc đầu hắn còn chịu khó cảnh giới nhưng sau một hồi không thấy gì thì hắn liền chán nản nhảy xuống đi lại chỗ Tằng Nhất xem bố trí cơ quan.

Thấy Liễu Thiên đi lại, Tằng Nhất liền ngừng lại ngạc nhiên hỏi: “Sao ngươi lại ra đây?”

“Ở đây lúc này có gì đâu mà cảnh giới, ta định xem ngươi bố trí khu này kiểu gì để lúc chiến đấu chủ động hơn.”

“Thôi cũng chẳng cần cảnh giới, người ngồi gọn xem ta cũng được!” Tằng Nhất suy nghĩ một chút rồi cũng gật đầu nói sau đó lại quay lại với công việc của mình.

“Rầm! Grao!”

Cả hai một làm một xem được một lúc thì bỗng nhiên một âm thanh lớn từ nơi xa hướng tây truyền lại làm cho hai người Liễu Thiên giật mình đứng dậy nhìn lại.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 80: Sát Yêu

Hai người Liễu Thiên liền giật mình quay ra nhìn nhưng không thể nhìn ra cái gì cả.

“Ngươi tiếp tục bày trận đi, nhanh lên, ta đi xem sao!” Liễu Thiên chỉ nói một câu rồi liền chạy thẳng hướng vừa phát ra âm thanh kia. Tăng Nhất thấy vậy động tác liền nhanh hơn rất nhiều!

Phía Tây chỗ này vẫn là rừng thông, thỉnh thoảng xen vào một số loại cây lớn không biết tên. Liễu Thiên đang chạy rất nhanh vượt qua từng thân cây trong khu rừng này. Chạy được tầm trăm mét, Liễu Thiên liền dừng lại há hốc mồm nhìn về phía trước.

“Rầm!” Một cậy nhỏ bị đập gãy.

“Chạy Mau!”

Hà Minh đang chạy rất từ phía xa lại chỗ Liễu Thiên, hắn mặt không còn một giọt máu vừa chạy vừa hét. Đằng sau hắn cây cối đổ ngả nghiêng, có thể mờ mờ nhìn thấy có một con cự thú họ mèo màu đen pha chút vằn đỏ nâu đang đuổi theo với tốc độ rất nhanh.

Liễu Thiên thấy một màn này cũng rất nhanh quay đầu bỏ chạy, vừa chạy vừa kêu lớn: “Tăng Nhất! Nhanh Lên! Nó Đang Đến!”

Lúc này Hà Minh đang chạy phía trước, đằng sau hắn mười trượng một con cự báo đen có vằn đỏ nâu đang đạp gãy mấy thân cây nhỏ đuổi theo,

https://thuviensach.vn

khoảng cách đang mỗi lúc được thu hẹp.

Con báo này khá lớn, thân dài gần năm mét, cao hơn hai mét, tứ chi to như thân cây cổ chân nó cũng bằng bắp đùi người lớn, đầu thì to như thùng nước với hai cái răng nanh dài qua cằm. Cặp mắt nó thì đỏ như máu đang chừng lên nhìn theo hướng con mồi phía trước là Hà Minh. Mà Hà Minh thì vận dụng tất cả tu vi của mình dồn vào cước bộ mà chạy. Hắn lúc này không để ý đến gì nữa mà chỉ lo chạy mà thôi. Thế nhưng trong rừng tốc độ chạy của hắn dù đã vận La Huyền bộ cũng không được nhanh như khi chạy ở ngoài nên đang bị cự báo đuổi theo rất sát.

Mà nguyên nhân của vụ dượt đuổi này thì phải quay lại tầm mấy mươi phút trước.

Lúc đó, Hà Minh được phân đi dò xét tình hình xung quanh. Hắn đi một lúc thì không thấy gì cả thì bắt đầu vừa đi trong rừng vừa huýt sáo, điệu bộ vô cùng thong dong, hắn thoải mái ngắm cảnh xung quanh.

Hắn đi xem xét một hồi thì thấy không thấy có gì khả nghi nên định đi dạo một vòng rồi quay về.

Đi thêm một đoạn hắn liền nghĩ ra một ý tưởng là kiếm con gì đó để cải thiện bữa trưa. Thế là hắn tìm kiếm khắp các bụi cỏ hay cây rậm xem có gà rừng chay con gì thịt được không?

Thế rồi, hắn đi đến trước một mỏm đá cao tầm ba bốn mét, ở cạnh đó có một bụi cây nhỏ.

Hắn nhìn qua một lượt thì ngạc nhiên khi thấy trong bụi có một con rắn lớn đang nằm lộ ra cái đuôi màu đen to bằng bắp tay.

Thấy cảnh này, hắn nghĩ ngay đến món thịt rắn được ăn tại tông môn hơn hai tuần trước. Hắn nhìn kỹ lại một lượt cái đuôi rắn này rồi cũng gật đầu quyết định ra tay. Đối vơi tu vi như hắn thì đánh một con rắn cỡ này là

https://thuviensach.vn

chuyện dễ như trở bàn tay mà thôi. Trưa nay mấy người bọn hắn sẽ ăn chả rắn. Thế là hắn liền tiến lên nhẹ nhàng áp sát con rắn này!

“Phịch!”

Hắn cầm kiếm để cả vỏ nhẹ nhàng đưa lên rồi vụt một phát thật mạnh vào phần trên của con rắn này.

Hà Minh biết đánh rắn phải đánh dập đầu nhưng hắn nghĩ với lực sát thương mạnh thì một đập này hoàn toàn có thể đập gãy xương sống của con rắn này như vậy kể cả không chúng đầu thì nó cũng khó sống được. Cái này gọi là đánh rắn phải đánh rập người. Hắn đã không đánh thì thôi, đã đánh là có chả rắn ăn!

“Rắc!” Quả nhiên một vụt làm con rắn kia điên cuồng vùng vẫy như đỉa gặp vôi.

Hà Minh lúc đó vẻ mặt vui vẻ đang định đi lên thì bỗng cả phiến đá bị lật tung lên, cây cỏ xung quanh dạt ra.

“Gầm!...” Một tiếng kêu lớn và một con cự báo xuất hiện!

Và kết quả của việc bắn rắn này chính là Hà Minh đang bị một con cự báo đuổi sát không buông.

Lúc này, tại khu rừng thông cách đám Liễu Thiên không xa, Hà Minh đang vận chuyển tối đa nguyên thần kết hợp với La Huyền bộ chạy bạt mạng về phía hai người Liễu Thiên, Tằng Nhất.

Mà con cự báo màu đen pha nâu đỏ phía sau hai mắt đang đỏ như máu đuổi theo không ngừng.

Liễu Thiên lúc này thì chạy đằng trước Hà Minh hơn mười trượng, tốc độ của hắn cũng nhanh không kém, hắn cũng không nghĩ nhiều mà chỉ tập

https://thuviensach.vn

trung chạy lại chỗ của Tằng Nhất.

Chỉ qua mấy hơi thở, Liễu Thiên chỉ còn cách chỗ Tằng Nhất chừa đầy hai mươi trượng. Tốc độ chạy chối chết của hắn quả là không kém.

Quay lại phía đại trận thì Tằng Nhất lúc này đã nhảy lên một ngọn cây nhìn ra hướng hai người Liễu Thiên.

“Liễu Thiên kiếm chỗ quanh đại trận ẩn đi!” Thấy hai người Liễu Thiên đến gần thì hắn liền hô lớn.

Nói xong hắn lại nhìn lại chỗ mình đã bố trí thì khẽ thở dài. Hắn mới bố trí được phân nửa mà thôi, thời gian quá gấp thành ra phải bỏ một số thứ, hắn đành phải mai phục để xuất ra công kích chủ đạo. Dù sao thì ở đây cũng chỉ có hắn là tu vi Khai Minh cảnh mà thôi.

Thời gian cấp bách, chẳng mấy mà một thú hai người đã đuổi nhau đến chỗ của Tằng Nhất.

Ngay lúc này, Liễu Thiên vừa chạy về đến đại trận thì liền phi thân ẩn sau một gốc cây lớn.

Phía sau, Hà Minh cũng đã chạy đến rất gần rồi chỉ mấy trượng nữa là đến đại trận mà thôi. Mà khoảng cách giữa cự báo và Hà Minh cũng chỉ còn hơn năm trượng mà thôi. Nếu không nhanh thì chỉ một hai hơi thở nữa là cự báo kia sẽ tấn công được Hà Minh.

Từ khoảng cách này con cự báo đã lọt vào tầm tấn công của Tằng Nhất nhưng hắn vẫn chưa ra tay vì còn chờ cự báo đi vào đại trận. Lúc này, trên tay Tằng Nhất bộ Thiên Châm Hạp đã xuất hiện, nắp hộp mở ra, ngay tức khắc mỗi tay hắn xuất hiện ba cây phi châm dài như ba cái đũa. Phi châm này có hai đầu nhọn hoắt sáng loáng nhìn thật lạnh lẽo vô cùng.

https://thuviensach.vn

Hắn liền vận chuyển nguyên thần tiến ra bảo phủ lấy canh tay và phi châm của hắn, phi châm được một lớp nguyên thần bao bọc mờ mờ di chuyển làm cho phi châm càng sắc bén và nguy hiểm hơn.

Phía dưới, Liễu Thiên lưng tựa vào cây, trường kiếm nhẹ nhàng rời khỏi vỏ, hai tay hắn nắm chặt chuôi kiếm, ánh mắt đầy hàn khí. Hắn biết nếu có cơ hội thì nhất định phải một kiếm toàn lực chém đứt một bộ phận của yêu thú kia.

Mà Hà Minh đang chạy thấy nơi bố trí chỉ còn cách chưa đến hai trượng thì càng gắng sức chạy, khoảng cách với yêu thú kia vẫn được duy trì ở gần ba trượng

“Cố lên! Cố lên!” Tằng Nhất ngồi trên cây vẻ mặt lo lắng khẽ lẩm bẩm.

Khoảng cách mấy trượng chẳng mấy mà qua đi, Hà Minh đã nhảy vào bên trong khu đại trận, hắn vẫn duy trì tốc độ nhảy vào những điểm được đánh dấu, hắn lao qua khu đại trận này.

Mà lúc này yêu thú kia cũng đã chớm vào đại trận, nó quá tức giận nên không hề để ý xung quanh mà cứ thế lao vào.

“Vèo Vèo…Vèo!”

Lúc này, từ trên ngọn cây, hai tay Tằng Nhất liên tục công kích vào đầu của con cự hộ kia.

Phi châm như mưa phóng xuống với đủ loại kích cỡ. Mỗi phi châm đều mang theo nguyên thần bao phủ làm cho tốc độ và sát thượng của chúng cực cao.

“Leng keng! Phụp! Keng! Keng! Phụp!”

https://thuviensach.vn

Lúc này, yêu thú kia bị công kích bất ngờ nhưng nó vẫn kịp cúi đầu xuống, những phi châm phóng lên đỉnh đầu nó gặp lớp da cứng như kim loại của nó thì liền bật hết ra. Một số phi châm phóng vào điểm yếu khác như cổ hay lưng thì đa số cũng gặp phải lớp da dày của nó thì bật ra, rất ít cái đánh chúng cơ thể của cự hổ. Chúng thì chỉ vài bộ phận không quan trọng như vùng vai hay mông mà thôi.

Màn mưa phi châm vừa ngớt thì cự báo kia đang chạy nhanh cũng giật mình hãm lại, nó xoay ngang người dê dài trên mặt đất. Xem ra con yêu thú này linh trí cũng rất cao, nó vừa cảm thấy mình mắc bẫy thì đã lấp tức quay đầu lùi lại.

“Xoạt….! Phạch!”

Nhưng đã quá muộn, với tốc độ nhanh như vậy có hãm lại thì theo quán tính nó vẫn bị đẩy dê vào trung tâm đại trận và đạp vào một cái cạm bật rất lớn.

“Gào! Phì phì! Hộc hộc!” Chân sau của nó bị dập chúng làm cho cả người nó đau đớn mà vùng mạnh lên một cái, hai chân trước bới bới, cái miếng há to thở phì phò gầm lên những tiếng tức giận.

Tăng Nhất lúc này phi châm trên tay đã phóng ra thêm một đợt nữa. Đợt phi châm này không phóng vào cự hổ mà phóng vào những cơ quan hắn đã bố trí kia. Hắn muốn kích hoạt cơ quan hoạt động.

“Ping! Ping! Ping! Phạch!...

Hai mũi tên nhọn hoắt sáng loáng mang theo dây nhỏ màu trắng từ trong thân cây gỗ nằm ngang phóng ra. Tương tự tại các thân cây cũng có những mũi tên như vậy bắn ra. Loạn tiễn phóng lên người cự báo, phi tiễn như mưa tấn công vào mọi điểm trên người nó.

https://thuviensach.vn

Mà lúc này, Tằng Nhất liền nhảy sang một thân cây khác rồi hai cây phi kim nhỏ theo hai cánh tay hiện ra. Hai cây kim được nguyên thần bao bọc vụt cái lao đi.

“Phập! Phập!”

“Rầm! Grao!”

Cự báo đang mải vùng vẫy trong loạn tiễn đồng thời chân sau bị khống chế nên không kịp né tránh ngay tức khắp bị hai cây phi châm nhỏ kia phóng chúng hai mắt. Nó lúc này gầm lên rồi vùng mạnh một cái kéo cả cái dập bật lên khỏi mặt đất văng lên không trung.

Không những thế, lúc này hai chi trước của cự báo liên tục vồ ra làm gẫy một thân cây bên trong đại trận. Cây đổ lại làm một số cảm bẫy được kích hoạt!

“Ầm!” Một vụ nổ lớn, cả một quả cầu lửa bùng lên phía trước mặt cự báo làm nó quay ngược ra sau.

Ngay lúc nó nhảy cồm lên thì hai chân sau lại dẫm vào hai cái cạm khác.

Hai cạm này như hai hàm răng lớn ngoạm lấy hai chân sau của cự báo. Tuy chân cự báo này rắn chắc hơn cự thú bình thường nhưng cạm này cũng làm cho hành động của nó chậm lại.

Ngay lúc này, Liễu Thiên từ sau thân cây hai tay cầm chặt kiếm nhảy ra.

Tâm trí tập trung, trường kiếm vung ra toàn lực chém ra một kiếm ngang chân sau của con yêu thú cự báo này.

“Xoạch!”

Một âm thanh thật gọn gàng, lưỡi kiếm sắc bén cắt ngang qua chân sau bên phải của cự báo mà không hề gặp cản trở nào. Cái chân sau của cự báo

https://thuviensach.vn

đứt lìa cùng với cái cạm dập rơi ra một chỗ.

Điều này quả làm cho Tằng Nhất ngạc nhiên, mà ngay cả Liễu Thiên cũng bất ngờ.

Phải biết rằng yêu thú trời sinh có thể hấp thụ linh khí bồi dưỡng cơ thể nên cơ thể chúng mạnh mẽ hơn động vật bình thường rất nhiều. Lại nói một con yêu thú tam cấp qua nhiều lần đột phá thì cơ thể nó lại càng bưu hãn, ở cấp độ này nói là thân thể chúng cứng như sắt đá thì hơi quá nhưng để một kiếm cắt đứt lìa một chi của nó là việc không tưởng đối với một đệ tử Linh Cơ cảnh như Liễu Thiên.

Nhất là Liễu Thiên giờ mới đệ tam trọng thì càng làm cho Tằng Nhất ngạc nhiên.

Còn vấn đề Liễu Thiên ngạc nhiên chính là hắn biết rằng một kiếm kia chỉ là một kiếm dùng cơ bắp mà không có nguyên thần kích phát. Vì vậy chính hắn cũng tự hỏi tại sao có thể công kích mạnh như vậy? Một kiếm vừa rồi là cái gì, hắn có cảm nhận rất lạ vệ một kiếm đó! Một cảm nhận khác!

“Grao!” Thế nhưng chỉ một giây sững lại suy nghĩ thôi là đã quá đủ, phía đối điện cự báo bị chém bất ngờ thì gầm lên một tiếng đau đớn rồi quay người lại một chảo văng ra ngang tầm ngực Liễu Thiên.

“Cẩn thận!” Tằng Nhất thấy vậy liền quát lên.

“Pheng! Xoẹt!”

Liễu Thiên thấy một chảo này không kịp né liền đưa kiếm dọc theo người đỡ nhưng đáng tiếc là móng vuốt của cự hổ quá dài nên dù đã đỡ nhưng nó vẫn cào vào cánh tay phải của Liễu Thiên và lực đạo của cự chảo kia đánh hắn bay ra xa một đoạn hơn năm mét rồi ngã lăn lộn trên mặt đất.

https://thuviensach.vn

Rất may là bị đánh bay đi cũng làm hắn bay ra khỏi khu cạm bẫy chứ không mà rời vào một ổ bẫy thì đúng là đời hắn coi như xong!

“Xung Ba quyền!”

Thấy Liễu Thiên rơi ra phía xa không bị thương quá nặng thì Tằng Nhất cũng yên tâm. Lúc này hắn liền huy động hai tay, miệng kẽ quát một tiếng rồi từ trên ngọn cây nhảy xuống.

Theo cánh nay Tằng Nhất nguyên thần bùng phát tạo thành một quyền kình lớn màu vàng, sóng khí ba động cuồn cuộn mấy vòng trên không rồi đánh xuống đỉnh đầu của cự báo.

Cự báo do bị thương nhiều chỗ và bị nhiều cạm bẫy khống chế nên động tác có chút chậm chạp. Nó chỉ kịp gầm một tiếng định quay người thì quyền kia đã dáng xuống.

“Ầm!”

Quyền kình va chạm với đầu cự hổ làm cho cả vùng không khí bùng ra thủi cho lá cây xung quanh dạt đi, cùng với khí lưu bùng nổ ra xung quanh thì cự báo cũng bị đánh cho nằm dạp xuống đất. Thế nhưng rất nhanh nó lại ngóc dậy với với cặp chảo sắc nhọn vào hư không như muốn bắt Tằng Nhất lại.

Thế nhưng nào có dễ vậy, Tằng Nhất vận khí thu người bay sang bên cạnh đồng thời hai tay liên tục xuất ra phi châm phóng vào dưới háng chân sau bên trái của cự hổ. Hắn muốn đánh tê liệt nốt cái chân sau của cự báo này.

Lúc này, phía bên kia, Hà Minh vẫn đang đứng im nhìn, tay chân vẫn run lên, vẻ mặt thì vẫn chưa lấy lại được huyết sắc. Xem ra một màn rượt đuổi kia đã làm tinh thần của hắn có chút khủng hoảng.

https://thuviensach.vn

Điều này cũng dễ hiểu, hắn năm nay mới chỉ mười ba tuổi, một thiếu niên chưa từng trải qua nhiều phong hiểm thì lần đầu đối mặt với cái chết có phản ứng như vậy cũng là lẽ thường. Mà tất cả màn chiến đấu kể ra thì lâu nhưng tính ra chỉ chưa đầy mấy phút nên Hà Minh vẫn chưa bình tâm lại được để xuất thủ.

Liễu Thiên lúc này cố đứng dậy, hắn nhìn vào vết thương trên tay mình khẽ mỉm cười.

Trên cánh tay phải, một mảng áo bị xé rách, bên trong cánh tay của Liễu Thiên có ba vết rách khá lớn đang xưng tấy lên và chảy máu vẫn đang chảy. Thế nhưng như đã biết, dị giả bọn hắn thì những vết thương như thế này nếu dùng nguyên thần và đan dược điều trị thì sẽ rất nhanh hồi phục nên vết thương này không có gì đáng lo chỉ là lúc này hắn khó mà cầm kiếm chiến đấu tiếp được.

“Rầm!”

Phía bên kia, cự báo đã vùng vẫy nhảy ra ngoài đại trận, nó vung trảo đập gẫy một cái cây nhỏ cạnh đó muốn kiếm đường chạy. Nhưng với thương tích hiện tại thì việc đó là điều không thể!

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 81: Ngày Thứ Hai.

Nhìn trên thân hình của nó có vô số phi châm và phi tiễn cắm vào rất nhiều điểm yếu, máu từ những vết thương đó vẫn đang chảy ra không ngừng, một màu đỏ tươi rải khắp nơi trên mặt đất. Mà chân phải phía sau của nó đã bị cụt, chân chái thì bị đánh cho tê liệt. Vì vậy tuy nó vùng ra ngoài nhưng cũng không đứng được mà chỉ cố dùng hai chân trước bới bới muốn chạy đi.

Mà Tằng Nhất lúc này lại vừa phóng phi châm vừa dùng quyền kình đánh vào thân thể của nó làm cho nó không thể nào bò đi được.

“Hộc! Hộc! Phì!” Cự báo lúc này đôi mắt đỏ rực như máu kia mệt mỏi chớp chớp, mồm nó thì há rộng thở hồng hộc, máu từ trong mồm cũng theo hơi thở mà ộc ra. Xem ra nó sắp không chịu được nữa rồi!

Yêu thú như nó trời sinh vốn có khả năng hấp thụ linh khí để cường hóa thân thể đến một mức rất cao nhưng hôm nay liên tục bị mai phục rồi lại bị quyền kình công kích làm cho thân thể yêu thú của nó tổn hại rất nhiều.

Nhất là những đòn công kích nguyên thần đã làm cho nội tang bên trong của nó dập nát rất nhiều. Nếu không phải có chút yêu khí hộ thể thì nó đã chết lâu rồi!

Nếu như bình thường không bị thương thì nó có thể chống chịu được rất nhiều đòn của dị giả tu vi Khai Minh cảnh sơ kỳ như Tằng Nhất nhưng

https://thuviensach.vn

hôm nay nó vừa mới bắt đầu đã bị công kích liên tục vào điểm yếu làm cho mọi cử động của nó chậm chạp vô cùng.

Mà những đòn công kích có cả nguyên thần của những dị giả ngoài Khai Minh cảnh đánh đến nếu không vận sức dùng nguyên thần trống đỡ thì nguyên thần sẽ đánh qua lớp da bên ngoài tác động trực tiếp lên gân cơ và nội tạng bên trong.

Đối với yêu thú khi bị tấn công bởi nguyên thần thì thân thể bên ngoài của nó có một lớp yêu khí chống đỡ làm cho chúng không bị nguyên thần công kích vào nội thể.

Nhưng hôm nay cự hổ kia bị vậy công thì rất nhanh đã bị thương nặng, yêu khí trên người giảm đi đồng thời bị công kích ngờ nên nó không thể phòng thủ được mãi được.

“Đệ tam thức – Tu Nộ!” Tăng Nhất lúc này ánh mắt đầy sát khí nhìn cự hổ phía trước, hai tay đưa ra sau đồng thời miệng quát lớn.

Theo sự vận chuyển, nguyên thần từ trong cơ thể hắn đang theo hai tay bùng ra ngoài, từng vòng, từng vòng nguyên thần theo cánh tay di chuyển ra nắm đấm của Tăng Nhất tạo lên những vòng khí trắng lan ra không trung làm cho ống áo hai tay của hắn bỗng dưng tung bay phần phật, đồng thời khí lưu ở tay bùng ra mỗi lúc một lớn làm cho quần áo hắn cũng bay tung bay theo.

Mà nhìn kỹ thì thấy lúc này, quanh vùng hai nắm tay của Tăng Nhất không khí đang vặn vẹo như có một thứ gì đó đang bị hút vào. Dần dần theo nguyên thần vận chuyển thì từ trong vùng vặn vẹo của nắm tay kia tạo thành một khối khí màu vàng sậm. Hai khối cầu theo hai tay được tạo thành và mỗi lúc một lớn dần.

Hoàng cầu lớn như đầu người thì Tăng Nhất hai chân đạp mạnh vào thân cây phía sau rồi nhảy lên không, hai tay hắn vung ra trước, mỗi tay như

https://thuviensach.vn

cầm một hoàng cầu lớn đập mạnh vạo nhau.

“Đoàng!”

Một âm thanh trói tai vang lên!

Hai cầu khí bị đập vỡ tạo thành một luồng sáng phóng thẳng từ hai cánh tay Tằng Nhất vào cự báo đang thoi thóp kia.

“Dẹt! Ầm!”

Cự báo kia dính luồng sáng kia không kịp kêu một tiếng đã bị kích bắn ra xa đập gẫy mấy thân cây phía xa rồi nằm gọn một góc. Nó lúc này thân thể mềm nhũn nằm bất động trên một thân cây gãy. Mà nhìn lại thì tứ chi vắt vẻo lên nhau như đã bị dập nát hết, máu chảy ướt cả bộ lông, đôi mắt của nó đang đỏ dần chuyển thành trắng rồi dần đờ đi không còn chút sinh cơ nào trong đó nữa.

Vừa rồi Tằng Nhất ra tay rất quyết đoán và không có ý định thương hại với con yêu thú này vì hắn phải giải quyết nhanh để còn cứu chữa cho Liễu Thiên.

Tằng Nhất đáp xuống đất, hắn không quan tâm đến cự báo đã chết kia mà ngay tức khắc hắn chạy lại chỗ Liễu Thiên.

Liễu Thiên lúc này cũng đã băng bó vết thương của mình xong xuôi và đang ngồi vận khí trị thương. Dù không có nguyên thần điều trị nhưng ngồi thiền một chút cùng với linh dược phụ trợ cũng khiến cho vế thương của hắn đỡ đi rất nhiều.

Vừa rồi, hắn biết trận chiến này không cần mình tham gia nữa nên đã chủ động chữa trị cho mình để tránh làm phiền hai người kia. Dù sao trong này không phải như ở Bách Du hồ mà có thể thoải mái trị thượng được. Ba

https://thuviensach.vn

người đánh nhau tạo phong thanh lớn như vậy thì rất nhanh sẽ kéo đến những ác khách.

Thấy vậy, Tằng Nhất cũng không lo lắng nữa, hắn quay ra chỗ Hà Minh lắc lắc đầu rồi lại mỉm cười một cái sau đó hắn bình thản quay lại chỗ đại trận.

Hà Minh lúc này đứng im bất động, hắn không biết nói gì hay làm gì lúc này. Trận chiến vừa rồi hắn chỉ biết đứng nhìn mà thôi, hắn không có dũng khí lao vào chiến đấu với con cự báo kia.

Hắn thấy mình là một tên hèn nhát, khi gặp sự tình nguy hiểm thì chỉ biết đứng run cầm cập. Hắn cảm thấy mình không xứng đáng đi với hai người này! Sau bao nhiêu ngày phấn đấu, Hà Minh vẫn cảm thấy hắn thật vô dụng và luôn cần người khác bảo vệ.

“Ngươi định nghỉ đến khi nào nữa? Còn không mau ra thu thập tài liệu trên con Hắc Phong Báo này!” Tằng Nhất đang thu thập lại đồ nghề của mình liền quay lên nhìn Hà Minh quát.

“À! Ừ!” Hà Minh nghe vậy giật mình gật gật đầu, hắn tạm quên đi sự ngại ngùng kia mà chạy ra bắt đầu khai thác tài liệu.

Khoảng một giờ sau, mọi công việc thu dọn kết thúc! Tằng Nhất đã thu hết đồ của mình cho vào túi chữ vật của hắn. Hà Minh thì đã phanh cơ thể con Hắc Phong Báo kia ra và lấy được nội đan của nó.

Yêu thú cấp ba tuy có nội đan nhưng nội đan cũng khá nhỏ chỉ bằng hạt nhãn mà thôi. Nhưng một viên yêu đan này nếu bán ra ngoài thì cũng được mấy ngàn lượng bạc tính ra cũng bằng một hai viên hạ phẩm linh thạch nên bọn Liễu Thiên chắc chắn phải thu lại.

Yêu đan có công dụng chính là điều chế đan dược trị thương hoặc dùng là vật tu luyện. Đặc biệt nội đan yêu thú cấp thấp này khi đem kết hợp với

https://thuviensach.vn

một số dạng thảo dược quý hiếm có thể tạo lên loại thuốc tên là Thọ Yêu đan. Loại thuốc này xó thể kéo dài tuổi thỏ từ một đến vài năm cho những phàm nhân. Vì vậy những kẻ nhà giàu cũng không tiếc bỏ ra chút bạc mua chúng. Tuy nhiên loại đan dược kia đời người chỉ dùng được một lần mà thôi, lần thứ hai thì không có tác dụng nữa.

Đồng thời yêu đan cũng có thể tạo thành một số loại thuốc có nhiều tác dụng khác như thuốc bổ, trữa thương, cường dương, tráng thể,… Yêu đan cấp cao lại càng có nhiều đặc tính cao hơn như tu luyện dị thuật, luyện đan, luyện khí, nuôi thú,…

Yêu đan nói chung đều có nhiều công dụng trong y dược. Đồng thời người thường khó mà kiếm được nên dù là yêu đan cấp thấp thì chúng vẫn có giá rất đắt mà một thường nhân khó có thể mua được. Vì vậy khi các dị giả giết yêu thú đa phần đều tìm yêu đan của chúng.

Lúc này, ba người Liễu Thiên liền quay lại cái lều đá của mình. Lại nói cả quá trình kia không hề thấy một nhóm nào xuất hiện cả, điều này làm cho ba người Liễu Thiên yên tâm hơn rất nhiều, cả ba đều đoán rằng chỗ này có ít nhóm được thả xuống và có thể những nhóm đó đều đi xa theo hướng khác rồi nên âm thanh đánh nhau không làm họ phát hiện và đến thăm ba người.

…

Mặt trời đã lên gần đến đỉnh, trời về trưa có nắng nhưng không quá nóng, ở chỗ này khá thoáng gió nên dù ở trong cái lều đá kia nhưng ba người Liễu Thiên đang rất thoải mái ngồi ăn trưa.

Mà bữa trưa hôm nay có món thịt yêu thú nướng rất ngon càng khiến ba người cao hứng.

Cả ba vừa ăn vừa cười nói rất vui vẻ nói lại tất cả vụ việc vừa rồi.

https://thuviensach.vn

“Xin lỗi!” Hà Minh bỗng nhiên vẻ mặt trầm xuống nói.

“Haha!” Cả hai người Liễu Thiên nghe thấy vậy đều cười lớn.

Hà Minh thấy vậy vẻ mặt cái thêm tối sầm lại, hắn cảm thấy ngại ngùng vô cùng.

“Ai mà không sợ hãi! Cái đó cũng là phản ứng bình thường của mỗi người. Ta mà vừa bị đuổi như vậy thì cũng sợ không đứng được ý chứ!” Liễu Thiên vừa ăn vừa nói.

“Đúng vậy! Mà ngươi biết điểm yếu của mình là được! Ta tin lần sau ngươi sẽ mạnh mẽ hơn!” Tằng Nhất cũng mỉm cười nói.

“Nhất định!” Hà Minh nghe hai người bạn nói vậy thì hai tay nắm chặt, ánh mắt quyết tâm nói.

“Mà thôi! Ăn nhanh đi! Chúng ta ở đây tuy không gần những nhóm khác nhưng cũng không thể lơ là được!” Liễu Thiên lúc này nhớ ra gì đó, hắn thu lại nụ cười từ từ nói.

“Đúng vậy! Bây giờ có thể không gặp nhưng ở đây thêm chút thời gian thì ta tin chắc chắn sẽ có những nhóm khác di chuyển qua đây!” Tằng Nhất cũng gật đầu nói.

“Thôi ăn nhanh chúng ta nghỉ ngơi còn chuẩn bị chút!” Tằng Nhất khi này nhìn quanh rồi liền thúc dục.

Bữa trưa qua đi, chiều đến cả ba người vẫn chưa có ý định rời đi, bọn họ sẽ ở đây đến trưa ngày thứ ba khi điểm nghỉ chân mở ra. Di chuyển nhiều đôi khi sẽ rơi vào cảm bẫy của kẻ khác, bọn hắn muốn ở đây đợi kẻ khác đi vào bẫy của mình.

https://thuviensach.vn

Theo như bàn bạc thì Tằng Nhất lúc này lại bắt đầu bố trí những cạm bãy xung quanh khu lều của bọn họ.

Hai tên kia rảnh rỗi hơn thì mỗi tên làm một việc. Hà Minh thì đang ngồi thiền trong lều, Liễu Thiên thì chỉ bị thương nhẹ mà lại được Tằng Nhất chữa cho nên đã gần như hồi phục, lúc này hắn đang luyện tập tại bờ suối.

Liễu Thiên lúc này đang cởi trần đứng giữa suối luyện kiếm. Sau một hồi chiến đấu vừa rồi hắn cảm nhận rằng mình còn rất yếu, so với những đệ tử Khai Minh cảnh như Tằng Nhất thì quả không có cửa.

Suy nghĩ như vậy nên việc hắn làm bây giờ chính là luyện cho cách dụng kiếm nhanh hơn nữa. Nếu tốc độ vận kiếm nhanh thì vừa rồi hắn đã không phải đưa kiếm lên đỡ mà ngay tức khắc đã cắt đi cái chi trước của con yêu thú kia và hắn cũng không có bị thương. Hắn nghĩ vậy mà không biết một kiếm của hắn làm sao dễ dàng cắt đi chân của yêu thú tam cấp được. Vừa rồi chỉ là hiện tượng đặc biệt mà thôi.

Về cuối chiều, dưới những tán cây, cả ba người Liễu Thiên ngồi trên phiến đá lớn cạnh bờ suối bàn kế hoạch tiếp theo.

“Từ ngày mai chúng ta tính sao đây? Chẳng nhẽ cứ ở đây không làm gì cả?” Hà Minh liền hỏi.

“Từ mai điểm tài vật sẽ xuất hiện, ta nghĩ chúng ta cũng nên đị xem thử xung quanh!” Tằng Nhất vẻ mặt suy tư đưa ra ý kiến.

“Ừm! Từ mai cứ hai người đi ra hai phía dò xét, một người ở đây canh trại. Người đi tìm kiếm dù có thấy gì hay không thì một canh giờ phải quay lại.”

Liễu Thiên xuy nghĩ một hồi rồi liền đưa ra kế hoạch.

https://thuviensach.vn

“Ừm! Thế cũng được! Bây giờ tối rồi, chúng ta giải quyết bữa tối đã!” Tăng Nhất gật đầu đồng ý rồi lại nhìn quanh nói. Thế là cả ba liền đi làm bữa tối, mỗi người một việc nên rất nhanh bữa tối đã xong.

Sau bữa tối, cả ba chia ra xung quanh ngồi tu luyện.

Linh khí bên trong Vạn Mộc lâm tuy không nhiều bằng Kỳ Nhân các nhưng cũng khá cao. Nếu đem so với một số vùng khác trong Nhất Xuân quốc thì vẫn vượt trội hơn rất nhiều nên tu luyện ở đây cũng không quá tệ.

Lúc này, Liễu Thiên lấy dược liệu trong người ra dùng, dược liệu vẫn là mấy thứ Linh cao, Tổ Linh dịch, cùng với một viên Không Linh Hoàn mới được phát theo trợ cấp kia. Tuy Không Linh Hoàn một tháng chỉ có ba viên nhưng hắn cũng không có ý nghĩ tiết kiệm, đối với hắn nguyên thần là thứ rất thiếu thốn. Hắn bây giờ chỉ nghĩ có bao nhiêu dùng bấy nhiêu hết thì thôi chứ không có ý nghĩ sẽ để dành hay sợ không tiêu hóa hết.

Linh dược đã dùng xong, Liễu Thiên ngồi bằng trên một phiến đá bắt đầu tu luyện.

Ánh trắng sáng ở trên cao chiếu xuống quang cảnh yên tĩnh của khu rừng. Lúc này chỉ còn tiếng côn trung kêu và tiếng lá cây du dương trong gió mà thôi. Không gian yên tĩnh cứ thế từ từ trôi.

Ba người Liễu Thiên cứ thế ngồi ở ba góc bất động tập trung tu luyện tầm hai tiếng rồi cũng về lều lăn ra ngủ. Vì đã có số lượng lớn cạm bẫy và báo động từ xa nên ba người thoải mái nghỉ ngơi mà không cần phải luân phiên canh gác làm gì.

…

Một đêm bình yên, sáng sớm hôm sau.

Như thường lệ, Liễu Thiên dậy sớm và bắt đầu những bài tập của mình.

https://thuviensach.vn

Hai người Hà Minh cũng dậy khá sớm, cả hai đều đánh một bài quyền khởi động rồi đi dạo vài vòng. Sau khi xong xuôi cả ba đều tự lo bữa sáng của mình.

Kết thúc bữa sáng, ba người bắt đầu làm theo kế hoạch.

Theo sự bàn tính và phân bố thì lần này sẽ là Hà Minh giữ trại, còn hai người Liễu Thiên tản đi thám thính xung quanh. Phân chia như vậy là vì sau vụ bắt rắn hôm qua thì Hà Minh không muốn đi nữa, hắn muốn ở lại canh gác. Mà thực ra hai người Liễu Thiên cũng muốn đi xa ngắm cảnh một chút.

“Một canh giờ sau gặp lại!” Liễu Thiên nói một câu rồi quay đầu rời đi về hướng Nam.

Ngay lúc này, Tằng Nhất cũng khẽ gật đầu rồi quay đầu đi về hướng Bắc, Hà Minh nhìn hai người rời đi rồi cũng quay lại chui vào trong lều.

Việc đi một mình này tuy có yếu thế nhưng nếu gặp sự việc gì thì có thể dễ dàng chạy thoát hơn là đi đông. Mà tản ra thì có thể dò xét được nhiều hơn nên do thám tốt nhất vẫn cứ là tản ra! Đồng thời đi đông cũng rễ tạo ra động tĩnh lớn! Lại nói cả ba cũng không đi quá xa nhau nên không quá lo ngại, nếu một canh giờ mà không thấy về thì hai người kia chắc chắn sẽ đi tìm.

Lúc này, Liễu Thiên lững thững bước trong cánh rừng, hắn vừa đi vừa nhìn ngắm xung quanh, hắn để ý mọi động tĩnh ở các vùng phụ cận.

Thời gian từ từ trôi đi, hắn cứ đi như vậy về hướng Nam tầm hơn một tiếng mà không thấy gì thì cũng cảm thấy chán. Vì thế lúc này hắn mới chạy đi, hắn tiện thể muốn luyện tập chút Lưu Thủy bộ.

Hắn như một bóng ma chạy qua những thân cây trong rừng, mọi động tác di chuyển đều rất thành thục và mềm mại, hắn luồn qua từng thân cây,

https://thuviensach.vn

chèo qua từng mỏm đá mà không hề giảm tốc độ, mọi địa hình đều được hắn di chuyển qua với tốc độ nhanh không khác mấy so với địa hình phẳng cả.

Hắn chạy như vậy hơn năm dặm thì dừng lại nghỉ một chút tiện thể cũng nhìn ngắm một chút xung quanh. Thế nhưng trong tầm mắt của hắn chỉ có cây và cây, không hề có gì cả, ngay cả những âm thanh khả nghi cũng không có, mà điều làm hắn chán nữa là ngay cả một con yêu thú cũng không gặp. Hắn khi này quyết định nên quay lại, dù sao cũng đến thời gian về rồi.

“Keng…” Ngay lúc chán nản định quay đầu này thì Liễu Thiên bỗng nghe thấy phía trước có tiếng ồn do binh khí tạo ra, âm thanh này rất nhỏ hình như từ rất xa truyền lại.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 82: Tứ Tượng Đội

Nghe âm thanh nho nhỏ này thì Liễu Thiên thầm đoán khoảng cách của hắn với đám người đang đánh nhau cũng phải hơn năm mươi trượng!

“Là người đánh với người ư?” Liễu Thiên nhíu mày nghi hoặc hỏi rồi cũng nhẹ nhàng đi lên phía trước.

“Keng! Keng! Bang!..” Liễu Thiên lúc này liền nhẹ nhàng đi thêm chục trượng nữa thì hắn nghe thấy âm thanh binh khí vang lên rõ hơn rất nhiều.

Khi này, hắn liền điểm nhẹ mũi chân trên mặt đất chạy thêm mười trượng nữa rồi ẩn sau một cái cây nhìn ra phía có tiếng động kia.Theo tầm mắt của hắn thì cách chỗ hắn đang ngồi hơn hai mươi trượng có hai nhóm đệ tử đang đánh nhau. Sau tán cây mờ mờ không nhìn rõ chỉ thấy có người đánh nhau mà thôi. Liễu Thiên lại phải chạy lại gần thêm mấy chục mét nữa, lúc này hắn đã nhìn rõ hơn.

“Keng! Bang!” Phía bên kia ẩn ẩn hiện hiện có mấy người đang qua lại đánh nhau, tiếng binh khí va chạm liên tục vang lên.

“Nhìn qua thì đám đệ tử đang đánh nhau này không có ai đạt Khai Minh cảnh cả vì không thấy dị thuật hay nguyên thần bùng phóng ra ngoài cơ thể như Tằng Nhất từng thi triển. Tất cả đám này đều có tu vi Linh Cơ cảnh mà thôi, xem ra cũng không quá lợi hại!” Liễu Thiên nghĩ vậy thì liền đi lại thêm năm trượng nữa.

https://thuviensach.vn

“Keng! Keng!...

“Chạy đi đâu?”

Khi này hắn đã nhìn và nghe rõ hơn rất nhiều! Ở phía đối diện tất cả có năm người đang chia làm hai phe đánh nhau, một bên là hai thiếu niên tầm mười ba mười bốn, một bên là hai nam một nữ, tuổi cũng tầm hai người kia. Lúc này, hai phe binh khí qua lại liên hồi nhìn rất ác liệt.

Thấy bộ dạng chiến đấu hăng say của mấy người kia, Liễu Thiên liền đi lại gần hơn để quan chiến cho đỡ đau mắt.

Hắn đi đến một cái cây cách chỗ chiến đấu tầm bốn mươi mét rồi lại ẩn kỹ quan sát.

Ở khoảng cách này, hắn đã có thể nhìn rõ được đồng phục của hai đám đệ tử kia. Sau vài lần mấy người kia di chuyển thì ký hiệu sau lưng đã hiện rõ trong mắt Liễu Thiên.

Nhóm hai người thiếu niên kia là người của đội chín, cung chữ Tốn, chi được đánh dấu ở ống tay áo không thể nhìn ra được.Tương tự, hắn cũng nhìn ra nhóm ba người kia là người đội hai, cung chữ Đoài.

“Tại sao hai nhóm này lại đánh nhau ở chỗ này, chắc là tranh giành cái gì đó? Nhìn qua kiểu đánh nhau này thì hình như là muốn lấy mạng đối phương chứ không đùa. Như vậy ở đây xuất hiện điểm tài vật ư? Hay là có thù từ trước mà vừa vào đã đánh nhau như vậy?” Liễu Thiên vừa xem vừa đánh giá một lượt rồi đoán già đoán non.

Liễu Thiên đang nhíu mày suy đoán thì bên kia đánh nhau đến hồi gay cấn. Không hiểu cảnh giới của hai đệ tử ‘đội chín’ thế nào mà lại đánh áp đảo ba người của ‘đội hai’.

https://thuviensach.vn

Lúc này ba người đội hai bị ép cho lùi lại liên tục. Một tên thiếu niên còn bị đánh cho bầm dập hết cả mặt mũi. Tên còn lại thì trên người cũng dính mấy kiếm, quần áo rách nhiều chỗ, máu trên cơ thể không ngừng chảy ra nhuộm đỏ bộ đồng phục. Trong ba người này chỉ còn mỗi nữ đệ tử xinh xắn kia là ít thương tổn mà thôi. Mà kết quả này cũng không phải là nữ đệ tử kia lợi hại mà là hai tên kia đã liều mình bảo vệ nàng.

Hai tên thiếu niên đội chín thì tên bên trái vẻ mặt bình thường, dáng người cũng không có gì đặc biệt, tên này là một dạng người rất phổ thông. Tên đệ tử còn lại của đội chín là một tên to cao, gương mặt thì đúng rất trẻ nhưng thân hình lại là lớn hơn rất nhiều so với trang lứa, có thể còn to cao hơn cả những vị tráng hán ở phàm tục nữa.

Chẳng mấy trận chiến kết thúc, ba người đội hai bị đánh cho bò gọn vào một chỗ. Hai người đội chín cũng dừng công mà đứng ngay phía trước.

Lúc này hai thiếu niên đội chín dùng ánh mắt khinh thường nhìn vào hai tên đệ tử của đội hai, trong ánh mắt đó đầy vẻ lạnh khốc của người trên nhìn xuống kẻ dưới, của người sống nhìn người chết!

“Hai vị sư huynh có thể lương tay tha cho chúng ta được không?” Nữ đệ tử kia lúc này liền hướng hai người đội chính cầu khẩn, nàng thật sự không muốn nhìn thấy cảnh hai người bạn của mình bị hành hạ nữa.

“Haha! Bọn ta sẽ lương tay, nhưng trước hết phải phế đi các ngươi đã!”

Thiếu niên nhỏ con đứng bên trái vẻ mặt thản nhiên, khi nghe thấy lời thỉnh cầu thì liền cười cười nói.

“Đúng! Bọn ta sẽ không giết đồng môn, chúng ta chỉ là không muốn các ngươi còn sức chiến đấu mà thôi.”

Tên to con lúc này cũng tỏ vẻ đạo nghĩa nói.

https://thuviensach.vn

Nghe thấy vậy vẻ mặt ba người đội hai bỗng tái đi, còn Liễu Thiên nghe vậy cũng lắc đầu thầm mắng hai tên kia: “Mẹ! Đúng là mạnh thì muốn nói gì thì nói mà! Trong một khu vực toàn yêu thú mà không còn sức chiến đấu thì khác gì làm mồi cho yêu thú. Hai tên này thật độc ác!”

“Hai vị sư huynh nhìn xem bọn ta làm gì còn sức chiến đấu, vậy chúng ta có thể rời đi được chưa?” Vị nữ đệ tử kia tỏ vẻ yếu đuối nhìn hai người kia cầu tình.

“E rằng không được!” Tên thiếu niên nhỏ con bên trái lại lắc đầu nói.

“Hai vị muốn như thế nào?” Tên đệ tử đội hai đang bị thương nặng đã tỏ vẻ không khiên nhẫn hỏi.

“Muốn các người vĩnh viễn ở lại đây!” Tên thiếu niên nhỏ con ánh mắt đầy sát khí nói.

“Ngươi!” Nữ đệ tử kia nghe thấy vậy gương mặt méo mó, cắn môi nói:

“Giết chúng ta thì các ngươi có lợi ích gì? Chi bằng tha cho bọn một mạng, bọn ta sẽ nói cho các ngươi biết địa điểm của điểm tài vật?”

“Cái gì! Các ngươi cũng đã tìm thấy điểm tài vật gần đây?” Tên nhỏ con kia nghe vậy thì hơi giật mình rồi dùng ánh mắt âm lãnh nhìn ba người kia nói.

“Như vậy ta càng không để các ngươi sống được!” Lúc này, tên to con vừa nói vừa đi lại gần phía ba người đội hai.

Liễu Thiên bên này nghe thấy đến điểm tài vật thì thầm suy tính. Hắn thì không muốn nhìn cảnh giết người nhưng thực sự không có bản lĩnh cứu mấy người kia. Lúc đầu hắn chỉ định ngồi xem mà thôi nhưng bây giờ lại nghe đến điểm tài vật thì phải quan sát kỹ hơn, có thể sẽ lợi dụng thời cơ mà ra tay làm tý chò mèo.

https://thuviensach.vn

Hắn một khi đã tham gia thí luyện thì làm gì có chuyện không đi tranh điểm tài vật. Mà bây giờ có đội đã nhìn thấy động khẩu của điểm tài vật, như vậy hắn không thể không chú tâm nghe ngóng rồi mới đưa ra quyết định.

“Các ngươi cũng đã thấy điểm tài vật, đó chính là nguyên nhân các ngươi đuổi theo chúng ta không rời?” Lúc này, nữ đệ tử nghe thấy vậy vẻ mặt nhăn nhó hỏi.

“Điểm tài vật sáng ngày thứ hai xuất hiện đến trưa thì chính thức khai môn tranh đoạt. Bây giờ ta phải loại các ngươi trước đã!” Tên nhỏ con vân vê tiểu đao trên tay, hắn không có trả lời mà chỉ cười cợt nói.

“Chết đi!” Vừa dứt câu, tên này hai mắt trợn lên, miệng quát một tiếng rồi rất nhanh lao lên tiểu đao trong tay vung ra chém xuống đỉnh đầu của thiếu niên người đang dính đầy vết kiếm của đội hai.

Liễu Thiên lúc này giật mình định chạy đến cứu nhưng hắn biết đã không kịp. Mà một nguyên nhân nữa là hắn chưa chắc đã cứu được thành ra hắn càng lưỡng lự không có di chuyển sớm hơn nên mới không kịp.

Thanh đao sáng loáng cắt xuống đỉnh đầu thiếu niên kia, hai người còn lại của đội hai thì gào thét muốn dùng binh khí đón đỡ nhưng xem ra cũng muộn rồi!

“Xoẹt!”

Máu bắn tóe lên mặt nữ đệ tử của ‘đội hai’ làm gương mặt của nàng đã tái lại càng tái hơn thế nhưng rất nhanh biểu cảm đó đã biến mất mà thay vào đó là sự ngạc nhiên vô độ.

Nữ đệ tử này hai mắt mở to hết cỡ, miệng cũng há ra mặc kệ máu chảy trên mặt nàng cũng không cần lau. Mà đặc biệt là khi này không chỉ có nữ

https://thuviensach.vn

đệ tử này tỏ vẻ ngạc nhiên mà tất cả mọi người chứng kiến đều giật mình há mồm nhìn một màn trước mặt.

Trước mặt mọi người tên đệ tử nhỏ con của ‘đội chín’ ngã vật ra đất, hai tay hắn ôm vào ngực, máu từ ngực tràn ra khẽ tay chảy xuống làm đỏ cả một vùng đất và chiếc áo màu xanh trắng đang mặc rất nhanh bị nhuộm đỏ. Lúc này, đôi mắt của thiếu niên này trợn lên đầy vẻ ngạc nhiên công sợ hãi, miệng thì như muốn nói gì đó nhưng không thốt nên lời thì máu đã trào ra. Hắn chỉ kịp đưa tay chỉ chỉ một cái rồi toàn thân vô lực thả xuống, ánh mắt vẫn mở to nhưng dần mất đi linh quang mà thay vào đó là ảm đạm và đơ dại.

“Yếu vậy và cũng học đòi cướp tài vật! Đã vậy lại còn ra vẻ cường giả!”

Cùng lúc này một nam đệ tử với gương mặt ngăm đen tóc tai bù xù xuất hiện đúng hướng thiếu niên kia vừa chỉ tay. Tên này thân mặc bạch y trắng như tuyết, ở sau lưng đeo cự kiếm che khuất đi ký hiệu phía sau, tay cầm đoản kiếm để thòng xuống đất. Mà câu nói vừa rồi chính là tên này nói với đám người hai ‘đội chín’ và ‘đội hai’.

Khi này tất cả mọi người ở đây đều không mấy để ý ngoại hình của tên này nữa mà chỉ nhìn kiếm trên tay hắn. Đó là một thanh đoản kiếm sắc bén vô cùng, trên lưỡi kiếm đó vẫn còn máu chạy xuống đất. Xem ra chính tên này vừa một kiếm xuyên tim lấy mạng tên đệ tử đội chín kia! Điều này khiến cho mấy người sợ đến nỗi không giám cử động.

“Sao rồi?” Thiếu niên tóc xù kia ngạc nhiên nhìn đám người kia hỏi.

“Bạch Hổ đội!”

Lúc này, mọi người mới bình tâm lại mà để ý đồng phục của thiếu liên kia mà thốt lên. Mà ngay cả Liễu Thiên ở phía xa cũng lẩm bẩm ba chữ ‘Bạch Hổ đội’ này. Thì ra tên này là người trong Tứ Tượng đội!

https://thuviensach.vn

Trong ngoại môn thì có mười sáu đội tất cả. Trong đó mười hai đội bình thường được đánh số từ một đến mười hai. Bốn đội đặc biệt lần lượt là Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ. Đệ tử bốn đội này có chỉ tiêu và cách đào tạo khác biệt rất lớn so với những đệ tử bình thường. Vì thế phàm là đệ tử trong những đội này đều mạnh hơn rất nhiều so với đệ tử những đội bình thường như Liễu Thiên.

Mà Liễu Thiên nghe nói muốn được chọn vào bốn đội tứ tượng thì tuổi dưới mười hai và tu vi đạt Linh Cơ đệ thất trọng trở lên – cảnh giới Tổ Nguyên. Từ mười hai đến mười năm thì tu vi phải đạt Khai Minh cảnh, không có trường hợp ngoại lệ. Với tiêu chuẩn này thì đệ tử trong bốn đội này muốn không mạnh cũng khó.

Lại nói trong tứ tượng đội cũng có nhiều điểm khác so với thập nhị đội. Thứ nhất là trong bốn đội này lại được chia ra làm năm ‘hành’ chứ không phải là tám ‘cung’ như những đội thường. Mỗi người tiến vào đó đều được chọn vào đúng hành của mình để tu luyện. Mỗi hành trong đó đều huấn luyện khác nhau, đặc tính dị thuật chuyên tu riêng biệt.

Thứ hai là trợ cấp cho những đệ tử này cũng cao hơn nhiều so với những nhóm đệ tử bình thường như Liễu Thiên.

Thứ ba là đám đệ tự trong Tứ Tượng đội cứ mười ngày lại tỷ đấu một lần nên khả năng chiến đấu của họ cao hơn đệ tử của thập nhị đội rất nhiều. Thứ tư là số lượng trưởng lão và chấp sự bên đó cũng rất đông đảo nên sự chỉ dậy cũng chu đáo hơn, các đệ tử cũng tu luyện các loại dị thuật mật tịch bí kíp nhanh hơn…

Qua đây khẳng định rằng Tứ tượng đội mới là lực lượng được tông môn chú ý bồi dưỡng thành lực lượng then chốt còn những người trong Thập nhị đội chỉ là lớp học phổ thông mà thôi! Mà lần tham gia thí luyện này chính là đất diễn cho đám người Tứ tượng đội này.

https://thuviensach.vn

“Ta vừa nghe thấy có ai nói muốn giết bớt những người biết đến điểm tài vật thì phải?”

Ngay lúc này, một âm thanh lạnh lùng khác vang lên cùng với đó là một bóng người nữa bỗng nhiên xuất hiện từ trong rừng từ từ đi lại.

Rất nhanh người đó đứng trước mấy người kia và cũng hiện lên rõ ràng trong tầm mắt của Liễu Thiên.

Đây là một nam đệ tử tầm mười năm mười sáu, thân mặc bạch y, tay cầm một cây quạt, tóc dài mượt mà buộc rất phong cách, hắn có một gương mặt không khác gì nữ đệ tử cả. Xem ra tên này cũng là người của Bạch Hổ đội, hắn chưa quay lưng lại lên Liễu Thiên cũng không biết hành nào?

“Tiểu đệ hiểu biết nông cạn, mở miệng nói càn! Hai vị sư huynh tu vi cao thâm chắc không chấp nhất với tiểu đệ?”Tên đệ tử to con ‘đội chín’ nghe vậy mặt tái đi vội vàng khúm lúm nói.

Tên này cũng rất nhanh trí cầu xin chứ thay vào đó là một câu thô lỗ hay một hành động khiếm nhã thì rất có thể hắn sẽ bị hai người kia giết ngay lúc này. Hắn khi này liền đưa ra vẻ mặt sợ hãi và một thái độ thành cẩn cầu mong mấy người kia không để ý mà tha cho.

“Cút! Cả mấy người nữa! Các ngươi không nên vọng tưởng đến việc tranh cướp tài vật làm gì! Nếu ta còn nhìn thấy cả bốn người một lần nữa thì các ngươi tự biết rồi đấy!”

Tên thư sinh cầm quạt đi lại gần ánh mắt lạnh băng nhìn tên kia quát, sau đó hắn lại hướng mấy người đội hai đe dọa.

“Đa tạ hai vị sư huynh!” Nữ đệ tử đội hai lúc này mới kịp hoàn hồn lại ấp úng nói.

https://thuviensach.vn

Hai tên kia thì từ nãy đến giờ đang ngạc nhiên khi được người khác cứu, giờ đây thấy mấy người kia nói vậy thì cũng không có phản ứng gì quá đáng. Cả hai cũng cố đứng dậy chắp tay cảm tạ, sau đó đỡ nhau tập tễnh rời khỏi. Họ biết nếu mình chần chừ làm đối phương ngứa mắt lại mất mạng lúc nào không biết. Ở trong này thì không có gì để nói đúng sai cả, kẻ dại dột yếu ớt thì chết mà thôi.

Tên đệ tử to con của đội chín thì nhìn xác đồng bọn dưới đất một cái rồi cũng cảm tạ rồi rất quay người rời đi, hắn cũng không có ý định mang cái xác kia theo.

Như vậy xác này nếu từ giờ đến tối không bị yêu thú mang đi thì sẽ được tông môn mang về trả lại cho gia tộc để gia tộc an táng.

Liễu Thiên vẫn đứng đó nhìn, hắn không có rời đi mà vẫn ẩn im ở đó xem xét cân nhắc được hơn. Mà một điều nữa là hắn cảm thấy mình mà rời đi lúc này nhỡ đâu tạo ra động tĩnh rồi để bị phát hiện thì rất có thể bị hiểu lầm mà mất mạng. Hắn nghĩ cứ tốt nhất chờ bọn này đi hắn đã rồi hẵng tính.

“Mấy người của thập nhị đội yếu thật, bọn này tham gia thí luyện chắc chỉ làm đá mài dao mà thôi!” Mấy người kia đi hết thì tên đệ tử thư sinh nhìn xác tên đệ tử nằm dưới đất vẻ mặt đắc trí nói.

“Không hẳn! Thập nhị đội năm nay cũng xuất hiện rất nhiều quái vật lắm! Ngay như đội hai của ba tên vừa rồi cũng có một người tên là Lâm Mộng, nghe nói tuổi tầm chúng ta nhưng tu vi vừa cao mà thiên phú tu luyện dị thuật cũng rất kinh người.”

Tên đệ tử tóc xù đang vẩy vẩy tiểu kiếm rồi tra vào vỏ thì nghe thấy tên kia nói vậy liền lắc đầu nói.

“Ta chỉ biết năm nay thập nhị đội có một Thượng Quan Nhu Vân mà thôi, những người khác ta cũng không quan tâm!” Tên thư sinh kia lại lạnh

https://thuviensach.vn

nhạt nói.

Thấy tên kia nói vậy tên túc xù lúc này cũng không nói gì mà chỉ đứng im ánh mắt nhíu lại tập trung nhìn về phía cái cây của Liễu Thiên như đã phát hiện ra điều gì đó.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 83: Chênh Lệch

Liễu Thiên lúc này đang ẩn mình hết sức cẩn thận, tim hắn thì đập thình thịch, mồ hôi đầy trán. Trong đầu hắn thì đang phải nghĩ đến những lời lẽ dễ nghe chuẩn bị nói để bảo toàn tính mạng khi bị phát hiện.

“Chúng ta đi thôi! Quanh điểm tài vật này cũng phải có tầm hai mươi nhóm, từ giờ đến chưa phải đuổi hết chúng đi.” Lúc này, tên thiếu niên thư sinh nhìn lên trời nói.

“Ừm!” Tên tóc xù đang nhìn sang chỗ Liễu Thiên nghe vậy liền quay lại gật đầu nói. Xem ra tên này vẫn chưa phát hiện ra Liễu Thiên hoặc là hắn đã phát hiện ra nhưng cũng không muốn bắt một con cá nhỏ như Liễu Thiên làm gì!

“Hi vọng không gặp nhóm nào trong Tứ Tượng đội! Nếu không chúng ta lại vất vả rồi!” Tên tóc xù quay người vừa đi lại phía tên thư sinh kia vừa nói.

“Sợ gì! Tứ tượng đội cũng rất ít nhóm có thể đánh ngang với chúng ta! Ngoài mấy yêu nghiệt kia ra thì ta và ngươi còn sợ gì nữa!” Tên tiểu thư sinh kia lại ngạo nghễ nói.

“Ngươi lại vậy rồi, không nên quá tự đại!” Tên tóc xù lắc đầu nói.

“Ài! Lại bài ca đó, thôi chúng ta đi!” Tên thư sinh tỏ vẻ chán nản nói rồi nhún người nhảy lên một ngọn cây bay đi.

https://thuviensach.vn

Tên tóc xù cũng rất nhanh bay theo, cả hai rất nhanh bay đi khỏi tầm mắt của Liễu Thiên.

Liễu Thiên lúc này thở phào một hơi rồi rất nhanh quay người chạy đi. Mà một màn vừa rồi hắn đã xuy đoán và hiểu rõ ngọn ngành. Theo như hắn phán đoán thì điểm tài vật xuất hiện ở quanh đây, có thể là hơi chếch về phía Nam nên đám người kia mới không đi về hướng lều của ba người hắn mà lại đi ngược lại để đuổi những đám người khác đi.

Với tình hình này Liễu Thiên phải về bàn bạc với hai người kia rồi mới quyết định xem có đi đến đó xem không? Liễu Thiên theo hướng Bắc một mạch chạy đi.

…

Một lúc sau tại lều đá kia, ba người Liễu Thiên đang ngồi bàn bạc.

“Các ngươi thấy sao?” Hà Minh sau khi nghe Liễu Thiên kể xong thì liền hỏi.

“Ta nghĩ cái này rất nguy hiểm, ta thì không sao nhưng hai ngươi tỷ lệ trọng thương hoặc mất mạng là rất cao.” Tằng Nhất nhìn hai người Liễu Thiên nói.

Với hắn thì bảo vệ hai người Liễu Thiên khỏi yêu thú là việc không quá khó nhưng để gặp và đối đầu với những kẻ trong Tứ Tượng đội thì không ổn. Phải biết Tứ Tượng đội kẻ nào không mạnh, kẻ nào tu vi không cao, hắn tu vi Khai Minh cảnh xếp ở trong ‘cung’ thì còn có chút chỗ đứng nhưng so với đám người kia thì không tính là gì. Mà đệ tử trong Tứ Tượng đội cũng không hề đi lẻ, như vậy tỷ lệ hai người Liễu Thiên mất mạng là rất cao.

“Cái này cũng khó a! Tốt nhất là chúng ta cứ đến đó xem xét tình hình rồi tính tiếp. Dù sao không đi xem cũng uổng một lần tham gia thí luyện

https://thuviensach.vn

này.” Liễu Thiên suy nghĩ một lúc rồi từ từ nói ra suy nghĩ của mình.

“Thế cũng được! Nhưng trước tiên phải biết điểm tài vật ở đâu đã!” Tằng Nhất nghe vậy cũng gật đầu nói.

Ngay tức khắc ba người, lấy hành trang rồi rời khỏi chỗ này, thẳng theo hướng Nam mà đi vì đó là hướng Liễu Thiên vừa dò xét xong.

Đi được một đoạn, Liễu Thiên nghĩ nghĩ gì đó liền hỏi: “Ta có một điều không hiểu! Đệ tử chết tại thí luyện thế này tông môn làm sao giải thích với gia tộc của đệ tử đó?”

“Haha! Giải thích cái gì, ngươi một khi đã đồng ý ký vào bản cam kết kia thì chính là tự liều với tính mạng của mình. Mà khi các gia tộc gửi đệ tử đến đây cũng đã giao tính mạng của đệ tử gia tộc mình vào tay Kỳ Nhân các để họ huấn luyện rồi!” Hà Minh vừa đi vừa giải thích rồi lại chố mắt hỏi: “Ngươi vừa rồi ký vào bản cam kết kia mà không đọc à?”

Liễu Thiên ngơ ngác lắc đầu, hắn lúc đó chỉ nhìn qua mà thôi cũng không để ý.

“Trời! Thôi Tằng Nhất giải thích đi!” Hà Minh dùng vẻ mặt chán nản đùn đẩy trách nhiệm giảng giải cho Tằng Nhất.

Tằng Nhất cũng không ngần ngại bắt đầu giải thích:

“Mỗi gia tộc trực thuộc đều có quyền đưa đệ tử đến cho Kỳ Nhân Các đào tạo để đạt được sự đào tạo chính quy nhất. Vì vậy những đệ tử kia cũng đã đặt một nửa tính mạng của mình cho tông môn quyết định. Lại nói việc tham gia thí luyện tử nạn là việc tông môn không hề muốn cũng không hề bắt ép những đệ tử tham gia nên không thể trách được. Mà dù tông môn có bắt ép thì các gia tộc cũng không có vì một đệ tử mà tạo ra phản ứng gì quá đáng cả.

https://thuviensach.vn

Phải biết đối với một gia tộc thì mất đi một đệ tử thiên tài trong tộc tuy có chút đau buồn tiếc nuối nhưng họ cũng rất nhanh quên đi. Nhân tài đã chết thì không còn là nhân tài nữa! Bất kỳ gia tộc nào cũng coi trọng thực lực, càng gia tộc lớn thì mạng của một đệ tử càng không tính là gì! Ngươi có chết đi thì song thân cùng những người thật thân thiết nhất của ngươi đau buồn mà thôi!” .

“Tàn khốc a! Nhưng đây chính là cuộc sống mà mình từng mong ước! Phiêu lưu mạo hiểm, sống nay chết mai. Ngày nào cũng có thể là ngày cuối!” Liễu Thiên thầm nghĩ.

“Chính vì thế tự mình phải biết quý trọng mạng sống của bản thân! Kẻ nào uy hiếp tính mạng của mình thì kẻ đó phải chết, đừng nghĩ lương tay làm gì! Chỉ một suy nghĩ mềm lòng sẽ khiến ngươi ôm hận đó!” Tăng Nhất lúc này lại nói thêm.

“Mạng sống quan trọng nhưng nhiều lúc ta cũng sẽ hi sinh nó để bảo vệ thứ quan trọng với mình! Làm người không nên quá tàn nhẫn những cũng không thể mềm yếu!” Liễu Thiên nghe vậy cũng gật đầu nói.

“Ừm trên đời này có nhiều thứ quan trong hơn cả mạng sống để bảo vệ, ta cũng cảm giác mình sẽ hi sinh tất cả để bảo vệ thứ mình coi trọng!” Tăng Nhất cũng gật đầu lẩm bẩm nói.

Hà Minh thì chỉ ậm ừ mà chẳng nói thêm câu nào nữa.

…

Ở một chỗ cách ba người Liễu Thiên hơn hai mươi dặm, ở đây có một cái hồ nhỏ tầm hơn mẫu. Ở giữa hồ có một hòn đảo nhỏ, trên đảo có một cái tháp ba tầng. Tháp này rộng dài chỉ tầm hơn trượng, cao tầm ba trượng, phong cách cổ kính củ kỹ, kèm thêm một chút họa tiết điêu khắc huyền ảo.

https://thuviensach.vn

“Tháp tài vật!” Một nữ đệ tử thân hắc y sau lưng có in hình một thanh bạch kiếm, nàng nhìn tháp kia đã nhận ra nói.

Điểm tài vật có thể xuất hiện ở bất cứ chỗ nào và nó có thể có nhiều hình dạng. Trong số đó thì tháp tài vật là dạng đặc trưng nhất! Mà tất cả đám đệ tử chủ trương tìm tài vật đều đã nghiên cứu qua nên việc nhận ra điểm tài vật là chuyện rất bình thường. Lại nói thì khi không ở trong một sơn mạch lại có cái tháp thì ai cũng đoán ra được.

Lúc này, bên cạnh nữ đệ tử kia còn hai nam đệ tử khá tuấn tú đang đứng, một tên lưng đeo đại đao đen nhánh, một tên tay cầm trường thương, cả hai tên này cũng mặc một bộ đồ tương tự nữ đệ tử kia.

“Bảy hai điểm tài vật, cứ hai trăm dặm vuông mới có một điểm. Nếu tính ra tầm hai mươi nhóm quanh đây chúng ta phải làm nhiều việc đó.” Tên nam đệ tử cầm trường thương thản nhiên nói.

“Đúng vậy! Kẻ nào đến gần chúng ta sẽ giết hết!” Một nam đệ tử khác âm trầm nói.

“Haha!”

Thiếu niên kia vừa nói xong, bỗng nhiên có tiếng cười lớn từ đằng xa vang lại.

Cả ba người đều đồng loạt quay đầu nhìn ra hướng có âm thanh phát ra.

“Ta cứ tưởng là đám đệ tử nào lại to gan quay lại điểm tài vật thì ra là mấy vị bên ‘hành’ Kim của Huyền Vũ đội! Mà các vị còn định giết hết ai đến gần cơ à?”

Ngay lúc này hai người mặc bạch y đang sánh vai mà đi đến, một người như tiểu thư sinh, tay cầm quạt. Một tên thì mặt hơi đen, đầu tóc bồ xù,

https://thuviensach.vn

lưng mang cự kiếm, bên hông dắt tiểu kiếm. Đây chính là hai tên đệ tử của Bạch Hổ đội mà Liễu Thiên gặp buổi sáng.

“Thì ra là hai vị sư huynh của Bạch Hổ đội!” Nữ đệ tử kia khẽ nhếch mép nhàn nhạt nói. Xem ra đối với nàng hai đệ tử Bạch Hổ đội này cũng không gây lại uy hiếp gì!

“Thật không ngờ nhanh như vậy chúng ta đã gặp đệ tử trọng Tứ Tượng đội!” Tên tiểu thư sinh kia quay sang hướng tên thiếu niên tóc xù tỏ vẻ bất đắc dĩ nói.

“Ừm! Ta lo hai tên nam đệ tử, người xử lí nữ đệ tử kia!” Tên tóc xù thở dài gật đầu rồi nhìn qua hai thiếu niên kia đáp.

Hai tên này biết mình dùng lời lẽ thế nào cũng không làm cho mấy người này rời đi được! Vì vậy tốt nhất phải dùng hành động.

Thấy một màn hội thoại này, ba người bên Huyền Vũ đội giận tím mặt, họ không biết hai tên này là ai trong Bạch Hổ đội nhưng chỉ thông qua thái độ khinh thường là đã không thể chấp nhận được. Phải biết Huyền Vũ đội bọn họ trước nay chưa từng thua kém đội nào trong Tứ Tượng đội cả vì vậy khi bị hai người Bạch Hổ đội coi thường thì họ đã tức giận vô cùng.

Nữ đệ tử kia ánh mắt đầy hàn khí, hai cánh tay đang thả lỏng bỗng nắm lại làm cho không khí xung quanh đó ba động mạnh, quần áo của ba người cùng cỏ cây xung quanh đều bị thổi dạt đi đồng thời một cỗ hàn khí từ từ tràn xuống. Rất nhanh một vùng cỏ cây phía dưới bị đóng băng cứng đơ lại.

Hai nam đệ tử kia binh khí đồng thời xuất ra, nguyên thần vận chuyển, một tên đại đao bùng lên hỏa mang nhảy lên cao, đại đao cuồn cuồn ánh lửa lăng không đánh tới.

Mà lúc này, thanh niên dùng trường thương thì dưới chân mấy đồ án màu đen xuất hiện, trường thương hướng phía trước được một tầng hắc khí cuồn

https://thuviensach.vn

cuồn bao phủ nhìn rất quỷ dị.

Khi này phía đối diện, hai người của Bạch Hổ đội vẫn thản nhiên đi lại, ánh mắt không chút biến đổi.

Tên tóc xù tay phải đặt lên chuôi đoản kiếm bên hông, miệng thì khẽ nhếch lên cười nhạt một cái. Còn tên tiểu thư sinh cầm quạt thì đang từ từ gấp quạt lại, ánh mắt vô cùng thản nhiên.

…

Ba người Liễu Thiên đã đi về phía Nam được hơn nửa canh giờ và lúc này đang đi trong cánh rừng già với toàn những cây to sần sủi và rêu nấm. Cả ba vừa di chuyển vừa dừng lại thám thính tình hình xong mới tiếp tục lên đường.

“Chúng ta cứ đi như vậy liệu có phải là cách không? Ta nghĩ cứ đi thẳng thế này cũng chưa chắc đã tìm được điểm tài vật kia!” Đi hơn nửa giờ, cả ba vẫn chưa ra khỏi cánh rừng này, Hà Minh lúc này nhìn quanh lo lắng hỏi.

“Theo ta tính toán thì có bảy hai điểm tài vật, trong đó lại có hơn một ngàn nhóm tham gia, trung bình sẽ tầm hai mười nhóm tranh chấp một điểm. Như vậy khoảng cách từ chỗ chúng ta được thả xuống với điểm tài vật không thể nào quá một năm mươi dặm được.” Tăng Nhất đi đầu, hắn vừa dọn đường vừa nói.

“Đúng vậy! Chúng ta cứ đi tầm mười dặm nữa mà không thấy động tĩnh gì thì bắt đầu chuyển hướng cũng không muộn.” Liễu Thiên gật đầu nhìn quanh nói.

“Nhưng…”

https://thuviensach.vn

“Xuỵt!” Hà Minh đang định nói gì tiếp thì Tằng Nhất đi đầu bỗng quay lại ra hiệu im lặng.

Ngay tức khắc, ba người đều im lặng ngồi xuống nghe ngóng tình hình.

Lúc này tư phía trước bên trái phát ra những âm thanh binh khí va chạm và tiếng nổ nhè nhẹ vang lên.

“Hướng kia! Chúng ta từ từ đi qua đó.” Cả ba ngồi xuống một lúc thì Hà Minh liền chỉ chếch về hướng bên trái nói.

Hai người Liễu Thiên cũng không có gì phản đối, cả ba cũng nhẹ nhàng đi về chếch về phía bên trái.

“Rầm! Dẹt!..” Ba người đi được mười mấy bước thì ở phía đánh nhau kia âm thanh va chạm đã lớn hơn rất nhiều.

Nhưng đi được tầm năm mươi bước thì âm thanh kia liền kết thúc. Cả ba lúc này sững lại không biết nên làm gì?

“Đằng trước có khoảng trống!” Hà Minh lúc này nhìn xa về phía trước khẽ nói.

Liễu Thiên liền nhìn kỹ lại thì thấy phía trước hơn ba mươi trượng có điểm sáng, bên ngoài chỗ đó rất có thể là khoảng trống. Mà đi lại gần hơn tý nữa thì thấy có bóng người đang đứng.

“Ừm! Ở đó có người! Hình như chính là hai tên Bạch Hổ đội ta vừa gặp xong!” Đi thêm một đoạn, Liễu Thiên gật đầu sau đó ánh mắt nhíu lại nhìn rõ hơn dáng người mờ mờ phía xa thì liền tỏ vẻ đăm chiêu nói.

“Vậy chúng ta phải cẩn thận, thần thức của đệ tử Khai Minh cảnh có thể lên đến hai ba chục trượng, mà theo ta thấy thì hai tên kia cũng phải đạt trung kỳ rồi!” Tằng Nhất dừng lại, dùng vẻ mặt trịnh trọng nói.

https://thuviensach.vn

Ba người lại một lần nữa điệu bộ cẩn thận đi từ từ lên phía trước.

Khoảng cách rút xuống còn hơn hai mươi trượng, cả ba mỗi người ẩn sau một gốc cây tìm điểm trống nhìn ra phía trước. Trong không gian rừng rậm này, thần thức của Tằng Nhất có độ bao phủ hơn mười trượng xung quanh hắn, nếu theo hắn đoán thì trong mội trường này thần thức của hai người kia có cao thì cũng chỉ tầm hai mươi trượng là cùng.

Vì thế ba người đứng cách đám người kia hơn hai mươi trượng là rất hợp lí, khoảng cách này đủ để nghe nhìn nhưng không bị thần thức hai người kia phát hiện.

Liễu Thiên đang ẩn sau một cây lớn mấy người ôm, hắn khẽ nghiêng người nhìn qua những lỗ hổng giữa những cây ở đây. Từ khoảng cách này tuy bị nhiều vật cản nhưng lúc này Liễu Thiên có thể nhìn ra và khẳng định rằng hai người đang đứng kia đúng là hai người của Bạch Hổ đội hắn mới gặp.

Sau một lúc, Liễu Thiên lại đổi vị trí để nhìn kỹ lại xung quanh chỗ hai người Bạch Hổ đội đang đứng thì không khỏi há to mồm cảm thán.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 84: Điểm Tài Vật

Quanh chỗ hai tên kia đứng, cây cỏ đều bị cháy hết, đất đá loạn xạ, dưới đất thì có nhiều khe rãnh chằng chịt, có những khe còn bị cắt ra như một cái hào lớn.

Cách chỗ hai người đứng một đoạn thì băng tuyết rơi đầy đất, mà ở phía xa mấy trượng có một phiến băng lớn như một tòa nhà, bên trong phiến băng này lại có ba người hai nam một nữ, ai đó gương mặt đều tái nhợt, ánh mắt đầy sợ hãi nhìn ra ngoài.

Mà nhìn kỹ ba người bên trong khối băng thì thấy hai tên nam đệ tử quần áo tả tơi, máu me đầy người. Trong hai tên thì một tên cầm đại đao sứt mẻ nhiều chỗ đang chống xuống đất mới có thể đứng được, một tên hai tay cầm hai đoạn trường thương đứt đôi, đầu tóc bù xù, gương mặt còn bị vạch mệt vết dài làm máu chảy làm mái tóc xù bết lại, nhìn bộ dạng tên này thê thảm vô cùng.

Nữ đệ tử đứng giữa cũng không khá hơn chút nào, nàng gương mặt đầy bụi đất, tóc tai rối loạn, quần áo cũng rách nhiều chỗ để lộ ra một phần cơ thể gợi cảm và cũng đang chảy máu. Mà lúc này hai cánh tay của nàng đang đặt lên thành của ngôi nhà băng kia liên tục dồn nguyên thần ra hai cánh tay để duy trì. Mà khối băng khi cũng đã bị sứt mẻ nhiều chỗ nhìn điệu bộ sắp không chống đỡ được bao lâu nữa.

“Huyền Vũ Đội!” Liễu Thiên thấy một màn này thì không khỏi há mồm lẩm bẩm không lên lời.

https://thuviensach.vn

Khi này nhìn lại hai tên của Bạch Hổ đội thì người không dính chút bụi, quần áo chính tề, binh khí nguyên vẹn, gương mặt thì không thấy một điểm huyết khí nhìn rất nhàn hạ. Xem ra màn chiến đấu vừa rồi vẫn chưa khiến bọn họ phải mất nhiều sức.

Ba người Liễu Thiên nhìn thấy một màn như vậy càng im lặng không giám thở mạnh. Phải biết đệ tử Huyền Vũ đội còn bị đánh cho thành ra thế kia thì ba người bọn họ thật sự không có cửa. Bây giờ tốt nhất là ngồi im ở đây nghe ngóng tình hình.

“Băng Đình! Dị thuật ngoại thiên hệ băng cấp hai. Bảo vệ rất tốt nhưng hao phí nguyên thần rất lớn!” Tên thư sinh kia đi lại gần ngôi nhà băng nhỏ đã bị gọt thành khối vuông kia từ từ nói.

Tên đầu xù cũng tra kiếm vào vỏ từ từ đi lại gần.

Ba người bên trong nghe thấy đối thủ có vẻ biết rõ về dị thuật của mình thì vẻ mặt lại đại biến, vẻ tái nhợt mỗi ngày một lộ rõ trên khuôn mặt của ba người. Thế nhưng họ cũng không biết làm gì ngoài việc chốn trong khối băng này.

“Các ngươi đã biết ai lợi hại hơn rồi! Bây giờ có thể rời khỏi đây được chưa?” Tên thư sinh kia nhìn nữ đệ tử đang đứng phía bên trong nhàn nhàn hỏi.

“Các ngươi để bọn ta rời đi?!” Nữ đệ tử kia vẻ mặt không tin tưởng hỏi.

Nàng biết nếu không đánh nhau mà chỉ gặp qua thì đối thủ còn tha cho mình một con đường sống, nhưng một khi đã quyết đấu thì tỷ lệ bị giết là rất cao.

“Ngươi là Lan Tuyết?” Tên tóc xù kia thản nhiên hỏi.

https://thuviensach.vn

Ba người đối diện nghe thiếu niên tóc xù hỏi vậy thì đều ngạc nhiên quay sang nhìn nhau, thiếu nữ kia thì vẻ mặt đầy khó hiểu nhìn thiếu niên tóc xù.

“Ta và đại ca ngươi Lan Động có chút quan hệ! Các ngươi hãy rời khỏi đây đi!” Tên tóc xù nhìn thấy nữ đệ tử kia giật mình ngạc nhiên thì biết đã nhận đúng người, hắn lại nhàn nhạt nói.

Tên tóc xù này lúc đầu nhìn thấy nữ đệ tử kia cũng cảm thấy quen quen nhưng không nhận ra, nhưng trong khi chiến đấu thấy hai tên kia gọi Lan sư muội đồng thời lại thấy một thân băng thuật kha khá của thiếu nữ này thì hắn đã đoán ra đây là tiểu muội của bằng hữu mình. Mà cũng chẳng phải bằng hữu, cái người Lan Động kia là khóa trước trong Bạch Hổ đội, tên tóc xù này là thiên tài mới nên cũng có cơ hội gặp các vị sư huynh đi trước về thăm. Điều đặc biệt là hắn và Lan Động vừa gặp đã như quen, cả hai rất nhanh gọi nhau là huynh đệ và có rất nhiều buổi gặp mặt thảo luận. Vì vậy thỉnh thoảng tên tóc xù lại được vị đại ca kia kể qua về tiểu muội Lan Tuyết của gã.

Mà lúc đó, tên tóc xù dù đã nhận ra nhưng khi đã giao chiến mà lại nhận thân thì đối thủ sẽ nghĩ mình sợ. Cách tốt nhất chính là đánh cho một trận để nếm chút đau khổ đã! Đồng thời khi đó hắn cũng thầm truyền âm cho tên đồng đội của mình lương tay thì đám ba người Lan Tuyết mới có thể sống được đến giờ mà ẩn lấp trong khối băng lớn này.

Lúc này, nghe thấy những lời của tên tóc xù, nữ đệ tử Lan Tuyết kia vẻ mặt như được giải thoát, nàng biết đại ca mình tu vi cao thâm và quen biết nhiều người nên đối phương biết cũng là bình thường. Đồng thời nàng cũng không sợ đối phương lừa mình ra khỏi ‘băng đình’ vì với thực lực của hai người kia thì chỉ một vài đợt công kích nữa là có thể lấy mạng mấy người mình. Như vậy họ cần gì phải dài dòng làm gì?

Lại nói đến thực lực thì nàng thật sự chưa gặp qua kẻ cùng lứa nào mạnh như hai người này. Mỗi chiêu hai kẻ này đánh ra đều nhanh và mạnh hơn

https://thuviensach.vn

những đệ tử cùng cấp rất nhiều, nhất là tên dùng kiếm kia, mỗi nhát kiếm như muốn xẻ đôi mọi thứ ra vậy! Lan Tuyết nghĩ lại vẫn cảm thấy rùng mình và thầm cảm thấy may mắn khi có một vị đại ca thiên tài.

Lúc này, Lan Tuyết liền thu tay lại rồi đỡ hai đồng đội của mình lên.

“Tạch!” Băng đình bao bọc ba người Huyền Vũ vỡ ra làm hai đổ xụp xuống. Ba người Huyền Vũ Đội từ trong đống loạn băng đi ra ngoài.

“Đa tạ hai vị đại ca!” Lan Tuyết gương mặt giãn ra cố gượng cười nói.

“Đa tạ!” Hai tên đệ tử kia cũng miễn cưỡng nói một câu như vậy.

Đối với đám đệ tử trẻ tuổi này thì ngạo khí là vô cùng quan trọng nhưng lúc này ngạo khí kia đành phải gạt bỏ để giữ lấy tính mạng.

“Các ngươi có thể ở đây trị thương hồi phục một chút!” Thấy ba người tập tễnh định rời khỏi chỗ này tên tóc xù lại thở dài nói.

“Vậy cảm tạ! Bọn ta sẽ rất nhanh rời khỏi đây.” Lan Tuyết liền quay lại cúi đầu tỏ vẻ biết ơn nói.

Thế nhưng hai người của Bạch Hổ đội cũng không để ý mà đã đi ra bờ hồ tản bộ rồi.

Ba người Huyền Vũ đội thấy vậy liền rất nhanh ngồi xuống băng bó vết thương, sau đó lấy linh thạch ra hồi phục. Họ biết thời gian mở điểm tài vật cũng sắp đến, nếu lúc đó còn không rời khỏi đây thì tính mạng ra sao thì không thể nào nói trước được.

Phải biết quanh đây có gần hai mươi nhóm đệ tử, trong đó kiểu gì cũng có một số nhóm mạnh, mà với tình hình của bọn họ bây giờ thì thật khó để chống lại. Lựa chọn duy nhất của ba người là sơ cứu điều tức thật nhanh sau đó tránh xa nơi này.

https://thuviensach.vn

Phía khác, ba người Liễu Thiên lúc này đã tụ lại dưới một gốc đại thụ.

“Chúng ta bây giờ làm gì? Ta thấy mấy kẻ kia quá mạnh đi!” Hà Minh vẻ mặt lo âu nói. Hắn cảm giác được vụ này rất nguy hiểm nên có ý định rút lui.

“Ta vẫn muốn xem tiếp!” Liễu Thiên thản nhiên nói.

“Ta cũng vậy!” Tằng Nhất vẻ mặt không đổi nói.

Hà Minh bỗng gương mặt xa xầm xuống như đang hồi tưởng lại cái gì đó.

“Sao vậy?” Liễu Thiên thấy vậy liền hỏi.

“Ta sẽ không bao giờ lùi bước nữa, chúng ta sẽ cướp tài vật!” Hà Minh thở mạnh một cái quyết tâm nói.

“Hì! Ngươi ảo tưởng à? Chúng ta chỉ xem điểm tài vật mở như thế nào thôi! Chứ ai có ý định cướp gì đâu!” Tằng Nhất nghe vậy liền khẽ cười nói.

“Tên này nghĩ chúng ta chê hắn hèn nhát đây mà!” Liễu Thiên lắc lắc đầu nói.

“Không! Lần này nhất định phải cướp tài vật, không mạo hiểm làm sao lên đại sự!” Hà Minh lại tỏ vẻ kiên quyết nói.

“Không cần quan trọng thế chứ?” Tằng Nhất lắc đầu can ngăn.

“Vậy thì liều một phen, nếu không được liền tản ra chạy, ta tin nếu bảo vật vẫn chưa lấy được thì bọn chúng sẽ không vì chúng ta mà đuổi theo đâu!” Liễu Thiên nhìn lại phía điểm tài vật kia rồi từ từ nói.

“Tốc độ của đệ tử Khai Minh cảnh không thể đùa được, nhất là bí tịch khinh công đã tiến lên một bậc thì càng khó có thể chạy được! Chỉ trong

https://thuviensach.vn

vòng mấy nhịp thở là chúng ta đã bị đuổi kịp rồi!” Tằng Nhất liền lắc đầu phủ định.

Trong ba người thì hắn là người hiểu rõ nhất về sự chênh lệch giữa hai cảnh giới này. Vì thế hắn mới tỏ vẻ không tán thành với những gì Liễu Thiên nói.

“Đúng vậy a! Thôi tranh đoạt là việc khó thể thành công, ta nghĩ chúng ta chỉ cần xem tháp tài vật nó như thế nào là được rồi!” Liễu Thiên nghĩ nghĩ một chút rồi cũng bỏ đi ý định kia, hắn khẽ gật đầu tỏ vẻ đồng tình với Tằng Nhất.

“Các ngươi không muốn những thứ đồ trong đó à?” Hà Minh lại tỏ vẻ không hài lòng hỏi.

“Có chứ, nhưng phải còn mạng mà hưởng mới được!” Liễu Thiên gật đầu rồi lại tỏ vẻ bất đắc dĩ nói.

“Phấn đầu mạo hiểm là điều cần thiết nhưng phải biết cân nhắc, hai tên kia dù ta có bày hết cơ quan của mình ra thì cũng không có cửa! Mà nói chung nếu ta dùng hết tất cả mọi thứ mình có thì cũng chỉ tự giữ mạnh cho mình mà thôi! Thế còn hai ngươi?” Tằng Nhất thở dài, vẻ mặt có chút buồn rầu lo lắng nói.

“Ta cũng biết tỷ lệ mất mạng là rất cao nhưng cứ nghĩ đến việc mai kia luôn là kẻ yếu, lúc nào cũng chỉ đứng ngoài nhìn vào thì ta thật không chịu được. Như vậy thà liều một lần có chết cũng đáng!” Hà Minh ánh mắt trùng xuống xuy tư nói.

“Thời gian còn nhiều, cái này cũng không thể gấp được! Quan trọng vẫn là phải giữ được tính mạng, kẻ cười sau cùng mới là kẻ chiến thắng!” Thấy bộ dạng của Hà Minh như vậy, Liễu Thiên liền khuyên nhủ.

https://thuviensach.vn

“Đúng đó, ngươi cũng không cần phải như vậy! Ngươi mọi lúc đều rất bình tĩnh, tại sao bây giờ lại vội vàng thế?” Tằng Nhất khẽ gật đầu rồi tỏ vẻ khó hiểu hỏi.

“Ta..”

“Không phải vì vụ con yêu thú kia chứ?” Liễu Thiên như nhật ra được chợt nói, sau đó lại thở dài khuyên nhủ tiếp.

“Ngươi cũng nghĩ nhiều quá đó! Chuyện đó là chuyện bình thường, ai mà không sợ hãi!”

“Ta không muốn rơi vào tình cảnh đó xuất hiện một lần nữa! Ta phải đương đầu với mạo hiểm.” Hà Minh lắc đầu mạnh một cái nghiến răng nói.

“Thôi được rồi! Chúng ta cứ đợi đã rồi tính tiếp!” Tằng Nhất lại an ủi.

Thế là ba người bắt đầu ngồi đợi, thời gian từ từ trôi về trưa. Phía ngoài hồ hai người Bạch Hổ đội vẫn đứng đó nhưng ba người đệ tử Huyền Vũ đội thì đã trị thương xong và rời đi rồi. Lúc này trên hồ mọi thứ vẫn diễn ra bình thường, không gian thì yên tĩnh một cách đáng sợ.

“Lâu vậy! Có khi nào đám người kia nhầm không?” Liễu Thiên sốt ruột hỏi.

“Không đâu, bón chúng chém giết nhau vì nơi này thì khẳng định có điểm nắm chắc!” Hà Minh lắc đầu nói.

“Ừ! Ta nghĩ không sai đâu, có điều đợi lâu quá!” Liễu Thiên gật đầu thở dài nói.

“Có biến!” Đúng lúc này Tằng Nhất thấy gì đó liền ngẩng lên nói.

Thấy vậy cả hai người Liễu Thiên ngừng nói chuyện nhìn ra. Ở phía ngoài hồ lúc này có một thứ ánh sáng màu vàng nhạt tỏa ra, theo đó là

https://thuviensach.vn

những âm thanh ù ù của một thứ gì đó chuyển động vang lên.

Ba người Liễu Thiên vội vàng đứng dậy thò đầu qua những khe cây nhìn. Thế nhưng ở khoảng cách xa mà lại có ánh sáng ngăn cản nên cả ba đều không nhìn thấy dị biến xảy ra mà chỉ biết có một nguồn đang phát ra ánh sáng màu vàng mà thôi.

Nhân lúc này, cả ba cũng không hề ngần ngại chạy lại vài trượng nữa để quan sát.

Khi này phía trong hồ, mặt nước đang giao động lên xuống rất mạnh. Tiểu đình ở giữa hồ cũng bỗng nhiên quay tròn, tốc độ mỗi lúc một nhanh, ánh sáng tỏa ra mỗi lúc một lóa mắt khiến hai tên đệ tử Bạch Hổ đội đứng viền hồ hay ba người Liễu Thiên trong rừng đều không chịu được mà đồng thời nhắm mắt lại.

…

Tại một khu vực toàn núi đá nhỏ, ba người Thượng Quan Nhu Vân cũng đang đứng phía dưới chân núi nhìn lên tiểu điểm đang phát sáng trên ngọn núi trước mặt. Nhìn qua ba nữ đệ tử này thì quần áo sạch sẽ, mà quanh khu này cũng không thấy ai khác hay vết tích đánh nhau. Xem ra mấy nữ đệ tử này cũng không tốn nhiều công sức để tranh điểm tài vật này.

…

Tại một vùng đầm lầy, hai nhóm người đang đứng đối diện nhau, cả hai nhóm đều đang nheo mắt nhìn vào tiểu đình đang phát sáng ở giữa khu cỏ dại trước mặt.

Lúc này tuy có ánh sáng vàng kia phủ hết một vùng xung quanh chỗ hai đám người nhưng vẫn có thể nhìn ra có rất nhiều vết tích đánh nhau, và một số thi thể nằm trên đất. Trong số những thì thể này có một người Liễu Thiên biết, đó chính là tên Lã Phi Hùng ở ‘chi’ sáu của hắn.

https://thuviensach.vn

Nhìn tên này nằm ngửa trên một mô đất, hai mắt mở lớn nhưng không hề có sinh cơ trong đó. Mà để ý kỹ thì thấy trước ngực tên này dính một kiếm rất sâu, vết thương vẫn đang chảy máu, miệng cũng có máu chảy ra, quần áo binh khí đều rách nát. Mà nằm cùng với Lã Phi Hùng này còn hai thi thể của hai nam đệ tử nữa nhưng trong đó lại không có Lệ Bá Kiên.

…

Tại một vùng rừng ngập nước bên cạnh một con sông nhỏ, chỗ này cũng có một điểm sáng màu vàng. Bên trong rừng xung quanh điểm sáng kia, cây cối ngả nghiêng, đổ gãy vô số, cành lá rụng đầy mặt nước, trên đó còn nhiều vết máu và thi thể nằm ngổn ngang. Nhìn sơ qua chỗ này cũng phải mười mấy thi thể, máu trên thi thể vẫn đang chảy xuống làm đỏ một vùng nước trong khu rừng.

Mà ở chỗ này vẫn có ba nhóm người phân biệt đứng ở ba chỗ trong cánh rừng ngập nước này nhìn vào điểm tài vật đang phát sáng kia. Mấy nhóm người này quần áo đều có chỗ rách, trên người cũng có một số vết thương nhẹ, cách loại binh khí vẫn đang cầm trên tay, trên binh khí máu vẫn đang chảy xuống. Xem ra bọn họ đang chiến đấu thì điểm tài vật chuyển biến thì mới dừng lại.

..

Trong một thung lũng toàn hoa dại, mỗi bông hoa nhỏ như đồng tiền đều có năm cánh nhỏ màu trắng pha chút hồng. Ở đây cũng có một điểm tài vật có ánh sáng màu vàng tỏa ra.

Mà quanh điểm tài vật này cũng có rất nhiều xác chết, trên những cánh hoa trắng hồng cũng vương rất nhiều máu đen đang nhỏ xuống.

Lúc này ở đây chỉ thấy có một nam đệ tử mặc hắc y tay cầm một cuốn sách đứng nhìn vào điểm tài vật đang phát sáng kia. Nam đệ tử này dáng người nhỏ gầy có chút yếu ớt, nhìn bộ dạng cũng rất trẻ tầm mười hai mười

https://thuviensach.vn

ba. Nhìn kỹ lại thì mới thấy thiếu niên này tuy gương mắt có chút trắng bạch nhìn rất ốm yếu. Thiếu niên này nhìn nheo nheo hai mắt nhìn vào điểm tài vật một lúc rồi liền đóng cuốn sách lại chậm rãi bước về phía trước.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 85: Bát Đại Tông Chủ

Ở một chỗ khác trong Huyễn Cực sơn mạch, đây là một đỉnh núi thấp cũng có một điểm sáng màu vàng đang phát sáng. Chỗ này có hai người một nam một nữ đang đứng. Nam là một thanh niên mười năm mười sáu tuổi, gương mặt bình thường, dáng người cao cao hơi gầy, y mặc một bộ đồ xanh nhạt, sau lưng có một điểm nhỏ như giọt nước có màu xanh đậm.

Nữ là một thiếu nữ thân mặc toàn đồ đỏ, quần áo đỏ, khăn che mặt đỏ, cái ô nhỏ phía trên cũng màu đỏ. Thiếu nữ này dáng người thướt tha, mái tóc đen óng dài ngang lưng, gương mặt được vải đỏ che lại nhưng vẫn hở ra đôi mắt to dài linh động.

Xung quanh chỗ hai người đang đứng không hề thấy xác chết nhưng lại có rất nhiều vết tích đánh nhau, cây cối nhiều chỗ cháy đen, núi đá cũng bị xẻ vỡ nhiều mạng và đặc biệt là một khu núi đá lại có rất nhiều dây leo quấn chằng chịt, trên những dây leo này có nhiều binh khí quấn vào nhưng không thấy chủ nhân của chúng đâu.

“Trương đại ca chúng ta vào thôi!” Thiếu nữ áo đỏ nhìn thiếu niên đứng đối diện nói.

“Haha! Diệp muội thân thủ bất phàm, quả xứng với danh hiệu đệ nhất thiên tài khóa này! Được đi cùng muội quả là đại hạnh!” Thiếu niên kia cười lớn nói.

https://thuviensach.vn

“Huynh quá khen, chỉ là chút bản lĩnh tầm thường thôi, Trương đại ca một thân thủy thuật mới lợi hại, nếu ta gặp phải thì gặp đúng khắc tinh a!” Thiếu nữ kia lắc đầu từ từ nói.

“Diệp muội lại nói đùa rồi, mà thôi không bàn nữa, chúng ta chuẩn bị đi!” Thiếu niên kia xua xua tay định nói gì tiếp thì thấy điểm sáng kia mỗi lúc một thịnh thì liền quay ra nhìn rồi nói.

Lúc này, nhìn từ trên cao xuống Huyễn Cực sơn mạch thì thấy một tràng cảnh thật đẹp mắt. Ở đây cứ cách năm mươi dặm lại có một điểm sáng lóe lên. Điểm sáng đó có thể ở một trong khu rừng, hẻm lúi, động quật, đầm lầy, thảo nguyên, sông hồ,… Dù là giữa trưa nhưng vẻ lộng lẫy đó vẫn hiện lên một cách rõ ràng! Những điểm sáng như những ngôi sao trên bầu trời đêm ngày không mây vậy, chúng đang mỗi ngày một sáng hơn.

…

Quay lại chỗ mấy người Liễu Thiên, ánh sáng vàng kia đại thịnh rồi bỗng nhàn rần rồi lan ra tỏa bảo phủ một vùng bán kính hai mươi trượng xung quanh tiểu đình.

Lúc này ánh sáng không còn chói mắt nữa, đám người Liễu Thiên đã có thể nhìn rõ được những gì đang xảy ra. Trước mặt họ là một màn kim quang lưu động tạo thành một vùng hơn năm mét xung quanh tiểu đình kia.

Dần dần tiểu đình đã bị che phủ hoàn toàn. Chỗ kia giờ chỉ còn một lớp vụ khí và kim quang dần trở lên dầy đặc mà thôi. Kim quang sau khi lan ra đủ kích thước ước chừng đến mép hồ thì dừng lại, chúng bắt đầu phóng thẳng lên cao.

Kim quang mỗi lúc một nhiều và đang dâng lên, cả một vùng xung quanh đình kim quang đều dâng lên tạo thành một cột sáng rất lớn có đường kính mấy trục trượng chiếu thẳng lên trời. Nó tạo thành một cột sáng cực lớn chiếu lên mây trời.

https://thuviensach.vn

“Truyền tống! Mau tiến vào!” Hà Minh hai mắt mở to tỏ vẻ sốt ruột nói.

Cùng lúc đó thì hai bóng trắng cạnh tiểu hồ vụt vào lớp kim quang kia.

Đó chính là hai người của Bạch Hổ đội, họ lúc này cũng không quan tâm đến những người xung quanh nữa mà ngay tức khắc phi thân vào trong quang trụ kia.

“Nhanh lên Thông Đạo này sẽ rất nhanh khép lại, chúng ta phải mau lên.” Hà Minh đứng dậy chạy đi, hắn quay sang hai người Liễu Thiên quát lớn, có vẻ như rất vội.

“Liễu!” Liễu Thiên chỉ nói một câu như vậy rồi lao ra khỏi rừng cây, hắn hướng cột sáng kia mà chạy.

“Sao ngươi biết đó là truyền tống, ta nhìn giống một mê vụ hơn?” Thấy vậy, Tằng Nhất cũng đành chạy theo, hắn vừa chạy vừa hỏi.

“Đây cũng không hẳn là truyền tống, chỉ là một thông đạo tức thời mà thôi!” Hà Minh chạy bên cạnh đáp.

“Nó sẽ đưa chúng ta đến một địa hình khác! Ta nghĩ chỗ kia mới thực sự là điểm tài vật, cái chúng ta nhìn thấy chỉ là cửa vào mà thôi chứ điểm tài vật thực sự còn ở phía sau!” Hà Minh lại giải thích.

Ba người vừa chạy vừa nói chuyện rất nhanh đã tiến đến trước quang trụ kim sắc kia.

Cả ba không ai bảo ai chạy như điên dại cuối cùng cũng kịp thế là cả ba đồng thời phi thân vào và biến mất trong Quang trụ màu vàng kia.

Phía Tây của quang trụ này cũng có một nhóm ba nam đệ tử mặc một bộ độ xanh trắng đang chạy đến. Mà để ý thì hấy trên lưng áo ba người có ký hiệu của ‘đội’ Một cung chữ Li.

https://thuviensach.vn

“Nhanh lên!” Tên chạy đầu liền thúc dục.

Ba tên này vừa rồi cũng phục ở phía ngoài điểm tài vật. Khi thấy có biến động thì cũng tự hỏi có tham gia hay không? Sau một hồi thấy hai tên đệ tử đội Bạch Hổ lao vào thì ba người này còn do dự không giám đi theo nhưng khi thấy ba người Liễu Thiên cũng chạy vào thì liền quyết định tham gia.

Nhưng lúc trước vì sợ mấy người kia phát hiện nên khoảng cách của ba người này ẩn ở khá xa so với quang trụ mà lại chạy sau nên giờ vẫn cách quang trụ hơn mười trượng.

Cả ba tên này chạy hết tốc lực, khoảng cách với quang trụ chỉ còn mấy trượng. Đến gần, cả ba không nghĩ nhiều liền dữ im tốc độ phi thân vào trong quang trụ kia.

“Ùm Ùm Ùm!”

Điều bất ngờ là cả ba người thay vi tiến vào quang trụ thì lại nhảy xuống hồ.

Mà lúc này quang trụ kia đã biến mất, hồ nước lại trở lại như thường, tiểu đảo cùng tiểu đình cũng không cánh mà bay.

“Mẹ kiếp! Chậm một bước!” Một tên trong đám kia đập tay xuống nước tức giận mắng.

Cả ba đều vẻ mặt tiếc hận nhìn quanh hồ nước trống trơn này. Chỉ một động tác chần chừ sợ sệt lúc đầu mà ba tên này đã không thể tiến vào trong điểm tài vật.

Tuy vậy đây cũng có thể là phúc của bọn hắn vì bên trong kia là thiên đường hay địa ngục thì vẫn chưa biết được?

https://thuviensach.vn

Bảy mươi hai cột sát cùng lúc phóng lên trời rồi cùng lúc biến mật, theo đó có rất nhiều đệ tự tinh anh tiến vào Tại Vật Chi Địa – nơi mà họ sẽ phải thể hiện tất cả bản lĩnh nếu muốn sống sót mang tài vật ra ngoài.

…

Ba người Liễu Thiên lúc này đang đứng tại một gian phòng lớn, gian phòng này không hề có cửa nào cả, nhìn nó như một nhà tù đúc nguyên khối vậy. May là trong đây do được bố trí mấy khối quang thạch lên cũng rất sáng, không khác biệt lắm với ánh sáng ngoài trời.

Ba người nhìn kỹ một lượt thì thấy xung quanh gian phong này đều làm bằng thanh thạch, đồng thời trên tường có bố trí rất nhiều họa đồ lộng lẫy đẹp đẽ vô cùng. Mà trong đó đều là vẽ các nhân vật khiến ba người Liễu Thiên đều chú ý nhìn ngắm.

Phía bên phải vẽ một trung niên đạo sĩ gương mặt góc cạnh, râu dài, mày dài, ánh mắt xa xăm pha chút hiền từ. Người này thân mặc thanh bạch song sắc đạo bào, người cao cao, thân hình hơi gây. Trên tay người này cầm một chậu hoa, lưng đeo một cây tiểu cầm. Dưới bức họa này có ghi một dòng chữ: “Thiên Tiên giả Hoa Hồn Đạo Nhân – Kỳ Nhân Đệ Tứ tông chủ.”

Mấy người Liễu Thiên lại hướng ánh mắt sang một bức hòa đồ khác vẽ một nữ nhân. Nữ Nhân này thân mặc bạch y, tóc đỏ như máu buông xuống hai vai, gương mặt thanh tú tuyệt trần, đôi mắt sắc xảo, đôi môi đỏ mọng, nước da trắng hồng, trên trán nữ nhân kia có một đồ án nhỏ màu đỏ. Trong bức tranh nữ nhân này hai chắp sau lưng, ánh mắt nhìn xa xăm có phần u sầu như đang rất xuy tư lo lắng nhìn về phương xa.

Bên dưới hình này có ghi một dòng chữ: Thiên Tiên giả Xích Tuyết Tiên Tử – Kỳ Nhân Đệ Bát tông chủ.”

Ba người Liễu Thiên nhìn một lượt rồi đọc chữ bên dưới cũng đã nhận ra đây chính là các đời tông chủ của Kỳ Nhân các.

https://thuviensach.vn

“Lạ thật!” Thế nhưng khi này ba người Liễu Thiên lại không để ý đến mấy bức họa này nữa mà lại để ý tìm tòi một thứ khác. Cả ba đảo ánh mắt khắp gian phòng vẻ mặt thì toát lên vẻ suy tư lo lắng.

“Hai tên kia đâu?” Liễu Thiên nhăn mày hỏi.

Cả ba tiến vào đây thì lại không hề thấy hai tên Bạch Hổ đội đâu? Mà chỗ này không hề có cửa để rời đi, như vậy hai tên kia đang ở đâu? Theo lí mà nói thì đi cùng một thông đạo truyền tống thì phải vào cùng một chỗ mới đúng! Chẳng nhẽ ba người bọn họ đến muộn nên thông đạo đã đóng lại rồi?

Cả ba đang tò mò cùng khó hiểu nhìn quanh một lượt thì Tằng Nhất bỗng nhiên chạy lại phía một bức tranh vẽ một vị đại hán đang cầm hai cái mâm nhỏ có in hình đồ bát quái. Tằng Nhất bắt đầu tìm kiếm thứ gì đó, hắn vừa sờ vừa nắn như đang tìm kiếm thứ gì đó.

Sau khi xem xét một lượt hắn liền chạy ra một chỗ trống tìm tòi cái gì đó. Hai người Liễu Thiên thì chỉ biết đứng im ngơ ngác nhìn quanh mà thôi.

“Đây rồi!” Tằng Nhất như tìm ra gì đó liền kêu lên.

“Cạch!”

Hai người Liễu Thiên liền định chạy lại xem là thứ gì thì bỗng thấy gian phòng bỗng chuyển động.

“Crach! Ình!”

Không biết Tằng Nhất đã làm gì mà cả gian mật thất bỗng chuyển động cực mạnh, cả gian phòng như bị búa tạ nện vào làm cho nó rung đùng đùng, mấy người Liễu Thiên chao đảo. Ngay sau màn chao đảo đó là những tiếng lịch kịch cọt kẹt vang lên. Cả gian phòng bắt đầu chuyển động, những

https://thuviensach.vn

phiến đá di động qua lại lên xuống liên tục, rất nhanh những khe hở được tạo ra dần dần hình thành lên những thông đạo tối om.

Mà đặc biệt là những thông đạo kia xuất hiện ngay tại vị trí những bức tranh kia, còn những bức tranh kia bị đẩy lên phía trên cao của mỗi thông đạo.

“Cái gì thế kia!” Lúc này một màn đặc sắc diễn ra!

Chỉ thấy những bức tranh kia bỗng dưng biến đổi, các nhân vật trong bức tranh đều thay đổi tư thế và phong thái, ngay cả biểu cảm cũng rất khác. Vừa rồi tất cả tám vị tông chủ đều bình thản hiền hòa nhìn về không trung thì lúc này cả tám người đều vận chuyển nguyên thần bùng nổ ra phía ngoài cơ thể tạo thành những dị tượng khác nhau nhìn rất uy phong và đáng sợ.

Nhìn vào bức tranh của vị Xích Tuyết Tiên tử kia thật khiến cho người ta giật mình mà sợ hãi.

Trong bức tranh quang cảnh bình yên đã biến mất thay vào đó là quang cảnh trắng tinh của tuyết trắng, núi cao đầy tuyết đang đổ, tuyết trắng bay ngang, những cột băng như mũi dáo lớn xuyên lên trời cao,… Cả bức tranh đa phần là màu trắng nhưng với sự xuất hiện của nữ nhân khiến cho bức tranh trở lên hùng hôn và đầy khí thế . Mái tóc đỏ tung bay trong gió, đôi mắt lóe lên ánh sáng trắng trong suốt, trên trán đồ án đỏ kia lan rộng tạo lên nhiều đường gân đỏ tràn ra gương mặt đầy sát khí, đặc biệt là bàn tay của nàng đang đưa vào hư không làm cho cả vùng không gian phía trước như bị bẻ vỡ tạo thành những vết rách lớn trên nền không trung như muốn hút hết tuyết trắng đang bay trên không lại.

Mà nhìn sang bức tranh của Hoa Hồn Đạo Nhân thì một tràng cảnh

“Thật quỷ dị a!” Liễu Thiên nhìn ngắm sự biến chuyên của tám bức tranh rồi lẩm bẩm.

https://thuviensach.vn

“Cửa vào giờ mới thực sự mở ra, nhưng theo ta thấy thì mỗi thông đạo chỉ cho một người đi vào mà thôi!” Tằng Nhất không để ý đến sự thay đổi của mấy bức tránh mà hắn lại nhìn lại mấy thông đạo tối đen kia nói.

“Sao người biết?” Cả Liễu Thiên và Hà Minh đều hỏi.

“Trên mỗi thông đạo đều có những đồ án được khắc mờ mờ, nếu các ngươi chịu khó học về cơ quan và thần môn chi đạo thì có thể hiểu được mấy ký hiệu đơn giản này!” Tằng Nhất đi lại sờ sờ lên viền của thông đạo từ từ giải thích.

“Vậy ư! Được rồi! Ngươi đã mở ra được thì chúng ta vào thôi, hai tên kia chắc đã theo một trong những lối này đi vào rồi!” Hà Minh nghe Tằng Nhất giải thích thì liền gật gật đầu rồi tỏ vẻ hưng phấn nói.

“Bọn họ vẫn chưa đi vào đâu, họ đang ở đây!” Tằng Nhất lắc đầu vẻ mặt ngưng trọng nhìn quanh gian phòng, tay phải thì từ lúc nào đã sờ vào hộp nhỏ bên hông.

“Cái gì…”

“Cứ bình tĩnh! Bọn ta không muốn đánh nhau!”

Hà Minh chưa nói hết câu thì bỗng nhiên có một âm thanh nhàn nhạt của một thiếu niên phát ra.

Hai người Liễu Thiên giật mình nhìn lại bức tường đá xanh phía sau lưng, Tằng Nhất cũng quay ra nhưng hắn không hề ngạc nhiên mà ánh mắt trở lên âm trầm vô cùng. Hắn lúc này chỉ nghĩ một điều đó là phải bảo vệ được hai người Liễu Thiên chạy vào một trong những thông đạo kia là được!

Tại bức tường đá kia hai bóng người từ từ hiện ra, hình dáng của hai người này dần rõ ràng trong mắt ba người Liễu Thiên. Đây chính là hai tên

https://thuviensach.vn

ở Bạch Hổ đội kia!

Xem ra hai tên này lúc đầu tiến vào mật thất cũng không có thấy đường đi. Sau đó bọn hắn thấy không gian chấn động thì liền dùng dị thuật ẩn thân vào thạch bích để xem xét!

Cả ba người lúc này vừa sợ vừa tự trách, họ đều cảm thấy suy nghĩ thiển cận của mình.

Lúc bọn họ vào đây đáng nhẽ ra nên nghĩ đối phương dùng dị thuật để ẩn nấp thay vì một mực suy nghĩ xem họ dùng cách nào để rời đi? Mà đến tận khi Tằng Nhất đọc đồ án mới biết rằng thông đạo một khi có người tiến vào sẽ đóng lại thì hắn mới phát hiện ra. Đây quả là một sơ xẩy chí mạng!

“Thật không ngờ nhanh như vậy các ngươi đã tìm ra được thông đạo, cái này thật khiến bọn ta có chút bất ngờ.” Lúc này, tên thư sinh cầm quạt nhìn quanh một lượt tám thông đạo rồi nhìn lại ba người Liễu Thiên khẽ cười nhạt một cái nói.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 86: Đánh Cược

Hai tên này cứ nghĩ phải mất chút thời gian nhưng thật không ngờ Tằng Nhất lại quá hiểu về cơ quan nên vừa vào đã có thể tìm ra được cách khởi động đại môn. Như vậy bọn họ cũng đỡ tốn công sức!

“Các ngươi muốn gì?” Tằng Nhất thấy đối phương tỏ vẻ chế nhạo liền nhíu mày hỏi.

“Haha! Không cần phải gấp như vậy!” Tên tóc xù liền cười nói.

“Ở đây có tám thông đạo, mà mỗi người chỉ được đi vào một cái mà thôi! Vì vậy chúng ta cũng không phải tranh nhau làm gì. Đáng nhẽ chúng ta không muốn kẻ nào khác cũng được đi vào thông đạo nhưng mấy tên các ngươi cũng có chút bản lĩnh nên ta cũng không muốn loại các ngươi!” Tên này lại nhoẻn miệng nói tiếp.

“Thật?” Hà Minh không kìm được ngạc nhiên hỏi. Hắn cứ nghĩ rằng mấy tên này chắc chắn sẽ ra tay với ba người họ nhưng giờ đối phương nói vậy làm hắn quá ngạc nhiên nên buột miệng nói một tiếng thất thố như vậy.

“Nhưng bọn ta dù sao cũng mạnh hơn các ngươi, như vậy xin phép chúng ta chọn thông đạo trước vậy!” Tên thư sinh lúc này đi lại đứng trước thông đạo bên dưới bức tranh của tông chủ đời thứ năm – Tiên Thiên giả Phong Long Hoàng rồi nhìn mấy người Liễu Thiên nhàn nhạt nói. Hắn nói như xin phép nhưng thực chất chẳng chờ mấy người Liễu Thiên đáp lại đã đứng đó có ý định đi vào rồi.

https://thuviensach.vn

Tên tóc xù cũng từ từ đi lại phía thông đạo bên dưới bức tranh của tông chủ đời thứ hai – Tiên thiên giả Thông Thiên Kiếm Lão.

“Chào! Ta hi vọng các ngươi sẽ không chết khi vượt qua những cửa ải trong thông đạo!” Tên tóc xù cũng không dây dưa nhiều, hắn vẫy tay một cái rồi đi vào thông đạo. Tên thiếu niên thư sinh cũng không để ý đến mấy người Liễu Thiên mà đi vào thông đạo của mình.

Ngay tức khắc tiếng động lịch kịch lại vang lên, thông đạo tối om kia đã tự động khép lại không còn dấu vết.

Lại nói thì hai tên này cũng rất thông minh. Bọn hắn tha cho ba người Liễu Thiên cũng không hẳn là thấy ba người Liễu Thiên có chút tài năng mà là thông đạo mở sớm như vậy họ thật không muốn chần chừ ở đây lâu. Ra tay với ba người Liễu Thiên thì hai tên này không tốn sức nhưng bọn hắn cũng không thể giải quyết quá nhanh được mà rất có thể ba người Liễu Thiên sẽ bị đuổi chạy vào một trong các thông đạo, khi đó chẳng phải là cơ hội lựa chọn thông đạo của hai người họ sẽ ít đi sao. Lại nói bọn hắn cũng không đi được cả tám thông đạo nên sao phải làm như vậy.

Bảo vật trước mắt, tranh đấu vô bổ cũng không có mấy ý nghĩa, hai tên này hoàn toàn dùng vào sức mạnh lấn áp mấy người Liễu Thiên rồi thong dong chọn thông đạo trước. Vừa không mất sức lại chiếm được tiện nghi, không những thế lại còn được người khác cảm kích! Thật là một mũi tên chúng ba con điêu tội gì không làm.

Khi này mấy người Liễu Thiên biết bị áp bức nhưng cũng không tỏ ra khó chịu gì. Với bọn hắn thì mấy tên kia quá mạnh, bọn chúng chọn trước thì có sao. Đằng nào thì mấy người Liễu Thiên cũng chưa xác định rõ ràng sẽ chọn thông đạo nào cả. Thôi thì thay vì có tám sự lựa chọn giờ chỉ có sáu cũng không sao! Như vậy vẫn hơn là bị giết ở đây a!

https://thuviensach.vn

“Đã vậy chúng ta cũng tách ra thôi!” Liễu Thiên không nghĩ về hai tên kia nữa mà nhìn vào thông đạo của vị tổ sử Kỳ Nhân các nói.

Để ý mới thấy vị tổ sư này có tư thế chiến đấu rất ngầu. Một tay lão đưa lên đỉnh đầu kéo từ trên trời xuống cả một luồng lôi điện to lớn, tay kia xòe ra làm rất nhiều dãy núi vặn vẹo phập phồng nhưng muốn vùng lên đi đến bàn tay để lão sử dụng. Mà phía sau lưng lão một đồ án hiện nhiều tầng hiện lên nhìn rất hầm hố. Liễu Thiên chính là vì đồ án này mà đi đến thông đạo này. Hắn tuy không hiểu đồ án kia nhưng theo cảm nhận của hắn thì đồ án đó có chút liên hệ với hắn. Vì vậy hắn quyết định đi vào thông đạo này!

“Được! Nhưng nhớ cẩn thận! Theo như điệu bộ của hai tên kia thì những trướng ngại tiếp theo không hề tầm thường đâu!” Tăng Nhất thấy Liễu Thiên định rời đi liền gật đầu rồi nhắc một câu.

“Ừm! Hai ngươi cũng bảo trọng!” Liễu Thiên đứng trước thông đạo của vị thủy tổ Kỳ Nhân các thì quay lại tạm biệt hai người kia rồi liền lấy ra một viên quang thạch tiến vào bên trong thông đạo tối om kia. Hắn là người đầu tiên trong ba người rời đi.

Vẫn như vừa rồi, thông đạo này ngay tức khắc đóng lại không một dấu vết.

Trong mật thất chỉ còn hai người Tăng Nhất, Hà Minh nhìn vào mấy chữ bên dưới bức tranh vị thủy tổ kia.

“Kỳ Nhân Thủy Tổ - Thiên Tinh Lão Nhân! Hắn cũng biết chọn đấy chứ!” Tăng Nhất lầm bẩm xong liền quay đầu nhìn năm thông đạo còn lại.

Hà Minh lúc này cũng đã đi lại và đứng trước thông đạo của tông chủ đời thứ tư Hoa Hồn Đạo Nhân.Tăng Nhất rất nhanh đi đến đứng trước tông chủ đời thứ ba – Tiên Thiên giả, Huyền Khí Lãng Nhân. Hai người không nhiều lời khẽ gật đầu một cái rồi cũng tiến vào thông đạo mà mình đã chọn.

https://thuviensach.vn

…

Lúc này, ở một nơi khác.

Tại một gian phòng lớn không biết ở chỗ nào. Trong phòng lúc này có rất nhiều người đang ngồi đang đứng đủ kiểu. Tất cả những người ở đây đều là trưởng lão hoặc chấp sự. Chỗ này phải hơn trăm người toàn là tầng lớp quản lí trong Kỳ Nhân các.

“Tài Vật Chi Hùng chính thức khai mở! Số người tham gia ba trăm hai tư. Tứ Tượng Đội hai trăm chín hai người, thập nhị đội ba mươi hai người.

Hiện tại trong thí luyện, số đệ tử thiệt mạng là hai trăm năm mươi tư người, chết bởi yêu thú có ba hai người, chết bởi giao chiến cùng đệ tử khác là hai trăm linh ba người, chết bởi những nguyên nhân khác là mười chín người. Trong đó đệ tử ‘Tứ Tượng’ đội chết hai mốt người, đệ tử ‘Thập nhị’ đội chết hai trăm bốn mươi ba người.”

Lúc này một giọng nam tử vang vọng khắp nơi trong khu nhà làm mọi người đây bắt đầu xôn xao bàn tán. Ở góc gian phòng này, Tần Long đại chấp sự chi sáu của Liễu Thiên đang ngồi suy tư gì đó. Tần Long lúc này không biết nghĩ gì nhưng vẻ mặt thì lo lắng và buồn rầu, nhìn gã như già đi mấy tuổi vậy.

Các chấp sự như gã đến đây không phải vì có việc phải sử lí hay điều hành gì mà việc duy nhất chính là nhận dạng xác của đệ tử chi mình rồi lập bản báo cáo ‘cung’, nộp bản ký nhận cam kết của đệ tử tử trận và giấy đồng thuận của hội đồng chấp sự cho đệ tử đó tham gia thí luyện.

Khi này những ký ức và hình ảnh khi xưa lại một lần nữa trở lại trong đầu gã. Một hình ảnh bi thảm của sáu năm về trước.

Cũng ngay này của bảy năm trước, Tần Long đã phải chứng kiến một sự kiện khiến cả cuộc đời gã thay đổi.

https://thuviensach.vn

Khi xưa, Tần Long cũng là một đệ tử ngoại môn của Kỳ nhân các. Sau năm năm tu luyện hắn bỏ lỡ quá nhiều cơ hội nên vừa vào đến nội môn thì khả năng tăng tiến tu vi gần như đã hết. Khi đó gã liền thi sang làm chấp sự và gã đủ điều kiện làm chấp sự. Hai mươi hai năm học tập và phấn đấu cuối cùng gã cũng được đảm nhiệm vai trò đại chấp sự của một chi.

Ngay trong nhiệm kỳ đầu tiên, hay chính là bảy năm trước, gã đã cho các đệ tử tham gia yêu thú thí luyện. Năm đó, chi sáu cũng có năm đệ đăng ký tham gia, một người không đạt chuẩn nên chỉ còn bốn người.

Bốn nam đệ tử tham gia thí luyện ai đấy đều là nhân tài trong chi, tu vi không tệ, đều đạt Linh cơ cảnh đệ thất trọng trở lên. Gã đầy tự tin đưa những đệ tử này đến với Huyễn Cực sơn mạch để thi thố. Thế nhưng chỉ sau hai ngày thí luyện, cả bốn đệ tử của gã đều đã mất mạng.

Tần Long tự tay kiểm tra thi thể của bốn đệ tử trong chi. Bốn đệ tử của gã người nào cũng chết rất thảm, thi thể không toàn vẹn có nhiều vết thương, trong ánh mắt đám đệ tử đó đều hiện lên vẻ sợ hãi và không cam lòng nhìn rất đáng thương. Chứng kiến tràng cảnh đó đã khiến Tần Long cảm thấy hối hận vô cùng.

Sau khi thí luyện kết thúc, Tần Long liền tức giận viết kiến nghị lên tông môn cho hủy bỏ yêu thú thí luyện này. Gã cho rằng thí luyện này quá tàn khốc, không phù hợp với những tân đệ tử này. Thế nhưng việc thí luyện yêu thú này chính là một sự kiện thí luyện quan trọng của tông môn. Nó tàn khốc nhưng không có tính bắt buộc. Nó tàn khốc nhưng cũng đầy phần thưởng. Nó tàn khốc nhưng mà đúng với bản chất của một hành trình trở thành cường giả.

Đây là thế giới của kẻ mạnh và kẻ yếu mà không biết tự lượng sức mình thì không sớm thì muộn cũng phải chết. Một nhân tài đã ngã xuống thì không còn là nhân tài nữa. Đây là nơi tìm ra những nhân tài thực sự để bồi dưỡng!

https://thuviensach.vn

Chính vì những nguyên nhân trên mà kiến nghị của Tần Long chẳng đem lại kết quả gì tích cực mà thay vào đó Tần Long được trưởng lão đứng đầu đội mười hai gọi đến giáo huấn cho một hồi.

Sau đợt giáo huấn đó, gã mới biết rằng các đệ tử của gã chết không phải do thí luyện quá tàn khốc hay là đệ tử của gã yếu kém mà là do gã chưa từng tham gia thí luyện, đồng thời không tìm hiểu kỹ về thí luyện nên không có kinh nghiệm truyền đạt cho những đệ tử của mình.

Gã không nói rõ sự hung hiểm hay tàn khốc để cho đệ tử lựa chọn kỹ lưỡng. Gã không hiểu biết rõ ràng về thí luyện mà giám cho đệ tử chi mình tham gia. Gã không cảnh báo đệ tử của mình không được tranh giành tài vật,… Tất cả lỗi đều là của gã!

Sau vụ kiện kiến nghị kia, Tần Long đã bị phạt vào Thần Bích Sơn tự vấn hai năm. Sau hai năm gã trở về thì đã hoàn thành bài kiểm tra tổng quan tâm lí và một bài kiểm tra phụ về thí luyện yêu thú. Hoàn thành yêu cầu nên gã lại được phục hồi chức đại chấp sự chi sáu. Nhưng do nỗi ám ảnh kia mà trong vòng năm năm qua gã chưa từng cho thêm một nhóm đệ tử nào tham gia yêu thú thì luyện yêu thú nữa.

Nhưng đến năm nay, gã gặp đám người Liễu Thiên và thấy sự thoải mái, ý trí nhiệt huyết và đặc biệt là thiên phú của mấy đệ tử này thì gã liền suy nghĩ khác. Gã cảm thấy không cho đệ tử chi mình tham gia thì đối với đệ tử trong chi sẽ tuyệt đối an toàn nhưng đó cũng là một sự thiệt thòi rất lớn. Đệ tử trong chi của gã sẽ không bao giờ có cơ hội vượt trội hơn người, cả đời cũng chỉ như gã tầm thường vô dụng mà thôi! Nghĩ như vậy nên gã liền đánh liều một phen, gã quyết định thông báo cho đệ tử trong chi biết về thí luyện. Và cuối cùng thì gã đã chọn được đám người Liễu Thiên tham gia thí luyện.

Thế nhưng đến bây giờ khi gã đã cho đám người Liễu Thiên đi tham gia thí luyện thì lại cảm thấy lo lắng cộng thêm chút sợ hãi, gã sợ mình lại mắc

https://thuviensach.vn

sai lầm. Gã tuy kinh nghiệm bây giờ so với trước kia cao hơn rất nhiều nhưng gã vẫn cảm thấy có gì đó không ổn! Mà nguyên nhân gã lo lắng chính là trong nhóm đã có một người đã mất mạng còn lại có một đệ tử tu vi chưa đạt lớp Trọng Điền nữa!

Lúc này, trong gian phòng lớn này cũng không chỉ có mỗi Tần Long lo lắng, đa số các chấp sự khác đều lo lắng nhưng cũng có kẻ thì tỏ vẻ thờ ơ hay lạnh nhạt, vui mừng,… nói chung là nhiều cảm xúc khác nhau, tất cả tạo lên một trường nháo nhác.

Ở đầu gian phòng này, Thượng Quan Định mày hơi nhíu lại, hắn dùng tay bấm bấm gì đó rồi lẩm bẩm: “Huyết hung! Chẳng nhẽ đệ tử của cung mình gặp chuyện không hay ư? Mà thôi! Có hung hiểm thì mới là thí luyện chứ, bói toán thật vớ vẩn a!”

…

Trong một căn phòng khác, chỗ này có bốn vị trưởng lão đều mặc bốn bộ trang phục khác nhau, đang ngồi cùng nhau nói chuyện.

“Xem ra năm nay tàn khốc hơn mọi năm a!” Một vị trung niên trưởng lão với bộ râu dài quay sang nói với người trung niên đầu hói bên cạnh.

“Không tàn khốc thì làm sao đúng với thí luyện yêu thú! Những kẻ chết đi thì còn gì để nói, kẻ còn sống mới đáng được đào tạo trọng điểm.” Vị trưởng lão đầu hói bên cạnh tỏ vẻ vô tình nói.

“Nhưng năm nay thập nhị đội có ba hai người lọt vào trong điểm tài vật, thật bất ngờ a!” Một nữ trưởng lão xinh đẹp ngồi cạnh bỗng nhiên tỏ vẻ ngạc nhiên nói.

“Ừm! Mọi năm số người của thập nhị đội tiến vào điểm tài vật chưa đến mười người, năm nay bỗng nhiên lại tăng rất nhiều.” Vị trung niên râu dài kia lại ôn tồn nói.

https://thuviensach.vn

“Nghe nói năm nay có mấy thiên tài không chịu gia nhập vào Tứ Tượng Đội, chắc là mấy nhóm đệ tử đó!” Một vị trưởng lão trẻ tuổi còn lại bỗng nhiên mở miệng.

“Cũng có thể là các nhóm của Tứ Tượng Đội được thả xuống quá gần nhau nên tự tàn sát nhau nên đám người Thập Nhị Đội kia mới có cơ hội!” Vị trưởng lão hói đầu lại lắc đầu bác bỏ.

“Hồng đại ca nói cũng có lí! Tý nữa xem khả năng của những đệ tử tiến vào điểm tài vật là biết ngay thôi!” Nữ trưởng lão xinh đẹp lại mỉm cười điệu bộ thì đầy háo hức nói.

…

Liễu Thiên lúc này đang cầm quang thạch trong tay đi trong thông đạo tối om kia.

Hắn lúc này vừa đi vừa dò xét cẩn thận xung quanh, hắn không muốn đang nhiên dính bẫy rồi chết một cách ngớ ngẩn ở chỗ này. Đây không phải là chơi game như trước kia mà chết rồi còn có thể chơi lại. Hắn chỉ có một mạng thôi, hắn quá may mắn mới có một cơ hội tái sinh vào thế giới này. Nếu lần này, hắn mà tèo nữa thì khỏi nghĩ đến việc được tái sinh nữa! Vì vậy tốt nhất cứ lên cẩn thận thì tốt hơn!

Liễu Thiên tay trái đưa quang thạch ra trước, tay phải cầm đoản kiếm, trường kiếm thì dắt phía sau từ từ đi lên phía trước. Hắn cứ thế đi từng bước, từng bước một trong thông đạo này.

Điều làm Liễu Thiên bất ngờ là đi một đoạn mấy chục trượng cũng không hề thấy có bất kỳ cạm bẫy hay trướng ngại gì?

Đi tầm nửa giờ nữa thì hắn thấy phía trước đã có ánh sáng lúc này hắn mới biết mình sắp đến ải đầu tiên rồi. Hắn tay cầm chặt đoản kiếm, quang

https://thuviensach.vn

thạch vẫn đưa ra trước, hai mắt đảo qua đảo lại, tinh thần thì tập trung cao độ tiến về phía trước.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 87: Cửa Một, Cự Viên.

Bước vào chỗ có ánh sáng kia, Liễu Thiên cẩn trọng nhìn quanh một lượt thì hắn thấy không có gì nguy hiểm, trước mặt hắn là một mật thất nhỏ với những viên quang thạch thắp sáng khắp nơi.

Mà rất nổi bật đó chính là phía cuối gian phòng này, ở đó có ba cánh cửa chia là ba màu đen, đỏ và trắng hiện lên rất rõ ràng trong tầm mắt của Liễu Thiên.

Liễu Thiên đi lại gần một chút thì thấy trên ba cánh cửa đều có viết chữ.

Ở trên cao của cả ba canh cửa còn có hai câu thơ.

“Thiên Nguy Vạn Hiểm Tu Đạo Lộ. Ngã Hành Bất Hối Cường Giả Tâm.”

Hắn suy nghĩ một hồi rồi cũng bắt đầu đọc những dòng chữ trên cánh cửa màu trắng.

“Phân Linh! Đệ tử có khả năng bình thường hoặc truy cầu sự chắc chắn trên con đường tu luyện và sự tăng tiến vượt trội nên đi vào con đường này.”

Cánh cửa màu đỏ lại có ghi những câu chữ khác.

“Đại Kiến! Những đệ tử tâm hùng trí lớn, bản lĩnh cao có thể đi con đường này. Cảnh báo nguy hiểm cực lớn đối với đệ tử dưới Khai Minh

https://thuviensach.vn

cảnh!”

Liễu Thiên đọc xong hai cánh cửa kia thì liền nhìn sang cánh cửa màu đen kia lẩm bẩm: “Sinh Tử! Truy cầu sinh tử! Tận cùng của cái chết, khởi đầu của sự sống!”

“Phân Linh lộ là nơi những đệ tử như mình nên tham gia thế nhưng mình lại không muốn đi vào đường đó. Đại Kiến nghe khá hợp với ý nghĩ truy cầu đại đạo và thành cường giả của mình nhưng đường đó với tu vi của mình mà đi vào thì chắc chắn sẽ chết. Sinh Tử thì nghe rất mơ hồ, chú thích hơi mông lung.” Nhìn cả ba đại môn, Liễu Thiên bắt đầu tính toán.

Liễu Thiên loay hoay một hồi suy nghĩ, hắn đang đắn đo xem lên đi theo thông đạo Phân Linh hay Sinh tử? Còn Đại Kiến thì hắn đã từ bỏ ngay khi đọc dòng chữ chú thích kia rồi. Hắn tuy không sợ chết nhưng vào con đường toàn bọn mạnh hơn mình thì đúng là tự sát mà! Hắn lúc này cần đi tìm thứ hợp lí hơn với mình.

Quay đi quay lại một hồi hắn liền hướng cánh cửa đen bước đến.

Theo như hắn tính toán thì, bảy mươi hai điểm, mỗi điểm đều có tám con đường kế thừa tám vị tông chủ. Mỗi điểm tối đa là tám người đi vào, nhưng cũng có những điểm có ít hơn tám người, mà dù đi vào cũng có thể họ không chọn đi thông đạo như hắn. Vì vậy bảy hai điểm nhưng cùng lắm chỉ có phân nửa điểm có người đi cùng thông đạo với hắn mà thôi. Tính ra thì tầm ba mươi người đi con đường dưới chân thủy tổ Kỳ Nhân các.

Mà đến đoạn chọn đường này lại có ba cửa thì theo Liễu Thiên thì tỷ lệ đệ tử chọn Phân Linh lộ sẽ đến sáu thành. Đại Kiến lộ chính là ba thành, chỉ có Sinh Tử lộ mập mờ này sẽ có rất ít kẻ ngơ ngơ như hắn đi vào con đường này, tỉ lệ này chỉ chiếm tầm một thành mà thôi. Như vậy tính thêm cả hắn nữa thì cũng chỉ có tầm ba bốn người đi con đường này, tính ra nguy hiểm sẽ giảm hơn nhiều so với hai con đường khác.

https://thuviensach.vn

Mà biết đâu trong thông đạo Kỳ Nhân tổ sư này lại không có ai đi vào Sinh Tử lộ, hoặc những kẻ tham gia đều yếu như hắn. Như vậy có phải là tiện nghi không? Liễu Thiên chính là dùng suy nghĩ này để tự an ủi mình tiến vào con đường này.

Liễu Thiên mở cửa bước vào cánh cửa thì nhìn thấy trước mắt là một gian phòng nhỏ.

“Grao!”

Hắn lúc này chưa kịp nhìn kỹ gian phòng thì ngay tức khắc một cái gì đó to như thân cây màu xám đập vào ngang tầm ngực.

“Phịch!” Liễu Thiên giật mình, hắn mở to mắt, hai chân khẽ xoay người vừa nhún thì đã bị vật kia đánh vào.

“Phạch!”Hắn ngay tức khắc đã bị đánh bay vào tường đá màu nâu của gian phòng rơi xuống sàn.

Liễu Thiên chống người đứng dậy, cảm giác đau đớn lan tỏa khắp cơ thể khiến hắn khẽ nhăn mặt một cái rồi nhìn về phía đối diện. Rất may vừa rồi hắn đã vận dụng Lưu Thủy bộ mà hơi uốn người tránh đi lực đạo lớn nhất của công kích kia, hắn chỉ bị phản lực đẩy bay vào tường mà thôi nên tuy có chút đau đớn nhưng chưa bị thương gì cả.

“Grừ!”

“Ình ình!...”

Trước mặt Liễu Thiên lúc này là một con cự viên to lớn đang hùng hổ tiến đến. Cự viên lông xám, thân cao hơn hai trượng, hai tay to như thân cây, răng nanh dài to như cổ tay, ánh mắt như chuông, đồng tử thì đỏ như máu, nhìn hung dữ vô cùng.

https://thuviensach.vn

“Vù!” Vừa chạy vài bước, cự viên kia liền nhảy lên cao mấy mét, hai tay chụm lại đập xuống chỗ Liễu Thiên vừa đứng dậy.

“Rầm!”

Ngay khi cự thủ đập xuống, Liễu Thiên hai chân khẽ nhún xuống rồi liền ngả người lộn qua bên trái, cự thủ đập xuống sàn tạo thành một hố lớn. Lần này Liễu Thiên đã cẩn thận hơn nên đã phản xạ được và hắn hoàn toàn tránh được cú này.

Cự viên đập nát một vùng sàn nhưng không đánh trúng đích thì liền quay sang đưa mặt về hướng Liễu Thiên, cự chảo to như một thúng lại một lần nữa quét ngang đầu Liễu Thiên.

Thấy một màn như vậy, Liễu Thiên khẽ nhíu mày liền lao lên nghênh đón.

Hắn xuất trường kiếm phía sau, hai tay hai kiếm, vận dụng Lưu Thủy bộ cùng với Lôi Phá kiếm phát. Hắn lao đến gần cự chảo thì nghiêng người qua trái, hắn nghiêng sát đất thì bỗng cả người quay tròn như một con quay lăn đến phía dưới cự chảo đang đến.

“Phanh! Phanh! Xoẹt! Xoẹt...!”

Hai thanh kiếm như hai lưỡi chém của máy chém kết hợp với vòng xoay của Liễu Thiên mà liên tục chém lên bàn tay của Cự viên bên trên cùng mặt sàn phía dưới tạo ra những tiếng va chạm đều đều.

Chỉ trong một khoảnh khắc này, Liễu Thiên vượt qua cánh tay kia thì đã tung ra mười mấy kiếm lên bàn tay to lớn của viên. Mà hắn xoay mấy vòng thì khi này đã áp sát trước ngực cự viên. Lúc này tay trái của cự viên nắm lại đập xuống chỗ Liễu Thiên

https://thuviensach.vn

Phành!” Liễu Thiên đạp nghiêng người né rồi đạp mạnh một cái nhảy lên trước ngực cự viên.

Cực nhanh, Liễu Thiên nhảy lên thì liền vung trường kiếm muốn đâm thẳng phía tim của cự viện. Lưỡi kiếm sáng loáng phóng đi làm cho cự viện sợ hãi lùi lại thu tay trái phòng thủ.

“Phập!” Nhưng động tác này của nó đã chậm, trường kiếm trong tay Liễu Thiên xoay một cái đâm xuyên vào ngực của cự viên.

Mọi thứ diễn ra quá nhanh, cự viên vừa vồ một chảo không bắt được con mồi lại ngay tức khắc dính mấy kiếm vào tay. Nó vừa đau vừa giận định tấn công tiếp thì Liễu Thiên đã xuất hiện trước người và đâm nó một kiếm mọi thứ vượt ngoài phản xạ của nó và nó đã dính kiếm vào đúng chỗ quan trọng. Thế nhưng nó thu tay về phòng thủ thì không kịp nhưng Liễu Thiên vừa đâm được thì bàn tay to lớn của nó cũng bắt được Liễu Thiên.

Ở phía ngực cự viên, lưỡi trường kiếm của Liễu Thiên cắm vào đó nhưng dù kiếm dài gần nửa trượng nhưng đâm vào cự viên cũng không thể đâm thủng sang bên kia mà thì vừa đủ để đâm vào tim của nó. Một kiếm này khiến nó đau đớn nhưng chưa đủ để một kích lấy mạng của cứ viên điều này khiến nó điên cuồng hơn.

“Gầm! A!” Liễu Thiên đang nằm gọn trong tay cự viên và đang bị xiết lại thì không kìm được mà kêu lớn.

Lúc này, Liễu Thiên cảm giác toàn thân như bị ép lại, xương cốt cứ như vỡ vụn, hắn sắp bị bóp bẹp mất. Rất may là hai tay hắn không bị bó buộc, tay phải vẫn cầm trường kiếm dính trên ngực của cự viên.

Ngay tức khắc, Liễu Thiên dùng hết sức đưa tay trái đưa lên cùng cầm vào trường kiếm, hai tay xoay mạnh trường kiếm khiến cho máu từ ngực của cự viên phun ra như vòi nước nhuộm đỏ bộ lông xám trước ngực nó, một ống tay áo Liễu Thiên cũng bị nhuộm đỏ.

https://thuviensach.vn

“Gào!” Cự viên đau đớn, nó theo phản xạ liền cầm Liễu Thiên ném mạnh đi, nó không muốn Liễu Thiên dày vò vết thương của nó nữa.

“Vèo! Rầm!” Liễu Thiên tay cầm kiếm, cả người như một viên đá bị ném vào bức tường gần đó làm cho một phiến đá trên tường cũng bị lõm vào còn Liễu Thiên thì ngã sấp trên đất.

Vừa rồi đâm được một kiếm, Liễu Thiên đã bị bắt thì hắn không đâm một kiếm nữa, hắn biết nếu không có đà vận lực thì một kiếm của hắn sẽ không có mấy sát thương với cự viên. Thế nên trong khoảnh khắc nguy hiểm hắn liền xoay mạnh lưỡi kiếm khiến cho cự viên đau đớn mà lới rộng bàn tay ra. Thế nhưng thật không ngờ vì đau đớn mà cự viên đã ném hắn đi.

Mà Liễu Thiên bị ném mạnh ra phía bức tường đối diện với tốc độ rất nhanh và mạnh nhưng hắn làm sao lại tiếp xúc với tường bằng lưng như lần trước để rồi nát người cơ chứ. Lúc hắn vừa bị ném ra thì liên xoay người trên không một cái đổi thành hai chân đạp vào bức tường. Thế nhưng dù đã chuyển bộ phần tiếp xúc nhưng vì lực đạo mạnh nên Liễu Thiên vẫn bị thương, hắn có cảm giác đôi chân tê dại, cảm giác đau buốt từ chân truyền về rất rõ rệt.

Hắn khi này cố gắng đứng dậy nhưng không thể đứng được, hình như đã bị gãy chân rồi! Cảm tưởng một pha vừa rồi cũng phải bằng hắn nhảy từ tòa nhà mấy tầng xuống nền đá nên dù có luyện Lưu Thủy bộ biến đổi chút lực tác động nhưng vẫn không tránh khỏi bị thương.

Tuy bị thương nhưng lúc này, Liễu Thiên vẫn cố ngỏng dậy, hắn nhìn lại đối thủ ở phía đối diện.

Cự viên đối diện thì cũng không khá là bao, kiếm được rút ra để lại trên ngực nó cố một lỗ bằng nắm tay đang tràn máu ra, dòng máu đỏ tươi nhuộm ướt cả lớp lông xám trên ngực nó. Bàn tay phải cũng bị cắt nhiều vết,máu theo bàn tay chảy đỏ một vùng trên nền đá. Mà ánh mắt của nó thì

https://thuviensach.vn

vẫn đầy hung quang nhưng đã có phần ảm đạm không còn hừng hực khí thế như lúc đầu nữa. Xem ra thương thế của nó cũng không hề nhẹ!

“Rầm!” Bất ngờ là Cự Viên lúc này như bị điên dại, gầm lên liên tục rồi dùng tay trái chống cơ thể lao lại chỗ Liễu Thiên, nó mặc kệ vết thương đang chảy máu, nó không cho bản thân và Liễu Thiên nghỉ.

Thấy một kiếm như vậy không giết được cự viên rồi cự viên lại lao đến thì Liễu Thiên có chút giật mình. Nhưng hắn biết mình không có thời gian mà ngạc nhiên!

Hai chân hắn rất đau không biết có gẫy xương không nhưng tạm thời thì không đứng được mà cự viên đang đến hắn phải nghĩ cách mới được, hắn không thể chạy được với cặp chân này.

“Gào!”

Cự viên gầm một cái liền dùng cả thân thể nhảy mấy mét ý muốn dùng sức nặng đè lên Liễu Thiên khiến hắn thành thịt nát.

Thấy một màn này, Liễu Thiên vẫn rất bình tĩnh, trường kiếm trong tay đưa lên, hắn sẵn sàng nghênh đón con khỉ lớn này.

Lúc này, Cự Viên nhảy đến, bàn chân phải của nó như một cái bàn trà phủ xuống làm tối cả một vùng rồi cả thân thể nó nện xuống sàn chỗ Liễu Thiên đang ngồi.

“Ầm!” Cự Viên rơi xuống, cả mặt sàn đá chỗ sáp tường đó vỡ vụn, bụi đá bay toán loạn, thế nhưng ngay lúc này, từ trong đống bụi đá, Liễu Thiên một lần nữa năn ra ngoài, xem ra hắn vẫn tránh được một kích này.

“Gào! Ầm! Hực! Gồm! Ộc”

https://thuviensach.vn

Mà trong màn khói bụi kia, Cự Viên vừa nhảy xuống thì bỗng gầm mạnh rồi tay trái phải ôm chân phải nhảy nhảy vài cái như rất đau, miệng nó thì phì phò tiếng gầm mấy tiếng làm cho màu từ dưới theo được thanh quản ộc ra ngoài. Mà cả cơ thể to lớn của nó lúc này đứng cũng không vững nữa, nó dần ngã xuống.

Nó lúc này dường như đã sắp chết thế nhưng ánh mắt vẫn điên cuồng nhìn Liễu Thiên. Bất chợt, nó dùng tay chống cơ thể đã nặng lề lồm ngồm bò đến chỗ Liễu Thiên, cái đầu của nó đua ra trên lớp đá vụn đớp về phía Liễu Thiên. Xem ra thân thể nó chỉ còn cái đầu là còn lực mà thôi.

“Đậu má! Sắp chết rồi còn muốn kéo theo đại ca mày ư?” Liễu Thiên chửi một câu rồi lại nhìn sang đống loạn thạch gần đó rồi rất nhanh nằm ra rất nhanh lăn đi. Hắn lúc này không chạy được nên cũng chỉ có lăn mà thôi.

“Cục!” Một đớp đến thì Liễu Thiên đã năn đi được nửa trượng nên đã hụt, cự viên lại bới bới người cố rướn lên hơn mét rồi đớp một cái nữa.

Hai cái răng nanh như hai cái lưỡi hái bổ đến phía trên người Liễu Thiên, cả hàm răng trắng muốt đớp đến, một kích này có thể cắn đứt người Liễu Thiên.

“Cộc!” Hàm răng cự viện đớp xuống thì một tiếng vỡ vang lên. Lúc này, chẳng biết thế nào mà Liễu Thiên đã vơ được một tảng đá lớn bằng một cái chậu đưa lên đón lấy hai cái răng nanh của cự viên. Thế là cự viên đã cắn chọn tảng đá kia.

Một kích giãy chết cuối cùng của cự viên ăn ngay đá tảng thì nó cũng nằm im bất động không có đuổi theo Liễu Thiên nữa. Xem ra nó đã hết sức, vết thương kia đã dần lấy đi tính mạng của nó. Lúc này, ánh mắt của nó dần mất đi hung quang mà thay vào đó là sự ảm đạm và mệt mỏi.

“Tổ cha mày! Cắn tao nữa đi?” Liễu Thiên đã ngồi dậy phía trước cự viên rồi ném một viên đá vào đầu nó mà mắng.

https://thuviensach.vn

Mà cự viên như đã chết, nó nằm đó hai mắt lờ đờ, miệng thì vẫn đang ộc máu tràn lên phiến đá trong miếng. Đồng thời dưới sự khiêu khích của Liễu Thiên thì nó chỉ nằm đó mà không hề có phản ứng gì cả.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 88: Tỉnh Dậy

“Đây là tình cảnh một sinh mạng sắp ra đi ư?” Liễu Thiên ngồi nhìn cự viên dần mất đi sinh cơ thì không khỏi suy tư mà lẩm bẩm.

“Mà kệ cha nó, nó không chết thì mình chết!” Liễu Thiên lúc này không nghĩ nhiều nữa, hắn liền lấy ra một lọ thuốc nhỏ rồi cởi giày vén quần xem đôi chân của mình.

Đôi chân hắn lúc này đã tím bầm, gân xanh nổi lên kéo dài từ bàn chân đến tận bắp đùi. Hắn nhìn một màn này thì lắc đầu thở dài rồi lại nhẹ nhàng sờ nắn toàn bộ bàn chân rồi bắp chân xem chỗ nào gãy xương.

“Xem ra cơ thể mình tuy không có nguyên thần nhưng cũng mạnh mẽ hơn người thường một chút a!” Liễu Thiên sờ nắn một hồi biết mình không bị gãy xương thì khẽ mỉm cười nói.

Thế là hắn liền lấy cao xoa ra tay rồi xoa bóp đều tất cả một lượt hai chân, sau đó hắn mới ngồi xuống thiền định hồi phục. Hắn muốn vận dụng chút nguyên thần vừa tổng hợp chưa về đan điền để trị thương cho nhanh. Hắn biết mình đang trong điểm tài vật nên không có thời gian để ngồi mà nghỉ, càng chậm thì càng không có cơ hội kiếm đồ, mà quá muộn thì cả nhìn thôi cũng chẳng nhìn thấy tài vật trong đây là gì nữa.

Nghĩ vậy nên hắn rất nhanh nhắm mắt thiền định.

https://thuviensach.vn

Tầm nửa giờ, Liễu Thiên mở mắt nhìn lại hai chân của mình thì khẽ mỉm cười một cái. Xem ra việc dùng nguyên thần và Dục Tu cao quả nhiên khiến cho cơ thịt trên bắp chân hồi phục lại rất nhanh. Vừa rồi bàn chân của hắn tím bầm đầy gân guốc thì giờ đã gần như trở lại bình thường, chỉ còn một số điểm thương nặng hơn thì vẫn còn vết tím mờ mờ mà thôi.

Liễu Thiên từ từ đứng dậy, hắn khẽ lắc hai chân cảm nhận lại xem thương tích thế nào?

“Thương tổn chút cơ gần này đúng là không làm khó được nguyên thần a!” Liễu Thiên thầm đánh giá một lượt rồi lại nhìn ra chỗ cự viên đang nằm sấp trên đất. Đối với hắn hai chân này chưa thể vận động mạnh ngay được nhưng để đi lại thì thoải mái rồi.

Lại nói thì nguyên thần trong đàn điền Liễu Thiên vốn không có nhưng hắn vẫn có thể tổng hợp ra nguyên thần mới. Mà đúng ra trị thương thì hắn phải tiến vào trạng thái động công ép nguyên thần trị thương. Nhưng đã Dục Tu cao thì lại khác, nguyên thần mới được tổng hợp khắp cơ thể nên một lượng tổng hợp ở chân chưa kịp trở về đan điền đã bị cao kia hập thụ để chữa trị luôn. Chính vì vậy bôi cao này chỉ cần ngồi tu luyện bình thường thì thương thế cũng được điều trị. Tốc độ tuy không nhanh bằng việc vận chuyển nguyên thần nhưng cũng nhanh hơn việc tự hồi phục rất nhiều.

“Con cự viên này chỉ là yêu thú cấp một, nó thậm trí còn chưa có cả yêu khí nhưng lại hung hãn vô cùng, xuýt nữa thì lấy mạng của mình a!” Lúc này, Liễu Thiên đi lại gần cự viên đánh giá.

Lúc đi đến gần cự viên thì hắn dùng hết sức kéo cái chân phải to như cột chùa của cự viên ra. Hắn từ trong vết máu dưới bàn chân cự viên này bới ra một đầu chuôi kiếm. Đây chính là trường kiếm của hắn!

https://thuviensach.vn

Vừa rồi, lúc cự viên nhảy lên muốn dẫm bẹp Liễu Thiên thì Liễu Thiên liền nghĩ ra cách này. Hắn biết mình không thể chạy được nên cũng phải phế đi chân của cự viên. Vì vậy hắn dịch sang bên chân phải của cự viên rồi chống kiếm chờ cho cự viên nhảy vào rồi mới dùng chút thời gian ngắn ngủi còn lại mà lăn ra ngoài. Việc đó tuy có chút mạo hiểm nhưng chỉ có vậy thì hắn mới có cơ hội thoát chết nên hắn đã làm và thành công.

Sự mạo hiểm này đã giúp hắn cho cự viên ăn một kiếm xuyên dọc theo bàn chân lên bắp chân khiến cự viên không thể di chuyển linh động được. Đồng thời khi đó sự tức giận mà vận lực cộng thêm vết thương từ trước đã khiến cự viện tự vùng vẫy mà suy yếu và cuối cùng thì cũng gục ngã trước Liễu Thiên.

Trường kiếm ngập rất sâu, Liễu Thiên phải rất khó khăn mới rút được nó ra khỏi cái chân to lớn kia.

“Hờ! Lấy kiếm thôi cũng mệt! Mà kiếm bẩn quá!” Liễu Thiên cầm thanh trường kiếm đỏ sậm máu lẩm bẩm.

Hắn khi này nhìn quanh rồi cũng lấy hành lí ra thay một cái áo khác rồi lấy áo cũ lau qua trường kiếm sau đó tra kiếm vào vỏ.

Công việc tiếp theo của hắn chính là tìm ra cửa tiến vào ải hai.

“Mà đường đi tiếp theo đâu? Chẳng nhẽ lại phải tìm cơ quan?” Liễu Thiên nhìn quanh gian phòng một lượt thì không khỏi nghi hoặc hỏi. Hắn lại đi lại tìm kiếm một lượt nhưng không hề thấy đường đi đâu, hắn lúc này cũng tự nghĩ rằng có phải mình đã vào nhầm chuồng khỉ còn con đường chính là đường khác?

“Huyết án!” Liễu Thiên đang hậm hực suy nghĩ thì bỗng kêu lên rồi nhìn xuống sàn nhà.

https://thuviensach.vn

Chỉ thấy máu của cự viên chảy lênh láng khắp nơi trên sàn thì bỗng chảy vào các rãnh trên sàn, khi này chính là những cái rãnh đó đang phát ra những huyết sắc nhìn rất thần bí làm Liễu Thiên để ý.

Theo Liễu Thiên biết thì đây chính là một dạng trận pháp cần máu huyết đổ vào thì mới có thể khởi động, như vậy máu của cự viên chính là chìa khóa mở ải tiếp theo!

Quả nhiên là vậy, chỉ thấy máu chảy vào các rãnh đồ án kia thì phát sáng rồi lại lan rộng ra đến viền tường rồi máu kia lại chảy ngược cả lên những khe rãnh trên bốn bức tường. Mà điều lạ là những chỗ gạch đá vỡ kia thì đồ án vẫn xuất hiện, không hệ bị những chỗ đó ảnh hưởng. Xem ra chỗ đó đã được bố trí chận pháp mà ngay cả những va chạm vật lí mạnh cũng không làm hỏng được nên máu cự viện mới bị không chế lơ lửng như vậy!

Đồ án huyết sắc lan khắp gian phòng, chúng kết lại thành một mạng lưới phức tạp hoàn chỉnh rồi tất cả cùng phát sáng rực rỡ hơn.

Ngay lúc này, ở phía cuối gian phòng kia bỗng một phiến đá lớn được kéo ra rồi từ đó một luồng sáng trắng tràn vào gian phòng tạo thành một luồng sáng trăng như dài lụa.

“Truyền tống ư?” Liễu Thiên thấy một màn này thì lại tự hỏi.

Ánh sáng này rất giống với ánh sáng từ truyền tống mà Liễu Thiên đã từng thấy.

“Tẩu cư do kỷ hành nhất ngữ. Nhân trung đại tiểu vấn tại tậm!” Liễu Thiên để ý kỹ phía trên cao của cánh cửa vừa xuất hiện này có hai dòng chữ lớn hiện nên thì liền lẩm bẩm đọc. Lại nói đọc thì đọc chứ hắn chẳng hiểu hai câu này có nghĩa là gì.

“Thôi cứ đi đã rồi tính tiếp!” Liễu Thiên khi này suy nghĩ một chút thì bỗng thấy huyết án rục rịch như đèn rầu sắp tắt thì liền quyết định đi vào

https://thuviensach.vn

cánh cửa kia.

Lần này Liễu Thiên cảnh giác hơn rất nhiều so với lần trước, hắn từ từ bước qua cửa, kiếm nắm chặt trong tay, tinh thần căng ra đề phòng.

Vừa bước qua cánh cửa sáng trắng, Liễu Thiên từ từ mở mắt đảo quanh một lượt trước mặt.

Trước mặt hắn lúc này là một gian phòng khác, gian phòng này có rất nhiều cột trống, mỗi cột đều làm bằng gỗ nhẵn, to một người ôm. Liễu Thiên nhìn quanh một lượt thì không hề thấy đường đi tiếp theo mà cũng chẳng thấy phần thưởng đâu cả. Nên hắn biết đây không phải là đích đến, đây vẫn là một ải, mà ải này trống trơn là do bây giờ hắn vẫn chưa gặp trướng ngại của cửa ải này.

Liễu Thiên đang cảnh giác tìm tòi thì bỗng nhiên cảm thấy có ánh sáng lóe ra. Hắn liền quay đi quay lại tìm tỏi một vòng thì nhìn thấy trên phía một bức tường đối diện có một điểm phát sáng rồi lại tắt.

Đi đến gần, Liễu Thiên nhìn lên bức tường thì không hề thấy điểm sáng kia đâu. Hắn chỉ nhìn thấy một bức tranh phức tạp tối nghĩa với toàn hình vẽ nhân vật muôn thú đồ án xen lên nhau.

“Xem ra đây chính là điểm mấu chốt ở ải này!” Liễu Thiên nhìn quanh gian phòng thì thấy mỗi bức tranh này thì liền đưa ra phán đoán.

Thế là hắn bắt đầu tập trung nhìn vào đồ án này để tìm ra điều đặc biệt. Thế nhưng với hiểu biết về đồ án trận pháp lông cạn của hắn thì suy nghĩ mãi cũng không hiểu được để mà tìm ra thông đạo hay tìm ra trướng ngại của ải này.

Những đồ án kia được hắn nhìn rõ những đường vân lờ mờ rồi cả cách bố cục nhưng hắn vẫn không tìm ra lời giải. Hai mắt hắn tập trung cao độ nhưng bức tranh vẫn là bức tranh.

https://thuviensach.vn

“Xụt!” Ngay lúc Liễu Thiên đang xem bức tranh thì một bàn tay vô thanh vô tức đâm xuyên từ sau ra trước bụng hắn.

“Keng!” Kiếm trong tay Liễu Thiên không tự chủ được rơi xuống, từ miệng hắn máu trào ra, vẻ mặt bỗng tái xanh nhăn nhó, hai mắt nhíu lại, gương mặt đau đớn nhìn xuống bụng thì thấy ở đó có một bàn tay toàn xương vẫn đang ngoe nguẩy chưa có rút khỏi bụng hắn. Hắn khi này mới cố gắng quay lại nhìn thứ đánh nén mình.

“Xịch!”

Cánh tay kia được rút ra, Liễu Thiên bất ngờ đổ vật ra đất, máu tràn ra sàn nhà, ngấm đỏ cả thanh bạch bào của hắn.

Liễu Thiên nằm trên sàn, hơi thở dồn dập, sức lực gần như mất hết. Lúc này, hai mắt hắn nhìn ngang một lượt thì chỉ nhìn thấy sàn nhà và chân cột mà thôi, ngay cả thứ ra tay đánh ở đâu hắn cũng không biết.

Cứ như vậy một lúc, Liễu Thiên hơi thỏ yếu dần, cơ thể cảm thấy mệt mỏi đau đớn, hắn cảm thấy choáng váng khó thở, hai mắt dần mờ đi không nhìn rõ những vật trong phòng nữa.

Lúc này, hắn đang cảm thấy mình chết dần, các tế bào dần tê liệt, mọi cử động đều ngừng lại, các bộ phận trên cơ thể dần mất đi sự điều khiển. Cảm giác lạnh lẽo tối tăm đang tràn về trong tâm trí của hắn.

“Đây là cảm giác sắp chết ư? Mình cứ vậy biến mất ư!

“Thật cô đơn, lạnh lẽo?” Trong tiềm tức của Liễu Thiên tự hỏi bản thân.

“Những chuyện tiếp theo sẽ không còn có mình nữa! Mình chẳng biết thế giới này tiếp diễn thế nào nữa!”

“Mình sẽ bị lãng quên như bao nhiêu thứ khác ư?”

https://thuviensach.vn

“Mình không được nhìn thấy những gương mặt kia nữa!”

“Chết là như vậy ư? Chết thật khó chịu a!”

Lúc mọi thứ như tối tăm mờ mịt, Liễu Thiên lẩm bẩm như mê man suy nghĩ.

“Ta Không Muốn Chết!” Liễu Thiên không biết tại sao lúc này bỗng nhiên muốn cố gắng hét lớn một tiếng nhưng vừa mở miệng thì máu trong miệng lại trào ra. Tiếng kêu kia chỉ hắn tự nói với chính bản thân mình mà thôi. Hắn đã chết một lần vô nghĩa rồi, lần này hắn lại chết ở đây ư? Hắn không can tâm, hắn đã cố gắng, cẩn thân nhưng kết quả vẫn vậy. Làm sao hắn chấp nhận! Hắn cố dùng hết sức lực bản thân có để vùng dậy nhưng không thể.

“Ta phải sống!” Liễu Thiên nằm sát đất hai mắt mở to nhưng sắp không thấy gì nữa, hai tay nắm chặt miệng cố lẩm bẩm.

“Ta phải sống!”

“Ta phải sống!”

Tiếng lẩm bẩm mỗi ngày một nhỏ dần rồi tắt hẳn.

Trong đầu Liễu Thiên chỉ còn một mảng tối đen và yên tĩnh vô tận. Cùng lúc này ở sâu trong đan điền của hắn ‘thiên tinh’ cũng có phản ứng lại. Nó đang nằm bất động thì khẽ nhích một cái…

…

“Bịch! Bịch!...

Tiếng bước chận chạy đều đều. Hà Minh lúc này cũng vượt qua của ải đầu tiên và đang chạy vào của ải thứ hai.

https://thuviensach.vn

Khác với Liễu Thiên, Hà Minh chọn Phân Linh lộ. Phân Linh lộ ải đầu tiên chính là vượt qua một dãy trận mộc nhân nhất cấp và một ít cơ quan.

Với tu vi của hắn không phải là quá dễ dàng nhưng cũng thoải mái vượt qua của ải này mà không bị thương gì. Hắn vừa vượt qua thì liền rất nhanh chạy theo thông đạo tiến vào ải thứ hai.

"Gru!"

Đẩy cửa thứ hai ra, Hà Minh ngay tức khắc nhìn thấy hai con yêu thú nhất cấp Huyết Lang.

Tuy hai con yêu thú này tính là nhất cấp nhưng nếu tấn công theo cặp thì còn mạnh hơn cả yêu thú nhị cấp bình thường. Nhưng chừng đó là không đủ làm Hà Minh đắn đo. Đoản kiếm trong tay, Hà Minh liền lao lên.

…

Tại một gian mật thất khác, nơi đây kim châm cắm đầy tường, đồng thời ở giữa sàn có một con yêu thú đang chiến đấu cùng một thiếu niên.

Thiếu niên này không ai khác chính là Tằng Nhất.

Tằng Nhất sau khi chứng kiến sức mạnh của những người ở Tứ Tượng đội cũng không mạo hiểm mà chọn Đại Kiến lộ. Mà Sinh Tử lộ thì quá mập mờ nên hắn cũng cũng chọn Phân Linh Lộ.

Hắn vừa rồi cũng đã vượt qua ải thứ nhất, bây giờ đang chiến đấu ở ải thứ hai. Ở ải này, hắn gặp một con Nhất Nhãn Ma Lang – đây là đỉnh phong yêu thú nhất cấp.

Lại nói thì nhìn qua con dị thú này có vẻ sắp không chịu nổi. Nó lúc này cả cơ thể không khác gì một con nhím cả, máu me chảy ướt cả lớp lông màu đen của nó.

https://thuviensach.vn

...

Tại một gian mật thất khác, Thượng Quan Nhu Vân vừa giết xong một sư tử ba đầu lông vàng. Đây là Tam Đầu Sư, nó là một yêu thú cấp ba đỉnh phong có tốc độ rất nhanh. Thượng Quan Nhu Vân tất nhiên là chọn đi Đại Kiến lộ nên ngay từ ải hai đã phải chạm chán với một yêu thú lợi hại như vậy.

…

Ở một gian mật thất khác nữa, nơi đây có nhiều vết chém ngang dọc, vết nào cũng sâu hàng xích rộng hàng gang, đường cắt thì sắc gọn vô cùng. Trên sàn gian mật thất, thiếu niên tóc xù của Bạch Hổ đội đang nhìn vào cánh cửa phía trước. Mà cạnh hắn một con mãng sà lớn đã bị chém làm nhiều khúc.

Lúc này, không chỉ Liễu Thiên, tất cả những đệ tử trong điểm tài vật đều đang vượt ải. Người nhanh thì có thể đã đến ải thứ tư, người chậm thì giờ mới bắt đầu ải đầu. Lúc này những chưa chọn hoặc không còn thông đạo để chọn đều đã bị đẩy ra Huyễn Cực sơn mạch.

…

“Haha! Hihi!" Ở đâu đó vang lên những tiếng cường nhỏ nhẹ sảng khoái.

“Anh! Dậy đi, anh dậy thôi!” Âm thanh trong trẻo vang lên.

"Gọi mình ư?" Nghe thấy câu nói đó, Liễu Thiên trong lòng tự hỏi.

"Tỉnh dậy!" Sâu trong tiềm thức của Liễu Thiên, một giọng nói của nữ nhi vang lên.

Ngay khi này, như một cú hích, một luồng ý trí trỗi dậy, một nguồn sức mạnh đang dần sống lại. Cơ thể hắn bống cảm thấy một tia ấm áp, một cố

https://thuviensach.vn

sinh lực đang chạy trong người hắn, những hình ảnh của cuộc sống tràn về.

“Thịch! Thịch!” Tiếng tim đập thật mạnh.

Trong đôi mắt hắn vốn tối om bỗng một điểm sáng đang dần mở rộng rồi lan tỏa hắn từ từ nhìn lại được mọi thứ.

“Hờ!” Liễu Thiên giật mình trợn tròn mắt nhìn ra phía trước.

Thế nhưng thứ hắn nhìn thấy lúc này chính là bức tranh tối nghĩa trên bức tường đối diện. Hắn ngạc nhiên khí thấy mình đang đứng, hắn liền lấy tay sờ soạn đồng thời cũng nhìn lại cơ thể mình.

Cơ thể hắn không sao, hoàn toàn lành lặn, ngay cả quần áo cũng không có một vết xước, trường kiếm vẫn nắm trên tay.

“Ảo giác!” Liễu Thiên lẩm bẩm rồi giật mình nhận ra gì đó, hắn nhìn lại bức tranh kia.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 89: Đặt Tên Cho Tu Luyện

1 canh giờ = 2 giờ, 1 khắc = 30 phút, 1 tuần nhan = 15 phút

Khi này, ánh mắt Liễu Thiên vừa nhìn lên bức tranh trên tường thì ngay tức khắc hiện lên một tia sợ hãi sợ hãi rồi vội chuyển rời tầm mắt đi chỗ khác.

Theo hắn đoán thì đây chính là một dạng đồ án dị thuật gây ảo giác. Hắn trước kia cũng từng đọc qua loại ảo giác này.

Đây là một loại dị thuật tấn công vào linh hồn của đối thủ. Múc đích chủ đạo của ảo thuật chính là vây khốn linh hồn của đối thủ làm cho cơ thể đối thủ mất sự điều khiển. Trong số những dị thuật ảo giác cũng có một số loại trực tiếp tấn công làm tổn hại linh hồn đối thủ bằng cách đưa đối thủ vào những hoàn cảnh khó khắn làm cho tinh thần ý trí của đối phương sụp đổ.

Lại nói thì không cần biết nó tấn công hay vây khốn thì dị thuật ảo giác cũng là đưa linh hồn đối thủ vào trong một vùng ảo cảnh mà chủ nhân ảo thuật tạo ra. Loại dị thuật này thi triển cũng có rất nhiều biện pháp nhưng đa số là thông qua hai phương tiện chính hình ảnh và âm thanh.

Liễu Thiên đoán không nhầm thì bức tranh kia chính là ảo thuật đồ do một vị cao thủ nào đó bố trí ra dùng hình ảnh để thôi miên đưa con người ta vào ảo cảnh. Theo họa đồ người nhìn nếu nhìn lâu thấy sự mờ ảo trong đó thì lúc đó đã dính ảo thuật.

https://thuviensach.vn

Hắn nghĩ lại lúc dính ảo thuật cũng không khỏi toát mồ hôi lạnh. Ảo thuật này nối tiếp khung cảnh hiện tại hắn đang đứng nên làm cho hắn không có chút cảm giác nghi ngờ. Ngay cả những cảm giác của cơ thể đều giống như thật, khiến hắn chìm đắm trong cảm giác sống chết kia. Xem ra trong ảo cảnh kia linh hồn hắn thật sự bị vây hãm cực độ.

"Ảo thuật này thật lợi hại!" Liễu Thiên tự nhủ hắn thật sự cảm thấy may mắn khi thoát ra được chứ bị vây hãm trong cảm giác của cái chết cô độc tịch mịch kia vài ngày hay vài tháng thì linh hồn của hắn sẽ ra sao, chắc chắn sẽ không chịu được, tệ nhất thì có thể sẽ bị mai một đi ý thức rơi vào hôn mê không bao giờ tỉnh lại?

Biết mình còn sống khiến Liễu Thiên hạnh phúc và có cảm giác thành công.Hạnh phúc thì không phải nói rồi còn thành công chính là lúc đó tuy sắp chết nhưng hắn vẫn không từ bỏ ham muốn được sống. Chính vì sự không bỏ cuộc đó mà đã kích phát một sức mạnh nào đó làm hắn thoát ra cái ảo cảnh kia. Chính bản thân hắn đã vượt qua một ải này nên hắn mới có cảm giác thành công. Mà không chỉ có vậy trong cơ thể hắn còn có một sự thay đổi lớn khác.

Trong lúc Liễu Thiên cảm thấy tối tăm cô quạnh kia hắn đã không ngừng tự nhủ phải sống, phải sống bằng mọi giá và ngay lúc đó hắn đã cảm nhận được đan điền của mình có cái gì đó chuyển động, cái gì đó đang thức tỉnh, một thứ gì đó cũng muốn sống và tồn tại như hắn.

Chính thứ đó đã góp phần làm hắn vượt qua được khảo nghiệm kia, nếu không hắn không thể nhanh như vậy đã tỉnh lại được.

Trải qua một lần chết vô thanh vô tức không hiểu chuyện gì. Bây giờ lại chết một lần chết giả làm cho Liễu Thiên cảm thấy dõ ràng cái chết bắt đầu thế nào?

https://thuviensach.vn

Hắn đã cảm thấy sự tịch mịch, đơn điệu, cô đơn, lạnh lẽo,… của cái chết. Giờ hắn mới biết là sống khổ còn hơn là chết. Dù sống khổ đến mấy thì vẫn được tồn tại cùng thế giới, vẫn được hưởng thụ từng phút giây, vẫn có thể phấn đấu để không khổ nữa, vẫn có thể tìm ra niềm vui trong sự nhàm chán và khổ sở đó.

Còn nếu đã chết thì mọi thứ trở thành vô nghĩa và cơ thể sẽ thành cát bụi còn linh hồn sẽ dần tan biến trong hư vô.

Chết thêm một lần càng làm hắn trân trọng cuộc sống và muốn cố gắng hết sức để không bị giết như một màn trong ảo cảnh vừa rồi. Kiếp người đã ngắn rồi mà còn bị cướp đi sinh mạng thì thật đau khổ!

Ngay sau khi suy ngẫm một chút, Liễu Thiên đã đưa tâm thức kiểm tra đan điền của mình thì không khỏi tươi cười.

Trong đan điền, tại điểm thủy khởi, thiên tinh kia lúc này đang quay tròn. Nó đang làm một hành động mà chỉ khi Liễu Thiên có nguyên thần cung cấp nó mới làm. Liễu Thiên cảm nhận thật kỹ thì thấy được xung quanh thiên tinh có một lượng nguyên thần đang nhè nhè rỉ ra tràn ra không gian đan điền.

Điều này làm Liễu Thiên vui vẻ không ít.

Theo hắn thấy thì rất có thể ‘thiên tinh’ này đã thức tỉnh rồi, nếu hắn đoán không nhầm thì vượt một cửa ải vừa rồi làm cho ‘thiên tinh’ thức tỉnh chứ không phải là cứ tích tụ nguyên thần đến một ngày rồi nó sẽ thức tỉnh như Đồng Xuyên não giả nói.

Hắn lúc này nhớ lại bộ dạng Đồng Xuyên khi nói về Thiên tinh thức tỉnh thì cảm thấy có gì đó rất gian thế nhưng lúc đó hắn cũng không để ý. Nhưng hôm nay gặp một ải này thì hắn đã hiểu rõ.

https://thuviensach.vn

Hắn lúc này mới biết Đồng Xuyên nói ra ‘thiên tinh’ sẽ tự động thức tỉnh khi đủ nguyên thần chỉ là biện pháp che mắt mà thôi. Nếu không có một màn này thì cả đời này hắn cũng không thể làm thiên tinh thức tỉnh được. Như vậy cả đời này nếu hắn không chọn những con đường mạo hiểm thì sẽ vĩnh viễn không tăng tiến được tu vi a!

Nghĩ lại thì hắn mới cảm thấy những lựa chọn của mình khi tham gia thí luyện là chuẩn xác.

Thế nhưng lúc này, Liễu Thiên càng nghĩ thì càng không hiểu tại sao Đồng đại ca lại giấu hắn chuyện này?

“Thôi bỏ đi, mai kia gặp lại đại ca hỏi sau cũng được!” Liễu Thiên từ bỏ vấn đề này, theo hắn thì vị đại ca này cũng rất tốt với hắn nên không hề có ý hại hắn nên hắn không truy cứu nhiều làm gì nhiều cho mệt. Chẳng phải bây giờ ‘thiên tinh’ đã tỉnh rồi sao? Cái vụ dấu diếm này khi nào gặp lại Liễu Thiên hỏi thì sẽ biết được thôi.

Bỏ qua mấy suy nghĩ vớ vẩn hắn gật đầu khẽ cười một cái. Dù thế nào thì hắn cũng đã thu được lợi rất nhiều từ một ải vừa rồi, bây giờ phải vui lên mới đúng.

Chính vì thế hắn rất vui vẻ ngồi xuống luyện công một lúc, hắn muốn thử xem thiên tinh kia còn hút nguyên thần của hắn nữa không?

Liễu Thiên hai mắt nhắm liền, ngồi khoanh chân trên sàn bắt đầu tu luyện.

Bên trong đan điền Liễu Thiên, hai dòng xoáy công pháp đồng thời vận khởi nguyên thần từ kinh mạch bắt đầu được hút vào điểm Thủy Khởi, nơi “thiên tinh” đang ngự trị

Tại điểm Thủy Khởi, thiên tinh bây giờ quay tròn mỗi lúc một nhanh rồi đến một tốc độ nhất định thì duy trì như vậy. Nguyên thần đi vào điểm thủy

https://thuviensach.vn

khởi lúc này không bị hấp thụ nữa mà nó đi xung quan ‘thiên tinh’ tạo thành một nguyên quyển dần bao kín thiên tinh.

Theo thời gian, nguyên quyển quay tròn xung quanh thiên tinh mỗi ngày một lớn sau đó từ từ lan tỏa xuống đáy của đan điền tạo thành lớp nguyên thần tích trữ đầu tiên.

Chính lúc này, nguyên thần của Liễu Thiên được tích tụ trong đan điền như bao người khác. Hắn đã quay lại tu luyện như thường, tu vi của hắn từ nay sẽ tăng tiến, hắn đã có thể sử dụng nguyên thần để chiến đấu!

Hai khắc sau, Liễu Thiên đứng dậy, hắn không có nhiều thời gian để tu luyện ở đây. Hắn chỉ tu luyện một chút để có một lượng nguyên thần để đi vào cửa ải tiếp theo mà thôi.

Tu luyện ở chỗ này linh khí khá thưa thớt, gần như rất ít nên dù có cả thiên tinh sản xuất ra nguyên thần nhưng trong hai khắc kia Liễu Thiên cũng chỉ hấp thụ được lượng nguyên thần bằng hai thành của đan điền cảnh giới mà thôi.Bình thường với linh khí xung túc như trong tông môn thì Liễu Thiên chỉ mất của một canh giờ là có thể hấp thụ đầy nguyên thần trong đan điền cảnh giới và đạt đến điểm giới hạn tịnh tiến.

*Đan điền cảnh giới như đã biết là tên gọi Liễu Thiên tự đặt. Theo hắn thì đan điền từ từ mở rộng để đạt kích thước lớn nhất. Trên quãng đường tăng tiến này thì đan điền dừng lại ở nhiều mốc và mỗi mốc đó đều được gọi là Đan điền cảnh giới. Hay nói cách khác thì đan điền cảnh giới chính là thước đo độ tăng tiến của tu vi.

Cái tên này chính Liễu Thiên nghĩ ra để dễ dàng hiểu về tu luyện ở đây. Hắn muốn đưa tất cả những vấn đề trong tu luyện về những khái niệm và định nghĩa cụ thể để sử dụng và luyện tập một cách hiệu quả hơn. Vì vậy không chỉ có khái niệm đan điền cảnh giới mà hắn còn nghĩ ra đủ các cái tên khác.

https://thuviensach.vn

Đan điền cảnh giới là khái niệm đánh dấu quá trình tăng tiến tu vi trong một tiểu cảnh giới. Đan điền cực đại là độ lớn tối đa đan điền cảnh giới có thể đạt được.

Đan căn là căn cơ đan điền của mỗi người, đan căn này quyết định độ rộng tối đa một đan điền có thể xây dựng. Nó cũng đánh dấu mốc một người đột phá lên đại cảnh giới tiếp theo.

Giới hạn tịnh tiến chính là khi nguyên thần trong đan điền cảnh giới đã đầy nhưng nguyên thần vẫn được tịch tụ vào đan điền làm cho mức cân bằng bị phá vỡ và đan điền cảnh giới phải tiến hành mở rộng. Đan điển mở rộng hay chính là tu vi tăng tiến!

Liễu Thiên lúc trước khi hấp thụ ‘thiên tinh’ của Đông Xuyên thì hắn đang ở Linh Cơ cảnh đệ tam trọng. Trong đệ tam trọng thì hắn đã xây dựng đan điền được một nửa Đan căn của cảnh giới này. Hay chính là đan điền cảnh giới của hắn bằng một nửa đan điền cực đại.

Như vậy là lượng nguyên thần tối đa Liễu Thiên có thể chứa được để sử dụng lúc này được đo bằng độ lớn của đan điền cảnh giới kia.

Còn khi nguyên thần đạt đến giới hạn tịnh tiến mà còn người vẫn tiếp tục tu luyện tích tụ nguyên thần thì nguyên thần đó sẽ được dùng để mở rộng đan điền cảnh giới ra. Quá trình tịnh tiến này lại từ từ diễn ra hàng tháng đến hàng năm thì đan điền cảnh giới mới dần đạt đến trạng thái lớn nhất. Đan điền mở rộng tối đa khi này Liễu Thiên gọi nó là đan điền cực đại.

Như đã biết đan điền vốn có một kích thước cố định, mà lúc đầu tu luyện nguyên thần không tự dưng mà chứa trong đan điền được mà nó phải tích tụ tạo thành đan điền. Hay chính là nguyên thần khi tiến vào đan điền đã bị đan điền hấp thụ một lượng nhất định để kiến tạo lên đan điền. Từ đó mới có khung đan điền chứa lượng nguyên thần còn lại.

https://thuviensach.vn

Trong mỗi tiểu cảnh giới, tùy theo lượng hấp thụ nguyên thần mà đan điền sẽ từ từ mở rộng. Và sau khi mở rộng đến giới hạn của Đan Căn thì nó sẽ dừng lại và lúc này gọi đó đan điền cực đại(đỉnh phong). Khi này nếu nguyên thần tiếp tục lấp đầy đan điền thì đan điền không thể mở rộng được nữa nên phải tiến hành đột phá lên cảnh giới tiếp theo.

Trong mỗi một tiểu cảnh giới khi tu luyện sẽ có nhiều giai đoạn khác nhau, mỗi một giai đoạn tu luyện thì đan điền sẽ có thể tích sử dụng khác nhau. Càng tu luyện lâu thì đan điền cảnh giới càng lớn và lượng nguyên thần chứa trong đó càng nhiều. Và khi chiến đấu chính là sử dụng số nguyên thần được chứa trong đan điền cảnh giới nên tu luyện tăng tiến tu vi thì rất lâu mới tăng tiến một chút mà tu luyện hồi phục lại lượng nguyên thần trong đan điền cảnh giới để để sử dụng lại rất nhanh đã đầy đan điền.

Khi này, Liễu Thiên đã đình chỉ tu luyện nhưng hắn vẫn cảm thấy nguyên thần trong đan điền đang tăng lên. Tuy không nhiều nhưng vẫn là tăng lên. Điều này làm hắn không khỏi vui vẻ trong lòng. Xem ra những ngày tháng dậm chân tại chỗ đã hết, hắn khi này sẽ gặt hái lợi ích mà thiên tinh đem lại.

Đem tâm tư vui vẻ này, Liễu Thiên nhìn quanh một lượt bức tranh để tìm kiếm nối đi tiếp theo. Nhìn hết một lượt không thấy lối đi, hắn đành phải quay lại nhìn vào bức tranh.

Theo hắn biết thì ảo thuật đồ này chỉ có một dạng ảo thuật duy nhất phong ấn trong đó mà thôi. Lúc trước hắn nhìn vào sợ hãi lên mới vội quay đi chứ bức tranh kia không thể mê hoặc một người hai lần được. Mà nếu có gặp lại một cảnh vừa rồi thì hắn cũng chẳng có gì mà sợ hãi nữa.

“Kẹt!”

Ngay khi Liễu Thiên bước lại gần thì bức tranh bỗng nhiên tách ra, không phải nói là cả bức tường tách ra để lộ ra một thông đạo. Thông đạo

https://thuviensach.vn

này nhìn không thấy điểm cuối nhưng được cái hai bên đều có quang thạch thắp sáng cho nên nhìn cũng không u ám như thông đạo lúc trước.

Mà Liễu Thiên nhìn một lượt thì cũng thấy trên đỉnh thông đạo lại hiện ra một dòng chữ.

“Tâm lộ! Sinh Tử Thông, Nhân Lộ Khai! Tâm Bộ Hành!”

“Đường mà kệ đi đã!” Liễu Thiên lẩm bẩm một câu rồi liền lắc đầu cất bước đi vào thông đạo nhiều ánh sáng kia.

…

Trong khi này, Hà Minh và Tằng Nhất cũng đã vượt qua ải ba vào ải thứ tư – mê cung.

Ải thứ ba của Phân Linh lộ chính là một thông đạo lớn với nhiều cơ quan được bố chí, nhiệm vụ của mỗi đệ tử là phải vượt qua thông đạo này. Đối với Hà Minh thì tầng ba có chút chật vật còn với Tằng Nhất thì không mấy mất sức.

Tầng bốn chính là một mê cung với vô số thông đạo ngoằn nghèo đan vào nhau.

Cả hai người lúc này đều phải dựa vào những thứ đã học được về tất cả các môn liên quan đến địa đồ định vị để tìm ra nhưng con đường đúng. Họ có thể dùng ngũ hành, bát quái hay bất kì một loại trận đồ nào đó để không bị đi lạc trong mê cung này.

Lại nói tuy cùng một Phân Linh lộ nhưng với mỗi thông đạo của một vị tông chủ thì cửa ải cũng được bố trí khác nhau, những thử thách trong đó cũng khác nhau. Nên khi này cả hai người tuy cùng trong mê cung nhưng lại gặp phải những truyện bất đồng…

https://thuviensach.vn

Sôi nổi nhất lúc này chính là những người đi trong Đại Kiến lộ, dù có đi theo thông đạo của tông chủ nào đi nữa thì họ cũng đang phải gặp những trở ngại nhất định. Nhiều đệ tử Khai Minh cảnh đã phải dừng lại, nhiều kẻ thì cũng nằm xuống. Thế nhưng những tên yêu nghiệt thì vẫn băng băng qua từng ải một cách dễ dàng. Trong số yêu nghiệt đó tất nhiên có cả Thượng Quan Nhu Vân. Nàng khi này đã vượt qua ải bốn.

Trong tam lộ thì Sinh Tử lộ là ít đệ tử tham gia nhất, bảy hai điểm tài vật, mỗi điểm đều có tám Sinh Tử lộ ứng với tám vị tông chủ. Tính ra có gần sáu trăm Sinh Tử lộ thế nhưng con số đệ tử đi vào lại chưa được một phần hai mươi. Sinh tử lộ chỉ có hai mươi hai người tham gia mà thôi. Mà cái này cũng đúng thôi, số đệ tử tham gia tài vật chi hùng chỉ hơn ba trăm người mà đa số đã chọn hai thông đạo kia rồi nên tầm đó ngươi đi Sinh Tử lộ cũng không có gì ngạc nhiên.

Trong hai mươi hai người kia thì thông đạo của Kỳ Nhân Thủy Tổ có bốn người, ngoài Liễu Thiên ra còn có ba người nữa cũng đang vượt những ải trong khảo nghiệm này.

Quay lại với Liễu Thiên thì sau nửa giờ di chuyển nhưng hắn vẫn đang đi trong thông đạo nhiều ánh sáng kia. Một thông đạo thẳng mãi không thấy điểm cuối, hắn lúc này đã thấm mệt. Hắn dừng lại nhìn về đằng sau một cái thì thấy phía sau cũng chỉ là một hành lang trải dài không có điểm cuối.

“Thử độ kiên trì ư?” Liễu Thiên hơi nhăn mày lẩm bẩm rồi lại tiếp tục đi về phía trước.

PS: Các bạn thông cảm! Mình đã cố diễn giải nhưng có thể cách diễn giải vẫn chưa tốt nên có thể một số bạn không hiểu mình viết gì! Các bạn có thể đọc lại một lượt nếu vẫn không hiểu thì bỏ chương này đi!

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 90: Tâm Lộ

Theo Liễu Thiên thấy thì trên đường đi không gặp bất kỳ ngăn cản gì nên đây chắc là một thử thách độ kiên trì hoặc cũng đại loại như thế. Mà kiểm trả cái gì hắn cũng kém chứ kiên trì thì có một ít. Lại nói thì chân hắn vẫn hơi đau nên hắn cũng không vội mà chạy làm gì, hắn cứ bình tĩnh tiến về phía trước. Theo hắn thì kiểm tra độ kiên trì thì thời gian quyết định tất cả chứ không phải tốc độ.

Thế là tình trạng đi lại trong thông đạo kéo dài thêm nửa canh giờ nữa nhưng Liễu Thiên vẫn như cũ nhìn thấy thông đạo dài bất tận, nhìn cả hai đầu đều không thấy điểm cuối. Điều này làm hắn có chút phân vân về phán đoán của mình.

“Chẳng nhẽ đây không phải bài kiểm tra độ kiên nhẫn mà một loại kiểm tra khác? Mình không đủ thông minh để tìm được lời giải cho bài kiểm tra này?”

Liễu Thiên vừa đi vừa suy nghĩ một hồi nhưng hắn cảm thấy phán đoán của mình có tỷ lệ đúng rất cao. Mà lúc này nếu hắn có đoán sai thì cũng không có thời gian mà quay lại nữa nên cứ thế mà đi thôi. Vậy là hắn vẫn bước về phía trước!

Từng bước, từng bước đều đều đi về phía trước, thời gian cũng thế mà từ từ trôi qua.

https://thuviensach.vn

“A! Đây rồi!” Thêm một tiếng đồng hồ đi không ngừng nghỉ, Liễu Thiên vừa ngẩng đầu nhìn ra xa đã thấy con đường đã thay đổi.

Khi này, hắn thấy phía cuối xa tắp của thông đạo là một điểm cụt và hình như có ánh sáng từ bên trái chiếu sang. Con đường thẳng tưởng như bất tận cuối cùng đã chuyển hướng, cuối cùng thì sự đơn điệu đi thẳng cũng đã kết thúc làm cho hắn tự tin hơn vào phán đoán của mình.

Liễu Thiên cước bộ nhanh hắn lên, hắn đang muốn nhìn xem chỗ rẽ trái kia là đích đến hay là một đoạn đường thẳng khác?

“Đùa à?” Thật không ngờ khi hắn đi nhanh hơn nhưng đi hơn mười năm phút thì điểm cuối kia càng xa hơn!

“Bình tĩnh! Phải đi từ từ a! Con đường này đúng là trêu người mà!” Liễu Thiên cảm thấy sự chuyển biến này nên cước bộ dần chậm lại, hắn lại đi đều như trước. Theo hắn thấy thì con đường này rất quỷ dị, người dựng lên nó không cho đi nhanh nên hắn đành phải đi chậm như trước để chiều lòng họ vậy.

Quả nhiên khi đi chậm thì con đường kia không dài ra nữa, điểm rẽ phía cuối thông đạo kia đang mỗi lúc một hiện ra gần hơn.

“Ài!”

Cuối cùng sau khi đi chậm lại tầm mười năm phút nữa thì Liễu Thiên cũng đi đến điểm nghẹo trái kia. Khi này hắn nhìn về hướng đó thở ra một hơi vì cuối cùng cũng thoát cảnh đi bộ nhàm chán này.

Lúc này, trước mắt hắn là một đoạn thông đạo ngắn chỉ tầm mấy chục trượng nên có thể nhìn thấy phía đầu bên kia thông đạo là một cánh cửa màu đen. Đó chính là cửa tiến vào ải tiếp theo.

https://thuviensach.vn

Liễu Thiên cảm thấy vui vẻ vô cùng, thì ra sự kiên trì của hắn là đúng, đi chậm là có thể vượt qua ải này. Thế nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì hắn vẫn cảm thấy còn đường này thật tà môn!

Mà Liễu Thiên ngày thường tuy cũng hay đọc sách nhưng kiến thức thì không có đáng bao nhiêu nên hắn không biết rằng bài kiểm tra hắn vừa đi qua chính là Tâm Lộ nổi tiếng trong các bí điển được cất trong những tầng bí mật trong Vạn Điển đường ở Kỳ Nhân các.

Nói đến Tâm Lộ thì đây là một dạng thông đạo mà tiền nhân tạo ra để khảo nghiệm đệ tử đời sau. Sự kết cấu và vận hành của nó thì rất ít người biết nhưng tiếng tăm của nó thì hầu hết mọi người có chút kiến thức đều biết. Lại nói thì nó đã tuyệt tích rất nhiều năm rồi nên không phải bất kì đệ tử nào cũng được đi vào thông đạo này.

Chỉ có người đi vào Sinh Tử lộ trong Kỳ Nhân Thủy tổ mới được đi qua trải nghiệm này vì trong Kỳ Nhân Các chỉ có Thủy Tổ đại nhân có thể tạo ra thông đạo này. Khi vị thủy tổ này bố trí cũng không có nói cho ai biết nên ngay cả tầng lớp cao tầng của Kỳ Nhân Các cũng không thể biết hiện tại vẫn còn một Tâm lộ đang hoạt động. Còn những đệ tử tham gia thí luyện này khi đi vào Tâm lộ dù không đi qua được hay đi qua được cũng chẳng biết đó là Tâm lộ nên bí mật này vẫn được dấu kín.

Mà thực sự nếu cao tầng Kỳ Nhân Các có biết thì cũng không làm gì được bởi vì mỗi một thông đạo đều do chính vị tông chủ đó xây dựng lên và có cấm chế riêng nên rất khó mà can thiệp được. Đồng thời những ải từ ải hai trở đi lại được bố trí ở những không gian khác nên càng không biết thực địa ở chỗ nào mà tìm. Liễu Thiên sau khi đi vào ải hai chính là đã đi vào một địa điểm khác rồi, hắn lúc này đang đi trong vùng đất được Kỳ Nhân Thủy tổ xây dựng ở một nơi mà không ai biết.

Lại nói càng vị tông chủ khác xây dựng đã khó can thiệp thì thí luyện của Kỳ Nhân Thủy tổ lại càng khó can thiệp. Nó được xây dựng quá tinh vi

https://thuviensach.vn

nên ngay cả dùng Viễn Hình Kính và Thiên Không Kết Dẫn cũng không thể nhìn vào những đệ tử làm gì trong thông đạo này chứ đừng nói là can thiệp vào! Còn việc cho các trưởng lão tu vi cao thâm theo thông đạo khảo nghiệm đi vào thì càng không thể vì ở khảo nghiệm đều có giới hạn độ tuổi không quá hai mươi.

Nói vậy không có nghĩa là chỗ thí luyện này không có người nào động vào được. Những bậc vĩ nhân ngang với Kỳ Nhân thủy tổ nếu dụng tâm tìm kiếm thì vẫn tìm và phá vỡ chỗ này nhưng nói để can thiệp sửa đổi thí luyện thì là chuyện không thể. Mà chính vì sự cô lập trên mà tính công bằng trong thí luyện được đánh giá rất cao.

Quay lại với Tâm Lộ thì đây là một con đường dài ngắn tùy vào cách đi của mỗi người. Sự huyền diệu của nó làm lên sự cao thâm và đầy thử thách với những đệ tử chân truyền của vị Thủy Tổ đại nhân này.

Trong Tâm lộ, người có tâm tư dễ dàng bỏ cuộc thì cứ mỗi lần dừng lại nghỉ ngơi hay có ý thối lui thì con đường lại dài hơn một phần.

Người có tâm tư vội vàng, manh động thì càng di chuyển nhanh bao nhiêu thì con đường cũng dài ra bấy nhiêu. Kẻ nào tức giận mà phá hủy thông đạo thì thông đạo sẽ tự mở đường khiến kẻ đó đi vào mê cung không có nối thoát.

Một cái nữa là khi có người đi vào thì Tâm lộ này cũng theo thời gian mà tự dài ra. Điều này khiến cho người đi trong đó phải đi kiên trì liên tục thì mới có thể vượt qua nó. Tâm lộ này chính là thứ phản ánh bản chất con đường tu đạo vậy. Khoảng cách giữa người tu luyện và đích đến đỉnh phong sẽ theo thời gian mà dài ra nên những kẻ không kiên trì phấn đấu mỗi ngày thì cơ hội đi hết con đường đại đạo là càng nhỏ.

Mỗi một dị giả muốn theo đuổi đại đạo thì ngày ngày đều cần cố gắng lỗ lực để khoảng cách đến đại đạo không bị lới rộng ra và họ sẽ trờ đợi cơ

https://thuviensach.vn

duyên để vượt lên chứ không phải là đi vào những con đường sai trái để vượt lên. Thọ nguyên con người là có hạn, một người không trân trọng thời gian, không lỗ lực hành động, không tận dụng cơ hội và đặc biệt là chọn sai đường thì đường đến đại đạo càng ngày càng xa, cuối cùng thì cũng chết đi và như một nắm cát tan biến trong gió mà thôi.

Trong một cuốn sách cổ của Linh Tam tử - một vị đệ tử của Kỳ Nhân Thủy tổ có ghi một đoạn về Tâm Lộ này: "Tâm lộ chính là một khảo nghiệm với tất cả những kẻ muốn đi đến điểm cuối cùng của đạo, muốn theo đuổi cái chết, sự sống, thiên địa tuần hoàn, thời không rộng lớn, sự vận chuyển của chúng sinh vạn vật… Kẻ đó dù muốn đứng trên đỉnh cao, muốn lưu truyền vạn đời, ngạo nghễ nhìn chúng sinh hay truy cầu sự vĩnh cửu như trời và đất, tìm đuổi mọi kiến thức hay chỉ đơn giản là muốn sống,… Tâm lộ sẽ giúp ngươi hiểu ra rằng dù mục đích tu luyện của ngươi có là gì thì cũng cần phải có nghị lực, quyết tâm và đầu óc sáng suốt thì mới có thể vượt qua mọi trông gai thử thách trên con đường Đại Đạo để làm được thứ mình muốn. Tiếc là ta lại không làm được!"

Chính vì đoạn tự ký trên mà rất nhiều người tin rằng đi qua Tâm lộ thì còn đường tu luyện mai sau sẽ rất xán lạn thế nhưng Tâm lộ từ lâu không còn nên không còn nhiều người nhắc đến nó nữa.

Liễu Thiên thì vốn chẳng biết đây là Tâm lộ, hắn cũng chẳng hiểu những thứ mà tâm lộ của Kỳ Nhân Thủy tổ muốn dậy người sau. Hắn chỉ biết là mình phải cố gắng hết mình để đạt được thứ tốt đẹp trong cuộc sống mới này, hắn phải sống tốt mà thôi. Lại nói trong thế giới này muốn sống tốt thì thực lực quyết định tất cả. Vì vậy hắn cũng theo đuổi sức mạnh đỉnh phong, hắn muốn đứng trên tất cả! Hắn không tu luyện thì thôi, một khi đã tu luyện thì phải là người mạnh nhất. Khi đó hắn sẽ sống như thế nào mình muốn, chẳng ai có thể quản được!

Vì những suy nghĩ như vậy nên vừa rồi trong thông đạo qua sự kiên trì cùng thêm chút để ý đánh giá thì hắn đã vượt qua được Tâm Lộ này.

https://thuviensach.vn

Thế nhưng xét cho cùng thì Tâm lộ trong thí luyện này cũng chỉ là một mảng nhỏ của Tâm Lộ thực sự mà thôi. Chứ để đi hết Tâm Lộ do Kỳ Nhân Thủy Tổ đại nhân tạo ra thì một người ít cũng phải đi bộ mấy năm, nhiều có thể mấy chục năm cũng không hết.

Chẳng qua trong thí luyện này thời gian không có nhiều nên Tâm Lộ mới được thu ngắn thời gian lại rồi đẩy nhanh tốc độ tịnh tiến độ dài thông lộ lên mà thôi. Chính vì vậy những đệ tử thông minh rất dễ nhận ra thông đạo này có sự chuyển biến mà tìm ra đường đi tiếp theo hoặc một số có ý trí kiên trì là có thể vượt qua được.

Liễu Thiên thì mỗi thứ có một chút nên đã vượt qua được Tiểu Tâm lộ này và bây giờ hắn đang đứng trước đoạn đường cuối của của Tâm lộ này.

Lúc này, Liễu Thiên không nghĩ nhiều liền bước lên phía trước! Mà khi này hắn vừa đi vừa tập trung nhìn hai bên đoạn rẽ thì thấy cứ cách tâm năm mét lại có một thông đạo nối ra. Hắn đếm một lượt thì có tất cả tám thông đạo nhỏ khác cùng đấu về đoạn rẽ này. Xem ra đây chính là những thông đạo từ các điểm tài vật khác nối đến đây.

“Chưa có ai hay là đã có người đi trước rồi! Cứ mở cửa kia ra là biết thôi!”

Đi hết đoạn đường này, Liễu Thiên dừng trước cửa kia suy nghĩ một chút rồi cũng quyết định mở cửa bước vào.

Ngay tức khắc, Liễu Thiên lấy tay che che mắt, hai mắt nhắm chặt lại vì chói. Không biết là bên ngoài quá sáng hay hắn đi trong thông đạo quá lâu mà lúc này hắn không thể mở mặt ra ngay được.

Nhắm mắt vài lần, Liễu Thiên đã quen với ánh sáng ở trước mặt nên hắn rất nhanh mở mắt nhìn kỹ quang cảnh xung quanh.

Khi này, hắn đã có thể nhìn kỹ quang cảnh trước mặt mình.

https://thuviensach.vn

Trước mặt hắn lúc này là một quang cảnh tươi sáng vô cùng, một không gian đầy khí trời và ánh sáng tự nhiên, nó khác hắn với sự ngột ngạt trong những thông đạo bất tận kia.

Từ chỗ này, Liễu Thiên nhìn lên cao thì thấy hắn đang đứng trong một cái hố sâu được đục đẽo nhẵn nhụi.

Hắn đang đứng ở đáy hố, và đáy là một cái sân tròn khá lớn, bên trên đầu hắn hơn năm mươi mét lại có một ngồi nhà nhỏ bay lơ lửng giữa không trung. Nhìn lên thì Liễu Thiên thấy được ngôi nhà nhỏ này đa phần được làm bằng gỗ, mái được lợp lá, nhìn nó rất đơn sơ tồi tàn. Thế nhưng nếu để ý kỹ thì ngôi nhà thì lại thấy nó mang một tia cổ kính phong bụi của năm tháng.

Liễu Thiên khi này không nhìn lên nữa mà hắn từ từ đi lại phía dưới bóng râm do mái nhà trên không tạo ra từ từ nhìn lại nền sân xung quanh thì thấy có phân thành hai nửa trắng đen rõ rệt.

Đây chính là một hình thái cực đồ, cả cái sân là một thái cực đồ lớn với hai nửa đen trắng rõ rệt. Liễu Thiên đang đứng ở bên trắng hay chính là phần dương của thái cực đồ này.

Không nhìn xuống sân nữa, Liễu Thiên nhìn ra xung quanh thì thấy có những cánh cửa khác để tiến vào đây nữa.

“Sáu, bảy, tám!” Liễu Thiên đếm một lượt!

Nếu tính cả thông đạo của hắn nữa thì có tám đường dẫn đến đây.

Theo hắn tính toán thì có bảy mươi hai điểm tài vật nên tối đa sẽ có bảy mười hai đệ tử đi vào trong thông đạo Kỳ Nhân Thủy Tổ cùng hắn. Mà trong thông đạo này lại có ba đường, như vậy theo xắc xuất thì số người đi vào Sinh Tử lộ chỉ chiếm một phần ba, nghĩa là có hai tư người. Nếu như thật sự đạt con số hai tư người này thì sẽ là ba người chung một cửa ra.

https://thuviensach.vn

Nhưng tất cả chỉ là xuy đoán ước tính mà thôi. Theo Liễu Thiên thấy thì bảy hai điểm tài vật sẽ có rất ít điểm có đủ cả tám người đi vào cả tám thông đạo. Mà cho dù có người đi vào thì cũng có rất ít kẻ hâm như hắn cũng rất ít. Đồng thời là trong số những người đi vào không phải ai cũng vượt qua được hết khảo nghiệm như Liễu Thiên.

Trừ đi trừ lại, Liễu Thiên khẳng định số người vào cái sân này sẽ không quá năm người, thậm trí chỉ là một hai người cũng nên. Mà khi hắn đi vào ngã rẽ kia để qua cửa thì cũng thấy có thêm những cửa khác đấu vào ngã rẽ đó. Nhưng hắn vào đây thì chưa thấy ai cả, vì vậy nếu đông người vào đây thì phải đánh nhau rồi mới đúng.

Chẳng có nhẽ tất cả ẩn thân chờ mình hắn? Điều này là không thể!

Liễu Thiên khẳng định mình vào đầu tiên thì cũng không thể lơ là vì đã là người đi vào đến chỗ này thì thực lực sẽ không yếu. Rất có thể là người của Tứ Tượng đội nữa. Như vậy nếu không nhanh tìm đường thì hắn cũng chưa chắc đã đi tiếp được. Vì vậy hắn đành phải thật nhanh tìm ra con đường tiếp theo.

“Thế nhưng trước khi tìm đường mình phải thử xem có ai ẩn thân không đã!” Nghĩ như vậy Liễu Thiên liền nhìn quanh một lượt rồi vội chạy lại một chỗ ở giữa sân ngồi xuống.

Hắn bắt đầu lấy mấy thứ đồ linh tinh trong hành lí ra rồi bắt đầu giả bộ như đã tìm ra cơ quan và đang cố gắng cơ quan đó. Nhìn bộ dạng của hắn thật giống với khi Tăng Nhất tìm kiếm cơ quan lúc trước.

Cứ loay hoay một hồi hắn đi đi lại xung quanh điểm kia rồi lại lẩm bẩm suy tư gì đó rồi lại tiếp tục.

“Haha! Cuối cùng cũng mở được!” Liễu Thiên bỗng đứng dậy vui sướng cười lớn nói rồi hắn đứng im lại bắt đầu nghe ngóng!

https://thuviensach.vn

Đáng tiếc là cả cái hố lớn này không hề có âm thanh gì khác cả, tất cả đều yên tĩnh đến lạ thường.

“Ài! Tự diễn tự xem rồi! Mình đã căng tai cảm nhận nhưng khi mình thấy mình mở được cơ quan thì xung quanh không hề có một ba động không khí dù nhỏ nhất. Xem ra không có ai ẩn nấp quanh đây hoặc kỹ năng ẩn nấp và tâm tự kẻ đó quá âm trầm!” Liễu Thiên dừng cười khẽ thở dài rồi lại nhìn quanh đánh giá một lượt.

“Mà thôi! Dù thế nào thì thời gian cũng không còn nhiều! Vừa tìm đường vừa cảnh giác hơn là được.” Liễu Thiên thầm đưa ra quyết định.

Hắn khi này đã có nguyên thần thì có thể sử dụng nguyên thân vận hành theo theo chiêu Lôi Điểm khiến cho phản xạ bản thân tăng lên. Cộng với đó là nguyên thần có thể kích thích ngũ quan, Liễu Thiên tuy chưa học thuật gì cụ thể nhưng cũng biết vận hành chút nguyên thần vào tai để tăng thính giác lên. Vì vậy nếu có kẻ nào bất ngờ xuất hiện thì hắn tin mình sẽ rất nhanh phát hiện ra.

Tuy nói vậy nhưng hành động này của hắn vẫn có chút liều lĩnh thế nhưng thời gian không có nhiều lên hắn đành phải đánh liều ăn nhiều mà thôi!

Lúc này, Liễu Thiên nhìn quanh một lượt rồi nhìn lên ngồi nhà phía trên không. Hắn đoán không nhầm thì vượt ải này chính là đi lên ngôi nhà trong không trung kia. Hắn bắt đầu nghĩ cách lên ngôi nhà đó, đầu tiên vẫn cứ chèo tường lên cao rồi nhảy sang vậy.

Nghĩ vậy, Liễu Thiên liền đi ra một viền tường bắt đầu dùng kiếm cắm vào tường mà chèo.

Thế nhưng rất nhanh chỉ mới chỉ mấy nhịp, hắn đã cảm thấy tay mình không chịu nổi sức nặng của cơ thể. Cơ thể hắn cứ như nặng mấy trăm cân vậy

https://thuviensach.vn

“Phịch!” Liễu Thiên leo lên quá không quá hai trượng thì đã phải thu kiếm nhảy xuống.

“Xem ra càng lên cao thì trọng lực của cơ thể càng lớn. Mà linh áp tưởng chừng rất nhỏ kia cũng càng lên cao càng mạnh!” Liễu Thiên đứng ở viền tường nhìn lên cao thầm đánh giá.

Loay hoay xuy nghĩ một hồi thì hắn biết dùng lực không đem lại kết quả gì, với ải này thì hắn phải dùng trí.

Khi này, Liễu Thiên đành phải nghĩ cách khác. Hắn bắt đầu tìm tòi mọi thứ xung quanh cái sân này để tìm ra cơ quan nào đó để lên ngôi nhà kia. Lần này thì tìm thật chứ không diễn nữa!

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 91: Khương Tuyết

Nửa giờ sau, Liễu Thiên vẫn đang vừa đi vừa suy tư.

Hắn đã xem mọi nơi xung quanh chỗ này nhưng không hề thấy gì đặc biệt cả. Ở đây không hề có cơ quan nào hay công tắc nào! Một cái sân rộng, một thái cực đồ to lớn, một ngôi nhà trên không, hắn không thể tìm ra mối liên kết giữa chúng?

May là khi này vẫn chưa có thêm người nào xuất hiện, nếu không thì chắc chắn lại phải đánh nhau một hồi rồi chứ làm sao mà thoải mái tìm tòi như bây giờ. Thế nhưng lúc này chưa đến thêm người nào không có nghĩa mãi mãi như vậy! Liễu Thiên biết không thể chì hoãn thêm được nữa, hắn phải thật nhanh tìm được đường đi lên căn nhà kia.

“Thái cực đồ! Chỉ có thái cực mới xoay chuyển được!” Liễu Thiên đang nhìn quanh bỗng nhớ ra cái gì đó miệng lẩm bẩm.

Hắn lẩm bẩm xong liền rất nhanh chạy ra trung tâm cái sân, hắn nhìn bao quát một lượt thái cực đồ này. Ánh mắt của hắn nhìn lên hai điểm cực âm và cực dương kia.

Liễu Thiên từ từ đi lại gần rồi ngồi xuống kiểm tra điểm cực dương – điểm tròn trắng bên phần màu đen.

Đó là một điểm tròn có dường kính tầm ba xích, xung quanh viền ngoài có một khe nhỏ phân cách với phần đen còn lại, cái rãnh này rất nhỏ nếu

https://thuviensach.vn

không để ý rất khó có thể thấy được.

Liễu Thiên sờ sờ cái rãnh này rồi lại lấy kiếm ra cậy nhưng kết quả đó không phải là khe hở giữa hai phiến đá mà chỉ là một vùng rãnh được khắc lõm xuống mà thôi chứ bản thấn cả cái sân này vẫn được đúc liền khối.

“Bạch! Bạch!” Dù đoán chỗ này là một khối nhưng Liễu Thiên vẫn bước vào bên trong điểm cực dương này rồi khẽ dậm dậm mấy cái. Hắn vẫn muốn thử xem đây có phải là nút kích hoạt cơ quan không?

Nhưng đáng tiếc, Liễu Thiên có đạp hay nhảy mạnh thế nào cũng không thể làm cho vùng trắng này thụt xuống như hắn đã nghĩ. Hắn khi này lại nhíu mày ngồi xuống nhìn kỹ điểm cực dương dưới chân.

Không tìm được gì, Liễu Thiên liền rời sang điểm cực âm phía đối diện. Điểm cực âm là điểm đen bên vùng sân trắng, điểm này cũng không có gì khác thường, nó cũng chỉ là một hình tròn đen mà thôi.

"Phạch Phạch!" Liễu Thiên lại nhảy mạnh hai cái trên hình tròn màu đen này rồi đứng im nghe ngóng động tĩnh.

“Cạch!”

Đúng lúc này một âm thanh nhỏ vang lên. Thế nhưng âm thanh đó lại không phát ra do Liễu Thiên mở được cơ quan mà là âm thanh từ một hướng phía viền ngoài vọng lại. Ở đó một cánh cửa từ từ mở ra, Liễu Thiên nhìn ra!

Cánh cửa mở ra, một bóng người bước ra. Liễu Thiên nhìn chăm chú vào người mới xuất hiện đánh giá một lượt.

Đó là một nam đệ tử thân mặc thanh y, dáng người cao gầy, gương mặt thanh tú, mắt to sáng đầy vẻ nghịch ngợm, tóc cắt ngắn ngang vai lởm chởm, lưng đeo theo một bọc gì đó khá to nhìn không rõ.

https://thuviensach.vn

“A! Cuối cùng cũng ra đến ngoài!” Một âm thanh nhỏ nhẹ như nữ nhân vang lên.

Liễu Thiên nhìn quanh rồi nhìn lại điệu bộ thoải mái của kẻ vừa vượt ải thì liền khẳng định giọng nói kia là của thiếu niên trước mặt. Mà khi nghe giọng nói này Liễu Thiên cũng không biết đối diện là nam hay nữ nữa.

Người đứng trước mặt tóc tai không có chút nào giống nữ nhân, gương mặt có điểm thanh thú nhưng so với nhiều mỹ nam mà Liễu Thiên thấy thì không tính là gì, lại nói tên này ăn mặc đồng phục cũng là đồ nam, ngực như tivi màn hình phẳng, tất cả đều giống một thiếu niên trừ có giọng nói!

“Hả! Đã có người đến đây rồi? May chỉ có một người! À! Tu vi tên này sao thấp thế này?” Lúc này tên đệ tử mặc thanh y kia thấy có người ở đây rồi thì giật mình, hắn trố đôi mắt to sáng lên nhìn Liễu Thiên rồi lại nhìn xung quanh nói liên hồi rồi lại tự hỏi.

“Ngươi là nữ?” Liễu Thiên lúc này nhìn kỹ lại tên đệ tử kia miệng lẩm bẩm hỏi.

Tên đệ kia nghe Liễu Thiên hỏi thì liền khoác lại cái túi đen đằng sau rồi mỉm cười đi lại chỗ Liễu Thiên.

“Ngươi thật hay!” Đang đi thấy Liễu Thiên có vẻ cảnh giác, tên đệ tử thanh y kia cười tít mắt nói.

“À! Mà ta nhìn không giống con gái à?” Tên kia đang đi lại thì vẻ mặt như nhớ ra cái gì đó liền vuốt vuốt mái tóc lởm chởm ngang vai nhìn Liễu Thiên đầy ngạc nhiên hỏi.

“Cái gì? Nữ? Chẳng nhẽ…” Liễu Thiên nhíu mày lắp bắp nói, khi đang nói hắn lại nhớ ra cái gì liền dừng lại suy ngẫm.

https://thuviensach.vn

“Ngươi bị sao vậy? À ngươi đến đây lâu chưa? Đã tìm được nối đi tiếp theo chưa? Căn nhà kia là thế nào? Mà ngươi tên gì ý nhỉ?”

Nữ đệ tử tóc ngắn kia thấy Liễu Thiên suy tư lẩm bẩm thì liên liên tục hỏi không ngừng nghỉ.

“Không thể nào! Sao lại trùng hợp thế được?” Liễu Thiên lắc đầu tự nhủ.

“Ngươi là nữ sao lại cắt tóc kiểu đó?” Liễu Thiên liền hướng ánh mắt lên mái tóc nữ đệ tử kia. Liễu Thiên từ khi đến thế giới này thì chưa gặp con gái cắt tóc ngắn bao giờ, hôm nay hắn gặp tiểu cô nương này thì cứ ngỡ nàng cũng là người chuyển thế như hắn nên mới thất thố.

“À! Cái này là do ngày thường luyện tập ta cảm thấy vướng víu lên cắt vợi đi. Đồng thời cũng ít gội đầu trải tóc nên nó thành ra như thế! Cái này không giống với người khác nhưng ta cũng không quan tâm, mai kia tu vi cao rồi tóc muốn dài bằng nào trả được!”

Nữ đệ tự khẽ cười một cái rồi lại vuốt tóc thản nhiên nói.

“Thì ra là vậy!” Liễu Thiên nghe vậy khẽ gật đầu rồi cũng bỏ vấn đề chuyển thế xuống, xem ra hắn đã suy nghĩ quá xa rồi. Chỉ nhìn tóc ngắn đã nói là chuyển thế thì quả là hồ đồ rồi!

“Ngươi là người của Thanh Long đội?” Sau khi suy nghĩ, Liễu Thiên nhìn kỹ đồng phục của thiếu nữ kia thì lại hỏi.

“Ngươi biết rồi còn hỏi! Mà ngươi vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta!” Nữ đệ tử kia thở dài một cái rồi nhìn chằm chằm Liễu Thiên chờ đợi.

“Ừm! Ta mới đến không lâu và ta vẫn chưa tìm được đường đi!” Liễu Thiên khẽ gật đầu rồi lại tỏ vẻ bất đắc dĩ nói.

https://thuviensach.vn

Nữ đệ tử kia nghe vậy liền nhíu mày lại rồi nhìn quanh một lượt rồi lại nhìn vào chỗ Liễu Thiên đang đứng vẻ mặt trở lên tò mò phấn khởi. Nàng ta cũng ngay tức khắc chạy vào điểm cực dương phía bên kia đối diện với chỗ Liễu Thiên đang đứng.

“Ngươi làm gì?” Liễu Thiên ngạc nhiên hỏi.

“Mỗi người chúng ta một ô thế là công bằng! Xem ai tìm được đường đi trước!” Nữ đệ tử kia cười vui vẻ nhìn sang chỗ Liễu Thiên nói.

“Ngươi thật là..” Liễu Thiên thật ngạc nhiên với tính cách của thiếu nữ này, hắn khẽ nhếch mép cười một cái đang định nói gì đó thì ở chỗ này bỗng xảy ra dị biến khiến hắn khựng lại.

“Ù! Ù!”

Lúc này, thái cực đồ dưới chân Liễu Thiên bỗng nhiên chuyển động nhưng hắn lại không bị ảnh hưởng, xem ra điểm cực dương của hắn đang đứng là chỗ đặc biệt trên trận đồ nên không bị di động.

Thái cực hai nửa bỗng quay tròn và mỗi lúc một nhanh khiến hai người Liễu Thiên đứng trong điểm kia cũng không nhìn rõ dưới chân mình là đen hay trắng nữa.

Nhìn sáng đối diện, Liễu Thiên thấy thiếu nữ kia cũng đang tò mò nhìn xuống chân rồi lại nhìn sang chỗ hắn cười cười.

Loáng một cái, bỗng nhiên một màng sáng tỏa ra, bao phủ cả hai người Liễu Thiên lại. Một lớp sáng mờ mờ lan tỏa ra viền ngoài của cái hố lớn này rồi theo thành hố mà đi lên trên. Khi này hai nửa trắng đen đã quay nhanh đến mức chỉ nhìn thấy bên dưới mờ mờ mờ màu xám mà thôi. Tốc độ quay cực nhanh này tạo ra một lượng áp xuất cực lớn theo thành hố thủi nên phía trên. Thế nhưng phía trên như đã bị phong bế nên áp xuất trong hố

https://thuviensach.vn

mỗi lúc một cao. Một vòng xoáy khí vận chuyển với tốc độ mỗi lúc một nhanh và không được giải tỏa.

Điều đặc biệt là hai người Liễu Thiên đứng trong hai điểm kia lại không hề cảm nhận được ba động cực lớn bên ngoài. Trong cái hố lớn và sâu này chỉ có hai người Liễu Thiên và ngôi nhà trên không là không di động còn mọi thứ kể cả những phân tử khí nhỏ nhất cũng đang di chuyển với tốc độ cực nhanh.

Thế rồi không có gì là mãi mãi, thái cực đồ đang quay cực nhanh như có một thứ gì đó phanh cứng nó lại, hai phần trắng đen lại hiện ra rõ ràng dưới chân hai người Liễu Thiên.

Thái cực đồ dừng lại thì vòng xoáy khí bên trong hố đang xoay tròn cực nhanh bỗng bị vặn vẹo phá vỡ, luồng khí không đi theo vòng nữa mà ùa vào nhau rồi theo miệng hố phóng thẳng lên không. Cùng lúc này, cấm chế trên miệng hố bỗng bị tháo bỏ.

Một khu rừng rậm rạp cây xanh nối tiếp cây xanh, chẳng biết đây là chỗ nào trên bản đồ nhưng chắc chắn không thể ở Nhất Xuân quốc được vì đứng ở đây nhìn ra cả bốn phía chỉ thấy rừng chứ không thấy dãy Tử Quang Sơn cao vạn dặm kia đâu. Xung quanh chỗ này đang rất yên tĩnh, những phiến lá xanh ngắt đang nhẹ nhàng đung đưa trong gió chiều, phía trên không mây trắng nhẹ trôi, một vài loài chim nhỏ đang bay đi kiếm mồi.

“Phùng!” Khi này, một luồng khí từ giữa khu rừng kia phóng thẳng lên không mấy trăm mét rồi như một quả bom bùng nổ, lượng khí lớn trên không cực nhanh tràn xuống rồi như một sóng nước lấy miếng hố kia mà lan rộng ra xung quanh làm cho cây cối trong khuôn viên hơn năm dặm nghiêng ngả như sắp đổ. Lúc này bầu trời bỗng chăng thấy mây trắng với chim bay nữa chỉ còn một nền trời trong xanh mà thôi.

https://thuviensach.vn

Quay lại phía dưới đó chính là một cái hố lớn với một căn nhà bay lơ lửng, dưới đáy hố, hai người Liễu Thiên vẫn đứng đó mà không hề biết một màn ba động lớn như vậy, họ chỉ biết rằng thái cực đồ tuy dừng lại nhưng không còn như trước nữa.

Lúc này, hai điểm cực dương và cực âm đã trở về nửa của nó, Thái cực độ chỉ còn hai nửa trắng đen không hề thấy điểm cực âm và cực dương đâu nữa.

“Cái này!” Liễu Thiên bỗng cảm thấy dưới chân có thứ gì đó đang đẩy hắn lên cao. Hắn loay hoay một chút rồi cũng bình tĩnh lại. Hắn nhìn sang phía đối diện thì thấy nữ đệ tử kia cũng gặp cảnh tương tự.

Gặp dị biến này, nữ đệ tử kia không hề lo lắng mà lại đang cười thoải mái nhìn xuống chân mình sau đó là nhảy múa loạn lên. Nhìn bộ dạng của nữ đệ tử này thì đang rất thích thú.

Liễu Thiên thấy vậy liền nhíu mày một cái, sau đó lại quay lại nhìn xuống chân mình. Dưới chân hắn không nhìn thấy gì cả, là một màng trắng tinh như hắn đang đứng trên không trung vậy. Thế nhưng lúc này, hắn có thể cảm nhận được một lực đẩy phía dưới, không những thế hắn còn cảm nhận được xung quanh hắn cũng có một lực gì đó đang giữ cơ thể hắn thăng bằng.

Mà nhìn xuống thái cực đồ thì Liễu Thiên cũng hiểu ra tại sao lại có một màn này.

Nếu hắn đoán không nhầm thì muốn kích hoạt thái cực đồ kia thì cần có hai người cùng lúc đứng vào hai điểm âm dương thì đại đồ mới hoạt động và đưa bọn họ lên tòa nhà trên cao kia. Thế nhưng hắn không hiểu là tại sao thái cực đồ phải quay tròn làm gì?

Liễu Thiên không hiểu điều đó cũng là điều đương nhiên vì đại trận dưới chân hắn là tổ hớp ba trận pháp đó là Trọng Dương Huyền Môn trận, Thái

https://thuviensach.vn

Cực Nộ Phong phản, Thông Thiên Hoàng Thái Trận. Trong ba trận pháp này thì Thái Cực Nộ Phong phản chính là chận đồ được dùng để thủi bay những kẻ đứng ngoài hai điểm cực âm cực dương và đưa người đứng trong hai điểm kia lên trên.

Sinh Tử lộ cũng chính như tên của nó. Sinh Tử chỉ một ranh giới rất nhỏ, hoặc là thành công thì sống với phần thường, thật bại thì sẽ phải đối mặt với cái chết.

Chính vì vậy một khi đã kích hoạt trận pháp thì chỉ có hai người được đi lên còn tất cả sẽ bị cuồng phong thủi ra ngoài, mà vừa rồi rất may là không hề có ai ẩn lấp xung quanh, chứ không đã có kẻ bị quay một hồi và cuối cùng theo cuồng phong bắn đi đâu cũng không biết nữa.

“Cái này cũng thật khó a, nếu chỉ có một người đi vào đến đây thì sao?” Lúc này vừa đi lên Liễu Thiên vừa suy tư một chút lại nhíu mày tự hỏi.

Mà nhìn lại thì hắn đã được đưa lên cao hơn hai mươi mét, hắn đang mỗi lúc một gần căn nhà kia.

“Cái gì?” Liễu Thiên nhìn sang đối diện thì thấy thiếu nữ kia đang mở miệng nói liên hồi nhưng hắn lại không hề nghe thấy tiếng bèn mở miệng hỏi.

“Cách âm rồi!” Thấy thiếu nữ kia vẫn nói nhưng mình không nghe được gì thì hắn đã đoán ra mình đang đứng trong môi trường cách âm.

Thiếu nữ đối diện sau khi nói một hồi không thấy hồi đáp thì cũng đoán ra, nàng cũng không nói gì nữa, cả hai lại tập trung nhìn lên cao.

Chỉ một chút thời gian, hai người Liễu Thiên đã được đưa lên rất cao, cả hai chỉ còn cách căn nhà trên không trung mấy mét nữa thôi.

https://thuviensach.vn

Ngay lúc này, ngôi nhà bỗng hạ thấp một bậc, theo đó một ảo cảnh từ xuất hiện xung quanh tòa nhà, ảo cảnh này dần ghép với căn nhà nhỏ tạo thành một phong cảnh sống động.

Theo ảo cảnh đó, quanh ngôi nhà những cảnh vật mờ mờ hiện ra. Mọi thứ như cây cối rừng núi đều khá mơ hồ nhưng tất cả đều rất khớp với ngôi nhà tre kia, tất cả tạo lên một bức tranh rừng núi đơn sơ mộc mạc nhưng lại không hề lạnh lẽo tẻ nhạt, ở đó vẫn có sự sống. Sự sống này nhìn tuy cô độc nhưng lại ánh lên vẻ bình an lãnh đạm của bậc vĩ nhân không màn sự đời.

Mà nhìn đi nhìn lại ảo cảnh thì chỉ thấy những bậc thang và cái sân trước sân là rõ nét và giống thật nhất, nhìn chúng như được phân tử khí cô đọng thành vật chất vậy.

Lúc này, Liễu Thiên nhìn lại một lượt thì thấy bậc thang kia đang dần trải rộng đên trước mặt hai người Liễu Thiên như muốn mời hai người bước lên vậy.

Như cùng lúc thấy những bậc thang kia, Liễu Thiên cảm thấy lực đẩy phía dưới đã dừng lại một nhịp mấy giây rồi ngay sau đó hắn như đang bị hạ xuống. Hắn thấy vậy vẻ mặt liền lo lắng nhìn sang nữ đệ tử kia xem nàng hành động ra sao?

Thật không ngờ là nữ đệ tử kia lúc này đã đi lên cái sân bằng quang ảnh kia rồi. Điều này làm cho Liễu Thiên cảm thấy có chút ngại ngùng. Hắn cảm thấy mình có chút hơi nhút nhát so với đối thủ.

Liễu Thiên quay lại thì thấy vị trí của mình đã thấp đi khá nhiều, rất may là vẫn chưa quá thấp!

Hắn liền với chân bước một cái chèo lên những bậc thang quang ảnh kia rồi theo đó từ từ bước lên sân trước nhà.

https://thuviensach.vn

“Không biết quang ảnh này là cái gì mà lại có thể cứng rắn và cô đọng như vật chất thật vậy?” Vừa đi Liễu Thiên vừa nhìn xuống dưới màn sáng dưới chân lẩm bẩm tự hỏi.

“Ê! Ngươi chưa trả lời tên của ngươi đó?” Bỗng nhiên nữ đệ tử kia lại hỏi làm Liễu Thiên giật mình ngẩng lên thì thấy nàng đang dùng ánh mắt chờ đợi nhìn hắn.

“Liễu Thiên!” Liễu Thiên nghe hỏi thì cũng không có gì phải giấu giếm, hắn thản nhiên đáp.

“Ta là Khương Tuyết, năm này mười ba tuổi, đang ở Thanh Long đội, nguyên quán Diên Phú thôn gần Tích Dương thành, ta thích phiêu lưu, ghét tẻ nhạt, ta thích màu xanh, ghét màu đỏ, ta thích…” Nữ đệ tử nghe vậy liền gật đầu rồi chẳng cần ai hỏi mà tự giới thiệu một hồi về mình.

“Dừng! Dừng!” Liễu Thiên nghe nàng nói thì giật mình vội vàng dơ tay ra trước nữ đệ tử kia ngăn không để nàng huyên thuyên nữa.

“À! Quên mất! Khi khác chúng ta nói chuyện sau vậy! Bây giờ ta phải đi vào lấy đồ đã!” Nữ đệ tử kia khi bị chặn lại cũng không tỏ vẻ tức giận mà lại gật đầu nhìn lại căn nhà nhỏ rồi đi lên phía trước nói.

“Ngươi muốn độc chiếm tài vật?” Thấy Khương Tuyết đi lên trước thì, Liễu Thiên ánh mắt tập trung nhìn lại nghiêm nghị hỏi.

Đã hết lúc vui đùa rồi, khi này tài vật trước mặt nên bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra tranh chấp. Mà đối với hắn chuyến đi vào đây chính là vì tài vật, hắn đã phải trải qua bao vất vả dù thế nào cũng không thể bị lấy hết được.

“Haha! Ta đâu có nói như vậy! Ta không bao giờ làm chuyện lấy mạnh hiếp yếu. Chúng ta chia đôi thế nào?”

https://thuviensach.vn

Khác với dự liệu của Liễu Thiên, nữ đệ tử kia cười một cái rồi quay lại đi gần chỗ Liễu Thiên vẻ mặt tươi tắn nói.

“Chia đôi? Làm gì có chuyện dễ dàng vậy?” Liễu Thiên nhíu mày nói.

Liễu Thiên biết đối thủ mạnh hơn mình rất nhiều, mà những kẻ trong Tứ Tượng đội sao lại công bằng với những kẻ như hắn được chứ?

“Haha! Nếu chia đôi thì ngươi phải đáp ứng ta ba điều kiện!” Nữ đệ tử kia liền mỉm cười ánh mắt đầy thâm ý nói.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 92: Nghịch Thiên Lầu

“Nói thử, nếu ta cảm thấy được thì sẽ đồng ý, nếu không dù ta yếu hơn cũng phải đánh với ngươi một trận?” Liễu Thiên thấy đối phương muốn ra điều kiện thì suy nghĩ một hồi rồi tỏ vẻ kiên quyết nói.

Hắn biết trên đời có nhiều điều kiện hắn tuy làm được nhưng không thể nào làm nên không thể vì một chút đồ mà dễ dàng nhận lời làm việc cho kẻ khác. Vì vậy nếu điều kiện nghe được thì hắn còn suy nghĩ chứ quá phận thì hắn quyết đánh một trận, thắng thì lấy đồ, thua thì chạy, không chạy được thì đành phải để mạng lại.

“Yên tâm! Đơn giản lắm!” Thấy bộ dạng nghiêm trọng của Liễu Thiên, nữ đệ tử kia cười cười rồi lại nói:

“Thứ nhất từ nay chúng ta sẽ mãi mãi là bạn! Bạn bè thì có gì sẽ chia sẻ cho nhau. Dù thế nào ngươi cũng phải coi ta là bạn đó!”

“Thứ hai là mai kia có bất kỳ vụ nào đi thám hiểm hay đi chơi ở đâu người đều phải rủ ta. Nhìn bộ dạng người chọn con đường này chắc không phải kẻ nhàm chán. Nhớ là đi đâu phải rủ ta đấy!”

Nữ đệ tử này nói đến đây thì làm như Liễu Thiên đã đồng ý điều kiện của nàng mà cố tình căn dặn.

“Thứ ba là gì?”.

https://thuviensach.vn

Liễu Thiên nghe xong hai điều kiện trên thì hắn cảm thấy hai cái này cũng rất bình thường. Dù sao thì thêm một người bạn thì cũng không mấy ảnh hưởng. Mà nếu đi đâu chơi rủ bạn bè là chuyện đương nhiên. Hai điều kiện này rất đơn giản, hắn phải nghe điều kiện thứ ba đã.

“Thứ ba là ngươi nhất định phải thành nội môn đệ tử? Ta có rất ít bạn vì vậy ngươi không thể bị đuổi khỏi tông môn được. Nói chung là ngươi phải làm mọi cách để sống sót và làm bạn với ta!” Nữ đệ tử kia nhìn lại tu vi cùng tuổi tác của Liễu Thiên vẻ mặt suy tư nói.

“Nhưng nếu ta cố hết sức nhưng không thành nội môn đệ tử thì sao? Phải biết không phải ai cũng có thiên phú cao như các ngươi! Mà thời gian tông môn đặt ra là rất hà khắc!” Liễu Thiên lúc này cười nhạt gương mặt tỏ vẻ tự giễu hỏi.

“Thế thì ngươi phải thi làm chấp sự! Ta hôm nay đầu tư vào ngươi như vậy không thể để người dễ dàng rời tông môn rồi biệt tăm biệt tích được.” Nữ đệ tử kia ngửa mặt lên trời tỏ vẻ không chịu thiệt nói.

“Đầu tư? Tiểu nha đầu này thật biết dùng từ!” Liễu Thiên nghe vậy liền nhíu mày thầm mắng.

“Sao ngươi không đồng ý à? Cái này thì có gì mà khó xử đâu chứ?” Nữ đệ tử kia thấy Liễu Thiên suy tư thì bĩu môi thúc dục. Nàng cảm thấy những điều kiện của mình rất bình thường không có gì quá đáng. Đúng ra phải đồng ý ngay chứ?

“Thôi được, cứ giao kèo như vậy!” Quả nhiên, Liễu Thiên không nghĩ nhiều nữa, hắn đã gật đầu đồng ý. Dù sao không có giao kèo này thì hắn cũng phải thành nội môn đệ tử. Làm gì có chuyện hắn bị đuổi về gia tộc, dù liều mạng hắn cũng phải vào được nội môn. Thế nên vấn đề thứ ba này coi như đã được giải quyết.

https://thuviensach.vn

“Thế thì đi vào thôi! Thời gian trong điểm tài vật chỉ có sáu canh giờ mà thôi. Ta tính sơ qua đến bây giờ cũng phải mất tầm ba, bốn canh giờ rồi, vì vậy thời gian không còn nhiều nữa. Không nhanh sẽ bị truyền tống ra ngoài đó.” Khương Tuyết nghe vậy liền vui vẻ gật đầu nói sau đó liền đi lên trước thúc dục.

Liễu Thiên cũng đi lên, thế là hai người một trước một sau đi đến cửa căn nhà. Hai người vừa đi đến cửa, cánh cửa màu xám của căn nhà gỗ bỗng nhiên mở ra đón tiếp.

“Vào thôi!” Hai người không ngần ngại bước lên bậc thềm đi vào trong.

Vào nhà cả hai người đều há hốc mồm nhìn những thứ xung quanh. Xung quanh quá đơn sơ, đồ vật cũng rất ít. Đây hình như chỉ là một căn phòng ngủ bình thường mà thôi. Nó khác hoàn toàn những gì hai người tưởng tượng.

Giữa phòng này có một cái bàn nhỏ cùng hai cái ghế đều được làm bằng tre. Bên cạnh tường gần cửa sổ có một cái giường nhỏ, trên giường có một cái gối tre, một cái chiếu cũ, một cái chăn mỏng gấp gọn gàng. Góc phòng có một cái tủ nhỏ, kiểu dáng đơn giản, cũ kỹ vô cùng. Đó là tất cả những gì căn phòng này có, nhìn bộ dạng không giống kho chứa tài vật cho lắm!

“Có người đến trước chúng ta ư?” Liễu Thiên thấy một màn này liền nhíu mày hỏi.

“Không thể! Phải biết ta đã thuộc dạng vượt ải rất nhanh rồi! Còn ngươi đã đến đây trước ta nửa canh giờ mà không thấy ai thì không thể có kẻ đến sớm hơn được.” Khương Tuyết lắc đầu nói.

“Không tính đến vượt qua ải đầu tiên là tìm cơ quan mở ra thông đạo tổ sư nhưng ba cửa ải trong Sinh Tử Lộ kia thì không thể nào vượt qua nhanh như vậy được. Nhất là ải hai Sinh Tử Quan muốn qua nhanh cũng phải mất hơn một canh giờ. Lại còn nói đến ải ba đi trên con đường không thấy hồi

https://thuviensach.vn

kết kia nữa. Đồng thời còn thời gian chiến đấu ở ải một, thời gian đi giữa mấy ải nữa. Nếu nhanh nhất cũng phải tốn hơn ba canh giờ.” Khương Tuyết bắt đầu phân tích đưa ra suy luận của mình.

“Mà cũng nói mất hơn ba canh giờ tiến vào cái sân này nếu muốn ngươi không nhìn thấy thì phải trong khoảng một hai khắc tìm được nối đi lên căn nhà này. Còn việc có kẻ ẩn nấp chờ đợi thì thấy một màn vừa rồi hắn đã xuất hiện rồi. Như vậy theo ta thì chỉ có hai chúng ta vào đây mà thôi.”

“Ngươi ở đây tìm tòi nửa canh giờ vẫn chưa đi được, người kia chắc chắn cũng tốn lượng thời gian tương tự vì vậy nên suy luận này càng chuẩn xác.” Khương Tuyết lại bổ sung.

“Nhỡ đâu có một kẻ cực kỳ lợi hại đã dùng ít thời gian hơn vượt qua được tất cả các ải thì sao?” Liễu Thiên lắc đầu nhìn quanh căn phòng hỏi.

“Ngươi cũng đừng quên muốn mở được đường lên đây cần có hai người. Làm sao lại trùng hợp có những hai người đều vượt ải cực nhanh được. Một điểm nữa là Sinh Tử lộ này vốn rất ít người tham gia nên tỷ lệ này gần như không thể xảy ra!” Khương Tuyết lại phân tích rồi tỏ vẻ tự tin khẳng định.

“Cái này cũng không rõ được! Nếu không có ai vào thì tại sao ở đây lại không hề có một chút tài vật gì cả?” Liễu Thiên không muốn bàn luận nữa mà lại nhìn lại căn phòng nghi hoặc hỏi.

“Chưa hẳn! Xem ra nơi này là chỗ ở của Kỳ Nhân Thủy tổ. Người đã từng nghỉ ngơi sinh hoạt ở đây.” Khương Tuyết đánh giá một lượt căn phòng nói.

Sau đó nàng ngồi xuống cái ghế tre tiếp tục phân tích: “Phải biết con đường chúng ta chọn khác những đệ tử khác cho nên phần thưởng không nhất định là đan dược, linh thạch, bí tịch hay mấy thứ linh tinh khác. Sinh tử lộ thì phần thưởng cũng phải đặc biệt chứ?”

https://thuviensach.vn

Liễu Thiên nghe vậy ngẫm lại cũng cảm thấy đúng nhưng hắn lại nhìn quanh nơi đây một lượt thì chán nản hỏi: “Ta không thấy nơi đây có cái gì làm phần thưởng cả!”

Khương Tuyết khi này không nói gì nữa mà đi lại quan sát căn nhà một lượt. Liễu Thiên thì bắt đầu lục lọi đồ đạc trong phòng.

“Không hề có thứ gì đáng giá cả!” Liễu Thiên tìm kiếm một hồi thì lắc đầu nói.

“Nhất định có điểm gì đó chúng ta đã quên!” Khương Tuyết vẻ mặt suy tư đi đi lại lại trong phòng, miệng thì liên tục lẩm bẩm.

“À!” Khương Tuyết trợt nhớ ra gì đó kêu lên một tiếng.

“Sao ngươi tìm ra rồi?” Liễu Thiên vội hỏi.

“Ngươi nhìn kỹ căn nhà này có gì khác thường không?” Khương Tuyết không đáp mà lại hếch cằm hỏi.

“Không! Chẳng có gì đặc biệt! Tất cả đều rất bình thường!” Liễu Thiên quay đi quay lại mấy lần rồi lắc đầu nói.

“Tại sao một căn nhà bình thường lại bay được khi không có ai tác động?” Khương Tuyết mỉm cười hỏi.

“Ý ngươi là có một món đồ làm cho căn nhà này bay lên?” Liễu Thiên trợn mắt như nhớ ra gì đó hỏi.

“Đồ ngốc này! Ý ta là đây chính Thông Thiên lầu trong truyền thuyết.” Khương Tuyết mắng Liễu Thiên một câu rồi tỏ vẻ chán nản lắc lắc đầu nói.

“Thông Thiên lầu – Tiên thổ tu luyện!” Liễu Thiên lẩm bẩm hình như hắn cũng biết.

https://thuviensach.vn

“Đúng! Đây là nơi mà mọi đệ tử đều muốn được vào một lần.” Khương Tuyết gật đầu vui vẻ nói.

“Nghe nói đây là nơi tiên nhân lưu lại, không thể di chuyển, cũng không thể điều khiển. Tại sao nó lại nằm trong tay Thủy Tổ đại nhân?” Liễu Thiên tỏ vẻ khó hiểu hỏi.

“Cái này ta cũng không rõ nhưng qua một vài cuốn sách cổ ta cũng đại khái biết được một ít. Còn những thứ ngươi đọc ở ngoài thư viên kia chỉ là lời đồn mà thôi.” Khương Tuyết vuốt mái tóc xù từ từ nói.

“Lời đồn!” Liễu Thiên lẩm bẩm.

“Cái này phải nhắc đến Nghịch Thiên lầu.” Khương Tuyết gật đầu bắt đầu kể:

“Gần vạn năm trước, khi bắt đầu bước sang thời kỳ Ngũ Phiến thì có một trận đại chiến rất lớn giữa các thế lực để tranh giành một loại tài liệu cực hiếm có tên là Nghịch Thiên Thần Thụ.

Nghịch Thiên Thần thụ là loại thần thụ đã tồn tại cùng thiên địa không biết bao nhiêu vạn năm hay từ khi nào thì không ai biết. Nó vốn được gọi là Kim La Thụ nhưng người đời gọi nó là Nghịch Thiên thần thụ chính là bởi công dụng của nó.

Nghe nói trước kia người ta từng đồn đại: Người tu luyện chỉ cần ngồi gần đại thụ này thì không hề có bình cảnh, thời gian tu luyện tiến cảnh cực nhanh, huyền cơ khúc mắc trong tu luyện đều có thể giải quyết một cách dễ dàng, mọi võ học dị thuật đều thông suốt một cách kỳ lạ. Đồng thời nếu có thể ăn một miếng lá hay cành của thần thụ này cũng làm người ta trẻ mãi không già, cả đời giữ được nhan sắc, cơ thể khỏe mạnh, bách độc bất xâm, vv… Có rất rất nhiều công dụng nghịch thiên khác.”

https://thuviensach.vn

“Lợi hại như vậy?” Liễu Thiên trố mắt ra nhìn, hắn thật không tin trên đời có một loại cây thần kỳ như vậy!

“Không phải! Đó chỉ là tin đồn mà thôi! Mà ngươi đừng chen vào kiểu đó! Để ta kể đã!” Khương Tuyết lắc đầu tỏ vẻ không hài lòng rồi lại kể tiếp.

“Khi đó mọi người đều nghĩ rằng nó là tiên mộc, nên đã xảy ra một trường phong ba nổi lên vì tranh giành thần thụ. Các thế lực lớn của ngũ phiến đều tham gia tranh chấp khiến cho chiến loạn liên miên. Chỉ sau có mấy năm số người chết do trường hạo kiếp đó đã lên đến hàng vạn người.

“Thế rồi một ngày thập tam thiên nhân vào cuộc! Mười ba người liền hợp lại đã đánh bại hết các thế lực khác rồi chiếm lấy Nghịch Thiên Mộc và rất nhanh rút về phiến Hoàng Địa để tránh chiến tranh giữa các phiến thiên địa. Khi đó vì e dè thực lực của thập tam thiên nhân nên các tổ chức khác cũng không có phản ứng gì nhiều rồi sau một thời gian cũng yên ắng trở lại.”

“Thập tam thiên nhân mạnh như vậy?” Liễu Thiên nghe vậy không kìm được liền hỏi.

“Ừm! Không mạnh làm sao chiếm được cả một phiến thiên địa. Thời thập tam thiên nhân còn sống thì phiến Hoàng Địa chúng ta chính là bá chủ của Ngũ Phiến. Ngay cả những thế lực bí ấn ở Linh Địa và Tà Địa lúc đó cũng không giám mạnh động.” Khương Tuyết tỏ vẻ hâm mộ nói.

“Vậy ư! Thế tiếp theo thế nào? Nghịch Thiên thụ kia ra sao?” Liễu Thiên gật gật đầu rồi lại vội hỏi.

“À thì thập tam thiên nhân lấy được tiên thụ thì đã chặt nó đi thu về tiên mộc. Cuối cùng thì tiên mộc được làm thành Nghịch Thiên lầu!”

“Sao lại chặt nó! Để nó sống có phải là tốt hơn không?” Liễu Thiên nhíu mày khó hiểu hỏi.

https://thuviensach.vn

“Bởi vì nó là Yêu Mộc Thiên ngoại tiến nhập địa giới của chúng ta!” Khương Tuyết liền nói.

“Yêu Mộc? Thiên Ngoại?” Liễu Thiên giật mình lẩm bẩm.

“Ừ! Nó chính là một loại yêu mộc từ tinh không bên ngoài đến chỗ chúng ta. Nó ở đây đang từng ngày hấp thụ căn nguyên của thiên địa và dần sẽ làm cho thiên địa linh khí suy giảm, nếu tiếp tục thời gian dài có thể khiến linh vực khắp đại địa sụp đổ.”

Liễu Thiên lúc này không nói gì mà chỉ tập trung nghe Khương Tuyết kể.

“Thế nên những lời đồn chỉ là lời đồn mà thôi, trong những công dụng thiên hạ đồn đại của yêu thụ thì chỉ có một phần có thực mà thôi, những thứ khác đều là bịa đặt cả.” Khương Tuyết nhìn lên căn nhà từ từ nói.

“Nó có công dụng gì?” Liễu Thiên khi này lại hỏi.

“Thông tuệ! Người ngồi gần nó tu luyện sẽ có khả năng thông hiểu mọi thứ nhanh hơn. Những cái khác đều là bịa đặt.”

“Công dụng thật nghịch thiên. Như vậy thì chúng ta bắt đầu tu luyện thôi, thời gian trong đây không có nhiều!” Liễu Thiên nghe xong liền vội vàng đi lại cái giường ngồi xuống.

“Ngươi không muốn nghe nói về nguồn gốc của Thông Thiên lầu này à?” Khương Tuyết thấy vậy ngạc nhiên trố mắt hỏi. Nàng đang có hứng kể truyện mà đối phương lại không muốn nghe, điều này làm Khương Tuyết có chút thất vọng!

“Cái đó tính sau! Thời gian không có nhiều!” Liễu Thiên ngồi khoanh chân trên giường nói. Hắn đang có chút khúc mắc trong tu luyện cần phải nghiên cứu. Lại nói thì thời gian ở đây rất ngắn nên hắn khi đã biết công dụng thì không cần nghe tiếp nữa, hắn phải tận dụng thời gian.

https://thuviensach.vn

“Vậy bắt đầu thôi!” Khương Tuyết liền chạy lại leo lên giường đẩy Liễu Thiên qua một bên.

“Ngươi làm gì vậy?” Liễu Thiên thấy vậy nhăn mày hỏi.

“Thì tu luyện, người chẳng nhẽ muốn ta ngồi dưới đất?” Khương Tuyết vừa để gọn đồ đạc rồi ngồi khoanh chân lại rồi trợn mắt nhìn Liễu Thiên hỏi.

“Thôi bắt đầu đi!” Liễu Thiên không muốn tranh cãi nhiều nên hắn liền ngồi dịch qua một bên bắt đầu tu luyện.

Hắn trước đây vẫn luôn khó hiểu với Tam Bộ Di, Lôi Biến và cái thứ Vô Trở Kiếm trong Vô Danh kiếm phổ. Hôm nay nhân cơ hội này hắn phải tìm hiểu bằng hết, mai kia có thực hành tu luyện cũng không gặp trở ngại.

…

Cùng lúc này các chỗ khác cũng đang diễn ra những hoạt động vô cùng hấp dẫn.

Ở Đại Kiến lộ trong thông đạo Kỳ Nhân Thủy Tổ.

Ở cửa ải thứ năm, có bốn người đang đứng cùng nhau xung quanh một tượng đài. Dưới chân tượng đài có một cái hộp nhỏ đang tỏa ra ánh sáng trói mắt.

Bốn người này phân biệt là ba nam một nữ. Nữ đệ tử tầm mười năm mười sáu, thân mặc hắc y, tóc cài nhiều châm, ánh mắt sắc sảo lạ thường.

Ba nam đệ tử thì một tên cơ thể to lớn, mặc một bộ xích y, gương mặt thì bình thường không có gì đặc biệt. Một tên dáng người cao cao, khoác trên mình một bộ thanh y, gương mặt có chút nhợt nhạt tay cầm quạt đang phe phẩy làm mấy dẻ tóc phất phơ trước mặt.

https://thuviensach.vn

Nam đệ tử cuối cùng là một thiếu niên tầm mười ba mười bốn, gương mặt thanh tú, tóc dài để xõa. Tên này thân mặc một bộ đồ hai màu trắng xanh giống như Liễu Thiên. Mà nhìn kỹ thì thấy tên này là người của đội Hai cung chữ càn Càn.

“Thật không ngờ hai vị lại cùng tiểu muội chọn thông đạo giống nhau!” Lúc này, nữ đệ tử mặc hắc y kia hướng hai tên trong Tứ Tượng Đội nói.

“Hồng muội bản lĩnh cao cường ta cũng đã nhìn qua, nếu có muội tham gia thì ta sẽ không tranh chấp nữa. Dù sao vào đến đây cũng có thưởng rồi, ta không nhất thiết phải liều mạng.” Đối diện nam đệ tử mặc thanh y cầm quạt kia tỏ vẻ kính sợ tỏ rõ thái độ rút lui của mình.

“Vậy đa tạ Yến huynh! Vậy ý của Lã huynh thế nào?” Nữ đệ tử kia lại hướng ánh mắt lên nam đệ tử to con đứng bên phải hỏi.

“Hồng sư muội cứ tự nhiên!” Nam đệ tử to con kia hướng tay ra cái hộp nói, ý muốn mời thiếu nữ kia. Hắn cũng tự nhận mình không phải là đối thủ của nữ đệ tử trước mặt nên chủ động nhường luôn.

“Vậy tiểu muội thất lễ rồi!” Nữ đệ tử kia không đánh mà thắng thì khẽ cười nói rồi liền đi về phía hộp ngọc ở giữa mà không thèm để ý đến đệ tử của đội Hai đang đứng phía bên trái nàng.

“Ta đã đồng ý để ngươi lấy chưa?” Lúc này nam đệ tử đội Hai ánh mắt lạnh băng nhìn nữ đệ tử kia nhàn nhạt hỏi.

“Haha! Ngươi đừng chọc cười ta chứ?” Tên đệ tử cầm quạt nghe vậy cười lớn, ánh mắt khinh miệt nói.

Tên to con thì chỉ quay ra ngạc nhiên trố mắt nhìn. Hắn cảm thấy tên đệ tử kia thật to gan. Ngay bản thân hắn cũng không giám chống lại vị sư muội này mà một tên trong thập nhị đội tu vi cũng chỉ Khai Minh cảnh sơ kỳ lại giám mở miếng ra ngăn cản. Phải biết tuy mới nhập môn ba tháng

https://thuviensach.vn

nhưng trong Tứ tượng đội thì những nhân vật nổi tiếng cũng được mọi người biết đến và nữ đệ tử này là một trong số đó!

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 93: Ải Cuối

Trong Tứ Tượng đội mỗi tháng có một trận tỷ thí giữa các đội vì vậy Hồng Thái Hoa lại rất nhanh trở lên nổi tiếng khi đánh bại rất nhiều đệ tử nổi danh khác trong các đội khác trong Tứ Tượng đội.

Vị nữ đệ tử kia là Hồng Thái Hoa, đệ tử Huyền Vũ đội hành Thủy. Tu vi Khai Minh cảnh trung kỳ, nàng là tân đệ tử đứng đầu hành Thủy và đứng thứ hai của Huyền Vũ đội. Nhắc đến nàng thì có lần một sư huynh bên Thường quán của trong hành Thủy trêu chọc nàng và bị nàng đánh cho nằm liệt giường mấy tuần liền. Từ đó trong khóa mới không ai giám trêu nàng nữa.

Vì nguyên nhân này nên hai người thiếu niên trong Tứ Tượng đội kia vừa gặp đã không có ý tranh đoạt cùng nàng. Thế nhưng khi này hai người đã rút lui thì một đệ tử của Thập Nhị đội lại giám mở miệng ngăn cản. Điều này khiến cho hai tên người vừa ngạc nhiên vừa buồn cười.

“Ngươi nói thêm một câu nữa thì ta sẽ giết ngươi!” Nữ đệ tử Hồng Thái Hoa kia lúc này đang đi lên bị chặn lại ánh mắt đầy sát khí quay ra nhìn nam đệ tử đội hai đe dọa.

“Các ngươi tưởng là người của Tứ Tượng đội là vô địch sao?” Nam đệ tử đội Hai không hề sợ hãi mà chỉ cười nhạt nói.

“Được! Để ta lấy mạng của người! Khi đó ngươi sẽ biết là ai lợi hại!” Hồng Thái Hoa nét mặt tối sầm lại, nàng khẽ gật đầu một cái rồi hai tay khẽ

https://thuviensach.vn

động, nguyên thần từ hai tay bùng lên, sau lưng một màng hắc khí nhàn nhạt tỏa ra.

Thấy một màn này, hai tên thiếu niên đang đứng xem liền lùi ra xa. Nam đệ tử đội Hai thì miệng khẽ nhếch lên, tay phải đẩy ra trước năm ngón tay xòe ra.

“Thông Sơn Ấn!” Nam đệ tử này khẽ quát một cái đồng thời tay phải ấn mạnh ra phía trước.

Thấy một màn này, Hồng Thái Hoa đang định kết ấn thì hai con ngươi bỗng co rút lại, cả người hơi dừng một nhịp rồi cực nhanh lao qua bên phải.

“Ầm!”

Gần như đồng thời, một lớp mờ mờ phóng đến chỗ Hồng Thái Hoa vừa đứng và nó đã bắn thẳng vào tường đá phía sau làm vỡ một chỗ mấy trượng vuông, quanh chỗ đó bụi mù đồng thời có đất đá rơi xuống lả tả rơi xuống nền. Lớp bụi từ từ tan đi thì có thể thấy ở bức tường phía sau có năm dấu tay lớn.

Trên sân, Hồng Thái Hoa vừa lao qua phải, nàng dê trên nền đá nhìn lại một màn phía sau lưng thì không khỏi sợ hãi. Thế nhưng lúc này nàng không có thời gian mà nhìn ngắm đòn công kích của đối thủ. Nàng đang lướt trên san thì bỗng đạp mạnh chân mạnh xuống nền rồi cả người nhảy lên cao mấy trượng trên không.

Vừa lúc nàng nhảy lên thì hai phiến đá lớn từ dưới nền bật lên úp vào chỗ nàng vừa đứng.

“Phạch! Cộc cộc…”

Hai phiến đa va vào nhau một cái thật mạnh rồi vỡ tan tành trong sân làm loạn thạch văng tung tóe, những tiếng kêu lộc cộc vang lên liên tục.

https://thuviensach.vn

Hồng Thái Hoa khi này nhảy lên không tránh được một chiêu kia thì vừa sợ vừa giận, nàng nhìn về phía thiếu niên kia rất nhanh hai tay kết lại vài nhịp theo hai tay những luồng hắc khí tràn ra dần bao kín hai cánh tay nàng. Hắc khí đại thịnh thì Hồng Thái Hoa cũng đã di chuyển hai tay lên đỉnh đầu rồi bổ mạnh xuống.

Ngay tức khắc, một vệt hắc khí dài mấy trượng như lưỡi đao bắn về phía thiếu niên kia với tốc độ cực nhanh.

“Phụt!” Thân hình của thiếu niên đang đứng như một miếng đậu hũ bị trẻ làm hai, hắc khí dư thế còn chém lên sân tạo thành một vết dài hơn trượng sâu mấy gang.

Lại nói thân hình thiếu niên kia bị trẻ làm hai thì rất nhanh tan biến theo làn gió để lại một chút tàn ảnh và một cái sân trống, điều này khiến cho Hồng Thái Hoa giật mình, nàng dùng ánh mắt sợ hãi nhìn quanh.

Hồng Thái Hòa rất nhanh thả thần thức ra kiểm tra, thế nhưng thần thức vừa tràn ra thì nàng đã cảm nhận được đối thủ.

“Cẩn thận!” Lúc này, tên nam đệ tử cầm quạt đang quan chiến sợ hãi hô lên.

Hồng Thái Hoa khi này xoay người một cái hai mắt ngưng trọng nhìn về đằng sau.

Phía sau nàng, tên nam đệ tử đội hai không biết từ khi nào đã bay đến, hai tay hắn đang xuất ra hai quyền kình vàng rực, nguyên thần xung quanh nắm quyền ba động cuồn cuộn, những đồ án tầng tầng lan tỏa theo quyền kia đánh đến.

Hồng Thái Hoa giật mình nhưng cũng không hoảng, nàng biết không kịp tạo dị thuật phòng thủ nên đưa hai tay lên trước người, đồng thời nguyên thần theo tay tản ra tạo thành phòng thủ. Thế nhưng nguyên thần mới chỉ

https://thuviensach.vn

tạo thành một màng mỏng mờ mờ như bóng nước thì đã va chạm với hoa văn vàng rực kia.

“Tôn Kim quyền!” Nam đệ tử đội Hai hét lớn rồi hai quyền toàn lực va chạm với Hồng Thái Hoa.

“Ầm!” Quyền kình đánh đến rất nhanh bùng nổ, khí lưu của nó phá vỡ màng phòng thủ mỏng manh kia và đánh lên người Hồng Thái Hoa.

“Vụt! Rầm!” Gần như ngay sau khi va chạm, Hồng Thái Hoa bị đánh bay đi như một qua bóng đập xuống sàn làm cho một vùng sàn vỡ tan, khói bụi chỗ đó mù mịt.

Nam đệ tử kia vừa đánh xong một quyền, cơ thể từ trên không hạ xuống nhưng vừa tiếp đất thì hai mắt thiếu niên khẽ nhíu lại nhìn về phía đám khói bụi, hai tay để thòng xuống, đầu ngón tay kết ấn liên tục.

“Vèo vèo…vèo!” Ngay lúc này, phía trước bỗng xuất hiện vô số tia thanh quang từ trong đám khói bụi kia phóng vào hắn.

Thế nhưng nam đệ tử đội Hai chỉ một chút đã kết ấn xong, hai tay hắn đẩy ra trước khẽ vẩy một cái cũng tạo ra vô số bạch quang mờ mờ đón đỡ thanh quang.

“Phụp! Phụp!...Phụp!”

Liên tiếp những âm thanh va chạm nhỏ vang lên, những điểm va chạm tạo ra vụ nổ bụi khí nhỏ màu trắng trên không trung giữa hai người. Đồng thời trong lớp khí bụi vừa nổ kia vẫn có thể nhìn thấy rất nhiều mũi kim nhỏ bay đi với tốc độ nhanh hơn trước rất nhiều lao về phía nam đệ tử đội Hai.

“Ám chiêu! Mượn lực ư?” Nam đệ tử kia thấy vậy cũng không hoảng sợ mà chỉ lẩm bẩm rồi lại nhìn về hướng đám khói bụi cười lạnh một cái, hai

https://thuviensach.vn

tay dang rộng, miệng nhẩm chú ngữ. Khi này một đồ án trắng tinh từ hai bàn tay của nam đệ tự rất nhanh tỏa ra tạo thành hai mặt phẳng đầy ký tự ngoằn nghèo.

“Xung Nộ Chấn!” Nam đệ tử kia miệng khẽ quát rồi rất nhanh đưa tay ra trước chập mạnh lại một cái như đang niệm phật vậy.

“Phạch!”

Theo hai bàn tay của nam đệ tử hai đồ án đập vào nhau, một làn sóng khí màu trắng nhạt cuồn cuộn bùng ra như một thanh đao lớn, nó rất nhanh bổ về phía trước.

Thanh đao khí vụt đi, nó thủi tung đám phi châm đồng thời dư thế của nó rất nhanh đã bổ đến đám khí bụi kia.

“Rầm!” Đám khí bị bụi chỗ đó bị phong đao bổ đến thì lập tức bị thổi cho biến mất, mọi thứ trong đám bụi lại được nhìn rõ. Chỗ phong đao vừa đi qua để lại một cái hố, trên miệng hố có một tấm khiên to màu đen.

Đằng sau cái khiên này, Hồng Thái Hoa hắc y đầy bụi đất ngồi đó với vẻ mặt tái đi, ánh mắt đầy sợ hãi nhìn lại cánh tay tím bầm của mình.

“Tên này quá mạnh!” Hồng Thái Hoa sợ hãi thầm nhủ. Nàng thật không ngờ đối thủ của mình lại có thể kết ấn và đổi dị thuật nhanh đến vậy, đồng thời mỗi bước đi của nàng đều bị đoán ra và bị tung đón đánh đón trước, điều này càng khiến cho nàng sợ hãi hơn!

Lúc này, phía bên kia nam đệ tử đội Hai không hề có ý lưu tình, hắn không cho Hồng Thái Hoa nghỉ ngơi. Chỉ thấy hai tay hắn để xuống mặt sàn, trên tay đồ án màu nâu từ từ theo năm đầu ngón tay tràn ra nhập xuống đất.

“Thổ Thực!” Rất nhanh nam đệ tử kia khẽ hô một tiếng.

https://thuviensach.vn

Lại một màn hai miếng đá lớn hai bên lật lên úp lại, thế nhưng lần này hai phiến đá lớn hơn nhiều so với lúc đầu.

“Ầm!” Hai phiến đá to rộng đập vào nhau như một cuốn thạch thư gấp lại tạo thành một bức tường ở chỗ Hồng Thái Hoa đứng. Đá vụn lại bắn tứ tung, nữ đệ tử kia không thấy đâu cả, hình như vẫn còn chưa thoát ra khỏi bức tường kia.

“Hồng sử muội bị giết rồi?” Tên to con há hốc mồm lẩm bẩm.

“Không thể nào!” Tên nam đệ tử cầm quạt lắc đầu nói, hắn thật không tin vào những gì xảy ra trước mắt. Một màn chiến đấu chưa đầy nửa khắc nhưng Hồng Thái Hoa một nữ đệ tử nổi danh khóa này của Huyền Vũ đội lại bị một đệ tử vô danh của Thập Nhị đội đánh bại. Không những đánh bại mà rất có thể đã bị giết?

“Một tên đệ tử của Thập Nhị Đội mà lại có sức mạnh như vậy sao? Dị thuật dùng linh động vô cùng, ngay cả khí lực áp xúc cũng sử dụng một cách linh hoạt và hiệu quả vượt xa các vị sư huynh trong đội. Điều này là thật sao?” Thiếu niên cầm quát vừa lùi vừa nói, trong ánh mắt không khỏi toát lên vẻ sợ hãi kính phục với nam đệ tử Thập Nhị Đội này.

Tên đệ tử to con cũng từ từ lùi lại, hắn cũng cảm giác được sự nguy hiểm của thiếu niên Thập Nhị đội trước mặt.

Phía trung tâm, tên đệ tử đội Hai vừa dùng xong chiêu Thổ Thực kia thì ngồi khụy xuống, hai mắt tập trung, tay phải lại để ra trước hướng lên không trung, mà theo năm đầu ngón tay những đồ án li ti đang ngưng tụ. Lúc này hắn chỉ chờ đợi đối thủ nhảy lên là xuất kích!

Thế nhưng hắn ngồi nhìn một lúc nhưng không thấy động tĩnh gì thì lắc lắc đầu nói: “Tứ Tượng đội các ngươi ỷ vào thiên tư hơn người ức hiếp kẻ khác, hôm nay bị giáo huấn cho một trận cũng là phải đạo.”

https://thuviensach.vn

“Hừ! Ngươi...!” Tên to con hai mắt như bốc hỏa định nói gì nhưng bị nam đệ tử đội Hai quay sang nhìn một cái thì câu nói kia chưa nói ra lại bị nuốt ngược vào.

Còn tên cầm quạt thì vẻ mặt biến đổi mấy lần nhưng cũng không có nói gì.

“Hai ngươi cũng khinh thường ta sao, cả hai cùng lên đi!” Thiếu niên đội Hai đảo ánh mắt nhìn hai tên kia hỏi.

“Các hạ thần thông lợi hại bọn ta tự nhận không phải đối thủ thế nhưng cũng đừng vì thế mà khinh thường Tứ Tượng đội. Phải biết trong Tứ đội còn rất nhiều người có thể thu thập ngươi!” Tên đệ tử to con tỏ vẻ nhún nhường nhưng vẫn có vẻ không chịu thiệt nói.

“Hừ! Vậy ư?” Nam đệ tử đội Hai hừ một cái vẻ mặt không tin tưởng hỏi.

“Ầm!” Lúc này, một tiếng động lớn khiến cả ba người quay lại nhìn.

Phía kia, hai phiến đá bị đánh bay ra, Hồng Thái Hoa vừa thoát ra thì phi thân lùi ra sau, nàng đang đứng cạnh viền của quảng trường. Mà lúc này nhìn lại thì thấy nàng tóc tai bù xù, mặt có một vài vết xước, tay phải vô lực để thòng, quần áo rách nhiều chỗ, đồng thời cả người toàn bụi đất nhìn rất thảm.

Nam đệ tử đội Hai thấy vậy cũng không có ra tay nữa mà hắn chỉ khẽ cười nhạt một cái từ từ đi lại cái tượng đài.

Đến nơi hắn cầm cái hộp phát sáng kia lên nhìn qua một lượt rồi cũng thu vào. Ba người Tứ Tượng đội chỉ biết trơ mắt nhìn mà thôi.

“Tạm biệt!” Tên đệ tử đội Hai nói xong liền đi lại phía sau tượng đài. Nơi đó có một cái hình vẽ hoa văn ký tự đan xen vào nhau.

https://thuviensach.vn

Tên này không nghĩ ngợi nhiều liền bước lên hình vẽ kia. Ngay tức khắc một luồng sáng bao quanh cơ thể hắn. Hắn từ từ biến mất trong tầm mắt của ba người Hồng Thái Hoa.

“Ngươi tên gì?” Hồng Thái Hoa khi này cố nén đau hỏi theo một câu.

“Lâm Mộng!” Thiếu niên kia biến mất trong màn sáng nhưng vẫn để lại hai chữ.

“Lâm Mộng, là tên được các vị trưởng lão hay ca ngợi đó ư?” Hồng Thái Hoa nhíu mày lẩm bẩm nhớ lại tin đồn về tên Lâm Mộng.

Lâm Mộng trong trí nhớ của Hồng Thái Hoa thì đó là một cái tên mới nổi trong đám tân đệ tử. Mà hắn nổi không phải vì đẹp trai, nhà giàu, thích gây sự chơi trội hay hắn đánh bại nhiều người mà nổi dành vì khả năng học dị thuật. Nghe đồn hắn có thể rất nhanh học được một dị thuật dù có là loại nào, không những thế hắn còn có thể vận dụng một số loại dị thuật đến mức xuất thần nhập hóa. Vì vậy mà tất cả các vị trưởng lão từng giảng dậy cho hắn đều khen ngợi hắn hết lời. Do đó mà danh tiếng của hắn cũng được đồn đến tai một số đệ tử trong Tứ Tượng Đội như nàng.

…

Cùng lúc này tại một cái quảng trường lớn khác, Tằng Nhất đang đánh cùng với bốn tên đệ tử khác.

Xung quanh đống này cũng có cả đám đệ tử bị thương đang nằm la liệt khắp nơi. Đồng thời cũng có những đệ tử đang đứng ngồi ẩn lấp xa xa xem đánh nhau.

Lại nói thì nguyên nhân Tằng Nhất bị vây công chính là hắn đã lấy được thứ đáng giá nhất chỗ này. Đó là một miếng lệnh bài màu xám trên đó có ghi số ba.

https://thuviensach.vn

Lúc này, tuy bị bốn người vây công nhưng với khả năng dùng ám khí và cơ quan của mình Tằng Nhất vẫn không rơi xuống hạ phong. Cái này cũng là do những đệ tử kia tu vi cũng không cao đồng thời cũng trải qua chiến đấu nhiều trận rồi.

Tằng Nhất đang vừa đánh vừa lùi, đồng thời hắn cũng chăm chú tìm điểm truyền tống, hắn tự nhận không thể chống lại đám kia nhưng vẫn có thể chạy được.

“Kia rồi!” Tằng Nhất đang chạy thì nhìn lên bức tường phía xa có những hoa văn ký tự màu đen thì vui mừng nói. Hắn dừng lại một nhịp hai tay ném ra hai khối nhỏ như nắm tay, đồng thời phi châm theo hai tay phóng ra như mưa về hướng bốn người đang đuổi theo phía sau.

Bốn người kia thấy ám khí phóng ra thì đều giật mình nhưng tốc độ không giảm mà chỉ lấy binh khí hoặc dùng dị thuật đón đỡ.

“Ầm! Ầm!” Những tiếng nổ vang lên, hai ngọn lửa lớn bùng lên làm chậm đám người phía sau trong chốc lát.

Tằng Nhất nhân cơ hội này dùng hết tốc lực vừa bay vừa chạy ra hướng truyền tống. Đám người phía sau hơi chậm lại một chút nhưng rất nhanh phi thân đuổi theo.

“Rầm! Rầm!” Thế nhưng đám người kia vừa mới bay lên được một đoạn thì bỗng hai khối cầu từ đâu bay đến rồi nổ ngay trước mặt khiến cả đám bị thủi dạt ra sau.

Tằng Nhất phía trước nghe thấy chỉ khẽ cười một cái cũng không quay đầu nhìn lại một mạch chạy đi. Rất nhanh hắn đã đến chỗ có truyền tống trận, hắn không nghĩ nhiều liền lao lên phía truyền tống trận trên bức tường.

https://thuviensach.vn

Tằng Nhất vừa phi thân đến, nguyên thần vận chuyển truyền vào bức tường thì ngay tức khắc một luồng sáng từ bên trong tường chiếu lên bao phủ hắn lại.

Mấy tên kia chật vật chạy đến đây thì Tằng Nhất đã biến mất, tất cả nhìn nhau rồi cũng chạy vào truyền tống trận và biến mất trong màn sáng.

…

Ở một chỗ khác, đây cũng là Phân Linh lộ.

Khi này, Hà Minh sau khi vượt quả ai bốn thì đều lấy được những phần thưởng là một ít đan dược cùng linh thạch. Bước vào ải năm thấy đa số là đệ tử của Tứ Tượng đội thì Hà Minh không chủ động tranh chấp tài liệu nữa mà tìm một chỗ an toàn chờ đợi, đồng thời cũng quan sát tìm đường ra.

Sau nửa canh giờ thì trí bảo của chỗ này cũng bị một đệ tử Thanh Long đội lấy đi, truyền tống trận mở ra, những đệ tử khác thi nhau lao ra truyền tống khỏi đây. Chờ thêm một lúc khi cảm thấy không còn ai, Hà Minh cũng từ từ đi lại phía truyền tống trận, hắn cứ như vậy an toàn rời khỏi nơi này.

…

Ải năm, Sinh tử lộ, thông đạo Xích Tuyết Tiên tử.

Giữa một quảng trường lớn, Thượng Quan Nhu Vân một thân áo trắng xanh đang đứng, xung quanh nàng là rất nhiều phi kiếm đang quay tròn, thanh thì nằm ngang thanh thì nằm dọc, tất cả lơ lửng trên không và đều lộn xộn không theo phương chiều nào nhưng lại chầm chậm bay quanh nàng. Mà nhìn kỹ thì một số thanh kiếm còn có vết máu vẫn đang theo lưỡi kiếm nhỏ xuống.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 94: Thông Thiên Quan

Quanh chỗ Thượng Quan Nhu Vân đang đứng có khá nhiều thi thể, đám thi thể này có nam có nữ, quần áo đủ màu khác nhau, tất cả đều nằm trên những vũng máu, nhìn bộ dạng đám người này đều còn rất trẻ nhưng đều đã chết, trong ánh mắt mỗi người đều hiện lên vẻ sợ hãi khiếp đảm như phải chứng kiến một thứ gì đó rất đang sợ!

Nhìn lại Thượng Quan Nhu Vân đang đứng đó vẻ mặt bình thản đang nhìn ngắm bức tranh lớn trên tường của quảng trường. Nhìn từ trên xuống dưới nàng không hề vị dính một tí bẩn nào. Nàng vẫn với mái tóc đỏ dài đến ngang lưng, da trắng như tuyết, mũi cao, môi đỏ, gương mặt thanh tú thoát tục, đôi mắt đẹp mang theo chút ưu sầu và sát khí nhìn về phía trước. Lúc này, nếu không có đám kiếm đầy máu xoay quanh thì không ai biết rằng chính nàng đã giết hết đám người xung quanh.

Thượng Quan Nhu Vân đang nhiên ánh mắt nhíu lại từ từ đi đến chỗ bức tranh phía tường đá trước mặt.

Bức tranh này là một họa đồ nhiều hình vẽ và chữ viết, hình như nó nói về một loại dị thuật nào đó hoặc cũng có thể là một tấm bản đồ? Và đây cũng rất có thể là nguyên nhân tồn tại hơn mười xác chết quanh chỗ này.

…

Đại Kiến lộ, thông đạo Thông Thiên Kiếm Lão.

https://thuviensach.vn

Lúc này, tên đệ tử tóc xù của Bạch Hổ đội kia cũng đã lấy được một quyển trục màu đỏ. Hắn nhìn ngắm quyển trục một lượt thì khẽ mỉm cười tỏ vẻ hài lòng rồi ánh mắt hắn khẽ đảo vài lượt nhưng không thấy gì nữa thì cũng quay lại nhìn vào đồ án màu đen phía dưới một tấm bia đá ở giữa sân. Tên này từ từ bước về phía truyền tống đồ cách đó không xa để rời khỏi đây!

Thiếu niên kia đi vào đồ án màu đên trên sàn, ánh sáng lóe lên, rất nhanh hắn biến mất sau màn sáng của truyền tống trận.

Tên này đi rồi thì nhìn lại mới thấy ở đây không chỉ có mình hắn mà còn có rất nhiều người ngồi đứng đủ cả. Thế nhưng tên kia đi lại như chỗ không người vậy. Hắn đi để lại một quảng trường tĩnh lặng, những người đứng xung quanh vẻ mặt đều giãn ra không ít, ai đấy đều như giải thoát vậy.

Đám người này nhìn lại xung quanh quảng trường thì chỉ biết lắc đầu ngán ngẩm. Chỉ thấy tất cả xung quanh quảng trường này đều rất điêu tàn và xơ xác. Quanh chỗ này, dù trên sân hay trên tường đều chằng chịt những rãnh dài sâu và vết cắt thì rất sắc bén như bị mài qua vậy. Không chỉ vậy, đất đá nhiều chỗ bị lật lên nhiều tảng lớn nằm ngang dọc, đá tảng thì lăn lóc ở viền quảng trường. Cùng với những sự vỡ nát của địa hình là rất nhiều vết máu và một số bộ phận cơ thể rơi vãi khắp nơi.

Đồng thời, cũng có sáu bảy người của các đội khác nhau trong Tứ Tượng đội đang ngồi quanh đây ai đấy sắc mặt đều trắng bệch. Một số người còn mất đi một vài bộ phận trên cơ thể đang ngồi cầm máu. Quanh chỗ này còn có năm sáu thi thể được dồn gọn vào góc sân, máu từ đó chảy ra lênh lánh một vùng, mùi tanh của máu bốc lên!

...

Khác với tên tóc xù Bạc Hổ đội vừa rồi, khi này ở một quảng trường khác, tên thiếu niên thư sinh bạn của hắn đang phải ngồi trị thương cùng

https://thuviensach.vn

một nhóm gần chục người khác ở một góc sân. Cách đám người không xa là một vài thi thể nằm đó với một lượng khói đen bốc lên nhìn như đang bị thứ gì đó ăn mòn. Để ý thì không riêng gì tên thư sinh kia mà tất cả những kẻ còn sống ở đây đều đang dùng ánh mắt sợ hãi nhìn về phía trung tâm quảng trường.

Chỗ đó một nam đệ tử dáng người nhỏ nhắn, thân mặc hắc y, gương mặt tái trắng nhưng lại rất bình thản cầm trong tay một cái hộp nhỏ đi vào truyền tống trận đồ. Tên đệ tử này chính là tên một mình tiến vào một điểm tài vật trên cánh đồng hoa lúc trước. Nhìn hắn sau khi vượt qua tất cả những ải này thì người vẫn sạch sẽ vô cùng, quần áo không dính một chút bụi. Xem ra những khảo thí và những đệ tử trong đây chưa làm khó được hắn!

…

Tại một quảng trường khác nữa, có một nam đệ tử thân mặc bạch y đang đứng. Mà ở xung quanh đệ tử này có năm sáu người đang đứng vây quanh. Thế nhưng họ vây quanh chứ không hề có sát ý hay có ý định động thủ. Tất cả những người đứng ở đây đều dùng ánh mắt đầy hâm mộ và nể phục nhìn nam đệ tử kia.

“Cũng chỉ là một dị thuật tam cấp! Chẳng có gì đặc biệt!” Nam đệ tử này cầm một ngọc giản trong tay rồi lắc lắc đầu tỏ vẻ thất vọng nói.

“Không biết Diệp Ninh kia lấy được gì trong thông đạo của Thủy tổ đại nhân nữa?” Thiếu niên này lại nhìn quanh rồi tự hỏi.

“Thôi ta đi trước đây!” Thiếu niên này đứng một lúc thì cũng quay lại khẽ nói với đám người xung quanh một câu rồi liền nhảy lên điểm truyền tống gần đó, hắn biến mất trong màn sáng, đám người xung quanh tất cả đều đứng ngây người không ai làm gì cả.

“Quả nhiên không hổ là Trương Thiết, lợi hại thật!”

https://thuviensach.vn

“Đúng vậy chính hắn, kẻ được so sánh với Vô Diện Thần Long a!”

“Chúng ta được gặp được một lần cũng không uổng công tham gia thí luyện lần này!”

“Đúng vậy! Ngày thường Trương Thiết này đều bế quan trong phòng riêng không ra ngoài, ngay cả các vị chấp sự cũng không được gặp nữa! Chúng ta đúng là may mắn!”

Thiếu niên kia rời đi thì những đệ tử xung quanh bắt đầu bàn tán một hồi.

Bảy hai điểm tại vật, trong đó có hàng trăm đệ tử tam gia nhưng cuối cùng thì cũng đi vào hai tư thông đạo. Và hai mươi tư thông đạo lúc này đều có những đệ tử đi vào ải cuối. Ở ải cuối này cũng dần tìm ra người chiến thắng và kẻ thua cuộc. Thế nhưng dù họ có chiến thắng hay thất bại thì nếu đã đi đến ải cuối thì đều nhận được phần thưởng xứng đáng rồi, phần thưởng áp trục của ải cuối này chỉ giành cho những kẻ cực kỳ xuất chúng mà thôi, những đệ tử bình thường tốt nhất không nên vọng tưởng làm gì. Những kẻ không biết lượng sức mình mà vọng tưởng thì đều đã lãnh những hậu quả rất thảm thiết.

…

Trong căn nhà nhỏ kia, Liễu Thiên cùng Khương Tuyết hai mắt vẫn nhắm liền trong trạng thái tu luyện.

Cứ như vậy thêm nửa canh giờ, Liễu Thiên mới từ từ mở mắt, gương mặt hắn bỗng trở lên tươi tỉnh và vui vẻ hơn hắn.

Khi này, hắn nhìn sang Khương Tuyết thấy nàng vẫn đang ngồi im tu luyện thì hắn chỉ mỉm cười một cái rồi cũng không làm phiền.

https://thuviensach.vn

Ấn tượng của hắn với cô gái này mỗi lúc một tốt hơn. Nữ đệ tử này tuy tính cách hơi cổ quái nhưng lại rất tốt, rất thật. Đối với hắn, đây đúng là một người đáng để kết giao.

"A" Liễu Thiên đang nhìn ngắm thì bỗng nhiên Khương Tuyết mở mắt rồi trợ lên làm hắn giật mình thất thố.

“Ngươi muốn làm gì?” Khương Tuyết thấy bộ dạng của Liễu Thiên thì giật mình trố mắt hỏi.

“Không! Ta chỉ vừa tu luyện xong lên nghỉ ngơi chút thôi!” Liễu Thiên giật mình lắc đầu nói.

“Thật không?” Khương Tuyết bĩu môi tỏ vẻ không tin hỏi bâng quơ.

“Ngươi nghĩ ta làm gì ngươi? Ta thèm lợi dụng ngươi chắc! Làm như mình xinh đẹp lắm đấy!” Liễu Thiên thấy Khương Tuyết tỏ vẻ không tin thì liền tức giận nói một hồi.

“Hừ! Chứ sao nữa! Ta xinh đẹp như vậy ngươi ngồi nhìn chằm chằm chắc chắn có ý đồ xấu xa!” Khương Tuyết khẽ hừ rồi lại tỏ vẻ thiệt thòi nói.

“Thôi! Ngươi bớt ảo tưởng đi!” Liễu Thiên cảm thấy không còn gì để nói với tiểu nha đầu trước mặt nữa nên bèn đứng dậy đi xuống giường.

“À! Mỗi người chỉ được một lần đi vào Thông Thiên lầu và thời gian ở bên trong cũng không quá một canh giờ đâu! Nếu hết giờ thì cả đời này ngươi sẽ không thể đi vào nữa. Tốt nhất nên quay lại tu luyện đi!” Khương Tuyết thấy Liễu Thiên đi xuống thì không nói đùa nữa mà tỏ vẻ nghiêm túc đề nghị.

“Như vậy thì đúng là uổng phí a! Ta lần này cũng không có gì quá khó để tìm hiểu nữa.” Liễu Thiên nghe vậy thì tỏ vẻ tiếc nuối.

https://thuviensach.vn

Trong gian phòng này quả nhiên thần kỳ, hắn ngồi xuống đưa những vấn đề khúc mắc trong Tam Bộ Di lên suy nghĩ thì ngay tức khắc hiện lên vô vàn hình ảnh suy luận, rồi rất nhanh những thứ sai bị loại, Liễu Thiên cứ thế tìm được đáp án. Cứ như vậy thì chỉ mất nửa canh giờ, hắn đã tìm hiểu xong Một trăm linh hai điểm kết nối và năm điểm xúc áp trongT am Bộ Di. Những thứ võ học khác thì đa số hắn đã hiểu rồi, cũng khôn g còn gì vướng mắc chỉ còn một hai kiếm chiêu cũng đã nghiên cứu xong về cách vận hành và tỉ xuất xuất hiện. Lại nói thì nghiên cứu Công pháp cũng không có thông tin gì về tầng ba nên có ngồi đây cũng không có tác dụng gì. Còn tìm hiểu quá trình tiến lên Khai Minh cảnh đối với hắn còn quá xa! Chính vì vậy dù ở đây rất thần kỳ nhưng hắn cũng không có gì để nghiên cứu nữa.

Lại nói Vô Danh Kiếm phổ còn nhiều chỗ chưa hiểu nhưng bên trong này cũng không thể hiểu được ý cảnh của những nét gạch ngang dọc trong đó. Điều này khiến Liễu Thiên từ bỏ ý định tìm hiểu cuốn kiếm phổ này ở đây!

Thực ra thì truyện này cũng là rất bình thường, dù sao muốn thông hiểu thì cũng phải có thứ để nghiên cứu mới thông được. Vô Danh kiếm phổ kia những ghi chép thì Liễu Thiên đã nghiên cứu hết rồi, còn mấy đường nét kia thì không biết bắt đầu từ đâu nên dù bên trong Thông Thiên lầu này cũng không thể thông hiểu được. Cái này phải chờ vào vận khí xem hắn có cơ hội Vạn Điển Đường một lần hay không?

“Căn phòng này tốt như vậy tại sao tông môn lại để đây cho đệ tử mới ra nhập như chúng ta sử dụng. Đáng ra phải cho các tầng lớp cao tầng dùng mới đúng! Ta không tin là trong tông môn ai cũng được đi vào đây rồi.” Liễu Thiên nhìn căn phòng đơn sơ này một lượt từ từ nói ra nghi hoặc trong lòng.

“Cái này ta cũng không rõ nhưng cũng có thể liên quan đến việc Nghịch Thiên lầu bị trẻ ra.”

https://thuviensach.vn

Khương Tuyết gãi gãi mái tóc bồng bềnh nói.

“Trẻ ra là có ý gì? Chẳng nhẽ…” Liễu Thiên đang nhíu mày hỏi thì bỗng nhiên dừng lại nhìn vào mấy bức tường phía trước.

Thấy vậy, Khương Tuyết cũng quay ra nhìn sang hai bên thì hai mắt nhíu lại.

Lúc này, những bức tường gỗ đang nhiên có những điểm bạch quang nhỏ xuất hiện, chúng hiên lên rồi dần dần lan tỏa ra khắp bức tường.

Chỗ quang điểm xuyên qua thì bức tường dần trở lên trong suốt! Lúc này, một thứ ánh sáng lạ đang từ từ ăn mòn bức tường gỗ này. Tốc độ lây lan của nó thì cực nhanh! Điều này khiến hai người Liễu Thiên giật mình sợ hãi!

Rất nhanh tứ phía xung quanh căn nhà đều từ từ tan biến, ánh sáng kia vẫn không ngừng lại, nó ăn mòn vào trung tâm căn nhà. Sau khi bức tường biến mất, thì lóc nhà cũng gặp điều tương tự, sau đó lại đến những đồ đạc trong nhà, mọi thứ rất nhanh bị ăn mòn và biến mất trong không trung.

Tất cả đều từ từ phát sáng rồi dần biến mất trước mắt hai người Liễu Thiên khiến hai người giật mình không thôi. Thế nhưng hai người họ có làm gì thì cũng không thể ngăn cản quá trình này.

“Thông Thiên lầu biến mất ư? Đây là sao?” Khương Tuyết cũng không biết chuyện gì đang xảy ra, nàng đôi mắt mở to thì thào nói.

Liễu Thiên thì lại khác, hắn đứng lên đi lại tìm kiếm manh mối trên sàn nhà chỗ chưa bị quang hóa.

“Nó đang hết năng lượng duy trì! Nơi này là một dạng tích tụ năng lượng.” Liễu Thiên tay sờ vào một điểm vật chất đang dần phân hủy nói.

https://thuviensach.vn

“Chúng ta rời khỏi đây thôi!” Khương Tuyết thấy vậy vẻ mặt nghiêm trọng nói rồi liền đứng dậy đi nhanh ra ngoài cửa.

Nhưng đáng tiếc là lúc này ở ngoài cửa cũng biến thành hư vô, bạch quang đang dần lan ra ăn mòn vào trung tâm chỗ hai người Liễu Thiên đang đứng. Khoảng trống mỗi lúc một thu nhỏ lại! Như vậy bọn hò chỉ còn cách nhảy từ đây xuống.

“Trọng lực nơi này quá lớn, nếu không còn căn nhà thì sẽ bị rơi chết mất.” Liễu Thiên nhìn xuống sàn nhà đang dần biến mất ngưng trọng nói.

“Ta lại nghĩ khác!” Khương Tuyết lúc này lại lắc đầu mỉm cười nói.

“Sao? Ngươi có cách đi xuống ư?” Liễu Thiên ngạc nhiên quay sang hỏi.

“Ngươi nhìn xuống dưới kia xem!” Khương Tuyết hướng ánh mắt xuống dưới nói.

Liễu Thiên ngay tức khắc nhìn theo, hai mắt hắn mở to chăm chú quan sát phía dưới. Dưới sân lúc này không còn chia là hai nửa đen trắng của thái cực đồ nữa, ở đó chỉ còn một màu xám của đá nát nền mà thôi.

“Thái cực đồ đã biến mất, ngươi nghĩ rằng lực hút chỗ này là do Thái Cực đồ đó tạo ra?” Liễu Thiên quay lại nhìn Khương Tuyết hỏi.

“Thông Thiên lầu khi tách ra khỏi Nghịch Thiên lầu luôn có xu hướng bay lên trời. Vì vậy muốn giữ nó lại thì cần phải có một trận pháp có trọng lực vừa đủ. Trận thái cực đồ này lại không cho nó chạm đất cũng không cho nó bay đi, ta nghĩ đây là người bố trí cố tình làm như vậy!” Khương Tuyết vẻ mặt không đổi từ từ nói.

“Bây giờ Thông Thiên lầu biến mất thì trận pháp kia vốn gắn kết cùng nên sẽ bị tiêu tán theo.” Khương Tuyết đưa ra nhận định.

https://thuviensach.vn

“Nếu đúng như vậy thì ở độ cao này chúng ta cũng không cần phải sợ hãi.” Liễu Thiên nghe vậy thì gật đầu một cái nói.

“Ừm! Nhìn bộ dạng tan chảy như thế này thì đúng là Thông Thiên lầu đã hết năng lượng. Vậy hai người chúng ta là những người cuối cùng được sử dụng dị căn nhà này.”

Khương Tuyết nhìn lại thì thấy căn nhà nhỏ gần như biến mất chỉ còn lại một chút thì đắc ý nói rồi nàng liền cầm tay Liễu Thiên kéo đi.

“Ngươi định…” Liễu Thiên giật mình định nói gì đó thì đã bị Khương Tuyết khéo tay nhảy xuống.

Quả nhiên tu vi của Khương Tuyết lợi hại hơn Liễu Thiên rất nhiều, nàng vừa ra không trung rơi xuống mấy trượng thì khẽ chuyển mình một cái nguyên thần từ trong cơ thể bùng ra. Cơ thể nàng rất nhanh đã thăng bằng trên không và đang từ từ hạ xuống.

Không những thế nàng còn đỡ cả Liễu Thiên rồi kéo hắn sát vào người mình nữa. Nhìn cảnh này thật giống anh hùng đỡ mỹ nhân như trong các bộ phim Liễu Thiên từng xem có điều trong trường hợp này hơi khác một chút!

Liễu Thiên bị một màn củ hành này thì ánh mắt trợn lên, vẻ mặt biến đổi mấy lần nhưng cũng có làm gì cả. Hắn biết từ độ cao hơn năm mươi mét nhảy xuống thì với khinh công cao cường của hắn dù không gãy tay cũng gãy chân.

Như vậy chỉ vì một chút sĩ diện rồi bị ngã xõng xoài trên đất ảnh hưởng đến cả thí luyện thì không hay, khi đó lại càng ngại hơn nữa. Vì thế hắn vẫn nằm im như chú mèo con mặc cho vị tiểu cô nương nhỏ hơn mình đỡ xuống.

“Tạch!”

https://thuviensach.vn

“Cảm ơn!” Hai người tiếp đất một cách nhẹ nhàng, Liễu Thiên ngay tức khắc tách ra, hắn lùi lại vẻ mặt hơi cúi xuống ngại ngùng nói.

“Không có gì! Chúng ta bây giờ phải tìm ra truyền tống trận trước đã.” Khương Tuyết nghe Liễu Thiên cảm ơn thì tỏ vẻ không để ý, nàng lại nhìn lên trên cao nói.

“Mình dù sao cũng là một đấng nam nhi vậy mà lại để một nữ nhân đỡ xuống, đúng là mất hết thể diện!” Liễu Thiên thì đứng đó thầm than.

Lúc này, tòa tiểu lâu kia đã biến mất vô tung chỉ còn một không gian trống trải, từ dưới có thể nhìn thấy mây trời phía trên miệng hố.

“Lịch! Kịch!” Bỗng nhiên khi này, phía trên cao của cái hố này đột nhiên xuất hiện hai mảng cánh cửa từ từ khép lại khiến gian mật thất tối dần.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 95: Thông Thiên Dịch

Rất nhanh, ánh sáng lúc chiều tà dần dần bị che khuất hoàn toàn. Dưới đáy hố, chỗ hai người Liễu Thiên đang đứng biến thành tối om như mực, cả không gian là một màu đen. Lúc này, hai người Liễu Thiên ngay cả bản thân cũng không nhìn thấy chứ đừng nói là nhìn những thứ khác.

Trong màn đêm đen bỗng có hai đốm sáng lóe lên. Hai luồng sáng này chính là hai viên quang thạch vừa được hai người Liễu Thiên lấy ra.

“Tại sao lại như vậy, tối thế này thì làm sao tìm được truyền tống trận?” Khương Tuyết đưa quang thạch ra soi về nhiều hướng lo lắng hỏi.

“Thế thì không cần tìm nữa, chúng ta trước tiên nghỉ ngơi ăn uống, chờ hết giờ là sẽ được đẩy ra thôi!” Liễu Thiên thì không hề sợ hãi, hắn thản nhiên bỏ hành lí ra thoải mái ngồi xuống.

“Nhưng nếu không tìm được truyền tống trận thì chúng ta sẽ không thể quay lại điểm tài vật chúng ta tiến vào mà sẽ cùng bị đẩy ra một vùng bất kỳ đó!” Khương Tuyết cũng ngồi xuống nhưng nàng chợt nhớ ra gì đó lại nói.

“Ngươi sợ chắc? Ăn đi!” Liễu Thiên ngạc nhiên hỏi một câu rồi lại đưa cái bánh bao cho Khương Tuyết nói.

“Cảm ơn! Ta vốn thì không sợ, đằng nào ta cũng không có đồng bạn nào ở đó!” Khương Tuyết cảm ơn một tiếng rồi mỉm cười nói.

https://thuviensach.vn

“Đồng bạn ư?! Không biết hai tên kia thế nào rồi?” Liễu Thiên nghe thấy nói đến đồng bạn thì vẻ mặt hơi lo lắng lẩm bẩm tự hỏi.

…

Bên ngoài, lúc này trời cũng đã mờ mờ tối.

Trong một cánh rừng, bên một con suối, có hai người đang ngồi bên một đống lửa. Dưới ánh trăng sớm và ánh lửa lập lòe có thể nhìn rõ gương mặt của hai người này chính là Hà Minh và Tằng Nhất.

Hà Minh và Tằng Nhất, cả hai tên này đều bình an vô sự và đang ngồi ăn tối ở chỗ này.

“Ta lo quá! Đến giờ này mà hắn vẫn chưa ra. Có khi nào tên này lại chọn Đại Kiến lộ hay Sinh Tử lộ không?” Hà Minh vừa nhấm nháp một miếng bánh lo lắng nói.

“Ta nghĩ hắn không liều mạng thế đâu! Nhưng ta chỉ sợ rằng Phân Linh Lộ chỗ hắn hung hiểm hơn chỗ chúng ta, đồng thời tu vi hắn rất thấp nữa.” Tằng Nhất đầu tiên lắc đầu rồi lại suy tư nói.

“Nhưng vào cơ trí của hắn thì bảo toàn tính mạng thì vẫn có thể! Dù sao thì thông đạo ra chỗ này đã đóng lại rồi nên hắn có sống sót cũng sẽ bị đẩy ra ngẫu nhiên một vùng nào đó trong thí luyện! Như vậy chúng ta muốn giúp hắn e rằng cũng khó.” Tằng Nhất suy tư một hồi rồi đưa ra phán đoán.

“Mong sao không có chuyện gì sảy ra với hắn!” Hà Minh nghe vậy cũng chỉ biết thở dài, hai người họ lúc này không biết làm gì để giúp Liễu Thiên cả.

“Ừm! Hi vọng hắn có quý nhân phù trợ.” Tằng Nhất cũng không muốn nói gì nữa!

https://thuviensach.vn

Hồi chiều, cả hai tên này theo truyền tống ra khỏi thí luyện thì lại được đưa ra đúng địa điểm cái tiểu tháp trên tiểu đảo giữa hồ kia.

Tằng Nhất ra trước nhưng rất may là khi hắn xuất hiện bên tiểu hồ thì những kẻ mai phục để cướp tài vật đã sớm bị ai đó dọn sạch rồi. Quanh chỗ đó có một vài thi thể cùng rất nhiều vết đánh nhau lớn. Thế là Tằng Nhất yên ổn đi ra nhưng hắn không thấy hai người Liễu Thiên thì có chút lo lắng nên hắn đã bố trí một chút cạm bẫy rồi chờ ở đó. Sau nửa giờ chờ đợi thì hắn thấy Hà Minh đi ra.

Rồi cả hai cùng chờ Liễu Thiên nhưng chờ mãi không thấy hắn đâu cả. Thế rồi trời tối, cái tiểu đình giữa hồ kia tự dưng biến mất không thấy bóng dáng. Hai người cảm thấy không ổn thì cũng không đứng đó đợi nữa, cả hai bắt đầu tìm một bãi đất đá cách đó mấy chục trượng nghỉ ngơi nghe ngóng tin tức.

…

Tại trong một gian phòng lớn, chỗ các chấp sự cùng trưởng lão đang làm việc.

Nơi đây, lúc này đang vô cùng ồn ào, náo nhiệt. Chỗ này, người người qua lại, kẻ kẻ đang bàn bạc thảo luận gì đó.

Tần Long – đại chấp sự chi sáu của Liễu Thiên với vẻ mặt u ám đang lững thững đi trên hành lang dài tiến vào đại sảnh lớn. Gã vừa rồi được gọi đến nhận diện thi thể của Lã Phi Hùng. Lúc trước biết tên đệ tử này chết tuy hắn có buồn nhưng khi đến nhìn tận mắt thì càng khiến lão khổ tâm hơn.

“Tần Long sao rồi?” Thượng Quan Định đang ngồi trên cái ghế tựa thấy Tần Long sắc mặt ủ rũ đi đến thì liền đứng dậy hỏi.

https://thuviensach.vn

“Một đệ tử của chi tại hạ đã tử trận! Nhìn nó còn rất trẻ nhưng lại cứ thế chết đi!” Tần Long nghe vậy khẽ thở dài đi lại chỗ Thượng Quan Định chán nản nói, đến câu nói cuối của lão cảm tưởng như sắp khóc vậy.

“Một người à? Ai thế?” Thượng Quan Định nghe vậy hơi giật mình, gã tò mò hỏi.

“Lã Phi Hùng!” Tần Long thở dài đáp.

“Trưởng lão, có phải ta lại quyết định sai không?” Không đợi Thượng Quan Định nói gì thì Tần Long lại bày ra gương mặt nhăn nhó hỏi.

“Sai ư? Ta lại không nghĩ vậy!” Thượng Quan Định tự hỏi rồi lại lắc đầu không cho là đúng.

“Với hiểu biết của ngươi trong nhiều năm qua nếu truyền thụ cho đám đệ tử thì ta nghĩ chúng không thể chết một cách dễ dàng được. Rất có thể tên đệ tử tử nạn kia gặp phải yêu thú tam cấp hoặc không biết tự lượng sức mình tranh đoạt điểm tài vật. Như vậy ngươi cũng không làm gì khác được!” Thương Quan Định suy tư một hồi rồi phân tích cho Tần Long hiểu để gã khỏi nghĩ ngợi nhiều rời lại dằn vặt tự trách.

“Ta vẫn cảm thấy…” Tần Long như vẫn còn muốn nói gì đó nhưng ngay lúc này lại có âm thanh lớn vang vọng.

“Tài Vật Chi Hùng đã kết thúc. Ba trăm hai tư đệ tử tham gia sau khi kết thúc có tám mươi tám người chết, một trăm sáu tư người bị thương. Trong số người chết có hai mươi ba người thuộc thập nhị đội, sáu mươi năm người thuộc Tứ tượng đội. Lần này, hai tư thần lộ đều có người chiến thắng, số đệ tử chiến thắng đa phần đã theo truyền tống quay lại chỗ của mình trong Huyễn cực sơn mạch.

Thêm chút thời gian, Tống Vận trận sẽ truyền tống những đệ tử đang kẹt lại ra ngoài, đồng thời Thí Luyện Yêu Thú giai đoạn hai chính thức bắt đầu,

https://thuviensach.vn

cấm giới tuyến ba sẽ được mở ra. Trưa ngày mai chính thức sẽ mở ra Điểm Nghỉ Chân! Lúc này, các vị trưởng lão hãy tập trung về khu họp của trưởng lão, các chấp sự tập hợp tại chỗ đợi nhận chỉ thị mới!”

Thông báo kia đến đây thì chấm dứt cả gian phòng yên nặng một lúc thì bỗng trở lên xôn xao không ngớt. Mọi người bắt đầu quay ra bàn tán về thông báo vừa rồi.

“Ngươi đừng lo nghĩ nhiều quá, ta đi trước đây!” Phía bên này, Thượng Quan Định khẽ vỗ vai Tần Long mỉm cười nói rồi quay người đi ra ngoài.

Tần Long nghe vậy tuy gật đầu cố cười nhưng Thượng Quan Định vừa đi thì gã lại bày ra vẻ mặt ủ rũ rồi từ từ đi lại một cái ghế ngồi xuống. Lúc này, trong đầu gã luôn hiện lên hình ảnh cái chết của đám người Liễu Thiên!

…

Trong một gian phòng lớn khác, gian phòng này kín đáo và trang trọng hơn gian phòng Tần Long đang ngồi rất nhiều.Trong này có rất nhiều người đang ngồi quanh một cái bàn lớn, tất cả đều mặc áo của trưởng lão. Nhìn quanh thì cũng thấy mấy vị trưởng lão ăn mặc có phần trang trọng màu mè khác nhau, bốn người này chính là bốn vị trưởng lão đứng đầu bốn đội trong Tứ Tượng đội. Và những người còn lại không nghi ngờ gì nữa chính là trưởng lão đứng đầu mười hai đội trong Thập Nhị đội. Và tất nhiên trong mười hai người còn lại cũng có cả vị trưởng lão râu quai nón người đứng đầu đội mười hai - người Liễu Thiên đã được nhìn qua một lần mấy ngày trước.

Lúc này ở đây có tất cả có mười sáu vị trưởng lão, ai đấy đều tư thế nghiêm trang ngay ngắn không ai nói gì cả, ánh mắt họ đều tập trung nhìn ra cửa của gian phòng này như chờ đợi gì đó.

Quả nhiên chỉ sau một chút thời gian thì ở cửa đó có một nữ nhân thân mặc bạch y thướt tha uyển chuyển tiến vào. Người này nhìn chỉ ngoài hai

https://thuviensach.vn

mươi, tóc đen dài ngang lưng, dáng người mảnh mai, gương mặt thì thanh tú hiền hậu, ánh mắt lung linh với cặp mi dài, đôi môi đỏ hồng mọng nước, nước da trắng sáng mềm mại.

Nếu để đám đệ tử gặp mỹ nhân này thì sẽ không có ai biết danh tính của nàng nhưng ở đây tầng lớp cao tầng trong Ngoại Viện nên họ đều biết danh tính của nàng. Nàng này chính là một trong Cửu Tinh – Hồng Lan Tiên giả. Đồng thời cũng là trưởng lão chủ quản Ngoại Viện!

Mọi người lúc này đều đang tập trung nhìn vào hành động của nữ trưởng lão này. Nữ trưởng lão kia đi vào thì từ từ nhìn quanh một lượt các vị trưởng lão đang đứng kia khẽ gật đầu một cái rồi nàng ngồi xuống ghế chủ tọa.

Khi này tất cả những vị trưởng lão trong phòng mới từ từ ngồi xuống.

“Các vị vừa nghe thông báo cũng đã biết lần này điểm tài vật xảy ra một việc bất ngờ.”

Nữ trưởng lão này vừa ngồi xuống ghế chủ tọa rồi thì khẽ hé đôi môi đỏ thắm nhàn nhạt nói. Giọng nói của nàng nhẹ nhàng mềm mại vô cùng nhưng vẫn đầy uy nghiêm khiến tất cả mọi người trong phòng đều im lặng lắng nghe.

“Trong kỳ thí luyện năm này, hai mươi tư thần lộ đều có người thông qua có nghĩa là Sinh Tử Lộ trong thông đạo Kỳ Nhân Thủy Tổ đã có người thông qua.

Mà khu vực thí luyện của Kỳ Nhân Thủy tổ lại có cấm chế không thể giám sát những đệ tử trong thí luyện nên chúng ta cũng không biết đệ tử nào đã đoạt được Thông Thiên dịch. Vì vậy ta mới tập hợp mọi người lại muốn phân phó chút việc.” Nữ trưởng lão kia nhìn quanh một lượt rồi từ từ nói.

https://thuviensach.vn

"Cái gì? Thông đạo kia đã có người qua rồi ư?"

"Thần dịch kia lại tái xuất ư?"

"Không nhầm chứ!"

Lúc này mọi người trong phòng lớn này bỗng bàn tán xôn xao, ngay cả nhóm trưởng lão của tứ tượng đội cũng bàn tán không ngừng. Vừa rồi họ không để ý đến Thông Thiên dịch nhưng khi này mới chợt nhớ ra một sự kiện đã từ rất lâu rồi.

Đó chính là từ nhiều năm về trước, Kỳ Nhân thủy tổ đã lại một loại thần dịch có công dụng nghịch thiên trong chính thí luyện của người.

Thông tin về Thông Thiên dịch này cũng có rất nhiều trưởng lão biết nhưng không ai giám tiết lộ cho đám đệ tử. Đây là lệnh cấm của Kỳ Nhân Các với các trưởng lão vì trong quá khứ đã có rất nhiều đệ tử ưu tú vì muốn dấn thân vào thông lộ đó tìm Thông Thiên dịch rồi phải bỏ mình không bao giờ trở ra được nữa. Từ đó các tư liệu về thí luyện và Thông Thiên dịch cùng những bí mật bên trong thí luyện cũng bị phong bế khiến cho đám đệ tử không hề biết gì về thí luyện. Đến bây giờ khi thí luyện bày ra tất cả phải tùy thuộc cơ duyên và lựa chọn của mỗi người.

Lại nói thì trong quãng thời gian dài gần vạn năm kia, cũng không phải là không có đệ tử nào vượt vào ải thứ ba của Sinh Tử lộ trong thông đạo Kỳ Nhân Thủy tổ này. Một số lần cũng có đến hai đệ tử vượt qua đến ải cuối nhưng không hiểu do cơ duyên không đủ hay thời gian hết mà chưa một lần tìm được đường đi lên được Thông Thiên lầu kia. Khi đó một số trưởng lão từng hỏi đám người đi vào đến ải ba kia rồi lại dày công nghiên cứu nhưng dù họ có là cao thủ trận pháp cơ quan nhưng vì không được tận mắt chứng kiến nên không ai có thể đoán ra cách lên Thông Thiên lầu kia. Dần dần thời gian trôi đi mọi người cũng chẳng để ý đến Thông Thiên dịch như trước nữa.

https://thuviensach.vn

“Các vị trưởng lão sau khi rời khỏi đây hãy thống kê lại tất cả những đệ tử tham gia Tài Vật Chi Hùng trong Cung hay Hành của mình. Tìm đệ tử lấy được thần dịch thì báo lên cho ta để ta thông báo lên trên. À đồng thời trong những thần lộ Sinh Tử và Đại Kiến trong cách thông lộ khác cũng có những đệ tử xuất chúng lấy được phần thưởng đặc biệt, phần thưởng đó là gì, là ai lấy được, cái đó cũng báo lên cho ta để ta lập danh sách.”

Nữ trưởng lão kia nhìn một lượt chúng trưởng lão vẻ mặt băng lãnh từ từ nói, sau đó như nhớ ra gì lại đó bổ sung thêm: “Các ngươi cũng biết độ quan trọng của Thông Thiên lầu rồi nên ta không cần căn gì nữa, nhớ hành sự thật nhanh! Phần tiếp theo ta nghĩ mình không cần quản nữa, ta có việc đi trước, thí luyện tiếp theo sẽ do Hòa trưởng lão chủ trì.”

Thấy mọi người im lặng nữ trưởng lão kia lại giao phó một câu rồi quay người rời đi, vẻ mặt dường như có việc gì đó rất vội.

“Đại nhân rời đi thì ta thay mặt người chủ trì mọi thứ ở đây! Thời gian cũng đã đến rồi, xin nhờ mấy vị trưởng lão của Thanh Long đội mở ra truyền tống đại trận đưa nốt những đệ tử còn lại ra ngoài!”

Một vị trưởng lão râu tóc bạc phơ lúc này liền đi lên ôn tồn nói.

“Đồng thời mấy vị bên Huyền Vũ đội hãy chuẩn bị khai mở kết giới đệ tam tuyến.

“Vậy những đệ tử trong thông đạo Thủy tổ đại nhân thì sao? Chúng ta không thể can thiệp vào thí luyện đó được!” Nghe đến đay thì nữ trưởng lão liền hỏi.

“Cái đó không cần lo lắng, các người cũng biết nếu không qua cửa thì tất cả đệ tử tham gia đều bị trận pháp giết chết nhưng nếu có người thành công lấy được Thông thiên dịch thì đại trận truyền tống theo thơi gian sẽ được khai mở! Chỉ có điều là nó truyền tống không như truyền tống của chúng ta phát động.” Vị trưởng lão râu tóc bạc phơ kia thản nhiên đáp.

https://thuviensach.vn

“Thôi không uổng phí thời gian nữa, những người có nhiệm vụ thì tiến hành đi.Những người còn lại có thể lui xuống!” Lão giả kia nói xong không đợi mọi người xung quanh nhiều truyện thì liền phân phó tiếp.

Nghe thấy vậy những người không có phận sự trong phòng bắt đầu giải tán, trong đây chỉ còn lại có mấy người.

…

Trong mật thất tối om kia, hai người Liễu Thiên đã ăn uống xong, hiện giờ cả hai đang ngồi bên một đống quang thạch nói chuyện với nhau một cách rất thân thiết.

“Ngươi mai kia có ước mơ gì không?” Khương Tuyết hỏi.

“Ước mơ? Không rõ, chỉ có một số thứ muốn làm thôi, nếu tính ra cũng có thể gọi là ước mơ!” Liễu Thiên đầu tiên suy tư sau đó lại lắc lắc đầu nói.

“Ngươi muốn làm gì? Nói thử xem nào?” Khương Tuyết nghe vậy lại hứng thú hỏi.

“Mai kia ta định ra ngoài khám phá bên ngoài một chút, đi đến mấy nơi nổi tiếng như Mộng Dị sơn, Thần Hoa đảo, đi Trung Địa hoặc một phiến thiên địa khác xem thử.” Liễu Thiên vẻ mặt thành thật nói, hắn kể ra tất cả những dự định của mình.

“Thật giống ta! Muốn đi khắp nơi khám phá!” Khương Tuyết nghe thấy vậy thì hai mắt đầy hâm mộ nói nhưng ngay sau đó nhớ ra gì đó thì liền ngồi xuống vẻ mặt buồn rầu đi than thở: “Đáng tiếc ta không được như ngươi thoải mái thích làm gì thì làm!”

“Ngươi làm sao?” Liễu Thiên thấy bộ dạng buồn rầu của Khương Tuyết thì nhíu mày hỏi.

https://thuviensach.vn

“Gia tộc ngươi bắt ngươi làm gì à, hay có giàng buộc gì khác?” Liễu Thiên lại hỏi.

“Ngươi cũng biết việc đào tạo đệ tử giữa những gia tộc trực thuộc và Kỳ Nhân các chứ?” Khương Tuyết liền hỏi.

“Ta biết nhưng không hiểu?” Liễu Thiên vẻ mặt nghi hoặc hỏi.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 96: Yêu Lang Tập Kích

“Các gia tộc trực thuộc đều được đưa đệ tử gia tộc mình vào tông môn để học tập và phải nộp phí cho tông môn đồng thời làm thêm một chút quy ước phục vụ khác. Ở thời bình thì những đệ tử của các gia tộc trực thuộc không nhất thiết phải phục vụ cho tông môn, họ sau khi xuất môn có thể làm bất kỳ thứ gì mình thích miễn sao không ảnh hưởng đến Nhất Xuân quốc là được.” Khương Tuyết vẻ mặt hơi buồn cộng thêm vẻ xuy tư rồi từ từ nói ra những thứ mình biết.

“Ta biết! Nhưng liên quan gì đến việc chúng ta đang nói?” Liễu Thiên gật đầu một cái rồi lại nhíu mày hỏi.

“Hay là người không..” Liễu Thiên nói xong mới nghĩ ra gì đó định nói thì Khương Tuyết đã lại nói tiếp.

“Thì ta không có gia tộc trực thuộc chống đỡ, ta là đệ tử được tuyển từ các thành thị nhỏ vào. Tuy bây giờ ta không phải nộp học phí nhưng mai kia trưởng thành đều phải theo sự điều phối của tông môn, ta đã mãi mãi là người của Kỳ Nhân các rồi.” Khương Tuyết nhàn nhạt nói, vẻ mặt không có mấy biểu tình, nhưng Liễu Thiên vẫn thấy trong ánh mắt nàng có chút tiếc nuối cùng chút buồn rầu.

“Số ngươi xem ra cũng khổ a!” Liễu Thiên lắc đầu thở dài nói.

“Có gì mà khổ, đối với bao nhiêu trẻ mồ côi thì số ta may mắn lắm rồi. Dù sao ta bây giờ không phải lo ăn mặc, ngày ngày lại được tu luyện, mai

https://thuviensach.vn

kia tuy không được tự ý rời khỏi Nhất Xuân nhưng vẫn có thể tiêu diêu tự tại một đời. Biết đâu lại thành cường giả, khi đó ta lại thích làm gì thì làm!”

“Ta cũng không ngại gì, chỉ là tạm thời không được thực hiện điều mình muốn nhưng mai kia vẫn có thể.” Khương Tuyết bình thản nói, trong câu nói tỏ rõ giọng điệu cảm kích với tông môn nhưng trong ánh mắt tiểu cô lương này Liễu Thiên vẫn nhìn thấy một chút tủi thân cùng buồn rầu.

“Ai chẳng biết thành cường giả sẽ không bị ràng buộc thế nhưng mạnh đến mức nào mới đủ đây? Chắc là phải mạnh nhất a! Lại nói để mạnh nhất một quốc tông như Kỳ Nhân Các thì tu vi phải ở mức nào? Cái gọi là ước thì vẫn ước chứ để thực hiện được thì quá khó!” Liễu Thiên nghe vậy lắc đầu thầm nghĩ.

“Ngươi có thể thích làm gì thì làm! Mai kia chỉ cần ngươi đi ra ngoài rồi quay về kể cho ta nghe là được!” Khương Tuyết thấy Liễu Thiên có vẻ buồn thì bỗng mỉm cười nói.

“Ừm! Nhất định!” Liễu Thiên không hiểu sao rất nhanh gật đầu chập thuận.

“Xem ra trước kia cuốc sống của Khương Tuyết cũng không dễ dàng gì! Đối với nàng, tuy bây giờ không được làm điều mình thích nhưng cũng có cuộc sống tốt hơn trước rất nhiều. Dù sao trên đời không phải ai cũng có cơ hội như mình!” Liễu Thiên khi này nhìn vào gương mặt ngây thơ cùng mái tóc lồng bồng của Khương Tuyết trong đầu thì bắt đầu suy ngẫm tự nhủ.

“Sao thế?” Khương Tuyết thấy Liễu Thiên ngồi thần ra liền hỏi một câu.

“Không có gì! A! Truyền tống trận!” Liễu Thiên lắc đầu đang định nói gì đó thì lại nhìn thấy phía trên đỉnh đầu có một luồng sáng chiếu xuống liền thất thanh kêu lên.

Khương Tuyết thấy vậy cũng ngẩng đầu nhìn lại tia sáng kia.

https://thuviensach.vn

Lúc này, từ trên cao tối tăm bỗng có một tia sáng bắn xuống nền gian phòng rồi ngay tức khắc tia sáng đó lan rộng ra. Rất nhanh nó bảo phủ cả gian phòng và hai người Liễu Thiên cũng bị bao trùm trong đó.

Ánh sáng lan qua, đứng bên trong ánh sáng, Liễu Thiên nhìn ra khắp gian phòng thì thấy biến dị xuất hiện. Gian phòng khi này dần dần mờ ảo, cảnh vật vặn vẹo bất định, mọi thứ trở lên mơ mồ rồi biến mất thay vào đó là một màu trắng xóa khiến hắn phải nhắm mắt lại.

Luồng sáng đến nhanh và đi cũng nhanh!

Ánh sáng tràn qua rồi vụt tắt, Liễu Thiên cùng Khương Tuyết đều giật mình mở mắt nhìn lại xung quanh thì thấy quang cảnh đã thay đổi.

“A! Ùm!”

Nhưng hai người bọn họ chưa kịp nhìn xem phong cảnh xung quanh thế nào thì đã từ trên không rơi xuống, Liễu Thiên như một hòn đá rơi thẳng xuống nước.

“Phù! Sao lại bị truyền tống ra một con sông thế này? Lão tổ người cũng biết chêu người a!” Liễu Thiên rơi xuống sông rất nhanh thò đầu lên mặt nước thở một hơi tự hỏi.

Liễu Thiên than nhưng không biết rằng truyền tống này xuất hiện ở đây cũng không phải là chủ ý của Kỳ Nhân Thủy tổ. Kẻ ra thì phải nói đến gần vạn năm trước. Lúc đó, Kỳ Nhân Thủy tổ khai mở truyền tống trận thì chỗ đầu ra của truyền tống ngẫu nhiên này là một vùng đồng bằng nhỏ. Thế nhưng qua quãng thời gian hàng dài đằng đẵng thì khí hậu cũng thay đổi, nắng mưa thất thường nên có rất nhiều lần nước lũ quét qua chỗ này. Nước chảy đá mòn, đất ẩm thì cây mọc, cứ vậy qua quá trình phát triển nhiều năm thì một con sông nhỏ và những cánh rừng xung quanh từ từ hình thành và kéo dài khắp một miền mấy chục dặm. Đây chính là sự kiến tạo bá đạo

https://thuviensach.vn

của thời gian và sự bá đạo này đã khiến cho Liễu Thiên vừa ra không kịp làm gì đã rơi thẳng xuống nước.

“Haha! Nhìn ngươi kia?” Khương Tuyết lúc này lại bình an vô sự, nàng đang đứng trên mặt nước nhìn Liễu Thiên cười.

“Hành lí! Mau vớt lên!” Liễu Thiên đang định mắng cho tiểu nha đầu này một trận thì chợt nhớ ra gì hành lí, hắn hô lên rồi lại chỉ ra bọc hành lí đang trôi ở phía xa.

“Tạch! Tạch!...” Ngay tức khắc, Khương Tuyết liền chạy trên nước ra chỗ hành lí đang trôi nhẹ nhàng thò tay vớt lên.

Liễu Thiên thấy vậy thì liền quay đầu bơi vào bờ rồi ngồi thở hổn hển đánh giá quang cảnh xa lạ xung quanh.

Quang cảnh xung quanh cũng không có gì đặc biệt, chỗ này có một con sông rộng tầm năm mươi mét, hai bên đều là rừng cây tốt um, chỗ Liễu Thiên đang ngồi là một bãi cát nhỏ bên cạnh bờ sông. Nhìn ra xa thì cũng không thấy có đồi núi gì cả.

“Tiếp theo chúng ta làm gì?” Lúc này, Khương Tuyết từ mặt sông đi lại nhảy xuống gần chỗ Liễu Thiên đang ngồi thì liền hỏi, trong tay nàng vẫn cầm theo bọc hành lí đang có nước tòng tòng chảy xuống.

“Kiếm củi, chúng ta đi lên chỗ cao rồi đốt lửa lên nghỉ ngơi!” Liễu Thiên vừa cửi áo ngoài vừa nói.

“Ừm!” Khương Tuyết để bọc hành lí xuống rồi quay người đi vào cánh rừng.

Một lúc sau, trong sâu khu rừng, một chỗ đất cao khô ráo, hai người Liễu Thiên đang ngồi đối diện nhau, ở giữa là một đống lửa nhỏ.

https://thuviensach.vn

“Ta cởi trần thế này, người không ngại à?” Liễu Thiên nhìn lại mình đang cởi trần thì liền ngạc nhiên hỏi.

“Có gì phải ngại, ở chỗ của ta, con trai cũng toàn cởi trần tắm sông có sao đâu? Mấy thứ ngại ngùng của nữ nhân ta từ lâu đã không biết đến, chỉ có đám tiểu thư đài cát mới giả bộ ngại ngùng chứ ta không phải!” Khương Tuyết thản nhiên nói.

“Ừm! Cũng đúng a! Đồ ăn ướt hết rồi! Chỉ còn mỗi chỗ thịt khô này.” Liễu Thiên nghe vậy cũng không nói tiếp vấn đề đó nữa, mà chỉ gật đầu rồi lại mở tay nải ra lắc đầu vì đồ ăn trong đó đa phần đã hỏng hết.

“Đồ ăn ư? Ta còn tưởng có đồ gì quan trọng!” Khương Tuyết cũng nhìn vào bọc hành lí thì ngạc nhiên hỏi. Đối với đám đệ tử như nàng thì việc nhịn ăn vài ngày không tính là gì nên đồ ăn cũng chỉ là thứ yếu. Vừa rồi thấy Liễu Thiên vội vàng chỉ vào gói hành lí thì nàng cứ nghĩ có đồ gì quan trọng nên mới chạy ra lấy. Nếu nàng biết là đồ ăn thì đã bỏ đi rồi!

“Đồ ăn quan trọng chứ, không ăn sao sống được?” Liễu Thiên khi này liền đáp rồi lại tự an ủi: “May là chúng ta ăn tối rồi, mai kiếm con gì đó ăn tạm cũng được!”

“Trời! Ngươi toàn nghĩ đến ăn thôi, ngươi không tính xem bây giờ chúng ta làm gì đây?” Khương Tuyết thấy bộ dạng của Liễu Thiên như vậy thì không khỏi chán nản than rồi lại hỏi.

“Thì tu luyện rồi đi ngủ!” Liễu Thiên liền đáp rồi thản nhiên đứng dậy khoác chiếc áo mỏng đã hong khô, hắn quay người đi ra ngoài.

“Ngươi muốn đi đâu?” Khương Tuyết thấy Liễu Thiên rời đi thì tò mò hỏi.

“Ta đi dạo, tiện giải quyết chút việc quan trọng, chẳng nhẽ ngươi sợ ở một mình sao?” Liễu Thiên quay lại mỉm cười đáp rồi hắn lại dùng ánh mắt

https://thuviensach.vn

nghi hoặc nhìn Khương Tuyết hỏi.

“Ta thì không sao, nhưng lo lắng cho ngươi thôi, có việc gì cần ta giúp không?” Khương Tuyết lắc đầu rồi lại hướng Liễu Thiên đề nghị.

“Cảm ơn! Nhưng trên đời này có những việc phải tự mình làm, không thể nhờ người giúp được.” Liễu Thiên khẽ lắc đầu tỏ vẻ nghiêm trọng nói rồi lại cất bước đi vào trong khoảng đen của khu rừng.

“Chuyện gì vậy? Đừng ngại ta có thể giúp ngươi!” Khương Tuyết thấy vậy thì lo lắng hơn, nàng lại đi theo quan tâm hỏi.

“Ta không cần! Ngươi ngồi im đó!” Liễu Thiên tiếp tục từ chối.

“Ngươi không nói là ta cứ đi theo đó!” Khương Tuyết không có chịu thua, nàng lẽo đẽo đi theo Liễu Thiên.

“Đi vệ sinh! Ngươi giúp được không?” Liễu Thiên lúc này đã đi khuất, hắn gằn giọng nói vọng ra một câu khiến Khương Tuyết đang đi đứng khựng lại.Gương mặt nàng bỗng đỏ lên và rất nhanh tiểu cô nương này quay phắt lại không nói một câu ngồi xuống bên cạnh đống lửa.

“He he!” Trong khu rừng lại vọng ra tiếng cười đắc trí của Liễu Thiên.

“Tên khốn kiếp! Đi vệ sinh thì nói là đi vệ sinh, có việc quan trọng! Làm bổn cô nương uổng công lo lắng!” Khương Tuyết ngồi xuống vừa cho củi vào đống lửa vừa mắng, gương mặt vẫn đang đỏ lên.

“Nhưng tên này tính cách cũng rất hay, tuy hơi ngốc một chút cùng với tu vi thấp thì những thứ khác cũng không đến nỗi! Hắn lại có vẻ thật lòng kết bạn với mình. Đặc biệt tên này rất lạc quan!” Khương Tuyết lúc này ngồi xuy nghĩ về Liễu Thiên, nàng đánh giá một hồi rồi lại cười một mình.

https://thuviensach.vn

Một mình ngồi trước đống lửa nghĩ ngợi loanh khoanh một hồi thì Khương Tuyết không biết làm gì nữa, nàng liền lấy ra một cuốn sách cũ nhìn ngắm.

“Hôm này vào được Thông Thiên lầu mình đã hoàn toàn hiểu được cuốn Huyền Phần Thần công này. Không biết mai kia tu luyện thành có lợi hại như trong sách này nói không?” Khương Tuyết vuốt ve cuốn sách nói rồi lại giở ra đem nó dưới ánh trăng vừa đọc vừa nghiền ngẫm lại cuốn sách.

“Vù Vù…”

Nàng ngồi được một lúc thì bỗng nhiên cuồng phong nổi lên, đống lửa bị thủi tắt, than hồng bắn tung tóe.

Khương Tuyết nhíu mày gấp sách lại đứng dậy, mái tóc xù của nàng bị gió thổi dạt về một bên để lộ ra cặp mắt sắc sảo đang nhìn về phía xa trong rừng.

“Chạy mau!” Lúc này, bỗng nghe thấy tiếng Liễu Thiên từ xa vọng lại.

Khương Tuyết liền tập trung cao độ, tay cất cuốn sách đi, thần thức thả ra trong phạm vi hai mươi trượng xung quanh kiểm tra.

Ngay tức khắc nàng cảm nhận được bên ngoài tầm mười năm trượng phía Tây có một người đang chạy lại. Người này chắc chắn là Liễu Thiên, lúc này không biết hắn đang dùng bộ pháp gì đó luồn lách chạy rất nhanh, nhưng Khương Tuyết còn cảm nhận được phía sau Liễu Thiên còn có một nhóm cá thể rất đông đang đuổi theo cũng nhanh không kém.

“Khương Tuyết chạy mau, yêu thú đang kéo đến theo đàn.” Tiếng Liễu Thiên lại vọng lại.

Khương Tuyết nghe vậy thì liền thu hết quần áo của Liễu Thiên lại rồi sách túi hành lí và trường kiếm của Liễu Thiên lên. Nàng chuẩn bị sẵn sàng

https://thuviensach.vn

chỉ chờ Liễu Thiên đến là sẽ cùng chạy.

Ngay lúc này, bóng người Liễu Thiên hiện ra cách chỗ Khương Tuyết tầm ba trượng, đằng sau hắn không xa có thể nhìn thấy mờ mờ rất nhiều bóng đen đang đuổi đến.

“Cái gì vậy?” Khương Tuyết liền hỏi rồi cũng quay người chạy.

“Không biết! Ta đang giải quyết thì bỗng nhiên nghe thây âm thanh chuyển động và vài tiếng kêu lớn nên thám thính thử xem có gì thì gặp ngay đám thú đằng sau và đã bị chúng phát hiện.” Liễu Thiên chạy lên ngang với Khương Tuyết thì vẻ mặt buồn bực nói.

“Ta nghĩ đây là do tông môn khai mở cấm chế nên yêu thú từ các khu khác tràn vào.” Khương Tuyết nghe vậy không hề tỏ ra lo lắng phân tích.

“Không phải là ngày mai thì điểm nghỉ chân mới mở sao? Bây giờ nhiều yêu thú như vậy, thì những kẻ yếu phải làm sao?” Liễu Thiên nghe vậy liền nhíu mày nói.

“Mỗi đệ tử đều phải chiến đấu đến lúc có điểm nghỉ chân, kẻ yếu sẽ chết thôi. Đây chính là nguyên nhân chính khiến phần đông những đệ tử Thập Nhị đội chết đi, còn đệ tử của Tứ Tượng đội đa số chỉ chết trong Điểm tài vật mà thôi.” Khương Tuyết bình thản nói, sự tàn khốc này không làm cho nàng ngạc nhiên.

“Thế sao ngươi cũng chạy, chẳng phải Tứ Tượng đội không sợ yếu thú cấp thấp này sao?” Liễu Thiên nghe vậy liền hỏi.

“Thì có ngươi nữa! Người giờ vẫn chưa tiến lên cảnh giới Dưỡng Điền thì đánh sao lại nhiều yêu thú cấp hai như vậy! Ta thì không thể một kích giết hết đám này được. Một điều nữa là loài này săn mồi theo đàn nên rất có thể còn con đầu đàn chưa xuất hiện! Vì vậy ta mới phải chạy cùng

https://thuviensach.vn

ngươi!” Khương Tuyết vừa chạy vừa dùng giọng điệu không nhanh không chậm nói.

“Ừm! Nhưng cứ chạy mãi thế này à?” Liễu Thiên khẽ gật đầu lại hỏi.

“Chạy mãi cũng không phải cách. Chúng ta tiến vào khu rừng dày hơn rồi bắt đầu giết mấy con thú đằng sau.” Khương Tuyết liền đưa ra quyết định.

“Ừ! Ngay phía trước kia! Chỗ đó nếu có yêu thú lớn cũng khó tiến nhập vào, nhất là yêu thú phi hành thì càng không thể!” Liễu Thiên gật đầu rồi nhìn về khu rừng phía xa nói rồi cước bộ nhanh hơn chạy đi.

Quả nhiên là Lưu Thủy Bộ của hắn đã có chút hỏa hầu, hắn chạy rất nhanh, thân hình thì như một dòng nước luồn lách qua những khe cây. Khương Tuyết thì không có bộ pháp đó nên nàng đành vận nguyên thần bao bọc cơ thể rồi vừa chạy vừa bay, tốc độ của nàng cũng rất nhanh, so với Liễu Thiên còn nhanh hơn một chút.

“Hộc! Hộc!...

Lúc này, phía sau hai người một đoan, có một đam đông những con thú đang đuổi theo. Nhìn bộ dạng của bọn chúng lập lòe trong đêm thì khó nhìn rõ nhưng đại khái đánh giá thì bọn thú này thuộc một loại lang sói hay hổ báo gì đó. Mỗi con dài tầm hơn trượng, thân thể khá mỏng và gầy nhưng có vẻ rất có cơ bắp nên tốc độ cực nhanh.

Chẳng mấy khoảng cách của chúng với hai người Liễu Thiên cũng đã thu hẹp lại. Rất may là cả hai chạy một đoạn hơn năm mươi trượng thì cánh rừng rậm đã hiện ra ngay trước mắt.

“Cẩn thận, kiếm chỗ ẩn đi!” Khương Tuyết lúc này liền tung kiếm và hành lí cho Liễu Thiên rồi nói.

https://thuviensach.vn

Liễu Thiên bắt lấy kiếm và hành lí miệng khẽ cười một cái cũng không có trả lời. Túi hành lí vừa được cầm vào thì đang nhiên biến mất, trong tay hắn chỉ còn một thành trường kiếm, hắn cầm kiếm tiếp tục chạy đi.

“Gừ gừ! Xoạt xoạt!

Lúc này, hai người Liễu Thiên có thể nghe thấy tiếng gầm gừ và tiếng di chuyển của đàn yêu thú quyệt qua những đám cây bụi trong rừng.

“Ta chặn chúng lại trước, nếu có biến thì cứ chạy trước!”

Đúng lúc này, tại viền rừng của khu rừng rậm, Khương Tuyết dừng lại bọc hậu. Hai tay nàng đấm liền tục mấy quyền vào mấy thân cây, trưởng kình làm một loạt các cây phía sau bị đánh đổ bắn về phía sau.

Thế nhưng những con yêu thú đằng sau tốc độ không giảm, chúng vùn vụt nhảy qua nhảy lại tránh né, mỗi lúc một áp sát Khương Tuyết hơn.

Hay tức khắc, Khương Tuyết hai tay lại chụm lại một luồng khí trắng ngưng tụ lại giữa hai tay rồi được đẩy thẳng ra hướng đám yêu thú đang đến.

“Ầm! Ùng!”

Những tiếng nổ lớn vang lên, vụ nổ chiếu sáng một vùng cánh rừng, cùng với đó là một luồng ba động càn quét khắp một dài mười trượng khu rừng, những con yêu thú kia bay tung tóe trên không.

Khương Tuyết thấy vậy cũng không ngừng nghỉ, từ hai cánh tay một ngọn lửa bùng lên. Hai mắt tiểu cô nương này nhíu xuống, miệng khẽ nói cái gì đó.

Ngay tức khắc lửa từ hai cánh tay đại phát, chúng như hai dài lụa phóng ra hai bên. Rất nhanh dải lửa này cắt ngang mấy chục trượng của khu rừng

https://thuviensach.vn

và đốt thành một dãy lửa lớn cao hơn trượng, lửa cháy hừng hực thiêu đốt một số thân cây gần đó còn ánh sáng từ dải lửa này soi sáng cả một vùng lớn trong khu rừng khiến cho Khương Tuyết đứng giữa có thể nhìn rõ đám yêu thú kia.

Trước mắt nàng khi này có một đám sói tầm hai mươi con, con nào cũng có bộ lông xù màu xám, tai khá to, răng nanh dài, mắt đỏ đầy tơ máu. Tất cả đều rất hung dữ lúc nào cũng có thể nhảy lên tấn công nàng.

“Chu! U!” Thế rồi, đám thú này bị dải lửa và Khương Tuyết chặn lại thì không ngừng chu lên những tiếng lớn rồi lại gầm gừ có ý định lao lên tấn công.

Khương Tuyết lúc này đã thu hai tay lại, từ bàn tay ngọn lửa lớn đã tắt nhưng cánh tay nàng là đỏ rực như sắt nung. Rồi từ năm đầu ngón tay của nàng những xúc tua đỏ từ từ xuất hiện rồi rất nhanh dài tầm hai trượng mới dừng lai. Khương Tuyết lúc này cũng không nhiều lời nhảy lên, hai tay bay múa, mười cái hỏa ti tràn về phía trước.

Thấy vậy đám yêu thú kia cũng không hề sợ hãi, cả đám đồng loạt lao lên vây công Khương Tuyết!

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 97: Nộ Huyết Lang Vương

Khương Tuyết nhảy vào giữa đám yêu lang, mười cái xúc tua bằng lửa sáng rực văng ra khắp nơi tấn công những con yêu thú xung quanh. Một số xúc tua vụt cho đám yêu lang bắn ra xa nhưng một số lại quấn vài con yêu thú lại rồi siết chặt lại.

"Phựt!" Tất cả nhưng con bị quấn lấy đều bị cắt ra làm nhiều mảnh, máu thịt bắn tung tóe khắp nơi.

"Hỏa Ti này quả nhiên lợi hại!" Liễu Thiên đang đứng ở đằng sau cũng tuốt kiếm khỏi vỏ chuẩn bị chiến đấu thấy một màn này thì chỉ biết há hốc mồm cảm thán.

"Cẩn thận! Chạy vào cánh rừng kia đi!" Khương Tuyết lúc này thấy Liễu Thiên chưa có chạy đi thì lo lắng nói. Nàng biết tuy mình thắng thế nhưng nàng biết đám yêu lang này chỉ là đoàn tiên phong mà thôi phía sau còn rất đông đang đến!

"Lũ yêu thú cấp hai này không làm gì được ta đâu!" Liễu Thiên thì nào có biết vậy, hắn vẫn thản nhiên nói. Hắn tự tin vậy là vì trước kia không có nguyên thần đã có thể đánh được yêu thú cấp hai cự viên thì giờ đây lại càng tự tin có thể an toàn ở chỗ này.

"Đừng manh động mà mất mạng, Nộ Huyết Lang này tuy yếu nhưng tấn công theo đàn với số lượng rất lớn, và sẽ mạnh hơn khi ngửi thấy máu của con mồi. Đừng để chúng ngửi thấy mùi máu của ngươi!" Khương Tuyết khi

https://thuviensach.vn

này đã nhận ra đám yêu thú này thì không khỏi nhăn mày căn dặn Liễu Thiên.

“Ta sẽ cẩn thận! Nhưng ngươi cũng vậy!” Liễu Thiên gật đầu một cái rồi lao về phía đám bốn con sói trước mặt.

Khương Tuyết biết không khuyên được Liễu Thiên nên cô cũng không nhiều lời nữa mà hai mắt trợn lên, hai cánh tay dang rộng, hỏa ti tràn ra mạnh mẽ hơn lao vào đám yêu lang phía trước.

Hỏa ti một lần nữa tỏa ra xung quanh nhưng khác là lần này hỏa ti to hơn và dài hơn trước rất nhiều, chúng cũng phóng đến đám yêu lang với tốc độ cũng nhanh hơn trước.

Hỏa ti vung vẩy khắp một vùng bán kính hơn năm trượng. Những con Nộ Huyết Lang trong phạm vị đều bị hỏa ti chém làm mấy mảnh, ngay cả cây cối quanh chỗ này cũng không ngoại lệ đều bị chém đứt đổ ngổn ngang, mỗi vết cắt cháy két mặt ngoài cùng với khói bốc lên.

Chỉ hai nhịp chưa đầy mấy phút, hơn hai mươi con Nộ Huyết Lang bị phanh thây. Liễu Thiên chạy lên định động thủ nhưng Khương Tuyết không cho hắn cơ hội đó.

“Ngươi quá…” Điều hắn khiến hắn cảm thấy buồn bực định nói gì thì bỗng có những âm thanh “soạt soạt” “hộc hộc” từ phía xa truyền lại.

“Có thứ gì đang di chuyển đến, số lượng không ít!” Liễu Thiên nhíu mày nhìn ra các phía lẩm bẩm.

“Chúng đang đến!” Khương Tuyết thì không mấy ngạc nhiên, nàng hai tay để thòng xuống nói, hỏa ti đã được thu lại không thấy đâu nữa.

“Cái gì đến? Chẳng nhẽ là đám yêu lang?” Liễu Thiên nghi hoặc hỏi.

https://thuviensach.vn

“Đúng vậy! Chúng kia rồi, người lùi lại sau ta!” Khương Tuyết gật đầu, ánh mắt ngưng trọng thì nhìn về phía xa trong cánh rừng. Liễu Thiên lúc này cũng tập trung chờ đợi thứ đang đến.

“Vù! Soạt Soạt!” Mấy cá thể đầu tiên phi từ trong bóng tối ra, chúng rất nhanh đến gần chỗ hai người Liễu Thiên.

Đây đúng là một đám Nộ Huyết Lang khác, nhìn đám yêu lang mới đến này ngoài cái to hơn thì không khác gì so với đám vừa bị Khương Tuyết tiêu diệt. Chúng vừa đến thì dàn thành hàng nhe nanh liên tục gầm gừ phía trước hai người Liễu Thiên chứ không lao lên tấn công.

“Soạt! Soạt!...

Rất nhanh lại một đám yêu lang nữa xuất hiện, chúng vừa đến thì rất nhanh xác nhập vào đứng cùng đám đi đầu kia, nếu nhìn kỹ thì đám yêu lang mới đến này ngoài ánh mắt có phần đỏ hơn thì cũng không khác gì đám đầu.

“Không thể để chúng tụ đông!” Khương Tuyết thầm nghĩ rồi thân hình khẽ động. Chỉ trong một hơi thở, nàng đã áp sát đám yêu lang vốn đứng cách hơn ba trượng kia.

“Oanh! Oành!” Một bóng người vụt đến trong đêm ngay lúc đó hai điểm sáng lóe lên cạnh đám yêu lang, cùng với đó là hai tiếng nổ đinh tai vang vong khắp khu rừng.

Trong màn sáng do vụ nổ tạo ra có thể nhìn thấy mấy con yêu lang bị đánh bi bay toán loạn, mấy con đứng đầu nhận sát thương lớn nhất thì thân thể nát thành nhiều mảnh văng ra rải rắc trong rừng tạo thành những tiếng “lộp bộp” “soạt soạt” đều đều như mưa rơi lên lá cây vậy.

“Gào!” Đám yêu lang kia vừa bị một kích tuy tử thương hơn nửa nhưng vẫn không hề sợ hãi, chúng gầm lên một tiếng rồi đồng loạt lao về phía

https://thuviensach.vn

Khương Tuyết.

Khương Tuyết thì đang đứng dưới một cái hố lớn do chính nàng tạo ra. Lúc này, toàn thân nàng đang phát sáng, hai tay nàng thì đang thu về trước ngực rồi liên tục đan vào nhau, nàng lại tiếp tục kết ấn.

“Bọn này bơ mình ư?” Phía bên cạnh, Liễu Thiên thấy đám yêu lang không để ý đến mình thì thầm mắng rồi cũng cầm kiếm nhảy lên.

Với lực cơ thể tạm ổn cộng thêm chút nguyên thần kích phát thì hắn dù không bay đi nhanh nhưng cũng có thể nhảy một nhịp được hơn ba trượng. Cơ hồ hắn đạp xuống đất nhảy đi ba nhịp là đã nhảy đến phía trên không một con yêu lang gần nhất. Hai tay hắn cầm kiếm vòng một vòng qua đầu chém xuống, trường kiếm từ trên chém xuống tạo thành một vệt sáng lập lòe trong đêm.

“Ẳng!” Một con yêu lang đang lao đến chỗ Khương Tuyết thì bị tấn công bất ngờ nên dù nó phát hiện Liễu Thiên đến nhưng cũng không thể tránh được một kiếm và bị bổ vào đầu. Thế nhưng một kiếm kia lại không chém đôi yêu lang kia như Liễu Thiên nghĩ, nhát đó chỉ như một cái gậy đập yêu lang kia kiến nó đau đớn kêu to mà thôi.

“Đùa à?” Liễu Thiên bổ ra một kiếm nhận lại kết quả vừa rồi thì không khỏi há hốc mồm tự hỏi.

Phải biết một kiếm của hắn lúc chưa có nguyên thần đã có thể chặt đứt chân yêu thú tam cấp Hắc Phong Báo thế mà lúc này khi có nguyên thần kích phát đã mạnh hơn nhiều nhưng lại không thể chặt đứt đầu con Nộ Huyết Lang yêu thú nhị cấp này. Điều này là sao?

“Đây không phải nhị cấp yêu lang, chúng là tam cấp, với tu vi của ngươi không thể đả thương yêu thú tam cấp được, hãy chạy đi!” Khương Tuyết khi này đang tập trung kết ấn rất nhanh nhưng cũng cảm nhận được một

https://thuviensach.vn

màn đánh chó của Liễu Thiên vừa rồi nên đành giải thích đồng thời bảo Liễu Thiên chạy trước.

“Cái gì…”

Thế nhưng lúc này không cho Liễu Thiên kịp nói gì thì đám yêu lang còn lại đã lao vào gần Khương Tuyết, xung quanh chỗ nàng đang đứng đều chảo mang sáng loáng phóng đến như muốn xé nàng làm trăm ngàn mảnh.

“Cẩn thận!” Liễu Thiên sợ hãi kinh hô, trường kiếm lại rung lên một cái, hắn phóng người lao đến nhưng xem ra không kịp.

Chảo mang chỉ cách người chưa đầy mười phân thế nhưng Khương Tuyết thấy vẫn không sợ hãi, nhìn lại thì thấy kết ấn trên tay đã dừng lại. Cùng với khoảnh khắc kết ấn dừng lại là một màn đồ án đỏ rực với nhiều hình đồ hiện ra dưới chân nàng, đồ án này rất nhanh lan ra tạo thành một hình tròn có bán kính hơn hai trượng.

Lúc này một màn đặc sắc xuất hiện!

Chỉ thấy đám yêu lang kia tưởng như đã chồm vào Khương Tuyết thì dưới đồ án bỗng lóa lên một cái, từ dưới đất vô số mũi nhọn sắc bén phóng lên vô thanh vô tức xuyên thủng người đám yêu lang làm chúng lơ lửng trên không. Chỉ một nhịp hơn mười con yêu lang bị giết.

“Chu!” Thế nhưng đám yêu lang hơn mười con bị giết thì rất nhanh xung quanh chỗ hai người Liễu Thiên đứng đã xuất hiện hơn mười đầu yêu lang mới và số lượng dường như vẫn đang tăng lên.

Nhìn cả đám mấy chục con thì con nào cũng hung dữ muôn phần, hàm răng cùng móng vuốt sắc nhọn của chúng liên tục hướng về hai người Liễu Thiên cào cắn.

https://thuviensach.vn

“Bùng!” Có điều chưa một con nào đả thương được hai người Liễu Thiên thì đã bị một màn xung trấn bùng bổ đẩy chúng bắn ra ngoài. Khương Tuyết khi này cũng không đánh nữa mà bay sang chỗ Liễu Thiên.

“Chạy thôi!” Khương Tuyết kéo theo Liễu Thiên bay qua đám lửa trong rừng chạy đi.

Đám yêu lang mới đến do thể hình lớn hơn thì không hề ngần ngại lao qua dải lửa đuổi theo hai người.

“Chu!”

“Chu! Chu!...Chu!”

Cùng lúc này bỗng nhiên có một tiếng kêu dài ở phía xa vọng lại khiến hai người Liễu Thiên rùng mình. Những con yêu lang còn lại nghe thấy tiếng kêu kia cũng dừng lại kêu lên đáp lại sau đó ánh mắt lại đỏ rực đuổi theo hai người Liễu Thiên.

“Không ổn! Nộ Huyết Lang Vương! Yêu thú cấp bốn đang đến!” Khương Tuyết đang chạy nghe thấy tiếng kêu kia rồi lại thấy hành động của đám yêu lang phía sau thì ánh mắt ngưng trọng nói.

“Yêu thú cấp bốn ư?” Liễu Thiên nghe vậy giật mình hỏi.

“Chạy! Ngươi dùng bộ pháp kia đi, ta sẽ phi hành. Nếu để nó đuổi kịp thì chỉ có mất mạng!” Khương Tuyết liền quay người nhảy sang chỗ Liễu Thiên nói rồi liền nhảy lên những thân cây bay đi.

Liễu Thiên thấy vậy cũng rất nhanh sử dụng tối đa Lưu Thủy bộ chạy đi.

“Sao ở đây lại có cả yêu thú cấp bốn! Như vậy chẳng phải muốn giết hết đệ tử tham gia thí luyện sao?” Liễu Thiên chạy phía dưới thì bỗng hỏi.

https://thuviensach.vn

Với hiểu biết của hắn thì yêu thú cấp bốn có sức mạnh ngang với một đệ tử Khai Minh Cảnh hậu kỳ hoặc mạnh hơn thì có thể ngang với một người Huyền Môn cảnh. Những người vào đây dù có tu vi cao thì cũng chỉ Khai Minh cảnh hậu kỳ là cùng. Như vậy dù có dị thuật hay thể chất hoặc bất kỳ cái gì đặc biệt thì cũng chỉ cầm cự được mà thôi. Cộng thêm lũ sói đi theo thì dù đệ tử nào cũng sẽ mất mạng.

“Ta nghĩ chúng ta được truyền tống ra bên ngoài phạm vi của Huyễn Cực sơn mạch rồi!” Khương Tuyết nhíu mày nói.

“Cái gì?” Liễu Thiên phía sau há mồm kêu lên.

“Theo ta biết thì cho dù kết giới có mở ra thì cũng hạn chế với cấp độ của yêu thú, yêu thú cấp bốn không thể tiến vào đây được. Còn nếu ở đây có yêu thú cấp bốn thì chứng tỏ không phải là bên trong Huyễn Cực sơn mạch. Chúng ta đang ở đâu đó sâu trong Vạn Mộc Lâm.” Khương Tuyết phía trước vừa chạy vừa đưa ra phán đoán.

“Như vậy làm sao để quay lại đó…?” Liễu Thiên lo lắng hỏi.

“Ầm! Rầm!”

Bỗng nhiên lúc này phía sau hai người có những âm thanh lớn truyền lại.

Cả hai người Liễu Thiên lúc này vận hết mọi thứ để chạy đi vì họ biết phía sau có một thứ rất mạnh đang đuổi theo.

“Cứ chạy thế này không biết chúng ra sẽ đi đến đâu nữa?” Khương Tuyết vẻ lo lắng mỗi ngày một nhiều nói.

“Vạn Mộc Lâm hướng tây tiếp giáp với Tử Quang sơn, phía Nam là gì không rõ, phía Đông là Lạc Nguyên, phía Bắc chính là hướng tông môn chúng ta.

https://thuviensach.vn

Chúng ta cũng không biết mình đang ở đâu nên tốt nhất là chạy lệch về hướng Bắc. Như vậy dù có không vào được Huyễn Cực sơn mạch thì cũng có thể tiến về gần hướng tông môn hơn. Càng gần tông môn sẽ có những kết giới bảo vệ khỏi yêu thú.” Liễu Thiên chạy đằng sau vừa chạy vừa nhìn quanh tính toán.

“Cũng chỉ có như vậy thôi! Nhưng làm sao xác định được hướng Bắc?” Khương Tuyết gật đầu nhưng lại nhớ ra gì đó liền hỏi.

“Cái này cũng khó a! À nhớ ra rồi chúng ta đều có một viên Tử Vu ngọc như vậy cứ theo đó mà chạy!” Liễu Thiên chợt nhớ ra miếng ngọc nhỏ lúc trước các chấp sự đưa cho mình.

“Các ngươi được phát chứ chúng ta không hề có thứ ngọc đó!” Khương Tuyết nghe vậy lắc đầu nói.

“Các ngươi toàn thiên tài nên đi thăm quan thì cần gì thứ này cũng sẽ tìm được đường về. Quan trọng gì! Ta có cũng đủ rồi!” Liễu Thiên lại nói rồi bắt đầu lấy miếng ngọc nhỏ kia ra.

“Đúng! Chạy nhanh!” Khương Tuyết gật đầu rồi lại tiếp tục bay đi.

Liễu Thiên lúc này nhìn theo viên bị nhỏ bên trong miếng ngọc thì hướng Xuân Thiên hồ ở phía bên phải nhưng bây giờ không thể quay ngay về bên phải được nên hắn bắt đầu chạy chếch về bên phải. Khương Tuyết bên trên cũng bay theo.

Khi này phía sau bọn họ vẫn là một đám rất đông Nộ Huyết Yêu Lang đang đuổi theo. Còn ở phía xa tầm hai dặm còn có một con cự lang đang chạy rất nhanh giữa cánh rừng, phía sau nó cũng có rất nhiều những con yêu lang nhỏ chạy theo.

Nhìn lại con cự lang này thì nó thân dài năm trượng, cao gần hai trượng, tứ chi to như đại thụ. Trên tứ chi đó cơ bắp cuồn cuộn nổi lên, cái đầu to

https://thuviensach.vn

lớn như thùng phi với một cái mồm đầy răng to như mũi dáo sắc nhọn vô cùng. Lúc này lưỡi nó thè ra, rớt rãi trong miệng chảy xuống tòng tòng, những tiếng thở "phì phò" đều đều tiếng quát thông gió của một nhà máy lớn vậy.

Nó to đến nỗi rừng cây ở chỗ này cũng không che lấp được nó. Nó chạy như bay, bộ móng vuốt sắc loáng mỗi mống nhũ một chiếc dao găm đang đạp đổ những thân cây tạo thành một luồng rộng mấy trượng cây cối ngổn ngang. Nhìn vào tốc độ này của nó thì chẳng mấy sẽ đuổi kịp hai người Liễu Thiên phía trước.

Hai người Liễu Thiên thì không biết rõ thể hình con cự lang này nhưng họ cũng biết nó không nhỏ nên không giám nán lại dù chỉ một chút.

"Như này không ổn! Tăng tốc hết cỡ lên!" Chạy một lúc, Liễu Thiên cảm nhận được nguy hiểm phía sau thì liền vận chuyển tối đa nguyên thần, tinh thần cũng tập trung cao đổ để luồn lách chạy trong khu rừng này.

Khương Tuyết thấy vậy cũng cắn răng vận chuyển nguyên thần. Chỉ thấy nguyên thần trong cơ thể Khương Tuyết bùng ra, nàng ngay tức khắc bay vụt đi tốc độ nhanh hơn mấy thành.

Đúng ra thì ở địa hình bằng phẳng thì chỉ cần vận chuyển nguyên thần rồi chạy thì tốc độ sẽ nhanh hơn phi hành nhưng lúc này địa hình cây rậm rạp, Khương Tuyết không có bộ pháp như Liễu Thiên nên đành phải phi hành. Và tất nhiên là phi hành sẽ tổn hao nguyên thần hơn nhưng không có cách nào khác.

Thế là hai người vẫn một chạy dưới đất một bay trên những ngọn cậy. Cả hai lại kéo giãn được khoảng cách với đám yêu lang con Cự Lang phía sau. Hơn mười con yêu lang đang đuổi sát theo Liễu Thiên, nhưng khoảng cách vẫn được duy trì khá an toàn.

https://thuviensach.vn

Đây còn là trong địa hình rừng rậm, cơ thể đám yêu lang lại khá lớn nên tốc độ của bọn yêu lang kia chỉ hơn Liễu Thiên một chút mà thôi. Nếu không có cây rừng chặn lại thì Liễu Thiên đã sớm bị bọn chúng đuổi kịp rồi.

Khương Tuyết bay phía trên thấy đám yêu lang nhỏ vẫn chạy sát phía sau Liễu Thiên thì nàng cũng không yên tâm nên vừa phi hành trên ngọn cây hai tay Khương Tuyết liên tục tung ra những quang cầu nhỏ xuống phía dưới.

"Ầm Ầm… Chu!"

Phía dưới đằng sau Liễu Thiên liên tục phát ra những tiếng nổ lớn, cùng với đó là tiếng kêu của mấy con yêu lang kia.

"Tiết kiệm nguyên thần đi, có thể chúng ta phải chạy lâu đấy." Liễu Thiên thấy vậy không vui mừng mà lai nhíu mày quát lớn.

Ngay sau khi nói xong, trường kiếm trong tay lóe lên mấy cái. Cây cối nhỏ tầm bắp chân hai bên bị hắn chém đổ ngả nghiêng chèn vào đường đi phía sau.

Hắn chính là vận dụng chiêu Lôi Trảm theo phương ngang. Theo như vô danh kiếm pháp thì kiếm thiên biến vạn hóa, cùng một chiêu nhưng lại có nhiều cách vận hành và điều khiển khác nhau. Lôi Trảm cũng có thể trảm ngang chứ không cần bổ từ trên xuống.

Những cây cối bị đốn đổ ngả nghiêng sang hai bên, những con yêu lang đang chạy với tốc độ nhanh cộng thêm bất ngờ nên một số con đã không kịp né tránh dính phải ngã nhào lăn lộn nhiều vòng. Tuy việc này không giết được bọn chúng nhưng cũng làm chúng bị thương và chậm lại. Liễu Thiên biết làm vậy không mấy tác dụng nhưng để Khương Tuyết đỡ phải lo cho hắn. Hắn biết cuộc dượt đuổi này không thể nào kết thúc nhanh được.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 98: Săn Yêu Thú

Lúc này Khương Tuyết bên trên cũng đang duy trì phi hành, đồng thời đang nhìn ra xa để tìm xem có thể thấy địa hình quen thuộc không?

“Phịch! Phich!”

“Vù!”

Nộ Huyết Lang Vương bỗng dưng như ăn phải xuân dược, hai mắt nó đỏ rực mũi xì khói tứ chi như không chạm đất chạy đi đuổi theo hai người Liễu Thiên làm cho cây cối hai bên bị đạp gẫy dập bắn tung tóe khắp nơi.

Với tốc độ này, khoảng cách hơn hai dặm chỉ vài nhịp đã rút ngắn hơn một nửa.

“Nó điên lên rồi, tốc độ này không thể chạy thoát được!” Khương Tuyết đang nhiên cảm thấy lạnh thấu xương, một cỗ khí tức nguy hiểm đang lan tỏa đến.

“Không chạy… cũng phải…cố nên không được.. cuộc..!” Liễu Thiên phía dưới kiếm đã cất đi, cả cơ thể vùng lên chạy vùn vụt nói, âm thanh theo gió truyền đến không được rõ ràng.

Không nghe rõ nhưng Khương Tuyết cũng hiểu ý Liễu Thiên muốn nói nên tiểu cô nương này liền cắn vào một viên đan dược rồi lại tăng tốc độ lên hai thành nữa. Liễu Thiên cũng điên cuồng vận chuyển nguyên thần vào

https://thuviensach.vn

hai chân chạy đi. Tốc độ cả hai được đều được đề thăng nên miễn cưỡng vẫn duy trì khoảng cách với Cự Lang vào khoảng một dặm.

Khi này cả khu rừng trở lên láo loạn, mọi thú rừng cùng các yêu thú khác đều toán loạn chạy hết. Vì vậy trên đường hai người Liễu Thiên chạy không hề gặp bất kỳ một con yêu thú nào cả. Lại nói thì lúc này, hai người Liễu Thiên cũng chẳng quan tâm đến việc khu rừng này thế nào, bọn họ bây giờ chỉ biết chạy thật nhanh mà thôi.

Việc đuổi bắt cứ thế diễn ra thêm khoảng một tuần hương thì khoảng cách giữa hai người Liễu Thiên với Cự Lạng kia đã thu hẹp xuống còn hơn ba mươi trượng. Hai người vừa chạy vừa nghe được tiếng thở của con cự thú phía sau, đồng thời mùi hôi tanh từ phía sau cũng truyền đến sộc lên mũi khiến hai người nhăn mày không thôi.

Thêm vài chục trượng nữa, Khương Tuyết lúc này đã như đèn cạn dầu, nàng đang phi hành với vẻ mặt nhợt nhạt thiếu huyết sắc thì bỗng nhiên từ trên cao hạ xuống ngã lăn ra đất.

“Cẩn thận!” Liễu Thiên thấy vậy liền phi qua, hắn không nhiều lời liền cõng Khương Tuyết lên tiếp tục chạy. Hắn biết phi hành là việc rất tốn nguyên thần mà Khương Tuyết vừa rồi lại chiến đấu liên tục nên bây giờ đã cạn kiệt nguyên thần rồi. Lúc này chính là lúc hắn che chở cho nàng.

“Ta không sao! Bỏ ta xuống chạy đi!” Khương Tuyết được cõng thì gương mặt mệt mỏi nhưng vẫn cố vùng vẫy nói.

“Im! Chết là cùng chứ gì.” Liễu Thiên liền quát mắng, hàm răng nghiến chặt lại, hai chân lại một lần nữa vận hành hết tốc lực, ánh mắt thì tập trung, người uốn éo luôn lách rất nhanh chạy đi.

“Rầm! Rầm…”

https://thuviensach.vn

Nộ Huyết Lang Vương đằng sau khi này chỉ cách hai người họ hơn mười năm trượng mà thôi. Những con tiểu lang cũng đuổi sát theo đang chạy ngay theo cự lang. Xem ra hai người chỉ dừng lại một chút thì nó đuổi sát hơn rất nhiều.

“Nhaaa! Không được bỏ cuộc!” Liễu Thiên nghiến răng hét lên, đôi chân điên cuồng đạp xuống đất mà chạy đi. Ý trí hắn lúc này bắt đầu vận dụng mọi thứ mọi sức lực để có thể sống. Hai chân hắn dùng Lưu Thủy bộ lúc này đã cảm giác mệt nhừ đau nhức nhưng hắn không cho phép mình dừng lại, không được phép bỏ cuộc. Không những không được bỏ cuộc mà còn phải chạy nhanh hơn dù có phế đi đôi chân hắn cũng phải chạy.

“Gừ! Phụt!”

Chạy thêm một đoạn nữa không biết thế nào mà con Lang Vương kia lại gầm lên một tiếng rồi phun ra một luồng hồng khí bay vụt về phía hai người Liễu Thiên phía trước.

“Cẩn thận!” Khương Tuyết cảm nhận được thì sợ hãi hô lên.

Liễu Thiên cũng biết nhưng hắn không để ý nhiều mà vẫn nghiến răng tiếp tục chạy.

Nhưng khoảng cách hơn mười trượng là quá gần, huyết quang phóng đi rất nhanh, nó xuyên thủng một hàng cây cản đường, vừa cái đã đến phía sau hai người Liễu Thiên. Khương Tuyết liền quay lại ánh mắt đầy hoang mang và sợ hãi nhìn lên lượng yêu khí sắp ập lên người.

“Soạt!” Liễu Thiên bỗng nhiên vận lực đạp mạnh một cái, cả hắn lẫn Khương Tuyết nằm xuống nhào người phi sang bên phải hơn trượng.

“Ầm!” Hồng khí bắn trượt nhưng lại không bay tiếp, nó như gặp phải thứ đó cản lại rồi phát nổ cách chỗ hai người Liễu Thiên không xa. Một luồng ba động từ vụ nổ bùng ra thủi bay mấy thân cây gần đó. Còn hai người Liễu

https://thuviensach.vn

Thiên tuy tránh được vụ nổ nhưng cũng bị dư trấn kích cho bay đi ngã ra một góc giữa hai thân cây lớn.

Vụ nổ kết thúc, Liễu Thiên cố ngồi dậy nhưng không thể. Lúc này, hắn cảm thấy cơ thể mềm nhũn, chân hắn tê tê đang rung lên. Vừa rồi chạy qua nhanh hắn đã vật dụng cả Lôi Viên Quyết để kích phát chút tiềm lực ở các huyệt đạo dưới chân. Khi này tác dụng phụ đã đến khiến hắn không di chuyển được. Khương Tuyết bên cạnh cũng không khá hơn là bao, nguyên thần cạn kiệt, cơ thể thì sau cú ngã kia cũng mềm oặt vô lực đang cố ngỏng dậy.

“Gầm!”

Chỉ một chút, Nộ Huyết Lang Vương đã đuổi đến phía trên hai người, cự trảo to hơn cả cây đại thụ đang vung xuống chỗ hai người đang ngồi.

Hai người Liễu Thiên khi này vừa ngóc dậy thì đã thấy cự trảo đang đập xuống trước mặt thì biết không có cơ hội chạy nên chỉ biết chơ mắt ra nhìn.

Khương Tuyết ánh mắt đầy sợ hãi, bàn tay thì không biết từ khi nào nắm chặt lấy tay Liễu Thiên. Liễu Thiên ánh mắt không chớp nhìn lên cự trảo đang đánh xuống. Trong đầu hắn lúc này cũng trống rỗng, hắn lúc này chẳng nhớ gì nữa, chẳng cảm nhận thấy gì, cái chết đã đến rất gần! Lúc này, Liễu Thiên chỉ có cảm nhận một bàn tay đang nắm chắt lấy tay hắn. Một cảm giác rất lạ!

“Rầm! Doạt!”

Cự trảo đánh xuống, một lớp quang mang máu trắng hiện lên ngăn lại rồi một tiếng nổ lớn phát ra, hỏa tinh tung tóe, hai người Liễu Thiên bị đánh bay đi hơn năm trượng, cả hai năn lộn mấy vòng rồi bất tỉnh nằm đè lên nhau.

…

https://thuviensach.vn

Mặt trời lên cao, trong một khu rừng rậm cây cối xanh tươi, những tia nắng chiếu qua tán cây để lại những đốm sánh lấm tấm trên mặt đất và cây cỏ phía dưới. Chỗ này, không hề có tiếng chim hót thú kêu mà chỉ có tiếng lá cây khẽ đung đưa tạo ra những âm thành rì rào nhè nhẹ.

Cạnh một gốc cây khá lớn có một vùng đất trống khô ráo. Ở đó có hai người, một người thân mặc một bộ đồ màu xanh nhạt nằm trên, nằm dưới là một người mặc một bộ đồ hai màu xanh dương và trắng. Hai người này chính là hai người Liễu Thiên đêm qua bị đánh bay vào đây đến giờ vẫn chưa tỉnh.

Lúc này, Khương Tuyết nằm trên gương mặt bình thản, hai mắt nhắm liền nhìn bộ như ngủ rất ngon. Liễu Thiên nằm dưới thì hơi nhăn mặt nhưng vẫn chưa có vẻ muốn dậy.

Qua thêm một lúc, Khương Tuyết lúc này từ từ mở mắt, tiểu cô nương này tay vuốt vuốt mái tóc xù, mắt chớp chớp nhìn ngắm xung quanh. Xem ra vẫn chưa tỉnh ngủ.

“Còn chưa chịu đứng dậy?” Bỗng có giọng nói đầy bất mãn của Liễu Thiên vang lên khiến cô giật mình.

“A! Liễu Thiên! Ngươi không sao chứ?” Khương Tuyết trố mắt há mồm nhớ ra gì đó liền đứng phắt dậy, cô nhìn Liễu Thiên vẫn nằm đó lo lắng hỏi.

“Còn chưa bị đè chết!” Liễu Thiên thở ra một hơi từ từ ngồi dậy nói.

“Sao chúng ta vẫn còn sống vậy?” Khương Tuyết nhìn quanh một lượt ngạc nhiên hỏi.

“Ta sao biết!”

“Cũng phải! Ngươi cũng ngất đi như ta!”

https://thuviensach.vn

Liễu Thiên lúc này cũng đã đứng dậy, hắn kiểm tra thân thể thì thấy không có vết thương gì, chỉ là cơ bắp hơi đau nhức một chút. Hắn nhìn quanh một lượt liền tập tễnh đi lại chỗ tối qua đang ngồi chờ chết.

Khương Tuyết lúc này cũng đi theo, cả hai đứng trước hai cái cây tối hôm qua nghĩ về cảnh tượng lúc đó. Khi đó cái chết chỉ đến trong gang tấc, mọi cảm xúc đều đang dồn đọng lại khi đó.

“Cảm giác lúc sắp chết có một người bên cạnh thật là hạnh phúc, so với chết một cách lẻ loi thì tốt hơn rất nhiều.”

Nghĩ một hồi Liễu Thiên liền quay lại nhìn Khương Tuyết mỉm cười, điều này làm cho tiểu cô nương này hai mặt đỏ lên.

“Xem bên ngoài có một vết rất dài, hình như thứ gì đó bị đánh ngã ra.” Khương Tuyết lúc này liền chỉ tay ra xa đánh trống lảng rồi liền chạy đi. Liễu Thiên thấy vậy cũng đi ra xem.

Trước mắt hai người là cả một vùng dài cây cối bị đổ gẫy tạo thành một khu tràn đầy ánh sáng khác hẳn với cánh rừng rậm hai người đang đứng.

“Ta biết rồi!” Khương Tuyết nhìn hết dấu vết xung quanh liền giật mình nói.

“Chúng ta đêm qua đã kịp chạy vào đến mép của kết giới, mà khi đó cự lang lại là yêu thứ Tứ cấp nên khi công kích lên kết giới thì sẽ bị đánh bật lại.” Khương Tuyết gương mặt vui vẻ từ từ nói.

Kết giới của mỗi một thế lực đều có đặc tính riêng chỉ cho người của mình tiến nhập vào những thứ khác đều bị cản lại. Trường hợp của hai người Liễu Thiên rất đơn gian chính là trên quần áo của họ đều có một loại phấn đặc biệtlà Huyền Kết Phấn, để có thể thông qua kết giới này.

https://thuviensach.vn

Loại phấn này cũng chỉ dùng cho kết giới cấp thấp tầng ngoài mà thôi, một số vùng trong địa thì cách tiến vào kết giới rất phức tạp nên cần những điều kiện đặc thù mới có thể đi vào được. Liễu Thiên cũng biết mấy thứ kiến thức cơ bản này nên hắn không có gì ngạc nhiên với suy luận của Khương Tuyết mà chỉ gật gật đầu.

“Tiếng nổ kia chính là kết giới phản trấn lại!” Liễu Thiên nhớ lại khẳng định.

“Đúng! Còn vết cây đổ này chính là do Nộ Huyết Lang Vương kia bị đánh bay ra tạo thành.” Khương Tuyết lại gật đầu bổ sung.

“Uy lực kết giới thật lớn! Nhưng mấy con yêu lang nhỏ đâu? Sao chúng không giết chúng ta?” Liễu Thiên nhìn lại đằng sau cảm thán, rồi lại nghĩ ra gì đó nghi hoặc hỏi.

“Nộ Huyết Lang Vương bị thương chắc chắn quay đầu bỏ chạy, như vậy đàn của nó cũng sẽ sợ mà bỏ chạy theo làm gì còn thời gian mà tìm chúng ta! Mà cũng có thể Nộ Huyết Lang vương là yêu thú cấp bốn nên tất cả đám Nộ Huyết Lang này đều bị kết giới cản lại!” Khương Tuyết liền đưa ra giả thiết.

“Dù nguyên nhân là gì thì chúng ta cũng khá may mắn, qua một đêm mà cũng không thêm yêu thú nào đến đây nữa!” Liễu Thiên nhìn lên sắc trời vẻ mặt vui vẻ nói.

“May mắn hay không thì không biết nhưng vừa từ trong điểm tài vật đi ra đã xuýt mất mạng rồi!” Khương Tuyết cười cười lẩm bẩm tự giễu.

“Ừm! May mắn!” Liễu Thiên gật đầu cười nói.

“Chúng ta giờ đang về gần tông môn hay là trong Huyễn Cực sơn mạch vậy?” Khương Tuyết nhíu mày nhìn quanh nói.

https://thuviensach.vn

“Ta nghĩ là đi vào Huyễn cực sơn mạch!” Liễu Thiên thản nhiên nói.

“Tại sao?” Khương Tuyết lại hỏi.

“Thứ nhất là chúng ta đêm qua mới chạy chưa đầy một khắc tức là khoảng mười năm dặm. Mười năm dặm đã tiến về đến khu vực kết giới tông môn, sao lại gần thế được. Phải biết để đến Huyễn Cực sơn mạch chúng ta đi bằng truyền tống trận.

Như vậy có truyền tống ra giữa Vạn Mộc Lâm thì không thể nhanh thế đã về đến được cho nên chỉ có thể là Huyễn Cực sơn mạch. Còn giả như chúng ta số hên được truyền tống về gần ngay kết giới của tông môn là điều ta không tin.

Thứ hai là chỗ này không hề có tiếng thú rừng kêu, không giống với những khu vực trong kết giới gần tông môn mà chúng ta từng đi bộ qua khi tiến vào đây.

Còn điều thứ ba là nếu đây là kết giới gần tông môn thì sẽ không bao giờ mở ra như vậy những Yêu thú tứ cấp sớm đã quen thuộc từ lâu, bọn chúng sao có thể quanh quẩn quanh đây rồi lại tấn công vào kết giới! Chỉ có thể là Huyễn Cực sơn mạch với kết giới có thể thay đổi mới làm cho đám yêu thú không phân biệt được mà công kích vào.”

Liễu Thiên dùng vẻ mặt bác học từ từ phấn tích.

“Nói cũng có lí, nhưng vẫn chỉ là suy đoán! Nhưng dù là chỗ nào thì cũng an toàn rồi!” Khương Tuyết bĩu môi rồi lại gật đầu nói.

“Tiếp theo thí luyện là gì nhì?” Liễu Thiên đột nhiên hỏi.

“Tiếp theo sẽ là săn bắt yêu thú, lấy được càng nhiều nội đan thì phần thưởng càng nhiều.” Khương Tuyết đáp.

https://thuviensach.vn

“Ngươi muốn săn yêu thú?” Khương Tuyết lại hỏi.

“Nghỉ ngơi đã! Chúng ta phải tu luyện hồi phục lại nguyên thần đã!” Liễu Thiên gật gật đầu sau đó đi vào một số sạch sẽ ngồi xuống. Khương Tuyết thấy vậy cũng tương tự đi lại ngồi xuống bên cạnh.

Liễu Thiên từ trong linh giới lấy ra bọc hành lí rồi từ đó lấy ra khói thịt khô cùng với đó hắn lấy ra một hồ lô nhỏ để bên cạnh.

“Ăn đi!”

Khương Tuyết cũng không hề khách sáo, cả hai vừa ăn vừa uống rất thoải mái.

…

“Yêu thú từ đêm qua đã nhiều lên rất nhiều, Liễu Thiên giờ không biết sao rồi!” Ở một khu rừng khác, Hà Minh vừa đi vừa nói vẻ mặt thì đầy lo âu phiền muộn.

“Ta cũng cảm thấy lo lắng vô cùng, lần này cứ nghĩ hắn đi cùng thì ta sẽ bảo vệ nhưng xem ra…” Tằng Nhất đi cạnh đang nói giở thì bỗng dừng lại, hắn hai mắt chố ra nhìn về đằng trước. Hà Minh thấy vậy cũng dừng lại nhìn ra đằng trước hai mắt cũng dại ra, mồm thì há hốc không ngậm lại được.

Trước mặt hai người là một quang cảnh thoáng đãng vô cùng.

Chỗ này một khoảng không hơn hai dặm vuông cây rừng bị gọt sạch chỉ còn chơ lại mỗi gốc, cây cối ngổn ngang, cùng với đó là vô số xác yêu thú. Yêu thú chết chỗ này đủ các loại như chim, hổ, sói, rắn, cóc,… Tất cả đều có kích thước khá lớn, đây đều là yêu thú cấp hai trở lên.

https://thuviensach.vn

“Thật nhiều yêu thú, ai làm điều này?” Hà Minh hai mắt mở to đi lên giọng điệu thất kinh nói.

“Đây là một nhóm người thực hiện, tất cả đều dùng kiếm nên mới tạo lên cảnh tượng thế này.” Tằng Nhất đi lại gần nhìn những cây gỗ và xác yêu thú xung quanh thì thào nói.

Qua những vết kiếm lưu lại Tằng Nhất của thể thấy được có nhiều vết tích khác nhau nên mới khẳng định là một nhóm người làm.

Chương 98: Săn yêu thú.

Lúc này Khương Tuyết bên trên cũng đang duy trì phi hành, đồng thời đang nhìn ra xa để tìm xem có thể thấy địa hình quen thuộc không?

“Phịch! Phich!”

“Vù!”

Nộ Huyết Lang Vương bỗng dưng như ăn phải xuân dược, hai mắt nó đỏ rực mũi xì khói tứ chi như không chạm đất chạy đi đuổi theo hai người Liễu Thiên làm cho cây cối hai bên bị đạp gẫy dập bắn tung tóe khắp nơi.

Với tốc độ này, khoảng cách hơn hai dặm chỉ vài nhịp đã rút ngắn hơn một nửa.

“Nó điên lên rồi, tốc độ này không thể chạy thoát được!” Khương Tuyết đang nhiên cảm thấy lạnh thấu xương, một cỗ khí tức nguy hiểm đang lan tỏa đến.

“Không chạy… cũng phải…cố nên không được.. cuộc..!” Liễu Thiên phía dưới kiếm đã cất đi, cả cơ thể vùng lên chạy vùn vụt nói, âm thanh theo gió truyền đến không được rõ ràng.

https://thuviensach.vn

Không nghe rõ nhưng Khương Tuyết cũng hiểu ý Liễu Thiên muốn nói nên tiểu cô nương này liền cắn vào một viên đan dược rồi lại tăng tốc độ lên hai thành nữa. Liễu Thiên cũng điên cuồng vận chuyển nguyên thần vào hai chân chạy đi. Tốc độ cả hai được đều được đề thăng nên miễn cưỡng vẫn duy trì khoảng cách với Cự Lang vào khoảng một dặm.

Khi này cả khu rừng trở lên láo loạn, mọi thú rừng cùng các yêu thú khác đều toán loạn chạy hết. Vì vậy trên đường hai người Liễu Thiên chạy không hề gặp bất kỳ một con yêu thú nào cả. Lại nói thì lúc này, hai người Liễu Thiên cũng chẳng quan tâm đến việc khu rừng này thế nào, bọn họ bây giờ chỉ biết chạy thật nhanh mà thôi.

Việc đuổi bắt cứ thế diễn ra thêm khoảng một tuần hương thì khoảng cách giữa hai người Liễu Thiên với Cự Lạng kia đã thu hẹp xuống còn hơn ba mươi trượng. Hai người vừa chạy vừa nghe được tiếng thở của con cự thú phía sau, đồng thời mùi hôi tanh từ phía sau cũng truyền đến sộc lên mũi khiến hai người nhăn mày không thôi.

Thêm vài chục trượng nữa, Khương Tuyết lúc này đã như đèn cạn dầu, nàng đang phi hành với vẻ mặt nhợt nhạt thiếu huyết sắc thì bỗng nhiên từ trên cao hạ xuống ngã lăn ra đất.

“Cẩn thận!” Liễu Thiên thấy vậy liền phi qua, hắn không nhiều lời liền cõng Khương Tuyết lên tiếp tục chạy. Hắn biết phi hành là việc rất tốn nguyên thần mà Khương Tuyết vừa rồi lại chiến đấu liên tục nên bây giờ đã cạn kiệt nguyên thần rồi. Lúc này chính là lúc hắn che chở cho nàng.

“Ta không sao! Bỏ ta xuống chạy đi!” Khương Tuyết được cõng thì gương mặt mệt mỏi nhưng vẫn cố vùng vẫy nói.

“Im! Chết là cùng chứ gì.” Liễu Thiên liền quát mắng, hàm răng nghiến chặt lại, hai chân lại một lần nữa vận hành hết tốc lực, ánh mắt thì tập trung, người uốn éo luôn lách rất nhanh chạy đi.

https://thuviensach.vn

“Rầm! Rầm…”

Nộ Huyết Lang Vương đằng sau khi này chỉ cách hai người họ hơn mười năm trượng mà thôi. Những con tiểu lang cũng đuổi sát theo đang chạy ngay theo cự lang. Xem ra hai người chỉ dừng lại một chút thì nó đuổi sát hơn rất nhiều.

“Nhaaa! Không được bỏ cuộc!” Liễu Thiên nghiến răng hét lên, đôi chân điên cuồng đạp xuống đất mà chạy đi. Ý trí hắn lúc này bắt đầu vận dụng mọi thứ mọi sức lực để có thể sống. Hai chân hắn dùng Lưu Thủy bộ lúc này đã cảm giác mệt nhừ đau nhức nhưng hắn không cho phép mình dừng lại, không được phép bỏ cuộc. Không những không được bỏ cuộc mà còn phải chạy nhanh hơn dù có phế đi đôi chân hắn cũng phải chạy.

“Gừ! Phụt!”

Chạy thêm một đoạn nữa không biết thế nào mà con Lang Vương kia lại gầm lên một tiếng rồi phun ra một luồng hồng khí bay vụt về phía hai người Liễu Thiên phía trước.

“Cẩn thận!” Khương Tuyết cảm nhận được thì sợ hãi hô lên.

Liễu Thiên cũng biết nhưng hắn không để ý nhiều mà vẫn nghiến răng tiếp tục chạy.

Nhưng khoảng cách hơn mười trượng là quá gần, huyết quang phóng đi rất nhanh, nó xuyên thủng một hàng cây cản đường, vừa cái đã đến phía sau hai người Liễu Thiên. Khương Tuyết liền quay lại ánh mắt đầy hoang mang và sợ hãi nhìn lên lượng yêu khí sắp ập lên người.

“Soạt!” Liễu Thiên bỗng nhiên vận lực đạp mạnh một cái, cả hắn lẫn Khương Tuyết nằm xuống nhào người phi sang bên phải hơn trượng.

https://thuviensach.vn

“Ầm!” Hồng khí bắn trượt nhưng lại không bay tiếp, nó như gặp phải thứ đó cản lại rồi phát nổ cách chỗ hai người Liễu Thiên không xa. Một luồng ba động từ vụ nổ bùng ra thủi bay mấy thân cây gần đó. Còn hai người Liễu Thiên tuy tránh được vụ nổ nhưng cũng bị dư trấn kích cho bay đi ngã ra một góc giữa hai thân cây lớn.

Vụ nổ kết thúc, Liễu Thiên cố ngồi dậy nhưng không thể. Lúc này, hắn cảm thấy cơ thể mềm nhũn, chân hắn tê tê đang rung lên. Vừa rồi chạy qua nhanh hắn đã vật dụng cả Lôi Viên Quyết để kích phát chút tiềm lực ở các huyệt đạo dưới chân. Khi này tác dụng phụ đã đến khiến hắn không di chuyển được. Khương Tuyết bên cạnh cũng không khá hơn là bao, nguyên thần cạn kiệt, cơ thể thì sau cú ngã kia cũng mềm oặt vô lực đang cố ngỏng dậy.

“Gầm!”

Chỉ một chút, Nộ Huyết Lang Vương đã đuổi đến phía trên hai người, cự trảo to hơn cả cây đại thụ đang vung xuống chỗ hai người đang ngồi.

Hai người Liễu Thiên khi này vừa ngóc dậy thì đã thấy cự trảo đang đập xuống trước mặt thì biết không có cơ hội chạy nên chỉ biết chơ mắt ra nhìn.

Khương Tuyết ánh mắt đầy sợ hãi, bàn tay thì không biết từ khi nào nắm chặt lấy tay Liễu Thiên. Liễu Thiên ánh mắt không chớp nhìn lên cự trảo đang đánh xuống. Trong đầu hắn lúc này cũng trống rỗng, hắn lúc này chẳng nhớ gì nữa, chẳng cảm nhận thấy gì, cái chết đã đến rất gần! Lúc này, Liễu Thiên chỉ có cảm nhận một bàn tay đang nắm chắt lấy tay hắn. Một cảm giác rất lạ!

“Rầm! Doạt!”

Cự trảo đánh xuống, một lớp quang mang máu trắng hiện lên ngăn lại rồi một tiếng nổ lớn phát ra, hỏa tinh tung tóe, hai người Liễu Thiên bị đánh

https://thuviensach.vn

bay đi hơn năm trượng, cả hai năn lộn mấy vòng rồi bất tỉnh nằm đè lên nhau.

…

Mặt trời lên cao, trong một khu rừng rậm cây cối xanh tươi, những tia nắng chiếu qua tán cây để lại những đốm sánh lấm tấm trên mặt đất và cây cỏ phía dưới. Chỗ này, không hề có tiếng chim hót thú kêu mà chỉ có tiếng lá cây khẽ đung đưa tạo ra những âm thành rì rào nhè nhẹ.

Cạnh một gốc cây khá lớn có một vùng đất trống khô ráo. Ở đó có hai người, một người thân mặc một bộ đồ màu xanh nhạt nằm trên, nằm dưới là một người mặc một bộ đồ hai màu xanh dương và trắng. Hai người này chính là hai người Liễu Thiên đêm qua bị đánh bay vào đây đến giờ vẫn chưa tỉnh.

Lúc này, Khương Tuyết nằm trên gương mặt bình thản, hai mắt nhắm liền nhìn bộ như ngủ rất ngon. Liễu Thiên nằm dưới thì hơi nhăn mặt nhưng vẫn chưa có vẻ muốn dậy.

Qua thêm một lúc, Khương Tuyết lúc này từ từ mở mắt, tiểu cô nương này tay vuốt vuốt mái tóc xù, mắt chớp chớp nhìn ngắm xung quanh. Xem ra vẫn chưa tỉnh ngủ.

“Còn chưa chịu đứng dậy?” Bỗng có giọng nói đầy bất mãn của Liễu Thiên vang lên khiến cô giật mình.

“A! Liễu Thiên! Ngươi không sao chứ?” Khương Tuyết trố mắt há mồm nhớ ra gì đó liền đứng phắt dậy, cô nhìn Liễu Thiên vẫn nằm đó lo lắng hỏi.

“Còn chưa bị đè chết!” Liễu Thiên thở ra một hơi từ từ ngồi dậy nói.

“Sao chúng ta vẫn còn sống vậy?” Khương Tuyết nhìn quanh một lượt ngạc nhiên hỏi.

https://thuviensach.vn

“Ta sao biết!”

“Cũng phải! Ngươi cũng ngất đi như ta!”

Liễu Thiên lúc này cũng đã đứng dậy, hắn kiểm tra thân thể thì thấy không có vết thương gì, chỉ là cơ bắp hơi đau nhức một chút. Hắn nhìn quanh một lượt liền tập tễnh đi lại chỗ tối qua đang ngồi chờ chết.

Khương Tuyết lúc này cũng đi theo, cả hai đứng trước hai cái cây tối hôm qua nghĩ về cảnh tượng lúc đó. Khi đó cái chết chỉ đến trong gang tấc, mọi cảm xúc đều đang dồn đọng lại khi đó.

“Cảm giác lúc sắp chết có một người bên cạnh thật là hạnh phúc, so với chết một cách lẻ loi thì tốt hơn rất nhiều.”

Nghĩ một hồi Liễu Thiên liền quay lại nhìn Khương Tuyết mỉm cười, điều này làm cho tiểu cô nương này hai mặt đỏ lên.

“Xem bên ngoài có một vết rất dài, hình như thứ gì đó bị đánh ngã ra.” Khương Tuyết lúc này liền chỉ tay ra xa đánh trống lảng rồi liền chạy đi. Liễu Thiên thấy vậy cũng đi ra xem.

Trước mắt hai người là cả một vùng dài cây cối bị đổ gẫy tạo thành một khu tràn đầy ánh sáng khác hẳn với cánh rừng rậm hai người đang đứng.

“Ta biết rồi!” Khương Tuyết nhìn hết dấu vết xung quanh liền giật mình nói.

“Chúng ta đêm qua đã kịp chạy vào đến mép của kết giới, mà khi đó cự lang lại là yêu thứ Tứ cấp nên khi công kích lên kết giới thì sẽ bị đánh bật lại.” Khương Tuyết gương mặt vui vẻ từ từ nói.

Kết giới của mỗi một thế lực đều có đặc tính riêng chỉ cho người của mình tiến nhập vào những thứ khác đều bị cản lại. Trường hợp của hai

https://thuviensach.vn

người Liễu Thiên rất đơn gian chính là trên quần áo của họ đều có một loại phấn đặc biệtlà Huyền Kết Phấn, để có thể thông qua kết giới này.

Loại phấn này cũng chỉ dùng cho kết giới cấp thấp tầng ngoài mà thôi, một số vùng trong địa thì cách tiến vào kết giới rất phức tạp nên cần những điều kiện đặc thù mới có thể đi vào được. Liễu Thiên cũng biết mấy thứ kiến thức cơ bản này nên hắn không có gì ngạc nhiên với suy luận của Khương Tuyết mà chỉ gật gật đầu.

“Tiếng nổ kia chính là kết giới phản trấn lại!” Liễu Thiên nhớ lại khẳng định.

“Đúng! Còn vết cây đổ này chính là do Nộ Huyết Lang Vương kia bị đánh bay ra tạo thành.” Khương Tuyết lại gật đầu bổ sung.

“Uy lực kết giới thật lớn! Nhưng mấy con yêu lang nhỏ đâu? Sao chúng không giết chúng ta?” Liễu Thiên nhìn lại đằng sau cảm thán, rồi lại nghĩ ra gì đó nghi hoặc hỏi.

“Nộ Huyết Lang Vương bị thương chắc chắn quay đầu bỏ chạy, như vậy đàn của nó cũng sẽ sợ mà bỏ chạy theo làm gì còn thời gian mà tìm chúng ta! Mà cũng có thể Nộ Huyết Lang vương là yêu thú cấp bốn nên tất cả đám Nộ Huyết Lang này đều bị kết giới cản lại!” Khương Tuyết liền đưa ra giả thiết.

“Dù nguyên nhân là gì thì chúng ta cũng khá may mắn, qua một đêm mà cũng không thêm yêu thú nào đến đây nữa!” Liễu Thiên nhìn lên sắc trời vẻ mặt vui vẻ nói.

“May mắn hay không thì không biết nhưng vừa từ trong điểm tài vật đi ra đã xuýt mất mạng rồi!” Khương Tuyết cười cười lẩm bẩm tự giễu.

“Ừm! May mắn!” Liễu Thiên gật đầu cười nói.

https://thuviensach.vn

“Chúng ta giờ đang về gần tông môn hay là trong Huyễn Cực sơn mạch vậy?” Khương Tuyết nhíu mày nhìn quanh nói.

“Ta nghĩ là đi vào Huyễn cực sơn mạch!” Liễu Thiên thản nhiên nói.

“Tại sao?” Khương Tuyết lại hỏi.

“Thứ nhất là chúng ta đêm qua mới chạy chưa đầy một khắc tức là khoảng mười năm dặm. Mười năm dặm đã tiến về đến khu vực kết giới tông môn, sao lại gần thế được. Phải biết để đến Huyễn Cực sơn mạch chúng ta đi bằng truyền tống trận.

Như vậy có truyền tống ra giữa Vạn Mộc Lâm thì không thể nhanh thế đã về đến được cho nên chỉ có thể là Huyễn Cực sơn mạch. Còn giả như chúng ta số hên được truyền tống về gần ngay kết giới của tông môn là điều ta không tin.

Thứ hai là chỗ này không hề có tiếng thú rừng kêu, không giống với những khu vực trong kết giới gần tông môn mà chúng ta từng đi bộ qua khi tiến vào đây.

Còn điều thứ ba là nếu đây là kết giới gần tông môn thì sẽ không bao giờ mở ra như vậy những Yêu thú tứ cấp sớm đã quen thuộc từ lâu, bọn chúng sao có thể quanh quẩn quanh đây rồi lại tấn công vào kết giới! Chỉ có thể là Huyễn Cực sơn mạch với kết giới có thể thay đổi mới làm cho đám yêu thú không phân biệt được mà công kích vào.”

Liễu Thiên dùng vẻ mặt bác học từ từ phấn tích.

“Nói cũng có lí, nhưng vẫn chỉ là suy đoán! Nhưng dù là chỗ nào thì cũng an toàn rồi!” Khương Tuyết bĩu môi rồi lại gật đầu nói.

“Tiếp theo thí luyện là gì nhì?” Liễu Thiên đột nhiên hỏi.

https://thuviensach.vn

“Tiếp theo sẽ là săn bắt yêu thú, lấy được càng nhiều nội đan thì phần thưởng càng nhiều.” Khương Tuyết đáp.

“Ngươi muốn săn yêu thú?” Khương Tuyết lại hỏi.

“Nghỉ ngơi đã! Chúng ta phải tu luyện hồi phục lại nguyên thần đã!” Liễu Thiên gật gật đầu sau đó đi vào một số sạch sẽ ngồi xuống. Khương Tuyết thấy vậy cũng tương tự đi lại ngồi xuống bên cạnh.

Liễu Thiên từ trong linh giới lấy ra bọc hành lí rồi từ đó lấy ra khói thịt khô cùng với đó hắn lấy ra một hồ lô nhỏ để bên cạnh.

“Ăn đi!”

Khương Tuyết cũng không hề khách sáo, cả hai vừa ăn vừa uống rất thoải mái.

…

“Yêu thú từ đêm qua đã nhiều lên rất nhiều, Liễu Thiên giờ không biết sao rồi!” Ở một khu rừng khác, Hà Minh vừa đi vừa nói vẻ mặt thì đầy lo âu phiền muộn.

“Ta cũng cảm thấy lo lắng vô cùng, lần này cứ nghĩ hắn đi cùng thì ta sẽ bảo vệ nhưng xem ra…” Tằng Nhất đi cạnh đang nói giở thì bỗng dừng lại, hắn hai mắt chố ra nhìn về đằng trước. Hà Minh thấy vậy cũng dừng lại nhìn ra đằng trước hai mắt cũng dại ra, mồm thì há hốc không ngậm lại được.

Trước mặt hai người là một quang cảnh thoáng đãng vô cùng.

Chỗ này một khoảng không hơn hai dặm vuông cây rừng bị gọt sạch chỉ còn chơ lại mỗi gốc, cây cối ngổn ngang, cùng với đó là vô số xác yêu thú.

https://thuviensach.vn

Yêu thú chết chỗ này đủ các loại như chim, hổ, sói, rắn, cóc,… Tất cả đều có kích thước khá lớn, đây đều là yêu thú cấp hai trở lên.

“Thật nhiều yêu thú, ai làm điều này?” Hà Minh hai mắt mở to đi lên giọng điệu thất kinh nói.

“Đây là một nhóm người thực hiện, tất cả đều dùng kiếm nên mới tạo lên cảnh tượng thế này.” Tằng Nhất đi lại gần nhìn những cây gỗ và xác yêu thú xung quanh thì thào nói.

Qua những vết kiếm lưu lại Tằng Nhất của thể thấy được có nhiều vết tích khác nhau nên mới khẳng định là một nhóm người làm.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 99: Diệp Ninh Chiến Tề Thiếu Tiên

“Nhưng như thế nào lại có nhiều loại yêu thú tập hợp về chỗ này vậy?” Hà Minh nhìn các xác yêu thú bất đồng thì lại tỏ vẻ không tin hỏi.

“Ngươi cũng biết những đệ tử Tứ Tượng đội khi tham gia thí luyện yêu thú đều mang theo một loại hương dược có tên là Phần Liêu hương. Cái này đặc biệt có công dụng dụ đám yêu thú dưới tứ cấp.” Tằng Nhất nhìn về phá trung tâm xa xa nhàn nhạt nói.

“Phần Liêu hương, thứ được chế biến từ sáu loại thảo dược hai loại hương liệu cộng thêm chút máu của yêu hoa!” Hà Minh nghe vậy liền lẩm bẩm.

“Những yêu thú này đều đã bị lấy đi nội đan, xem ra những kẻ săn yêu thú này rất chuyên nghiệp!” Tằng Nhất chạy lại chỗ một con tắc kè to dài đến hai trượng đang nằm ngửa bụng lên xem xét một hồi nói.

“Yêu thú sau khi kết thúc tranh đoạt tài vật mới bắt đầu tăng cường, những loại này đều từ ngoài tràn vào! Như vậy đám người kia chắc hẳn tính toán thời gian rất chuẩn xác bày bố bẫy dụ này.” Tằng Nhất nhìn ra xa xa mấy lượt rồi lại nói.

“Chúng ta rời khỏi đây thôi! Chỗ này nhiều yêu thú chết như vậy chúng ta đứng đây rất dễ bị người khác chú ý.” Hà Minh nhìn quanh vẻ mặt lo lắng nói.

https://thuviensach.vn

“Ừ! Chúng ta từ giờ đến trưa phải cẩn thận, điểm nghỉ chân mở ra thì lập tức tiến vào. Ban đêm bây giờ thật đáng sợ!” Tằng Nhất gật đầu đứng dậy hướng xa xa nói.

Bọn họ đêm qua cũng cả đêm không yên, cứ tý lại phải đánh nhau với yêu thú rồi gặp mấy con yêu thú tam cấp thì lại bỏ chạy. Chính vì vậy điều họ cần bây giờ chính là vào điểm nghỉ chân nghỉ ngơi.Cách chỗ hai người Hà Minh hơn hai mười dặm có một dãy núi dài vài dặm, vách đá cực dốc, cây cối trên núi cũng gần như không có chỉ có một vài đám rêu úa vàng mà thôi.

Ở một ngọn núi thấp trong dãy núi này có một nhóm sáu người bốn nam hai nữ, đang đứng nhìn xuống cánh rừng đối diện. Tất cả những người này thân đều mặc Thanh y, sau lưng có in một thanh tiểu kiếm ngân sắc. Đồng thời cả sáu người đều mang theo kiếm, người thì cầm ở tay, người thi đeo trên lưng, số lượng kiếm và kích thước kiếm của mỗi người cũng khác nhau.

“Chỗ này có tầm ba trăm con yêu thú nhị cấp, tám con tam cấp, nhất cấp không thấy xuất hiện, xem ra không thể đông hơn được nữa!” Một thiếu niên lớn tuổi nhất nhìn xuống phía xa nói.

“Hơn một canh giờ cũng đủ rồi, bọn yêu thú kia đang tự đánh giết lẫn nhau, nhưng những con yếu sẽ rất nhanh bỏ đi, chúng ta hành động thôi!” Nữ đệ tử gương mặt xinh đẹp với dải tóc dài buộc hai bên, tay cầm đoản kiếm nói.

“Hành động!” Nam đệ tử đứng giữa lưng đeo cự kiếm nhíu mày hô lên rồi là người đầu tiên bay đi.

“Vèo vèo…vèo!

Thế là sáu người vừa cái đã bay vụt đi về cánh rừng có cả đám yêu thú kia.

https://thuviensach.vn

…

Lúc này ở một nơi phía xa trong Huyễn cực sơn mạch, nơi đây rừng núi bình thường, cây cỏ rậm rạp che hết đường đi.

Chỗ này có một bóng đen bay vụt qua rồi đừng lại tại một mỏm đá nhìn ra xa. Đây là một nam đệ tử thân mặc hắc y, tóc dày buộc gọn trải ra sau lưng, nam đệ tử này gương mặt thanh tú nhưng lại có phần trắng bạch thiếu huyết khí. Đây chính là thiếu niên Huyền Vũ đội kẻ đã khiến cho bao người trong Đại Kiến lộ thông đạo Phong Long Hoàng phải sợ hãi.

Lúc này, thiếu niên Huyền Vũ đội này lại dùng ánh mắt đầy âm lãnh nhìn về phía trước mặt.

Phía đối diện thiếu niên lúc này có một nữ đệ tử thân mặc xích y, tay cầm ô đang đứng, tóc dài xõa xuống ngực, do có ô che đi nên không nhìn rõ gương mặt nữ đệ tử này chỉ nhìn thấy đôi môi đỏ cùng làn da trắng hồng và chiếc cằm (vline) thon gọn.

“Không ngờ lại gặp Tề huynh ở chỗ này?” Nữ đệ tử kia đột nhiên mỉm cười nói.

“Diệp Ninh?” Nam đệ tử kia ánh mắt nhíu lại giọng âm hàn lẩm bẩm.

“Tề huynh lần này trong điểm tài vật kiếm được không ít, không biết có thể nhường lại cho tiểu muội con Ô Kim Hạt này không?” Nữ đệ tử mặc áo đỏ giọng điệu thỉnh cầu nói.

“Nói đùa, Diệp nữ hiệp chẳng nhẽ lần này không kiếm được gì trong điểm tài vật? Điều này khiến ta không tin nổi!” Nam đệ tử kia cười nhạt dùng ánh mắt nghi hoặc nói.

Hai người này tất nhiên là đã nhận ra nhau, một người là người đứng đầu Tru Tước đội, đệ nhất kỳ tài khóa này là Diệp Ninh – Xích Huyết tiểu thư.

https://thuviensach.vn

Một người đứng đầu Huyền Vũ đội, thiếu niên nhân tài, Tề Thiếu Thiên – Hắc Ma công tử. Cả hai người hôm nay lại gặp nhau ở đây!

“Không dấu gì Tề huynh, tiểu muội lần này chọn vào thông đạo có phần khó khăn nên chưa vượt hết ải thì thời gian đã hết và bị truyền tống ra ngoài!” Diệp Ninh khi này lại tỏ vẻ bực dọc nói.

“Haha! Không ngờ đến Diệp cô nương đệ nhất kỳ tài nhưng cũng không vượt qua được thông đạo!” Tề Thiếu Thiên nghe vậy liền cười lớn vẻ mặt vui vẻ nói.

Thế nhưng nụ cười của hắn bỗng ngưng đọng lại trên khóe miệng, thay vào đó là gương mặt ngưng trọng, hai tay bỗng nhiên thả xuống, hắc khí cũng dần vận chuyển.

“Ta nói ra không phải để nghe người cười nhạo, ngươi nghĩ bổn cô nương yếu và đang phải cầu tình ngươi hả?” Diệp Ninh phía đối diện tức giận quát, đồng thời hai tay cũng hơi động.

“Vốn không muốn tránh đấu vô nghĩa nhưng xem ra ta đã bị người khác coi thường rồi!” Diệp Ninh ngữ khí lạnh băng, chiếc ô tự động bay lên xoay tròn trên không để lộ ra gương mặt thanh tú cùng ánh mắt đầy sát khí.

Cùng với đó, xung quanh cơ thể nàng không khí như bị đun sôi tạo ra màng khí mờ ảo lăn tăn làm cho người ngoài nhìn vào chỉ thấy hình ảnh của nàng bị vặn vẹo.

Diệp Ninh hai tay đưa ngang ra hai bên, hai mắt bỗng nhắm lại, một đồ án bỗng nhiên xuất hiện phía sau lưng nàng. Đó là một hình với nhiều hoa văn cổ văn xoay quanh một điểm màu đỏ, hoa văn mỗi lúc một lan rộng trên không, không khí xung quanh cũng như bị khống chế mà ngừng lưu động.

https://thuviensach.vn

“Lĩnh Linh công!” Tề Thiếu Thiên vẻ mặt ngưng trọng cùng sợ hãi lẩm bẩm.

Nhưng rất nhanh hắn đã lấy lại tinh thần, hai tay hắn hắc khí mỗi lúc một nhiều, dần dần hắc khí lan ra bao phủ cả cơ thể hắn, sau đó lại tiếp tục lan rộng ra một vùng hơn năm trượng trong khu rừng. Nơi hắc khi đi qua cỏ cây hoa lá đều héo rũ mục nát, ngay cả những thân cây to cũng bị ảnh hưởng, lá cây bỗng vàng đi rồi rụng lả tả.

Rất nhanh nhìn vào chỗ Tề Thiếu Tiên đứng lúc này chỉ còn một đám mây đen không thấy người đâu nữa.

“Sà Vụ!” Diệp Ninh cười nhạt nói.

Cùng với câu nói kia, đồ án phía sau nàng cũng biến mất. Quần áo Diệp Ninh khi này không gió mà bay phần phật, hai tà áo đỏ bay phất phới ra phía sau. Hai bàn tay trắng muốt thon thả của nàng rất nhanh đẩy ra trước khẽ xoay một cái, năm ngón tay mở rộng.

“Vù vù…vù!”Theo hai cánh tay của Diệp Ninh những hồng quang phóng đi với tốc độ cực nhanh về đám hắc vụ phía trước.

Hồng quang như huyết vũ bắn vào hắc vụ, chúng đi đến đâu hắc vụ bị tạt cho bốc hơi đến đấy.

“Ầm Ầm…!”

Hồng quang bay xuyên qua hắc vụ công kích vào tảng đá trong đó tạo ra những âm thanh ầm ầm rung chuyển. Khi hắc vụ tản đi, thì phía tảng đá kia cũng không thấy Tề Thiếu Tiên đâu, chỉ còn lại một khối đá đầy lỗ thủng, lỗ nào cũng rất sâu, nhiều chỗ còn bị đục vỡ ra từng mảng bằng cối say.

“Di chuyển nhanh đấy! Nhưng vẫn chưa đủ!” Diệp Ninh thấy đối thủ tránh được cũng không tỏ vẻ ngạc nhiên gì, nàng nhàn nhạt nói, đồng thời

https://thuviensach.vn

cơ thể khẽ động bay lên hơn hai trượng đứng lơ lửng cạnh một thần cây.

“Soạt!”

Ngay lúc Diệp Ninh vừa bay đi thì phiến đá dưới chân nàng vừa đứng đã bị một đạo hắc khí chẻ làm hai.

“Vèo!” Vẫn không thấy Tề Thiếu Tiên đâu chỉ thấy hắc khí lại từ khoảng không xuất hiện rồi rất nhanh bắn đến chỗ Diệp Ninh đang đứng.

“Phụp!” Diệp Ninh lúc này cũng không nhìn xem Tề Thiếu Thiên đang chốn ở đâu công kích, nàng tay trái một trưởng đánh tan hắc khí rồi tay phải khẽ vỗ vào thân cây bên cạnh, miệng thì lẩm bẩm một câu rồi quát lơn:

“Mộc Võng!”

Theo tiếng quát kia, thân cây bên cạnh bỗng nhiên phình ra rồi vặn vẹo biến đối. Một luồng năng lượng căng phồng từ trong thần cây được truyền xuống lòng đất.

“Phụp! Phụp!...”

Từ lòng đất vô số rễ cây phóng lên, trong phạm vị hơn mười trượng rễ cây đều cuồn cuộn nhô lên, rất nhanh các thân cây quanh đây cũng đều phình ra vặn vẹo, sau đó mọc ra một số cành, những cành này dần tuôn dài rồi xiên ra mọi nơi quanh chỗ Diệp Ninh đang đứng. Rất nhanh cả phạm vị mười trượng trên không dưới đất đã chằng chịt toàn cành cây và dây leo.

“Mộc thuật! Quả nhiên là mộc thuật!” Lúc này từ phía bên phải Diệp Ninh một bóng đen hiện ra bay trên không trung hai trượng, xung quanh là vô số hắc khí bám theo.

https://thuviensach.vn

Đám dây leo và cành cây như có mắt, lúc này chúng lại mọc ra bám theo bóng đen kia.

Bóng đen kia đang bị cành cây cùng dây leo quấn lấy thì bỗng hắc khí quanh người bùng ra đánh gãy một số cành cây cùng dây leo đang vây quanh sau đó hắc khí quanh bóng đen lại ba động tỏa ra rồi tụ hợp lại, thân thể Tề Thiếu Tiên hiện lên rõ ràng trong đó. Tề Thiếu Tiên vừa hiện thân cũng không chậm trễ, hắn liền đánh ra mấy trưởng phá vây lùi ra xa.

“Tề Thiếu Tiên, ngươi có bản lĩnh gì thì bày ra đi, hôm nay ta muốn xem thử người có Hắc Tinh Tâm lợi hại thế nào!” Diệp Ninh đứng đó rất hiên ngang nói, dưới chân nàng dây leo lại mọc ra, chúng đẩy nàng lên cao mấy trượng.

“Ta cũng muốn xem thử người tu thành Lĩnh Linh công lợi hại thế nào?” Tề Thiếu Tiên nhàn nhạt nói, sau đó hai tay nắm chặt, rồi duỗi ra lại chập vào nhau, các ngón tay đan vào nhau, miệng thì lẩm bẩm gì đó.

Lúc này, từ trong cơ thể hắn hai luồng hắc khí đậm đặc chui ra vặn vẹo vài cái biến thành hai con thú hình thù kỳ lạ to cao đứng hai bên của hắn.

Hai con thú này đều như đám khí vụ không định hình nhưng lại có hai con mắt rất rõ ràng, đồng thời hình ảnh của nó thỉnh thoảng lại được cô đọng trông rất sống động.

Một con là hình người có sáu tay, trên đầu có sừng, hai mắt cô đọng thành điểm vàng nhạt, trong miệng có hắc khí đang trôi ra vào nhìn rất quỷ dị. Một con là giống như một con dơi, hai cánh mờ mờ màu đen đang vẫy, hai chân nó đạp đạp vào không trung, khuôn mặt mờ mờ trong quỷ vụ chỉ thấy trong đó có hai điểm đỏ đang đảo qua lại.

“Hắc Phong Quỷ kết hợp với Sà Vụ, quả nhiên là bản lĩnh của người!” Diệp Ninh hai mắt khẽ nhíu lại rồi lại lắc đầu nói.

https://thuviensach.vn

“Xin chỉ giáo!” Tề Thiếu Tiên nói một câu rồi hai tay đẩy ra, hai hắc quỷ ngay tức khắc phản ứng theo.

Quỷ khí nhìn như một con dơi bỗng nhiên vụt cái biến mất để lại một làn khói đen. Con quỷ hình nhân thì hai tay rang ra, từ miệng một luồng khí đen như mực từ miệng phóng ra hướng Diệp Ninh.

Mà lúc này quỷ dơi từ lúc nào đã bay đến hiện ra trên đỉnh đầu Diệp Ninh, hai chần của nó bổ xuống.

“Vù Vù!”

Diệp Ninh hai tay xoay xoay bắt quyết vài cái thì từ dưới chân vô số dây leo cùng với rễ cây xuất hiện đan thành một mặt phẳng bao bọc lấy nàng, một số xúc tua quăng quẩy vụt liên tục quấn chặt lấy con dơi bằng khí đen kia lại. Cùng lúc đó một đạo quang hỏa từ trong lồng gỗ bắn ra đánh tan con dơi bằng hắc khí này.

Phía trước lúc này luồng hắc khí từ miệng hắc khí sáu tay vừa phóng đến trước mặt Diệp Ninh cũng bị vô số dây leo quấn tít lại và liên tục quay tròn lại tạo thành một lớp phòng hộ, lớp dây leo như một chiến quạt lớn làm cho hắc khí không thể nọt qua dù chỉ một ít.

Hai thứ va chạm, những dây leo và rễ cây cũng bị hắc khí bào mòn rất nhiều, nhiều dây héo mục rơi xuống. Nhưng cứ cái này héo lại có cái khác thay thế, thế thủ gần như không thể xuyên lọt.

Tề Thiếu Tiên lúc này cũng không để ý đến bên kia công kích ngừng trệ, hai tay lại vận chuyển mấy lần, từ trong tay cầm ra một lọ nhỏ màu đen. Hắn mở lắp lọ ra tay phải để trên đỉnh lọ rồi hút một cái từ bên trong lọ một dung dịch màu trắng đục được hút lên tạo thành một thủy cầu nhỏ như ngón chân cái lơ lửng trong bàn tay của hắn.

https://thuviensach.vn

Dung dịch kia lưu động trên tay Tề Thiếu Tiên rồi rất nhanh phóng to như đầu người, màu trắng đục bỗng chuyển sang trắng sáng rồi hơi có chút xanh.

“Độc Long Tủy Thủy!”

Tề Thiếu Tiên quát một tiếng hai tay đẩy ra, thủy cầu màu trắng trong tay được phóng đi một đoạn thì bùng nổ rồi hóa thành một con bạch long dài hai trượng, bạch long nhe nanh múa vuốt lao đến chỗ Diệp Ninh.

Lúc này công kích của quỷ khí lại biến mất, con dơi kia cũng đã ngưng tụ lại và bay cạnh Tề Thiếu Tiên. Quỷ hình sáu tay thì cũng dừng công kích, sáu tay chắp lại đưa lên đầu, đang làm động tác gì đó.

“Dùng độc dẫn nhập vào thủy thuật!” Nữ đệ tử kia thấy vậy hơi nhíu mày tay vừa kết ấn vài cái miệng bỗng nhiên nói.

Nàng lúc này vẻ mặt nghiêm túc, hai tay chập lại một cái, nguyên thần trong cơ thể bùng ra làm cho tất cả dây leo đều mọc ra lá xanh, dễ cây cùng với cành cây đều to hơn ba phần.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 100: Thông Đạo Khó Nhất

Ngay lúc này từ dưới đất trước mặt Diệp Ninh một mô đất lớn rộng hơn hai trượng cao hơn ba trượng rất nhanh được hình thành như một bức tường dầy chắn trước mặt, đồng thời trong đống đất đó chưa vô số dễ cây trồi ra đan lại thành một bức tường rất chắc chắn.

Đồng thời những dây leo và cành cây xung quanh cũng tua tua tràn ra, chúng liên tục vụt về phía thủy long đang bay đến. Nhưng những cành cây và dây leo này vừa chạm vào thủy long thì ngay tức khắc tan rã, thủy long vẫn duy trì tốc độ lao vào bức tường kia.

"Ầm!"

Thủy long mạnh mẽ đánh thủng một lỗ lớn trên bức tường kia, khí thế của nó có giảm một chút nhưng vẫn mạnh mẽ lao đến Diệp Ninh.

Tề Thiếu Tiên thấy vậy cười lạnh một cái, hắn dường như đã nắm chắc phần thắng trong tay.

Hắn rất tin tưởng vào sự lợi hại của Độc Tủy này! Với độc tủy này đừng nói là đất hay gỗ, dù có là sắt thì cũng bị nó ăn mòn. Như vậy lại cộng thêm sự cường hoành của Thủy Long thuật thì một chiêu này hắn tin rằng không đệ tử nào cùng cảnh giới có thể chặn được. Lại nói đến né tránh thì lại càng không thể bởi vì tốc độ của thủy long không những nhanh mà nó còn có khả năng theo đối phương đến cùng.

https://thuviensach.vn

“Sao có… thể?!” Nhưng Tề Thiếu Tiên đang tự đắc thì vẻ mặt bỗng dại ra, hai mắt trợn lên, miệng há ra, hắn muốn nói gì nhưng không thể nói lên lời.

Phía đối diện hắn, một màn quỷ dị xuất hiện.

Chỉ thấy bức tường kia bỗng nhiên phân tán ra, những dễ cây trong đó lại nhập nhùng rồi ghép thành một con mộc long lao đến chỗ hắn. Mà lúc này Độc Long Tủy thủy của hắn lại hóa thành một khối băng bay ra sau rơi xuống gẫy làm mấy đoạn. Chính điều này làm hắn quá sốc!

Nhưng không có thời gian để Tề Thiếu Tiên ngạc nhiên, hắn lúc này rất nhanh lấy lại tinh thần, cơ thể nhoáng cái đã lùi ra sau, hai quỷ khí bỗng nhiên nhảy ra chúng tạo thành một bức tường lớn hắc khí đen đặc chặn mộc long lại.

“Phùng!” Mộc long phóng đến thủi tung đám hắc khí thì cũng bị hắc khí ăn mòn tan rã dần!

Tề Thiếu Tiên nhân chút cơ hội đó đã lùi ra xa mấy trượng, hai tay hắn khi này đang liên hồi kết ấn.

“Muộn rồi!” Diệp Ninh cười nhạt nói rồi nhảy xuống đất hai tây đẩy xuống, nguyên thần từ hai tay âm ầm tràn xuống đất.

“Soạt! Soạt!..”

Bất ngờ là Tề Thiếu Tiên đang bay lùi ra sau thì từ phía sau bỗng nhiên vô số dây leo từ khắp nơi bắn ra quấn lấy hắn. Rồi phía trước bên cạnh, bên trên phía dưới, tất cả tạo thành một quả cầu bằng dây leo đang từ từ ép hắn vào bên trong.

Ngay tức khác, hai tay Tề Thiếu Tiên bùng lên hai ngọn lửa hắn đánh ra mấy hỏa trưởng làm thủng mấy lỗ lớn nhưng chưa kịp bay ra thì đã có rất

https://thuviensach.vn

nhiều cành cây dây leo lấp vào lỗ trống đó.

Lúc này, dây leo và cành cây mỗi lúc một xiết lại nhanh hơn, số lượng dây leo và cành cây cũng nhiều hơn rất nhiều, điều này khiến cho công kích của Tề Thiếu Tiên phía trong dần mất đi tác dụng.

Thế rồi đến khi dây leo đã ép gần sát người, Tề Thiếu Tiên không làm sao được thì đành dùng đến đại hỏa thuật, hắn biến cả cơ thể thành một hỏa nhân để trống lại sức ép của dây leo đang dần ép vào.

Nhưng điều làm cho hắn ngạc nhiên chính là dây leo kia tuy bị lửa đốt cháy rất nhiều nhưng không hiểu tại sao nhưng mỗi lúc hắn lại càng cảm thấy bị xiết chặt hơn. Hắn biết mình đang dần bị vây kín lại, hắn không nhìn được ra ngoài, trước mắt hắn bây giờ chỉ có mỗi màu vàng đỏ của lửa và màu xanh nâu của dây leo, cành cây.

Những tầng dây leo mỗi ngày một vây kín lấy Tề Thiếu Tiên ở bên trong. Mỗi lúc lại có thêm một tầng dây leo gia cố thêm bên ngoài, từng lớp từng lớp không có điểm cuối. Tề Thiếu Tiên dù có biến hành một hỏa nhân thì dần dần bị bao phủ kín hoàn toàn.

Từ bên ngoài giờ cũng chỉ nhìn thấy một quả cầu lớn bằng dây leo đang mỗi lúc một to lên, ánh lửa cũng đã bị che lấp hết. Nhìn lại phía hai con quỷ khí lúc này cũng bị đánh tan ra mấy lần, tuy hợp lại nhưng khí vụ của chúng mỗi lúc một mờ dần, chẳng bao lâu nữa sẽ biến mất.

“Dừng! Ta thua rồi!”Lúc này bên trong có tiếng Tề Thiếu Tiên truyền ra.

“Hừ! Ngươi nghĩ đây là đâu! Ta đánh nhau với ngươi không phải để nghe một câu nhận thua này!” Diệp Ninh bên ngoài cười nhạt vẻ mặt lạnh băng nói.

“Thế ngươi muốn giết ta?” Âm thanh nam đệ tử kia nghi hoặc cộng thêm chút tức giận nói.

https://thuviensach.vn

“Có thể! Tùy xem ngươi có đáp ứng điều kiện của ta hay không? Nếu không thì ta cũng không ngại, dù sao bổn cô nương cũng đang khó chịu, giết một vài kẻ có khi sẽ dễ chịu hơn!” Nữ đệ tử kia gật đầu nhàn nhạt nói.

“Ngươi muốn gì?” Ngữ khí của Tề Thiếu Tiên giảm xuống rất nhiều, hắn nhún nhường hỏi.

Tuy hắn vẫn có thể chống cự thêm nhưng khả năng chạy thoát là không có. Hắn phải nhún, phải nhịn vụ này nếu không hắn bị giết ở đây cũng chỉ là một ý niệm của đối phương.

“Đơn giản thôi! Ngươi kiểu gì cũng chiếm được phần thưởng cuối cùng trong điểm tài vật! Như vậy phần thưởng vượt ải nhượng lại cho ta.” Nữ đệ tử kia liền nói.

“Chỉ vậy thôi?” Tề Thiếu Tiên bên trong mộc cầu nghe đối phương nói đến phần thưởng cuối thì gương mặt đại biến nhưng khi nghe đối phương chỉ cần phần thưởng qua ải cuối thì không khỏi vui mừng hỏi.

“Ta cũng chỉ muốn có chút phần thưởng từ điểm tài vật, dù sao ta cũng không muốn có thêm kẻ nào biết mình không vượt qua được mấy ải kia.” Nữ đệ tử này suy tư nói.

“Vậy thì được! Ta nhất định sẽ không nói chuyện này ra ngoài!” Nam đệ tử kia vui vẻ nói.

“Ngươi thì chắc chắn sẽ không nói ra rồi!” Nữ đệ tử kia lạnh nhạt nói rồi từ từ khai trừ những lớp dây leo bên ngoài.

Nàng biết tên này làm sao lại muốn người khác biết mình bị ăn hành bởi tay nàng chứ. Dù sao thì hắn cũng được đánh giá là đệ tử mạnh nhất của Huyền Vũ đội năm nay. Hắn chắc chắn không làm việc mất mặt này!

https://thuviensach.vn

“Chúng ta dù sao cũng là đồng môn, hôm nay được Diệp muội tha cho một mạng chắc chắn tại hạ sẽ không quên. Đây là những thứ tại hạ nhận được khi vượt được ải cuối trong Đại Kiến lộ thông đạo Phong Long Hoàng, Diệp muội hãy nhận lấy!” Lúc này Tề Thiếu Tiên cũng đã thu hồi hỏa công, tay cầm ra một túi lớn từ từ nói rồi đưa cái túi ra ngoài của lồng cây đang thưa dần.“Đi đi! Giết một người như ngươi ta cũng sẽ bị khiển trách, đồng thời giết ngươi ta cũng chẳng được lợi lộc gì!” Diệp Ninh thu lấy túi kia kiểm tra qua một chút thì gật đầu rồi khẽ vẫy tay một cái dây leo đã lùi hết ra ngoài.

Nàng thật sự không muốn sống chết với tên này, dù sao tuy đã khống chế được đối thủ nhưng nếu đánh sống chết thì dù giết được tên này thì cũng tổn hao nặng, mà chiến đấu trong thời gian dài cũng sẽ dẫn đến nhiều người khác đến. Như vậy cái được không bằng cái mất, chi bằng bây giờ lấy của đối phương ít đồ, tiết kiệm nguyên thần còn săn con Ô Kim Hạt kia.

“Cáo từ!” Tề Thiếu Tiên được thả đi thì ngay tức khắc chắp tay một cái rồi quay người rời đi.

“À! Không biết ta có thể hỏi Diệp muội đi thông đạo nào lại khó vậy?” Nam đệ tử kia bay ra mấy trượng chợt nhớ ra gì đó lại quay lại hỏi.

“Kỳ Nhân Thủy Tổ, Sinh Tử lộ!” Nữ đệ tử kia bình thản nói, đối với nàng thì cái này cũng không có gì phải giấu cả, dù sao khi nàng tiến vào thông đạo đó thì Trương Thiết cũng biết.

“Hẹn gặp lại!” Nam đệ tử kia nghe vậy nhíu mày một cái rồi cũng quay người bay đi.

“Thông đạo đó lợi hại lắm sao, ngay cả ả ta cũng không thể vượt qua! Còn mộc thuật của ả trong rừng này liên miên không dứt thật khó đối phó, không biết ả làm gì lại có thể đóng băng được cả Tủy độc của mình! Hàn

https://thuviensach.vn

thuật không thể làm được điều đó!” Hắn vừa bay đi vừa nghĩ vẻ mặt âm trầm đi không ít.

“Tiểu nha đầu! Món nợ hôm nay ta không quên đâu!” Tề Thiếu Tiên suy nghĩ một hồi rồi lại nắm chặt tay nói.

Rất nhanh tên này đã bay đi khuất khỏi tầm mắt của Diệp Ninh.

Khi này, Diệp Ninh vẫn đứng đó nhìn quanh rồi cất số đồ vừa cướp được mỉm cười ánh mắt lạnh lùng nói: “Khi không trêu vào lúc bổn cô nương đang bức mình, may cho ngươi là ta đang bận bắt con Ô Kim Hạt không thì sẽ cho người chóc ba tầng vẩy rồi mới thả đi.”

Nàng nói xong thì liền nhìn ra phía mỏm núi cao cách đó không xa.

Nơi đó có vô số dễ cây bao kín lấy một cái cửa hang động tối om. Xem ra đây chính là chỗ của con Ô Kim Hạt kia. Lúc trước Diệp Ninh vừa đánh nhau nhưng vẫn không quên dùng dễ cây vây kín cửa hang này lại. Như vậy dù con Ô Kim Hạt có phát hiện ra động tĩnh thì cũng không thể nào lao ra ngoài được, còn nó muốn đào hang thoát đi thì lại tốn khá nhiều thời gian vì quanh chỗ này đa số là núi đá.

Lại nói thì Ô Kim Hạt này tuy cũng chỉ là yêu thú cấp ba nhưng lại mạnh hơn các yêu thú cấp ba khác rất nhiều. Đây chính là con yêu thú mạnh nhất ở trong thí luyện lần này, giết được nó thì sẽ có tỷ lệ rất cao thành đệ tử đứng đầu thí luyện lần này. Một con yêu thú cấp ba đỉnh phong này có thể bằng mười con yêu thú cấp ba khác. Đây chính là mục tiêu đầu tiên của những đệ tử khi muốn đạt được nhiều điểm tích lũy.

Diệp Ninh lúc này dùng thần thức thử xâm nhập sâu vào trong hang một lúc thì khóe miệng khẽ nhếch lên cười rồi cả người bay đi.

…

https://thuviensach.vn

Trời đã dần về trưa, hai người Liễu Thiên khi này đã di chuyển ra chỗ có một nhánh sông nhỏ.

Cả hai đang ngồi bên bờ sông nướng cá, xem ra từ sáng đến giờ cả hai không gắp thứ gì nguy hiểm. Đồng thời hai người hình như cũng không quan tâm đến những người khác phát hiện nên cứ nghênh ngang nhóm lửa nướng cá.

Cái này cũng đúng, một nhóm có một người Khai Minh cảnh thì cũng không phải sợ những nhóm khác. Tất nhiên cũng phải nói bây giờ các nhóm đệ tử mạnh thì đều đi săn yêu thú chứ hơi đâu đi tranh đấu cùng nhóm khác. Còn những nhóm yếu thì đang chờ đợi thời gian điểm nghỉ chân mở ra để chạy vào hoàn thành thí luyện. Chỉ có hai người Liễu Thiên vẫn thoải mái dạo chơi trong đây mà thôi.

“Từ sáng đến giờ vẫn không gặp một con yêu thú tam cấp nào, xem ra khu vực này không có nhiều yêu thú. Chiều đến chúng ta phải đi sâu vào trung tâm xem sao?” Khương Tuyết nhìn quanh một cái rồi nhìn về phía xa nói.

“Trung tâm vốn chỉ có những yêu thú vốn có bên trong Huyễn cực sơn mạch, chỉ ngoài viền này mới có những yêu thú từ bên ngoài đi vào. Nhưng đáng lí ra chúng ta phải gặp yêu thú liên tục mới đúng?” Liễu Thiên lắc đầu nói, rồi lại tỏ vẻ nghi hoặc hỏi.

“Ta nghĩ bên ngoài kết giới chỗ này chỉ có một quần thể Nộ Huyết Lang! Còn những yêu thú khác sớm đã rời đi sang chỗ khác rồi. Nộ Huyết Lang chắc không đi xa nếu không có Lang vương của chúng nên chúng ta không gặp cũng đúng!” Khương Tuyết nghe vậy cũng không phản đối mà chỉ suy tư phân tích.

“Thế thì chiều chúng ta đi dọc theo viền ngoài kết giới xem sao, dù sao cũng phải kiếm ít thịt yêu thú!” Liễu Thiên đề nghị.

https://thuviensach.vn

“Ừ! Nhưng chúng ta đâu biết kết giới đến đâu, nhỡ đâu đi ra ngoài thì sao?” Khương Tuyết gật đầu rồi lại nhớ ra gì đó lo lắng hỏi.

“Sợ gì! Chúng ta cứ đi ngoài viền này, năm dặm lại đổi hướng theo Tử Vu thạch này một lần thì không thể lạc được!” Liễu Thiên lắc đầu rồi cầm miếng ngọc nhỏ lên nói.

“Đúng a! A! Cá chín rồi! Nhanh nhanh ăn thôi!” Khương Tuyết gật đầu nói rồi chợt cầm một con cá lên thủi thủi nói.

Liễu Thiên rất nhanh cũng cầm một con thủi thủi, mùi thơm tỏa ra.

Mặt trời lên đến đỉnh, bây giờ đã là giữa trưa, cũng chính là lúc điểm nghỉ chân xuất hiện nhưng cả Huyễn Cực sơn mạch lại không hề thấy có động tĩnh gì cả, mọi thứ vẫn diễn ra như thường chừ một điều.

Đó chính là số lượng yêu thú bỗng nhiên tăng vọt, tuy chỉ đa số là nhị cấp nhưng lại chiếm một số lượng khổng lồ.

Rất nhiều nhóm yêu thú, mỗi nhóm hàng mấy chục con một lần lượt tiến vào trong Huyễn Cực sơn mạch, hình như bên trong có thứ gì đó hấp dẫn chúng nó vậy.

Lúc ày, khắp nơi trong Huyễn Cực sơn mạch đều có một cảnh là chiến đấu giữa người và thú.

Hai người Liễu Thiên lúc này cũng không mấy nhàn nhã, cả hai đang phải đánh với một nhóm mười mấy con yêu thú nhìn như những con châu chấu không lồ vậy. Nhưng mấy con châu chấu này không những chỉ to mà cơ thể cũng khá cứng rắn, đồng thời lại biết bay nên hai người Liễu Thiên vẫn chưa thể nào hạ sát được hết đám này.

Theo Khương Tuyết nói thì Liễu Thiên cũng biết đám châu chấu này được gọi là Tham Chung thú, yêu thú cấp hai phi hành. Chúng nổi tiếng với

https://thuviensach.vn

bộ khung cứng rắn và cặp răng cực mạnh có thể cắt đứt cả sắt thép, tốc độ phản xạ và di chuyển rất nhanh.

Gặp đám thú này, Khương Tuyết lại dùng hỏa ti văng vẩy khắp nhưng mấy con châu chấu này nhưng với tốc độ phản xa nhanh của chúng thì xem ra không có hiệu quả. Còn Liễu Thiên một bên dùng kiếm chém lên chân của đám châu chấu cũng chỉ vang lên những tiếng keng keng chứ không hề làm chúng bị thương.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 101: Điểm Nghỉ Chân

“Xem ra không công kích được vào phần bụng của chúng thì sẽ không có hiệu quả!” Liễu Thiên sau một hồi công kích không đem lại hiệu quả thì nhíu mày lẩm bẩm suy tính.

“À! Ta dùng thứ khác đây, chán dùng hỏa thuật rồi!” Khương Tuyết đang nhiên như nhớ ra gì đó quay sang Liễu Thiên thản nhiên nói.

“Cái gì? Thế từ lẫy đến giờ người đang làm chò gì với mấy cái hỏa ti đó?” Liễu Thiên nghe vậy liền nhăn mày hỏi.

“Thì ta đang muốn luyện tập một chút, nhưng bây giờ cảm thấy thời gian không còn nhiều nên đành đổi cái khác, hỏa thuật này không công kích được mấy con côn trùng này.” Khương Tuyết thu lại hỏa công, miệng nhoẻn cười nói.

“Đậu!” Liễu Thiên nghe vậy không biết nói gì chỉ thầm mắng một câu rồi hai tay khẽ chuyển, kiếm trong tay uốn lượn một lượt đánh ra con châu chấu trước mặt.

Lúc này, Khương Tuyết hai tay bỗng nhiên đưa lên đỉnh đầu, theo hai tay một lớp khí trắng phun ra. Lớp khí đó phun thẳng lên trời tầm mười trượng rồi tan vào không trung như không có gì xảy ra vậy. Còn Khương Tuyết thì không để ý mà cứ thế truyền nguyên thần lên trời. Sau vài hơi thở vẫn không có gì xuất hiện. Phía đối diện, đám côn trùng kia lại kêu “chi chi” rồi vỗ cánh bay vụt đến.

https://thuviensach.vn

Thấy vậy, Khương Tuyết vẻ mặt không lo lắng mà lại quay sang Liễu Thiên quát: “Cách xa ta mười trượng!”

“Cái gì?” Liễu Thiên tỏ vẻ không hiểu hỏi.

“Nhanh! Tránh ra tầm mười trượng!” Khương Tuyết lúc này nhíu mày quát lớn.

Lần này, Liễu Thiên cũng không hỏi nhiều, hai chân hắn rất linh động vừa cái đã lùi ra ngoài, hắn quay đậu chạy đi, rất nhanh khoảng cách với Khương Tuyết đã lên đến mười trượng. Tuy có hai con Tham Chung thú đuổi theo hắn nhưng hắn vẫn thoải mái chống đỡ đồng thời hắn cũng hướng sự chú ý sang chỗ Khương Tuyết.

Chỉ thấy Khương Tuyết đứng im bất động, hai tay đẩy lên không đã thu lại để trước ngực. Đồng thời đám côn trung kia đang bay đến chỉ còn cách Khương Tuyết hơn một trượng. Một màn tiếp theo mới làm cho Liễu Thiên cứng họng không biết nói gì.

Khi đám Tham Chung thú cũng đã bay đên ngay trước Mặt Khương Tuyết, những cái chân gai góc sắc nhọn đang cào đến thì bỗng dưng xung quanh Khương Tuyết có những bông tuyết lả tả rơi xuống.

Tuyết rơi xuống mỗi lúc một dầy, và những bông tuyết đầu tiên rơi lên đám côn trung kia vừa chạm vào một con thì ngay tức khắc từ điểm chạm trên cơ thể chúng một màng băng lan ra, con Tham Chung thú này ngay tức khắc bị đóng băng lại rơi xuống đất.

“Bộp! Bộp!..”

Có con đầu tiên thì cũng có những con thứ hai rồi cả đám Tham Chung thú đang bay đến cũng bị đóng băng hết rơi xuống. Nhưng không chỉ có thế, những bông tuyết kia rơi xuống lá cây cũng ngay tức khắc đóng băng

https://thuviensach.vn

cây đó lại, rơi xuống đất cũng đóng băng cả một vùng đất. Rất nhanh một vùng rộng xung quanh Khương Tuyết bị đóng băng hết.

“Cái gì thế này?” Liễu Thiên phía xa vừa chống đỡ hai con yêu thú kia vừa nhìn lại sợ hãi tự hỏi.

Khương Tuyết lúc này thì đã thu công, tuyết đã ngừng rơi, nhưng băng vẫn chưa tan. Tiểu cô nương này hai tay lại huy động một cái đẩy về phía Liễu Thiên.

Theo hai cánh tay hai luồng khí mờ mờ lao đi cực nhanh.

“Phập Phập!”

Hai con yêu thú đang vây công Liễu Thiên bỗng đứng sững lại, từ phần đầu của chúng hiện ra một băng thương trong suốt dài hai thước đâm xuyên qua. Trên băng thương lúc này có một loại huyết dịch màu xanh rêu, nhờn nhờn rỏ xuống. Còn hai con yêu thú này lập tức đổ ra đất không thấy có sinh cơ nữa.

Liễu Thiên nhìn hai con yêu thú này rồi lại quay đầu nhìn ra thì thấy Khương Tuyết đã ngồi xuống đang luyện công hồi phục nguyên thần.

“Xem ra một chiêu vừa rồi tốn không ít nguyên thần! Tại sao lúc gặp con Nộ Huyết Lang Vương lại không đem ra dùng?” Liễu Thiên thấy Khương Tuyết đang đả tọa thì cũng không làm phiền, hắn chỉ đứng phía xa thầm đánh giá rồi lại đưa ra nhưng câu tự hỏi.

Nửa canh giờ sau, Khương Tuyết đã đình chỉ tu luyện đứng dậy.

Lúc này, Liễu Thiên đã thu thập hết yêu đan của đám Tham Chung thú kia, hắn đang đứng trên một cái cây lớn nhìn ra xa.

https://thuviensach.vn

Liễu Thiên từ trên cây nhảy xuống vẻ mặt đầy suy tư, thấy vậy Khương Tuyết liền lo lắng hỏi: “Sao vây?”

“Phía xa hơn năm dặm có một khói lửa bốc lên, hình như đang có đánh nhau ở đó?” Liễu Thiên đi lại nói.

“Thế chúng ta cũng đi tiếp thôi, không nên xen vào làm gì! Từ giờ đến tối phải kiếm được điểm nghỉ chân thì chúng ta nghỉ ngơi mới an toàn được!” Khương Tuyết gật đầu tỏ vẻ đã biết rồi điệu bộ không quan tâm đến những người khác nói.

“Vào điểm nghỉ chân? Ngươi không muốn săn yêu thú ư?” Liễu Thiên nghe thấy Khương Tuyết muốn tìm điểm nghỉ chân thì nhíu mày hỏi.

“Vào điểm nghi chân đâu có nghĩa là không ra nữa. Điểm nghỉ chân tuy vào rồi không thể đi ra nhưng chúng ta lại có thể đi ra rồi kiếm một điểm khác. Theo lí thuyết chúng ta có thể ra vào đến ba mươi sáu lần đó.” Khương Tuyết mỉm cười đắc trí nói.

“ Cứ tìm thấy một cái đã! Phải biết số lượng đệ tử tham gia rất đông nếu tính sơ cũng đến gần ba ngàn. Khi đó lại chỉ hơn một ngàn năm trăm người được vào điểm nghỉ chân, vì vậy sự cạnh tranh là không hề nhỏ!” Liễu Thiên nghe vậy trợn mắt lên nói.

“Không sợ! Dù sao nếu không có yêu thú cấp bốn thì chúng ta sẽ không gặp nguy hiểm. Nếu thật sự không vào được thì thôi, dù sao ta cũng không quan tâm có vượt qua thí luyện hay không! Có thêm phần thưởng thì tốt còn không có thì thôi!” Khương Tuyết vẻ mặt thản nhiên cộng chút bất cần nói.

“Thế ngươi tham gia thí luyện làm gì? Chỉ để thám hiểm thôi ư?” Liễu Thiên nghe vậy liền hỏi.

“Ừ! Chỉ vậy thôi!” Khương Tuyết xòe hai tay ra tỏ vẻ vô tư nói.

https://thuviensach.vn

“Tiểu nha đầu này tính cách khá hay!” Liễu Thiên nghe vậy không nói gì mà thầm nghĩ rồi lại mỉm cười.

Còn Khương Tuyết lúc này nói xong đã chạy đi trước vừa đi vừa xem xét, nhìn không khác gì một đứa trẻ lần đầu đi chơi vậy!

“À vừa rồi ngươi dùng chiêu gì lợi hại vậy?” Liễu Thiên lúc này đi theo sau, hắn cũng không muốn nhắc đến vấn đề điểm nghỉ chân nữa, hắn nhớ ra gì đó lại hỏi.

“À! Đó là Tuyết Vũ! Dị thuật hệ thủy tính Hàn. Cái này không phải ai cũng được học và có thể học được!” Khương Tuyết quay lại không dấu giếm trả lời, trong lời nói có chút hãnh diện cùng khoe khoang.

“Ừ! Nhưng sao lúc trước ngươi không dùng với con Nộ Huyết Lang Vương?” Liễu Thiên nghe vậy tỏ vẻ nghi hoặc hỏi.

“Ngươi cũng biết dị thuật này sử dụng khá chậm, đồng thời lại hao tổn nhiều nguyên thần. Phải biết yêu thú cấp càng cao thì cơ thể càng cường hãn. Ta không chắc có thể đóng băng được một yêu thú cấp bốn nên không giám sử dụng!” Khương Tuyết tỏ vẻ bất đặc dĩ nói.

“Ừm! Nếu lúc đó ngươi dùng rồi thất bại thì chắc chắn chúng ta sẽ chết! Dù sao để nguyên thần chạy chốn thì tỷ lệ sống vẫn cao hơn.” Liễu Thiên nghe vậy thì liền gật đầu nói.

Hai người cứ thế vừa đi vừa nói chuyện. Thỉnh thoảng gặp vài con yêu thú thì cả hai cùng giết. Qua quãng đường dài, số lượng yêu thú tiêu diệt được cũng tăng lên rất nhiều.

Trời rất nhanh đã tối, hai người vẫn không tìm được điểm nghỉ chân. Theo hai người thì điểm nghỉ chân chắc chắn cũng chỉ là một điểm kết nối truyền tống. Thế nhưng dù biết là một điểm truyền tống nhưng họ tìm cả buổi chiều cũng không thấy có dấu hiệu nào của truyền tống môn cả. Thế là

https://thuviensach.vn

cả hai lại đành phải kiếm một chỗ nhóm lửa lên nghỉ ngơi tạm qua đêm nay rồi tính.

…

Ở một khu khác, chỗ này là một hẻm núi, hai bên vách núi khá cao và hiểm trở, trên đỉnh núi có cây cối xanh um. Ở đây khi này có hai người đệ tử vừa chạy đến, trong đêm không nhìn rõ là nam hay nữ hay đội nào.

Hai bóng người này đi đến trước một phiến đá trên dãy núi rồi chạy xuyên thẳng vào đó rồi biến mất tong dãy núi.

Đi sâu bên trong phiến đá này lại nối đến một không gian mật thất. Mật thất này là một gian phòng khá lớn với rất nhiều cột chống. Những viên quang thạch được bố trí khắp nơi nên không gian chỗ này khá sáng.

Ở trong này có hơn hai mươi đệ tử đang chia ra làm nhiều nhóm ngồi nghỉ. Trong những đệ tử này thì đa số đều là người của thập nhị đội, chỉ có một số ít là người của Tứ Tượng đội. Khi này, đám đệ tử này mỗi người một việc, kẻ thì đang tu luyện, kẻ thì trị thương, kẻ thì ngồi nói chuyện, kẻ thì dở sách ra đọc,…

Ở chỗ này có một nam đệ tử dáng người to con, gương mặt bình thường có điểm phúc hậu đang ngồi tựa vào một cột nhà trị thương.

Nếu Liễu Thiên có mặt ở đây thì chắc chắn nhận ra người này chính là Lệ Kiên – đệ tử cùng chi với hắn. Tên này khi trước đi cùng Lã Phi Hùng nhưng không hiểu sao Lã Phi Hùng chết còn hắn lại chạy thoát. Bây giờ hắn cũng đã tìm được chỗ nghỉ chân này.

…

Lại một gian mật thất, chỗ này cũng không có gì khác với chỗ vừa rồi. Đây cũng là một điểm nghỉ chân khác, phía trong này cũng có tầm hơn ba

https://thuviensach.vn

mươi đệ tử, chia làm nhiều nhóm nghỉ ngơi. Ở đây thì đệ tử thập nhị đội lại khá ít, chỉ có ba bốn nhóm mà thôi.

Trong đó ở trung tâm, nơi khô ráo sáng sủa nhất có một nhóm ba nữ đệ tử đang ngồi đả tọa. Cả ba đều mặc một bộ đồng phục hai màu xanh trắng.

Ba người này ai đấy nhan sắc đều hơn người, đặc biệt là vị nữ đệ tử tóc đỏ lại càng xinh đẹp thuần khiết vô cùng. Ba người này chính là nhóm người Thượng Quan Nhu Vân đến đây từ sớm và chiếm lấy chỗ đẹp nhất này.

Ba người này quần áo sạch sẽ, xung quanh lại không nhiễm đến một chút bụi, đồng thời vẻ mặt lại như không quan tâm đến những thứ xung quanh chỉ tập trung tu luyện.

Lúc này bỗng nhiên từ cửa vào của mật thất này có hai bóng ngươi lao vào. Cả hai đều mặc thanh bạch lưỡng sắc bào giống ba người Thượng Quan Nhu Vân. Trên quần áo còn nhiều vết rách, cùng với máu nhiễm lên áo tạo thành những đốm loang lổ, đầu tóc cũng rối tung khó nhìn rõ khuôn mặt. Nhìn qua thì chỉ thấy hai người này thảm hại vô cùng!

Hai người này đi vào khu có quang đăng soi sáng thì mới từ từ chỉnh đốn lại trang phục đầu tóc. Thì ra chính là Hà Minh và Tăng Nhất.

Nói đến hai người này thì bọn họ hồi chiều đã tìm thấy nối vào điểm nghỉ chân này nhưng vì muốn đợi thêm tin tức của Liễu Thiên nên đã nán lại một canh giờ để thám thính.

Điều không ngờ là trong khi nán lại thám thính hai người bọn hắn bất ngờ gặp một đàn yêu thú cấp hai. Đó là một đàn Thanh Lôi Điểu gần ba mươi con.

Những con Thanh Lôi điểu này tốc độ phi hành rất nhanh, móng với mỏ lại cực cứng và sắc.

https://thuviensach.vn

Hai người khi gặp đám này thì ngay tức khắc bỏ chạy nhưng bọn chúng lại hiểu về săn mồi theo bầy nên đã lập thành trận từ trước rồi quây hai người lại, hai người không chạy được đành phải đánh với đám yêu điểu này.

Cả hai giết và đả thương được gần mười con thì cảm giác nguyên thần đã gần cạn kiệt, cơ thể cũng nhiều vết thương nên liều mạng mở ra một con đường chạy đi.

Khi đó Tằng Nhất phải cắn vào đan dược kích thích để dùng đến Lôi Cầu Châm mới mở ra được một con đường để chạy. Thế nhưng tuy đã chạy nhưng cả hai vẫn bị đám yêu điểu đuổi theo công kích liên tục. Cũng may là cả hai đã cố gắng duy trì tốc độ và cuối cùng cũng chạy vào điểm nghi chân này.

Hà Minh lúc này tim vẫn còn đập nhanh, tay chân vẫn chưa ổn định lại được. Tằng Nhất thì lại trầm ổn hơn nhiều, hắn lấy tay vuốt tóc buộc cho gọn lại sau đó liếc nhìn một lượt gian mật thất này.

Nhìn một hồi, Tằng Nhất liền ra hiệu cho Hà Minh đi theo, cả hai tiến ra một góc không người ngồi xuống trị thương.

Khi hai người tiến vào đây cũng chẳng mấy ai để ý, chỉ có một số kẻ nhìn ra rồi cũng rất nhanh quay đi. Đối với đám đệ tử ở đây thì một nhóm mới tiến vào cũng là chuyện bình thường, nếu không quen thì không cần để ý làm gì!

“Yêu thú mỗi lúc một lợi hại, Liễu Thiên nếu chưa tìm được điểm nghỉ chân thì khó thoát một kiếp!” Tằng Nhất khi này vừa tra thuốc vào vết thương vừa nói.

“Thôi kệ hắn! Dù sao chúng ta cũng cố hết sức rồi!” Hà Minh thì đang dùng nguyên thần bức những vết bẩn trên vết thương ra, khi nghe thấy Tằng Nhất nói vậy thì tỏ vẻ bất đắc dĩ nói.

https://thuviensach.vn

“Ừ! Chúng ta bây giờ ra ngoài cũng khó bảo vệ được tính mạng chứ đừng nói là tìm một điểm nghỉ chân khác! Phải tùy vào số phận của hắn thôi!” Tăng Nhất gật đầu vẻ mặt buồn rầu nói.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 102: Ngày Thứ Tư

“Soạt! Chúng ta trước hãy trị thương đi đã, lo lắng cũng không có mấy tác dụng.” Tăng Nhất lại xé một mảnh vải buộc vết thương trên bắp tay nói.

“Ừ!” Hà Minh cũng gật đầu nói.

Khi hai người Hà Minh đang nói chuyện thì Thượng Quan Nhu Vân phía bên kia hai mắt từ từ mở ra nhìn về phía hai người. Tiểu mỹ nhân này ánh mắt âm lãnh không nói gì nhưng trên gương mặt bỗng có một tia vui vẻ miệng khẽ nhếch lên cười nhạt một cái. Xem ra việc Liễu Thiên không đi cùng hai người Hà Minh đã khiến cho Thượng Quan Nhu Vân tưởng hắn đã chết.

…

Tại một khu rừng trụi với toàn những thân cây khô, ở giữa chỗ này có một cái cây rất lớn phải đến mười mấy người ôm không hết. Thân cây chỉ cao tầm ba trượng nhưng tán cây ít ra phải có đường kính mười trượng.

Quanh chỗ này lại có rất nhiều đệ tử tụ tập. Nhìn sơ qua cũng phải có đến hai mấy người, nam nữ có đủ, tất cả đang chia thành từng nhóm ngồi quanh thân cây to lớn này.

Phía trái cách đại thụ hơn hai trượng, một nhóm ba nam, hai nữ đang ngồi quanh đống lửa nói chuyện. Thông qua trang phục cũng có thể nhận ra đây là người của thập nhị đội nhưng không nhìn rõ là đội nào cung nào?

https://thuviensach.vn

“Sư huynh có chắc là sáng mai sẽ có chỗ trống không?” Một nữ đệ tử vẻ mặt có chút lo lắng hướng thiếu niên có gương mặt bình thường hỏi.

“Cái này thì ta đảm bảo! Điểm nghỉ chân này tuy đã đầy người nhưng trong đó có rất nhiều đệ tử của Tứ Tượng đội. Với đẳng cấp của bọn người này thì chúng chỉ lấy nơi này là điểm nghỉ qua đêm. Sáng mai bọn họ chắc chắn sẽ lại ra khỏi đó đi săn yêu thú.”

Tên thiếu niên ngồi trung tâm với gương mặt bình thường nghe vậy liền bình thản tỏ vẻ tự tin nói.

“Vậy chúng ta phải chớp lấy thời cơ! Muội không muốn tiếp tục ở bên ngoài thế này! Sống chết không rõ, lúc nào cũng lo sợ!” Một nữ đệ tử khác nghe thấy nói vậy vẻ mặt có chút sốt ruột cùng sợ hãi nói.

“Ừ! Chúng ta đã mất Trình sư đệ rồi, ta thật không muốn phải chiến đấu với một quần thể yêu thú nữa!” Lúc này một tên nam đệ tử tóc ngắn ngang vai gật đầu rầu rĩ nói.

“Thôi nhắc đến truyện đó làm gì! Dù sao cũng qua rồi! Chúng ta giờ thay nhau canh gác, ta gác trước, mọi người nghỉ đi. Sáng mai sẽ phải chiến đấu đó!” Nam đệ tử ngồi giữa thở dài một cái rồi đứng dậy nói.

“Vâng!” Mấy người còn lại đều gật đầu rồi cùng thu dọn chỗ ngủ.

Tại một thảo nguyên nhỏ cạnh đầm lầy và một con sông, có một nhóm ba người đã dựng lên một cái lều nhỏ. Ba người này ngồi tại một đống lửa cạnh lều nói chuyện. Ở đây có hai nam một nữ, hai nam một người bộ dạng mười ba mười bốn, tóc tai gọn gàng, gương mặt có điểm thanh tú và khí chất thiếu gia. Một nam đệ tử khác tầm mười năm mười sáu, gương mặt bình thường, dáng vẻ không có gì đặc biệt. Nữ đệ tử còn lại thì bộ dạng thấp tuổi nhất, chỉ tầm mười hai mười ba tuổi, tóc dài buộc ra sau, mắt sáng, gương mặt xinh đẹp thơ ngây.

https://thuviensach.vn

“Lâm sư huynh mỗi ngày một mạnh hơn trước, ngay cả mấy con yêu thú tam cấp tập hợp lại cũng không làm gì được huynh!” Nam đệ tử lớn tuổi hướng thiếu niên thanh tú nói.

“Không có gì, ta cũng chỉ là may mắn thôi!” Thiếu niên thanh tú kia lắc đầu nói.

“Lần này huynh trong điểm tài vật còn lấy được cả phần thưởng cuối của Đại Kiến lộ. Như vậy chắc chắn đã đánh bại người của Tự Tượng đội, không biết có thể kể cho tiểu muội nghe không?” Thiếu nữ kia như nhớ ra gì đó liền dùng ánh mắt ngưỡng mộ cùng to mò hướng thiếu niên kia hỏi.

“Muội cũng biết nhiều về thí luyện đó! Còn việc ta thắng cũng không có gì! Ta chỉ là đánh bại một nữ đệ tử của Huyền Vũ đội. Nữ đệ tử này cũng không mạnh lắm nên ta đã dễ dàng đắc thủ!” Thiếu niên thanh tú kia gật gật đầu tán thưởng rồi lại thản nhiên nói như thể việc hắn đánh bại Hồng Thái Hoa chỉ là một việc nhỏ không đáng để nhắc đến vậy.

Thiếu niên này chính là Lâm Mộng – đệ tử đứng đầu đội Hai. Hắn cũng chính là người đã củ hành nữ đệ tử họ Hồng trong thông đạo kia không thể hoàn thủ. Không hiểu sao khi trước bỏ tóc xõa giờ lại buộc lên nhìn gọn gàng và có khí chất của thiếu gia nhà giàu.

“Sư huynh quá khiêm tốn rồi, Tứ Tượng đội chắc chắn mạnh hơn Thập Nhị đội như chúng ta. Chỉ là sư huynh quá mạnh!” Nam đệ tử kia tuy nhìn hơn tuổi nhưng vẫn cung kính ca tụng Lâm Mộng.

“Thôi nhắc đến truyện này làm gì! Bây giờ, chúng ta cũng phải đưa ra phương án những ngày tiếp theo thôi!” Lâm Mộng lắc đầu tỏ vẻ không muốn nhắc đến vấn đề kia nữa, hắn chuyển chủ đề.

“Điểm nghỉ chân chúng ta đã tìm được! Yêu thú săn được cũng khá nhiều, muội nghĩ hay là vào đó đi thôi!” Nữ đệ tử kia từ từ nói sau đó lại hướng Lâm Mộng đề nghị.

https://thuviensach.vn

“Ta cũng nghĩ vậy! Dù sao ở bên ngoài tuy thoải mái nhưng cũng nguy hiểm hơn rất nhiều!” Thiếu niên lớn tuổi cũng gật đầu nói.

“Cái này ta cũng nghĩ rồi nhưng thật sự ta còn có việc, còn hai ngươi sao lại muốn ở ngoài này cùng ta, sao không tiến vào trong điểm nghỉ chân? Phải biết ban đêm chỗ này cũng không yên ổn gì?” Lâm Mộng tỏ vẻ đăm chiêu nói sau đó lại dùng ánh mắt nghi hoặc hỏi.

“Được đi cùng sư huynh thì con lo lắng gì nữa, bọn muội thực sự cũng muốn theo sư huynh để được mở rộng tầm mắt.” Nữ đệ tử kia khẽ cười nói.

“Hai người ngày mai hãy tiến vào điểm nghỉ chân kia đi, ta muốn tìm một đối thủ nào đó giao thủ một lần. Vì vậy rất nguy hiểm, sẽ không thể bảo vệ được hai ngươi.” Lâm Mộng lúc đầu dùng ánh mắt chân thành khuyên nhủ sau đó lại dùng vẻ mặt bất đắc dĩ giải thích.

“Không sao! Nếu Lâm đại ca đã có việc thì mai hai chúng ta cũng sẽ tiến vào điểm nghỉ chân trước cũng được.” Nam đệ tử kia nghe thấy vậy liền lắc đầu cười nói.

“Muội cũng không có ý kiến gì!” Nữ đệ tử kia có vẻ không hài lòng nhưng vẫn cố tỏ ra không có gì nói.

Khi này tại ba mươi sau điểm nghỉ chân đều đã có những đệ tử tiến vào nghỉ ngơi. Trong đó có kẻ muốn ở hẳn trong đây luôn không ra nữa nhưng cũng có kẻ chỉ lấy chỗ để nghỉ qua đêm rồi ngày mai tiếp tục săn yêu thú. Thế nhưng dù mục đích của họ là gì thì đêm nay họ cũng sẽ có một đêm yên ổn còn đám người phía ngoài vẫn phải sống trong hiểm nguy.

…

Ở một cánh rừng rậm, hai người Liễu Thiên không tìm được điểm nghỉ chân thì đã kiếm một chỗ đốt lửa nghỉ ngơi. Khi này, hai người Liễu Thiên cũng đã tiến vào trạng thái tu luyện.

https://thuviensach.vn

Liễu Thiên đang ngồi cảm nhận lượng nguyên thần đang dâng lên từ từ trong đan điền. Cái này cũng phải kể đến thiên tinh kia, quả nhiên nó đem lại lợi ích không nhỏ. Chính vì nó lúc nào cũng sản sinh ra nguyên thần nên khi bình thường nguyên thần trong đan điền của Liễu Thiên cũng dần tăng tiến, quá trình tích tụ từ từ này cũng làm cho đan điền cảnh giới của hắn đang mỗi lúc một lớn hơn.

Cộng với việc tu luyện chăm chỉ và đều đặn này thì Liễu Thiên cảm nhận được chỉ chưa đến một tuần nữa là hắn có thể đột phá lên đệ tứ trọng. Tốc độ này tuy không nhanh lắm nhưng cũng làm cho Liễu Thiên yên tâm hơn về tương lại tu luyện tiếp theo.

Hai canh giờ yên tĩnh qua đi, cả hai người Liễu Thiên đều thu công, việc tiếp theo là thay nhau ngủ.

May mắn đã đến với hai người Liễu Thiên. Một đêm qua đi cả hai người không gặp một vụ tấn công nào của yêu thú.

Hôm nay, khi trời chưa sáng hẳn và vẫn còn nhiều sương mù, Liễu Thiên đã dậy và đang luyện tập thể lực buổi sáng. Khương Tuyết lúc này đã hết ca gác, nàng cũng không ngủ tiếp mà chỉ lười biếng vặn người mấy cái rồi lại kiếm một phiến đá ngồi thiền.

Cả hai đều làm việc của mình cho đến lúc mặt trời lên cao hẳn rồi mới thu dọn đồ đạc rời đi.

Đi thêm hai mươi dặm về hướng Đông, hai người Liễu Thiên đã đi đến một vùng toàn cỏ dại cùng với cây nhỏ.

“Có người!” Liễu Thiên nhìn ra phía xa xa bên kia cánh đồng cỏ dại này lại có một nhóm người tầm năm, sáu người gì đó đang đứng và cũng nhìn lại chỗ hai người Liễu Thiên.

https://thuviensach.vn

“Chúng ta đi chỗ khác thôi!” Khương Tuyết nhìn nhóm kia một lượt thì nhíu mày quay đi.

“Ừ! Dù sao bọn chúng cũng đông như vậy! Nếu có ý đồ bất lợi thì chúng ta sẽ không thể ứng phó được!” Liễu Thiên gật đầu nói sau đó cũng quay người đi theo Khương Tuyết.

Phía xa bên kia, đám người kia lại bắt đầu di chuyển, hướng di chuyển chính là hướng về phía hai người Liễu Thiên. Tốc độ đám người này có vẻ rất nhanh như đang phi hành hết tốc độ vậy.

“Bọn chúng đuổi theo?” Liễu Thiên quay lại nhíu mày nói.

“Đây là sáu người trong đội chúng ta nhưng thuộc hành Kim, nghe nói bọn chúng khá mạnh và lần này tiến vào đây vốn là săn yêu thú không hiểu sao lại theo chúng ta làm gì?” Khương Tuyết đang đi đằng trước bỗng nhiên đứng lại nhìn đám người đang chạy đến vẻ mặt âm trầm nói.

“Ngươi hành Hỏa, khác hành với bọn chúng liệu chúng có gây khó dễ không?” Liễu Thiên nhìn lại áo của Khương Tuyết thì vẻ mặt lo lắng hỏi.

“Kho dễ ta ư? Cái này không rõ nhưng ta cũng không sợ! Vốn không muốn rắc rối nhưng xem ra mọi thứ không như ý muốn.” Khương Tuyết khẽ nhếch mép tự giễu sau đó lại tỏ vẻ bất đặc dĩ nói.

“Vậy chúng ta xem bọn họ muốn gì?” Liễu Thiên nghe vậy cũng gật đầu ánh mắt âm lãnh nói.

Hai người đứng lại một chút thì đám người kia đã chạy đến. Bọn họ vừa đến thì liền dàn hàng đứng đối diện hai người Liễu Thiên hơn mười trượng. Nhìn lại thì đây là một nhóm sáu người, bốn nam hai nữ, tất cả đều mặc áo màu xanh nhạt biểu hiện cho người của Thanh Long đội.

https://thuviensach.vn

Cả nhóm này đều cầm kiếm, số lượng kích thước kiếm khác nhau. Một nam đệ tử lớn tuổi thì tay cầm một thành trường kiếm ôm trước ngực. Một nam đệ tử nhìn nhỏ tuổi nhất tóc tai buộc rối phất phơ trước mặt, tên này lưng dắt ba, bốn cây kiếm, nhìn hắn như một cái giá kiếm di động vậy. Một nam đệ tử khác có ánh mắt lạnh băng thì lại lưng đeo một thanh cự kiếm lớn màu đen. Hai nữ đệ tử thì gương mặt khá bình thường, tay đều cầm một thanh đoản kiếm. Tên nam đệ tử còn lại thì vẻ mặt nho nhã, tóc tai gọn gàng, tên này sử dụng song kiếm, một ngắn một dài.

“Các người muốn gì?” Liễu Thiên đánh giá qua một lượt đám người này thì nhíu mày hỏi.

“Ngươi là ai? Sao lại đi cùng người của Thanh Long đội chúng ta?” Nữ để tử đứng bên trái nhìn Liễu Thiên bằng ánh mắt âm lãnh pha chút khinh thường hỏi.

“Ta đi cùng hắn thì sao, có gì không ổn à?” Liễu Thiên chưa kịp nói gì thì Khương Tuyết tỏ vẻ không hài lòng hỏi.

“Ngươi là người hành nào? Tại sao chưa gặp qua? Sao một người của Thanh Long đội như ngươi lại đi cùng một tên của Thập Nhị đội, như vậy đúng là xỉ nhục hai chữ Thanh Long!” Nam đệ tử hai tay hai kiếm nhìn Khương Tuyết hỏi với giọng điệu đầy khinh thường.

“Ta ở Hành nào không quan trọng! Các ngươi muốn gì ở chúng ta mới quan trọng? Hay là các ngươi chỉ đến để chế giễu ta thì đã đạt thành công nên có thể đi được rồi!” Khương Tuyết nhìn lướt qua mấy người này một lượt thẳng thắn hỏi.

Đám đệ tử này có hai tên Khai Minh cảnh sơ kỳ, còn lại đều đang ở Linh Cơ cảnh đệ bát, đệ cửu trọng. Với tu vi Khai Minh cảnh sơ kỳ đỉnh phong cùng những dị thuật đặc biệt mình học được, Khương Tuyết khẳng định có thể đánh được với bọn này, chỉ là hơi lo lắng cho sự an toàn của Liễu

https://thuviensach.vn

Thiên. Chính vì vậy nên tiểu cô nương này dù tự tin nhưng vẫn không muốn giao đấu với những người này.

“Chúng ta muốn gì? Haha! Như Vương tỷ đã nói, chúng chỉ muốn xem bên này là vị sư huynh đệ nào trong đội! Nhưng thật không ngờ là một kẻ vô danh, lại còn đi cùng một tên phế vật Thập Nhi đội nữa!” Tên đệ tử lưng đeo cự kiếm cười lớn, hắn dùng giọng điệu tự giễu khinh thường nói.

“Hừ! Các ngươi nếu đã biết rồi thì còn không mau cút đi!” Liễu Thiên nghe vậy hừ một cái, ánh mắt đầy sát khí nói.

“Oa! Ngươi dọa ta cơ à?” Tên đệ tử đeo cự kiếm tỏ vẻ sợ hãi nói.

“Ta sợ quá! Các vị sư huynh có thấy đáng sợ không?” Nữ đệ tử bên phải cũng tỏ vẻ sợ hãi rồi lại quay ra hỏi mấy người kia.

“Haha! Một tên đệ tam trọng, chỉ một ngón tay ta cũng giết được!” Nam đệ tử lớn tuổi nhất cười lớn nói.

“Tiểu tử! Chỗ này không có chỗ cho kẻ như ngươi mở miệng! Muốn sống thì câm miệng lại đứng qua một bên!” Tên đệ tử thân đeo nhiều kiếm thu lại vẻ cười rồi dùng ánh mắt đầy sát khí nhìn Liễu Thiên dọa nạt.

“Các ngươi tưởng mình thuộc hai mươi người đứng đầu hành Kim là có thể tung hoành sao?” Khương Tuyết lúc này bỗng nhiên cười nhạt giọng điệu thì đầy tức giận hỏi.

“A! Xem ra sư muội đầu xù này cũng biết đến chúng ta!” Nữ đệ tử đứng bên trái tỏ vẻ ngạc nhiên nói.

“Đã biết chúng ta là ai thì cũng coi như hiểu biết, vậy chúng ta cũng không nhiều lời!” Nam đệ tử nhiều tuổi nhất vân vê thanh kiếm trong tay nói.

https://thuviensach.vn

“Ta không muốn một đệ tử Thanh Long đội lại đi cùng một tên đệ tử của Thập Nhị đội, như vậy sẽ làm mất hết thể diện của đội chúng ta! Sư muội có thể đi cùng chúng ta, đảm bảo sẽ an toàn hơn, còn tên kia ngay tức khắc rời đi!” Nam đệ tử lớn tuổi nhất kia tỏ vẻ kiêu ngạo từ từ nói sau đó lại hướng ánh mắt sang hai người Liễu Thiên đề nghị.

“Sao còn không mau rời đi!” Nữ đệ tử đứng bên trái thấy Liễu Thiên đứng im không có phản ứng gì thì vênh mặt lên chỉ kiếm vào mặt Liễu Thiên nói.

“Hừ! Ta chỉ rời đi khi ta thích!” Liễu Thiên khẽ cười rồi nhìn qua Khương Tuyết nói. Hắn muốn xem thái độ của tiểu cô nương này thế nào, nếu nàng ta thật sự muốn đi cùng những người này thì hắn cũng không có lí do gì để đi theo nàng nữa. Nhưng nếu nàng không muốn thì dù bọn này là ai cũng phải chiến một trận.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 103: Chiến

“Ta đã nói rồi! Các ngươi có thể mạnh nhưng đừng nghĩ mình đã vô địch! Và tốt nhất đừng áp đặt cho người khác!” Khương Tuyết lúc này vẻ mặt đã âm trầm hơn rất nhiều, tiểu cô nương này nhìn quanh một lượt sáu người kia rồi từ từ dùng từ lạnh băng nói. Câu nói này chưa hết, trên cánh tay Khương Tuyết nguyên thân đã tràn ra hóa thành hỏa mang bùng lên.

Câu nói vừa dứt, hai tay Khương Tuyết chụm lại rồi đẩy mạnh ra phía sáu người kia. Ngay tức khắc một hỏa câu to như cái thúng bay ra với tốc độ rất nhanh.

“Muốn chết!” Nam đệ tử lớn tuổi nhất kia thấy vậy giật mình quát lên rồi phi người ra phía trước, cánh tay phải xòe ra, một lớp khí màu trắng đục theo cánh tay tỏa ra tạo thành một lòng chảo lớn chắn hỏa cầu lại.

“Bùm!” Hỏa cầu nổ tung, nó đẩy nam đệ tử kia bay sau, tên này tiếp đất thì phải lùi lại mấy trượng mới dừng lại được.

Lúc này, cả năm người kia mới kịp phản ứng, kiếm trong tay mới tuốt ra, mỗi người một hướng tản ra sau tạo thành thế vòng cung. Vừa rồi, bọn họ thật không ngờ Khương Tuyết nói đánh là đánh, cả đám đều không ngờ đối phương ít người thế cô nhưng lại giám ra tay với bọn họ trước. Điều này làm bọn họ vừa giật mình vừa tức giận,

Bên này, Liễu Thiên trường kiếm cũng đã tuốt ra đang đứng cạnh Khương Tuyết dùng ánh mắt bao quát cả đám kia.

https://thuviensach.vn

Khương Tuyết thì khẽ nhếch mép cười nhẹ một cái từ từ đi lên trước nói: “Ta sẽ cho các người biết thế nào là nhân ngoại hữu nhân!”

“Tiểu nha đầu, ngươi nghĩ ngươi là ai? Huynh đệ giết nàng trước?” Tên nam đệ tử lớn tuổi kiếm cũng tuốt ra ánh mắt âm lãnh nhìn Khương Tuyết quát lớn. Tên này cũng cảm nhận được Khương Tuyết không bình thường nên không thể chủ quan, hắn biết cả đám phải dùng toàn lực để đối phó.

“Mọi người sử lí tiểu nha đầu này! Ta lo thằng ranh kia?” Tên đệ tử lưng đeo nhiều kiếm nhìn qua Liễu Thiên lạnh nhạt nói. Đối với hắn đánh bại Liễu Thiên dễ như lấy đồ trong túi vậy!

“Được! Giải quyết nhanh, để tránh kinh động đến nhóm khác!” Tên nam đệ tử lớn tuổi gật đầu căn dặn.

Thế là sáu người này đồng thời lao lên!

“Cẩn thận! Tên đó tu vi đã đến đệ cửu trọng, ngươi cố cầm cự! Sẽ nhanh thôi!” Khương Tuyết quay sang Liễu Thiên nhắc nhở rồi lại khẽ nháy mắt một cái tỏ vẻ tự tin nói.

“Ngươi cũng vậy!” Liễu Thiên khẽ gật đầu mỉm cười rồi lại quan tâm căn dặn.

Liễu Thiên nói xong cũng nhìn lại, ánh mắt hắn thì tỏ vẻ tự tin lao đến chỗ tên đệ tử nhiều kiếm kia. Hắn không biết người của Thanh Long đội thế nào nhưng bây giờ đã có nguyên thần hắn khẳng định chỉ cần đối thủ chưa Khai Minh cảnh là hắn có thể đánh một trận.

Khương Tuyết lúc này chủ động tách ra xa Liễu Thiên chạy về bên phải kéo theo năm người kia chạy đi. Tiểu cô nương này biết, với cảnh giới của Liễu Thiên thì trong quần đấu toàn đệ tử có tu vi cao hơn thì chỉ có đường chết. Tốt nhất là tách hắn ra như vậy Liễu Thiên cũng chỉ tập trung đối phó một tên thì tỉ lệ sống sót cao hơn nhiều.

https://thuviensach.vn

Thế là khoảng cách giữa Khương Tuyết và Liễu Thiên chẳng mấy đã lên đến mấy trục trượng. Chỗ này ngay tức khắc đã biến thành hai khu chiến đấu riêng biệt.

Khương Tuyết một mình tả xung hữu đột với năm kẻ kia còn bên này Liễu Thiên vẫn chưa chiến đấu. Cả hai lao lên nhưng khi còn cách mấy trượng thì bỗng dừng lại chưa muốn động thủ.

Trước mặt Liễu Thiên khi này một cái giá kiếm di động đang nhìn chằm chằm hắn, điều này làm hắn có chút ngạc nhiên cùng khó hiểu. Hắn thật không hiểu tên kia còn đứng đó làm gì, tại sao lại không công kích ngay? Phải biết chênh lệch nhiều như vậy thì ai cũng muốn một chiêu lấy mạng đối thủ.

“Ngươi còn sợ gì mà không ra tay?” Liễu Thiên không muốn đối phó với một tên âm trầm, hắn phải phá tâm đạo của đối thủ nên đã chủ động khiêu khích.

“Hừ! Ta sẽ hành hạ ngươi, ta sẽ cắt từng nhát, từng nhát một lên cơ thể của ngươi. Lúc đó ngươi sẽ xin ta giết ngươi!” Tên đệ tử giá kiếm kia hừ một cái rồi lại cười cười tỏ vẻ sảng khoái nói.

“Thôi đừng nhiều lời, ngươi sợ ta thì cứ nói ra ta tha cho! Cái gì muốn giết ta từ từ. Nếu ngươi lao lên thì chỉ một kiếm là ta cắt đầu ngươi xuống rồi!” Liễu Thiên bĩu môi tỏ vẻ khinh thường nói.

“Tiểu tử chịu chết!” Tên kia nghe vậy bỗng nhiêu tuốt thanh kiếm trên hông lao đến.

“Khoan! Ngươi dùng một thanh kiếm sao phải mang theo nhiều vậy sợ rơi kiếm à?” Liễu Thiên lúc này giơ tay ra cười cười hỏi.

“Ngươi chết chắc rồi!” Nam đệ tử kia không muốn trả lời, hắn vừa chạy đến đã nhảy lên một kiếm đâm xuống.

https://thuviensach.vn

“Keng!”

Liễu Thiên thu lại vẻ cười cợt, trường kiếm cực nhanh vung lên dễ dàng làm lệch mũi kiếm của tên kia đi rồi thuận thế chém lên một kiếm.

Tên thiếu niên kia cũng rất nhanh đưa tay trái rút ra một thanh kiếm khác ra đỡ nhát kiếm của Liễu Thiên rồi kiếm tay phải thu về lại chém đến ngang đầu Liễu Thiên.

“Keng! Keng Keng…!” Liễu Thiên tất nhiên đã thu kiếm về đỡ, thế rồi hai người kiếm ảnh liên tục xuất ra không ngớt nhưng đều bị đối thủ cản lại. Tất cả chỉ là những âm thanh leng keng không ngớt.

Bỗng nhiên sau mấy chiêu, kiếm của Liễu Thiên lúc này đã đẩy đến trước mặt của thiếu niên kia. Nhưng tên kia cũng rất nhanh vung kiếm đánh bật kiếm của Liễu Thiên rồi thanh kiếm còn lại đâm ra.

“Beng!” Liễu Thiên lùi lại nghiên người tránh một kiếm này rồi bỗng vận lực chém một nhát từ dưới lên khiến cho thanh niên kia tuy đỡ được nhưng bị lực phản chấn làm cho rơi cả kiếm.

Lúc này, thiếu niên kia giật mình lùi lại mấy trượng đánh giá Liễu Thiên. Hắn thật không ngờ Liễu Thiên mới chỉ đạt đệ tam trọng lại có thể xuất lực mạnh như vậy.

“Rầm!”

Lúc này lại có âm thanh giao chiến từ phía bên kia vang lại, nhưng cả hai cũng không ai nhìn sang, đối với tỷ thí kiếm thuật thì không thể phân tâm được.

“Có chút bản lĩnh! Nhưng bằng đó chỉ là khởi động thôi!” Tên thiếu niên kia nhìn Liễu Thiên phía đối diện nhàn nhạt nói, hắn biết Liễu Thiên có lực mạnh thì hắn sẽ có thứ khác để ứng phó.

https://thuviensach.vn

“Vậy à? Ta cũng chưa nói là mình đánh thật! Nếu đánh thật có khi ngươi nằm đó rồi cũng nên!” Liễu Thiên nghe vậy cũng nhàn nhạt nói.

Đối với Liễu Thiên vài chiêu chém nhau loạn lên vừa rồi chỉ là tùy ý, dù sao ngày ngày luyện kiếm thì khi bị tấn công sẽ có phản ứng lại, hắn cũng chưa thực sự đánh.

“Cuồng ngôn! Nơi này chính là nơi yên nghỉ của ngươi!” Thiếu niên kia nghe Liễu Thiên nói vậy vẻ mặt tức giận nói. Ngay sau đó một thanh kiếm tử trên lưng hắn tự dưng bay vụt lên, để ý thì thấy ở cuối thanh kiếm này còn có một sợi xích nhỏ.

Liễu Thiên phía bên này cũng không rảnh rỗi, hắn trường kiếm nắm trong tay, cơ thể khẽ di động, đồng thời kiếm trong tay uốn lượn. Hắn đang vận Lôi Viên quyết! Lôi Viên quyết là một dạng chiêu thức vận chuyển nguyên thân, nó không có tính công kích nhưng lại có hiệu quả phụ trợ rất cao.

Theo từng động tác, nguyên thân trong cơ thể Liễu Thiên trong kinh mạch bắt đầu di chuyển nhanh hơn. Khi nó đi đến những đại huyệt trên cánh tay thì lại tập trung lại một nhịp. Khi này nguyên thần đang như một dòng mây khí ngùn ngụt bay đi trong kinh mạch như bị một thứ gì đó triệu hoán vậy.

Mặt ngoài cánh tay của Liễu Thiên thì gân guốc nổi lên, bàn tay nắm chặt thanh kiếm.

Đỉnh cao của Lôi Phá chính là vận dụng một chiêu công kích đánh ra đúng thời điểm nguyên thần đang tụ tập tại một trong những đại huyệt trên cánh tay. Việc phối hợp giữa đại huyệt kích hoạt và chiêu kiếm sẽ làm cho sức mạnh của chiêu kiếm kia đạt đến giới hạn cao nhất. Theo Liễu Thiên biết thì đây chính là cộng hưởng lực.

Tên nam đệ tử thân đeo nhiều kiếm đã tấn công đến.

https://thuviensach.vn

Hắn hai tay hai kiếm, đồng thời có hai thanh kiếm đang bay múa xung quanh, hai thanh kiếm này được điều khiển bằng hai sợi xích nhỏ. Hai kiếm trong tay nam đệ tử kia uốn lượn liên tục tấn công về phía Liễu Thiên. Hai thanh kiếm dùng xích điều khiển cũng không hề kém cạnh, cả hai cứ như hai mũi giao liên tục đâm đến. Tứ kiếm cùng kích tạo thành một thế công như vũ bão.

“Dùng khí ngự kiếm! Không chỉ là một dạng mô phỏng mà thôi!” Liễu Thiên thấy đối phương dùng nhiều kiếm như vậy ánh mắt cũng không hoảng hốt mà chỉ nhíu mày suy nghĩ một chút là đã hiểu ra. Theo hắn thì đây chính là công dụng việc nguyên thần đạt đến trạng thái tinh thuần nhất và có một phần nhỏ bắt đầu xuất thể. Việc điều khiển chút nguyên thần này chình là kỹ năng cơ bản của đệ tử có cảnh giới Tổ nguyên. Thế nhưng vì chưa đạt đến chân nguyên nên nguyên thần vẫn cần phải có vật dẫn mới tồn tại ngoài cơ thể được. Còn sợi xích nhỏ kia chính là vật dẫn nguyên thần để điều khiển kiếm.

Trường kiếm trong tay Liễu Thiên lúc này khẽ rung lên, hắn cũng lao thân lên phía đối thủ.

“Keng! Keng!...Keng!” Lúc này chỉ thấy Liễu Thiên hai tay dùng kiếm vung lên liên tục, trường kiếm qua lại cực nhanh và mạnh, mỗi kiếm đều như một nhát búa nện lên kiếm của đối thủ và đánh bật chúng ra.

Bốn thanh kiếm bật ra nhưng rất nhanh lại lao vào, thêm một lúc nữa lại có thêm hai thanh kiếm có xích nữa xuất kích. Tổng cổng cùng lúc thiếu niên kia vận dụng sáu thanh kiếm công kích vào nhiều điểm trên cơ thể Liễu Thiên.

Đối diện với kiếm quang dày đặc Liễu Thiên cũng không sợ, hắn biết dù có tấn công nhiều bao nhiêu đi nữa thì chỉ cần chặn tất cả là được. Lại nói thì kiếm công đến từ nhiều hướng nhưng tất cả đều nhằm vào hắn vì vậy việc hắn cần làm chính là vận dụng tối đa Lôi Điểm và kỹ năng chặn trong

https://thuviensach.vn

kiếm pháp và hắn sẽ múa kiếm cực nhanh tạo thành một vòng bảo vệ sát người. Hắn sẽ thử xem tên kia có bao nhiên tinh thần để dùng sáu thanh kiếm trong thời gian dài?

“Keng! Keng!...” Lúc này, chỉ thấy kiếm kiếm đâm đến nhưng Liễu Thiên không hề dính một kiếm, hắn múa kiếm cực nhanh tạo thành những vết mờ mờ liên tục đánh bật kiếm đối thủ bay ra ngoài. Kiếm càng bị đánh bay ra xa thì càng trở lại lâu nên khó có thể tạo thế công dào dạt như trước.

Thế nhưng nói gì thì nói kỹ năng chặn và Lôi Điểm của Liễu Thiên vẫn chưa đạt cảnh giới cao nên trước nhiều công kích Liễu Thiên cũng bị thương không ít. Dù đã chặn được nhưng một vài nhát kiếm mạnh vẫn cắt qua người hắn để lại những vệt máu dài đang thấm lên đồng phục.

Thương tích đã có nhưng không đáng ngại, Liễu Thiên vẫn điên cuồng phòng thủ, hắn chờ đợi lúc tên kia hết lực.

Tên thiếu niên kia tấn công một lúc thì như hết một nhịp liền thu kiếm lùi lại, Liễu Thiên thấy vậy làm sao để cho đối thủ thích làm gì thì làm. Bây giờ chính là lúc hắn tấn công, khi này đối thủ của hắn đang hụt hơi chính là lúc yếu nhất nhưng hắn cũng nghĩ có thể chỉ là đối thủ dụ hắn mắc bẫy. Nhưng trong chiến đấu phải liều, có cơ hội không nắm lấy thì sẽ phải nhận thất bại. Thà làm rồi bại còn hơn là lưỡng lự không làm.

Liễu Thiên không nghĩ nhiều, hắn nhảy lên áp sát đối thủ, một kiếm như trời giáng bổ ra. Chỉ thấy kiếm vừa xuất ra tạo thanh một màng trắng, màng trắng “vụt” một cái đã chém đến đỉnh đầu thiếu niên kia.

Tên thiếu niên kia đang thế lùi thấy vậy liền huy động bốn thanh kiếm có sợi xích cùng hợp lại thành một chữ “X” chặn nhát kiếm của Liễu Thiên, còn hai tay đang chuẩn bị phản công.

“Xịch! Keng!”

https://thuviensach.vn

Một nhát kiếm lóe lên bốn thanh kiếm được điều khiển bằng xích của tên thiếu niên kia bị chặt đứt đôi. Bốn mũi kiếm theo đà bắn ra nhiều hướng khác nhau còn lưỡi kiếm của Liễu Thiên tiếp tục bổ xuống đầu của tên kia thì bị hai thanh kiếm trên tay thiếu niên kia chặn lại.

Thê nhưng tên kia đỡ được một kiếm này toàn thân cũng trùng xuống, mồ hôi tràn đầy chán, hai tay cầm kiếm cảm thấy tê tê cùng đau rát.

Lúc này, Liễu Thiên thì gần như không có cảm giác gì, mắt trợn lên, hai đồng tử căng ra, gương mặt thì đầy vẻ liều mạng lao đến.

Hai cánh tay hắn phồng lên, một kiếm nữa rất nhanh vung ra, khí thế so với một kiếm trước lại nhanh và mạnh hơn mấy phần. Từ một kiếm này có thể thấy cánh tay Liễu Thiên như có một thứ gì đó đang bùng nổ làm cho lực đạo của kiếm là rất lớn.

Đây chính là hiện tượng Liễu Thiên xuất kiếm đúng lúc nguyên thần tích tụ tại đại huyệt trên cánh tay. Hai thứ cộng hưởng khiến cho lực đạo và tốc độ của mỗi kiếm đều vượt qua giới hạn mà hắn có thể đạt được.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 104: Khương Tuyết Chi Uy

"Vèo!" Một kiếm chém xuống, thiếu niên kia lùi lại mấy bước tránh được. Thế nhưng vừa tránh được một kiếm thì một kiếm khác đã đánh đến. Liễu Thiên vẻ mặt hung tợn liên tục vung kiếm, mỗi kiếm đều vận dụng hết lực đạo như muốn chặt đôi tên kia ra vậy.

Liên tiếp là những kiếm ảnh cắt xuống với tốc độ cực nhanh khiến hắn luống cuống tay chân. Tên thiếu niên này từ trước đến giờ chưa thấy một đối thủ nào dùng kiếm điền cuồng và mạnh mẽ như người đang đứng trước mặt cả. Ngay cả vị sư huynh của hắn cũng không có sức lực xuất kiếm mạnh như vậy.

Sau vài kiếm chật vật phòng thủ, tên thiếu niên kia vẻ mặt tái đi nhìn một kiếm đang chém xuống. Lúc này, mọi thứ hắn học được đều quên hết, hai thanh kiếm trong tay theo phản xạ dơ lên một đoạn thì đã va chạm với lưỡi kiếm của Liễu Thiên.

"Xoạch!"

Kiếm quang lóe lên, một dòng máu theo đó bắn ra, đồng thời hai lưỡi kiếm đứt văng sang hai bên.

"Ịch!"

Tên thiếu niên kia thì ngã vật ra nằm sấp trên đất, máu chảy lênh láng thấm xuống lớp đất ẩm, bốn thanh kiếm đứt được điều khiển bằng xích

https://thuviensach.vn

cũng vô lực rơi xuống bên cạnh.

Liễu Thiên lúc này hai tay vẫn đang cầm kiếm, gương mặt đỏ hồng, thở hổn hển nhìn lại đối thủ đang nằm dưới đất.

Khi này, Liễu Thiên vừa cảm thấy vui mừng và bất ngờ, hắn không ngờ rằng khi chọn đúng thời điểm nguyên thần tụ lại trong mấy đại huyệt ở cánh tay rồi xuất kiếm lại có uy lực mạnh như vậy. Một kiếm chuẩn xác có thể chém đứt cả kiếm của đối thủ. Một cảm giác mạnh mẽ chưa từng có tràn lên trong tâm trí của hắn.

Tuy không lần nào hắn cũng xuất kiếm được đúng thời điểm cộng hưởng nhưng được hai lần liên tục làm cho hắn có cảm nhận rõ ràng hơn với Lôi Viên quyết. Nếu luyện tập thêm một thời gian nữa hắn có thể hoàn toàn xuất kiếm như ý.

Theo hắn thấy thì chỉ cần luyện tập đều đặn thì mười hai đại huyệt trên cánh tay dần dần hắn sẽ vận dụng một cách hợp lí và thuần thục để đạt đến hiệu quả cộng hưởng cao nhất. Hắn bây giờ chỉ cần chính là thời gian.

Một điều nữa là Liễu Thiên biết có thể dễ dàng chém đứt kiếm của đối thủ cũng dựa vào chút may mắn đó chính là kiếm của hắn tốt hơn kiếm đối thủ, nếu không kẻ đứt kiếm chính là hắn mới đúng.

“Cánh tay mình!” Sau khi xuất ra hai kiếm kia đã làm cho tay Liễu Thiên đau nhức vô cùng.

Đây chính là tác dụng phụ của kiếm pháp này, nếu luyện tập và sử dụng không đúng cách thì rất dễ dẫn đến tàn phế. Liễu Thiên tất nhiên cũng biết điều này nên ngày thường hắn mới chịu khó luyện tập thể chất như vậy.

Liễu Thiên thu kiếm rồi liền quay sang phía Khương Tuyết kia. Hai bên đã cách nhau khá xa, từ chỗ Liễu Thiên không nhìn thấy đám người Khương Tuyết nữa. Điều này làm cho Liễu Thiên rất lo lắng!

https://thuviensach.vn

Hắn cũng không xem lại tên kia sống hay chết, dù sao thì dính một kiếm như vậy thì có sống cũng không còn sức chiến đấu. Còn nếu tên kia đã chết thì cũng do tên này tự chuốc lấy không có gì phải lo lắng cả. Liễu Thiên tự nhận mình khá thương người và hiền lành nhưng không phải ủy mị yếu đuối rồi suy nghĩ nhiều. Đối với hắn bây giờ quan trọng hơn chính là sang trợ giúp Khương Tuyết phía bên kia.

Một màn tỷ kiếm chưa đầy mấy phút đã kết thúc, Liễu Thiên tay run run cầm kiếm chạy đi.

"Cái…!" Liễu Thiên chạy được một đoạn thì thấy một màn làm hắn không khỏi sợ hãi lẩm bẩm.

Ở chỗ trước mặt, một vùng rộng lớn cỏ cây bị đánh cho nát tan, lửa cháy bùng bùng, cạnh đó không xa lại có một vùng băng tuyết rộng mười mấy trượng, trong băng tuyết lại có hai người đang bị đóng băng, tư thế đóng băng thì hình như đang lao lên.

Cách hai cái tượng băng không xa có một thi thể nằm trên đất, máu chảy ướt hết thanh bào của Thanh Long đội. Phía xa xa ở viền cánh đồng cỏ có một người toàn thân bốc cháy đang chạy đi, người này vừa chạy vừa vùng vẫy có vẻ rất thống khổ.

Cảnh cuối cùng chính là cảnh làm cho Liễu Thiên không biết nói gì!

Đó chính là Khương Tuyết một tay để lên đầu của tên thiếu niên lớn tuổi nhất trong sáu người kia. Nhìn bộ dạng như đang xoa đầu một con cún con vậy. Lúc này tên kia lại vừa quỳ vừa nói hình như đang cầu xin gì đó nhìn vẻ mặt rất thành khẩn.

Liễu Thiên từ xa nhìn lại không biết họ nói gì chỉ thấy Khương Tuyết khẽ đập một cái, tên kia ngã ra rồi nàng rất nhanh bay lại chỗ hắn.

https://thuviensach.vn

“A! Ngươi sao đã ra đây rồi?” Khương Tuyết vừa phi thân một đoạn thì giật mình kêu lên.

“Ngươi thực ra là ai?” Liễu Thiên thấy Khương Tuyết đáp xuống nhíu mày hỏi.

“Ta là ai? Sao lại hỏi vậy?” Khương Tuyết ánh mắt nhíu lại ngạc nhiên hỏi.

“Một đệ tử bình thường sao có thể mạnh như vậy được, ngươi có thể dễ dàng đánh bại cả năm đệ tử cùng đội rồi có thể ra tay tàn nhẫn không cần suy xét!” Liễu Thiên ánh mắt trầm xuống nói, hắn đang cảm giác sợ hãi vị tiểu cô nương trước mặt.

“Bọn này khá yếu ! Và lại ngươi bên kia sống chết không rõ thì ta làm sao có thời gian với đám này. Còn một khi đã gây thù thì cứ diệt để tránh hậu họa!” Khương Tuyết thấy vậy liền thoải mái giải thích.

“Vì ta? Thế nhưng ngươi cũng đừng lạnh khốc như vậy!” Liễu Thiên khẽ lắc đầu thở dài nói tiếp.

“Ta không biết ngươi nghĩ sao chứ cứ giết người không ghê tay như vậy thì kể cả có thành đại đạo cũng còn có ý nghĩa sao?” Nghĩ đến đây Liễu Thiên bỗng cảm giác buồn rầu nói.

“Ngươi quá mềm yếu rồi! Đường tu luyện chính là đạp lên xác kẻ khác mà đi. Ta không giết chúng thì chúng sẽ giết ta. Lại nói những kẻ đó đều có huynh đệ bạn bè người thân. Ta một khi để lại một tên thì sẽ gây thù với rất nhiều người. Ta nghĩ cứ như vậy ra tay một mẻ để tránh phiền phức sau này!” Khương Tuyết ánh mắt mông lung nhìn lại các thi thể kia từ từ nói.

“Ngươi nghĩ sao về ta thì nghĩ, ta không hối hận! Phải rồi chúng ta cũng nên rời khỏi đây thôi!” Khương Tuyết vẻ mặt u ám tỏ vẻ không quan tâm nói rồi liền quay đầu rời đi. Nàng dù sao cũng vì người khác đã vận dụng

https://thuviensach.vn

mọi thứ chiến đấu, ngay cả vì người khác nên mới giết người thế nhưng kết quả lại bị người đó chê trách. Điều này khiến nàng thất vọng vô cùng!

“Uế! Mình nói hơi quá a!” Liễu Thiên rất nhanh hiểu ra mình đã sai.

“Khương đại tiểu thư, ngươi giận à? Ta chỉ nói vậy thôi chứ ngươi giết người cũng là vì ta! Tại ta không tốt, tất cả tại ta khiến Khương muội phải khổ tâm!” Liễu Thiên chạy theo vừa chạy vừa tự mắng.

“Đa tạ Khương muội cứu mạng, tại ta ngu ngốc không biết điều! Giết vài người thì có sao chứ, ta thật đàn bà!” Thấy Khương Tuyết không đáp, Liễu Thiên lại chạy theo nịnh nọt.

“Hừ! Xem ra ngươi cũng không đến mức đáng ghét!” Khương Tuyết khẽ hừ một cái rồi rất nhanh mỉm cười trở lại.

“Hì! Thôi kệ đám này, chúng chết là do chúng chuốc lấy. À. Nếu ngươi mạnh quá, ta có cảm giác như tối qua ngươi đang giả bộ vậy?” Liễu Thiên khẽ cười nói rồi lại nghi hoặc hỏi.

“Giả bộ! Ngươi làm sao vậy! Ta tuy mạnh hơn bọn này nhưng sao đánh được yêu thú tứ cấp. Mà ta sao phải giả bộ như vậy làm gì, ngươi có gì để ta lừa gạt?” Khương Tuyết nghe Liễu Thiên nói vậy đầu tiên giật mình, sau đó lại dùng giọng điệu có phần bực tức nói.

Tiểu cô nương này nói vậy cũng không sai, yêu thú tứ cấp tuy ngang với đệ tử Khai Minh cảnh hậu kỳ nhưng về thể chất lại cứng rắn vô cùng. Nó có thể không đả thương được đệ tử Khai Minh cảnh hậu kỳ nhưng đệ tử hậu kỳ muốn tiêu diệt nó thì cũng phải có bản lĩnh rất lớn chứ đừng nói đến một đệ tử sơ kỳ như Khương Tuyết.

“Nhưng tại sao ngươi có thể trong thời gian nhanh như vậy đã giết hết đám người kia rồi? Phải biết cảnh giới của bọn chúng sẽ không kém ngươi

https://thuviensach.vn

nhiều, họ lại đông người hơn.” Liễu Thiên cảm thấy Khương Tuyết nói có lí nhưng hắn nhìn quanh nghĩ gì đó rồi lại hỏi.

“Nói thật trong số đệ tử mới vào năm nay của Tứ Tượng đội ta có thứ hạng khá cao, cao hơn nhiều so với mấy tên này! Trong chiến đấu chênh lệch tuy chỉ một chút nhưng biết tận dụng thì kết quả lại rất khác!” Khương Tuyết thở dài rồi từ từ giải thích.

“Ừ! Cũng đúng! Nhưng sao bọn chúng không biết ngươi?” Liễu Thiên gật gật đầu rồi lại tỏ vẻ nghi hoặc.

“Ta ngày thường chỉ ăn và tu luyện, đến một người bạn cũng không có, cái xếp hạng này chỉ là chấp sự dựa vào điểm số học tập, kiểm tra và cảnh giới để rồi đưa ra đánh giá thôi, thực ra ta cũng chưa tỷ thí bao giờ. Chính vì thế tuy cùng đội nhưng bọn chúng không biết ta. Nếu ta không điều tra và tìm hiểu thì cũng không thể biết bọn này được!” Khương Tuyết vuốt vuốt mái tóc lờm xờm từ từ nói, trong giọng điệu có chút buồn cùng với ủy khuất.

“Vậy! Xin lỗi đã hiểu nhầm người!” Liễu Thiên nghe vậy hơi chần chừ nhưng rất nhanh hắn đã xin lỗi.

“Ha ha! Không có gì!” Khương Tuyết nghe vậy liền cười tít mắt xua xua tay.

“Mà theo ngươi nói thì những người kia đều chết rồi sao?” Liễu Thiên rất nhanh nghĩ ra gì đó liền hỏi.

“Ừ! Ngươi nói cũng phải, ta ra tay có phần hơi tàn độc!” Khương Tuyết gật đầu vẻ mặt hơi khó xử.

“Kệ chúng thôi, dù sao cũng do bọn chúng lắm chuyện! Tại sao ngươi quan tâm đến ta vậy!” Liễu Thiên nhìn Khương Tuyết mỉm cười nói.

https://thuviensach.vn

“À! Tên bên kia đâu rồi! Đừng bảo cũng bị người khử rồi?” Khương Tuyết nghe vậy gương mặt đỏ lên rồi rất nhanh đánh trông lảng nhìn ra xa hỏi, nàng coi như không nghe thấy câu nói của Liễu Thiên.

“Ừ! Tên đó sống chết không rõ nhưng nếu có sống thì bị thương cũng không nhẹ!” Liễu Thiên nghe vậy thì gật đầu nói.

“Ngươi lợi hại vậy!” Khương Tuyết ngạc nhiên há hốc mồm lẩm bẩm.

“Sao bằng ngươi!” Liễu Thiên lắc đầu thở dài.

“Thôi được rồi! Giờ làm gì tiếp theo?” Khương Tuyết mỉm cười liền hỏi.

“Ta nghĩ vẫn cứ đi tìm điểm nghỉ chân thôi, đi đến đâu hay đến đó. Với bản lĩnh của ngươi thì ở bên trong chỗ này thì còn sợ gì nữa!” Liễu Thiên đảo mắt quanh bốn hướng sau đó nhìn sang Khương Tuyết tỏ vẻ tin tưởng.

“Trong đây còn có một người rất mạnh! Nàng ta là người đứng đầu số đệ tử mới năm nay, nghe nói có thể sử dụng mộc thuật!” Khương Tuyết lắc đầu nói, trong đầu nàng đang hồi tưởng đến hình ảnh một thiếu nữ áo đỏ.

“Cả một vùng rộng lớn như vậy! Chẳng nhẽ đen vậy! Chúng ta đi thôi!” Liễu Thiên tỏ vẻ không quan tâm.

“Ừ! Chúng ta đi!” Khương Tuyết gật đầu nhìn lại mấy người kia rồi cũng rời đi.

“Đi! Tiếp tục về phía đông!” Liễu Thiên tra kiếm vào vỏ rồi rất nhanh chạy theo.

“Ngươi thấy ta có ác độc không?” Khương Tuyết nhìn ra phía xa thấy tên đệ tử bị lửa đột giờ mới gục xuống thì không khỏi nhăn mày hỏi.

“À! Không! Ngươi nhìn qua cũng biết là một người hiền lành tốt bụng rồi!” Liễu Thiên lắc đầu như cuội, hai tay xua xua nói.

https://thuviensach.vn

“Ài! Ta cũng thật không ngờ ngươi cũng là một kẻ biết nịnh hót!” Khương Tuyết thở dài rồi lại dùng giọng điệu mỉa mai.

“Cái này cũng không tính là gì! Chỉ chút tài mọn mà thôi!” Liễu Thiên nghe vậy không cảm thấy ngại, hắn còn chắp tay tỏ vẻ khiêm tốn.

“Ngươi!” Khương Tuyết thấy điệu bộ của Liễu Thiên thì chỉ nói được một chữ rồi lại lắc đầu không biết nói gì tiếp.

“Thôi! Ra tay rồi thì coi như xong đi, hãy đi theo con đường tu đạo của mình. Nhưng nếu nghe ta khuyên thì nên có chút nhân từ!” Liễu Thiên vẻ mặt nghiêm túc an ủi.

“Được! Ta sẽ nhớ!” Khương Tuyết mỉm cười gật đầu.

Ngày thứ tư tại Huyễn Cực sơn mạch này đồng nghĩa với ngày thứ năm trong Vạn Mộc Lâm. Những đệ tử bình thường không tham gia thí luyện hôm qua đã kết thúc thăm quan, sáng nay đã bắt đầu hồi tông môn.

Bây giờ đã gần trưa, nhóm người chi sáu gồm ba chấp sự và mười năm đệ tử nam nữ đang theo đường mòn về tông môn. Nhìn sang hai bên thì thấy các chi khác cũng đang hành quân tương tự như vậy.

Giữa các chi đã có thể nhìn thấy nhau thì chứng tỏ bọn họ sắp về đến tông môn rồi.

“Không biết thí luyện sao rồi! Ta cứ có cảm giác bất an, chẳng nhẽ cả nhóm bị toàn diệt!” Lan Nhược Vân lúc này liền tỏ vẻ sốt ruột.

“Vớ vẩn! Lần này đi tham gia thí luyện đều là những đệ tử ưu tú nhất của chi, năm nay còn có cả một đệ tử Khai Minh cảnh. Như vậy tuy không đạt được kết quả gì cao nhưng ta tin ít nhất phải có hai người hoàn thành thí luyện!” Hướng Kha nhíu mày ra hiệu cho Lan Nhược Vân không được nói to rồi gã lại nhỏ nhẹ giải thích.

https://thuviensach.vn

“Đúng vây! Chúng ta phải tin tưởng vào đệ tử của chi mình!” Đồng Nhất Tiêu đi cạnh gật đầu khẽ nói.

“Nhưng lần này tham gia còn có tên Liễu Thiên kia quá yếu, liệu có làm ảnh hưởng đến những người khác không?” Lan Nhược Vân điệu bộ vẫn lo lắng.

“Haha! Cái này thì không cần phải nghĩ nhiều, chúng ta cứ nhanh chóng đưa những đệ tử này về tông môn rồi tính tiếp!” Đồng Nhất Tiêu nghe đến Liễu Thiên liền cười thúc dục.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 105: Họp Cao Cấp

Thêm một chút thời gian, những đoàn người từ trong rừng bắt đầu đi ra ngoài khu rừng, rồi lại tập trung theo hàng ngũ rõ ràng tiến vào trong tông môn.

Tham quan kết thúc, từ bây giờ những đệ tử này sẽ bước sang giai đoạn hai là tự tu. Từ bây giờ chỉ có các đệ tử ngoài Khai Minh cảnh là tiếp tục có trương trình học dị thuật, những đệ tử khác thì phải tự tu luyện để chuẩn bị cho bài kiểm tra võ học ba tháng sau.

Đối với những đệ tử này mọi thứ cứ vậy tiếp diễn. Cuộc sống tu luyện đối với họ thật là yên bình và lặng lẽ, không có điểm nhấn hay nguy hiểm gì. Đây chính là cuộc sống nhiều người hằng mong, nhưng cũng có những đệ tử không muốn như vậy và họ đã tham gia thí luyện.

Kỳ Nhân các mỗi năm tổ chức thí luyện này chính là để phân biệt những đệ tử muốn an nhàn tu luyện và những đệ tử đánh đổi mọi thứ để tu luyện. Đồng thời cũng kiểm tra bản lĩnh của mỗi đệ tử, những người đã yếu không có tư duy đặc biệt, không biết cân nhắc lợi hại, không biết phải trái, không biết tự lượng sức mình, tất cả những người đó khi vào thí luyện đa số sẽ bị giáo huấn một trận. Và cái giá phải trả cho bài học đó rất có thể là chính tính mạng của những đệ tử đó.

Ngu dốt yếu đuối có thể phải trả giá bằng mạng sống! Thông minh dũng cảm sẽ có được thứ mình mong muốn. Kỳ Nhân các chính là muốn tìm ra những đệ tử nào có tài và có lòng dũng cảm để đi đến đỉnh cao. Tuy lần này

https://thuviensach.vn

chắc chắn sẽ có rất nhiều nhân tài ngã xuống nhưng những người sống mới là điều tông môn quan tâm.

Một người luôn luôn nắm bắt mọi cơ hội để tăng tiến với một người luôn sợ sệt không giám làm bất cứ điều gì. Khoảng cách giữa hai người sẽ mỗi ngày một rộng ra. Và cuối cùng hai người sẽ không tồn tại ở cùng một đẳng cấp để so sánh nữa!

Ở đâu đó trong Huyễn Cực sơn mạch, những đệ tử đang chọn con đường mạo hiểm đầy thử thách lúc này vẫn đang tiếp tục cuộc hành trình thí luyện của mình. Một hành trình nguy hiểm trùng trùng, một hành trình đầy dẫy những khám phá và thử thách.

Hứa Vĩnh Thiên ngồi nhẩm lại một đoạn văn ký nói về thí luyện yêu thú của một vị cao tầng trong Kỳ Nhân Các để lại.

“Tên tiểu tử kia không biết có tham gia không? Với tính cách đó thì rất có thể đã tham ra rồi!” Hứa Vĩnh Thiên nghĩ đến Liễu Thiên thì không khỏi lo lắng tự hỏi.

…

Phía sâu bên trong Kỳ Nhân các, tại một khu nhà cao phái sau Chính Đường, trong một gian phòng thoáng đãng, ánh sáng chiếu vào rất chan hòa dễ chịu. Lúc này, ở đây có hơn mười người phân biệt ngồi quanh một cái bàn. Ở đây nam nữ già trẻ đủ cả, mỗi người một bộ dạng nhưng nhìn ai cũng có một phong thái khí chất khác hẳn với người thường. Trong đám người này có cả vị Hồng Lan Tiên giả - nữ nhân sinh đẹp đứng đầu ngoại môn kia.

“Theo Lan muội thì đã có đệ tử thừa hưởng Thông Thiên dịch! Như vậy muội hãy thu xếp là được. Vấn đề theo quy củ thời xưa ta nghĩ không cần nữa, dù sao thần dịch đó đã lâu lắm rồi lên ta không tin tưởng nữa. Chúng

https://thuviensach.vn

ta lên đầu tư vào những thứ thực tế hơn!” Trung niên ngồi giữa gật đầu vẻ mặt kiên quyết nói.

“Nhưng..!” Hồng Lan Tiên giả đang định nói gì nhưng phải dừng lại.

“Bây giờ Hắc Bạch Nhị Thánh đang làm nhiệm vụ, Từ Lĩnh Khiên thì đang bế quan không ra được. Như vậy mười người cũng là được, chúng ta bắt đầu thôi.” Trung niên ngồi giữa kia không để ý đến Hồng Lan Tiên giả, gã nhìn quanh một lượt rồi bắt đầu nói sang vấn đề khác.

“Lần này ta triệu tập mọi người đến đây chính là muốn thông báo một sự kiện quan trọng. Đó là sự bành trướng của Đại Hà đế quốc mấy năm gần đây. Theo như thông báo mới ở vùng biên giới thì dị giả của Quân Long Điện đã xâm nhập thám thính liên tục Nhất Xuân quốc ta như đang chuẩn bị cho một kế hoạch gì đó.” Trung niên ngồi trung tâm vuốt vuốt tròm râu vẻ mặt ngưng trọng nói.

“Có truyện gì? Chẳng nhẽ Quần Long điện muốn khai chiến chúng ta! Phải biết bọn chúng tuy mạnh thật nhưng không dễ gì đánh bại được chúng ta!” Một lão giả tóc bạc nghe vậy liền nhíu đôi mày dài màu trắng lại tỏ vẻ bực tức nói.

“Đây là tin tình báo mới gửi về hôm qua! Nhưng ta nghĩ chúng ta không nên chủ quan. Chúng ta cùng Đại Hà đế quốc tuy cùng Nam quốc liên minh nhưng không thể không phòng. Vấn đề này tuy không đến mức quá nghiêm trọng nhưng ta cần hai người đi đến đó điều tra và giám sát nếu có động tĩnh gì phải báo về ngay để ta còn báo lên Tông chủ để mời mấy vị Thánh Lão xuất môn.” Trung niên ngồi giữa tỏ vẻ nghiêm trọng nói, gã nói một hồi rồi lại nhìn một lượt mọi người ngồi trong phòng, ánh mắt thì chờ đợi.

“Trong mọi người thì có Lan sư muội, Trần sư đệ, Lý sư tỷ, Huỳnh sư đệ đều có trọng trách trên người. Vậy việc này phải nhờ vào mấy vị còn lại

https://thuviensach.vn

rồi!” Vị trung niên kia lúc này thấy mọi người bàn tán thì nhìn quanh một lượt phân tích.

“Thế để ta đi một chuyến, dù sao dạo này Hoa Tinh đội của ta cũng không có nhiệm vụ gì đặc biệt.” Một đại hán râu ria xồm xoàm đứng dậy thoải mái nói.

“Đổng sư huynh đi thì đệ yên tâm rồi! Còn một vị nữa!” Vị trung niên kia vuốt vuốt râu cười nói rồi lại hướng ánh mắt lên bốn người kia.

“Ta đi cho, hai vị sư huynh tuổi tác hơi cao đi lại tuy không vất vả gì nhưng cũng không tiện.” Một nữ trung niên ngoài bốn mươi tóc buộc cao liền đứng dậy nhận.

“Hai lão cảm ơn Hương sư muội, thực ra ta cũng không muốn đi, bọn ta đang đánh dở một ván cờ!” Lão giả tóc bạc thân mặc hôi y cũ kỹ hướng nữ trung niên kia gật đầu một cái rồi mỉm cười cảm kích.

“Vậy truyện đã quyết xong! Đổng sư huynh cùng Hương sư tỷ sẽ đi đến biên giới chuyến này!” Vị trung niên ngồi giữa lúc này đứng phắt dậy vui vẻ nói.

“À còn một việc nữa chính là đệ tử của ta Dương Tĩnh đã đột phá lên Huyền Môn cảnh hậu kỳ, cảm ơn mọi người thời gian qua đã vất vả chỉ dậy. Mai sau mong mọi người giúp đỡ nhiều hơn.” Vị trung niên kia lúc này nhớ ra gì đó chắp tay hướng mọi người trong phòng cảm ơn.

“Cái gì! Đệ tử của huynh mới tu luyện chưa đầy năm năm đã tiến lên Huyền Môn cảnh hậu kỳ?” Hồng Lan Tiên giả nghe thấy vậy giật mình hỏi.

“Không hổ là Thiên Viên chi tâm!” Một vị trung niên nho sinh dáng người mảnh khảnh lắc đầu thầm than.

https://thuviensach.vn

“Cái này cũng là nhờ mọi người chiếu cố!” Vị trung niên ngồi giữa lại chắp tay cười cười nói.

“Thế Tống sư huynh định cho tiểu đồ chủ tu hệ dị thuật nào?” Một đại hán ngoài ba mươi liền hướng trung niên kia hỏi.

“Trước kia thì tu luyện thế nào cũng được nhưng bây giờ lão nghĩ phải cho nó tu luyện mấy loại dị thuật mạnh nhất, như vậy mới tận dụng được nguồn nguyên thần vô tận của Thiên Viên sinh ra.” Lão giả vừa rồi không nói gì lúc này lại vuốt vuốt tròm râu đưa ra lời khuyên.

“Cái này ta cũng đã tính kỹ, nên cho nó tu luyện theo Huyền Hỏa và Thạch Môn!” Vị trung niên kia nghe mọi người bàn luận thì khẽ gật đầu rồi nói ra ý kiến của mình.

“Đúng! Nếu tu thành Huyền Hỏa mà lại có nguyên thần hùng hậu thì quả nhiên lợi hại vô cùng. Thạch Môn cũng vậy đều rất tốt!” Nữ trung niên họ Hương kia liền gật đầu tán thành.

“Đúng!..

“Cái đó rất hợp ý ta!

“Tông môn lại có thêm một nhân tài!”

Mọi người thi nhau bàn tán một hồi chỉ có Lan tiên giả kia là không nói gì thôi.

“Chúng ta giải tán thôi, mỗi người đều còn việc riêng của mình.” Trung niên ngồi giữa kia đang nhiên cắt ngang một câu khiến mọi người không bàn tán gì nữa, tất cả lần lượt đứng dậy chào một câu rồi cũng về hết.

Trong phòng lúc này chỉ còn lại ba người là trung niên ngồi giữa kia cùng một vị đại hán họ Đổng và nữ trung niên họ Hương.

https://thuviensach.vn

“Hai vị đã đi thì ta cũng nói rõ hơn mục đích của chuyến đi lần này!” Vị trung niên kia chờ mọi người đi hết mới từ từ nói.

“Tổng Tinh cứ nói!” Hai người kia cùng chắp tay đáp.

“Lần này việc Quân Long Điện muốn xâm lấn nguyên nhân chính là vì một bảo tàng chúng ta mới phát hiện ra giữa biên giới hai nước!” Vị trung niên kia từ từ kể ra.

“Ý ngài là Thiên Nhân bảo tàng kia?” Nữ trung niên họ Hương liền hỏi.

“Đúng! Cụ thể thế nào thì chưa rõ vì vậy hai vị đi đến đó hãy cẩn thận hành động, hãy mang theo Nghịch Môn lệnh!” Trung niên đứng đầu kia gật đầu căn dặn.

“Nghịch Môn lệnh!” Đổng đại hán ngạc nhiên lẩm bẩm.

“Lần này nếu chỉ là do thám bình thường thì ta cũng không cần phải cử hai vị đi làm gì. Quan trọng của chuyến đi lần này chính là điều tra kỹ hơn về việc Quần Long Điện đột nhiên cử thêm nhiều cao thủ đến đó. Tuy cái này không có gì nguy hiểm nhưng hai vị cũng đừng để nộ hành tung. Dù sao đối phương cũng rất manh động, nếu họ biết có hai Tiên Giả đến biên giới thì sự việc sợ rằng không hay.” Trung niên kia dùng vẻ trịnh trọng từ từ căn dặn.

“Thì ra là vậy! Ta đã biết! Khi nào thì lên đường?” Đổng đại hán gật đầu một cái, ánh mắt sắc bén hỏi.

“Ngay ngày mai! Khi đến đó, hai người hãy đóng tại một điểm có trạm Xung Nguyên. Như vậy sẽ thuận tiện thông báo hơn!” Trung niên kia liền đáp.

“Vậy được! Chúng ta về chuẩn bị!” Nữ trung niên kia nghe vậy cũng gật đầu đứng dậy.

https://thuviensach.vn

“Ừ! Hai người về rồi cứ thế đi ngay, không cần báo lại với ta nữa!” Trung niên kia gật đầu mỉm cười phân phó.

“Cáo từ!” Hai người không nhiều lời liền chắp tay một cái rồi quay người rời đi.

Trong phòng khí này chỉ còn một mình trung niên kia đang chắp tay vẻ mặt trầm tư suy nghĩ.

“Thông Thiên dịch! Bây giờ đã không còn quan trọng nữa! Thiên Viên tái hiện, thế gian tung hoành!” Vị trung niên kia cười nhạt một cái lẩm bẩm.

“Dù tông chủ có biết thì chắc cũng không trách mình được!” Gã lại tự nhủ.

…

Tại một hoa viện sâu bên trong Chính đường, Hồng Lan Tiên giả đang đi cùng một vị trung niên nho sinh.

“Ta cứ bảo sao Tống sư huynh không quan tâm đến Thông Thiên dịch! Thì ra là đệ tử của gã đã tiến lên Huyền Môn cảnh!” Trung niên nho sinh vừa đi vừa thở dài than.

“Thông Thiên dịch là truyền thuyết quá lâu rồi! Qua nhiều đời nó không còn được người đời coi trọng nữa!” Hông Lan Tiên giả vừa đi vừa lắc đầu vẻ mặt buồn rầu nói.

“Thế muội tính sao với đệ tử đạt được Thông Thiên thần dịch kia?” Trung niên kia lúc này lại hỏi.

“Thông Thiên dịch giúp cho một đệ tử có thể hiểu được mọi thứ phức tạp trên đời. Đúng ra tông môn phải cho hai người họ tiến vào Thiên Linh các

https://thuviensach.vn

chọn dị thuật để học nhưng xem thái độ của Tống sư huynh thì không coi trọng Thông Thiên dịch. Vì vậy ta nghĩ sẽ cho đệ tử kia tiến vào Vạn Điển Đường một chuyến.” Hồng Lan Tiên giả vẻ mặt có chút buồn rầu nói ra quyết định của mình.

“Thiên Linh các là nơi để những dị thuật mạnh nhất của các đời tông chủ và Thánh Lão. Có Thông Thiên dịch lại không được vào đó thì hơi đáng tiếc nhưng tiến vào Vạn Điển Đường cũng không tệ. Ta nghĩ cho đệ tử kia ở trong đấy lâu một chút để đền bù cho chúng là hay nhất!” Trung niên kia khi nghe thấy Thiên Linh các thì vẻ mặt đầy hồi tưởng và ngưỡng mộ nhưng ngay sau đó lại thở dài, cuối cùng là đưa ra một ý kiến cho Hồng Lan tiên giả.

“Ta cũng nghĩ vậy! Thông Thiên dịch sẽ tiêu tốn phụ thuộc vào lượng kiến thức nghiên cứu. Vạn Điển Đường tuy ta có thể cho vào nhưng một đệ tử chỉ được vào một lần. Ta thật không muốn uổng phí thần dịch này nên định cho đệ tử đó tối đa thời gian một lần vào đó!” Hồng Lan tiên giả gật đầu nói.

“Ừ! Vậy là tốt rồi! Ta thật muốn xem đệ tử đạt được Thông Thiên thần dịch trong truyền thuyết sẽ ra sao?” Trung niên nho sinh cũng gật đầu, ánh mắt háo hức nói.

…

Nhắc đến thần dịch thì phải nhắc đến hai người Liễu Thiên và Khương Tuyết. Hai người bây giờ vừa ngồi ăn trưa xong, giờ đang ngồi nghỉ dưới một tán cây lớn.

“Sao chúng ta tìm mãi vẫn không thấy một điểm nghỉ chân nào vậy!” Liễu Thiên cầm đoản kiếm ngoáy ngoáy buồn bực than.

“Điểm nghỉ chân nếu đầy người nó sẽ tự động giấu đi cửa vào, chúng ta không tìm thấy cũng không có gì là lạ.” Khương Tuyết lúc này như nhớ ra

https://thuviensach.vn

gì đó nói.

“Lại còn thế nữa! Đã vậy chúng ta không tìm nữa! Giờ cứ đi săn yêu thú, gặp thì vào không gặp thì thôi, tìm kiếm hoài mệt quá!” Liễu Thiên chán nản nói sau đó lại đưa ra đề nghị mới cho những ngày tiếp theo.

“Ta sao cũng được! Nhưng ngươi phải tính xem tối nay ăn gì đi.” Khương Tuyết gật đầu tỏ vẻ không quan tâm rồi lại hướng Liễu Thiên bàn bạc vấn đề ăn uống.

“Tối ăn mấy con kia đi!” Liễu Thiên lúc này chỉ tay về phía xa nói.

Khương Tuyết nghe vậy liền quay đầu nhìn ra thì thấy phía xa hơn trăm trượng trên bầu trời có một đàn chim đang bay đến hướng này.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 106: Thanh Lôi Điểu

“Được! Thế giờ ta bắt chúng để ngươi làm thịt!” Khương Tuyết liền bay lên ngọn cây nói.

“Đừng có đóng băng hết đấy! Ta không thít ăn thịt đông lạnh đâu!” Liễu Thiên thấy vậy liền đứng lên nhắc nhở.

“Thịt đông lạnh? Đó là cái gì?” Khương Tuyết quay lại vẻ mặt khó hiểu.

“À! Thịt đóng băng để bảo quản thì gọi là thịt đông lạnh đó. Mà thôi, ngươi thích giết chúng thế nào thì giết!” Liễu Thiên định giải thích nhưng sau đó lại lắc lắc đầu tỏ vẻ không quan tâm nói.

“A! Thanh Lôi Điểu! Nhiều như vậy, chúng ta phát tài rồi!” Khương Tuyết lúc này hét lên, giọng điệu vui vẻ như vớ được vàng vậy.

“Thanh Lội Điểu thì có gì đặc biệt?” Liễu Thiên ngồi dưới gốc cây lười biếng hỏi.

“Ta nghe nói bọn chúng thịt ăn rất ngon, đồng thời tuy là yêu thú nhị cấp nhưng điểm tích lũy cũng bằng yêu thú tam cấp.” Khương Tuyết nhìn ra đàn yêu cầm đang bay đến miệng giải thích.

“Vậy chúng chạy mất thì sao? Ngươi hãy dụ chúng xuống dưới thì mới có thể tiêu diệt nhiều được!” Liễu Thiên nghe vậy liền bày ra kế sách.

https://thuviensach.vn

“Được! Nhưng người phải cẩn thận, bọn yêu cầm này có tốc độ khá nhanh, đồng thời móng vuốt và mỏ chúng cứng rắn vô cùng.” Khương Tuyết gật đầu rồi lại căn dặn.

“Ta biết rồi! Nó đang đến đó!” Liễu Thiên gật đầu sau đó lại nhìn ra đám Thanh Lôi điểu đang bay đến.

Quéc! Quéc!...

Những tiếng kêu của yêu cầm vang lên làm cho người nghe cảm thấy nhức óc khó chịu vô cùng. Mà theo tiếng kêu này, hơn hai mươi con Thanh Lôi Điểu đã bay đến chỉ cách chố hai người Liễu Thiên hơn mười trượng. Đám yêu cầm này hung hăng lao về chỗ Khương Tuyết đang đứng.

Khương Tuyết ngay lúc này nhảy từ trên cây xuống bắt đầu chạy đi. Liễu Thiên khi này cũng chạy song song bên cạnh. Đám Thanh Lôi Điểu thấy con mồi chạy đi thì ngay tức khắc trao liệng bay trên cánh rừng đuổi theo.

Mỗi con yêu cầm này dài đến hơn trượng, sải cánh gần hai trượng, cái mỏ đằng trước nhọn hoắt to như bắp đùi đang đua ra, cặp chân của nó cũng to lớn với những móng vuốt đen nhánh sắc nhọn vô cùng. Lúc này còn nào còn đấy điên cuồng vẫy cánh đuổi theo hai người Liễu Thiên.

“Ta sẽ dùng một chiêu cực mạnh, nhưng để hiệu quả thì cần thời gian cho yêu cầm vây quanh, người hãy cầm cự một chút!” Khương Tuyết đang chạy một đoạn bỗng nhiên dừng lại xoay người một vòng nói.

“Được! Nhanh đi!” Liễu Thiên tay cầm trường kiếm tuốt ra cũng xoay người lại.

Khương Tuyết khi này không nhiều lời hai tay đẩy sang hai bên, đồng thời từ hai tay một luồng ba động khí lưu truyền tạo lên một lớp mờ ảo như hơi nước.

https://thuviensach.vn

Hai tay Khương Tuyết tiếp tục uốn lượn xung quanh cơ thể như diễn luyện một loại võ học gì đó, luồng nguyên thần truyền ra cánh tay kia mỗi lúc một lớn, khu vực ba động ngày càng rộng hơn.

Lúc này con Thanh Lôi điểu đầu tiên đã lao đến, Liễu Thiên ngay tức khắc một kiếm vung lên.

"Keng!" Một kiếm đánh vào mỏ của con yêu thú kia, nó lảo đảo bay sang hướng khác.

"Keng! Keng!...

Một con đầu lại đến những con tiếp theo, bọn chúng thi nhau bổ xuống nhưng đều bị Liễu Thiên đánh bật ra. Liễu Thiên trường kiếm trong tay bay múa liên tục, hắn di chuyển một vòng quanh, hắn muốn đảm bảo không một con yêu cầm nào có thể tấn công Khương Tuyết được.

Để ý thì đám yêu cầm này cũng rất giỏi luồn lách, rừng cây cũng không phải là quá thưa nhưng chúng từ trên phi xuống lại không hề bị cản lại, tốc độ vẫn rất nhanh khiến Liễu Thiên kinh ngạc không thôi.

Thế nhưng cũng không có thời gian cho hắn kinh ngạc. Ngay lúc này, yêu cầm như có linh tính bắt đầu bay quanh tạo thành nhiều vòng tròn quanh hai người, mỗi vòng gồm năm sáu con, cứ như vậy chúng tạo thành bốn vòng quanh chỗ hai người. Bốn vòng vây từ trên xuống dưới, ngay cả có cây cối nhưng đám yêu cầm này vẫn bay được với tốc độ khá nhanh. Khi này chúng đang duy trì tạo thành vòng nhằm vây kín hai người lại, nếu bây giờ hai người muốn chạy là điều không thể.

Chúng bay quanh vài vòng thì cùng kêu lên rồi đồng loạt lao vào. Điều này khiến Liễu Thiên sợ hãi không thôi. Hắn không thể ngăn cản tất cả bọn chúng được!

https://thuviensach.vn

Khương Tuyết lúc này như không quan tâm đến bên ngoài, tiểu cô nương này vẫn đang vận chuyển nguyên thần, chân nguyên mỗi lúc một lan tỏa nhiều hơn. Quanh thân nàng giờ đã thành một mạng sáng mờ ảo, chỗ mờ mờ đục chỗ lại trong suốt.

“Nhanh đi lại gần đây!” Ngay khi Thanh Lôi điểu chỉ còn cách hơn trượng, Liễu Thiên đánh định liều mạng lao lên thì Khương Tuyết liền gọi.

Nghe vậy, Liễu Thiên liền động hai chân đạp một cái xuống đất nhảy về cạnh Khương Tuyết.

Khương Tuyết lúc này hai tay một lần nữa đưa sang hai bên. Một lớp khí mang mờ mờ trong suốt xuất hiện bao bọc quanh chỗ hai người tạo thành một quả cầu khá lớn.

Quả cầu này có đường kính tầm hai trượng, và đang có xu thế thu nhỏ lại. Liễu Thiên ở bên trong cùng Khương Tuyết nhưng không có dễ chịu gì, ngược lại còn có cảm giác rất khó chịu và tức ngực. Hắn có cảm giác như mình đang nặn sâu dưới mấy trăm mét và sắp bị áp xuất ép cho toàn thân cứng ngắc và đau nhức.

“Bang! Bang!...

Lúc này, đám yêu cầm đầu tiên đã đánh lên bên khí cầu. Nhưng những công kích đó không hề làm quang cầu tổn hại chút gì.

“Bang! Bang!... Nhóm yêu cầm thứ hai tấn công vào điều tương tự cùng xảy ra.

Khí cầu kia mỗi lúc lại một nhỏ hơn, màu sắc từ trong suốt mờ ảo chuyển thành màu trắng sáng. Liễu Thiên lúc này đứng tựa lưng vào Khương Tuyết gương mặt nhăn lại, hắn cảm giác như sắp bị ép thành cá khô vậy.

https://thuviensach.vn

Khương Tuyết thì khí sắc vẫn bình thường, hai mắt nhắm liền, đồng thời hai tay thu về trước ngực nhưng vẫn vận chuyển nguyên thần. Tiểu cô nương này đang rất tập trung!

Lúc này, nhìn từ bên ngoài thì xung quanh khí cầu kia đã bị bao bọc bởi một lớp thanh cầu. Thanh Lôi điểu thế công không dứt giờ đã vây kín hai người Khương Tuyết bên trong. Từ bên ngoài không thể nhìn thấy hai người Liễu Thiên đâu cả, chỉ thấy trong rừng một đám yêu cầm đang xâu xé một thứ gì đó.

“Oàng!”

Vô số tia sáng xuyên qua đám yêu cầm và cánh rừng chiếu ra phía ngoài. Cùng với đó là một tiếng nổ lớn rồi một màng khí từ đó bắn ra xung quanh. Vụ nổ đánh cho đám Thanh Lôi điểu xung quanh bay tung tóe lông bay đầy trời. Không chỉ có đám Thanh Lôi Điểu mà trong phạm vi mấy chục trượng của khu rừng cây cũng bị thủi tung.

"Lộp! Bộp!"

Chỉ trong chớp mắt ba động lan ra rồi biến mất, Thanh Lôi điểu xung quanh rơi xuống tất cả nằm tả tơi lông lá trên đất. Cùng với đó lông vũ cùng với lá cây đang lả tả rơi xuống nhìn thơ mộng vô cùng.

Một vùng bán kính hai mươi trượng cây côi trụi sạch lá, đám cây xa hơn thì lá cũng thưa đi trông thấy, không còn rậm rạp như trước. Lúc này. quanh chỗ hai người Liễu Thiên đứng, lá cây cùng những chiếc lông vũ màu xanh nhạt của đám Thanh Lôi điểu đang rơi xuống, chẳng mấy đã phủ xanh cả mặt đất.

Liễu Thiên lau vết máu trên miệng rồi lại đứng nhìn lá cây rơi xuống, hắn lấy tay tre mắt nhìn lên ánh nắng chiều sớm – thứ khi trước hắn không nhìn thấy khi rừng cây còn có lá.

https://thuviensach.vn

“Liệu có thể mạnh hơn được không? Ngay cả lông cũng nhổ sạch, nếu mình đứng bên ngoài chắc quần áo cũng không còn!” Liễu Thiên quay lại nhìn xuống dưới nhíu mày thầm than.

“Coi như không tệ! Tuy hao tốn phần lớn nguyên thần nhưng cũng đáng!” Khương Tuyết nhìn quanh cảnh trơ trụi xung quanh thì gật đầu tỏ vẻ hài lòng nói.

Một màn này chính là Khương Tuyết kích nổ khí cầu tạo thành. Đây là một chiêu có tên là Nộ Minh cầu - một dị thuật cấp ba vô hệ. Chiêu này phụ thuộc vào lượng nguyên thần xúc nén không gian mà sức công phá càng cao.

Lại nói thì Khương Tuyết cùng Liễu Thiên đứng ở bên trong tâm thì không bị ảnh hưởng của vụ nổ nhưng những thứ xung quanh đều bị đánh cho tàn tành hoa lá. Thế nhưng chiêu này tuy không công kích trực tiếp nhưng quá trình vận hành cũng khá tổn hại cơ thể đồng thời cũng tiêu tốn rất nhiều nguyên thần và cũng không cơ động nên rất ít khi Khương Tuyết sử dụng. Không phải nàng sợ đám yêu cầm bỏ chạy thì nàng cũng không dùng nó.

“Không tệ! Đùa à!” Liễu Thiên lông mày dật dật mấy cái thầm mắng.

“Ngươi không sao chứ! Mau thu thập thịt cùng yêu đan thôi! Ta phải khôi phục lại nguyên thần đã!” Khương Tuyết nhìn Liễu Thiên hỏi rồi lại hướng đám yêu cầm nằm trần trụi trên đất phân phó.

“Ngươi quá biến thái!” Liễu Thiên liền thở dài nói.

“Có người đến!” Khương Tuyết bỗng liếc mắt nhìn về phía Bắc nói.

“Người nghỉ ngơi đi, ta thu thập chiến lợi phẩm, bọn chúng không giám manh động đâu!” Liễu Thiên nhìn ra xa rồi lại hướng Khương Tuyết nói.

https://thuviensach.vn

“Ừ!” Khương Tuyết mỉm cười nói rồi cũng đi lại một chỗ thoáng đãng ngồi xuống.

Liễu Thiên thì đi quanh một lượt hạ sát những con Thanh Lôi điểu đang ngấp ngoái. Đánh chó chết chính là bản lĩnh lớn của hắn mà!

Rất nhanh một nhóm ba người xuất hiện trong khu vực trơ trụi mà Khương Tuyết vừa tạo ra.

Đây là một nhóm hai nam một nữ, cả ba đều là người của đội Một, cung chữ Cấn. Hai nam tầm mười ba mười bốn, dáng người cao gầy, gương mặt thô kệch, tóc buộc gọn gàng. Nữ đệ tử thì tuổi tầm mười hai mười ba, gương mặt bình thường, không có gì đặc biệt cả.

Liễu Thiên cũng không mấy quan tâm đến mấy người này, đối với hắn thì người không phạm ta, ta không phạm người. Nếu mấy kẻ kia muốn xem thôi thì không sao nhưng có ý đồ gì khác thì bọn chúng chết chắc rồi. Liễu Thiên khẳng định Khương Tuyết rất mạnh, nếu hắn đoán không nhầm thì đây chính là đệ tử đứng đầu Thanh long đội năm nay.

Ba người kia nhìn thấy một cảnh tưởng yên tĩnh này liền nhíu mày một cái liền quay đầu bỏ đi.

Bọn họ vốn tưởng bên này đang có đánh nhau lớn thì qua xem có kiếm trác được gì không ai dè sang đến đây mọi thứ đã xong hết rồi. Đối với khả năng của bọn họ thì làm sao trực diện đối đầu với một nhóm có thể tạo ra chấn động như vừa rồi. Sau một hồi nhìn ngắm không thấy đối thủ thương tích thì cả ba quyết định nên rời đi.

Đám người này vừa rời đi thì từ phương hướng khác lại có một nhóm người đang chạy đến.

Đám người mới chạy đến đều là nam đệ tử của đội Bốn. Phản ứng của nhóm này cũng không khác với nhóm trước. Nhóm này nhìn thấy cản

https://thuviensach.vn

tượng xung quanh với điệu bộ ung dung của hai người Liễu Thiên thì cũng ngay tức khắc rời đi.

Thế rồi cũng có một nhóm của Tứ tượng đội đến, thế nhưng khi này thấy Khương Tuyết thì bọng chúng cũng không gây sự gì, họ chỉ hỏi han vài câu rồi cũng rời đi.

Thêm một lúc nữa, Liễu Thiên đã thu thập xong yêu đan và thịt yêu cầm. Yêu đan là nhưng viên nhỏ như hột nhãn, có màu trắng đục pha thêm chút xanh. Liễu Thiên thu hết chúng vào một cái túi nhỏ.

Thịt yêu thú hắn cũng không lấy nhiều, hắn chỉ chọn thịt phần cánh lấy tầm một vài cân.

Liễu Thiên lúc này từ từ đi lại gần chỗ Khương Tuyết ngồi xuống nghỉ ngơi. Hắn vừa rồi chỉ vận công một chút nên nguyên thần hao tổn không đáng kể, lượng hao tổn này chỉ một lúc sẽ được thiên tinh lấp đầy.

Tầm hai khắc sau, Khương Tuyết mở mắt ra cười một cái vuốt vuốt mái tóc lờm xờm đứng dậy.

“Chúng ta tiếp tục đi thôi!” Liễu Thiên thấy vậy cũng đứng lên nói.

“À! Quên mất, ngươi hãy đóng băng chỗ thịt này lại đã! Tuy ăn thịt đông lạnh không ngon nhưng dù sao còn hơn thịt hỏng!” Liễu Thiên nhớ ra gì đó rồi lại lấy đâu ra một bọc thịt nói.

Khương Tuyết thấy vậy tay liền đặt lên bọc thịt kia khẽ vận chuyển một cái, một lợp băng tuyết từ từ hình thành bao phủ lấy đống thịt tạo thành một khối vuông như đầu người.

“Quá tiện a!” Liễu Thiên thấy vậy mỉm cười rồi lại cất đống thịt vào chỉ giới.

https://thuviensach.vn

“Ngươi có Chỉ giới trữ vật?” Khương Tuyết thấy vậy liền tò mò hỏi.

“Ừ! Cái này ta được một vị đại ca tặng!” Liễu Thiên gật đầu nhìn chiếc nhẫn trên ngón tay mỉm cười nói.

“Ngươi số tốt quá a!” Khương Tuyết hâm mộ.

“Nếu ngươi thích ta có thể cho ngươi! Dù sao ta cũng không dùng nhiều, mai kia cần thì xin gia tộc sau cũng được!” Liễu Thiên liền tháo chiếc nhẫn ra đưa cho Khương Tuyết.

“Không! Cái này là đại ca ngươi tặng ta làm sao có thể lấy! Lại nói ta với ngươi mới quen sao lại tặng ta thứ tốt như vậy?” Khương Tuyết lắc đầu liên tục khẽ nói, sau đó lại ngạc nhiên nhìn Liễu Thiên hỏi.

“Đại ca tặng ta là của ta, ta tặng ai đại ca cũng sẽ không nói gì. Còn vấn đề mới quen hay không có liên quan gì! Bạn bè thân hay không là ở cách đối xử chứ không phải là thời gian quen biết!” Liễu Thiên mỉm cười từ từ nói.

“Thôi! Chúng ta đi thôi!” Khương Tuyết nghe Liễu Thiên nói vậy bỗng nhiên đứng đờ ra một lúc rồi lại giật mình nói rồi đi vượt lên trước.

“Sao vậy? Ta bảo tặng cho ngươi rồi mà! Nếu không lấy tức là không coi ta là bạn rồi!” Liễu Thiên đi theo sau nhíu mày hỏi rồi lại tỏ vẻ không vui.

Hắn tuy mới gặp Khương Tuyết nhưng lạ có cảm giác thân thiết vô cùng. Đồng thời qua mấy ngày hắn biết tiểu cô nương kia đối với hắn cũng thật lòng kết giao, giúp đỡ bảo vệ hắn mấy ngày qua. Hắn lúc đầu chỉ nghĩ làm bạn qua loa cho hết cái thí luyện này nhưng qua thời gian mấy ngày làm hắn đã xuy nghĩ khác. Bây giờ hắn không biết đây có thể gọi là bạn thân không nhưng hắn khẳng định Khương Tuyết đã thành một người bạn của hắn.

https://thuviensach.vn

Tặng bạn một vài món đồ cũng không tính là gì, dù sao hắn cũng có điều kiện hơn. Đối với hắn đồ vật tiền tài chỉ là vật ngoài thân, chỉ tình cảm mới là thứ quan trọng. Khi này nghe Khương Tuyết có vẻ ngại ngùng thì hắn càng phải tặng tiểu cô nương này.

“Ta lấy! Nhưng bây giờ chưa cần dùng, ngươi có thể giữ cho ta, chúng ta còn gặp nhau nhiều! Bây giờ ta cầm chẳng phải sẽ là người vác đồ cho ngươi sao!” Khương Tuyết đi một đoạn bỗng quay lại cười tít mắt nói.

“Haha! Ngươi cũng không dễ lừa nhì! Vậy để ta cầm hộ cũng được!” Liễu Thiên nghe vậy liền cười lớn rồi đi lên gần nói.

“Chứ sao nữa!” Khương Tuyết đi trước cười sảng khoái.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 107: Vào Điểm Nghỉ Chân

Trời ngả dần về tây, ánh nắng chiều tà đang dần biến mất, hai người Liễu Thiên lúc này lại đi đến một nhánh sông nhỏ chỉ có bề rộng hơn mười trượng. Cả hai đang đi dọc theo bờ sông tìm kiếm một chỗ sạch sẽ để nghỉ qua đêm.

Cả buổi chiều bọn họ không gặp trở ngại gì lớn, chỉ có một vài con yêu thú nhị cấp. Chính vì vậy Liễu Thiên đã đưa ra ý tưởng luyện tập thay vì di chuyển vô định và nhàm chán.

Hồi chiều, Liễu Thiên có một buổi tập luyện khá tốt, sau mấy ngày không luyện tập thường xuyên khi tập lại Liễu Thiên lúc đầu có chút mệt mỏi không quen nhưng rất nhanh hắn đã lấy lại được nhịp độ tập luyện. Khương Tuyết thì lại có một buổi chiều khác, tiểu cô nương này chỉ luyện tập qua thể lực một chút rồi lại bay lên một ngọn cây ngồi đón ánh nắng và tu luyện nguyên thần.

Tại một bãi đất gần một cây lớn cách bờ sông hơn năm trượng, hai người Liễu Thiên đã đốt lửa lên bắt đầu nướng thịt. Lúc này, Liễu Thiên bắt đầu đi tắm, Khương Tuyết thì chờ trời tối mới tắm nên đang ngồi lại nướng thịt.

Một lúc sau, mùi thịt nướng dần lan tỏa ra xung quanh, tuy không có gia vị gì chỉ có ít muối nhưng cũng làm người ngửi thèm thuồng không thôi. Liễu Thiên lúc này đã tắm xong, quần áo ngoại trang đồng phục được giặt qua rồi phơi lên một cái cây cách đống lửa không xa.

https://thuviensach.vn

Xong xuôi hắn liền chạy ra ngồi bên đống lửa vẻ mặt thòm thèm nhìn mấy xiên thịt.

“Ăn thôi!” Khương Tuyết liền cầm một xiên thịt lên nhìn qua rồi nói.

“Ài! Đời người cứ như vậy có phải tốt không! Đi lang bạt, kiếm gì ăn đấy, mỗi ngày một trải nghiệm!” Liễu Thiên cầm xiền thịt ăn một miếng rồi lại thở dài ao ước.

“Ngươi thì còn than vãn cái gì!” Khương Tuyết bĩu môi mắng.

“Ta chính là buồn cho ngươi, hi vọng mai kia ngươi có thể thành cường giả để không còn bị tông môn ràng buộc.” Liễu Thiên quan tâm nói.

“Ngươi cứ lo cho mình đi, còn ta thì chắc chắn phải thành cường giả rồi!” Khương Tuyết mỉm cười rồi lại tỏ vẻ kiên quyết khẳng định.

“À! Hay nhân tiện hôm nay chúng ta hãy đặt một giao kèo đi!” Liễu Thiên lúc này chợt nghĩ ra gì đó.

“Giao kèo gì?” Khương Tuyết liền hỏi.

“Thì chúng ta mai sau không biết ra sao nhưng nếu cùng thành cường giả thì sẽ tụ họp lại và cùng hành tẩu khắp nơi. Ngươi thấy thế nào?” Liễu Thiên đưa ra đề nghị.

“Được! Chỉ sợ ngày đó còn xa lắm!” Khương Tuyết gật đầu vui vẻ rồi rất nhanh lại thở dài.

“Xa cũng không thành vấn đề, già vẫn hành tẩu được chứ sao!”

"Đúng vậy! Già cũng sẽ đi, ta sẽ đợi ngươi!"

"Được! Bản thiếu gia sẽ không làm Khương tiểu thư thất vọng.

https://thuviensach.vn

“Được rồi! Chúng ta ăn đi thôi!”

Khương Tuyết gật đầu cầm xiên thịt đã nguội thúc dục, Liễu Thiên theo đó cũng cầm lên một xiên.

…

Ngày thứ năm, hai người Liễu Thiên không có ý định di chuyển nữa.

Liễu Thiên luyện tập cả sáng, sau đó nghỉ ngơi một chút hắn lại nhảy xuống sông muốn bắt vài con cá giải quyết bữa trưa.

Khương Tuyết thì lại khác, tiểu cô nương này sáng sớm ngồi thiền hơn một canh giờ, sau đó lại diện luyện một số dị thuật. Đến nửa buổi thì lại đi tản bộ một vòng muốn kiếm một con yêu thú nào đó để thư giãn gân cốt. Trưa đến, cả hai lại tập trung lại.

Liễu Thiên lúc này đã lên bờ được một lúc, quần áo đã khô nhưng mái tóc ngang vai của hắn vẫn hơi ướt, hắn đi lại điểm hẹn trên tay vẫn xách theo mấy con cá vừa vất vả bắt được.

Hắn vừa về đến khu lều thì Khương Tuyết đã ở đấy sẵn rồi, tiểu cô nương này không biết kiếm đâu ra cả một con hắc ngưu có ba sừng.

“Yêu thú quanh đây đã bị săn hết, ngươi thế nào lại kiếm được cả loại này?” Liễu Thiên nhìn con yêu thú thân nhiều vết thương nằm một bên hỏi. Theo Liễu Thiên đánh giá thì con thú này chính là Tam Giác Ngưu yêu thú tam cấp. Đúng ra nó rất hiếm thấy ở trong rừng rậm thế này, thật không hiểu tại sao Khương Tuyết lại kiếm được một con.

“À! Cái này cũng không có gì! Chỉ là ta đang luyện tập khinh công lên bay đi xa một chút. Không ngờ khi đó lại gặp con yêu thú này đuổi theo một nhóm ba đệ tử, hình như là đội sáu hay sao, ta không rõ. Ta thì chưa

https://thuviensach.vn

được ăn thịt ngưu yêu bao giờ nên tiện tay đập mang nó về đây.” Khương Tuyết nghe Liễu Thiên hỏi thì khẽ à một cái rồi kể lại.

“Tiện tay! Ài! Ngươi gặp nàng coi như đen đủi! Liễu Thiên nhìn con trâu đang nằm im bất động kia lắc đầu lẩm bẩm thầm than.

“Lúc trở về ta có nhìn thấy một cửa vào của điểm nghỉ chân.” Khương Tuyết lúc này lại nhớ ra nói.

“Vậy chúng ta tính sao?” Liễu Thiên nghe vậy liền quay ra hỏi.

“Ta nghĩ nên vào đó, dù sao cũng ở ngoài năm ngày rồi, bây giờ chúng ta vào đó nghỉ ngơi cũng được. Đồng thời ta cũng muốn xem trong đó có những nhóm người nào?” Khương Tuyết suy tư.

“Thế cũng được, chiều chúng ta sẽ qua đó!” Liễu Thiên gật đầu đồng ý.

…

Trời gần tối, tại một sườn núi xoải, chỗ này có một thác nước nhỏ chảy. Bên cạnh thác có một phiến đá lớn khá phẳng và ẩm ướt. Ở đỉnh của phiến đá này có một vùng mờ mờ hắc vụ đang xoay tròn, nó có đường kính tầm một trượng.

“Kia rồi! Chúng ta cũng vào thôi, trời gần tối rồi!” Khương Tuyết đứng xa xa nhìn lại điểm hắc vụ kia nói.

“Ừ!” Liễu Thiên gật đầu đi lên trước.

Hai người Liễu Thiên sau khi nghỉ trưa xong thì một mạch đi đến đây. Họ không chạy hay phi hành mà chỉ đi bình thường nên đến giờ đã gần tối mới đi đến đây.

Đứng trước cửa vào điểm nghỉ chân kia, hai người Liễu Thiên nhìn nhau không ai vào trước.

https://thuviensach.vn

“Vào trước đi!” Liễu Thiên hướng Khương Tuyết nói.

“Được! Ta vào mà không thấy ngươi sẽ lập tức ra ngay!” Khương Tuyết gật đầu nói.

Vừa nói xong Khương Tuyết thân hình động một cái nhảy lên lao vào trong hắc vụ biến mất không thấy động tĩnh gì.

“May quá a!” Liễu Thiên nhìn thấy hắc vụ không có biến mất liền mỉm cười nói rồi cũng động thân nhảy lên điểm hắc vụ kia.

Đi vào hắc vụ, Liễu Thiên cảm giác bị cuốn đi, hai mắt hắn nhắm liền, cả thân hình lảo đảo vài cái, rồi một lúc mới ổn định lại được.

Ngay tức khắc hắn cảm nhận được ánh sáng và âm thanh ồn ào phía trước. Hắn mở mắt ra, thì thấy mình đang đứng trong một đường hầm nhỏ, phía cuối đường hầm có ánh sáng trắng, cùng với đó là những âm thanh ồn ào do những đệ tử bên trong đó phát ra.

Liễu Thiên nhìn lại đằng sau một cái thì thấy vẫn là hắc vụ uốn lượn. Hắn lúc này cũng không nghĩ nhiều, liền nhanh chân đi lên phía trước. Khoảng cách với vùng sáng chỉ mấy trượng nên rất nhanh Liễu Thiên đã bước vào vùng sáng kia.

“Ngươi đây rồi!” Khương Tuyết vừa thấy Liễu Thiên vào liền quay ra nói.

Tiểu cô nương này lúc vào đây thấy bên trong mới chỉ có hơn ba mươi người thì yên tâm hơn hẳn. Lúc đầu hai người không ai chịu vào chính là sợ chỗ này chỉ còn chỗ cho một người nhưng bây giờ vấn đề chỗ trống đã được giải quyết.

“Ừ! Trong đây đông vui a!” Liễu Thiên gật đầu nhìn quanh gian phòng môt lượt nói.

https://thuviensach.vn

Trong gian phòng lúc này có tầm ngoài ba mươi người, đa số là người của Thập nhị đội, Tứ Tượng đội chỉ có một vài nhóm. Những người trong này bây giờ có vẻ đã quen với cuộc sống trong này nên mỗi nhóm đều đang vui vẻ làm những việc mình thích. Có nhóm thì đang ngồi tu luyện, có nhóm lại ngồi nói chuyện phiếm, có nhóm thì đang chơi mấy chò dân gian gì đó, Liễu Thiên nhìn cũng chẳng biết là trò gì.

Lúc này đông vui nhất chính là chỗ ở giữa đại sảnh này. Đa số mọi người đang tập hợp quanh đó, ở đó tạo thành vòng tròn lớn, bên trong nhìn thấy hai ngươi đang di chuyển qua lại, hình như đang đánh nhau.

Lại nói thì trong đây cấm đánh nhau nhưng cả hai đồng ý tỷ võ thì không thành vấn đề. Chính vì vậy mấy đệ tự trong đây vẫn có thể lập lên võ đài tỷ thí, miễn sao không ảnh hưởng đến tính mạng là được. Và hình như bên kia cũng có một trang tỷ thí như vậy.

“Qua đó xem thôi!” Khương Tuyết cũng chú ý đến đám đông kia, nàng hướng nơi đó đi đến.

Liễu Thiên cũng không phản đối, hai người từ từ hòa nhập vào đám người đứng xem.

Bên trong vòng tròn này có hai nam đệ tử đang tỷ thí với nhau. Một người thân mặc bộ đồ trắng xanh hai màu, một người thân mặc hắc y. Nhìn kỹ lại thì đây là một đệ tử đội Hai đang đánh với một đệ tử Huyền Vũ đội. Nam đệ tử Huyền Vũ đội thân mặc hắc y tuổi tầm mười năm mười sáu, dáng người cao lớn, gương mặt hơi mập, tóc dài buộc gọn. Nam đệ tử đội Hai kia thì nhìn trẻ hơn chỉ tầm mười ba mười bốn, gương mặt thanh tú, tóc tai để xõa.

Cả hai khi này đều chỉ dùng quyền cước cùng với loại võ học bình thường đánh nhau chứ không hề dùng dị thuật. Vì vậy Liễu Thiên đoán rằng hai người này chưa đạt Khai Minh cảnh.

https://thuviensach.vn

“Tôn Huy Vũ! Hắn cũng ở đây!” Khương Tuyết nhìn thấy nam đệ tử mặc hặc y kia thì bỗng nhiên lẩm bẩm.

“Ngươi biết hắn?” Liễu Thiên quay sang ngạc nhiên hỏi.

“Ừm! Tên này đứng thứ ba tại Huyền Vũ đội, nhưng nếu nói về thể thuật thì là đứng đầu cả số đệ tử mới vào. Người nào lại tỷ thí thể thuật với hắn chứ?” Khương Tuyết gật đầu khẽ nói, sau đó lại nhìn nam đệ tử của thập nhị đội kia với ánh mắt tò mò.

“Ngươi ngay cả Lâm sư huynh cũng không biết sao?” Một nữ đệ đứng cạnh nghe thấy hai người Liễu Thiên có vẻ không biết thiếu niên kia ngạc nhiên quay sang hỏi.

“Lâm Mộng, đệ tử đội Hai, mười bốn tuổi, tu vi Khai Minh cảnh sơ kỳ đỉnh phong, dị thuật tu luyện đa dạng, tất cả đều tu luyện đã đến mức lô hỏa thuần thanh, nghe nói có thể kết ấn và đổi dị thuật cực nhanh.” Khương Tuyết nghe thấy nữ đệ tử kia nói đến Lâm sư huynh rồi lại nhìn lại áo của nam đệ tử kia thì đã đoán ra thân phân của nam đệ tử đó.

“Thì ra là hắn! Thể thuật chiến đấu của hắn thì không biết thế nào?” Khương Tuyết lại lẩm bẩm.

“Ngươi xem ra hiểu biết rất nhiều về những đệ tử mạnh khác?” Liễu Thiên nghe vậy quay sang hỏi Khương Tuyết.

“Cái này cũng chỉ là trong lúc rảnh rỗi đi tìm hiểu chút thôi.”

Lúc mấy người đang nói chuyện thì phía trong hai người kia quyền qua cước lại một hồi thì đã dừng lại. Cả hai đứng cách nhau hai trượng, Lâm Mộng nhìn đối thủ mỉm cười nói: “So đấu thể thuật ta thật không bằng Tôn huynh, chúng ta dừng thôi!”

https://thuviensach.vn

“Quả nhiên ngươi rất mạnh, tin đồn về ngươi quả không sai!” Nam đệ tử mặc hắc y nhìn Lâm Mông với ánh mắt kiêng kị nói.

Nam đệ tử này biết đối thủ đánh với mình chỉ dùng thể thuật là sở trường nhưng mình chỉ chút thượng phong thì khi giao tranh có cả dị thuật thì mình chắc chắc không phải đối thủ của người này.

“Ta thì có gì mạnh đâu, nghe nói trong Huyền Vũ Đội có một người họ Tề, ta so với vị đồng môn họ Tề kia đã tính là gì!” Lâm Mộng xua xua tay tỏ vẻ kiêm tốn, sau đó lại thử đánh động hỏi đến một người khác.

“Tề Thiếu Tiên tên đó rất mạnh nhưng tính tình... khiến cho ta thật ngứa mắt!” Nam đệ tử mặc hắc bào nghe đến họ Tề thì nhíu mày nghiến răng nói. Xem ra đã từng bị nếm đau khổ trên tay người kia.

“Vậy thôi, khi khác xin chỉ giáo!” Lâm Mộng lúc này không nói gì thêm, hắn mỉm cười chắp tay khách sáo nói một câu rồi quay người đi ra ngoài.

Đối với hắn tỷ thí như vậy là đủ rồi. Hắn tuy không đánh lại tên này về thể thuật nhưng cũng có thể miễn cưỡng cầm cự được. Nếu chiến đấu có cả dị thuật thì hắn tin tên này không phải đối thủ. Thậm chí hắn có thể rất nhanh hạ tên này nữa.

“Vậy việc ngươi đánh bại Hồng Thái Hoa là thật?” Nam đệ tử mặc hắc bào lúc này lại hướng Lâm Mộng đang rời đi hỏi.

“May mắn thôi!” Lâm Mộng cũng không quay lại mà chỉ nói một câu.

Mấy người thập nhị đội thì không mấy ai biết người hai người Lâm Mộng nhắc đến là ai nhưng những đệ tử của Tứ Tượng đội đa số đều biết. Chính vì vậy mấy đệ tử Tứ Tượng đội vẻ mặt ngạc nhiên cùng sợ hãi nhìn theo Lâm Mộng.

https://thuviensach.vn

Còn Lâm Mộng mấy ngày qua đều tìm những nhóm đệ tử khác để kiếm một người đánh một trận nhưng đáng tiếc trong này quá rộng lên hắn không gặp đối thủ. Chính vì vậy hắn quyết định vào điểm nghỉ chân nghỉ ngơi đồng thời có người nào mạnh thì sẽ khiêu chiến luôn. Khi vào đây gặp Tôn Huy Vũ thì hắn đã ngay tức khắc đánh chủ ý muốn cùng người này ra ngoài đánh một trận.

Tôn Huy Vũ lúc đó tất nhiên không dễ gì đáp ứng nên Lâm Mộng đành nói ra thân phận của mình nhưng vẫn không có tác dụng. Cuối cùng hắn đã nói rằng mình mới đánh bại một đệ tử họ Hồng của Huyền Vũ đội.

Tôn Huy Vũ nghe vậy lúc đầu vẫn không tin nhưng Lâm Mộng khiêu khích liên tục nên hắn quyết định tỷ thí để cho Lâm Mộng một bài học.

Nhưng hắn cũng không dại gì ra ngoài, nếu ra ngoài thì rất có thể hắn sẽ không tìm được một điểm nghỉ chân khác, hoặc là có tìm thấy cũng chưa chắc còn chỗ vào. Hôm nay là ngày thứ năm rồi, thời gian không còn nhiều, hắn nếu đi ra rất có thể sẽ không hoàn thành thí luyện lần này.

Vì vậy hắn muốn tỷ thí luôn trong này. Nhưng bên trong này tuy khá rộng nhưng không chỉ có hai người bọn họ. Chiến đấu bằng dị thuật có mức sát thương và tầm ảnh hưởng rất lớn sẽ làm ảnh hưởng đến mọi người và gian phòng này nên cả hai quyết định tỷ thí thể thuật. Và cuối cùng dẫn đến một màn chiến đấu tay chân như vừa rồi.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 108: Tụt Hậu, Gánh Nặng

Lúc này, Lâm Mộng rời đi, mọi người cũng giải tán, hai người Liễu Thiên cũng quay người định kiếm chỗ trống để nghỉ ngơi.

“Đa tạ sư tỷ sáng nay đã cứu mạng!” Hai ngươi đi đến khu ngoài gần tường của căn phòng thì bỗng nhiên một nữ đệ tử chặn đường cung kính nói.

Cả hai người Liễu Thiên nhìn lại đằng sau nữ đệ tử này thì thấy có hai nam đệ tử thân đầy thương tích đang nằm ngủ cạnh đó.

“Đây chắc hẳn là nhóm người sáng nay bị Tam Giác Ngưu đuổi, xem ra sau khi thoát khỏi Tam Giác ngưu bọn họ cũng rất chật vật mới vào được đây.” Liễu Thiên thấy vậy cũng đoán ra được lai lịch của nhóm ba người này.

“Không có gì! Ta chỉ là thấy con yêu thú đó nên bắt thôi! Chứ cứu mạng cái gì!” Khương Tuyết nhận ra người này lên gật đầu mỉm cười tỏ vẻ không để bụng.

“Hay chúng ta nghỉ chỗ này đi!” Khương Tuyết nói xong lại rất nhanh quay lại Liễu Thiên đề nghị.

“Cũng được, đằng nào chỗ này cũng còn chỗ trống!” Liễu Thiên gật đầu.

Hai người không nhiều lời liền ngồi xuống cạnh ba người vừa rồi, nữ đệ tử kia thấy vậy cũng không nói gì chỉ vui vẻ ngồi xuống chỗ của mình.

https://thuviensach.vn

“Các ngươi sao lại ra lông lỗi này? Ta nhớ sáng nay vẫn ổn lắm mà?” Khương Tuyết ngồi xuống liền hỏi.

“Tiểu muội sáng nay thoát khỏi con thú kia thì ngay tức khắc định tiến vào trong này nhưng đi được một đoạn lại gặp mấy con Hồng Ma Viên. Tuy giết được chúng nhưng cả đội thương tích không nhẹ! Sau đó ba người bọn ta cố gắng tiến vào đây rồi ngồi trị thương trong này đến vừa rồi mới xong.” Nữ đệ tử từ từ kể lại, trong giọng điệu thì đầy lo sợ và buồn rầu.

“Vào được đây là may mắn rồi!” Khương Tuyết nghe vậy mỉm cười an ủi.

“Các ngươi ăn không?” Còn Liễu Thiên lúc này lấy ra một bọc lớn rồi mở ra hỏi.

“Thịt nướng?” Nữ đệ tử kia thấy một bọc thịt lớn màu nâu sẫm liền ngạc nhiên hỏi.

“Ừm! Cái này là trưa nay bọn ta chủ định làm nhiều một chút để vào đây có cái để ăn. Dù sao tu luyện thì ăn uống đôi lúc cũng không cần thiết nhưng có ăn vẫn hơn!” Khương Tuyết gật đầu cầm một miếng nhỏ vừa ăn vừa nói.

“Ăn đi! Đừng ngại!” Liễu Thiên cầm một miếng rồi để cả bọc xuống trước mặt nữ đệ tử kia nói.

Nhìn miếng thịt nướng màu đỏ sậm đầy hấp dẫn trên tay hai người Liễu Thiên, nữ đệ tử kia dâm dấm nước mắt cầm một miếng ăn.

“Sao vậy? Ngươi sao lại khóc?” Khương Tuyết ngạc nhiên hỏi.

“Từ lúc ta vào đây chỉ thấy đồng môn sát hại nhau, ta chưa thấy ai tốt như sư tỷ vậy!” Nữ đệ tử kia cảm động nói.

https://thuviensach.vn

“Trên đời cái gì cũng có hai mặt tốt xấu, ngươi không nên quá bi quan. À! Cứ gọi ta là Khương Tuyết là được rồi, ngươi còn hơn tuổi ta mà!” Khương Tuyết nghe vậy lại an ủi, sau đó lại nhớ ra mình bị gọi là sư tỷ liền đính chính lại.

“Chúng ta có khách!” Nữ đệ tử kia chưa kịp nói gì thì Liễu Thiên đã dừng ăn nhìn ra phía ngoài nói.

Thấy vậy hai người Khương Tuyết cũng quay ra nhìn thì thấy có một nhóm ba người đang đi lại, người đi giữa chính là tên Lâm Mộng kia, phía sau hắn là một nam một nữ, đều là người của đội Hai.

Ba người này đi đến cạnh chỗ mấy người Liễu Thiên tự nhiên thu dọn ngồi xuống chỗ trống bên cạnh.

Thấy vậy, Liễu Thiên cùng Khương Tuyết cũng không để ý nữa, nữ đệ tử kia nhìn biểu hiện không quan tâm của hai người Liễu Thiên thì cũng quay lại tiếp tục ăn.

Ba người Lâm Mộng lúc này cũng ổn định vị trí và ngồi xuống. Nhóm ba người này vừa ngồi xuống cũng lấy một ít đồ ra ăn, hình như cũng là một loại thịt nướng.

Lâm Mộng bỗng nhiên nhìn sang Khương Tuyết, hắn nhíu mày suy nghĩ gì đó rồi liền hỏi: “Vị sư muội Thanh Long đội này không biết xưng hô như thế nào?”

Liễu Thiên nghe vậy hàng mày hơi nhíu lại nhưng lại rất nhanh mỉm cười không nói gì. Hắn cũng không quản quá nhiều, nếu hắn đoán không nhầm thì tên này chắc là muốn tỉ thí cùng Khương Tuyết. Nếu như vậy với sức mạnh của Khương Tuyết thì rất có thể tên Lâm Mộng kia sẽ bị giáo huấn một trận. Điều này rất hợp ý Liễu Thiên nên hắn không muốn xen vào làm gì.

https://thuviensach.vn

Khương Tuyết lúc này lại ăn uống rất ngon miệng, nàng làm như không nghe thấy câu hỏi vừa rồi.

Nữ đệ tử đội sáu thấy vậy bỗng lo lắng, nàng khẽ nhìn hai người Liễu Thiên rồi lại cúi đầu ăn tiếp.

Bên phía Lâm Mộng, hai người đi theo hắn vẻ mặt như phát hỏa định nói gì đó nhưng Lâm Mộng đã chặn lại.

“Xin lỗi! Ta đã quá vô lễ, tại hạ Lâm Mộng! Không biết sư muội xưng hô là gì?” Lâm Mộng hướng hai người Liễu Thiên cười cười giới thiệu rồi lại hỏi.

Nghe đối phương tự động giới thiệu thì Khương Tuyết khẽ gật đầu sau đó giới thiệu môt lượt ba người:

“Hân hạnh! Ta Khương Tuyết! Đây là Liễu Thiên, còn đây là…”

“Vân Tiểu Mai!” Nữ đệ tử kia thấy Khương Tuyết đang nói dừng lại thì hiểu liền khẽ nói.

“Hân hạnh! Thì ra là Khương sư muội!” Lâm Mộng cười chắp tay tỏ vẻ thân thiên nói.

Thấy đối phương không đả động gì đến mình, Liễu Thiên tuy có chút không hài lòng nhưng hắn cũng không có phản ứng gì. Dù sao thì hắn yếu hơn hai người họ, đó là sự thật không chối cãi được. Ở bất kỳ đâu cũng vậy, kẻ yếu luôn bị khinh thường.

“Nghe nói ở Thanh Long đội năm nay có một người tên là Trương Thiết, Khương sư muội có biết không?” Lâm Mông lúc này lại hướng Khương Tuyết ánh mắt chờ đợi hỏi.

https://thuviensach.vn

“Sư muội! Nghe hay quá a!” Liễu Thiên tuy yếu hơn thật nhưng khi nghe tên kia vừa gặp cứ một câu sư muội, hai câu sự muội thì cảm thấy có chút khó chịu thầm mắng. Hắn không biết tại sạo lúc này cảm thấy tên thiếu niên trước mặt đáng ghét vô cùng.

“Vị đó ta cũng có nghe qua, hình như là đệ tử đứng đầu Thanh Long đội. Nhưng một đội là quá rộng lớn mà chúng ta lại khác Hành nên ta cũng chưa gặp qua bao giờ!” Khương Tuyết thì không để ý nhiều đến cách xưng hô, nàng khẽ gật đầu không dấu diếm nói.

“Haha! Đó chính là bạn của tại hạ!” Lâm Mộng nghe Khương Tuyết nói vậy thì khẽ cười nói.

“Ta nghe Trương huynh nói trong Thanh Long đội có một vài người có thể cùng huynh ấy đánh ngang tay. Có một còn người xếp hạng về dị thuật con hơn huynh ấy nữa. Tuy chưa giao đấu qua bao giờ nhưng Trương huynh khẳng định người đó rất mạnh. Qua miêu tả thì người đó giống Khương sư muội.” Lâm Mộng hướng Khương Tuyết thăm dò.

“Ta làm sao lại được đánh giá cao vậy, Lâm huynh chắc nhận nhầm người rồi.” Khương Tuyết nghe vậy lắc đầu phủ nhận.

Khi này Liễu Thiên cũng hiểu đôi chút về đoạn hội thoại của hai người này nhưng hắn cũng không có tiện chen vào. Hắn nghĩ mình tốt nhất lên tập trung vào việc ăn uống. Mấy người còn lại cũng không có ai chen vào, tất cả đều im lặng cho hai người Khương Tuyết thăm dò lẫn nhau.

“Khương muội không biết có thể ra ngoài cùng ta tỷ thí một trận được không?” Lâm Mộng vòng vo vài câu cuối cùng cũng nói ra mục đích của mình.

“Ta làm sao đánh lại Lâm huynh đây!” Khương Tuyết khiêm tốn từ chối.

https://thuviensach.vn

“Chúng ta tu đạo sao lại sợ đánh nhau, tỷ thí mới có thể tăng cao khả năng chiến đấu được. Khương muội không nghĩ vậy sao? Muội yên tâm, chúng ta tỷ thí cũng chỉ điểm đến là dừng, không nên tổn thương hòa khí.” Lâm Mộng lại hướng Khương Tuyết khuyên dụ. Xem ra tên này rất muốn tỷ thí cùng những người mạnh.

Khương Tuyết khi nghe Lâm Mộng nói vậy cũng gật gật đầu cảm thấy đúng.

Sau khi chiến đấu thì sẽ thu lại được rất nhiều kinh nghiệm. Kinh nghiệm kia khẳng định sẽ giúp ích rất nhiều cho tu luyện dị thuật sau này. Dù sao rất ít khi có đối thủ xứng tầm để đánh một trận. Đồng thời khi trở về tông môn tỷ thí thì nó lại bị nhiều hạn chế khác, bây giờ ra bên ngoài có thể đánh một trận thoải mái vẫn tốt hơn.

Kiếm người chiến đấu cũng chính là một trong những nguyên nhân chính khi tham gia thí luyện lần này của Khương Tuyết.

“Sư muội không cần lo lắng vấn đề không vào được điểm nghỉ chân, trước khi vào đây ta cũng tìm thấy một điểm nghỉ chân khác cách đây hơn hai mươi dặm, nếu điểm nghỉ chân đó không vào được thì ta vẫn còn một điểm nghỉ chân khác cách đó không xa.” Lâm Mộng thấy Khương Tuyết có vẻ xuy tư thì tiếp tục dụ dỗ.

Khương Tuyết thì vốn cũng không mấy quan tâm đến có hoàn thành thí luyện hay không. Tiểu cô nương này suy nghĩ một hồi thì đắn đo chính là Liễu Thiên sẽ phản ứng thế nào? Lúc này, ánh mắt tiểu cô nương này đặt lên người Liễu Thiên. Dù sao nàng cũng đi vào đây cùng với hắn, nếu bây giờ để hắn lại thì chính là khinh thường hắn, còn cùng ra ngoài thì nàng cũng không đảm bảo là hai người sẽ đi vào được một điểm nghỉ chân khác.

Đối với Khương Tuyết thì phần thưởng của thí luyện cũng không đáng là gì, dù sao nàng cũng tiến lên Khai Minh cảnh rồi. Liễu Thiên thì lại khác,

https://thuviensach.vn

hắn giờ mới ở Linh Cơ cảnh đệ tam trọng. Tuổi của hắn lại lớn nữa, nếu không có gì đặc biệt thì sẽ rất khó thành nội môn đệ tử được. Vì vậy phần thưởng là điều rất quan trọng.

Khương Tuyết không muốn vì sở thích của mình làm ảnh hưởng đến Liễu Thiên. Nếu bây giờ Liễu Thiên cũng đòi ra theo thì tiểu cô nương này không tỷ thí nữa.

“Ngươi thích làm gì thì cứ làm, ta sẽ không đi theo đâu. Ta sẽ ở đây chờ thí luyện kết thúc, bên ngoài đối với ta quá nguy hiểm. Ngươi ra ngoài thì hãy cẩn thận!” Liễu Thiên hiểu được suy nghĩ của Khương Tuyết, hắn mỉm cười thản nhiên nói.

Liễu Thiên biết Khương Tuyết muốn tỷ thí nhưng còn đắn đo chắc là sợ ảnh hưởng đến mình. Ở cảnh giới của hai người họ thì tìm một điểm nghỉ chân khác là chuyện dễ dàng. Hắn bây giờ đi ra theo chỉ là một thằng sĩ diện vớ vẩn. Như vậy chẳng làm lên được trò trống gì mà chỉ để làm trò cười cho mọi người.

“Vậy được! Chúng ta đi!” Khương Tuyết thấy Liễu Thiên nói vậy thì thở mạnh một hơi đứng dậy nói.

“Hai người cũng ở lại đây đi, chúng ta hẹn gặp lại ở tông môn!” Lâm Mông quay lại hai người phía sau nói rồi cũng mỉm cười vui vẻ đứng dậy.

Như vậy cả hai hướng thông đạo đi ra ngoài trong ánh mắt của những người còn lại.

Bóng hai người dần biến mất, Liễu Thiên ngồi đó nhìn theo một lúc thì thất thần suy nghĩ.

“Mình lấy gì để sánh vai bước đi cùng nàng? Phải chăng mình đã kết bạn với nhầm người, phải chăng mình nên chọn những người thấp kém như

https://thuviensach.vn

mình mà chơi cùng thôi.” Hắn tự hỏi mình, hắn muốn tìm ra điểm sai của mình, nguyên nhân do đâu khiến hắn phải ngồi im một xó?

Hắn tự dưng cảm thấy có gì đó mất mát, hắn vừa bỏ lỡ cái gì đó. Hắn bỗng dưng cảm thấy mình bị tụt lại. Hắn lúc này mới cảm nhận được bạn bè mình ở một đẳng cấp khác so với mình. Khương Tuyết muốn trải nghiệm những thứ quá tầm so với hắn.

Hắn biết rằng Khương Tuyết vẫn coi hắn là bạn, không coi thường hắn nhưng rồi môi trường sống và tu luyện sẽ tách biệt hai người ra. Khương Tuyết ở một đẳng cấp khác, bây giờ hắn không với tới được. Nếu cố quá thì rất có thể hắn sẽ mất tính mạng của mình. Bởi vì không phải lúc nào hắn cũng may mắn được người khác bảo vệ.

Lúc này, Liễu Thiên mới cảm nhận được sự khao khát mạnh mẽ của mình. Hắn khi xưa tự hỏi lấy gì để vươn lên, lấy gì để không thành một kẻ bình thường. Lúc đó hắn đã được một người lạ chỉ điểm và rút ra đáp án để vươn lên chính là đi đúng đường, cố gắng, cố gắng nhiều hơn và không bao giờ bỏ cuộc.

Nhưng đến hôm nay, Liễu Thiên mới cảm thấy trừng đó chưa đủ. Hắn cần có một mục tiêu dõ dàng, một thời gian cụ thể để thực hiện, không thể nào cứ nói cố gắng rồi tù mù đi về phía trước. Như vậy hắn cứ nghĩ là mình đang cố gắng nhưng thực chất lại đang rong chơi nhàn nhạ. Cứ nghĩ mình đã làm hết mình nhưng thực ra vẫn đang bỏ phí thời gian vô ích.

Phải có thời gian và nhiệm vụ nhất định để hoàn thành trong khoảng thời gian đó thì hắn mới biết mình đang cố gắng hay không?

“Ba tháng sau mình phải tiến lên đệ lục trọng!” Liễu Thiên suy nghĩ một hồi liền nhíu mày thầm quyết định.

“Không thể tiếp tục bị..”

https://thuviensach.vn

“Liễu sư huynh!” Vân Tiểu Mai thấy Liễu Thiên ngồi thần ra thì liền gọi.

“À! Chúng ta ăn tiếp thôi!” Liễu Thiên giật mình quay ra, hắn liền nói rồi cũng không để ý Vân Tiểu Mai đang nhìn mà quay lại ăn uống như thường.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 109: Thí Luyện Kết Thúc

Vân Tiểu Mai ngồi cạnh cũng biết Liễu Thiên đang cảm thấy rất khó chịu. Khương Tuyết vốn đi cùng Liễu Thiên từ đầu đến giờ nhưng bây giờ lại đi ra ngoài cùng người khác, để hắn lại đây một mình. Nàng không biết con trai có cảm nhận gì khi yếu kém so với bạn gái đi cùng mình nhưng nàng tin rằng cảm giác đó chắc chắn không dễ chịu!

Chính vì vậy Vân Tiểu Mai cũng không nói gì mà chỉ tập trung vào ăn. Còn hai đệ tử đội hai kia thì đã sớm quay sang hướng khác không thèm quan tâm đến hai người Liễu Thiên nữa.

Ăn uống xong, Liễu Thiên ngồi nghỉ một lúc rồi lại bắt đầu tu luyện. Hắn muốn bỏ hết những cảm giác vừa rồi ra khỏi đầu. Hắn biết chỉ cần mình mạnh lên thì mọi thứ sẽ thay đổi!

Linh khí trong này tuy không nhiều nhưng có còn hơn không. Dù sao không làm gì thì hắn cũng phải tập trung vào tu luyện. Hắn không muốn tình cảnh làm kép phụ như hôm nay diễn ra một lần nữa.

Ba canh giờ qua đi, bên trong này vẫn như vậy không phân biệt ngày đêm, ánh sáng do quang thạch phát ra vẫn chiếu sáng cả gian phòng. Mọi người trong phòng có người ngủ, có người thức, mỗi người một việc nhưng đa số đều yên lặng không ai làm ồn cả.

Liễu Thiên lúc này từ từ mở mắt ra đứng dậy vận động nhẹ vài cái.

https://thuviensach.vn

Sau một lúc thư giãn, hắn cảm nhận lại cơ thể và nguyên thần trong đan điền.

Trong đan điện nguyên thần của hắn lúc này đang tràn đầy và so với giới hạn ngoài cùng của vành đan điền(đan căn) thì cũng chỉ còn kém có một chút. Đây chính là biểu hiện của sắp bão hòa và tiến hành đột phá.

Công pháp đệ nhị trọng đã giúp hắn tu luyện nhanh hơn khá nhiều, cùng với đó lượng nguyên thần do "thiên tinh" sản sinh ra là khá nhiều và ổn định nên khả năng tích tụ nguyên thần tạo thành nguyên thần đang tiến triển rất nhanh và thuận lợi. Sau thời gian ba ngày từ khi thiên tinh thức tỉnh đến giờ hắn đã tu luyện tích tụ nguyên thần từ bảy thành của đan điền lên chín thành của đan điền. Hay theo cách hiểu của hắn thì đan điền cảnh giới đã bằng chín phần mười đan điền cực đại.

Phải biết trước đây dù tốc độ tu luyện của hắn không phải chậm nhưng để tăng tiến hai thành đan điền thì cũng phải tốn thời gian hơn một tuần. Dạo này tuy có chăm chỉ nhưng được kết quả như vậy cũng là do thiên tinh trợ giúp rất nhiều.

Bây giờ, chỉ thiếu một thành nữa là Liễu Thiên có thể tiến hành đột phá lên Linh cơ cảnh đệ tứ trọng. Và cứ theo tốc độ này thì chỉ kết thúc thí luyện là đủ. Điều này khiến hắn vui mừng không ít, hắn cảm thấy tươi lại tươi sáng hơn, hắn cảm thấy việc cố gắng của mình đã bắt đầu có chút thành quả.

Bên trong này cũng không phân biệt buổi sáng buổi tối nên Liễu Thiên sau khi tu luyện xong thì hắn tự thu xếp ngủ mấy canh giờ rồi lại dậy đi dạo vài vòng lại tụ luyện.

Thời gian cứ thế ảm đạm trôi qua, Liễu Thiên cứ ngồi tu luyện liên tục rồi lại nghỉ ngơi ăn uống vài canh giờ rồi lại tu luyện. Tuy có chút tẻ nhạt nhưng cũng yên tĩnh nên hắn ngồi thiền cũng có cảm giác hoàn toàn khác.

https://thuviensach.vn

Tâm thức của hắn nhiều lúc cảm thấy thanh tịnh vô cùng, một sự thông suốt không phải lúc nào cũng thấy.

Lại nói thì hắn cũng không lo lắng cho Khương Tuyết làm gì! Hắn biết trong thí luyện này người có thể đánh ngang cơ với nàng rất ít nên để nguy hiểm đến tính mạng thì càng không thể. Còn hắn thì lại quá yếu thành ra nhiều thứ không nên lo nghĩ nhiều, bây giờ quan trọng là ở trong này giữ mạng và phải tập trung tu luyện, mai kia sẽ có ngày hắn chứng mình được bản thân.

Khi này, mọi người đa số đều đang tu luyện như Liễu Thiên vậy. Chỉ một số ít thì ngồi nói chuyện hoặc bàn luận gì đó. Ở đây, thỉnh thoảng cũng có thêm những nhóm đệ tử khác chạy đến nhưng Liễu Thiên nhìn quanh thì cũng chẳng quen ai nên hắn cũng không để ý nhiều. Lại nói thì hắn cũng chẳng quan tâm đến ba người bên cạnh đã hồi phục chưa, hắn chỉ tập trung nghỉ ngơi tu luyện.

Không biết qua bao nhiêu canh giờ nhưng Liễu Thiên cũng cảm thấy khá lâu rồi. Hắn cảm nhận được nguyên thần trong đan điền đã tăng tiến rất nhiều. Khi này, đan điền cảnh giới đã mở rộng gần bằng đan điền cực đại. Như vậy nếu tiếp tục tu luyện một chút nữa rồi dùng Ba Nguyên Hoàn thì có thể đột phá rồi.

Nhưng dù sao cũng không thể đột phát ngay trong này được nên Liễu Thiên cũng không cần cố quá, hắn đình chỉ tu luyện đi loanh quanh vận động gân cốt một vòng rồi lại quay lại chỗ của mình ngồi xuống lấy chút đồ ra ăn.

Ăn xong nghỉ ngơi một chút thì lại ngồi xuống thiền định nghiên cứu hoàn thiện công pháp.

…

https://thuviensach.vn

“Thí luyện bây giờ sẽ kết thúc, các đệ tử hãy theo thông đạo đi ra ngoài tập hợp!” Rồi ngày thứ bảy cuối cùng đã đến lúc hết, trong đại sảnh này bỗng nhiên vang lên tiếng nói trong trẻo của nữ nhân.

“Cạch!” Ngay sau tiếng nói kia bức tường phía trong cách chỗ Liễu Thiên không xa bỗng nhiên tách ra rồi biến đổi vài lần. Một đại môn lớn mở ra, sau của đó là một thông đạo với nhiều bậc thang đi lên phía trên. Nhìn qua thì thấy phía trên kia có ánh sáng tran hòa và tươi tắn hơn trong mật thất này nhiều.

Mọi người bên trong thấy vậy rất nhanh thu dọn đồ đạc đứng dậy lần lượt đi ra ngoài. Liễu Thiên cũng tương tự dừng ăn, hắn đứng dậy cầm đồ đạc theo nhóm người từ từ bước lên những bậc thang đi lên trên.

Bước ra đến ngoài một không khí trong lành mát mẻ ập đến, Liễu Thiên hít sâu một hơi rồi nhìn quanh đánh giá một lượt.

Bên ngoài chính là một quảng trường lớn, nó rộng đến mấy chục mẫu, ở giữa có một tượng đài cao hơn hai mươi trượng. Xung quanh quảng trường có nhiều bãi cỏ ngắn, hoa viên và nhiều vùng sân nhỏ khác, chỗ hắn đứng cũng là một vùng sân được nát đá sạch sẽ vô cùng.

“Thì ra là vậy! Kết nối truyền tống đến đây ư?” Liễu Thiên nhíu mày suy nghĩ một hồi rồi cũng đi lên phía trước, theo đoàn người tiến vào trung tâm quảng trường.

Mặt trời lúc này chệch hẳn về Tây, sắc trời bây giờ tuy chưa tối nhưng cũng không còn sớm nữa.

Liễu Thiên vừa đi vừa nhìn ra các hướng khác thì cũng thấy tương tự các nhóm đệ tử khác từ trong thông đạo đi ra. Xung quanh quảng trường có rất nhiều nhóm đệ tử đi ra. Người đi ra mỗi lúc một đông, những người đi đầu thì dần tiến vào trung tâm của quảng trường. Không khí ồn ảo rộn rã hẳn lên. Khi này có kẻ đang hội họp cùng bạn bè kẻ kể lể đủ thứ, có kẻ thì vui

https://thuviensach.vn

sướng cười lớn khi biết mình vượt ải thành công, có kẻ vui vẻ chạy loạn lên,… Quảng trường lúc này tràn ngập tiếng người đủ cảm xúc khác nhau.

Trung tâm quảng trường từ lúc này cũng có một thông đạo mở ra, từ đó các trưởng lão cũng lũ lượt kéo ra rồi tự hình thành nhiều nhóm khác nhau đứng quanh quảng trường. Những trưởng lão này đứng thành mười mấy nhóm, mỗi nhóm lại chia làm nhiều hàng khác nhau. Ở giữa mỗi nhóm có một là cờ nhỏ dương lên trên đó có ghi rõ ký hiệu của đội. Tứ tượng đội là hình linh thú của đội còn thập nhị đội là những chữ số.

“Tất cả các đệ tử theo tìm đội của mình rồi tập hợp vào Cung hay Hành của mình”. Đồng thời khi này cũng có một giọng nói lớn vang vọng khắp quảng trường.

Nhìn qua quảng trường khi này số đệ tử đã lên đến hơn một ngàn, tất cả nghe thấy vậy thì đình chỉ bàn tán, tất cả đi vào trung tâm quảng trường rộng lớn rồi theo kỳ đội rồi từ từ đi về phía đội của mình.

Liễu Thiên nhìn qua một lượt liền thấy kỳ đội của mình ở phía xa thì liền chào mấy người Vân Tiểu Mai rồi chạy đi.

Hắn vừa đi cũng có nhìn ngó quanh xem kỳ đội của Thanh Long đội thì thấy Thanh Long đội xếp khá xa đội của hắn. Hắn cũng muốn nhìn xem Khương Tuyết thế nào, có ở đây không hay vẫn ở ngoài kia? Nhưng xuy tính cẩn thận thì Liễu Thiên vẫn cứ quyết định không nên nhiều truyện.

Hắn giờ tìm thấy Khương Tuyết thì cũng không biết nói gì làm gì, có khi không giám lại gần vì ngại tiểu cô nương kia nghĩ linh tinh. Còn nếu không thấy nàng thì hắn cũng chẳng quay lại thí luyện để tìm. Hắn nghĩ bây giờ tốt hơn nên đi về phía đội của mình.

Đi xiên qua đám người, Liễu Thiên một lúc đã đi đến khu của đội Mười Hai. Từ xa hắn có thể nhìn thấy tám vị trưởng não đang đứng thành tám

https://thuviensach.vn

hàng ở đó, trong đó có một người đứng đầu tự nhiên là Thượng Quan Định – chủ quản cung chữ Càn.

Liễu Thiên cước bộ có chút vội vàng, hắn bây giờ chính là muốn xem hai người Hà Minh và Tằng Nhất có sao không? Mọi vấn đề về Khương Tuyết hắn tạm thời không nghĩ đến nữa.

“Liễu Thiên!” Đang trong đoàn người nháo nhác đi lại, Liễu Thiên bỗng nghe thấy âm thanh quen thuộc.

Hắn quay đầu nhìn sang phải thì thấy trước mắt hắn là hai thiếu niên, một cao một thấp cả hai đều khá tả tơi nhưng vẫn nhìn hắn mỉm cười. Đây đúng là hai người Hà Minh và Tằng Nhất.

“Các ngươi tàn tạ quá!” Liễu Thiên thấy vậy mỉm cười chê.

“Sao tốt như ngươi!” Hà Minh vui vẻ chạy lại chế giễu.

“Bọn ta vừa rồi ra đây nhìn quanh mãi không thấy ngươi thì cứ lo rằng người vẫn đang ở trong sơn mạch. Nhưng xem ra số ngươi cũng không tệ!” Tằng Nhất cũng đi lại gần từ từ nói.

“Ừ! Cũng may mắn thôi, ta được một cao thủ giúp đỡ!” Liễu Thiên gật đầu, gương mặt trầm xuống có chút buồn.

“Ngươi nào vậy?” Hà Minh ngạc nhiên hỏi.

“Ngươi của Thanh Long đội! Nhưng giờ chắc đã về đội của mình rồi!” Liễu Thiên thản nhiên nói.

“Vậy thôi! Khi nào có cơ hội thì cảm ơn sau cũng được. Bây giờ chúng ta ra tập trung thôi!” Hà Minh có vẻ hơi tiếc nuối rồi cũng cười thúc dục.

“Ừ! Đi thôi!” Tằng Nhất cũng gật đầu rồi đi trước.

https://thuviensach.vn

“Thế các ngươi vào thông đạo kia có kiếm được cái gì tốt không?” Ba người đang đi thì Liễu Thiên lại hỏi.

“Ta được chút linh dược cùng linh thạch, số lượng cũng không tồi nhưng so với Tằng Nhất thì không tính là gì!” Hà Minh vui vẻ kể lại.

“Ta thì cũng chỉ hơn Hà Minh có một cái lệnh bài. Không biết có được thứ gì tốt không?” Tằng Nhất lắc đầu nói, vẻ mặt thì có chút mong đợi.

“Thế ngươi thì sao?” Hà Minh quay sang Liễu Thiên hỏi.

“Ta cũng đạt được chút ít thu nhập, không đáng nhắc đến chỉ gọi là qua ải mà thôi.” Liễu Thiên lắc đầu tỏ vẻ buồn bã.

Cái này không phải hắn muốn giấu hai người họ, đúng ra hắn cũng chỉ đạt được có một canh giờ nghiên cứu võ học.

Những thứ đạt được khi vượt ải như cảm nhận cảm giác sống chết hay đi ở thông đạo kia thì lại khó phân định. Mấy thứ đó nói là phần thưởng cũng không phải, bảo không là phần thưởng cũng không phải. Thành ra rất khó nói, cùng với đó là vấn đề phần thưởng lại liên quan đến thiên tinh – đây là bí mật hắn đã hứa không tiết lộ. Vì thế hắn càng không muốn nói rõ vấn đề phần thưởng của mình.

“Dù sao vượt qua được thí luyện cũng sẽ được nhận thưởng rồi, nói chung chuyến đi này đều có thu hoạch!” Hà Minh nghe Liễu Thiên nói vậy thì cười cười an ủi.

Tằng Nhất thấy Liễu Thiên không muốn nhắc đến phần thưởng thì cũng không hỏi nhiều nữa mà chỉ gật gật đầu. Ba người nói chuyện một lúc thì đã đi lại chỗ đội của mình.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 110: Hồi Cung, Khai Báo

Tụ tập lại thì Liễu Thiên thấy đội Mười Hai số đệ tử vượt qua thí luyện này cũng không nhiều, chỉ tầm bảy tám mươi người. So với các đội khác thì ít hơn một chút.

Trong đó thì cung Càn đứng sau Thượng Quan Định lại là Cung có nhiều đệ tử vượt qua nhất. Nhìn sơ qua chi một của Thượng Quan Nhu Vân cũng đã có bảy người rồi. Thượng Quan Nhu Vân lúc này cũng đang đứng đầu trong số đó. Cộng thêm những chi khác thì đứng sau lưng Thượng Quan Định khi này đã có đến mười sáu người, thêm ba người Liễu Thiên đi đến đứng vào nữa là mười chín người. Quân số này so với những cung khác là nhiều hơn hẳn, có khi còn gấp đôi hoặc mấy lần nữa.

Ba người Liễu Thiên đi vào hàng thì những người khác đa số cũng đã ổn định hết rồi. Có một số quay ra nhìn nhưng cũng rất nhanh không để ý nữa. Còn Thượng Quan Nhu Vân đứng đầu thì gương mặt xinh đẹp vẫn vô cảm không một chút giao động.

Lúc này, hơn một ngàn đệ tử đã chia làm mười sáu khối đứng xung quanh tượng đài. Mỗi khối đều chia làm nhiều hàng dài ngắn khác nhau, tất cả đều tập trung hướng về phía tượng đài.

Tất cả các đội đều đã tập hợp, đây đều là những gương mặt xuất xắc nhất của ngoại môn đệ tử năm nay. Trong những đệ tử này có người tả tơi nhưng cũng có người nhàn hạ. Nhất là bên Tứ Tượng đội, đa số đệ tử đều quần áo chỉnh tể sạch sẽ vô cùng. Nhìn từ Thanh Long đội đến Huyền Vũ đội, tất cả

https://thuviensach.vn

đệ tử ai đấy đều có vẻ xuất chúng hơn người, phong thái khí chất cũng khác hẳn, ngay cả khí thế đứng tập trung cũng chỉnh tề và uy nghiêm hơn những đệ tử bên Thập Nhị đội.

Khi này tại Thanh Long đội, số đệ tử tầm hơn trăm người đang đứng tập trung thành năm hàng. Tại một hàng có hơn mười người, Khương Tuyết cũng đứng trong đó. Tiểu cô nương này lúc này quần áo sách sẽ, gương mặt vui vẻ, xem ra một màn tỷ thí trước đây rất thuận lợi hoặc cũng có thể tiểu cô nương này có chuyện vui gì khác.

Bạch Hổ đội bên cạnh cũng có tầm trăm đệ tử, tất cả đều mặc bạch y chia ra năm hàng đứng ngay ngắn, đứng đầu tại một hàng ở giữa là tên đệ tự tóc xù, sau lưng hắn vẫn là một thanh cự kiếm. Phía sau hắn không ai khác chính là tên thiếu niên thư sinh đang cầm quạt phe phẩy. Hai tên này ánh mắt tập trung, vẻ mặt không chút cảm xúc nhìn về phía trước.

Tại Chu Tước đội, tất cả đệ tử đều mặc áo đỏ, trong đó Diệp Ninh kia đứng đầu một hàng, nàng thân hình uyển chuyển, ánh mắt thản nhiên nhìn lên phía trước, trong tay nàng thì đang vân vê một viên ngọc đen óng to bằng ngón chân cái. Xem ra đây chính là nội đan của con Ô Kim Hạt kia.

Cách đó không xa, tại Huyền Vũ đội nơi toàn người mặc đồ đen có một thiếu niên gương mặt nhợt nhạt, đôi mắt đầy hàn khí nhìn về phía Chu Tước đội. Người thiếu niên này không ai khác chính là Tề Thiếu Tiên đã từng bị Ninh Diệp cho ăn quả đắng trong thí luyện.

Tứ Tượng đội phân biệt làm bốn màu khác nhau đứng uy nghiêm khí thế vô cùng. Thập Nhị đội thì lại không hề có phân biệt gì cả, tất cả đều là một màu áo xanh trắng đứng trải đều quanh tượng đài.

Tuy mấy đội trong thập nhị đội không có gì đặc biệt nhưng những đệ tử đứng đầu của mỗi đội đều có khí thế không kém gì những đệ tử của Tứ Tượng đội.

https://thuviensach.vn

Đội một, một nam đệ tử dáng người cao lớn, nửa thân khoác áo, nửa để trần. Người này tầm mười năm mười sáu nhưng cơ bắp cuồn cuộn, ánh mắt thì sắc bén vô cùng đang nhìn về đằng trước. Nếu có người nào hiểu biết thì chắc chắn sẽ biết đệ tử này chính là Phi Nha Hiển – đệ tử đứng đầu đội một.

Tại đội hai, hàng đầu tiên có tầm mười đệ tử, trong đó đứng sau một trưởng lão là một thiếu niên có gương mặt thanh tú tóc tai gọn gàng, quần áo sạch sẽ vô cùng. Người này không ai khác chính là Lâm Mộng. Đây chính là một trong những nhân vật của Thập Nhi đội khiến cho những đệ tử của Tứ Tượng đội phải kinh sợ. Lâm Mộng khi này vẻ mặt cũng rất vui vẻ nhìn về đằng trước.

…

Quay lại với Liễu Thiên, hắn lúc này thì đang đứng cuối hàng của cung chữ Càn. Gương mặt có điểm dễ nhìn, nước da hơi đen ánh mắt thì đang đần ra nhìn về nhiều phía. Xem ra hắn không có chút phong thái cao thủ nào cả.

“Tông lễ!” Phía trên bỗng nhiên có một tiếng quát lớn vang ra.

Nghe thấy câu này, toàn trường lặng ngắt như tờ, tất cả đều chỉnh lại quần áo của mình.

Liễu Thiên cũng làm điều tương tự, hắn cũng biết qua về Tông Lễ nghi thức này và điều mình phải làm.

Đây là một nghi thức cũng giống như chào cờ đầu tuần của trường học trước kia vậy. Nó chỉ có động tác rất đơn giản chính là đứng im hai tay thả lỏng, hai mắt nhắm lại đầu ngước lên tượng đài. Đồng thời trong miệng niệm một câu “Nhất Xuân Tại Kim Kỳ Nhân Tích Lai!”

“Tông Lễ bắt đầu!” Một tiếng hô lớn lại vang lên.

https://thuviensach.vn

Tất cả mọi người từ trưởng lão đến đệ tử đều đứng thẳng tắp đầu hướng lên tượng đài, hai mắt nhắm lại miệng lẩm bẩm không thành tiếng.

Liễu Thiên cũng bình thản làm lễ, hắn biết đây chính là nghi thức tưởng nhớ đến vị tổ sư của tông môn, đồng thời cũng dùng để ghi nhớ câu nói của người lúc lâm trung. Tuy nói vậy nhưng cũng có rất nhiều đệ tử chỉ làm lấy lệ chứ thực chất không hề hiểu Tông Lễ là cái gì.

Nghi lễ tiến hành tầm mười giây gồm ba nhịp nhẩm khẩu hiệu thì kết thúc.

Như có một mệnh lệnh, lúc này, những trưởng lão đứng đầu mỗi hàng đều đi xuống kiểm lại người trong cung hay hành của mình. Thượng Quan Định cũng đi xuống đếm qua một lượt.

“Rất tốt!” Khi đếm đến chỗ Liễu Thiên là người cuối cùng thì gã cười một cái vỗ vỗ vai Liễu Thiên tỏ vẻ hài lòng.

Liễu Thiên thì chỉ đứng im không nói gì nhìn Thượng Quan Định đi lên.

“Đông vậy! Thật không ngờ lại nhiều đệ tử vượt qua như vậy! Tên tiểu tử kia quả nhiên không tầm thường.” Thương Quan Định vừa đi vừa nghĩ, vẻ mặt thì đầy vui vẻ tự hào.

Gã không ngờ là hơn ba mươi người tham gia thí luyện lại có đến hơn nửa già vượt ải thành công. Phải biết những đệ tử bình thường vào đó sinh tồn cũng khó chứ đừng nói là tiêu diệt yêu thú rồi còn đi tìm điểm nghỉ chân. Có một số đệ tử cảm thấy không tìm được điểm nghỉ chân thì thường kiếm một chỗ an toàn ẩn nấp để bảo toàn tính mạng. Cung chữ Càn bỗng dưng nhiều đệ tử qua ải như vậy thì bảo Thượng Quan Định không vui sao được.

Công việc báo cáo quân số và tên tuổi chẳng mấy đã xong, mấy vị trưởng lão đứng phía trên lại khẽ ra hiệu một cái.

https://thuviensach.vn

Tất cả các trưởng lão đứng đầu mỗi đội thì đều tụ tập lại rồi cùng rời đi, những trưởng lão đứng đầu từng Cung hay Hành đều hướng đệ tử cung mình đi đến.

“Các ngươi bây giờ hãy theo ta về, chúng ta sẽ thống kê phần thưởng các ngươi đạt được.” Thượng Quan Định vừa đi đến liền nhìn đám Liễu Thiên khẽ nói một câu rồi quay người đi trước. Đám người trong cũng chữ Càn đều theo đó rời đi.

“Đây đúng là quảng trường trung tâm!” Đi theo Thượng Quan Định một đoạn thì Liễu Thiên đã khẳng định đây chính là quảng trượng trung tâm của Ngoại Môn. Hắn lần trước cùng Hứa Vĩnh Thiên cũng đi qua đây một lần. Lúc đầu mới từ mật thất đi lên, hắn ngờ ngợ nhưng không giám khẳng định. Bây giờ hắn đi ra phía ngoài của quảng trường để hướng về đội Mười Hai đã gặp một số cảnh vật quen thuộc nên hắn có thể khẳng định suy đoán lúc trước.

“Quả nhiên những điểm nghỉ chân kia đều được xây dựng dưới đại quảng trường Ngoại Môn này. Kết giới kia chỉ cũng rất phức tạp a!” Liễu Thiên lúc này nhìn lại mấy thông đạo từ dưới lòng đất nối lên quảng trường lẩm bẩm.

Những thông đạo đi từ dưới đi lên quảng trường kia vẫn mở. Lúc này, lại có một vài nhóm người mặc đồ đen đi vào trong đó.

…

Khi này tại Huyễn Cực sơn mạch, kết giới khắp nơi quanh đây đã được giải khai. Cùng với đó là rất nhiều những hắc bào nhân từ đâu xuất hiện. Những người này di chuyển cực nhanh trong sơn mạch như đang tìm kiếm gì đó.

Cùng lúc này, những đệ tử còn lại trong sơn mạch như đã được thông báo trước lần lượt đi ra. Ngay tức khắc những hắc bào nhân kia liền tập hợp

https://thuviensach.vn

tất cả lại thành từng nhóm đưa về các điểm nghỉ chân rồi qua đó trở về tông môn. Khắp nơi trọng Huyễn Cực sơn mạch đều xảy ra hiện tượng tương tự.

…

Sau khi đi hơn nửa canh giờ để trở về đội thì trời cũng đã tối, đám người Liễu Thiên cũng đã vào cung của mình. Tất cả khi này lại tập trung trong một gian phòng lớn. Thượng Quan Định thì ngồi tại một cái bàn, sau lưng gã là một cái tủ cao đên mấy trượng với rất nhiều ngăn kéo.

“Lần lượt, Nhu Vân con lên khai báo trước!” Thượng Quan Định giở một quyển sổ ra nói.

Thượng Quan Nhu Vân nghe vậy cũng không ngần ngại đi lên phía trước.

“Có tham gia điểm tài vật không?” Thượng Quan Định nhàn nhạt hỏi.

“Có!” Thượng Quan Nhu Vân liền đáp.

“Đi thông đạo nào, thần lộ nào, vượt qua mấy ải? Thượng Quan Định lại hỏi.

“Thông đạo Xích Tuyết Tiên Tử, Sinh Tử lộ, vượt hết cửa ải thứ năm!” Thượng Quan Nhu Vân vẫn bình tĩnh trả lời.

“Rồi! Giờ là nộp yêu đan để ký nhận thưởng diệt yêu thú.” Thượng Quan Định khẽ cười một cái rồi lại gật đầu nói.

“Đệ tử không diệt được con yêu thú nào!” Thượng Quan Nhu Vân lắc đầu nói.

“Vậy! Phần thưởng tham gia thí luyện chưa nhận được sẽ được ban xuống khi hết tháng. Người tiếp theo!” Thượng Quan Định lúc đầu hơi ngạc nhiên nhưng ngay sau đó liên gật đầu gọi người tiếp theo.

https://thuviensach.vn

Thượng Quan Nhu Vân lui xuống liền quay người đi ra ngoài, nữ đệ tử tiếp theo tiến lên.

Khi Thượng Quan Nhu Vân đi ra đến ngoài khi thấy Liễu Thiên ánh mắt bỗng nhíu lại một cái rồi cũng lạnh lùng rời đi.

Nhìn thấy vậy, Liễu Thiên hơi giật mình nhưng cũng rất nhanh trở lại bình thường.

Bị tiểu cô nương tóc đỏ này ghét đối với Liễu Thiên quả là một ý hay, dù sao thì nàng ta còn nhớ đến hắn. Nếu cứ bình thường thì không gây được chút ấn tượng nào cả. Nhưng hắn cũng biết chút ấn tượng này cũng nguy hiểm vô cùng. Nếu trong thí luyện gặp nàng dù không bị giết thì chắc chắn cũng bị đánh cho bầm dập rồi.

Liễu Thiên đang suy nghĩ thì số đệ tự lên khai báo đã đến hơn nửa. Những đệ tử tiếp theo đa số đều không tham gia điểm tài vật nên chỉ nên nộp chút yêu đan rồi từ từ lui xuống rồi đồng loạt ra về.

Hai người Hà Minh và Tằng Nhất cũng báo cáo rất nhanh, rồi lại lui xuống. Cuối cùng cũng đến lượt Liễu Thiên đi lên.

“Có tham gia điểm tài vật không?” Thượng Quan Định nhìn Liễu Thiên mỉm cười hỏi.

“Có! Thông đạo Kỳ Nhân Thủy Tổ, Sinh Tử lộ, vượt hết ải bốn!” Liễu Thiên cũng có ấn tượng rất tốt với vị trưởng lão trước mặt nên hắn không chờ gã hỏi tiếp đã trả lời luôn một mạch.

“Cái gì? Ngươi nói gì?” Thượng Quan Định nghe vậy giật mình hỏi lại.

“Ta..”

https://thuviensach.vn

“Hai ngươi về trước đi, ta muốn hỏi riêng Liễu Thiên chút việc.” Liễu Thiên đang định nhắc lại thì Thượng Quan Định đã chặn lại rồi lại hướng hai người Hà Minh bên ngoài chỉ thị.

Hai người Hà Minh tuy hơi ngạc nhiên nhưng cũng không nhiều lời, cả hai cúi đầu khẽ ra hiệu cho Liễu Thiên một cái rồi cũng rời đi.

“Kỳ Nhân Thủy Tổ, Sinh Tử lộ, làm gì có ải bốn, ải bốn chính là phần thưởng rồi, ngươi có nhầm lẫn không, cái này không phải chuyện đùa!” Trong phòng chỉ còn hai người, Thượng Quan Định mới bày ra vẻ mặt ngưng trọng hỏi lại.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 111: Ăn Mừng

“Ta nhớ rõ mình đã vượt qua ba ải! Thứ nhất là đánh một con cự viên, rồi đến ảo cảnh rồi đến một thông đạo dài, cuối cùng là cái sân cùng cái lầu kia!” Liễu Thiên nghe vậy liền từ từ kể lại từng ải đã di qua.

“Ngươi đã lên Thông Thiên lầu?” Thượng Quan Định đứng dậy hỏi.

…

“Vâng! Ta đã đi lên đó! Có gì sai sao?” Khương Tuyết trố mắt ngạc nhiên hỏi.

“Không sai! Nhưng phải chắc chắn, ngươi có nhầm không?” Nữ trưởng lão đối diện Khương Tuyết lại trịnh trọng hỏi.

Đây chính là một nơi tại hành Hỏa của Thanh Long đội, chỗ này các đệ tử cũng đang tiến hành khai báo như mọi chỗ khác. Bây giờ trong gian phòng này chỉ còn Khương Tuyết cùng một nữ trưởng lão.

“Không thể nhầm! Chắc chắn không nhầm, ta cùng một đệ tử của đội Mười Hai cùng lên đó!” Khương Tuyết vẻ mặt kiên quyết khẳng định.

“Còn một người nữa! Ài! Cái này cũng khó xử lí, ta phải báo lên trên ngay.” Nữ trưởng lão ngồi đối diện nàng lắc đầu rồi thở dài.

“Nghiêm trọng vậy?” Khương Tuyết gãi gãi mái tóc xù hỏi.

https://thuviensach.vn

“Ta khi này phải bẩm báo lên trên, ngươi trước tiên đi về nghỉ đi. Sáng sớm mai đến đây!” Nữ trưởng lão kia bỗng nhiên đứng dậy nói.

…

Tại hoa viên nhỏ của cung Càn, đội Mười Hai có một con đường nhỏ. Trên con đường đó, Liễu Thiên đang lững thững đi về chi của mình.

Hắn vừa đi vừa nghĩ thì cảm thấy khó hiểu, không biết có chuyện gì xảy ra? Chẳng nhẽ lên cái lầu kia phạm vào cái gì ư? Hay là nơi đó biến mất lên bên trên trách tội xuống. Hay là tông môn muốn thưởng cho mình khi vượt qua khảo thí đó? Khương Tuyết bên kia không biết thế nào nữa?

Đi một lúc thì hắn cũng đi về đến khu nhà chi sáu.

“Mai rồi tính, giờ phải tắm giặt ăn uống đã!” Liễu Thiên lắc lắc rồi lẩm bẩm rồi cước bố nhanh hơn hắn hướng dãy nhà chi Sáu đi đến.

Hắn vừa đi vào khu nhà đã nghe thấy âm thanh xì xào cười nói. Trong những âm thanh đó hắn nghe thấy một giọng trung niên rất quen. Đi gần hơn một chút, hắn chợt nhìn thấy tại gian phòng dùng để họp của Chi có ánh đèn rất sáng.

Trong đó tiếng người cười nói rôm rả, lúc này hắn đã nhận ra tiếng nói trong đó chính là của Tần Long – đại chấp sự của hắn.

Hắn lúc này vừa về đến gần cửa thì bên trong đã có người đi ra đón.

“Liễu Thiên! Vào đây!” Hướng Kha đi ra vui vẻ gọi.

Thấy vậy, Liễu Thiên cũng không nghĩ nhiều liền đi vào bên trong.

Bên trong lúc này cũng không có nhiều người, chỉ có bốn vị chấp sự cùng mấy đệ tử khác mà thôi.

https://thuviensach.vn

Liễu Thiên khẽ thi lễ chào hỏi mấy người một lượt. Khi lướt qua Lan Nhược Vân hắn cũng khẽ cúi đầu mỉm cười chào một câu "Lan chấp sự."

Lan Nhược Vân khi này tuy hơi gượng cười nhưng vẫn tỏ ra vui vẻ gật đầu.

"Haha! Không ngờ tên tiểu tử này lại lợi hại như vậy!" Tần Long vui vẻ cười lớn rồi đi lại vỗ vai Liễu Thiên tán thưởng.

"Đâu có gì! Chỉ là được người khác giúp đỡ thôi!" Liễu Thiên lắc đầu khiêm tốn nói.

"Dù sao cũng vượt qua thí luyện, nguyên nhân gì thì cũng là vượt qua!" Đồng Nhất Tiêu cười cười vui vẻ phủ định.

"Ngươi vừa được trưởng lão gọi lại là có việc gì vậy?" Hướng Kha liền hỏi.

"Cái này, Thượng Quan trưởng lão không cho tiết lộ ra!" Liễu Thiên tỏ vẻ khó xử.

"Vậy thì thôi! Các ngươi nghỉ đi, chúng ta cũng về thu xếp chút việc!" Tần Long thấy vậy mỉm cười ra lệnh. Thế rồi không chờ mấy người Liễu Thiên nói gì, Tần Long đã mang vẻ mặt vui vẻ đi ra ngoài, phía sau gã ba vị chấp sự cũng cười nói đi theo sau.

Trong bốn vị chấp sự lúc này vui vẻ nhất chắc chắn là Tần Long. Hôm nay gã đã chứng thực được rằng quyết định của gã không sai. Hôm nay lỗi ám ảnh nhiều năm trước đã biến mất. Hôm nay chính là ngay gã lấy lại được niềm tin của mình. Đã rất lâu rồi gã mới có một ngày vui như vậy. Lỗi buồn khi mất đi một đệ tử sớm biến mất, tâm trạng của gã thì thật hưng phấn. Gã thật muốn ăn mừng một bữa với mấy người Liễu Thiên nhưng lại phải về.

https://thuviensach.vn

Sau thí luyện gã còn rất nhiều bản báo cáo, trong đó có cả bản báo cáo về Lã Phi Hùng để tông môn kiểm tra và xác thực lại để thông báo với Lã gia.

Bốn vị chấp sự rời khỏi căn phòng chỉ còn lại bốn người Liễu Thiên.

Bốn người cũng không nhiều lời, tất cả đều giải tán đi về phòng của mình. Bây giờ đã không còn sớm, họ phải tắm rửa sau đó là ăn uống nữa.

…

Tại phòng ăn của tân quán, ba người Liễu Thiên như thường lệ ngồi ở một bàn viền ngoài.

Hôm nay tại phòng ăn này cũng không có quá nhiều đệ tử. Nhìn quanh một lượt cũng chỉ có hơn hai mươi người mà thôi. Lại nói thì hai mươi người ngồi ở dãy nhà ăn rộng lớn này nhìn thật trống trải.

“Lấy đồ ăn đi, hôm nay chúng ta phải ăn mừng mới được!” Liễu Thiên ngồi xuống lấy ra một bình rượu nhỏ nói.

“Ngươi vẫn còn thứ này!” Hà Minh há hốc mồm lẩm bẩm.

“Tốt! Chúng ta uống một trận nào!” Tằng Nhất thấy vậy gật đầu hào hứng.

“Ta có thể ngồi cùng được không?” Lúc này đang nhiên một thiếu niên đi đến hỏi.

“Lệ Bá Kiên!” Tằng Nhất nhìn thấy thiếu niên kia liền lẩm bẩm.

Hai người Liễu Thiên cũng nhìn ra thì thấy người đến đúng là Lệ Bá Kiên đệ tử cùng chi với bọn hắn.

“Ta ngồi đây được chứ?” Lệ Bá Kiên đi đến gần lại hướng ba người hỏi.

https://thuviensach.vn

“Ngồi đi! Chúng ta không cần khách sao làm gì?” Tăng Nhất gật đầu nói.

Hai người Liễu Thiên cũng gật đầu, Lệ Bá Kiên thấy vậy liền ngồi xuống.

“Tên đi cùng ngươi đâu?” Hà Minh lúc này tò mò hỏi.

“Tên họ Lã? Lúc trước chấp sự chưa thông báo cho các ngươi ư? Lệ Bá Kiên ngạc nhiên hỏi.

“Chết rồi!” Lệ Bá Kiên thấy cả ba người Liễu Thiên gật đầu thì liền nói tiếp.

“Bọn ta khi thấy điểm tài vật thì cũng tranh chấp nhưng do tài nghệ kém cỏi lên rất nhanh bị đánh bại. Tên kia bị một đệ tử đội Một giết chết, ta may mắn chạy thoát được!” Lệ Bá Kiên thở dài kể lại.

“Nghĩ lại thí luyện lần này thật thảm khốc, không biết bao nhiêu đệ tử ngã xuống nữa!” Hà Minh cũng thở dài cảm thán.

“Nhắc đến làm gì, chúng ta đến đây là để ăn mừng chứ đâu phải để kể khổ!” Liễu Thiên không muốn nhắc lại mấy chuyện chết chóc kia, hắn xua xua tay y nói.

“Đúng rồi! Chúng ta dù sao vẫn còn sống, phải vui lên mới đúng!” Hà Minh cũng gật đầu nói thêm.

“Đi…”

Tăng Nhất đứng lên định nói gì đó thì lại đứng thần ra nhìn về phía cửa của phòng ăn. Mấy người còn lại thấy vậy cũng nhìn ra cửa phòng ăn.

Ở đó đang có một nhóm người khá đông đi đến. Người đi đầu chính là Thượng Quan Nhu Vân, đi sau chính là mấy người của chi một vừa tham

https://thuviensach.vn

gia thí luyện, phía sau cung còn mấy đệ tử nữa, tất cả tầm hơn mười người đang đi lại.

Đám người này vừa đi vừa cười nói, rất nhanh đã đi đến trước đám người Liễu Thiên. Đám người Thượng Quan Nhu Vân đi qua mấy người Liễu Thiên thì cũng không thèm để ý đến mấy người bọn hắn, tất cả đều tỏ vẻ vênh váo đi qua rồi ngồi xuống hai cái bàn cách đó không xa.

“Chúng ta đi lấy đồ ăn!” Tằng Nhất cũng không để ý đến đám người kia quay lại nói.

“Không! Hôm nay ăn tiệc đi, ta đãi!” Liễu Thiên lúc này lắc đầu đề nghị.

“Thế sao được, ngươi tu vi kém như vậy càng cần nhiều đan dược!” Hà Minh lắc đầu nói.

“Đúng vậy! Hay để ta đãi! Dù sao đối với ta một chụt linh dược cũng không có tác dụng gì lớn. Đồng thời lần này ta tham gia thí luyện được nhiều phần thưởng nhất nên bữa này ta mời!” Tằng Nhất gật đầu rồi tỏ vẻ hào sảng nói.

Nói xong, Tằng Nhất không chờ mọi người nói gì thì đã đứng lên đi ra quầy bếp.

Còn ba người Liễu Thiên thấy vậy cũng không khách sáo nữa, cả ba tiếp tục nói chuyện chờ đợi đồ ăn được dọn lên.

Ở tông môn, đệ tử ngoại môn không thể thoải mái lấy đồ ăn. Tất cả muốn mở tiệc ăn uống thì phải tri trả riêng. Nếu muốn ăn uống linh đình thì khoản phí này có thể ghi lại rồi trừ thẳng vào chu cấp mỗi tháng. Tuy tiện lợi như vậy nhưng cũng không có đệ tử nào lại lấy chu cấp tu luyện ra ăn uống phung phí cả.

https://thuviensach.vn

Một lúc sau, Tằng Nhất quay lại, phía sau hắn là mấy vị trù sư. Mỗi vị trù sư đều bê một cái mâm.

“Chiến thôi!” Tằng Nhất ngồi xuống chỗ của mình mỉm cười nói.

Chỉ một lúc, một bàn lớn với nhiều món được bày ra. Mấy vị trù sư bày xong liền mời mọc giới thiệu một hồi rồi mới lùi xuống, nhìn điệu bộ phục vụ không khác gì tiểu nhị của tửu lầu cả. Hôm nay khi được trả tiền thì đám trù sư này có một phong cách phục vụ rất chuyên nghiệp – một phong cách ngày thường khó trông thấy.

“Ăn thôi!” Liễu Thiên liền cầm một cái chân gà lên nói.

Thế là cả đám không ai khách sáo nữa, tất cả đều hùng hổ ăn, ngay cả Lệ Bá Kiên cũng không còn ngại ngùng gì.

“Uống!” Liễu Thiên lại rót ra một bát rượu sảng khoái nói.

Mấy người kia tuy chưa uống rượu bao giờ nhưng thấy Liễu Thiên vô tư sảng khoái như vậy thì cũng mỉm cười chia nhau mỗi người một bát rượu rồi cùng uống.

Cả đám vừa ăn vừa uống rất náo nhiệt làm cho những bàn khác cùng phải nhìn lại.

Trong số đó có cả đám người Thượng Quan Nhu Vân vừa đến đang ngồi nói chuyện nghe thấy bốn người Liễu Thiên ăn uống linh đình vui vẻ thì liền quay ra đánh giá một lượt.

“Không hiểu sao mấy tên ăn hại kia cũng qua được thí luyện nữa!” Một nam đệ tử thanh tú trong đám người Thượng Quan Nhu Vân bỗng nhiên nói, giọng nói đầy vẻ tự giễu.

https://thuviensach.vn

“Chắc là đang đi rơi đúng vào điểm nghỉ chân rồi nằm luôn ở trong đó không ra nữa!” Một nam đệ tử khác cười cười trả lời.

“Có thế chứ! Nếu không may mắn thì làm sao còn ngồi đây ăn uống được! Thì ra là đạp đúng cứt chó.” Tên nam đệ tử thanh tú đang tỏ vẻ ngạc nhiên nghe vậy liền gật đầu nói.

Những lời mỉa mai của đám kia rất lơn nên quanh khu này ai cũng nghe được, Hà Minh nghe được thì hai tay nắm chặt nói: “Bọn khốn này!”

“Bình tĩnh!” Liễu Thiên thấy Lệ Bá Kiên bên cạnh hùng hổ đứng dậy liền kéo lại nói.

“Cho bọn chúng chê cười, coi thường chúng ta. Như vậy một ngày nếu chúng gặp chúng ta thì sẽ chết mà không hiểu tại sao.” Liễu Thiên mỉm cười tỏ vẻ không quan tâm khẽ nói.

“Nhưng bọn chúng nói vậy ta nghe thật khó chịu!” Tằng Nhất lúc này cũng nhiên nghiến răng nói. Hắn chịu bao nhiêu khổ cực mới vượt qua thí luyện, bây giờ lại bị kẻ khác mỉa mai, với hắn điều này thật khó chấp nhận được.

“Haha! Đinh đại ca nói rất đúng! Nếu ta mà gặp mấy tên đó trong thí luyện thì đã sớm tiễn chúng về với tổ tiên rồi. Làm sao còn để cho chúng ngồi đây ăn uống được!” Một tên nam đệ tử trong đám người Thượng Quan Nhu Vân cười lớn hướng sang đám người Liễu Thiên nói.

Khi này, Thượng Quan Nhu Vân vẫn không nói gì, nàng chỉ ngồi im thất thần nghĩ cái gì đó, những câu bàn tán nói chuyện của mấy đệ tử xung quanh nàng không hề để ý đến. Mấy nữ đệ tử khác thì có người cười nói, có người nhàn nhạt bình luận, cũng có người chỉ ngồi xem.

Lại nói thì hôm này đám nam đệ tử chi một khổ cực lắm mới kiếm được cớ mời Thượng Quan Nhu Vân ăn cơm. Nếu cơ hội này không gây được ấn

https://thuviensach.vn

tượng thì coi như mất hết hi vọng.

Đám này biết Thượng Quan Nhu Vân ghét mấy người Liễu Thiên nên muốn thay nàng dậy cho mấy người Liễu Thiên một bài học nhưng chưa kiếm được cớ gì. Chính vì vậy bón chúng mới lấy mấy người Liễu Thiên để gây sự. Lúc này bọn hắn bắt đầu dở bài của mình ra nhằm khiêu khích để đám người Liễu Thiên ra tay trước.

“Ha ha! Các ngươi xem, bị chúng ta nói có giám nói lại gì đâu?” Tên đệ tử có gương mặt thanh tú cười hỏi đám đồng bạn.

“Huynh nghĩ bọn chúng giám nói gì khi chúng ta nói đúng sự thật! Phải không đám thỏ đế chỉ cầu ăn may kia?” Tên đệ tử có dáng người nhỏ nhỏ giải thích rồi lại hướng đám người Liễu Thiên khiêu khích.

Trong phòng ăn lúc này bỗng trở lên yên tĩnh, mọi người đều nhìn về phía bốn người Liễu Thiên xem bọ hắn phản ứng ra sao.

“Ùa! Đám kia cũng không nói gì.”

“Chắc là sợ quá!”

“Mà nghe bọn họ nói chuyện thì hình như đám người kia chỉ ăn may vượt qua thí luyện!”

“Ngươi nói là cái thí luyện được mấy vị chấp sự nhắc đến đó ư?”

“Đúng rồi! Đám này đi vào đó chắc ăn may nên giờ mới bị đám người chi Một hạnh họe!”

Bốn người Liễu Thiên thì lại ngồi im chưa có phản ứng gì cả điều này làm mọi người đều nghĩ rằng họ đang sợ hãi.

“Ta bảo này, chúng ta hãy…” Bốn người đang ngồi thì Liễu Thiên khẽ gọi cả bốn lại khẽ nói.

https://thuviensach.vn

Cả bốn người bỗng xúm lại nghe Liễu Thiên nói rồi cả đám đều cười cười rất gian xảo.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 112: Ngoan Thì Cái Cũng Có

Rất nhanh sau khi nói nhỏ với nhau, cả đám bốn người lúc này đều gật đầu giãn ra rồi lại bắt đầu ăn uống, nói cười vui vẻ như trước.

Thấy vậy mấy tên kia vẻ mặt trầm xuống, tên nam đệ tử thanh tú lớn liền dùng mắt ra hiệu cho tên đối diện.

“Hừ! Đúng là đám thỏ đế lại còn mặt dày, nói vậy nhưng vẫn ngồi đó ăn uống được.” Tên kia liền gật đầu đứng dậy đi ra phía bàn Liễu Thiên.

“Các ngươi ăn uống quá ồn rồi đấy! Mau rọn qua chỗ khác!” Tên nam đệ tử đi lại bàn Liễu Thiên lớn tiếng quát.

Vừa rồi chỉ có mấy người quanh đây nhưng sau tiếng quát này thì tất cả mọi người tại phòng ăn đều giật mình nhìn lại, ngay cả mấy vị trù sư cũng nhìn qua.

“Ngươi xem món này ngon chưa!” Hà Minh cười chỉ một bát canh lớn nói.

“Ừ! Đây là món Hắc Vĩ Điểu hầm Thỉnh Nha Hoa, đây là đặc sản Hà Phiên thành đó.” Tăng Nhất tỏ vẻ hiểu biết nói.

“Thế còn món này!” Liễu Thiên vừa gặm chân gà vừa chỉ vào một đĩa xào hỏi.

“Hình như là Túc Kê tẩm hạt tiêu!”

https://thuviensach.vn

“Ha ha! Ngon, ta ăn thêm cái nữa!”

Dưới ánh mắt tập trung của mọi người, bốn người Liễu Thiên vẫn thản nhiên ăn uống, vừa cười vừa nói, nhìn rất hả hê mà không hề để ý đến đám người đang muốn gây sự kia.

“Thèm chết!” Nam đệ tử kia thấy bị bơ đi thì vẻ mặt lúc đỏ lúc trắng, hắn tức giận quát một tiếng đồng thời một quyền hướng người gần nhất là Hà Minh đánh đến.

“Thèm xương hả!” Liễu Thiên thấy vậy tay đang cầm cái chân gà ăn dở ném ra.

Tên nam đệ tử kia đang lao đến bị Liễu Thiên tấn cống thì ngay tức khắc dừng lại, tay hắn nhanh như cắt bắt lấy vật đang bay đến.

“Đó! Cầm rồi thì ra chỗ khác, tý còn nữa ta lại cho!” Liễu Thiên thấy đối thủ đơn giản bắt được cái chân gà thì không ngạc nhiên mà liền gật đầu tỏ vẻ đạo nghĩa nói.

“Ha ha! Đúng là chó khôn!” Cả ba người Hà Minh nghe vậy đều cười lớn tán thưởng.

“Ha ha! Các ngươi xem giống không!”

“Hì hì! Đúng cũng giống a!”

Bên kia, trong đám người của Thượng Quan Nhu Vân cũng có mấy buồn cười nhưng cố nín nhưng đám người phía ngoài đang dùng cơm thì không thể nín được nên rất nhiều tiếng cười vang lên! Ngay cả Thượng Quan Nhu Vân lúc này cũng không còn giữ được vẻ vô cảm nữa mà thay vào đó nàng nhìn ra với vẻ mặt ngạc nhiên.

https://thuviensach.vn

Tên thiếu niên đang cầm chân gà kia lúc này mặt đầy hắc tuyến, hắn ném cái chân gà đi, hai tay vận quyền phi thân về phía trước. Tên này chưa đạt Khai Minh cảnh nên nguyền thần không xuất ra ngoại thể được, hắn định dùng một loại quyền pháp gì đó uốn lượn đánh ra.

Tăng Nhất thấy vậy nhíu mày một cái, nguyên thần vận chuyển, hắn khẽ động rồi đứng dậy khỏi ghế, một quyền đón đỡ.

“Bộp!” Tên thiếu niên ăn xương gà chưa kịp làm gì đã bị đánh cho ngã lăn ra đất.

“Đã bảo rồi! Cứ ngồi ngoài kia, ngoan cái gì cũng có! Không nghe lời thì chỉ có ăn đòn!” Liễu Thiên thấy vậy rất nhanh đứng dậy nhăn mặt lo lắng nói. Điệu bộ của hắn cứ như lo lắng cho thú nuôi của mình vậy!

“Đúng vậy! Chó khôn thì phải nghe lời!” Hà Minh gật đầu phụ họa.

“ Con này có vẻ ngu hay là xích nó lại?” Lệ Bá Kiên liền đề nghị.

“Ài! Sao phải mất công vậy! Cứ đem đi thịt là xong!” Tăng Nhất xua xua tay nói.

“Không được! Không được! Ta rất quý chó nên sẽ không để các ngươi làm bậy.” Liễu Thiên lắc đầu liên tục rồi lại quay sang chỗ tên kia an ủi: “Tiểu cẩu đừng lo, bọn họ không làm gì đâu!”

“Ngươi!” Bị cả đám người quay lại nói tên thiếu niên kia giận tím mặt nhưng không biết nói gì đành quay lại nhìn tên đệ tử lớn tuổi.

“Ha ha! Nhìn tên kia xem, hắn không nói được gì rồi!

"Nói gì nữa! Đám người kia nói quá đúng còn gì. Khi không đi gây sự bị vậy là đáng."

"Hì! Cho chúng hết vênh váo!"

https://thuviensach.vn

"Ta thì không nghĩ vậy, đám kia chắc chắn sẽ ra tay!"

Những người phía ngoài thi nhau bàn luận, trong đó đa phần đều thấy hả hể còn một sô thi lo lắng thay cho đám người Liễu Thiên.

"Rầm! Tất cả im hết!"

Tên nam đệ tử lớn tuổi nhất trong đám người Thượng Quan Nhu Vân bỗng nhiên đứng phắt dậy, một quyền đánh nát cái bàn trước mặt rồi hùng hùng hổ hổ đi ra phía bàn Liễu Thiên.

“Đinh đại ca!” Tên thiếu niên kia vừa đứng dậy đã chạy đến gọi như muốn vị đại ca này đòi lại công đạo.

“Giờ ta cho các ngươi hai lựa chọn. Thứ nhất là quỳ xuống xin lỗi thì ta sẽ tha cho. Hai là các ngươi sẽ nằm giường vài tháng.” Tên nam đệ tử họ Đinh kia ánh mắt đầy sát khí đảo quanh một lượt mấy người Liễu Thiên rồi hướng ánh mắt vào Tăng Nhất nói.

Tăng Nhất khi này cũng chẳng có chút biểu tình gì, đối thủ trước mặt hắn tuy tu vi ngang hắn nhưng hắn cũng không sợ. Nếu đối thủ quá mạnh đánh không được thì hắn vẫn có thể chạy!

“Ngươi cũng muốn lấy xương ư? Khi này Liễu Thiên lại bày ra vẻ mặt khó sử và cuối cùng hắn lại nghĩ ra gì đó thành tâm đề nghị: “Xương lại chưa có nhiều, khó xử a! À như vậy đi, ngươi ngồi qua một bên chờ bọn ta ăn! Bọn ta sẽ cố ăn nhanh!”

“Hừ! Còn giả bộ! Để ta đập ngươi không ra hình người, xem khi đó ngươi còn mở miệng được không!” Tên nam đệ tử kia tức giận quát lớn, sau đó hai tay vùng lên một quyền rất nhanh xuất ra. Theo cánh tay của tên nam đệ tử kia một quyền kình mờ mờ xuất hiện bay thẳng hướng Liễu Thiên.

https://thuviensach.vn

Liễu Thiên thấy vậy cũng không hề chậm, hắn khẽ nhích chân phải một bước qua phải, cả người vừa nghiêng đã nhào qua một bên lùi lại.

“Ầm! phạch!”

Lan can bên cạnh Liễu Thiên bị đánh nát một chỗ lớn. Ngay lúc đó, tên nam đệ tử kia chân phải đạp vỡ một viên đá nát nền toàn thân nhảy lên.

“Vù Vù! Phập Phập!”

Ngay lúc này, hai ánh trắng loáng bay ra, cả hai lướt qua mặt của tên nam đệ tử kia khiến hắn đang nhảy lên bỗng nhiên dừng lại thu người lùi lại phía sau mấy bước. Hắn đứng xuống sàn, ánh mắt lăng lệ nhìn Tăng Nhất, nhìn lại thì khi này trên hai hai gò má tên này có hai vệt máu mờ mờ hình thành rồi rất nhanh tụ thành giọt chảy xuống.

“Ám khí!” Mọi người thấy vậy đều lẩm bẩm.

Vừa rồi chính là Tăng Nhất dùng phi châm tấn công tên này. Đây là Tăng Nhất còn lưu tình rồi không nếu khi tên kia sơ ý như vậy hắn hoàn toàn có thể một kích lấy mạng y. Đó chỉ là một đòn mang tính chất cảnh cáo mà thôi.

“Đã vậy! Hôm nay ta sẽ giết các ngươi!” Tên nam đệ tử kia bị cảnh cáo thì không sợ hãi rút lui mà càng tỏ vẻ tức giận quát lớn rồi toàn thân bùng nổ khí thế. Rất nhanh, trong tay tên này xuất hiện một thanh trường đao màu xanh nhạt đang vung lên đánh xuống đầu Tăng Nhất.

“Ngu xuẩn!” Thượng Quan Nhu Vân lúc này bỗng nhiên mở miệng nói một câu rồi đứng dậy đi về phía quầy bếp.

Mọi người trong nhóm của nàng không hiểu tại sao nàng lại nói như vậy. Nàng đang bảo ai ngu xuẩn đây?

https://thuviensach.vn

Khi này lưỡi đao đang bổ xuống chỉ cách đầu Tằng Nhất hơn một thước mà Tằng Nhất lúc này lại không có phản ứng gì cả.

“Beng!”

Trường đao đang bổ xuống thì một luồng sáng từ phía xa bắn lại.

Thanh trường đao bị đánh bật ra rơi xuống hồ nước bên ngoài. Cùng với đó một bóng người xuất hiện khống chế nam đệ tử kia.

Nhìn kỹ lại bóng người vừa xuất hiện thì đó chính là một đại hán thân hình cao lớn, mặt vuông, râu ngắn, da hơi đen, đôi mắt nhíu lại đang nhìn quanh phòng ăn một lượt.

“Hình đường chấp sự!” Mấy đệ tử chi một vẻ mặt tái đi, miệng lẩm bẩm.

Gã trung niên này chính là hình đường chấp sự, một trong những người chuyên sử lí những vụ vi phạm trong tôn môn. Lại nói thì vừa rồi gã đang ngồi trực ở hình đường thì thấy một vị trù sư báo rằng bên này có đánh nhau nên gã ngay tức khắc được phân công đến. Khi gã đi đến thì cũng nghe trù sư nói qua về sự việc nhưng đến nơi gã cũng chưa vội ra tay mà chỉ ngồi xem, kết quả cuối cùng khi thấy tên đệ tử kia hung hăng lớn tiếng rồi cầm đao bổ một đệ tử khác thì gã ngay tực khắc ra tay khống chế.

“Tông môn có nội quy cấm đánh nhau, mà ngươi lại có ý đồ muốn lấy mạng đồng môn. Tất cả những xích mích khác đều có thể bỏ qua nhưng ý đồ sát hại đồng môn là không thể tha thứ!” Vị chấp sự kia ánh mắt nhíu lại nhìn quanh một lượt từ từ nói.

Tên nam đệ tử bị không chế gương mắt lúc này khó chịu, miệng như muốn nói gì đó nhưng lại thôi, ánh mắt đầy thù hận nhìn mấy người Liễu Thiên.

https://thuviensach.vn

“Chấp sự tha tội! Đinh đại ca chỉ là nóng giận nhất thời nên hồ đồ!” Một tên đệ tử đứng sau liền rối rít nói.

“Cả mấy người các ngươi nữa! Phỉ báng đồng môn, khiêu khích gây sự, ngươi cũng theo ta về hình đường.” Chấp sự đại hán lườm tên đệ tử kia một cái nói. Không biết làm sao gã biết được tên này là người gây sự nữa?

“Ài! Mấy tên kia thật ngu ngốc a! Lần này kiểu gì cũng bị cắt trợ cấp cho xem!”

“Cho bọn chúng chết! Ai bảo hống hách!”

“Cũng phải, mà mấy tên kia cũng may a!”

Mọi người thấy vậy liền quay sang bàn tán, đa phần đều tát nước theo mưa, chỉ có một số thì tỏ vẻ không quan tâm.

Nhìn sang đám người Liễu Thiên thì cả bốn người khi này chỉ đứng im không có nói hay làm gì cả. Bọn hắn tuy không sai hay sợ bị phạt nhưng cũng không muốn dây vào hình đường làm gì. Bây giờ phải đi đến hình đường khai báo hay làm chứng thì đúng là rất mệt.

Thượng Quan Nhu Vân lúc này đã bê một khay thức ăn lại, rồi kiếm một bàn khác ngồi xuống. Nàng coi như không liên quan đến đám người chi Một kia.

“Đi! Những người khác ăn xong lập tức giải tán!” Hình đường chấp sự hướng hai tên nam đệ tử kia quát một tiếng rồi lại hướng mấy người trong phòng ăn nói.

Tất cả nghe vậy thì chỉ im lặng không nói gì, mấy vị trù sư thì lại quay lại với công việc của mình. Hai tên kia bị dẫn ra khỏi phòng ăn, mọi người chỗ này lại quay lại với việc của mình. Mấy người chi Một còn lại cũng từ

https://thuviensach.vn

từ đi lên lấy đồ ăn, bữa tiệc đã tan tành, bây giờ của ai người đấy ăn, tất cả không còn tâm trạng ăn mừng nữa.

Mấy người Liễu Thiên lại không để ý cái đó, cả đám cũng ngồi xuống tiếp tục ăn uống cười nói như thường.

“Sao ngươi biết là chấp sự sắp đến?” Tăng Nhất lúc này ngồi xuống liền hướng Liễu Thiên hỏi.

Tăng Nhất vừa rồi định ra tay đánh cho tên kia một trận nhưng Liễu Thiên lại ra hiệu nên hắn chỉ chuẩn bị phòng thủ mà thôi, ngay cả hai cái phi châm kia cũng chỉ là để bảo vệ bàn thức ăn mà thôi.

“Thì ta thấy một vị trù sư đi ra khỏi phòng ăn, như vậy chắc chắn sẽ có chấp sự đến quan sát, điều ta thật không ngờ là người đến lài là hình đường chấp sự. Mấy tên kia lần này ăn đủ rồi!” Liễu Thiên mỉm cười nói.

“Cho chúng hết ra vẻ, ta thật muốn xem bộ mặt của chúng khi bị phạt sẽ thế nào, còn vênh lên được không?” Lệ Bá Kiên lúc này sảng khoái nói.

“Thôi chúng ta cũng ăn đi, ta còn phải về tu luyện chút!” Hà Minh lúc này như nhớ ra gì đó liền thúc dục.Tên này lúc nào cũng thích phá đám cuộc vui như vậy!

“Ừm!”

Mấy người cũng không bàn tán nữa mà tập trung vào ăn uống.

Ăn uống xong, đám người Liễu Thiên trở về dãy nhà chi sáu. Vào phòng, Liễu Thiên ngồi nghỉ một lúc thì liền tiến hành tu luyện.

Hắn định nghỉ một ngày rồi mai mới tiến hành đột phá nhưng hắn không đợi được. Thời gian không đợi hắn, hắn phải cố gắng hơn người thường thì mới có kết quả tốt được.

https://thuviensach.vn

Ba nguyên hoàn được hắn nuốt xuống, sau đó hắn cửi trần ngồi khoanh chân bắt đầu nhập định.

Hơn hai canh giờ trôi đi, trong phòng Liễu Thiên lại có một lớp sương mù mờ mờ. Khi này, Liễu Thiên hai mắt mở ra, hai tay phe phẩy trước người quạt lớp xương mù trước mặt.

Hắn đã đình chỉ tu luyện, nghĩ lại thì kết quả tu luyện làm hắn khá hài lòng.

Quá trình cô đọng nguyên thần để đột phát diễn ra hơi lâu nhưng khá thuận lợi. Tuy có chút áp lực lên cơ thể nhưng đó chưa là gì so với khả năng chịu đựng của hắn.

Khi này nhìn lại đan điền, Liễu Thiên khẽ vận chuyển công pháp thì hắn có thể cảm nhận được trong cái tiểu đan điền mới kia những mỗi hạt nguyên thần đều nhỏ hơn, cô đọng hơn kia đang theo hai dòng xoắn nguyên trường lực đi ra phía ngoài kinh mạch với tốc độ nhanh hơn hắn trước kia. Quả nhiên lên đệ tứ trọng đã khiến hạt nguyên thần mạnh mẽ hơn đệ tam trong mấy lần.

“Ài xem lại thì kích thước đan điền cảnh giới thì chỉ bằng một phần mười đan căn a!” Liễu Thiên ước lượng lại nguyên thần trong đan điền.

“Thôi! Khóc gì nhiều vậy!” Liễu Thiên lắc lắc đầu tự mắng rồi như thường lệ đứng dậy đi vài vòng thư giãn rồi mới đi ngủ.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 113: Thông Thiên Thần Dịch

Sáng sớm hôm sau, Liễu Thiên từ rất sớm đã đi đến phòng trưởng lão.

Ở đó Thượng Quan Định cũng đang đợi sẵn, Liễu Thiên vừa đến thì đã bị dẫn đi.

Hắn không kịp hỏi gì liền bị dẫn đi một mạch nửa canh giờ. Hắn đi qua nhiều khu đội khác nhau, rồi tiến qua cả quảng trường lớn đi vào Trung Khu của Ngoại Viện.

Ngoại Viện có tổng cộng mười sáu khu chính được quây kinh thành mười sáu đội. Giữa các đội này là những con đường, nhà cửa, hoa viên, ao hồ, đình đài cùng một số công trình chung khác của Ngoại Viện. Chúng được bố trí khá thưa thớt khắp Ngoại Viện rộng lớn này. Nhưng ở Ngoại Viện vẫn có một khu nữa ngoài mười sáu khu kia có công trình dày đặc.

Nơi đó được gọi là Trung Khu. Trung Khu ngoại môn này nhà cửa cũng dày đặc không kém bất kỳ chỗ nào của tông môn. Ở đây người qua kẻ lại khả tấp nập, trong đó đa phần là chấp sự, thỉnh thoảng cũng có các vị trưởng lão.

Hai người Liễu Thiên đi vào Trung Khu này cũng lại phải đi qua nhiều hành lang, hoa viên ao hồ, đình đài rồi mới dừng lại. Cuối cùng, Liễu Thiên được dẫn đến một khu nhà ở cuối Trung khu này. Nhìn qua thì ngôi nhà này không lớn lắm nhưng lại lộng lẫy trang nghiêm vô cùng.

https://thuviensach.vn

Đi vào trong, Liễu Thiên lại được Thượng Quan Định dẫn đi qua nhiều hành lang đi sâu vào phía sâu trong khu nhà.

“Trưởng lão xin dừng bước, Hồng trưởng lão có dặn chỉ cho đệ tử này vào thôi!” Đi đến trước cửa một căn phòng, một vị lão giả liền chặn Thượng Quan Định lại truyền đạt.

“Vậy được! Liễu Thiên vào đi, ta đứng đây chờ vậy!” Thượng Quan Định gật đầu nói.

“Không cần! Trưởng lão cứ về làm việc đi, để tên đệ tử đó vào đây!” Lúc này từ phía trong một âm thanh thuần khiết của nữ nhân truyền ra.

“Vậy! Ta xin cáo lui!” Thượng Quan Định nghe vậy liền khẽ nói rồi nhìn Liễu Thiên gật đầu rời đi.

“Mời!” Lão giả kia khẽ đẩy cánh cửa ra rồi hướng Liễu Thiên mời.

Liễu Thiên khẽ cúi người cung kính một cái rồi cũng bước lên đi vào trong.

Vừa vào trong, Liễu Thiên liền nhìn quanh một lượt căn phòng. Đây là một gian phòng không lớn, sàn được nát bằng gỗ rất nhẵn mịn, xung quanh tường tất cả đều được làm bằng gỗ. Một điều đáng chú ý nữa là gian phòng không hề có nội thất gì. Ở giữa phòng chỉ có hai người đang ngồi trên bồ đoàn.

Nhìn lại hai người thì ngồi chính giữa gian nhà là một nữ tử ngoài hai mươi xinh đẹp thuần khiết, nàng thân mặc bạch y đang mỉm cười nhìn Liễu Thiên. Liễu Thiên tất nhiên không biết đây chính là vị Hồng Lan Tiên giả - người đứng đầu Ngoại Môn.

Ngồi bên cạnh nữ nhân quyền lực này là một nữ đệ tử, thân mặc thanh y, tuổi tầm mười ba mười bốn, tóc ngắn ngang vai lù xù lồng bồng, đôi mắt

https://thuviensach.vn

thì đang cười tít lên nhìn Liễu Thiên. Người này không phải Khương Tuyết thì còn ai vào đây cơ chứ?

“Đến đây, ngồi xuống!” Hông Lan tiên giả nhìn điệu bộ ngây ngô của Liễu Thiên thì liền chỉ vào cái bồ đoàn bên cạnh nói.

Khương Tuyết lúc này cũng cười nhưng không nói gì cả nhưng khi tiểu cố nương đánh giá Liễu Thiên một lượt thì không khỏi ngạc nhiên, nét cười trên mặt lại đậm hơn.

Liễu Thiên đi lại gần Hông Lan tiên giả thì liền khoanh chân ngồi đối diện với Khương Tuyết.

“Ta đã kiểm tra qua Khương Tuyết, đúng ra thì không cần kiểm tra ngươi nhưng phải chắc chắn. Hãy ngồi im!” Hồng Lan tiên giả lúc này nhìn Liễu Thiên nhàn nhạt nói, sau đó tay phải khẽ đưa ra trước mặt Liễu Thiên rồi ra lệnh.

Liễu Thiên thấy vậy cũng không phản ứng gì mà chỉ ngồi im nhắm mắt lại.

Hồng Lan tiên giả tay phải khẽ huy động, từ bàn tay một tia khí cực nhỏ không màu đi vào đầu Liễu Thiên.

Trong đầu Liễu Thiên lúc này có một luồng năng lượng nhỏ vô cùng từ từ di chuyển trong đại não của hắn. Nó như thuộc lòng đường đi vậy, nó rẽ trái rẽ phải di chuyển qua lại giữa những vân não của Liễu Thiên. Hồng Lan Tiên giả kia lại rất tập trung điều khiển luồng năng lượng này.

Liễu Thiên lúc này vẫn hai mắt nhắm liền, hắn dường như không hề cảm thấy gì nên vẻ mặt vẫn bình thản như thường.

Hồng Lan Tiên giả hai mắt cũng nhắm liền, tay thì khẽ lay động nhè nhẹ điều khiển, nhìn bộ dạng như đang chứng kiến điều gì đó. Còn Khương

https://thuviensach.vn

Tuyết ngồi ngoài nhìn một màn này cũng không có phản ứng gì.

“Được rồi!” Rất nhanh, Hồng Lan tiên giả mở mắt từ từ thu tay lại gật đầu vẻ mặt đầy vẻ hải lòng.

“Được rồi?” Liễu Thiên nhíu mày khó hiểu.

“Đã xác thực ngươi có Thông Thiên dịch, chúng ta tiếp theo sẽ bàn đến phần thưởng của hai ngươi!” Hồng Lan tiên giả mỉm cười nói.

“Thông Thiên dịch? Phần thưởng?” Cả hai người Liễu Thiên đều ngạc nhiên hỏi.

“À! Ta quên mất các ngươi vẫn chưa biết về Thông Thiên lầu.” Hồng Lan tiên mỉm cười nói.

“Bọn đệ tử cũng biết được Thông Thiên lầu được tách ra từ Nghịch Thiên lầu, nhưng vấn đề Thông Thiên dịch thì không rõ lắm.” Khương Tuyết liền nói.

Liễu Thiên cũng gật đầu tỏ vẻ đồng ý với Khương Tuyết.

“Vậy thì tốt!” Hông Lan gật đầu nói sau đó lại từ từ kể.

“Ngày xưa khi Thủy tổ đại nhân lấy được một phần của Nghịch Thiên lầu thì đã sử dụng một bí thuật để phân giải nó và tạo thành Thông Thiên dịch. Thông Thiên dịch này lại được người dùng dị thuật biến thành một cái Thông Thiên lầu để nghỉ ngơi và tu luyện. Lúc đó công dụng của Thông Thiên lầu chính là giúp người tu luyện trong đó có tâm trạng thanh tịnh và tránh tạp niệm, giúp cho tốc độ tu luyện tăng nhanh đáng kể chứ chưa đến mức vạn pháp tinh thông như lời đồn.”

Nghe vậy, hai người Liễu Thiên nhìn nhau, cả hai chỉ biết cười khổ mà thôi. Thì ra một canh giờ họ ngồi tu luyện trong đó chỉ là tâm tình tĩnh lặng

https://thuviensach.vn

đạt cảnh giới vô vật vô ngã lên tu luyện mới nhanh chóng như vậy. Họ cũng hiểu rằng nếu lúc đó mình mang một dị thuật cực khó ra tu luyện thì chắc chắn sẽ không hiểu được.

“Đồng thời Thông Thiên lầu vốn rất nhẹ lên nó luôn bay lên trời nên người đã dùng một Thái Cực Đối Trọng đồ để giữ nó ổn định trong thí luyện.” Hồng Lan tiên giả vẫn kể tiếp.

“Bọn ta đã thấy đồ án đó!” Khương Tuyết nghe vậy gật đầu nói.

“Ừm! Tiếp theo đó là khi Thủy Tổ đại nhân thọ nguyên gần cạn hết thì đưa ra một quyết định.

Khi đó Người đã cải biến Thông Thiên lầu, Thông Thiên dịch bên trong cấu tạo lên lầu được chuyển thành dạng khí nguyên. Khí nguyên này sẽ sâm nhập vào đại não của người tiến vào tu luyện bên trong Thông Thiên lầu sau đó lại trở thành dạng dịch nằm trong đó. Thần dịch bị hấp thụ hết thì Thông Thiên lầu cũng biến mất, thí luyện đó cũng sẽ đóng lại vĩnh viễn, từ lần sau tông môn sẽ phải thay vào bằng phần thưởng khác.

“Thì ra là vậy?” Liễu Thiên vẻ mặt ngơ ngơ lẩm bẩm.

“Thần dịch kia có tác dụng thế nào ạ? Nó có hại gì không?” Khương Tuyết thì lại nhanh nhẩu hỏi.

“Thần dịch này chính là chất xúc tác làm cho các người tu luyện thông suốt mọi thứ. Nó sẽ biến mất theo lượng kiến thức các ngươi nghiên cứu.” Hồng Lan tiên giả liền giải thích.

“Vậy trưởng lão định thu hồi thần dịch này?” Liễu Thiên lúc này mới mở miệng hỏi điều hắn quan tâm nhất!

“Thu hồi! Haha! Không! Thần dịch không chỉ không thể thu hồi vì nếu cố thu hồi ra ngoài thì nó sẽ tự động tiêu tan.” Hồng Lan đầu tiên là ngạc

https://thuviensach.vn

nhiên sau đó cười rồi lắc đầu giải thích.

“Vậy! Trưởng lão định làm gì với bọn đệ tử?” Liễu Thiên thở ra một hơi rồi lại hỏi.

“Người lấy được Thông Thiên dịch chứng tỏ đã đi qua cảm giác sống chết, vượt qua mọi mệt mỏi chán nản trong thí luyện. Đồng thời khi đó các ngươi lại sở hữu thần dịch. Đáng ra theo di huấn của thủy tổ thì sẽ mở ra Thiên Linh các để hai ngươi chọn vài món bí thuật để tu luyện nhưng lần này lại không thể.” Hồng Lan tiên giả vẻ mặt bình thản nhưng giọng nói có phần tiếc nuối.

“Thần dịch đã lâu không xuất thế, mọi người cũng không coi trọng nó nữa. Nhưng không sao, ta sẽ cho hai ngươi một ngày vào Vạn Điển đường nghiên cứu. Đồng thời sẽ thu hai ngươi làm đệ tử!” Hồng Lan tiên giả thở dài rồi lại mỉm cười nói.

“Vạn Điển đường!” Liễu Thiên há hốc mồm nói. Đây chính là nơi hắn đã từng mơ ước được đến. Hắn không biết trong Thiên Linh các có những bí thuật gì nhưng Vạn Điển đường đối với hắn hấp dẫn hơn nhiều.

“Đệ tử?” Khương Tuyết khi này cũng ngạc nhiên không kém, tiểu cô nương này cũng muốn đi đến Vạn Điển đường từ lâu nhưng điều làm nàng ngạc nhiên chính là được vị tiên giả trước mặt thu làm đệ tử. Liễu Thiên đến sau không được giới thiệu chứ Khương Tuyết đã biết được thân phận của Hồng Lan tiên giả nên khi nghe được nhận làm đệ tử thì tiểu cô nương này mới thất thố như vậy.

“Người thu bọn ta làm đệ tử?” Khương Tuyết lắp bắp hỏi lại. Được làm đệ tử của một trong cửu tinh là một điều quá trọng đại, tiểu cô nương này vẫn không tin vào tai mình.

“Ừm! Ta trước chỉ thu mỗi một đệ tử giờ thêm hai người các ngươi nữa. Nhưng phải nói trước, theo tông quy thì không quản thân phận gì thì trong

https://thuviensach.vn

một năm ở tân quán không được nhận thêm sự trợ giúp nào. Quá trình này các ngươi tự thân tu luyện. Đồng thời nếu hai ngươi không thành nội môn đệ tử thì ta cũng không thu nhận hay truyền thụ cho bất cứ thứ gì!" Hồng Lan tiên giả gật đầu từ từ nói.

"Thế thì tốt quá!" Khương Tuyết nghe vậy vui vẻ cười tít mắt nào có quan tâm điều kiện gì nữa.

Liễu Thiên thì không mấy hứng thú với việc có một nữ sư phụ, hắn dù sao cũng thích một nam sư phụ hơn. Nghĩ thì nghĩ như vậy nhưng hắn cũng không phản đối, vẻ mặt thì cũng rất vui vẻ vì sắp được đi Vạn Điển đường.

"Ừm! Nói vậy thôi, các ngươi giờ theo ta, chúng ta đi Vạn Điển đường." Hồng Lan tiên giả gật đầu rồi uyển chuyển đứng dậy nói.

Nói xong nàng quay người đi ra ngoài, hai người Liễu Thiên đi theo sau.

"Trưởng lão!" Lão giả bên ngoài thấy Hồng Lan tiên giả đi ra cung kính chào.

"Ngươi đi làm việc của mình đi!" Hồng Lan tiên giả gật đầu khẽ nói rồi lại tiếp tục đi về phía trước.

"Vâng!" Lão giả khẽ cúi đầu quay đi.

Hai người Liễu Thiên được dẫn đi đến một hành lang lớn, phía ngoài hành lang là hai hoa viên xanh đỏ nhiều màu nhìn rực rỡ vô cùng. Hai bên hành lang này có rất nhiều chấp sự đứng canh, ai đấy đều nghiêm trang uy vũ vô cùng.

Hồng Lan tiên giả đi đến đâu người hai bên đều khẽ cúi đầu đến đó. Hai người Liễu Thiên thì lặng lẽ đi theo phía sau. Ba người đi đến cuối hành lang thì thấy một cánh cửa lớn, cạnh cánh cửa có một thiếu phụ đang đứng đó. Thiếu phụ này cũng là một trưởng lão, nàng vừa thấy Hồng Lan đi đến

https://thuviensach.vn

thì khẽ cúi đầu một cái rồi ngay tức khắc lấy ra một tấm lệnh bài áp lên cửa.

Ngay khi lệnh bài áp lên, một đồ an lan ra khắp cánh cửa, rồi cánh cửa từ từ được đẩy, phía sau đó là một thông đạo.

“Đi thôi!” Hồng Lan tiên giả khẽ gật bước qua cánh cửa.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 114: Tiến Nhập

Hai người Liễu Thiên cũng đi theo phía sau, vị thiếu phụ canh của kia lúc này cũng nhìn kỹ hai người Liễu Thiên một lượt. Đặc biệt là khi thấy Liễu Thiên thì khẽ nhíu mày, trên mặt hiện rõ vẻ khó hiểu.

Nhưng Liễu Thiên dù có nhìn thấy ánh mắt đo nhưng cũng không quan tâm đến vị trưởng lão này, hắn rất nhanh bước qua cánh cửa đi theo Hồng Lan tiên giả.

Đi vào trong, lại là một gian phòng khác, trong phòng có bốn người đang ngồi đọc sách. Bốn người này đều là nam, tuổi tầm ngoài bốn mươi, đều có bộ dáng nho sinh, trên mình đều mặc một bộ đồ trưởng lão hai màu đen trắng.

Thấy Hồng Lan tiên giả đi đến, cả bốn người đều đứng dậy đi đến bức tường phía sau hai tay kết ấn rồi đẩy vào bức tường.

Bức tường lúc này xuất hiện nhiều tia sáng, nhiều hoa văn lộng lẫy đồng loạt phát ra kim quang rồi di chuyển trên bức tường. Ngay sau đó bức tường từ từ vặn vẹo biến đổi, những miếng đá di động thò ra thụt vào, dần dần chúng tách ra tạo thành một cánh cửa thông ra phía sau. Nhìn qua thì cảnh cửa này rộng gần nửa trượng, cao hơn trượng.

Hồng Lan tiên giả cũng không nhiều lời mà chỉ gật đầu với bốn người kia một cái rồi lại hướng hai người Liễu Thiên ra hiệu sau đó lại bước vào

https://thuviensach.vn

trong cánh cửa kia. Hai người Liễu Thiên cũng vội vã theo sau, cả ba người lại bước qua cánh cửa đi vào bên trong.

Đến căn phòng thứ ba, ở đây có một cái kính cực lớn để ở giữa phòng, bên cạnh kính là năm cái bàn với năm màu khác nhau, mỗi bàn đều có một não giả râu tóc bạc phơ ngồi đó.

Hồng Lan tiên giả vừa đi vào đây thì khẽ cúi đầu một cái, mấy vị kia cũng gật đầu lại. Sau đó nàng đi lên đứng trước tấm kính lớn kia.

Tấm kính như một tấm gương lớn, Hồng Lan tiên giả xinh đẹp lộng lẫy hiện ra trong gương.

Năm vị não giả kia gật đầu một cái, Hồng Lan mỉm cười lùi ra rồi ra hiệu cho hai người Liễu Thiên tiến lên. Hai người Liễu Thiên rất nhanh đi lên phía trước cái gương lớn kia.

Trong gương hiện lên hình ảnh một thiếu niên và một thiếu nữ đang ngó nghiêng nhìn qua nhìn lại.

Không có gì bất thường, năm vị lão giả kia lại gật đầu một cái, hai tay khẽ vận động kết ấn. Rồi từ năm người phóng ra năm luồng sáng khác nhau bắn vào cái kính lớn kia. Thế rồi cái kinh kia liền tổng hợp năm luồng sáng lại thành một luồng sáng ngũ sắc chiến lên bức tường. Ngay tức khắc, bức tường bị xuyên thủng tạo thành một thông đạo đi vào phía trong.

“Được rồi! Chúng ta đi thôi!” Hồng Lan tiên giả lúc này liền gọi.

Hai người Liễu Thiên thấy vậy liền nhanh chóng đi theo, cả ba lại đi qua một cánh cửa nữa.

Ải thứ tư, ở đây có một vị lão giả quần áo cũ kỹ đang ngồi ở một cái ghế thái sư đọc sách.

https://thuviensach.vn

“Thường lão, ta muốn tiến vào trong Vạn Điển đường.” Hồng Lan tiên giả liền hướng lão giả kia cung kính nói.

Lão giả kia không nói gì, lão ngồi dậy, hai mắt nheo lại nhìn hai người Liễu Thiên đang đứng đằng sau. Hồng Lan Tiên giả cũng không nói gì mà chỉ đứng im nên hai người Liễu Thiên càng không giám mạnh động.

Sau một lúc đánh giá, lão giả kia liền đứng dậy gập cuốn sách lại rồi đi lại phía ba người Liễu Thiên.

“Vạn Điền đường một năm chỉ mở bốn lần, như vậy lại là trường hợp đặc biệt gì đây?” Lão giả kia nhìn Hồng Lan tiên giả khàn khàn hỏi.

“Hai đệ tử này được thừa hưởng Thông Thiên dịch của Thủy Tổ đại nhân, ta mang chúng đến để nghiên cứu chút mật tịch.” Hồng Lan tiên giả nhẹ nhàng quay sang hai người Liễu Thiên giải thích.

“Sao không để chúng đến Thiên Linh các?” Lão giả nghe thấy vậy giật mình sau đó tỏ vẻ khó hiểu hỏi.

“Tổng Tinh sư huynh không đồng ý, huynh ý cho rằng Thiên Linh các nên để cho những để tử thiên tài khác sử dụng thì hay hơn. Hai đứa nó tu vi quá thấp không được coi trọng.” Hồng Lan tiên giả tỏ vẻ bất đắc dĩ nói.

“Vậy à? Tên kia thu nhân được tên đệ tử có Thiên Viên chi tâm thành ra không coi những đệ tử khác ra gì. Ài! Lại nói thì Thông Thiên dịch cũng quá lâu không xuất hiện, người đời quên nó cũng phải thôi.” Lão giả gật đầu nói rồi lại thở dài tỏ vẻ tiếc nuối.

“Ta lần này dự định cho chúng ở trong Vạn Điển đường một ngày, trưởng lão cứ chừ vào thời gian nhập đường trong trăm năm tiếp theo của ta!” Hồng Lan tiên giả từ từ nói.

https://thuviensach.vn

“Vậy được! Ngươi là người chủ quản Vạn Điển đường nhưng một năm chỉ có nửa canh giờ được vào Vạn Điển đường, tích góp gần trăm năm cũng chỉ đủ cho hai đứa nhỏ này dùng một lần!” Lão giả kia gật đầu nói.

Vạn Điển đường là nơi lưu giữ mọi tài liệu từ bình thường đến quan trọng của Kỳ Nhân các. Nó được bảo mật tuyệt đối, mỗi năm chỉ mở bốn lần cho đám trưởng lão cao cấp trong tông vào nghiên cứu. Để tránh thấp thoát hay rò rỉ thông tin nên mỗi lần Vạn Điền Đường mở cũng chỉ cho tối đa ba người cùng vào một lúc và mỗi lần vào không quá nửa canh giờ. Mỗi trưởng lão cao cấp thì một năm đều được nửa canh giờ tiến vào và nếu không vào thì thiệt. Chỉ có một vài trường hợp đặc biệt như Hồng Lan Tiên giả hay vị Tổng Thư của tông môn mới được vào lâu hơn. Với Hồng Lan tiên giả thì mỗi năm sẽ được nửa canh giờ tiến vào, nếu nàng không dùng thì có thể tích lại để vào đó với thời gian lâu hơn. Còn Tổng Thư của tông môn thì phải năm năm mới được một lần vào đó lâu hơn ba canh giờ đó chính là vào dịp thu thư còn ngày bình thường thì cũng không được vào quá nửa canh giờ.

Lại nói thì trong tông môn thỉnh thoảng vẫn thưởng cho những đệ tử ưu tú được vào Vạn Điển đường nhưng thời gian vào của một đệ tử dù ưu tú nhất tối đa cũng chỉ là một canh giờ mà thôi. Nhưng hôm nay hai người Liễu Thiên lại được vào cả một ngày, đây chính là Hồng Lan tiên giả ưu ái hai người.

Còn tại sao Hồng Lan tiên giả không lo hai người Liễu Thiên lấy được tài liệu mật bên trong đó. Nguyên nhân chính là chỗ để tài liệu mật ngay cả nàng cũng không lấy được chứ đừng nói đến hai người Liễu Thiên.

Lão giả kia lúc này vừa nói xong liền đi đến một cái bàn nhỏ cạnh bức tường, từ trong đó lấy ra hai miếng giấy nhỏ. Lão quay lại hướng hai người Liễu Thiên nói: “Hai ngươi hãy nhỏ máu vào đây, đồng thời đưa thẻ bài thân phận ra, ta cần lưu lại thông tin của các ngươi lại.”Hồng Lan tiên giả gật đầu ra hiệu cho hai người Liễu Thiên làm theo.

https://thuviensach.vn

Khương Tuyết thấy vậy liền tiếp lấy mảnh giấy đồng thời cầm một thẻ bài bằng ngọc đưa ra. Liễu Thiên bên cạnh cũng tương tự tiếp lấy một miếng giấy và nọp thẻ bải của mình ra.

Việc nhỏ máu được thực hiện rất nhanh, lão giả kia thu lại hai miếng giấy, rồi lấy một hộp ngọc ra bỏ vào, sau đó dùng đầu ngón tay viết gì đó lên hôp ngọc, rồi lại cất vào một ngăn tủ khác.

“Được rồi! Vạn Điển đường là nơi chứa tất cả các loại sách mà Kỳ Nhân các có được trong nhiều năm qua, trừ mấy bộ bí thuật trấn tông được lưu tại Thiên Linh các thì trong đó chứa hầu hết các loại dị thuật của Nhất Xuân quốc và một số trong phiến Hoàng địa. Đồng thời trong đó cũng có rất nhiều mật thư mật tịch quý hiếm của các bộ tộc khác nên các ngươi hay chịu khó nghiên cứu, không phải đệ tử nào cũng được vào Vạn Điển đường đâu.” Lão giả đưa thẻ bài cho hai người Liễu Thiên rồi từ từ nói.

“Nên nhớ không được sao chép, không được làm rách hỏng hay có ý định ăn chộm sách ở bên trong. Bởi vì nếu bị phát hiện không chỉ tính mạng của các ngươi gặp nguy hiểm mà ngay cả gia tộc của các ngươi cũng không tránh khỏi. Đồng thời cũng không được làm xáo chộn vị trí sách, lấy ở chỗ nào thì đọc xong hãy để lại đó.” Lão giả hai mắt âm trầm dặn dò.

“Vạn Điển đường số sách quá nhiều, hãy tiết kiệm thời gian mà nghiên cứu, đừng uổng phí thần dịch. Đừng lên đi xuống những tầng thứ tư làm gì, bên dưới toàn là sách rất cổ, nhiều bản được viết bằng cổ văn, tuy các ngươi có thần dịch nhưng để nghiên cứu cổ văn thì quá uống phí!” Hồng Lan tiên giả khẽ gật đầu rồi từ từ nhắc nhở.

“Đa tạ trưởng lão nhắc nhở!” Hai người Liễu Thiên cúi đầu cảm tạ.

“Bắt đầu thôi!” Lão giả kia lúc này nói rồi hai tay huy động, nguyên thần theo cánh tay lan tỏa ra khắp gian phòng. Nguyên thần này dần lan ra rồi lại dần biến mất không thấy bóng dáng.

https://thuviensach.vn

Hồng Lan tiên giả lúc này lại từ trong người lấy ra một cái thẻ bài nhỏ màu đỏ, đồng thời cũng rót nguyên thần vào nó.

Ngay tức khắc, ở giữa căn phòng có một trận đồ nổi lên, trận đồ có nhiều tầng quay quanh tâm, mỗi tầng đều có hoa văn ngoằn nghèo cổ kính lay động. Ở giữa trận đồ một tia sáng màu trắng đục từ từ chiếu lên lóc nhà, tia sáng đó chiếu lên lóc nhà thì lập tức mở rộng dần ra thành một luồng sáng.

Mà Hồng Lan tiên giả khi này cầm thẻ bài màu đỏ kia đi đến phía một bức tường của căn phòng. Ở đó bỗng nhiên hiện lên một cái lỗ, xung quanh có nhiều vân sáng như sóng nước tản ra cả gian phòng.

Miếng thẻ bài được cắm vào cái lỗ kia, những vân sáng kia bỗng nhiên đại thịnh, cả căn phòng trở lên sáng rực. Khi này luồng sáng trắng ở giữa nhà đã rộng như một cái cột trụ lớn. Nó vẫn đang lớn dần đồng thời luồng sáng đó cũng sáng hơn và dần trở lên trong suốt. Thêm một lúc thì chỉ thấy quanh cột sáng kia là lớp trắng mờ mờ còn bên trong luồng sáng kia dường như không có gì cả.

“Vào đi! Nhớ cầm chắt Kỳ Tinh phù!” Hồng Lan tiên giả lúc này hướng hai người Liễu Thiên khẽ nói.

Hai người Liễu Thiên thấy vậy cũng không chần chừ liền tiến lên đi vào bên trong luồng sáng kia.

“Hãy nhớ khi nào hết giờ ta sẽ tự động vận dụng truyền tống này, hai ngươi khi đó phải ngay lập tức tiến vào để truyền tống ngược ra ngoài.” Lão giả kia thấy hai người Liễu Thiên đi vào trong truyền tống liền nói lớn.

Cả hai nghe vậy đều gật đầu mạnh một cái, Hồng Lan tiên giả khi này cầm vào cái thẻ bài vặn một cái.

Những hoa văn trong gian phòng trở lên sáng rực, một nguồn năng lượng dồn lên lóc của gian phòng rồi tiến vào quang trụ.

https://thuviensach.vn

Quang trụ vây quanh hai người Liễu Thiên lúc này được một lớp sáng trắng xanh lướt qua. Ánh sáng đó vừa lướt qua thì hai người Liễu Thiên đã biến mất, bên trong quanh trụ không còn gì cả.

Hồng Lan tiên giả thấy vậy liền rút thẻ bài ra, lão giả kia cũng thu công.

Ngay tức khắc những ánh sáng trong phòng dần mờ nhạt rồi biến mất.

“Có Thông Thiên dịch nhưng chỉ được vào Vạn Điển đường thì có phần hơi đáng tiếc! Không biết chúng có tìm được cái gì hữu ích trong đó không?” Lão giả lúc này lại thở dài nói.

“Phải xem cơ duyên của chúng thôi, ta cũng cố hết sức rồi! Thiên Linh các cần đến Tủy Ngọc mới mở được, mỗi một Tủy Ngọc chỉ được một người. Hai đệ tử ngoại môn làm sao được tông môn đầu tư như vậy.” Hồng Lan tiên giả ngồi xuống một cái ghế nhàn nhạt nói.

“Cái này cũng là do thời gian quá lâu rồi, chứ vào thời Nghịch Thiên lầu còn tại thế thì hỏi xem tông môn có bồi dưỡng hai người này không?” Lão giả lắc đầu vẻ mặt hồi tưởng.

“Hồi đó thế nào thì chỉ là truyền thuyết, dù sao Nghịch Thiên lầu cũng bị tách ra. Thông Thiên dịch này không ai chứng thực, số người tin vào thần kỳ của nó cũng không nhiều.” Hồng Lan tiên giả lắc đầu thở dài.

“Mà thôi, bây giờ khác trước, Tổng Tinh trưởng lão kia đưa ra quyết định như vậy tuy có phần thiên lệch nhưng cũng là suy nghĩ cho tông môn! Dù sao người có Thiên Viên chi tâm cũng nên bồi dưỡng.” Lão giả từ từ nói.

“Ta cũng biết vậy nên đã cố đưa hai đệ tử này đến đây, mong sao chúng sẽ thu được thứ mình muốn!” Hồng Lan tiên giả gật đầu nhàn nhạt nói.

https://thuviensach.vn

“Ta cũng muốn xem thứ Thông Thiên dịch có hiệu quả như lời Thủy Tổ đại nhân căn dặn không?” Lão giả kia mỉm cười vẻ mặt chờ đợi.

Lúc này, hai người Liễu thiên đã được truyền tống đến một nơi khác và điều đầu tiên hai người cảm thấy đó là mình đang đứng ở một nơi rộng lớn vô cùng.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 115: Bên Trong Vạn Điển Đường

Đây là một thư viên khổng lồ rộng đến hàng mẫu. Tất cả được bố trí theo khuôn viên bát quái đồ, hai người Liễu Thiên đang đứng ở trung tâm bát quái đồ này. Không phải nói trung tâm bát quái đồ này là một cái cầu thang đi xuống dưới mới đúng, hai người Liễu Thiên chính là đang đứng cạnh cái cầu thang đi xuống dưới này.

Nhìn ra xung quanh tám hướng đều có những hành lang dài với những giá sách, mà mỗi hành lang này đều có chữ phân biệt rõ ràng thành tám mục là lịch sử, địa lý, yêu thú, văn học, y học, tu luyện, khí giới và cuối cùng là tạp học bút ký.

Mỗi hành lang này gồm hai hàng giá sách kéo dài ra phía sau, trên giá sách là chi chít các loại sách với đủ kích cỡ được xếp gọn gàng ngăn lắp. Đứng ở đây nhìn ra tứ phía đều giống nhau, các hành lang đều không có gì khác biệt ngoài cái tên, nơi đây cứ như một mê cung làm bằng giá sách vậy.

"Ài thật lớn! Tìm thứ gì trước bây giờ!" Đảo mắt quanh chỗ này Liễu Thiên thật không biết bắt đầu từ đâu. Hắn liền quay sang xem phản ứng của Khương Tuyết.

Khương Tuyết lúc này lại tung tăng như một đứa nhỏ, tiểu cô nương này khẽ kêu “hú” một tiếng làm âm thanh vang vọng cả gian phòng. Ngay sau đó, tiểu cô nương kia như nhìn thấy gì đó liền chạy đến một giá sách lấy một cuốn sách xuống đọc.

https://thuviensach.vn

Liễu Thiên thấy vậy cũng chỉ mỉm cười rồi đi lại một hành lang có chứa sách về lịch sử. Hắn đi đến liền cầm một cuốn lên xem qua tiêu đề rồi lại hạ xuống, rồi lại cầm cuốn khác. Xem vài cuốn hắn liền bỏ xuống, rồi hắn không có đi sâu vào hành lang này mà lại đi sang hành lang để sách địa lí xem thử.

Xem qua vài cuốn sách nữa thì Liễu Thiên khẽ gật đầu rồi nhìn vào cái cầu thang nối xuống tầng hai ở phía trung tâm kia.

“Xuống tầng hai xem sao?” Liễu Thiên chưa kịp nói gì thì Khương Tuyết từ lúc nào đã đi đến cầu thang hưng phấn nói.

“Ừ!” Liễu Thiên cũng chỉ biết mỉm cười gật đầu đi theo.

Cả hai đi theo bậc thang tiến xuống tầng hai.

Xuống đến tầng hai Liễu Thiên nhìn quanh một lượt thì thấy sự bố trí y hệt tầng một. Vẫn là ánh sáng tran hòa bao phủ cả gian phòng. Vẫn là nhiều giá sách với nhiều con đường đi mọi hướng. Mà chỗ này vẫn có cầu thang đi xuống tiếp tầng ba.

Theo Liễu Thiên đoán thì chỗ này chắc cũng chia ra làm chín tầng, mỗi tầng ứng với một giai của sách. Tầng một là sách nhất giai, tầng hai là nhị giai.

“Tầng hai thì sách nhị giai tức là sách trong một ngàn năm đổ lại đây, trong một ngàn năm nay có những dị thuật gì nổi tiếng nhì, chúng ta mau kiếm thôi!” Liễu Thiên lẩm bẩm.

“Ngàn năm đổ lại tuy có nhiều dị thuật mạnh thì chủ nhân của những thuật đó đều là cường giả. Như vậy một ngàn năm thì chưa đến lúc cạn thọ nguyên, họ như thế nào đã viết thành mật tịch lưu truyền lại được! Còn những bí tịch bình thường khác thì bên ngoài thư viện và bí phòng cũng có!” Khương Tuyết tỏ vẻ hiểu biết phân tích.

https://thuviensach.vn

“Cái này cũng có điểm đúng!” Liễu Thiên gật đầu đồng ý.

“Chúng ta xuống tầng ba, chỗ đó chính là nơi chứa tất cả sách hơn ngàn năm đến vạn năm về trước. Nó gần như chính là lúc bắt đầu của tông môn đến nay, mọi thứ đều phải ở tầng đó.” Khương Tuyết nhìn quanh một lượt rồi lại hướng cầu thang xuống tầng ba nói rồi liền đi xuống cầu thang.

“Ừm! Thế thì đi thôi! Thời gian của chúng ta không có nhiều!” Liễu Thiên gật đầu đi theo.

Tầng ba, Vạn Điển đường, vẫn là một kiểu bố trí như vậy nhưng nó lại có diện tích lớn gấp nhiều lần tầng hai.

"Quả nhiên là nơi chứa sách trong gần vạn năm có khác!" Hai người Liễu Thiên đứng ở giữa nhìn ra bốn phía mà không thế nhìn thấy điểm cuối của những hành lang này.

“Thôi chúng ta tách ra vậy, dù sao sở thích của hai chúng ta cũng khác nhau!” Khương Tuyết vừa nhìn thấy số sách khổng lồ này thì liền đề nghị.

“Ừm! Hẹn gặp lại!” Liễu Thiên cũng có ý nghĩ này nên khi nghe Khương Tuyết đề nghị thì rất nhanh đồng ý.

Khương Tuyết ngay tức khắc đi vào hành lang chứa sách về tu luyện, đây là hành lang đáng được quan tâm nhất.

“Xem ra vẫn đi cùng một đoạn nữa!” Liễu Thiên mỉm cười thầm nghĩ rồi cũng đi theo.

Đi vào hành lang đó thì nó lại tách ra làm nhiều dãy giá sách khác nhau, sách nói về tu luyện nguyên thần, hấp thụ linh thạch, hay cách vận hành công pháp, rồi lại nói về võ học, dị thuật, khinh công, giao chiến, vv…

https://thuviensach.vn

Liễu Thiên đi phía sau một lúc thì nhìn thấy Khương Tuyết dần khuất sau những giá sách, tiểu cô nương này men men tìm tòi một lúc thì biến mất khỏi tầm mắt của Liễu Thiên.

Liễu Thiên lắc lắc đầu rồi cũng quay lại công việc của mình. Hắn cũng bắt đầu đi tìm thứ mình cần. Chỗ này hàng vạn cuốn sách không thể đọc hết, hắn chỉ tìm thứ thật sự lợi hại hoặc thích hợp với mình là được rồi. Nói vậy nhưng để tìm được sách hợp với mình thì phải đọc thử. Vào đây không có hướng dẫn thì chưa chắc đã đạt được thứ gì tốt.

Men theo một dãy toàn giá sách nói về kiếm phổ, Liễu Thiên dần đếm những chữ số ghi chú thích bên trên những giá sách. Theo mỗi bước đi thì Liễu Thiên thầm tính thì tầm năm cái giá sách lại có một cái bảng ghi thời gian như vậy.

“Hai ngàn năm trước, ba ngàn năm trước, đây bốn ngàn năm trước!”

Liễu thiên dừng lại chỗ mấy giá sách nói về kiếm phổ của bốn ngàn năm trước. Hắn bắt đầu tìm từng giá sách một, hắn lật từng cuốn kiếm phổ một rồi lại để xuống.

Hắn từ từ tìm một lượt hết giá sách này đến giá sách khác ở chỗ này mà vẫn không thấy thứ mình cần.

“Nó ở đâu nhỉ, theo như Hướng chấp sự nói thì nó phải ở đây mới đúng!” Liễu Thiên vừa tìm vừa lẩm bẩm.

Hắn đã tìm qua một lượt rất nhiều loại kiếm phổ với rất nhiều loại tên khác nhau như Lĩnh Tuyết kiếm phổ, Kim Long thập tam kiếm, Bố Linh Hung Chân kiếm phổ, Ma Quang kiếm phổ, Phá Tinh kiếm,… Có rất nhiều loại kiếm phổ khác nhau nhưng trong số này không có thứ hắn cần!

Cả một cái giá sách lớn với rất nhiều sách các loại nhưng Liễu Thiên chỉ cầm lên nhìn tên một cái là liền đặt xuống chứ không hề xem một chữ. Thế

https://thuviensach.vn

rồi hắn tìm hết bốn cái giá sách với hơn năm trăm cuốn kiếm phổ khác nhau nhưng không thấy Vô Danh kiếm phổ đâu? Vô Danh kiếm phổ chính là thứ khiến hắn ao ước được vào Vạn Điển Đường nên hắn phải tìm ra nó đầu tiên.

Đối diện với nhiều kiếm phổ như vậy nhưng Liễu Thiên chỉ tâm tâm niệm niệm tìm một cuốn duy nhất. Cuốn kiếm phổ mà không biết bao nhiêu lần hắn ao ước được xem bản chính.

Nói ra thì không phải là hắn coi thường những kiếm pháp này kém hay là Vô Danh kiếm pháp là vô địch mà là hắn không có nhiều thời gian để luyện kiếm pháp nào khác nữa. Phải biết tu luyện phải phân bố thời gian hợp lí giữa mọi mặt trong tu luyện. Hắn không thể tu luyện quá nhiều kiếm pháp được, hắn đã có Lôi Phá làm kiếm chiêu còn căn cốt và phong cách luyện kiếm thì hắn muốn tìm hiểu trong Vô Danh kiếm phổ mà vị Cuồng Nhân kiếm khách kia để lại.

Nghĩ vậy, Liễu Thiên lại lật từng cuốn từng cuốn một lên để tìm.

“Đây rồi!” Thêm mấy giá sách nữa, Liễu Thiên cầm ra một cuốn sách vui vẻ hô lên.

Đó là một cuốn sách bìa lâu, có phần rách nát, cũ kỹ, trên đó không có tiêu đề. Liễu Thiên rất nhanh lật ra xem, thế nhưng vừa xem thì gương mặt hắn bỗng tỏ vẻ thất vọng. Cuốn kiếm phổ hắn cầm là một cuốn khác, bên trong nó có tên là Diễn Phiêu kiếm phổ.

Hắn chán nản từ từ để quyển sách vào chỗ cũ nhưng vừa để vào thì hai mắt bỗng mở lớn đầy vẻ ngạc nhiên, hắn nhìn vào bên cạnh chỗ cuốn Diễn Phiêu kiếm thì thấy có một cuốn kiếm phổ khác cũng có bề ngoài rách nát cũ kỹ nằm đó.

Để cuốn Diễn Phiêu kiếm phổ xuống, Liễu Thiên cầm ngay cuốn sách kia lên.

https://thuviensach.vn

Đây cũng là một cuốn sách không có tên, bộ dáng cũ kỹ rách nát mà nhìn thật kỹ mới thấy có một dòng chữ nhỏ lờ mờ “Cuồng Nhân Kiếm khách” ở cuối sách bên trái.

"Là nó!" Liễu Thiên khẳng định đúng là thứ mình cần, hắn vui vẻ lật trang đầu tiên. Quả nhiên, đập vào mắt hắn lúc này chính là mấy chữ loằng ngoằng của tác giả.

“Kiếm tại thủ, kiếm tại tâm, khoái vi kiếm, mạn vi kiếm, cương vi kiếm, nhu vi kiếm,…

Liễu Thiên một lần nữa đọc lại mấy câu đầu tiên của kiếm phổ. Những câu trước kia hắn đã đọc không biết bao nhiêu lần rồi nhưng không hề hiểu gì. Nhưng lúc này không hiểu sao những câu không rõ nghĩa hắn cũng có thể đọc ra và tập hợp lại thành một đoạn được, và trong một đoạn đó hắn cũng dần hiểu ra.

Thấy vậy hắn liền vui mừng, rồi kiếm một chỗ sáng sủa khoanh chân ngồi xuống.

Hắn bắt đầu dở từng trang sách cũ ra vừa đọc vừa nghiên cứu những hình vẽ rồi những nhát vạch nghệch ngoạc của tác giả. Vốn quyển sách này hắn vốn thuộc làu từng tri tiết nhưng đến hôm nay khi nhìn vào bản gốc hắn bỗng có cảm giác hoàn toàn khác. Cùng với đó là Thông Thiên thần dịch trong đại não hỗ trợ thì hắn lại hiểu rõ hớn bộ kiếm phổ này.

Hắn vừa đọc tay vừa dơ ra loay hoay mấy lượt rồi lại đọc tiếp, bộ dáng đọc sách của hắn tập trung và đam mê vô cùng.

Lúc này tại một chỗ các chỗ Liễu Thiên mấy chục trượng, Khương Tuyết đang cầm một cuốn sách mỏng có bìa màu xanh chăm chú đọc. Tiểu cô nương này cũng rất tập trung vừa học vừa diễn luyện thử.

https://thuviensach.vn

Lại nói thì Kỳ Nhân Các muốn tránh những người vào Vạn Điển đường có những hành động không đúng thì trong này đã bày ra một Tịch Linh Trận. Nó làm cho người có tu vi dưới Vũ Linh cảnh tiến vào không thể điều khiến nguyên thần xuất thể hay vận hành dễ dàng được nên không thể dùng dị thuật hay điểu khiển chỉ giới được. Vì thế kể cả Khương Tuyết thì diễn luyện này cũng chỉ là động tác kết ấn và cách vận hành nguyên thần mà thôi chứ không thể dùng thử trong đây được.

Nhưng cũng phải nói Thông Thiên thần dịch hiệu quả, Khương Tuyết đóc lướt qua rất nhanh, vừa đọc vừa diễn luyện một lượt, nàng lất hết trang này đến trang khác. Thời gian hơn một khắc, Khương Tuyết vẻ mặt vui vẻ, hình như cô đã luyện xong nên đã bỏ cuốn bí phổ này xuống rồi lại đi tìm một cuốn tiếp theo.

Thời gian bên trong này từ từ trôi qua, không biết đã qua bao nhiêu canh giờ. Khương Tuyết lúc này đã đọc rất nhiều cuốn bí phổ rồi, khi này vẻ mặt nàng lúc này hớn hở vô cùng, xem ra đã thu được nhiều thứ có ích.

Nhìn sang một góc khác của Vạn Điển đường thì Liễu Thiên vẫn đang ngồi nghiên cứu cuốn Vô Danh Kiếm phổ kia.

“Xong rồi! Coi như hiểu hết mấy chỗ quan trọng, những thứ khác ra ngoài có bản sao thì mình dựa vào hiểu biết hôm này rồi nghiến cứu bản sao cũng được.” Liễu Thiên đứng dậy, hắn gập cuốn kiếm phổ vào vui vẻ nói.

“Nghĩ lại thì vị Cuồng Nhân kiếm khách này nghiên cứu quá kỹ về kiếm đạo. So với hiểu biết trước đây của mình thì rộng lớn và chi tiết hơn rất nhiều! Nhất là cái hiện tượng nghịch xuất vô trở kia càng lợi hại!” Liễu Thiên cất cuốn kiếm phổ đi lẩm bẩm nói.

“Nhưng nói đi cũng nói lại, vị kiếm khách này để lại kiếm phổ kiểu này đúng đánh đố người học!” Liễu Thiên cười khổ cảm thán.

https://thuviensach.vn

Hắn trước kia cứ nghĩ dựa vào bản gốc sẽ nhìn ra ý cảnh của những vết viết vẻ trong kiếm phổ để rút ra những kiếm chiêu chỉ dậy. Đó là một suy nghĩ sai lầm của hắn. Phải biết khi viết kiếm phổ vị kiếm khách kia có thể vừa luyện kiếm vừa viết, cũng có thể đang tản bộ rồi viết, có thể viết lúc vui, lúc buồn, rồi đủ loại trạng thái.

Nếu nhìn vào nét mực thì không thể nào đoán ra được cái gì lông sâu của kiếm phổ.

Hắn may là có Thông Thiên thần dịch, mỗi khi hắn đọc hoặc nhìn một chỗ nào khó hiểu thì trong đầu hắn bỗng nhiên thanh tĩnh rồi lại hiện lên nhiều hình ảnh liên quan để hắn quan sát. Mà dựa vào mấy hình ảnh đó hắn có thể liên tưởng đến kiếm chiêu hay ý tứ của vị kiếm khách kia. Nếu vẫn chưa hiểu thì trong đầu lại tiếp tục hiện lên những gợi ý tiếp theo. Mọi thứ cứ thế đến khi nào hắn hiểu cặn kẽ thì thôi!

Đồng thời Liễu Thiên cũng không phải kẻ đầu óc bã đậu. Đa số chỉ hiện lên những hình ảnh gợi ý đầu tiên là hắn đã hiểu rồi. Chỉ một số lần tìm hiểu về bốn nét vẽ thẳng trồng tréo lên nhau là hắn phải vận dụng liên tục ba lần thần dịch mới hiểu ra được.

Khi đó hình ảnh hiện lên những ba động cùng sự di chuyển của kiếm thì Liễu Thiên đã hiểu ra lúc đó Cuồng Nhân Kiếm khách đang muốn đề cập đến tốc độ xuất kiếm và dao động khi kiếm di chuyển và phương của lưỡi kiếm và mấy trường hợp hiếm trong kiếm đạo.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 116: Lôi Quân Dị Thuật

Còn mấy vấn đề khác trong kiếm đạo như ma sát nguyên linh, hay tỉ trọng đàn hồi, vi nguyên kích nhận, nội kiếm nguyên mạch, tích xuất nguyên thần, tốc độ xuất kiếm, phản chấn,vv…những thứ này hắn chỉ tốn một chút gợi ý là có thể hiểu được đa số. Một vài cái khác vẫn chưa rõ thì do những yếu tố đó phải luyện tập mới ngộ ra và thành thục được.

Liễu Thiên lúc này chỉ tiếc là không có thời gian vừa học vừa luyện mà thôi, nếu không thì chỉ vài tháng là hắn có thể tu kiếm lên một cảnh giới mới. Tiếc thì cũng chịu không làm sao được nên hắn vẫn cố nghiên cứu thật cặn kẽ, mai kia từ từ luyện tập cũng không muộn, dù sao nếu đã hiểu bản chất rồi thì sớm hay muốn hắn cũng luyện tập thành thục.

Liễu Thiên lúc này cất sách xong thì liền hướng qua chỗ khác, hắn biết thời gian không còn nhiều, thần dịch chắc cũng vậy, bây giờ hắn phải kiếm một môn dị thuật nào đó nghiên cứu thật kỹ mới được.

Lại nói thì sau quá trình học hỏi thì Liễu Thiên cũng hiểu rõ hơn về dị thuật nên hắn có thể phân loại và tìm thứ có tác dụng với mình. Cụ thể thì trong dị thuật vốn chia ra làm nhiều dạng nhưng có ba dạng chính là Ngũ hành dị thuật, Ngoại Thiên Dị Thuật và Nội Thể dị thuật. Hầu như các dị thuật đều được xếp vào một trong ba nhóm này. Thế nhưng cũng có một số dị thuật lại nằm ở một hoặc nhiều nhóm và rất khó xếp loại. Tất cả những dị thuật không xếp loại vào một trong ba nhóm kia đều ngươi ta gọi là Dị Thuật Bản Nguyên. Ngoài ra còn một số dị thuật chứa hai hay nhiều hệ

https://thuviensach.vn

hoặc nó có thể biến đổi tính chất hoặc cấu tạo. Những dị thuật kiểu đó người đời được gọi là Thiên biến. Một số loại dị thuật có tác dụng nghịch thiên hoặc có tầm ảnh hưởng quá lớn thì không cần biết tính chất hay cách vận hành ra sao chúng đều được xếp vào Cấm thuật.

Quay lại với Liễu Thiên thì hắn tự biết mình chưa đến lúc luyện dị thuật nhưng cũng đã tiếp xúc qua rồi, đó chính là Lưu Thủy bộ của hắn. Đây chính là một dạng dị thuật Nội Thể. Còn Nhạn Hành thì nó thuộc dạng bản nguyên vì vì vận hành môn khinh công này nguyên thân có tiết ra nhưng lại không chuyển hóa thành dạng Ngoại Thiên hay Ngũ Hành nên nó được xếp vào dị thuật Bản Nguyên.

L iễu Thiên vốn cũng không để ý hay chọn dị thuật thuộc nhóm nào đó mà hắn chỉ quan tâm nó hiệu quả ra, hắn muốn tìm dị thuật hữu ích với hắn sau này. Nhất là phải đặc biệt với hắn!

Suy nghĩ như vậy, Liễu Thiên rất nhanh đi tìm bí tịch dị thuật.

Đi một hồi, Liễu Thiên dừng lại ở một dãy mấy giá sách rồi bắt đầu tìm tòi.

Đây chính là nơi để bí tích dị thuật hệ Ngoại Thiên. Cả khu này phải có đến mấy ngàn cuốn sạch về Ngoại Thiên dị thuật. Đầu tiên Liễu Thiên vốn nhìn qua khu Ngũ Hành nhưng nghe Hà Minh nói thì tu luyện Ngũ Hành thì phải theo quy củ nó sẽ tiến giai từ thấp lên cao mà Liễu Thiên không có nhiều thần dịch và thời gian như vậy nên hắn quyết định sang bên Ngoại Thiên dị thuật trước.

Liễu Thiên cầm hết quyển này đến quyển khác lên đọc. Đủ các loại dị thuật của các hệ tồn tại trong tự nhiên như Phong, Lôi, Thạch, Băng, Vân, Quang, Khí, Nhiệt,…Rất nhiều loại, mỗi loại lại muôn hình muôn trạng. Mà trong cùng một hệ Phong thôi cũng có đủ các dạng dị thuật có đặc tính

https://thuviensach.vn

và tên gọi khác nhau như Phong Long quyền, Hồng Phong Trưởng, Tinh Phong Trảm, Ma Phong võng,…

Liễu Thiên đọc một hồi thì thầm đau đầu không biết chọn cái nào. Mà hắn đọc thử mấy cuốn thì thấy những thứ này cũng không quá khó nên tu luyện chắc không tốn nhiều thời gian. Nhưng hắn không thể cứ thế luyện được, quan niệm của hắn là lấy tinh không lấy lượng. Hắn thà tu luyện một thuật cực mạnh còn hơn là tu luyện cả đống rồi không cái nào ra gì.

Hắn tự nhận là chỉ số thông minh của mình có hạn, không thể như người khác các gì cũng biết, cái gì cũng luyện nên đây là quyết định của hắn, chỉ chọn một vài cái chủ đạo để tập trung tu luyện. Với hắn thì kể cả khi Thông Thiên dịch của hắn vẫn còn nhiều thì hắn cũng chỉ nghiên cứu thật kỹ một đến hai loại dị thuật là đủ rồi. Hắn chỉ muốn chọn một cái thật khó và mạnh rồi từ đó tập trung vào tu luyện trước.

“Không được! Chỗ này được sắp xếp gọn gàng và thứ tự thế này chắc chắn đã được nhiều người nghiên cứu qua. Như vậy chắc hắn cũng có bản sao ở bên ngoài. Mà những cái dị thuật mình vừa đọc cũng không hề thấy cái nào thật sự đáng chú ý cả. Phải có một chỗ nào đó chứa những dị thuật mạnh chứ?” Liễu Thiên đang tìm thì dừng lại suy nhĩ một hồi rồi cũng chạy đi.

Hắn chạy dọc theo hành lang sách này một đoạn rồi lại rẽ ngang rẽ rọc mấy lần rồi lại đi thẳng. Hắn vừa đi vừa nhìn quanh một lượt, hắn đang đi vào đúng lộ tuyến của Khương Tuyết vừa đi.

Hắn vừa đi vừa nhìn dang hai bên thì thấy đâu đâu cũng là sách.

“Thật đúng là Vạn Điển đường! Ài! Không biết phải tốn bao nhiêu thời gian mới đọc được hết chỗ sách này. Đây mới chỉ là của Kỳ Nhân các vậy không biết tốn bao nhiêu đời người mới có thể đọc hết sách ở trên đời đây?” Liễu Thiên vừa đi vừa thầm cảm thán.

https://thuviensach.vn

Hắn đi thêm một đoạn thì bỗng dừng lại, ở giữa một khu nhiều giá sách khác. Lúc này nếu nhìn từ trên xuống thì chỗ hắn đã đi cách trung tâm của tầng ba này gần dặm.

Lại nói thì Khương Tuyết tuy cùng một hành lang với hắn nhưng giờ đã đi ra một khu khác xa chỗ hắn hơn năm mươi trượng vì thế cả hai cũng không có gặp nhau mà vẫn tiếp tục nghiên cứu dị thuật.

“Thiên Trọng công, Âm Huyễn công, Hắc Diễm thuật, Tiên Long Trưởng, Nhuệ Phong Chảm, Phi Vân quyết,…”

Liễu Thiên nhìn lướt qua tên của mấy bộ dị thuật ở đây.

“Chỗ này có đề chữ Thiên, xem ra sách ở đây quý hiếm hơn, nếu bên ngoài có thì khẳng định cũng được để ở những thư phòng cao cấp hoặc bí các. Mà mấy món này nhìn có vẻ hay, tốt nhất lên học thử một cái đã!”

Liễu Thiên nhìn cái giá sách thầm tính toán rồi cũng rút một quyển xuống đọc.

“Thiên Trọng Công. Dị Thuật Thiên Biến. Dùng nguyên thần hóa thành trọng lực để tấn công ư? Nghe có vẻ hay!” Liễu Thiên đọc xong lời dẫn của sách liền gật đầu dở tiếp.

Sang trang sau, Liễu Thiên nhìn thấy chính là sự mô phọng độ lợi hại của dị thuật này.

Theo đánh giá của Liễu Thiên thì dị thuật này cũng không tính là mạnh gì, chỉ có chút đặc thù cùng với tính độc đáo. Theo Liễu Thiên hiểu thì nó chính là một dạng dị thuật dùng trọng lượng lớn để trèn ép hoặc hút những vật xung quanh vào. Nhưng nói là vậy nhưng trọng lực của thuật phụ thuộc vào lượng nguyên thần mà người sử dụng cung cấp. Người nhiều nguyên thần thì sẽ làm ra một trọng trường lớn, còn ít thì trọng trường sẽ nhỏ.

https://thuviensach.vn

“Công dụng của cái này cũng không cụ thể cho lắm, chiến đấu không có mấy tác dụng. Nếu dùng một chiêu này hết cỡ chắc cũng khiến cho nguyên thần cạn kiệt mất! Còn để nói đạt đến siêu trọng lực thì không có khả năng rồi!” Liễu Thiên lẩm bẩm.Hắn vừa lẩm bẩm vừa lật các trang tiếp theo để đọc, vô thanh vô tức hắn đã đọc qua hết cả cuốn sách này.

Vẻ mặt của hắn lúc này bỗng thay đổi, hai mày hắn nhíu lại nhìn vào một hình vẽ ở cuối cuốn sách.

Đó là một hình vẽ một người tạo ra cả một đại cầu lớn bay trên không mấy dặm, và quả đại cầu đó vẫn không ngừng hút đất đá, cây cối ở dưới lên. Hình vẽ tuy lờ mờ nhưng Liễu Thiên vẫn có thể nhìn ra được đây là một quả cầu có trọng lực lớn, nó đang hút những vật chất xung quanh lại.

“Liệu có người nào có thể dùng nguyên thần tạo ra một trọng lực đủ lớn để bẻ gẫy không gian và thời gian không?” Liễu Thiên đang nhiên nghĩ ra gì đó lẩm bẩm hỏi.

Hắn trước kia từng có đọc qua một số sách viết về các hiện tượng trong vũ trụ. Ở đó hắn biết được khi trọng lực lớn đến một mức nhất định thì nó có thể hấp thụ mọi thứ, nó có thể bẽ gãy cả không gian, thời gian và ngay cả ánh sáng cũng bị cắn nuốt.

“Không thể! Ai lại có lượng nguyên thần lớn đến vậy, hàng ngàn người cũng không thể đủ để tạo ra một hố đen được!” Liễu Thiên lắc lắc đầu.

“Có nên luyện không?” Liễu Thiên lại nhíu mày tự hỏi.

“Tốt nhất không nên nghĩ ngợi xa vời, mình phải nghĩ đến cái gì thực tế hơn!” Liễu Thiên lắc đầu rồi để cuốn Thiên Trong công xuống.

Đối với hắn môn dị thuật này cũng khá hay nhưng thực sự thì hắn không thấy có hiệu quả gì trong chiến đấu giai đoạn tiếp theo của hắn cả. Mà đợi đến lúc thành cao thủ để thi triển thì hắn không mấy hứng thú nữa. Hắn tự

https://thuviensach.vn

hỏi mình chắc gì đã thành một cao thủ được, biết đâu vẫn lạc ở đâu đó. Trước mắt phải kiếm thứ thực dụng đã, mai kia mạnh rồi tính tiếp. Cũng phải nói là cuốn Thiên Trọng công này lại khuyết thiết một phần sau không thì Liễu Thiên cũng cố học thuộc lại để mai sau nghiên cứu.

Liễu Thiên để cuốn Thiên Trọng công xuống nhìn quanh thì thấy ở một giá sách cũ có bốn cuốn sách màu vàng nhạt giống y hệt nhau, hắn nhìn qua tên một lượt rồi cầm một cuốn có ghi Lôi Quân quyết lên. Hắn không nghĩ ngợi nhiều liền bắt đầu đọc cuốn này.

Một lúc trôi qua, Liễu Thiên mỉm cười gật đầu nhìn lại ba cuốn khác khẽ lắc đầu rồi cầm cuốn Lôi Quân quyết đi ra một chỗ thoáng đãng ngồi xuống.

Hắn đã quyết định nghiên cứu dị thuật này. Theo như nghiên cứu sơ bộ của hắn thì dị thuật này khá hợp với Lôi Phá kiếm phổ của hắn, vì vậy hắn sẽ toàn tâm nghiên cứu bộ dị thuật này.

Theo giới thiệu trong sách thì đây là một dị thuật của vị Lôi Quân Thượng Nhận, người này là Thánh Lão của Kỳ Nhân các bảy ngàn năm trước. Vị này để lại tất cả sáu cuốn dị thuật hệ Lôi là Lội Quân Tiên thức, Lôi Quân quyết, Lôi Quân Chảm, Lôi Quân bộ, Lôi Quân quyền, Lôi Quân công pháp.

Trong số sáu cuốn đó thì Lôi Quân Bộ và Lôi Quân Tiên Thức, được để tại Thiên Linh các và liệt vào bí thuật bất truyền của Kỳ Nhân các. Bốn cuốn còn lại thì đều được lưu lại ở Vạn Điển đường, bản sao của chúng đa số đều được để ở Thượng Thư Viện của những khu lớn.

Liễu Thiên dù biết lai lịch cuốn sách này lớn nhưng không phải vì đó mà hắn học. Nguyên nhân hắn học chính là hợp với võ học của hắn mà thôi.

Một canh giờ rất nhanh trôi qua, Liễu Thiên gấp cuốn sách lại, hắn ngồi quanh chân xuống bắt đầu vận hành nguyên thần trong cơ thể. Tuy mới chỉ

https://thuviensach.vn

tu luyện được một chút nhưng hắn tin rằng đã có điểm khác biệt.

Nguyên thần của hắn từ đan điền bắt đầu đi ra các kinh mạch chính, rồi nó từ từ tiến ra từng cơ quan tế bào trong cơ thể. Theo cảm nhận của hắn thì nguyên thần của hắn lúc này đang nhiên vận hành nhanh hơn một chút so với bình thường. Đây chính là sự vận hành của Lôi Quân quyết. Có điều do yếu quyết này là yếu quyết công kích nên nó chỉ sử dụng được khi vận hành nguyên thần từ đan điền ra kinh mạch để chiến đấu chứ không áp dụng cho trường hợp hấp thu nguyên thần ngược trở về đan điền. Vì vậy nó tuy có giúp nguyên thần di chuyển nhanh hơn nhưng chỉ một chiều nên không hỗ trợ tu luyện.

“Ổn rồi! Từ nay Lôi Quân Quyết sẽ hòa nhập với Lôi Viên quyết.” Liễu Thiên đứng dậy, rồi hắn lại đi lại chỗ giá sách vừa rồi.

Hắn lại nhìn vào mấy cuốn sách màu vàng kia, hắn để Lôi Quân quyết xuống rồi cầm lên cuốn Lôi Quân Trảm. Hắn cũng không ngần ngại mở ra đọc liên tục.

“Trong đây có cả thấy ba chiêu dị thuật dùng biến lôi điện thành một dạng dài chém xuống. Tất cả đều rất mạnh và nhanh nhưng mình lại tu kiếm mai kia Lôi Trảm trong Lôi Phá cũng tương tự. Mà Lôi Quân Trảm tuy mạnh hơn nhưng phải kết ấn với vận hành nguyên thần khá phức tạp. Tốt nhất vẫn lên tu Lôi Trảm trong Lôi Phá hơn.”

Liễu Thiên đọc lướt qua liền thầm đánh giá rồi so sánh thì liền đưa ra lựa chọn của mình. Hắn để cuốn Lôi Quân Chảm xuống là cầm lên cuốn Lôi Quân quyền.

“Dùng lôi điện tụ tập vào đầu cánh tay rồi đánh ra với tốc độ cực nhanh, cái này hay.” Liễu Thiên đọc qua mấy câu đầu rồi nhìn vào hình vẽ mô phỏng bên cạnh thì khẽ gật đầu nói.

https://thuviensach.vn

“Học bộ này nữa!” Liễu Thiên lại cầm cuốn Lôi Quân quyền này đi ra chỗ thoáng đãng hơn ngồi xuống đọc.

Liễu Thiên bắt đầu nghiên cứu cuốn Lôi Quân quyền. Mở đầu cuốn sách là một loại yếu quyết có tên là Lôi Căn quyết. Nó gồm nhiều hình vẽ và chữ viết giảng giải về một dạng điều tiết cơ thể và dung nạp nguyên thần tại các tế bào.

“Thì ra đúng là dùng dị thuật bắt buộc phải luyện Dị Căn quyết!” Liễu Thiên nhìn vào đó gật gật đầu như nhớ lại gì đó.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 117: Dị Căn Quyết

Vừa rồi, Liễu Thiên đọc cuốn Lôi Quân Quyết thì không hề thấy Lôi Căn quyết bởi vì nó không dùng đến lôi điện nhưng hắn đọc sang cuốn Lôi Quân quyền thì ngay trang đầu hắn đã thấy Lôi Căn quyết này. Bây giờ hắn đã tin rằng tu luyện dị thuật cần tu luyện Dị Căn quyết phù hợp.

Dị Căn quyết chính là một dạng yếu quyết bắt buộc phải có để sử dụng dị thuật. Nó không quyết định việc sử dụng hiệu quả dị thuật nhưng nó lại đảm bảo rằng người dùng không bị chính dị thuật của mình giết chết.

Ví dụ như dùng Hỏa Thuật thì phải luyện Hỏa Căn quyết thì khi dùng lửa đó thì cơ thể mới không bị thiêu đốt.

Dị Căn quyết là một bước đệm quan trọng để dùng dị thuật. Mà Dị Căn quyết này đều đã được những người đi trước sáng tạo ra rồi, người sau chỉ việc tu luyện mà thôi. Nhưng không phải là cứ luyện căn quyết hệ nào là có thể tu luyện tất cả hệ đó vì trong một hệ Hỏa cũng có dị thuật mạnh, dị thuật yếu. Vậy Dị Căn quyết cũng phải có Căn quyết mạnh căn quyết yếu nhằm phù hợp với dị thuật đó. Một số trường hợp miễn cưỡng sử dụng Căn quyết cùng hệ dẫn đến không ổn định hoặc Căn quyết quá yếu thì chắc chắn sẽ bị dị thuật cắn trả. Chính vì vậy khi để lại dị thuật gì đó thì người viết luôn để cả Dị Căn quyết phù hợp lại.

Nói vậy không có nghĩa là người luyện một môn dị thuật bao gồm cả Dị Căn quyết là sẽ không bị người khác dùng dị thuật đó làm bị thương. Dị Căn quyết dùng nguyên thần của bản thân để tạo ra lượng điều hòa tương

https://thuviensach.vn

ứng với dị thuật mà chủ thể tạo ra. Chứ người khác dùng thuật đó đánh đến thì chỉ vận Dị Căn quyết tương ứng nhưng căn nguyên nguyên thần là khác nên vẫn bị thương như thường.

Mà một điều nữa là Dị Căn quyết này chỉ áp dụng cho dị thuật hệ Ngũ hành và Ngoại thiên mà thôi, dị thuật hệ Nội thể không cần đến yếu quyết này.

Những thứ trên Liễu Thiên đã đọc qua nhiều lần nhưng chưa tiến lên Khai Minh cảnh lên không để ý. Bộ Lôi Phá của hắn tuy có chữ Lôi ở trong đó nhưng khi xuất kiếm đa phần đều không có lôi điện còn mấy chiêu có lôi điện thì đều từ kiếm khí chuyển hóa thành nên cơ thể không hề tiếp xúc vì vậy Lôi Phá không có Lôi Căn quyết. Chính vì vậy đến hôm này khi gặp lại Lôi Căn quyết thì hắn mới biết thế nào Dị Căn quyết đích thực.

Liễu Thiên nhìn qua Lôi Căn quyết kia khẽ gật đầu một cái bắt đầu nghiên cứu. Có thần dịch, Liễu Thiên chỉ tốn chưa đầy một khắc đã nghiên cứu xong Lôi Căn quyết này. Mọi thứ khúc mắc hay khó hiểu đều được hắn hiểu một cách cặn kẽ. Hắn thậm chí còn vận hành thử thì liền cảm thấy cả cơ thể có cảm giác rất lạ, cứ như có một luồng năng lượng gì đó làm hắn cảm giác tê tê hưng phấn hẳn lên.

Lúc này, Liễu Thiên cũng không hưởng thụ cảm giác kia mà liền tiếp tục công việc của mình. Hắn lại đọc sang phía sau của cuốn Lôi Quân quyền này. Cuốn này cũng gồm ba chiêu là Lôi Định, Lôi Nhật và Lôi Chấn.

Lôi Định là một chiêu đánh ra trên diện rộng có tác dụng phong tỏa và làm tê liệt hoặc làm chậm đối thủ.

Lôi Nhật là một chiêu tụ Lôi lại thành một Lôi cầu rồi đánh ra, uy lực yếu hay mạnh phải phụ thuộc vào tu vi, lượng nguyên thần, thời gian vận và khả năng vận dụng của từng người.

https://thuviensach.vn

Lôi Chấn là một chiêu mà khi một quyền xuất ra sẽ tạo thành một luồng lôi điện công kích thẳng đến đối thủ. Chiêu này công kích rất nhanh, lực công kích tạm ổn, có điều là nguyên thần tốn khá nhiều do bức ép nguyên thần thành lôi điện di chuyển với tốc độ cao nên chúng bị tản mát vào thiên địa.

Điểm trung của ba chiêu này là sự vận hành và bố chí của nguyên thần tại kinh mạch và các huyệt là vô cùng phức tạp. Chưa kể đến sự chuyển hóa nguyên thần thành lôi điện cũng phức tạp không kém. Đồng thời cái Lôi Căn quyết kia cũng không dễ gì luyện được.

Nếu người thường muốn luyện Lôi Quân quyền là chuyện rất khó nhưng Liễu Thiên không phải người thường. Hắn bắt đầu quá trình nghiên cứu của mình. Hắn ngồi một mạch hơn một canh giờ, từng thứ một được hắn nghiên cứu kỹ càng rồi khắc sâu trong đầu.

Liễu Thiên đứng dậy nghĩ nghĩ một chút rồi lẩm bẩm: “Tạm ổn rồi! Những thứ còn lại khá đơn giản, mai kia luyện tập tìm hiểu là được!”

Cất cuốn Lôi Quân Quyền đi hắn lại nhìn vào Lôi Quân công pháp suy nghĩ một hồi.

“Tu luyện công pháp hệ Lôi tuy dùng lôi thuật mạnh nhưng mình không chủ tu hệ Lôi. Mà muốn tu luyện công pháp này thì phải tán công tu luyện lại. Công pháp của mình hiện tại cũng rất ổn rồi. Tốt nhất là không lên đọc để tránh phân tâm!” Liễu Thiên thầm đánh giá một hồi rồi lắc đầu quay đi.

“Đủ rồi, giờ có thể nghịch mấy thứ khác được rồi” Liễu Thiên lúc này khá hài lòng lẩm bẩm.

“Giờ đi kiếm một môn dị thuật gì đó thật độc đáo mới được!” Liễu Thiên mỉm cười nói rồi rất nhanh đi khỏi chỗ này.

https://thuviensach.vn

Hắn vòng qua vòng lại mấy lượt, vừa đi vừa nhìn ngắm cuối cùng cũng đi đến trước một chỗ mấy giá sách rồi dừng lại.

Chỗ hắn đang đứng trên giá sách có ghi là tạp thuật. Ở đây chính là chỗ chứa đủ các loại dị thuật mà người ta không biết xếp nó vào dạng nào cả. Trong đây có rất nhiều dị thuật hay nhưng cũng không thiếu những thứ vớ vẩn.

Liễu Thiên chính là muốn tìm kiếm ở đây lấy một dị thuật nào lạ một tý để học. Hắn nghĩ mình phải có cái gì đặc thù mới được!

“Âm Huyết thuật, Tam Ảnh quyết, Ngân Minh trưởng, Hóa Huyết pháp…”

Một hồi đọc qua các loại dị thuật ở đây, Liễu Thiên vẫn không tìm được một dị thuật vừa ý. Tất cả đều chỉ là những dị thuật bình thường, hắn nhìn qua cũng hiểu được một chút rồi, nếu nghiên cứu thì chắc sẽ luyện thành. Vì dễ luyện và cách thi triển đơn gian nên mấy thuật này quá bình thường, hiệu quả khá kém đồng thời ra những bí phòng của tông môn thì mấy loại này cũng đầy nên hắn sẽ không tốn thời gian vào mấy thứ này.

Liễu Thiên lúc này lại bắt đầu quá trình tìm kiếm của mình. Thời gian cứ thế trôi qua, hắn tìm hết một lượt mấy kệ sách mà không có dị thuật nào vừa ý cả. Xem ra trong đống sách này không dễ gì mà tìm được mật tịch Liễu Thiên cần.

Hắn lại đi sang một giá sách khác tiếp tục tìm kiếm.

“Tàn đồ?” Liễu Thiên đang tìm kiếm bỗng nhìn vào một mảnh giấy màu xám đen trên giá sách ngạc nhiên hỏi.

“Không là tàn thư, một loại mật tịch gì đó đã bị rách mất một miếng.” Liễu Thiên cầm mảnh giấy kia lên lắc đầu nói.

https://thuviensach.vn

Liễu Thiên cầm nó lên nhìn kỹ hình dạng và những gì viết trên đó.

Đây là một mảnh giấy khá mỏng màu nâu đất, nó bị rách mất một phần tư, chỉ còn lại ba phần. Trên đó có ghi mấy chữ lờ mờ nhưng nhìn kỹ vẫn có thể đọc được: “Thần Ngục! Mộng Thiên Niên Thời Nhất Khắc. Linh Thần Vạn Khổ Thể Vô Thương. Trích T…”

“Hai chữ cuối là gì? Tiên hay Trần đây? Mà thôi, quan tâm làm gì!” Liễu Thiên lẩm bẩm rồi lại lắc đầu quan sát tiếp.

Bên cạnh dòng chữ lại có một đồ án loằng ngoằng nhiều hình thù kết lại. Nhìn nó như một đại trận gì đó nhìn rất tinh xảo và cổ kính.

Phần dưới đồ án này lại có những hình vẽ thể hiện kinh mạch vận chuyển rồi đến những hình bàn tay kết ấn hình như là tạo ra một chiêu dị thuật gì đó.Có điều là tàn phiến này lại khuyết mất một góc nên đồ án trận đồ kia cũng thiếu mất một góc, đồng thời hình vận hành nguyên thần và kết ấn cuối cùng lại khuyết mất một phần nhỏ.

“Đây là thứ gì? Một di thuật khống chế ư?” Liễu Thiên lật qua lật lại tấm tàn phiến kia nói.

“Ngươi cũng ở đây rồi!” Lúc này bỗng có tiếng nói vọng lại.

“Ngươi cũng ra đây?” Liễu Thiên giật mình quay lại rồi lại mỉm cười nhìn người đang đi đến, đó không ai khác chính là Khương Tuyết.

“Ừm! Ta cũng định ra kiếm dị thuật nào đó đặc biệt để học. Ta cảm tưởng thần dịch của ta cũng sắp hết nên muốn thứ gì đó đặc biệt!” Khương Tuyết gật đầu nhìn quanh một vòng nhàn nhạt nói.

“Ừ! Ta cũng nghĩ vậy, chúng ta tìm thôi, thời gian cũng trôi qua quá nửa rồi!” Liễu Thiên gật đầu nói.

https://thuviensach.vn

“Sao ngươi biết thời gian không còn nhiều, ta đọc sách chăm chú quá nên cũng chẳng rõ là qua bao nhiêu thời gian nữa!” Khương Tuyết ngạc nhiên hỏi.

“Thì ta khi vào đây nghiên cứu một thời gian thì đã cảm thấy đói, từ lúc đó đến giờ cũng lâu lắm rồi, ta giờ bụng rỗng tuếch đây!” Liễu Thiên cười nói, hắn chính là dựa vào cảm giác đói để phán đoán ra thời gian.

“Lại còn thế nữa! Thôi ta đi tìm sách!” Khương Tuyết nghe vậy lắc đầu không cười rồi quay người rời đi.

“Khoan! Ngươi cầm cái gì trên tay đó?” Khương Tuyết vừa quay đi thì nhìn thấy trên tay Liễu Thiên đang cầm thứ gì đó liền ngạc nhiên hỏi.

“À! Đây là một tàn thư, ta cũng không biết nó viết về loại dị thuật gì nữa!” Liễu Thiên nhớ ra liền cầm tờ giấy đưa cho Khương Tuyết.

Khương Tuyết liền đi lại cầm lấy tờ giấy nhìn qua một lượt.

“Thần ngục! Đây hình như là một dị thuật dùng để tra tấn thời xưa! Nó là một dạng ảo thuật!” Khương Tuyết nhíu mày từ từ phán đoán.

“Sao ngươi biết?” Liễu Thiên ngạc nhiên hỏi.

“Ta trước đây đã đọc qua một quyển sách nói về cách tra tấn của mật vệ. Trong đó có nhắc đến Thần Ngục này.” Khương Tuyết vẻ hồi tưởng nói.

“Tiếp đi!” Liễu Thiên lại thúc dục.

“Thần Ngục là dị thuật do tông chủ đời thứ ba của tông môn sáng tạo ra. Vị tông chủ này là một cao thủ dùng ảo thuật. Nghe nói Thần Ngục có thể đưa một người ta vào trong một cái ngục ảo rồi tra tấn trong đó. Trong cái ngục ảo kia có gì thì không ai rõ nhưng nghe nói ai bị tra tấn một lần khi nghĩ đến nó đều sợ đến hồn phi phách tán.”

https://thuviensach.vn

Khương Tuyết từ từ kể lại, trong lời kể đầy sự sợ hãi với dị thuật này.

“Lợi hại như vậy?” Liễu Thiên nghi hoặc.

“Tuy nó chỉ tra tấn về linh hồn, không tấn công thể xác nhưng đó lại là sự tra tấn khủng khiếp nhất. Không biết người dùng biến Thần Ngục đó thành cái gì nhưng chắc chắn rất tàn khốc. Ta chỉ biết nếu tra tấn nhiều lần rất dễ làm cho người bị tra tấn mất hết lý trí trở lên điên dại.” Khương Tuyết vẻ mặt ngưng trọng kể lại.

“Có điều dị thuật này muốn dùng lên một người thì phải khống chế được người đó. Bố trí cùng thi triển trong hình này cũng rất phức tạp và khó thành công. Như vậy thì khi chiến đấu không có tác dùng gì cả, chỉ dùng để tra khảo trong thẩm vấn!” Khương Tuyết lại nói.

“Ừm! Khi mà bắt được đối thủ thì còn nói gì nữa!” Liễu Thiên gật đầu tỏ vẻ tiếc nuối.

“Nhưng nếu ta muốn luyện thì liệu thần dịch có cải biên ra những đoạn đồ án, kinh mạch vận chuyển và kết ấn còn thiếu không?” Liễu Thiên như nhớ ra gì đó lại hỏi.

“Cái này thì ta cũng không rõ nhưng ngươi cũng không nên phí công làm gì, phải biết thần dịch có thể luyện được nhiều lại dị thuật hữu dụng hơn nhiều.” Khương Tuyết lắc đầu rồi lại nhíu mày khuyên nhủ.

“Ừm! Ta chỉ hỏi vậy thôi! Chúng ta tiếp tục tìm kiếm thôi.” Liễu Thiên cười cười nói.

“Vậy chúng ta lại tách ra thôi!” Khương Tuyết cũng gật đầu nói rồi quay đi đến một giá sách phía xa.

Liễu Thiên cầm tàn thư trong tay để lại chỗ cũ.

https://thuviensach.vn

Hắn vừa để vào thì lại lắc đầu cầm lên suy tư: “Không thể để nó thất truyền được! Mà mình nghĩ dị thuật này cũng có tác dụng nhất định của nó! Mình cũng chán đi tìm rồi!”

Liễu Thiên biết mình nghiên cứu mấy thứ kia đã tiêu tốn rất nhiều thần dịch rồi, bây giờ thần dịch chắc cũng sắp hết. Hắn cũng chán tìm những dị thuật khác rồi, hắn đối với Thần Ngục này cũng hứng thú nên quyết định tu luyện.

Hắn không nghĩ nhiều nữa liền đi lại một chỗ thoáng đãng ngồi xuống bắt đầu nghiên cứu. Hắn bắt đầu ghi khắc những đồ án kia vào trong đầu. Hắn nghĩ trước tiên phải thử xem thần dịch có thể làm hắn tìm ra những phần thiếu xót của đồ án không đã.

Đồ án kia gồm năm vòng, vòng ngoài cùng là một dãy liền những cổ tự, chúng sắp xếp lần lượt theo quy luật tạo thành một vòng và đến chỗ giấy rách thì những chữ này cũng thiếu khuyết. Theo Liễu Thiên đoán thì thiếu khoảng năm, sáu chữ gì đó.

Vòng tiếp theo bên trong là hình những ký hiệu như mặt trời, đất, mây, mưa, gió, lửa, nước, sấm, một số ký hiệu hình hài khó hiểu nữa. Chúng cứ nối đuôi nhau tạo thành một vòng theo một quy luật sắp xếp rất lạ, có lúc thì lặp lại vài hình nhưng có lục lại đan xen không có điểm trung. Vòng này cũng khuyết mất một đoạn. Nhìn vào mật độ thì Liễu Thiên cũng đoán ra được thiếu khoảng ba hình đồ.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 118: Thần Ngục.(1)

Vòng thứ ba là một vòng tròn gồm những điểm tròn lớn được nối với nhau bằng những hoa văn bé xíu ngoằn nghèo. Tổng có mười một điểm tròn, nếu đoán ra thì chỗ khuyết còn một điểm tròn nữa. Mà nhìn kỹ lại thì trong mỗi điểm tròn nhỏ này lại có ẩn hiện một hoa văn tinh xảo vẽ về một con thú.

Vòng thứ tư là một dáng ký hiệu như là đánh số của cổ ngữ. Những hình thù mang tính số liệu xếp thành vòng. Điều đặc biệt và vòng này không bị khuyết, nếu không những số liệu này thật khó để đoán ra.

Vòng trong cùng là một dạng hoa văn gấp khúc như một kiểu hoa văn trang trí trên các cổ đình mà Liễu Thiên từng thấy trong tông môn. Trong đó có một hình người được hai ký tự cổ đè lên! Mà theo Liễu Thiên thì hai chữ này rất giống Tiên Văn tự hay còn gọi là Kim Di văn.

Không để ý đến chữ cổ kia nữa, Liễu Thiên nhìn tổng thể một lượt đồ án này còn có tám đường chữ nhỏ li ti nối từ trong ra ngoài, tám đường chữ này chia đồ án ra đúng bằng tám phần bằng nhau, và một đoạn chữ nhỏ cũng bị khuyết thiếu. Nhưng Liễu Thiên nhìn qua thì thấy những dòng chữ này đều giống nhau nên không cần phải nghiên cứu đoạn thiếu làm gì!

Tổng thể có năm vòng thì có ba vòng ngoài bị thiếu, Liễu Thiên bắt đầu nghiên cứu tìm ra vòng thiếu ngoài cùng. Hắn lúc đầu định một lần tìm hiểu xem cả mạng đồ án thiếu là gì nhưng hắn nghĩ lên tách ra từng vòng một tìm hiểu thì sẽ dễ dàng hơn.

https://thuviensach.vn

Vòng ngoài là một loạt văn tử cổ nối sát vào nhau, cái này cũng không phải là Tiên Văn, hình như là Thái Văn hay một dạng văn tự nào khác mà hắn không biết. Mà nhìn đến đoạn rách kia thì bị khuyết thiếu một đoạn. Liễu Thiên nhìn một lượt các chữ cổ kia rồi ghi nhớ chúng trong đầu. Thế rồi hắn bắt đầu tưởng tượng ra những vòng văn tự khuyết thiếu kia.

Điều kỳ diệu lại xảy ra, trong đầu hắn bỗng hiện lên mấy hình ảnh những vòng văn tự cổ đầy đủ không khuyết thiếu. Hắn bắt đầu đánh giá và so sánh với vòng văn tự của đồ án. Một hồi so sánh tỉ mỉ hàng chục hình ảnh khác nhau thì hắn đã tìm ra được vòng văn tự tương thích. Hắn thử đi thử lại cuối cùng không cảm thấy có gì sai thì bắt đầu ghi nhớ cái vòng văn tự đó lại.

Nói đến ghi nhớ thì trước đây trí nhớ của hắn cũng rất bình thường nhưng khi dung nhập vào cơ thể này thì trí nhớ lại cao hơn hắn rồi đến khi lên Thông Thiên lầu về hắn lại cảm thấy trí nhớ của mình lại cao hơn trước. Bây giờ tuy không nói nhìn một lần là không thể quên nhưng nếu nhìn nhiều lần hoặc đọc đến lúc thuộc và khắc sâu trong trong tâm trí thì khẳng định không thể quên được.

Ghi nhớ xong vòng văn tự cổ này, Liễu Thiên liền nghiên cứu đến vòng những hình mô phỏng những hiện tượng trong thiên địa kia.

Lần này thần dịch lại trợ giúp nên hắn rất nhanh tìm ra quy luật sắp xếp của vòng tròn chứa những ký hiệu trời đất mây mưa kia. Tìm được quy luật hắn chỉ cần truy từ điểm đầu là ký hiệu mặt trời kia rồi dần đi theo thứ tự sắp xếp tìm ra những ký hiệu nằm ở những vị trí tiếp theo trong đoạn khuyết. Lại dựa vào khoảng cung tròn khuyết thiếu cùng với kích thước của các ký hiệu, hắn tính ra trong chỗ thiếu có bao nhiêu ký hiệu. Và cuối cùng chỉ là tổng hợp lại thành một vòng hoàn chỉnh. Cuối cùng hắn thử lại rồi ghi nhớ vòng đồ án này lại.

https://thuviensach.vn

Vòng thứ ba gồm mười một điểm tròn, Liễu Thiên nhìn vào chỗ thiếu cũng biết là nó có một điểm nữa là mười hai điểm. Hắn nhìn kỹ hoa văn trong từng điểm tròn rồi bắt đầu tưởng tượng ra một trận đồ có mười hai điểm tròn. Hắn bắt đầu suy tư xem hoa văn trong điểm tròn còn lại là gì? Lúc này thần dịch lại giúp hắn, trong đầu hắn lại xuất hiện một trận đồ mười hai điểm tròn chứa mười hai con thú khác nhau kia, mỗi điểm đều phát ra kim quanh trói mắt. Lần này dễ dàng hơn rất nhiều, hắn vừa nghĩ thì chỉ có mỗi trận đồ này hiện lên và so sánh lại thì quá khớp còn dị thú thứ mười hai cũng hiện lên rõ ràng trong đầu Liễu Thiên.

Ba vòng khuyết thiếu đã tìm xong, Liễu Thiên bây giờ chính là dung hợp lại để có một đồ án hoàn chỉnh.

Trong đầu hắn một đồ án khuyết một góc hiện lên. Bắt đầu trong tưởng tượng của hắn, một vòng tròn nhiều văn tự cổ bắt đầu trồng lên vòng ngoài của đồ án khuyết thiếu kia. Vòng tròn xoay đi xoay lại vài lần thì dừng lại, nó đã nằm đúng vị trí.

Vòng tròn cổ ngữ nằm đúng vị trí, Liễu Thiên tiếp tục đưa vòng tròn nhiều ký hiệu vào trồng lên vòng tròn ký hiệu khuyết thiếu kia. Sau khi xoay qua lại vài nhịp thì nó cũng nằm đúng vị trí.

Đến vòng tròn thứ ba cũng tương tự làm như vậy, Liễu Thiên đã có một đồ án khá hoàn chỉnh, bây giờ chỉ còn thiếu một đường văn tự loằng ngoằng nối giữa các vòng tròn nữa là xong.

Lúc này dựa vào đồ án gần hoàn thành và có thần dịch hỗ trợ Liễu Thiên dễ dàng tưởng tưởng ra đồ án hoàn chỉnh của nó. Có đồ án hoàn chỉnh, hắn xuy xét lại đồ án này vài lần rồi cũng bắt đầu ghi nhớ nó.

Sau một lúc, nghiên cứu đồ án như vậy đã xong, Liễu Thiên liền tiếp tục nghiên cứu đến hai hình đồ vận chuyển nguyên thần trong kinh mạch và cách kết ấn khuyết thiếu một phần kia.

https://thuviensach.vn

Tầm khoảng một khắc, Liễu Thiên đã nghiên cứu ra hình vẽ phù hợp với nửa khuyết thiếu của hai kết ấn hình kia. Công việc này chỉ tiêu tốn của hắn chút ít thời gian và thần dịch nên hắn không ngần ngại tiếp tục phục chế.

Thêm một chút nữa những đường vận chuyển nguyên thần cũng được Liễu Thiên phục chế ra. Công cuộc phục hồi đến đây đã thành công nhưng hắn lúc này vẫn có việc quan trọng cần làm đó chính là tìm hiểu cách vận hành của dị thuật này. Từ nãy đến giờ hắn chỉ làm công việc phục chế mà thôi, bây giờ mới bắt đầu luyện!

Tuy đã có đầy đủ đồ án cùng cách vận chuyển nguyên thần trong kinh mạch và các kết ấn nhưng để hiểu được và dùng được là một chuyện hoàn toàn khác. Vì vậy tận dụng lúc còn thần dịch, hắn phải học hiểu luôn môn dị thuật này.

Liễu Thiên nhìn vào mấy dòng chữ nhỏ giải nghĩa phía dưới đồ án. Nó nói lên công dụng của đồ án phức tạp kia. Đồ án chính là thứ điều khiển ảo cảnh bên trong dị thuật. Mỗi một vòng trong đó sẽ quyết định đến hình ảnh, âm thanh, cảm nhận, ngoại cảnh phụ trợ và con người trong ảo cảnh.

Để điều khiển được ảo cảnh hợp lí để cho người rơi vào ngỡ như mình đang trải qua cuộc sống thật thì phải cân đối giữa những yếu tố trên. Mà theo như thần dịch gợi ý thì Liễu Thiên rất nhanh tìm ra được công thức.

Sau khi hiểu được công dụng, Liễu Thiên lại tìm đến cách bố trí và địa điểm bố trí đồ án kia. Về cách bố trí thì chính là dùng nguyên thần để vẽ thành, chỉ cần vẻ ổn tý là được. Địa điểm bố trí thì chính là trên thân thể của người cần tra tấn hoặc cũng có thể tạo thành một trận đồ rồi bắt người kia ngồi vào.

Đồ án đã nghiên cứu xong, nhưng đồ án chỉ là một phần , muốn thuật này có hiệu quả thì người dùng phải xuất ra một dị thuật làm cho thần thức của đối thủ bị mê muội đi. Chỉ như vậy thì đối phương mới dễ dàng tiến

https://thuviensach.vn

vào trong trận được. Mà cách vận hành cùng với kết ấn phức tạp chính là để dùng cho thuật kia.

Nửa canh giờ tiếp theo, Liễu Thiên đã nghiên cứu xong dị thuật Thần Ngục này, đồng thời hắn cũng biết thần dịch coi như gần hết. Nhưng hắn cũng không để ý lắm vì hắn cũng đã thu được những thứ mình muốn.

Thuật hắn vừa nghiên cứu có uy lực đối với thần thức(linh hồn) khá mạnh nhưng nhược điểm của nó là đối thủ cần ngồi im mới thi triển được, xem ra đúng là khi chiến đấu thì không có hiệu quả rồi! Nhưng Liễu Thiên cũng không nản, hắn vẫn muốn học môn Thần Ngục này vì có chút cần dùng đến mai sau.

Hắn lúc này đứng dậy bắt đầu thử vận hành nguyên thần rồi kết ấn thử. Khi này nguyên thần trong cơ thể hắn đi qua nhiều huyệt trong cơ thể, chúng đi theo một số lộ tuyến khác nhau rồi theo sự kết ấn của hắn dồn ra cánh tay phải.

Lúc này, Liễu Thiên bàn tay phải xòe ra đẩy ra trước. Theo cảm nhận của hắn thì nguyền thần huyễn hóa thành một nguồn năng lượng mới lạ rồi theo kinh mạch đẩy ra năm đầu ngón tay của hắn. Chỉ có điều là nguyên thần của hắn mới ở dạng sơ nguyên không thể đi ra khỏi cơ thể được nên luồng năng lượng do thuật kia hình thành chỉ đi ra đến đầu ngón tay rồi cũng dừng lại mà không đi nữa.

Với kết quả này, Liễu Thiên cũng thầm gật đầu hài lòng.

“Thời gian còn lại mình làm gì đây? Xuống tầng bốn!”Liễu Thiên nhíu mày tự hỏi rồi lại tự trả lời. Với người khác thì có thể kiếm thật nhiều bí tịch học thuộc để mai kia luyện nhưng Liễu Thiên thừa biết nếu không có thần dịch thì rất nhiều bí thuật hắn sẽ không học được. Vì vậy hắn cũng không muốn nhọc lòng học thuộc nhiều làm gì, hắn muốn dành thời gian đi khám phá cái Vạn Điển đường này.

https://thuviensach.vn

Thế là hắn bắt đầu chạy ra con đường giữa hành lang của dị thuật tu luyện này rồi tiến về phía trung tâm. Đến cái cầu thang kia, Liễu Thiên không nghĩ ngợi nhiều liền đi xuống.

Xuống đến tầng bốn, Liễu Thiên trố mắt nhìn không gian trước mặt.

Trước mặt hắn là một gian phòng chỉ tầm mấy chục trượng vuông, trong gian phòng cũng chỉ có một hai cái giá sách, cùng với mấy cái bàn, một vài cái tủ nhỏ mà thôi.

Đồng thời chỗ này cũng chẳng phân biệt mục nào vào mục nào, mỗi giá sách cũng có rất ít sách, để ý thì chúng không phải là sách làm bằng giấy mà đa số đều là thẻ tre hoặc những tấm da dê, một chỗ khác lại là những miếng đá hoặc ngọc thạch rồi khắc chữ lên đó, tất cả đều cổ kính cũ kỹ vô cùng. Điều đặc biệt nữa là ở tầng này không hề có cầu thang đi xuống nữa.

“Không phải có cửu giai sao, sao đến tầng bốn đã hết rồi?” Điều này làm Liễu Thiên nhíu mày tự hỏi.

"Thôi xem đi đã!" Hắn không nghĩ nhiều mà liền đi đến một giá sách rồi cầm xuống một bó thẻ tre đầu tiên xuống đọc.

“Quả nhiên ngoài vạn năm toàn thứ đâu không! Thời đó thế giới dị giả còn chưa phát triển như bây giờ! Những thứ lợi hại thì sớm có truyền thừa và chuyển biến thành những thứ khác rồi. Mấy thứ còn nguyên thế này đa số chỉ như đồ cổ!” Liễu Thiên đọc qua một loại dị thuật thời cổ thì không khỏi lắc đầu rồi bỏ xuống.

Hắn tuy cũng biết thời cổ cũng có nhiều người tài sáng tạo ra dị thuật khủng nhưng dù sao thì thế giới nào cũng phát triển theo chiều hướng đi lên. Người thời sau mỗi ngày sẽ một tìm tòi nghiên cứu ra những thứ lợi hại hơn người đi trước. Mà những nghiên cứu này có thể dựa vào hoặc không dựa vào những kiến thức của những tiền bối đi trước để lại.

https://thuviensach.vn

Nghĩ vậy lên Liễu Thiên chỉ đọc mấy thứ này để tham khảo chứ hắn không quá kỳ vọng vào đống đồ cổ này.

Hắn đi dạo quanh gian phòng một lượt thì lại đi lại đống đồ đá cùng ngọc thạch có khắc chữ kia. Trên đống này toàn là văn tự cổ, hắn nhìn qua một lượt thì lắc đầu cười khổ quay đi chỗ khác. Hắn bây giờ không còn thần dịch mà có còn cũng chẳng thể nghiên cứu cổ văn được. Cổ văn này mai kia có thời gian thì học sau vậy!

Liễu Thiên loay hoay một hồi cuối cùng đi lại mấy cái tủ nhỏ kia rồi thuận tay kéo một ngăn tủ ra.

“Kẹt!”

Ngăn tủ được kéo ra, Liễu Thiên nhìn vào căn tủ ánh mắt tập trung, hai mày nhíu lại.

Trước mắt hắn là một tấm lệnh bài nhỏ bằng hai đầu ngón tay màu đỏ tươi, trên đó có khắc một chữ cổ. Hắn khi này lại kéo một ngăn tủ khác ra, trong đó tương tự cũng có một cái lệnh bài khắc một chữ cổ khác.Tiếp mấy ngăn tủ nữa đều là một tấm ngọc bài như vậy chỉ có điều là chữ khác đi mà thôi.

Liễu Thiên cầm một miếng lên lật qua lật lại xem xét nhưng cũng không thấy gì đặc biệt cả. Xem xét một hồi ở chỗ này, Liễu Thiên liền quay người rời đi. Hắn muốn quay lên tầng ba, ở đó kiếm một cuốn sách nào đó hay rồi ngồi đọc cho hết giờ cũng được.

"Tạch!”

Liễu Thiên vừa đi ra đến chân cầu thang thì bỗng nghe thấy một âm thanh lạ, hắn liền quay lại nhìn vào gian phòng một lượt.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 119: Nữ Nhân Xa Lạ

Gian phòng tầng bốn này cũng rất sáng, mà nó lại khá nhỏ lên Liễu Thiên nhìn quanh một lượt là đã bao quát hết tất cả. Nhìn đi nhìn lại một lượt, hắn không thấy điểm gì bất thường, mọi thứ đều mang một vẻ cũ kỹ, các đồ vật vẫn nằm im tại chỗ mà nó vốn thuộc về.

“Chỗ này chắc không có gì ngoài đồ cổ!” Liễu Thiên liền lắc đầu rồi đi lên cầu thang.

“Tạch!” Liễu Thiên vừa bước được một bước thì âm thanh kia lại xuất hiện.Hắn lúc này cảm thấy tầng bốn này có điểm tà môn, hắn đang tự hỏi là mình gặp ma sao?

“Hừ!”Liễu Thiên lại quay ngoắt lại một lần nữa rồi ánh mắt tập trung nhìn qua một lượt mấy cái tủ, nơi mà hắn nghe thấy âm thanh phát ra.

“Thình thịch!” Liễu Thiên từ từ bước lại, không gian chỗ này thật yên tĩnh, lúc này, theo mỗi bước chân, nhịp tim của Liễu Thiên vang lên từng nhịp có thể nghe thấy rõ ràng.

Liễu Thiên trước kia cũng từng trải qua nhiều hoàn cảnh như thế này rồi nên lúc này tuy có hơi sợ nhưng hắn vẫn nhẹ nhàng đi về phía mấy cái tủ nhỏ kia.

Mỗi bước đi hắn đều thận trọng vô cùng, hắn có cảm giác thứ trước mặt rất nguy hiểm. Nhưng hắn cũng không hiểu tại sao mình lại đi lại chỗ âm

https://thuviensach.vn

thanh phát ra nữa. Có thứ gì đó thúc giục hắn tiến lên, thứ gì đó làm cho sự tò mò của hắn tăng lên.

“Tạch!” Âm thanh kia lại một lần nữa phát ra, Liễu Thiên giật mình dừng lại. Hắn cảm nhận được lần này tiếng động kia đã to và rõ ràng hơn rất nhiều.

Liễu Thiên khi này liền nhìn vào căn tủ phía bên phải, hắn từ từ đi lại rồi kéo mạnh một ngăn tủ phía trên ra rồi tập trung nhìn vào bên trong ngăn kéo này thì thấy bên trong cũng có một miếng lệnh bài nhỏ màu đen, trên đó có một lá bùa nhỏ màu vàng.

“Tạch!” Âm thanh đó lại phát ra. Liễu Thiên lúc này đã xác nhận âm thanh chính là từ bên trong miếng hắc bài nhỏ phát ra nên hắn cũng không có giật mình nữa thay vào đó là vẻ tò mò.

“Phong ấn ư?” Liễu Thiên nhíu mày nhìn lá bùa gắn trên lệnh bài.

“Tốt nhất không lên gỡ ra!” Liễu Thiên tự nhủ sau đó đẩy ngăn kéo vào.

Nhưng khi hắn đẩy ngăn kéo vào thì bỗng nhìn lướt qua thấy lá bùa trên hắc bài tự dưng được bóc ra.

“Cạch!” Ngăn tủ được đóng lại, Liễu Thiên đứng đó ánh mắt chớp chớp, hắn lắc đầu nhớ lại hình ảnh vừa rồi mà lẩm bẩm gì đó.

“Thình thịch!” Nhịp tim hắn khi này lại đập nhanh hơn trước, hắn thở cũng có phần ngưng trọng, ánh mắt thì tập trung nhìn vào ngăn tủ kia.

Hắn suy nghĩ một hồi rồi lại quyết đinh kéo ngăn tủ ra lần nữa.

“Cái gì!” Trong ngăn tủ kia không có bất kỳ thứ gì, miếng tiểu hắc bài kia đã biến mất. Liễu Thiên vừa nhìn thấy một cảnh như vậy thì liền giật

https://thuviensach.vn

mình lùi lại mấy bước, hắn há hốc mồm không biết nói gì, ánh mắt thì đảo qua đảo lại phía trước như cảnh giới gì đó.

“Ở đằng sau nè!” Một âm thanh nhè nhẹ nói.

“A!” Liễu Thiên giật bắn mình quay lại phía sau.

“Ma!” Liễu Thiên vẻ mặt trắng bệch lùi lại mấy bước miệng lẩm bẩm.

Trước mặt hắn lúc này là một bóng đen lờ mờ, bóng đen này là một thiếu nữ tóc dài đến ngang lưng, gương mặt nhợt nhạt nhưng vẫn nhìn ra điểm thanh tú xuất trần, thiếu nữ này thân mặc một bộ hắc y nhìn thướt tha yểu điệu nhưng trong bộ dáng mờ nhạt này thì thật không khác gì một thiếu nữ treo cổ tự tử cả.

“Ma ư? Hihi! Cũng có thể coi là như vậy!” Bóng ma kia tự hỏi rồi lại cười, nàng ta lại tỏ vẻ buồn rầu nói.

“Sao ngươi lại có thể tự tháo được phong ấn xuống? Tại sao ngươi ở đây? Sao tông môn lại không phát hiện ra ngươi?” Liễu Thiên lúc này vẻ mặt cảnh giác hỏi liền một lúc mấy câu.

Hắn thật không ngờ vận khí mình đen đến vậy, khi không vào đây lại gặp ngay con ma nữ vừa thoát khỏi phong ấn này.

“Hì! Ta cũng không biết! Ta đã ngủ một giấc rất dài, hôm nay chính ngươi đã đánh thức ta!” Bóng ma kia khẽ cười, trên gương mặt mờ nhạt kia của nàng lại tỏ vẻ ngây thơ nói.

“Mình đánh thức ả? Chẳng nhẽ ả sẽ hút hết tinh khí của mình?” Liễu Thiên lúc này sợ hãi thầm nghĩ rồi lại dùng vẻ mặt nhăn nhó hỏi: “Ta đánh thức ngươi! Vậy ngươi muốn làm gì ta?”

https://thuviensach.vn

“Nếu ngươi mang ta ra ngoài thì ta sẽ tha cho ngươi!” Nữ nhân kia khóe miệng khẽ nhếch lên nói.

“Vậy ư? Mang ngươi ra như thế nào?” Liễu Thiên nghe vậy liền hỏi.

“Cái này phải suy nghĩ đã! Có thể sẽ phức tạp!” Nữ nhân kia nhìn quanh gian phòng một lượt rồi nói.

“Mà cách nào không quan trọng! Ngươi có đồng ý không đã?” Nữ nhân tàn ảnh kia dùng giọng điệu đe dọa hỏi.

“Nghĩ lại thì ngươi nếu như là một ma niệm mạnh thì chắc chắn đã khống chế ta rồi, còn khi này chắc thực lực không đủ và cũng mới từ trong phong ấn đi ra nên mới có phản ứng như vậy!” Liễu Thiên khi này mới nhìn kỹ bóng ma kia, vẻ mặt tự tin từ từ đưa ra phán đoán.

“Vậy ư? Ngươi không sợ ta giết ngươi ư?” Nữ nhân kia hai mày mờ mờ nhíu lại nói.

“Vậy ta phải liều chết một phen thôi!” Liễu Thiên vẻ mặt ngưng trọng còn giọng nói từ sợ hãi đã chuyển qua kiên quyết. Hắn thật ra cũng không biết phán đoán của mình có đúng không, nhưng dù sao hắn cũng tin vào phán đoán của mình, vì vậy hắn không sợ.

“Xem ra không dọa được ngươi rồi!” Nữ nhân kia thu hồi vẻ mặt đầy sát khí biến thành một bộ mặt hiền dịu nói.

“Xì! Không nói sớm làm ta sợ hết hồn!” Liễu Thiên đang căng thẳng nghe thấy vậy liền thở ra một hơi nói. Hắn vừa rồi chỉ là đánh cược chứ thực chất hắn cũng không xác định hồn ma trước mắt có làm gì được mình không? Dù sao thì nó cũng có năng lực tự phá bỏ phong ấn!

“Ta vốn không muốn ép người khác, chỉ là muốn nhờ ngươi nhưng sợ ngươi không đồng ý nên mới bày ra hạ cách này. Ta thực ra chỉ là một tàn

https://thuviensach.vn

hồn cần ngươi giúp đỡ! Nếu ngươi giúp ta thì ta cũng sẽ hậu tạ ngươi!” Nữ nhân tàn ảnh kia khi này mới thở dài rồi bày ra vẻ mặt buồn rầu nhỏ nhẹ giải thích.

“Ngươi là ai?” Liễu Thiên nghe vậy thì suy nghĩ một chút lại hỏi.

“Ta là ai? Ngươi không cần lo lắng vấn đề ta là ai, ngươi hãy quan tâm đến việc ngươi muốn gì ở đây?” Nữ nhân kia nhàn nhạt nói.

“Ta đến đây chỉ để tham quan thôi, không hề có ý gì khác!” Liễu Thiên thản nhiên đáp.

“Ngươi có muốn học được nhiều dị thuật mạnh ở đây không?” Nữ nhân kia nhìn Liễu Thiên rồi nhìn quanh gianh phòng rồi dùng vẻ mặt thâm sâu mà dụ dỗ.

“Không! Ta tự nhận thấy học nhiều không có ích bằng việc tập trung học một vài dị thuật. Đồng thời ta cũng không có điều kiện cùng sức lực để học. Mà ngươi vừa bảo rằng mình mới ngủ dậy, nếu là vậy thì làm sao đọc được sách ở đây!” Liễu Thiên rất nhanh lắc đầu đáp rồi lại tỏ vẻ không tin tưởng tàn hồn kia.

“Haha! Vậy sao? Thế ngươi có muốn học cách tu luyện tiến cảnh nhanh hơn không? Đảm bảo nhanh hơn nhiều so với người thường!” Nữ nhân kia nghe Liễu Thiên cự tuyệt thì hơi ngạc nhiên nhưng rất nhanh nghĩ ra cách khác, nàng lại đề nghị.

“Hừ! Ai mà không muốn tu luyện nhanh. Nhưng thứ nhất ta không tin có biện pháp tu luyện tiến cảnh nhanh hơn nhiều lần người thường. Thứ hai là cái gì cũng có giá của nó, ta không tin ngươi sẽ cho không đơn giản như vậy! Nếu nó có giá trị thì chắc chắn phải tốn nhiều công sức mới có được!” Liễu Thiên khẽ cười nhạt ánh mắt nhìn tàn hồn nữ nhân kia từ từ phân tích.

https://thuviensach.vn

“Nói rất đúng, cái gì cũng phải bỏ công sức ra nhưng điều ta nói đây thì ta tin với ngươi thì lại vô cùng đơn giản! Ngươi muốn trao đổi không?” Nữ nhân kia gật đầu nói rồi lại hướng Liễu Thiên hỏi.

“Đơn gian! Ài! Hãy cứ thôi đi! Ta không muốn hợp tác với ma quỷ!” Liễu Thiên lắc đầu nói rồi đi qua tàn hồn tiến về chân cầu thang.

Đối với hắn dụ dỗ đó tuy rất hấp dẫn nhưng hắn thật không muốn vì nó mà phải làm việc gì đó cho tàn hồn này. Đồng thời, hắn thấy tàn hồn kia có vẻ nhún nhường dụ dỗ hắn như vậy thì chắc hắn không làm hại được hắn thật. Vì vậy hắn quyết định lên sớm rời khỏi đây.

“Vậy hãy nghe ta kể một câu truyện sau đó ngươi hãy quyết định, dù sao ngươi cũng chỉ tốn chút thời gian! Coi như nghe ta tâm sự vậy!” Nữ nhân kia thấy Liễu Thiên định rời đi thì liền nói.

“Ài! Đúng ra thời gian trong đây rất là quý giá nhưng dù sao ta cũng không muốn đi tìm sách nữa, hay cứ nghe ngươi kể truyện đi!” Liễu Thiên nghe vậy thở dài một cái rồi quay lại.

“Trước đây chẳng biết bao lâu trước đây có một Thần Nhân đảo, ta từng là môn đồ ở đó.” Nữ nhân kia bắt đầu kể.

“Thần Nhân đảo! Đó chính là tông môn thống trị Thần Hoa quốc, một trong thập tam quốc?” Liễu Thiên nhíu mày nói.

“Ừm! Thì ra vẫn chưa lâu đến mức tông môn bị diệt vong.” Nữ nhân kia gật đầu mỉm cười nói rồi lại dùng vẻ mặt kiều diễm từ từ nói tiếp.

“Khi đó ta là một trong những môn đồ xuất xắc nhất của tông môn. Mọi người đều yêu mến và kính trọng ta, ta dần dần trở thành Thánh nữ của Thần Nhân đảo. Nhớ lại thì khi đó ta đạt đến cảnh giới Hoành Không cảnh chỉ mới ở tuổi hai mươi ba, một thân tài hoa kinh diễm. Mà ta khi đó thân

https://thuviensach.vn

là một Thánh nữ nên được nhiều bậc tài hoa tuấn kiệt đương thời theo đuổi. Kể ra đúng là…”

“Thôi không tự xướng nữa! Đi vào truyện chính đi!” Liễu Thiên nghe nữ nhân kia nói đến đây bỗng nhiên bĩu môi nói.

“Ta đang hồi tưởng lại thời hoàng kim kia xưa một chút! Ngươi thật khó tính!” Nữ nhân kia tỏ vẻ khó chịu.

“Ta không có nhiều thời gian ở trong này đâu, hết giờ là ta phải đi ra đó.” Liễu Thiên nhăn mày mắng.

“Được rồi! Cụ thể khi ta tu luyện đến Vũ Linh cảnh đệ nhất trọng thì đã theo một nhóm bằng hữu đi ra Nhâm Hải tìm tung tích của Thiên Thạch. Trong lần đó chúng ta sáu người đi vào sâu dưới lòng biển. Theo bản đồ tìm kiếm nhiều ngày thì cũng tìm thấy nơi có thiên thạch xuất hiện. Nới đó có một con dị thú là Thiên Giao, chúng ta sáu người hợp sức giao chiến ba ngày hai đêm, cuối cùng cũng đánh bại được nó và tiến vào nơi có Thiên Thạch.” Nữ nhân kia gật đầu rồi bắt đầu tóm tắt.

“Nhưng ai ngờ khi lấy được Thiên Thạch thì chỉ có hai viên, thành ra mọi người từ bạn bỗng chuyển thành thù. Và ta lại không ngờ bị một tên sư huynh trong tông môn liên kết với mấy người khác đánh trọng thương hòng bắt ta với nhiều ý đồ xấu xa.” Nữ nhân kia nói đến đây vẻ mặt trở lên lạnh băng, nếu lúc này là thân thể thật thì chắc đã nghe thấy tiếng nghiến răng rồi.

“Tiếp đi!” Liễu Thiên nghe vậy không chút cảm tình nói.

“Ta khi đó ngay tức khắc chạy chốn, đám người kia đuổi theo một thời gian dài nhưng cuối cùng với bí pháp thiêu đốt sinh mệnh thì ta cũng thoát được. Nhưng đáng hận thay là ta đã dính một loại kỳ độc tên là Tinh Kinh Trùng. Loại độc này không tấn công cơ thể mà sẽ ăn mòn dần đan điền rồi đến thần thức.

https://thuviensach.vn

Khi cảm nhận được mình chúng độc này thì ngay tức khắc ta đã dùng Ích Linh đan hãm chế chất độc lại. Cuối cùng do quá xa tông môn và dược lực của đan dược không kéo dài được lâu lên ta đã chạy đến một vùng cực bắc – một nơi toàn băng gần Nhậm Hải rồi đi sâu vào ngàn trượng trong hàn băng rồi tự đóng băng mình lại để ngăn chặn Tinh Kinh Trùng kia phát tác.”

Nữ nhân kia từ từ kể lại một hồi cho Liễu Thiên nghe.

“Vậy ngươi làm sao ở đây?” Liễu Thiên lại hỏi.

“Ta trước khi tự băng bản thân lại thì đã tách một phần linh hồn chạy ra ngoài. Nhưng đáng tiếc trên đường nguyên thần đi về tông môn thì lại bị một tên tu sĩ ma đạo ở Nhậm Hải đánh cho trọng thương rồi bị bắt giữ. Sau đó một thời gian bị giam giữ thì ta lâm vào hôn mê và cứ nghĩ mình đã bị giết rồi. Không ngờ hôm nay ta lại cảm thấy có thứ gì đó gọi ta làm ta tỉnh dậy và cuối cùng đã gặp ngươi!” Nữ nhân kia nói xong liền nhìn vào Liễu Thiên.

“Cái này sao có thể! Ngươi từ tận Thần Hoa quốc sao chạy sang Nhất Xuân quốc ta được? Mà lại ở trong Vạn điển đường nữa.” Liễu Thiên nghi hoặc hỏi.

“Nhất Xuân quốc! Phía Nam ư? Lạ thật nhưng cái này thì ta cũng không rõ!” Nữ nhân kia lúc đầu ngạc nhiên rồi lại lắc đầu vẻ mặt mờ mịt suy tư.

“Nhưng ngươi chưa nhắc đến thuật gì để giúp tu luyện tiến cảnh nhanh cả?” Liễu Thiên lúc này lại hỏi vấn đề mà hắn quan tâm nhất.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 120: Thần Niệm Tạm Trú

“Nói thật thuật gì thì không có nhưng ta có biện pháp giúp tốc độ nguyên thần di chuyển trong kinh mạch nhanh hơn. Cái này chính là một thứ giúp tu luyện nhanh hơn người thường! Ta có thể giúp ngươi làm điều đó.” Nữ nhân kia điềm tĩnh nói, trong giọng điệu có sự chờ mong.

“Nguyên thần di chuyển nhanh hay chậm chính là phụ thuộc vào cấp độ của công pháp, cảnh giới tu vi và căn cơ kinh mạch của từng người. Cái này có thể cải biến bằng cách khác sao?” Liễu Thiên lúc này mới lộ vẻ ngạc nhiên hỏi.

“Ta khẳng định là thật! Nhưng quá trình này không hề đơn giản, ta phải từ từ thực hiện mới được.” Nữ nhân kia thấy Liễu Thiên có vẻ động tâm thì vui vẻ nói.

“Truyện của ngươi có thể là thật, cũng có thể giả. Ta thực sự bị hấp dẫn và muốn tin ngươi nhưng ta và ngươi mới quen e rằng hơi khó.” Liễu Thiên nhíu mày suy nghi một hồi từ từ nói.

“Thế này đi, ngươi nói tên của ngươi ra, ta đi lên tầng trên tìm sách về Thần Nhân đảo xem có vị thánh nữ nào như vậy không?” Liễu Thiên suy nghĩ một hồi rồi đưa ra một ý tưởng.

“Cái này cũng không ổn, nhỡ đâu ngươi đã tỉnh dậy từ lâu và đã ở trong này đọc hết các sách rồi bịa ra thì sao?” Liễu Thiên nói xong không chờ nữ nhân kia nói gì lại lắc đầu phủ định sau đó lại lâm vào suy nghĩ.

https://thuviensach.vn

“Ta thật chưa thấy một tên thiếu niên mười mấy tuổi đầu nào lại cẩn thận như ngươi vậy!” Nữ nhân tàn hồn kia chỉ biết cười khổ.

“Ngươi đã khó tin ta như vậy thì ta cũng không có gì để chứng minh cả! Coi như ta đen đủi vậy! Mong ngươi ra ngoài đừng tiết lộ ra ngoài để ta đỡ bị diệt trừ phần tàn niệm này là được!” Nữ nhân kia lắc đầu thở dài rồi vẻ mặt thành khẩn cầu xin.

“Ngươi muốn ta đưa ngươi ra ngoài như thế nào?” Liễu Thiên thấy bộ dạng chán nản của nữ nhân kia thì hơi mềm lòng hỏi. Dù sao thì đây cũng chỉ là một tàn hồn nó không làm hại được hắn thì với người khác chắc cũng vậy. Hắn nhìn bộ dạng tàn hồn này cũng không tà ác nên quyết định giúp một lần.

Còn vấn đề nó lấy thông tin bên trong Vạn Điển đường truyền ra ngoài thì hắn cũng không lo lắng nhiều bởi vì nhưng thông tin tuyệt mật đều được bảo vệ phong ấn lại, người thường không thể đọc được, còn những thứ khác như bí tịch thì cũng không tính là quá bí mật.

“Ta thân thể đang bị băng ở trong băng không biết thế nào, ta bây giờ muốn ra ngoài tìm về thân thể ta. Nhưng với tình trạng thần thức của ta như thế này thì cần phải ở trên người ngươi nghỉ ngơi một thời gian.” Nữ nhân kia vẻ mặt lo lắng từ từ nói ra yêu cầu của mình.

“Thần thức ngươi tiến vào trong cơ thể ta? Như vậy ngươi muốn đoạt xá ta thì sao? Cái này nghe có vẻ không ổn!” Liễu Thiên nghe vậy liền nhíu mày nói.

“Đoạt xá ư? Ngươi nghĩ một linh hồn muốn đi vào thân thể người khác dễ lắm sao? Không nói đến linh hồn của chủ thể phải yếu nhược, mà đồng thời linh hồn của ngươi phải thật mạnh để vượt qua linh bích để tiến vào trung tâm thức hải. Rồi bên trong đó mới có thể cùng với linh hồn chủ thể tranh đấu giành quyền kiểm soát thân thể! Mà ta cũng chỉ cần tiến vào vùng

https://thuviensach.vn

biên thức hải chứ không cần vào chủ thần của ngươi.” Nữ nhân kia từ từ giải thích cho Liễu Thiên về vấn đề đoạt xá và việc tiến vào thức hải của hắn của hắn.

“Ngươi nghĩ một tia tàn hồn này lại có thể chiếm được cả thân thể sao?” Nữ nhân kia thấy Liễu Thiên âm trầm không nói gì lại hỏi.

“Bây giờ thì không thể nhưng mai kia thì chưa chắc!” Liễu Thiên liền phủ nhận.

“Ngươi chắc cũng biết đoạt xá thân thể sẽ làm cho linh hồn gắn kết với thân thể mới thành một thể sẽ dẫn đến không thể thực hiện đoạt xá lần nữa. Chẳng nhẽ một mỹ nhân như ta lại cả đời sống trong cơ thể một nam nhân?” Nữ nhân kia lại giải thích.

“Không thể đoạt xá hai lần? Linh hồn gắn kết chặt với cơ thể! Như vậy mình cũng không thể bị đoạt xá, không ai có thể cướp đi cơ thể này nữa!” Liễu Thiên nghe vậy thầm nghĩ.

“Sao ngươi vẫn sợ à?” Nữ nhân kia lại hỏi.

“Chờ tý ta phải kiểm tra ngươi nói có thật không đã! Ta đi kiếm sách đọc!” Liễu Thiên liền đề nghị.

“Thời gian không còn nhiều, như vậy sẽ không kịp mất!” Tàn hồn kia lo lắng nói.

“Không sợ! Vấn đề đoạt xá này ta chỉ cần hỏi một người là biết!” Hắn nói xong rồi quay người chạy lên tầng ba.

Hắn lên đó thì chạy một lượt cuối cùng cũng thấy Khương Tuyết, hai người nói chuyện qua lại một lúc thì Liễu Thiên vui vẻ chạy đi còn Khương Tuyết chỉ biết lắc đầu rồi lại tiếp tục nghiên cứu sách.

https://thuviensach.vn

“Được! Cái việc cho thần thức của ngươi chú tạm cũng không phải không thể nhưng ngươi vừa nãy gỡ bỏ phong ấn xuống rồi làm miếng hắc bài kia biến mất là sao?” Liễu Thiên vừa chạy xuống tầng bốn thì thấy tàn hồn kia vẫn đời thì liền gật đầu nhưng hắn chợt nghĩ lại gì đó liền hỏi.

“Hắc bài kia vốn không hề biến mất và cũng không có tờ giấy vàng nào cả ta lúc đó chỉ cố gắng dùng chút thủ đoạn làm ngươi sợ hãi để chiếm thượng phong. Nhưng thật không ngờ ngươi lại không sợ.” Nữ nhân kia mỉm cười rồi lại tỏ vẻ thất vọng nói.

Nghe vậy Liễu Thiên khẽ liếc mắt một cái rồi đi lại kéo ngăn tủ kia ra.

Quả nhiên bên trong vẫn có một hắc bài, trên hắc bài có cũng có một chữ cổ.

Hắn lại kéo thử mấy ngăn khác bên cạnh ra thì cũng có một kết quả như vây. Bên trong đều có một miếng hắc bài nhỏ có khắc cổ văn không hề có miếng giấy nào cả. Lúc này hắn mới từ từ cầm miếng hắc bài lúc đầu biến mất kia. Hắn lật qua lật lại vài lượt rồi lại bỏ miếng hắc bài vào chỗ cũ.

“Rồi! Bây giờ ngươi nói thử cách tiến nhập thức hải của ta đi!” Liễu Thiên cúi đầu suy nghĩ một chút rồi quay lại hướng nữ nhân tàn hồn kia nói.

“Cái này cũng rất đơn giản! Người chỉ ngồi xuống tu luyện như thường, khi đó ta sẽ như một đạo thần thức nhẹ nhàng tiến vào. Đảm bảo không ảnh hưởng gì đến ngươi! Nhưng người nhớ phải thư thái, nếu không ta sẽ không vào được!” Nữ nhân kia mỉm cười vui vẻ nói sau đó lại căn dặn.

“Vậy được! Tiến hành đi!” Liễu Thiên vẻ mặt kiên quyết nói rồi liền ngồi xuống. Hắn tuy hơi lo lắng nhưng đã quyết làm thì không sợ sệt vớ vẩn nữa.

https://thuviensach.vn

“Vậy ta bắt đầu đây! Hẹn gặp lại ngươi!” Nữ nhân kia mỉm cười nói rồi cả tàn ảnh khẽ lay động.

“Từ đã! Ngươi tên gì?” Liễu Thiên trợt chặn lại hỏi.

“Long Linh!” Nữ nhân kia sững lại rồi cũng nói.

“Bặt đầu đi!” Liễu Thiên gật đầu nhắm mắt lại nói.“Ngươi nếu trong vòng một năm mà không tiến lên Khai Minh cảnh mở ra thần thức thì sẽ không được gặp ta nữa! Khi đó nguyên khí ta tạm hồi phục ta sẽ rời khỏi thức hải của ngươi. Vì đại sự cấp bách nên không đợi thêm được, ngươi phải tu luyện nhanh lên. Nếu không ta cũng không truyền thụ thuật kia cho ngươi được. Lúc đó lại nói ta phụ ước!” Long Linh lúc này lại căn dặn.

“Ừm! Ngươi nếu có đi thì nhớ rằng nợ ta một ân tình là được. À đừng có phá gì trong thức hải của ta đó!” Liễu Thiên không tỏ vẻ lo lắng mà chỉ gật đầu nói. Một năm tiến lên Khai Minh cảnh chính là mục tiêu của hắn, cái này hắn quyết tâm phải thực hiện được nên ước hẹn một năm này đối với hắn cũng thoải mái.

Lúc này, Liễu Thiên nhắm mắt lại, tâm trí thanh tịnh tiến vào trạng thái tu luyện.

Long Linh thấy vậy liền gật đầu rồi tâm niệm khẽ chuyển biến thành một luồng sáng nhẹ bay đến trước mặt Liễu Thiên rồi trợt biến mất.

Liễu Thiên thì cứ ngồi đó tiếp tục tu luyện, hắn không biết là đã xong rồi nên cứ ngồi thêm một lúc cho chắc, tiện thể tu luyện luôn.

Hắn tu luyện một lúc rồi cũng mở mắt ra nhìn quanh một tự hỏi: “Xong rồi ư?”

Hắn lúc này lại ngồi thần ra nhìn xung quanh một lượt rồi cũng lắc đầu đi đứng dậy lên cầu thang tiến lên tầng ba. Đối với hắn gặp một cái tàn hồn

https://thuviensach.vn

là quá đủ rồi, hắn thật không muốn gặp cái gì khác ở đây nữa. Ở chỗ này quá tà môn!

Hắn nghĩ vậy nhưng thực ra không biết Long Linh chỉ là trường hợp đặc biệt mà thôi. Thực chất những miếng bài kia đều phong ấn một thông tin đặc thù gì đó của tông môn mà những thông tin đó muốn mở ra thì cần rất nhiều điều kiện.

Long Linh chỉ là một tàn hồn trước kia bị tên dị giả ma đạo kia bắt được thì sớm bị phong ấn trong một miếng ngọc. Nhưng khi tên này bị một vị trong Hình Đường của Kỳ Nhân giết thì ngay tức khắc ngọc bội bị vị kia thu hồi.

Mà khi vị kia thực hiện một nhiệm vụ bí mật của tông môn rồi dùng thần thức để lưu giữ lại trong hắc bài này. Lúc đó xảo hợp lên hắc bài đã hút theo cả tia tàn hồn yếu ớt của Long Linh vào.

Hắc bài cuối cùng bị để vào Vạn Điển đường thì dần bị lãng quên. Long Linh trong đó cũng không thức tỉnh được mà đến hôm nay khi gặp Liễu Thiên thì khí tức của thiên tinh đã làm cho nàng thức tỉnh. Lại nói đến phong ấn của ngọc giản chỉ phong ấn lại thần thức của vị của hình đường kia thôi nên tia tàn hồn như Long Linh dễ dàng thoát ra ngoài.

Và nàng là một tàn hồn nên nàng biết không thể tự hành động được nên muốn mượn một người nào đó để khí thác một thời gian. Người đó không ai khác chính là Liễu Thiên.

…

Lên đến tầng ba, Liễu Thiên ngáp dài một cái, lúc này hắn cảm thấy vừa đói vừa buồn ngủ.

“Không được ăn nhưng cũng phải ngủ một giấc! Mệt mỏi làm việc sẽ không hiệu quả.” Liễu Thiên thầm nói rồi đi lại hành lang sách gần đó lấy

https://thuviensach.vn

vài cuốn sách xuống gối đầu rồi nằm gọn vào một góc làm một giấc.

Cả gian phòng vô cùng yên tĩnh nên Liễu Thiên ngủ rất ngon.

Cứ thế thời gian qua đi, hai canh giờ nữa trôi qua, Liễu Thiên vẫn nằm đó ngủ rất thoải mái. Nhưng lúc này từ phía xa trong một hành lang đang có một người chạy loăng quăng đang tìm kiếm gì đó. Người này không ai khác chính là Khương Tuyết, không biết tiểu cô nương này đang tìm cái gì nữa?

“Liễu Thiên!” Khương Tuyết lúc này vừa tìm lại vừa gọi, thì ra tiểu cô nương này đang tìm Liễu Thiên.

“Liễu Thiên! Ngươi đâu rồi!” Khương Tuyết vừa đi vừa gọi, vẻ mặt sốt ruột lo lắng vô cùng.

“Tiếng ồn gì vậy? Ai đang hét vậy!” Liễu Thiên vẫn nhắm mắt ngủ, miệng thì lẩm bẩm gương mặt nhăn nhó tỏ vẻ khó chịu vô cùng, sau đó một lúc thì lại quay người nằm nghiêng đi tiếp tục ngủ.

“Liễu Thiên! Ngươi...” Khương Tuyết khi này đã đi đến trung tâm của tầng ba. Tiểu cô nương này đang gọi thì thấy Liễu Thiên nằm đó ngủ thì há miệng chỉ nói thêm được một chữ rồi lại bày ra vẻ mặt đầy sát khí từ từ đi lại.

“Còn không tỉnh!” Khương Tuyết thấy vậy liền hùng hổ đi lại đứng cạnh Liễu Thiên hét lớn.

“Hả! Ta làm gì sai à?” Liễu Thiên bật dậy, vẻ mặt ngưng trọng hỏi.

“Ngươi biết thời gian trong này quý giá thế nào không, vậy mà ngươi lại đem ra để ngủ?” Khương Tuyết nhăn mày hỏi.

https://thuviensach.vn

“Hì hì! Ta dùng hết thần dịch rồi, đồng thời thấy hơi mệt nên mới năn ra ngủ một lúc!” Liễu Thiên cười cái rồi đứng dậy thu dọn mấy cuốn sách kia rồi nói.

“Ngươi cũng hết thần dịch rồi?” Khương Tuyết liền hỏi.

“Ừm! Sao vậy?” Liễu Thiên gật đầu rồi lại hỏi.

“Không! Ta vừa học xong một dị thuật rất hay nên muốn đem cho ngươi học! Nhưng nếu hết thần dịch thì khó mà học được! Ta có nói ngươi cũng không hiểu!” Khương Tuyết cầm một cuốn sách màu trắng lên vẻ mặt tiếc nuối nói.

“Cảm ơn ý tốt của ngươi! Nhưng không sao! Ngươi học được là được rồi, dù sao ngươi biết thì cũng có thể giúp đỡ ta!” Liễu Thiên mỉm cười rồi tỏ vẻ không quan tâm nói.

“Sao lại vậy được! Nhiều lúc ta cũng không đi cùng ngươi được!” Khương Tuyết lắc đầu nói.

“Mà ngươi học được những gì rồi?” Khương Tuyết khi này lại hỏi.

“Ta cũng chỉ học được vài cuốn, tính ra thì không thể so với ngươi được!” Liễu Thiên lắc đầu rồi liền đi lại cất đống sách dưới sàn.

“Ngươi học được cái gì hay không?” Liễu Thiên cất sách xong thì lại hỏi.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 121: Rời Vạn Điển Đường

“Ta thì kiếm được một mật thuật hệ phong rất mạnh, đồng thời cũng nghiên cứu được một cái hỏa thuật cấp ba! Đồng thời cũng đọc qua mấy dị thuật khác khá hay.” Khương Tuyết mỉm cười vui vẻ kể lại.

“Vậy thì tốt rồi! Thời gian chắc cũng sắp…” Liễu Thiên đang nói thì bỗng nhiên dừng lại vì trong đây đã xảy ra dị biến.

“Truyền tống? Hết giờ rồi!” Khương Tuyết nhìn ra chân cầu thang thấy một luồng sáng đang chiếu xuống lẩm bẩm.

“Chúng ta đi thôi!” Liễu Thiên nhìn vào luông sáng đang lớn dần mỉm cười nói.

“Ta phải cất sách lại chỗ cũ đã!” Khương Tuyết dơ cuốn sách có ghi ba chữ ‘Hoa Hùng Kính’ lên nói.

“Vậy thì nhanh lên!” Liễu Thiên liền gật đầu nói.

“Ừm!” Khương Tuyết gật đầu rồi quay người chạy đi.

Liễu Thiên thì nhìn thấy thông đạo truyền tống mỗi lúc một mở rộng rồi lại chuyển màu trong suốt. Luồng sáng chiếu từ lóc nhà đến nền, nhìn nó đi xuyên qua cả nền nhà, xem ra nó đi xuống cả tầng bốn luôn.

…

https://thuviensach.vn

Khi này, tại gian phòng kia, Hông Lan tiên giả cùng với vị não giả kia đang đứng, cả hai đang vận hành truyền tống trận như lúc trước. Hông Lan tiên giả vẫn đang đứng cạnh bức tường tay cầm miếng ngọc nhỏ cắm vào giữa đồ án trên tường mà vặn.

“Sao vẫn chưa thấy ai bước vào truyền tống, bọn chúng không nhìn thấy ư? Nếu không nhanh,Vạn Điển dường cứ mười hai canh giờ tiến hành thanh lọc một lần thì cả hai bọn chúng sẽ gặp nguy hiểm.” Lão giả nhìn vào luồn ánh sáng ở giữa gian phòng lo lắng nói.

“Ta cũng không rõ, có thể bọn chúng đang chạy lại. Ta lần này cũng sơ xót không mở truyền tống sớm hơn chút!” Hồng Lan gương mặt ngưng trọng tự trách.

“Đây rồi!” Lão giả kia vẻ mặt đang lo lắng bỗng chuyển thành vui vẻ hô lên một tiếng.

Lúc này trong quang trụ có một bóng người mờ mờ hiện ra, ngay sau đó lại có một người nữa hiện ra. Thấy cảnh này, Hông Lan tiên giả lại cầm miếng ngọc vặn ngược lại một cái.

Hai tàn ảnh kia bỗng rõ ràng hơn và hiện rõ thân ảnh hai người Liễu Thiên và Khương Tuyết. Cả hai đang đứng trong quang trụ, nhìn ra gian phòng bên ngoài. Mà hai người Hồng Lan thấy vậy cũng rất nhanh làm động tác thu công, mọi thứ trong gian phòng rất nhanh trở lại như thường.

“May còn kịp! Không để Thanh Sinh trận vận khởi thì hai ngươi không chết thì cũng bị trọng thương.” Lão giả vẻ mặt giãn ra nói.

“Thanh Sinh trận?” Hai người Liễu Thiên ngạc nhiên hỏi.

Cả hai vừa rồi đang đứng bên trong Vạn Điển đường bỗng nhiên cảm thấy có một cỗ linh áp tràn ra, cả hai không biết là gì nhưng rất nhanh chạy

https://thuviensach.vn

vào trong quang trụ truyền tống ra đây. Chính vì vậy cả hai mới ngạc nhiên khi nghe thấy Thanh Sinh trận.

“Vạn Điển đường cứ mười hai canh giờ sẽ tràn ra một cỗ khí nguyên dần giết hết những sinh vật sống bên trong. Nếu các ngươi không ra thì e rằng ta cũng khó cứu được!” Hồng Lan tiên giả lúc này đi lại từ từ nói.

“Lại còn như vậy nữa! Tông môn quả nhiên quản Vạn Điển đường rất nghiêm ngặt!” Liễu Thiên thầm kinh sợ.

Mà Khương Tuyết thì vẻ mặt bình thường không có phản ứng gì.

“Thôi cả hai cũng đói rồi! Chúng ta không làm phiền Thường lão nữa!” Hồng Lan tiên giả lúc này gật đầu rồi quay hướng lão giả nói.

“Ừm! Đi đi!” Lão giả kia gật đầu rồi cũng ngồi lại cái ghế thái sư cầm cuốn sách ra đọc.

Cả ba người Liễu Thiên lại theo đường cũ đi ra phía ngoài.

…

Quay lại đi qua nhiều trạm gác cuối cùng cả ba cũng ra đến ngoài. Lúc này, Hồng Lan liền dẫn hai ngươi đi đến phòng ăn của Ngoại Môn trưởng lão.

Bên ngoài, khi này mặt trời cũng lên được một lúc nên cả không gian tràn đều có ánh nắng nhàn cùng với gió nhẹ, chúng tạo lên một không khí mát mẻ dễ chịu. Dưới không khí dễ chịu này, ba người từ từ đi qua nhiều khu ở Trung Khu của Ngoại Viện. Liễu Thiên lúc này gặp qua rất nhiều trưởng lão cùng chấp sự đang đi lại làm việc. Hắn cùng Khương Tuyết thì liên tục cúi trào còn Hồng Lan tiên giả chỉ khẽ gật đầu còn đám trưởng lão thì ríu rít chào lại. Quả là rất đối lập!

https://thuviensach.vn

Mà trong cả một đoạn đường dài này, Hồng Lan tiên giả cũng không có nói gì chỉ im lặng đi ở đằng trước. Hai người Liễu Thiên đi sau thì càng không giám mở miệng, cả hai chỉ lặng lẽ cung kính theo sau. Không khí yên nặng này khiến mọi người rơi vào trạng thái suy tư, Liễu Thiên lúc này đang nghĩ đến mấy ngày tháng tiếp theo với đống phần thượng thí luyện kia.

Cả ba người đi thêm một lúc nữa cũng đi đến nơi mình cần đến.

Phòng ăn của trưởng lão nằm ở phía ngoài bên phải của Trung Khu, nó nằm cạnh một cái sân nhỏ cùng một hoa viên. Phòng ăn này cũng không lớn lắm, nhưng lại rất trang nhã, tinh sảo và rất đặc biệt là rất sạch sẽ.

Trong phòng ăn chỉ có tầm mười bàn, lúc này cũng đã giữa buổi nên chỗ này không thấy ai ăn sáng cả. Một căn phòng trống trơn chỉ có ba người Liễu Thiên đi vào. Ba người tiến ra một cái bàn rộng rãi ở gần cửa sổ, từ đây nhìn ra ngoài chính là một hoa viên nhiều màu sắc.

Khi cả ba vừa ngồi xuống thì ngay tức khắc có một vị quản sự của phòng ăn chạy ra.

“Trưởng lão dùng gì để tiểu nhân làm?” Người này là một trung niên dáng người nhỏ nhắn, gã đi đến gần mấy người Liễu Thiên thì cung kính nói.

“Hai ngươi ăn gì?” Hồng Lan tiên giả quay sang hai người Liễu Thiên hỏi.

“Đệ tử ăn gì cũng được!” Khương Tuyết liền hào sảng nói.

“Đệ tử cũng vậy!” Liễu Thiên cũng thản nhiên nói.

“Được! Vậy hãy làm cho ta mấy món ngon ngon là được. Chọn mấy món mà làm nhanh một chút!” Hồng Lan tiên giả quay ra vị quản sự kia

https://thuviensach.vn

nói.

“Vậy để tiểu nhân đi làm ngay!” Trung niên quản sự này liền cung kính nói rồi quay đi.

“Cách xưng hô này! Người này là một thường dân!” Liễu Thiên nhìn theo bộ dáng của trung niên kia khẽ nói.

Hắn sở dĩ nói vậy vì hắn biết trong giới tu luyện dù tu vi cùng đẳng cấp có cao hơn thì người dưới cũng không phải xưng hô là tiểu nhân hay nô tài gì đó. Đây thuần túy là xưng hô với bề trên của những thường dân hay dùng.

“Đúng vậy! Những người tu luyện mấy ai lại đi làm công việc nấu ăn cả, đa số chỉ làm những việc khác như luyện đan, luyện khí, canh gác, vận chuyển,…Vì vậy quan sự bên trù phòng rất ít người tu luyện, đa số đều tuyển thường dân từ ngoài vào. Kể ra thì những người này đa số đều được những bậc trưởng lão trong tông môn giới thiệu và đảm bảo thân phận mới được vào đây làm. Vì vậy họ luôn tỏ vẻ kính trọng với tầng lớp trưởng lão như ta!” Hồng Lan tiên giả gật đầu rồi từ từ giải thích.

“Sao ở phòng ăn của đệ tử những trù sư này lại hung dữ làm cho đệ tử cứ tưởng họ cũng từng là đệ tử của tông môn.” Liễu Thiên nghe vậy lại nhớ lại mình khi ăn ở phòng ăn của cung mình thì liền nói.

“Họ ở đó cũng là một quản sự, quản sự thì phải hơn đệ tử bình thường rồi, đối với trưởng lão thì phải khác chứ!” Khương Tuyết nghe vậy liền nói chèn vào.

“Tiểu Tuyết thông minh đó!” Hồng Lan tiên giả gật đầu khen ngợi.

"hừ! Ý mắng ta ngốc nghếch đây mà!" Liễu Thiên nghe vậy bĩu môi thầm nghĩ, điều này khiến Khương Tuyết càng đắc trí cười cười.

https://thuviensach.vn

“Hai ngươi bên trong Vạn Điển đường thu hoạch được gì nói ta nghe thử xem nào!” Hồng Lan tiên giả chuyển chủ đề hỏi.

“Đệ tử tu luyện được ba môn trong Ngũ Hành dị thuật tam cấp, hai môn Ngoại Thiên dị thuật, cùng với đó nghiên cứu được một chút tạp học khác.” Khương Tuyết cũng không ngại ngần kể ra những gì mình nghiên cứu bên trong Vạn Điển đường.

“Rất tốt! Quả nhiên là thần dịch! Thế Liễu Thiên?” Hồng Lan gật đầu vui vẻ nói rồi lại hướng Liễu Thiên hỏi.

“Đệ tử chỉ tu luyện được một môn Ngoại Thiên dị thuật và một môn tạp học mà thôi!” Liễu Thiên gãi đầu tỏ vẻ ngại ngùng nói.

“Thế cũng tốt rồi! Dù sao người thường muốn hiểu được một môn dị thuật ngoại thiên cũng phải tốn hàng tháng đến hàng năm. Ngươi tuy không như Khương Tuyết nhưng thế cũng không tồi rồi!” Hồng Lan tiên giả có chút thất vọng nhưng rất nhanh mỉm cười nói.

“Đã làm cho trưởng lão thất vọng rồi!” Liễu Thiên lắc đầu thở dài.

“Không sao! Mà ngươi luyện dị thuật Ngoại Thiên gì?” Hồng Lan lắc đầu rồi lại hướng Liễu Thiên hỏi.

“Lôi Quân quyền!”Liễu Thiên liền nói.

“Được! Nghe nói Lôi Quân quyền có uy lực khá lớn và rất khó luyện thành, ngươi nếu cố gắng luyện thành quyền này thì cũng không tệ!” Hồng Lan tiên giả gật đầu khích lệ.

"Đúng đó, ngươi cứ chịu khó luyện đi, có gì ta sẽ giúp ngươi!" Khương Tuyết cũng gật đầu nói.

https://thuviensach.vn

“Đồ ăn đến rồi! Mời trưởng lão cùng hai vị dùng bữa!” Người trung niên vừa rồi lại đi đến mỉm cười hô lớn. Ngay sau đó, một nhóm ba người đi ra bày ra bàn năm sáu món ăn cùng một lọ rượu nhỏ.

“Ăn thôi! Hai ngươi chắc đói lắm rồi! Chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện.” Hồng Lan tiên giả chỉ tay vào đám đồ ăn nói.

“Vâng!” Cả hai người đều cung kính nói. Thế là cả ba người bắt đầu ăn sáng, vừa ăn vừa nói chuyện tu luyện trong Vạn Điển đường.

Một màn tiếp theo đa số là Khương Tuyết cùng Hồng Lan tiên giả cùng nhau bàn luận còn Liễu Thiên chỉ ngơ ngơ ngồi nghe. Tuy không biết nói gì nhưng qua màn bàn luận của hai người, Liễu Thiên cũng hiểu ra được chút ít. Đó chính là một số dị thuật Khương Tuyết kể ra lại làm cho cả Hồng Lan tiên giả phải bó tay không giảng giải được. Điều này nói nên rằng ngay cả Tiên giả cũng không phải muốn là luyện được những môn dị thuật khó. Điều này đồng nghĩa với việc những người có Thông Thiên dịch như hắn là rất may mắn.

Hai người Hồng Lan, Khương Tuyết cứ thế ăn uống nói chuyện, còn Liễu Thiên thì cứ thế tập trung vào ăn.

Một lúc sau, bữa cơm kết thúc, Hồng Lan nhìn hai người Liễu Thiên rồi dặn dò:

“Các ngươi lần này dùng thần dịch nghiên cứu dị thuật, dù ít hay nhiều cũng sẽ có ích rất lớn. Về sau phải cố gắng hơn, hai ngươi bây giờ đã là một nửa đệ tử của ta. Như vậy cũng phải biết tên thật của ta. Tên ta là Hàn Như Yên. Hồng Lan là biệt danh của ta mà thôi.”

“Hàn Như Yên!” Cả hai người Liễu Thiên đều lẩm bẩm.

“Tên của ta không được tiết lộ ra ngoài. Đồng thời hai ngươi từ sau có thể coi ta là sư phụ nhưng nên nhớ nếu không thành nội môn đệ tử thì ta sẽ

https://thuviensach.vn

không đả động gì đến hai ngươi. Tốt nhất vẫn là tự thân cố gắng, nhất là Liễu Thiên.” Hồng Lan tiên giả lúc này lại nghiêm khắc nói.

“Vâng! Sự phụ!” Khương Tuyết vui vẻ cười nói.

“Đệ tử sẽ cố gắng!” Liễu Thiên cũng khẽ nói.

“Được rồi! Hai ngươi có thể tự về đội của mình được không?” Hồng Lan tiên giả lúc này gật đầu rồi lại hỏi.

“Sư phụ không cần lo lắng! Chúng đệ tử biết đường mà!” Khương Tuyết mỉm cười.

“Vậy được! Ta giờ còn có việc, hai ngươi tự lo cho mình đi. Khi nào thành nội môn đệ tử thì danh sách báo lên ta sẽ tự động đón hai ngươi! À việc thần dịch hôm nay cũng không được nói cho ai. Trưởng lão hay chấp sự có hỏi thì nói là ta không cho nói thì họ cũng sẽ không hỏi nữa!” Hồng Lan gật đầu nói rồi lại nhớ ra gì đó dặn dò.

“Vâng!” Cả hai đều đồng thanh nói.

“Lui đi!” Hồng Lan tiên giả thấy vậy khẽ gật đầu.

Như vậy hai người Liễu Thiên cũng không nhiều lời nữa liền cúi đầu một cái rồi quay người đi ra khỏi phòng ăn. Mà Hồng Lan tiên giả cũng quay người đi ra cửa kia của phòng ăn rồi từ đó đi ra một hành lang, cuối cùng biến mất trong dãy nhà phía xa.

Còn hai người Liễu Thiên đi ra khỏi Trung Khu thì dừng lại ở quảng trường Ngoại Môn.

“Chúng ta cũng tách ra thôi, hẹn gặp lại!” Khương Tuyết lúc này nhìn Liễu Thiên mỉm cười nói.

https://thuviensach.vn

“Ừm! Hẹn gặp lại!” Liễu Thiên gật đầu, ánh mắt của hắn thì chăm chú nhìn vào Khương Tuyết đang quay người rời đi, vẻ mặt hắn bỗng đờ ra, lúc này thật không biết hắn đang nghĩ gì nữa.

“À! Ngươi đừng quên ba điều kiện đã hứa với ta! Nếu có chỗ nào chơi thì nhất định phải rủ ta đấy!” Khương Tuyết đi được một đoạn thì bỗng nhớ ra gì đó quay lại nói.

“Nhất định!” Liễu Thiên giật mình nhưng rất nhanh lại cười đáp.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 122: Kiểm Tra Võ Học

Hai người tách ra, Liễu Thiên rất nhanh từ quảng trường đi về đội của mình.

Dù sao đường ở Ngoại Môn này cũng không quá phức tạp, lần đầu còn không biết nhưng sau mấy lần được dẫn đi, bây giờ đoạn đường từ đội Mười Hai ra quảng trường hắn đã thuộc rồi.

Về đến cung của mình, Liễu Thiên sau khi trả lời một số câu hỏi của Thượng Quan Định và mấy vị chấp sự cùng mấy người quen thì liền đi về phòng nghỉ một giấc đến tận chiều luôn.

Chiều đến, hắn hôm nay không có luyện tập mà lại đi đến Thư viện. Hắn vừa bước vào thư viện, Hứa Vĩnh Thiên đã đi lên trước mặt hắn và đang cười cười.

“Ngươi dạo này đi đâu mà không thấy xuất hiện vậy! Đừng bảo là đệ cũng tham gia thí luyện yêu thú?” Hứa Vĩnh Thiên ánh mắt đánh giá Liễu Thiên mấy lần cười hỏi.

“Đệ thực sự đã tham gia thí luyện!” Liễu Thiên gãi gãi đầu nói.

“Thật, ngươi có qua ải không?” Hứa Vĩnh Thiên ngạc nhiên hỏi.

“Có a! Vì vậy đệ hôm nay đến đây để gặp huynh rồi sẽ tiến hành khổ tu ba tháng.” Liễu Thiên gật đầu rồi nói ra nguyên nhân đến đây.

https://thuviensach.vn

“Vậy thì tốt rồi! Khổ tu ba tháng cũng tốt, dù sao cũng phải tiêu hóa đống phần thưởng kia. Còn huynh đệ chúng ta thiếu gì lúc gặp. Ta chờ đệ kết thúc bài kiểm tra võ kỹ chúng ta sẽ ăn mừng luôn!” Hứa Vĩnh Thiên kiềm chế vui vẻ chỉ khẽ cười vỗ vai Liễu Thiên nói. Lại nói nếu đây không phải là Thư Viện thì gã biết Liễu Thiên tham gia thí luyện thành công đã cười phá lên vì vui mừng rồi.

“Vậy đệ chỉ báo đại ca một tiếng thôi! Đại ca đi làm việc đi, đệ cũng về chuẩn bị tu luyện đây! Ba tháng sau chúng ta sẽ làm một bữa thống khoái!” Liễu Thiên lúc này mỉm cười hứa hẹn.

“Được! Cứ vậy đi!” Hứa Vĩnh Thiên gật đầu.

Liễu Thiên từ thư viện về liền đi qua chỗ nhà kho lấy ít đồ, rồi lại qua sân tập. Hắn lúc này có thể tập trung vào tu luyện rồi.

Hắn bắt đầu quay lại những bài tập thể lực cùng quyền cước cùng chế độ rèn luyện khắc khổ của mình.

Trên sân tập hôm nay cũng khá đông người đang tập các loại võ kỹ khác nhau. Ba tháng sau là bài kiểm tra võ học nên những ai cảm thấy bản thân yếu đều cố gắng luyện tập. Liễu Thiên cũng hòa nhập vào những người đó, có điều là bài tập của hắn khác so với mọi người.

Mọi người luyện kiếm thì đang nhảy qua nhảy lại múa kiếm luyện những kiếm chiêu kiếm hoa mỹ vô cùng. Còn hắn luyện kiếm thì chỉ đứng một chỗ, hết đâm rồi lại chém, hết chém ngang lại chém dọc. Hắn chỉ làm một động tác như vậy rất nhiều lần.

Không chỉ luyện kiếm khác người mà luyện quyền cước cũng khác luôn. Hắn chẳng đánh một bài quyền nào cả nhỉ đi đến cái cây lớn cạnh sân tập liên lục đánh lên đó như có thù hận rất sâu với cái cây đó vậy.

https://thuviensach.vn

Rồi hắn lại rèn luyện cả thể lực nữa, hắn luyện tập những thứ mà những đệ tử bình thường khác rất ít khi làm, hoặc họ có luyện cũng chỉ một thời gian ngắn là thôi chứ không như hắn luyện hết ngày này sang tháng khác.

“Tên kia luyện tập lạ nhì!”

“Có gì mà ngạc nhiên! Hắn hôm nào cũng vậy!”

“Thôi để ý làm gì, hắn thích làm trò thì kệ hắn!”

Một số người đã thấy Liễu Thiên luyện tập thì bàn tán. Một số những người mới lần đầu thấy lúc đầu có hơi ngạc nhiên nhưng sau đó cũng như những người khác chẳng thèm quan tâm nhiều làm gì. Vì vậy cũng không có ai làm phiền Liễu Thiên luyện tập.

Kết thúc buổi chiều, tối đến Liễu Thiên bắt đầu tĩnh tu. Hắn muốn đạt đến trạng thái Tổ Nguyên trong ba tháng thì mỗi tháng phải đột phá một tiểu cảnh giới. Như vậy hắn cần phải tăng thêm thời gian tu luyện lên thì mới kịp được chỉ tiêu này.

…

Một buổi sáng sớm, mặt trời vừa lên, những tia nắng nhạt đang xua đi lớp sương mù trên những tán cây, trong không khí những cơn gió khẽ thổi làm cho người đứng ở đây có cảm giác hơi lạnh.

Tại khu nhà chi sáu trong cung chữ Càn, của đội mười hai, lúc này nhóm đệ tử gần hai mươi người đã tập trung đầy đủ dưới sân, trước mặt họ là bốn vị chấp sư.

“Đi thôi!” Tần Long đại hán gật đầu nói rồi quay người đi.

Thế là ba vị chấp sự kia cũng đi theo rồi cả đám đệ tử phía sau, trong đó tất nhiên có cả Liễu Thiên.

https://thuviensach.vn

Đến ngày hôm nay, Liễu Thiên đã vào Kỳ Nhân Các tu luyện được sáu tháng. Chính vì vậy hôm này cũng là ngày kiểm tra võ học với toàn bộ tân đệ tử của Kỳ Nhân các. Tất cả các đệ tử đều phải tiến hành kiểm tra, không có trường hợp đặc biệt nào cả. Đây là một trong bốn bài kiểm tra bắt buộc để đủ điều kiện thi vào nội môn đệ tử.

Liễu Thiên hôm nay cũng giống với các đệ tử khác dậy rất sớm để vệ sinh, ăn sáng rồi về chi của mình tập trung. May là lần này hắn không làm gì lề mề để muộn giờ như mấy lần trước.Đám người Liễu Thiên vừa đi ra khỏi sân của chi thì cũng gặp những chi khác. Lúc này tất cả các chi đều được tập hợp chỉnh tề đi về phía trung tâm của Cung.

Đám người đi một lúc thì cũng đã đến trung tâm của Cung.

Ở trung tâm của cung vẫn là một quảng trường rộng lớn được nát đá màu đỏ, ở giữa vẫn là một cái đài cao tầm nửa trượng. Nhóm người đi qua cái đài kia đi vào phần sau của quảng trường.

Đám người Liễu Thiên khi này được tập trung trước Võ Đường của Cung.

Từ quảng trường nhìn vào Võ đường thì thấy có tất cả mười cánh cửa màu xám, mỗi cánh cao tầm hơn trượng rộng nửa trượng, bên trên đều có đánh số từ một đến mười.

Đám người Liễu Thiên chính là được tập trung trước mười cánh cửa kia. Hơn hai trăm đệ tử lúc này đã tập trung đầy đủ ngay ngắn trên sân, các trưởng lão cùng chấp sự cũng đã tập hợp đầy đủ ở phía trước.

Liễu Thiên đứng cuối hàng chi sáu, vẻ mặt thì đầy tự tin nhìn về phía trước.

Khác với bài kiểm tra trước, lần này Liễu Thiên cũng không có gì lo lắng vì trong vòng ba tháng qua hắn đã tiến bộ không ít.

https://thuviensach.vn

Hơn hai tháng trước, do ngày ngày cày cuốc, Liễu Thiên đã đạt đến đỉnh phong của đệ tứ trọng và đột phá thành công lên đệ ngũ trọng.

Tiếp một tháng sau đó, Liễu Thiên lại đạt đến đỉnh phong của đệ ngũ trọng và đột phá thành công lên đệ lục trọng.

Mới mấy ngày trước, Liễu Thiên đã sử dụng hết chỗ linh dược được thưởng khi hoàn thành thí luyện. Khi này, tu vi của hắn đã gần đạt đến đỉnh phong của đệ lục trọng rồi. Kết quả nhanh thần tốc này chính là thành quả của việc cố gắng cùng với "thiên tinh" và số lượng lớn đan dược dược liệu được thưởng khi vượt qua thí luyện.

Mà lại nói thì Liễu Thiên cầm chỉ giới nên số lượng yêu đan thu thập được Khương Tuyết không lấy nên hắn đổi ra linh dược lại càng được nhiều. Vì vậy trong khoảng thời gian vừa qua Liễu Thiên sống đúng như một đại công tử của một đại gia tộc vậy.

Nếu một người thường tu luyện thì ba tháng tiến một cảnh giới đã là không tệ, còn Liễu Thiên gần ba tháng lại tiến ba cảnh giới. Đây chính là sự tăng tiến rất khinh khủng mà tài nguyên cùng với sự phấn đấu không ngừng nghỉ đem lại.

Lại nói thì khi mấy vị chấp sự cùng với hai tên Hà Minh và Tằng Nhất thấy tu vi Liễu Thiên tăng tiến nhanh như vậy cũng không khỏi ngạc nhiên nhưng tất cả đều rất nhanh hiểu được nguyên nhân chính là do có được nhiều linh dược khi tham gia thí luyện. Nhưng dù có hiểu thì họ vẫn phải nhìn Liễu Thiên bằng ánh mắt khác. Không những thế cả Lan chấp sự giờ cũng không săm soi Liễu Thiên nữa.

Điều làm Liễu Thiên tự tin khi tham gia thí luyện này là do trong gần ba tháng qua không chỉ tu vi mà võ học của hắn cũng có tiến triển khá lớn đặc biệt về mặt kiếm thuật.

https://thuviensach.vn

Trong gần ba tháng qua tuy hắn tăng thời gian hấp thụ linh khí lên nhưng vẫn duy trì đều đặn các bài tập thể lực và võ học. Dựa theo những hiểu biết của hắn về kiếm khi nghiên cứu Vô Danh kiếm phổ hắn đã bước đầu luyện được căn cơ của kiếm. Và bây giờ hắn đang luyện tập để tăng dần các mặt của căn cơ đó lên. Đồng thời hắn cũng đã bắt đầu phối hợp căn cơ của kiếm vào trong Lôi Phá Kiếm pháp để đạt đến uy lực cao hơn.

Về thể lực thì trong ba tháng qua của hắn cũng có tiến triển nhưng không đáng kể. Hắn vẫn duy trì cường độ những bài tập thể lực nên qua thời gian thể lực có tăng lên nhưng biên độ không lớn. Nhưng chừng đó với hắn cũng coi như tạm đủ.

Đúng ra một dị giả không tu theo kiểu luyện thể thì không nhất thiết phải tập luyện thể lực và rèn luyện thần thể quá nhiều. Dù sao thì mọi thứ đều có nguyên thần lo, người tu luyện bình thường chỉ cần cảnh giới tăng cao là có thể làm được mọi việc. Nhưng Liễu Thiên thì lại khác, hắn luyện Lôi Phá kiếm pháp. Kiếm pháp này dùng với tốc độ nhanh và uy lực mạnh, đồng thời nó lại kích phát các đại huyệt để lấy lực cộng hưởng tối đa nên cơ thể yếu nhược rất dễ gây tổn hại cơ bắp và kinh mạch.

Mà với Liễu Thiên dù không tu luyện Lôi Phá kiếm thì hắn cũng sẽ luyện tập thể lực với cường độ thấp hơn chút. Với hắn dù nguyên thần có vạn năng nhưng cơ thể khỏe mạnh thì vẫn hơn. Và kết quả tu luyện thể lực tuy không cao nhưng cũng đủ cho yêu cầu của hắn lúc này.

Trong gần ba tháng qua, khinh công của Liễu Thiên cũng có chút tiến bộ. Hắn tuy chỉ luyện mỗi Lưu Thủy bộ nhưng hai môn khinh công còn lại cũng đã nghiên cứu kỹ càng chỉ chờ ngày đủ cảnh giới là có thể thực hành thí luyện. Nhắc đến Lưu Thủy bộ của hắn thì khi này đã có chút hỏa hầu. Bây giờ, Liễu Thiên dùng Lưu Thủy bộ đã có thể thoải mái di chuyển mà không sợ giảm tốc trong những địa hình hiểm trở. Nếu địa hình qua phức tạp thì tốc độ cũng đạt tám thành so với di chuyển bên ngoài.

https://thuviensach.vn

Theo Liễu Thiên nếu chịu khó luyện tập một thời gian nữa thì tốc độ di chuyển của Lưu Thủy bộ chắc hẳn sẽ rất vượt trội. Khi đó hắn không những di chuyển nhanh trong các địa hình hiểm trở mà còn có thể linh hoạt trong chiến đấu. Dù sao thì môn khinh công này cũng làm tăng lên khả năng phản xạ và né tránh.

Kể ra thì thời gian trôi đi không chỉ mỗi Liễu Thiên tăng tiến mà tất những người hắn quen cũng tăng tiến không ít. Nhất là Hà Minh với lượng đan dược, linh dược kiếm được trong thí luyện hắn đã tu luyện đến Linh cơ cảnh đệ cửu trọng và đã đột phá thành công lên Khai Minh cảnh.

Tằng Nhất thì cũng không phải vừa, không những tu vi gần đạt Khai Minh cảnh sơ kỳ đỉnh phong mà hắn khi tham gia thí luyện lại lấy được lệnh bài kia vì thế đã được lên thượng thư phòng kiếm mật tịch. Nghe nói tên này kiếm được một dị thuật rất mạnh.

Còn Khương Tuyết thì trong gần ba tháng qua, Liễu Thiên cũng chưa có gặp. Thứ nhất là do khoảng cách giữa hai đội khá xa, thứ hai là trong thời gian vừa rồi cũng không có gì đặc biệt để hai người gặp nhau cả. Lúc này, Liễu Thiên rất muốn gặp để cảm ơn nàng, cảm ơn vì tất cả những thành quả thí luyện kia, những thứ đó đã giúp hắn rất nhiều trên con đường tu luyện.

“Thôi có cơ hội gặp lại mà!” Từ bỏ những suy nghĩ vớ vẩn, Liễu Thiên tập trung vào buổi kiểm tra sắp tới.

Các đội tập trung một lúc thì vị trưởng lão đầu trọc phụ trách huấn luyện trong cung liền nhìn quanh một lượt rồi khẽ gật đầu hướng mấy người chấp sự nói nhỏ gì đó.

“Bây giờ sẽ tiến hành kiểm tra võ học, tất cả đệ tử sẽ lần lượt tiến vào trong mộc nhân trận. Ai hoàn thành trong thời gian cháy hết một cây đại nhang thì tức là thông qua bài kiểm tra! Nội dung kiểm tra sẽ được chấp sự nói khi tiến vào trong. Bây giờ mỗi chi năm người đi lên kiểm tra. Những

https://thuviensach.vn

người còn lại có thể bên ngoài ngồi nghỉ hoặc khởi động trước!” Trưởng lão đầu trọc kia nói nhỏ gì đó với đám người phía sau rồi lại hướng toàn trường nói lớn.

Ngay khi trưởng lão nói xong, những vị chấp sự bắt đầu đi xuống chi của mình chọn người cho lượt thi đầu tiên. Đồng Nhất Tiêu cũng đi xuống chỗ mấy người Liễu Thiên.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 123: Mộc Nhân Thí Luyện

“Ta sẽ gọi theo thứ tự, đến ai thì tự động bước ra. Nếu ai cảm thấy chưa sẵn sàng thì có thể xin lùi lại lượt sau.” Khi này, Đồng Nhất Tiêu lấy ra một cuốn sổ nhìn quanh nói.

“Hoàng Dư Hải!”

“Có!” Ngay sau câu nói thì nam đệ tử dáng người cao cao đứng ngay đầu dơ tay rồi đi lên.

“Lỗ Vệ Hinh!” Đồng Nhất Tiêu gật đầu ghi gì đó rồi lại gọi.

“Có!” Một nam đệ tử khác lại đi lên, nhìn tên này cũng không có điểm gì đặc biệt cả.

“Công Tôn Yến!”

“Có!” Một nữ đệ tử dáng người mảnh khảnh gương mặt dễ nhìn đi lên.

“Khôn Tiểu Uyên.”

“Đệ tử xin lùi lại lượt sau!” Cuối cùng cũng có một đệ tử xin thi sau.

“Từ Vũ!” Đồng Nhất Tiêu gật đầu rồi lại đọc tiếp.

“Có!” Một nam đệ tử nhỏ con gương mặt non nớt, nhìn chỉ tầm mười hai mười ba tuổi đi lên.

https://thuviensach.vn

“Huyền Nhất Tâm.” Đồng Nhất tiêu lại đọc người cuối cùng.

“Có!” Một nam đệ tử dáng người vạm vỡ đi lên. Nếu không có Lệ Bá Kiên thì chi Sáu này hắn là người to lớn nhất.

“Được rồi! Lượt đầu đã đủ! Những người còn lại vận động chuẩn bị đi!” Đồng Nhất Tiêu gật đầu gấp sổ lại nói.

Sau đó gã lại đi lên đứng cùng mấy vị chấp sự khác. Lúc này tất cả các chi khác cũng đã chọn ra năm đệ tử đứng lên trước.

“Chuẩn bị châm nhang! Lượt thi đầu tiên bắt đầu!” Vị trưởng lão đầu trọc liền hô lớn.

Lúc này, hai người bê ra một cái lư hương, sau đó một cây nhang to bằng ngón tay, dài khoảng hai xích được cắm xuống.

Khi này, những chấp sự đã bắt đầu dẫn đệ tử của mình đi vào trong mười cánh cửa phía trước. Tất cả vào trong một lúc thì các chấp sự lần lượt đi ra rồi đồng loạt đóng cửa lại. Đồng thời phía ngoài, cây nhang kia cũng bắt đầu được đốt lên, bài kiểm tra đã bắt đầu.

Cả quảng trường khi này trở lên ồn ào, những đệ tử chưa kiểm tra bắt đầu bàn tán, một số làm mấy chuyện riêng, kẻ cười người nói đủ kiểu nhưng rất ít người khởi động hay tập luyện.

Còn mấy vị chấp sự cùng trưởng lão cũng không có phản ứng gì, tất cả chỉ đứng im nhìn vào cậy nhang mà thôi.

Ba người Liễu Thiên khi này thì lại đang ngồi cười nói liên lục như đang rất vui vẻ. Một lúc sau thì cả Lệ Bá Kiên cũng tham gia vào cuộc thảo luận của ba người này. Nội dung thảo luận của ba người không gì khác ngoài việc ngắm gái.

https://thuviensach.vn

Bốn người khi này nhìn ngó một lượt các chi khác rồi đến chi mình. Sau đó thi nhau chỉ chỏ những nữ đệ tử xinh đẹp của các chi khác cười nói. Đây đúng là một thú vui tao nhã của đám nam nhi!

Một lúc sau, cây nhang cháy được hai phần ba thì các chấp sự lại bắt đầu đi xuống gọi đệ tử cho lượt tiếp theo chuẩn bị kiểm tra.

Ở chi của Liễu Thiên thì đợt tiếp theo vẫn chưa đến lượt bọn hắn, đồng thời năm người tiếp theo đều là nam nên không có ai xin kiểm tra sau cả.

Rồi một lúc sau, cây nhang cháy hết, các chấp sự đã đi vào trong dẫn các đệ tử ra.

Không biết trong đó thế nào mà khi quay ra có đệ tử thì vui vẻ, có đệ tử thì buồn rầu, có kẻ thì nhàn hạ, có kẻ nhìn lại khá vất vả quần áo xộc xệch, cũng có những người nhìn rất thê thảm với nhiều vết bầm dập trên mặt.

Lượt một đi ra, lượt hai lại tiến vào, cây nhang tiếp theo được cắm xuống và rất nhanh lại được đốt.

Thời gian cứ thế trôi qua, lượt hai chẳng mấy cũng lại kết thúc, lượt ba lại đi vào.

Mà những đệ tử kiểm tra xong thì phải ra ngoài tập chung. Mọi người có thể đứng xem hoặc có thể rời khỏi chỗ này nên trên sân lúc này mỗi lúc một thưa. Khi lượt kiểm tra thứ ba bắt đầu, chi sáu của Liễu Thiên chỉ còn lại bốn người đang đứng chờ.

Bốn người này chính là Liễu Thiên và Tằng Nhất cùng với hai nữ đệ tử, hai nữ đệ tử này chính là hai người xin thi sau nên lượt cuối đã thi cùng hai người.

Lại nói thì chi sáu của Liễu Thiên vốn có hai mươi người nhưng do Lã Phi Hùng đã chết nên khi này lượt cuối chỉ có bốn người. Thế nhưng chi

https://thuviensach.vn

sáu lượt cuối còn đỡ, chi tám cách không xa lượt cuối chỉ còn có mỗi một người thi mà thôi. Đây không biết là tham gia thí luyện tổn thất hay là chi này vốn có ít đệ tử hơn chi khác nữa!

Mặt trời lúc này đã lên khá cao, bây giờ tầm hơn chín giờ sáng, lượt thi thứ ba cuối cùng cũng kết thúc. Hà Minh thi ở lượt này xong thì ngay tức khắc bị dẫn ra phía ngoài đứng đợi.

Lượt bốn được tiến hành, bốn người Liễu Thiên được dẫn vào trong cánh cửa kia và đứng trước một cái sảnh, phía cuối sảnh lại có năm cánh cửa nhỏ không biết nối đi đâu?

“Mỗi người hãy đi đến trước một cánh cửa. Khi ta ra khỏi đây và đóng cửa lại thì một lúc sau cánh cửa kia sẽ mở ra, các ngươi sẽ tiến hành kiểm tra. Bài kiểm tra này yêu cầu các ngươi phải đi đến cuối của gian phòng và lấy được một cái huy hiệu được treo ở đó rồi trở ra trước thời gian là được. Mỗi người đều có thể dùng binh khí và nguyên thần, nhưng đối với đệ tử Khai Minh cảnh thì không được phép dùng dị thuật.” Đồng Nhất Tiêu nhìn quanh một lượt bốn người rồi từ từ nói quy định của bài kiểm tra.

“Còn gì thắc mắc không?” Gã lại hỏi.

“Không!” Cả bốn người đồng thanh.

“Vậy được, các ngươi chuẩn bị đi!” Đồng Nhất Tiêu gật đầu phân phó.

Thế là bốn người Liễu Thiên tàn ra đứng trước bốn cánh cửa. Đồng Nhất Tiêu thấy vậy liền đi phía ngoài và đóng cửa lại.

Trong gian phòng nhỏ chỉ còn bốn người đứng trước bốn cánh cửa, vài giây sau năm cánh cửa nhỏ từ từ mở ra. Bốn người Liễu Thiên nhìn nhau một lượt rồi cũng đồng loạt đi vào cánh cửa trước mặt mình.

https://thuviensach.vn

Liễu Thiên vừa bước vào thì cánh cửa đã từ từ đóng lại. Hắn hơi giật mình một chút nhưng rồi cũng không để ý nhiều mà quay lại nhìn về phía trước.

Hắn lúc này đứng trước một thông đạo có chiều rộng tầm hai trượng, chiều dài lại lên đến hai mươi trượng, cao tầm trượng rưỡi. Mà ở thông đạo này có hai hàng khôi lỗi hình nhân đứng hai bên. (Khôi lỗi là một loại robot.)

Mỗi con khôi lỗi đều làm bằng gỗ, chúng có những khớp nối nhỏ bằng kim loại, có đầu nhưng không có giác quan. Nó thân cao hơn trượng gần bằng lóc của thông đạo, hai tay thì gồm nhiều khớp nối đang để thòng dài đến sát đất.

Những con khôi lỗi trước mặt Liễu Thiên lúc này đang đứng im bất động chỉnh tề ở hai bên thông đạo, chúng để lộ ra một đường rộng hơn trượng ở giữa thông đạo.

Liễu Thiên nhìn một mạch theo con đường này đến phía cuối thông đạo thì có thể mờ mờ nhìn thấy một cái huy hiệu nhỏ màu xanh treo ở đó. Thấy vậy, hắn cũng không nghĩ nhiều liền bước vào thông đạo.

“Cạch!”

Liễu Thiên vừa bước một bước vào thông đạo thì những con khôi lỗi đang đứng bất động tự dưng lại chuyển động. Hai hàng khôi lỗi lúc này bỗng di chuyển đan xen qua lại. Đầu của chúng xoay liên tục như đang tìm kiếm thứ gì đó.

Liễu Thiên biết thử thách đã đến nên không nhiều lời liền nhảy lên rồi xuất ra một đạp hướng con mộc nhân khôi lỗi đầu tiên trước mặt hắn.

“Phịch!” Con khôi lỗi đó ngay tức khắc bị đạp đổ ra sau.

https://thuviensach.vn

Có điều làm Liễu Thiên ngạc nhiên chính là con khôi lỗi phía sau lại tự động tránh sang một chút rồi liền tiến lên, cánh tay dài của nó đang hướng Liễu Thiên văng tới.

“Cảm ứng chuyển động ư?” Liễu Thiên mỉm cười tự hỏi rồi lại lắc đầu tiếp tục xông lên.

Nhưng lúc này con khôi lỗi vừa ngã đã đứng dậy, nó như cảm nhận được hướng di chuyển của Liễu Thiên, cánh tay của nó cũng tự động văng ra đánh về phía sau của Liễu Thiên. Hai con khôi lỗi đồng loạt xuất quyền như muốn ép Liễu Thiên lùi lại.

“Vù! Phạch!”

Liễu Thiên cúi người một cái chân phải liền đá thật mạnh vào ngang bụng con khôi lỗi đang năm khiến nó bắn vào tường.

“Phành! Lúc này một con khôi lỗi khác bỗng nhiên lại đi lên một quyền đánh ra nhưng ngay tức khắc bị Liễu Thiên dùng một quyền trực diện ngăn cản.

“A! Cứng quá!” Liễu Thiên vẩy vẩy tay vừa lùi vừa nhăn nhó.

Phải nói đám khôi lỗi này rất cứng nên Liễu Thiên dùng cứng đối cứng đã chịu chút thiệt thòi lùi lại. Mà hắn vừa lùi lại một nhịp thì con khôi lỗi bị đá bắn vào tường đã đứng dậy và lại chặn trước mặt hắn. Tất cả lại hàng ngũ chỉnh tề như chưa hề có giao chiến vậy.

“Xem ra không đánh hỏng bọn này thì không thể đi tiếp được!” Liễu Thiên thấy vậy rút kiếm ra lẩm bẩm nói.

Trường kiếm trong tay, Liễu Thiên hai chân khẽ điểm một cái rồi cả ngươi hướng phía trước chém ra liên tục.

https://thuviensach.vn

“Phập!..Phập!”

Liễu Thiên xuất kiếm chém liên tục vào hai con khôi lỗi trước mặt, mỗi kiếm của hắn đều đánh vào các khớp lối của khôi lỗi. Kiếm vừa xuất ra ngay tức khắc chân hắn cũng tung ra đạp mạnh vào con khôi lỗi vừa bị chém.

Quả nhiên với những công kích mạnh vào những điểm yếu đó, Liễu Thiên chỉ đạp một cái là đã làm cho hai con khôi lỗi rụng rời cả chân tay ngã lăn ra đất.

Hắn thấy vậy khẽ gật đầu hài lòng rồi lại cầm kiếm đi lên phía trước.

Liễu Thiên khi này hai tay cầm hai kiếm, ánh mắt tập trung nhìn đám khôi lỗi trước mặt rồi cứ con nào lao lên là hắn chém con đó, hắn liên tục chém ra hết kiếm này đến kiếm khác. Kiếm nào cũng nhằm vào những bộ phận chuyển động của khôi lỗi.

Người hắn thì di chuyển uyển chuyển vô cùng, tay hắn xuất kiếm chân cũng liên tục đá đạp làm cho đám khôi lỗi bị đánh cho tan tác đầy đất. Kiếm quang lóe lên liên tục, Liễu Thiên đã đi được hơn năm trượng.

“Phạch!” Đang trong thế công sơ ý, một con khôi lỗi tung quyền khá mạnh vào ngực Liễu Thiên khiến hắn phải lùi lại vài nhịp thế nhưng rất nhanh hắn lại lao lên. Kiếm trong tay phải hắn bổ ra chặt đứt một cánh tay của con khôi lỗi trước mặt, hắn quay người tay trái văng kiếm cắt cái đầu của nó rồi tiện thể đạp một cái khiến con khôi lỗi này đổ rạp ra sau.

Thế nhưng một con vừa ngã xuống, Liễu Thiên lại phải đối diện với những cánh tay dài bằng gỗ của đám khôi lỗi phía sau liên tục văng đến. Tuy dồn dập là vậy nhưng do tốc độ khá chậm nên Liễu Thiên rất đơn giản có thể đánh bật ra hoặc né tránh những cánh tay kia.

https://thuviensach.vn

“Phạch! Phạch! Bộp! Bộp!” Lúc này, hắn cứ đi đến đâu thì kiếm ảnh lóa lên đến đó. Sau kiếm ảnh là những âm thanh va chạm liên tục vang lên. Rồi những con khôi lỗi bị đánh cho ngã lả tả xuống đất.

Rất nhanh, Liễu Thiên đã đi được gần mười trượng, đã được một nửa quãng đường. Nửa đường phía trước vẫn còn tầm hai mươi con khôi lỗi, phía sau là một đống gỗ lởm chởm, thỉnh thoảng vẫn có những con khôi lỗi mất nhiều bộ phận nhưng vẫn đang cố từ trong đống đổ nát ngóc dậy.

Tất nhiên là Liễu Thiên không để ý đến đám phế liệu đó nữa mà hắn phải tập trung nhìn vào phía trước. Lúc này, Liễu Thiên cứ tưởng sẽ dễ dàng đánh bại đám khôi lỗi còn lại thì chúng đang nhiên dồn lại.

Chúng dàn ra, bốn con một hàng chen lên che kín cả thông đạo rồi những cánh tay của chúng đan xen chặt chẽ vào nhau tạo thành một bức tường. Những hàng phía sau cũng thế tất cả các hàng ép vào nhau tạo thành một bức tưởng gỗ thật dày. Bức tường này rất nhanh đẩy về phía Liễu Thiên như muốn đẩy hắn lùi lại.

“Phành! Phành!” Liễu Thiên lúc này liền chém ra mấy kiếm lên bức tường gỗ này nhưng không có tác dụng. Những con khôi lỗi kia đã không hở ra các khớp để Liễu Thiên công kích nữa, chúng đã liên kết chặt chẽ với nhau thành một thể.

Trường kiếm của Liễu Thiên lại vung lên bổ vào bức tường gỗ này thì chỉ tạo một vết rất nông rồi bị chặn lại không đi tiếp được. Xem ra công kích bình thường đã không thể phá vỡ được kết cấu của đám khôi lỗi này. Liễu Thiên không thể lợi dụng điểm yếu các khớp nối nhỏ của khôi lỗi để tấn công nữa.

Liễu Thiên hơi nhíu mày đồng thời hắn cũng lùi lại giữ khoảng cách với bức tường bằng khôi lỗi này.

https://thuviensach.vn

Hắn vừa lùi nguyên thân đang vận chuyển bình thường thì bỗng vận chuyển khác đi. Nguyên thần bắt đầu di chuyển nhanh hơn một chút, đồng thời chúng di chuyển theo lộ tuyến khác và đang tập trung vào hai cánh tay. Khi này nguyên thần của Liễu Thiên đang di chuyển theo Lôi Viên Quyết và trong đó cũng có phần tác động của Lôi Quân quyết.

Lôi Viên Quyết là vận chuyển nguyên thần trong kinh mạch rồi trọng tổ nguyên thần vào những đại huyệt để kích phát lực lượng chiến đấu tối đa của cơ thể. Lôi Quân quyết thì chính là làm cho nguyên thần được vận hành nhanh hơn, đồng thời nồng độ nguyên thần được dùng mỗi lần phát động công kích cũng tăng lên.

Bây giờ hắn đang muốn vận hành hai bộ Lôi quyết này để sức mạnh và tốc độ tấn công có thể đạt đến tối đa.

Liễu Thiên hai chân liên tiếp lùi lại mấy bước nữa thì hắn nhảy lên trường kiếm vòng quanh thân một vòng từ trước ra sau, hai tay dơ cao qua đầu trường kiếm lúc này từ sau lưng bổ ra trước.

“Lôi Chảm!” Hắn nhíu mày thầm nghĩ, cùng lúc đó nguyên thần dồn vào các đại huyệt trên cánh tay, lực lượng cực lớn được dồn ép lại từ đó một kiếm được xuất ra.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 124: Hoàn Thành Kiểm Tra

"Ầm!"

Ánh sáng từ kiếm lóe lên bổ thẳng vào bức tường do bốn mộc nhân tạo thành phía trước. Một âm thanh va chạm lớn phát ra, những mảnh gỗ bắn tung tóe xung quanh.

Một kiếm này gần như chẻ đôi bức tường gỗ đầu tiền, liên kết của chúng đã bị phá vỡ. Liễu Thiên nhân cơ hội này cũng không có dừng tay mà trường kiếm lại được thu về rồi rất nhanh lại được chém ngang một cái, rồi lại chém chéo một cái.

Nhưng âm thanh "ầm ầm" phát ra liên tục. Hàng mộc nhân đầu tiên đều bị phá hủy hết đổ thành đống trên sàn.

Rất nhanh, Liễu Thiên lúc này đã đối mặt với hàng thứ hai đi đến.

Hàng thứ hai cũng không ngoại lệ bị Liễu Thiên phá đi chỉ trong vài nhát kiếm…

Đến hàng thứ năm, cũng là hàng cuối cùng, Liễu Thiên trường kiếm bỗng múa lượn vài lượt quanh người, hai mắt nhắm lại như đang cảm nhận gì đó. Hắn khi này hít sau một hơi chờ đợi mộc bích đến gần.

Rất nhanh bức tường bằng mộc nhân đã đi đến cách Liễu Thiên chưa đầy nửa trượng. Liễu Thiên tay phải cầm kiếm khẽ rung một cái, rồi nhanh như cắt đâm ra sáu kiếm về mộc bích phía trước.

https://thuviensach.vn

“Phập! Phập!...Bộp Bộp!”

Liên tục là những âm thanh va chạm vang lên, đồng thời Liễu Thiên lúc này đã va chạm với mộc bích.

Điều đặc biệt là Liễu Thiên vừa va chạm với mộc bích thì nó bỗng tách ra rồi đổ xuống như một đống gỗ vụn rời rạc.

Một màn này chính là kết quả Liễu Thiên dùng đã sáu kiếm đánh vào những điểm kết nối năng lượng của đám khôi lỗi kia. Sau một lúc chiến đấu, Liễu Thiên cuối cùng cũng nhìn ra điểm chứa năng lượng để vận hành đám khôi lỗi kia và hắn đã đánh vỡ những điểm đó. Mà sáu kiếm vừa rồi chính là Lôi Kích một trong năm chiêu của Lôi Phá kiếm chiêu.

Dưới sự điều hành của Viên Quân quyết, Lôi Kích được đánh ra với tốc độ và sức mạnh cực lớn, lớn hơn nhiều lần so với một kiếm đâm ra bình thường của Liễu Thiên. Nếu khi thường một kiếm Liễu Thiên đâm ra chỉ với mấy chục cân lực thì khi vận dụng Lôi Kích cùng với Lôi Viên Quân quyết thì mỗi kiếm có thể lên đến trăm cân lực.

(Viên Quân quyết là kết hợp giữa Lôi Viên quyết và Lôi quân quyết.)

Một kiếm trăm cân lực đánh ra với tốc độ cực nhanh như vậy một mộc nhân làm sao chịu được. Vì thế sáu kiếm đánh vào sáu điểm chưa năng lượng thì ngay tức khắc đã làm cho một mộc nhân khôi lỗi bị đánh tan, Liễu Thiên khi đó chỉ thoải mái đi xuyên qua mà không bị ảnh hưởng gì.

Tất nhiên kết quả này cũng phải nói đến kiếm của Liễu Thiên cứng hơn mộc nhân khôi lỗi kia nếu không thì như đã biết với lực lượng mạnh và tốc độ cao thì thứ bị đánh tan lại chính là Liễu Thiên và kiếm của hắn.

Liễu Thiên bây giờ đã vượt qua tất cả mộc nhân khôi lỗi. Phía sau hắn vẫn còn một số khôi lỗi chưa bị tiêu diệt nhưng cũng không còn sức chiến

https://thuviensach.vn

đấu nên hắn cũng không quan tâm. Hắn khi này chạy rất nhanh đến bức tường phía trước.

Trên đó hắn thấy một cái thẻ bài bằng ngọc màu xanh đục được treo ở đó.

Không chần chừ, Liễu Thiên ngay tức khắc lấy ngọc bài đó xuống rồi quay người đi ra ngoài.

Khi đi ra Liễu Thiên thấy một vài con khôi lỗi cụt tay cụt chân vẫn đứng dậy cản đường. Hắn liền cất kiếm vào trữ vật rồi từ từ đi lại. Vừa rồi, hắn đã dùng liên tiếp nhiều kiếm với lực cực đại nên cơ bắp có phần quá tải nhưng để nói thì nếu muốn hắn vẫn có thể dùng kiếm tiếp được. Lúc này hắn cất kiếm đi chính là muốn tiến hành một bài kiểm tra.

Viên Quân quyết vẫn được hắn vận dụng. Lúc này thay vì chọn thời điểm nguyên thần tích tụ để xuất kiếm thì hắn lại xuất quyền.

“Vù! Vù!” Mỗi quyền của hắn lúc này rất nhanh và mạnh, quyền quyền dáng lên thân hình mấy con khôi lỗi còn lại.

“Ầm! Ầm!..” Những âm thanh va chạm liên tiếp vang lên, Liễu Thiên một hồi di chuyển quyền xuất ra liên tục làm cho những con khôi lỗi còn lại bị đánh đổ rạp sang hai bên.

Đúng ra thì khi xuất quyền đánh ra thì tay chân cũng có chút đau những Liễu Thiên vẫn điên cuồng vung quyền vung cước. Lúc này tuy không đánh hỏng hoàn toàn được mấy con khôi lỗi này nhưng hắn cũng thoải mái di chuyển ra ngoài mà không gặp nhiều khó khăn.

Chỉ một lúc hắn đã đi đến phía đầu ra của thông đạo. Nhưng có một điều chính là hai nắm tay của Liễu Thiên lúc này cũng đang chảy máu, đồng thời hơi run run. Chân hắn cũng hơi tập tễnh mở cửa đi ra.

https://thuviensach.vn

Những quyền cước vừa rồi xuất ra quá mạnh, còn khôi lỗi làm bằng tùng mộc nên khá cứng rắn. Vì vậy, Liễu Thiên dùng da thịt công kích nên cũng bị thương nhẹ là điều không tránh khỏi.

Mà đây cũng là điều Liễu Thiên đã biết trước khi quyết định dùng tay không vận quyền. Mục đích của việc này chính là hắn muốn kiểm tra xem cường độ của thân thể, đồng thời hắn cũng muốn xem Viên Quân quyết khi không dùng kiếm thì có hiệu quả không?

Kết quả của thí nghiệm này làm hắn rất hài lòng, tuy dùng quyền uy lực không mạnh bằng kiếm nhưng cũng tạm ổn. Còn chút thương tổn này thì đối với hắn cũng không đáng ngại, dù sao thì ngày thường luyện tập thì hắn cũng hay bị như vậy.

Liễu Thiên lúc này không chần chừ nữa mà ngay tức khắc đẩy cửa đi ra ngoài. Hắn biết thời gian một nén nhang cũng chỉ tầm ba mươi phút, vì vậy hắn không muốn vì lề mề để rồi bị đánh trượt bài kiểm tra này.

Vừa ra đến ngoài, Liễu Thiên đã nhìn thấy có hai người đứng đó nhìn lại chỗ hắn. Hai người này một người chính là Tằng Nhất, người còn lại là nữ đệ tử Khôn Tiểu Uyên.

“Sao rồi? Có vượt qua không?” Thấy hai tay liễu Thiên toàn máu, Tằng Nhất lo lắng đi lại hỏi.

“Hì! Bị thương một chút nhưng may là vẫn qua được!” Liễu Thiên nhìn lại tay mình mỉm cười đưa thẻ bài lên nói.

“Vậy thì tốt rồi! Thương tích một chút này cũng không có gì đáng ngại!” Tằng Nhất thấy thẻ bài thì cũng mỉm cười gật đầu nói.

“Nhìn ngươi có vẻ không tốn nhiều sức, ra đây lâu chưa?” Liễu Thiên nhìn lại Tằng Nhất hỏi.

https://thuviensach.vn

“Cũng vừa mới ra thôi! Cái thí luyện này đối với Khai Minh cảnh có phần hơi dễ, với chân nguyên hộ thể ta có thể dễ dàng đánh ra một con đường để lấy được thẻ bài và an toàn đi ra.” Tằng Nhất tỏ vẻ nhàn hạ kể lại.

“Nàng ta ra lâu chưa?” Liễu Thiên lúc này lại hướng nữ đệ tử kia hỏi nhỏ.

“Cũng mới ra! Xem bộ dạng hình như cũng hoàn thành bài kiểm tra.” Tằng Nhất liền thì thầm.

“Cạch!”

Đúng lúc này cánh cửa của nữ đệ tử còn lại được mở ra, ba người Liễu Thiên liền quay ra nhìn nhưng lại không thấy ai bước ra cả.

Mà lúc này ở phía sau bọn họ, cánh cửa lớn kia cũng được mở ra. Từ cánh cửa, một người bước vào, người này không ai khác chính là chấp sự Hướng Kha.

Hướng chấp sự này vừa đi vào thì ngay tức khắc đi đến gần mấy người Liễu Thiên phân phó:

“Trương Ngọc Nhàn trưa ra tức là đã thất bại, ba người các ngươi vào giúp nàng ta ra ngoài!”

Nghe vậy ba người Liễu Thiên liền gật đầu rồi cùng đi lại cánh cửa của nữ đệ tử tên Trương Ngọc Nhàn kia.

Nhưng ba người Liễu Thiên vừa đi đến cửa thông đạo thì bên trong có một nữ đệ tử đi ra. Nữ đệ tử này gương mặt bình thường, người không có thương tích gì cả, chỉ là bộ dáng có chút mệt mỏi và chán nản mà thôi.

“Đủ người rồi! Chúng ta ra ngoài thôi!” Hướng Kha thấy vậy liền nói rồi quay người đi ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Bốn người Liễu Thiên cũng lặng lẽ đi theo. Bốn người vừa ra ngoài thì tại những đại môn khác cũng có những nhóm đệ tự khác đi ra.

“Các ngươi bây giờ có thể ra về! Ai thất bại thì hãy luyện tập, tông môn một tháng sẽ mở ra Võ đường một lần, khi đó hãy đến kiểm tra lại.” Hướng Kha lúc này quay lại nhìn bốn người Liễu Thiên nói.

“Vâng!” Trương Ngọc Nhàn khẽ gật đầu đáp, ba người Liễu Thiên thì chỉ đứng im không nói gì cả.

Hướng Kha thấy vậy khẽ gật đầu rồi quay người đi về phía các chấp sự và trưởng lão đang đứng. Hai người Liễu Thiên cũng không nán lại chỗ này nữa mà liền cùng Hà Minh đi về chi của mình.

“Ta đi đến thư viện đây, có ai đi cùng không?” Liễu Thiên đi qua quảng trường thì bỗng dừng lại, hắn lúc này hướng hai người Hà Minh hỏi.

“Giờ cũng khá sớm, ta cũng có chút việc, vậy hẹn gặp ở phòng vậy! À nhớ về đó, ta có cái này rất hữu ích cho các ngươi phòng thân!” Tằng Nhất nhìn ra ngoài trời rồi quay lại hướng hai người nhắc nhở.

“Phân Linh dịch gì đó đúng không! Ta nhớ rồi! Thôi trưa gặp lại!” Liễu Thiên gật đầu một cái nói rồi quay người hướng thư viện đi đến. Hai người Hà Minh cũng liền đi ra một hướng khác.

Thư viên hôm nay vẫn yên tĩnh như mọi ngày, có điều hôm nay đệ tử ra vào đây ít hơn hẳn. Liễu Thiên vừa bước vào cửa thì đã thấy Hứa Vĩnh Thiên ngồi ngật ngưỡng trên ghế đang đọc cái gì đó.

“Hôm nay đại ca có vẻ nhàn a!” Liễu Thiên mỉm cười nói.

“À! Đến rồi à?” Hứa Vĩnh Thiên giật mình để sách xuống nói.

https://thuviensach.vn

“Ta biết thể nào hôm nay ngươi cũng đến, nên đã thu xếp hết rồi, bây giờ đi theo ta!” Hứa Vĩnh Thiên đứng dậy vui vẻ nói.

“Đi đâu vậy?” Liễu Thiên nhíu mày hỏi.

“Về phòng của ta, chúng ta hôm nay sẽ ăn uống một trận thoải mái ở đó!” Hứa Vĩnh Thiên mỉm cười nói rồi kéo Liễu Thiên đi.

Hai người đi ra khỏi thư viện, qua một cái hoa viên, rồi men theo một hành lang nhỏ, vòng qua một khu giả sơn cuối cùng cũng dừng lại ở một dãy nhà lớn ba tầng.

Liễu Thiên được dẫn lên tầng ba rồi đi vào một phòng ngoài phía bên phải. Gian phòng này rộng tầm hai mươi trượng vuông, bên trong có đầy đủ nội thất, trang trí trong phòng khá tao nhã.

“Ngồi đi! Đồ ăn sắp được mang lên rồi! Hôm nay chúng ta sẽ ăn uống một bữa sảng khoái.” Hứa Vĩnh Thiên chỉ vào cái bàn giữa nhà hào sảng nói.

“Được! Hôm nay chúng ta sẽ say một trận!” Liễu Thiên gật đầu nói.

Hai người vừa ngồi một lúc thì quả nhiên có một nhóm trù sư bê đồ ăn lên. Một bàn nhiều món ăn cùng một vò rượu được bày ra.

“Mời đại ca!” Liễu Thiên lúc này liền rót rượu ra hai cái bát rồi nói.

“Ha ha! Nào chúng ta uống!” Hứa Vĩnh Thiên gật đầu cầm bát rượu cười lớn nói.

…

Trưa đến, trong phòng của Tằng Nhất, có tiếng người nói chuyện không ngớt.

https://thuviensach.vn

“Cái này thật hay như vậy! Ngươi làm sao có được?” Liễu Thiên cầm một lọ ngọc nhỏ bằng hai đầu ngón tay lên vui vẻ hỏi.

“Ta trước kia đi theo sư phụ điều chế không biết bao nhiêu loại, Phân Linh dịch chính là thứ hay nhất nhưng tài liệu cũng khó tìm nhất. Thế nhưng lần này lại khác!” Tằng Nhất từ từ giải thích.

“Có gì khác?” Hà Minh cũng ngạc nhiên hỏi.

“Các ngươi có nhớ Hắc Vũ Điểu không?” Tằng Nhất lại hỏi.

“Sao không nhớ!” Liễu Thiên trợn mắt đáp, hắn không bao giờ quên được con chim thù dai đó.

“Ta lần đó có lấy được một quả chứng của nó, nhưng thật không ngờ đó không phải là Hắc Vũ Điểu mà là một con Hắc Linh Điểu, tuy huyết mạch rất loãng nhưng vẫn là một nhánh của Hắc Linh Tước!” Tằng Nhất lại giải thích.

“Chẳng liên quan, ngươi nói vào ý chính đi!” Liễu Thiên bĩu môi đề nghị.

“Ài! Thì điều chế Phân Linh Dịch cần có máu của Hắc Linh Tước mới nở. Thế nhưng dùng máu của Hắc Linh Điểu mới nở cũng có thể tạo ra được bán thành phẩm.” Tằng Nhất lắc đầu thở dài nhưng cũng cố gắng giải thích.

“À! Thì ra ngươi đã giết con Hắc Linh Điểu mới nở để tạo ra lọ dịch này!” Liễu Thiên tỏ vẻ đã hiểu nói.

“Đồ ngốc! Hắn đâu cần phải giết nó, chỉ cần lấy chút máu thôi! Đúng không?” Hà Minh liền mắng rồi lại hỏi.

https://thuviensach.vn

“Đúng vậy! Ta chỉ trích chút máu nên chỉ tạo ra được ba lọ nhỏ này. Bây giờ Hắc Linh Điểu đã lớn máu huyết của nó không còn Hắc Linh khí nên không thể điều chế được nữa!” Tăng Nhất gật đầu tỏ vẻ tiếc nuối nói.

“Không sao, chờ nó lớn lên rồi kiếm một bạn đời thế là lại có tiểu điểu để ngươi dùng!” Hà Minh liền an ủi.

“À! Cái Hắc Minh khí kia là gì mà chỉ lúc nhỏ mới có mà lớn lên không có?” Liễu Thiên thì lại tỏ vẻ khó hiểu hỏi.

“Các loại linh thú trên đời đều được thiên địa bồi dưỡng mới trở lên cường đại. Một số loài như chân long, linh phượng, thần tước, hoàng lân hay một số dạng khác đều mang trong mình một loại thiên địa căn nguyên khi mới sinh ra. Thiên địa căn nguyên này sẽ giúp đám thần thú này phát triển cường đại hơn so với các loài khác. Tuy vào loại thiên địa căn nguyên mà loại thần thú đó có những đặc tính riêng. Hắc Linh Tước mang trong mình Hắc Linh khí. Công dụng của loại thiên địa căn nguyên này là giúp kích phát tiềm năng trong cơ thể để đạt đến trạng thái cường thịnh nhất để phát triển thể chất Hắc Linh Tước. Khi Hắc Linh tước lớn lên thì thiên địa căn nguyên đó cũng từ từ biến mất.”

Tăng Nhất hồi tưởng lại lời của sư phụ mà kể lại cho hai người Liễu Thiên nghe.

“Đáng tiếc là mấy giống dị thú này lại phát triển quá nhanh, chỉ có mấy tháng thì Hắc Linh khí đã hết. Còn lúc nó nhỏ thì lượng huyết dịch lại quá ít nên ta không giám lấy nhiều. Vì vậy chỉ có ba lo này!” Tăng Nhất thở dài tiếc nuối.

“Được rồi! Đã dùng thử, đã hiểu mọi thứ thì ta cũng không làm phiền nữa! Cảm ơn! Ta về nghỉ ngơi chút rồi đi tu luyện đây!” Liễu Thiên đứng dậy thở dài một cái rồi cầm lọ nhỏ kia lên cảm ơn.

https://thuviensach.vn

“Ừ! Ngươi dùng tiết kiệm đó, lần tiếp theo có thứ này dùng không biết là năm nào tháng nào đâu?” Tằng Nhất gật đầu rồi lại căn dặn.

“Biết rồi! Thứ này khá hiếm ta sẽ cẩn thận, còn ngươi cũng đừng để lộ ra ngoài. Nhiều người biết rắc rối lắm!” Liễu Thiên đi ra đến cửa thì gật đầu đáp rồi cũng quay đi.

“Ta cũng về đây!” Hà Minh cũng đứng dậy nói.

“Được! Tạm biệt!” Tằng Nhất cũng không giữ lại mà chỉ mỉm cười nói.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 125: Là Ngươi

Trời tối, vầng trăng khuyết lên cao trên đỉnh những ngọn cây. Liễu Thiên ngồi ở hành lang nhìn lên trời đêm đầy sao. Trong đầu hắn lúc này thì nghĩ về lá thư hồi sáng.

Lúc này, Liễu Thiên đang ngồi ngoài lan can nhìn lên trời đêm. Vẻ mặt hắn thì thộn ra, đôi mắt mơ hồ như đang nghĩ đến điều gì đó.

Buổi sáng hôm nay, sau bữa nhậu nhẹt vui vẻ cùng với Hứa Vĩnh Thiên, Liễu Thiên đang trên đường đi về thì được Lan chấp sự đưa cho một xấp thư. Những lá thư kia là của mẫu thân Cơ Ngọc Oanh của hắn gửi đến. Chính vì vậy hắn không muốn tốn thời gian với hai tên kia mà liền về phòng đọc thư.

Trong thư mẫu thân hắn cũng không sướt mướt gì cả mà chỉ bảo hắn là ngày mười hai tới tức là hai ngày nữa hắn phải đi đến Trung Dương thành, mẫu thân của hắn đang đợi hắn ở đó để cùng về thăm ngoại công. Lại nói thì thư này đã được gửi đến rất nhiều lần để thông báo trước nhưng Liễu Thiên lại không để ý đến tận hôm nay trong thư có công văn thì Lan chấp sự mới bắt buộc mang đến cho hắn. Mà khi mang đến vị nữ chấp sự kia cũng tiện tay cầm cả đống thư cho Liễu Thiên.

Mẫu thân đã gọi thì hắn không thể không đi. Như vậy, hai ngày nữa hắn phải rời tông môn.

https://thuviensach.vn

Nhắc đến thì việc rời khỏi tông môn vốn không khó khăn hay ảnh hưởng gì đến tông môn nhưng bởi vì khoảng cách xa xôi và việc đi lại tốn nhiều thời gian nên vì lợi ích của đệ tử nên tông môn đã quyết định một năm chỉ để cho đệ tử rời tông môn một lần mà thôi. Tông môn muốn những đệ tử ở tông môn và tập trung vào tu luyện. Chính vì thế Kỳ Nhân các mới ra lệnh cấm đệ tử ngoại môn xuất tông. Nhưng cấm là như vậy nhưng vẫn có những trường hợp đặc biệt.

Những trường hợp đặc biệt muốn rời khỏi tông môn thì bắt buộc phải có chấp sự bảo lãnh hoặc gia tộc phải đưa tín vật đảm bảo thì mới được rời khỏi nhưng việc gia tộc triệu gọi này cũng không được diễn ra quá nhiều.

Trong thư Cơ Ngọc Oanh gửi cho Liễu Thiên cũng có một mảnh giấy, trên đó có con dấu của Liễu gia và một đoạn chữ đảm bảo. Vì vậy vấn đề rời khỏi tông môn không có gì phải nghĩ nữa nhưng Liễu Thiên bây giờ vẫn đang ngồi đó trầm tư suy nghĩ.

“Mình…” Hắn lúc này nhìn lên trời đầy sao, hai mắt hắn đờ đẫn thất thật, miệng như muốn nói gì đó nhưng lại thôi. Cứ như vậy một lúc, Liễu Thiên cúi đầu thở dài một cái rồi cũng lại quay người đi vào trong phòng.

Liễu Thiên cũng không có tắt đèn đã đi luôn lên giường nằm. Nằm trên giường, Liễu Thiên lại nhìn mái nhà suy tư.

“Họ không biết đang sống ra sao?” Liễu Thiên lẩm bẩm, trong đầu hắn lúc này lại hiện lên hình bóng những con người quen thuộc. Những hình ảnh về những người thân trước kia của hắn. Bố mẹ, anh em của hắn, những người đang sống ở một nơi cách xa nơi này. Nơi đó, những người thân của hắn khi này chắc cũng đã nguôi ngoai rồi. Hắn bây giờ chắc cũng xanh cỏ rồi.

Liễu Thiên bình thường vẫn hay nghĩ về người thân ở trái đất nhưng hôm nay khi nhận được thư hắn nói đến việc thăm lại tổ tiên của mẫu thân thì lại

https://thuviensach.vn

bỗng nhiên nghĩ đến nhiều hơn. Hắn khi này bỗng nhiên cảm thấy nhớ nhà vô cùng, hắn nhớ bố mẹ, hắn nhớ hai đứa em của mình, hắn nhớ mọi thứ ở Trái Đất. Từng đoàn người, xe cộ, tiếng ồn, quang cảnh, và cả những mùi vị món ăn ở Trái Đất bỗng lại hiện về trong đầu hắn một cách rõ nét. Hắn tự hỏi liệu mình có thể quay về, liệu có một lá thư nào đó đến để hắn có thể quay về Trái Đất không. Khi nào hắn mới có cơ hội báo đáp công ơn, cơ hội quay lại bái cúng tổ tiên đây?

Liễu Thiên nhắm mắt lại cố ngủ nhưng những hình ảnh khi còn ở Trái Đất lại tràn về trong tâm trí hắn khiến hắn thể nào ngủ được.

Hắn cứ thế chằn chọc một hồi rồi lại ngồi dậy, hắn lại đi ra ngoài.

Hắn đi tản bộ theo hành lang xuống tầng dưới, hắn thỡng thờ đi trong sân của chi Sáu. Một lúc sau, hắn đã đi ra đến hoa viên giữa tân quán và khu nhà của trưởng lão và chấp sự.

Liễu Thiên đứng giữa hoa viên nhìn quanh một lượt thì liền đi lại cái đình cách đó không xa. Vào đình, Liễu Thiên không ngồi lên cái ghế đá mà lại ngồi vắt vẻo lên cái lan can nhìn ra xa.

Quang cảnh trời đêm thật yên tĩnh, trăng khuyết trên cao, những ngôi sao lấp lánh phương xa, cây cối đung đưa trong gió, tiếng côn trùng phát ra từ những đám cỏ bên cạnh tiểu đình.

Liễu Thiên ngồi trong không gian đó, hai mắt mộng mị nhìn ra dãy nhà phía xa.

“Có người!” Liễu Thiên giật mình đứng dậy, hắn nhìn kỹ lại ở trên mái nhà phía xa có một người đang ngồi, từ khoảng cách này không nhìn rõ là nam hay nữ, nhưng khẳng định đó là một người.

“Lại chơi tý!” Liễu Thiên không nghĩ nhiều liền từ từ đi lại phía đó.

https://thuviensach.vn

Hắn đi qua hoa viên đến một dãy nhà của trưởng lão rồi lại nhìn lên bóng người vừa rồi. Người kia ngồi ở mái một tòa nhà cao nhất trong khu nhà trưởng lão này, không phải nói là cao nhất cả cung chữ Càn này.

Liễu Thiên nhẹ nhàng đi đến phía sau căn nhà lớn đó, hắn nhìn lên tòa nhà cao mấy tầng này thầm tính toán cách đi lên, với tòa nhà này thì hắn không thể đi vào trong mà đi lên cầu thang lên tầng thượng được.

“Chèo thôi!” Liễu Thiên nhìn quanh một lượt rồi bắt đầu đi đến bức tường kia rồi từ đó chèo lên. Hắn không biết người trên đó là ai nhưng chắc chắn là người của tông môn. Mà trong tôn môn dù có mạo phạm đệ tử khác thì cũng chỉ bị một trận đòn là cùng. Liễu Thiên khi này lại đang buồn nên khi thấy người này ngồi trên đó một mình thì hắn không nghĩ nhiều liền kiếm đường chèo lên kiếm kẻ tâm sự, không thì đồng cảnh ngộ cũng được.

Tòa nhà lớn này nằm ở trung tâm của cung, nó chính là nơi họp của những vị chấp sự và trưởng lão trong cung chữ Càn này. Mái nhà của nó rộng tầm trăm trượng vuông, được lợp ngói nhỏ, ở giữa mái có gờ to rộng tầm một xích. Ở giữa mái nhà khi này có một nữ đệ tử đang ngồi trên gờ nhìn ra trời đêm.

Nữ đệ tử dáng người không lớn lắm, nhìn qua chỉ tầm mười hai mười ba, quần áo thướt tha đang ngồi hai tay trống cằm nhìn ra xa. Nữ đệ tử này có đôi mắt to lung linh, hai mi dài mấp máy liên tục, nhưng trong đôi mắt đẹp đó lại mang một vẻ u sầu khó tả.

“Tạch!”

“Ai?” Nữ đệ tử này nghe thấy tiếng đống thì liền đứng dậy nhìn ra đằng sau quát hỏi.

Phía sau, nàng từ viền mái có một cái tay dơ bám vào mái nhà rồi lại một cánh tay nữa. Dần dần hiên rõ một người loay hoay bò lên.

https://thuviensach.vn

“Ngươi là ai? Đến đây làm gì?” Nữ đệ tử kia nhìn bóng người đang bò lên kia cặp mày nhíu lại hỏi.

“Ngồi một mình như vậy buồn lắm, ta cũng đang có chuyện buồn nên định lên đây ngồi cho vui.” Người kia vừa bò lên mái nhà vừa nói.

“Ngươi là ai?” Nữ đệ tử kia ánh mắt sắc bén hỏi. Nàng thỉnh thoảng đều lên đây ngồi nhưng chưa bao giờ bị làm phiền cả nhưng hôm nay lại có người khác đi lên đây làm cho tiểu cô nương này có chút khó chịu.

“Cạch! Cạch!”

Người kia đi dần lên đến đỉnh của mái nhà, người này cũng đứng lên gờ mái lúc này mới quay ra ngâng mặt lên nhìn nữ đệ tử kia.

“Là ngươi?” Khi đã đủ gần, cả hai người đều giật mình tự hỏi.

Người vừa lên kia không ai khác chính là Liễu Thiên, và nữ đệ tử ngồi trên này không ai khác chính là Thượng Quan Nhu Vân.

Vừa rồi hai người đều không nhìn rõ nhưng khi này đến gần thì đã nhận ra thì làm cho cả hai đều ngạc nhiên vô cùng.

“Ngươi cút khỏi đây cho ta!” Thượng Quan Nhu Vân gương mặt khó chịu quát.

“Tại sao? Chỗ này đâu phải phòng của ngươi!” Liễu Thiên cũng không khách sáo hỏi lại. Mục đích lên đây kiếm người nói chuyện đã tan tành nhưng hắn cũng thấy ngồi trên này thích hơn nên không có ý định rời đi.

“Thèm chết!” Thương Quan Nhu Vân khẽ hừ một tiếng rồi thần thể bỗng lao lên, cánh tay phải đẩy ra.

Trong đêm tối không nhìn rõ là gì nhưng Liễu Thiên đứng đối diện cũng cảm nhận được từ cánh tay của Thượng Quan Nhu Vân có một luồng khí

https://thuviensach.vn

đang cuồn cuộn bắn ra.

Biết vậy Liễu Thiên hai chân chợt động, cả người rất nhanh đã di chuyển sang bên phải.

“Doạt!

Liễu Thiên đã tránh được nhưng cũng dê xuống sườn mái nhà tầm hơn trượng mới dừng lại.

Thượng Quan Nhu Vân thấy vậy tay phải thu lại khẽ xoay một cái, năm ngón tay chuyển động liên tục mấy nhịp. Ngay lúc này quần áo của tiểu cô nương này không gió mà bay, trên đầu ngón chỏ của nàng có một luồng ba động đang lưu chuyển theo xu hướng tụ lại.

“Dừng! Ta tuy không đánh lại ngươi nhưng nếu đánh nhau thì ngươi cũng không chỉ một hai chiêu có thể đánh bại ta. Mà nếu đánh nhau sẽ tàn phá nơi này, trưởng lão sẽ biết và từ sau ta và người đều khó có thể lên chỗ này ngắm cảnh nữa.” Liễu Thiên đưa tay ra chặn lại, hắn nhận thua rồi vội vàng đưa ra lí luận của mình để khuyên nhủ Thượng Quan Nhu Vân.

“Tha cho ngươi cũng được. Chỗ này là chỗ của ta rồi! Ngươi hãy đi kiếm nơi khác đi” Thượng Quan Nhu Vân nghe vậy liền nhíu mày suy nghĩ một lúc rồi cũng từ từ thu tay lại nói.

“Ta cũng không phải ngày nào cũng nên mái nhà ngắm cảnh, chỉ là hôm nay tâm trạng có chút không vui nên mới vậy! Ta cũng chỉ muốn ngồi đây một lúc mà thôi! Nếu ngươi không muốn nói chuyện thì thôi, ta sẽ ngồi một góc, đảm bảo sẽ không làm phiền đến ngươi.” Liễu Thiên thấy vậy liền tỏ vẻ đáng thương cầu tình. Dù sao thì hắn cũng là người đến sau mà lại yếu hơn nữa nên hắn đành phải nhún nhường thôi.

“Không được! Mai ngươi hãy đến! Ta không muốn ở cùng một tên nam đệ tử, người khác sẽ nghĩ gì chứ!” Thượng Quan Nhu Vân lắc đầu nói.

https://thuviensach.vn

“Vậy thì không được! Ta bây giờ sẽ ra đầu bên kia ngồi! Nếu ngươi vẫn chưa hài lòng thì dù có no đòn ta cũng phải đánh một trận!” Liễu Thiên lắc đầu rồi chỉ về phía bên phải tỏ vẻ kiên quyết.

Nói xong, Liễu Thiên không chờ Thượng Quan Nhu Vân nói gì đã đi lên đỉnh mải từ từ đi về đầu bên phải.

Thấy Liễu Thiên như vậy, Thương Quan Nhu Vân nghiến răng một cái định nói gì nhưng lại thôi, nàng rồi cũng quay người đi về phía bên trái. Đối với nàng thì đánh bại một tên như Liễu Thiên là rất đơn giản. Nhưng nếu đánh nhau ở đây chắc chắn sẽ kinh động đến chấp sự cùng trưởng lão. Khi đó thúc thúc của nàng sẽ biết và mọi thứ chắc chắn sẽ rất rắc rối.

Lại nói thì ở tông môn ngoại trừ tỷ võ ra thì những lúc khác không được đánh trọng thương hoặc giết hại đồng môn, nếu không sẽ bị sử phạt rất nặng. Hình phạt nặng nhất chính là phế đi tu vi rồi đuổi khỏi tông môn. Chính vì thế mà nàng biết không thể dọa được Liễu Thiên nên đành phải chấp nhận đi về mái nhà bên trái hậm hực ngồi xuống.

Hai người khi này ngồi cách nhau gần mười trượng, mỗi người một đầu của mái nhà. Thượng Quan Nhu Vân lại ngồi xuống vẻ mặt hơi giãn ra, nàng rất nhanh lại trở lại bình thường. Ánh mắt lại buồn rầu nhìn ra xa, trong đầu không biết nghĩ gì nữa.

Liễu Thiên khi này ngồi xuống thì nhìn quanh một lượt cả cung chữ Càn rồi lại nhìn lên trời sao. Hắn mỉm cười hai mắt nhắm lại liền nằm luôn ra gờ mái.

Nằm ra rồi hắn lại nhìn lên trời cao, không hiểu nghĩ gì bỗng nhiên lại cười một cái rồi lại thôi. Hắn khẽ thủi sáo ngân nga một giai điệu gì đó, ánh mắt linh chớp động liên tục nhìn rất linh hoạt và vui vẻ. Lúc này, tâm trạng của hắn bỗng nhiên lại trở lên vui vẻ, những suy nghĩ buồn rầu vừa rồi bay đi đâu hết.

https://thuviensach.vn

“Vũ trụ rộng lớn, mình cũng chỉ là một phần của nó, vậy thì cứ là một phần của nó đi! Tại sao phải vương vấn quá khứ, cứ vậy sống tiếp thôi!” Hắn nằm đó nhìn lên trời lẩm bẩm.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 126: Xuất Môn

Bầu trời đêm với vô số ngôi sao, có nhưng ngôi sao sáng, có ngôi sao mờ, có những ngôi sao đứng lại thành nhóm, cũng có những ngôi sao lẻ loi. Một bầu trời đầy sao đang hiện trong đôi mắt sáng của Liễu Thiên. Tay hắn thì chỉ chỏ, trong đầu lại tưởng tưởng ra những hình thù do những ngôi sao ghép lại, thỉnh thoảng những kỹ ức mơ mộng thời xưa lại hiện về. Nhưng hắn không phải nhăn mày gạt bỏ nữa mà có thể thoải mái hồi tưởng những kỹ ức cũ đó.

Hắn khi này tự nhủ sẽ không cố chốn tránh nữa mà sẽ thoải mái tiếp nhận những ký ức kia, thế nhưng dù có đối diện với ký ức đó thi hắn cũng không vì đó mà buồn nữa, hắn coi những ký ức đó là kỷ niệm, đó là lý lịch và đó chính là những hành trang trên đường đời mới này. Hắn kệ những cảm giác hối tiếc, ủ rũ tràn về, kệ sự dằn vặt qua đi. Hắn tin rằng việc tiếp nhận những ký ức buồn sẽ khiến hắn dần trở lên mạnh mẽ hơn.

Càng sợ hãi trốn tránh không nghĩ đến thì khi nghĩ đến sẽ càng đau buồn vậy hắn sẽ để những ký ức kia hiện hữu hàng ngày và hắn sẽ không hề nghĩ mình đã chết nữa. Hắn coi như cuộc sống ở Trái Đất là phần một của cuộc đời mình và bây giờ hắn đang ở phần hai. Cuộc sống hắn tiếp diễn ở phần hai nhưng những ký ức ở phần một kia sẽ là hành trang vững chắc khiến hắn mạnh mẽ trải qua những sóng gió.

“Mẹ! Con vẫn sống tốt!” Liễu Thiên nghĩ thông thì liền nhìn về phía xa trong vũ trụ nơi có bao nhiêu vì sao đang tỏa sáng kia mà tự nhủ.

https://thuviensach.vn

Liễu Thiên nằm đó tâm trí dần trở lên vui vẻ rồi gió mát thổi qua, hai mắt hắn bỗng đờ đi rồi ngủ thiếp đi lúc nào không biết.

Trời đã về khuya, gió mát nhè nhẹ thổi, Liễu Thiên lúc này đã say giấc.

Thượng Quan Nhu Vân khi này từ phía bên kia đứng dậy từ từ đi lại chỗ Liễu Thiên. Nhìn thấy Liễu Thiên ngủ say như vậy, nàng khẽ nhíu mày lắc lắc đầu rồi cũng quay người nhảy một cái biến mất trong màn đêm.

Mặt trời vừa mọc, Liễu Thiên cũng tỉnh dậy, hắn nhìn quanh thì chỉ cười khổ một cái rồi cũng đứng dậy. Hắn liền từ từ đi lại viền mái tụt xuống. Chật vật một hồi, hắn cũng quay lại mặt đất an toàn. Hắn liền làm một bài thể dục đó chính là chạy từ chỗ này về chi của mình.

Về đến chi Sáu, Liễu Thiên vệ sinh cá nhân xong thì liền đi ăn sáng. Hắn cũng không có đi ăn sáng cùng hai tên kia. Từ mấy tháng nay, giờ giấc sinh hoạt của ba người đã rất khác nhau, do cách luyện tập khác nhau nên trừ những dịp tập trung ra thì ba người rất ít khi đi với nhau.

Ăn sáng xong, Liễu Thiên về phòng thu dọn đồ đạc. Hắn cũng không có nhiều đồ mà đa phần mấy thứ đó đều được bỏ vào trong chỉ giới nên công việc thu rọn rất nhanh.

Mặt trời lên khá cao, lúc này, Liễu Thiên quần áo gọn gàng đi ra khỏi chi của mình. Hắn vừa ra khỏi chi liền đi thẳng đến chỗ của trưởng lão trong cung làm việc. Hắn muốn làm giấy tờ để hôm nay xuất môn.

Tuy mẫu thân hắn bảo rằng ngày mai mới phải có mặt nhưng hắn không thể nào để mai mới đi được. Với hắn, không biết thì thôi chứ đã biết mẫu thân đợi thì đi sớm ngày nào hay ngày đấy.

Nửa canh giờ sau, Liễu Thiên từ trong một dãy nhà lớn đi ra, hắn trên tay cầm một tờ giấy nhỏ bằng bàn tay đang nhìn ngắm rất kỹ. Giấy này màu trắng đục, tên đó có ghi mấy dòng chữ và một con dấu. Mấy chữ kia chính

https://thuviensach.vn

là ghi về các thông tin của Liễu Thiên và con dấu kia chính là dấu của trưởng lão bảo lãnh cho Liễu Thiên.

Cầm giấy này, Liễu Thiên đi ra khỏi đội của mình, rồi đi qua mấy đội khác, hắn đi một mạch đến quảng trường lớn của ngoại viện, hắn sẽ từ quảng trường này đi ra ngoài cổng Ngoại Môn và cuối cùng là đi ra cổng lớn của tông môn.

Từ quảng trường, Liễu Thiên bắt đầu dựa theo trí nhớ của mình bắt đầu đi đến cổng của Ngoại Môn.

Đi qua nhiều khu vực rộng lớn, Liễu Thiên một lần nữa nhìn ngắm quang cảnh của ngoại viện. Hắn từ từ đi qua từng hoa viên, từng đình đài, ao hồ, tiểu sơn, sân sảnh, hành lang,vv…

Hắn cứ đi một khoảng nửa canh giờ thì lại thấy một khu rộng lớn được quây kín bằng tường đá cao hơn trượng kéo dài hàng dặm. Hắn chỉ nhìn qua cũng biết đó chính là một đội khác trong Ngoại Môn. Vì vậy hắn chỉ men theo những con đường xung quanh mà đi qua những đội đó mà thôi.

Đi qua tầm mấy đội như vậy thì trời cũng đã vào giữa buổi, theo Liễu Thiên thấy thì bây giờ cũng đã tầm hơn chín giờ sáng rồi mà hắn cũng hơi mệt nên muốn nghỉ ngơi ngắm cảnh một chút.

Hắn ngồi đó đôi mắt mơ mộng nhìn quanh, trong tầm mắt của hắn xa xa là những dãy công trình liên miên bất tận, những dặng cây đan xen trong đó, gần hơn là là một hoa viên với đủ các loại hoa đang khoe sắc. Thỉnh thoảng cũng có một vài đệ tử qua lại, họ vừa đi vừa cười nói rất vui vẻ.

“Khương Tuyết!” Liễu Thiên đang ngồi thưởng thức cảnh đẹp thì bỗng nhìn thấy phía con đường nhỏ trước mặt có bóng người quen thuộc liền hô lên.

https://thuviensach.vn

Đó đúng là Khương Tuyết, tiểu cô nương này bây giờ đã có chút thay đổi, mái tóc xù ngắn ngang tai bây giờ đã dài đến ngang vai, vì vậy nhìn cũng có nét nữ nhi xinh đẹp.

“A! Liễu Thiên! Ngươi làm gì ở đây?”

Khi này, Khương Tuyết nghe thấy tiếng gọi thì liền quay ra và nhìn thấy Liễu Thiên thì nàng tỏ vẻ ngạc nhiên kêu một tiếng rồi tiến lại hỏi.

“Cái này ta phải hỏi ngươi mới đúng? Ngươi sao lại ở đây?” Liễu Thiên không có trả lời liền hỏi lại.

“Ờ! Ta đang đi sang đội hai tìm Lâm Mộng tỷ thí, chúng ta có hẹn hôm nay tỷ thí luận bàn chút!” Khương Tuyết khẽ gật đầu rồi cũng không dấu diếm nói.

“Vậy à?” Liễu Thiên trong lòng bỗng cảm thấy khó chịu nhưng vẻ mặt không đổi khẽ nói.

“Vậy ngươi tính đi đâu đây?” Khương Tuyết khi này nhìn Liễu Thiên một lượt lại hỏi.

“Ta có chút việc trong gia tộc nên phải xuất môn!” Liễu Thiên đáp.

“Vậy ư? Có gì hay không? Ngươi bảo có gì hay sẽ đưa ta đi cùng mà?” Khương Tuyết nghe vậy hai mắt sáng lên hỏi dồn dập.

“Hì! Ta cũng không rõ! Nhưng có hay thì ngươi cũng chẳng đi được, rời tông môn đâu phải chuyện dễ!” Liễu Thiên khẽ cười lắc đầu nói.“Ừm! Ta nói đùa vậy thôi, bây giờ ta vẫn đang bận nghiên cứu mấy thứ mới học được nên cũng không muốn ra ngoài.” Khương Tuyết gật đầu.

“Vậy tên Lâm Mộng kia lợi hại lắm sao? Ngươi có vẻ rất hay đến tỷ thí cùng hắn?” Liễu Thiên khi này lại hỏi.

https://thuviensach.vn

“Ờ! Lâm Mộng rất mạnh, so với ta không kém chút nào, ta dạo này hay đến đây cùng hắn luyện tập. Cả hai cùng tăng tiến rất ổn!” Khương Tuyết gật đầu từ từ kể.

“Sao ngươi không kiếm một người trong Tứ Tượng đội tỷ thí?” Liễu Thiên nhíu mày hỏi.

“Tứ Tượng đội có rất nhiều người mạnh nhưng không phải ai cũng thích tỷ thí đánh nhau suốt ngày như ta, ngươi phải biết rất khó kiếm một người hợp với mình.” Khương Tuyết lắc đầu rồi lại nhìn Liễu Thiên giải thích.

“Vậy..! Thôi ngươi cũng đi tỷ thí đi, ta cũng lên đường đây, muộn rồi!” Liễu Thiên lúc này định nói gì đó nhưng hắn lại lắc đầu chuyển thành nói lời tạm biệt.

“Ừm! Vậy ta đi đây! Khi khác gặp lại!” Khương Tuyết thản nhiên gật đầu rồi quay người bước đi.

Liễu Thiên lúc này thì đứng im nhìn theo bóng dáng của Khương Tuyết đang đi xa dần.

Nhìn theo một lúc, Liễu Thiên khẽ lắc đầu rồi cũng quay đầu theo một con đường khác mà đi.

Từ ngày ở chỗ của Hồng Lan trưởng lão về hắn vẫn chưa gặp lại tiểu cô nương này. Tuy cả hai nói là có cái gì hay thì sẽ cùng chơi, đi đâu sẽ cùng đi nhưng thực chất cả hai đều tập trung tu luyện, chẳng ai để ý đến chơi bời. Liễu Thiên cũng vậy, dạo này vì để đuổi kịp bạn bè nên hắn rất cố gắng luyện tập ngày đêm. Tất nhiên là thỉnh thoảng hắn cũng có chút thời gian rảnh rỗi nhưng vì ngại thân phận cùi bắp của mình nên hắn cũng không có sang bên Thanh Long đội tìm Khương Tuyết.

Mà đến hôm này khi gặp lại thì hắn lại biết rằng Khương Tuyết đã thân với Lâm Mộng hơn hắn rất nhiều. Đối với nàng Liễu Thiên bây giờ chỉ là

https://thuviensach.vn

một người bạn từng có chút quen biết mà thôi. Khoảng cách về cảnh giới và sức mạnh sẽ làm nàng dần quên hắn.

Còn với hắn thì không biết từ khi nào có cảm giác rất lạ với Khương Tuyết. Hắn cũng không biết có phải đã thích nàng rồi hay không? Nhưng hắn chỉ biết khi nhắc đến nữ nhân thì người đầu tiên hắn nghĩ đến là nàng. Khi nhìn ngắm những nữ đệ tử khác hắn đều từ những nữ đệ tử đó tìm ra điểm giống nàng. Khi gặp nàng thì hắn lại rất vui. Khi thấy nàng thân với một thằng con trai khác thì hắn cảm thấy khó chịu,…

Hắn trước đây và bây giờ cũng chưa bao giờ có cảm nhận như vậy đối với một người con gái hắn mới quen!

Lúc này, cảm xúc được mất lẫn lộn làm cho Liễu Thiên nhất thời không biết làm gì nên cố ép mình gạt bỏ vấn đề này ra khỏi đầu.

Tình yêu là thứ rất tuyệt nhưng hắn lại tự nhận chưa phải lúc. Dù sao thì thời gian vẫn còn dài, mai kia nếu hắn thực sự yêu nàng thì sẽ tính tiếp. Bây giờ hắn chưa có gì để theo đuổi cả, tán gái cần có rất nhiều thứ nhưng bây giờ hắn có gì chứ?

…

Trung Dương thành, người người ra vào tấp nập, quầy hàng san sát, không khí thì ồn ào vô cùng. Hôm này, người trong thành tuy không đông đúc bằng lúc Kỳ Nhân các nhận đệ tử mới nhưng cũng rất náo nhiệt. Trong thành, cách loại kinh doanh buôn bán vẫn thịnh vượng phát triển không ngưng và không hề có xu hướng dừng lại.

Lại nói thì trong Trung Dương thành có nhiều ngành kinh doanh nhưng tửu lầu và khách điếm vẫn là hai loại kinh doanh có sinh ý nhất. Người trong thành đa số là người từ nơi khác qua đây nên việc nghỉ ngủ ở đây là chuyện không thể tránh khỏi. Trong Trung Dương Thành, một phần ba các khu nhà chính là các tửu lầu và khách điếm. Tính cả to lẫn nhỏ thì số lượng

https://thuviensach.vn

khách điếm tửu lâu cũng phải lên đến hàng trăm cái nhưng chừng đó vào những ngày hội họp lớn của thành thì vẫn không đủ chỗ cho khách thuê.

Hôm nay, thì lại không phải là một ngày như thế. Trời gần tối, tại Long Hoa tửu lầu – một tửu lầu nằm ngoài viền củ phía nam Trung Dương Thành. Lúc này, khách nhân ra vào tửu lầu lác đác không có mấy người.

Quán thưa người nên chỉ nhìn qua cũng có thể thấy có một tiểu nhị đang ngồi ngoài cửa chờ khách. Tên này dáng người mảnh khảnh, gương mặt bình thường có điểm thuận mắt, hắn thân mặc một bộ đồ xám, trên vai có một cái khăn trắng vắt qua. Khi này do không có khách nên hắn đang ngồi vểnh râu ngoài cửa nghĩ ngợi gì đó.

“Còn không mau tiếp khách!” Lão chủ tửu lâu có dáng người đầm đậm lúc này mới nhìn ra ngoài liền quát.

Tên tiểu nhị kia giật mình đứng dậy thì quả nhiên đã thấy phía ngoài có hai người đang đi vào. Người đi trước là một trung niên đại hán râu quai nón, gương mặt có phần dữ tợn. Người phía sau là một thiếu niên thân mặc thanh y, dáng người cao cao, gương mặt hiền hậu thanh tú, nước da hơi ngăm đen, tóc tai cắt khá ngắn và lởm chởm.

“Khách quan, người đã về!” Tên tiểu nhị kia thấy hai người kia liền lum khúm đi lại cười nói.

“Thiếu gia mời vào trong, phu nhân đang ở hậu viện phía sau.” Trung niên đại hán kia cũng không để ý đến tên tiểu nhị này liền quay lại hướng thiếu niên kia nói.

“Ừ! Chúng ta vào thôi!” Thiếu niên kia khi này gật đầu nói rồi bước vào trong.

Thiếu niên này không ai khác chính là Liễu Thiên vừa rời Kỳ Nhân các hồi sáng.

https://thuviensach.vn

Hắn đi từ sáng nhưng đến tầm trưa thì mới chính thức rời tông mông, rồi hắn lại tiếp tục đi một mạch đến Trung Dương thành thì lúc này trời cũng đã gần tối. Khi hắn vừa vào cửa thành thì đại hán kia đã đợi sẵn rồi dẫn vào đây.

Liễu Thiên được dẫn ra đằng sau của tửu lâu rồi lại được dẫn đến vào một gian phòng khá lớn. Trung niên đại hán kia dẫn hắn vào đây khẽ bẩm báo một tiếng rồi cũng quay người rời đi.

“Mẫu thân!” Liễu Thiên đẩy cửa bước vào nhìn thấy một mỹ phụ ngồi ở bàn giữa phòng thì liền đi lại cung kính chào.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 127: Cơ Ngọc Oanh

"Thiên nhi, ta cứ nghĩ rằng mai con mới đến, cũng may ta đã bố trí Đại Hồ ra cổng thành chờ nếu không thì con biết đi đâu!" Cơ Ngọc Oanh thấy Liễu Thiên thì liền đứng dậy nói, trong giọng điệu đầy vẻ lo lắng và may mắn.

"Con lớn rồi! Nếu không gặp Đại Hồ thì con sẽ thuê một phòng trọ rồi nghỉ qua đêm, sáng mai lại ra cổng Tây là được!" Liễu Thiên lúc này đi lại mỉm cười nói. Hắn chẳng hiểu sao bây giờ lại cảm giác nói chuyện với mẫu thân rất dễ, không khác gì mẫu thân trước kia của hắn vậy.

"Dạo này ở đó tu luyện vất vả quá ư? Ta thấy con tiều tụy quá quá!" Cơ Ngọc Oanh lúc này nhìn Liễu Thiên lại nhíu mày lo lắng hỏi.

Trước kia khi dung nhập, Liễu Thiên được Đồng Xuyên làm trắng lại một lần nhưng sau mấy tháng tu luyện ngoài nắng thì hắn lại đen như thường. Vì vậy, Cơ Ngọc Oanh mới dễ dàng nhận ra và có cảm giác lo lắng.

"Cũng không có gì vất vả cả! Chỉ là hài nhi cố gắng hơn một chút thôi!" Liễu Thiên gãi đầu cười cười nói.

"A! Con đã tiến lên đệ lục trọng rồi!" Cơ Ngọc Oanh nhìn bộ dáng cười cười của Liễu Thiên thì trong lòng cũng cảm thấy vui vẻ rồi nàng mới đánh giá tu vi của Liễu Thiên thì không khỏi giật mình khinh hô.

https://thuviensach.vn

“Chỉ là may mắn thôi!” Liễu Thiên liền nói. Hắn không muốn mẫu thân hắn biết mình vừa tham gia thí luyện yêu thú. Nếu không hắn chắc chắn sẽ bị một trận mắng. Lại nói thì đây không thực sự là mẫu thân của hắn nhưng giờ hắn ở trong thể xác này nên hắn tự nhủ rằng đây chính là mẫu thân của mình. Hắn giờ đã quyết định sống với thế giới này thì đây chính là người hắn phải trọng hiếu. Hiếu thì cần nhiều thứ hắn không biết hết và cũng không thể làm hết nhưng hắn vẫn biết rằng làm con cái thì không nên làm bố mẹ phiền lòng!

“Mẫu thân, phụ thân đâu? Lần này mẫu thân đến đây một mình ư?” Liễu Thiên lúc này rất nhanh chuyển chủ đề hỏi.

“Ừ! Lần này có chuyện phụ thân con không đi được! Chỉ hai mẫu tử chúng ta thôi!” Cơ Ngọc Oanh gật đầu đáp.

“Chuyện gì lại chỉ có mẫu thân và hài nhi? Về thăm ngoại công mà?” Liễu Thiên tỏ vẻ khó hiểu hỏi.

“Truyện này kể ra thì rất dài, trước kia không nói cho con biết nhưng hôm nay con cũng lớn rồi mà lại có dịp này nên ta sẽ kể cho con.” Cơ Ngọc Oanh thở dài rồi nhìn Liễu Thiên nói.

“Con biết tam đại gia tộc của Nhất Xuân quốc là những gia tộc nào không?” Cơ Ngọc Oanh lúc này liền hỏi.

“Cái này thì có gì đâu! Chính là Triệu gia, Cơ gia và Thượng Quan gia tộc!” Liễu Thiên rất nhanh trả lời.

“Vậy con biết tên ta rồi chứ?” Cơ Ngọc Oanh lại hỏi.

“Tên mẫu thân? Mẫu thân là người của Cơ gia?” Liễu Thiên nhíu mày lẩm bẩm rồi hai mắt bỗng sáng lên nói.

https://thuviensach.vn

“Thông minh lắm! Ta chính là người của Cơ gia!” Cơ Ngọc Oanh gật đầu mỉm cười nói.

“Nhưng cái này thì có liên quan gì đến chuyến đi lần này?” Liễu Thiên lúc này lại tỏ vẻ khó hiểu hỏi.

“Cái này phải nói về từ thời ta còn trẻ…” Cơ Ngọc Oanh lúc này liền bắt đầu kể.

Một lúc sau câu truyện kết thúc, Liễu Thiên ngồi đối diện với mẫu thân hắn âm thầm suy nghĩ gì lại câu truyện vừa rồi.

Cụ thể thì khi xưa thời còn học ở Kỳ Nhân các, không hiểu do đâu mẫu thân hắn đem lòng yêu phụ thân hắn. Hai người tình cảm sâu đậm, thề non hẹn biển. Cơ gia gia chủ khi đó là Cơ Triết Dương cũng chính là ngoại công của hắn lại không đồng ý mối quan hệ đó nên lão đã bí mất thu xếp để cho mẫu thân hắn lấy một người của Điền gia.

Kể đến Điền gia thì gia tộc này tuy không phải một trong tam đại gia tộc nhưng cũng không kém bao nhiêu. Người của Điền gia được ngoại công hắn để ý đó tên là Điền Vô Lượng, người này khi đó là một trong những nhân tài kiệt xuất của Kỳ Nhân các. Mà mẫu thân hắn khi đó cũng là một nhân tài hiếm có, nàng so ra hơn hắn phụ thân hắn vì vậy ngoại công nghĩ rằng mẫu thân hắn quá xứng đôi với Điền Vô Lượng. Kể cả gia thế và thiên phú tu luyện của hai người cũng đều xứng với nhau.

Nhưng tình yêu thì lại khó so sánh được hơn mà chỉ là một chữ yêu mà thôi! Mẫu thân hắn lúc đó thà chết không chịu nghe theo, phụ thân hắn cũng liều mạng đến Hỏa Vân sơn đón nàng. Cả hai cùng nhau bỏ trốn rồi tự tổ chức hôn lễ, ý định lấy thế ván đã đóng thuyền để giải quyết.

Nhưng hành động đó lại làm cho Cơ gia mất hết thể diện, Cơ Triết Dương liền đem người đến Liễu gia hỏi tội. Sự tình trở lên căng thẳng đến

https://thuviensach.vn

người sống kẻ chết. Phụ thân hắn khi đó muốn lấy cái chết để giải mối mẫu thuẫn nhưng mẫu thân hắn cũng đòi tự sát theo.

Vì thương con nên ngoại công liền thu quân đồng thời cũng tuyên bố đuổi mẫu thân ra khỏi Cơ gia chỉ để lại một câu: Ngày sau nếu lão phucòn thấy người của Liễu gia bao gồm cả Cơ Ngọc Oanh đặt chân lên Hoa Vân sơn thì lão phu sẽ đồ sát Liễu gia ngay cả gà chó chũng không tha!”

Từ khi đó đến nay đã hai mươi chín năm rồi, mẫu thân hắn vẫn không được trở về thăm nhà. Nhưng lần này lại khác, chỉ mấy ngày nữa chính là một sự kiện quan trọng của Cơ gia, và đó cũng là dịp mẫu thân hắn được thăm người thân và nơi sinh thành.

“Ngày đó nếu mẫu thân không quyết định như vậy không biết chuyện gì xảy ra nữa! Phụ thân chắc buồn lắm! A! Thật may mắn!” Liễu Thiên lúc này liền tỏ điệu bộ hồi tưởng suy nghĩ rồi lại nói đùa vài câu.

“Nếu biết ngươi hư như vậy thì ta đã lấy tên họ Điền kia rồi!” Cơ Ngọc Oanh nghe vậy khẽ điểm vào chán Liễu Thiên một cái nói.

“Haha! Không sợ! Khi đó ta lại thành Điền Thiên!” Liễu Thiên cười cười rồi lắc đầu tỏ vẻ không sợ đáp.

“A! To gan nhì! Để phụ thân ngươi nghe được xem ngươi còn mạnh mồm nữa không?” Cơ Ngọc Oanh lúc này hơi ngạc nhiên nhưng lại rất nhanh cười nói.

“Ngoại công không muốn gặp phụ thân thì chắc gì đã muốn gặp hài nhi?” Liễu Thiên lúc này đang cười thì nhớ ra gì đó liền nhíu mày hỏi.

“Lần này là đại thọ của tổ gia, chính người đã bảo ta dẫn theo con về mừng thọ.” Cơ Ngọc Oanh lắc đầu giải thích.

https://thuviensach.vn

“Cơ gia nghe nói cách đây hơn vạn dặm, nếu chúng ta đi thì ít cũng phải mất mười ngày nửa tháng, vậy sao kịp ngày được?” Liễu Thiên khi này lại nhớ ra gì đó liền hỏi.

“Cái này thì không cần phải lo lắng, ngày mai ở Trung Dương thành này sẽ có một chiếc Phi Hạm của Cơ gia đến đón. Với tốc độ của Phi Hạm thì chỉ chưa đầy hai ngày là chúng ta có thể đến Hoa Vân Sơn của Cơ gia rồi!” Cơ Ngọc Oanh lắc đầu nói.

Ngày mười năm tháng hai, khi này Liễu Thiên đã ở Trung Dương thành được một đêm.

Sáng nay, hắn cùng mẫu thân Cơ Ngọc Oanh đang đi sang khu bắc của Trung Dương thành để mua sắm ít đồ.

Lúc này, Liễu Thiên lững thững theo sau mẫu thân của hắn. Hắn vừa đi vừa nhìn ngắm sang hai bên hàng rong ven đường. Ở khu buôn bán của Trung Dương thành đồ đạc thật đa dạng vô cùng, thứ gì cũng có. Nói đến quy mô thì ở đây có thể không bằng Xuân Phong Quán ở Xuân Đô nhưng sự đa dạng mặt hàng thì lại hơn Xuân Phong Quán nhiều.

Khu buôn bán của Xuân Phong quán tuy phân chia rõ ràng, cửa hàng san sát nhưng những mặt hàng ở đó đa số đều là đồ của thường nhân, đồ của dị giả lại rất ít. Nhưng ở Trung Dương Thành lại khác, đây là nơi long xà lẫn lộn, loại người nào cũng có, người thường dị giả đều xen lẫn vào nhau nên các loại mặt hàng buôn bán ở đây dạng nào cũng có. Từ công pháp bí tịch, binh khí, trang phục, dược liệu, đan dược, khoáng thạch hay cả những vật dụng hàng ngày cũng được bán rất rộng rãi ở đây.

Nhưng đối với Liễu Thiên thì ở chỗ này cũng rất khó tìm được cái gì đáng giá và hữu ích. Liễu Thiên tất nhiên là không tốn thời gian tìm đồ ở đây rồi.

https://thuviensach.vn

Vì vậy Liễu chỉ đi thăm quan một hồi, còn Cơ Ngọc Oanh đi trước cũng chỉ nhìn qua những mặt hàng hai bên đường, nàng cũng không hề có ý dừng lại xem xét hay trả giá gì cả.

Cứ đi như vậy, Liễu Thiên cuối cùng đi một hồi được dẫn đến một cái cửa hàng khá lớn ba tầng, trên bảng hiệu có ghi bốn chữ "Thượng Trang Điếm!"

Thượng Trang Điếm này giống như một cửa hàng làm đẹp vậy, ngay ngoài của của nó đã bày bố ra rất nhiều kiểu dáng trang phục lộng lẫy, rồi cũng có các loại trang sức được trưng bày ngay bên ngoài tủ kính. Cả một phần gian cửa hàng cũng được làm bằng kính, từ ngoài có thể nhìn vào một phần của cửa hàng này.

Ở Trái Đất thì kính là một thứ rất bình thường ở đâu cũng có và ở thế giới này nó cũng bình thường không kém và có thể thấy ở rất nhiều nơi.

Liễu Thiên khi nhìn thấy tấm kính Thủy Tinh kia thì hắn cũng chỉ ngạc nhiên một chút rồi rất nhanh trở lại bình thường. Hắn biết dù ở thế giới nào cũng có sự phát triển. Qua thời gian phát triển lâu dài thì con người luôn luôn cải biến mọi thứ để phục vụ cho đời sống của mình. Và theo hắn thì kính này cũng được con người ở đây tạo ra và sử dụng rộng rãi.

Lại nói thì kính là nguyên liệu tổng hợp của một số chất hóa học vốn trong tự nhiên rất khó hình thành. Liễu Thiên thật không biết những người ở đây không nấu thủy tinh như Trái Đất không? Theo hắn thì chắc là không vì ở đây là thế giới dị giả.

Liễu Thiên sau khi ngạc nhiên thì cũng đi lên sờ vào mặt kính xem thử thì thấy tấm kính này không khác mấy với kính ở Trái Đất, thậm trí còn có phần tinh khiết hơn.

Sau hàng vạn năm tu luyện và nghiên cứu thì không dạng dị thuật nào là không có. Trong số những dị thuật được sáng tạo ra thì có một dị thuật tạo

https://thuviensach.vn

ra một dạng vật chất được gọi là Tinh Ngọc để chiến đấu. Tinh Ngọc này ở dạng rắn nhưng lại trong suốt không màu, và có độ cứng khá cao nên dùng dị thuật chiến đấu thì nó có khả năng phòng thủ rất tốt.

Lại nói thì riêng dị thuật về Tinh Ngọc này cũng đã có rất nhiều loại khác nhau, nó tạo ra đủ loại Tinh ngọc khác nhau với vô số hình thái. Dị thuật này nghe nói cũng rất khó luyện thành và hao tổn không ít nguyên thần để thi triển. Tu luyện Tinh Ngọc dị thuật bình thường thì không sao nhưng một số dạng dị thuật về Tinh Ngọc này có thể làm cho người ta nhiễm độc dẫn đến chết dần chết mòn nên khá ít người tu luyện.

Còn việc Tinh ngọc được sử dụng rộng rãi cũng không có gì lạ. Sau thời gian nghiên cứu đặc tính của Tinh ngọc thì người ta nghĩ ra nó không chỉ dùng trong chiến đấu mà có thể phục vụ cuộc sống. Và rồi từ Tinh Ngọc trong dị thuật đó con người cũng tìm ra nhiều công dụng khác nhau của nó như là làm gương, làm kính, dùng thắp sáng, xây dựng, dụng cụ gia dụng hay làm những đồ trang trí mỹ lệ,…

Thấy Liễu Thiên sờ sờ vào miếng kính thì Cơ Ngọc Oanh liền kể lại.

“Thì ra là vậy!” Liễu Thiên đứng thần ra lẩm bẩm.

“Sao muốn mua thứ đó ư?” Cơ Ngọc Oanh thấy Liễu Thiên đứng đơ ra thì liền nhìn vào trang sức phía trong tấm kính hỏi.

“Á! Mẫu thân cứ đùa, đó là của nữ mà!” Liễu Thiên giật mình cười nói.

“Thì mua tặng nữ nhân!” Cơ Ngọc Oanh cười nói.

“Hai vị mời vào trong thưởng lãm!” Lúc này, một nữ nhân mặc đồ đỏ đi ra mời.

“Không có ai để tặng. Thôi chúng ta vào thôi mẫu thân!” Liễu Thiên lắc lắc đầu đưa tay mời.

https://thuviensach.vn

“Tiểu tử ngươi thay đổi quá nhiều, ta thật khó thích ứng kịp!” Cơ Ngọc Oanh hơi ngạc nhiên, nàng lắc đầu vui vẻ nói rồi cũng cất bước đi vào cửa hàng.

Liễu Thiên thì chỉ cười rồi cũng đi theo.

Nửa canh giờ sau, hai từ trong cửa hàng người đi ra với sự tươi cười đưa tiễn của mấy nữ nhân xinh đẹp. Mà lúc này nhìn lại thì Cơ Ngọc Oanh không có gì thay đổi nhưng Liễu Thiên lại khác.

Hắn khi này quần áo từ thanh y nhàn nhạt của Liễu gia thành một bộ bạch y lộng lẫy, giầy dép cũng thay đổi thành một đôi hài đen được may những hoa văn tinh xảo, đến cả tóc tai cũng đã được buộc trải gọn gàng. Nhìn hắn lúc này thật giống một tiểu thư sinh da đen của một nhà quan lại.

“Da hơi đen một chút, nếu không thì rất có phong thái đại công tử!” Cơ Ngọc Oanh nhìn Liễu Thiên gật gật đầu rồi tỏ vẻ tiếc nuối nói.

“Da đen thì hài nhi vẫn là đại công tử của Liễu gia! Liễu Hắc đại công tử!” Liễu Thiên lúc này bĩu môi nói.

“Ừm! Chúng ta đi thôi đại công tử!” Cơ Ngọc Oanh gật đầu nói rồi quay đầu đi trước.

Hai người tiếp tục đi mua sắm mấy thứ vớ vẩn đến gần trưa rồi mới quay trở về Long Hoa Tửu lầu.

“Chiều nay khi lên thuyền con đừng tỏ vẻ đại công tử. Ngoại công của con tuy là chi chính nhưng với thân phận của ta thì tốt nhất không nên gây phiền phức!”

Trong phòng, cả hai người lúc này đang ăn cơm thì Cơ Ngọc Oanh liền căn dặn. Nàng khi này cảm giác Liễu Thiên đã thay đổi rất nhiều so với trước kia nhưng vẫn chưa yên tâm mà căn dặn như vậy.

https://thuviensach.vn

“Mẫu thân cứ yên tâm, lần này con nhất định sẽ làm một đứa trẻ ngoan.” Liễu Thiên vừa ăn vừa đáp.

“Thế thì tốt, chúng ta ăn nhanh đi, còn nghỉ ngơi một chút, chiều sẽ đi đến điểm tập trung!” Cơ Ngọc Oanh liền mỉm cười rồi lại tỏ vẻ sốt ruột thúc dục.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 128: Cơ Vân Phi Hạm

Ngày mười tám tháng hai chính là ngày đại thọ ba trăm tuổi của gia tổ của cơ gia. Nghe nói vị gia tổ kia tên là Cơ Thường, tu vi đã đạt đến Vũ Linh cảnh. Vị gia tổ của Cơ gia này từng là một trong Cửu Tinh của Kỳ Nhân các nhưng từ hơn trăm năm trước đã xin rút lui trở về cai quản gia tộc.

(Tu luyện lên cảnh giới cao sẽ phá bỏ một phần những dàng buộc sinh cơ học làm cho con người có thể sống lâu hơn bình thường.)

Ngày lễ đại thọ của Cơ Thường chính là ngày hội lớn của Cơ gia. Vì vậy tất cả các thành viên trong cơ gia đều sẽ tụ tập về Hoa Vân sơn để tiến hành đại lễ chúc thọ cùng với bái cúng tổ tiên. Sự kiện này cũng có rất nhiều người của các gia tộc khác đến chúc mừng, trong đó số người ở Kỳ Nhân các tham gia cũng không ít.

Vì thế Cơ gia mới dùng đến Phi Hạm để đến Trung Dương thành đón người từ Kỳ Nhân.

Các ngươi phải biết Phi Hạm không những hiếm có vô cùng, đồng thời sử dụng nó cũng tổn hao một lượng linh thạch không nhỏ. Thứ đồ này không phải lúc nào cũng được dùng, nó thường chỉ dành cho những thế lực lớn mà thôi. Tất nhiên Cơ gia cũng là một đại thế lực nên việc này là chuyện rất bình thường.

https://thuviensach.vn

Trên tường thành, một vị đại hán nhìn ra phía xa kể lể với đám lính bên cạnh.

“Từ tổng binh có biết phi hạm kia có cái gì không?” Một tên lính trẻ liền tò mò hỏi.

“Phi Hạm có gì thì ta không biết, chỉ biết nó là một dạng thiết kế giống thuyền nhưng lại bay trên không. Tốc độ di chuyển của nó cũng khá cao, một canh giờ có thể đi được tầm gàn dặm. Tốc độ này so với những loại phi hành khí cụ khác thì không phải là quá nhanh nhưng nó lại trở được rất nhiều người. Một chiệc Phi Hạm cỡ nhỏ cũng có thể trở được từ một đến hai trăm người. Vì vậy đây chính là loại phương tiện đi lại hiện đại và xa hoa chỉ sau truyền tống trận.” Vị Từ tổng binh kia lại kể ra những thứ mình biết về phi hạm.

“Kia chính là những người đi dự tiệc Cơ tộc a!” Một tên lính canh nhìn xuống đoàn người phía dưới hô lên. Thấy vậy, cả vị Từ trung niên cùng đám lính bên cạnh đều quay ra nhìn.

Phía dưới cổng thành, lúc này có không ít nhóm người đang phi ngựa chạy đi, trong đó thì già trẻ nam nữ đủ cả. Trong đó, bao gồm cả hai mẫu tử Liễu Thiên. Sau quãng thời gian nghỉ ngơi, hai người họ đã quyết định khởi hành sớm hơn.

“Những nhóm người đó đa số đều có phong thái hơn người, nhìn nhác qua trang phục của họ sạch sẽ gọn gàng, có người cầm binh khí có người không. Nhìn qua như vậy thì cũng đoán ra những người này đa phần đều là dị giả. Mà lại di theo hướng này thì tỷ lệ rất cao cũng đi đến phi hạm của Cơ gia như mình.” Liễu Thiên vừa đi vừa nhìn đoàn người thầm đoán.

Đoàn người tuy không quá đông nhưng cũng không phải là ít, tất cả đều có vẻ rất vội vã đi về phía trước. Liễu Thiên vốn chẳng có vội vã hay hồi

https://thuviensach.vn

hộp gì nhưng Cơ Ngọc Oanh lại như kiến bò chảo nóng nên hắn cũng đành phải theo mẫu thân, cả hai cũng tăng tốc.

Đi khoảng tầm hơn dặm ra phía ngoài thì hai người Liễu Thiên đã nhìn thấy cái Phi Hạm của Cơ gia đậu trên không ở một vùng đồng cỏ phía xa, nó khi này đang đón người đi lên.

Nhìn từ xa Phi Hạm màu bạc kia không khác gì một con thuyền lớn bay trên không cả. Nó cũng có buồm, thiết kế bên ngoài y hệt một con thuyền đi ngoài biển nhưng đang lơ lửng hơn năm trượng trên không.

“Nhanh lên thôi, cẩn thận không chúng ta muộn mất!” Cơ Ngọc Oanh lúc này lại sốt duột thúc dục rồi cước bộ lại nhanh hơn nữa đi lên trước.

“Hạn cuối là chiều tối nay cơ mà, bây giờ mới đầu giờ chiều!” Liễu Thiên khi này thầm nghĩ vậy nhưng cũng chỉ lắc đầu đi theo, hắn thừa hiểu tâm trạng của mẫu thân nên hắn cũng không muốn nói gì cả. Hai người theo con đường nhỏ đi vào thảo nguyên rồi rất nhanh tiến đến chỗ Phi Hạm đang đậu.

Dưới đất xung quanh chỗ phi hạm đậu có một nhóm gần hai trục người nam nữ đủ cả đang đưng canh giữ và đón tiếp những người vừa đến.

Lúc này khi hai người Liễu Thiên vừa đến thì rất nhanh có một thiếu phụ vẻ ngoài xinh đẹp đi ra.

“Xin hỏi nhị vị là?” Thiếu phụ kia tươi cười hỏi.

“Ngươi xem thử cái này!” Cơ Ngọc Oanh liền lấy từ trong người ra một miếng ngọc bội bằng hai đầu ngón tay màu đỏ đưa cho thiếu phụ kia.

Thiếu phụ kia cầm miếng ngọc bội nhìn nhác qua một cái thì đã nhận ra gì đó, gương mặt bỗng chuyển biến mấy lần rồi liền hướng Cơ Ngọc Oanh cung kính nói:

https://thuviensach.vn

“Thì ra người là Ngọc Oanh tiểu thư, lúc ta đi đến đây gia chủ cũng đã đặc biệt dặn dò là phải chờ bằng được tiểu thư. Thật không ngờ tiểu thư lại đến sớm như vậy! Xin mời tiểu thư theo nô tỳ lên Cơ Vân Phi Hạm.” Thiếu phụ nói một hồi liền hướng hai người Liễu Thiên mời rồi liền đi trước dẫn đường.

Hai người Liễu Thiên được vị thiếu phụ kia dẫn đường thì thuận lợi một mạch đi vào đến bên dưới Phi Hạm rồi theo cầu thang đi lên.

Lên đến Phi Hạm, hai người lại được dẫn vào trung tâm của phi hạm đó là một cái sân lớn ở giữa mặt thuyền.

Hai người Liễu Thiên lúc này đứng ở giữa cái sân lớn trên Phi Hạm này nhìn ngắm xung quanh. Cạnh hai người chính là một số cột buồn cao lớn, phía cuối của sân này là nhưng bậc thang đi lên nối về phía sau. Ở phía sau phi hạm là những dãy nhà cao thấp khác nhau, tất cả đều được trang trí điêu khắc lộng lẫy không khác gì kiến trúc cung điện ở dưới đất.

Mà không chỉ ở phía sau mà ở hai bên cái sân này cũng có những căn nhà nhỏ được dựng lên ôm sát theo thân thuyên này, chúng nhô ra thụt vào không đồng đều nên càng làm cho Phi Hạm này nhìn rất hầm hố.

Đồng thời ở phía cuối của cái sân này cũng có một lối đi xuống khoang thuyền. Dưới khoang thuyền là gì thì Liễu Thiên không biết nhưng hắn cũng nghe thấy tiếng người ở dưới đó truyền lên. Hình như là đang làm gì đó rất tập lập và bận rộn.

Liễu Thiên lúc này nhìn quanh một lượt hắn nhìn lên những hoa văn tiêu ký trên mái nhà hay cột buồn thì đều thấy có một hình thù một đám mây, bên trong đám mây là một chữ “Cơ”. Những hoa văn khác đều vây quanh chữ Cơ đó tạo thành hình trang trí rất đẹp mắt.

Liễu Thiên nhìn lên đầu của Phi Hạm thì ở đó cũng được làm cao lên, cũng có một vài căn nhà nhỏ ở đó, đồng thời cũng có một khoảng đường

https://thuviensach.vn

nối ra phía trước nữa, hình như phía trước vẫn còn một khoảng sân rộng nữa, nhìn qua khoảng trống đó thấy có loáng thoáng có người đang đứng.

Lại nói thì lúc này, trên sân rộng giữa phi hạm cũng chỉ ba người Liễu Thiên và mấy nam hán mặc trang phục của Cơ gia đang chia ra đứng canh gác mà thôi. Không thấy hành khách nào cả, hình như tất cả đều ở một chỗ nào đó khác trong Phi Hạm.

“Mời tiểu thư theo nô tỳ, phòng của người được bố trí ở phía sau.” Lúc này thiếu phụ kia lại hướng Cơ Ngọc Oanh nói.

“Ừm! Ngươi dẫn đường đi! Thiên nhi chúng ta đi thôi!” Cơ Ngọc Oanh gật đầu nói rồi lại quay lại chỗ Liễu Thiên gọi.

Liễu Thiên khi này đang nhìn ngó xung quanh thì liền quay lại đi theo hai người Cơ Ngọc Oanh.

Ba người đi lên bậc thang rồi theo một cánh cửa đi vào một hành lang nối ra những công trình phía sau của phi hạm. Hết khu này cả ba người được dẫn ra một căn phòng phía sau bên phải của Phi Hạm.

“Tiểu thư thấy gian phòng này thế nào? Nếu người không hài lòng thì ta có thể đổi cái khác!” Thiếu phụ kia dẫn hai người Liễu Thiên vào phòng thì liền hỏi.

“Không cần, chúng ta ở đây được rồi! Mà lần này là ai phụ trách điều khiển Phi Hạm?” Cơ Ngọc Oanh lắc đầu nói rồi lại hướng thiếu phụ hỏi.

“Lần này chính là Đại công tử điều hành Phi Hạm đi đón mọi người.” Thiếu phụ kia liền nói.

“Vinh ca ư? Huynh ấy đâu?” Cơ Ngọc Oanh lúc này vui vẻ hỏi.

https://thuviensach.vn

“Nô tỳ nghe nói Đại công tử đang ở trong Trung Dương thành đón mấy vị khách quý của Kỳ Nhân các.” Thiếu phụ này cũng không giấu giếm đáp.

“Vậy à! Được rồi! Ngươi lui đi!” Cơ Ngọc Oanh có chút thất vọng, khẽ gật đầu phân phó.

“Vậy không làm phiền tiểu thư nữa!” Thiếu phụ này liền cúi người rồi cũng quay người theo hành lang rời đi.

“Một nữ nhân bỏ theo người khác giờ còn giám quay về! Hừ! Thật không biết xấu hổ!” Thiếu phụ này vừa quay đi vẻ mặt từ cung kính bỗng chuyển thành khinh khỉnh coi thường, trong đầu ả thì thầm mắng.

Nàng ta hơn hai mươi năm trước cũng từng là nô tỳ, khi đó nàng vẫn là một nha đầu của Cơ gia. Nhưng qua thời gian nàng đã trở thành một quản gia. Và sự việc của Cơ Ngọc Oanh nàng cũng được nghe kể qua, hôm nay gặp mặt thì nàng vẫn tỏ ra kính trọng nhưng thực tâm lại không ngừng coi thường kinh bỉ Cơ Ngọc Oanh. Đó cũng chính là nguyên nhân từ đầu đến cuối nàng ta cũng không có đả động đến Liễu Thiên một lần.

“Nữ nhân kia có vẻ không coi ta ra gì!” Trong phòng, Cơ Ngọc Oanh ngồi ở bàn nhàn nhạt nói. Xem ra một chút thái độ của nữ phụ kia không qua được mắt nàng.

“Mẫu thân nghĩ nhiều làm gì! Chúng ta về thăm người thân thôi, quan tâm đến đám hạ nhân đó làm gì! Dù sao thì người này không thích mình thì có người khác! Không ai có thể làm hài lòng cả thiên hạ được.” Liễu Thiên khi này mở cửa sổ ra đứng ngắm cảnh, khi hắn nghe mẫu thân nói vậy thì liền ngồi tựa lên thành cửa từ từ nói.

“A! Từ khi nào mà Thiên nhi chỉ biết ăn chơi của ta lại hiểu truyện như vậy!” Cơ Ngọc Oanh nghe vậy khẽ ngẫm nghĩ rồi chợt kêu một tiếng ánh mắt hướng Liễu Thiên đầy vẻ nghi hoặc.

https://thuviensach.vn

“Hài nhi đi học rồi thì phải khác chứ!” Liễu Thiên lúc này cười cười. Đối với hắn lúc này nói chuyện cùng mẫu thân có cảm giác rất thân thiết và dễ dàng.

“Ừ! Thiên nhi đã thay đổi rất nhiều, cứ như một người khác vậy!” Cơ Ngọc Oanh lúc này gật đầu đánh giá.

“Hì hì! Có gì khác đâu! Mà thôi chúng ta bàn đến việc tiếp theo đi!” Liễu Thiên lúc này hì hì cười lắc đầu nói rồi lại chuyển chủ đề.

“Việc tiếp theo?” Cơ Ngọc Oanh nhíu mày hỏi.

“Mẫu thân phải nói qua cho hiểu về quan hệ trong Cơ gia chứ, lúc đó con mới dễ ứng sử.” Liễu Thiên liền nói.

“Ừm!” Cơ Ngọc Oanh lúc này liền gật đầu nói.

“Cơ gia tính từ khi hình thành đến giờ thì cũng trải qua rất nhiều thế hệ rồi. Cao Tổ bây giờ chính là truyền nhân đời thứ mười hai của Cơ gia. Cao tổ lại có bốn người con, ba nam một nữ. Trong đó một người con trai đã chết trẻ trong trận chiến cùng Đại Hà đế quốc hơn trăm năm trước. Người con trai tiếp theo là Cơ Vương, người này cũng có bốn người con, hiện tại đang là một chi khác so với chính chi của chúng ta.

Người con gái của cao tổ nghe nói đã đi làm dâu ở một nước khác từ lâu đã không về cho nên chi này cũng coi như đoạn.

Người còn lại chính là gia tổ của ta. Gia tổ lại đẻ được sáu người con, trong đó ngoại công của con chính là con cả mà lại có tài nên được kế thừa chức gia chủ Cơ gia.

Đến thời của ta thì có tất cả năm huynh muội, gồm hai đại ca và hai tỷ cùng ta nữa!” Cơ Ngọc Oanh vẻ mặt hồi tưởng từ từ kể lại.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 129: Cơ Nhiên Phùng

"Đại bá của con tên là Cơ Bảo Vinh, có ba người con đều là con gái. Nhị bá tên là Cơ Bảo Hoàng, sinh được hai nam. Tam nương của con là Cơ Ngọc Ninh đang làm dâu của Triệu gia, nàng có một cậu con trai và một cô con gái.

Tứ nương của con là Cơ Ngọc Hoàn, tứ nương trước kia với mẫu thân chính là tỷ muội thân thiết nhất. Lần đó chính tứ nương đã nguyện ý lấy Điền Vô Lượng để ngoại công con không làm khó Liễu gia. Nàng cũng mấy lần từng bí mật đến Liễu gia thăm ta. Lần trước là mười năm trước có dẫn đến một tiểu nha hoàn tầm tuổi con tên là Điền Tiểu Hi, bây giờ không biết thế nào rồi!"

Cơ Ngọc Oanh từ từ kể ra hết những anh chị e của mình khi nhắc đến Cơ Ngọc Hoàn thì giọng điệu đầy cảm kích.

"Mẫu thân đã lâu như vậy không về Cơ gia tại sao lại rõ ràng các vị đường ca đường tỷ như vậy?" Liễu Thiên lúc này nghe xong liền ngạc nhiên hỏi.

"Ta những năm trước đều cho người đi đến phụ cận tìm hiểu. Mà đây không phải bí mật gì nên cũng rất dễ điều tra ra." Cơ Ngọc Oanh liền giải thích.

"Như vậy Cơ gia cũng chỉ có từng đó người thôi ư?" Liễu Thiên lúc này nghi hoặc, hắn cứ nghĩ một đại gia tộc thì phải đông người lắm cơ.

https://thuviensach.vn

“Bằng đấy người? Chỉ nói riêng dòng chính của Cơ gia cũng đã đến hàng trăm người rồi. Còn các dòng chi tộc khác xa hơn thì số người lại lên đến hàng ngàn người. Rồi lại những tầng lớp thu nhập bên ngoài, rồi con cháu của họ. Rồi lại kể đến những quản sự, gia đinh, nô tỳ, quản gia, vv…Số người khi này đã lên đến hơn một vạn người rồi.”

“Trong khi đó cả Liễu gia chúng ta tính đi tính lại chỉ có hơn năm trăm người, theo con thì thế nào mới là nhiều?” Cơ Ngọc Oanh thấy biểu hiện của Liễu Thiên như vậy liên nói một hồi.

“A! Xem ra rất là rộng lớn và đông người, nhưng một gia tộc lớn như vậy nhưng cứ theo các đời nếu không được làm gia chủ thì dòng dõi của mình sẽ thành dòng chi trong gia tộc. Như vậy thật là…” Liễu Thiên ngạc nhiên gật gật đầu nói rồi lại tỏ vẻ buồn rầu cảm thán.

“Cùng một gia tộc thì qua nhiều đời cũng chẳng còn thân thiết nữa. Sự tranh giành này cũng là bình thường. Lại nói thì đến ngay cả anh em huynh đệ ruột thịt còn tranh đoạt lẫn nhau nói gì đến xa hàng mấy đời.” Cơ Ngọc Oanh ngọc dung trầm xuống như nghĩ lại gì đó thở dài nói.

“Mà thôi cũng không nên quan tâm nhiều đến vấn đề này làm gì! Mẫu thân tiếp theo nói về mối quan hệ của người với những người khác trong gia tộc đi.” Liễu Thiên lúc này lắc lắc đầu đi lại bàn ngồi xuống đề nghị.

Cả buổi chiều hai người đã nói hết chuyện này đến truyện khác nhưng đa số vẫn là nhắc đến cuộc sống trước kia của Cơ Ngọc Oanh ở Cơ gia. Một buổi chiều cứ như vậy trôi qua, mặt trời lúc này đã nặn. Hai mẹ con Liễu Thiên khi này đang dùng bữa tối.

“Ăn xong ta phải đi gặp đại bá của con một chút! Con có dự định gì không?” Cơ Ngọc Oanh lúc này lại hỏi.

“Con định lên đầu Phi Hạm tản bộ một chút, mấy khi được bay!” Liễu Thiên cười nói.

https://thuviensach.vn

“Vậy ăn nhanh đi!” Cơ Ngọc Oanh gật đầu nói.

Ăn xong, Liễu Thiên liền rời phòng thì trời cũng tối. Dưới những ánh sáng lung linh rực rỡ của những chiếc thạch đăng nhiều màu, hắn theo hành lang đi ra cái sân ở trung tâm Phi Hạm.

Ra đến cái sân này, Liễu Thiên nhìn quanh một lượt thì thấy rất nhiều người đang qua lại, nói chuyện tạo lên không khí rất nhộn nhịp. Trong số những người dưới sân cũng không thiếu những thiếu niên thiếu nữ đang cười nói bàn luận với nhau.

Đảo mắt một lượt, Liễu Thiên liền đi xuống, hắn nhẹ nhàng đi qua sân này rồi tiến lên cầu thang tiến về phía đầu phi hạm. Xuyên qua mấy căn nhà, Liễu Thiên đã đi đến một vùng rộng tầm hai mươi trượng vuông ở đầu phi hạm.

Quanh cái sân này có lan can cao tầm nửa trượng, ở mũi phi hạm có một cái đầu rồng rất lớn màu vàng được gắn ôm chọn lấy đầu phi hạm và nối liền với thành lan can.

Trái ngược với trung tâm phi hạm, khi này ở đây lại rất yên tĩnh vì không hề có ai cả. Liễu Thiên thản nhiên độc chiếm không gian này. Hắn từ từ đi lại hai tay tựa lên lan can nhìn lên bầu trời đêm phía xa.

Hắn cứ đứng thất thần như vậy một lúc thì bỗng có một âm thanh ù ù vang lên.

“Tất cả mọi người cẩn thận! Phi Hạm chuẩn bị khởi hành!” Lúc này một âm thanh trầm thấp vang vọng khắp phi hạm.

Nghe vậy, Liễu Thiên cũng không dại đứng ở ngoài lan can nữa mà đi vào trong.

https://thuviensach.vn

Hắn tự nhận mình bạo gan nhưng hắn chưa biết Phi Hạm khởi hành ra sao. Một vật di chuyển nhanh rất dễ làm hắn văng ra ngoài. Như vậy nếu hắn rơi từ trên Phi Hạm xuống thì đúng là vừa bị thương lại làm trò cười cho mọi người. Như vậy hắn chọn phương án chắc cú là đi vào trong hành lang của mấy tòa nhà đầu phi hạm.

Ngay sau khi Liễu Thiên đi vào thì hắn cảm nhận được toàn thân Phi Hạm khẽ rung lên vài cái rồi nó từ từ bay lên. Nó bay lên cao một lúc thì cuối cùng cũng dừng lại, sau đó xoay nửa vòng rồi liền phóng đi.

Ngay lúc nó phóng đi thì có làm cho Liễu Thiên hơi chao đảo một chút rồi cũng dần trở lại bình thường.

Rất nhanh Phi hạm đã phóng ra khỏi thảo nguyên và tiếp tục tăng tốc bay về hướng Đông Nam. Sau một lúc, khi tốc độ của Phị Hạm đạt đến một mức nhất định thì cũng dần ổn định lại. Liễu Thiên khi này lại từ từ đi lại cái sân nhỏ phía đầu phi hạm.

“Không có gió ư? Với tốc độ như vậy mình cứ nghĩ gió phải thổi tung lên mới đúng.” Liễu Thiên đứng ở giữa sân thầm lẩm bẩm.

Hắn khi này đi từng từng bước từ từ tiến lại lan can. Trên chỗ này rõ là một khoảng không nhưng đi với tốc độ nhanh như vậy mà Liễu Thiên không có cảm giác chút lực cản nào tác động lên cơ thể. Tất cả đều như lúc chưa di chuyển, phi hạm cứ thế êm đềm bay cao hơn trăm trượng trên không, người đứng trên nó như Liễu Thiên thật sự không có một chút cảm giác rung lắc nào cả.

Liễu Thiên lúc này lại đưa mắt nhìn lên những vì sao trên trời. Do khoảng cách quá xa nên hắn vẫn không hề cảm thấy chúng di chuyển, chúng vẫn lập lánh trên bầu trời đêm như đang nhìn xuống chỗ hắn đứng vậy.

https://thuviensach.vn

“Cộc! Cộc!”Lúc này, có tiếng bước chân từ phía hành lang truyền lại. Liễu Thiên liền quay đầu nhìn lại thì thấy bên trong hành lang của mấy ngôi nhà có một bóng người từ từ đi ra. Đó là một thanh niên tầm hai mươi tuổi, thân mặc trường bào màu trắng, dáng người cao cao, tọc dài, gương mặt thanh tú, nhìn rất có phong độ.

“Vị huynh đệ này nhìn rất lạ? Không biết xưng hô là gì?” Thanh niên kia vừa đi đến đã hỏi.

“Ngươi là?” Liễu Thiên lúc này lại nhíu mày hỏi.

“À! Quên mất, ta là Cơ Nhiên Phùng!” Tên thiếu niên kia cười cười nói.

“Ta là Liễu Thiên, không biết Cơ huynh có gì chỉ giáo?” Liễu Thiên gật đầu rồi nói.

“Không có gì! Ta cũng chỉ muốn ra đây tản bộ ngắm cảnh nhưng không ngờ lại gặp huynh đệ ngươi ở đây nên ta hỏi thăm tý thôi!” Cơ Nhiên Phùng lắc lắc đầu vừa nói vừa đi lại phía lan can của Phi Hạm.

“Cơ huynh không biết có quan hệ như thế nào với gia chủ của Cơ gia?” Liễu Thiên lúc này lại hỏi.

“Đó chính là nội công của ta? Vậy Liễu huynh như thế nào lại đến Cơ gia chúng ta?” Cơ Nhiên Phùng thản nhiên nói rồi lại hướng Liễu Thiên hỏi. Bởi vì chuyến đi này có đến hàng trăm người, trong đó có người là người của Cơ gia nhưng cũng có rất nhiều người là khách mời nên Cơ Nhiên Phùng cũng tò mò với vị thiếu niên họ Liễu này.

“Cơ huynh chính là công tử của nhị bá?” Liễu Thiên lúc này không trả lời mà lại hỏi.

“Nhị bá? Liễu gia? Vậy ngươi là..?” Cơ Nhân Phùng nghe vậy giật mình hỏi.

https://thuviensach.vn

“Tiểu đệ bái kiến đường huynh.” Liễu Thiên mỉm cười nói. Liễu Thiên thấy người trước mắt nói năng và cư xử rất đúng mực và thân thiện nên hắn cũng không ngần ngại thừa nhận thân phận của mình.

“Ha ha! Vậy đệ chính là con của Ngũ nương!” Cơ Nhiên Phùng cười nói.

“Ta cũng nghe qua chuyện của Ngũ nương, thật sự ta cũng cảm thấy gia gia quả nhiên hơi nặng tay.” Thấy Liễu Thiên gật đầu thì Cơ Nhiên Phùng thở dài nói, câu nói cuối âm thanh nhỏ dần như không nghe thấy.

“Truyện đó cũng lâu rồi! Chẳng phải bây giờ ngoại công đã đổi ý rồi sao?” Liễu Thiên bình thản nói.

“Ừm! Mà đệ chắc cũng đang ở Kỳ Nhân các? Không biết là đội nào?” Cơ Nhiên Phùng khẽ gật đầu rồi lại hỏi.

“Đệ ở đội mười hai, chắc huynh cũng không biết được. Phùng ca không biết thành nội môn đệ tử được mấy năm rồi?” Liễu Thiên trả lời qua qua rồi lại hỏi.

“Ta thành nội môn đệ tử cũng được gần năm năm rồi nhưng tu vi tiến triển không có gì nổi bật, chắc chỉ một thời gian nữa ta sẽ rời tông môn về gia tộc mà thôi!” Cơ Nhiên Phùng khẽ thở dài từ từ nói.

“Phùng ca nói vậy thì tiểu đệ không có cơ hội thành nội môn đệ tử rồi?” Liễu Thiên bộ dạng cười như không cười hỏi.

“Haha! Đệ nhìn bộ dạng như này quả nhiên khó thành nội môn đệ tử được!” Cơ Nhiên Phùng cười cười thật thà nói.

“Biết không thể nhưng mình vẫn phải cố gắng, chưa đến ngày đệ bị đuổi ra khỏi tông môn thì vẫn còn cơ hội!” Liễu Thiên vẻ mặt quyết tâm nói.

Cơ Nhiên Phùng thấy bộ dạng đó liền ngơ ngác mặt thần ra.

https://thuviensach.vn

“Tên này! Mình đã quên bản thân mình rồi!” Cơ Nhiên Phùng khi này mới giật mình như nhớ ra gì đó!

“Mình trước nay cứ kêu ca không có thiên phú mà lại quên mất mình đã mất đi cảm giác cố gắng khi trước. Khi trước, mình chưa thành nội môn đệ tử mình cố gắng hết sức, không bao giờ nản lòng không có ý nghĩ quay đầu như bây giờ.”

“Sao vậy? Đệ nói gì sai à?” Liễu Thiên thấy Cơ Nhiên Phùng đứng đờ ra liền ngạc nhiên hỏi.

“À! Không có gì? Đệ nói rất đúng, chưa đến phút cuối sao biết mình thất bại. Ta trước đây suy nghĩ có chút sai lầm, thôi ta đi đây, ta có nhiều thứ cần phải suy tính, ta phải lên lại kế hoạch cho mình.” Cơ Nhiên Phùng chợt tỉnh lại, hắn lắc đầu nói rồi rất nhanh cáo từ Liễu Thiên rời đi.

“Khoan đã! Phùng ca có biết vì sao Phi Hạm đi nhanh như vậy không có gió tạt vào không?” Liễu Thiên lúc này lại hỏi.

“Đó là do một trận pháp khống phong cổ được bố trí trên Phi Hạm, tên của nó ta quên rồi!” Cơ Nhiên Phùng đi xa một đoạn nói vọng lại.

“Tên này thật lạ!” Liễu Thiên nhìn theo bóng lưng Cơ Nhiên Phùng lắc lắc đầu lẩm bẩm.

Phía kia, Cơ Nhiên Phùng lúc này lại rất vội vã. Hắn hôm nay bỗng dưng nhận ra mình đã bỏ phí thời gian, hắn phải lấy lại tâm đạo tu luyện. Trước kia Cơ gia có tiền lệ, nếu đệ tử nào không tiến lên nội môn đệ tử của Kỳ Nhân các thì sẽ bị trục xuất ra khỏi Cơ gia. Khi đó hắn không có đường lui nên đành dồn hết tâm trí tu luyện, hắn không nghĩ đến con đường nào khác.

Nhưng khi thành nội môn đệ tử rồi thì hắn lại có nhiều con đường lựa chọn. Với thân phận của hắn thì tu luyện một thời gian thì liền có thể trở về gia tộc làm một chức vụ gì đó rồi bắt đầu cuộc sống khác. Chính vì nghĩ

https://thuviensach.vn

như vậy lên mỗi khi gặp khó khăn thì hắn không quyết tâm vượt qua, lúc nào hắn cũng nghĩ đến việc mình thất bại nên không còn tâm trí phấn đấu.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 130: Điền Tiểu Hi

Từ đó đến nay, Cơ Nhiên Phùng đã lệch lạc về quan điểm và mất đi tâm đạo tu luyện.

Nhưng hôm nay Cơ Nhiên Phùng gặp Liễu Thiên, một người đã lớn tuổi mà mới tu luyện đến Linh Cơ cảnh đệ lục trọng nhưng vẫn không lo lắng tiếp tục phấn đấu lên nội môn đệ tử. Vậy thì lí do gì mà một người như hắn lại không phấn đấu để tiến lên cảnh giới cao hơn. Chính vì nghĩ như vậy, Cơ Nhiên Phùng phải thay đổi, hay phải chỉnh sửa ngay từ giây phút này!

Liễu Thiên lúc này thì không rõ Cơ Nhiên Phùng nghĩ gì, nhưng hắn cũng không mấy quan tâm. Còn hắn vừa nói sẽ quyết tâm thành nội môn đệ tử cũng không phải nói khoác hay dựa vào thiên tinh phụ thể. Đối với hắn thì dù không có gì hỗ trợ thì hắn cũng sẽ phấn đấu đến giây phút cuối cùng. Hắn sẽ chờ đợi những cơ hội, và sẽ lắm lấy cơ hội đó để vươn lên.

Liễu Thiên đứng vậy một lúc thì cũng quay về phòng, hắn cũng phải tu luyện rồi. Dù có đi đâu, làm gì thì tu luyện không thể gián đoạn được!

Trở về phòng, Liễu Thiên vẫn chưa thấy mẫu thân về. Hắn liền đi vào gian buồng nhỏ của mình rồi khép cửa lại, hắn ngồi lên giường bắt đầu tu luyện.

Theo như dự định thì hôm nay chính là thời điểm hắn cần phải đột phá lên đệ thất trọng rồi. Từ hai ngày trước nguyên thần trong đan điền của hắn đã đạt đến giới hạn và không thể tăng tiến thêm được nữa. Mà hai ngày này

https://thuviensach.vn

Thiên tinh vẫn tiếp tục sản sinh ra nguyên thần nên đan điền của hắn đã đạt trạng thái bão hòa. Nếu bây giờ hắn tiếp tục vận hành công pháp để hấp thụ linh khí thì sẽ tiến vào quá trình đột phá.

Đột phá này như đã nói chính là áp xúc làm cô đọc hạt nguyên thần lại. Quá trình này diễn ra trên toàn cơ thể và sản phẩm của nó sẽ là nguyên thần với thể tích nhỏ hơn và năng lượng không đổi. Và sẽ tùy mỗi cảnh giới mà sự thu nhỏ của hạt nguyên thần sẽ tăng dần.

Khi đột phá từ đệ ngũ trọng lên đệ lúc trọng, Liễu Thiên cảm nhận rằng hạt nguyên thần đã có thể tích nhỏ đi hơn rất nhiều. Nếu dùng toán học để tính toán thì bán kính của một hạt nguyên thần đã giảm đi tầm một phần tư. Hay là thể tích của nó đã giảm đi khoảng hơn hai lần so với trước. ($V=4\pi r3/3$ với r là bán kính.)

Dựa vào những lần đột phá trước, Liễu Thiên có thể đoán được lần đột phá lên đệ thất trọng này hạt nguyên thần của hắn sẽ nhỏ đi khoảng ba đến bốn lần so với hạt nguyên thần đệ lục trọng. Thế nhưng đoán thế cũng chẳng có tác dụng gì, việc quan trọng là hắn vẫn phải đột phá thì mới biết hạt nguyên thần của mình nhỏ đi bao nhiêu.

Liễu Thiên bắt đầu tĩnh tọa đột phá.

Đột phá là một quá trình phản ứng của cơ thể để xúc ép các hạt nguyên thần nhỏ lại. Liễu Thiên đã tiến hành đột phá như vậy rất nhiều lần rồi nên đối với hắn cũng không có gì khó khăn cả. Lại nói thì tất cả quá trình đột phá chỉ là tầm hai canh giờ chịu tra tấn mà thôi. Lại nói thì những đau khổ này so với việc dung nhập thần liệu Đồng Xuyên làm thì chưa kể là gì nên đốt phá tiểu cảnh giới này với Liễu Thiên không quá lo ngại nên hắn quyết định đột phá luôn ở đây.

Còn vấn đề đột phá ở đây bị làm phiền ảnh hưởng thì hắn cũng không mấy để ý. Trong quá trình đột phá trừ phi có người lao vào tấn công hắn

https://thuviensach.vn

chứ tiếng động bên ngoài thì không thể ảnh hưởng đến hắn được. Ở đây, thì chỉ có mẫu thân hắn là ở trong gian phòng này thôi. Mà mẫu thân hắn thì chắc chắn không làm việc bất lợi cho hắn rồi.

Lại nói những kẻ tâm địa xấu xa thì cũng chẳng hơi đâu đi phá một kẻ đang tiến lên Linh Cơ cảnh đệ thất trọng làm gì. Còn nếu thật sự bị phá thì cũng hơi đen nhưng cũng chỉ tiêu tan công sức một chút vì lượng nguyên thần dự trữ biến mất chứ đan điên của hắn đã tăng tiến đến đỉnh phong thì không thể thụt giảm được. Còn lượng nguyên thần dự trữ tuy nhiều nhưng để tu luyện lại cũng chỉ mất vài ngày mà thôi.

Liễu Thiên khoanh chân ngồi tu luyện trên giường, hai mắt nhắm liền, vẻ mặt thì vô sầu vô hỉ. Tâm trí thì tập trung vào từng vòng vận chuyển công pháp.

Thời gian tiếp theo trong gian phòng bắt đầu trở lên yên tĩnh đến lạ thường. Ở đây không ngoài chút sương khói từ trong phòng Liễu Thiên tràn ra thì không có gì di động cả.

“Mời tỷ vào phòng!” Gần hai canh giờ đã trôi qua, tầm này cũng khoảng chín giờ tối, Cơ Ngọc Oanh từ từ đẩy cửa phòng đi vào. Điều đặc biệt là phía sau có hai người theo sau nàng, cả ba đang cười nói vui vẻ.

Đi sau Cơ Ngọc Oanh lúc này là một mỹ phụ thần mặc thanh y thướt tha cùng với một thiếu nữ mặc bạch y trắng toát. Mỹ phụ kia nhìn bộ dáng cũng chỉ ngoài ba mươi gương mặt xinh đẹp thanh tú có vài phần giống Cơ Ngọc Oanh. Thiếu nữ kia thì bộ dạng tầm hai mươi tuổi, thân hình đầy đặn, gương mặt xinh đẹp mỹ miều, mắt sáng mi dài, mái tóc được buộc gọn gàng rủ ra sau lưng.

“Thiên nhi xem ra vẫn chưa về? Tỷ tỷ cùng Hi nhi ngồi xuống đi chứ.” Cơ Ngọc Oanh thấy trong phòng không có ai thì khẽ nói rồi lại quay sang hai người kia mời.

https://thuviensach.vn

“Nhanh thật, mới đó đã mười năm! Ngày đó ta đến thăm muội ở Liễu gia, nó vẫn là một thằng nhóc hay khóc nhè mà giờ nghe muội kể thì giờ đã cao lớn lắm rồi.” Vị mỹ phụ kia ngồi xuống mỉm cười nói.

“Nghe nói tiểu đệ mười năm tuổi mới gia nhập Kỳ Nhân các, có phải dì nương quá chiều nó không?” Thiếu nữ kia lúc này mỉm cười vẻ thân thiện hướng Cơ Ngọc Oanh hỏi. Thiếu nữ này trước kia cũng đã đến thăm Cơ Ngọc Oanh một thời gian nên tỏ ra rất thân thiết với nàng.

“Nói ra cũng đúng là xấu hổ! Thiên nhi nó đến mười năm tuổi mới đủ điều kiện ra nhập Kỳ Nhân các!” Cơ Ngọc Oanh lúc này khẽ cười rồi thở dài nói.

“Vậy sao? Vậy thì hi vọng thành nội môn đệ tử gần như bằng không rồi!” Mỹ phụ lúc này bỗng lo lắng.

“Đúng vậy! Tiểu đệ sao lại tu luyện kém…” Thiếu nữ kia đang nói thì bỗng nhiên quay ra nhìn vào căn phòng nhỏ của Liễu Thiên.

“Có người đang đột phá bên trong?” Thiếu nữ mày ngài nhíu lại khẽ nói.

“Thiên nhi đột phá ư? Sao nó lại chọn đột phá ở đây?” Cơ Ngọc Oanh đứng phắt dậy vẻ mặt lo lắng hỏi.

“Chúng ta tốt nhất không nên làm phiền, cứ kệ nó!” Mỹ phụ kia thì lại bình thản như không nói.

“Mẫu thân đã về!” Lúc này, từ trong gian phòng có một tiếng nói truyền ra, cùng với đó cửa phòng được đẩy ra, một người trong màn sương mù đi ra.

Người đó không ai khác chính là Liễu Thiên. Hắn vốn đã đột phá xong một lúc rồi, vừa rồi hắn đang củng cố lại cảnh giới rồi tiện thể tu luyện

https://thuviensach.vn

thêm một chút mà thôi nên khi hắn nghe thấy có người phát hiện ra mình thì cũng đình chỉ tu luyện đi ra.

“Mẫu thần hai người này là..?” Liễu Thiên vừa ra đến ngoài thì nhìn vào hai người kia khẽ hỏi.

“À! Đây là tứ nương của con, còn đây là Tiểu Hi đường tỷ của con.” Cơ Ngọc Oanh lúc này nhớ ra liền lần lượt hướng hai người giới thiệu.

Hai vị này không ai khác chính là Cơ Ngọc Hoàn và Điền Tiểu Hi. Khi trước cũng từ Trung Dương thành đến Phi Hạm. Khi Cơ Ngọc Oanh gặp Cơ Bảo Vinh thì cũng gặp hai mẹ con Cơ Ngọc Hoàn. Cả đám người hàn huyên một hồi lâu rồi cuối cùng Cơ Ngọc Oanh mới dẫn hai người đên phòng mình để ra mắt Liễu Thiên.

“Bái kiến tứ nương, tỷ tỷ!” Liễu Thiên lúc này khẽ cúi người chào một cái.

“Ngoan lắm! Hài tử đột phá thế nào rồi?” Cơ Ngọc Hoàn gật đầu mỉm cười nói sau đó lại quan tâm hỏi.

“Đa tạ tứ nương quan tâm! Tiểu điệt cũng vừa đột phá xong, may là không thất bại!” Liễu Thiên mỉm cười cung kính, trong điệu bộ của hắn thì đột phá vừa rồi chỉ như may mắn mà thôi.

“Dì nương vừa bảo tiểu đệ mới đệ nhị trọng mà sao bây giờ đã đến đệ thất trọng rồi?” Điền Tiểu Hi lúc này hai mắt nhìn chằm chằm Liễu Thiên đầy ngạc nhiên hỏi.

“Tiểu đệ của con khi đến tông môn tu luyện không hiểu tại sao lại tu luyện nhanh hơn hắn, cái này phải hỏi nó thôi!” Cơ Ngọc Oanh tỏ vẻ bất đắc dĩ nói.

Thế là ánh mắt ba người đều hướng lên người Liễu Thiên.

https://thuviensach.vn

“Haha! Mọi người sao căng thẳng vậy! Chỉ là chút may mắn cộng thêm cố gắng mà thôi!” Liễu Thiên lúc này liền cười một cái rồi giải thích qua loa.

“May mắn thì chắc là không rồi, nhưng nhìn bộ dạng của tiểu tử ngươi thì quả là rất cố gắng!” Cơ Ngọc Hoàn lắc đầu nói.

“Như vậy nếu tốc độ tu luyện cứ tiếp tục thế này thì tiểu đệ có rất nhiều cơ hội thành nội môn đệ tử!” Điền Tiểu Hi lúc này cũng cười cười vui vẻ nói. Nàng có vẻ rất quý Liễu Thiên và lo cho hắn.

“Cái này còn chưa chắc! Thiên nhi tuy tu luyện nhanh giai đoạn đầu nhưng về sau thì chưa biết. Mà khi đột phá lên Khai Minh cảnh cũng không dễ dàng gì!” Cơ Ngọc Oanh lắc lắc đầu lo lắng.

“Muội qúa lo lắng rồi! Còn hơn hai năm nữa cơ mà, Thiên nhi của muội kiểu gì cũng thành nội môn đệ tử! Thiên nhi nói có đúng không?” Cơ Ngọc Hoàn mỉm cười nói rồi lại hướng Liễu Thiên hỏi.

“Dạ! Mà nương cùng tỷ tỷ cũng vừa từ Trung Dương Thành ra đây à?” Liễu Thiên khẽ gật đầu rồi lại chuyển chủ đề hỏi. Hắn thật sự không muốn nói mãi về hắn!

“Ừm! Ta là chấp sự bên Nội Viện, tứ bá của con thì làm trưởng lão trong Chính đường nên cả ba người chúng ta đều tập trung ra Trung Dương thành.” Cơ Ngọc Hoàn biết Liễu Thiên muốn chuyển chủ đề lên chỉ khẽ gật đầu trả lời.

“Điền bá cũng đến?” Liễu Thiên lúc này ngạc nhiên hỏi.

“Ừm! Tiểu tử ngươi xem ra cũng rất tò mò muốn nhìn xem người mà mẫu thân mình từng từ chối trông như thế nào đúng không?” Cơ Ngọc Hoàn mỉm cười hỏi.

https://thuviensach.vn

“Tỷ nói gì vậy! Muội khi nào có bản lĩnh từ bỏ ai, chỉ là đã yêu Nhân Khanh nên mới như vậy!” Cơ Ngọc Oanh nghe vậy liền vội vàng nói.

“Xem muội kìa! Gì mà đã cuống lên, ta khi nào lại nghĩ như vậy. Khi đó ta thay muội cũng là ý thích của mình không có gì ép buộc cả. Mà lại nói Vô Lượng cũng rất hợp với ta, đó cũng coi duyên số trời định cũng một phần là muội tác thành!” Cơ Ngọc Hoàn nhìn Cơ Ngọc Oanh lắc đầu nói. Những câu cuối lại như đang cảm ơn Cơ Ngọc Oanh.

“Đúng vậy! Di nương không cần áy náy gì cả! Phụ thân con cũng nói rằng phải cảm ơn di nương. Nếu khi đó di nương không quyết liệt như vậy thì có thể đã có một cuộc sống bị kịch rồi. Và khi đó cũng không có con và tiểu đệ đứng đây!” Điền Tiểu Hi lúc này cũng gật đầu đi lại ôm lấy cánh tay của Cơ Ngọc Oanh nói.

(Di nương ý gọi chị em gái của mẹ.)

“Thôi! Thôi! Mọi người lại nhắc đến chuyện gì rồi? Phải nói đến chuyện gì vui vẻ chứ!” Liễu Thiên lúc này liền phá tan luồng không khí hồi tưởng ở đây.

“Thiên nhi nói đúng! Chúng ta cứ nghĩ lại quá khứ làm gì? Chẳng phải bây giờ tất cả đều sống tốt sao?” Cơ Ngọc Hoàn cười nói.

Cơ Ngọc Oanh nghe vậy cũng chỉ mỉm cười không nói gì nữa.

“Tỷ tỷ không biết đang ở cảnh giới nào?” Liễu Thiên lúc này lại hỏi Điền Tiểu Hi.

“Ta ư? Cũng chỉ Khai Minh Cảnh hậu kỳ mà thôi!” Điền Tiểu Hi tự chỉ vào mình rồi tỏ vẻ bất đắc dĩ nói.

“Tỷ tỷ của ngươi giờ là cao đồ của một vị trong Cửu Tinh rồi, ngươi phải cố gắng hơn nữa mới đuổi kịp được!” Cơ Ngọc Hoàn mỉm cười có vẻ rất tự

https://thuviensach.vn

hào nói.

“Thiên nhi chỉ cần thành nội môn đệ tử là được rồi, nói gì đến đuổi kịp Tiểu Hi!” Cơ Ngọc Oanh nhìn Liễu Thiên nói.

“Cao đồ cửu tinh, vị kia hình như cũng là Cửu Tinh thì phải!” Liễu Thiên thầm nghĩ rồi lại chuyển chủ đề hỏi: “Chúng ta hãy nói về lần Cơ gia hội tộc này được không?”

“Hài! Tiểu tử ngươi thật lạ! Thôi chúng ta cũng lên nói chuyện về chuyến đi lần này thôi!” Cơ Ngọc Hoàn khẽ cười rồi cũng gật đầu nói.

Thế là bốn người cuối cùng cũng bàn đến việc về Cơ gia lần này.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 131: Vạn Vận Sơn Mạch

Nửa canh giờ trôi qua, hai mẹ con Cơ Ngọc Hoàn cũng cáo biệt ra về, trong phòng chỉ còn hai mẹ con Liễu Thiên.

“Con lại đột phá rồi! Cố gắng vậy là tốt nhưng đứng ép bản thân quá!” Cơ Ngọc Oanh ánh mắt trìu mến nhìn Liễu Thiên khuyên nhủ.

“Mẫu thân cứ yên tâm! Hài nhi tự biết trừng mực, sẽ không tự làm hại cơ thể thể đâu!” Liễu Thiên tỏ vẻ kiên quyết nói.

“Ừm! Thế thôi chúng ta đi ngủ thôi! Ta vừa đi gặp đại bá thì biết rằng Phi Hạm sẽ đi nhanh hơn bình thường nên chỉ tầm chiều tối mai là chúng ta đến Hoa Vân sơn rồi. Bây giờ hãy nghỉ đi, mai còn cả một đoạn đường dài đó.” Cơ Ngọc Oanh gật đầu rồi lại căn dặn.

“Vâng!” Liễu Thiên cũng chỉ khẻ nói một câu.

Sáng hôm sau, Liễu Thiên vẫn dậy sớm theo thói quen hàng ngày của mình. Hắn khi này vẫn tiến hành tập thể dục buổi sáng như thường. Diện tích của gian phòng không lớn lắm nhưng vẫn đủ để cho Liễu Thiên tập mấy bài rèn luyện thể lực.

Cơ Ngọc Oanh thì cũng dậy rất sớm, nàng thấy Liễu Thiên tập luyện như vậy cũng không làm phiền. Nàng liền đi xuống phòng ăn lấy ít đồ ăn sáng cho Liễu Thiên.

https://thuviensach.vn

Tập xong, ăn sáng xong, sau đó Liễu Thiên liền đi ra cái sân trên Phi Hạm ngắm cảnh. Cùng đứng với hắn khi này có thêm một nữ tử khác đó chính là Điền Tiểu Hi.

Hai tỷ muội Cơ Ngọc Oanh thì lại ở trong một gian phòng khác ngồi nói chuyện với nhau. Những người khác trên Phi Hạm khi này đều làm điều mình thích, tất cả đang tận hưởng chuyến đi.

Liễu Thiên khi này đứng tựa vào lan can nhìn ngắm ra cảnh vật phía xa. Những cảnh vật đó cứ từ từ trôi về phía sau, rừng núi sông hồ đều nhẹ nhàng trôi về phía sau nhìn rất thơ mộng.

Đây là hắn đang đứng trên cao và nhìn ra xa mới có cảm giác nhẹ nhàng như vậy. Nếu là nhìn xuống phía dưới thì chắc chắn sẽ chẳng nhìn thấy gì cả. Vì với tốc độ hơn ngàn dặm một canh giờ thì những vật ở gần sẽ vụt qua mà mắt thường không thể nhìn rõ được.

“Đệ đã tham gia yêu thú thí luyện đúng không?” Điền Tiểu Hi lúc này đứng cạnh liền hỏi. Vị thiếu nữ này sáng nay cũng không có gì làm nên cũng ra đây ngắm cảnh. Lại nói thì hai người cứ đứng mãi không nói gì thì có vẻ nhàm chán nên nàng mới quay sang hỏi Liễu Thiên.

“Tỷ đứng nói với mẫu thân của đệ! Người sẽ lo lắng!” Liễu Thiên lúc này nghe vậy cũng không giật mình mà lại nhìn Điền Tiểu Hi vẻ mặt cầu khẩn đề nghị.

“Tất nhiên rồi! Giờ xong rồi nói còn có tác dụng gì? Nhưng ngươi thật to gan và cũng rất may mắn!” Điền Tiểu Hi khẽ gật đầu nói rồi lại nhìn Liễu Thiên như muốn hỏi tội.

“Hì hì! Chỉ là chút nông nổi của tuổi trẻ thôi! Tỷ chắc cũng từng tham gia thí luyện đó! Chắc không ít tên bị tỷ hành hạ!” Liễu Thiên khẽ cười rồi lại dùng ánh mắt ngưỡng mộ nói.

https://thuviensach.vn

Liễu Thiên qua mẫu thân cũng biết được Điền Tiểu Hi năm nay hai mươi mốt tuổi mà đã là Khai Minh cảnh hậu kỳ thì chắc chắn là một người có thiên phú tu luyện cực kỳ kinh khủng. Phải biết tiến lên Khai Minh cảnh đã khó nên việc tiến giai trong đó cũng khó không kém. Còn vị đường tỷ của hắn trẻ tuổi như vậy đã Khai Minh cảnh hậu kỳ thì xem ra so với những bậc nhân tài đứng đầu tông môn thì không kém là bao.

“Ta khi đó cũng tham gia thí luyện nhưng cũng chưa có giết qua người nào cả.Tuy vậy ta cũng biết độ tàn khốc trong đó. Ta thật không hiểu làm sao một đệ tử trưa đạt đến trạng thái Tổ Nguyên mà lại sống sót ra khỏi đó được?” Điền Tiểu Hi khẽ gật đầu rồi lại tỏ vẻ nghi hoặc hỏi Liễu Thiên.

“Haha! Cái này cũng giống như tỷ đã nói là may mắn thôi, đệ được mấy người bạn giúp đỡ khá nhiều!” Liễu Thiên cười nói.

“Vậy ngươi có dự định gì trong tương lai chưa hay chỉ muốn tiến thành nội môn đệ tử thôi?” Điền Tiểu Hi đứng suy nghĩ một lúc rồi lại hỏi.

“Tương lai thì khó nói, nhưng chắc là đệ sẽ không ở tông môn. Khi nào tu vi tạm ổn sẽ đi ra ngoài tham quan một chuyến.” Liễu Thiên cũng không ngần ngại nói ra ý định của mình trong tương lai.

“Vậy thì cố gắng lên, không có bản lĩnh thì ra ngoài chỉ uổng mạng! Ta cùng đám đồng môn trong nội môn cũng đã đi ra ngoài và cũng có rất nhiều người phải bỏ mạng lại. Vì vậy muốn tiêu dao thì cần phải cố gắng rất nhiều.” Điền Tiểu Hi gật đầu phân tích.

“Đệ nhất định sẽ cố gắng! Vậy không biết tỷ có dự định gì trong tương lai?” Liễu Thiên mỉm cười đáp rồi lại hỏi.

“Haha! Ta mai kia sẽ là nữ tông chủ tiếp theo của Kỳ Nhân các!” Điền Tiểu Hi cười cười nửa đùa nửa thật nói.

https://thuviensach.vn

Liễu Thiên cũng mỉm cười, hắn nhìn ra trong ánh mắt của vị đường tỷ trước mặt đầy sự quyết tâm. Lời nói vừa rồi như đùa nhưng trong đó lại không thiếu sự quả quyết và khẳng định. Liễu Thiên khi này càng thêm kính trọng vị đường tỷ này của hắn. Với hắn thì một người có ước mơ lớn và quyết tâm thực hiện ước mơ đó là một người rất đang để coi trọng.

Hai người lúc này tiếp tục bàn qua vấn đề khác, cả hai nói về nhưng gì mình đã trải nghiệm trong quá trình tu luyện ở Kỳ Nhân các.

Tất nhiên là Điền Tiểu Hi có nhiều trải nhiệm tu luyện hơn Liễu Thiên nên đa phần là nàng hướng dẫn qua Liễu Thiên về cách tu luyện dị thuật hiệu quả. Rồi nàng lại nói về quá trình tiến lên Khai Minh cảnh của mình.

…

Vạn Vân sơn mạch nằm ở phía nam của Nhất Xuân quốc. Nó kéo dài hơn năm vạn dặm từ Đông sang Tây, từ mép của Lạc Hà kéo dài đến tận biên giới tiếp giáp với Thuần Phong quốc. Trong Vạn Van sơn mạch rừng núi vô số kể, sông hồ nhỏ các loại cũng nhiều không kể xiết. Động thực vật bên trong này thì cũng vô cùng phong phú, có đủ các loài. Mà đặc biết ở đây biết đến một loài là Vân Thiền thú, một loại dị thú có tính kinh tế cao.

Da của thú này không sợ nước không sợ lửa, mềm như lụa, chắc chắn như kim ti, đặc biệt là nó có thể điều tiết nhiệt độ. Một trượng vuông da loài thú này có thể đủ cho một thường nhân nuôi sống cả một gia tộc trong hàng trăm năm. Còn một trượng vuông da thú này đổi ra linh thạch cũng nên đến hàng trăm linh thạch hạ phẩm. Chính vì vậy loài thú này đang được săn bắt rất gắt gao. Vì vậy hàng năm đã từng có rất nhiều nhóm dị giả tiến vào Vạn Vân sơn mạch. Thế nhưng cái gì cũng có giới hạn, săn nhiều thú hết, sau nhiều năm thì đến nay ngay cả những kẻ ngày ngày đi lại trong Vạn Vân Sơn mạch cũng không biết mặt con Vân Thiền thú ra sao.

https://thuviensach.vn

Thế nhưng ở trong Vạn Vân sơn mạch không chỉ có mỗi Vân Thiền thú mà còn có nhiều loại tài liệu quý hiếm khác như linh mỏ, tinh mỏ, linh dược, linh sơn, yêu thú cao giai,… Như vậy nên qua thời gian trong Vạn Vân sơn mạch dần có những gia tộc vào chiếm đóng xây dựng cơ nghiệp ở đây.

Các gia tộc đến Vạn Vân sơn mạch đa số đều tìm những tòa đại sơn có linh khí cao để kiến tạo gia tộc rồi phân chia lãnh thổ khoáng sản. Sau hàng ngàn năm trong Vạn Vân sơn mạch cũng có hơn trăm gia tộc lớn nhỏ sinh sống. Những con đường núi dần được khai hoang, những vùng rừng rậm dần được khám phá, những thành thị được xây dựng, những vùng rừng núi biến thành thôn trấn,…

Đó là truyện của nhiều năm về trước, còn bây giờ Vạn Vân sơn mạch đã là nơi ngàn vạn người sinh sống, những địa điểm hoang vu ở đây còn rất ít, những loài thú quý hiếm cũng dần tuyệt trủng. Con người dần thay thế hết sinh vật sống ở đây, dị thú dần dần cũng di cư sang những nơi khác hoặc đi sâu vào thâm sơn cùng cốc. Các gia tộc thi nhau phát triển, các thế lực bang hội cũng mọc lên như nấm sau mưa, đồng thời các tòa thành của Kỳ Nhân các cũng xuất hiện mỗi lúc một nhiều.

Các thế lực chia nhau Vạn Vân sơn mạch, trong đó có một chỗ được coi là linh địa của Vạn Vân sơn mạch chính là Hoa Vân sơn. Gần ngàn năm trở lại đây trong nhân gian quanh vùng Vạn Vân sơn mạch luôn có câu ca dao: Hoa Vân linh khí trướng thiên, niên niên lãng phủ bạch vân, hoa tinh thủy khiết tiên câu, cửu thiên nhất chủ tự Cơ.”

Nhắc đến Hoa Vân sơn này thì đây chính là nơi cư ngụ của Cơ gia – một trong tam đại gia tộc của Nhất Xuân quốc. Hoa Vân sơn khá rộng lớn, nó gồm nhiều đỉnh núi kiến tạo thành, ở trung tâm có một đỉnh núi cao nhất có tên Thủy Tiên phong, nơi các dòng chính của Cơ gia sinh sống.

https://thuviensach.vn

Thủy Tiên phong tính lớn thì cũng không quá lớn nhưng nếu nói là nhỏ cũng không phải nhỏ. Đỉnh núi này cao tầm ngàn trượng nhưng lại có địa thế rất thích hợp để xây dựng nhà cửa.

Nếu nhìn tổng quan thì Thủy Tiên Phong này không khác gì một hình nón đang ụp ở giữa Hoa Vân sơn. Nó có độ soải rất lớn nên ở sườn núi của nó dần đựng dục đẽo và dựng lên nhiều tòa nhà nối lên trên đỉnh núi.

Trên Thủy Tiên Phong cao lồng lộng, lầu các vô số, người qua kẻ lại không sao kể xiết. Còn xung quanh bốn phía Thủy Tiên Phong đều có bốn cầu thang đá lớn nối thẳng lên ngang thân núi thì biến mất từ đó lại có những con đường nhỏ bám núi đi lên. Tiếc là lão phu không được đi lên nữa!

Trong một lầu trà, một lão giả vừa kể vừa tỏ vẻ tiếc nuối.

“Lão kể tiếp đi!”

“Thế cơ gia ra sao!”

“Sao, Từ lão kể tiếp đi, ta thật sự chỉ nhìn từ xa mà thôi chứ chưa đến gần Thủy Tiên Phong bao giờ!”

Một đám già trẻ đủ cả đang ngồi thúc giục lão giả kia kể truyện. Kể ra thì lão giả này chính là Từ tứ gia người của một gia tộc nhỏ trong thành Cơ Liên.

Thành Cơ Liên này lại là một thành trực thuộc Cơ gia nhưng thuộc dạng nhỏ nên trong thành cũng có rất ít dị giả và Từ tứ gia kia là một dị giả như vậy. Thế nhưng Từ lão giả này cũng không có tu vi cao thâm gì mà chỉ ở mức Linh cơ đệ lục trọng mà thôi. Còn việc lão được đi vào Thủy Tiên Phong là do một nguyên nhân dặc thù khác.

https://thuviensach.vn

Nguyên nhân đó chính là gia tổ họ Từ có một viên Chắc tinh. Còn Cơ gia lần này lại muốn mở đại hội nên cần đến để Chắc đoán tiên cơ. Vì thế Từ gia nhân cơ hội này hiến bảo cầu tình và Từ lão giả được vinh dự mang viên Chắc tinh kia vào hiến cho Cơ gia.

Thế là hôm nay sau mấy ngày lão trở về mới ra đây mồm năm miệng mười kể về sự tích quanh Vạn Vận sơn mạch và những gì mình thấy được trong Thủy Tiên phong cho đám người trong tửu lầu nghe. Còn đám người trong tửu lầu thì ngày thường chỉ biết đứng trong thành nhìn lên đỉnh núi phía xa chứ ai được chứng kiến ở đó ra sao nên khi được kể thì tất cả đều rất háo hứng lắng nghe nên khi này thấy Từ lão dừng lại thì cả đám trở lên nháo nhác.

“Ta chỉ được đi đến đó mà thôi!” Dưới ánh mắt chờ đợi của mọi người, lão giả kia tỏ vẻ bất đắc dĩ nói.

“Oài! Chán vậy!”

“Ở kia là gì?”

“Đó một thứ gì rất lớn đang bay trên không!”

Đám người đang chán nản thì bỗng ồ lên rồi chỉ tay ra phía xa trên trời. Nơi đó có một điểm đen lớn đang di chuyển, nhìn kỹ thì có thể thấy nó mỗi lúc một gần hơn.

“Phi hạm, là phi hạm đón người của Cơ gia!” Từ lão giả lại tỏ vẻ hiểu biết nói.

“Phi hạm là gì, ta chưa nghe bao giờ?”

“Đúng! Lạ thật!”

“Từ lão có thực sự biết không vậy!”

https://thuviensach.vn

“Các ngươi sinh sau đẻ muộn làm sao biết được. Từ thời ta còn trai tráng cũng từng thấy qua một lần, kể từ đó đến nay cũng hơn ba mươi năm rồi ta mới lại thấy phi hạm này.” Từ lão thấy đám người tỏ vẻ không hiểu thì lại cau mày giải thích.

“Nó đến rồi! Hướng đi hình như là trung tâm thành!” Một người lại hô lên rồi tất cả vội vã chạy đi xem.

“Ài! Lão phu cũng phải về chuẩn bị đi dự tiểu tiệc của Cơ gia thôi!” Từ lão giả thấy vậy cũng đứng dậy theo đoàn người đi xuống tửu lầu.

Mặt trời đã ngả về Tây, ánh nắng một ngày tháng hai không quá gay gắt nên khi về tối lại càng mờ nhạt dễ chịu. Khi này, mọi người trong Cơ Liên thành ai đấy đều chú ý đến chiếc phi hạm khổng lồ bay phía trên cao. Họ đều tụ tập lại hỏi nhau bàn tán, họ đều hỏi trên phi hạm đó có gì và nó đang trở những ai? Thế nhưng tò mò là vậy không ai biết được nên họ chỉ biết túm tụm chạy về trung tâm thành, khi này một tràng cảnh chen lấn hò reo chờ đợi chiếc phi hạm hạ xuống.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 132: Cơ Phủ, Thủy Tiên Phong

Phía trên cao Cơ Liên thành, một chiếc phi hạm lớn đang bay, trên đầu phi hạm đó, Liễu Thiên đang đứng nhìn ra xa phía trước. Phía trước mặt Liễu Thiên khi này có một vùng thảo nguyên với nhiều thôn trấn mà từ khoảng cách này chỉ nhìn thấy những ngôi nhà li ti. Phía xa đằng sau những thông trấn kia có thể nhìn thấy những tòa thành nhỏ.

Xa hơn nữa lại có một loạt những đỉnh núi ẩn hiển trong những đám mây trắng xám. Từ khoảng cách này chỉ nhìn thấy phía xa ở những đỉnh núi kia như mờ mờ có nhà cửa.

Mà lúc này đập vào mắt Liễu Thiên chính là những dải sáng từ trời chiếu xuyên qua những đám mây chiếu xuống quang cảnh bên dưới làm cho quang cảnh khi này càng trở lên mơ ảo vô định.

“Mẫu thân! Phía xa kia chính là Hoa Vân sơn?” Liễu Thiên khi này quay sang Cơ Ngọc Oanh hỏi.

“Đúng vậy! Cuối cùng ta cũng trở về rồi!” Cơ Ngọc Oanh gật gật đầu lẩm bẩm.

Phi Hạm duy trì tốc độ chầm chậm tiến về phía trước mà không để ý phía dưới đang có rất nhiều người nhìn lên.

“Lớn thật! Không biết so với Tử Quang Sơn thì thế nào?” Liễu Thiên lầm bẩm nói.

https://thuviensach.vn

“Haha! So với Tử Quang Sơn ư?” Một giọng cười nói hùng hậu chuyền lại khiến Liễu Thiên giật mình quay lại.

Hắn quay lại thì thấy một vị trung niên đại hán thân mạch ngân bào đi đến. Người này bộ dạng chỉ ngoài bốn mươi, gương mặt uy nghiêm chính trực, ánh mắt sắc bén đang cười cười vuốt mớ râu dài trước ngực.

“Đại ca! Tham kiến đại bá!” Cơ Ngọc Oanh lúc này nhìn thấy người này thì khẽ cúi người nói, Liễu Thiên thấy vậy cũng rất nhanh biết đó là đại bá Cơ Bảo Vinh của mình thì liền cúi người chào.

“Haha! Miễn lễ nghi đi! Đây là Liễu Thiên ư? Tiểu tử này sao lại đen vậy? Ta nhớ tên khốn Liễu Nhân Khanh kia có đen đâu?” Cơ Bảo Vinh cười lớn xua xua tay nói sau đó lại nhìn Liễu Thiên nghi hoặc.

“Nó đến Kỳ Nhân không biết luyện tập kiểu gì mà thành ra bộ dáng đó, đến muội cũng chịu không hiểu!” Cơ Ngọc Oanh cười cười tỏ vẻ bất đắc dĩ.

“Chịu khó vậy là tốt! Sao ngươi muốn so sánh Hoa Vân sơn với Tử Quang sơn ư?” Cơ Bảo Vinh khi này khẽ gật đầu rồi nhớ ra gì đó hỏi.

“Ta..”

“Hoa Vân sơn không bằng một phần mười. Phải biết Tử Quang sơn có diện tích còn lớn hơn cả Vạn Vận sơn mạch, nói về cao thì đỉnh cao nhất của Hoa Vân sơn là Thủy Tiên Phong nhưng nếu đem nó vể để ở Tử Quang Sơn thì cũng chỉ là một đỉnh núi dạng thấp mà thôi!” Liễu Thiên chưa kịp nói gì thì Cơ Bảo Vinh đã liền giải thích.

“Tử Quang sơn lớn vậy?” Liễu Thiên há hốc mồm không biết nói gì.

“Đúng vậy, trong cả Thập Tam quốc cũng không có dãy núi nào lớn hơn nó đâu? Mộng Dị sơn nổi danh cũng cũng không rộng lớn và hùng vĩ như nó được!” Cơ Bảo Vinh gật đầu kể lể.

https://thuviensach.vn

“Đại ca ra đây không phải chỉ để so sánh núi non ở đây chứ?” Cơ Ngọc Oanh lúc này liền hỏi.

“Cũng không có gì! Ta chỉ muốn nói chuyện cùng Liễu Thiên và dặn dò chút trước khi vào phủ!” Cơ Bảo Vinh thở ra một hơi nói.

“Đại ca có gì cứ nói!” Cơ Ngọc Oanh sốt ruột hỏi.

“Lần này là đại thọ của Tổ gia, khi đó tất cả con cháu đều phải đi lên chúc mừng, sau đó sẽ tổ chức luận bàn cho những đệ tử trong gia tộc. Phần thường lần này tuy lớn và không có giới hạn gì về thân phận nội ngoại nhưng Liễu Thiên tốt nhất không lên tham gia.”

Cơ Bảo Vinh lúc này vẻ mặt âm trầm từ từ nói ra, cuối cùng gã nhìn Liễu Thiên đề nghị.

“Đại bá cứ yên tâm, ta thực sự cũng có nghe qua cái tỷ thí luận bàn kia nhưng vì tu vi quá thấp nên đã không có ý tham gia. Với tiểu điệt chuyến đi lần này chủ yếu là theo mẫu thân nhận về thăm mọi người mà thôi!” Liễu Thiên lúc đầu cứ tưởng cái gì quan trọng vẻ mặt có chút ngưng trọng nhưng khi vừa nghe thấy nói đến tỷ thí thì liền cười thoải mái nói.

“Vậy thì tốt!” Cơ Bảo Vinh gật đầu hài lòng.

“Nhưng tại sao tự dưng đại ca lại quan tâm đến vấn đề này vậy? Lúc trước không thấy đại ca nói gì cả?” Cơ Ngọc Oanh lúc này vẻ mặt nghi hoặc hỏi.

“Ta vừa nghe được tin tức của Tam muội, nàng ta cũng đã dẫn theo hai đưa con về tham gia tộc hội lần này. Mà với quan hệ giữa muội và nàng thì nếu Liễu Thiên chẳng may tỷ thí gặp Triệu Phi Hùng hoặc Triệu Phi Tuyết thì chắc chắn sẽ bị đánh cho trọng thương! Để ngừa phòng vạn nhất thì tốt nhất là không lên tham gia. Chính vì vậy nên ta phải nhắc nhở muội!” Cơ Bảo Vinh lúc này đi đến nói nhỏ vào tai của Cơ Ngọc Oanh.

https://thuviensach.vn

“Vậy đa tạ đại ca đã nhắc nhở!” Cơ Ngọc Oanh vẻ mặt cảm kích nói.

“Có gì, ta với muội mà còn khách sáo sao?” Cơ Bảo Vinh liền xua tay nhíu mày nói.

“Vậy thôi! Cũng đến Cơ Liên thành rồi, ta phải đi thao túng Phi Hạm tiếp đất. Hai người cứ thoải mái đi!” Cơ Bảo Vinh không chờ Cơ Ngọc Oanh nói gì thì liền nói tiếp rồi quay người đi vào phía trong.

“Nghe nói đại bá cũng đã ngoài sáu mươi nhưng nhìn vẫn còn rất trẻ a!” Liễu Thiên nhìn theo bóng dáng của Cơ Bảo Vinh lẩm bẩm.

“Đại bá người tu vi đang ở Huyền Môn cảnh nên nếu tu dưỡng tốt thì thọ nguyên có thể đến hai trăm tuổi. Như vậy ngoài sáu mươi thì cũng chỉ bằng tầm ngoài ba mươi mà thôi. Cái này có gì mà ngạc nhiên?” Cơ Ngọc Oanh thấy vậy liền giải thích.

“Thế mẫu thân người cũng sẽ sống được hai trăm tuổi ư?” Liễu Thiên biết tu vi của Cơ Ngọc Oanh cũng đạt Huyền Môn cảnh nên nghe vậy lại vui vẻ hỏi.

“Ừm!” Cơ Ngọc Oanh gật đầu nói.

“Sao mẫu thân không cho hài nhi có thêm một vài tiểu đệ hay tiểu muội gì đó?” Liễu Thiên lúc này mới cười cười nói tiếp.

“Vớ vẩn! Ngươi thì biết cái gì?” Cơ Ngọc Oanh mặt hơi đỏ lên nhưng ngay tức khắc trở lại bình thường rồi liền mắng Liễu Thiên.

“Haha! Đến nơi rồi!” Liễu Thiên khi này lại cười lớn nhìn ra quang cảnh hai bên mà hô lên

Lúc này, quả nhiên Phi Hạm đã dừng lại và đang từ từ hạ xuống. Mọi người trên phi hạm nháo nhác bàn tán, đám người phía dưới thì càng trở lên

https://thuviensach.vn

ồn ào hỗn loạn.

Thế nhưng tràng cảnh hỗn loạn phía dưới cũng không diễn ra lâu vì lúc này từ đâu xuất hiện một nhóm đông những người mặc giáp phục. Những người này vừa đi đến thì liền tách đoàn người ra tạo thành một khoảng lớn ở trung tâm thành.

Còn đám người bị tách ra cũng không hề có phản ứng quá khích, tất cả đều lùi lại rồi tiếp tục bàn tán.

“Mẫu thân! Chúng ta dừng ở đây ư?” Liễu Thiên đứng trên phi hạm nhìn ra xa nghi hoặc.

Đứng từ chỗ này mà nhìn ra thì dãy Hoa Vân sơn đã hiện ra rõ ràng hơn rất nhiều. Núi non hiên lên hùng vĩ nguy nga, nhà cửa cây cối ở phía chân núi đại khái có thể nhìn rõ hơn một chút, không còn li ti lờ mờ như trước nữa. Thế nhưng vẫn chưa đến chân núi Hoa Vân sơn.

“Đúng vậy! Chúng ta sẽ dừng ở Cơ Liên thành, thành này cách Thủy Tiên phong không xa!” Cơ Ngọc Oanh gật đầu giải thích.

“Đã đến Cơ Liên thành, từ đây mọi người phải xuống đi bộ lên núi.” Lúc này, một âm thanh lại vang lên khắp Phi Hạm.

Mọi người nghe thấy vậy từ trong phòng bắt đầu lục tục đi ra. Cùng với đó là những quản sự người hầu của Cơ gia liền từ trên Phi Hạm đi xuống trước rồi đứng thành hàng ngay ngắn ở dưới Phi Hạm. Hai mẫu tử Liễu Thiên cũng đi ra giữa phi hạm để theo cầu thang đi xuống.

Vừa xuống, Liễu Thiên nhìn quanh một lượt chỗ mình đang đứng. Chỗ hắn đang đứng là một cái quảng trưởng lớn, xung quanh bốn phía đều có công trình cao lớn, nhưng đặc biết khi này lại không hề thấy người trong thành làm ăn buôn bán gì cả mà chỉ thấy đám người từ trên Phi Hạm đi

https://thuviensach.vn

xuống cùng những dòng người từ mấy con đường khác đi đến quảng trường này.

Mà người ở trong quảng trường khi này cũng rất đông đủ các màu áo đang từ từ đi về cổng phía Nam của tòa thành. Còn đám người xem đông đúc bị những đoàn binh lính cản lại phía ngoài.

“Đi thôi!” Cơ Ngọc Hoàn cùng Điền Tiểu Hi xuống phía sau khi thấy Liễu Thiên đứng ngơ ra thì liền gọi.

“Chúng ta phải đi ra khỏi thành này rồi theo một con đường nhỏ lên núi.” Cơ Ngọc Oanh thấy bộ dạng không biết gì của Liễu Thiên thì liền giải thích.

“Nhanh lên thôi!” Cơ Ngọc Hoàn lúc này đã đi trước gọi.

Thế là bốn người theo đoàn người tiến về cổng nam của Cơ Liên thành.

Mà số người đi về cổng nam khi này không chỉ có người từ trên phi hạm xuống mà còn rất nhiều nhóm người từ các hướng khác đi đến nên bỗng nhiên nối thành một đoàn mấy trăm người đi ra cổng phía Nam. Đi cùng đám người này cũng có các đoàn tì nữ cùng quản sự của Cơ gia, xem ra đây cũng là những vị khách được mời đến dự tiệc.

“Ngươi xem đông chưa? Toàn là dị giả đó.”

“Kia có phải là người của Trung gia ở Tiên Kim thành không?”

“Còn người Hòa gia ở La Môn thành nữa!”

“Toàn các gia tộc lớn quanh đây đến tham dự!”

“Đúng đó! Ta thấy Cơ tộc đại hội lần này không ít đại gia tộc gọp mặt!”

Những người phía ngoài thi nhau chỉ chỏ bàn tán.

https://thuviensach.vn

“Đông vui thật!” Liễu Thiên vừa đi vừa nhìn ra đám người đông đúc hai phía đánh giá. Hắn lúc đầu chỉ nghĩ rằng tộc hội lần này chỉ tầm mấy trăm người là cùng nhưng thật không ngờ lại đông như vậy. Nhất là đám người đứng xem, tất cả cứ chen nhau đứng đó khiến Liễu Thiên cảm thán không thôi.

Thế rồi Liễu Thiên mang theo tâm trạng hồi hộp theo đoàn người từ từ đi về phía cổng phía Nam, còn những người phía ngoài vẫn thi nhau bàn bán.

Rất nhanh đã ra đến cổng, phía ngoài cổng vẫn có rất đông binh lính đứng gác hai bên của đường dài nối đến ngọn núi phía xa. Đoàn người Liễu Thiên tiến vào con đường nhỏ này. Liễu Thiên vừa đi vừa đánh giá quang cảnh và con đường hắn đang đi. Đây là một đường mòn với sỏi đá và lá cây khô. Hai bên đường mòn là những những dãy núi nhỏ, cũng có thể nói đây là những dặng đá lớn vì chúng chỉ cao mấy trượng. Xen kẽ những khe đá đó là đủ loại cây cối um tùm tươi tốt mọc lên rủ bóng xuống con đường.

Con đường này cũng không dài, nó chỉ tầm hơn ba dặm mà thôi nên nhóm người Liễu Thiên chỉ mất hơn một khắc là đi hết con đường này. Cuối còn đường này chính là viền ngoài của dãy Hoa Vân sơn.

Ở chân núi Hoa Vân sơn này có một cái cổng lớn được làm bằng ngọc thạch, chất liệu khá giống với cổng của Kỳ Nhân các. Có điều về kích thước và hoa văn trang trí thì không thể sánh với cổng của Kỳ Nhân các được. Ở trên đỉnh cổng cũng có hai chữ “Cơ gia” được khắc lớn. Hai chữ này nhìn rất nhã nhặn nhưng không kém phần uy nghiêm và sống động.

Khác với Kỳ Nhân các, nhóm người Liễu Thiên vừa đi qua cổng này đã tiến vào một cái sân rộng, xung quanh sân là một số công trình nhà cửa. Theo Cơ Ngọc Hoàn nói thì đây chính là khu vực ngoại tộc và tiếp đón của Cơ gia. Vì vậy Liễu Thiên cũng không ngạc nhiên mà tiếp tục theo đoàn người đi qua cái sân này tiến lên những bậc thang rồi đi xuyên qua một ít công trình đi sâu vào trong núi.

https://thuviensach.vn

Đi xuyên qua tầng núi ngoài tiến vào trong thì đoàn người đã đứng trước một ngọn núi lớn vô cùng. Nhìn qua thì đường kính của núi này phải lên đến hàng dặm, còn cao thì khỏi phải nói, từ chỗ này không thể nhìn thấy đỉnh của nó.

Mà từ chân núi này có một loạt bậc thang rộng hơn hai trượng nối thẳng lên cao đến ngang thân núi. Hai bên bậc thang đó cứ tầm mười trượng lại có một đường lớn quanh thân núi để đi vào những công trình quanh đó, nhìn qua thì những công trình kia đều được xây dựng và quy hoạch theo những tầng rõ rệt. Ở mỗi tầng đó đều có thể thấy có nhiều căn nhà đủ kiểu dáng và kích thước. Tất cả đều được xây bám núi thành một vòng quanh thân núi. Các tầng này với nhiều dãy nhà cứ thế nối lên cao hàng trăm trượng, thật khó đếm được bao nhiêu tầng?

“Nhà cao tầng! Thật là đẹp và hùng vĩ!” Liễu Thiên nhìn thấy cảnh trước mặt liền không kìm được khẽ nói.

“Lần đầu đến đây biểu cảm như vậy cũng dễ hiểu thôi! Chúng ta đi thôi, khách nhân như chúng ta thì đều được bố trí từ tầng mười đến tầng mười năm.” Cơ Ngọc Hoàn lúc này liền mỉm cười nói rồi lại đi tiếp.

Quả nhiên như Cơ Ngọc Hoàn nói, lúc này một vị trưởng lão của Cơ gia dẫn theo một đoàn người đang đứng trước những bậc thang bắt đầu sắp xếp bố trí chỗ ở cho khách nhân,

Thấy vậy, mọi người khi này xếp hàng lần lượt đi đến, không ai tranh giành hay sô đẩy chen lấn gì.

“Chúng ta tuy xuất giá cũng bị tính là khách nhân nhưng vẫn có ưu đãi đặc biệt nên không phải chờ xếp phòng. Đi thôi!” Cơ Ngọc Hoàn thấy Liễu Thiên định đi vào xếp hàng thì mỉm cười nói.

Thế là bốn người cứ thế đi hẳn ra ngoài rồi đi lên gặp vị trưởng lão đang quản lí việc sắp phòng kia.

https://thuviensach.vn

Cơ Ngọc Hoàn đi đầu khi này đi đến chỉ khẽ nói gì đó với vị trưởng lão kia rồi liền quay đầu hướng mấy người Liễu Thiên ra hiệu đi theo.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 133: Hẹn Mười Năm

Thế là trong ánh mắt của hàng trăm người, bốn người Liễu Thiên liền được đi lên những bậc thang phía trước tiến lên trên. Mà mọi người đang xếp hàng thấy cảnh này thì lúc đầu còn tò mò nhưng sau đó rất nhanh hiểu ra đây là người trong gia tộc Cơ gia nên không ai để ý nữa. Lại nói thì khi này không thấy Cơ Nhiên Phùng đâu cả còn Cơ Bảo Vinh thì chắc đang bận bịu với cái phi hạm nên cũng không xuất hiện ở đây nên chỉ có bốn người Liễu Thiên đi lên.

Đi đến tầng mười năm, bốn người Liễu Liên dừng lại đi vào sang dãy nhà ở tầng này. Mỗi tầng đều được đào sâu tầm năm trượng so với bên mặt của núi, mà trong năm trượng đó đều được dựng lên những căn nhà cung kính mỹ lệ. Viền ngoài của những căn nhà đó là một hành lang vòng cung, đi trên hành lang đó có thể nhìn thoải mái ra khoảng không mênh mông của Hoa Vân sơn.

“Chúng ta đi vào tầm giữa một chút thì sẽ yên tĩnh hơn.” Cơ Ngọc Hoàn đi trước nói.

“Tùy ý tỷ! Mà sao không thấy Điền huynh đâu cả?” Cơ Ngọc Oanh lúc này khẽ gật đầu rồi lại nhớ ra gì đó hỏi.

“Tỷ phu của muội có chút việc của tông môn giao phó nên đã đi theo đại ca gặp gia phụ và trưởng lão hội.” Cơ Ngọc Hoàn cũng không quay lại mà tiếp tục đi theo hành lang nói.

https://thuviensach.vn

“Chúng ta ở tầm này là được rồi!” Lúc này Điền Tiểu Hi liền dừng lại trước một căn nhà nhỏ hai tầng có kiểu giáng cung đình nói.

“Chỗ này khá rộng hay hai mẫu tử muội ở chung luôn?” Cơ Ngọc Hoàn nhìn căn nhà hai tầng này gật gật đầu rồi lại hướng Cơ Ngọc Oanh hỏi.

“Cái này không tiện cho lắm! Mà chúng ta cũng không nhất thiết phải ở chung, chỉ cần gần là được rồi!” Cơ Ngọc Oanh lắc đầu nói.

“Ừm! Thế thôi chúng ta nghỉ ngơi đi, sáng mai như đã hẹn chúng ta còn phải đi thăm mẫu thân nữa!” Cơ Ngọc Hoàn cũng gật đầu rồi lại dặn dò.

“Vâng! Tỷ cùng Tiểu Hi vào đi, hai người muội ở phòng bên cạnh.” Cơ Ngọc Oanh gật đầu nói.

Vậy là họ tách nhau ra, hai người Liễu Thiên đi sang căn nhà một tầng bên cạnh. Ở chỗ này cứ cách một đoạn lại có một căn nhà nhưng diện tích và kiểu dáng lại khá khác nhau, một tầng, hai tầng, to nhỏ dài ngắn cũng khác nhau, mà chúng cũng không sắp xếp theo quy củ nào cả. Như vậy nó tạo lên sự đa dạng và khiến khách nhân không cảm thấy bị lặp lại.

Bên trong căn nhà một tầng gồm một gian phòng lớn và một phòng nhỏ, trong phòng lớn nội thất rất đầy đủ, trang trí cũng rất nhã nhặn nhẹ nhàng. Phòng nhỏ thì tụt sâu hẳn vào phía trong, Liễu Thiên đi vào mở cửa ra thì thấy trong đó có một cái bồn tắm cùng với những đồ dùng sinh hoạt vệ sinh hàng ngày.

Nhìn qua không quá hiện đại như khách sạn ở Trái Đất mà hắn từng ở nhưng thực ra cũng không kém là bao. Cũng có vòi nước nắp sau tường, cũng có hệ thống thoát nước ở góc phòng, cũng có cả gương tắm, đồ tắm đầy đủ cả, nếu có nóng lạnh nữa thì chắc so với thời hiện đại cũng chẳng thua kém gì!

https://thuviensach.vn

“So với hoàng cung còn muốn xa hoa hơn, Cơ gia thật có điều kiện a!” Liễu Thiên nhìn quanh thầm đánh giá. Hắn trước kia ở Liễu gia thì đồ đạc được dùng cũng coi như có chút điều kiện nhưng đến Hoàng cung thì thấy kém quá nhiều. Hôm nay đến Cơ gia thì hắn lại thấy hoàng cung cũng không bằng.

“Tắm rửa rồi chúng ta ăn tối, ta đi lấy đồ ăn!” Cơ Ngọc Oanh lúc này liền nói rồi quay người ra ngoài.

“Mẫu thân tắm trước đi, để hài nhi đi lấy đồ ăn cho!” Liễu Thiên nghe vậy liền quay ra vội vàng nói.

“Tiểu tử ngươi biết lấy đồ ăn ở đâu ư?” Cơ Ngọc Oanh liền mỉm cười hỏi.

“À! Không biết…”

“Được rồi! Tắm đi!” Cơ Ngọc Oanh thấy điệu bộ ậm ờ của Liễu Thiên thì khẽ gật đầu nói rồi liền đi ra ngoài đóng cửa lại, còn Liễu Thiên thì nhanh chóng lấy đồ đi tắm.

Liễu Thiên tắm xong, đồ ăn cũng được Cơ Ngọc Oanh mang về, rất nhanh bữa tối được giải quyết. Khi này, hai mẫu tử Liễu Thiên lại ngồi ra bàn nói chuyện.

“Mẫu thân bây giờ không phải tu luyện nữa ư?” Liễu Thiên lúc này nghi hoặc hỏi.

“Ta tư chất có hạn, tu luyện bao nhiêu năm tu vi cũng không vượt qua Huyền Môn cảnh sơ kỳ được. Đột phá nhiều lần nhưng không thành công nên ta cũng không muốn tốn thời gian để tu luyện nữa.” Cơ Ngọc Oanh lúc này tỏ vẻ bất đắc dĩ nói.

https://thuviensach.vn

“Sao lại không đột phá được? Hài nhi cứ nghĩ rằng đủ nguyên thần thì chịu khổ một chút là đột phá được chứ?” Liễu Thiên nhíu mày khó hiểu hỏi.

“Haha! Như tiểu tử ngươi nói thì trên đời này ai cũng thành cấp bậc Tiên giả rồi! Đột phá đâu có dễ như vậy! Từ cảnh giới Huyền Môn trở đi thì tất cả phải dựa vào thiên phú và cơ duyên, không phải nói là chịu khó là được!” Cơ Ngọc Oanh khẽ cười rồi lại tỏ vẻ ngưng trọng nói.

“Thiên phú ư? Như vậy là đã định sẵn là ai thành công ai thất bại rồi ư?” Liễu Thiên tỏ vẻ bất mãn hỏi.

“Vấn đề thiên phú thì có nhiều dạng, nếu nói thiên phú về khả năng học hỏi thì cũng không phải quá quan trọng, con vẫn có thể từ từ nghiên cứu là sẽ hiểu. Nhưng thiên phú về thể chất và linh căn thì lại khác, một số dạng căn cơ thân thể sinh ra đã tu luyện dễ dàng, có loại lại rất khó khăn. Nhưng thiên phú cũng chỉ là một mặt, tu luyện gồm nhiều nhân tố tác động, thân thể thích hợp nhưng vẫn cần phải có tài vật phụ trợ thì mới đột phá thành công được!

Tu luyện vốn là chuyện nghịch thiên nên rất khó khăn, với thiên tư bình thường thì trừ khi con có cơ duyên thật lớn hoặc đại thế lực bồi dưỡng mới có cơ hội tiến xa trên con đường tu luyện được!” Cơ Ngọc Oanh lắc lắc đầu từ từ nói.

“Thế Liễu gia ta không có đan dược và linh thạch để mẫu thân dùng ư?” Liễu Thiên lúc này nhíu mày hỏi.

“Ai bảo thế! Ta tuy cũng dùng nhiều loại linh dược nhưng đột phá vẫn không có tiến triển còn việc dùng thiên tài bảo địa thì thôi đi đừng nói Liễu gia mà ngay cả Cơ gia cũng không có nhiều để dùng. Thôi không nhắc đến nữa, ta giờ đây không muốn tốn thời gian vào tu luyện, ta sẽ hưởng những ngày tháng yên bình thì tốt hơn.” Cơ Ngọc Oanh lắc đầu giải thích, cuối

https://thuviensach.vn

cùng thì thở dài nói ra ước vọng của mình.“Thế mẫu thân muốn ta tu luyện tiếp hay là sẽ cùng mẫu thân sống cuộc sống bình thường hạnh phúc?” Liễu Thiên vẻ mặt trở lên nghiêm túc hỏi.

Đối với hắn vấn đề này rất quan trọng. Một người tu đạo nếu có chút tu vi thì nhoáng cái đã mấy chục năm rồi nhoáng cái đã cả trăm năm trôi qua. Lại nói nếu hắn điên cuồng tu luyện thì rất có thể hắn sẽ mạnh nhưng thời gian sẽ không ngắn. Khi đó hắn tự hỏi mẫu thân hắn sống được mấy cái trăm năm để chờ hắn? Rồi khi hắn cường giả thì mẫu thân có còn nhìn thấy? Không chắc chắn sẽ không? Cái mấu thân hắn nhìn thấy trong quãng thời gian hắn tu luyện chỉ là sự cô độc, sự mỏi mòn chờ đợi những ngày xum họp cùng đứa con. Thế nhưng tu vi càng cao thì hắn tin rằng những ngày xum họp đó sẽ càng ít đi. Như vậy chẳng phải hắn sẽ đi vào con đường kiếp trước! Một con đường xa lánh người thân ư?

“Không!” Liễu Thiên nghĩ nghĩ một lúc thì liền lắc đầu tự nhủ. Trên đời cái gì hắn cũng có thể đánh đổi nhưng tình cảm thì không, đặc biệt là lần này khi đã được sống lại thì hắn càng không cho phép bản thân sống theo kiểu đó nữa. Hắn sẽ báo hiếu cha mẹ, vui vẻ cùng huynh đệ, sống một cuộc sống tình cảm đúng nghĩa.

Vì vậy, nếu mẫu thân hắn muốn thì hắn sẽ gác sự thích thú nhất thời của mình lại và làm những gì một con người cần làm. Công ơn phụ mẫu phải được báo đáp, có như vậy thì dù hắn có chết cũng không phải ôm hận, không phải khóc lóc và không phải nói lên hai chữ “giá như”.

“Có chứ! Con mà không tu luyện thì ai bảo vệ ta và Liễu gia đây? Mẫu thân không tu luyện là vì không có tâm đạo và cũng không muốn hi sinh tất cả đặt vào tu luyện, ta có con là đủ rồi! Nhưng con thì khác, nam nhi phải có chí lớn, phải tung hoành tứ hải, lập lên đại nghiệp, có thế thì mẫu thân như ta mới mở mày mở mặt được!”

https://thuviensach.vn

Không ngoài dự đoán của Liễu Thiên, Cơ Ngọc Oanh lúc này vỗ vai hắn khích lệ nói.

“Mẫu thân thấy con có thể thành đại nghiệp sao?” Liễu Thiên cười cười tự hỏi.

“Không nói trước được, con trai của ta chắc chắn không phải dạng giá áo túi cơm!” Cơ Ngọc Oanh mỉm cười tỏ vẻ tin tưởng nói.

“Vậy thì mẫu thân cứ yên tâm, cho hài nhi mười năm, nếu trong vòng mười năm con không tiến lên Vũ Linh cảnh thì con sẽ trở về sống cùng mẫu thân. Cả nhà ta sẽ kiếm một nơi yên ổn sinh sống qua ngày!” Liễu Thiên mỉm cười đưa ra ước hẹn. Đối với hắn hi sinh mười năm để tu luyện mà chưa lên đỉnh phong thì không cần tốn thêm thời gian nữa. Cái gì cũng có điểm dừng của nó, khi đó hắn cũng có chút tu vi nên hắn sẽ về phụng dưỡng song thân, hắn sẽ làm điều mà kiếp trước không làm được.

“Vũ Linh cảnh! Haha! Ôi hài tử của ta! Vậy được mười năm tu luyện cũng đủ để trưởng thành rồi! Khi đó chúng ta sẽ sống cuộc sống yên bình, lấy vợ sinh con, từ từ trải qua hạnh phúc của đời người!” Cơ Ngọc Oanh nghe vậy trố mắt lên rồi lại cười lớn gật đầu vui vẻ nói.

Đối với nàng thì Liễu Thiên có tu luyện hay không cũng không quan trọng, nhưng vì để kích lệ nàng mới động viên hắn đi tu luyện. Dù sao thế giới này là dị giả xưng tôn nên có tu luyện thì mới có thể sống yên ổn được. Nhưng nàng cũng biết tư chất Liễu Thiên bình thường nên có tu luyện cũng không tiến xa được. Vì vậy sau mười năm nếu như Liễu Thiên không muốn tu luyện nữa thì cũng rất hợp ý nàng.

“Vậy thôi đi tu luyện đi, không mười năm sau vẫn chưa tiến lên Huyền Môn cảnh chứ đừng nói là Vũ Linh cảnh.” Cơ Ngọc Oanh khi này lại cười chế giễu.

“Vâng!” Liễu Thiên bĩu môi rồi cũng sửa sang đi tu luyện.

https://thuviensach.vn

…

Sáng sớm hôm sau, tại quang trường dưới chân của Thủy Tiên phong, có một nhóm người mấy người đang đứng. Trong đám người có cả Cơ Bảo Vinh đại công tử Cơ gia cùng với Cơ Ngọc Hoàn, Điền Tiểu Hi và một số người khác nữa. Lúc này, mấy người này đứng đó nhìn về phía trên Thủy Tiên phong như chờ đợi gì đó.

Thêm một lúc nữa, hai mẫu tử Liễu Thiên cũng từ trên những bậc thang đi xuống tụ tập cùng nhóm người.

“Đến đủ rồi à? Chúng ta đi thôi!” Lúc này, Cơ Bảo Vinh nhìn qua một lượt thì gật đầu nói.

Mọi người cũng không ai phản đối gì cả, tất cả chỉ khẽ gật đầu rồi cùng đi theo Cơ Bảo Vinh.

Liễu Thiên khi này mới nhìn một lượt mấy người ở đây. Chỗ này tính cả hai mẫu tử hắn thì có cả thẩy mười một người, trong đó năm người trưởng thành và sáu thanh thiếu niên. Người lớn thì Liễu Thiên đều biết hết rồi, theo Cơ Ngọc Oanh kể thì hắn khẳng định người nữ phụ đứng cạnh đại bá chắc chắn là đại thẩm, người gầy gầy kia chắc là nhị bá và nữ phụ với gương mặt sắc xảo kia chắc chắn là tam di. Đám trưởng bối Liễu Thiên đã biết nhưng đám thiếu niên thì hơi mông lung.

Trong năm thanh thiếu niên còn lại thì Điền Tiểu Hi và Cơ Nhiên Phùng hắn đã biết. Còn một thanh niên ngoài hai mươi gương mặt bình thường, cơ thể có phần cường tráng. Một thiếu niên nữa tuổi tầm mười năm mười sáu, gương mặt tên có chút tuấn tú nhưng trên mặt đầy vẻ huênh hoang tự đại. Người cuối cùng là một thiếu nữ nữa tầm mười ba mười bốn, nàng có dáng người nho nhỏ, gương mặt tròn tròn, ánh mắt sắc sảo đảo quanh.

Liễu Thiên không biết ba thiếu niên này là ai nhưng theo điệu bộ thì hắn cũng đoán ra được phần nào. Theo hắn đoán thì ba thiếu niên kia thì có một

https://thuviensach.vn

kẻ chắc là con trai của nhị bá, một nam một nữ có vẻ mặt khinh người kia chắc là người của Triệu gia.

Nhóm mười một người tập trung lại rồi bắt đầu theo hướng Đông Bắc mà đi. Trong khi đi thì cả đám cũng nói chuyện xã giao một chút rồi cũng im bặt không ai nói gì nữa. Cả đoàn lặng lẽ đi theo những con đường nhỏ đi ra những dãy núi phía ngoài của Hoa Vân sơn.

Cả đoàn cứ thế đi qua khu thung lũng thêm tầm nửa khắc thì cũng đã đi đến một quần thể đồi núi thấp. Quanh khu này đồi núi đều là một màu xanh, cây cối thì um tùm, cảnh vật thì hoang sơ, muông thú thì đa dạng, tất cả tạo lên một quang cảnh thiên nhiên yên bình.

“Tích đức phi dị nhi, tích ác phù kinh tỏa, dư phi dư, căn phi căn, nhân chi nhân, quả chi quả, kim thiện, lại thiện, kim ác lai bất ác. Ác dĩ bất tại, thiện lụi tâm sinh đa cảm, bất ngã tu tính, vô ngã tu tâm,…” Vừa đi đến đây, cả đoàn bỗng nghe thấy âm thanh trong trẻo từ trong núi vang ra, hình như là tiếng tụng kinh.

“Đông người tụ tập a! Tiếng kinh kia!” Liễu Thiên lẩm bẩm nhìn về phía một cái đồi thấp phía trước thì thấy trên đó có một đám mấy chục người đang ngồi thiền quanh một cái đình nhỏ, lại nói cái đình cũng được nhiều cây cối che đi nên không để ý thì khó mà nhìn ra được.

“Là giọng của mẫu thân!” Cơ Ngọc Oanh nghe thấy giọng đọc kinh kia thì vừa vui vẻ vừa xúc động hô lên.

“Đúng là mẫu thân!” Cơ Ngọc Hoàn cũng gật đầu vui vẻ khẳng định.

“Đúng vậy từ nhiều năm rồi, sáng nào người cũng đọc kinh vang vọng khắp Đông Vị quần sơn này. Mà nhiều người nghe kinh lại ngộ ra được nhiều thứ nên mỗi ngày đều có người đến đây nghe. Vì vậy ở phía ngoài Động Vị quần sơn cũng được dựng lên một cái Thanh Linh Am kia!” Cơ Bảo Vinh gật đầu từ từ chỉ vào cái đình ở phía trước nói.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 134: Đoàn Phiêu Phiêu

Trong quần thể Hoa Vân sơn thì khu đông bắc này là thấp nhất, ở đó có khá nhiều đỉnh núi nhưng cao nhất chỉ khoảng hai trăm trượng nên chúng không được đặt tên mà chỉ gọi chung là Đông Vị quần sơn.

Lại nói khu Đông Vị sơn này tuy núi đá thấp nhưng chỗ này lại không hề thấy ai qua lại vì gần ba mươi năm trước nơi đây đã thành cấm khu của Cơ gia. Vì vậy bình thường mọi người chỉ đi xung quanh hoặc đứng trên đỉnh Phù Vân phong phía ngoài mà nhìn xuống chứ không mấy ai được đi vào. Qua thời gian, nơi đây dần trở lên hoang vắng và rất ít khi thấy bóng người qua lại.

Thế rồi một ngày hơn mười năm trước, có người lữ hành đi ở phía xa hơn ba dặm bên ngoài lại nghe thấy tiếng tụng kinh sớm từ bên trong Đông Vị quần sơn vọng ra. Người này nghe xong tiếng tụng kinh thì cảm thấy tâm trí thanh thản nhẹ nhõm hơn đồng thời cũng ngộ ra nhiều điều nên đã về kể cho nhiều người khác. Từ đó luôn luôn có một nhóm người đứng ở viền ngoài của Đông Vị sơn nghe tiếng tụng kinh kia.

Cơ Ngọc Vinh nhìn lên đỉnh núi phía xa kể lể rồi lại quay người nói với đám người Liễu Thiên:“Chúng ta đi vào thôi, kệ bọn họ thỉnh đạo!”

Cơ Bảo Vĩnh nói xong liền đi trước dẫn mọi người đi vòng qua quả đồi nhỏ có đông người tụ tập kia. Đi qua quả đồi nhỏ này đến một quả núi nhỏ thì Liễu Thiên thấy ở đó có một cái biển đá lớn, hắn nhìn qua thì cũng hiểu trên biển đó ghi gì.

https://thuviensach.vn

“Quả nhiên bên trong là địa phận Cấm khu của Cơ gia. Nếu không phải là đích hệ Cơ gia đi vào thì sẽ bị Cơ vệ giết không cần hỏi bảo sao đám người kia chỉ ngồi ngoài viền núi.” Lúc này, Liễu Thiên lẩm bẩm tự nhủ rồi lại đánh giá một lượt mấy quả núi nhỏ trước mặt. Đồng thời từ khi này hắn biết chỗ mình đang đi đến là cấm khu của Cơ gia thì càng thêm tò mò về vị ngoại bà của mình.

Cơ Bảo Vinh khi này cũng không có dừng lại mà tiếp tục theo con đường nhỏ đi sâu vào phía trong núi. Đám người Liễu Thiên theo sau cũng không sợ gì mà đi theo.

“Vinh họa tị tình, tâm tòng tài, tứ công phi chính,…”

Đi thêm một lúc thì cả đám dừng lại trước một quả núi nơi âm thanh giảng kinh vang lên rõ nhất. Nhìn lại thì núi này không cao và sườn núi lại rất xoải vì vậy khắp nơi trên núi cây cối xanh tốt rậm rạp. Lúc này, mặt trời đã lên từ lâu nhưng trong núi sương mù vẫn chưa tan hết, cảnh vật nơi đây vẫn mờ ảo và có phần lãnh lẽo.

Nếu đứng từ xa nhìn lại quả núi này thì chỉ nhìn thấy một màu xanh đan xen những tầng trắng mờ mờ sương sớm mà thôi. Xuyên qua đám sương mù có thể thấy ở một chân núi thấp có một một con đường mòn. Con đường chỉ rộng nửa trượng, con đường này toàn là những bậc bậc đá với đầy rêu xanh và cỏ dại. Đám người Liễu Thiên chính là đang đứng trước con đường này!

“Rất lâu không có người đi lên núi rồi!” Liễu Thiên nhìn theo con đường đi lên đỉnh núi thầm nghĩ.

“Lên thôi!” Cơ Bảo Vinh liền nói rồi cất bước đi lên những bậc thang đầy rêu xanh kia. Mấy vị còn lại cũng đi theo, cả đoàn người khi này từ từ theo từng bậc thang nhỏ đi lên núi

https://thuviensach.vn

“Mẫu thân ngày thường cấm chúng ta làm phiền, hôm nay nếu Tiểu Oanh không về thì ta thực không giám đi lên.” Một trung niên dáng người gầy gò đang đi ở giữa thì bỗng mỉm cười nói.

“Viễn lực phi nhãn tựa chi tâm, nhân tâm cô thâm mục phi nhan,…” Tiếng nói nữ nhân trong trẻo vẫn vang lên trong tai mọi người.

“Vậy chúng ta mau lên thôi, thời gian lâu như vậy rồi, muội lo cho mẫu thân quá!” Cơ Ngọc Oanh đi cuối nghe tiếng mẫu thân thì càng sốt ruột nói.

“Ừm! Chúng ta đi nhanh lên!” Cơ Ngọc Hoàn lúc này cũng thúc dục.

“Tiếng kinh ngừng rồi!” Cả đoàn đang đi nhanh hơn thì bỗng không nghe thấy tiếng tụng kinh nữa thì cả đám đều dừng lại nhìn nhau.

“Tiểu Oanh đã về rồi! Tiểu Oanh cùng với con của ngươi đi lên núi, những người khác về đi!” Lúc này, giọng nữ nhân kia lại vang lên trong giọng điệu đầy vẻ sai khiến.

“Mẫu thân! Chẳng nhẽ sau bao nhiêu năm người vẫn không muốn gặp bọn con! Tại sao, chỉ mỗi tiểu muội là con của người ư?” Trung niên gầy gò kia lúc này giọng điệu đầy vẻ bị thương thống khổ gào lên.

“Bảo Hoàng ngươi không cần nhiều lời nữa, mấy năm nay tuy không xuống núi nhưng tình hình của mấy ngươi ta cũng biết hết. Ta khi này muốn tĩnh tu quên hết hồng trần, gặp Tiểu Oanh lần này cũng là lần cuối cùng ta tiếp xúc cùng mọi người.” Trên núi lại truyền xuống tiếng nói của nữ nhân.

“Mẫu thân tại sao người lại tự làm khổ mình như vậy? Tại sao người lại bỏ mặc chúng hài nhi?” Cơ Bảo Vinh khi này nghe thấy vậy liền hỏi lớn.

“Sự tình này ta cũng không muốn nhắc lại nữa, các ngươi hãy về đi, Tiểu Oanh và đứa nhỏ kia lên đây!” Giọng nữ nhân kia có vẻ không hài lòng nói.

https://thuviensach.vn

Nghe vậy mọi người đều xôn xao, Liễu Thiên tuy hơi ngạc nhiên nhưng cũng không có mấy phản ứng. Phản ứng kịch liệt nhất vẫn là mấy người thiếu niên đi phía trước. Đám người đó thấy Liễu Thiên được ưu ái thì một số bắt đầu nhìn hắn bằng ánh mắt thù hằn. Tất nhiên là Điền Tiểu Hi không nằm trong số đó, còn Cơ Nhiêu Phùng thì lại nhìn hắn cười cười.

“Như vậy đang nhiên mất công đi đến đây! Mẫu thân chúng ta về thôi!” Lúc này, thiếu nữ mười ba mười bốn tuổi kia vẻ mặt cau có nói.

“Im miệng!” Cơ Bảo Vinh nghe vậy liền quay lại chợn mắt quát.

“Ta…” Thiếu nữ kia đang định nói gì thì Cơ Ngọc Ninh đứng cạnh kia liền khẽ liếc mắt chặn lại. Thế là thiếu nữ này vẻ mặt đầy ủy khuất nhưng cũng chỉ biết im lặng không giám cãi lại nữa.

“Tiểu muội, ngươi và Thiên nhi lên núi đi. Chúng ta quay lại chờ ở phía dưới!” Cơ Bảo Vinh khi này lại nhìn xuống Cơ Ngọc Oanh nhẹ nhàng nói.

“Thay ta hỏi thăm mẫu thân!” Cơ Ngọc Hoàn mỉm cười khẽ nói.

“Ngũ muội được sủng ái như vậy còn không mau lên núi!” Cơ Ngọc Ninh khi này cười nhạt nói.

“Đi đi!” Cơ Bảo Hoàng khi này thở dài một rồi cũng gật đầu nói.

“Vậy mẫu tử muội đi trước! Mọi người cũng không cần đợi chúng ta, cứ về trước nghỉ ngơi đi.” Cơ Ngọc Oanh lúc này khẽ gật đầu rồi cầm tay Liễu Thiên đi lên phía trước.

Mọi người thấy vậy liền đứng nép vào để cho hai người đi qua. Một lúc sau, hai người Liễu Thiên đã đi khuất ở phía xa.

“Chúng ta cũng về thôi!” Cơ Bảo Vinh thở dài một cái rồi hướng mọi người nói.

https://thuviensach.vn

Thế là mỗi người một tâm trạng đi xuống núi. Riêng Cơ Ngọc Hoàn khi này dắt tay con gái từ từ xuống núi, vẻ mặt cũng có phần nuối tiếc và thất vọng.

“Mẫu thân tại sao ngoại bà lại không muốn gặp con cháu của mình?” Điền Tiểu Hi lúc này liền ghé vào tai Cơ Ngọc Hoàn khẽ hỏi.

“Cái này nói ra dài lắm, con chỉ cần biết là ngoại bà của con đã cắt đứt tục duyên, một lòng tu luyện nên không muốn gặp người ngoài. Mà nguyên nhân của việc cắt đứt tục duyên thì phận của con cháu không được bàn đến!” Cơ Ngọc Hoàn lúc này thần thức truyền âm trả lời.

Điền Tiểu Hi lúc này nghe vậy thì lè lưỡi một cái rồi cũng không hỏi gì nữa.“Mẫu thân, người đã biết ngoại bà không muốn gặp tại sao còn cố dẫn chúng con đi lên núi làm gì?” Thiếu niên mười năm mười sáu tuổi kia liền truyền âm cho Cơ Ngọc Ninh.

“Phi Hùng con không hiểu được! Mai kia về Triệu phủ ta sẽ từ từ nói sau, ở đây không tiện.” Cơ Ngọc Ninh nhíu mày truyền âm lại.

Thiếu nữ đi cạnh lúc này cũng định hỏi gì nhưng lại bị Cơ Ngọc Ninh đưa tay chặn lại, cả ba mẫu tử nhà này không nói gì nữa mà chỉ im lặng theo nhóm người xuống núi.

Riêng hai vợ chồng Cơ Bảo Vinh thì không có mấy biểu hiện khác thường, cả hai chỉ nói với nhau vài câu bình thường rồi dẫn đầu đi trước.

Cơ Bảo Hoàng lúc này lại nhăn mày nhăn mặt truyền âm gì đó với tên thanh niên to cao kia. Đặc biệt Cơ Nhiên Phùng lại ung dung không làm gì cả, không nói chuyện bàn luận với ai, hắn tâm trạng có vẻ rất vui theo đoàn người xuống núi.

Thế là nhóm người này rất nhanh đi khỏi những bậc thang này và đi ra ngoài phạm vị quả núi. Đám người đi đến chỗ một bãi đá lởm chởm, tất cả

https://thuviensach.vn

nhìn lại ngọn núi xanh xanh mờ ảo kia một lần rồi cũng quay đầu rời đi.

…

Hai mẫu tử Liễu Thiên đi thêm mấy chục trượng nữa thì đã đi đến một vùng đất phẳng trên núi. Phía trong mảnh đất rộng mấy chục trượng vuông này đa số đều là cây cối tốt um. Giữa mảnh cây cối đó lại có một con đường nhỏ được kê bằng những viên đá tảng nối ra phía sau. Mà nhìn xuyên qua con đường và cây cối có thể thấy thấp thoáng có một căn nhà nhỏ.

“Vào đi! Còn định đứng đó đến bao giờ!” Một giọng nữ nhân trẻ trung truyền ra.

“Dạ!” Cơ Ngọc Oanh giật mình khẽ thốt lên một tiếng rồi cũng dẫn theo Liễu Thiên đi vào trong mảnh rừng.

Đi hết con đường nhỏ đó, hai người Liễu Thiên đứng trước một ngôi nhà nhỏ được làm bằng đá và gỗ. Bộ dáng của ngôi nhà thì cũ kỹ vô cùng, cột đá đã có rêu xanh, cột gỗ trông cũng sắp mục nát. Mái nhà thì bị phủ kín bằng lá khổ. Nhìn chỗ này không khác một ngôi nhà bỏ hoang lâu ngày cả.

“Mẫu Thân?” Cơ Ngọc Oanh lúc này lo lắng gọi.

“Kẹt!” Cánh cửa chính của căn nhà khẽ mở ra, một luồng gió từ trong phòng thổi ra làm quần áo tóc tai hai người Liễu Thiên bay loạn lên.

“Vào nhà đi! Ta đang ở bên trong!” Giọng nữ nhân kia lại vang lên.

Nghe vậy hai người Liễu Thiên cũng không chần chừ nữa mà từ từ bước vào trong gian nhà nhỏ này.

Vừa vào đến trong gian phòng thì hai người Liễu Thiên nhìn thấy ở giữa nhà có một cái bàn đá, ở bàn đá có một thiếu phụ xinh đẹp đang ngồi đó

https://thuviensach.vn

nhìn ra hai người. Mà nhìn nét mặt thiếu phụ này có phần giống với Cơ Ngọc Oanh nhưng lại trẻ hơn.

“Mẫu Thân? Là người đó ư?” Cơ Ngọc Oanh hai mắt mở to ngạc nhiên hỏi.

“Ngoại bà đây ư?” Liễu Thiên trong đầu thầm hỏi nhưng bên ngoài cũng không có nói gì.

“Ngọc Oanh quả nhiên là con đã về, đứa nhỏ này là Liễu Thiên?” Thiếu phụ kia lúc này nhìn hai người Liễu Thiên khẽ cười nói.

“Quả đúng là mẫu thân rồi! Người sao lại..” Cơ Ngọc Oanh không có trả lời mà lại tỏ vẻ vui vẻ và ngạc nhiên nói.

“À! Ta từ ngày đó đến nay tu vi đã tăng tiến khá nhiều nên tự nhiên dung nhan cũng trẻ lại hơn trước một chút.” Thiếu phụ kia liền giải thích.

“Người đã tiến lên Hoành Không cảnh?” Cơ Ngọc Oanh không cảm nhận được tu vi của mẫu thân thì ngạc nhiên hỏi. Theo nàng nhớ thì trước kia mẫu thân nàng chỉ có tu vi Huyền Môn cảnh trung kỳ mà thôi.

“Ừm! Ta dạo gần tu luyện lại tiến triển ngoài mong đợi! Mà thôi không nhắc đến tu vi nữa, dẫn con trai của ngươi vào đây!” Thiếu phụ kia khẽ gật đầu rồi lại hướng Liễu Thiên nói.

Người thiếu phụ trước mặt này chính là mẫu thân của Cơ Ngọc Oanh - Đoàn Phiêu Phiêu. Đoàn Phiêu Phiêu là người của Đoàn gia, một dòng dõi hoàng tộc cũ. Năm bà hai hai tuổi đã dừng tu luyện và về làm dâu Cơ gia, bà cũng chính là vợ của Cơ Triết Dương – gia chủ của Cơ gia đương thời. Trong thời gian hơn hai mươi năm bà sinh cho Cơ Triết Dương năm người con trong đó Cơ Ngọc Oanh là út.

https://thuviensach.vn

“Tại con! Tại con mà mẫu thân đã phải chịu khổ!” Cơ Ngọc Oanh khi này mới nhớ lại những dòng chữ được thân tín nằm vùng gửi về thì không khỏi nước mắt dòng dòng nói.

Từ ngày Cơ Ngọc Oanh đi ra khỏi gia tộc thì vẫn luôn cử người ở lại theo dõi tình hình của phụ mẫu và gia tộc nên nàng cũng biết. Trong sự kiện của nàng gần ba mươi năm trước, phụ thân nàng tính tình cổ hủ vì sĩ diện đã tuyên bố đuổi nàng ra khỏi Cơ gia. Mẫu thân nàng khi đó cảm thấy bất lực, chán nản nên đã quyết định ở ẩn không màng đến thế sự nữa. Lúc đó, phụ thân nàng cũng tức giận nên đã nạp thêm mấy người thiếp, tình cảm giữa hai người từ đó gần như đã kết thúc. Chính điều này khiến Cơ Ngọc Oanh áy náy bao năm nay và hôm này khi gặp mẫu thân thì không kìm được xúc động mà khóc.

Khi này, Liễu Thiên đang đứng thấy mẫu thân khóc bỗng giật mình, hắn khi này không biết làm gì cả mà chỉ đứng ngơ ra, ánh mắt thì thất thần nhìn mẫu thân, trong lòng thì đang nghĩ loạn lên.

“Thôi nào! Ngươi thì biết cái gì, chỉ là tin đồn nhảm thôi!” Đoàn Phiêu Phiêu đứng kia nhăn mày nói.

“Tin đồn?” Cơ Ngọc Oanh vừa khóc vừa hỏi.

“Thôi cái đó nói sau, ngươi không giới thiệu ta ư?” Đoàn Phiêu Phiêu lắc đầu rồi nhìn qua Liễu Thiên hỏi.

“Còn không ra mắt ngoại bà?” Cơ Ngọc Oanh lúc này nhớ ra liền khẽ đẩy Liễu Thiên một cái nói.

“Tham kiến ngoại bà!” Liễu Thiên lúc này mới cung kính nói.

“Ngoan lắm! Lại đây ta xem nào!” Đoàn Phiêu Phiêu khi này khẽ gật đầu vẫy vẫy tay nói.

https://thuviensach.vn

Liễu Thiên thấy vậy liền nhìn sang Cơ Ngọc Oanh thấy nàng khẽ cười rồi gật đầu thì liền đi lại.

“Ta định về thăm hai ngươi từ mấy năm trước rồi đón về đây chơi một thời gian nhưng do lão già kia cùng với chút công việc..Ài! Thôi không nhắc đến việc đấy nữa! Tiểu tử ngươi dạo này tu hành thế nào?” Đoàn Phiêu Phiêu nhìn kỹ Liễu Thiên một lần từ từ nói lại chuyện xưa rồi lại thở dài chuyển chủ đề hỏi.

*(Truyền âm bằng thần thức là một dạng dùng linh hồn lực biến thành dạng sóng được biến đổi rồi truyền đến thần thức của người muốn nói chuyện. Điều kiện chính là cả hai phải đều ở trên cảnh giới Khai Minh cảnh. Vì ở cảnh giới đó đã mở ra thần thức thì mới đọc được thông tin dạng sóng trong linh lức kia. Mà truyền âm bằng thần thức này cũng có nhiều dạng khác nhau và chúng cũng có điểm linh động và hạn chế riêng.)

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 135: Giao Dịch

“Ngoại tôn tu luyện vẫn rất tốt, mọi thứ vẫn diễn ra bình thường!” Liễu Thiên khi này gãi gãi đầu tỏ vẻ ngại ngùng nói.

“Vẫn tốt! Tu vi sao lại thấp thế này?” Đoàn Phiêu Phiêu nhíu mày nhìn Liễu Thiên hỏi.

“Nó mấy tháng trước còn thấp hơn nhiều, dạo này còn tiến bộ nhiều đấy ạ!” Cơ Ngọc Oanh khi này liền mỉm cười nói.

“Vậy xem ra cháu của ta đang cố gắng!” Đoàn Phiêu Phiêu khi này khẽ gật đầu tỏ vẻ hài lòng.

“Sao ngoại bà không cho các bá, di cùng các đường huynh đường tỷ lên đây ạ?” Liễu Thiên lúc này mỉm cười rồi chợt nhớ ra gì đó hỏi.

“Haha! Lần này gặp mẫu tử hai ngươi xong ta cũng sẽ rời khỏi Cơ gia. Mà ta lúc trước cũng có ít tài sản lên sẽ để lại, vì vậy lần này mới đông người đến thăm ta như vậy!” Đoàn Phiêu Phiêu khẽ thở dài nói.

“Nhưng đại ca và tứ tỷ hai người họ…” Cơ Ngọc Oanh lúc này liền giải thích.

“Ta biết! Nhưng chẳng nhẽ lại gọi hai đứa nó lên còn những người kia. Ta cũng không thích ồn ào, hai đứa nó mấy năm qua ta cũng gặp một vài lần rồi vì vậy không cần thiết nữa!” Cơ Ngọc Oanh đang giải thích thì Đoàn Phiêu Phiêu lại gật đầu chặn lời nói.

https://thuviensach.vn

“Vậy mấy năm nay mẫu thân sống thế nào, con lúc trước nghe nói nhiều năm người không xuống núi nên lo lắng quá!” Cơ Ngọc Oanh lúc này lại nhớ ra gì đó liền vội vàng hỏi.

“Ta ư? Những năm qua cũng nhàn hạ chỉ một lòng trở về với thiên nhiên, nói chung là cuộc sống thanh tịnh vô ưu.” Đoàn Phiêu Phiêu tự hỏi một câu rồi lại từ từ trả lời.

“Nữ nhi nhiều năm như vậy không có thăm người một lần nghĩ lại cảm thấy thật bất hiếu!” Cơ Ngọc Oanh lúc này lại nước mắt lưng chòng nói.

“Xem con kia! Con trai đã lớn bằng này rồi! Con năm đó bị cấm trở về như thế nào giám quay về. Nếu không phải lão gàn dở kia cấm ta đi thăm con thì ta cũng đã đi thăm con rồi, làm cho hai mẫu tử ta gần ba mươi năm xa cách.” Đoàn Phiêu Phiêu lúc này lắc lắc đầu cười Cơ Ngọc Oanh rồi lại nói tiếp, khi đến đoạn cuối thì mày ngài của bà nhíu lại đầy vẻ khó chịu.

“Chẳng phải phụ thân năm đó cũng tha cho con một con đường sống sao? Ngươi hay là cũng tha thứ cho phụ thân đi!” Cơ Ngọc Oanh khi này lau nước mắt ngơ ngác hỏi rồi lại đề nghị.

“Con nghĩ là lão thương con rồi buông tha cho hai đứa ư? Chính ta khi đó đã đưa ra điều kiện với tổ gia nên hai đứa mới thoát được kiếp nạn đó. Ngày sau ta đi rồi con tốt nhất không nên quay về Cơ gia nữa.” Đoàn Phiêu Phiêu lúc này cười nhạt một cái từ từ nói, càng nói thì vẻ mặt càng ngưng trọng.

“Điều kiện! Có chuyện đó?” Cơ Ngọc Oanh gương mặt bỗng thần ra hỏi.

“Lần này con được về gia tộc cũng chính là gia tổ nhân đại thọ nên mới xóa bỏ những thứ trước kia rồi yêu cầu phụ thân con viết thư yêu cầu con mang Thiên nhi về! Mà gia tổ làm vậy chính là theo điều kiện giữa ta và Cơ gia. Mọi thứ đều là giao dịch cả, từ ngày con không nghe lời thì gã đã không coi con là con gái của gã rồi.” Đoàn Phiêu Phiêu nhàn nhàn nói tiếp.

https://thuviensach.vn

“Tại sao? Điều kiện gì?” Cơ Ngọc Oanh sợ hãi hỏi.

“Sự việc này không đơn giản nó có nguyên nhân khác!” Đoàn Phiêu Phiêu âm trầm nói.

“Nguyên nhân khác?” Liễu Thiên lúc này nghe thấy vậy hai mày nhíu lại, hắn thật không ngờ rằng lại có một nguyên nhân mờ ám khác hắn mới được về Cơ gia.

“Trong sự kiện của con và Nhân Khanh ta đã đưa ra một điều kiện đó chính là dùng hai vạn trung phẩm linh thạch để phụ thân con buông tha cho Liễu gia. Gã ta tất nhiên là đồng ý nhưng lại đưa ra điều kiện là phải đuổi con khỏi Cơ gia và cũng cấm ta đi thăm con nếu không giao ước giữa ta và lão sẽ kết thúc và lúc đó Liễu gia sẽ bị họa diệt môn.”

Đoàn Phiêu Phiêu khi này bắt đầu ngồi kể từng việc khi xưa, những giao ước và hiệp định của nàng và Cơ Triết Dương.

Hai mẫu tử Liễu Thiên thì cứ ngồi đó nghe kể truyện, vẻ mặt hai người biến đổi liên tục với đủ cảm xúc như buồn rầu, lo lắng, ngạc nhiên, giận dữ,..

“Như vậy lần này để cho con có lại thân phận người của Cơ gia thì mẫu thân đã trao đổi vật trí bảo của Đoàn gia ư?” Cơ Ngọc Oanh lúc này đứng phắt dậy hỏi.

“Ừm!” Đoàn Phiêu Phiêu gật đầu khẽ nói.

“Tại sao ạ? Con về Cơ gia làm gì khi không còn mẫu thân ở đây nữa?” Cơ Ngọc Oanh lúc này lại hỏi.

“Chính vì ta sắp đi nên càng không để con gặp chuyện được! Lần này gia tổ sẽ thông cáo con được quay về gia tộc và như vậy mai kia Cơ gia không

https://thuviensach.vn

có lí do gì làm khó con và Liễu ga được nữa!” Đoàn Phiêu Phiêu gật đầu từ từ giải thích.

“Cái này cũng chưa chắc, gia phụ là người tâm cơ rất thâm sâu, lúc đó thiếu gì lí do!” Cơ Ngọc Oanh lúc này lắc đầu thở dài nói.

“Yên tâm, con từ sau chỉ cần không trở về đây nữa là được, những thứ khác không cần lo nhiều! Ta đã có sắp xếp hết rồi!” Đoàn Phiêu Phiêu khi này mỉm cười tỏ vẻ chắc chắn nói.

“Nhưng miếng Tĩnh Kim kia quý giá vô cùng, mẫu thân…”

“Một miếng sắt đó được đồn là vật trấn bảo của Đoàn gia nhưng thực chất lại không phải vậy! Vì thế con cũng không cần nghĩ nhiều làm gì, nó cũng chỉ là vật ngoài thân mà thôi.” Đoàn Phiêu Phiêu khẽ vuốt vuốt tóc Cơ Ngọc Oanh nói.

“Vậy lần này người rời Cơ gia đi đến chỗ nào ạ?” Liễu Thiên lúc này đang ngồi nghe bỗng nhiên hỏi.

“Haha! Ta sẽ đi Thần Nhân đảo của Thần Hoa quốc, ta có một vị sư muội đang làm trưởng lão ở đó!” Đoàn Phiêu Phiêu khẽ cười nhìn Liễu Thiên nói.

“Con phải chịu khó tu luyện, đừng để mẫu thân mình bị ăn hiếp! Có thời gian ta sẽ về thăm!” Đoàn Phiêu Phiêu lại vỗ vai Liễu Thiên động viên.

“Vâng! Nhất định tiểu tôn sẽ không để mẫu thân phải chịu ủy khuất nữa! Ngoại bà cứ yên tâm đi, khi nào có cơ hội con sẽ đến Thần Nhân đảo thăm người.” Liễu Thiên gật đầu tỏ vẻ quyết tâm nói.

“Được! Ta sẽ chờ!” Đoàn Phiêu Phiêu gật đầu cười nói.

“Khi nào thì mẫu thân người khởi hành?” Cơ Ngọc Oanh lúc này lại hỏi.

https://thuviensach.vn

“Ta ư? Có thể sẽ là ngay ngày mai hoặc cũng có thể là một vài ngày nữa.” Đoàn Phiêu Phiêu vẻ mặt bất định lẩm bẩm.

“Ta hôm nay gặp được con và Thiên nhi thì ở Nhất Xuân quốc này không còn ai để ta lưu luyến nữa!” Đoàn Phiêu Phiêu mỉm cười nhìn Liễu Thiên nói.

“Vậy người không muốn gặp mấy người đại ca một lần sao?” Cơ Ngọc Oanh khi này khẽ hỏi.“Không cần! Khi nào con từ đây về thì đưa đồ này cho chúng là chúng tự hiểu!” Đoàn Phiêu Phiêu khi này liền để lên bàn bốn cái chỉ giới nhỏ màu xám nói.

“Đây là…” Liễu Thiên lúc này liền giật mình lầm bẩm.

“Đây là bốn cái tiểu giới chữ vật, trong đó đều có một ít đồ vật ta để lại cho bốn đứa nó. Tùy mỗi người, đồ vật bên trong cũng khác nhau, chỉ giới cũng đã có ký hiệu tên từng người rồi, con cầm lấy rồi đưa cho chúng nó, bên trong có thư của ta để lại rồi nên không cần nhiều lời!” Đoàn Phiêu Phiêu chỉ vào bốn chiếc nhẫn ở trên bàn rồi hướng ánh mắt nhìn Cơ Ngọc Oanh từ từ nói.

“Vâng! Con sẽ đưa cho mọi người!” Cơ Ngọc Oanh lúc này khẽ gật đầu nọi. Mọi người đều có quà thì khi xuống núi nàng sẽ dễ ăn nói hơn.

“Ta xưa kia đều yêu thương con nhất, mà con lại bị thiệt thòi nên con sẽ được nhiều đồ nhất, đây là chỉ giới của con.” Đoàn Phiêu Phiêu lúc này lại lấy ra một cái chỉ giới màu đỏ đưa cho Cơ Ngọc Oanh nói.

“Cái này..”

“Không cần khách sáo làm gì, đây cái này cho Liễu Thiên!” Cơ Ngọc Oanh đang định nói gì thì Đoàn Phiêu Phiêu lại xua tay nói rồi lại đưa cho Liễu Thiên một miếng ngọc nhỏ màu đỏ.

https://thuviensach.vn

“Đa tạ ngoại bà!” Liễu Thiên thấy ngoại bà không thích khách sáo thì hắn cũng không văn vẻ mà ngay lập tức nhận lấy miếng ngọc kia.

“Ừm! Ngoan lắm! Miếng ngọc này có tên là Thể Luyện Như Ý ngọc, loại này thế gian hiếm có miếng thứ hai, rất ít người biết đến nó, con cũng không cần phải tìm hiểu nó làm gì, mai kia ta sẽ tự giải thích! Con thích luyện thể thì ngày thường khi luyện tập có thể đeo nó lên người tu luyện, qua thời gian sẽ thấy có hiệu quả bất ngờ của nó.”

Đoàn Phiêu Phiêu gật đầu rồi lại từ từ giải thích cho Liễu Thiên về miếng ngọc kia.

“Vâng! Đa tạ ngoại bà ban ngọc!” Liễu Thiên khi này lại mỉm cười rối rít cảm ơn.

Cơ Ngọc Oanh đứng cạnh tuy không biết miếng ngọc kia là thứ gì như chắc chắn không phải vật tầm thường nên càng cảm thấy nợ mẫu thân rất nhiều. Nàng khi này trong lòng cảm xúc bỗng ngổn ngang. Nàng không biết nói gì cả, nàng chỉ có một cảm giác mất mát gì đó.

“Đó là quà ra mắt của ta, ở đây là có một viên Phiên Lôi châu tặng cho con gọi là quà tạm biệt. Viên châu này khi cần có thể cứu con một mạng nên nhớ không phải lúc nguy hiểm đến tính mạng thì không được dùng!”

Đoàn Phiêu Phiêu lấy ra một viên châu nhỏ bằng ngón tay cái có màu vàng nhạt đưa cho Liễu Thiên.

“Nên nhớ viên châu này có thể phá hủy cả một dãy núi lớn, nên nếu dùng không cẩn thận rất có thể tự hại chính mình!” Thấy Liễu Thiên ngơ ngác nhìn viên châu, Đoàn Phiêu Phiêu lại căn dặn.

“Mẫu thân, ngươi đưa cho Thiên nhi thứ nguy hiểm như vậy sợ không ổn!” Cơ Ngọc Oanh tỏ vẻ lo lắng can ngăn.

https://thuviensach.vn

“Yên tâm, viên châu này có cấm chế ở trên đó, ta khi này sẽ dậy nó cách phá bỏ. Muốn học được cũng tốn không ít thời gian mà cảnh giới yêu cầu để dùng cũng phải ngoài Huyền Môn cảnh cho nên con không cần lo lắng nhiều.” Đoàn Phiêu Phiêu liền giải thích cho Cơ Ngọc Oanh.

“Nhưng uy lực của nó!” Cơ Ngọc Oanh vẫn tỏ vẻ không yên tâm nói.

“Đây chỉ là một viên Phiên Lôi Châu, với sự chuẩn bị trước thì một người ở Huyền Môn cảnh có thể chạy chốn được. Thứ này đối với cảnh giới cao hơn chỉ là thứ đồ chơi thôi, nhưng với Liễu Thiên lại rất hữu ích. Mà con không cần lo lắng nhiều! Ta thấy Thiên nhi của con không phải kẻ ngốc đâu!” Đoàn Phiêu Phiêu thở dài một cái lại từ từ giải thích.

“Mẫu thân quá lo lắng rồi! Con sẽ dùng cẩn thận, có thứ này thì mai này có gặp sự gì ngoài ý muốn thì con cũng an toàn hơn.” Liễu Thiên lúc này cũng mỉm cười cầm viên châu kia lại nói.

Cơ Ngọc Oanh khi này thở ra một hơi cũng không nói gì nữa.

“Ta giờ lại để một đạo thần niệm lại bên trong thần thức của con, khi nào con đạt Khai Minh cảnh mở ra thần thức thì sẽ đọc được nó. Đến khi đó học cũng không muộn!” Đoàn Phiêu Phiêu gật gật đầu hương Liễu Thiên nói.

“Vâng!” Liễu Thiên dứng dậy nói.

“Đơn giản thôi! Ngồi xuống nào!” Đoàn Phiêu Phiêu kéo Liễu Thiên ngồi xuống rồi hai mắt khẽ nhắm lại, từ mi tâm nàng một luồng sáng từ từ bay ra.

Liễu Thiên thấy vậy vẫn ngồi im mắt cũng nhắm lại, Cơ Ngọc Oanh cũng không tỏ vẻ lo lắng chỉ đứng nhìn.

https://thuviensach.vn

Luồng sáng kia từ từ bay đến trước mặt Liễu Thiên rồi tiến nhập vào trong đầu của hắn biến mất không còn dấu vết gì.

“Xong rồi! Ta sở học một đời cũng không có gì cao siêu, so với Kỳ Nhân các thì còn kém xa nên không cần truyền thụ thêm gì nữa, hai mẫu tử ngươi hãy về đi.” Đoàn Phiêu Phiêu khi này đứng dậy mỉm cười nói, trong giọng nói vó phần lạnh băng và vô tình.

“Không! Con sẽ ở lại cùng mẫu thân hết mấy ngày này!” Cơ Ngọc Oanh lắc đầu nói.

“Ngoại tôn cũng vậy!” Liễu Thiên khi này cũng gật đầu nói.

“Phụ thân ngươi đang đứng phía ngoài trận pháp của ta, Ngọc Oanh dẫn Thiên nhi về đi, chúng ta có duyên sẽ gặp lại, nếu giờ càng ở đây lâu lão sẽ sinh nghi khi đó con lại khó sử.” Đoàn Phiêu Phiêu khi này nhìn ra phía ngoài cửa nói.

“Vậy…”

“Phiêu Phiêu, ta đến thăm ngươi đây, cả Ngọc Oanh cũng ở đây ư?” Ngay lúc này, ở phía ngoài có một giọng nam nhân hùng hậu truyền vào.

“Phụ thân đến đây thật ư?” Cơ Ngọc Oanh nhíu mày nói.

“Ngoại công! Lão tặc này!” Liễu Thiên trong lòng thầm mắng cũng nhìn ra phía ngoài cánh rừng. Hắn khi nghe qua câu truyện của ngoại bà thì cảm nhận cực xấu về ngoại công và Cơ gia này.

“Lão đã theo dõi ngươi rồi, vậy chúng ta ra ngoài thôi!” Đoàn Phiêu Phiên khẽ nói một câu rồi bước ra ngoài.

“Mẫu thân chúng ta vừa nói chuyện liệu…” Cơ Ngọc Oanh đi theo phía sau lo lắng hỏi.

https://thuviensach.vn

“Yên tâm! Trong trận pháp của ta thì ngay cả gia tổ cũng không nghe nén được!” Đoàn Phiêu Phiêu đi phía trước tự tin nói.

Thế là ba người lại theo con đường đá nhỏ từ từ đi ra phía ngoài.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 136: Tĩnh Kim

Trên không bên ngoài khu rừng, khi này có một người thân mặc bạch bào đang đứng. Nhìn gần lại thì đó là một trung niên tầm ngoài bốn mươi, ánh mắt sắc bén, gương mặt uy nghiêm đầy phong thái, gã đang cầm một cái quạt phe phẩy qua lại.

Trước mặt gã trung niên này là một mảnh rừng xanh um không hề có đường đi, khác hẳn với lúc hai mẫu tử Liễu Thiên đi vào.

Thế rồi từ một màu rừng xanh bỗng nhiên có một màng sáng khẽ rung động một cái, từ trong đó ba người bước ra.

"Phụ thân!" Cơ Ngọc Oanh nhìn thấy người kia thì khẽ lẩm bẩm. Xem ra vị trung niên trước mắt làng chính là Cơ Triết Dương - gia chủ Cơ Gia.

“Haha! Quả nhiên Ngọc Oanh cũng ở đây, sao mẫu tử hai người hàn huyên thế nào rồi?” Cơ Triết Dương thấy ba người bước ra thì vuốt vuốt tròm râu cười hỏi.

“Cái đó không liên quan đến ngươi! Ngọc Oanh và Thiên nhi hãy về trước đi!” Đoàn Phiêu Phiêu thờ ơ đáp rồi quay sang Cơ Ngọc Oanh và Liễu Thiên nói.

“Không cần phải bí mật như thế! Ta cũng không có gì phải giấu giếm cả, cứ để hai mẫu tử nó ở đây!” Cơ Triết Dương xua xua tay nhìn hai mẫu tử Liễu Thiên nói đầy thâm ý.

https://thuviensach.vn

“Vậy được! Chúng ta nói thẳng luôn, Tĩnh Kim kia ta đã chia là hai mảnh. Bây giờ ta sẽ đưa cho Cơ gia các ngươi một miếng trước, mười năm sau ta sẽ quay lại một lần nữa, khi đó chúng ta sẽ kết thúc giao dịch!” Đoàn Phiêu Phiêu gật đầu từ từ nói.

“Ngươi tính toán vẫn cẩn thận như xưa! Nhưng ngươi cũng quá cẩn thận rồi, dù sao thì đây cũng là con của ta. Mà lại gia tộc đã ghi tên nó vào tộc bích rồi thì ta làm sao có thể ra tay với nó được!” Cơ Triết Dương thở dài một cái rồi lại lắc đầu tỏ vẻ đau lòng nói.

“Cái gì cũng dễ đoán, chỉ có riêng lòng người là khó. Con người của ngươi thế nào ngươi tự biết. Bây giờ ta không thể tin tưởng ngươi được! Cả Cơ gia ngoài gia tổ ra thì cả đám tộc lão kia đều một lũ tiểu nhân.” Đoàn Phiêu Phiêu cười nhạt một cái đầy vẻ tự giễu nói.

“Haha! Tu vi tăng tiến quả nhiên có thể mạnh miệng không cần kiêng nể gì cả. Ngươi không sợ ta huy động tộc lão hội vây bắt ngươi ư?” Cơ Triết Dương khi này cười lớn, ánh mắt âm lãnh nhìn ba người Liễu Thiên đe dọa.

“Nếu làm được thì ngươi cũng không đứng đây nói nhảm rồi!” Đoàn Phiêu Phiêu không khách khí nói.

“Ngươi có thể dựa vào Kỳ Nhân các nhưng Liễu gia lại khác. Ngươi cũng không thể bảo vệ họ mãi mãi, ngươi làm vậy cũng chỉ là nhất thời mà thôi! Mười năm sau ta vẫn có thể diệt Liễu gia!” Cơ Triết Dương vẻ mặt biến đổi mấy lần nhưng lại bình tĩnh lại thì gã lại bày ra vẻ mặt vô lại nói.

“Đừng nhiều lời vô ích! Nhận lấy rồi cút đi!” Đoàn Phiêu Phiêu tỏ vẻ không vui quát rồi từ trong chỉ giới lấy ra một hộp gỗ ném ra phía Cơ Triết Dương.

“Được! Mười năm sau ta sẽ đợi ngươi đúng ở nơi này, khi đó nếu không có miếng Tĩnh Kim còn lại thì ta hỏi tội Liễu gia.” Cơ Triết Dương mở hộp

https://thuviensach.vn

ra nhìn vào trong thì ánh mắt gã chớp động mấy lần, cuối cùng gã kẽ gật đầu nói rồi thân hình khẽ nhoáng cái đã xoay nửa vòng bay đi.

“Phụ thân đã thay đổi quá nhiều!” Cơ Ngọc Oanh khi này đứng thần ra lẩm bẩm.

“Thay đổi! Đây mới là bản chất của lão, tất cả trước kia chỉ là một màn kịch để chiếm lấy lòng tin và tài sản của Đoàn gia mà thôi.” Đoàn Phiêu Phiêu vẻ mặt chán nản cùng căm phẫn nói.

“Mươi năm sau, cả Cơ gia này sẽ phải trả cho ta một cái công đạo!” Liễu Thiên khi này nắm chặt tay thầm nhủ.

“Thiên nhi à! Thế giới này luôn vậy, kẻ mạnh sẽ lấn áp kẻ yếu! Dù Kỳ Nhân các có quản thì Liễu gia của con cũng bị thiệt thòi nhiều hơn. Vì vậy chính con phải mạnh mẽ hơn, phải thành cường giả để bảo vệ gia tộc con, quan trọng nhất là phải bảo vệ phụ mẫu của con.” Đoàn Phiêu Phiêu khi này đi lai để tay lên vai Liễu Thiên, ánh mắt thì nhìn hắn kỳ vọng.

“Lại ánh mắt này! Ánh mắt chờ đợi và hi vọng này!” Liễu Thiên lúc này giật mình mở to hai mắt. Trong đầu thì toàn lại nghĩ về những hình ảnh người thân trước kia cũng từng kỳ vọng hắn như vậy. Nhưng nghĩ đến những kỳ vọng đó chỉ khiến hắn đau lòng!

“Mẫu thân cũng không cần quá lo lắng đâu, Liễu gia tuy yếu hơn nhưng không dễ gì bị ức hiếp đâu!” Liễu Thiên đứng thần ra thì Cơ Ngọc Oanh liền an ủi.

“Hi vọng là vậy! Dù sao vẫn còn mười năm! Mười năm sau ta sẽ quay lại khi đó sẽ tính tiếp!” Đoàn Phiêu Phiêu gật đầu nói.

“Thôi hai mẫu tử cũng về đi, ta cũng thu dọn rồi rời nơi này.” Đoàn Phiêu nhìn quanh quang cảnh một lượt phân phó.

https://thuviensach.vn

“Mẫu thân sao lại vội vàng như vậy, người hãy ở lại mấy ngày để con chăm sóc người!” Cơ Ngọc Oanh lúc này vội vàng nói.

“Ta đã nói rồi! Con không cần phải câu nệ quá, hãy dẫn Thiên nhi về Cơ gia tham gia tộc hội đi, gia tổ là người có dã tâm nhưng vẫn là một người quân tử. Người nói là cho hai mẫu tử về gia tộc thì chắc chắn không có ai dị nghị gì! Con lần này về tham gia chúc thọ xong thì từ sau cũng không nên về Cơ gia nữa, nếu nhớ mấy đứa kia thì hẹn ra đâu đó mà gặp. À! Nếu phụ thân của con có hỏi ta để lại gì thì chỉ bảo là không có gì! Lão không giám làm gì tổn hại đến con đâu!”

Đoàn Phiêu Phiêu khi này lại căn dặn Cơ Ngọc Oanh một hồi.

“Thiên nhi cố gắng! Ta đi đây!” Đoàn Phiêu Phiêu quay sang Liễu Thiên đang đứng thất thần nói một cái rồi liền quay người đi vào trong rừng.

Một màng sáng khẽ rung động, Đoàn Phiêu Phiêu biến mất, chỉ còn cánh rừng xanh mờ ảo mà thôi.

“Mẫu thân!” Cơ Ngọc Oanh lúc này liền gọi.

“Về đi! Con có cuộc sống riêng của mình, từ nay không cần lo lắng cho ta nữa!” Thanh âm Đoàn Phiêu Phiêu truyền ra mỗi lúc một nhỏ dần rồi tắt hẳn.

Liễu Thiên khi này cũng đã dừng suy nghĩ, hắn nhìn sang mẫu thân rồi lại thở dài một cái.

“Chúng ta về thôi!” Cơ Ngọc Oanh đứng một lúc thì cũng khẽ nói rồi quay người đi xuống núi.

Hai người đi một mạch qua những bậc thang nhỏ đi xuống núi.“Mẫu thân, người cảm thấy thế nào? Chúng ta vẫn về Cơ phủ ư?” Liễu Thiên lúc này lại hỏi.

https://thuviensach.vn

“Ừm! Dù sao đi nữa con cũng phải về nhận tổ tiên chứ, mai kia thế nào không biết nhưng bây giờ con cứ coi như không nghe thấy gì đi, mọi thứ cứ diễn ra như thường là đươc!” Cơ Ngọc Oanh gật đầu căn dặn.

“Vâng!” Liễu Thiên vẻ mặt buồn rầu đáp.

…

Chiều tối, Thủy Tiên Phong, tầng mười năm, trong căn nhà nhỏ của hai mẫu tử Liễu Thiên. Lúc này, trong phòng có bốn người, chính là hai mẫu tử Liễu Thiên và hai mẫu tử Điền Tiểu Hi.

“Mẫu thân đi rồi, mai sau cũng không còn lí do mà về Cơ gia này nữa!” Cơ Ngọc Hoàn chán nản nói.

“Sao lại..? Tỷ chẳng phải được phụ thân yêu mến nhất sao?” Cơ Ngọc Oanh ngồi đối diện ngập ngừng hỏi.

“Ta tuy không biết mẫu thân làm sao lại bỏ lên núi nhưng tin chắc tám phần là do phụ thân. Phụ thân thì đã nạp thiếp nên cũng không cần ta chăm sóc, mà ta đã là người của Điền gia rồi. Bây giờ ta về cơ gia chỉ để thăm hỏi song thân và huynh muội. Nhưng mẫu thân đi rồi, muội cũng không về còn đại ca hắn thì thỉnh thoảng cũng đến Kỳ Nhân các. Nhị ca và tam tỷ thì ta không hợp tính nên càng không muốn gặp! Ta đã không còn lí do gì để quay về đây nữa.” Cơ Ngọc Hoàn vẻ mặt bình thản từ từ nói.

“Vậy cũng được! Như vậy khi nào rảnh thì tỷ cùng Tiểu Hi hãy đến Liễu Gia chơi!” Cơ Ngọc Oanh nghe vậy cũng khẽ gật đầu đề nghị.

“Ừm! Mà khi đưa đồ cho mấy người kia phản ứng của họ thế nào?” Cơ Ngọc Hoàn gật đầu rồi lại nhớ ra gì đó hỏi.

“Đại ca thì buồn rầu không muốn lấy, còn nhị ca và nhị tỷ thì vừa lấy đã ngay lập tức xem bên trong có gì. Sau khi xem xong lại hỏi muốn xem đồ

https://thuviensach.vn

mẫu thân cho muội nữa!” Cơ Ngọc Oanh nhớ lại nhíu mày nói.

“Muội có cho xem không?” Cơ Ngọc Hoàn liền hỏi.

“Tất nhiên là không rồi!” Cơ Ngọc Oanh lắc đầu đáp.

“Ừm! Vậy là phải! Hai người đó lòng tham vô đáy, tốt nhất nên tránh xa! Ngoài mặt thì chúng ta cứ coi như không có gì nhưng tốt nhất phải dè chừng họ!” Cơ Ngọc Hoàn gật gật đầu căn dặn.

“Mẫu thân! Chúng ta chuẩn bị thôi, trời sắp tối rồi!” Lúc này, Điền Tiểu Hi liền kéo tay Cơ Ngọc Hoàn nói.

“Đúng rồi! Tối nay chính là tiệc mừng thọ gia tổ. Chúng ta cũng chuẩn bị đi thôi! Tiểu Hi, chúng ta về phòng, hai người cũng chuẩn bị đi!” Cơ Ngọc Hoàn lúc này nhớ ra gì đó liền đứng dậy nói.

“Vậy được! Hẹn gặp tỷ tối nay!” Cơ Ngọc Oanh cũng đứng dậy tiễn khách.

Cùng lúc này tại một gian phòng khác cũng có hai người đang nói chuyện. Một người trung niên thân mặc xam y, gương mặt khắc khổ với ba chòm râu dài, lúc này gã đang ngồi trên ghế tựa tay cầm một miếng kim loại màu bạc nhìn ngắm.

Đứng đối diện với người trung niên này là một trung niên thân mặc bạch y, gương mặt nho sinh, gã đang cầm quạt nhưng không mở ra. Người này chính là Cơ Triết Dương hồi sáng Liễu Thiên mới gặp.

“Hai mảnh Tĩnh Kim! Mà theo ngươi nói thi tiểu nha đầu kia bây giờ chắc cũng đi rồi! Vậy ngươi cũng lui xuống làm việc đi.” Vị gia tổ của Cơ gia khi này lẩm bẩm rồi lại cất miếng kim loại kia đi quay ra nói.

https://thuviensach.vn

“Gia tổ sao người không ra tay khống chế nàng ta, như vậy có phải là nhất cử lưỡng tiện sao? Ta tin chắc khi chúng ta hành động xong thì Kỳ Nhân các có biết cũng không làm to truyện đâu!” Cơ Triết Dương khi này lại tỏ vẻ cung kính đưa ra ý kiến.

“Ngươi thì biết cái gì? Đoàn gia khi trước từng có quan hệ rất tốt với tông chủ Kỳ Nhân các. Bây giờ tiểu nha đầu kia lại mang hết tài sản góp cho Kỳ Nhân các để nhận một lời hứa bảo vệ của Kỳ Nhân các. Kỳ Nhân các cũng vì lợi ích mà đã liệt dòng dõi còn lại của Đoàn gia vào hàng Chính Tiên.

Như vậy một khi chúng hành động thì Kỳ Nhân các sẽ không ngại xuất động nhân lực tiêu diệt Cơ gia ta. Phải biết một gia tộc phát triển quá lớn là điều là điều bọn họ không muốn. Bây giờ chỉ cần một lí do, Cơ gia sẽ tan thành mây khói.” Cơ Thường khi này ngồi thẳng dậy gương mặt không chút biểu cảm nói.

“Gia tổ lo lắng quá rồi! Cơ gia chúng ta nội tình cũng không phải bình thường làm sao lại dễ dàng bị tiêu diệt như vậy được?” Cơ Triết Dương khi này tỏ vẻ không tin nói.

“Kỳ Nhân các là tổ chức bao gồm hàng ngàn gia tộc, trong đó lớn nhỏ có đủ, rồi lại có thêm số đệ tử mà họ tuyển từ khắp các nơi trong nước. Mỗi năm nhân thủ của họ lại tăng thêm hàng ngàn người, trong đó không ít nhân tài kiệt xuất. Ngươi nghĩ xem từng đó năm, thực lực của Kỳ Nhân các mạnh đến đâu rồi? Phải biết Đoàn gia tại sao lại không là Hoàng tộc của Nhất Xuân quốc nữa! Chẳng phải là do tự phụ tưởng là liên kết với mấy gia tộc khác là có thể đối địch lại được Kỳ Nhân Các sao?” Cơ Thường lắc đầu hồi tưởng, sau đó lại dùng ánh mắt tự diễu nhìn Cơ Triết Dương hỏi.

“Đoàn gia từng làm phản sao? Như vậy làm sao hậu nhân của họ còn tồn tại ở Nhất Xuân quốc được?” Cơ Triết Dương ngạc nhiên hỏi.

https://thuviensach.vn

“Khi đó người của Đoàn gia gần như bị dồn đến đường cùng rồi nhưng gia tổ Đoàn gia khi đó đã làm một giao dịch với Kỳ Nhân các. Giao dịch là gì thì ta không biết nhưng Kỳ Nhân các chỉ tước bỏ danh hiệu của Đoàn gia mà không hề có phản ứng gì khác, từ đó họ để cho tam đại gia tộc giám sát Đoàn gia. Vì thế ngươi mới có cơ hội lấy được tiểu nha đầu kia chứ ngươi nghĩ bằng bản lĩnh của ngươi đủ làm nàng ta siêu lòng sao!” Cơ Thường lão giả thở dài nói.

“Cái này…”

“Mà thôi đó cũng không phải việc của ngươi! Chúng ta không nên thử sức của Kỳ Nhân các. Ngươi cứ theo những gì định ước với tiểu nha đầu kia mà làm. Còn Ngọc Oanh nó cũng là con của ngươi tốt nhất không nên làm khó dễ gia đình nó. Tuy ngươi khi đó chỉ thuần tính lợi dụng nhưng làm người dù sao cũng phải có chút tình cảm! Mà ta cũng không muốn bị nói là không giữ lời. Nên nhớ nếu như lần này ngươi vẫn cố tình trái ý ta thì sẽ không đơn giản như lần trước đâu!”

Cơ Thường lúc này đứng dậy lắc đầu nói, sau đó gã như nhớ ra gì đó lại căn dặn, ở câu cuối giọng điệu chở lên âm hàn còn ánh mắt thì đầy vẻ đe dọa.

“Dạ!” Cơ Triết Dương lúc này liền cúi đầu khẽ đáp.

Khi câu nói vừa kết thúc thì căn phòng chỉ còn một mình gã mà thôi, vị gia tổ kia không biết đã đi từ lúc nào.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 137: Người Không Xứng

Trời tối, mọi thứ tưởng như tối tăm nhưng lại không phải như vậy. Tại Thủy Tiên phong lúc này là một quang cảnh rực rỡ đầy ánh sáng. Từng tầng từng tầng trên sơn phong đều được trang trí bằng quang thạch cùng với những cái thạch đăng lớn đã tạo lên một tòa tháp sáng lung linh trong đêm.

Xung quanh tòa tháp lung linh này đều có bậc thang lôi lên trên và trên những bậc thang đó rất nhiều người đang tấp lập qua lại. Trong đoàn người tấp nập đó thì bao gồm cả mấy người Liễu Thiên nữa.

Nhóm bốn người họ giờ đã tăng thêm một người nữa, đó là một trung niên không chỉ nói là thanh niên cũng được. Người này có gương mặt thanh tú và một đôi mắt sắc sảo, mái tóc dài buộc gọn và đặc biệt là nước da không khác mấy nữ nhân. Nếu chỉ có vậy thì đây quả nhiên không khác gì một thanh niên ngoài hai mươi cả. Nhưng đây là một trung niên chính bởi vì gã có một bộ râu ngắn và dậm ôm theo gương mặt nên nhìn có tuổi và khá nam tính.

Sau khi giới thiệu thì Liễu Thiên cũng biết đây chính là Điền Vô Lượng, gã là phu quân của Cơ Ngọc Hoàn và là phụ thân của Điền Tiểu Hi. Nói đúng ra người này xuýt nữa đã là phu quân của Cơ Ngọc Oanh và như vậy Liễu Thiên sẽ không xuất hiện. Nhưng đó chỉ là xuýt mà thôi bởi vì thực tế hôm nay đã khác.

https://thuviensach.vn

“Nghe nói lần này tộc hội có cả tỷ thí của nhóm đệ tử trẻ tuổi! Liễu Thiên có tham gia không?” Điền Vô Lượng khi này quay sang Liễu Thiên hỏi.

“Không ạ!” Liễu Thiên lắc đầu nói.

“Ồ! Sao vậy?” Điền Vô Lượng ngạc nhiên hỏi.

“Phải biết tự lượng sức mình chứ ạ! Tiểu điệt tự biết sức mạnh của bản thân mình bằng nào!” Liễu Thiên cũng không ngại ngùng nói.

“Haha! Tốt lắm! Rất hiểu chuyện!” Điền Vô Lượng cười cười hài lòng nói.

“Tứ muội, ngũ muỗi!” Lúc này, phía trên có một giọng nữ nhân truyền xuống.

Mấy người liền nhìn lên thì thấy cách họ mấy bậc thang là ba mẫu tử Cơ Ngọc Ninh đang đứng lại chờ.

“Tam tỷ!”

“Tam di!”

Mấy người Liễu Thiên thấy vậy khẽ cúi đầu chào một cái rồi cũng từ lên cạnh ba người Cơ Ngọc Ninh.

“Ta cứ tưởng tam tỷ đã đi trước rồi, thật không ngờ bây giờ mới đi!” Cơ Ngọc Hoàn cười cười tỏ vẻ ngạc nhiên nói.

“Ừm! Ta vốn định đi sớm hơn nhưng Phi Hùng bận chút việc nên giờ mới đi.” Cơ Ngọc Ninh gật đầu nói.

“Vậy chúng ta đi thôi, vừa đi vừa nói!” Cơ Ngọc Oanh liền đưa ra đề nghị.

https://thuviensach.vn

“Đúng vậy cũng không sớm nữa!” Cơ Ngọc Hoàn gật đầu nói.

Cơ Ngọc Ninh cũng không đưa ra ý kiến gì mà quay đầu tiếp tục đi lên phía trên.

Thế là đám người Liễu Thiên lại tiếp tục đi lên, cả đoàn vừa đi vừa nói chuyện hỏi thăm nhau.

Nhưng điều đặc biệt Cơ Ngọc Ninh không hề đả động gì đến hai mẫu tử Liễu Thiên cả. Nàng ta hỏi thăm kỹ càng về ba người Cơ Ngọc Hoàn rồi lại nói về Triệu gia, tiếp theo kể nể hai đứa con thiên tài của mình hoàn toàn coi hai mẫu tử Liễu Thiên không tồn tại.

Liễu Thiên biết mình bị coi thương nhưng cũng không để ý, hắn chỉ khẽ cười một cái rồi đi gần lại ôm lấy cánh tay Cơ Ngọc Oanh kéo sang bên cạnh rồi hắn bắt đầu hỏi về thời trẻ của mẫu thân mình. Cơ Ngọc Oanh thấy vậy mỉm cười chỉ chỏ khắp nơi kể lại, cả hai đi tách hẳn ra nói chuyện với nhau.

Theo đường đi hai mẫu tử nói chuyện rất vui vẻ không quan tâm đến bên kia nói chuyện thế nào cả, một lúc thì Điền Tiểu Hi cũng đi sang nói chuyện cùng. Cứ như vậy tạo thành hai mạn nói chuyện riêng biệt. Hai nhóm người nói hai thứ truyện khác nhau! Tình trạng này cũng không kéo dài quá lâu, vì đám người Liễu Thiên đã đi nơi cần đến.

Đi hết những bậc thang lên khoảng tầng thứ ba mươi của Thủy Tiên Phong thì mấy người Liễu Thiên thấy một cái quảng trường lớn. Quảng trường này là một mặt phẳng cắt ngang thân núi với diện tích vài mẫu.

Nhìn lại cả ngọn núi thì một phần lớn dìa bên này đã bị gọt đi để làm lên cái quảng trường này. Phần cuối quảng trường tựa vào núi lại được đục đào thành nhiều dãy nhà, hai bên quảng trường cũng có nhiều dãy đình đài tráng lệ. Khi này, trên những dãy nhà đó được thắp sáng bằng nhiều loại đèn với màu sắc kích cỡ khác nhau nhìn rất lộng lẫy.

https://thuviensach.vn

“Phía trên kia là gì mẫu thân!” Đi đến quảng trường này thì cũng không còn cầu thang đi lên trên nữa nên Liễu Thiên nhìn lên trên không thấy còn công trình mà chỉ thấy một vài điểm sáng ẩn hiển thì liền quay sang hỏi Cơ Ngọc Oanh.

“Trên đó ư! Trên đó là nơi thờ cúng liệt tổ nhiều đời của Cơ gia. Ta cũng chưa được lên bao giờ!” Cơ Ngọc Oanh liền đáp. “Được rồi, tiểu tử này để ý trên đó làm gì, chúng ta đến dự tiệc ở dưới này thôi!” Điền Tiểu Hi khi này lắc đầu nói.

Nghe vậy Liễu Thiên cũng không nhìn linh tinh nữa mà nhìn lại cái quảng trường trước mặt.

Ở đó nổi bật nhất là một sân khấu cao hơn trượng rộng mấy trăm mét vuông, trên đó đèn hoa rực rỡ, bàn ghế nhẫn mịnh, cùng với đó là đủ các loại dụng cụ trang trí tạo lên một nơi lung linh tráng lệ. Từ xa nhìn về sân khấu kia thì thấy nơi đó như là nơi quy tụ ánh sáng xung quanh lại, mọi thứ xung quanh đều bị sân khấu kia lấn áp và lu mờ. Trong đêm nơi sân khấu kia chính là tâm điểm, mọi điều lộng lẫy đẹp đẽ nhất đều dồn về đó.

Liễu Thiên cũng không nhìn lên sân khấu lâu mà thu ánh mắt nhìn lại một lượt quảng trường. Lúc này, hắn nhìn tổng thể xung quanh quảng trường thì cũng thấy có vô số bàn ghế được bày thành nhiều hàng, trên bàn đều được trải khăn đỏ, cùng với đó là một đĩa hoa quả đầy ắp và một cái thạch đăng hỏ phát ra ánh sáng trắng đủ để nhìn mọi thứ xung quanh. Trong những bàn đó lúc này người ra kẻ vào không ngớt, trong những người đó gồm cả những gia đinh, nha hoàn, quản gia, quản sự, tất cả đều đang bận bịu với công việc chuẩn bị. Chỉ thấy đám người họ kẻ bê khay người khênh rượu, người khê bàn, kẻ bày hoa, tất cả tạo thành một không khí nhộn nhịp.

Khi này nếu để ý kỹ thì thấy cùng với đám người chuẩn bị này cũng có một phần không nhỏ khách nhân cùng con cháu nội tộc Cơ gia đến sớm

https://thuviensach.vn

đang từ từ ổn định chỗ ngồi. Phía viền quảng trường khi này cũng có nhiều nhóm người đang được đội ngũ tiếp tân tiếp đón đi vào bàn của mình.

“Công tử! Các vị tiểu thư mời theo tiểu nhân!” Mấy người Liễu Thiên vừa đi đến thì cũng được một nhóm nha hoàn xinh xắn đi ra đón tiếp.

Theo thân phận của mấy người Liễu Thiên thì đám người họ được dẫn vào những bàn gần trung tâm cạnh ngay cái sân khấu cao kia. Lại nói thì đi vào phía trung tâm này cũng không chỉ có nhóm người Liễu Thiên mà cũng có rất nhiều nhóm người khác như mấy vị khách quý từ Kỳ Nhân các, các đại gia tộc hoặc một số chi nội tộc khác trong cơ gia. Tất cả những nhóm người này đều được bố trí quanh khu trung tâm này còn những tầng lớp gia tộc nhỏ hoặc những khách lẻ đều được sắp xếp phía ngoài. Cứ như vậy tất cả mọi người gồm nhiều tầng lớp địa vị khác nhau tuy lúc đầu có hơi lộn xộn nhưng dần dần đều được những quản sự sắp xếp chỗ ngồi phù hợp.

Nói đến phía trung tâm dành cho khách quý này thì được Cơ gia bày bố những bàn rất lớn nên tất cả nhóm người Liễu Thiên đều ngồi chung một bàn mà vẫn dư vài chỗ. Liễu Thiên lúc này ngồi ngoài, bên phải hắn là hai ghế trống, bên trái chính là mẫu thân hắn. Ba người nhà Cơ Ngọc Hoàn ngồi giữa, tiếp đến là ba mẫu tử Cơ Ngọc Ninh. Rất nhanh mọi người từ từ ổn định chỗ ngồi chừ Điền Vô Lượng vì gã đi sang mấy bàn khác chào hỏi mấy người quen cũ.

“Nghe nói Liễu Thiên đệ đang ở đội mười hai?” Mọi người ngồi đó một lúc thì tên thiếu niên vẻ mặt hống hách kia liền hướng Liễu Thiên hỏi.

“Đúng vậy! Không biết có gì chỉ giáo?” Liễu Thiên tất nhiên biết tên này là Triệu Phi Hùng con của tam di nên mới tỏ vẻ dửng dưng hỏi lại.

“Ta chỉ tò mò thôi! Với tu vi của đệ dù ở đội mười hai thì chắc cũng thuộc dạng đứng cuối nhì?” Triệu Phi Hùng lắc đầu tỏ vẻ lo lắng hỏi.

https://thuviensach.vn

“Chắc vậy!” Liễu Thiên lúc này cũng chỉ cười cười gật đầu nói. Cái này hắn cũng chưa chứng thực bao giờ nhưng hắn nghĩ hắn bây giờ chắc cũng ở nhóm gần cuối nên không có gì phải tranh cãi cả. Còn việc tên kia đang cười hắn thì cứ để cho tên đó đắc ý, kẻ cười cuối cùng mới là kẻ chiến thắng.

“Như vậy chắc vất vả lắm, không biết có bị bắt nạt không? Nếu bị bắt nạt cứ nói một tiếng, khi nào quay trở lại tông môn ta sẽ chiếu cố đệ. Đệ đệ của ta không thể bị bọn chúng khinh bỉ như vậy được.” Triệu Phi Hùng nghe Liễu Thiên nói xong thì liền lắc lắc đầu tỏ vẻ lo lắng pha thêm chút giễu cợt nói.

“Vậy thì nhờ huynh rồi, nhưng huynh cũng cẩn thẩn. Nhìn bộ dạng xanh xao của Triệu huynh thì khó sống thọ lắm!” Liễu Thiên gật gật đầu tỏ vẻ cảm kích rồi lại chù ẻo thêm một câu.

“Tiểu tử ngươi thèm chết!” Triệu Phi Hùng đứng dậy nói rồi định động tay động chân nhưng bị Cơ Ngọc Ninh kéo lại, ngay sau đó Cơ Ngọc Ninh nhìn Liễu Thiên thở dài ra vẻ bề trên nói: “Tiểu muội quả là không biết dạy con, ài thôi ta cũng không trách dù sao muội cũng đã tự ý bỏ đi nhiều năm nên không còn gia giáo như khi ở Cơ gia của chúng ta cũng là lẽ đương nhiên!”

“Tỷ…” Cơ Ngọc Oanh vẻ mặt đỏ lên đứng dậy, nàng định cãi nhưng không biết nói gì nên đành ấm ức ngồi xuống.

“Tam di nói đến gia giáo của Cơ gia thì ta phải đính chính lại!” Liễu Thiên thấy mẫu thân bị ức hiếp thì liền đứng dậy nói.

“Sao! Tiểu tử ngươi thì biết cái gì?” Cơ Ngọc Ninh tỏ vẻ không vui quát hỏi.

Liễu Thiên tất nhiên không sợ, hắn lại tiếp tục nói: “Vừa rồi khi đi lên đây, Tam di từng kể lể Triệu gia thế này Triệu gia thế nọ sao giờ lại nhận

https://thuviensach.vn

mình là người của Cơ gia rồi! Người xưa từng nói nữ nhân tam tòng tứ đức. Tại gia tòng phụ, xuất giá tòng phu. Tam di người đã là dâu Triệu gia thì cũng là người của Triệu gia, vậy mà khi này lại luôn miệng nói gia giáo Cơ gia chúng ta. Vậy ta tự hỏi có phải tam di bị Triệu bá đánh đuổi về ngoại không? Chỉ có vậy thì tam di mới nhận mình là người của Cơ gia!”

“Tiểu tử…”

"Phạch!" Cơ Ngọc Ninh đang định nói gì thì Liễu Thiên lại đập bàn rồi nói to hơn:

“Tam di không cần thẹn quá hóa giận, dù sao thì chúng ta cũng từng là người nhà. Người nếu bị Triệu gia đuổi về thì ta đảm bảo Cơ gia cũng sẽ che chở cho người. Như vậy ngày tháng về sau tuy không được ăn Vinh Sâm, Tích Túc gì đó nhưng ngày ba bữa thì chắc chắn không thiếu! À khi đó tam di người sống ở Cơ gia thì nhớ phải theo gia giáo của Cơ gia chứ không lại bị đuổi đi thì thật sự không còn chỗ nào chứa được người nữa!”

“Còn về phần mẫu thân ta và ta là người Liễu gia, hôm nay về đây tuy bái cúng gia tiên nhưng cũng một phần là khách nhân. Đã là khách nhân thì đừng nói đến gia giáo, chúng ta là khách nên lễ nghi theo được cái nào thì theo, không thì thôi! Còn Tam di người nếu bị đuổi về thì tốt nhất không lên so sánh với chúng ta, người cứ theo gia giáo Cơ gia mà làm!”

Liễu Thiên thực sự đã điên lên, hắn mới nghe bà ngoại nói về việc Liễu gia và mẫu thân bị Cơ gia ăn hiếp nhiều năm qua rồi đến giờ lại nghe thấy Cơ Ngọc Ninh sỉ nhục mẫu thân hắn vì năm xưa theo phụ thân hắn thì hắn quyết không nhịn nữa. Hắn khi này quyết nói cho đám người Cơ gia này biết hắn là ai, hắn sẽ khẳng định mối quan hệ với Cơ gia, hắn muốn tuyên bố rằng việc mình ở đây chỉ là phận khách còn việc gia giáo của Cơ gia thì hắn càng không quan tâm.

https://thuviensach.vn

Khi này, mấy người trong bàn nghe Liễu Thiên nói liên hồi thì không khỏi trợn mắt há mồm. Còn vẻ mặt của Cơ Ngọc Ninh thì lại càng khó chịu, nàng thật không ngờ một tên tiểu bối lại giám đem nàng ra làm trò đùa như vậy. Thế nhưng nàng ta chưa kịp nói gì thì bên kia Liễu Thiên lại cười nhạt nói lớn:

“Tam di đã nghe rõ chưa? Người đừng đem mình ra so sánh với mẫu thân ta, người không xứng!”

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 138: Giao Thủ

Câu cuối cùng "người không xứng" được Liễu Thiên gào to khiến toàn trường phải quay lại nhìn, còn với Cơ Ngọc Ninh thì như bị một cú bạt tai nên mặt ả đang dần đỏ lên. Mấy người Cơ Ngọc Hoàn cũng giật mình không thôi, họ thật không ngờ một thiếu niên mười năm tuổi lại có thể nói năng dõng dạc và thấu tình đạt lí khiến đám người lớn bọn họ cũng không biết nói gì.

"Thiên nhi!" Cơ Ngọc Oanh giật mình, nàng lo lắng lẩm bẩm nhưng trong lòng thì không khỏi cảm thấy ấm áp. Từ trước đến giờ nàng chưa bào giờ cảm thấy được sự bảo vệ mãnh liệt như vậy. Nàng cảm thấy đứa con trai của mình đã trưởng thành và nó đang dùng mọi thứ để khiến nàng không phải chịu thiệt thòi.

"Chết đi! Doạt!" Bất ngờ, Triệu Phi Tuyết phía đối diện nghe mẫu thân bị Liễu Thiên nói cho không hoàn thủ được thì tức giận đánh ra một trưởng, chỉ thấy trưởng kình từ bàn tay nhỏ xé không đánh đến chỗ Liễu Thiên.

Sự việc quá bất ngờ khiến mọi người đều giật mình không ai kịp ra tay cứu Liễu Thiên.

"Rầm!" Thế nhưng cứ tưởng Liễu Thiên sẽ dính đòn thì hắn lại né được, chỉ thấy hắn nhoáng cái đã dê người tránh đi nên một trưởng kia đánh trượt chỉ làm vỡ một cái bàn trống phía sau.

https://thuviensach.vn

Tiếng động lớn khiến mọi người càng thêm tập trung lại, đám người lớn trong bàn cũng đã cảnh giác, Triệu Phi Tuyết lúc này xuất thủ không thành thì biết không còn cơ hội nên cũng thu tay đứng đó.

“Sao nói không lại thì bắt đầu ra tay ư? Cơ gia gia giáo thế này ư? Vậy thì ngoại công phải tốn công dạy dỗ con cưng của người rồi!” Liễu Thiên thấy vậy cười nhạt tự hỏi. Hắn cố tình chế diễu việc Cơ Ngọc Ninh luôn nghe lời Cơ Triết Dương.

Mấy người Cơ Ngọc Hoàn thì lại càng thêm ngạc nhiên, họ đều không ngờ Liễu Thiên lại phản ứng mạnh mẽ và có phần đả kích cả Cơ gia như vậy?

“Thiên nhi thôi đi, chúng ta ngồi xuống!” Cơ Ngọc Oanh lúc này sợ Liễu Thiên sẽ gặp truyện nên vội kéo hắn ngồi xuống.

“Dạ!” Liễu Thiên đặc biệt lại rất ngoan ngoạn theo lời ngồi xuống, hắn cũng muốn chờ xem ba mẹ con Cơ Ngọc Ninh phản ứng ra sao.

Không khí bỗng trở lên căng thẳng, trong bàn không ai nói gì nên tiếng bàn tán phía ngoài dễ dàng vọng đến.

“Chuyện gì vậy!”

“Bên kia có cãi nhau ư?”

“Hình như là mấy người chi chính!”

“Tại sao ta vừa nghe hình như vị tam tiểu thư kia bị Triệu gia đuổi về!”

“Thật ư! Thả nào bị mắng…”

Phía ngoài, mọi người bàn tán nhìn lại khiến Cơ Ngọc Ninh gương mặt nóng ran, nộ khí mỗi lúc một dồn lên khiến hơi thở nàng có phần dồn dập. Từ nhỏ đến giờ đây là lần đầu tiền Cơ Ngọc Ninh phải chịu nhục như vậy!

https://thuviensach.vn

“Tiểu bối vô chi!” Cơ Ngọc Ninh không chịu được nữa, nàng quát một tiếng liền xuất thủ, chỉ thấy nhoáng cái một chảo thủ bằng khí cô đọng lại rồi cực nhanh đã phóng đến đỉnh đầu Liễu Thiên.

“Tam tỷ! Xin thủ hả lưu tình! Thôi chúng ta nói chuyện khác đi! Chúng ta vừa vẫn đang nói dở, Triệu ca lần này đi tham dự Tinh Vân đại hội có gì hay không?” Cơ Ngọc Hoàn thấy vậy liền đưa tay đánh một trưởng đỡ lại chảo kia rồi liền cười cười muốn đổi chủ đề. Thế nhưng câu nói chuyển chủ đề kia lại không thoát được Liễu Thiên.

“Tứ di người hỏi gì kỳ vậy, Triệu bá đã đánh đuổi tam di về nhà ngoại nên sẽ không về cùng vì vậy tam di vì ngại mới viện lí do Triệu bá đi dự đại hội mà thôi!” Liễu Thiên thì không có sợ hãi mà lại chêm vào một câu. Hắn hôm nay vốn không muốn động vào ai nhưng kẻ giám coi thường mẫu thân hắn thì hắn không dễ dàng bỏ qua kể cả có phải bỏ mạng hắn cũng phải làm.

“Ta vốn nể mặt tứ muội nhưng hôm nay ta phải thay mặt Cơ gia tiêu diệt tên tiểu tạp chủng này!” Cơ Ngọc Ninh đứng phắt dậy nói, khí lưu toàn thân bùng ra khiến ghế xung quanh dạt đi.

“Rầm!” Chiếc bàn lớn mấy người đang ngồi bỗng nhiên vỡ nát, Cơ Ngọc Oanh cũng phừng phừng khí thế đứng dậy. Một câu tiểu tạp chủng kia thật sự đã khiến nàng đại nộ. Dù hôm nay nàng không được bái kiến tổ tông, ghi tên vào tộc bích thì nàng cũng không thể để người khác ức hiếp nữa!

“Cậy lớn hiếp nhỏ! Tam tỉ ngươi lợi hại a!” Cơ Ngọc Oanh toàn thân hừng hực khí thế nói.

“Thôi đi, hai ngươi xem kìa, có phải làm chò cười cho những chi khác không? Còn tam tỷ người lớn vậy lại chấp một đứa trẻ ư!” Điền Vô Lượng thấy tiếng động thì từ phía kia chạy lại hòa giải.

https://thuviensach.vn

Tiếng nói của Điền Vô Lượng xem ra không phải đùa, Cơ Ngọc Ninh cũng không giám mạnh động nhưng vẻ mặt vẫn tràn đầy khó chịu.

“Để ta xem tiểu để tu luyện ra sao, chúng ta hảo hảo giao thủ vài chiêu!” Biết Cơ Ngọc Ninh khó sử, Triệu Phi Hùng khẽ nói rồi thân hình cũng động.

“Vụt! Triệu huynh vội thế, ta cũng muốn huynh chỉ giáo vài chiêu đây!” Điền Tiểu Hi thấy vậy cực nhanh đã phóng ra chặn Triệu Phi Hùng lại.

“Đã vậy hãy để ta bàn luận với Liễu đệ một chút!” Triệu Phi Tuyết rất nhanh đã lao ra, đồng thời cánh tay phải của tiểu cô nương này mang theo một màn băng bao phủ cực nhanh đánh đến trước ngực Liễu Thiên.

“Phạch!” Liễu Thiên hai mắt tập trung khi bạch thủ đánh đến thì liền nghiêng người lui lại rồi cầm đôi đũa đâm ngang đẩy băng thủ kia lệch đi nhưng lớp băng kia khá cứng lên đôi đũa trong tay hắn cũng gãy làm hai mảnh.

Triệu Phi Tuyết đánh trượt thì tay phải lại thu về một trưởng vỗ ra. Chỉ thấy theo trưởng kình một màn hơi lạnh thủi ra phía Liễu Thiên.

“Cẩn thận!” Mấy người Cơ Ngọc Oanh đều động thân muốn ngăn cản nhưng bỗng một cố khí thế hùng hổ tràn ra khiến đám người đều lùi lại.“Tiểu bối tỷ chiêu, các vị mà ra tay thì sẽ là kẻ thù của Triệu gia!” Cơ Ngọc Oanh muốn ra tay ngăn lại nhưng Cơ Ngọc Ninh quyền thủ đánh đến chặn lại, đồng thời cũng đe dọa Cơ Ngọc Hoàn và Điền Vô Lượng.

Phía bên kia hàn khí thổi đến khiến mọi đồ vật xung quanh mấy trượng đều bị đóng băng. Rất may là Liễu Thiên lại đã lùi ra sau hơn trượng, trong tay hắn lại vơ được một chum rượu phía ngoài rất nhanh hất đến Triệu Phi Tuyết.

https://thuviensach.vn

“Hừ!” Triệu Phi Tuyết hừ một cái, tay phải đưa lên, hàn khí theo đó tràn ra ý định muốn đóng băng chỗ rượu kia lại.

“Xòa!” Thế nhưng rượu kia lại không bị đóng băng mà lại đổ hết lên người Triệu Phi Tuyết.

“Haha! Biểu tỉ thật lợi hại, tiểu đệ cam bái hạ phong!” Liễu Thiên lùi lại cười nói. Hắn làm sao không biết ả dùng hàn thuật nhưng với tu vi Khai Minh cảnh thì hàn thuật cùng lắm làm cho không khí xung quanh giảm xuống âm mấy chục độ là cùng mà rượu lại có nhiệt độ đông đá thấp hơn nước rất nhiều nên trong vài giây làm sao đông lại được.

“Tiểu tử chịu chết đi!” Triệu Phi Tuyết cảm thấy bị đùa cợt thì tức giận quát rồi toàn thân ướt hết lại lao đến.

“Hừ! Mất bình tĩnh ư!” Liễu Thiên không có sợ hãi mả chỉ nhếch mép cười.

“Vụt! Ồ!” Trong khoảnh khắc Triệu Phi Tuyết lao đến chỉ thấy Liễu Thiên ngả người hai nhịp đã áp sát cô rồi một tay hắn bóp cổ tay còn lại cầm hai cây đũa gãy với hai đầu khá nhọn đưa đến trước mắt Triệu Phi Tuyết khiến tiểu cô nương kia đứng im không nhúc nhích.

Mọi người phía ngoài ngạc nhiên đến ngơ ngác, họ thật không ngờ một tên Linh Cơ cảnh lại có thể khống chế được người ngoài Khai Minh cảnh đã vậy nhìn bàn tay đang nắm cổ của Triệu Phi Tuyết thì người hiểu biết đều rõ kinh mạch trên cổ của tiểu cô nương kia đã bị phong bế. Như vậy nguyên thần không thể đi lên đầu để tạo thành Chân Nguyên hộ thể được nên chỉ với một đôi đũa kia cũng có thể lấy đi tinh mạng của cô.

Cơ Ngọc Ninh và Triệu Phi Hùng cũng đều lo lắng định động thủ nhưng một phần bị Cơ Ngọc Oanh và Điền Tiểu Hi kìm hãm, một phần vì sợ Liễu Thiên cùng đường ra tay nên vẫn đang đứng im. Còn mấy người Cơ Ngọc Hoàn hay đám người đứng xem phía ngoài thì vẫn ngơ ngác đứng xem.

https://thuviensach.vn

Khi này, toàn trường nhất thời trở lên yên tĩnh vô cùng, mọi người đều chăm chú nhìn vào hành động của Liễu Thiên.

“Được rồi! Thiên nhi thả tỷ tỷ ngươi ra!” Sau một chút thời gian, Cơ Ngọc Oanh đã bình tĩnh lại thì liền hướng Liễu Thiên nói.

“Dạ! Chỉ là luận bàn mong tỷ tỷ không trách!” Liễu Thiên vẫn ngoan ngoãn nghe theo mẫu thân, hắn thả Triệu Phi Tuyết ra thì liền tỏ vẻ khách sáo nói.

“Được rồi! Mọi người coi như chưa có gì xảy ra! Chúng ta sửa soạn đi còn chuẩn bị dự đại lễ!” Điền Vô Lượng lúc này liền đi đến trung tâm vỗ vỗ vai Liễu Thiên rồi hướng ba mẫu tử Cơ Ngọc Ninh nói.

“Người đâu còn không mau rọn dẹp!” Lúc này một vị quản gia đang ngơ ngác không biết giải quyết sao thì thấy Điền Vô Lượng nói vậy thì gã liền chạy lên ra lệnh.

“Giỏi cho mẫu tử các ngươi kẻ tung người hứng! Tuyết nhị chúng ta đi!” Cơ Ngọc Ninh tức giận nói rồi liền quay người bước đi.

“Tam tỷ đi đâu vậy?” Cơ Ngọc Hoàn liền hỏi.

“Chúng ta đã không hợp thì không nên ngồi cùng nhau, còn tiểu tử kia đừng để ta gặp lại!” Cơ Ngọc Ninh vừa đi vừa nói. Hai người Triệu Phi Hùng và Triệu Phi Tuyết cũng rất nhanh đi theo.

Cùng lúc này, một nhóm người nam nữ đủ cả chạy đến bắt đầu thi nhau dọn dẹp.

“Liễu Thiên, ngươi không sao chứ?” Điển Tiểu Hi khi này liền chạy lại hỏi Liễu Thiên.

https://thuviensach.vn

“Tiểu đệ không sao, chúng ta kiếm một bàn khác thôi!” Liễu Thiên lắc đầu rồi lại nhìn sang một khu bàn phía xa nói.

“Được! Đi đến đó rồi tính tiếp.” Cơ Ngọc Hoàn cũng gật đầu rồi cùng phu quân là Điền Vô Lượng, hai người hướng bàn kia đi đến.

“Mẫu thân đi thôi!” Liễu Thiên khi này chạy lại gần Cơ Ngọc Oanh ân cần nói.

“Ừm!” Cơ Ngọc Oanh gật đầu rồi mỉm cười đi trước. Trong lòng nàng khi này rất vui, một cảm giác thắng thế mà trước kia nàng chưa từng được cảm thụ.

Kể cả từ khi còn nhỏ đến khi lập gia thất đến giờ đây là lần đầu tiên Cơ Ngọc Oanh thấy vẻ mặt khó chịu mà không phát tiết này của tam tỷ, nàng trước kia từ nhỏ đã bị ăn hiệp, lớn lên lại theo Liễu Nhân Khanh nên càng bị tam tỷ công kích nhiều lần nhưng không cãi được. Đến hôm nay, nàng không ngờ chính con trai của mình đã đòi lại những gì suốt bao năm qua nàng không đòi được.

“Mẫu thân, ngươi có thấy hài nhi quá phận không?” Liễu Thiên vừa đi vừa khẽ hỏi.

“Không! Làm tốt lắm, mẫu thân thật sự rất vui!” Cơ Ngọc Oanh quay lại lắc đầu đáp, đến câu cuối thì nghe như nàng sắp khóc.

“Người đừng buồn, từ nay trở đi chỉ cần hài nhi còn sống trên đời thì không để ai làm mẫu thân ủy khuất nữa!” Liễu Thiên tỏ vẻ quyết tâm nói.

“Được rồi chúng ta vào bàn thôi!” Cơ Ngọc Hoàn đi đến cái bàn mới thì vừa ngồi xuống đã gọi.

Năm người ngồi xuống thì tất cả đều không nói gì mà đều nhìn lại chỗ vừa rồi thì thấy ở đó đám gia đinh đã khênh hết đồ vỡ đi và đang lau dọn,

https://thuviensach.vn

phía ngoài thì lại có một đám khác đang bê bàn ghế mới đến nhìn rất chuyên nghiệp.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 139: Đại Lễ Bắt Đầu

“Tứ tiểu thư, ngũ tiểu thư, tiểu nhân đến muộn, vừa rồi hình như có chút va chạm, xem ra tiểu nhân phục vụ không chu đáo rồi!” Lúc này, từ đâu chạy lại một vị trung niên gầy gò với gương mặt dài dài, gã trung niên này vừa đến đã cung kính nói.

“Không có gì, chỉ là đám trẻ con tỷ thí mà thôi. Còn ngươi quản lí rất tốt, tại chúng ta chỉ sơ ý mới phá hỏng mấy cái bàn!” Cơ Ngọc Hoàn lắc đầu giải thích.

“Haha! Xem ra ta đã lo thừa rồi, vậy các vị cứ tự nhiên ta còn có chút việc!” Trung niên kia liền cười nói rồi quay người rời đi.

“Chúng ta đã làm kinh động cả vị tổng nội của Cơ gia rồi, cẩn thận người đó không đùa được đâu!” Cơ Ngọc Hoàn nhìn theo trung niên kia tỏ vẻ e ngại nói.

“Nhóm người đại ca đã đến!” Cơ Ngọc Oanh khi này nhìn về phía ngoài quảng trường mỉm cười nói.

Quả nhiên ở phía ngoài, mấy người Cơ Bảo Vinh đang đi qua những dãy bàn tiến lại.

“Haha! Thì ra mọi người đã sớm đến đông đủ rồi!” Cơ Bảo Vinh đi đến cười nói, cạnh gã là một mỹ phụ dáng người cao gày cũng đang mỉm cười với mấy người Liễu Thiên.

https://thuviensach.vn

“Ta bảo đại ca rồi, bọn họ kiểu gì cũng đông đủ rồi!” Cơ Bảo Hoàng đi phía sau Cơ Bảo Vinh bất trợt nói thêm vào. Mà đi cạnh Cơ Bảo Hoàng còn có hai đứa con trai của y, đi cuối cùng là một vị phu nhân có dáng người khá mập mạp. Năm người họ rất nhanh đã đi đến trước bàn của mấy người Liễu Thiên.

“Hai vị đại ca cuối cùng cũng đã đến. Mọi người cùng ngồi xuống nào!” Cơ Ngọc Hoàn khi này đứng lên cười nói.

“Đại ca, đại tẩu! Nhị ca, nhị tẩu!

“Bái kiến đại bá, đại thẩm, nhị bá, nhị thẩm cùng hai đường huynh! ”

Mấy người còn lại cũng đứng dậy hành lễ, Liễu Thiên tuy ghét Cơ gia nhưng hắn không ghét vị đại bá này nên cũng đứng dậy cung kính chào.

“Bái kiến tam cô, tứ cô, ngũ cô! Chào các vị đệ muội” Hai thanh niên kia cũng tiến lên hành lễ với mấy người Liễu Thiên.

“Được rồi! Ta và nhị đệ còn phải tiếp khách chỉ qua đây hỏi thăm tý thôi. Mọi người cứ tự nhiên đi. À, ba mẫu tử tam muội đâu?” Cơ Bảo Vinh gật đầu nói rồi chợt nhớ ra Cơ Ngọc Ninh thì hỏi.

“Họ ngồi bên kia!” Cơ Ngọc Hoàn liền chỉ tay sang một cái bàn phía xa nói.

“Xem ra việc xích mích kia là thật!” Cơ Bảo Vinh lẩm bẩm.

“Đại bá, tất cả là lỗi của tiểu điệt!” Liễu Thiên liền đi lên nhận lỗi.

“Được rồi, không sao, mọi người dự tiệc đi, chúng ta đi tiếp khách!” Cơ Bảo Vinh lắc đầu vỗ vai Liễu Thiên rồi cũng quay người rời đi.

“Nhiên Dã, Nhiên Phùng hai con cũng ngồi đây với mọi người đi!” Cơ Bảo Hoàng hướng hai người thanh niên kia nói.

https://thuviensach.vn

“Vâng!” Hai huynh đệ Cơ Nhiên Phùng cùng đáp rồi lần lượt ngồi xuống.

Thế là bốn người Cơ Bảo Vinh lại quay người rời đi.

Trong hai người thiếu niên kia thì Cơ Nhiên Phùng liền ngồi ghế cạnh Liễu Thiên, đại ca của hắn ngồi ghế giữa bàn. Bàn của Liễu Thiên khi này lại có thêm hai người nữa là bảy người nên bàn vẫn còn rất nhiều ghế trống.

Mấy người trong bàn vừa ổn định chỗ ngồi thì bắt đầu hỏi chuyện qua lại. Ở đây đa phần là mấy người lớn hỏi thăm tình hình học tập tu luyện của hai huynh đệ Cơ Nhiên Phùng.

“Tiểu đệ dạo này khỏe chứ, ăn uống ở đây có quen không?” Cơ Nhiên Phùng sau khi thoát được một tràng hỏi thăm liền quay sang Liễu Thiên luôn miệng hỏi.

“Thôi đừng hỏi truyện của đệ, Nhiên Phùng huynh không biết ở lần gặp trước đã ngộ ra được điều gì rồi?” Liễu Thiên không trả lời mà lại hỏi ngược lại.

“Haha! Ngộ gì đâu, chỉ là hiểu ra mình sai và sửa thôi!” Cơ Nhiên Phùng cười lắc đầu đáp.

“Vậy thì tốt rồi, đệ mấy ngày này đang muốn huynh dẫn đi chơi vài nơi Cơ gia cho biết!” Liễu Thiên gật gật đầu nửa đùa nửa thật nói.

“Được, chờ ngày mai ta rảnh sẽ dẫn đệ đi tham quan một vòng!” Cơ Nhiên Phùng rất nhanh vui vẻ đáp ứng.

“Vậy đệ cảm ơn huynh trước!” Liễu Thiên mỉm cười cảm tạ.

“Hai người quen nhau?” Điền Tiểu Hi thấy hai người Liễu Thiên nói chuyện thì ngó đầu sang ngạc nhiên hỏi.

https://thuviensach.vn

“Ta mới gặp Nhiên Phùng ca trên Phi Hạm hôm qua!” Liễu Thiên không giấu giếm nói.

“Tiểu Hi lâu không gặp bây giờ đã hơn cả ta rồi!” Cơ Nhiên Phùng lúc này nhìn Điền Tiểu Hi mỉm cười cảm khái nói.

“Ta đúng là kém cỏi, trong ba năm tu vi gần như không tiến triển mà muội thì!” Cơ Nhiên Phùng lại lắc lắc đầu mỉm cười nói.

Hơn ba năm trước Cơ Nhiên Phùng có gặp qua Điền Tiểu Hi một lần, khi đó cảnh giới của hai người chỉ như nhau nhưng ba năm sau gặp lại mọi chuyện đã thay đổi rất nhiều. Tu vi của Điền Tiểu Hi đã hơn hắn rất nhiều! Nhưng lúc này hắn lại không cảm thấy buồn mà lại thấy rất vui vì hắn đã biết điểm sai của mình đó chính là không cố gắng. Hắn tin rằng tư chất của mình cũng không kém Điền Tiểu Hi nên nàng có tiến bộ lớn như vậy chính là kết quả của việc cố gắng, hắn có niềm tin nếu mình cố gắng lại thì cũng sẽ đạt được kết quả cao. Niềm tin của hắn đã trở lại nên hắn rất vui!

“Phùng ca quá khen rồi, chỉ là may mắn thôi chứ tiểu muội thì có gì hơn người đâu!” Điền Tiểu Hi khi này lại cười nói.

“May mắn! Ừm! Đôi khi chỉ một chút may mắn có thể tạo lên khác biệt đó!” Cơ Nhiên Phùng cười cười rồi lại lắc đầu nói.

Thêm một lúc nữa, quảng trường này đã đông hơn rất nhiều, số bàn trống dần biến mất thay đó là nhiều nhóm người đang ngồi nói chuyện vui vẻ. Nhìn quanh tất cả các bàn thì mọi ngươi đa số cũng đã ổn định chỗ ngồi. Trên sân khấu lúc này cũng có một vị mỹ nữ đang đứng đó.

“Coong Coong Coong!”

Lúc này, ba tiếng chuông vang lên, toàn trường đang ồn ào bỗng trở lên yên lặng. Tất cả mọi người khi này đang làm gì thì đều tập trung nhìn về sân khấu ở phía trung tâm.

https://thuviensach.vn

“Tại hạ là Cơ Điệp hôm nay là người chủ trì đại lễ mừng thọ của gia tổ. Đầu tiên ta xin thay mặt Cơ gia và gia tổ cảm ơn các vị bằng hữu cùng toàn thể cơ gia tộc nhân đã không quản ngàn dặm xa xôi về với Thủy Tiên phong tham dự đại lễ.”

Mỹ nhân đứng trên sân khấu lúc này mỉm cười hướng phía dưới nhẹ nhàng nói. Giọng nói của nàng nghe nhỏ nhỏ, ngọt ngào và êm ái nhưng tất cả mọi người trong quảng trường đều nghe rõ mồn một.

“Đó là vinh hạnh của nhóm người chúng ta!”

“Đúng vậy!”

“Cơ tiểu thư quá lời rồi!...”

Mọi người trong quảng trường khi này đa số đều cười tỏ vẻ hài lòng, một số người ngồi gần thì khách khí đáp lại một vài câu, những người ngồi xa thì vỗ tay tỏ vẻ hoan nghênh.

“Sau đây đại lệ mừng thọ sẽ bắt đầu, đầu tiên sẽ là lễ Tạ Thiên của gia tổ, tiếp đến chính là Thưởng Thọ trà và cuối cùng sẽ là Đại Tiệc. Ngay bây giờ sẽ là lễ Tạ Thiên của gia tổ, xin mời gia tổ cùng các vị cao tầng di giá lên đài!” Mỹ nữ đứng trên đài khi này từ từ nói những công đoạn của buổi tiệc hôm nay và cuối cùng thì lại hướng phía xa mời.

Nghe vậy, tất cả mọi người trong quảng trường không ai bảo ai đều đông loạt đứng dậy, tất cả đều nhìn về phía tòa nhà lớn phía sau quảng trường. Ở đó có một con đường nhỏ được giải thảm rắc hoa, hai bên đều có những cây đèn nhỏ lối thành hai hàng.

Trên con đường đó, một nhóm người từ từ đi ra. Người đi đầu là một trung niên thân mặc bạch y dáng người cao gầy. Người này có gương mặt khắc khổ, ánh mắt sắc bén đang vuốt ba chòm râu mỉm cười đi tới. Nhìn qua vị này có điểm giống với Cơ Bảo Hoàng nhị bá của Liễu Thiên nhưng

https://thuviensach.vn

ai cũng biết đây không phải là Cơ Triết Dường mà đây chính và vị gia tổ sắp ba trăm tuổi của Cơ gia - Cơ Thường.

Đi sau Cơ Thường là một vị trung niên đại hán thân cao chín thước, vóc dáng vạm vỡ, gương mặt có mấy vết sẹo, râu quai nón xồm xoàm còn ánh mắt thì thập phần hung dữ. Người này được gọi là Cơ Du Liệt, tu vi cũng đã là Vũ Linh cảnh, trong Cơ gia người này chính là người có tu vi đứng thứ hai đồng thời gã cũng là con ruột của Cơ Thường. Người này chính là người đứng đầu một chi đang cạnh tranh với chi của gia chủ Cơ gia – Cơ Triết Dương.

Tiếp phía sau nữa không ai khác chính là Cơ Triết Dương. Sau gã chính là mấy vị lão giả nữa, tất cả nhìn tuổi tác đều rất cao, râu tóc đều đã bạc hoặc hoa râm hết.

Đoàn người đi đến đâu mọi người đều khẽ cúi đầu tỏ vẻ cung kính. Đoàn người này dưới sự ngưỡng vọng của mọi người từ từ đi lên sân khấu kia. Vị nữ nhân xinh đẹp Cơ Điệp kia lúc này cung kính khẽ nói gì đó rồi liền đứng qua một bên.

Nhóm người Cơ Thường đi lên sân khấu thì phân biệt vai vế mà dàn đều đứng thành một hàng ngang, phía sau họ đều có một cái bàn trên đó có một bát hương nhỏ. Đồng thời bên cạnh mỗi vị lúc này đều có một thiếu nữ xinh đẹp đang bê một cái khay được phủ vài đỏ.

“Cơ Thường ta hôm nay rất cảm kích khi được các vị bằng hữu không quan xa xôi cách trở đã đến chúc thọ! Cơ mỗ cùng toàn thể Cơ gia một lần nữa cảm ơn các vị bằng hữu! Sau đây Cơ mỗ sẽ tiến hành nghi lễ Tạ Thiên, các vị bằng hữu thì cứ tự nhiên nhưng con cháu Cơ gia thì tất cả hãy tập trung quanh Tiên Đài này.”

Cơ Thường nhìn quanh quảng trường một lượt giọng khàn khàn đầy chân thành nói. Trong giọng điệu không có chút gì tự cao hay tỏ vẻ bề trên

https://thuviensach.vn

cả nhưng vẫn khiến đám người kính phục nghe theo!

“Cơ huynh cùng con cháu cứ tự nhiên! Hàn mỗ cùng mọi người thật vinh hạnh xem lễ!” Một vị trung niên mặc đạo bào ở bàn phía đầu chắp tay cười cười nói.

“Hàn huynh! Tý nữa chúng ta phải say một trận mới được đó!” Cơ Thường lúc này nhìn vị trung niên đạo sĩ cười nói.

Vị đạo sĩ kia chính là Hàn Kiếm Kinh một vị trưởng lão cao cấp trong Kỳ Nhân các, người này khi xưa từng có chút giao hảo cùng Cơ Thường nên hôm nay được Kỳ Nhân các giao cho đi Cơ gia dự tiệc. Chính vì thân thế đó nên gã mới giám nói chuyện thoải mái với gia tổ của Cơ gia và Cơ Thường mới khách sáo đáp lời.

Cơ Thường đánh mặt quanh một vòng cười hỏi một số vị cao nhân đang dự lễ rồi lại quay lại nghiêm túc đứng trước một cái bàn cao, trên bàn có một bát hương lớn nhất.

“Cơ gia tộc nhân tất cả theo thân phận tập trung quanh Tiên Đài.” Nữ nhân xinh đẹp Cơ Điệp lúc này hắng giọng nói.

“Chúng ta cũng phải đi ư?” Liễu Thiên nhìn hết một màn vừa rồi không có phản ứng gì nhưng lúc này hắn lại hương Cơ Ngọc Oanh khẽ hỏi.

“Ừ! Đây chính là nghi thức để xác định thân phận nội tộc nhân của Cơ gia. Những người tham gia đại lễ Tạ Thiên thì người của Cơ gia dù lí do gì cũng không được làm hại! Đây chính là Tổ huấn và Gia quy từ xưa đã vậy!” Cơ Ngọc Oanh gật đầu ghé sát vào tai Liễu Thiên giải thích.

“Để được tham gia nghi lễ này ngoại bà đã phải khổ công nhiều! Cơ gia được lắm!” Liễu Thiên nghe vậy gật gật đầu nhưng ánh mắt âm trầm lẩm bẩm rồi nắm tay không biết từ khi nào đã nắm chặt.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 140: Thưởng Tra, Dâng Trà

“Chúng ta đi thôi!” Cơ Ngọc Hoàn liên nói rồi đứng lên đi trước.

Mọi người nghe vậy cũng không ai nói gì nữa, trong bàn trừ Điền Vô Lượng tất cả liền đứng dậy cùng đi ra phía sân khấu kia.

Lúc này, không chỉ nhóm người Liễu Thiên mà trong quảng trường khi này cũng có nhiều nhóm người đang từ từ tập hợp lại quanh sân khấu, mọi người không ai ồn ào một tiếng, tất cả im lặng chỉnh tề từ từ xếp hàng.

Cứ như vậy chẳng mấy chốc xung quang sân khấu đã có hàng trăm người đang tập trung lại. Tất cả mấy trăm người này đều là những chi có quan hệ gần nhất với Cơ Thường, những chi khác thì sớm đã thành Cơ gia thường nhân nên không có cơ hội được đi lên tham gia đại lễ này.

“Đại lễ Tạ Thiên bắt đầu! Mọi người quỳ lạy, Các vị gia tổ đại nhân mời dâng nhang!” Nữ tử xinh đẹp kia lúc này lại hô lớn.

Ngay tức khắc mấy trăm người xung quanh đồng loạt quỳ xuống. Mười mấy người Cơ Thường đứng trên cái Tiên đài kia đều quay ra đám tỳ nữ. Mười mấy nữ tỳ đồng loạt mở khăn đỏ ra, trên khay của mỗi nữ tỳ đều có một mâm hoa quả cùng một một nén hương nhỏ màu đỏ tươi, nó chỉ dài một xích mà thôi.

Nhóm người Cơ Thường khi này liền cầm nén hương trên khay đó lên. Nén hương lúc này không đột mà tự cháy. Còn đám tỳ nữ để mâm hoa quả

https://thuviensach.vn

lên cái bàn phía sau rồi tự động lùi xuống.

Hương vừa cháy thì mười mấy người Cơ Thường liền tiến lên phía mấy cái bàn trước mắt thắp xuống.

“Tạ thiên tam bái!” Nữ tử Cơ Điệp lại hô lớn.

Mấy người Cơ Thường khẽ cúi người ba cái, còn tất cả những người đang quỳ bên dưới thì đều dập đầu ba cái.

“Phụng tổ tam bái!” Cơ Điệp lúc này cũng bái xong thì lại hô.

Mọi người tiếp tục lạy ba cái, trong đó tất nhiên có cả Liễu Thiên.

“Cơ gia lợi dụng mẫu tử ta còn muốn ta bái lạy mới được yên ổn! Mối hận nay ta sẽ không quên! Sẽ có ngày ta bắt Cơ gia phải trả cả gốc lẫn lãi!” Liễu Thiên vừa bái lạy vừa nghiến răng thầm nhủ.

Đối với hắn bái lạy tổ tiên cũng là chuyện bình thường nhưng khi biết tất cả cái này chỉ là giao dịch để hắn và Liễu gia được yên ổn thì hắn cảm thấy khó chịu vô cùng. Thứ làm hắn khó chịu nhất trong vụ giao dịch đó chính là ngoại bà của hắn đã phải sống cô quạnh nửa đời cuối cùng còn phải dùng một thứ quý giá để đổi lấy cơ hội bái lậy người khác này. Đã mất của lại còn phải lạy người mới được yên ổn. Điều này làm cho hắn uất ức vô cùng. Vì vậy hắn mới tự nhủ tất cả những áp bức này một ngày nào đó hắn sẽ đòi lại tất cả!

Bái lậy mấy thứ vớ vẩn nữa thì cuối cùng nghi lễ này cũng kết thúc. Tuy bái lậy đã kết thúc nhưng mọi người vẫn phải tiếp tục quỳ lậy một lúc để tiến hành cầu khấn cái gì đó. Liễu Thiên lúc này vừa quỳ vừa thở dài thần ra suy nghĩ đến cái khác làm hắn vui hơn.

“Khương Tuyết phải tham gia nghi lễ này thì thế nào nhỉ?” Nghĩ vớ vẩn một lúc thì hình ảnh nghịch ngợm của Khương Tuyết lại hiện lên trong đầu

https://thuviensach.vn

hắn khẽ cười một cái.

“Đại lễ Tạ Thiên của Cơ gia lần này đã kết thúc! Mọi người hãy trở về chỗ ngồi, sau đây là nghi lễ Thọ Trà.” Cơ Điệp lúc này mỉm cười hướng mọi người xung quanh nói.

Nghe vậy, mấy người Liễu Thiên cũng từ từ đi lại chỗ của mình, do bàn họ cũng ở gần trung tâm nên họ cũng không tốn nhiều thời gian để về bàn của mình. Những người khác cũng như mấy người Liễu Thiên đều ngồi ở bàn trung tâm nên họ cũng rất nhanh đã về bàn và ổn định chỗ ngồi.

“Đại lễ Thọ trà này cứ mười năm mới có một lần, mấy đứa các ngươi thật có phúc!” Cơ Ngọc Hoàn ngồi xuống thì mỉm cười nói.

“Nghe mẫu thân nói thì trà này có gì đó đặc biệt?” Điền Tiểu Hi nghe vậy ngạc nhiên hỏi.

“Trà này khá quý hiếm, lá trà được lấy từ lá cây Thanh Linh mộc rồi được đem đi chế biến nhiều lần với nhiều công đoạn phức tạp. Sau đi đem trà này được dùng cùng Vu Minh thủy thì lại tạo lên một loại nước trà có tên là Vu Linh trà, trà này thanh lọc cơ thể, giúp tinh thần thoải mái rất tốt cho người tu luyện. Tuy công dụng của nó không quá cao nhưng không phải ai cũng được uống. Lại nói thì Thanh Linh trà thụ thì có rất nhiều nhưng Vu Minh thủy thì lại rất hiếm, nó chỉ tìm được ở một số nơi trên cả nước, đồng thời số lượng cũng rất ít.” Điền Vô Lượng tỏ vẻ hiểu biết giải thích.

“Ngay cả những gia tộc lớn như Cơ gia chúng ta cũng không phải lúc nào cũng có loại trà này mà dùng, nó chỉ dùng cho trường hợp đặc biệt mà thôi.” Cơ Ngọc Hoàn cũng bổ sung.

“Mời mọi người dùng trà! Vu Linh Thọ trà này tuy không khác mấy với các Vu Linh trà khác nhưng lại có mùi vị khác hẳn, xin mọi người mời

https://thuviensach.vn

dùng thử.” Lúc này một nhóm ba nữ tỳ đi đến, hai người bê khay, một người đi đầu vừa rót trà vừa giới thiệu.

Trà được rót đều một lượt, ba nữ nhân kia liền cung kính đứng bên cạnh.

“Chúng ta thưởng trà thôi!” Cơ Ngọc Oanh lúc này cầm chén trà lên nói.

“Ừ!” Mấy người còn lại cũng không phản đối cầm chén trà lên. Thế là mọi người bắt đầu thưởng trà, Liễu Thiên cũng không có nói gì cầm chén trà lên nhấm nháp.

Vị trà này quả nhiên có chút đặc biệt, vừa uống vào thì cảm giác không có vị gì nhưng sau đó thì trong miệng vị đắng từ từ lan ra, một chút vị đắng tan đi một vị thanh thanh ngọt ngọt lan tỏa làm cho tinh thần như bừng tỉnh vậy.

“Đệ thấy trà này thế nào?” Cơ Nhiên Phùng thấy vẻ mặt ngạc nhiên của Liễu Thiên thì mỉm cười hỏi.

“Trà này rất đặc biệt! Đệ chưa dùng qua các loại trà nên không phân tích được gì nhiều!”Liễu Thiên tỏ vẻ bất đắc dĩ đánh giá.“Haha! Vậy Tiểu Hi muội thì sao?” Cơ Nhiên Phùng cười rồi lại hướng Điền Tiểu Hi hỏi.

“Muội cũng không hiểu về trà đạo, ngày thường chỉ tập trung tu luyện thôi!” Điền Tiểu Hi lắc đầu đáp.

“Tiểu Hi thật có trí lớn, bằng tuổi cháu ta tuy cũng chịu khó tu luyện nhưng không thể tập trung như vậy được.” Cơ Ngọc Oanh ngồi giữa ba người lúc này nghe thấy vậy thì khẽ vuốt vuốt tóc Điền Tiểu Hi nói.

“Trí lớn cái gì! Ta đang lo mai kia có ai chịu lấy nó không đây. Con gái gì suốt ngày tu luyện, tính tình thì không khác gì nam nhi, ài ta thật hết chỗ nói.” Cơ Ngọc Hoàn cũng nghe thấy liền lắc đầu thở dài nói.

https://thuviensach.vn

“Mẫu thân!” Điền Tiểu Hi quay hướng Cơ Ngọc Hoàn bĩu môi.

“Rồi chúng ta không nói chuyện này nữa, hãy nói về đại hội Thần Binh của Kỳ Nhân các đi! Ở đây có ai dự định tham gia đại hội sắp đến không?” Cơ Ngọc Hoàn thấy Điền Tiểu Hi không hài lòng thì mỉm cười chuyển chủ đề nói.

“Tứ di cứ nói đùa, đó là đại hội cực lớn của tông môn, ở đẳng cấp thấp làm sao tham gia được. Mà nghe sư phụ của cháu nói lần này phần thưởng cho người thắng là một binh khí trong Thần Binh phủ như vậy người tham gia sẽ rất lợi hại. E rằng tất cả những kẻ đứng đầu Tứ Viện và Lục Phong cũng tham gia.” Cơ Nhiên Phùng vẻ mặt e ngại nói.

“Ta nghĩ Tiểu Hi tỷ vẫn có cơ hội, dù sao vẫn còn mấy năm. Nếu tỷ đột phá lên Huyền Môn cảnh hậu kỳ thì tỷ lệ vượt ải sẽ cao hơn nữa!” Liễu Thiên cũng nghe qua cái đại hội này và hắn tin rằng cứ với tiến độ này thì vài năm sau thì Điền Tiểu Hi có đủ tư cách tham gia.

“Đừng nói là lên Huyên Môn cảnh vô cùng khó khăn mà ngay cả có ở Huyền Môn cảnh hậu kỳ mà đòi đoạt thần binh thì đệ đúng mà mơ tưởng hão huyền! Trong Tứ Viện và Lục Phong ai không phải là đệ tử Huyền Môn cảnh, còn hậu kỳ thì cũng không ít, một số lại đạt Hoành Không cảnh. Ài! Người đứng đầu ở đó chỉ một ngón tay cũng đánh bại ta rồi!” Điền Tiểu Hi lắc đầu nói.

“Trong nội môn lại có những viện, đội toàn tuyển người mạnh vậy sao?” Liễu Thiên nghe vậy ngạc nhiên hỏi.

“Cái này cũng chưa chắc, người của Lục Phong và Tứ Viện đều đạt Huyền Môn cảnh không phải là do khi họ mới vào đã vậy mà là quá trình tu luyện trong đó rất nghiêm ngặt. Nếu không đạt Huyền Môn cảnh thì rất khó được xuất sơn tham gia các hoạt động trong tông môn. Chính vì nguyên

https://thuviensach.vn

nhân đó nên mỗi đệ tử của Tứ Viện và Lục Phong khi ra ngoài đều có tu vi Huyền Môn cảnh.” Điền Vô Lượng nghe vậy liền lắc đầu giải thích.

“Tuy họ vào đó chưa phải tu vi Huyền Môn cảnh nhưng Tứ Viện và Lục Phong đều tuyển người rất khắt khe. Không phải cứ thành nội môn đệ tự là được vào mà phải đạt được rất nhiều yêu cầu về tu vi, dị thuật căn cơ, thể thuật, hay là cả tuổi tác. Ta nếu không phải có phụ thân ở trong tông thì cũng sẽ tham gia thi tuyển vào mấy nơi đó!” Điền Tiểu Hi lúc này lại bổ sung.

“Khó khăn như vậy thì người của mấy viện đó chắc cũng không nhiều?” Liễu Thiên lại hỏi.

“Số người thì không ai rõ nhưng đại khái mỗi viện và phong cũng tầm trên dưới trăm người. Mà thực ra chỉ có người trong viện đó mới thực sự biết được quân số của mình chứ người ngoài không ai biết được.” Điền Vô Lượng lại giải thích.

“Mỗi năm có hàng ngàn người thành nội môn đệ tử vậy nhưng mỗi viện và phong chỉ có tầm trăm người như vậy cũng đủ biết để vào được Tứ Viện Lục Phong thì phải rất xuất chúng.” Cơ Ngọc Oanh thở dài cảm thán.

“Như vậy những nội môn đệ tử khác sẽ ở đâu?” Liễu Thiên lại hỏi.

“Trong nội môn ngoài Tứ Viện, Lục Phong ra thì còn rất nhiều chỗ cho đám đệ tử sinh sống. Một số nội môn đệ tử có thể chọn trở thành đệ tử của một vị trưởng lão nào đó. Khi đó sẽ được sư phụ của mình thu sếp ăn ở tu luyện. Nhưng cũng có những đệ tử do tư chất không đủ hoặc không thích làm môn hạ của ai thì sẽ đến Viễn Không phủ kiếm một khu tá túc. Một số đệ tử còn lại thì có thể được tuyển sang bên Y Viện hoặc Mật Vệ Đội để huấn luyện. Nói chung vào Nội Môn thì có rất nhiều sự lựa chọn.”

Điền Vô Lượng tỏ vẻ hiểu biết từ từ giảng giải cho đám người Liễu Thiên. Lại nói thì ở chỗ này cũng chỉ có mỗi Liễu Thiên là chưa rõ về nội

https://thuviensach.vn

môn nên chú ý lắng nghe chứ những người khác tuy có nghe nhưng không mấy chú trọng.

“Mọi người đã thưởng trà rồi! Sau đây sẽ là nghi thức dâng trà!” Lúc này, bỗng nhiên một giọng nói mềm mại của nữ nhân lại truyền đến.

“Dâng trà?” Điền Tiểu Hi nghe vậy cũng không hiểu liền hỏi.

“Sau đây là những con cháu ưu tú nhất của các chi trong Cơ gia sẽ lên dâng trà mừng thọ gia tổ!” Không đợi ai giải thích thì phía trên lại có giọng nữ nhân truyền xuống.

“Nhiên Phùng! Không biết trong hai cháu thì ai là người lên dâng trà cho gia tổ?” Cơ Ngọc Hoàn lúc này nhìn Cơ Nhiên Phùng mỉm cười hỏi.

“Gia phụ và đại bá cũng có căn dặn qua, cháu là người đại diện cho chi lên dâng trà cho gia tổ!” Cơ Nhiên Phùng nhìn sang đại ca bên cạnh vẻ mặt khó sử nói.

Nghe vậy thì mọi người nhìn sang Cơ Nhiên Dã. Tên này vẫn ngồi im, vẻ mặt vẫn âm trầm bất định như lúc trước.

Lại nói thì trong chi của gia chủ Cơ gia thì chỉ có hai huynh đệ Cơ Nhiên Phùng là đích hệ nam tôn. Mai sau nếu Cơ Triết Dương có muốn thoái lui truyền lại chức gia chủ thì người thừa kế chỉ là một trong hai anh em họ. Mà hôm này đại lễ dâng thọ trà người thay mặt cả chi lại là Cơ Nhiên Phùng thì chứng tỏ Cơ Nhiên Dã không được Cơ Triết Dương coi trọng hoặc cũng có thể hắn không chọn đi theo còn đường địa vị, chức vụ này nên hắn không quan tâm.

“Vậy đi đi!” Cơ Ngọc Hoàn có vẻ đã hiểu ra liền thúc dục.

“Mọi người tiếp tục thưởng trà!” Cơ Nhiên Phùng cũng không lấn lá lâu, hắn khẽ gật đầu nói rồi đứng dậy đi về phía sân khấu.

https://thuviensach.vn

Như vậy Cơ Nhiên Phùng sẽ đại diện cho chi đi nên dâng trà cho gia tổ, mấy người Liễu Thiên tất nhiên không có ý kiến gì mà chỉ dõi theo xem Cơ Nhiên Phùng thể hiện ra sao.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 141: Cơ Thương Vũ

Thủy Tiên phong cao hơn ngàn trượng, dưới ánh trăng mờ mờ đỉnh núi này lại càng trở lên hùng vĩ mờ ảo. Ở đây không hề có ánh đèn hay người sinh sống, chỉ có tiếng gió hiu hút thủi qua làn cây dại. Trong quang cảnh hoang vu và mờ mịt đó, một bóng người thoáng cái xuất hiện trên một góc núi rồi lại rất nhanh biến mất.

Chỗ người kia biến mất nếu để ý kỹ thì đó là một hang động tối om. Đi sâu vào hang động tối om này hàng chục trượng cũng không hề thấy có một chút ánh sáng mà chỉ nghe thấy vọng ra tiếng nói chuyện.

“Tốt rồi, chúng ta đi!” Một giọng nói gia lua vang lên, qua giọng nói này khó phân biệt được là nam hay nữ nhưng có thể dễ dàng nhận ra người nói có vẻ run run như bị sốt rét vậy.

“Dạ, cung nghênh gia tổ!” Một giọng nữ nhi cung kính đáp.

“Ngươi khổ tâm rồi, thôi Cơ gia này không ở lâu được!”

Hai bóng đen vụt ra hắc động rồi từ đó một điểm sáng lóe lên, ngay tức khác một đồ án lan ra, theo đó hai bóng đen cùng biến mất. Đồ án cũng biến mất, Đỉnh Thủy Tiên phong lại trở lên cô quạnh như trước.

Bỏ qua đỉnh núi cô quạnh này nhìn xuống lưng chừng núi thì thấy ở đó có một vùng đèn đuốc sáng trưng, người người qua lại. Đây đúng là bữa tiệc được Cơ gia tổ chức trên cái quảng trường giữa Thủy Tiên Phong.

https://thuviensach.vn

Khi này, toàn trường vẫn rôm rả nói chuyện nhưng có một điều khác là có mấy thanh thiếu niên đang từ từ tập trung lại sân khấu. Đây chính là đám người đang đi lên dâng trà cho Cơ Thường, trong đó có cả Cơ Nhiên Phùng.

Thế nhưng điều lạ là vừa rồi làm lễ thì rất đông chi của nội tộc nhưng giờ tổng cộng có sáu người của sáu chi đi lên sân khấu. Xem ra một số chi nhỏ hơn không đủ tiêu chuẩn để tham gia nghi lễ này.

Phía sân khấu lúc này đã được dọn lại thành một khung cảnh khác trước, mười mấy bàn thờ vừa rồi đã được chuyển đi, trên sân khấu khi này chỉ có Cơ Thường và mấy vị cao tầng đang ngồi thành một hàng ngang nhìn xuống.

Đoàn con cháu lên dâng trà thì xếp thành một hàng ngang phía ngoài sân khấu. Sáu người này vừa tập trung đủ thì bên dưới có một nhóm tỳ nữ bê một khay đỏ lên. Tổng cộng mười hai người tất cả, cứ hai người tạo thành một cặp đứng thành sáu cặp tương ứng với sáu người, sau Cơ Nhiên Phùng cũng có hai thiếu nữ rất xinh xắn đang đứng.

Ngay khi này, lại thêm một nhóm gia đinh khênh ra sáu cái bàn nhỏ lên để trước sáu người Cơ Nhiên Phùng. Trên bàn nhỏ kia có mấy một cái bếp nhỏ đang đun một ấm nhỏ, khói từ cái ấm kia phun lên không ngừng.

“Pha trà!” Nữ nhân Cơ Điệp liền nói.

Mười hai tỳ nữ đều bỏ miếng vải đỏ trên khay xuống. Nhìn lại thì thấy cứ một tỳ nữ bê ấm chén và đồ dùng pha trà, tỳ nữ còn lại bê nguyên liệu pha trà, quả nhiên cứ hai người tạo thành một cặp. Sáu người Cơ Nhiên Phùng lúc này cũng không chần chừ mà tiến lên bắt đầu pha trà.

Cơ Nhiên Phùng nhìn qua đống nguyên liệu rồi nhìn sang bên dụng cụ pha trà rồi khẽ gật đầu một cái. Hắn ngay tức khắc cầm lấy ấm trà lên kiểm tra một lượt. Nói đến cái ấm thì nó chỉ bằng của cam sành và được làm từ

https://thuviensach.vn

một loại ngọc tạo lên màu xanh biếc. Cơ Nhiên Phùng mở nắp ẩm nhìn vào trong một lượt rồi lại để xuống bàn, sau đó lại kiểm tra một lượt chén.

Hắn thấy không có vân đề gì thì liền lấy ít nước sôi rửa ấm rồi lau khô để sang bên cạnh. Đối với bộ chén hắn cũng làm điều tương tự, chín cái chén nhỏ được rửa lại và bầy biện gọn gàng trong một cái khay gỗ cạnh ấm trà.

Tiếp đó hắn mở hộp trà ra khẽ ngửi một cái rồi lấy thìa đong từng thìa lá trà cho vào ấm trà, ba thìa thì Cơ Nhiên Phùng dừng lại, hắn lấy một ống trúc trên khay xuống mở nắp rót ra một chén nước.

Nước trong chén bốc hơi nghi ngút, Cơ Nhiên Phùng lại khẽ sờ vào nước trong chén rồi hơi lắc lắc đầu.

Hắn lại lấy ra một ống trúc khác, đây là một ống trúc không. Hắn đổ một chút nước từ ống trúc có nước sang tráng rồi lại bắt đầu đổ tất của nước từ ống trúc thứ nhất sang ống trúc thứ hai.

Cơ Nhiên Phùng đổ nước xong thì chờ một chút rồi lại rót ra một chén nhỏ nước kiểm tra thì mới khẽ gật đầu một cái. Hắn lúc này mới nhẹ nhàng cầm ống trúc từ từ rót nước vào trong ấm trà. Nước dâng lên ngập lá trà thì hắn dừng lại, đậy nắp ấm trà và ống trúc lại.

Khoảng chừng mười giây, Cơ Nhiên Phùng cầm ấm trà lên khẽ lắc theo chiều kim đồng hồ rồi bắt đầu rót ra những chiếc chén trên bàn.

Tổng cộng có chín cái chén nhỏ đều được hắn tưới đều một lượt nước trà. Ngay sau đó, Cơ Nhiên Phùng lại mở ấm trà rót đợt nước thứ hai vào ấm, tất cả thao tác đều rất nhanh và thuần thục.

“Nhiên Phùng quả nhiên được đào tạo kỹ lưỡng, để nói pha trà thì ta cũng không sánh được!” Điền Vô Lượng lúc này đang nhìn lên sân khấu khâm phục nói.

https://thuviensach.vn

“Đúng vậy! Thao tác rất chuyên nghiệp!” Cơ Ngọc Hoàn khẽ gật đầu nói.

“Thật là dường dà, nhìn đã mệt rồi!” Liễu Thiên nhìn thấy vậy thầm nghĩ.

“Kia là ai mà..?” Điền Tiểu Hi lúc này ánh mắt đang nhìn sang phía thiếu nữ phía ngoài cùng.

Tất cả mọi người đều nhìn ra hướng đó, ở đó có một thiếu nữ ăn mặc thướt tha. Trước mặt thiếu nữ đó ấm trà đang bay lơ lửng, xung quanh ấm những lá trà cũng đang bay quanh như nhảy múa tạo thành vòng tròn. Thiếu nữ kia lúc này hai tay bay múa liên tục, những lá trà tách ra hợp lại rồi từ từ bay vào trong ấm trà, dòng nước nóng cũng uốn lượn rồi từ từ rót vào ấm trà nhìn rất kỳ dị.

“Bằng đó tuổi mà tu vi đã cao như vậy rồi! Không biết đó là người chi nào trong Cơ gia chúng ta?” Cơ Ngọc Oanh liền hỏi.

“Đó là nghĩa tử của một vị cao tầng trong Cơ gia, của ai thì ta không rõ nhưng nàng ta giờ là đệ tử chân truyền của gia tổ. Về bối phận thì hơn cả chúng ta nhiều nhưng vẫn mượn lần dâng trà này để giới thiệu cho toàn thể mọi người nội ngoại bản tộc biết.” Cơ Ngọc Hoàn liền kể.

“Nàng ta tên là Cơ Thương Vũ, năm nay mười năm tuổi, nghe nói tu vi đã đạt Huyền Không cảnh sơ kỳ, trong Kỳ Nhân các cũng được tầng lớp cao tầng đặc biệt bồi dưỡng.” Cơ Ngọc Hoàn lại bổ sung.

“Thiên phú hơn người, không biết là dạng thể chất gì mà lại tu luyện nhanh như vậy?” Cơ Ngọc Oanh lại hỏi.

Phải biết nàng cũng là người có tư chất rất tốt cùng với đó là rất cố gắng nhưng năm ba mươi sáu tuổi mới tiến lên Huyền Môn cảnh vậy mà giờ có một người mới mười năm tuổi đã có tu vi như vậy thì thật khiến người khác khó tin.

https://thuviensach.vn

“Dạng thể chất gì thì ta không biết nhưng chắc chắn không phải dạng bình thường!” Cơ Ngọc Hoàn lại nói.

“Bắt đầu dâng trà rồi!” Điền Tiểu Hi quay lại phía trung tâm của sân khấu nói.

Mà trên sân khấu kia lúc này đã có người đầu tiên lên dâng trà, người đó không ai khác chính là Cơ Nhiên Phùng.

Cơ Nhiên Phù đi trước, hai tỳ nữ thướt tha theo sau, cả ba người từ từ tiến vào chỗ mấy vị bô lão đang ngồi.

Cơ Nhiên Phùng đi thẳng đến chỗ Cơ Thường đang ngồi, hắn khẽ quay lại bê ấm trà nhỏ khẽ rót ra một chén trà. Hương trà bay nghi ngút, Cơ Nhiên Phùng để chén trà lên một đĩa nhỏ rồi bê lên người khẽ cúi xuống hai tay dâng lên hướng Cơ Thường đang ngồi ở vị trí chủ tọa.

“Mời gia tổ dùng trà!” Cơ Nhiên Phùng cung kính nói.

“Tốt! Đây là phần thưởng của ngươi!” Cơ Thường gật đầu mỉm cười nói rồi đỡ lấy tách trà lại đưa lại một phong bao màu đỏ tươi.

“Đa tạ giả tổ ban thưởng!” Cơ Nhiên Phùng hai tay tiếp phong bao vui vẻ nói.

Cơ Thường khi này khẽ gật đầu một cái rồi cầm tách trà lên khẽ nhấp nháp, sau một chút thời gian mới mỉm cười nói: “Trà ngon! Xem ra Triết Dương đã bỏ ra không ít công sức!”

“Đa tạ gia tổ khen ngợi!” Cơ Nhiên Phùng tỏ vẻ cung kính nói.

“Tốt lắm! Ngươi tiếp tục dâng trà cho các vị tộc lão đi!” Cơ Thường vuốt vuốt râu nói.

https://thuviensach.vn

“Dạ!” Cơ Nhiên Phùng khẽ cúi người một cái rồi lại quay lại tiếp tục rót trà ra nhiều chén nhỏ.

Sau đó, hắn liền đi lần lượt dâng trà cho tất cả những vị đang ngồi hai bên Cơ Thường.

Việc dâng trà này cũng rất nhanh kết thúc, Cơ Nhiên Hùng lùi ra ngoài đi xuống dưới, lại một người tiếp theo tiến vào. Nghi thức cứ vậy tiếp tục, mọi người trong quảng trường vẫn tập trung nhìn về sân khấu.

“Khiến mọi người chê cười rồi!” Cơ Nhiên Phùng đi về đến bàn thì tỏ vẻ khiêm tốn cười nói.

“Chê cười gì! Trong đám chúng ta làm gì có ai làm được như ngươi!” Điền Vô Lượng lắc đầu nói.

“Làm tốt lắm, mau ngồi xuống rồi nói tiếp!” Cơ Ngọc Hoàn mỉm cười nói.

“Nhiên Phùng ca pha trà thật lợi hại, khi nào có thể dạy đệ không?” Liễu Thiên lúc này cười nói.

“Ta chỉ sợ đệ không chịu được thôi chứ ta lúc nào cũng có thể truyền thụ!” Cơ Nhiên Phung ngồi xuống ghế của mình vỗ vãi Liễu Thiên nói.

“Mà huynh có quen thiếu nữ kia không?” Điền Tiểu Hi khi này liền gọi rồi chỉ lên sân khấu hỏi.

“Quen ư? Haha! Ta thì biết nàng nhưng nàng lại không biết ta!” Cơ Nhiên Phùng tự hỏi rồi lại cười nói.

“Vậy nói nghe thử xem huynh biết gì về nàng?” Liễu Thiên lúc này cũng tò mò hỏi.

https://thuviensach.vn

“Ta chỉ biết nàng ta có dung mạo rất xinh đẹp, phải nói là có một không hai, mỹ lệ tuyệt trần. Nàng giờ đang là đệ tử của Tiêu Diêu phong, tu vi Huyền Môn cảnh sơ kỳ, những thứ khác thì ta không biết. Mà nói ra thì ta tuy đã gặp nàng có mấy lần nhưng gương mặt thật thì cũng chưa nhìn thấy bao giờ! Xinh đẹp tuyệt trần kia cũng chỉ là nghe đồn mà thôi!” Cơ Nhiên Phùng tỏ vẻ say mê nói.

“Ta nhìn dung mạo của nàng cũng bình thường!” Liễu Thiên nghe vậy nhíu mày nghi hoặc.

“Đó là thuật dịch dung che mắt mà thôi, nếu có tu vi cao hơn hẳn người dùng thì sẽ nhìn ra được! Đa số những người không muốn người khác chú ý đến mình đều dùng thuật này.” Điền Tiểu Hi liền giải thích.

“Thì ra là vậy!” Liễu Thiên gật gật đầu, hắn cảm thấy mình thật là ngốc, cái gì cũng không biết.

Mấy người cứ vậy bắt đầu bàn tán về thiếu nữ kia, còn thiếu nữ đó thì cũng không để ý xung quanh mà đang tập trung điều khiển ấm trà nhỏ của mình.

Rất nhanh đến lượt nàng đi vào dâng trà, Liễu Thiên ngồi viền ngoài sân khấu nhìn lại chỉ thấy Cơ Thường lão tổ tông kia cười cười nói nói liên hồi chứ không nghe được lão nói gì. Hắn tất nhiên không biết là trà của thiếu nữ kia pha có ngon không?

Thiếu nữ kia dâng trà cười nói một lượt thì cũng lui xuống, đó cũng là lượt dâng trà cuối cùng nên nữ nhân Cơ Điệp lại đi lên ung dung nói: “Đại lễ đã kết thúc, sau đây là đại tiệc mừng thọ, cùng với đó mời mọi người thưởng thức tiết mục ca vũ do Cơ gia chuẩn bị!”

Sau lời nói đó, nhóm bô lão cùng với Cơ Thường liền đứng dậy đi xuống sân khấu, tất cả tản ra các bàn, Cơ Thường quả nhiên đi lại chỗ vị trưởng

https://thuviensach.vn

lão có tên là Hàn Kiếm Kinh kia. Nhóm người Cơ Triết Dương cũng bắt đầu tản ra đi lại mỗi bàn tương ứng tiếp khách.

Ngay lúc này, từ phía ngoài, những đoàn người nối đuôi nhau bê những mâm lớn nhỏ tiến vào các bàn trong quảng trường.

Bàn của Liễu Thiên cũng như các bàn khác, những nô tỳ bắt đầu thu dọn bàn trà, những nhóm gia đinh lần lượt bê những mâm thức ăn đến và bày ra. Rất nhanh một bàn đầy đồ ăn được bày lên, Liễu Thiên đảo mặt một lượt thì nhẩm tính khoảng ngoài hai mươi món lớn nhỏ các loại. Trên bàn các món đều nhìn rất hấp dẫn, trang trí tỉ mỉ tinh xảo vô cùng.

Đồ ăn được bày xong, hai tỳ nữ lại bắt đầu rót rượu ra chén cho từng người rồi lại cung kính đứng bên cạnh. Trong sân, bàn nào cũng có những nữ tỳ phục vụ tận tình.

“Chúng ta cũng bắt đầu thôi! Ta cũng đói rồi!” Mọi người đang ngồi im thì Cơ Ngọc Hoàn bỗng cầm chén rượu lên mỉm cười nói.

Mọi người thấy vậy cũng đều hưởng ứng, tất cả khẽ dâng lên một cái rồi cùng uống. Trong nhóm người thì Điền Tiểu Hi chỉ cầm lên rồi lại đặt xuống còn tất cả những người khác đều uống cạn. Thế là bữa ăn chính thức bắt đầu.

Khi này, không chỉ mỗi bàn Liễu Thiên mà tất cả các khác cũng bắt đầu ăn uống cười nói, một không khí rôm rả lan tràn khắp quảng trường. Trên sân khấu kia giờ là những đoàn ca múa đang biểu diễn trợ hứng. Nhìn tổng quan chỗ này đang rất đông vui nhộn nhịp. Người người qua lại mời rượu, kẻ kẻ cười nói ăn uống, tất cả đều rất vui vẻ.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 142: Quang Luân

Bữa tiệc diễn ra hơn nửa canh giờ không khí ăn uống khắp quảng trường vẫn rất rôm rả nhưng tại bạn Liễu Thiên đã sớm tàn. Khi này Liễu Thiên đã theo mẫu thân đi về phòng của mình.

Không khí ồn ào qua đi, trong phòng là một không gian yên tĩnh.

“Dự tiệc kiểu này thật mệt mỏi, ăn uống cũng không thoải mái! Cũng may là đã kết thúc!” Liễu Thiên vào đến phòng liền nằm vật ra giường nói.

“Ừm! Đại gia tộc nghi lễ rất nhiều, đây là còn sơ lược đi rồi đấy! Mà cũng nói ăn uống khi bị người khác chú ý ta cũng thấy không thoải mái!” Cơ Ngọc Oanh ngồi xuống bàn ở giữa nhà uống một ngụm nước từ từ nói.

“Thôi mẫu thân nghỉ trước đi, hài nhi phải tu luyện!” Liễu Thiên bật dậy nói.

“Ừm tu luyện ít có điều độ thôi, chăm chỉ nhưng phải giữ gìn sức khỏe đấy!” Cơ Ngọc Oanh gật đầu ân cần căn dặn.

“Vâng! Hài nhi tự có chừng mực!” Liễu Thiên vừa đi vừa mỉm cười nói.

Liễu Thiên lúc này lại tiến hành tu luyện, hắn vào gian phòng nhỏ của mình. Hắn sẽ kết thúc ngày hôm này bằng một canh giờ hấp thụ linh khí.

…

https://thuviensach.vn

Sáng sớm hôm sau, khi này, mặt trời vẫn chưa lên, sương mù dăng khắp nơi, tiết trời có chút se lạnh.

“Liễu Thiên! Liễu Thiên!” Khi này, Liễu Thiên còn chưa ngủ dậy đã có tiếng gõ cửa.

“Đến đây!” Sau nhiều tiếng gọi, Cơ Ngọc Oanh liền đi ra mở cửa, cùng lúc đó Liễu Thiên từ trong phòng mình cũng đi ra.

“Nhiên Phùng? Có chuyện gì mà gọi Liễu Thiên sớm thế?” Cơ Ngọc Oanh mở cửa ra thấy Cơ Nhiên Phùng liền nhíu mày hỏi.

“Hì hì! Ngũ di, ta muốn rủ Liễu Thiên đi tham quan chút!” Cơ Nhiên Phùng cười cười nhìn Liễu Thiên phía sau Cơ Ngọc Oanh nói.

“Rủ đệ đi tham quan? Mà đi đâu?” Liễu Thiên nghe vậy nhăn mày đi lại gần hỏi.

“Ta có chỗ này hay lắm, chúng ta đi nhanh không muộn!” Cơ Nhiên Phùng vẻ mặt háo hức dụ dỗ.

“Dù sao đệ cũng ít khi đến chỗ ta, cũng để vị ca ca như ta dẫn đi chơi một vòng chứ! Ngũ Di yên tâm đi ta sẽ đảm bảo an toàn cho Liễu Thiên!” Cơ Nhiên Phùng thấy Liễu Thiên và Cơ Ngọc Oanh chần chừ thì lại nói.

“Ngươi không phải tham gia tỷ thí ư mà còn đi chơi được?” Cơ Ngọc Oanh lúc này nghi hoặc nhìn Cơ Nhiên Phùng hỏi.

“Với tu vi của tiểu điệt thì thi thố gì. Vì vậy thà không tham gia còn đỡ, chứ tham gia cũng chỉ cho mọi người chê cười mà thôi. Tất cả trách nhiệm đều để Nhiên Dã ca lo liệu!” Cơ Nhiên Phùng liền giải thích.

“Vậy được! Đi đi” Cơ Ngọc Oanh gật đầu đáp ứng.

https://thuviensach.vn

Vậy là khi Liễu Thiên vệ sinh cá nhân xong, hai người rất nhanh chạy xuống.

“Ài! Tuổi trẻ thật tốt, cái gì cũng muốn làm, đâu cũng muốn đi, thích là làm, thích là đi!” Cơ Ngọc Oanh nhìn theo hướng hai người Liễu Thiên thở dài lẩm bẩm.

Lúc này, hai người Liễu Thiên đã đi đến cầu thang đi xuống Thủy Tiên phong. Từ chân Thủy Tiên Phong, hai người Liễu Thiên đi hết sân lớn tiến ra những dãy núi bên ngoài của Hoa Vân sơn. Chỉ một lúc bóng dáng hai người đã biến mất trong những dãy hành lang và nhà cửa.

Tây nam Hoa Vân sơn, phía ngoài phạm vi dãy núi. Nơi đây có một dãy núi thấp sù sì cũ kỹ có tên là Thâm Uyên lĩnh. Cạnh Thâm Uyên lĩnh có một cái hồ nhỏ có diện tích trên dưới một mẫu, trên hồ hoa súng lác đác nở, nước hồ thì trong veo vào những trưa nắng có thể nhìn thấy cả đáy. Giữa hồ có một mô đất trừng vài mét vuông, trên đó hao cỏ xanh tốt. Đặc biệt là ở giữa mô đất kia có một cái đình bằng đá, trong đình có một bàn và hai ghế đá, trên bàn có một bàn cờ vây đang đánh dở.

Nhìn cảnh vật nơi đây tưởng như thanh tịnh yên ắng, là một nơi quy ẩn của các bậc cao nhân. Thế nhưng giờ phút này lại hoàn toàn khác. Xung quanh hồ lúc này có rất nhiều nhóm người qua lại, người người cười nói hỏi han nhau. Mặt trời còn chưa lên nhưng ở đây cũng có đến mấy chục người đang tụ họp.

“Sớm thế mà đã tập trung đông người như vậy là sao!” Liễu Thiên đứng từ xa nhìn lại lẩm bẩm.

“Tiên Kỳ hồ, một trong bốn cấm địa của Cơ gia, một nơi trong xanh nước biếc, cảnh vật lên thơ. Tiên Kỳ đình trên hồ lại là một tiểu đình bạch thành ngàn năm không hư tổn. Đình này cũng chính là nơi Thủy tổ cơ gia từng chơi cờ cùng với tông chủ đời thứ hai của Kỳ Nhân các. Vì vậy ngày

https://thuviensach.vn

nào cũng có con cháu Cơ gia đến đây để tìm cơ duyên.” Cơ Nhiên Phùng đứng cạnh liền chỉ tay về cái đình nhỏ giữa hồ mà giải thích.

“Nhưng tại sao phải đi sớm như vậy?” Liễu Thiên lại nghi hoặc hỏi.

“Đó là do khi xưa hai vị kia đánh một ván cờ ba ngày ba đêm chưa phân thắng bại. Đến sáng sớm ngày thứ tư thì Kỳ Nhân các có chuyện gấp lên cả hai đều để dở ván cờ đó mà đi. Nhưng khi họ đi thì đều hi sinh, ván cờ cứ mãi để như thế. Người đời sau của Cơ gia cũng không có động vào bàn cờ kia nhưng một thời gian sau lại có lời đồn rằng cứ mỗi khi mặt trời mọc lại thấy bóng dáng hai người kia trở về bàn cờ đó tiếp tục đánh cờ.” Cơ Nhiên Phùng từ từ kể lại.

“Khi đó một số người đến đây ngộ đạo vào sáng sớm đã vô tình gặp được hai vị tiền bối đánh cờ, người đó khi trở về tu luyện tăng tiến rất nhanh. Vì thế số người kéo đến đây vào buổi sáng mỗi ngày một đông rồi dần để cao tầng trong tộc biết được. Thế là nơi đây trở thành cấm địa. Gia tộc khi đó đã phải cử người đến canh giữ và cấm ai đến gần để nghiên cứu.

Khoảng thời gian hơn hai mươi năm những bậc tiền bối của gia tộc dầy công nghiên cứu nhưng không tìm được gì cả. Cuối cùng gia tộc lại cho mọi người thoải mái đến đây tham quan phía ngoài Tiên Kỳ hồ còn bên trong tiểu đình thì không ai được đến gần. Thế nhưng chỉ đứng phía ngoài thôi mà trong hàng ngàn năm qua, cứ mấy trăm năm lại có người nhận được tạo ngộ của tiền nhân vì thế số người đến đây tìm cơ may vẫn duy trì ở mức đồng và tất cả đều đi vào buổi sáng nên mới có hiện tượng động người tập trung ở đây như vậy.”

Cơ Nhiên Phùng nhìn đám người đang chờ đợi phía trước rồi lại quay ra thúc dục: “Chúng ta cũng nhanh thôi! Mặt trời sắp lên rồi!”

“Vậy huynh định dẫn đệ đến đây tìm cơ may ư?” Liễu Thiên lúc này nhíu mày hỏi.

https://thuviensach.vn

“Hahah! Cơ may gì, người khác ngày ngày đến đây còn không gặp, hai chúng ta vừa đến mà đòi gặp ư? Chỉ là ở đây mặt trời mọc rất đặc biệt, rất đẹp nên ta muốn dẫn đệ đến xem cho biết thôi! Coi như trả ơn đệ cảnh tỉnh ta!” Cơ Nhiên Phùng cười lắc đầu nói.

“Nhưng đệ hỏi thật nha? Tại sao huynh có vẻ thân thiết với đệ vậy, chúng ta mới gặp mà? Lại nói quan hệ giữa nhị bá và mẫu thân đệ không được tốt cho lắm!” Liễu Thiên nghe vậy lại hỏi.

“Ta cũng không biết, chỉ cảm thấy đi chơi cùng ngươi rất vui, nói chuyện cũng thẳng thắn thoải mái và có phần hiểu biết. Mà thôi chúng ta ra bờ hồ lại nói tiếp!” Cơ Nhiên Phùng lắc lắc đầu nói rồi lại thúc dục.

Thế là hai người đi ra đứng cạnh bờ hồ nhỏ kia rồi lại theo nhóm người đi lại tập hợp sang phía tây của hồ. Tất cả đều đứng phía tây của hồ nhìn về phía đông nơi có dặng nùi thấp Thâm Uyên.

“Tập trung đi, chỉ một khoảnh khắc thôi, rất đẹp đó đừng bỏ phí!” Cơ Nhiên Phùng ánh mắt tập trung nhìn về phía Đông nhắc nhở.

Nghe vậy, Liễu Thiên gật đầu sau đó hai mắt nhìn về cái đình nhỏ hướng Đông kia.

Trời hửng sáng, những tà mây trên đỉnh núi Thi Uyên đang tản mát dần nên có thể nhìn thấy ở chân trời phía đông phát ra một dài sáng nhuộm hồng hết một dài chân trời phía sau dãy núi. Thêm một chút nữa, trời đã sáng hơn, sương mù trong không khí cũng đang tan đi, phía sau dãy núi kia là một vùng ánh sáng tươi tắn nhưng phía bên Liễu Thiên đang đứng thì chưa có tia sáng nào chiếu đến cả.

Thêm một chút nữa, Liễu Thiên đã thấy tia sáng đầu tiên.

Ở đỉnh núi, những chùm sáng màu vàng nhạt xuyên qua đỉnh núi chiếu lên những lớp sương sớm tạo lên những luồng khí trắng, trong luồng khí đó

https://thuviensach.vn

những phân tử nhỏ nước li li đang lững lờ bay.

Ngay sau đó, một vầng sáng lớn đang từ từ lên cao phía bên kia đỉnh núi. Thế nhưng do có núi cản lại nên mặt chời dù đã lên nhưng mấy người Liễu Thiên chỉ nhìn thấy những dải sáng phía cao chứ chưa thực sự được chùm sáng kia chiếu đến.

Thế rồi từ một khe núi lớn giữa Thâm Uyên lĩnh một luồng sáng lớn màu vàng đầu tiên xuyên qua rồi phá tan mây mù xuyên đến chố mấy người Liễu Thiên đang đứng. Luồng sáng đó trải dài từ đỉnh núi đến chỗ mấy người Liễu Thiên thì vừa đúng đi lướt qua đỉnh của cái đình nhỏ giữa hồ.

Luồng ánh sáng vàng nhạt ấm áp của buổi sớm vừa chiếu vào đỉnh đình thì một hiện tượng kỳ bí xuất hiện. Trong khoảnh khắc ánh sáng đi qua đỉnh đình thì ngay tức khắc tạt ra một luồng sáng bảy màu, nó chiếu sáng cả không gian xung quanh đình nhỏ kia. Một quang cảnh như cầu vồng chiếu rọi khiến người ta mê mẩn.

“Lăng kính!” Liễu Thiên thấy vậy nhíu mày thầm nghĩ rồi lại tập trung nhìn lại quang cảnh trước mắt.

Ánh sáng bảy màu như cầu vồng đan sen lan tỏa xung quanh hồ, nó tạt lên những làn sương mù tạo thành những dải lụa mềm với đủ màu sắc khác nhau. Cảnh vật dưới hồ rồi lại bị mặt nước trong như gương của hồ phản chiếu. Những ánh sáng đa màu sắc phủ kín mặt hồ tạo lên một quang cảnh mờ ảo huyền bí.

Từng làn sương mù cũng được phủ ánh sáng đa sắc nhẹ nhàng lượn lờ trong không khí. Mặt nước lóng lánh biến đổi, cây cối xung quanh cũng trở lên lung linh lộng lẫy vô cùng. Không những cảnh vật mà mấy người Liễu Thiên đứng ở đây cũng có một cảm giác rất khác. Một cảm giác hồi tưởng suy tư gì đó khiến hắn say mê không thôi.

https://thuviensach.vn

Nhưng cảnh đẹp lại không diễn ra được lâu! Khi mặt trời mọc lên cao một chút nữa thì ánh sáng từ nó tràn qua đỉnh núi bao phủ lên tiểu hồ và tiểu đình, mọi cảnh sắc vừa rồi đều biến mất. Bây giờ chỉ còn một cái hồ nhỏ được nhiều tia nắng buổi sớm bao phủ, cảnh vật vẫn đẹp nhưng so với trước thì kém hơn rất nhiều.

“Nhanh thật! Vừa xuất hiện đã biến mất! Người xây dựng nơi này rất thông thạo đặc tính của ánh sáng!” Liễu Thiên thở dài lẩm bẩm.

“Ta nhìn cảnh vừa rồi rất nhiều lần nhưng cũng không khỏi tiếc nuối, thật quá đẹp đi!” Cơ Nhiên Phùng đứng cạnh lúc này nhìn ra giữa hồ cảm thán.

“Vậy chúng ta tiếp theo làm gì?” Liễu Thiên đứng suy ngĩ một lúc thì thấy mọi người lục tục rời đi thì liền hỏi.

“Đúng ra chúng ta không được phép lên đình nhưng lần này lại khác, chờ mọi người đi hết hai chúng ta sẽ lên đình nhỏ kia chơi một lúc.” Cơ Nhiên Phùng lúc này nhìn quanh rồi lại ghé sát vào tai Liễu Thiên nói.

“Vậy được! Đệ bây giờ ngồi xuống đả tọa tĩnh tu chút đã, mấy khi được tu luyện ở nơi đẹp thế này.” Liễu Thiên gật đầu ánh mắt đảo quanh nói.

“Ừm! Chúng ta nghỉ ngơi một chút!” Cơ Nhiên Phùng cũng không phản đối, hắn cũng kiếm một phiến đá ngồi xuống.

Hai người bắt đầu ngồi xuống tu luyện, những người khác thì mang đầy vẻ thất vọng rời đi. Trong những kẻ rời đi có kẻ thấy hai người Liễu Thiên tu luyện thì bĩu môi cười cười. Một số kẻ khác thì lắc lắc đầu tỏ vẻ thương hại đối với hai người Liễu Thiên.

Nguyên nhân của việc này chính là tại trong phạm vi một dặm quanh tiểu đình này không hề có linh khí. Cảnh vật ở đây đẹp đẽ vô cùng nhưng lại không có ai đến đây tu luyện cả chính là nguyên nhân đó. Đây là một nơi

https://thuviensach.vn

không thể hấp thụ linh khí, những kẻ hàm hồ muốn thử như Liễu Thiên rất nhiều nhưng tất cả đều thất vọng rời đi.

Nhưng dù vậy thì vẫn luôn có trường hợp đặc biệt mà Liễu Thiên lại nằm trong số đó. Vừa rồi khi mà ánh sáng nhiều màu lan tỏa khắp nơi thì Liễu Thiên bỗng có cảm giác vô cùng đặc biệt. Lúc mà hắn phát hiện ra đây chính là một dạng phân tách ánh sáng giống như lăng kính thì trong đầu hắn đồng thời hiện lên mấy hình ảnh rất lạ, mấy hình vẽ nhiều đường thẳng phức tạp, những giao điểm, đầu nối rồi những chữ viết chú thích. Vì quá phức tạp nên khi ánh sáng nhiều màu kia kết thúc hắn đã đề nghị ngồi xuống tu luyện để tìm hiểu kỹ hơn những hình ảnh kia.

Mà Cơ Nhiên Phùng tuy không biết Liễu Thiên tại sao lại muốn tu luyện ngay nhưng khẳng định Liễu Thiên đã có thu hoạch. nên hắn không hề phản đối mà ngay tức khắc ngồi xuống cùng tu luyện nghỉ ngơi.

Liễu Thiên lúc này đang trìm trong những suy nghĩ và hình ảnh kia, hắn không hiểu tại sao lại có những hình ảnh đó nhưng hắn khẳng định có liên quan đến Thông Thiên thần dịch kia. Tuy hắn không cảm thấy thần dịch hoạt động nữa nhưng hắn khẳng định việc này là do lượng thần dịch còn xót lại tạo lên.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 143: Tiểu Đình, Kỳ Trận

Nửa canh giờ trôi qua, Liễu Thiên mở mắt ra, hắn đã nghiên cứu xong những hình ảnh kia. Nghiên cứu xong thì Liễu Thiên kết luận rằng đó là một dị thuật hệ quang, cấp bậc và sức mạnh ra sao thì hắn không biết nhưng để luyện thành thì quá khó. Nó cần thời gian rất rất dài, hắn tuy hiểu cách luyện tập nhưng tự nghĩ mình không có nhiều thời gian như vậy nên đành gác truyện này lại.

“Xong rồi ư? Có thu hoạch gì không?” Cơ Nhiên Phùng lúc này đang đứng nhìn ngắm xung quanh thấy Liễu Thiên mở mắt ra thì liền mỉm cười hỏi.

“Không có gì cả, ở chỗ này không có linh khí nên tu luyện không đạt mấy hiệu quả mà đệ ngồi xuống cảm nhận tạo ngộ vừa rồi cũng không có thu hoạch gì!” Liễu Thiên lắc đầu thở dài nói.

Liễu Thiên không phải không muốn nói thật nhưng nhiều việc không thể không nói dối. Nhất là hắn mới quen người trước mặt có mấy ngày, với thân phận của hắn bây giờ mà tiết lộ việc kiếm được dị thuật ở đây thì chắc chắn sẽ gặp rắc rối. Rất có thể ảnh hưởng đến cả mẫu thân hắn vì vậy tốt nhất không nên tiết lộ gì cả. Còn Cơ Nhiên Phùng này nếu thật sự muốn kết giao thì mai kia báo đáp cũng không muộn.

“Vậy không sao! Chúng ta vào đình chơi thôi.” Cơ Nhiên Phùng cũng thất vọng nhưng rất nhanh mỉm cười nói.

https://thuviensach.vn

“Được!” Liễu Thiên cũng gật đầu đi theo.

Tiểu đình giữa hồ không hề có đường lên, người muốn ra đó đa số phải dùng khinh công. Liễu Thiên tuy đã luyện Nhạn hành khá lâu rồi nhưng tu vi bây giờ nhảy xa nhất cũng chỉ được năm trượng là cùng, như vậy thì phải nối ba lần nhảy thì hắn mới đến được bãi đất nhỏ giữa hồ.

“Đệ chắc chắn không ra ngoài đó được rồi, vậy ta đành phải thể hiện chút tài mọn rồi!” Cơ Nhiên Phùng đứng cạnh viền hồ nhìn ra tiểu đình rồi lại nhìn Liễu Thiên nói.

“Vậy tốt quá, nhờ huynh vậy!” Liễu Thiên lúc này mỉm cười nói.

Cơ Nhiên Phùng lúc này khẽ gật đầu rồi ngồi xuống hai tay thò xuống nước.

Mặt nước tự nhiên có một lớp băng xuất hiện, rất nhanh mặt nước đã bị đóng băng một mảng lớn rộng hơn trượng đang tràn về phía trước. Lớp băng kia lan thẳng một mạch đến phía cái đình giữa hồ tạo thành một con đường băng.

“Đi đi! Ta phải duy trì không thì sẽ tan mất!” Cơ Nhiên Phùng lúc này vẫn để hai tay dưới nước quay đầu nói.

Liễu Thiên thấy vậy liền vội vã gật đầu rồi rất nhanh bước lên con đường nhỏ bằng băng trên mặt nước.

Con đường băng này được tạo lên khá chắc chắn, Liễu Thiên đi trên đó mà không hề rạn nứt gì cả. Không những thế, Liễu Thiên còn thấy mặt nước hai bên con đường nhỏ bằng băng này cũng đang dần bị đóng băng bề mặt. Hai bên tuy không bị khống chế để đóng băng dày nhưng cũng có từng lớp băng mỏng được tạo ra khắp mặt hồ.

https://thuviensach.vn

“Hàn khí thật mạnh so với chiêu kia của Khương Tuyết thì yếu hơn nhưng nhìn sử dụng không tốn mấy khí lực và thời gian sử dụng cũng rất nhanh không cần kết ấn gì cả! Mà nhìn gương mặt của đường huynh khi thi triển cũng rất hời hợt a!” Liễu Thiên vừa đi vừa đánh giá.

“Xem ra vị đường huynh này không tầm thường chút nào!” Cuối cùng hắn đưa ra kết luận.

Khoảng cách mười năm trượng rất nhanh đi hết, Liễu Thiên đã tiến lên tiểu đảo, Cơ Nhiên Phùng cũng thu công đứng dậy. Con đường băng kia bị cắt nguồn cấp lạnh quả nhiên tan dần, nó bồng bềnh trên nước, dưới ánh nắng nó đang tan đi với tốc độ khá nhanh.

Cơ Nhiên Phùng thì không để ý đến đường băng, hắn khẽ vận thân nhảy một cái rồi dướn người bay đến, rất nhanh đã đứng cạnh Liễu Thiên.

“Vào thôi!” Vừa tiếp đất, Cơ Nhiên Phùng vẻ mặt hưng phấn nói.

“Nhưng chúng ta vào thế này không sơ bị trách phạt sao?” Liễu Thiên vẻ mặt lo lắng hỏi.

Cơ Nhiên Phùng bước vào trong đình nhìn quanh một lượt vẻ mặt thưởng thức một hồi rồi mới quay ra nói với Liễu Thiên: “Lần này ta được gia tổ thưởng cho một Cơ Minh phù. Mà phù này cho ta một lần có thể đi đến bất kỳ chỗ nào trong Cơ gia chừ Tiên Gia điện. Mà ta cũng có thể dẫn theo người đi vào cùng. Còn thời gian thì chúng ta có thể ở đây đến hết ngày cũng được, ngươi không cần phải lo lắng!”

“Theo ta biết thì Cơ gia chắc chắn cũng có những nơi thư phòng, bí các, điền đường gì đó. Vậy huynh đáng ra phải dùng Cơ Minh Phù đến mấy nơi đó mới đúng! Tại sao lại đến đây?” Liễu Thiên từ từ phân tích rồi lại hỏi.

“Mấy chỗ kia tuy có nhiều thứ tốt nhưng ta cũng không thích, dù sao thì trong tông môn những nơi như vậy cũng nhiều. Mà đến được tiểu đình này

https://thuviensach.vn

là ước vọng của ta từ lâu rồi vì vậy hôm nay có cơ hội ta liền đến, còn có thể dẫn thêm được người đi nên ta chỉ rủ thêm ngươi đi cho vui thôi. Ngươi đừng ngại hay áy náy gì cả! Nào lại đây ngồi xuống!" Cơ Nhiên Phùng hào sảng nói rồi lại thúc dục.

Liễu Thiên tiến vào trong đình nhỏ này, hắn ngồi xuống cái ghế đá còn lại. Hai người ngồi hai bên bàn không khác gì hai bạn bè thâm giao đang đánh cờ cả.

"Chúng ta cũng làm ván nhì!" Cơ Nhiên Phùng cười cười nói.

"Cái này đệ chịu, lại nói dù có biết chơi thì bàn cờ này người như hai chúng ta cũng không chơi được!" Liễu Thiên nhìn những quân cờ đen trắng lẫn lộn ngang dọc trên bàn cờ thì lắc đầu nói.

"Haha! Đúng vậy! Bàn cờ này từ trước đến nay không ai di chuyển được dù chỉ một quân. Không biết tông chủ cùng thánh lão thế nào chứ mấy vị cao thủ của Kỳ Nhân các có đến xem qua cũng không làm gì được, thế cờ trên bàn vẫn vậy không hề thay đổi. Muốn thêm muốn bớt một quân là chuyện quá khó." Cơ Nhiên Phùng cười rồi gật đầu nói.

"Chúng ta dù sao cũng chỉ đến tham quan mà thôi, ta cũng không hiểu gì về kỳ đạo cả. Huyền cơ trong đó ta nghĩ bao nhiêu người tìm hiểu không thành công chúng ta cũng không cần tốn sức." Cơ Nhiên Phùng lại nói.

"Đệ cũng vậy, dù thế cờ có hay đến mấy thì cũng vô dụng, chúng ta thưởng ngoạn cảnh vật xung quanh thôi!" Liễu Thiên cũng gật đầu nói.

"Quả nhiên nhìn từ trong đây ra phía ngoài lại có cảm giác khác hẳn so với lúc đứng từ ngoài nhìn vào." Cơ Nhiên Phùng nhìn ngắm một hồi rồi khẽ gật đầu nói.

Liễu Thiên lúc này thì lại tập trung nhìn vào những hoa súng ở dưới hồ, cảnh vật này với hắn rất thân thiết nên làm cho hắn có cảm giác thích thú

https://thuviensach.vn

không thôi.

“Không biết chúng ta có được phép tắm ở đây không?” Liễu Thiên quay sang Cơ Nhiên Phùng hỏi.

“Tắm ư? Cái này thì không có tiền lệ hay cấm lệ gì cả, ta nghĩ là được!” Cơ Nhiên Phùng nhíu mày hỏi rồi từ từ gật đầu nói.

“Vậy thì tắm thôi!” Liễu Thiên thấy vậy liền gật đầu rồi từ từ cởi ngoại trang của mình ra.

“Ngươi tắm luôn bây giờ ư?” Cơ Nhiên Phùng trợn mắt há mồm hỏi. Hắn thật không ngờ tên này nói tắm là tắm luôn.

“Sao Nhiên Phùng huynh không tắm ư? Chẳng nhẽ huynh không biết bơi?” Liễu Thiên tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi.

“Ai nói là không biết, chỉ là ta không quen tắm sớm vậy!” Cơ Nhiên Phung liền nói.

“Sớm muộn thì có gì quan trọng, mấy khi có hồ nước trong như vậy, huynh không tắm thì thôi ta tắm một mình vậy!” Liễu Thiên lắc đầu nói rồi lại tỏ vẻ không quan tâm đi ra phía ngoài của tiểu đảo này. Hắn ngay tức khắc cởi nốt áo trong ra, hắn chỉ mặc mỗi quần đùi nhảy xuống nước.

“Ùm!... Ah!”

Liễu Thiên nhảy xuống nhô lên khẽ kêu một tiếng sáng khoái. Đối với hắn thực ra nước ở đây hơi lạnh nhưng như vậy mới làm hắn hứng thú và sảng khoái. Ngay sau đó hắn lại nặn xuống làn nước trong vắt này, hắn ở dưới nước cố gắng mở mắt ra nhìn mọi thứ trong nước.

Trước mắt Liễu Thiên lúc này chỉ là một làn nước trong xanh thỉnh thoảng có cuống nhỏ đỏ nâu của những cây súng trong hồ. Hắn nhìn qua

https://thuviensach.vn

một lượt thì không hề thấy sinh vật sống gì cả. Liễu vừa bơi vừa tự hỏi, không biết là ở đây không có sinh vật sống hay do hắn nhảy xuống đã làm chúng chạy hết rồi.

Vùng vẫy một lúc trong nước thì Liễu Thiên lại nhô lên, hắn nhìn lên chỗ Cơ Nhiên Phùng thì thấy tên này vẫn đang đứng đó chưa có ý định nhảy xuống.

“Ài! Xuống đây, huynh sợ cái gì vậy?” Liễu Thiên vừa vùng vẫy vừa nói.

“Ta định xuống nhưng ở đây lại có người khác, cái này e không tiện!” Cơ Nhiên Phùng vẻ mặt e ngại nói.

“Người khác? Ai? Sao ta không..”

Liễu Thiên ở dưới nước quay đi quay lại đang hỏi thì bỗng dừng lại. Hai mắt hắn chỗ ra nhìn về phía ngoài mặt hồ cách tiểu đảo không xa. Ở đó có một thiếu nữ dáng người uyển chuyển gương mặt dễ nhìn đang đứng trên mặt nước mỉm cười nhìn Liễu Thiên.

“Ngươi là…” Liễu Thiên ngờ ngợ nói.

“Đây chính là Thương Vũ muội mà hôm qua chúng ta có nhắc đến.” Cơ Nhiên Phùng lúc này ánh mắt say mê nói.

“À đúng rồi! Nàng ta làm gì ở đây?” Liễu Thiên hỏi nhỏ Cơ Nhiên Phùng.

Nói là hỏi nhỏ nhưng thực ra Cơ Thương Vũ còn gần Liễu Thiên hơn so với Cơ Nhiên Phùng nên nàng cũng nghe thấy.

“Ta cũng đến đây muốn nhìn ngắm bàn cờ cổ kia nhưng thật ngờ lại gặp hai ngươi. Vị này hình như ta cũng có biết qua, ngươi cũng dùng Cơ Minh

https://thuviensach.vn

phù để được vào đây ư?" Cơ Thương Vũ lúc này liền trả lời rồi lại quay sang phía Cơ Nhiên Phùng nói.

"Đúng vậy! Ta cũng muốn đến đây tham quan nơi này, có điều thật không ngờ lại gặp Thương Vũ muội ở đây?" Cơ Nhiên Phùng gật đầu rồi lại vui vẻ nói.

"Ta tuy ít tuổi nhưng bối phận lại hơn ngươi nhiều, tu vi cũng hơn ngươi, ngươi nghĩ sao lại gọi ta một tiếng muội?" Cơ Thương Vũ lúc này nhíu mày tỏ vẻ không hài lòng nói.

Liễu Thiên dưới nước đang vùng vẫy nghe thấy vậy cũng không biết nói gì, nữ nhân này có vẻ rất cứng đầu, cá tính không khác mấy Thượng Quan Nhu Vân.

"Cái này đúng là ta có chút thất thố nhưng muốn ta gọi là trưởng bối là chuyện không thể, dù sao ngươi cũng chỉ là đệ tử của gia tổ chứ không phải là con của người. Có chăng thì chúng ta coi nhau nhưng bạn bè mà xưng hô thôi." Cơ Nhiên Phùng khẽ gật đầu nói rồi lại tỏ vẻ cương quyết đề nghị.

"Hừ! Cái đó tính sau! Tên này là ai? Nhìn ngươi có vẻ thích chơi đùa, ngay cả nơi cấm địa như vậy cũng giám tắm?" Cơ Thương Vũ khẽ hừ một cái nói rồi lại quay sang chỗ Liễu Thiên hỏi.

"Tiểu đệ là Liễu Thiên, ngoại tôn của gia chủ, tiệu đệ có làm gì sai mong Thương Vũ tỷ chỉ giáo!" Liễu Thiên ngay tức khắc tỏ vẻ nhún nhường nói.

"Liễu Thiên! Chưa nghe qua nhưng nhìn ngươi có vẻ ngoan ngoãn, vậy được tỷ tỷ ta cũng không làm khó ngươi!" Cơ Thương Vũ nhíu mày suy nghĩ rồi khẽ lẩm bẩm nhìn Liễu Thiên mỉm cười nói, đặc biệt khi nàng nói hai chứ tỷ tỷ thì đầy vẻ thích thú.

"Hì! Đó gọi tỷ cái là ngon ngay!" Liễu Thiên mỉm cười thầm nghĩ.

https://thuviensach.vn

“Lên bờ đi! Tuy không có lệnh cấm tắm nhưng ngươi không thể phá hỏng một nơi linh thiêng như vậy được.” Cơ Thương Vũ hếch cằm nói.

“Dù sao thì tắm một mình cũng chán. Chờ tý tiểu đệ lên ngay.” Liễu Thiên cũng gật đầu đồng ý. Đối với hắn thì chơi thế là đủ rồi, nếu có người chơi cùng thì còn chơi lâu một chút.

“Mặc đồ vào! Ngươi muốn ta bị đau mắt hả!” Thấy Liễu Thiên cởi trần bò lên tiểu đảo đứng đó hong người Cơ Thương Vũ liền quát.

“A! Cũng phải để cho người khô đã chứ, người ướt mặc đồ vào rất dễ bị bệnh ngoài da.” Liễu Thiên đang đứng đó nghe vậy liền lắc đầu nói.

“Thôi kệ ngươi!” Cơ Thương Vũ nghe vậy cũng không muốn tranh luận vấn đề mặc đồ này nữa. Nàng lúc này khẽ bước trên mặt nước đi lên tiểu đảo.

Trong mắt hai người Liễu Thiên thì chỉ thấy Cơ Thương Vũ nhẹ nhàng bước một bước rồi một bóng xanh mờ mờ lướt qua thì đã thấy Cơ Thương Vũ đứng trong tiểu đình và đang nhìn bàn cờ cổ. Điều này khiến cả hại giật mình không thôi, từ trước đến giờ họ vẫn chưa thấy ai di chuyển nhanh như vậy. Trưởng lão trong tông thế nào thì bọn hắn không biết chứ tiểu cô nương trước mặt khẳng định rất lợi hại.

“Ngươi cũng hiểu về kỳ đạo?” Cơ Nhiên Phùng sau khi định thần thì cũng tiến vào trong tiểu đình hỏi.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 144: Kết Giao

Cơ Thương Vũ lại không hề trả lời mà chỉ chăm chú nhìn những quân cơ đen trắng trên bàn. Cơ Nhiên Phùng thì khẽ thở dài một cái rồi cũng ngồi xuống quan sát, hắn dù sao cũng hiểu một chút về kỳ đạo vốn không muốn nghiên cứu nhưng thấy mỹ nhân thích thì đành phải khổ tâm một phen.

Riêng Liễu Thiên lúc này đang cởi trần ngồi thiền trên bãi cỏ, hắn phơi mình dưới nắng sớm vừa làm khô người vừa cảm nhận sự tuần hoàn của thiên địa.

Nơi đây không có linh khí không thể hấp thụ nhưng vẫn có thể ngồi xuống tĩnh tâm xuy nghĩ. Tu tâm cũng là một mặt của tu luyện, không có gì là vô ích cả. Thời gian tịch mịch trôi qua, tầm nửa canh giờ, Liễu Thiên cảm thấy toàn thân ran rát thì liền mở mắt ra.

Mặt trời lúc này đã lên khá cao, nắng vàng trải dài trên khắp quang cảnh nơi đây. Liễu Thiên đứng dậy khẽ vặn mình một cái rồi lấy quần áo từ từ mặc vào. Mà khi này hai người kia vẫn đang ngồi tập trung nhìn vào trong bàn cờ kia. Cả hai như bị hút hồn vào đấy vậy.

Liễu Thiên đi vào nhìn một lượt thì thấy vẻ mặt hai người đầy vẻ ngưng trọng và suy tư gì đó.

“Ài! Chăm chú ghê, thôi kệ họ vậy!” Liễu Thiên thở dài quay đi.

https://thuviensach.vn

Đối với hắn thì kỳ đạo không có chút nghiên cứu nào cả nên không thể hiểu được nhưng hai người này lại có nghiên cứu nên có thể đã từ trong kỳ bàn đã nhìn ra được cái gì đó. Như vậy đó chính là cơ duyên của họ mà Liễu Thiên không muốn quấy rầy làm gì.

Lúc này, Liễu Thiên liền đi ra bãi cỏ bên ngoài luyện tập, mấy ngày qua hắn chỉ luyện tập thể lực còn những thứ như võ học, kiếm pháp và khinh công mấy ngày qua không có luyện.

Đứng trên bãi cỏ gần đình, Liễu Thiên đầu tiên vẫn là tập những bài thể lực, sau đó hắn đánh thử một vài quyền sau đó lại lấy kiếm trong chỉ giới ra bắt đầu luyện kiếm.

Kiếm trong tay, Liễu Thiên uốn lượn bay múa với sự vận hành của Lôi Viên Quyết và Lôi Quân quyết, từ đường kiếm di chuyển kết hợp với nguyên thần di chuyển trong kinh mạch, đi qua từng đại huyệt quan trọng trên hai tay. Bên ngoài lưỡi kiếm di chuyển từ trên xuống dưới, rồi lại từ trái qua phải, đâm thẳng cắt ngang,… tất cả những động tác đó đều được Liễu Thiên thực hiện với tốc độ rất nhanh nên nhìn cứ như hắn đang thể hiện một chiêu kiếm gì đó rất tinh diệu.

Lôi Quân quyết giúp Liễu Thiên vận hành dị thuật khi chiến đấu nhanh hơn, Lôi Viên quyết giúp hắn tập trung nguyên thần tại những điểm quan trọng để kích phát tiềm lực để lấy lực cộng hưởng. Hai thứ này đều giúp hắn chiến đầu mạnh lên rất nhiều nhưng cũng làm cho cơ thể hắn tổn hại rất nhiều. Chính vì vậy hắn không thể ngừng luyện tập để cho cơ thể thích nghi với hai loại yếu quyết này. Đây chính là căn cơ mà hắn phải gây dựng từng ngày.

…

Ở một hang động sâu trong Vạn Vân Sơn mạch, nơi đây tối tăm không có chút ánh sáng, cùng với đó là rất nhiều dây leo lòng thòng khắp nơi.

https://thuviensach.vn

Trong không gian tối tăm này có ba bóng người đang đứng ở ba góc.

“Tiểu Tiểu ngươi đã lo việc kia đến đâu rồi?” Một âm thanh nữ nhi vang lên, với âm thanh này mà có Cơ Ngọc Oanh ở đây thì chắc chắn sẽ nhận ra giọng nói này là của mẫu thân mình.

“Tiểu Huyên đã liên lạc được với người kia nhưng người đó chưa chắc đã tham gia. Mà nếu tham gia thì chúng ta cũng phải trả một cái giá rất đắt!” Một giọng nói nhỏ nhẹ của nữ nhân khác lại vang lên.

“Không quan tâm chỉ cần thành công là được! Phi Phi muội thì sao, đã lấy được Huyết Dẫn chưa?” Giọng nói của Đoàn Phiêu Phiêu lại vang lên.

“Đã có manh mối, mấy hôm nữa muội sẽ cùng với Trùng Phong xuất phát.” Một giọng nói lạnh lùng của nữ nhân cuối cùng vang lên.

“Được rồi! Ta đã giao cho Cơ gia một mảnh Tĩnh kim để giúp Ngọc Oanh, hai muội cảm thấy thế nào?” Đoàn Phiêu Phiêu trong bóng tối lại nói.

“Đại tỷ hi sinh vì đại sự nên phải đi đến bước hôm nay. Ngọc Oanh lại là đứa nhỏ ngoan nên giúp nó là việc nên làm! Miếng Tĩnh kim đó dù có trí bảo thì đối với chúng ta cũng vô dụng! Còn việc trao đổi với đám người kia là việc không thể tránh khỏi!” Một nữ nhân thở dài từ từ nói.

“Đối với chúng ta quả nhiên nó vô dụng nhưng lão quỷ Cơ gia kia muốn có nó chắc cũng đã có chỗ dùng đến!” Một nữ nhân khác lại nói.

“Không quan trọng! Chúng ta cũng đã cứu được gia tổ nên miếng sắt này coi như trả cho họ. Thôi tính đi tính lại cũng chỉ còn mấy năm nên tất cả phải chuẩn bị thật kỹ!” Đoàn Phiêu Phiêu lại nói.

“Vậy muội cáo từ trước!” Một bóng đen gật đầu nói xong rồi cũng biến mất.

https://thuviensach.vn

“Muội cũng phải quay lại hoàng cung, nếu có gì thay đổi hãy báo cho muội! Tiểu Huyên bên kia thu được kết quả thì muội sẽ báo lại ngay!” Một bóng đen khác lại nói.

“Được rồi! Ta sẽ để một tia phân thần ở đây! Còn việc Lệ lão rất quan trọng hãy bảo Minh Huyên phải mời được bằng mọi giá! Giờ ta sẽ đi Thần Hoa Đảo một chuyến!” Đoàn Phiêu Phiêu liền gật đầu căn dặn.

…

Mặt trời gần lên đến đỉnh, ánh nắng chói chang chiếu khắp tiểu hồ. Liễu Thiên khi này vừa luyện mấy chiêu kiếm trong Lôi Phá xong đang thu kiếm đứng nghỉ. Hắn quay sang hai người kia thì họ vẫn chưa thoát ra khỏi bàn cờ đó.

Liễu Thiên nhíu mày đi lại, hắn đang suy nghĩ mình có nên giúp họ thoát ra không?

“À!” Thế nhưng Liễu Thiên vừa đi đến gần thì hai người kia bỗng tỉnh dậy đồng loạt kêu lên.

“Sao rồi?” Liễu Thiên lo lắng hỏi.

“Ta vừa được chứng kiến hai vị tiền bối kia đánh cờ!” Cơ Nhiên Phùng vẻ mặt sợ hãi lẫn vui vẻ nói.

“Ngươi cũng thấy?” Cơ Thương Vũ bên cạnh ngạc nhiên hỏi.“Đúng vậy, qua đó ta cũng được truyền cho một môn dị thuật không biết ngươi có giống ta không?” Cơ Nhiên Phùng gật đầu nói rồi lại hỏi lại.

“Ta được truyền cho Phi Tiên Huyền Tinh Kiếm phổ!” Cơ Thương Vũ không giấu giếm nói.

https://thuviensach.vn

“Vậy thì khác nhau rồi, ta được truyền cho Phích Diệt Hỏa thuật.” Cơ Nhiên Phùng lắc đầu nói.

“Đó chẳng phải là cấm thuật bất truyền của Cơ gia chúng ta sao?” Cơ Thương Vũ há to miệng nói.

“Ừm! Như vậy ta nhận truyền thừa của thủy tổ Cơ gia mà ngươi lại nhận được truyền thừa của tông chủ Kỳ Nhân các đời thứ hai!” Cơ Nhiên Phùng gật đầu nói.

“Thông Thiên Kiếm Lão!” Liễu Thiên đứng cạnh lúc này ngơ ngác mở miệng.

“Liễu Thiên có vẻ hiểu biết nhì?” Cơ Nhiên Phùng quay ra ngạc nhiên hỏi.

“Ta cũng là người luyện kiếm nên có tìm hiểu về vị tông chủ này!” Liễu Thiên lắc đầu nhìn Cơ Thương Vũ nói còn trong đầu lại hiện lên những đoạn ghi chép về vị tông chủ kia.

Cương Vương Xán người vùng Dạ Môn phía tây của Tĩnh quốc, người này xuất thân hèn kém, ba mấy tuổi vẫn chỉ là một tiều phu đốn củi nhưng do tạo ngộ mà người này đã nhận được truyền thừa của một vị tiền bối đã tạ hóa trên núi.

Không hiểu do tư chất hơn người hay là vị tiền bối kia để lại nhiều đồ trợ giúp mà Cương Vương Xán tu luyện thần tốc. Chưa đầy mười năm khi hắn bốn hai tuổi một thân tu vi đã là Hoành Không cảnh, kiếm đạo xuất trúng hơn người, đặc biệt là khả năng dùng rất nhiều kiếm. Tại sự kiện Đồ Ác Hội của thập tam quốc tổ chức thời đó thì Cương Vương Xán đã gây được sự chú ý và được Kỳ Nhân các thu nhận ở tuổi bốn tám.

Vào Kỳ Nhân các Cương Vương Xán tiếp tục con đường tu kiếm của mình, bốn mươi năm sau lão đã tiến là Vũ Linh cảnh đồng thời làm một

https://thuviensach.vn

trong Cửu Tinh của Kỳ Nhân các thời bấy giờ.

Thêm bảy mươi năm sau, Tổ sư của Kỳ Nhân các quy tiên, Cương Vương Xán đã vượt qua tất cả những ứng cử viên khác trở thành tông chủ đời thứ hai của Kỳ Nhân các. Khi này, Cương Vương Xán đã gần hai trăm tuổi cùng với việc kiếm thuật tuyệt diệu thì những người khác trên giang hồ đều gọi gã là Thông Thiên Kiếm Lão.

Sau nhiều năm danh hiệu Thông Thiên này càng ngày càng được mọi người đời ca tụng, trường phái lấy khí ngự kiếm chính là đặc thù của Kỳ Nhân các thời bấy giờ. Ba trăm năm làm tông chủ, Thông Thiên Kiếm Lão tu vi đã đạt đến Vũ Linh cảnh đệ tam trọng đỉnh phong, chỉ còn một chút là vượt qua cảnh giới Thể Nghịch tiến lên Đồng Thiên. Nhưng đây cũng là cảnh giới cuối cùng mà ngài đạt được. Ngài đã chết trong một trận đánh tại Hỗn Long Hải – nơi diễn ra đại chiến giữa hai phiến thiên địa Hoàng Địa và Tà Địa cách đây hơn chín ngàn năm trước.

“Ê! Không sao chứ?” Cơ Nhiên Phùng thấy Liễu Thiên đứng thần suy nghĩ thì khẽ híc một cái hỏi.

“Không sao! Các ngươi thật may mắn như vậy đã có được truyền thừa của hai vị cao nhân tiền bối rồi!” Liễu Thiên lắc đầu rồi tỏ vẻ ghen tị nói.

“May mắn thôi, ta cũng không rõ, chỉ biết vừa nhập tâm nghiên cứu kỳ đạo thì bỗng nhiên tâm trí bị dẫn đi đến một nơi rất lạ rồi lại nghe tiếng cười nói bàn luận đủ kiểu, lại thấy hai người đánh cờ cuối cùng thì trong thần thức lại tồn tại một tàn niệm. Tàn niệm này không ngờ lại là một bí tịch.” Cơ Nhiên Phùng vui vẻ giải thích.

“Kiếm đạo ta cũng không mấy hứng thú nhưng nếu đây là của tông chủ Kỳ Nhân các thì ta sẽ luyện. Hôm nay gặp hai ngươi coi như cũng may mắn, vậy mai kia có dịp sẽ hàn huyên sau. Vậy thôi chúng ta chia tay ở đây! Có cơ hội sẽ gặp lại!” Cơ Thương Vũ nhíu mày khẽ nói, nàng lấy

https://thuviensach.vn

được bộ kiếm thuật kia thì bỗng trở lên thân thiện với hai người Liễu Thiên hơn.

“Việc có được bí thuật hôm nay ta hi vọng không ai nói ra ngoài, ta tin chúng ta đã là bằng hữu thì sẽ không làm khó nhau?” Cơ Nhiên Phùng lúc này nhớ ra gì đó lại nói.

“Ta thì chắc chắn không nói rồi, ngươi cũng vậy! Ta lo lắng nhất là hắn!” Cơ Thương Vũ lúc này vẻ mặt tin tưởng nói rồi ánh mắt hướng sang Liễu Thiên.

“Ta chỉ khẳng định là ta sẽ không nói. Còn không tin thì cứ việc ra tay!” Liễu Thiên lúc này vẻ mặt trầm xuống nói.

“Ta tất nhiên là tin đệ rồi, Thương Vũ cũng sẽ không ra tay với đệ, đệ cứ yên tâm. Còn ta cũng đảm bảo rằng Liễu Thiên sẽ không nói ra. Còn nếu thực sự có bị tiết lộ ra thì chúng ta cũng không mất gì nhiều, chỉ là gia tộc có thêm người biết bí thuật đó mà thôi!” Cơ Nhiên Phùng lúc này cười cười tỏ vẻ tin tưởng nói.

“Ta cũng không có ý gì, tiểu đệ này quá căng thẳng rồi! Dù sao cũng là truyền thừa của tiền bối, ta cũng không thể độc chiếm nhưng ta vẫn muốn mình là người đầu tiên luyện tập và sử dụng nó.” Cơ Thương Vũ cũng mỉm cười nhìn Liễu Thiên giải thích.

“Hay là chúng ta thành bằng hữu, ta tin bằng hữu tốt thì không bán đứng ta. Ta đánh cược lần này đi, hoặc là có được hai bằng hữu chi giao và bí mật được giữ kín hoặc có hai kẻ thù và ta sẽ phải giao nộp bí thuật lên Kỳ Nhân các sớm hơn dự định!” Cơ Thương Vũ lúc này lại đưa ra đề nghị, nhìn điệu bộ của nàng lúc này thật có cốt cách và khí độ của hảo hán.

“Được! Ta không có ý kiến gì!” Cơ Nhiên Phùng rất nhanh đồng ý.

https://thuviensach.vn

“Ta cũng không có ý kiến!” Liễu Thiên gật đầu nói. Nữ nhân đã hào sảng như vậy thì hai người hắn còn lí do gì mà từ chối.

“Vậy được ta không dài dòng nữa, chúng ta đã là bằng hữu thì cũng nên thường xuyên liên lạc. Trong nội môn có một nơi là Hoan Vĩnh Viện, đó là nơi giải trí của đệ tử trong nội môn, ta cứ ngày mười năm tháng tám hàng năm hay đến đó, nếu có gì chúng ta sẽ có cơ hội gặp lại!” Cơ Thương Vũ nhìn hai người Liễu Thiên đưa ra ước hẹn.

“Vậy hẹn gặp lại!” Cơ Nhiên Phùng gật đầu khách sáo nói.

Liễu Thiên thì chỉ gật đầu mà thôi, nội viện đối với hắn có quá xa vời không? Đến khi hắn thành nội môn đệ tử thì ít cũng là việc của năm sau rồi, khi đó hẹn ước này mọi người đã sớm quên rồi. Ngay như Khương Tuyết từng trải sống chết với hắn nhưng cuối cùng cũng vì đẳng cấp khác nhau mà dần xa hắn. Vì vậy những hẹn ước này hắn cũng không tin tưởng cho lắm.

Cơ Thương Vũ lúc này cũng không lấn lá nữa, nàng khẽ điểm chân một cái bay ra khỏi tiểu đình, rất nhanh nàng đã biến mất trước tầm mắt hai người Liễu Thiên. Cơ Nhiên Phùng đứng nhìn theo hướng Cơ Thương Vũ một lúc mới quay sang nhìn Liễu Thiên lắc lắc đầu.

“Sao? Đệ làm gì sai ư?” Liễu Thiên trố mắt lên hỏi.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 145: Cơ Tộc Luận Võ (1)

“Tiếc thật! Ngươi mà có cuốn kiếm phổ đó thì có phải hay không?” Cơ Nhiên Phùng tiếc nuối nói.

“Haha! Cái gì cũng có nguyên do của nó, ta không hiểu về kỳ đạo không có được là đúng rồi. Mà lại nói kiếm pháp của Thông Thiên Kiếm Lão không hợp với ta. Ta chủ tu lấy kiếm khiển nguyên, còn ngài lại là lấy nguyên khiển kiếm. Hai thứ tuy nói là có thể hỗ trợ kết hợp với nhau nhưng thực ra vẫn có khác biệt rất lớn!” Liễu Thiên khẽ cười rồi lại lắc đầu từ từ giải thích.

“Kiếm đạo ta cũng không hiểu lắm, khí kiếm cái gì ta cũng chẳng rõ! Mà vậy cũng tốt, nàng có được kiếm phổ thì đối với chúng ta cũng thân thiết hơn.” Cơ Nhiên Phùng lắc đầu thở dài sau đó lại vui vẻ nói.

“Ài! Lại nghĩ đến vấn đề đó rồi! Thôi chúng ta về thôi!” Liễu Thiên chán nản nói.

“Nhưng ta vẫn cảm thấy tiếc cho đệ, chuyến đi này không được cái gì, hay ngươi cứ ngồi thử vào nghiên cứu xem!” Cơ Nhiên Phùng nghĩ nghĩ gì đó rồi lại lắc đầu kéo Liễu Thiên ngồi xuống nói.

“Hừ, mình cũng được một thuật rồi! Tên này tưởng mình không được gì nên cứ cố giúp mình đây. Kể ra đối với mình rất tốt a!” Liễu Thiên cười khổ thầm nghĩ, hắn đành làm theo ngồi xuống nhìn vào bàn cờ một hồi rồi lại ngẩng lên mỉm cười nói:

https://thuviensach.vn

“Huynh nghĩ cứ ngồi vào đây là có dị thuật mang về sao, trường hợp của hai người là sự trùng hợp ngẫu nhiên mà thôi. Ngàn lần may ra có một, đây không phải là thương điếm đâu.”

“Thôi chúng ta về thôi! Đệ được dẫn đi đến đây chơi đã cảm thấy vui rồi!” Liễu Thiên lại nói.

“Ừm! Về ăn trưa thôi!” Cơ Nhiên Phùng nghĩ lại lời nói của Liễu Thiên thì cũng cảm thấy đúng.

Bao nhiêu năm tháng bao nhiêu thời gian mà cũng chỉ có vài người đạt được truyền thừa. Mà gia tộc cũng cử biết bao nhiêu cao thủ kỳ đạo đến nhưng cũng trắng tay đi về. Như vậy thấy được cái này không thể cưỡng cầu được, tất cả chỉ một chữ duyên. Cơ Nhiên Phùng được một chữ duyên này nên trên đường về vẻ mặt hắn lúc nào cũng hớn hở cười nói với Liễu Thiên. Còn Liễu Thiên cũng chỉ biết cố đáp lại.

Thiên đại cơ duyên không biết là gì nhưng Liễu Thiên biết không phải rơi vào mình nên lúc đầu hắn có chút tiếc nuối nhưng rất nhanh cũng quên đi. Bởi vì hắn nghĩ lại thì mình cũng có thu hoạch. Hôm nay từ khoảnh khắc lăng kính phân tán ánh sáng thành nhiều màu kia trong đầu hắn cũng có một dị thuật được gợi ý. Hắn không biết có phải thần dịch còn sót lại trợ giúp hay một thứ gì đó đã khiến hắn hiểu được môn dị thuật hệ quang kia. Dị thuật tốn nhiều thời gian nên chưa luyện được nhưng có còn hơn không.

…

Cách Thủy Tiên phong hơn dặm về phía Tây có một đỉnh núi bị cắt ngang lưng trừng tạo lên một mặt phẳng rộng vài mẫu. Mặt phẳng đó được kiến tạo thành một quảng trường lớn với một đấu trường có đường kính hơn hai chục trượng ở trung tâm. Xung quanh viền ngoài quảng trường đều là những căn nhà cao hơn chục trượng, kiểu dáng đơn giản không hoa văn cầu kì chỉ có những cột lớn làm cho những căn nhà này chắc chắn vô cùng.

https://thuviensach.vn

Sang chiều, trời đang ánh nắng chói chang, nhưng lại có gió lớn nên không khí khá thoáng đãng. Khi này, trên những căn nhà được xây quanh sân này đang có rất nhiều người ngồi đang thoải mái ngồi ở các tầng khác nhau nhìn xuống trung tâm của Võ đài.

Ở trung tâm của võ đài lúc này có ba người đang đứng, trong đó gồm hai thiếu niên và một trung niên. Hai thiếu niên độ tuổi trên dưới hai mươi, dáng người đều cân đối gọn gàng, gương mặt cũng bình thường nhìn có điểm giống nhau. Trung niên kia thì gương mặt có phần dữ tợn, da đen, thân hình to lớn nhìn không khác gì một viên quan trông coi âm phủ cả.

Vị trung niên kia khi này khẽ nói gì đó với hai người kia rồi từ từ lùi ra sau còn hai người kia rất nhanh thủ thế.

“A! Đó chẳng phải hai huynh đệ Cơ Ngọc Hưng và Cơ Bảo Hưng sao, quả nhiên ý trời a!” Cơ Nhiên Phùng và Liễu Thiên khi này mới bò đến một khán đài phía nam tầng thứ ba, Cơ Nhiên Phùng vừa nhìn xuống võ đài thấy hai người sắp tỷ thí là hai huynh đệ bên chi đối nghịch thì vui vẻ nói.

“Huynh biết hai người kia?” Liễu Thiên ngồi bên cạnh hỏi.

“Tất nhiên, cần gì hỏi! Hai tên này đều có tu vi trên ta một bậc, tính tình rất hống hách, đặc biệt là chúng là người của chi đang cạnh tranh với chi của chúng ta. Vì vậy ta thực sự rất ghét hai tên này.” Cơ Nhiên Phùng gật đầu từ từ nói, khi nhắc đến thân phận của hai tên kia thì giọng điệu lộ rõ sự chán ghét.

“Nhưng không phải để ý nữa vì ngay từ vòng ngoài đã có một tên bị loại. Haha! Cái này đúng là ý trời mà!” Cơ Nhiên Phùng lại vui vẻ nói thêm.

“Quanh đây khá đông người đang đứng xem nhưng Cơ Nhiên Phùng cũng không hề ngần ngại cứ thế nói như chỗ không người vậy. Xem ra sự đối nghịch trong gia tộc đã rất rõ ràng.” Liễu Thiên nhìn quanh một lượt thì không khỏi gật đầu thầm đánh giá.

https://thuviensach.vn

“Đánh nhau rồi!” Liễu Thiên đang định nói thì bỗng thấy trên võ đài đã bắt đầu rồi nên hắn cũng quay ra nhìn xuống. Từ khán đài chỗ Liễu Thiên đang đứng đến nơi hai người kia tỷ võ rơi vào khoảng hai mươi trượng, khoảng cách này Liễu Thiên có thể thoải mái quan sát chiến đấu.

Trong võ đài, hai thiếu niên kia bắt đầu xuất chiêu! Cả hai đều có tu vi Khai Minh cảnh trung kỳ nên khi chiến đấu đa số đều là dùng dị thuật công kích.

Một kẻ dùng hỏa thuật, một kẻ dùng thủy thuật. Hỏa quyền như những con thương long cuồn cuộn bắn tới, thuỷ thuẫn tầng tầng lớp lớp như những đại môn liên tục được dựng lên.

Hỏa quyền bắn vào thủy thuẫn được dựng sẵn thì chỉ nghe thấy tiếng sèo sèo và những làn khói trắng bốc lên.

Thấy một màn này thiếu niên dùng hỏa thuật không tỏ vẻ gì cả mà chỉ khẽ nhếch mép một cái rồi hai tay đưa lên cao bắt đầu kết ấn. Hai tay hai kết ấn xong thì đưa sang hai bên, đồng thời một ngọn lửa lớn bùng lên trên hai tay. Ngay lúc này, hai tay của tên này đưa ra rồi rất nhanh lại hợp lại, hỏa mang chạm vào nhau thì bùng nổ tạo thành một hỏa cầu có bán kính hơn trượng. Hỏa cầu được hình thành trên không trung thì ngay tức khắc quay tròn rồi được ném về phía thiếu niên đang dùng thủy thuật phía đối diện.

Thiếu niên dùng thủy thuật khi này đang kết ấn thì vẻ mặt đại biến nhưng hắn cũng không có ý thối lui mà hai tay đang kết ấn bỗng dừng lại rồi xoay chuyển mấy lần. Ngay lúc này từ hai tay hắn một luồng hơi nước ầm ầm tuồn ra tạo thành sương mù phủ trắng cả một vùng xung quanh mấy trượng.

Rất nhanh hỏa cầu kia đã đến, nó bay thẳng vào trong đám sương mù vừa được tạo thành rồi biến mất không thấy tăm hơi.

https://thuviensach.vn

Toàn trường im lặng, thiếu niên dùng hỏa thuật thì nhíu mày cảnh giác nhìn vào đám sương mù.

“Vèo! Vèo!”

Từ trong đám sương mù hai vật thể trắng tinh bay ra nhắm thẳng hướng thiếu niên dùng hỏa thuật. Thiếu niên dùng hỏa thuật cũng phản ứng rất nhanh, hai tay khẽ vận một cái rồi liền xuất ra hai quyền.

“Phạch Phạch!”

Hai băng tiễn vỡ tan, băng tinh bắn tóe tung khắp mặt đất. Thế nhưng ngay lúc này, từ trong sương mù lúc này lại phóng ra hai luồng bạch quang nữa.

Nhưng vẫn như trước hai cái băng tiễn mới này không làm khó được thiếu niên dùng hỏa thuật, hắn chỉ đơn giản là dùng tay không đón đánh mà thôi.

“Không ổn!” Thế nhưng ngay lúc này, thiếu niên dùng hỏa thuật vẻ mặt đại biến nhìn quanh.

Không biết từ khi nào, xung quanh hắn sương mù đã phủ trắng, tầm nhìn của hắn chẳng mấy trốc đã giảm xuống rất nhiều. Mà không chỉ có thế những mũi băng tiễn cứ liên tục phóng ra từ nhiều hướng khác nhau làm cho hắn không thể dùng dị thuật phá bỏ sương mù được đồng thời cũng bị đưa vào thể phòng thủ.

Tên này đứng trong màn sương mù chống đỡ băng tiễn một hồi thì vẻ mặt bỗng trở lên âm độc. Hắn một tay đón đỡ băng tiễn, một tay đưa lên miệng khẽ cắn một cái rồi liền kết ấn liên tục kệ cho máu chảy đầy bàn tay.

Lúc này chỉ thấy theo kết ấn, cơ thể tên này bỗng biến dạng, toàn thân hắc khí tràn ra bao bọc, hắc khi vặn vẹo mấy lần rồi lại bị cơ thể thiếu niên

https://thuviensach.vn

này hút ngược trở lại và hắn cũng biến thành một người với làn da đen bóng. Chỉ sau một chút, tên này đã thành một người với gương mặt đen bóng, trên gương mặt đó chỉ hở ra hai còn mắt đang đảo quanh nhìn rất ghê người.

Băng tiễn vẫn từ nhiều điểm khác nhau trong làn sương mù vẫn đều đặn phóng ra nhưng thiếu niên với làn da đen kia không cần vận quyền đón đỡ nữa, hai tay hắn lúc này lại kết một ấn khác.

Những băng tiễn kia lúc này bắn vào người hắn thì ngay tức khắc vỡ vụn, những âm thanh "phành phành" liên tục vang lên, quần áo của thiếu niên da đen này rách dần nhưng nhìn kỹ thì cơ thể màu đen kia không hề chầy xước dù chỉ một vết.

"Hừ!" Trong làn sương mù một tiếng hừ lạnh truyền ra sau đó là những âm thanh ù ù như tiếng cối say vang lên, theo đó sương mù xung quanh bỗng nhiên quay tròn và tốc độ mỗi lúc một nhanh.

"Hai tên khốn này! Tỷ thí kiểu này thì ai mà xem được!" Liễu Thiên ngồi trên đài nhìn xuống tức giận mắng. Hắn khi này quả nhiên chỉ thấy trên sân là một lớp sương mù dày đặc đang từ từ chuyển động còn những thứ diễn ra bên trong thì hắn không hề biết.

"Cái này ta cũng chịu, với đẳng cấp của chúng ta thì thần thức chưa đủ để đi xa trong điều kiện sương mù như vậy. Nhãn thuật cũng không phải như chúng ta đã luyện được. Vì vậy mai kia chiến đấu cũng phải để ý những kẻ dùng thuật ẩn thân và cải biến thiên địa thế này." Cơ Nhiên Phùng khi này vẻ mặt ngưng trọng nói.

Cơ Nhiên Phùng sao lại không biết dị thuật tạo sương mù kia, nó là sự kết hợp của ba hệ dị thuật khác nhau tạo thành. Đầu tiên là dùng nguyên thần tạo nước trong cơ thể rồi lại tự nung nóng cơ thể để tạo thành hơi nước sau đó toát ra, khi lượng hơi nước toát ra thì môi trường xung quanh phải

https://thuviensach.vn

có nhiệt độ đủ thấp thì mới tạo lên sương mù được. Tên thiếu niên kia không biết từ khi nào đã dùng dị thuật làm lạnh cả võ đài, lại nói chứ với thời tiết như ngày hôm nay để làm được thì không phải chuyện dễ dàng gì. Chính điều này khiến Cơ Nhiên Phùng sợ hãi không thôi.

Trên một khán đài hướng chính Nam, tại tầng chín, nơi đây đều là tầng lớp cao tầng của Cơ gia và những vị khách quý đang ngồi quan chiến.

“Hai đứa này tiến bộ rất nhanh, Lữ Kha ngươi thật biết dậy con.” Cơ Thường ngồi trên cao nhất gật gật đầu nhìn một vị trung niên khen ngợi.

“Đa tạ gia tổ khen ngợi!” Trung niên kia vui vẻ cung kính nói.

“Đáng tiếc là Thương Vũ tu vi quá cao không ta cũng muốn nó tham gia để nâng cao khả năng chiến đấu!” Một vị trung niên to béo ngồi cạnh Cơ Triết Dương thở dài nói.

“Ngươi không cần lo lắng nhiều, ở Kỳ Nhân các không thiếu gì đối thủ cho nó luyện tập. Ở đó mới là môi trường tranh đấu thật sự!” Cơ Thường nghe vậy liền lắc đầu nói.

“Cơ huynh nói phải! Tiểu đồ quả nhiên tiền đồ vô lượng, mai kia nhất định có chỗ đứng trong tông môn, Cơ gia khi đó cũng được hưởng lợi không ít!” Hàn Kiếm Kinh ngồi cạnh Cơ Thường gật gật đầu nói.

“Cái đó còn phải nhờ cậy Hàn huynh rồi!” Cơ Thường khách sáo cười nói.

“Haha! Chúng ta tiếp túc quan sát trận chiến kia thôi!” Hàn Kiếm Kinh cũng cười lớn nói rồi lại hướng võ đài phía dưới.

Trên đài sương mù quay trong mỗi lúc một nhanh, bây giờ đã tạo thành một cơn lốc. Nhìn từ trên cao nhìn xuống thì thấy tâm của cơn lốc kia có

https://thuviensach.vn

một thiếu niên da đen kịt đang đứng đó hai tay đưa ra trước đang điều khiển gì đó còn thiếu niên dùng thủy thuật vẫn chốn không thấy đâu.

Thế rồi cơn lốc kia mỗi lúc một mạnh, thiếu niên hắc nhân lúc này một thân áo xanh bên ngoài bị cắt cho rách tả tơi để nộ ra cơ thể bên trong cũng là một màu đen. Thế nhưng vẻ mặt hắn vẫn bình thản vô cùng, những nhát cắt của luồng khí kia không hề làm tên này bị thương.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 146: Cơ Tộc Tỷ Võ (2)

Trong cơn lốc, hắc nhân kia vẫn đứng đó mặc kệ những phong mang tấn công, hai bàn tay đang co duỗi liên tục vận hành nguyên thần, hình như hắn đang muốn dùng một chiêu gì đó rất mạnh nên khá tốn thời gian.

Mà thiếu niên thanh y đang điều khiển cơn lốc kia đã xuất hiện, hắn đang đứng ở một góc đài vẻ mặt thì khó coi vô cùng. Khi này, hắn đang cảm thấy mình sắp thất bại dưới tay đứa em của mình. Hắn đã sử dụng tổ hợp thuật để tạo ra Cuồng Phong trận nhưng hắn thật không ngờ được đứa em trai của mình đã tu luyện Hắc Thể tiểu thành.

Nhìn vào thế trận như hắn đang chiếm ưu thế nhưng hắn biết em trai mình đã dùng đến Hắc thể thuật thì hắn không làm gì được nó cả. Nếu cứ duy trì rằng co thế này thì người thiệt chắc chắn là hắn. Hắn phải thay đổi chiến thuật!

Nghĩ vậy, thiếu niên này liền thu hai tay lại, toàn thân bắt đầu vận lên một lớp màng mỏng màu trắng mờ mờ.

Sau khi thiếu niên thanh y phía ngoài thu công, sương mù xoay thêm vài vòng thì dần tan đi, trên sân không còn gì khác ngoài một người đen xì đang đứng đó vận công. Nhìn lại thì thiếu niên vừa vận công phía ngoài không biết đã đi đâu mất.

“Huynh tưởng thần thức của ta yếu kém nên định ẩn thân ư? Còn không hiện ra!” Người đen xì này nhe hàm răng trắng khẽ cười rồi quát lên, đồng

https://thuviensach.vn

thời cũng đấm mạnh một cái ra phía bên phải.

“Bùng!”

Chỉ thấy từ nắm đấm của thiếu niên này một luồng hắc khí co lại rồi bùng nổ, loáng cái luồng khí đó đã tràn ra phía trước.

“Ầm!”

Đối diện một quyền này, thân ảnh màu xanh hiện ra và cũng đang một quyền đánh lại nhưng vừa va chạm với hắc khí thì đã bị đánh cho lùi ra ngoài mấy bước mới dừng lại được.

“Ta đã dùng Hắc Thể Kim Long thuật thì không lên ẩn nấp nữa!” Thiếu niên đen xì kia thấy mình chiếm thượng phong thì cười cười nói rồi khí thế hùng hổ hơn mấy lần.

“Vậy ta cũng không khách sáo nữa, Thái Cực Vĩnh Linh quyền hôm nay ta cũng sẽ sử dụng. Huynh đệ ta hãy một lần phân cao thấp từ đây đi.”

Thiếu niên thanh y vừa ổn định thân hình thì liền nói rồi hai đang thả lỏng bỗng dơ lên trước mặt múa may vài cái, nguyên thần theo hai tay tràn ra tự động biến thành hai luồng đen trắng. Hai chân hắn cũng bước lên hai bước từ hai chân cũng toát ra nguyên thần theo hai màu đen trắng đang quay tròn dưới nền võ đài.

Chỉ một chút vận công, toàn thân của tên thiếu niên thanh y đã được nguyên thân hai màu hắc bạch bao phủ. Mà hai màu đen trắng lại phân rõ hai miền nhưng chúng lại đan xen phối hợp với nhau rất nhịp nhàng.

Không chỉ có vậy, lúc này một hình đồ thái cực rất lớn cũng được hình thành dưới nền võ đài rồi từ từ xuất hiện những quỷ cung trong bát quái vây quanh thái cực đồ rồi chẳng mấy đã biến thành một bát quái âm dương

https://thuviensach.vn

đồ bằng nguyên thần có bán kính hơn ba trượng. Trần đồ lấy thanh niên thanh y làm tâm cứ vậy quay tròn.

“Hai tên này sao lại nghiêm túc vậy, đây chỉ là một tộc hội nho nhỏ thôi! Đúng ra bọn chúng chỉ giao thủ vài chiêu là dừng lại rồi, không lí nào lại đánh nhau đến mức này?” Cơ Nhiên Phùng đứng quan chiến lúc này nhíu mày khó hiểu nói.

“Mấy tên này thật mạnh, dị thuật và quyền pháp đều tu luyện có hỏa hầu rất cao.” Liễu Thiên nhìn xuống sân thầm tính toán. Hắn từ trước đến nay chưa nhìn thấy trận đánh nhau nào có lực lượng mạnh như thế này. Trước kia Khương Tuyết dù dị thuật có huyền diệu nhưng chưa thấy nàng gặp đối thủ nên chưa được xem hai kẻ ngang tài ngang sức đánh nhau nên hắn chưa được xem những thiên tài dùng con bài tẩy của mình.

Cơ Nhiên Phùng lúc này cũng rất tập trung nhưng đối với hắn thì dạng chiến đấu này cũng bình thường. Trong nội môn hắn được xem những trận tỷ thí mạnh mẽ hơn nhiều. Tuy vậy không có nghĩa hắn coi thường hai người dưới sân. Hắn biết hai kẻ này mạnh hơn mình mấy lần, nhất là khi đã sử dụng đến hai bí thuật kia. Hắn tự biết nếu là mình đấu với một trong hai người này thì chắc chắn không đỡ được vài chiêu. Dù sao thì chênh lệch giữa sơ kỳ và trung kỳ là rất lớn và rất khó có thể san lấp.

Cơ Lữ Kha ngồi trên khán đài lớn nhìn thấy hai đứa con của mình đang đánh nhau như phân sinh tử thì trong lòng không khỏi lo lắng. Hai đứa con của gã trước kia vốn đã không hợp nhau, cả hai đều có tính cách riêng nên ít khi đi đâu hay làm gì cùng nhau nhưng cũng không đến mức phải kẻ sống ta chết thế này. Gã khi này chỉ biết thở dài, từ khi công bố thân phận của tiểu nha đầu Cơ Thương Vũ kia thì một trận phân cao thấp này không thể tránh khỏi.

Hôm nay tộc hổi tỷ thí chính là cơ hội hai đứa phân ra ai cao ai thấp và cũng là cơ hội chứng minh cho Cơ Thương Vũ biết trong thế hệ trẻ Cơ gia

https://thuviensach.vn

ai là nhân tài kiệt xuất nhất. Chính vì vậy mà một trận chiến này cả hai tên này đều không muốn thua!

Dưới võ đài, hắc cầu vụt cái bùng ra, vô số hắc tuyến xuyên ra khắp nơi. Mà từ trong hắc cầu hai luồng hắc khí bắn ra biến thành quyền kình như hai đầu đại lang hùng hổ lao về phía thái cực đồ của thiếu niên mặc thanh y.

Thiếu niên mặc thanh y lúc này cũng không yếu thế, hắn vận chuyển hai luồng hắc bạch nguyên thần hòa quyện lại xoay tròn trước người rồi xoắn tít như một mũi khoan lớn với đường kính nửa trượng đánh về phía hai con hắc lang kia.

Hai bên cứ tưởng như sẽ lao vào nhau tạo thành chấn động cực lớn nhưng ngay lúc gần va chạm thì hai đầu hắc lang chủ động lách ra tránh mũi khoan kia mà tấn công thẳng lên người của thiếu niên mặc thanh y. Mà mũi khoan hai màu thì vẫn duy trì khí thế hùng hổ đánh thẳng lên người thiếu thiên hắc thể.

“Cái gì? Định Nguyên, đó chẳng phải kỹ năng của người đạt Huyền Môn cảnh sao?” Toàn trường ngạc nhiên, nhiều người không kìm được hô lên.

Nói thì lâu nhưng xảy ra lại rất nhanh, hai bên vận quyền rồi xuất quyền chỉ trong vài giây mà thôi. Mà quyền khình đi với tốc độ nhanh không kém nên toàn trường chưa kịp nhận ra thì mọi thứ đã kết thúc rồi.

Quyền kình xé gió mà đi chẳng mấy chốc đã đến trước mặt hai người, tốc độ quyền rất nhanh cả hai chỉ kịp vận khí hộ thể thì quyền kình đã đánh đến.

“Phụp! Phịch Phịch!”

Quyền kình của hai bên đều đã đến đích, thiếu niên hắc thể bị hắc bạch khí đâm lên người chỉ khẽ lùi hai bước còn quyền kình hắc bạch hai màu

https://thuviensach.vn

tan đi, chỉ thấy một vệt mờ mờ khí trắng bị hắc thể hập thụ. Lớp khí trắng bị hấp thụ hết nhưng thiếu niên da đen không thấy có thương tích gì cả.

Phía đối diện, thiếu niên mặc thanh y thì chúng hai hắc quyền thì lại bật ngược ra sau, áo ở phần ngực rách nát, hắn khi này điều chỉnh thân hình đứng lên nhưng miệng vẫn thổ huyết không ngừng.

“Muốn quyền đối quyền với ta ư? Làm gì có chuyện đơn giản như vậy, Kim Long Hắc Thủ quyền ta đã luyện đến cảnh giới mới rồi, quyền kình dù dã xuất ra nhưng vẫn có thể thay đổi phương hướng công kích, nếu đem so sánh với Định Nguyên thì không bằng những cũng không kém là bao. Đại ca! Ngươi thua rồi!” Thiếu niên da đen tiêu trừ đi hắc khí quanh thân để lộ ra một thân hình đen xì trần như nhộng, hắn khi này nhìn thiếu niên thanh y đắc ý nói.

“Hì hì! Chúng ta là huynh đệ mà! Ta sao lại không biết ngươi nghĩ gì! Ngươi mới là người thua!” Thiếu niên mặc thanh ý lau máu trên miệng khẽ cười cười nói.

“Ta thua! Vậy được để ta cho ngươi bất tỉnh xem ngươi còn hàm hồ được không?” Thiếu niên hắc thể nghe vậy dường như rất tức giận nói rồi ngay tức khắc tay hắn nắm lại hắc khí bùng lên, một hắc quyền lớn được hình thành.

“A!” Nhưng tên thiếu niên hắc thể đang định đánh ra một quyền thì vẻ mặt đại biến khẽ kêu lên. Lúc này, hắc khí trên cánh tay hắn không hiểu vì sao tự động tản đi, cơ thể đen ngòm của hắn cũng đang xuất hiện những điểm trắng nhỏ đang lan rần ra, nhưng lớp vẩy bảo vệ nhưng vùng quan trọng cũng đang dần tiêu biến.

“Ngươi thua rồi, âm dương chi khí của Thái Cực Vĩnh Linh quyền đã xâm nhập vào cơ thể thì nó sẽ tạm thời phong bế đan điền và kinh mạch

https://thuviensach.vn

của ngươi, bây giờ ngươi không thể dùng nguyên thần được nữa!" Thiếu niên mặc thanh y từ từ đi lại nói.

"Ta tuy bị thương không nhẹ nhưng vẫn dùng được một vài chiêu, người chắc chắn không đỡ được." Thiếu niên mặc thanh y vừa đi vừa nói, trên tay hắn vừa nghịch một hỏa cầu, hỏa cầu này mỗi lúc một lớn và chỉ chờ được đánh đi.

"Ngươi…!" Thiếu niên hắc thể vẻ mặt nhăn lại, giọng điệu khó chịu định nói gì nhưng lại thôi.

Hắn khi này nhìn lại cơ thể mình thì thấy lớp da đen bóng đang dần mất đi. Xem ra không có nguyên thần duy tri thì Hắc Thể Kim Long thuật của hắn sắp hết tác dụng rồi!

"Không thể nào, âm dương chi khí tuy có tác dụng ức chế nguyên thần nhưng làm sao có thể xâm nhập qua Hắc Nhuyễn giáp của ta!" Thiếu niên hắc thể nhìn những lợp da đen trên cơ thể đang dần mất đi thì vẻ mặt không cam lòng nói.

"Cái này! Thôi chúng ta là huynh đệ nên ta cũng không giấu." Thiếu niên mặc thanh y tỏ vẻ khó sử rồi lại thở dài nói:

"Ngay từ đầu khi đánh cùng ngươi ta đã biết ngươi sẽ sử dụng Hắc Thể Kim Long thuật nên đã chuẩn bị trước. Từ khi ngươi đánh ra hỏa cầu lớn kia ta biết ngươi đã hao tổn một lượng nguyên thần kha khá mà lại không làm gì được ta nên chắc chắn sẽ không chiến đấu kiểu đó nữa. Như vậy ta lại dùng Phong Xa thuật tấn công ngươi liên tục bằng băng tiễn. Khi đó quá hợp lý để ngươi dùng Hắc Thể Kim Long thuật. Chỉ có điều ta không ngờ Hắc Thể của ngươi đã đạt tiểu thành, điều này khiến ta có chút vất vả nhưng cũng không phải không có cách.

Lúc trước, mỗi mũi băng tiễn tấn công lên ngươi đều để lại một lực lượng âm hàn trên Hắc Thể của ngươi, cứ mỗi lần công kích chúng sẽ để lại

https://thuviensach.vn

một ít, dần dần sẽ tạo thành một chỗ khuyết điểm. Khi ta dùng Âm Dương Kích tấn công ngươi vốn cứ tưởng phải rất khó khăn mới chạm vào cơ thể ngươi được nhưng thật không ngờ ngươi lại chọn biện pháp lưỡng bại câu thương. Cái này cũng do một phần ngươi vội vã muốn ta trọng thương nên mới bị âm dương chi khí xâm nhập dễ dàng vậy. Nếu không đánh nhau thêm lúc nữa hàn khí sẽ bị tiêu tan lúc đó trận chiến lại còn kéo dài và người thua rất có thể là ta!”

Thanh niên mặc thanh y từ từ giải thích, đối với hắn trận chiến vừa rồi chỉ là dùng trí chứ không dùng sức. Đồng thời hắn cũng thừa nhận việc mình thắng này cũng có một phần may mắn.

“Mặc đồ vào đi!” Thiếu niên thanh y lúc này ném ra một bộ đồ nói.

Phía đối diện người thiếu niên kia đã trở lại bình thường với một cơ thể trần như nhộng nên tên này thấy được vật đồ ra thì rất nhanh bắt lấy khoác vào rồi khẽ gật đầu một cái quay người đi ra ngoài.

Đối với hắn vị đại ca chỉ hơn hắn năm tuổi kia quả nhiên vẫn có nhiều kinh nghiệm hơn hắn. Mà hắn thua cũng chỉ vì đại ca của hắn quá hiểu hắn. Hắn hôm nay hắn thua, thực lực thì không thua nhưng tâm tính đã thua, đây cũng chính là một bài học cho hắn.

“Xong rồi à? Ta vừa thấy vận công ghê gớm mà vừa đánh đã xong rồi, chán thật!” Liễu Thiên thì đứng kia có hiểu gì đâu, hắn thấy hai người vừa ra khỏi sương mù liền xuất ra một chiêu đã kết thúc nên chán nản nói.

Cơ Nhiên Phùng thì lại nhăn mày suy nghĩ một hồi về trận đánh nhau vừa rồi.

“Trận tiếp theo rồi!” Rất nhanh lại có một cặp khác lên đài, điều này khiến đám đệ tử cạnh Liễu Thiên hô lên.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 147: Cơ Tộc Tỷ Võ (3)

Bốn bề khán đài mọi người đều rầm rộ bình luận bàn tán, tất cả đều nhìn về phía trung tâm khán đài – nơi có hai người một nam một nữ đang đứng.

“Là một nam một nữ, Cơ Đức Du, Cơ Tiểu Lâm.” Khi này, Cơ Nhiên Phùng cũng dừng suy tư nhìn xuống và rất nhanh hắn đã nhận ra hai người kia.

“Hai người này thế nào?” Liễu Thiên đứng cạnh tò mò hỏi.

“Bình thường, tu vi ngang ta, dị thuật và sở học cũng không có gì nổi bật!” Cơ Nhiên Phùng thản nhiên đáp.

“Vậy vòng này còn bao nhiêu cặp đấu nữa?”

“Ta cũng không rõ những vòng hai thì nhiều nhất cũng chỉ tám cặp đấu mà thôi!” Cơ Nhiên Phùng lắc lắc đầu đưa ra phán đoán.

Liễu Thiên thấy vậy thì chỉ gật đầu rồi lại tập trung nhìn xuống dưới võ đài.

Dưới võ đài hai người một nam một nữ cũng đã bắt đầu tỷ thí. Cũng không khác mấy so với cặp đấu trước dị thuật mấy hệ cơ bản trong ngu hành lại đánh ra liên tục rồi rất nhanh cả hai đã dùng tuyệt chiêu của mình. Thêm một lúc, thiếu nữ Cơ Tiểu Lâm bất ngờ dùng băng thuật đóng băng Cơ Đức Du lại nhưng vì thế nàng không để ý đã bị Cơ Đực Du dùng kiếm

https://thuviensach.vn

phá băng rồi rồi đánh nàng trọng thương. Thế là cặp đấu này kết thúc với chiến thắng thuộc về Cơ Đức Du và cặp tiếp theo lại được tiến hành.

…

Lượt đấu thứ sáu, cặp đấu mà Liễu Thiên khá quan tâm. Ở cặp đấu này có hai người Liễu Thiên đều biết. Người đầu tiên chính là Điền Tiểu Hi và người còn lại chính là Triệu Phi Hùng.

Dưới sân, hai người đứng đối diện nhau, vị trọng tài lại bắt đầu nói luật của trận tỷ thí.

“Cả hai có thể dùng bất cứ thứ gì để chiến đấu nhưng đặc biệt là không được dùng ảo thuật và độc thuật. Cả hai sẽ chiến đấu đến khi một người nhận thua hoặc hết sức chiến đấu.”

“Sẵn sàng chưa?” Vị trọng tài này nói xong lại hỏi.

“Bắt đầu đi!” Vị trọng tài thấy cả hai người đều gật đầu thì liền nói rồi rất nhanh lùi ra khỏi võ đài.

“Điền muội xin chỉ giáo!” Triệu Phi Hùng vẻ mặt cợt nhả nói.

“Hừ!” Điền Tiểu Hi khẽ hừ một cái, hai ống tay áo tự dưng phùng lên bay phần phật.

Triệu Phi Hùng thấy vậy vẻ mặt đại biến, hắn hai tay vội vàng kết rồi đẩy ra trước người.

Nhưng như vậy là không đủ! Điền Tiểu Hi vừa mới đứng đó đã động, chân nàng dậm mạnh làm vỡ cả một miếng đá nát nền. Toàn thân nàng bay đi cực nhanh áp sát Triệu Phi Hùng.

“Phình!” Chỉ thấy nhoáng một cái, một bóng xanh mờ mờ di chuyển, rồi một âm thanh trầm thấp vang vọng. Theo âm thanh kia thì Triệu Phi Phùng

https://thuviensach.vn

thân hình như diều đứt dây bắn ra sau lăn nhiều vòng trên đất.

“Đánh hay lắm!” Liễu Thiên và Cơ Nhiên Phùng đều gật đầu vui vẻ nói.

Tại một tháp đài khác, Cơ Ngọc Ninh thấy một màn như vậy nhưng vẻ mặt vẫn không đổi, Triệu Phi Tuyết ngồi cạnh cũng không tỏ vẻ lo lắng gì cả. Cả hai phản ứng cứ như người bị đánh bay đi kia không có quan hệ với họ vậy.

“Tiểu Hi thật mạnh!” Cơ Ngọc Oanh ngồi cùng hai phu phụ Cơ Ngọc Hoàn tại một phòng trên đỉnh tòa khán đài khác nhìn thấy sức mạnh của Điền Tiểu Hi thì không khỏi cảm thán.

“Con gái mà cứ như nam nhân vậy, ta thật không biết nói gì nữa!” Cơ Ngọc Oanh thở dài lo lắng nói nhưng trong giọng điệu lại có điểm vui vẻ. Điền Vô Lượng ngồi cạnh khi này chỉ khẽ vuốt vuốt râu mỉm cười không nói.

Mà phía ngoài toàn trường khi này cũng ầm ĩ hơn những trận đấu trước rất nhiều. Nhất là khi thấy Triệu Phi Hùng không ngờ một quyền đã không chịu được bị đánh bay đi thì càng làm cho mọi người hưng phấn.

Trong võ đài, Điền Tiểu Hi thân hình thẳng tắp, hai mắt tập trung nhìn về phía trước nơi Triệu Phi Hùng bay đi.

Triệu Phi Hùng bắn ra hơn mười trượng mới vặn mình đứng lên, quân áo hắn lúc này rách nhiều chỗ nhưng cơ thể hình như không bị thương tổn gì cả.

“Quả nhiên lợi hại, tý nữa thì đi đời nhà ma rồi!” Triệu Phi Hùng nhìn lại cơ thể mình một lượt rồi lại nhìn qua Điền Tiểu Hi cười cười nói.

“Không sao ư?” Điền Tiểu Hi thấy vậy nhíu mày lẩm bẩm.

https://thuviensach.vn

Nàng có tu vi hơn tên này một cảnh giới thì nguyên thần mạnh hơn mấy lần mà lại nói chưa có ai cùng cảnh giới có thể tiếp được một Xuyên Phong quyền mười thành sức lực của nàng. Vừa rồi nàng mới chỉ dùng năm thành để thăm dò nhưng lại không đánh cho đối thủ bị chầy xước nên làm nàng có chút khó hiểu.

“Vèo!”

Điền Tiểu Hi không nhiều lời, hai tay đang thả lỏng bỗng lắm lại, toàn thân như gió rất nhanh lướt đi.

Triệu Phi Hùng thấy vậy lại rất nhanh xuống thế rồi kết ấn nguyên thân của hắn rất nhanh tràn ra tạo thành một lớp bảo hộ trước người.

“Ầm!”

Rất nhanh Điền Tiểu Hi đã đánh một quyền đến màng bảo hộ kia. Khi này mới nhìn rõ cánh tay trắng thon thả của nàng lại cứng rắn và mạnh mẽ đến mức nào.

Chỉ thấy xung quanh cánh tay nhỏ đó có phong quyền mờ mờ vận chuyển xoay tròn. Khi va chạm với lớp bảo vệ của Triệu Phi Hùng thì từ điểm tiếp xúc có thể thấy nguyên thần bị ép căng ra rồi bùng nổ tứ tán nhưng cánh tay nhỏ kia vẫn tiếp tục đánh xuyên qua đi vào trong. Cánh tay nhỏ đó cực nhanh đánh lên phần ngực của Triệu Phi Hùng.

“Vèo! Doạt!”

Trong tíc tắc đó, Triệu Phi Hùng một lần nữa bị đánh như một quả bóng bay ra sau. Lần này hắn bị đánh bay hơn hai mươi trượng, không những chỉ bay đi mà còn mài người xuống nền võ đài. So với lần trước còn thảm hơn nhiều.

https://thuviensach.vn

Triệu Phi Hùng bị đánh ra xa nhưng vẫn đứng dậy, quần áo hắn đã rách tả tơi nhưng trên người vẫn không có chảy đến một rọt máu.

“Tại sao có thể như vậy được?” Liễu Thiên quan chiến không khỏi nhíu mày tự hỏi.

“Tên này chắc chắn đã mặc một bộ bảo giáp nào đó, hoặc hắn là dị giả luyện thể đã luyện đến cảnh giới thứ hai.” Cơ Nhiên Phùng liền đưa ra phán đoán.

Điền Tiểu Hi khi này thấy đối thủ của mình không bị thương tổn cũng không tỏ vẻ gì cả mà chỉ từ từ đi lại, đồng thời hai tay lại lắm chặt lại.

Khoảnh khắc này có thể thấy từ nắm tay nhỏ bé kia một cỗ khí mờ mờ tràn ra di chuyển thành vòng. Các vòng nguyên thần nhỏ này càng ngày càng rõ nét, chúng cũng di chuyển mỗi lúc một nhanh hơn.

“Dùng dị thuật đi, với ta thể thuật không có tác dụng đâu.” Triệu Phi Hùng khi này thấy đối thủ chuẩn bị đánh tiếp bài cũ thì lắc đầu đắc trí nói.

“Vậy à? Ta vẫn dùng dị thuật mà!” Điền Tiểu Hi tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi rồi lại cười nhạt nói.

“Không ổn!” Triệu Phi Hùng nghe vậy vẻ mặt trắng bạch lùi lùi ra sau mấy bước.

Nhưng tất cả chừng đó phản xạ là chưa đủ, Điền Tiểu Hi khi này đã biến mất khỏi chỗ mình đang đứng.

Xoẹt một bóng trắng mờ mờ lao đến rồi rất nhanh xuất hiệt trước mặt Triệu Phị Hùng, một cánh tay nhỏ với làn da trắng hồng như thiểm điện đánh đến trước ngực hắn.

https://thuviensach.vn

Vẫn tại một vị trí kia, một quyền đánh lên lớp bảo hộ đó làm cho lớp nguyên thần mới hình hành đã bay toán loạn, khí lưu bắn ra ngoài thủi bụi đất xung quanh hai người tung tóe.

“Rầm! Vèo!” Chỉ một giây va chạm khiến mọi thứ bùng nổ còn Triệu Phi Hùng lại bị đánh bay đi xa.

Điền Tiểu Hi lúc này thở dài một hơi quay người đi lại phía vị trọng tài kia.

Một hành động khiến mọi người khó hiểu, tật cả đều tự hỏi tại sao lại không đánh nữa? Thế là tất cả đang tò mò thì lại nhìn lại phía Triệu Phi Hùng bay đi. Tên này bay đi lăn lộn cầy lên cả một vùng trên võ đài tạo thành một đường bụi đất. Va chạm qua đi thì trong đống bụi đất kia lúc này không hề thấy động tĩnh gì cả.

Mọi người trên các khán đài đều khó hiểu nhìn ra thì lại thấy phía trong sân có một nhóm người chạy ra rất nhanh. Nhóm người kia chạy đến chỗ Triệu Phi Hùng vừa rơi xuống rồi bắt đầu nói nói gì đó lại ngồi xúm lại bắt đầu bới đống nền nát.

“Điền Tiểu Hi chiến thắng, trận tiếp theo Cơ Nhiên Dã đấu với Cơ Khí Long.” Vị giám khảo đứng ở trung tâm võ đài dường như đã hiểu truyện gì xảy ra nên lão liền hắng giọng nói to.

Nghe vậy toàn trường đều giật mình, chẳng phải hai người kia vừa mới bắt đầu thôi sao? Tên thiếu niên kia vừa nhận hai quyền cực mạnh nhưng cơ thể không có xây xước gì thế mà quyền thứ ba lại thua rồi?

Thêm một lúc, phía dưới võ đài một đội y sư chạy ra, điều này khiến mọi người biết rằng Triệu Phi Hùng đã bị trọng thương.

Hai mẫu tử Cơ Ngọc Ninh khi này vẻ mặt cũng tái đi rất nhanh chạy xuống võ đại chỗ Triệu Phi Hùng đang trị thương. Hai người Liễu Thiên

https://thuviensach.vn

cũng rất nhanh chạy xuống nhưng không phải đi xem tên kia mà là chạy ăn mừng cùng Điền Tiểu Hi.

Điền Tiểu Hi khi này đã đi về một khán đài hướng Đông Bắc, chỗ song thân nàng đang ngồi xem. Khi này phu phụ Điền Vô Lượng cũng đã đi xuống đón Điền Tiểu Hi, ba người đang vui vẻ nói chuyện.

“Chúc mừng Tiểu Hi tỷ đã chiến thắng!” Liễu Thiên vừa đi đến nơi đã hưng phấn cười nói.

“Chúc mừng muội!” Cơ Nhiên Phùng cũng gật đầu mỉm cười nói.

“Nhiên Phùng, Liễu Thiên, hai người đi đâu cả buổi sáng vậy? Ta cứ nghĩ các ngươi sẽ không đến đây chứ?” Điền Tiểu Hi quay lại thấy hai người Liễu Thiên vẻ mặt ngạc nhiên hỏi.

“Tứ thúc, tứ di!” Hai người Liễu Thiên đi lại khẽ chào hai người Cơ Ngọc Hoàn rồi lại quay sang nói chuyện với Điền Tiểu Hi.

“Tỷ vừa rồi dùng chiêu gì mà ta xem chẳng hiểu tý gì?” Liễu Thiên hiếu kỳ hỏi.

Điên Tiêu Hi lúc này mỉm cười nhỏ nhỏ giải thích: “Tên kia kém ta một cảnh giới vậy mà giám ỷ vào Tuyến Vi Công chống đỡ quyền của ta nên mới có kết quả như vậy.”

“Tuyến Vị công, đây là môn thể thuật kết hợp với Tuyến Vi Thể giáp, nghe nói là có lực phòng ngự cực kỳ kinh người!” Cơ Nhiên Phùng khi này mới ngạc nhiên nói.

“Ừm! Đúng ra là công phu phòng ngự đó rất mạnh nhưng nó cũng phụ thuộc vào người dùng và thứ công kích nó. Không chỉ nói tu vi ta hơn hẳn hẳn, mà dù tu vi có ngang nhau thì một cái thuẫn đón nhận liên tục nhiều đòn công kích cũng sẽ xuất hiện lỗ thủng. Lại nói quyền ta dùng không chỉ

https://thuviensach.vn

đơn thuần nén khí, đó là Thiết Phong Tụ Vân quyền. Ta đánh ra ba chiêu liên tục nhìn như giống nhau nhưng lại là ba thức trong quyền pháp đó!" Điền Tiểu Hi gật đầu từ từ giải thích.

"Thiết Phong Tụ Vân quyền, mỗi quyền đều có phong quyển sắc bén bao quanh đồng thời nghe nói quyền này càng đánh càng mạnh. Sau mỗi quyền thì lượng công kích dồn lại sẽ càng nhiều." Cơ Nhiên Phùng lại tỏ vẻ hiểu biết nói.

"Ừm! Chính là nó, quyền này nếu đánh khoảng cách gần còn lợi hại hơn nữa!" Điền Tiểu Hi gật đầu nói.

"Vậy tên Triệu Phi Hùng kia thế nào rồi?" Liễu Thiên lúc này mới hỏi.

"Haha! Ta biết ngay, ngươi chỉ quan tâm xem ta có cho tên kia thương nặng hay không thôi chứ quan tâm gì đến ta thắng thua!" Điền Tiểu Hi khẽ cười rồi lại lắc đầu tỏ vẻ không hài lòng nói.

"Tỷ lại đổ oan cho đệ rồi, đệ thực sự muốn tỷ chiến thắng! Nhưng dù sao ta cũng thích tên kia nằm giường vài tháng!" Liễu Thiên tỏ vẻ oan ức giãi bày rồi lại thú nhận mình thích nghe tin tên kia bị ăn đòn. Dù sao thì hắn cũng ghét tên đó, còn gì vui hơn khi nghe người mình ghét ăn đòn.

"Triệu Phi Hùng bị thương khá nặng, ta nghĩ tam di phải tốn nhiều thuốc thang thì hắn mới bình phục sớm được!" Điền Tiểu Hi liền nhì ra phía ngoài võ đài nói.

"Vậy à?" Liễu Thiên gật đầu tỏ vẻ hài lòng.

"Ta nghĩ con lần này ra tay hơi quá, dù sao thì đó cũng là đường huynh của con!" Điền Vô Lượng khi này mới từ từ đi lại thở dài nói.

"Con vốn không muốn làm tổn thương hòa khí nhưng…Tại hắn thích tỏ vẻ, vốn đã yếu còn thích ra vẻ thì chỉ có chịu thiệt thòi!" Điền Tiểu Hi định

https://thuviensach.vn

giải thích rồi lại kiên quyết nói.

“Ừm! Tiểu Hi làm vậy là đúng, dù sao cũng phải cho nó một bài học!” Cơ Ngọc Hoàn gật đầu nói.

Cùng lúc đó xung quanh mọi người lại ồ lên khi chứng kiến cặp đấu tiếp theo. Còn Triệu Phi Hùng khi này đã được khênh vào trong và tất nhiên bên cạnh là hai người Cơ Ngọc Ninh và Triệu Phi Tuyết đang đi theo khóc lóc.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 148: Cơ Tộc Tỷ Võ (1)

Trong tiếng ồn ào bàn tán của mọi người, chiếc cáng được khiêng ra ngoài võ đài, Triệu Phi hùng vẫn nằm đó với một bộ y phục lại rách nát, toàn thân đều là vết xước, tay chân hình như đều đã gẫy và được nẹp tạm thời, gương mặt thì tái trắng không có sức sống, đôi mắt hắn nhắm liền với một vết rách toàn máu cắt ngang mày. Hắn khi này đang ngủ ngon trên chiếc cáng với sự vỗ về của các y sư cùng mẫu thân và tiểu muội. Nhìn bộ dạng này thật khó biết tên này ngủ đến bao giờ mới tỉnh dậy.

“Tiểu nha đầu ra tay độc ác, thù này lão nương nhất định không quên!” Cơ Ngọc Ninh ánh mắt âm hàn nhìn Triệu Phi Hùng rồi lại nhìn sang chỗ mấy người Điền Tiểu Hi lẩm bẩm. Triệu Phi Tuyết thì đi theo cáng của đại ca, nàng nước mắt đang nhạt nhòa không còn đâu cái vẻ lãnh đạm khinh người nữa.

Quay lại võ đài, trận đấu tiếp theo đã bắt đầu, người người hò reo cổ vũ tạo nên không khí sôi nổi chưa từng có ở các trận đấu trước. Cơ Nhiên Dã một thân bạch y trắng toát tay cầm trường kiếm đang chém ra rất nhiều luồng kiếm khí tấn công đối thủ của mình.

Đối thủ của y, Cơ Khí Long thân mặc thanh y hai tay kết ấn liên tục dị thuật hệ thổ liên tục được phóng ra. Từng lớp từng lớp tường đá mọc lên giữa võ đài chặn lại những luồng kiếm khí chém đến.

“Ầm Ầm! Rắc rắc!”

https://thuviensach.vn

Tiếng kiếm khí chém vào đá liên tục vang lên, Cơ Nhiên Dã kiếm quang liên tục bắn phá nhưng vẫn chưa công kích hết được tầng tầng thạch bích do đối thủ tạo ra thì vẻ mặt hắn trở lên âm trầm, trường kiếm trong tay khẽ rung một cái, theo đó một màng lửa xuất hiện rồi đại phóng bao phủ thân kiếm.

“Bùng!”

Ngay sau đó, một thanh hỏa kiếm dài hơn hai trượng được hình thành, Cơ Nhiên Dã không chần chừ nhảy lên không một kiếm bổ xuống. Hỏa kiếm lại một lần nữa phóng lớn bổ ngang hơn năm trượng như muốn chia đôi võ đài.

“Ầm!”

Một âm thanh vang vọng, một luồng sáng màu vàng cắt ngang võ đài, mọi thứ trên võ đài đều bị trẻ đôi. Tất cả những thạch bích kia đều bị trẻ cho vỡ vụn đổ xuống. Còn Cơ Khí Long cũng rất nhanh tránh qua một bên nhưng do phản trấn của vụ nổ lan đến cũng làm hắn khá chật vật.

“Đối đầu với ta chỉ phòng thủ thôi là không đủ!” Cơ Nhiên Dã khi này thu kiếm lại miệng nói lớn rồi lại một kiếm hoành ngang cắt về phía trước. Một vầng sáng hình bán nguyệt cực nhanh bay đến trước mặt của Cơ Khi Long.

“Ùng!” Cơ Khí Long hai tay nắm chặt rồi hỏa thuật cũng bùng nổ trên hai cánh tay đó, hắn vung mạnh hai quyền đánh lên hỏa nguyệt đang đến của Cơ Nhiên Dã.

Hỏa đối hỏa, hỏa mang bùng nổ bắn tung tóe khắp nơi, Cơ Khí Long khi này lại khụy người, tay phải hừng hực hỏa mang đánh một quyền xuống nền võ đài.

https://thuviensach.vn

“Phịch!” Quyền vừa xuống nền đài thì ngay tại nơi cạnh chỗ Cơ Nhiên Dã đang đứng một tảng đá lớn bị lộn bật lên đập vào người y.

“Xoeng!” Hỏa mang chợt lóe, tảng đá kia đã bị chẻ làm hai bắn ra sau.

Hai nửa của tảng đá đổ sang hai bên, phía sau đó, Cơ Nhiên Dã hai tay cầm kiếm nhảy đến, đồng thời mũi kiếm hướng thiên miệng khẽ lẩm bẩm.

“Kiếm Viêm Tận!” Ngay sau câu nói, Cơ Nhiên Dã biến mất trong đống bụi đá. Rồi chỉ thấy trong đống đá đổ nát một bóng người mờ ảo vụt qua, bụi đá bắn sang hai bên. Điều này khiến hai mắt Cơ Khí Long mở to hai tay hỏa quyền lúc nào cũng sẵn sàng ứng chiêu.

“Xoẹt!”

Bóng người kia rất nhanh lướt qua rồi bay ra sau Cơ Khí Long, lúc này có thể nhìn rõ bóng người đó không ai khác là Cơ Nhiên Dã, tên này một thân bạch y đang đứng đó nhìn xuống lưỡi kiếm của mình. Thanh trường kiếm của y đã không còn lửa cháy nữa nhưng lại có vết máu chảy xuống.

Nhìn lại thì Cơ Khí Long vẻ mặt dần trắng bạch, trên cánh tay trái của hắn lúc này máu đang không ngừng chảy xuống, phần ngực cũng có vết máu thấm đỏ lớp áo xanh.

Cơ Khí Long vội vàng vận chuyển nguyên thần vây kín vết thương lại rồi từ từ quay lại vẻ mặt sợ hãi nói: “Ta thua rồi! Ngươi quả không hổ là tiểu Kiếm Vương của Cơ gia ta.”

Một kiếm vừa rồi Cơ Khí Long thực sự không thấy gì cả, tất cả hắn thấy là đối thủ hai tay nắm kiếm, mũi kiếm khẽ rung lên rồi uốn lượn một cái. Đối thủ biến mất rồi rất nhanh một bóng mờ mờ lướt qua mình rồi mình cảm thấy đau đớn. Hắn không kịp phản ứng, tất cả những gì hắn có thể làm là trố mắt ra nhìn mà thôi. Hắn thầm nghĩ nếu là sinh tử chiến thì thế nào, mình có phải đã bị giết rồi không?

https://thuviensach.vn

Cơ Nhiên Dã thì không để ý nhiều mà lại dùng vẻ mặt lạnh như tiền thu kiếm vào vỏ đi ra khỏi đài.

“Kiếm pháp rất nhanh, thật lợi hại!” Liễu Thiên vừa xem xong một màn tỷ thí chưa đầy hai phút nhưng đầy hấp dẫn làm hắn đến bây giờ mới thốt ra được một câu.

“Nhiên Dã quả nhiên có tư chất hơn người!” Cơ Ngọc Hoàn khi này cũng gật đầu nói.

“Vòng sau chính là ta đánh cùng hắn!” Điền Tiểu Hi vẻ mặt hưng phấn nói.

“Con phải cẩn thận đó, ta nhìn Nhiên Dã nó chưa dùng hết sức đâu!” Điền Vô Lượng lúc này mới quan tâm căn dặn.

“Đại ca chắc chắn sẽ không làm tổn thương Tiểu Hi muội đâu, Điền thúc cứ yên tâm!” Cơ Nhiên Phùng nghe vậy liền vội vàng giải thích.

“Kiếm là thứ binh khí có tính sát thương cao nhất vì vậy cũng khó dừng tay nhất! Mà lại nói khi kiếm khách gặp đối thủ ngang tầm thì không có chuyện lương tay. Kiếm đã xuất ra là toàn lực, kiếm nào cũng muốn lấy mạng đối phương! Vì vậy chiến đấu với kiếm khách tốt nhất vẫn cẩn thận thì hơn. Người xưa thường nói đao kiếm không có mắt mà đa số người dùng đao kiếm cũng vô tình.” Điền Vô Lượng lắc đầu từ từ giải thích vẻ mặt gã càng nói càng lo lắng.

“Phụ thân yên tâm, ta tự biết bảo vệ mình, mà sao mọi người cứ cho là ta yếu hơn vậy? Điền Tiểu Hi gật đầu nói rồi lại tỏ vẻ không vui bĩu môi hỏi.

“Đao kiếm không có mắt, đao khách kiếm khách là kẻ vô tình!” Liễu Thiên thì lẩm bẩm, hắn đã nghe thấy câu nói này ở đâu đó. Hắn chính là nghe thấy câu nói này khi nghiên cứu Vô Danh Kiếm pháp. Đây là câu nói của vị Cuồng Nhân kiếm khách kia.

https://thuviensach.vn

“Chẳng nhẽ đã tu kiếm thì phải vô tình ư, tuyệt tình sắc bén, cắt đứt mọi thứ? Vô tình vô trở?” Liễu Thiên tự hỏi.

“Không thể, mình cứ luyện kiếm còn tình cảm thì cứ như thường thôi, mình không tin kiếm đạo có thể đồng hóa tâm tính. Người khác không nói chứ mình sẽ không vì bất cứ thứ gì mà bỏ đi tình cảm!” Liễu Thiên suy nghĩ một hồi rồi lại lắc lắc đầu thầm nhủ.

Trên đài, vị trọng tài kia tuyên bố Cơ Nhiên Dã chiến thắng đồng thời bắt đầu công bố các cặp đấu ở vòng ba.“Cặp đầu tiên là Cơ Ngọc Hưng và Cơ Đức Du.”

“Cặp đấu thứ hai là Cơ Linh và Cơ Viễn Sinh.”

“Cặp đấu thứ ba là Cơ Khuyết và Cơ Hoa Diệm”

“Cặp đấu cuối cùng là Điền Tiểu Hi và Cơ Nhiên Dã”

“Vòng ba sẽ bắt đầu sau nửa canh giờ nữa, hai người đánh trận đầu hãy chuẩn đi.” Vị trọng tài kia liền phổ biến xong thì liền lùi xuống quay lại chỗ của mình ngồi xuống.

Toàn trường trở lên yên ắng lại, mọi người bắt đầu nghỉ ngơi bàn luận nhẹ nhàng, không khí sôi động hồi hộp không còn nữa.

“Ra rồi!”

“Ngọc Hưng ca cố lên!”

“Ngọc Hưng ca là thần tượng của muội...”

Thời gian tĩnh lặng rất nhanh qua đi, trận đấu đầu tiên đã sắp bắt đầu, mọi người trên khán đài lại trầm trồ to nhỏ, có kẻ khi thấy thiếu niên thanh y Cơ Ngọc Hưng đi ra còn hét lên cổ vũ vài câu khiến người nghe là Cơ Ngọc Hưng cũng cảm thấy hưng phấn.

https://thuviensach.vn

Lúc này, mấy người Liễu Thiên cũng đang ngồi ở ngày tầng đầu của khán đài đông bắc quan chiến. Cả nhóm năm người đều rất tập trung nhìn ra võ đài.

“Trận này sẽ rất nhanh thôi, tu vi và trình độ tu luyện di thuật chênh lệch nhau quá lớn. Cơ Đức Du không có cơ hội thắng trận đấu này.” Cơ Nhiên Phùng nhìn hai người trong võ đài lắc đầu bình phẩm.

“Ta nghĩ cố gắng cũng không quá ba chiêu!” Điền Tiểu Hi cũng gật đầu nói. Dù sao thì ai cũng xem trận đấu của Cơ Đức Du và Cơ Tiểu Lâm. Trận đó Cơ Đức Du rất vất vả mới thắng được đối thủ cùng cảnh giới Khai Minh cảnh sơ kỳ. Mà giờ lại đánh với người ở cảnh giới Khai Minh cảnh hậu kỳ, đồng thời lại là một kẻ có kỹ năng chiến đấu rất điêu luyện. Như vậy không cần đánh ai cũng biết kết quả của trận chiến này.

Trên võ đài, hai người kia đứng cách nhau năm trượng, Cơ Ngọc Hưng thân mặc thanh y hai tay chắp sau lưng tỏ vẻ thư thái vô cùng. Cơ Đức Du một thân hoàng y, tay cầm trường kiếm, ánh mắt tập trung vô cùng.

“Quy củ của chiến đấu vẫn không có gì thay đổi, hai ngươi có ý kiến gì không?” Vị trọng tài kia khi này liền hỏi.

“Ta không có ý kiến!” Cơ Ngọc Hưng lắc đầu nói.

“Ta cũng vậy!” Cơ Đức Du cũng nhẹ nhàng nói.

“Vậy được! Tỷ thí bắt đầu!” Vị trọng tài kia gật đầu nói rồi rất nhanh lùi ra ngoài.

“Khoan! Ngươi gì mà vội vàng thế!” Thấy Cơ Đức Du thân hình khẽ động thì Cơ Ngọc Hưng dơ tay ra chặn lại nói.

“Sao?” Cơ Đức Du dừng lại tỏ vẻ khó hiểu hỏi.

https://thuviensach.vn

“Chỉ là ngươi nghĩ gì mà vẫn muốn chiến đấu cùng ta? Với cảnh giới của ngươi thì tốt nhất nên nhận thua đi có phải đỡ thương tổn không?” Cơ Ngọc Hưng nhíu mày khuyên nhủ.

“Không phải tự đắc! Thua thắng ta không quan tâm, ta chỉ biết kiếm trong tay thì ta sẽ không lùi bước dù kẻ địch là ai!” Cơ Đức Du vẻ mặt trầm xuống nói, cuối câu nói kia trường kiếm trong tay hắn trợt vung lên. Một luồng kiếm khí mờ mờ bay đi!

“Hừ!” Cơ Ngọc Hưng khẽ hừ một cái, tay phải khẽ đưa ra trước mặt nhấn một cái.

“Phụp!” Theo một nhấn kia, chỉ thấy luồng kiếm khí đang bay đến bỗng nhiên nổ nhẹ một tiếng biến mất đồng thời một luồng khí nén mông lung không màu vẫn tiếp tục bay đến chỗ Cơ Đức Du

“Phụp phụp!” Thấy vậy Cơ Đức Du liên tục chém ra năm kiếm, năm đạo kiếm khí bay đi chém nổ luồng khí nén kia thì còn lại hai đạo bay đến trước người Cơ Ngọc Hưng.

“Phạch! Phạch!...” Cơ Ngọc Hưng khi này cũng không hề né tránh, hắn đứng im cho mấy luồng kiếm khí chém lên lớp chân nguyên hộ thể.

Quả nhiên là hai luồng kiếm khí không thể xuyên thủng được lợp phòng hộ kia, Cơ Ngọc Hưng không tổn thương dù một cọng tóc.

“Lôi Trảm!” Cơ Đức Du thấy đối thủ tỏ vẻ coi thường mình thì liền khó chịu, hai tay hắn cầm kiếm khẽ uốn lượn rồi nhảy lên bổ ra.

Liễu Thiên thấy một màn này thì không khỏi giật mình! Hắn sớm biết Lôi Phá kiếm pháp không chỉ có mình hắn luyện nhưng hôm nay khi thấy người khác dùng thì vẫn không khỏi ngỡ ngàng.

https://thuviensach.vn

Trên đài chỉ thấy Cơ Đức Du hai tay cầm kiếm vung từ sau ra trước rồi theo đó một luồng lôi điện nhằng nhằng xuất hiện bao bọc lưỡi kiếm. Rất nhanh luồng lôi điện bùng nổ đại trướng thành một lôi kiếm dài hơn năm trượng bổ xuống đỉnh đầu Cơ Ngọc Hưng.

“Chút tài mọn!” Cơ Ngọc Hưng thấy vậy vẻ mặt không sợ hãi mà lại trở lên ngông cuồng hơn. Hắn biết mình giờ có kết ấn tấn công cũng không kịp nữa nên tạm thời hắn phải phòng thủ. Tất nhiên, hắn tin vào việc nguyên thân của mình mạnh mẽ hơn nhiều so vơi nguyên thần đối phương nên hắn liền vận chuyển nguyên thần ùn ùn tràn ra ngoài cơ thể. Miệng thì khẽ lẩm bẩm một câu gì đó rồi nguyên thần quanh thân đại phóng tràn ra đón nhận luồng lôi điện bổ xuống.

“Xoẹt! Ầm!”

Nói thì lâu nhưng thực chất lại rất nhanh! Chỉ thấy loáng một cái rồi một tiếng nổ đinh tai điếc óc vang lên, thân hình Cơ Ngọc Hưng đứng gần vụ nổ bị phản trấn bay ra ngoài. Cơ Đức Du thì sau một kiếm mạnh mẽ khi tiếp đất liên tục lùi mây bước, nhìn lại thì thấy gương mặt hắn hơi tái rồi lại hồng, cánh tay cầm kiếm khi này vẫn đang run run.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 149: Điền Tiểu Hi Đấu Cơ Nhiên Dã (1)

Cơ Ngọc Hưng bắn ra ngoài rất nhanh ổn định thân hình, trải qua một chiêu vừa rồi nhưng hắn không có ảnh hưởng gì nhiều. Nhìn một lượt thì chỉ quần áo hắn có một vài điểm bị cháy ngoài ra không có thương tích gì.

Lúc này, Cơ Ngọc Hưng phủi phủi quần áo rồi từ từ đi lại chỗ Cơ Đức Du cười nhạt nói: “Ta nói rồi! Ngươi không phải đối thủ của ta!”

Hắn nói xong liền niệm ấn vài lần rồi từ cánh tay phải liền phóng ra một mũi băng tiễn.

“Vèo! Keng! Ngươi!” Mũi băng tiễn được phóng đi thì ngay tức khắc nó xuyên qua cánh tay đang run run của Cơ Đức Du khiến thanh kiếm trên tay hắn rơi xuống, điều này khiến Cơ Đức Du khó chịu nhưng hắn không biết làm gì.

Cơ Đức Du vừa rồi dùng một chiêu Lôi Trảm gần như đã hao phi hết nguyên thần trong cơ thể, đồng thời kích hoạt Lôi Trảm cuồng bạo hắn cũng bị phản chấn nên toàn thân và nhất là hai tay khi này đau nhức vô cùng. Mà tổn hại cơ thể như vậy nhưng cũng không làm đối thủ bị thường thì hắn đã biết mình không thể thắng được. Hắn không thắng được thì thôi hắn cũng không định ra tay nữa nhưng thật không ngờ Cơ Ngọc Hưng lại ra tay đánh đứt gân tay hắn điều này làm hắn uất ức nhưng không làm sao được.

https://thuviensach.vn

“Ài! Không biết các cao thủ khác đánh giá ra sao chứ mình thì thấy tên Cơ Đức Du luyện kiếm quá bị động! Hắn thua không chỉ là ở cảnh giới mà ở cả kỹ năng chiến đấu vốn cũng thua.” Liễu Thiên thở dài thầm nghĩ.

Liễu Thiên biết nguyên thần là một hạt năng lượng, luồng công kích là một tập hợp các hạt năng lượng. Mà nguyên thần mỗi cảnh giới cao hơn thì mức năng lượng cũng tăng lên, kích thước mỗi hạt lại nhỏ đi. Như vậy lại nói cùng là một chiêu công kích nhưng ở hai đẳng cấp tu vi khác nhau thì kết quả cũng rất khác nhau.

Trường hợp của Cơ Đức Du thì nguyên thần của hắn kém nguyên thân của Cơ Ngọc Hưng hai cảnh giới, như vậy khi va chạm thì nguyên thần của hắn sẽ tan vỡ là điều đương nhiên. Rồi khi hắn dùng Lôi Trảm chính là chuyển hóa những hạt nguyên thần thành dạng năng lượng lôi điện để tăng lực công kích. Quả nhiên lực công kích tăng lên rất nhiều nhưng lượng nguyên thần mất đi cũng nhiều không kém.

Còn Cơ Ngọc Hưng thì lại khác hắn biết nguyên thần của mình mạnh hơn nên khi thấy đối thủ dùng sát chiêu mạnh mẽ thì hắn vẫn sử dụng nguyên thần của mình tạo thành lớp phòng thủ. Dù lôi điện có phá vỡ nguyên thần của hắn nhưng cũng sẽ bị tổn hao vì vậy Cơ Ngọc Hưng chỉ việc dùng lượng lớn nguyên thần để tiêu hao với đối thủ là được.

Liễu Thiên từng tiến giai mấy lượt nên hắn biết tiến một tiểu cảnh giới thì không chỉ chất mà cả lượng nguyên thần cũng tăng lên rất nhiều. Vì vậy muốn chiến thắng người trên một tiểu cảnh giới là chuyện khá khó! Còn việc đánh bại kẻ hơn một đại cảnh giới thì lại càng là khó hơn nữa. Bởi vì khi tiến lên một đại cảnh giới thì không chỉ chất lượng và số lượng nguyên thần tăng lên mà ngay cả tính chất và cấu tạo của hạt nguyên thần cũng thay đổi mạnh lên.

Đối với Liễu Thiên thì việc dùng Lôi Trảm của Cơ Đông Du là quá sai lầm. Không chỉ cách vận kiếm, đường kiếm, rồi khoảng cách, thời điểm,

https://thuviensach.vn

sức lực, tốc độ,… Lôi Trảm đâu nhất thiết phải trảm từ xa như vậy, không nhất thiết phải hầm hố tạo thế như vậy, không nhất thiết phải chém thẳng xuống, rồi thời điểm dùng không nhất thiết là lúc đối thủ đang phòng ngự, sức mạnh không nhất thiết phải mạnh nhất, tốc độ thì không phải là chậm nhự vậy,…

Dùng kiếm thiên biến vạn hóa, một chiêu thôi cũng có thể biến thể thành nhiều dạng công kích và mục đích công kích khác nhau, sử dụng hợp lí thứ mình có chính là điều kiếm khách cần làm. Theo Liễu Thiên thì tên kia mà dùng hợp lí hơn thì chắc chắn sẽ đem lại kết quả khác biệt hoàn toàn. Dù không thể đánh bại đối thủ hơn mình hai tiểu cảnh giới nhưng chắc chắn cũng làm cho đối thủ vất vả hơn rất nhiều.

Cơ Đức Du sau khi thất bại cũng không cầm kiếm lên mà nhăn mày đi ra hướng khác của võ đài. Vị trọng tài kia lại tuyên bố người chiến thắng rồi lại đưa người lên dùng dị thuật sửa lại võ đài. Sau một lúc võ đài sửa xong, hai người tiếp theo đã đi vào.

“Cặp này cũng không mấy thú vị, Cơ Linh kia tu vi cũng cao hơn Cơ Viễn Sinh rất nhiều, đồng thời nàng ta lại là kẻ tu luyện dị thuật hệ kim nên Cơ Viễn Sinh cũng không có cửa thắng!” Cơ Nhiên Phùng nhìn vào hai người dưới đài tỏ vẻ hiểu biết phân tích.

“Xem ra huynh nghiên cứu rất kỹ về những người trong gia tộc mình!” Liễu Thiên ngồi cạnh mỉm cười nói.

“Ài! Cái này là do ta nhu nhược nên mới vậy!” Cơ Nhiên Phùng tỏ vẻ ngại ngùng rồi thở dài nói.

Cái này đúng là do hắn nhụt trí không muốn tu luyện nên mới đâm đầu nghiên cứu mọi thứ về gia tộc để mai kia làm việc trong gia có hiệu quả hơn. Giờ hắn mới biết suy nghĩ của mình khi đó thật kém cỏi và đáng coi

https://thuviensach.vn

thường. Một kẻ chưa gì đã chỉ nghĩ đến về gia tộc để làm quản sự thì không có hi vọng tăng tiến là đúng.

Hắn bây giờ cảm thấy gặp Liễu Thiên đúng là duyên phận, sự gặp mặt này làm thay đổi chút suy nghĩ của hắn, điều này rất có thể sẽ thay đổi cuộc đời hắn. Nếu không gặp và nói chuyện với Liễu Thiên thì tương lai của hắn rất có thể đã thành một vị quản sự của Cơ gia. Khi đó một cuộc sống nhàm chán mà hắn không hề muốn đang chờ phía trước. Nhưng mọi thứ đã thay đổi, hắn đã tìm lại được quyết tâm của mình để tiếp tục phấn đấu. Lại nói thì những nghiên cứu của hắn về gia tộc cũng không uống phí, dù sao hắn cũng hiểu rõ được tình thế của mình bây giờ so với mọi người xung quanh.

Dưới sân, quả nhiên theo lời của Cơ Nhiên Phùng, trận đấu tiếp theo cũng rất nhanh có kết quả. Cơ Linh còn chưa dùng đến dị thuật hệ Kim thì Cơ Viễn Sinh đã bị đánh cho tan tác quần áo và phải nhận thua.

Trận thứ ba là giữa Cơ Khuyết và Cơ Hoa Diệm, cả hai người này đều có tu vi Khai Minh cảnh trung kỳ nên trận chiến giữa hai người khá căng thẳng. Cả hai vừa bắt đầu thì dị thuật hệ thổ liên tục đánh ra làm cho cả võ đài chẳng mấy đã thành một cái sân toàn đá tảng chồng chất lên nhau. Thế rồi cả hai giằng co một lúc lâu mới tung ra sát chiêu của mình.

Cơ Khuyết bất ngờ đổi chiêu, hắn tung ra chiêu Long Hỏa Phi Thiên chiêu cuối trong bộ Long Hỏa quyền. Chỉ thấy một con rồng lửa cuộn tròn quanh người hắn rồi bay thẳng lên cao sau đó lại từ trên cao lao đến chỗ Cơ Hoa Diệm.

Cơ Hoa Diệm phía đối diện cũng đổi hệ, hắn lại đánh ra một chiêu có tên là Hỏa Nội Thiết Cương. Một hỏa cầu lớn được hình thành. Nhìn hỏa cầu này không khác gì hỏa cầu của Cơ Bảo Hưng nhưng lại có màu sắc nhạt hơn và kích thước lớn hơn.

“Nha…!”

https://thuviensach.vn

Một bên là một con hỏa long uốn lượn hùng hổ nhe nanh múa vuốt bay đến. Một bên là một hỏa cầu lớn lăng không bay đi. Kết quả là hỏa cầu cuồn cuộn đã nuốt chửng hỏa long và dư thế chồm lên người Cơ Khuyết.

Cứ tưởng Cơ Khuyết thất bại là cái chắc nhưng thật không ngờ vào đúng thời điểm này chỉ thấy hỏa cầu vừa đến trước mặt Cơ Khuyết thì bỗng sững lại rồi bùng nổ tan biến thành nhiều mảnh lửa nhỏ. Mà ngay tức khắc từ trong đám tàn hỏa lại có một luồng khí kình bắn đi cực nhanh.

Khí kình loáng cái đã đến trước người Cơ Hoa Diệm. Cơ Hoa Diêm vì quá bất ngờ chỉ kịp khẽ vặn mình để tránh khí kình đánh vào đểm yếu hại.

“Phịch!”

Cơ Hoa Diệm dính đòn ngay ở phần bụng trái, hắn lảo đảo lùi ra sau. Nhưng như vậy cũng chưa thể nói là hắn thua vì thân hình hắn đang lùi ra sau lại liên tục vặn vẹo vài cái rồi toàn thân hắn bắn lên cao.

“Hỏa Hải!” Vừa bay lên cao, hai tay Cơ Hoa Diệm đưa ra trước miệng quát lớn.

Theo hai cánh tay của hắn nguyên thần bạo phát bắn ra ngoài rồi như được châm lửa liền bùng cháy hóa thành một ngọn lửa lớn tràn xuống công kích Cơ Khuyết đang đứng.

Cơ Khuyết cũng rất nhanh phản ứng, chỉ thấy hai tay hắn lay động liên tục rồi miệng lẩm bẩm sau đó hai trân trùng xuống.

Khi này hỏa mang đánh đến trước mặt Cơ Khuyết thì thấy hai tay Cơ Khuyết chắp lại thật mạnh một cái rồi đẩy ra.

“Ù Ù…” Âm thanh gió thổi ù ù rung động, ngọn lửa vừa đi đến đã bị tạt cho vặn veo tản mát khắp nơi.

https://thuviensach.vn

Cơ Hoa Diệm thấy vậy vẻ mặt lại càng thêm quyết tâm, hắn lại tiếp tục tăng thêm nguyên thần công kích. Hỏa mang mỗi lúc một lớn tràn về phía Cơ Khuyết.

Mà Cơ Khuyết lại vẫn ung dung tiếp tục tràn nguyên thần ra tạo thành cuồng phong đón đỡ.

Hai bên tiếp tục giằng co một lúc thì cũng kết thúc. Cuối cùng Cơ Hoa Diệm không thể duy trì được nữa, hắn vừa bay trên không vừa dùng Hỏa Hải quá tốn nguyên thần, nguyên thần của hắn đã sắp hết nên đành thu công nhảy xuống.

“Ngươi thua rồi! Ta nghĩ không cần ta phải ra tay đánh ngất ngươi chứ?” Thấy Cơ Hoa Diệm đáp xuống đất, Cơ Khuyết nhàn nhạt nói.

“Ta thua!” Cơ Hoa Diệm cũng không phản đối gì mà ngay tức khắc nhận thua, hắn cố gắng đến giờ đã là tốt lắm rồi. Thực chất hắn biết dù tu vi có ngang nhau nhưng hắn không có cơ hội thắng.

“Cơ Khuyết vốn là cháu của một vị cung phụng trong cơ gia, người này chỉ đứng thứ ba trong cơ gia nên tài nguyên bí tịch tu luyện cũng nhiều hơn người thường rất nhiều. Còn bản thân hắn chỉ là con cháu của một chi nhỏ đã rất xa, trong chi không có ai lắm quyền, những thứ hắn học được đa số đều có được ở Kỳ Nhân các. Dù chênh lệch về võ học hay tài nguyên tính ra rất nhỏ nhưng nhiều cái nhỏ ghép lại vẫn là chênh lệch lớn và cuối cùng kết quả đã rõ mồn một.” Cơ Nhiên Phùng nhìn xuống cục diện dưới sân giải thích cho Liễu Thiên.

“Trận này người thắng là Cơ Khuyết, trận tiếp theo là Điền Tiểu Hi đánh với Cơ Nhiên Dã!” Trọng tài lại trịnh trọng tuyên bố.

Thế là hai người Cơ Khuyết liền đi xuống nhường lại võ đài. Lúc này, Cơ Nhiên Dã từ trong một căn phòng nhỏ phía nam từ từ đi ra đứng giữa võ đài.

https://thuviensach.vn

“Oa! Nhiên Dã ca ra rồi!”

“Tiểu Kiếm Vương! Nhiên Dã ca ca cố lên, chúng ta ủng hộ ca!”

“Nhiên Dã ca thật đẹp trai!”

“Soái ca của ta…”

Hắn vừa ra tiếng hò hét reo hò đã ầm ĩ hắn lên, người người ca ngợi cổ vũ hắn.

“Đại ca cố lên!” Trong đó Cơ Nhiên Phùng cũng hét lên một câu cổ vũ làm cho mấy người Liễu Thiên phải trố mắt ra nhìn.

“Hì! Dù gì hắn cũng là đại ca ta!” Cơ Nhiên Phùng thấy mấy người nhìn mình thì khẽ cười giải thích.

“Ta có nói gì đâu, chỉ là không ngờ huynh cũng là người tình cảm như vậy, nếu là ta chưa chắc ta đã mở miệng hô lên được!” Liễu Thiên cười cười từ từ nói.

“Có gì, chỉ là một câu cổ vũ!” Cơ Nhiên Phùng lắc đầu nói.

Lúc này đây Điền Tiểu Hi cũng đứng dậy chuẩn bị đi ra võ đài, với nàng thì mọi đối thủ đều phải vượt qua nên đối đầu với Cơ Nhiên Dã cũng không làm nàng lo lắng.

“Cẩn thận!” Cơ Ngọc Hoàn lo lắng nói.

“Nếu không đánh được thì cứ nhận thua, dù sao thời gian tu luyện của con vẫn chưa dài, thua một lần cũng không sao!” Điền Vô Lượng nhẹ nhàng dặn dò.

“Hai người yên tâm đi, cứ coi con như con nít vậy!” Điền Tiểu Hi gật đầu nói rồi lại bĩu môi than.

https://thuviensach.vn

“Tiểu Hi tỷ cố lên, tỷ nhất định chiến thắng!” Liễu Thiên lúc này cũng nói một câu.

“Ừm! Có thế chứ, ta nhất định sẽ thắng!” Điền Tiểu Hi gật đầu cười vui vẻ rồi cũng quay người rời đi.

“Ta tuy cổ vũ cho đại ca nhưng cũng cổ vũ cho cả muội, cố lên!” Cơ Nhiên Phùng lúc này cũng nói một câu cổ vũ.

“Cảm ơn huynh, thôi ta ra đây!” Điền Tiểu Hi gật đầu rồi vội vàng đi ra phía ngoài.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 150: Điền Tiểu Hi Đấu Cơ Nhiên Dã.(2)

Trời trong xanh, nắng vàng trải đều trên võ đài trên đỉnh núi. Xung quanh võ đài là một không gian ồn ã do đám người quan chiến tạo lên. Trong sân, Điền Tiểu Hi từ từ tiến ra, điều này càng khiến cho không khí thêm ồn ào.

"Ngươi thua rồi! Nhận thua đi! Ngươi nghĩ mình là ai?"

"Nữ nhân mà cũng đòi đánh với Tiểu Kiếm Vương của Cơ gia ư?"

"Nhiên Dã ca hãy cho ả người ngoài này biết thế nào là lợi hại!"

"Cho nàng ta nằm sàn đi!"

Trái ngược với Cơ Nhiên Dã, Điền Tiểu Hi đi ra không hề có ai cổ vũ mà chỉ có tiếc huýt sao cũng những tiếng cười nhạo, thỉnh thoảng lại có tiếng hét chế diễu nghe rất khó chịu.

"Khốn khiếp! Chó cậy gần nhà!" Liễu Thiên thầm mắng, nếu không có Cơ Nhiên Phung đứng cạnh thì hắn đã mắng to rồi.

Hai phu phụ Cơ Ngọc Hoàn và Điền Vô Lượng cũng lắc đầu thở dài không nói gì. Cơ Nhiên Phùng thì vẻ mặt ngại ngùng vô cùng, dù sao đây cũng là sân nhà của hắn.

Trên khán đài chính điện, mấy người Cơ Thường lão giả khi này cũng nghe thấy những âm thanh hò reo kia. Lúc này mỗi người có một phản ứng

https://thuviensach.vn

khác nhau, Cơ Thường cùng Hàn Kiếm Kinh đều tỏ vẻ không hài lòng. Cơ Triết Dương thì khẽ mỉm cười vuốt vuốt chòm râu nói chuyện với vị đầu đà bên cạnh. Mấy vị khác cũng tỏ vẻ đắc trí, tất cả những người này đa số đều rất hài lòng với sự ầm ĩ trên sân.

Dưới võ đài, Cơ Nhiên Dã đứng ở trung tâm vẻ mặt vẫn không thay đổi, hắn vẫn bình thản đứng đó không nói gì cả. Còn Điền Tiểu Hi thì vẻ mặt cũng bình thản đứng cách Cơ Nhiên Dã hơn năm trượng, ánh mắt nàng tập trung nhìn lên thanh kiếm sau lưng Cơ Nhiên Dã.

Thế rồi trong tiến hò reo của đám người, vị trọng tài kia bắt đầu đi ra phổ biến luật của trận đấu, hai người Điền Tiểu Hi nghe xong thì chỉ khẽ gật đầu rồi từ từ lùi ra xa nhau.

“Bắt đầu!” Vị trọng tài kia khẽ hô một tiếng rồi cũng biến mất khỏi võ đài.

“Xin chỉ giáo!” Điền Tiểu Hi chắp tay nhàn nhạt nói.

“Tiếp kiếm!” Cơ Nhiên Dã đối diện chưa nói gì đã tuốt trường kiếm sau lưng ra miệng hô lớn đồng thời một kiếm đâm về phía Điền Tiểu Hi.

Kiếm vừa xuất, nguyên thần như vũ bão tràn ra tạo thành một mũi nhọn bắn về phía Điền Tiểu Hi. Kiếm khí xé gió bay đến, Điền Tiểu Hi đối diện với một kiếm này vẻ mặt không đổi, nàng hai tay nắm chặt rất nhanh đấm ra hai quyền nghênh đón. Là hai quyền nhưng lại cùng một thời điểm đánh lên đạo kiếm khí đang bay đến kia.

“Ầm!”

Một âm thanh trầm thấp vang lên, cả khoảng không trước mặt Điền Tiểu Hi chấn động, khí lưu tràn ra tứ phía thổi cho tóc nàng bay tán loạn. Còn kiếm khí kia thì bị đánh cho vỡ vụn không thấy đâu nữa.

https://thuviensach.vn

Thế nhưng kiếm đầu vừa dứt thì chỉ thấy phía trên đỉnh đầu Điền Tiểu Hi lại có một luồng kiếm khí dài đến mấy trượng cực nhanh chém xuống.

"Ầm!" Một kiếm bổ xuống võ đài làm gạch đá bay loạn xạ, bụi bặm mù mịt. Thế nhưng rất nhanh, từ trong đống bụi một bóng người vụt ra. Người đó không ai khác chính là Điền Tiểu Hi, nàng vừa rồi kiếm khí chém xuống thì ngay tức khắc động thân tránh sang một bên nhưng do kiếm khí hùng hậu dẫn đến va chạm lớn làm nàng tuy tránh được nhưng bị lực phản chấn đẩy ra dê trên mặt sàn.

Điền Tiểu Hi thân hình đang trượt ra ngoài thì đồng thời hai tay cũng khẽ điểm điểm kết ấn gì đó.

"Phịch!" Nàng dê đi một đoạn liền đạp chân xuống nền hịm người lại đồng thời kết ấn cũng kết thúc, chỉ thấy nàng nhún người, tay phải vỗ xuống nền võ đài phía trước một cái.

Theo nhát vỗ kia, nguyền thần trong cơ thể tràn theo cánh tay nàng đi xuống dưới nền võ đài. Cùng lúc đó, Cơ Nhiên Dã cũng không có nghỉ mà hai tay cầm kiếm liên tục bổ ra mấy kiếm theo nhiều quỹ đạo khác nhau đánh đến Điền Tiểu Hi.

Điền Tiểu Hi ánh mắt sắc bén nhìn kiếm khí phá không bay đến rồi cũng rất nhanh phản ứng, nàng thân hình đang đứng thẳng hơi trùng xuống, hai tay uyển chuyển uốn lượn rồi rất nhanh tạo ra một thái cực đồ xoay tròn trước người. Hai màu thái cực xoay tròn không ngừng nở rộng đón đỡ kiếm khí điên cuồng công kích đến.

"Ầm! Ầm! Ầm!..."

Kiếm khí đánh vào màng chắn phát ra những tiếng nổ lớn, bụi đá xung quanh bị thổi tung tóe. Lúc này một lần nữa Điền Tiểu Hi lại bị lớp bụi đá phủ kín.

https://thuviensach.vn

Nhưng dù có trong lớp bụi đó thì thần thức của Cơ Nhiên Dã vẫn cảm ứng được, hắn tay trái khẽ vuốt thân kiếm rồi miệng lẩm bẩm vài câu thì thanh kiếm chẳng mấy chốc đã biến thành một thanh hỏa kiếm.

Thanh hỏa kiếm được Cơ Nhiên Dã hướng lên trời thì liền bùng phát cao hơn năm trượng, ngọn lửa màu vàng cam mấy chốc đã biến thành đỏ rực như máu, cùng với đó không khí xung quanh hỏa kiếm như bị đốt cho bốc hơi mà vặn vẹo.

“Huyết Diễm Đồ Ma trảm!” Cơ Nhiên Dã miệng hét lớn hỏa kiếm ầm ầm chém xuống.

Kiếm khí bùng nổ, không gian như bị hút theo, một luồng áp xúc hừng hực đánh xuống khiến không gian rung động, điều này khiến toàn trường đang quan chiến nín thở quan sát. Mà mấy người Liễu Thiên thì lo lắng đứng hết dậy.

Riêng Điền Tiểu Hi đang đứng trong lớp bụi khói cũng cảm nhận được uy áp của một kiếm kia, nàng vẻ mặt đại biến đưa tay lên miệng khẽ cắn một cái.

Hỏa Kiếm xé không chém xuống, bụi đá bị thủi bay sang hai bên để lộ ra Điền Tiểu Hi phía dưới vẫn đang vận hành thái cực thuẫn của nàng đang xoay tròn phòng ngự.

“Rầm!”

Kiếm chém xuống, thái cực thuẫn vỡ tan như bụi đá, hỏa kiếm chém thẳng xuống đỉnh đầu của Điền Tiểu Hi. Hỏa kiếm như không bị ngăn cản liền chẻ đôi người Điền Tiểu Hi chém xuống sàn tạo thành một cái rãnh sâu hơn trượng kéo dài hơn nửa cái võ đài.

“Tỷ!” Liễu Thiên giật mình hô lên.

https://thuviensach.vn

“Tiểu Hi!” Cơ Ngọc Hoàn thấy một màn như vậy cũng đứng phắt dậy, vẻ mặt lo lắng kêu lên.

“Đừng lo! Đó chỉ là một tàn thể mà thôi!” Điền Vô Lượng nắm lấy tay Cơ Ngọc Hoàn nói.

“Tàn thể! Mình cũng cứ tưởng đó là người thật!” Liễu Thiên lúc này mới thở phào nói.

“Tàn thể là thuật sử dụng máu huyết và tinh nguyên của mình để biến thành, dùng chiêu này rất tốn sức, không phải trường hợp khẩn cấp thì không ai dùng làm gì.” Cơ Nhiên Phùng nghe vậy liền nhìn xuống đài từ từ nói.

Lúc này trên đài, Cơ Nhiên Dã chém ra một kiếm xuống tàn ảnh kia thì khẽ nhíu mày một cái rồi ngay tức khắc nhấc tay một kiếm chém ra hướng bên phải của hắn.

Hỏa kiếm vèo cái chém xuống thì ở điểm chém xuống kia một thân ảnh hiện ra rồi ngay tức khắc nhào sang bên cạnh tránh đi một kiếm kia.

“Ầm!” Kiếm chém vỡ mặt sàn còn thân ảnh kia đã kịp tránh mấy trượng.

Thân ảnh kia chính là Điền Tiểu Hi, nàng sau khi dùng thế thân ở kia thì ngay tức khắc dùng thuật ẩn thân ẩn nấp ở chỗ đó. Đáng tiếc cho nàng là thuật tàng hình này vẫn chưa thể vừa dùng vừa di chuyển hay chiến đấu. Mà nó cũng không thể qua được thần thức.

Thuật tàn hình mà nàng vừa dùng nguyên thần tạo thành một số mặt phẳng vô hình làm khúc xạ và phản xạ ánh sáng để đánh lừa con mắt của đối thủ. Ở cảnh giới Khai Minh cảnh thì nguyên thân ở dạng chân nguyên nên không thể vừa vận động vừa dùng thuật này được, chỉ khi nào chân nguyên trở thành tinh nguyên thì mới có thể làm được điều này. Mà dù ở dạng nào thì khi thần thức truyền đến thì đều gặp rào cản và như vậy chủ

https://thuviensach.vn

nhân của thần thức sẽ mô phỏng ra trong đầu và phát hiện ra người đang ẩn nấp. Khương Tuyết cũng biết không mấy khả thi nhưng nàng vẫn dùng. Nguyên nhân không phải vì không còn cách nào khác mà là nàng muốn thử nghiệm trong chiến đấu để tìm ra điểm yếu của nó để mai kia tiến lên Huyền Môn cảnh sẽ hoàn thiện thuật này.

“Trò mèo này tốt nhất ngươi không nên dùng nữa!” Cơ Nhiên Dã thu liễm hỏa mang trên kiếm lại từ từ nói.

“Ngươi có vẻ rất tự tin vào bản thân nhưng tự tin thôi là không đủ để thắng ta!” Điền Tiểu Hi nhàn nhạt nói.

“Vậy ư!” Cơ Nhiên Dã khẽ nhếch miệng cười rồi khẽ vẩy kiếm một cái thành kiếm trở lại bình thường.

Lúc này hai mắt hắn nhắm lại trường kiếm để dọc trước ngực, mũi kiếm hướng thiên. Tiếp theo trường kiếm rung nhẹ, thanh quang đại phát, một làn thanh quang lan tỏa mỗi lúc một trói mắt. Thanh quang dần dần phủ kín cả người Cơ Nhiên Dã khiến nơi hắn đứng khi này chỉ là một điểm sáng lớn màu xanh đang không ngừng bành trướng.

“Quang thuật!” Điền Tiểu Hi miệng lẩm bẩm hai tay thì từ từ vận chuyển nguyên thần.

Chỉ thấy tại điểm nàng đứng mặt sàn khẽ sáng lên một cái hiện lên một hình đồ án kỳ lạ rồi lại rất nhanh biến mất.

Mà chỉ trong một khoảnh khắc đó, Cơ Nhiên Dã đã thành một quang cầu sáng trói mắt. Thanh quang sáng đến cực độ rồi cũng rất nhanh tối đi rồi mọi thứ đều trở về bình thường.

Thân thể Cơ Nhiên Dã cũng không có gì chuyển biến hắn vẫn như vậy, hai tay cầm kiếm vẻ mặt nghiêm nghị.

https://thuviensach.vn

“Quang Tinh Kiếm thức sẽ giúp ta có tốc độ di chuyển nhanh hơn rất nhiều so với trước, ngươi đáng ra phải công kích ta khi ta đang vận công nhưng giờ ta dùng xong nên bây giờ nếu ngươi không nhận thua thì đừng trách ta thủ hạ vô tình.” Cơ Nhiên Dã vuốt vuốt lưỡi kiếm đắc trí nói.

“Vớ vẩn, Quang Tinh Kiếm thức là một bộ kiếm pháp hỗ trợ. Theo đó mỗi kiếm xuất ra đều có quang ảnh bùng phát làm đối thủ trói mắt như thế nào bây giờ lại biến thành tăng tốc độ di chuyển cho ngươi!” Điền Tiểu Hi cười nhạt vẻ mặt hững hờ nói.

“Haha! Quả nhiên là hiểu biết sâu rộng, không lừa được ngươi rồi!” Cơ Nhiên Dã cười lớn dùng ánh mắt tán thưởng nói.

“Nhưng ngươi cũng đã xem qua Kiếm Viêm Tận của ta, với tốc độ đó cộng thêm quang ảnh thì ngươi cũng không thể chống đỡ được.” Cơ Nhiên Dã lại thản nhiên nói.

“Cái đó phải thử mới biết được!” Điền Tiểu Hi cười nhạt đáp.

“Vậy thì tiếp chiêu!” Cơ Nhiên Phùng vẻ mặt tàn độc nói rồi ngay tức khắc hai tay cầm kiếm miệng lẩm bẩm rồi toàn thân như hòa tan vào trong gió biến mất.

Điền Tiểu Hi đã sớm đề phòng, nàng nguyên thần hùng hậu tràn ra tạo thành thái cực thuẫn bao phủ toàn thân đồng thời nàng cũng từ từ di chuyển qua phải.

“Xoeng!”

Ngay tức khắc bên cạnh chỗ Điền Tiểu Hi vừa chạy đến, một điểm sáng trói màu xanh xuất hiện rồi một tiếng va chạm lớn của kim loại vang lên, điểm sáng kia lại biến mất. Rồi Cơ Nhiên Dã không biết từ khi nào đã đứng ra sau Điền Tiểu Hi, kiếm trên tay hắn thì vẫn rung rung.

https://thuviensach.vn

Mà Điền Tiểu Hi bên này cũng đứng đó trong tay cầm một thanh đoản kiếm màu đen. Nhìn qua thì thấy lớp bảo hộ thái cực đồ đã biến mất nhưng toàn thân nàng cũng không có vết thương nào cả.

“Tiểu Hi tỷ cũng là kiếm khách!” Liễu Thiên đứng xem thấy vậy vẻ mặt đầy ngạc nhiên nói.

“Ta cũng không biết, điều này… thật bất ngờ!” Điền Vô Lượng cũng ngạc nhiên nói.

“Thì ra ngươi cũng dùng kiếm, bảo sao lại hiểu rõ về kiếm pháp như vậy!” Cơ Nhiên Dã gật gật đầu tỏ vẻ hiểu ra nói.

“Ta dùng kiếm đó là chuyện bình thường! Việc ngươi thất bại trong tay ta cũng là điều đương nhiên!” Điền Tiêu Hi tay phải ngoáy ngoáy đoản kiếm từ từ nói.

“Ồ! Vậy ư? Ta phải lãnh giáo rồi!” Cơ Nhiên Dã chố mắt tỏ vẻ bất ngờ cùng chờ mong nói.

Không nhiều lời nữa, Điền Tiểu Hi liền phi thân sang bên phải mấy trượng, nàng vừa di chuyển vừa vận chuyển nguyên thần.

Chạy vài trượng thì Điền Tiểu Hi dừng lại, nàng đã đánh ra một trưởng xuống nền võ đài.

Không có âm thanh gì phát ra cả chỉ thấy dưới nền võ đài một đồ án lớn hiện lên. Đồ án này gồm nhiều hình vẽ cùng chữ viết cổ, hình như đây là một dạng trận pháp nào đó.

Mà phía bên kia, Cơ Nhiên Dã cũng không nhiều lời, hắn khi này lại khẽ vận kiếm một cái rồi lại biến mất.

https://thuviensach.vn

Một nhân ảnh mờ mờ xuất hiện trước người Điền Tiểu Hi, ánh sáng màu xanh đại phóng làm toàn bộ người xem cũng phải trói mắt. Thế rồi từ trong thanh quang đó nhanh như cắt xuất hiện một mũi nhọn sáng bóng lạnh lẽo đâm đến trước ngực Điền Tiểu Hi.

“Keng! Ầm!”

Mũi kiếm cách người Điền Tiểu Hi nửa xích thì bỗng có một lớp màng chặn lại đẩy lùi mũi kiếm rồi một vụ nổ lớn bùng lên kèm theo một tiếng vang vọng.

Theo tiếng nổ đó, Cơ Nhiên Dã bật ra sau còn Điền Tiểu Hi lại bình thản đứng đó không có động tác gì cả.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 151: Kiếm Thông Linh

Một sơn phong toàn đá tảng thỉnh thoảng điểm tô một vài mảng cỏ dại. Tại nơi hoang vu thiếu sức sống này bất ngợ lại có một vùng đất đai bằng phẳng xanh tươi. Ở đó có một căn nhà nhỏ cùng với một mảnh dược viên. Cạnh dược viên này có một đài đá trắng, trên đó Điền Tiểu Hi một thân hắc y đang ngồi tu luyện.

Lúc này, một nữ phụ với gương mặt bình thường mang theo vẻ hiền hậu đi lại chỗ Điền Tiểu Hi, nàng vừa đi đến thì không khỏi lo lắng nói: “Tiểu Hi, nghỉ ngơi đi, con tiến triển như vậy là quá nhanh rồi! Nếu không cẩn thận sẽ ảnh hưởng đến tâm mạch!”

“Sư phụ yên tâm đi, đệ tử vẫn còn chịu được!” Điền Tiểu Hi nghe vậy cũng không mở mắt chỉ lẩm bẩm đáp.

“Con tu luyện theo trường phái Nguyên Kiếm thì cần phải có linh hồn lực cường đại thế nhưng cũng không nên quá tập trung vào tu luyện linh hồn lực. Đồng thời cũng phải nghỉ ngơi ra ngoài chút đi!” Nữ nhân kia lại lắc đầu khuyên nhủ.

“Đệ tử đã rõ thế nhưng muốn đạt được thứ mình muốn thì phải bỏ ra nhiều thứ. Đệ tử nhất định không thua một kẻ cùng cảnh giới dù kẻ đó có mạnh đến đâu thì đệ tử cũng sẽ đánh bại!” Điền Tiểu Hi mở mắt rồi vẻ mặt trở lên quyết tâm nói.

…

https://thuviensach.vn

“Ầm!” Trong võ đài kia, Cơ Nhiên Dã lao đến nhưng bất ngờ bị một màng sáng đánh bật trở ra, hắn lảo đảo vài nhịp mới ổn định thân hình thì vẻ mặt bỗng tái đi định nói gì đó lại thôi.

Điền Tiểu Hi khi này cũng không có để ý mà chỉ đứng đó, hai tay kết ấn tiếp tục vận chuyển nguyên thần. Nếu giờ phút này có người ở dưới lòng đất thì có thể thấy được nguyên thần của Điền Tiểu Hi đang theo hai chân tràn ra rồi chúng đi theo các lộ tuyến khác nhau tạo thành một trận đồ tam giác có liên kết chặt chẽ với nhau.

“Phong Khí Kích!” Cơ Nhiên Dã cũng không đứng không, hắn hai tay cầm kiếm toàn thân phi lên phía Điền Tiểu Hi một kiếm nữa lại đâm ra. Theo trường kiếm của hắn phong ba ù ù kéo đến tạo thành một mũi nhọn bắn tới Điền Tiểu Hi.

Nhưng điều đáng ngạc nhiên chính là một kích hừng hực khí thế nhìn rất hầm hố lao đến chạm vào lớp màng chắn vừa rồi của Điền Tiểu Hi thì đều bị chặn lại tản mát khắp nơi.

Cơ Nhiên Dã thấy vậy vẻ mặt đại biến nhưng hắn rất nhanh nghĩ ra phương án khác. Hắn ngay tức khắc di chuyển ra xa Điền Tiểu Hi.

“Muộn rồi!” Điền Tiểu Hi lắc đầu nói rồi chỉ thấy nàng cầm đoản kiếm khẽ chém nhẹ hai cái về phía trước.

Hai mắt Cơ Nhiên Dã mở to, trường kiếm ngay tức khắc cũng chém ra hai kiếm.

“Keng! Keng!” Cơ Nhiên Dã đỡ được hai kiếm nhưng vẻ mặt lại không vui mừng mà lại càng lo lắng. Mà hắn lo lắng là đúng bởi vì đối diện Điền Tiểu Hi đang vận hành một chiêu gì đó nhìn rất đáng sợ.

Điền Tiểu Hi khi này không hiểu vận hành chiêu gì mà rất nhanh có thể thấy quanh thân nàng từ từ xuất hiện rất nhiều thanh đoản kiếm màu đen

https://thuviensach.vn

giống như thanh kiếm nàng vừa cầm, tổng cộng phải đến mấy trăm thanh như một bầy cá đang quây quần di chuyển quanh nàng. Những thanh kiếm này mỗi lúc một chân thực hơn, chúng bắt đầu rung rung rồi vụt vụt lao về phía Cơ Nhiên Dã.

“Kiếm thông linh!” Cơ Nhiên Dã đối diện với những thanh kiếm kia tuy có hơi sợ hãi nhưng rất nhanh bình tâm lại. Hắn tất nhiên không đứng im chịu đòn nên rất nhanh dùng chiêu Kiếm Viêm Tận của mình phóng ra sau với ý định rút lui.

“Ầm!”

Cơ Nhiên Dã thân hình vừa biến mất thì đã xuất hiện tại chỗ xa hơn năm trượng, nhưng hắn lại bị một lớp màng chắn đẩy ngược lại, một chiêu kiếm kia của hắn không thể đánh thủng màng chắn đó mà chạy đi.

“Ngươi không thoát được Đa Trụ Bích Linh trận đâu, ngươi giờ không khác gì chim trong lồng cá trong chậu chỉ chờ ta đến bắt!” Điền Tiểu Hi lúc này vẫn đứng một chỗ điều khiển mấy chục thanh đoản kiếm như một đàn cá rất nhanh bay đến trước người Cơ Nhiên Dã.

“Keng! Keng!...Keng!”

“Như thế nào ngươi lại bày được Đa Trụ Bích Linh trận, không thể có truyện đó được!” Cơ Nhiên Dã tay cầm trường kiếm huy vũ liên tục đánh bật những thanh đoản kiếm kia ra, vẻ mặt nghi hoặc hỏi.

Theo như hắn biết thì Đa Trụ Bích Linh trận là một trận pháp vây hãm rất mạnh, nó là một tổ hợp các điểm chốt nối lại với nhau tạo thành một cái lồng để giam hãm kẻ thù. Người trong trận trừ khi có tu vi hơn người dùng rất nhiều thì mời có hi vọng từ trong phá ra được. Còn nếu tu vi chỉ hơn một chút hoặc ngang bằng thì không thể nào phá vỡ được đại trận này từ bên trong. Mà đại trận này bắt buộc người dùng không thể di chuyển, đồng thời khi bày bố cũng rất phức tạp mà người khác dùng thần thức xem xét

https://thuviensach.vn

cũng rất dễ bại lộ. Vì vậy trong khi chiến đấu trên võ đài hoặc đại chiến quy mô thì việc dùng trận pháp này là việc không khả thi.

“Ngươi ngay từ đầu đã đánh ta liên tục, khi đó ta đã di chuyển như thế nào?” Điền Tiểu Hi tiếp tục điều khiển loạn kiếm vừa công kích vừa hỏi.

Cơ Nhiên Dã nghe vậy thì vẫn điên cuồng phản kích những thanh đoản kiếm kia còn vẻ mặt thì bỗng trở lên âm trầm, hắn bắt đầu xuy tư về giai đoạn chiến đấu lúc trước. Khi đó quả nhiên hắn thấy Điền Tiểu Hi liên tục quanh đài và cố tình làm gì đó dưới nền võ đài.

“Keng! Keng!... Ngươi đã bí mật bày trận rồi đứng ở vị trí thích hợp chờ ta dùng Kiếm Viêm Tận tự lao đầu vào?” Cơ Nhiên Dã chém lui mấy mũi kiếm rồi thân thể lùi ra sau mấy bước, hắn vẻ mặt tức giận nói. Hắn khi trước cứ ngỡ mình đang thắng thế thì ra đối thủ đang đùa bỡn mình, nghĩ đến đây càng khiến hắn khó chịu và tức giận. Thế nhưng có tức giận thì hắn cũng không làm gì khác ngoài việc tiếp tục phòng thủ.

“Tiểu nha đầu này quả nhiên được dạy dỗ rất tốt, Nhiên Dã thua rồi!” Cơ Thường ngồi phía trên cao quan chiến cũng gật gật đầu nói.

“Điền Vô Lượng quả nhiên có một đứa con gái tốt, mà Cơ huynh cũng có một tôn nữ tài giỏi.” Hàn Kiếm Kinh ngồi cạnh Cơ Thường cười nói..

Mà tại một khán đài khác, Cơ Bảo Hoàng vẻ mặt âm trầm nhìn xuống đài, hắn khi này không biết nghĩ gì nhưng nhìn nét mặt thì thật đáng sợ.

Toàn trường khi này đã khác lúc trước rất nhiều, ở quanh đây tiếng hò reo cổ vũ đã hết từ lâu, mọi người lúc này thi nhau bàn tán về Điền Tiểu Hi. Tất cả những kẻ to tiếng cổ vũ Cơ Nhiên Dã đã im bặt, những kẻ chế giễu Điền Tiểu Hi cũng không thấy đâu nữa.Vừa rồi đây như một cái sân vận động ồn ã thì giờ không khác gì một cái thư viện với mấy trăm người đang đọc sách cả.

https://thuviensach.vn

Khán đài mấy người Liễu Thiên thì mọi người cũng thi nhau bàn tán, Liễu Thiên mỉm cười không nói gì. Hắn sợ mình quá hưng phấn sẽ làm cho Cơ Nhiên Phùng khó chịu, đại ca người ta đang bị ăn hành nên Liễu Thiên nghĩ mình không lên đánh vào nỗi đau của hắn làm hắn ngại ngùng. Dù sao cũng là chỗ quen biết nên cũng cho nhau chút tự tôn.

Cơ Nhiên Phùng vẻ mặt lúc này vẫn bình thường nhưng trong thâm tâm hắn lại rất buồn. Đại ca của hắn là một thiếu niên thiên tài được gia tộc bồi dưỡng vậy mà lại bị chính đường muội đánh bại. Điều này đối với hắn cũng có phần đả kích nhưng cũng là một bài học để hắn cố gắng!“Bang bang!” Dưới đài, Cơ Nhiên Dã vừa lùi chưa kịp nghỉ thì đã bị công kích tiếp, hắn đành phải tiếp tục chém ra mấy kiếm đánh bật mấy thanh kiếm của Điền Tiêu Hi bắn ngược ra ngoài. Thế nhưng những thanh kiếm bị bắn ra ngoài lại gặp một lớp màng chắn liền quay ngược lại tiếp tục vây công Cơ Nhiên Dã, điều này khiến hắn không được nghỉ dù chỉ một chút.

“Không gian hoạt động của ngươi sẽ dần hẹp lại, khi đó ta xem ngươi còn nhảy múa thế nào?” Điền Tiểu Hi phía ngoài cười nhạt nói.

“Hay cho một nữ nhân, tâm cơ tốt lắm, bản thiếu gia hôm nay sơ sẩy nên chúng kế của ngươi!” Cơ Nhiên Dã vẻ mặt hung dữ vừa phòng thủ vừa nói.

Mà quanh thân hắn lúc này mấy trăm thanh kiếm đang bay mỗi lúc một nhanh, chúng tạo thành một khoảng không rộng hơn chục mét khối. Rồi một hình tứ diện đều với ba mặt làm bằng kiếm được hình thành bao bọc hắn ở bên trong.

Sau đó, đúng như lời Điền Tiểu Hi hình tứ diện đều kia đang dần nhỏ lại. Cơ Nhiên Dã dần bị loạn kiếm che kín không nhìn thấy nữa. Lúc này, chỉ nghe thấy tiếng leng keng phát ra liên tục mà thôi.

“Xoẹt! Xoẹt!”

https://thuviensach.vn

Sau một hồi va chạm, Cơ Nhiên Dã cũng không chống đỡ được nữa, hắn liên tục trúng hai kiếm vào tay trái và chân trái điều này làm hắn rơi vào hiểm cảnh.

“Ta nhận thua!” Mười mấy mũi kiếm lao đến trước mặt, Cơ Nhiên Dã sợ hãi ngồi thệt xuống đất hét lớn.

Điền Tiểu Hi nghe vậy mỉm cười, mười mấy thanh kiếm kia đang lao đến bỗng dừng lại, mấy trăm thanh kiếm phía ngoài thì tự động tản ra bay lại lượn lờ quanh người nàng.

“Ngươi nhận thua?” Điền Tiểu Hi chưa vội thu hết mấy thanh kiếm kia lại, một lần nữa hỏi.

“Đúng vậy! Thua là thua có gì không giám nhận. Bài học hôm nay ta nhớ kỹ!” Cơ Nhiên Dã từ từ đứng dậy, hắn gật đầu thu kiếm nói.

Điền Tiểu Hi cũng không nói gì nữa mà chỉ đầu rồi khẽ vẫy tay khiến mấy thanh kiếm trước người Cơ Nhiên Dã từ tan ra rồi biến mất hoàn toàn không trung, mấy trăm thanh kiếm quanh người nàng cũng trở lên mơ hồ rồi cũng tan biến trong không trung. Cùng với đó đại trận kia lóe lên vài nhịp rồi cũng tự tán đi.

Vị trọng tài kia sau một hồi ngạc nhiên quan sát thì đã trở lại bình thường, gã lại đi lên công bố: “Người thắng là Điền Tiểu Hi. Trận tiếp theo là Cơ Ngọc Hưng chiến Cơ Linh.”

“Nhiên Phùng huynh không giận ta đấy chứ?” Điền Tiểu Hi vừa về nhìn thấy bộ dạng thất thần của Cơ Nhiên Phùng thì nghi hoặc hỏi.

“Giận ư? Tại sao chứ? Muội mạnh vậy thắng là điều đương nhiên, ta tuy hơi buồn nhưng cũng cảm thấy vui!” Cơ Nhiên Phùng hỏi rồi lại lắc đầu giải thích.

https://thuviensach.vn

“Hơi buồn rồi lại cảm thấy vui ư?” Điền Tiểu Hi trợn mắt hỏi.

“Ha ha! Huynh thật biết cách diễn tả đó!” Liễu Thiên đứng cạnh cũng cười rồi vỗ vai Cơ Nhiên Phùng nói.

“Ừ! Thì đại ca thua ta thấy buồn nhưng người thắng là Tiểu Hi thắng thì ta lại vui!” Cơ Nhiên Phùng cười cười giải thích.

“Ha ha! Được rồi! Muội hiểu!” Điền Tiểu Hi cũng gật đầu cười nói.

“Con mệt rồi! Ngồi xuống nghỉ ngơi đi tý nữa còn phải đánh tiếp đó!” Cơ Ngọc Hoàn ân cần căn dặn.

“Vâng!” Điền Tiểu Hi gật đầu kiếm một chỗ ngồi xuống.

Điền Tiểu Hi thì lấy ra hai viên linh thạch bắt đầu hồi phục. Còn mấy người Liễu Thiên cũng tập trung nhìn ra võ đài.

Trên võ đài, Cơ Ngọc Hưng một thân thanh y tiêu sái đứng chắp tay sau lưng, hai mắt thì nhìn về phía trước. Phía đối diện không xa là một thiếu nữ mặc hắc y, nàng có thân hình khá cao lớn, cơ thể cũng rất to lớn đầy đặn, vòng nào cũng lớn hơn những nữ nhân khác rất nhiều nhưng gương mặt của nàng lại rất bình thường không hề có điểm bắt mắt.

“Linh muội xin chỉ giáo!” Cơ Ngọc Hưng chắp tay mỉm cười nói.

“Ngọc Hưng ca qúa lời rồi, trận chiến này chúng ta đã đánh nhiều lần rồi, kết quả thì lần nào huynh cũng thắng, lần này chắc cũng không ngoại lệ!” Cơ Linh lắc đầu tỏ vẻ buồn rầu nói.

Cơ Linh và Cơ Ngọc Hưng đều cùng một chi lớn trong Cơ gia nên đã ở một khu và từ nhỏ đã luyện tập cũng nhau. Khi vào Kỳ Nhân các thì cả hai cũng cùng một chỗ nên lại càng luyện tập thường xuyên hơn. Trong thời gian đó, hai người tỷ thí với nhau không biết bao nhiêu lần rồi và kết quả

https://thuviensach.vn

đều là Cơ Ngọc Hưng chiến thắng. Lần gần nhất Cơ Ngọc Hưng không tốn bao nhiêu công sức để đánh bại Cơ Linh.

“Linh muội có thiên phú tu luyện dị thuật hệ Kim, vốn ra có thể áp chế ta nhưng muội lại năm lần bẩy lượt không muốn dùng hết sức tỷ thí với ta. Để ta thắng suốt không phải là giúp ta mà muội đang làm ta tự phụ và yếu đi đó. Hôm nay chúng ta hãy đánh một trận thống khoái đi!” Cơ Ngọc Hưng nhìn Cơ Linh mỉm cười từ từ nói.

“Huynh biết ư? Đối với ta huynh như ca ca ruột của mình, huynh chiến thắng cũng như ta thắng, mà ta thấy huynh thắng còn vui hơn khi mình thắng nữa. Vì vậy ta mãi mãi không thể chiến thắng huynh được. Đời này sẽ mãi là như vậy!” Cơ Linh gương mặt thất thần, ánh mắt mơ hồ lẩm bẩm.

“Vậy một ngày ta là kẻ thù của muội thì sao? Dị giả thì không được mềm yếu, mềm yếu chỉ dẫn đến cái chết mà thôi!” Cơ Ngọc Hưng lắc đầu khuyên nhủ.

“Muội đời này không thể làm điều mình không thích, càng không thể đánh bại huynh!” Cơ Linh trầm tư nói rồi hướng vị trọng tai kia hô lớn: “Ta nhận thua!”

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 152: Thụ Linh Thuật

Xung quanh võ đài mọi người đang tập trung chờ đợi hai người dưới đài tỷ thí thế nhưng lúc này bỗng nhiên thấy Cơ Linh dơ tay nói to ta nhận thua đã khiến toàn thể mọi người ồ lên một tiếng rồi lại thi nhau bàn tán.

“Nhận thua ư?” Liễu Thiên đứng trên khán đài cũng giật mình tự hỏi. Hắn vốn nghĩ đây có thể là một trận chiến hay nhưng thật không ngờ lại một người nhận thua.

“Tiểu Hi muội thật đen đủi, nếu như vậy thì muội sẽ không có nhiều thời gian để nghỉ ngơi rồi!” Cơ Nhiên Phùng thở dài nói.

Hai phu phụ Điền Vô Lượng, Cơ Ngọc Hoàn thì vẻ mặt lo lắng nhìn xuống đài.

Trên khán đái chính, mấy vị đầu lão cũng không ngạc nhiên lắm với kết quả này. Nhất là vị gia gia của Cơ Ngọc Hưng thì càng cao hứng vuốt râu liên tục.

Dưới đài, Cơ Ngọc Hưng thở dài một cái rồi cũng quay người đi vào. Hắn tuy chiến thắng nhưng rất không hài lòng với cách làm của Cơ Linh.

Cơ Linh cũng rất nhanh đi ra khỏi võ đài, vị trọng tài lại tuyên bố người thắng cuộc và thời gian tỷ thí trận trung kết. Rất may là thời gian trận trung kết sẽ diễn ra sau nửa canh giờ nữa, Điền Tiểu Hi có đủ thời gian để nghi ngơi hồi phục nguyên thần.

https://thuviensach.vn

Nửa canh giờ cũng không phải khoảng thời gian dai nên rất nhanh qua đi, toàn thể quảng trường võ đạo lại ầm ĩ hẳn lên. Người người hò reo, kẻ kẻ cổ vũ, tiếng huýt sáo vang vọng khắp nơi. Đặc biệt là bây giờ rất đông người hò reo cổ vũ cho Điền Tiểu Hi. Tất nhiên cũng phải nói trận chiến này chính là trận chiến của hai chi đứng đầu trọng Cơ gia, vì vậy khán giả cũng chia ra làm hai mảng rõ rệt.

Dưới đài, Cơ Ngọc Hưng tà áo xanh bay bay đang đứng phía bên trái màn ảnh của Liễu Thiên. Điền Tiểu Hi một thân bạch y đứng phía bên phải màn ảnh của Liễu Thiên. Hai người nhìn nhau cũng không nói gì nhưng đều tập trung chỉ chờ tiếng trọng tài là sẵn sàng chiến đấu.

“Nếu không có thắc mắc gì thì trận chung kết chính thức bắt đầu!” Vị trọng tài kia rất nhanh hô lớn một câu.

Vừa có hiệu lệnh, hai người trên đài đều động thân. Theo kinh nghiệm cả hai đều phi thân lùi ra sau đồng thời kết ấn vận hành nguyên thần tản ra thành một lớp phòng thủ quanh thân.

Lúc này, Cơ Ngọc Hưng hai tay liền hồi vận chuyển rồi hắn đẩy xuống đất một cái. Ngay sau đó hắn lại di chuyển sang chỗ khác và lại đánh xuống đất một nhát.

Phía bên kia Điền Tiểu Hi cũng không đứng nhìn, nàng hai tay vận chuyển một nắm đấm bằng phong quyển từ từ hình thành rồi rất nhanh được đấm ra. Một quyền này không phải áp sát đến như trước, lần này nàng phóng quyền kình công kích đối thủ từ xa.

“Soạt!” Quyền kình xe gió đánh đến Cơ Ngọc Hưng. Cơ Ngọc Hưng thấy vậy thì đang bày bố đại trận gì đó cũng ngay tức khắc phải thu người nhảy sang một bên.

“Ầm!” Một âm thành nổ lớn vang lên, một vùng đài bị đánh bật lên, mảnh đá nhỏ cùng bụi đá bay toán loạn.

https://thuviensach.vn

Cơ Ngọc Hưng thấy vậy vẻ mặt đại biến, hắn phi thân lên không, hai tay chắp lại rồi lại đẩy ra phía trước xoay nửa vòng miệng hét lớn.

“Băng Vũ thần châm!”

Lúc này chỉ thấy theo hai bàn tay của hắn vô số châm băng bằng cái đũa được hình thành rồi rất nhanh bay đi. Tất cả cứ như một màn mưa phóng xuống chỗ Điền Tiểu Hi đang đứng.

Điền Tiểu Hi khi này đang định xuất chiêu thì lại phải dừng tay, trong tay nàng bỗng nhiên xuất hiện một thanh đoản kiếm. Thanh đoản kiếm được đưa lên phía trước thì từ từ biến lớn, rất nhanh nó đã biến thành một lá chắn lớn che kín người nàng.

“Beng! Beng!... Beng!” Châm băng ào ào bắn tới nhưng gặp phải tấm chắn kia thì đều gãy vụn, hết đợt này đến đợt khác lao đến đều bị chặn lại.

“Ngươi cũng tu luyện dị thuật hệ kim?” Cơ Ngọc Hưng biết công kích không có tác dụng thì cũng thu công hạ xuống nền võ đài nhíu mày hỏi.

“Ngươi vừa xem ta dùng mà còn không biết ư?” Điền Tiểu Hi cười nói đồng thời lại điều khiển thanh kiếm to lớn trước người. Chỉ thấy thanh đại kiếm được bắn đi quay tròn trên không chém đến chỗ Cơ Ngọc Hưng.

Cơ Ngọc Hưng hai mắt mở lớn, hai chân trùng xuống, hai tay đẩy ra trước. Rất nhanh nguyên thần bên trong cơ thể hắn tràn ra như nước vỡ đập tạo thành một bức tường băng cực lớn.

Mà lúc này thanh đại kiếm to như một miếng ván lớn đã chém đến.

“Bang!” Một tiếng nổ lớn vang lên, cùng với đó là băng tinh bay tung tóe, thanh đại kiếm cũng bị vỡ một miếng lớn bật ngược về phía Điền Tiểu Hi.

https://thuviensach.vn

Thanh đại kiếm của Điền Tiểu Hi bị Cơ Ngọc Hưng đánh bay đi nhưng hắn cũng bị chấn cho lại lùi mấy bước, phía trước hắn có nhiều khối băng rơi toán loạn. Mà nhìn kỹ thì thấy khi này hai tay Cơ Ngọc Hưng để thòng xuống đang run lên từng đợt như vừa bị gõ mạnh vào vậy.

“Băng Thành!” Điền Tiểu Hi phía bên kia hơi nhíu mày nhìn đám băng kia lẩm bẩm nói rồi hai tay lại vận chuyển, nguyên thần lại chào ra lao đến thanh đại kiếm kia. Theo đó thanh đại kiếm rất nhanh lại trở lại bình thường, mà không phải bình thường, nó lúc này còn lớn hơn trước nữa.

“Hàn khí vậy cũng đủ rồi!” Cơ Ngọc Hưng thấy vậy vẻ mặt hơi trầm xuống lẩm bẩm rồi đưa hai tay sang hai bên mắt nhắm lại.

Từ hai tay của hắn một luồng khí trắng mờ từ từ xuất hiện, luồng khí này mỗi lúc một thịnh. Rất nhanh toàn thân Cơ Ngọc Hưng đã được phủ kín bằng lớp khí này. Ngay lúc này, trên võ đài cũng đang từ từ xuất hiện sương mù mỗi lúc một dày, mỗi lúc một tràn lên cao. Chẳng mấy chốc võ đài đã bị phủ kín bằng lớp sương mù màu trắng đục, hai người Điền Tiểu Hi biến mất trong đó.

“Hừ! Ngươi tưởng ta không biết ngươi dùng băng châm tấn công để lợi dụng mảnh băng rơi vãi khắp võ đài tạo thành hàn khí tích trụ trên đài ư? Bây giờ khi hàn khí đủ thì ngươi sẽ dùng để tạo ra sương mù! Có phải quá cũ rồi không?” Điền Tiểu Hi nhìn đám sương mù hình thành thì không lo lắng mà chỉ khẽ hừ một cái nói.

“Ngươi biết thì sao? Trong lớp sương mù này không những ngươi không nhìn thấy ta mà ngay cả sức mạnh và tốc độ công kích của ngươi cũng giảm đi.” Cơ Ngọc Hưng giọng điệu ngạo nghễ từ trong lớp sương mù nói vọng ra.

“Khí Thủy Khống! Nhìn bộ dạng của ngươi cũng lắm chỉ luyện được đệ nhị tầng, như vậy mà cũng muốn làm giảm công kích của ta ư?” Điền Tiểu

https://thuviensach.vn

Hi nhìn quanh lớp sương mù cười nhạt nói.Thế rồi thanh đại kiếm đang xoay tròn trên không bỗng nhiên dừng lại, bên cạnh đó lại một thanh đại kiếm nữa đang hình thành.

“Ai cho ngươi thoải mái và kết thành kim thuật hả?” Cơ Ngọc Hưng quát lớn rồi hai tay đánh liên tiếp hai trưởng về hướng Điền Tiểu Hi.

Hai quyền kình vụt qua lớp sương mù với tốc độ cực nhanh để lại phía sau một lỗ hổng trong làn sương mù dày đặc. Điều đặc biệt là hai quyền kình này không đánh vào Điền Tiểu Hi mà lại công kích lên đại kiếm đang hình thành.

Việc này làm Điền Tiểu Hi có chút bất ngờ nhưng rất nhanh cười nhạt. Chỉ thấy quyền kình vừa đánh đến thì Điền Tiểu Hi chỉ khẽ điều khiển đại kiếm nghiêng đi, quyền kình đi đến ngay tức khác đã trẻ đôi.

“Hai cự kiếm thì sao chứ? Bên trong Khống Vực Vụ của ta thì ai cũng phải cúi đầu.” Cơ Ngọc Hưng thấy phá không được thì cũng buông bỏ công kích vô ích, đồng thời vẻ mặt hắn ngày càng trở lên âm trầm.

“Vậy thì ta xem ngươi đỡ kiểu gì?” Điền Tiểu Hi tay phải đưa ra nói.

Theo lời nói của nàng thì một trong hai thanh đại kiếm lăng không bay đi, nó bay đi rồi quay tròn với một phương song song với mặt đất, nhìn nó như một cánh quạt tuột ra khỏi ổ chục đang văng đi vậy.

Đại kiếm văng đi với tốc độ cực nhanh, chỉ vài nhịp thở nó đã đến trước người của Cơ Ngọc Hưng. Nó đi đến đâu sương mù bị trẻ đôi đến đấy, với vận tộc này thì chỉ một chút là có thể cắt ngang ngực Cơ Ngọc Hưng.

Cơ Ngọc Hưng đối diện một kiếm này thì vẻ mặt ngưng trọng miệng hét lớn một tiếng, hắn chỉ kịp đưa hai tay ra đón đỡ đại kiếm. Thế nhưng khi kiếm va chạm với cơ thể hắn thì một cảnh tưởng kỳ dị xuất hiện.

https://thuviensach.vn

Chỉ thấy đại kiếm ù ù chém đến đầy khí thế lại bị Cơ Ngọc Hưng hai tay bắt lấy rất đơn giản mà lực đạo của kiếm cũng chỉ làm hắn lùi mấy bước. Ngay sau đó thanh đại kiếm lớn như một cái phản lớn kia bị bắt lại thì đang nhỏ đi. Lúc này, đại kiếm như bị thứ gì đó bào nhỏ dần rất nhanh tan biến trong lớp mỏng sương mù còn lại.

“Cái gì? Làm sao có thể?”

“Ta có nhìn nhầm không vậy!”

“Không nhầm, Ngọc Hưng ca dùng tay không đón kiếm!”

“Giỏi thật, đã luyện thành cả môn thuật pháp đó!”

“Cơ gia lại có thêm một nhân tài nữa!...”

Sương mù bị gió tự đại kiếm thủi tan vợi đi điều này khiến mọi người đều nhìn thấy một màn vừa rồi và khi thấy thì đa phần đám thiếu niên đều trầm trồ ngạc nhiên. Đám người hiểu biết hơn thì cũng không khỏi gật gật đầu tỏ vẻ khâm phục.

“Thụ Linh thuật!” Điền Tiểu Hi nhìn thấy một màn vừa rồi thì hai mày nhíu lại lẩm bẩm. “Haha! Sao sợ rồi à, có giỏi thì dùng thanh kiếm còn lại tấn công ta đi!” Cơ Ngọc Hưng cười lớn tự đắc nói.

“Thì ra đây chính là dị thuật đã nuốt mất hỏa cầu của đệ đệ ngươi lúc trước, ngươi xem ra cũng rất tà môn.” Điền Tiểu Hi có chút ngạc nhiên nhưng không hề sợ hãi nói.

Theo Điền Tiểu Hi biết thì Thụ Linh Thuật vốn cần có thân thể thần âm mới luyện thành. Tuy nói thân thể thần âm không quá hiếm nhưng kẻ luyện được thuật này cũng phải có thiên phú rất cao và phải thường xuyên luyện âm thuật tổn hại đến thọ mệnh nhưng khi luyện thành thì đối địch lại rất mạnh nên đa phần những kẻ có Thần Âm thể đều theo học bộ môn này.

https://thuviensach.vn

Một số kẻ luyện đến đại thành thì có thể khắc tinh được đa phần các dị thuật hệ Ngũ Hành nên Điền Tiểu Hi không giám coi thường thuật này và cũng không thể coi thường tên Cơ Ngọc Hưng như trước nữa!

“Ngươi cái gì cũng biết nhưng chỉ biết thôi là không đủ!” Cơ Ngọc Hưng cười nhạt hay tay vũ động nói.

Lúc này, Cơ Ngọc Hưng hai tay vận chuyển, nguyên thần theo hai cánh tay tràn ra tạo thành hai màu hắc bạch rõ nét. Hai luồng khí này xuất hiện từ từ hòa quyện vào nhau tạo thành một hình âm dương thái cực có bán kính hơn trượng.

Tên này lại dùng đến Thái Cực Vĩnh Linh quyền nhằm một chiêu khống chế đối thủ! Chỉ thấy thái cực đồ xoay tròn rồi cuồn cuồn quấn vào nhau như một còn thần long bên lên cào rồi hùng hổ lao đến chỗ Điền Tiểu Hi.

Mà Điền Tiểu Hi cũng rất nhanh phản ứng, thanh đại kiếm còn lại của nàng đã bay đi được nửa đường rồi. Đại kiếm đang hung hăng nhằm thẳng con rồng kia mà chém.

Hai thứ va chạm vào nhau, đại kiếm nhẹ nhàng chẻ đôi quyền kình tiếp tục đi với tốc độ cực nhanh bổ vào người Cơ Ngọc Hưng.

Cơ Ngọc Hưng cười nhạt, hai tay lại đưa lên nhẹ nhàng đón đỡ đại kiếm. Mà hắc bạch quyền kình bị trẻ đôi lại rất nhanh hợp lại tiếp tục phóng đến trước người Điền Tiểu Hi.

“Ầm!” Điền Tiểu Hi không kịp phản ứng nên rất nhanh bị quyền kình bao phủ, một tiếng nổ lớn vang lên, nàng bị chúng quyền và bị kích bay ra sau mấy trượng, đến khi Điền Tiểu Hi dừng lại thì thấy khóe miệng nàng đang rỉ máu. Còn phía bên kia thanh đại kiếm của nàng đã bị Cơ Ngọc Hưng hóa giải một cách đơn giản. Nó hoàn toàn biến mất không còn dấu vết gì.

https://thuviensach.vn

“Ngươi thua rồi! Như đã nói, kẻ chúng Thái Cực Vĩnh Linh quyền thì trong vòng mấy canh giờ sẽ bị phong bế đan điền, ngươi bây giờ không khác gì một người thường cả!” Lớp sương mù vừa bị kích tan ra đã tụ lại, Cơ Ngọc Hưng đắc trí xua xua sương mù đi lại chỗ Điền Tiểu Hi.

“Vù!” Sương mù lay động, một thứ gì đó vụt qua để lại một vùng hổng lớn trong lớp sương mù.

“Cái gì!” Cơ Ngọc Hưng giật mình lẩm bẩm, hắn thực sự không biết từ khi nào Điền đã đứng trước người hắn một quyền ầm ầm đánh ra.

Cơ Ngọc Hưng lúc này không kịp làm gì hắn chỉ chơ mặt nhìn vào đầu nắm tay của Điền Tiểu Hi. Lúc này, đầu nắm đấm kia đang có vô số hoa văn màu đỏ đang lan tỏa. Khi hoa văn đó va chạm với ngực Cơ Ngọc Hưng thì chúng đồng loạt tan vỡ, theo đó một lượng lớn nguyên thần cũng như được giải thoát đồng loạt bùng nổ.

“Phành! A…!” Ngay sau một quyền đó, sương mù một vùng bị trấn cho dạt ra, Cơ Ngọc Hưng thì như trái bóng bị đập bay đi, hắn bay đến đâu sương mù bị thủi bay đến đó, khi hắn chạm đất thì không chỉ sương mù mà ngay cả nền võ đài cũng bị cầy thành rãnh dài mấy trượng.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 153: Vạn Ti Chân Giáp

Võ đài một màu sương mù trắng xóa, mọi thứ ở bên trong đều không thì dùng mắt thường để xem được. Điều này khiến đa phần khán giả xung quanh rơi vào khó chịu, trong đó có cả Liễu Thiên đang loay hoay liên tục nhằm kiếm góc nhìn rõ hơn.

“Sao rồi! Ta không nhìn thấy gì cả, ghét tên này thật, đánh nhau thì đánh đi còn xì ra cái sương mù kia để che mắt nữa!” Liễu Thiên phía trên nhìn xuống sân chỉ thấy lớp sương mù lại dày đặc cao đến năm trượng chiếm cả cái võ đài, mọi thứ bên trong đều không nhìn được, hắn chỉ nghe thấy âm thanh nên không khỏi khó chịu.

“Tan rồi! Có kết quả rồi!” Cơ Nhiên Phùng đứng cạnh liền chỉ tay xuống sân nói.

“Tiểu Hi tỷ có sao không?” Liễu Thiên thấy bộ dạng điềm tĩnh của phu phụ Điền Vô Lượng thì liền hỏi.

“Nó không sao! Nó thắng rồi!” Điền Vô Lượng lắc đầu mỉm cười nói. Với tu vi của Điền Vô Lượng thì lớp sương mù kia làm sao cản được gã quan sát.

“Vậy tốt quá! Chúng ra xuống thôi!” Liễu Thiên vui vẻ nói rồi quay người đi xuống lầu.

https://thuviensach.vn

Trên võ đài, sương mù đang tan dần, bây giờ có thể nhìn thấy bên trong đó có một bóng người đang đứng, đó là một thiếu nữ, tay nàng vẫn nắm chặt ánh mắt nhìn về phía xa của võ đài.

Mà ở phía kia trong lớp sương mù cũng có lờ mờ một bóng người đang lom khom đứng dậy.

“Không thể nào! Ngươi làm sao vẫn có thể sử dụng nguyên thần, tại sao bên trong Thần Vụ của ta mà ngươi vẫn di chuyển nhanh như vậy được!”

Cơ Ngọc Hưng vừa bị Điền Tiểu Hi đánh cho một quyền bay đi vừa bò dậy đã bày ra vẻ mặt khó tin nói. Hắn khi này miệng đầy màu, phần áo ngực rách tan, trên làn da còn thấy vết lõm vào, thâm tím. Hắn khi này vừa nói vừa ộc máu, vẻ mặt thì dần tái đi như có thể đổ xuống bất cứ lúc nào.

Lúc này, không có nguyên thần cung cấp, dưới ánh nắng chiều, lớp sương mù rất nhanh đã tan hết, Điền Tiểu Hi dáng người thẳng tắp hai tay đã thả lỏng, tóc dài bồng bềnh, nàng khi này nhìn qua Cơ Ngọc Hưng rồi cũng không nói gì mà quay người rời đi.

“Ta không cam tâm! Tại sao ta lại thua được!” Sương mù tan Cơ Ngọc Hưng gục xuống, vẻ mặt tái đi nhưng vẫn đầy vẻ không cam lòng nói.

“Trời đang nắng trang trang ngươi đi dùng Khí Thủy Khống, chỉ vậy thôi đã không phải đối thủ của ta rồi!” Điền Tiểu Hi không quay lại mà chỉ hời hợt đáp.

“Ngươi nói gì, không dùng thì làm sao đả thương được ngươi?” Cơ Ngọc Hưng tức giận nói.

“Cái gọi là Thần Vực để khống chế ta vốn không có tác dụng, ngươi phải biết người dùng Khí Thủy Khống tuy có hiệu quả cầm chân nhưng qua thời gian thì nguyên thần của ngươi sẽ cạn. Nguyên thần cạn thì cái gọi là Thần Vực cũng yếu đi, khi đó ta rất đơn giản phá giải được. Ta không muốn đánh

https://thuviensach.vn

bại ngươi sớm chính là muốn thử xem Thái Cực Vĩnh Linh quyền có Âm Dương Chi khí ra sao mà thôi. Nhưng đang tiếc ngươi luyện chưa đến nơi đến chốn, quyền kình như vậy làm sao công phá được Vạn Ti Chân giáp của ta!" Điền Tiểu Hi dừng lại từ từ nói.

Cơ Ngọc Hưng liên tục lắc đầu, hắn dường như vậy chưa tin vào sự thật này nên lại hỏi: "Ngươi mới bằng đó tuổi làm sao tu luyện được Vạn Ti Chân giáp, chắc chắn ngươi dùng bảo giáp tà môn?"

"Hài..! Ta nghĩ cũng không cần giải thích nhiều nữa, ngươi nếu chưa muốn nhận thua thì có thể tiếp tục, nếu không thì đừng nhiều lời nữa! Nói thực ngươi so với đường huynh Cơ Nhiên Dã còn kém rất nhiều!" Điền Tiểu Hi thở dài quay lại dùng ánh mắt thản nhiên nói.

Cơ Ngọc Hưng nghe vậy, hai tay nắm chặt, ánh mắt đầy sát khí nhưng miệng lại như ứ lại không nói được câu gì. Hắn vừa rồi chủ quan đồng thời nguyên thần đã gần hết nên đã dính một quyền cực mạnh. Sau một quyền đó một số bộ phận trên cơ thể đã tổn thương khá nặng, bây giờ nếu mà tiếp tục động sức chắc chắn sẽ bị tàn phế. Mà hắn khi này có muốn liều thì nguyên thần cũng chẳng còn bao nhiêu mà dùng còn đối thủ của hắn thì sâu không dò được, điều này càng khiến hắn sợ hãi không giám mạnh động.

"Người thắng là Điền Tiểu Hi! Tỷ võ kết thúc, tứ cường hãy đến gian đại phòng phía sau võ trường để nhận thưởng." Vị trọng tài kia lúc này mới hô lớn.

Toàn trường đang nhiên náo nhiệt hắn nên, đa phần mọi người giờ mới biết người chiến thắng chính là Điền Tiểu Hi. Biết kết quả này thì xung quanh khán giả có rất nhiều cảm xúc, và mỗi nhóm mỗi khu khán đài lại có cảm xúc khác nhau. Giả như chỗ khán đài gần chỗ Liễu Thiên thì đều ồ lên vui sướng. Khán đài phía đối diện thì đa phần không có cảm xúc gì quá chỉ bàn tán như thường mà thôi, một nhóm khác thì tỏ vẻ buồn chán và bắt đầu

https://thuviensach.vn

rời khỏi khán đài. Không khí này làm cho Liễu Thiên nhớ đến một trận bóng ở thời hiện đại. Không khí kẻ thắng người thua thật là hấp dẫn.

Lúc này, phần trao giải không được cử hành ở võ đài nên Cơ Tộc tỷ võ coi như đã kết thúc. Mấy người đứng đầu Cơ gia và khách quý cũng bắt đầu rời đi, mấy người này cười nói rồi đi thẳng ra sau khán đài rồi qua cầu nối đi vào dãy nhà cao phía sau.

Điền Tiểu Hi cũng đã đi về phía khán đài mà mấy người Liễu Thiên đang đứng. Vì chỗ này đều là người trong chi của Cơ Triết Dương nên Điền Tiểu Hi đi đến đâu mọi người đều vỗ tay cùng với đó là những câu khen ngợi, một số kẻ còn tỏ vẻ ngưỡng mộ quá độ. Nhưng dù làm gì thì cũng không có kẻ nào chặn đường của nàng cả nên nàng rất nhanh đi đến chỗ mấy người Liễu Thiên.

“Con không sao chứ?” Cơ Ngọc Hoàn vội vã đi đến hỏi thăm.

“Mẫu thân không phải lo lắng, vừa rồi chỉ là quyền kình giao tranh với Vạn Ti Chân giáp và phản trấn chỉ làm con bị thượng nhẹ mà thôi!” Điền Tiểu Hi mỉm cười nói.

“Vạn Ti Chân giáp là thứ gì?” Liễu Thiên nghe vậy tò mò hỏi.

“Vạn Ti chân giáp là tên của tầng đầu tiên trong Nguyên Kết Thần Công, nghe nói người luyện môn dị thuật này đều phải từ từ tinh luyện từng tia nguyên thần để đan thành thần giáp bảo hộ. Thần giáp này có thể cản mọi công kích từ người có tu vi ngang bằng mình mà không sợ bị thương, nếu luyện thành thì quả nhiên cùng giai khó có đối thủ. Tất nhiên là nó lợi hại thì cũng khó luyện vô cùng. À luyện không những rất khó, đồng thời còn cần rất nhiều thời gian nên những người trẻ tuổi rất khó có thể luyện thành bước đầu nhập môn chứ đừng nói là tầng đầu của môn dị thuật này! Ta thật không ngờ Tiểu Hi muội lại có thể luyện thành Vạn Ti Chân giáp!” Cơ

https://thuviensach.vn

Nhiên Phùng lại tỏ vẻ hiểu biết giải thích, cuối cùng thì hắn lại nhìn Điền Tiểu Hi bằng ánh mặt kính nể cùng sợ hãi.

Liễu Thiên nghe xong thì không biết nói gì ngoài việc dùng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn Điền Tiểu Hi.

“Thôi nào! Đừng có vậy!” Điền Tiểu Hi thấy vậy xua xua tay nói.“Vậy tốt rồi! Chúng ta đi đến lấy phần thưởng thôi! Ta muốn xem có thứ gì mà tiểu nha đầu ngươi liều mạng vậy?” Điền Vô Lượng liền đi lên vỗ vai Điên Tiểu Hi nói rồi cũng quay người đi trước.

“Dạ!” Điền Tiểu Hi cũng không phản đối, nàng cũng Cơ Ngọc Hoàn cùng rời đi.

Hai người Liễu Thiên cũng lắc đầu theo sau, cả hai đều vừa đi vừa suy nghĩ gì đó. Rất nhanh cả nhóm đi ra khỏi khán đài tiến vào hành lang viền ngoài võ đại đi đến khán đài trung tâm rồi từ đó đi vào dãy nhà lớn sau khán đài. Vào đến đây thì không gian đã yên tĩnh hơn hẳn.

Lúc này cả đám đứng chờ, còn Điền Tiểu Hi được dẫn đi lĩnh thưởng. Chỉ một lúc sau, Điền Tiểu Hi vẻ mặt vui vẻ đi ra.

“Tốt rồi! Chắc thứ tiểu nha đầu người cần nên mới có điệu bộ này!” Điền Vô Lượng cũng không hỏi là gì mà chỉ gật đầu cười nói.

“Đã lấy được thưởng, tỷ thật lợi hại, trong nội môn tỷ chắc cũng phải có tên tuổi chứ!” Liễu Thiên lúc này cũng không có hỏi xem Điền Tiểu Hi được gì mà lại dùng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn Điền Tiểu Hi nói.

“Tên tuổi ư? Trong nội môn những đệ tử dưới Huyền Môn cảnh thì không đáng để nhắc đến, trong số bốn đệ tử của sư phụ thì ta là người yếu nhất.” Điền Tiểu Hi lắc đầu từ từ nói.

https://thuviensach.vn

“Nội môn là nơi ngọa hổ tàng long, mỗi năm có rất nhiều sư huynh sư tỷ xuất môn đi xa nhưng số lượng cao thủ vẫn rất nhiều. Đã vào trong nội môn muốn có chỗ đứng thì phải có thiên phú cực cao hoặc lỗ lực không ngừng!” Cơ Nhiên Phùng đứng cạnh cũng giải thích thêm vào.

“Vậy ư! Ài kệ đi! Nội môn mai kia tính, chúng ta rời khỏi đây đã!” Liễu Thiên nghe vậy khẽ nghĩ một hồi rồi rất nhanh lắc đầu nói.

…

Tối đến, toàn thể nội tộc Cơ gia lại ăn một bữa cơm gia đình với nhau, mấy người Liễu Thiên tất nhiên cũng tham gia.

Nhóm người Liễu Thiên đi theo Cơ Bảo Vinh ngồi kín hai bàn lớn trong phòng tiệc. Phía cạnh là nhiều nhóm người khác, tất cả đều đã tập hợp đầy đủ. Trong đây cũng có cả nhóm người Cơ Ngọc Hưng, Cơ Bảo Hưng, hay như Cơ Linh, Cơ Đức Du, Cơ Tiểu Lâm,… Ở đây, ngoài mấy người Liễu Thiên biết ra còn có một số thanh niên thiếu nữ nhìn rất lạ, nhưng theo cảm nhận của Liễu Thiên thì tu vi những kẻ này rất cao, xem ra đây rất có thể là tầng lớp thiếu niên anh tài đứng đầu Cơ gia.

Lại nói thì mục đích chính của bữa cơm này chính là làm cho tình cảm của mọi người trong Cơ gia trở lên thân thiết hơn. Nhưng mục đích thì vậy nhưng thực sự không đem lại kết quả khả thi gì. Ai cũng biết một gia tộc càng lớn thì sự phân hóa thân phận và ganh đua ghen ghét nhau càng rõ rệt. Khoảng cách này làm sao có thể san lấp bằng một bữa cơm. Biết vậy nhưng Cơ Thường vẫn không muốn bỏ, gã vẫn muốn cùng con cháu ăn một bữa cơm thân mật. Gã lúc này ngồi ở vị trí chủ tọa đang vuốt vuốt chòm râu nhìn ngắm một lượt cả gian phòng. Mà cạnh gã là toàn thể tầng lớp cao tầng nội tộc Cơ gia, những vị trưởng lão ngoại tộc đều không có mặt ở đây. Tất cả những người ở đây đều là con cháu các đời của vị tổ gia này.

https://thuviensach.vn

Tính ra thì chỉ nội tộc thân thiết nhưng số người trong gian phòng này cũng nên đến hơn năm trăm người, nói là bữa cơm thân mật nhưng cũng không khác mấy một bữa đại tiệc. Điều này cũng lý dải việc bữa cơm này không làm cho các thành viên trọng gia tộc thân thiết hơn, nó chỉ như một dịp gặp mặt của các chi trong tộc mà thôi.

Cơ Triết Dương một thân xam y tay cầm quạt ngồi ngay cạnh Cơ Thường, lão ánh mắt âm lãnh nhìn chằm chằm hai mẫu tử Liễu Thiên ở phía xa. Không biết lúc này não đang nghĩ gì nhưng nếu ai tinh ý thì có thể thấy não đang tính toán gì đó không có lợi cho Liễu Thiên.

“Haha! Sư tỉ nói hay lắm!” Liễu Thiên dường như cũng cảm nhận được ánh mắt bất thiện của Cơ Triết Dương nhưng hắn vẫn nói chuyện vui vẻ cùng mấy người Điền Tiểu Hi mà không hề tỏ ra bất thường.

Tất nhiên cười nói bên ngoài là vậy còn trong tâm can Liễu Thiên thì đang mắng liên tục: “Tên khốn nạn, tổ tông nhà ngươi, ngoại bà của ta thật bất hạnh khi lấy phải ngươi. Nếu quay lại ta nghĩ ngoại bà sẽ cho ngươi một đao chứ không phải lấy ngươi!”

“À không được! Ngoại bà không lấy gã thì làm sao có mình, nếu có quay lại thì ngoại bà tốt nhất vẫn cứ chịu thiệt thòi một chút!” Liễu Thiên cười cười với Cơ Nhiên Phùng trong lòng thì thầm nghĩ.

Cuối cùng sau một hồi cười nói giả vờ, Liễu Thiên cũng đảo mắt nhìn lại Cơ Triết Dương. Cơ Triết Dương cũng đang ngồi đó nhìn ra, hai người nhìn nhau một lúc thì Cơ Triết Dương tỏ vẻ lạnh nhạt không quan tâm quay đi.

“Ngoại bà vốn xinh đẹp như vậy mà lại chịu thiệt thòi thì đúng là không đúng, ngày nào đó ta sẽ đòi lại cho người!” Liễu Thiên cũng thu hồi ánh mắt tự nhủ. Hắn trong truyện năm đó còn nhiều chỗ không hiểu nhưng hắn hiểu rằng ai tốt ai xấu!

https://thuviensach.vn

Cả gian phòng nói chuyện thêm một lúc thì bỗng nhiên tất cả mọi người trong phòng đều ngừng nói, gian phòng bỗng yên tĩnh lạ thường. Lúc này, mấy người Liễu Thiên cũng dừng nói chuyện, theo ánh mắt mọi người đều tập trung lại trung tâm – nơi Cơ Thường ngồi.

“Cơ tộc ta mấy ngàn năm phát triển, có được cơ nghiệp như hôm nay là đều nhờ sự cố gắng của từng cá thể trong gia tộc.” Cơ Thường thấy mọi người đã im lặng thì liền hắng gọng nói, lão dừng một chút rồi lại tiếp tục:

“Mà trong một tổ chức thì sự đoàn kết chính là thứ tạo lên thành công, vì vậy bữa cơm này chính là hi vọng mọi người trong gia tộc dù nội tộc hay ngoại tộc đều đoàn kết giúp đỡ nhau để cùng phát triển. Bây giờ hãy quên đi tất cả công việc mà ăn uống một bữa thật thoải mái! Nhất là đám thiếu niên các ngươi, hãy tận dụng cơ hội này làm quen giao lưu với nhau!”

Mọi người nghe vậy đều ngồi im không ai có phản ứng gì cả, Liễu Thiên cũng tương tự, hắn ngồi im bất động. Một không khí yên tĩnh tẻ nhạt cứ thế tiếp diễn.

“Được rồi! Bắt đầu đi!”

Cơ Thường nói xong không thấy ai nói gì liền ra lệnh. Ngay sau câu nói đó, từ phía trong những nhóm người lũ lượt bê đồ ăn ra. Bữa tiệc đã bắt đầu, Liễu Thiên thở dài chán nản, cứ ăn tiệc suốt ngày thế này là điều hắn ghét nhất. Hắn chỉ thích có vài huynh đệ ăn uống thoải mái thôi chứ đông thế này nhưng quen được mấy ai.

Bữa tiệc cứ thế diễn ra, người ăn kẻ uống, cười nói rôm rả một hồi. Hai mẫu tử Liễu Thiên ăn uống một lúc rồi xin cáo lui về trước. Với họ thì bữa tiệc này chỉ mang tính bắt buộc chứ không hề có chút tình cảm vui vẻ ấm cúng của gia đình.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 154: Phi Thiên Huyền Tinh Kiếm

Sáng hôm sau khi mặt trời vừa mọc lên ở phía đông thì cũng là lúc đoàn người Liễu Thiên rời Hoa Vân sơn để tập trung ở trung tâm Cơ Liên Thành. Tiếp sau đó tất cả lại tiến lên Cơ Vân Phi hạm để trở về Trung Dương Thành.

Sau một hồi chuẩn bị thì phi hạm rất nhanh bay đi, trên cái sân lớn giữa phi hạm khi này có rất đông người đang đứng, hai mẫu tử Liễu Thiên cũng đứng ở đây.

"Ài!" Cơ Ngọc Oanh khi này trên phi hạm nhìn lại Hoa Vân sơn đang trôi về phía xa thì lắc đầu thở dài một cái.

"Mẫu thân sao vậy?" Liễu Thiên đứng cạnh thấy bộ dạng mẫu thân như vậy liền hỏi.

"Không sao! Dù sao nơi đây cũng không phải là nhà ta nữa!" Cơ Ngọc Oanh lắc đầu mỉm cười nói.

"Đúng vậy! Cơ gia dù có lớn với nhiều tiện nghi nhưng con vẫn thích ở Liễu gia hơn!" Liễu Thiên gật đầu cười nói.

"Mà lần này về tông môn con hãy tập luyện điều độ, đừng quá cố gắng mà tổn hại đến cơ thể!" Cơ Ngọc Oanh suy nghĩ một hồi lại nhớ ra gì đó nhắc nhở.

https://thuviensach.vn

“Mẫu thân lại thế rồi! Con lớn rồi tự biết chắm sóc bản thân! Nhắc mới nhớ, con thế nào lại có một mình, trong nhà có thêm tiểu đệ tiểu muội nữa thì quá tốt rồi!” Liễu Thiên bĩu môi nói rồi lại cảm thán. Từ hôm qua đến giờ hắn nghe cái cầu điều độ kia không biết bao nhiêu lần nữa, khi này hắn thật sự muốn có vài đứa tiểu muội tiểu đệ. Hắn nghĩ khi đó mẫu thân sẽ lo cho các đệ muội và hắn thảnh thơi không bị quản nữa!

“Trẻ con thì biết cái gì! Thôi vào nghỉ đi, đường còn dài lắm!” Cơ Ngọc Oanh nghe Liễu Thiên than thở thì liền mắng rồi quay người đi xuống cuối phi hạm.

“Mẫu thân cứ nghỉ đi! Hài nhi muốn đứng ngoài này thêm chút nữa!” Liễu Thiên thấy vậy chỉ mỉm cười, hắn lại tiếp tục nhìn ngắm dãy Hoa Vân sơn ẩn hiện trong mây trắng phía chân trời kia mà suy tính.

“Mình lần này đến đây tuy bị ức hiếp nhiều nhưng cũng được thu hoạch không nhỏ. Mình cũng biết được nơi mẫu thân sinh sống hồi nhỏ. Chuyến đi này thật không uổng phí.” Liễu Thiên lẩm bẩm, khóe miệng xuất hiện một tia cười rồi rất nhanh biến mất.

“Cơ lão tặc! Mười năm sau ngươi còn muốn lấy nốt miếng Tĩnh Kim kia ư? Hừ hừ! Đến lúc đó ta sẽ bắt ngươi phải nhả ra cả miếng còn lại.” Liễu Thiên nghĩ lại bộ dáng bức người của Cơ Triết Dương thầm mắng rồi hắn lại tự nhủ.

“Ta sẽ đòi lại tất cả!” Liễu Thiên lại vuốt ve miếng ngọc bội trên ngực thầm nghĩ.

Ánh mặt trời đã lên khá cao, mọi người trên phi hạm cũng đã ổn định chỗ nghỉ ngơi. Liễu Thiên cũng đã đi về phòng, đứng ngoài nắng tuy quen rồi nhưng việc này chỉ khi tu luyện thôi chứ đối với hắn không phải là sở thích gì.

https://thuviensach.vn

Mà lại nói đến nhóm người Điền Tiểu Hi, ba người nhà nàng lại không trở lại tông môn. Ba người họ nhân cơ hội này về nghỉ ngơi tại gia tộc nên họ lại tiếp tục đi theo hướng tây nam trở về Điền gia. Cơ Nhiên Phùng thì phải ở lại chờ phân phó gì đó nên cũng không có đi đến tông môn ngay, hắn chỉ tiễn Liễu Thiên rồi hứa hẹn gặp lại mà thôi.

Thế là trong đoàn người quay lại Trung Dương thành chẳng còn mấy người Liễu Thiên quen. Tính ra chỉ có mẫu thân và đại bá. Đại bá của hắn tuy đã gặp vài lần nói chuyện cũng được nhưng hắn không có gì để nói với gã cả. Chỉ còn hắn và mẫu thân hắn nói chuyện cùng nhau mà thôi. Mà hai người ở hai độ tuổi khác nhau nên nói chuyện cũng không được lâu.

Liễu Thiên về phòng mở cửa ngắm cảnh một chút thì liền chán nản quay vào tu luyện.

Hắn ngồi tu luyện từ sáng đến trưa ăn cơm xong lại tu luyện từ trưa đến gần tối.

Lúc này trời gần tối, hắn mới bắt đầu khởi động tý gân cốt rồi bắt đầu luyện tập thể lực và ôn lại chút kiếm pháp.

Vừa mới đó đã tối mịt, trăng sao đã đầy trời. Liễu Thiên tắm giặt ăn uống xong thì liền xin phép mẫu thân đi lên trên thuyền tản bộ thư giãn.

Trăng ngày hai mươi không tính là tròn những cũng không phải quá khuyết. Ánh trắng sang chiếu nên con thuyền đang nhẹ nhàng bay trên không. Liễu Thiên đứng ở cuối phi hạm nhìn lên ánh trắng phía xa trên cao trong lòng xuy nghĩ viển vông. Gió nhẹ thổi vào mặt Liễu Thiên làm cho tóc hắn bay bay, những lúc như thế này lại khiến hắn có cảm giác nhớ nhà.

“Nếu có cơ hội trở lại cuộc sống trước kia thì sao? Mình có trở về không? Mình đã thay đổi, mình muốn ở đây?” Liễu Thiên đứng đó nhìn lên trời cao tự hỏi.

https://thuviensach.vn

Với Liễu Thiên lúc này cảm giác nhớ nhà đã không còn như trước nữa, hắn ở thế giới này cảm giác cuộc sống thật hơn thế giới cũ, ở đây hắn quý giá và trân trọng cuộc sống hơn trước kia nhiều. Hắn lúc này cũng không hiểu là do hắn đã chết đi một lần rồi nên hắn trân trọng cuộc sống mới này hơn hay là do cuộc sống nơi này quá hợp với tính cách của hắn nên hắn cảm thấy thích thú khi được sinh sống ở nơi đây. Trong đầu hắn tự hỏi rằng mình có muốn trở lại Trái Đất để sống một cuộc sống bình thường cùng người thân nữa không?

Và nếu phải lựa trọn thì hắn thật sự không biết mình nên chọn thế nào nữa! Có thể nói là may mắn vì hắn không có cơ hội trở về vì vậy hắn không phải nghĩ nhiều mà chỉ việc tập trung vào cuộc sống ở đây mà thôi.

“Ê! Ngư dân!” Liễu Thiên đang trầm tư xuy nghĩ thì bỗng có tiếng nói êm ả truyền vào tai làm hắn bừng tỉnh.

Hắn quay đầu nhìn lại thì thấy một gương mặt, hắn cũng chẳng rõ mình với người này có quan hệ gì nữa. Quen ư? Quen cũng chẳng phải chỉ gọi là biết mà thôi.

“Cơ Thương Vũ!” Liễu Thiên nhíu mày nói.

“Ngư dân nhà ngươi làm gì ở đây?” Cơ Thương Vũ dáng người thướt tha đi lại gần chỗ Liễu Thiên đứng, nàng vừa đi đến đã hỏi.

“Ai là ngư dân?” Liễu Thiên nhíu mày, đôi mắt trợn lên hỏi.

“Ngươi ngay cả hồ thiêng cũng tắm được thì ta nghĩ ngươi chắc là ngư dân, ngày ngày quen đánh cá nên mới vậy!” Cơ Thương Vũ cười cười vỗ vai Liễu Thiên nói.

Một cái vỗ vai này làm Liễu Thiên giật mình, hắn nhìn Cơ Thương Vũ với ánh mắt đầy nghi hoặc. Nàng ta từ khi nào có vẻ quen thân hắn vậy, từ khi nào lại thoải mái động chạm vào người khác như vậy? Tính cách cũng

https://thuviensach.vn

thay đổi luôn a? Hắn nhớ hôm trước nàng ta còn rất lạnh nhạt rồi khi đạt được kiếm pháp mới hứa hẹn xuông với hắn. Thế bây giờ là sao đây?

“Ngươi…tối nay ăn nhầm thứ gì đúng không?” Liễu Thiên ậm ừ hỏi.

“Cộc! Ngươi nói gì, ý ngươi nói ta thần kinh có vấn đề đúng không?” Cơ Thương Vũ cốc vào đầu Liễu Thiên một cái tức giận nói.

“Dừng! Có sự nhầm lẫn ở đây! Ta thực ra không biết ngươi, ngươi đừng tỏ ra thân thiết như vậy, ta sợ lắm…!” Liễu Thiên bị cốc một cái thì lùi lại mấy bước đưa tay ra chặn, còn vẻ mặt bị thảm van xin. Hắn thực sự không đánh được nàng ta, mà nàng ta vai vế cũng rất cao. Vì vậy nếu như bị nàng ta hành thì đúng là khổ rồi. Mà lại nói nàng ta luôn tỏ vẻ như chơi thân với hắn càng khiến hắn sợ hãi.

“Haha! Nhìn bộ dạng của ngươi kìa!” Cơ Thương Vũ tỏ vẻ đắc trí cười lớn.

“Vậy nữ hiệp đã hài lòng chưa? Tại hạ xin cáo từ!” Liễu Thiên thấy vậy cố nén cơn giận nói rồi quay người định rời đi.

“Khoan đã! Ta có việc này muốn nói!” Cơ Thương Vũ ngay tức khắc chặn lại.

“Có truyện gì? Ta nhớ là không làm gì phật lòng ngươi, mà lại ta cũng không lấy đồ gì của ngươi cả?” Liễu Thiên vẻ mặt trầm xuống nói, hắn không muốn rắc rối nhưng nếu đã qua giới hạn thì hắn dù liều cũng phải đánh.

“Không ta không có ý đó! Chỉ là ta có việc muốn nói, hay là chúng ta kiếm chỗ nào kín đáo hơn nói chuyện!” Cơ Thương Vũ lắc đầu giải thích rồi lại đưa ra đề nghị.

“Kín đáo! Làm gì mà phải kín đáo!” Liễu Thiên nghe vậy thầm nghĩ.

https://thuviensach.vn

“Sao rồi? Nếu người đồng ý ta khẳng định sẽ đạt được rất nhiều thứ tốt!” Cơ Thương Vũ lại giục.

“Từ ngươi thì có thứ gì tốt cơ chứ? Nếu dùng thân báo đáp thì ta còn suy nghĩ!” Liễu Thiên lắc đầu bĩu môi.

“Ngươi lại hoang tưởng! Theo ta!” Cơ Thương Vũ lắc đầu quay đi, Liễu Thiên thấy vậy thở dài rồi cũng lặng lẽ theo sau.

Hai người đi về phòng của Cơ Thương Vũ và ngồi đối diện nhau, Cơ Thương Vũ pha trà cho Liễu Thiên, hai người bắt đầu thưởng trà. Điều này càng làm cho Liễu Thiên hồi hộp không thôi.

“Ta muốn ngươi giúp ta tìm hiểu một chút kiếm thuật!” Ngồi một lúc thì Cơ Thương Vũ thở ra một hơi nói.

“Phì!” Liễu Thiên đang uống trà giật mình phụt hết nước trà ra, hắn há hốc mồm không nói được câu gì.

“Sao vậy! Ta nói gì sai à?” Cơ Thương Vũ khó hiểu hỏi.

“Èm! Èm! Kiếm thuật ư? Sao ngươi lại hỏi ta cái đó?” Liễu Thiên lúc này mới lấy lại giọng từ từ hỏi.

“Thì ngươi cũng biết hồi sáng ta lấy được một bộ kiếm thuật còn gì! Chỉ là trong đó có nhiều chỗ ta không hiểu mà ta lại không muốn tiết lộ cho người khác. Nhưng ngươi thì lại khác, ngươi dù sao cũng luyện kiếm rồi!” Cơ Thương Vũ từ từ giải thích, vẻ mặt rất chân thật và thành cẩn.

“Những thứ ngươi không hiểu thì ta làm sao hiểu được, phải biết thiên phú của ta rất kém. Ngươi nhìn tu vi của ta là biết rồi!” Liễu Thiên lại lắc đầu nói.

https://thuviensach.vn

“Vậy ngươi cứ thử đi! Nếu ngươi hiểu được thì chắc chắn cũng có cái lợi, ngươi tu kiếm chẳng nhẽ lại sợ tìm hiểu kiếm phổ!” Cơ Thương Vũ hào sảng nói.

Liễu Thiên lại rơi vào suy tư, hắn đang suy nghĩ mình có nên đọc bộ kiếm phổ kia không? Phải biết đó là kiếm pháp thượng thừa nhưng nó lại chủ đạo lấy nguyên ngự kiếm, mà Liễu Thiên lại đang tập trung tu luyện lấy kiếm ngự nguyên. Hắn sợ nhất là khi mình đọc bộ kiếm pháp kia rồi sẽ bị phân tâm rồi tu kiếm sẽ dang dở giữa hai kiếm phái mà không đi đến đâu cả.

Một người nếu đi cùng lúc trên hai con đường sẽ rất dễ dẫn đến hành trình trên hai con đường đó đều bị gián đoạn, và cả hai con đường đều sẽ không đến đích được. Liễu Thiên chính là sợ điều đó!

“Không sao! Quyết tâm của mình cao thì làm gì có thứ gì ảnh hưởng được. Mình tham khảo thêm con đường khác cũng rút ra nhiều kinh nghiệm để hoàn thiện con đường của mình. Nghĩ lại thì khi không người khác mang của đến thì ngại gì mà không nhận lấy” Liễu Thiên tự nhủ.

“Ài! Cái này!” Liễu Thiên dù đã quyết nhưng chưa có trả lời mà lại tỏ vẻ ừm ừ khó xử. Hắn vốn rất muốn nói đưa ta xem nhưng hắn nghĩ đi nghĩ lại thì nam nhi cũng phải có chút tự cao nên mới tỏ vẻ như vậy.

“Haha! Thôi không phải diễn nữa!” Cơ Thương Vũ lúc này mới mỉm cười vui vẻ lấy trong người ra một quyển sách, nàng vừa lấy ra thì hai tay huy động đánh ra bốn phía gian phòng. Theo đó một màng sáng lan ra rồi bao phủ gian phòng lại.

“Đây là những đoạn tâm pháp đó có đoạn ta hiểu có đoạn không, ta đã chép tất ra, ngươi có thể xem thử!” Cơ Thương Vũ thu công rồi mới mở cuốn sách đưa cho Liễu Thiên.

https://thuviensach.vn

“Đa tạ!” Liễu Thiên nhìn quanh thấy gian phòng đã được cách li thì cũng gật gật đầu cảm tạ rồi rất nhanh tiếp cuốn sách bắt đầu lật từng trang đọc. Cơ Thương Vũ thấy vậy cũng không có phản ứng gì khác, nàng chỉ ngồi đó mỉm cười nhìn Liễu Thiên.

“Mỗi trang đa số chỉ có một câu hoặc một đoạn văn tự mà thôi, trong đó thì câu nào câu đấy đều rất thâm sâu khó hiểu vô cùng. Có hiểu nghĩa cũng không biết nó có dụng ý gì.” Liễu Thiên đọc một đoạn thì nhăn mày nói.

“Ngươi cứ đọc đi, đừng vội bày tỏ cảm xúc!” Cơ Thương Vũ xua tay nói.

“Khí tinh thuần sinh thần kiếm, kiếm cương mãnh sinh khí thần. Khí ngự kiếm tức nhu sinh cương, kiếm ngự khí tức cương sinh nhu. Kiếm vi cương tực tự sinh nhu. Cực khoái phi khí, cực mạn vô kiếm, nhu giả nhu, cương giả cương, tĩnh đốc, tọa nhâm.

Khí tịnh đan điền, kiếm tựa hư vô, khí động huyền kinh kiếm sinh linh biến. Tĩnh vi tinh, động vi chân, khí tĩnh tựa cốt vững, kiếm động tựa cơ huyền, nguyên thành khí, khí hòa linh chuyển kiếm nhập trường không.

Nhất kiếm nhất điểm khí, đa kiếm đa điểm khí, nhất kiếm nhất tâm, đa kiếm dữ nhất tâm. Tựa nhất tâm sinh đa điểm khí, đa kiếm tu cường tâm, hậu sinh vi điểm. Tựa nhân tu tiên tu tính hậu tu kỹ. Tựa kiếm tu tâm tu thần hâu tu chiêu…”

Liễu Thiên đọc hết một lượt, hắn chỉ hiểu được một vài chữ nhưng trong đầu càng mờ mịt. Trong đầu hắn cứ loạn hết cả lên, mấy câu tâm pháp của kiếm thuật cứ được nhắc đi nhắc lại trong đầu hắn. Chẳng đâu vào đâu, hổ lốn cả đống khiến hắn nhăn mày không thôi.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 155: Duyên

Liễu Thiên đọc một hồi cuốn kiếm phổ kia thì không hiểu gì, hắn ngẫm lại một liền thì đa phần vẫn mờ mịt, chính vì vậy mà vẻ mặt của hắn thì càng ngày càng trở lên khó coi. Nhìn vào cứ như hắn đang ăn phải thứ gì đó khó tiêu vậy!

“Sao rồi! Ngươi không sao chứ?” Cơ Thương Vũ thấy vậy lo lắng hỏi.

“Không sao! Nhưng nói thật mấy thứ này rất khó hiểu, ta hiểu được vài ý trong đó nhưng ngươi muốn hiểu thì ta lại không giải thích được vì vốn ta hiểu biết cũng ít không thể giảng dạy cho ngươi được.” Liễu Thiên lắc đầu nói.

Thấy vẻ mặt mơ hồ của Cơ Thương Vũ thì Liễu Thiên lại tiếp tục giải thích: “Sở dĩ ta nói ngươi không hiểu được là do căn bản của kiếm ngươi vẫn chưa biết thì làm sao hiểu được mấy thứ bên trong. Mà khi đã hiểu căn bản thì những thứ này cũng từ từ xuy diễn ra trong quá trình luyện tập. Kiếm lấy chứ hành và xử làm chủ đạo nên chỉ ngồi nghiên cứu thì không thể dùng kiếm được!”

“Vậy ngươi hãy dạy ta căn bản của kiếm đi!” Cơ Thương Vũ gật gật đầu tỏ vẻ đồng ý rồi nàng lại mỉm cười đề nghị.

“Cái này, được!” Liễu Thiên gật đầu, hắn nhập tâm thần vào trong chỉ giới lấy ra một cuốn sách mỏng đưa cho Cơ Thương Vũ:

https://thuviensach.vn

“Đây là cuốn kiếm căn của một vị chấp sự nghiên cứu, nó viết khá nhiều về kiếm, ta cho ngươi. Trong đây không có gì tinh diệu nhưng nó lại chứa những thứ cơ bản sơ khai nhất để luyện kiếm. Tuy vậy đây vẫn chưa hoàn thiện cho lắm nhưng ngươi cứ cầm để nghiên cứu cơ bản thì vẫn dư thừa.”

“Cảm ơn! Trên đời có gì là hoàn thiện cơ chứ. Mà ngươi cho ta cuốn sách này thì ngươi cũng cầm lấy kiếm phổ này mà nghiên cứu, có cơ hội chúng ta cũng so sánh xem!” Cơ Thương Vũ mỉm cười cảm ơn rồi lại nhìn vào cuốn kiếm phổ đề nghị.

“Cái này không ổn! Ta cho ngươi chỉ là cuốn sách bình thường mà ngươi lại cho ta tâm pháp thượng thừa.” Liễu Thiên vội từ chối.

“Tính ra thì chúng ta rất có duyên nên ngươi nhận đi! Biết đâu ngày nào đó ta còn có việc nhờ ngươi đó!” Cơ Thương Vũ nhăn mày nói.

“Duyên ư?” Liễu Thiên nhăn mày lẩm bẩm.

“Đúng vậy! Ngươi cứ yên tâm nhận lấy.”

“Ài! Vậy đi! Ta cũng có nghiên cứu thêm một chút về đạo dùng kiếm theo phái kiếm ngự nguyên kết hợp với hiểu biết về kiếm của ta. Ta không biết viết thế nào nhưng sẽ cố gắng tổng hợp cho ngươi!” Liễu Thiên lại định lắc đầu từ chối thì thấy vẻ mặt không hài lòng của Cơ Thương Vũ, hắn đành thở dài đưa ra đề nghị.

“Được! Ngươi không ngại thì cứ ở đây nghiên cứu cùng ta hết đêm nay!” Cơ Thương Vũ gật đầu đưa ra quyết định.

“Không ngại! Ngươi là nữ nhi không ngại còn hỏi ta!” Liễu Thiên nghe vậy chỉ biết trố mắt kêu lên.

“Haha! Ta thì ngươi không phải lo, dù sao ta cũng không thuộc Cơ gia, ai muốn nói gì thì cứ nói!” Cơ Thương Vũ cười lớn, nàng xem ra không quan

https://thuviensach.vn

tâm đến lễ nghĩ thường tình.

“Lại có thể bá đạo như vậy! Nhưng ta vẫn không thể ở đây, ta phải về phòng không mẫu thân sẽ lo lắng!” Liễu Thiên đầy ngạc nhiên nhưng hắn nghĩ gì đó rồi vẫn lắc đầu cự tuyệt.

“Ngươi quả nhiên là con ngoan, vậy được ta sang chỗ của ngươi!” Cơ Thương Vũ gật đầu nói rồi đứng dậy định rời đi.

“Á! Ngươi quả thật đã làm ta ngạc nhiên đấy! Tính cách này…” Liễu Thiên kêu lên rồi rất nhanh cười nói nhưng Cơ Thương Vũ không để hắn nói hết câu đã cầm tay hắn kéo đi.

“Thôi thôi! Để ta tự đi!” Liễu Thiên bị lôi ra ngoài thì vùng ra rồi liền lấy lại vẻ đường hoàng đi trước dẫn đường. Thế là hai người đi ra khỏi phòng vòng vèo theo mấy dãy hành lang đã đi đến phòng của mẫu tử Liễu Thiên.

“Về sớm vậy, hôm nay thư giãn…đây là..?” Cơ Ngọc Oanh đang ngồi trong phòng thấy Liễu Thiên đẩy cửa đi vào thì mỉm cười nói nhưng đang nói thì nàng lại thấy một thiếu nữ dáng người uyển chuyển gương mặt có phần xinh xắn đi vào thì không khỏi ngạc nhiên hỏi.

“Mẫu thân, đây là…”

“Tiểu điệt là Cơ Thương Vũ, ngươi chắc là Ngọc Oanh tiểu thư, gặp người thật tốt quá, tối nay ta ở đây yên tâm hơn rồi!” Không để cho Liễu Thiên kịp giới thiệu, Cơ Thương Vũ rất nhanh đi lại tươi cười nói liên hoàn.

“Ngươi làm như ta là lưu manh không bằng?” Liễu Thiên nghe vậy tỏ vẻ không hài lòng.

“Thiên nhi, người ta dù sao cũng là nữ nhi thì đề phòng là chuyện bình thường!” Cơ Ngọc Oanh nhíu mày mắng Liễu Thiên rồi lại quay sang Cơ

https://thuviensach.vn

Thương Vũ nhẹ nhàng hỏi: “Vị cô nương này không hiểu sao lại muốn ở lại đây một đêm?”

“Hì hì! Cháu có chút khúc mắc trong tu luyện muốn nghiên cứu cùng Liễu Thiên đây!” Cơ Thương Vũ cười duyên ngồi xuống cạnh Cơ Ngọc Oanh giải thích.

“Ừ! Thế thì được, chúng ta dù sao cũng là người một nhà, huynh đệ tỷ muội cùng nhau nghiên cứu để phát triển là tốt!” Cơ Ngọc Oanh nghe vậy gật đầu nói.

“Nhưng tu vi của cháu còn trên cả ta, như thế nào lại muốn nghiên cứu cùng Liễu Thiên! Không phải cháu có ý đồ khác chứ?” Cơ Ngọc Oanh khi này vẻ mặt trợt trầm xuống hỏi.

“Như di nói, chúng ta là người nhà mà, ta khi nào lại làm hại người nhà, mà ta muốn làm hại hắn thì còn cần phải theo hắn về đây làm gì?” Cơ Thương Vũ tỏ vẻ thân thiết rồi lại nhìn Liễu Thiên nói.“Đúng vậy! Với chênh lệch như vậy thì nếu nha đầu ngươi có ý xấu thì tên ngốc kia chắc chắn không kịp phản ứng đã bị giết rồi! Thôi ta không làm phiền hai đứa nữa, cả hai cứ tự nhiên.” Cơ Ngọc Oanh gật đầu nói, nàng nói xong thở dài đứng dậy như muốn đi vào giường trong.

“Di nương người cứ ngồi đây đi, chúng ta vào phòng trong cũng được!” Cơ Thương Vũ lại kéo Cơ Ngọc Oanh lại nói.

“Tiểu nha đầu này, ngươi là đệ tử của gia tổ nên tính cách cũng có phần táo bạo! Ngươi không sợ sự phụ và nghĩa phụ của ngươi biết được trách phạt sao mà còn muốn vào phòng trong?” Cơ Ngọc Oanh lúc này nghe vậy mới nhíu mày nói.

“Tính cách này của ta đã làm cho di nương chê cười rồi, ta cũng chỉ không muốn vì sự xuất hiện của mình mà ảnh hưởng đến người. Dù sao đây

https://thuviensach.vn

cũng là phòng của người!” Cơ Thương Vũ lắc đầu tỏ vẻ bất đắc dĩ giải thích.

“Không sao! Ở đâu cũng không sao! Trong kia hay ngoài này thì khác gì nhau. Mẫu thân cứ tiếp tục thêu đi, chúng con vào trong cũng chẳng sao. Mình không làm thì sợ gì người khác nói.” Liễu Thiên lắc đầu tỏ vẻ chính khí nói.

Hắn biết mẫu thân lo lắng cho mình, hắn biết mẫu thân sợ mình mà làm gì sai thì đây chính là lí do để cho Cơ gia làm khó Liễu gia. Thế nhưng trên đời này nhiều thứ không thể tránh được mà phải đối đầu. Theo hắn thì người ta đã cố tình gây hấn thì thiếu gì cách nên phòng phòng tránh tránh chỉ thêm mệt.

“Được rồi! Ta cũng lo nghĩ quá nhiều!” Cơ Ngọc Oanh thở dài nói rồi lại ngồi xuống.

“Di nương đang thêu ư? Hay là ta ở đây học thêu, ngươi đi viết ra cho ta để mai sau nghiên cứu cũng được!” Cơ Thương Vũ lúc này mới nhìn xuống bàn thì mới trố mắt ngạc nhiên lẩm bẩm rồi lại quay ra Liễu Thiên nói.

“Lại có người thay đổi chủ ý nhanh như ngươi?”

“Ài! Có gì lạ! Ngươi còn thấy ta trở mặt cũng nhanh không kém đâu. Mà thôi ngươi đi viết lại cho ta đi! Đừng ở đây làm phiền ta học thêu!” Cơ Thương Vũ ngồi xuống cạnh Cơ Ngọc Oanh thì thở dài nói rồi lại xua xua tay ra lệnh.

“Hình như là ngươi đang cần ta đó! Tiểu nha đầu này sẽ có ngày…” Liễu Thiên nghe vậy tức giận nói nhưng câu nói kia lại rất nhỏ cứ như hắn tự đối thoại rồi im hẳn. Cuối cùng thì hắn chỉ biết trợn mắt lên nhìn Cơ Thương Vũ đang cười cười tỏ vẻ rất đắc trí.

https://thuviensach.vn

“Dù sao thì một đêm ta cùng ngươi nghiên cứu cũng chẳng được đáng bao nhiêu! Ta vừa rồi không có gì chơi nên mới quyết đinh như vậy, giờ có di nương rồi thì ngươi tự làm một mình đi! Chẳng nhẽ lại không giúp được ta chút việc đó!” Thấy điệu bộ Liễu Thiên có vẻ không vui, Cơ Thương Vu vội chuyển thành vẻ năn nỉ.

“Di thấy phải không? Nam nhi gì mà hẹp hòi!” Cơ Thương Vũ nói xong lại kéo cả Cơ Ngọc Oanh vào để nói Liễu Thiên.

“Được! Còn muốn kiếm cớ mắng ta. Hừ! Nếu bây giờ ta mà tức giận mắng lại thì sẽ càng làm trò cười cho nàng! Thế nhưng bản thiếu gia có chịu thiệt bao giờ!” Liễu Thiên ôm một bụng tức giận nhưng hắn không có phát ra mà đành nén xuống vẻ mặt tươi cười nói: “Ài! Ta đúng là hơi hẹp hòi! Dù sao thì nàng đã hứa là theo ta trọn đời. Được ta sẽ chép cho nàng, mẫu thân hãy từ từ dạy bảo nàng hộ hài nhi!” Hắn nói xong liền mang theo vẻ mặt khoái trí đi vào phòng trong

“Ngươi! Ai theo ngươi! Di không nên nghe hắn nói nhảm!” Cơ Thương Vũ chưa kịp nói gì Liễu Thiên đã đi rồi, nàng lại thấy Cơ Ngọc Oanh đang nhìn thì vội giải thích.

“Ài! Hai đứa các ngươi đem nhau ra đùa thì thôi đi, còn cứ kéo cả ta vào làm gì!” Cơ Ngọc Oanh sao không biết đây là đùa nên khi này nàng chỉ thở dài nói.

“Di chê cười rồi! Mà chúng ta bắt đầu đi, hôm nay di phải truyền thụ hết cho ta đó!” Cơ Thương Vũ lại mỉm cười nói.

Ở phòng bên trong, Liễu Thiên tâm trang vui vẻ bắt đầu viết ra những nghiên cứu về kiếm đạo của mình.

Hắn trước có nghiên cứu qua Vô Danh kiếm phổ cùng với sự chỉ dẫn của Đồng Nhất Tiêu rồi lại vào Vạn Điển Đường dùng Thông Thiên dich nên Liễu Thiên bây giờ kiếm đạo cũng có chút tích lũy. Phần lý thuyết luyện

https://thuviensach.vn

kiếm Liễu Thiên coi như đã xong nhưng kiếm lại chú trọng thực hành luyện tập. Vì vậy nói là kiếm thuật có chút hỏa hầu thì vẫn hơi quá, hắn khi này mới gọi là nhập môn thôi.

Khi này hắn đang thống kê lại những gì mình hiểu mà viết lại. Hắn bắt đầu nói về kiếm căn, cách cầm kiếm vận kiếm, tu luyện căn cơ thể lực, hay cả những thứ như quỹ tích kiếm, tốc độ hay sức mạnh kiếm, điểm mù, rồi đến cả lực cản, đàn hồi, phá phòng,…tất cả những gì hắn hiểu đều ghi ra một lượt. Chẳng mấy chốc hắn đã viết được mấy trang giấy mà vẫn chưa dừng lại.

Phía ngoài hai người Cơ Ngọc Oanh và Cơ Thương Vũ đang người dạy người học rất vui vẻ, hai người này xem ra rất hợp nhau. Cả hai thỉnh thoảng lại dừng lại nói chuyện gì đó rồi lại cùng cười.

Liễu Thiên phía trong thỉnh thoảng nghe thấy tiếng cười thì trong lòng bỗng có cảm giác cô quạnh khó chịu. Nhưng hắn nghĩ nghĩ một hồi rồi lại lắc đầu tiếp tục công việc của mình. Dù sao thì hắn cũng lấy tâm pháp của người thì cũng sẽ dốc hết sức như đã nói. Trời về khuya, trong phòng Liễu Thiên giấy bị vo tròn vất tung tóe, hắn lúc này đang cầm một giấy gật gật đầu tỏ vẻ hài lòng.

“Được rồi! Cuối cùng cũng có thể đọc được!” Hắn mỉm cười nói rồi đi ra ngoài.

“Tiểu nha đầu kia ngủ rồi! Con cũng nghỉ đi!” Cơ Ngọc Oanh lúc này đang ngồi ở giường thấy Liễu Thiên đi ra liền nói. Mà nhìn kỹ trên giường có một người đang ngủ hình như là Cơ Thương Vũ.

“Ngủ rồi! Sao chưa gì đã ngủ rồi! Ài! Thôi vậy, chúng ta cũng ngủ thôi!” Liễu Thiên ngạc nhiên hỏi rồi tỏ vẻ thất vọng để xấp giấy xuống.

“Ngươi viết có mấy tờ giấy mà tốn gần hai canh giờ, ai mà đợi được! Đã vậy lại còn tỏ vẻ thất vọng nữa!” Cơ Ngọc Oanh thấy bộ dạng của hắn thì

https://thuviensach.vn

không kìm được mắng.

“Hai canh giờ! Nhanh vậy ư? Mà thôi con đi ngủ!” Liễu Thiên tự hỏi rồi lại đánh trống lảng quay người chạy vào trong.

Đem tâm tư ngại ngùng đi vào phòng, Liễu Thiên nhìn lại đống giấy lộn trong phòng thì không khỏi lắc đầu thở dài không thôi. Cả buổi tối hắn cứ viết tào lao một hồi nhưng khi đọc lại thì chính hắn cũng không hiểu mình viết gì nữa. Hắn đã sửa đi sửa lại câu chữ rồi văn ngữ nhưng mãi không ổn. Cuối cùng hắn đã phải nhớ lại các viết của Đồng Nhất Tiêu rồi học theo thì mới ổn hơn một chút. Nhưng vì chữ xấu nên hắn vẫn phải tốn nhiều bút mực mới viết ra được mấy tờ đọc được.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 156: Tiêu Diêu Song Hiệp

Như đã biết thì Trung Dương Thành là một trong hai thành lớn nhất của Nhất Xuân quốc. Nó là nơi giao tiếp của Kỳ Nhân các với thế giới bên ngoai cho nên quanh năm nơi đây đều tập tập nhộn nhịp vô cùng. Bây giờ đã gần trưa mà khắp các con đường vẫn có rất nhiều người qua lại. Người buôn bán, người đi mua sắm, người đi dạo phố vui chơi,… Người ở đây thì có đủ loại, có ngươi giàu sang, kẻ bình thường, có thương nhân ăn vận kỳ lạ hay một số kiếm khách với những bộ trang phục cũ kỹ do phơi sương phơi nắng,… nói chung là nơi đây là một quang cảnh toàn người là người.

Phía ngoài công Bắc của Trung Dương Thành, Liễu Thiên dáng người cao cao, da đen đen đang đi cùng một cô gái xinh xắn đó chính là Cơ Thương Vũ, cả hai đang xen qua đoàn người đi vào phía trung tâm thành.

“Ngươi nói rằng mấy thứ kiếm pháp kia đều ngươi tự ngộ ra ư? Sao ta có cảm giác như đây là kiến thức của một nơi nào khác, nhiều từ ta chẳng hiểu được!” Cơ Thương Vũ đi cạnh Liễu Thiên liên tục hỏi.

“Có gì mà không hiểu, ta đã cố gắng hết sức rồi đó!” Liễu Thiên bĩu môi nói.

“Ừ! Ta biết nhưng mấy từ như quỹ tích hay đàn hồi gì đó ta không rõ nghĩa cho lắm!” Cơ Thương Vũ gật đầu rồi nhớ lại hỏi.

“À! Mấy cái đó quên mất, quỹ tích có thể hiểu đại khái là tập hợp tất cả các điểm có trung tính chất hay thuộc tính nào đó, ví dụ như tập hợp các

https://thuviensach.vn

điểm quanh thân mà đường kiếm có thể đi đến. Tập hợp giới hạn công kích chẳng hạn, hay như tập hợp những đường công kích vào một điểm yếu nào đó,…” Liễu Thiên nghe vậy lại giải thích.

“Không hiểu!” Cơ Thương Vũ vẻ mặt ngơ ngác lắc đầu nói. Nàng ngày thường tự nhận mình rất thông mình nhưng tên này càng nói thì nàng càng không hiểu gì cả.

“Mà thôi! Cái đó ngươi cũng không cần tìm hiểu làm gì, ngươi mai kia luyện Phi Thiên Huyền Tinh kiếm thì không cần để ý kỹ những cái đó làm gì, chỉ cần đọc qua là được!” Liễu Thiên lắc đầu thở dài. Hắn biết mình giờ có nói tiếp thì Cơ Thương Vũ cũng không hiểu được. Hắn cứ giải thích được một từ thì lại có mấy từ mới bên trong thì ai mà hiểu được.

“Ừm! Cái gì cũng phải từ từ! Chúng ta đi ăn cơm cái đã, chiều đến hãng trở về Kỳ Nhân các!” Cơ Thương Vũ gật đầu rồi lại đề nghị.

“Cũng được! Chúng ta đi ăn cơm thôi, tiếc là mẫu thân ta về rồi, không thì sẽ cùng người ăn một bữa cơm nữa.” Liễu Thiên cũng không phản đối, hắn nhìn về hướng cổng Tây của Trung Dương thành nói.

Sáng nay, Cơ Vân Phi hạm vừa hạ cánh thì mấy người Liễu Thiên đã xuống và đi vào trong Trung Dương thành nhưng vừa vào thành thì Cơ Ngọc Oanh không muốn lấn lá ở lại đây lâu nữa, nàng dặn Liễu Thiên vài câu rồi cùng nhóm người Liễu gia theo cổng Tây rời đi.

Mà Liễu Thiên cũng không có cản, hắn cũng định vào thành rồi từ đó đi về Kỳ Nhân các luôn. Nhưng ai dè Cơ Thương Vũ lại đi theo hắn rồi lôi hắn đi vòng vèo khắp Trung Dương thành thăm quan nói chuyện.

“Yến Túy lầu! Chỗ này hay lắm, chúng ta lên đây!” Cơ Thương Vũ dừng lại ở một tửu lầu lớn rồi quay lại gọi Liễu Thiên.

https://thuviensach.vn

Tửu lầu này cao chín tầng, mà chỉ mặt tiền đã rộng hơn mười trượng, đại môn cao hơn ba trượng, rộng hai trượng, hai bên trang trí tinh xảo đẹp mắt, trên cao có một biển hiệu sơn son thếp vàng lóng lánh, trên biển hiệu có ghi ba chữ lớn ‘Yến Túy Lầu”, hai bên có hai câu đối đỏ, chữ viết trên đó thì như rồng bay phượng múa nhìn linh động uyển chuyển.

“Xuân lai thu khứ nhân túy lạc. Mộng mị trần gian Yến Túy Lầu.” Cơ Thương Vũ vừa đi vào liền ngâm nga hai câu đối.

“Chỗ này ư? Có quá ồn ào không?” Liễu Thiên thì lại nhìn vào đám người đông đúc đang ra vào tửu lầu thì không khỏi lắc đầu nghi hoặc hỏi.

“Sợ gì, chúng ta thuê phòng khách quý thì có gì ồn ào, còn ngân lượng thì lần này đi cùng ta ngươi không phải nghĩ ngợi nhiều!” Cơ Thương Vũ lắc đầu theo đoàn người đi vào nói. Liễu Thiên vẻ mặt bất đắc dĩ đi theo vào trong.

Không hổ là tửu lầu lớn, ngay đại sảnh tiếp khác của nó cũng làm người ta phải tán thưởng không thôi. Đại sảnh là một gian phòng rộng lớn mấy chục trượng vuông, tất cả đồ đạc kê ở đây đều được đục đẽo trạm khắc tinh xảo và chúng được để trong một không gian rộng rãi, sạch sẽ. Mà ngay cả đội ngũ đón tiếp thì đều là mỹ nhân áo hồng và họ đều đang thướt tha đi đi lại lại mời đón khách nhân. Còn đám khách nhân thì đông đúc, người người đi lại, ai đó đấy đều ăn mặc xa hoa trang trọng. Xem ra khách ở đây đều là những kẻ có tiền.

“Hai vị khác quan mời vào mời vào!” Hai người Liễu Thiên vừa vào thì cũng có một nữ tử nhẹ nhàng đi đến chào đón hai người. Cùng đó, phía không xa cũng một nữ tử khác đang mời những đội khách khác. Ở đây không dưới năm nhóm đang tiến vào mà còn có rất nhiều nhóm người khác đang được dẫn đi. Không khí nơi đây phải nói là xa hoa nhộn nhịp vô cùng.

https://thuviensach.vn

“Hai vị không biết muốn dùng cơm hay thuê trọ ạ?” Nữ tử xinh đẹp kia lại nhẹ nhàng hỏi.

“Chúng ta muốn dùng cơm thôi, ngươi xem thu xếp cho chúng ta một phòng khách quý yên tĩnh một chút.” Cơ Thương Vũ tỏ vẻ từng trải nói.

“Vậy mời hai vị đi theo tiểu nữ!” Thiếu nữ kia khẽ cười rồi cung kính mời sau đó thấy hai người Liễu Thiên gật đầu thì liền quay đầu dẫn đường.

Mấy người Liễu Thiên đi một mạch lên tận tầng sáu của tửu lầu rồi được dẫn đến một gian phòng phía ngoài viền. Vào phòng, hai người nhìn qua thì thấy gian phòng rất được. Trang trí nhẹ nhàng nhã nhặn, nội thất đơn giản gọn gàng.

Hai người Liễu Thiên được dẫn đến một cái bàn ở giữa phòng, trên bàn có bầy sẵn một ít điểm tâm cùng hoa quả.

“Hai vị khách quan không biết muốn dùng món gì, tiểu tì không nói quá chứ ở chỗ này món nào cũng có!” Nữ tử kia thấy hai người Liễu Thiên ngồi vào bàn thì liền nói.

“Vậy ư? Cho ta hai đĩa Linh Xuyên Ngũ Chân, một xuất Hiếu Ngư Phụng Mẫu, một xuất Dị Điểu Hoàn thang, Lạc Nhật Báo Cốt, Thủy Lạc Phân Trần rồi lấy thêm vài món ăn điểm tâm cùng một ít hoa quả nữa. À! Cho một bình Yến Tuyết Linh tửu nữa!” Cơ Thương Vũ lúc này mới kể một hồi rồi nhắc lấy một bình rượu.“Tiểu nữ sẽ bảo nhà bếp làm ngay, hai vị chờ chút là đồ ăn sẽ mang lên ngay!” Vị thiếu nữ kia ghi chép một hồi rồi mỉm cười nói sau đó rất nhanh quay người đi xuống.

“Ngươi cũng uống rượu?” Liễu Thiên ngạc nhiên hỏi.

“Sao? Ngươi không uống ư?” Cơ Thương Vũ không trả lời mà hỏi ngược lại.

https://thuviensach.vn

“Ta tất nhiên là có rồi, nhưng ngươi càng ngày càng làm ta cảm thấy thú vị đó!” Liễu Thiên lắc đầu rồi lại tỏ vẻ hứng thú nói.

“Haha! Vậy thì càng tốt, ta sẽ còn làm phiền ngươi nhiều!” Cơ Thương Vũ bỗng nhiên cười lớn nói.

Hai người ngồi nói chuyện một lúc thì rượu và mấy món ăn đơn giản đã được mang lên. Rồi thêm một lúc nữa một nhóm người lại thi nhau bê tưng món từng món lớn lên. Hai đĩa xào rất lạ, không biết nguyên liệu là gì nhưng chỉ thấy được để đủ thứ hoa quả nguyên liệu lên đó, đặc biệt chúng được bày bố rất tỷ mỷ chi tiết khiến người ăn chỉ nhìn thôi cũng thấy phức tạp không lỡ động đũa rồi.

Lại đến một đĩa có tên là Hiếu Ngư Phụng Mẫu thì là một đĩa lớn gồm ba con cá hai nhỏ một to. Một con to được bố trí ôm chọn hai con nhỏ phía trong. Ba con cá đều được chiên rán điệu nghệ tạo thành màu sắc hấp dẫn đồng thời trên mình chúng đều được trang trí thêm những miếng rau quả xanh tươi tạo lên màu sắc đẹp mắt.

Rồi cái món Dị Điểu Hoàn thang thì nhìn giống một bát canh gà hầm. Nước canh màu nâu đậm, đặc biệt không có mỡ đọng phía trên nên nhìn trong suốt có thể soi gương. Trung tâm bát canh có một con gà nhỏ nguyên vẹn nằm sấp, cái đầu nó ngỏng lên, hai mắt thì bị móc ra và thay vào đó hai hạt gì đó nhìn rất sống động. Món này thay vì bày rau vào trong bát thì rau lại được trang trí bên ngoài và phía dưới bát.

Món lớn nữa là món Lạc Nhật Báo Cốt, đây là một món nhìn qua giống món sườn heo xào chua ngọt nhưng nó lại có điểm khác biệt khá lớn. Không biết nguyên liệu có thật là Nhật Báo thú không nhưng chỉ nhìn chất thịt và màu sắc đã khác biệt rồi. Từng miếng từng miếng đều sóng sánh màu đỏ sậm, và miếng nào cũng có những mảnh gia vị được trải khá đều đặn, mỗi miếng đều có những vết khứa nhỏ xung quanh theo một quy luật

https://thuviensach.vn

nhất định. Không những thế trong những dẻ xương vẫn có thể thấy khói nhẹ nhẹ rỉ ra, mùi khói đó lại có vị rất thơm và đem lại cảm giác thư thái.

“Hai người chúng ta thì làm sao ăn hết bằng này đồ?” Liễu Thiên lúc này mới thở dài hỏi.

Hắn thấy lần nào đi ăn uống cũng thật lãng phí a! Hắn không phải ngươi keo kiệt nhưng mỗi lần thấy mình có nhiều đồ ăn mà ăn không hết trong khi nhiều người không có cái gì mà ăn thì hắn lại có cảm giác tội lỗi.

“Không sao! Hai người ăn không hết thì bốn người, tiểu tử này lo xa quá!” Lúc này, có một giọng nói hùng hậu từ ngoài truyền vào khiến hai người Liễu Thiên đều quay ra.

Theo tiếng nói đó có hai người một nam một nữ xuất hiện. Nam thân mặc sam y hở nửa người, dáng người cao lớn, lưng hùm vai gấu, mắt to mày rậm, mũi cao miệng lớn, cằm có râu quai nón rậm rạp, nói chung vẻ mặt nghiêm nghị khó gần. Nữ thì dáng người đầy đặn, gương mặt bình thường, tóc dài buộc loằng ngoằng đủ kiểu ra phía sau, nhìn bộ dáng cũng là dân chơi bời nghịch ngợm.

“Hắc hắc! Tiểu sư muội không ngờ lại dẫn theo cả bạn trai lên đây ăn cơm!” Nữ nhân kia nhìn Liễu Thiên cười khanh khách nói.

“Đại sư huynh, nhị sư tỷ, hai người sao lại ở đây?” Cơ Thương Vũ lúc này đã chạy ra thân thiết hỏi.

“Haha! Có phải có chúng ta ở đây làm phiền hai người không? Đại sư huynh ta đây cứ nghĩ ngươi biết chúng ta ở đây nên cố tình gọi nhiều đồ ăn như vậy! Ài! Xem ra ta đã đến không đúng lúc rồi!” Vị đại hán kia khẽ cười hỏi, sau đó thấy vẻ mặt ngại ngùng của Cơ Thương Vũ thì lại thở dài tỏ vẻ chán nản nói.

https://thuviensach.vn

“Hai vị hiểu lầm rồi, tại hạ là người trong Cơ gia, chúng ta chỉ tiện đường nên tỷ tỷ mới dẫn ta về tông môn thôi.” Liễu Thiên lúc này mới vội vàng giải thích.

“Ha ha ha...!”

Cả hai người kia nghe Liễu Thiên nói vậy đều cười lớn, nữ tử kia vừa cười vừa nói: “Xem tên tiểu tử này còn vội giải thích nữa chứ, ta nghi ngờ lắm!”

“Ta cũng vậy, hai người này chắc chắn có điều mờ ám!” Vị đại hán kia lại nói thêm vào.

Liễu Thiên lúc này tuy không ngại ngùng gì nhưng lại có cảm giác bồn chồn khó tả, hắn bỗng dưng không nói được gì nữa.

“Thôi hai người đừng chọc hắn nữa, chúng ta vừa ăn cơm vừa nói chuyện. Đồ ăn nguội hết rồi!” Cơ Thương Vũ lúc này xua xua tay nói.

“Ừ! Tý quên việc chính, thôi chúng ta vào trong nói chuyện!” Vị đại hán kia gật đầu nói rồi từ từ đi vào bàn ngồi xuống. Vị nữ tử kia cũng rất thoải mái đi vào ngồi xuống.

“Xem ra vị sư phụ của mấy người này tính cách phải bừa bãi lắm thì đám đệ tử mới thế này! Mà Cơ Thường lão gia tổ nhìn đâu có bừa bãi?” Liễu Thiên nhìn hai người kia đi vào bàn thì trong lòng thầm nghĩ đến vị sư phụ của đám người Cơ Thương Vũ thì không khỏi nhíu mày suy tư.

Cơ Thương Vũ lúc này cũng vào bàn ngồi xuống, thế là bốn người ngồi bốn phía của bàn, vị đại hán kia không ngần ngại liền lấy tay cầm thò vào trong tô canh hầm xé một cái đùi lên gặm.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 157: Sư Phụ Của Cơ Thương Vũ

Trời về trưa, tại Yến Túy lâu mỗi lúc một đông khách, chỉ thấy người người ra vào không ngớt, tại các gian phòng lớn, hành lang, đại sảnh đều là tiếng người cười nói vang vọng khắp nơi. Thế nhưng những âm thanh đó chỉ ảnh hưởng đến những gian phòng ngoài chứ tại những phòng riêng cho khách quý thì mọi thứ lại khác. Theo thiết kế độc đáo từ vậtliệu đến cách bày bố đại trận thì các gian phòng khách quý ở đây đều hoàn toàn cách âm với bên ngoài. Người bên trong không muốn ra ngoài mà vẫn gọi kêu phục vụ cũng phải nhấn vào cái Cảm Linh ở dưới bàn thì những người phục vụ bên ngoài mới biết được mà tiến vào.

Trong một gian phòng tách biệt như vậy, bốn người Liễu Thiên đang ngồi xung quanh một cái bàn đầy thức ăn.

“Tiểu muội quả nhiên sành ăn, ta hôm nay được hưởng phúc rồi! Cảm ơn tiểu huynh đệ!” Vị đại hán kia vừa ăn vừa gật gù nhìn Liễu Thiên nói.

“Đúng vậy! Trước kia ta cũng chưa thấy tiểu sư muội mời ai bao giờ hôm này tiểu tử ngươi là người đầu tiên đó, còn không ăn đi!” Nữ tử kia cũng không khách sáo bốc một miếng xườn xào vừa ăn vừa nói.

“Hai người lại nói lung tung rồi, sư phụ lại có nhiệm vu ư? Mà nhiệm vụ gì lại khiến cả hai người đều phải đi vậy?” Cơ Thương Vũ lúc này nhíu mày bĩu môi rồi lại nhìn hai người kia chuyển chủ đề hỏi.

https://thuviensach.vn

Đại hán kia nghe vậy thì đang ăn dừng lại một nhịp rồi lại gật đầu một cái không nói gì.

“Nhiệm vụ lần này rất nguy hiểm lão nhân gia người không yên tâm để người khác đi làm nên phái hai chúng ta đi! Còn nhiệm vụ là gì thì muội cũng biết rồi đó!” Nữ tử kia liền từ từ nói.

“Tất nhiên là muội không giám hỏi nhiệm vụ gì nhưng nhận nhiệm vụ của sư tốn mà hai người còn giám ngồi đây kề cà sao?” Cơ Thương Vũ lắc đầu tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi.

“Xưa này làm nhiệm vụ cho lão nhân gia chúng ta ai giám chậm trễ, nhưng lần này lại khác!” Vị nữ tử kia lại giải thích.

“Khách quan, bát và đũa của các vị đây ạ!” Lúc này một thiếu nữ bê thêm bát đũa đến nhẹ nhàng nói.

“Ừm! Cảm ơn! Ngươi lui đi!” Vị đại hán kia gật đầu ra lệnh.

Vị thiếu nữ phục vụ kia theo lời để bát đũa xuống bàn thì rất nhanh lui ra ngoài khép cửa lại, gian phòng lại trở lên yên tĩnh.

“Rồi hai người nói đi, cứ úp úp mở mở làm ta khó chịu quá!” Cơ Thương Vũ sốt ruột thúc dục.

“Tiểu huynh đệ này biết cũng không sao!” Nữ tử kia liền gật đầu ra hiệu cho nam hán kia.

“Chúng ta lần này phải đi làm một nhiệm vụ quan trọng ở biên giới Đại Hà nhưng sư phụ lại dặn phải gặp muội và đưa cho muội cái này rồi mới đi làm nhiệm vụ.” Vị đại hán kia vẻ mặt nghiêm túc vừa nói vừa lấy ra một cái ngọc giản đưa cho Cơ Thương Vũ.

“Người có việc bận ư?” Cơ Thương Vũ vội vã hỏi.

https://thuviensach.vn

“Ừm! Sư tôn người đã rời tông môn được mấy ngày rồi! Nghe nói có việc rất trọng đại, hình như hai vị Cửu Tinh khác đang gặp khó khăn cần trợ giúp, ta nghe phong thanh lần này có rất nhiều cao thủ được xuất động. Vì vậy sư phụ cũng gọi hai người chúng ta đi!” Nữ tử kia khi này khẽ gật đầu rồi thì thầm nói.

“Việc quan trọng ư! Ngay cả sư phụ cũng phải đi ư?” Cơ Thương Vũ cầm lấy ngọc giản lẩm bẩm.

“Thôi chúng ta cũng không còn nhiều thời gian, ăn nhanh chúng ta còn phải đi đến một nơi nữa!” Vị đại hán kia lại ăn như hổ đói, hắn nhồm nhoàm vừa ăn vừa nói.

“Sư phụ! Chẳng phải gia tổ Cơ gia đã là sư phụ nàng rồi ư? Mà mấy người này nhắc đến sư phụ vậy là còn có sư phụ khác nữa ư? Xem ra vị này rất mạnh!” Liễu Thiên nghe thấp thoáng cuộc nói chuyện thầm nghĩ.

“Thôi chúng ta đi đây! Hai người cứ tự nhiên!” Vị đại hán kia ăn thêm vài miếng thì liền lấy áo lau miệng đứng dậy.

“Hẹn gặp lại. Mà tiểu huynh đệ này quá yếu đi, thời thế sắp tới người yếu sẽ rất khổ đó! Nhất là quen tiểu muội của ta thì càng phải mạnh mẽ!” Vị nữ tử kia đứng dậy khẽ vỗ vai Liễu Thiên căn dặn.

Câu nói vừa kết thúc thì trong phòng chỉ còn lại hai người Liễu Thiên và Cơ Thương Vũ mà thôi, hai người kia từ lúc nào đã biến mất! Liễu Thiên có hơi giật mình nhưng rất nhanh hắn trở lại bình thường và trong lòng hắn lúc này có rất nhiều khúc mắc nhưng hắn chỉ ngồi xuống và không nói gì cả.

“Ngươi đừng để ý, hai người họ tính cách thoải mái là vậy. Những lời vớ vẩn của họ ngươi cũng đừng để ý!” Cơ Thương Vũ cũng ngồi xuống thấy bộ dạng của Liễu Thiên thì lại nói.

https://thuviensach.vn

“Ăn thôi! Rót rượu đi, chúng ta làm một bữa thống khoái!” Cơ Thương Vũ không chờ Liễu Thiên nói gì thì lại dục.

“Hai người kia là ai mà ta cảm giác họ quá mạnh!” Liễu Thiên gật đầu rót rượu, hắn không nhịn được hỏi.

“Đó là đại sư ca Kiều Bá và nhị sư tỷ Phùng Yên Yên, hai người này thân là những đệ tử đứng đầu của Tiêu Diêu phong ta nên một thân tu vi thâm sâu khó đoán. Ngày thường hai người chỉ tập trung luyện công rất ít ra ngoài, ngoài việc làm nhiệm vụ cho sư phụ ta ra thì khó có gì khiến họ xuất sơn. Vì vậy nên dù là đồng môn nhưng ta một năm gặp họ không quá ba lần. Mà kể ra danh tiếng có họ trên giang hồ cũng không hề nhỏ, người đời gọi họ là Tiêu Diêu Song Hiệp!” Cơ Thương Vũ từ từ giải thích.

“Vậy vị sư phụ kia, chẳng phải ngươi là đệ tử của gia tổ sao?” Liễu Thiên gật gật đầu rồi lại tỏ vẻ nghi hoặc hỏi.

“Cái này dài dòng lắng nhằng ngươi không hiểu đâu, chúng ta uống rượu đi!” Cơ Thương Vũ định giải thích nhưng cuối cùng lại lắc đầu chuyển chủ đề.

“Ừm! Chúng ta cũng ăn nhanh thôi!” Liễu Thiên cũng không cố hỏi nữa, hắn gật đầu bê bát rượu lên.

“Uống! Lâu rồi mới được dùng loại rượu này, ở gia tộc ăn uống thật nhàm chán!” Cơ Thương Vũ cầm bát lên uống một ngụm lớn sảng khoái nói.

Nhìn bề ngoài cứ nghĩ tiểu cô nương này đang thực sự thoải mái nhưng trong lòng nàng đang rất lo lắng cho sư phụ. Vì từ trước đến nay, sự phụ của nàng chưa bao giờ phải nhờ người đưa đồ cả, lần này lại như vậy chắc chắn chuyến đi này rất gấp gáp và có phần nguy hiểm. Còn nguyên nhân Cơ Thương Vũ lúc này đang tỏ ra vui vẻ là vì nàng không muốn Liễu Thiên biết mình yếu đuối mà thôi.

https://thuviensach.vn

…

Một ngày nắng tháng ba, mặt trời đã ngả về Tây, phía vòm trời trên cao là một màu xanh bạt ngàn tưởng như vô tận, phía chân trời xa xa là những đám mây trắng như bông đang chồng chất lên nhau. Liễu Thiên khi này lấy tay gối đầu nằm trên bãi cỏ dưới một gốc cây lớn trên sân tập. Hai mắt hắn mở lớn nhìn lên phía trời cao, tâm hồn hắn đang thả vào mây gió.

Liễu Thiên đã trở về tông môn được hơn hai tuần rồi. Hôm qua hắn mới đột phá lên đệ bát trọng. Mà như thường lệ ngày ngày hắn vẫn luyện tập trên sân tập của cung chữ Càn này.

Trên sân mỗi ngày đều có gần trăm người tập luyện ở nhiều chỗ khác nhau và đa phần mọi người không mấy giao tiếp với nhau, ai cũng tập trung vào việc tập luyện của mình. Mà Liễu Thiên cũng vậy, hắn khi này cũng chỉ chú tâm vào luyện tập mà không để ý đến những người xung quanh. Nhiều lần có người muốn đến làm quen nói chuyện thì hắn cũng chỉ đáp lại vài câu cho xong rồi lại tiếp tục luyện tập.

Hôm nay, sau một buổi luyện tập vất vả, Liễu Thiên đang nằm thư giãn trên bãi cỏ, hắn lúc này đang nhìn lên trời nghĩ vớ vẩn. Đã gần ba tuần hắn chưa có gặp Khương Tuyết, hắn cảm thấy nhớ nàng, hắn luôn tự hỏi không biết nàng đã tu luyện tiến triển thế nào rồi, hiện tại nàng đang làm gì, có chơi cùng tên Lâm Mộng kia hay đang luyện tập cùng những đồng môn khác, đặc biệt là hắn luôn tự hỏi nàng có còn nhớ hắn không?

Kể ra thì tâm tư mông lung này đôi lúc làm hắn phân tâm tu luyện không mấy hiệu quả. Vì vậy hắn nghĩ ra một cách đó là giành riêng thời gian thư giãn nghỉ ngơi để nghĩ đến mấy thứ vớ vẩn đó còn khi luyện tập sẽ không gợi nhớ đến chúng để tránh phân tâm. Bây giờ chính là lúc hắn bước vào thời gian thư giãn nghỉ ngơi nên hắn lại nghĩ về Khương Tuyết và mọi người.

https://thuviensach.vn

“Cơ Thương Vũ có hẹn mình khi nào thành nội môn đệ tử thì hãy đến Tiêu Diêu phong tìm nàng, nàng sẽ bảo sư phụ nhận mình. Haha! Ta thế nào lại được một mỹ nhân ưu ái như vậy!” Liễu Thiên đang buồn rầu nghĩ đến lúc chia tay với Cơ Thương Vũ thì lại cười lắc đầu nói.

“Nhưng cũng lại nói, khi nào mình mới thành nội môn đệ tử đây! Tu vi thì coi như tiến triển rất tốt, hay nói là có phần nhanh nhưng các điều kiện khác. Mấy bài kiểm tra chính tuyến, rồi mấy môn bổ trợ ngoại tuyến nữa! Ài! Thật là mệt mà!” Liễu Thiên nghĩ một hồi thì lắc đầu kêu khổ không ngừng.

“À! Khi vào nội môn mình còn phải nhận Hồng Lan tiên giả làm sư phụ, khi đó sẽ có cơ hội ở cùng Khương Tuyết!” Liễu Thiên chợt nhớ ra cái hẹn với Hồng Lan thì không khỏi vui vẻ hơn hẳn.

Hắn nằm thêm lúc nữa rồi cũng đứng dậy, hắn thu dọn đồ đạc chất lên một cái gùi rồi khoác lên vai bắt đầu chạy. Hắn bây giờ vẫn vậy, ngày nào cũng vậy, lúc đi ra thì khoác hết đống đồ lên chạy ra rồi làm một vòng sân rồi mới bắt đầu luyện tập. Khi về thì lại mang đồ lên chạy một vòng rồi mới chạy về.

Về phòng, Liễu Thiên cũng không có hội họp cùng hai tên kia vì bọn hắn cũng phải luyện tập dị thuật còn bản thân Liễu Thiên cũng phải nghiên cứu bộ Phi Tiên Huyền Tinh kiếm.

Lại nói thì từ ngày có bộ kiếm pháp này thì khả năng dùng kiếm của Liễu Thiên không tăng là bao nhưng khả năng khống nguyên lại tăng tiến rất đáng kể. Nhất là việc vận hành nguyên thần di chuyên trong kinh mạch với đan điền đều có sự đột phá hơn trước. Chính vì thế Liễu Thiên vẫn rất tích cực nghiên cứu những câu tâm pháp kia. Đồng thời lúc rảnh hắn cũng không ngại luyện thử vài chiêu cơ bản của bộ kiếm pháp này.

https://thuviensach.vn

Phi Tiên Huyền Tinh kiếm tính gồm hai phần đó là phần tâm pháp và kiếm thức. Trong tâm pháp thì chia ra làm Khống Nguyên và Dẫn Kiếm, cả hai cái này đều liên quan đến việc luyện tập sử dụng nguyên thần để điều khiển kiếm. Cái này rất hữu dụng với những người muốn tăng khả năng vận dụng nguyên thần. Tất nhiên Liễu Thiên chính là đang nghiên cứu tâm pháp Không Nguyên này để tăng khả năng điều khiển nguyên thần của mình lên.Còn phần Dẫn kiếm của bộ kiếm pháp này lại đa phần nói về khách thức điều khiển kiếm từ xa bằng những nguyên ti, cái này với Liễu Thiên thì không có mấy tác dụng nên hắn chỉ đọc qua cho biết chứ không chủ luyện.

Đến phần kiếm thức của bộ kiếm pháp này thì Liễu Thiên lại khá quan tâm vì trong đó cũng có rất nhiều chiêu thức đặc biệt và những cách phá giải phi kiếm của đối thủ. Cái này với chiến đấu sau này rất quan trọng nên Liễu Thiên không thể không để ý.

Liễu Thiên ngồi đó nghiên cứu hơn canh giờ mới thu sách lại bắt đầu tu luyện nguyên thần. Hắn tiếp tục công việc có phần tẻ nhạt nhưng không thể không làm này. Để có thể nắm vận mệnh trong tay thì chỉ có cách là phải thật mạnh mẽ, muốn mạnh mẽ thì không thể không tu luyện. Dù có tẻ nhạt thì Liễu Thiên vẫn ngồi đó hàng tiếng đồng hồ mới chịu đi ngủ.

Hai tháng tiếp theo qua đi, tu vi từ từ tiến lên đệ cửu trọng, cơ thể thì dần phát triển nở nang hơn, cùng với đó hắn cũng cao hơn đen hơn trước. Phải nói là ngoài những thứ đó thì trong hai tháng qua cuộc sống của hắn có phần buồn tẻ, hắn cũng rất ít gặp hai người Hà Minh, Tằng Nhất còn những người khác cũng khỏi bàn, chỉ có mấy hôm trước hắn mới gặp Hứa Vĩnh Thiên một lần. Lần gắp đó, hai người cũng chỉ ngồi cùng nhau ăn bữa cơm tiện thể Liễu Thiên hỏi một chút về bài kiểm tra săp tới.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 158: Kiểm Tra Khinh Công (1)

Tháng năm, trời đã vào hè, không khí có phần nóng bức hơn trước thế nhưng nó cũng không ảnh hưởng gì đến đám đệ tử như Liễu Thiên. Hôm nay, Liễu Thiên dậy từ khá sớm để chuẩn bị cho bài kiểm tra khinh công, đây một trong bốn bài kiểm tra bắt buộc của trương trình đào tạo ngoại môn.

Lúc này mới sáng sớm, hắn đang tập hợp cùng đám đệ tử trong cung, phía trước hắn như thường lệ là hai người Hà Minh và Tằng Nhất đang cười nói rất rôm rả.

Lại nói đến hai tên này thì cũng rất hay trong thời gian trước hai tên có đi luyện dị thuật tại Dị Thuật phòng thì gặp lại đám người chi Một từng mâu thuẫn với bọn hắn tại phòng ăn. Thế là hai bên thi đấu dị thuật đồng thời cá cược một vố rất lớn. Với bản lĩnh của Tằng Nhất thì mấy tên kia đã thua sấp mặt. Bọn đó thua thì định bùng kèo nhưng đã bị Tằng Nhất tẩn cho một trận như tử và bắt bọn đó từ sau mỗi khi gặp ba người Liễu Thiên đều phải gọi một tiếng đại ca. Hôm nay Liễu Thiên bất ngờ được gọi là đại ca thì mới hỏi ra câu truyện này. Hắn thật không ngờ mình không tham gia nhưng hai tên kia vẫn không quên cho hắn.

Thế nhưng vui vẻ được một chút thì Liễu Thiên lại quay lại lo lắng cho bài kiểm tra sắp tới. Bình thường thì Liễu Thiên cũng không lo lắng gì nhưng hôm qua hắn lại uống rượu với Hứa Vĩnh Thiên nên nghe được chút phong thanh. Hứa Vĩnh Thiên có nói rằng bài kiểm tra khinh công không

https://thuviensach.vn

có gì cầu kỳ nhưng lại rất khó vượt qua, nhất là những đệ tử có tu vi thấp và khả năng điều khiển nguyên thần kém.

Chỉ như vậy thì Liễu Thiên cũng chưa lo lắng gì nhưng khi nghe đến đoạn sau thì hắn không thể ung dung được nữa. Thông tin làm hắn giật mình chính là khi thi trượt lần này thì phải chờ đến tầm này năm sau mới có cơ hội thi tiếp. Mà muốn thành nội môn đệ tử thì bắt buộc phải thông qua bài kiểm tra này. Như vậy chẳng phải hắn sẽ chậm trễ rất nhiều thời gian so với mọi người sao? Phải vào Nội Viện càng sớm càng tốt, đó mới là môi trường tu luyện thực sự. Ở ngoại viện chỉ là cưỡi ngựa xem hoa nên mục tiêu của hắn là Nội Môn!

Chính vì suy nghĩ như vậy hắn phải chuẩn bị thật kỹ. Ngay như hôm nay hắn đã dậy sớm luyện tập khinh công. Hắn đã phải vận hành nguyên thần chuẩn xác rồi dùng Nhạn Hành nhảy qua nhảy lại mấy trăm lần, cùng với đó hắn còn phải áp dụng thêm Lưu Thủy bộ để thân pháp linh hoạt hơn. Nhưng ở cảnh giới của hắn thì luyện tập có nhiều thì Nhạn Hành cũng không tăng tiến là bao, môn khinh công này phụ thuộc vào nguyên thần tăng tiến là chủ yếu chứ việc vận dụng tốt nguyên thần cũng chỉ phụ trợ đỡ tổn hao không mong muốn mà thôi.

“Hứa đại ca có nói rằng bài kiểm tra này khiến rất nhiều đệ tử chưa đạt đến cảnh giới Khai Minh cảnh trượt. Mình thời gian qua tuy tu vi tăng tiến rất nhanh nhưng bây giờ cũng chỉ mới đạt đến đệ cửu trọng mà thôi. Tuy bản thân có luyện qua tâm pháp của Phi Tiên Huyền Tinh kiếm giúp điều khiển nguyên thần tốt hơn nhưng mình nếu không cẩn thận vẫn có thể bị trượt.” Liễu Thiên vừa đi vừa nghĩ đến buổi kiểm tra sắp tới.

Ngược lại với Liễu Thiên thì hai tên Hà Minh và Tằng Nhất phía trước lại rất thảnh thơi. Cả hai người này đều đã đạt Khai Minh cảnh nên nguyên thần có thể xuất thể. Mà nguyên thần xuất thể thì khinh công phi hành sẽ mạnh hơn nhiều. Cùng với đó khinh công di biến cũng bá đạo vô dùng. Vì vậy họ không lo lắng là điều đương nhiên.

https://thuviensach.vn

Nhìn vào bộ dạng ung dung nhàn hạ của hai người này Liễu Thiên lại càng cảm thấy áp lực. Hắn không thể trượt được, bằng giờ năm sau tức là phải chậm chín tháng so với dự kiến. Chín tháng trời, trong thời gian đó những người khác trong Nội Môn đã được học bao nhiêu thứ hay rồi? Như vậy, hắn sẽ càng bị bỏ lại xa hơn, hắn sẽ mãi không đuổi kịp bạn bè của mình!

“Không thể thất bại!” Nghĩ một hồi, Liễu Thiên nắm tay nghiến răng tự nhủ.

Khác với hai lần kiểm tra trước, lần này nhóm người Liễu Thiên được dẫn đi ra khỏi cung chữ Càn tiến thẳng vào trung tâm của đội Mười hai. Như đã biết đội Mười Hai là một mô hình bát quái đồ với tâm là một quảng trường lớn được chia khắc thành âm dương đồ hai màu đen trắng. Bao quanh quảng trường âm dương này là một con suối nhân tạo khá sâu. Bác qua con suối này là tám cây thạch kiều chia đều nối đến tám cung từ chữ Càn đến chữ Tốn. Tám cung đều được xếp xung quanh cái quảng trường lớn này và tất nhiên muốn từ các cung đi vào quảng trường thì đám đệ tử như Liễu Thiên đều phải đi qua thạch kiều kia.

Trong quảng trường trung tâm đội Mười Hai chỉ là một mặt phẳng rộng mấy chục mẫu, nó phải bằng mười cái sân vận động lớn cộng lại. Khi này, mấy trăm người Liễu Thiên đi qua thạch kiều tiến vào mà chỉ chiếm một góc nhỏ của sân mà thôi.

“Rộng thật!”

“Cái này thật là, ta trước kia nghe nói trung tâm đội có một cái quảng trường nhưng thật không ngờ lại lớn vậy!”

“Đúng đúng! Lớn không kém quảng trường trung tâm là bao!”

Nhóm đệ tử vừa đi vào thì thì nhau bàn tán, rất đông đệ tử đang tỏ ra ngạc nhiên với cái quảng trường này. Tuy nhiên vẫn có một số người không

https://thuviensach.vn

mấy để ý, trong đó có Liễu Thiên.

Người khác thế nào thì không biết chứ với Liễu Thiên thì chẳng có gì ngạc nhiên bởi vì hắn khi trước cũng từng nghiên cứu kiến trúc của Ngoại Môn.

Theo Liễu Thiên biết thì tổng thể ngoài viện này bao gồm bốn khu là Đông Tây Nam Bắc. Bốn khu này xoay quanh quảng trường lớn của ngoại viện và mỗi khu đều chiếm một lượng diện tích rất lớn. Trong mỗi khu lại có bốn đội, trong bốn đội đó gồm ba đội trong Thập Nhị đội và một đội trong Tứ Tượng đội. Như khu Nam của hắn chính là Huyền Vũ đội và ba đội là đội Mười, đội Mười Một và đội Mười Hai. Mà theo thiết kế trên bản đồ mà Liễu Thiên thấy thì tất cả các đội đều có một quảng trường ở trung tâm đội và các Cung hay Hành của đội sẽ được xây xung quanh quảng trường đó. Vậy nên chẳng có gì khiến hắn ngạc nhiên cả!

Cũng phải nói dù không ngạc nhiên nhưng khi Liễu Thiên đi vào đây rồi nghĩ lại toàn bộ Ngoại Viên này thì không khỏi khâm phục những người đã thiết kế và xây dựng lên Kỳ Nhân Các này. Chưa nói Kỳ Nhân Các có năm khu mà Liễu Thiên chỉ tưởng tưởng riêng cái Ngoại Môn này cũng đủ khiến một công ty kiến trúc sư ở thế giới cũ của hắn phải đau đầu rồi.

Ngoại Môn gồm bốn khu, mười sáu đội, mỗi một đội có thể so sánh với một tiểu thành, mà mỗi khu lại cách nhau hơn năm chục dặm, mỗi đội trong một khu cũng cách nhau hơn chục dặm nên giữa những đội lại có rất nhiều công trình như hệ thống đường xá, nhà cửa, hành lang, đình viện, hoa viên, quảng trường,… Tất cả tổng hợp lại thành một Ngoại Môn rộng lớn với hàng ngàn công trình, to nhỏ cao thấp đủ cả, không những thế chúng lại thống nhất một thể rất hợp lí để đám đệ tử như hắn di chuyển và sinh hoạt dễ dàng. Nếu ở đây đặt hệ thống tàu điện ngầm hay xe buyt nữa thì quá là tiện rồi!

https://thuviensach.vn

“Mình trước kia có nghiên cứu qua kiến trúc nhưng cũng chẳng nghĩ ra được cái tổ hợp này. Chưa nói đến thông đạo, truyền tống, cơ quan, mật thất mà chỉ những công trình nổi phía trên thôi cũng phải bao lâu với thiết kế ra được, mà thiết kế ra thì phải cần không biết bao nhiêu bản vẽ nữa!” Liễu Thiên khi này bỗng nghĩ lại quá khứ của mình rồi so sánh tưởng tượng mà lẩm bẩm cảm thán.

“Tập hợp lại!” Thế rồi dòng suy tưởng của Liễu Thiên cũng không diễn ra lâu vì lúc này Thượng Quan Định xuất hiện và ra lệnh.

Theo mệnh lênh, Cung chữ Càn tập hợp làm mười hàng đứng ngay ngắn phía sau những hàng chấp sự của mình. Đứng gần cuối chi Sáu, Liễu Thiên đang nhìn quanh thì bỗng kiễng lên nhìn về phía chi Một. Không ngoài dự đoán của hắn, ở đầu chi Một vẫn là Thượng Quan Nhu Vân đang đứng đó, sau nàng vẫn là mấy nữ đệ tử kia. Đám người này vẫn xinh đẹp xuất trần như ngày nào.

“Thôi bỏ đi!” Liễu Thiên thầm nhủ rồi lại chuyển mắt nhìn xa hơn thì thấy những cung khác cũng đã tập trung nghiêm tục ngay ngắn. Lại nói thì hắn thấy lần này mỗi cung lại có thêm một nhóm mấy chục người đứng phía ngoài. Cung chữ Càn cũng có hơn ba mươi người đang đứng thành hai hàng cạnh chi Mười.

“Thi lại!” “Mình mà trượt thì năm sau sẽ đứng chỗ kia!” Liễu Thiên nhìn vào đám người kia nắm chặt tay tự nhủ. Nhìn vào trang phục của đám người lạ kia thì Liễu Thiên cũng đoán ra được những người này chính là những đệ tử bên Thường Quán đến đây để thi lại.“Kìa kìa, họ đang làm gì vậy?”

“Không biết, ta chưa bao giờ thấy đông chấp sự như vậy!”

“Hình như đang chuẩn bị cho bài kiểm tra!”

https://thuviensach.vn

Lúc này, đám đệ tử bỗng trở lên xôn xao. Điều này khiến Liễu Thiên cũng phải nhìn ngó nghiêng nhìn ra phía trước.

Ở trung tâm quảng trường phía xa tầm mắt của Liễu Thiên có một nhóm mấy trăm người đang tập hợp lại và bắt đầu di chuyển. Khoảng cách từ chỗ Liễu Thiên đến trung tâm quảng trường lên đến trăm trượng nên hắn không thể nhìn rõ mấy người kia đang làm gì. Chỉ thấy những người đó dần đứng thành một đường ngang quảng trường rồi cùng đứng cùng ngồi, tay chân đều cử động cùng một tư thế nhìn rất đều nhịp như đang tập thể dục buổi sáng vậy.

“Họ đang làm gì vậy?” Tằng Nhất lúc này không kìm được hỏi.

“Ta không rõ nhưng hình như là chuẩn bị thi triển một thuật gì đó rất mạnh, thuật này một người không đủ nguyên thần để dùng nên cần một nhóm người dùng kết giới để cùng thực hiện!” Hà Minh nghiêng đầu nhìn ra phái xa nói.

“Có gì đó chuyển động!” Liễu Thiên nhìn xuống chân lẩm bẩm.

“Thứ gì? Ta có thấy gì đâu?” Tằng Nhất nghi hoặc hỏi.

“Ta cũng không thấy gì…”

“Ù Ù! Ầm!”

Hà Minh đang định nói gì đó thì một âm thanh lớn vang đến, kèm theo đó là những chuyển động mạnh của nên quảng trường làm cho mấy người Liễu Thiên chao đảo. Toàn trường xôn xao, ai đấy đều cố giữ vững thân thể nhưng những chuyển động mạnh dưới nền đá làm họ không thể ổn định ngay được.

Liễu Thiên thân hình chao đảo đảo nhưng vẫn cố gắng nhìn về phía xa trung tâm kia. Nhưng do khoảng cách quá xa hắn chỉ có thể nhìn thấy ở đó

https://thuviensach.vn

hơn trăm người kia đã lùi ra xa vị trí trung tâm. Đồng thời ở trung tâm đó có thứ gì đang chuyển động rồi một dải dài đất đá nhô lên, những tàng đá lớn đang cuồn cuộn bật lên rồi lại úp xuống nhìn cứ như bên dưới nền có một con gì đó đang vùng vẫy khiến đất đá bị cầy lên vậy.

“Họ vẫn đang kết ấn!” Liễu Thiên nhìn kỹ lại những chấp sự vừa lùi ra thì thấy họ vẫn đứng ngay ngắn thành một hàng và hai tay hình như vẫn đang kết ấn rồi liên tục đánh về phía trung tâm quảng trường.

“Hết rồi!”

“Bên kia có một bức tường lớn!”

“Đó là gì vậy!”…

Lòng đất chấn động một hồi thì cũng dừng lại, mọi người bắt đầu ổn định lại. Lúc này toàn trường tuy đã ổn đinh nhưng lại ồn ào vô cùng, người người bàn tản hỏi han nhau. Nhưng trong đó cũng có những đệ tử không có phản ứng gì, nhất là mấy người bên Thường Quán đến để thi lại kia càng không để ý đến chuyển động vừa rồi. Xem ra năm trước họ cũng thấy một màn này!

Liễu Thiên đứng vững lại thì ánh mắt trố ra nhìn về phía trung tâm vừa rồi. Chỉ thấy ở đó từ khi nào đã xuất hiện một bức tường phẳng dài gần trăm trượng, còn cao thì không rõ những hắn ước lượng cũng phải bằng tòa nhà ba tầng.

“Tất cả tập trung!” Lúc này một âm thanh uy nghiêm từ phía xa truyền đến vang vọng khắp quảng trường khiến toàn trường bỗng lặng ngắt như tờ, không ai lộn xộn hay ồn ào nữa.

“Sau đây sẽ là bài kiểm tra khinh công, từng cung một đi lên kiểm tra, các cung khác đứng im phía ngoài quan sát và chuẩn bị, bắt đầu từ cung chữ Càn.” Âm thanh của vị trưởng lão kia lại vang lên.

https://thuviensach.vn

Theo đó Thượng Quan Định liền quay lại nhìn xuống cung của mình hô lớn: “Toàn bộ cung chữ Càn tiến vào trung tâm quảng trường!”

Vậy là hơn hai trăm người cả cũ cả mới của Cung chữ Càn đi vào phía trong quảng trường. Liễu Thiên tất nhiên cũng theo cung của mình đi dần về phía trung tâm quảng trường.

“Không phải sợ, mình sẽ qua!” Liễu Thiên vừa đi vừa cảm thấy lo lắng hồi hộp. Cảm giác này chỉ xuất hiện khi hắn còn học cấp ba, bây giờ đã bao nhiêu năm rồi hắn bỗng lại có cảm giác không thuộc bài bị gọi lên kiểm tra này.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 159: Kiểm Tra Khinh Công (2)

Đoàn người cung chữ Càn theo lệnh tiến lên phía trước thì rất nhanh đã đứng trước bức tường đá ở trung tâm quảng trường. Lúc này, các chấp sự liền dẫn chi của mình đi tách ra, tất cả dải đều cứ mười trượng một chi, mười chi kéo dài theo hết đoạn tường cao lớn phía trước mặt.

Thượng Quan Định đứng ở phía trước nhìn qua một lượt mười chi rồi nhẹ nhàng nhảy lên bức tường. Theo gã tất cả những vị chấp sự của các chi đều nhảy lên, chẳng mấy chốc cả đám người đã đứng thành một hàng dài và đang quay lại nhìn xuống đám đệ tử trong chi của mình.

“Bắt đầu đi!” Ngay lúc này, giọng của vị trưởng lão điều hành không biết từ đâu lại vang lên.

“Nhóm người Thường quán đến để thi lại lên đây, các vị chấp sự hãy chọn người của chi mình, sau lượt đầu ta sẽ bắt đầu lượt hai luôn.” Thượng Quan Định đứng phía trên nói xuống.

Hơn ba mươi đệ tử bên Thường Quán kia rất có kinh nghiệm, họ vừa nghe vậy rất nhanh liền tản ra rồi thi nhau nhảy lên bức tường kia. Lại nói thì đám người ngày tu vi và khinh công đều rất cao nên không thấy ai khó khăn khi lên bức tường này. Chỉ chưa đầy vài giây đám người đã đứng ngay ngay thành một hàng dài cạnh các vị chấp sự. Tiếp theo mấy vị chấp sự dặn dò đám người này một chút rồi thấy họ liền nhảy xuống bên kia của bức tường.

https://thuviensach.vn

Loạt đầu vừa đi, các vị chấp sự liền quay xuống thi nhau gọi tên đệ tử trong chi của mình. Như các chi khác chi Sáu của Liễu Thiên cũng có bốn người được chọn, bốn người này đều là nam, trong đó Lệ Bá Kiên đứng phía trên danh sách cũng được gọi đi trước.

Trái ngược với loạt đệ tử đầu, nhóm đệ tử thứ hai đều là đệ tử Tân quán nên đa phần đều rất vất vả mới nhảy lên bức tường cao hơn hai trượng này. Trong đó, Lệ Bá Kiên cũng dùng hết sức nhảy lên cũng chỉ đủ bám vào mép tường rồi mới từ từ bò lên được. Mấy tên khác trong chi Sáu cũng không dễ dàng gì, có kẻ nhảy một cái lên được thì lại lảo đảo xuýt ngã, có kẻ thì đạp đạp mấy cái vào tường rồi dùng bộ pháp gì đó chèo lên.

Tuy có chút lâu la nhưng cuối cùng thì tất cả mọi người đều đã lên đến trên đỉnh tường. Lúc này, đám người vừa lên cũng được dặn dò gì đó một hồi. Nhìn bộ dạng của Lệ Bá Kiên bỗng dưng nghe được gì đó liền trở lên lo lắng.

“Bắt đầu!” Nghe hiệu lệnh của Thượng Quan Định, đám người kia bắt đầu nhảy xuống phía bên kia tường.

“Không biết tường dày không nhì?” Liễu Thiên đứng cuối hàng lên có thể nhìn thấy thấp thoáng từng người từng người nhảy ra xa bên kia tường thì không khỏi lẩm bẩm tự hỏi.

Loạt hai vừa bắt đầu thì những chấp sự lại bắt đầu đọc tên những người tiếp theo lên kiểm tra. Trong chi Sáu, Lan Nhược Vân đang cầm bảng danh sách gọi tên từng người một: “Công Tôn Yến, Lỗ Vệ Hinh, Hoàng Dư Hải, Hà Minh.”

Theo đó những người được gọi đi lên, Hà Minh cũng có trong đó, hắn đang rất thoải mái và tự tin đi đầu nhóm.

“Cố lên, bọn ta sẽ theo ngay sau ngươi thôi!” Tăng Nhất động viên.

https://thuviensach.vn

“Có gì mà phải cố, ngươi qua chắc!” Liễu Thiên thì lại lắc đầu nói.

Hà Minh tuy tu vi và khinh công đều khá cao so với đám đồng môn nên có chút tự tin. Thế nhưng khi bước vào bài kiểm tra thì hắn cũng trở lên hồi hộp lo lắng nên khi nghe mấy lời cổ vũ của hai người Liễu Thiên thì chỉ gật đầu không nói gì. Tiếp đến, hắn cùng ba người còn lại đi lên đứng sát bức tường chờ lệnh.

Đúng như dự đoán của Liễu Thiên, Hà Minh sau khi được lệnh rất đơn giản nhảy lên bức tường kia, ba người còn lại trong chi Sáu thì không có thân thủ như vậy nên chật vật hơn nhiều mới có thể lên được.

Lần thi thứ ba này tổng cộng cũng có bốn mươi người như lần trước, điều đặc biệt của lượt này chính là ở chi Một toàn nữ đệ tử và Thượng Quan Nhu Vân tóc đỏ kia cũng ở trong đám người đó. Lại nói thì Thượng Quan Nhu Vân đi đến đâu cũng khiến đám đệ tự phải xúm lại quan sát.

Mà Liễu Thiên vốn cũng không để ý nhưng khi này Thượng Quan Như Vân lại đơn giản bước từng bước trên không như đang đi trên một bậc thang vô hình tiến lên bức tường kia. Một cảnh tượng khiến cả cung trong đó có cả Liễu Thiên đều phải trợn mắt lên xem.

“Đã luyện Kết Nguyên thuật đến cảnh giới đó rồi!” Tăng Nhất đứng sau than trời lẩm bẩm vì hắn biết trong điều khiển Chân nguyên có ba kỹ năng cơ bản là Khống Nguyên, Hóa Nguyên và Kết Nguyên. Trong ba kỹ năng thì Kết Nguyên là khó nhất và phải cần đạt đến Khai Minh cảnh hậu kỳ và luyện tập chăm chỉ trong thời gian dài mới có thể thực hiện kỹ năng này thành thạo được. Phải biết hắn bây giờ dùng Kết Nguyên để đứng trên nước thì được chứ đi trên nước vẫn chưa thành thạo. Vậy mà Thượng Quan Nhu Vân kém hắn mấy tuổi nhưng đã có thể dùng Kết Nguyên để đi trên không thì bảo hắn không than thở sao được.

https://thuviensach.vn

Sau khi Thượng Quan Nhu Vân đi lên bức tường thì đám đệ tử ở đợt thứ ba cũng lên được hết. Mấy vị chấp sự lại dặn dò gì đó rồi lại ra hiệu bắt đầu. Theo hiệu lệnh nhóm người này lại nhảy qua bên kia tường!

Đợt ba qua đi, đợt bốn lại tiếp tục, trong lượt bốn này hai người Liễu Thiên và Tằng Nhất vẫn chưa được thi.

Đợt bốn qua đi, đợt năm đã đến, hai người Liễu Thiên vẫn chưa đến lượt! Liễu Thiên vẫn chỉ đứng nhìn mấy người đợt năm nhảy lên bức tường lớn kia và biến mất sau đó.

Nhìn lại thì sau lượt này, trong chi Sáu chỉ còn ba người gồm hai người Liễu Thiên và một nữ đệ tử tên là Khôn Tiểu Uyên. Các chi bên cạnh cũng không có bao nhiêu người nữa, nhiều chi chỉ còn một hai người, có chi thì lượt thứ sáu này không còn ai cả.

Đợt thứ năm vừa xuất phát thì lượt cuối cùng đã được gọi lên. Ba người Liễu Thiên từ từ đi đến phía trước bức tường. Nhìn bức tường cao hơn hai trượng, Liễu Thiên lắc đầu không thôi.

Theo sự luyện tập của hắn thì hắn bật nhảy kết hợp với nguyên thần tối đa cũng cao hơn ba trượng nhưng đó là có đà. Nếu hắn lấy đà thì chắc chắn sẽ nhảy lên được, tuy không thoải mái nhưng cũng không quá vất vả. Nhưng bây giờ mà hắn lùi lại lấy đà thì đúng là mất mặt vì những người khác đều đứng đó thi nhau nhảy lên. Mà hắn lại không muốn dùng Nhạn Hành trong trường hợp này. Hắn muốn thử lực nhảy của chân.

Trong khi Liễu Thiên đang suy tư thì Tằng Nhất với tu vi Khai Minh cảnh rất dễ dàng đã nhảy lên phía trên bức tường và đang đứng nhìn xuống. Còn Khôn Tiểu Uyên thân thể mềm mại khẽ nhún cũng đã nhảy lên nhưng nàng không đủ lực nên phải đạp một nhát vào tường tạo đà bay lên.

“Á được đó!” Nhìn thủ pháp mềm mại của Khôn Tiểu Uyên, Liễu Thiên gật gật đầu, hắn quyết định làm theo.

https://thuviensach.vn

Hắn vận chuyển nguyên thần quán chú vào hai chân rồi dậm mạnh một cái, toàn thân hắn bật lên. Hắn nhảy lên được hơn trượng thì đã gần hết lực, lúc này hắn liền co chân khẽ đạp vào tường mượn điểm tựa tiếp tục nhảy lên cao.

“Phạch! A!” Liễu Thiên đạp vào tường không như Khôn Tiểu Uyên bay lên đỉnh tường mà lại bị đẩy ngược ra sau rơi xuống ở vị trí xa hơn vừa rồi nửa trượng.“Sai rồi! Không dễ như mình nghĩ!” Liễu Thiên nhíu mày, hắn thật không ngờ nhìn chiêu nhảy kia thật đơn giản nhưng thực hiện lại khó vậy. Vừa rồi hắn đã không biết rằng khi đạp vào tường để mượn lực thì cũng đẩy hắn đi xa tường hơn, còn hắn tuy nhảy cao nhưng lại quá xa tường vì vậy hắn không lên tường được mà lại rơi xuống.

“Ngươi xem làm trò gì vậy!”

“Học theo ư?”

“Không biết bay thì bò lên, đừng làm mất mặt cả chi!”

Diễn trò không thành, Liễu Thiên bị đám đệ tử chi tám và chi sáu cười nhạo, Tằng Nhất phía trên cũng lo lắng nhìn xuống, Lan Nhược Vân thì lắc đầu tỏ vẻ khinh thường.

“Cũng may là chỉ có mấy người này chứ đông thì đã có một tràng cười lớn rồi!” Liễu Thiên nhìn quanh gãi gãi đầu mỉm cười, hắn vừa rồi tuy bật không đà thật nhưng cũng chưa có vận hành thử Nhạn hành nên mới thất bại thôi, chứ hắn mà dùng Nhạn Hành thì chắc chắn cũng nhảy lên được, tuy không đàng hoàng thoải mái như đệ tử ở Khai Minh cảnh nhưng đảm bảo cũng không kém bao nhiêu. Chỉ là hắn nghịch dại chút!

Nhìn quanh một lượt thấy chỉ còn lại có mấy người chưa lên được giống mình, Liễu Thiên không chần chừ nữa, hắn lùi lại tầm chục bước rồi bắt đầu chạy đà cho chắc. Hắn chạy đà đến khi còn cách tường gần trượng thì đạp mạnh một cái nhảy lên. Chỉ thấy người hắn nhướn một cái đã nhảy đến

https://thuviensach.vn

đỉnh tường, nhưng lên tường động tác tiếp đất của hắn không được tốt cho lắm nên đã ngã mấy vòng liền.

“Haha! Nhìn kìa!”

“Tên này đúng là phế vật!”

“Haha! Trời tu vi cũng không đến nỗi mà lại chật vật vậy!”

“Không sao chứ?” Tằng Nhất bên cạnh chạy lại đỡ hỏi.

“Không sao!”

Liễu Thiên từ từ đứng dậy trong ánh mắt chê cười của mọi người. Nhưng hắn không quan tâm chỉ khẽ đáp lời Tằng Nhất rồi đảo mắt nhìn quanh chỗ mình đứng một lượt rồi lại nhìn ra xa. Chỗ hắn đứng là một bức tường rộng gần hai trượng, bên cạnh bờ tường đó là một cảnh làm Liễu Thiên giật mình không thôi.

Chỉ thấy phía trước chính là một bể nước lớn, nó rất sâu, từ mặt nước đến chỗ Liễu Thiên đứng cũng phải đến năm, sáu trượng, chưa kể độ sâu của nước bên dưới thì chỉ nhìn xuống dưới đã cảm thấy sợ hãi rồi. Nhưng cũng may là hai bên cứ cách một đoạn lại có những bậc thang để đi lên chứ không đám đệ tử rơi xuống thật khó có thể lên được.

Lại nói thì trong cái bể này có rất nhiều trụ đá mọc lên, mỗi trụ cách nhau tầm ba trượng, mỗi trụ đá có đường kính tầm một xích và đỉnh của trụ đá thì thấp hơn mặt tường chỗ Liễu Thiên đang đứng tầm nửa trượng. Nhìn ra phía trước, Liễu Thiên có thể thấy rất nhiều đệ tử đang thi nhau bay nhảy trên những trụ đá kia, nhóm gần mấy người Liễu Thiên nhất tính ra chỉ cách hơn năm lượt trụ đá mà thôi.

“Mọi người chuẩn bị, bài kiểm tra này yêu cầu tất cả bay từ bờ bên này sang bờ kia. Lưu ý chỉ có thể dùng trụ đá làm điểm tiếp lực, không thể nghỉ

https://thuviensach.vn

lại, nếu ở lại lâu trụ đá sẽ tự hất các ngươi ngã xuống.” Lan Nhược Vân lúc này liền nhìn ba người Liễu Thiên nói.

“Vậy có thể dừng ở trụ đá bao lâu?” Khôn Tiểu Uyên liền hỏi.

“Bao lâu ư? Cái này các ngươi tự khám phá, nên nhớ rơi xuống nước là bị loại, chuẩn bị đi!” Lan Nhược Vân cười nhàn nhạt nói.

“Bắt đầu!” Thượng Quan Định đứng cách đó không xa nhìn một lượt rồi khẽ ra lệnh.

Thế là những người đầu tiên bắt đầu bay đi, rồi những người tiếp theo, đợt cuối chỉ có hơn hai mươi người thì ngay nhịp đầu đã có mười mấy người bay đi rồi.

Chỉ thấy những người này nhảy một cái ra đến trụ đá trước mặt rồi lại ngay tức khắc lấy đà nhảy sang trụ đá tiếp theo, trong số đó cũng có một số người bay một nhát qua mấy trụ đá mới dừng lại nghỉ một nhịp. Chẳng mấy chốc trong nhóm mấy người đó đã phân biệt đẳng cấp rõ ràng.

Liễu Thiên khi này vẫn chưa động, hắn nhìn kỹ cái bể nước này, trong lòng thầm tính toán. “Cứ ba trượng một nhịp, nhìn khoảng cách này cũng đến trăm nhịp, vậy không dùng nguyên thần hợp lí thì rất dễ thất bại!”

“Liễu Thiên cẩn thận, ngươi tuy tu vi tăng tiến nhanh nhưng cơ thể luyện tập vẫn ít, đây là bài kiểm tra có phần đánh giá thể lực và độ chuẩn xác khi sử dụng khinh công đó!” Tằng Nhất cũng chưa động, khi nay hắn quay sang quan tâm nhắc nhở.

“Ừm! Chúng ta đi thôi!” Liễu Thiên gật đầu nói rồi nhảy về phía trước.

Với việc vận dụng nguyên thần thì bình thường Liễu Thiên có thể nhảy xa được hơn năm trượng, nhưng để tiếp đất chuẩn không ngã thì chỉ có thể nhảy được hơn bốn trượng thôi. Nhưng với trường hợp này thì hơn bốn

https://thuviensach.vn

trượng cũng là quá thừa rồi, Liễu Thiên còn phải giảm lực nhảy đi một chút thì mới tiếp vào đúng trụ đá.

“Phạch!” Vừa chạm trụ đá đầu tiên, Liễu Thiên ngay lập tức đạp mạnh mượn lực nhảy sang trụ đá tiếp theo. Cứ như nhảy bậc, hắn vượt qua năm trụ liên tục, mà nhìn những người khác cũng vậy, tất cả đều đã qua năm trụ rồi, Tằng Nhất thì đã sang trụ thứ bảy, còn mấy người đi trước khi này đã bay đi hơn mười trụ và sắp đuổi kịp nhóm phía trước rồi.

Liễu Thiên cũng không để ý nhiều, hắn tập trung nhảy đi. Từng trụ, từng trụ một, được hắn bỏ lại phía sau, chẳng mấy đã vượt qua mười mấy trụ.

“Cái này!” Đến trụ thứ mười sáu, Liễu Thiên nhăn mày lẩm bẩm, hắn cảm thấy có điều gì đó không đúng.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 160: Kiểm Tra Khinh Công (3)

Bước sang trụ thứ mười bảy, Liễu Thiên đã cảm nhận thấy mình đang đuối sức dần theo mỗi lần tiếp trụ. Cụ thể thì lúc đầu hắn phải bớt lực để nhẩy đúng trụ đá nhưng bây giờ đến trụ thứ mười bảy thì hắn đã dùng toàn lực mới có thể nhảy đến trụ mười tám được.

Biết có điều mờ ám, Liễu Thiên ngay tức khắc nghĩ đến Nhạn Hành, hắn tiếp tục cố gắng nhảy sang trụ mười chín rồi ngay tức khắc đạp vào trụ mười chín tung người sang trụ hai mươi.

Lúc này hắn liền dang rộng hai tay, trong cơ thể nguyên thần vận chuyển tràn ra các mao mạch trong cơ thể. Ở những trọng cuối của Linh Cơ cảnh, Sơ Nguyên tuy chưa hoàn toàn xuất thể nhưng chúng vẫn có thể xuất ra một chút quanh thân vì vậy đã tạo thành một lớp màng mỏng mô phỏng theo vành khí trong Nhạn Hành.

Chỉ một thay đổi đó đã làm cho Liễu Thiên nhẹ nhàng nhảy đến trụ thứ hai mươi, rồi từ đó tiếp tục nhảy đi. Nhạn Hành khinh công tuy chưa tiến đến Khai Minh cảnh để có thể dùng nguyên thần tạo màng khí rộng quanh thân nhưng Liễu Thiên cũng ở Linh Cơ đệ cửu trọng nên nguyên thần cũng có xu hướng thoát ra ngoài cơ thể tạo thành chút vành khí mỏng để đỡ cơ thể. Với chút lực cản nhỏ đó đã làm Liễu Thiên thoải mái hơn.

Nhưng tình trạng thoải mái này không diễn ra được lâu, chỉ sau mười nhịp, Liễu Thiên lại cảm thấy mình vận dụng Nhạn Hành cũng rất vất vả

https://thuviensach.vn

mới đủ đi đến cột trụ tiếp theo. Mà lúc này bên cạnh hắn đã có một vài người không chịu được đã ngã xuống nước.

“A! Ùm! Ùm! Không!” Đám người ngã xuống nước đều kêu lớn tỏ vẻ không cam lòng.

Liễu Thiên nhìn vừa nhảy đi vừa nhìn xuống đám người đang bơi bên dưới thì không khỏi lắc đầu nghiến răng. Hắn không cho phép bản thân thất bại giống mấy người phía dưới.

“Tiến lên!” Liễu Thiên ngay tức khắc vận dụng thêm Lưu Thủy bộ. Lưu thủy bộ không thể giúp hắn bay nhưng có thể di chuyển giúp hắn tạo đà. Lưu Thủy bộ chính là bộ pháp giúp di chuyển bằng chân thuần thục và uyển chuyển hơn nên việc hắn tạo thêm vài bước chạy đà trên mặt trụ hẹp này là việc không khó.

Liễu Thiên lúc này chạm vào trụ đá thứ ba mươi hai thì không nhảy đi ngay mà hắn chạy liên tục mấy bước nhỏ cực nhanh trên mặt trụ rồi mới mượn đà nhảy đi.

Quả nhiên có hiệu quả, Liễu Thiên lại dễ dàng đi tiếp được tầm mười cột nữa.

“Mặt cột quá ngắn, mình dùng Lưu thủy bộ cũng chỉ đạp lên đó được bốn nhát tạo đà là cùng! Cứ tiếp tục như vậy mình chỉ nhảy được năm mươi trụ là cùng. Mà cũng lại nói cái bể này thật tà môn, càng đi xa lại thì trọng lực càng lớn!” Liễu Thiên vừa chạy vừa nhảy, trong lòng thì thầm suy tính.

Lúc này, không chỉ có Liễu Thiên cảm nhân được trọng lực kia mà tất cả đều cảm thấy và đang bị trọng lức lớn làm cho chật vật vô cùng. Nhất là nhóm đệ tử dưới Khai Minh cảnh như Liễu Thiên thì lại càng khốn khổ, rất nhiều người đã ngã xuống nước. Khi này, những người đi tiếp đa số là đệ tử Khai Minh cảnh và những tu vi từ đệ cửu trọng trở lên.

https://thuviensach.vn

“Phạch!”

Trụ thứ năm mươi hai, Liễu Thiên mồ hôi đầm đìa nhưng vẫn cố hết sức chạy đà thật nhanh trên mặt trụ rồi lại đạp vào dìa trụ rướn mình nhảy đi. Lúc này, hắn chẳng quan tâm xem hai bên hay đằng trước mọi người thế nào nữa. Hắn chỉ tập trung vào những trụ đá phía dưới và đôi chân của mình mà thôi.

Thế nhưng dù có không để ý mọi thứ thì vẫn có một điều khiến Liễu Thiên lo lắng. Khi này, trong đan điền của hắn nguyên thần đang tụt đi với một tốc độ đáng sợ, chưa đầy nửa khắc di chuyển mà lượng nguyên thần trong đan điền của hắn chỉ còn lại một nửa. Mà phải biết hắn mới đi được nửa đường phía trước còn nửa đường phía sau thì bằng đó nguyên thần là không đủ dùng được.

“Đến đâu hay đến đó, cũng không có cách nào nên cứ phải dùng hết rồi tính tiếp!” Liễu Thiên không quản nhiều nữa, hắn vận hành nguyên thần trong đan điền cuồn cuộn tràn ra kinh mạch tỏa ra các huyệt trong cơ thể rồi lại tràn ra các tế bào. Hắn bắt buộc phải làm vậy, phải vận dụng hết mọi thứ thì mới duy trì được vài trụ nữa.

Hắn tiếp tục gồng mình nhảy đi nhưng có cố hết sức hắn cũng chỉ nhảy đến trụ sáu mươi sáu thì hắn đã cảm nhận nguyên thần của mình cạn kiệt. Thiên tinh tại điểm Thủy Khởi vẫn đang xoay tròn rất nhanh nhưng lượng nguyên thần nó tạo ra cũng chỉ là một lượng nhỏ. Với lượng nhỏ đó để lâu thì còn tích tụ lại thành nhiều chứ muốn dùng ngay thì không đáng là bao nên Liễu Thiên không thể duy trì được nữa.

“Nghỉ! Thua cái bể này!” Liễu Thiên đã hết nguyên thần nên cũng không cố nhảy làm gì nữa, dù hắn không muốn trượt bài thi này nhưng hắn đã cố hết sức rồi. Vì vậy có thất bại cũng đành phải đợi năm sau thi lại mà thôi.

https://thuviensach.vn

Hắn khi này ngồi ở trụ đá nhìn sang hai bên thì đã không thấy ai nữa, không có ai đang chạy ngang hàng với hắn cả. Những người hơn hắn thì đã vượt hắn lên trước, những người cùng cấp độ với hắn thì đều rơi xuống nước hết rồi.

Nhìn tiếp về phía trước thì thấy ở phía xa bờ bên kia hơn thì thấy có mấy người đang cố gắng nhảy đi tiếp. Còn trên bờ tường phía bên đó lại có rất đông người đang đứng, trong đó đặc biệt nhất là một thiếu nữ tóc đỏ. Mà cạnh nàng có một thiếu niên dáng người nhỏ bé, nếu Liễu Thiên không lầm thì đó chính là Thượng Quan Nhu Vân và Hà Minh.

“Hai người đó thế nào lại đứng cạnh nhau?” Liễu Thiên nhíu mày thầm hỏi.

“A! Ùm!” Liễu Thiên đang mải nhìn về phía xa thì bỗng nhiên trụ đá hắn đang ngồi biến mất, hắn cứ như vậy rơi xuống nước.

“Phù!” Liễu Thiên từ dưới nước nhô lên rồi rất nhanh bơi về phía bên phải. Bơi hơn hai mươi trượng thì Liễu Thiên trèo theo những bậc thang ở dìa tường lên phía trên.

“Thôi thì không vượt qua bài kiểm tra những cũng biết được thời gian trụ đá này sẽ biến mất.” Liễu Thiên toàn thân ướt sũng đứng trên bức tường lớn kia, hắn vừa đi vừa tự an ủi bản thân.

“Ngài là…” Hắn vừa đứng được một chút thì đã gặp một vị nữ chấp sự xinh đẹp, nhìn mặt thì chỉ ngoài hai mươi. Người này nhìn hắn cười cười làm hắn nhíu mày khó hiểu, hắn đang định hỏi có gì mà cười thì nữ chấp sự bỗng nói:

“Chúc mừng ngươi đã vượt qua bài kiểm tra khinh công! Điểm số của ngươi là sáu mươi sáu điểm, với tu vi Linh Cơ cảnh đệ cửu trọng thì đây chính là điểm loại ưu rồi!”

https://thuviensach.vn

“À ngươi tên gì? Thẻ bài của ngươi đâu?” Nữ chấp sự kia nói xong như nhớ ra gì đó hỏi liên tục rồi lại cầm ra một quyển sổ, tư thế thì chuẩn bị ghi chép gì đó.

“A! Ta tưởng phải vượt qua bên kia mới qua bài kiểm tra?” Liễu Thiên ngạc nhiên hỏi.

“Đó chỉ là nói cho các ngươi cố gắng hết sức mà thôi, thực chất thì theo tu vi của ngươi chỉ cần đi được năm mươi trụ là có thể vượt qua rồi. Ngươi tên gì?” Nữ chấp sự kia từ từ giải thích sau đó lại hỏi tên.

“Liễu Thiên! Đây là thẻ bài của ta!” Liễu Thiên nhớ ra liền lấy ra thẻ bài nói.

“Được! Ngươi có thể lui xuống thay đồ nghỉ ngơi, không cần phải tập hợp cùng chi nữa! Còn nếu muốn xem những người còn lại trong cung kiểm tra thì đi sang đầu bên kia đứng.” Nữ chấp sự kia cầm thẻ bài nhìn qua một lượt ghi chép gì đó nói rồi cũng trả thẻ bài lại cho Liễu Thiên.

“Vậy đệ tử xin lui trước.” Liễu Thiên vẻ mặt vui vẻ cầm thẻ bài nói. Vượt qua bài kiểm tra này làm hắn vui vẻ hơn nên tâm trí thoải mái vô cùng vì thế mà ăn nói cũng lễ phép khách sáo hơn hẳn.

Liễu Thiên không nhảy xuống khỏi bức tường mà hắn đi dọc theo bức tường đi sang chỗ mấy người Hà Minh đang đứng.

Hắn vừa đi vừa tìm kiếm Tằng Nhất xem hắn bay nhảy thế nào rồi. Nhìn một lượt thì chỉ thấy có ba người đang tiếp tục thi mà thôi. Tằng Nhất là một trong số đó, và lúc này đang ở mấy cột trụ phía cuối, hai người hai bên đều đi sau hắn khá xa.

“Bộ dạng Tằng Nhất cũng rất chật vật, xem ra khó mà đi đến bờ bên kia được.” Liễu Thiên nhìn theo thầm tính toán.

https://thuviensach.vn

Quả nhiên như dự đoán của Liễu Thiên, Tằng Nhất nhảy thêm được hai nhịp thì đuối lực ngã xuống nước. Liễu Thiên thấy vậy mỉm cười cước bộ thêm nhanh hơn.

Mà trên đường di hắn cũng gặp mấy vị chấp sự đang nói chuyện ghi chép cùng mấy đệ tử khác nhưng vì không quen biết ai cả nên hắn cũng chẳng nán lại làm gì.

Khi Liễu Thiên đi đến chỗ Tằng Nhất vừa bò lên thì thấy Tằng Nhất lúc này cũng đang được một vị chấp sự ghi chép kết quả.

“Sao ngươi được bao nhiêu trụ?” Liễu Thiên vừa đi đến thì thấy Tằng Nhất đã xong thủ tục với vị trưởng lão thì liền hỏi.

“Ta được tám mươi hai, còn ngươi?” Tằng Nhất thở dài nói rồi lại hỏi.

“Ta được sáu sáu, kém xa ngươi!”

“Sáu sáu, với tu vi của ngươi được bằng đó thì bài kiểm tra này ngươi cũng được loại ưu rồi!” Tằng Nhất vẻ mặt ngạc nhiên nói.

“Ừm! Ngươi cũng vậy mà, chúng ta kiểm tra khá thành công! Không biết Hà Minh thế nào?” Liễu Thiên gật đầu mỉm cười đáp rồi lại nhớ ra gì đó hỏi.

“Chúng ta qua chỗ hắn là biết thôi!” Tằng Nhất liền đề nghị.

Thế là hai người đi theo bờ tường này đi ra phía mấy người Hà Minh đang đứng.

Mà lúc này trong cái bể lớn kia cũng chẳng còn ai kiểm tra nữa, tất cả người của cung chữ Càn đã kiểm tra xong và đa phần đều có kết cục là ướt như chuột.

https://thuviensach.vn

Đám người cung chữ Càn lúc này lộn nhộn hẳn lên,người vui kẻ buồn, người đi kẻ đứng đủ cả. Hai người Liễu Thiên cũng hòa nhập vào đoàn người đó, may là bề rộng của tường này hơn hai trượng nên hơn hai trăm người đứng trải ra trên đó cũng không tính là trật trội.

“Đệ tử cung chữ Càn đã thi xong, tất cả giải tán trở về cung của mình, nên nhớ di chuyển phải trật tự không được ồn ào ảnh hưởng đến các cung khác.” Thượng Quan Định không biết qua bên này từ khi nào, gã lúc này thấy mọi người tập trung dầy đặc tại bờ tường thì liền ra lệnh.

Nghe vậy mọi người đang ồn ào bỗng trở lên yên tĩnh, người đang đi cũng dừng lại, kẻ đang ngồi cũng đứng lên.

“Tất cả xuống dưới, tất cả theo chấp sự trở lại chi của mình!” Thượng Quan Định lại quát lớn.

“Vù! Vù!...”

Lúc này mọi người mới giật mình thi nhau nhảy xuống khỏi bức tường. Hai người Liễu Thiên cũng làm theo chỉ thị nhẹ nhàng nhảy xuống.

Tiếp đất, Liễu Thiên liền nhìn quanh rồi cũng theo người chi mình tập hợp lại. Chi sáu mười chín người lại đi theo Lan Nhược Vân đi quay lại đầu bên kia. Chẳng đường của bài kiểm tra dài hơn hai dặm nhưng khi kiểm tra thì dài chứ đi bộ thì cũng chẳng mấy.

Cả cung chữ Càn rất nhanh tụ hợp lại vị trí ban đầu của mình, rồi ngay sau đó lại được dẫn qua thạch kiều đi vào cung của mình.

Trên đường về, mấy người Liễu Thiên bàn tán một chút rồi cũng giải tán, ai về nhà đấy. Về phòng, Liễu Thiên tắm giặt xong xuôi ngồi nghỉ ngơi một chút rồi liền đứng dậy rời đi. Hướng hắn đi không hướng nào khác chính là hướng thư viện vì hắn đã hứa khi kiểm tra xong thì phải ngay tức khắc sang báo cho Hứa Vĩnh Thiên biết.

https://thuviensach.vn

Thư viện của cung chữ Càn vẫn vậy, một ngôi nhà ba tầng nằm cạnh một tiểu hồ và rặng cây. Ngôi nhà cổ kính, cây cối tốt tươi đung đưa trong gió, nước hồ trong veo thình thoảng có gợn sóng. Cảnh vật nhẹ nhàng dễ chịu vô cùng, Liễu Thiên mỗi lần đến đây đều không kìm được phải dừng lại thưởng thức một hồi.

Hắn lại nhớ lại lần mình ngồi ở ghế đá kia gặp được vị cao nhân câu cá kia. Lần đó như mơ như tỉnh, hắn thật không rõ nữa. Hắn khẳng định đó không chỉ đơn thuần là mơ nhưng cũng không chứng mình được nó là thật. Mà hắn cũng hỏi qua Hứa đại ca xem có vị tiền bối nào hay đến hồ câu cá nhưng Hứa Vĩnh Thiên chỉ cười lớn bảo hắn mệt quá ngủ mê vì hồ này trước này không có ai câu cá cả!

“Người muốn bỏ cuộc, ngươi không bỏ cuộc thì sao phải quan tâm khi nào đến đích, sao phải quan tâm là đường xa bao nhiêu?” Hôm nay đi đến đây hắn lại nhớ lại buổi hôm đó, nhớ lại mấy câu nói đó.

“Chính người đó khiến mình có niềm tin và quyết tâm hơn, thành quả tiến triển hôm nay một phần lớn là do người đó giúp!” Hắn nhìn ra hồ miệng lẩm bẩm.

Ngày đó hắn khúc mắc trong con được cầu đạo đã ra đây, thật may mắn hắn đã gặp được một vị cao nhân nào đó chỉ điểm vài câu. Vài câu thôi cũng làm hắn hiểu ra và một lòng phấn đấu đến hôm nay. Và sự phấn đấu của hắn đến hôm nay tuy chưa đem lại thành tích gì vượt trội nhưng tương lại của hắn đã xán lạn hơn trước rất nhiều!

“Nhắc đến người có ơn với mình nhất thì không phải vị tiền bối kia!” Liễu Thiên nghĩ đến đây lại lẩm bẩm.

“Ai vậy? Người nào tốt vậy để ta cảm ơn hắn!” Lúc này bỗng có một giọng nói quen thuộc vang đến.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 161: Luyện Kiếm (1)

“Hứa đại ca!” Liễu Thiên đang lẩm bẩm thì bỗng nghe thấy tiếng nói quen thuộc khiến hắn mỉm cười quay lại.

“Sao bài kiểm tra kia thế nào mà đã đứng đây rồi?” Vừa quay lại Liễu Thiên đã thấy một Hứa Vĩnh Thiên trường bào tung bay uy phong đi đến.

“Đệ qua rồi, mà huynh hôm nay cũng rảnh rỗi a!”

“Ừ! Hôm này cửa tiệm không có khách, may quá cuối cùng đệ cũng đến ủng hộ!” Hứa Vĩnh Thiên cười cười tỏ vẻ may mắn nói.

“Haha! Vậy chúng ta đi vào thôi!” Liễu Thiên nghe vậy liền cười lớn dơ tay mời.

Hứa Vĩnh Thiên liền mỉm cười gật đầu rồi hai người sóng vai nhau đi vào thư viện.

“Mà đệ vừa bảo biết ơn ai đấy, nghe có vẻ đối với đệ rất tốt!” Hai người vừa đi vào thư viện thì Hứa Vĩnh Thiên nhớ ra gì đó liền hỏi.

“Người đó đối với đệ rất tốt, tuy mới gặp nhưng lại coi đệ như người thân trong nhà, có gì cũng cho đệ, lúc nào cũng lo lắng cho đệ, bảo vệ đệ, nói chúng đó là một vị đại ca tốt, à mà tên là gì thì đệ không nói!” Liễu Thiên liền từ từ kể ra rồi tỏ vẻ thà chết giữ bí mật nói.

https://thuviensach.vn

“Ài! Vậy ta cũng không ép! Nhưng có cơ hội phải giới thiệu cho ta đấy!” Hứa Vĩnh Thiên tỏ vẻ thất vọng rồi lại không nhịn được khẽ cười đề nghị.

“Nhất định, huynh chắc chắn sẽ thích gã!” Liễu Thiên cười tít mắt nói.

Cả hai như nói về người xa lạ nhưng thực chất cả hai đều biết người đó là ai, có điều không ai nói ra mà thôi. Vì nói ra thì không còn là bí mất nữa, một số thứ chỉ giữ ở trong lòng rồi tự hiểu còn hơn nhiều lần mang ra kể lể.

Đến trưa, Liễu Thiên mới từ thư viện trở về. Nằm trên giường, Liễu Thiên nhìn lên xà nhà suy tư.

“Thời gian cứ vậy trôi đi, chín tháng rồi, mọi người chắc cũng quên mình rồi, mà mộ mình chắc cũng xanh cỏ rồi!

“Ài! Thời gian thật đáng sợ a!” Lẩm bẩm vài câu rồi lại suy nghĩ linh tinh và cuối cùng hắn ngủ lúc nào không biết.

Chiều đến, nắng vàng trải dài trên sân tập, Liễu Thiên lúc này đang cửi trần chạy, trên lưng thì khoác một đống lớn với nhiều loại đồ khác nhau.

Lại nói thì do quá trình tập luyện thể lực có tiến triển lên đồ đạc để tập luyện cũng tăng dần lên. Vì vậy với hắn việc khoác đồ tập mà chạy vẫn là bài tập hữu hiệu và không hề tụt hậu.

Một vòng sân kết thúc, Liễu Thiên dừng lại dưới gốc cây to. Hắn bắt đầu rải đồ đạc ra bắt đầu tiến hành luyện tập.

Trên sân, có khá đông đệ tử cũng đang luyện tập một số người cách Liễu Thiên không xa thế nhưng không ai chủ đông làm quen cả nên Liễu Thiên cũng không để ý nhiều mà bắt đầu bài tập của mình.

Khởi đầu vẫn là bài thể lực thư giãn gân cốt, tiếp theo vẫn là xuất ra vài trăm quyền vài trăm cước vào thân cây, rồi đến chính là luyện kiếm.

https://thuviensach.vn

Luyện kiếm có phần đặc sắc hơn trước, hắn bắt đầu chú trọng luyện lực tay và tăng khả năng phản xạ bằng việc dùng tạ để nhảy dây.

Hắn dùng một đoạn dây xích rồi xuyên vào đó những viên tạ nhỏ bằng nắm tay rồi dùng chúng để nhảy dây. Đây là bài tập phối hợp khá hữu hiệu cho người luyện võ, mà lại tăng độ nặng của dây lên thì càng tốt với việc tập luyện cơ tay.

“Vù Vù…”

Vòng dây với nhiều quả tạ nhỏ kia được Liễu Thiên văng lên đầu rồi lại xuống dưới chân liên tục, chúng di chuyển rất nhanh ma sát với không khí tạo lên những tiếng vù vù đều đặn.

“Hai bảy, hai tám, hai chín, ba mươi! Hờ Hờ!” Liễu Thiên khi này đã dừng lại thở hồng hộc rồi nhìn sang hai tay của mình thì lắc đầu không thôi.

Ngày thường hắn đều rất chăm chỉ luyện tập thể lực, hai tay hắn qua thời gian cũng được gọi là có chút sức lực nhưng giờ phút này chúng đang rung rung giật giật. Đây chính là biểu hiện quá tải của cơ bắp, xem ra bài tập nhảy dây này khá hiệu quả.

Nghỉ ngơi một hồi Liễu Thiên lại tiếp tục bài tập nhảy dây. Hắn cứ mệt lại nghỉ, nghỉ xong lại tập, cứ như vậy đến chiều tối.Lúc này chỉ còn hơn nửa canh giờ là trời tối, tính ra vào khoảng bốn giờ chiều. Bây giờ Liễu Thiên mới lấy đồ ra bắt đầu luyện kiếm.

Đến hôm nay, Liễu Thiên cảm thấy mình luyện kiếm có chút căn cơ rồi nên muốn nâng cao các bài tập luyện kiếm lên. Trong đó thì bốn kỹ năng dùng kiếm là đâm, chém, lướt, chặn sẽ được hắn tập luyện lần lượt theo kiểu mới để đem lại kết quả cao hơn.

Đầu tiên là kể đến kỹ năng đâm, đó chính là chiêu công kích dùng mũi kiếm tấn công vào đối thủ nhằm mục đích đâm sâu vào cơ thể đối thủ gây

https://thuviensach.vn

vết thương sâu hoặc xuyên thủng đối thủ. Đâm có thể theo phương thẳng hoặc nghiêng tùy theo chiêu kiếm người sử dụng, nhưng sát thương của nó vẫn rất cao, nhất là khi đâm vào điểm yếu thì rất có thể một kích lấy mạng đối thủ.

Lại nói thì Liễu Thiên cũng biết các kỹ năng võ học đều gồm nhiều yếu tố khác nhau. Nhưng theo hắn thì quan trọng nhất vẫn là mấy yếu tố như tốc độ, sức mạnh, chính xác, tinh xảo va liên hoàn, liên kết.

Đâm cũng vậy, tốc độ vẫn là hàng đầu, một chiêu kiếm đâm ra với tốc độ cực nhanh thì dù có vừa đánh vừa hô thì đối thủ cũng khó mà tránh né được. Sau tốc độ chính là sức mạnh, một chiêu kiếm đâm ra với mấy ngàn cân lực thì đằng trước có là kim thuẫn hay thạch bích cũng bị phá tan. Tiếp đến chính là chính xác, một chiêu đâm ra có nhanh và mạnh thì cũng phải chúng đích mới có hiệu quả được.

Tiếp nữa chính là tinh xảo đó chính là phương vị đâm kiếm, kiếm đâm thẳng sẽ dễ đỡ và tránh hơn một kiếm đâm nghiêng, đâm chéo. Phương kiếm phức tạp kết hợp với yếu tố liên hoàn trong kiếm pháp sẽ tạo thành một tổ hợp các chiêu kiếm tinh xảo, khó phòng bị.

Cuối cùng chính là tính liên kết trong võ học, liên kết chính là khả năng phối hợp của các kỹ năng với nhau hoặc giữa các kỹ năng này với một môn võ học khác. Một người dùng kiếm chẳng thể nào cứ đâm hoài mà không chém, hay chỉ lướt mà không chặn, hay chỉ dùng kiếm nhất định không được dùng quyền cước hay khinh công kèm vào. Các kỹ năng kiếm đạo phải liên kết với nhau thành một mạch thuần thục thì kiếm thuật mới không đứt quãng và tạo ra khe hở trong chiến đấu. Hay khi dụng kiếm cùng các võ học khác cũng phải kết hợp nhuần nhuyễn nếu không rất dễ để đối phương thấy điểm yếu.

Trong mấy yếu tố trên, Liễu Thiên bây giờ chỉ tu luyện ba yếu tố là tốc độ, sức mạnh và độ chính xác mà thôi.

https://thuviensach.vn

Đối với hắn tinh xảo vẫn là quá sớm, tinh xảo và liên hoàn cần phải có căn cơ tốt thì khi chiến đấu sẽ tự sinh ra, luyện kiếm siêng năng sẽ tự sinh ra cảm ứng với kiếm, trong khi chiến đấu chiêu kiếm sẽ thuần thục và nhuần nhuyễn. Khi xuất kiếm đã thuần thục thì sẽ tùy vào đối thủ giao chiến mình sẽ ra chiêu một cách linh hoạt để đối phó dù có phòng thủ hay công kích đều trở lên hoàn mỹ. Đó chính là cách tạo lên sự tinh xảo trong kiếm pháp. Kiếm thiên biến vạn hóa, đạo dùng kiếm như hành vân lưu thủy. Liễu Thiên chính là qua câu nói này mà đúc kết ra cách luyện kiếm của mình.

Liễu Thiên cũng không hề đồng ý với việc ngày ngày luyện mấy kiếm chiêu múa may quay cuồng của người khác tạo ra. Luyện tập kiểu đó chỉ làm mình thụ động mà thôi. Theo nhưng gì hắn hiểu được thì kiếm đạo khi đã luyện tất cả các kỹ năng trong kiếm đến đỉnh cao của tốc độ, sức mạnh, chuẩn xác thì khi chiến đấu nó sẽ tự tạo thành tinh xảo, liên hoàn và liên kết.

Vì vậy Liễu Thiên sẽ không tập trung học thuộc kiếm chiêu vì hắn biết có chiêu thì sẽ có cái để phá. Cách luyện kiếm của hắn là luyện tất cả bốn kỹ năng đâm, chém, lượt và chặn lên đỉnh phỏng về mọi mặt như tốc độ, sức mạnh, chuẩn xác,… Khi tất cả đã đến giới hạn rồi kết hợp với thực chiến sẽ tạo lên những chiêu kiếm lợi hại mang theo phong cách tùy hứng. Đó mới là con đường luyện kiếm hắn chọn.

Vì suy nghĩ như vậy lên hắn sẽ luyện tập bốn kỹ năng trong kiếm đạo đạt đến tốc độ, sức mạnh và độ chuẩn xác cao nhất đã. Vấn đề phát triển mai sau là phải dựa vào nhiều trận chiến để đúc kết ra kỹ năng dùng kiếm của riêng mình.

Tất nhiên Liễu Thiên cũng không quá tự tin mà không cần học ai. Chỉ là kỹ năng vận kiếm cơ bản thì vốn đều gống nhau nên hắn muốn tự luyện rồi tìm thấy cách thi triển riêng tạo thành kiếm chiêu. Còn về phần kiếm quyết, tâm pháp, vận khí và kiếm nguyên trong chiến đấu thì hắn tự nhận phải học

https://thuviensach.vn

của tiền nhân. Ngay như cuốn Lôi Phá kiếm pháp cần có Lôi Viên quyết mà yếu quyết đó thì hắn cả đời cũng khó nghiên cứu ra được.

Những kỹ năng Liễu Thiên tự luyện tập kia chỉ là cách luyện kiếm cơ bản của kiếm khách giang hồ mà thôi, còn kiếm đạo cần vận dụng nguyên thần thì hắn không thể tự nghĩ ra được. Mà nếu có nghĩ ra thì cũng không phải bây giờ, có thể là khi hắn về già chẳng hạn?

Vì vậy bây giờ khi hắn đang luyện những thứ cơ bản của kiếm hắn muốn tự mình luyện tập kỹ năng kiếm đạo căn bản trước. Mai kia kết hợp với nguyên thần kiếm chiêu của người khác thì nó vẫn có một phần đặc tính kiếm chiêu của bản thân hắn.

Lại nói thì Liễu Thiên vốn đã đưa ra quyết định này từ ngày đầu tu kiếm rồi, đến hôm nay sau quá trình học hỏi thêm và chiến đấu một vài lần làm hắn càng có niềm tin vào con đường kiếm đạo của mình. Đã quyết tâm và tin tưởng thì hắn sẽ luyện đến cùng.

Tất nhiên nói thì đơn giản nhưng để luyện cả bốn kỹ năng đến đỉnh phong về mọi mặt thì khó càng thêm khó. Hắn không biết giới hạn đỉnh phong là đâu nên chỉ cố luyện tốt nhất có thể mà thôi.

Khi này, Liễu Thiên bắt đầu luyện tập kỹ năng đâm.

“Vù Vù!...

Đầu tiên là tốc độc thì hắn cầm kiếm liên tục đâm ra khoảng không phía trước, ước chừng trăm kiếm lại nghỉ một lần. Hắn chỉ nghỉ tầm hai phút rồi lại bắt đầu dùng kiếm đâm ra tạo thành những âm thanh xé gió vang lên không ngớt.

Hắn cứ tập rồi nghỉ, nghỉ lại tập như vậy tầm mười lần thì cũng kết thúc luyện tập tốc độ.

https://thuviensach.vn

Luyện xong tốc độ thì Liễu Thiên Luyện sức mạnh, hắn lúc này lấy ra một thanh kiếm sắt tầy đầu rồi lấy ra một miếng giáp sắt quấn vào thân cây bắt đầu đâm liên tục vào đó.

“Bong, Bong,…”

Âm thanh va chạm vang lên không ngừng, Liễu Thiên hai tay đổi nhau tiên tục đâm về phía miếng sắt trước mặt.

Mồ hôi ướt tóc chảy xuống đầy mặt cũng không làm hắn dừng lại, kiếm trong tay liên tục phóng ra va chạm với miếng sắt trên thân cây. Sau vài nhịp thì cả miếng sắt kia cũng đã bị đánh cho lồi lõm nhiều chỗ.

Liễu Thiên tiếp tục luyện như vậy hơn hai mươi phút thì mới dừng lại chuyển qua cái khác. Tiếp đến hắn luyện chính là yếu tố chuẩn xác, nhưng chuẩn xác vốn gồm cả tốc độ và sức mạnh mới đạt hiệu quả nên Liễu Thiên nghĩ ra một bài kết hợp ba yếu tố.

Lúc này, chỉ thấy hắn cầm một cái lá cây rồi tung lên trước mặt rồi ngay tức khắc tay phải cầm mộc kiếm đâm ra mấy kiếm. Hắn dùng mộc kiếm là vì kiếm gỗ có nhọn nhưng không đủ sắc nên muốn đâm thủng lá thì cần phải có lực đạo, tốc độ và độ chuẩn xác nhất định.

“Vèo Vèo…”

Ba kiếm đâm ra, lá cây rơi xuống, Liễu Liễu nhìn chiếc lá nằm trên bãi cỏ không hề có vết tích gì thì liền nhíu mày. Hắn trước đây luyện kiếm đâm cũng khá nhanh và chuẩn xác nhưng hôm nay chuyển dạng luyện tập này mới biết mình còn quá kém.

Cầm chiếc lá cây màu xanh pha chút vàng lên, Liễu Thiên lại tung lên rồi kiếm trong tay lại liên tục đâm ra. Mũi kiếm liên tục đâm theo đường rơi của chiếc lá đến tận khi chiếc lá chỉ còn cách đất vài gang mới dừng lại.

https://thuviensach.vn

Chiếc là lại rơi xuống đất, Liễu Thiên lần này đã đâm ra hơn mười kiếm nhưng vẫn chưa đâm thủng được chiếc lá. Hắn cầm chiếc lá lên quan sát thì thấy trên thân là có một vết lõm nhỏ và hai vết xước mờ mờ. Kết quả này nói lên việc hắn đã đâm chúng nhưng lực đạo và tốc độ không đủ để mộc kiếm đâm xuyên chiếc lá, hắn chỉ có thể đẩy chiếc lá chệch đi và gây ra chút xây xước mà thôi.

Liễu Thiên không nản lòng, hắn lại tung chiếc lá lên tiếp tục đâm ra, nhưng hắn làm như vậy mười mấy lần cũng không có một lần nào xâu được chiếc lá kia cả.

Thêm mười năm phút luyện tập qua đi, Liễu Thiên vẫn chưa một lần thành công nhưng hắn cũng không quá cố gắng nữa. Cái gì cũng phải từ từ, hắn không thể luyện một kỹ năng được, bốn kỹ năng đều phải cùng tiến thì khi kết hợp chúng mới đạt hiệu quả và không có kẽ hở. Vì vậy hắn quyết định luyện đến kỹ năng tiếp theo.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 162: Luyện Kiếm (2)

Kỹ năng tiếp theo chính là chém, chém chính là dạng công kích bằng lưỡi kiếm, công kích dạng này chính là dùng lực đạo và quán tính di chuyển của kiếm để tấn công lên người đối thủ hoặc vật cản, đa số công kích dạng chém nếu thành công đều để lại vết thương dài rộng hoặc lấy đi một bộ phận cơ thể của đối thủ.

Tuy đặc tính khác biệt nhưng nó cũng có các yếu tố quan trong như kỹ năng đâm và Liễu Thiên cũng chỉ luyện ba yếu tố là tốc độ sức mạnh và độ chuẩn xác.

Về phần tốc độ Liễu Thiên hai tay cầm kiếm đứng thẳng bổ ra phía trước rồi lại rất nhanh thu kiếm về rồi rất nhanh lại bổ ra. Bài tập này so với trước kia cũng không mấy khác biệt, khác một chút đó là hắn tăng tốc độ chém nhanh lên qua từng lượt mà thôi.

Vèo! Vèo!...Vèo!

Tiếng kiếm xé gió liên tục vang lên, Liễu Thiên mồ hôi ướt hết người nhưng vẫn không ngừng bổ xuống. Trên hai cánh tay của hắn, cơ bắp liên tục phồng lên xẹp xuống, mồ hôi chảy xuống càng làm cho hai cánh tay bóng loáng.

Hắn cứ vậy luyện đến khi mặt trời khuất núi mới chuyển qua kỹ năng lướt.

https://thuviensach.vn

Lướt chính là dạng công kích bằng cả lưỡi kiếm và mũi kiếm. Tưởng là giống đâm và chém nhưng nó lại là dạng công kích chỉ cắt qua cơ thể đối thủ và không có quán tính nên nó chỉ để lại vết thương nhỏ và nông, chỉ có tính nguy hiểm khi cắt qua nhưng chỗ cực yếu trên cơ thể còn bình thường chỉ dùng để rỉa máu đối thủ mà thôi.

Dạng này thì yếu tố tốc độ và qũy đạo mới là quan trọng nhất. Lướt cần nhanh và quỹ đạo hiểm, nó ưu tiên tiếp xúc nhất thời với đối thủ, công nhanh rút lẹ, cắt qua là lùi, lùi rồi lại cắt. Quỹ đạo kiếm phải linh hoạt biến hóa, tấn công vào mọi chỗ có thể tấn công. Đồng thời công kích lướt bằng lưỡi kiếm thì đơn giản nhưng bằng mũi kiếm thì lại rất phức tạp.

Tấn công bằng mũi kiếm thì đó là công kích dùng để cắt vào các điểm yếu như mắt hay động mạch nhằm giảm khả năng chiến đấu của đối thủ. Đôi khi lướt bằng mũi kiếm cũng có thể dẫn đến vết thương trí mạng.

Mà mũi kiếm lướt đến cơ thể đối thủ thì cần phải tính khoảng cách và độ dài kiếm, tầm vung tay, rồi đến độ tiến lùi khi chiến đấu để mũi kiếm vừa lướt qua cơ thể của đối thủ.

Nếu tấn công mũi kiếm quá dài sẽ biến thành chém rồi mà quá ngắn thì sẽ không đến đối thủ. Kỹ năng lướt bằng mũi kiếm cần phải luyện tập rất lâu mới có được.

Đồng thời kỹ năng lướt này khác với hai kỹ năng trên là kỹ năng này sử dụng chủ yếu là lực cổ tay nên lực đạo sẽ nhỏ hơn nhưng cách vận kiếm và di chuyển cũng khác rất nhiều. Nói chúng dạng này khá khó luyện làm Liễu Thiên đau đầu nhiều ngày mới nghĩ ra biện pháp.

Với dạng khó nhằn này, Liễu Thiên biết mình phải luyện tập kiểu khác. Hắn sẽ luyện tập tất cả các yếu tố trung với nhau nhưng lại phải chia ra là mũi kiếm và lưỡi kiếm, hai thứ luyện riêng.

https://thuviensach.vn

Hắn khi này vẫn chọn thân cây kia rồi di chuyển vòng quanh đó, kiếm gỗ trong tay uốn lượn liên tục cắt lên thân cây.

Nhưng không như mong muốn, Liễu Thiên có nhát thì cắt không tới, có nhát lại thành chém hẳn vào thân cây. Rất lâu hắn mới được nhát cắt đẹp chỉ có mũi kiếm lướt qua thân cây.

Quay tròn như vậy một lúc làm cho Liễu Thiên hoa mắt tróng mặt nhưng hắn chỉ dừng lại một chút rồi lại luyện tiếp.

Nửa khắc trôi qua, Liễu Thiên chuyển qua luyện cắt bằng lưỡi kiếm.

Với lưỡi kiếm thì công kích chỉ mang tính rỉa máu nhiều hơn lên công kích chủ yếu là các vùng thừa ra ngoài của đối thủ như tay và chân. Lướt bằng lưỡi kiếm là chiêu giống chém nhưng lực đạo nhẹ hơn rất nhiều và quỹ đão đi lắt léo, không theo một phương nhất định. Nó khác chém lớn nhất ở điểm là một bên dùng lực đạo và quán tính chém đến, một bên thi dùng quỹ đạo là linh động để cắt qua.

Với loại này Liễu Thiên vẫn luyện với thân cây kia, có điều hắn đứng gần hơn và cũng di chuyển vòng quanh như vừa rồi. Kiếm gỗ của hắn lúc nào cũng phải chạm lên thân cây, hắn di chuyển xoáy kiếm nhưng cố không cho kiếm tách ra khỏi thân cây. Bộ dạng luyện kiếm của hắn thật hài hước. Nhìn không khác gì một con trâu bị buộc vào cọc đang cố vùng ra nhưng bị dây thừng ghì lại vậy!

Trời lờ mờ tối, Liễu Thiên bây giờ mới bắt đầu luyện đến kỹ năng chặn.

Chặn hay còn gọi là thủ cũng được, kỹ năng này chính là kỹ năng khó luyện nhất. Như đã nói luyện kiếm thì công là chủ đạo nhưng vẫn phải thủ. Mà kỹ năng chặn chính là dùng kiếm để chặn các đòn công kích của đối thủ vào cơ thể. Làm sao dụng kiếm phải đi được đến mọi điểm bên ngoài cơ thể mới là cảnh giới cao nhất của chặn. Khi dùng kiếm múa nhanh và toàn

https://thuviensach.vn

diện sẽ tạo thành một lớp chắn kín quanh thân thì mọi công kích đều có thể dùng kiếm đỡ được.

Nói thì đơn giản như vậy nhưng luyện tập thì lại rất khó. Người xưa có câu dao sắc không gọt được chuôi. Luyện kỹ năng chặn này cũng tương tự như vậy, kiếm sinh ra là để công nên đa số đều có hình dáng mỏng, nhọn, dài. Vì vậy việc dùng chúng vào phòng thủ là rất khó. Còn bây giờ lại muốn dùng kiếm đưa đến mọi điểm quanh cơ thể thì lại càng khó vô cùng.

Khó khăn nhưng Liễu Thiên đã nghiên cứu qua nên cũng biết một số cách luyện tập đơn giản hơn. Đầu tiên chính là phải luyện tập sao cho hai tay của mình phải chạm được đến mọi điểm trên cơ thể trước. Khi chạm được rồi thì bước tiếp theo là phải làm đi làm lại thật linh hoạt và thành thói quen. Khi đã đạt hai bước trên chính là lúc dùng kiếm rồi!Liễu Thiên trong vòng nhiều tháng qua cũng đã hoàn thành hai bước trên, bây giờ hắn chính là luyện với kiếm.

Cầm kiếm gỗ trong tay, Liễu Thiên liền múa lên đỉnh đầu rồi vòng ra lưng, đi xuống quanh chân, kiếm đi một vòng lại một vòng quanh người hắn. Thế nhưng tốc độ dùng kiếm rất chậm và ngượng ngạo.

“A!” Liễu Thiên vừa cố múa kiếm nhanh hơn thì liền vụt vào tai trái của mình.

“Cứ tưởng dùng tay có thể chạm được mọi điểm trên cơ thể là dùng kiếm có thể phòng thủ toàn diện? Thực chất thì lại khác, dùng kiếm trạm vào mọi điểm trên cơ thể và tạo thành một cầu kiếm bảo vệ bên ngoài cơ thể là hai việc hoàn toàn khác nhau.” Liễu Thiên dừng lại tự nhủ.

Tạo một lớp bảo vệ bên ngoài chính là đưa thanh kiếm di chuyển quanh từng điểm bên ngoài cơ thể với khoảng cách và cự li khác nhau làm sao cho hợp lí nhất. Tay người muốn đi đến một điểm trên cơ thể thì đều có sự di chuyển thích hợp. Ví dụ như tay chạm vào bụng là việc dễ dàng nên dùng

https://thuviensach.vn

kiếm phòng thủ cũng đơn giản theo. Tay chạm vào cột sống sau lưng rất khó phải cố hết sức nên dùng kiếm phòng thủ ở đó cũng khó hơn.

Vì vậy cách di chuyển kiếm và khoảng cách chặn công kích của mỗi điểm là khác nhau, cái này phải phù hợp với từng trường hợp công kích và điểm bị công kích để chặn đỡ. Trên lí thuyết thì làm sao để qũy tích của lưỡi kiếm có thể bao quanh được cơ thể.

Luyện kỹ năng này cũng cần phải chú trọng mấy yếu tố là phản xạ, tốc độ, lực đạo, chính xác. Phản xạ có nhanh thì mới kịp xuất chiêu, chiêu kiếm có nhanh thì mới có thể kịp đỡ chiêu, lực đạo phải mạnh thì mới đánh bật được công kích của đối thủ, tất nhiên cũng phải chính xác chứ không thì công kích của đối thủ sẽ găm lên người.

“Không thể vội vàng được!” Suy tư một hồi Liễu Thiên đưa ra kết luận.

Thế rồi hắn lại từ từ luyện kỹ năng chặn, hắn cầm kiếm từ từ múa quanh người và sẽ từ từ tăng tốc độ lên.

Kiếm gỗ trong tay Liễu Thiên thân hình uốn éo dùng kiếm múa may quanh cơ thể một vòng. Hắn diễn luyện thật chậm từng đường từng đường kiếm đi quanh từng điểm của cơ thể.

Tại sao bây giờ Liễu Thiên lại chủ yếu luyện bằng kiếm gỗ mà không luyện bằng trường kiếm của mình để thích nghi quen thuộc với kiếm hơn?

Cái này có nhiều nguyên nhân, thứ nhất chính là kiếm gỗ không có tính sát thương nên khi luyện mấy thức khó nếu dùng lỗi sẽ không tự làm cơ thể bị thương. Thứ hai chính là người dùng kiếm thì kiếm nào cũng phải dùng được, lúc đầu không quen nhưng chỉ vài nhịp là dùng được. Cảm nhận quen thuộc với kiếm là bản chất của kiếm khách. Vì vậy dù có luyện bằng cái gì cũng vậy, chỉ cần luyện tập thành thục thì mai kia dùng kiếm nào cũng sẽ thành quen tay và thành thục.

https://thuviensach.vn

Trước kia Liễu Thiên có nghiên cứu về cách cầm kiếm và cảm nhận kiếm của bản thân nhưng mai sau khi tìm hiểu sâu hơn thì mới biết rằng quen thuộc với kiếm vốn không phải học. Người kiếm khách luyện kiếm cả đời khi dụng kiếm thì họ nhập hồn cùng kiếm, nhưng nhập đây chính là tập trung vận thanh kiếm trong tay chứ không phải là si mê coi thanh kiếm như tính mạng rồi cả đời si mê một thanh kiếm.

Người là vật sống, kiếm là vật chết, người dùng kiếm chứ kiếm không dùng người. Vì vậy coi trọng kiếm là điều tốt nhưng quá cuồng si rồi chỉ dùng một thanh kiếm và không thể sống thiếu nó là việc Liễu Thiên không đồng ý.

Hắn thích kiếm và luyện kiếm chứ không cuồng đến mức bỏ tất cả vì kiếm. Nếu một người hỏi hắn là kiếm đạo có phải quan trọng nhất với hắn? Hắn không cần nghĩ ngợi nhiều sẽ trả lời là không. Với hắn tu luyện còn chưa phải là điều quan trọng nhất chứ nói gì đến kiếm đạo. Tu luyện cũng chỉ để phục vụ cho một cuộc sống tươi đẹp như ý mình. Mà không chỉ có tu luyện mới đem lại cuộc sống tươi đẹp như ý mà có nhiều cách khác. Vì vậy Liễu Thiên đã tu luyện là rất tập trung và chịu khó nhưng tu luyện với hắn không phải quan trọng nhất.

Có thể cách nghĩ này của hắn là sai nhưng hắn vẫn đi theo, con đường của hắn do hắn chọn. Chọn đúng sai tuy quan trọng thật nhưng với hắn thì dù mọi người có nói là con đường đó đúng mà hắn không thích đi thì đối với hắn đó vẫn là con đường sai.

Trên đời này làm gì có đúng sai! Mỗi một vấn đề đều có nhiều phương diện và cách nghĩ khác nhau nên hắn chỉ biết làm theo những gì mình muốn, những gì con tim mách bảo. Hắn thì rằng nếu một ngày hắn có thất bại thì ít ra hắn cũng đã làm điều mình muốn nên không bao giờ phải hối hận.

https://thuviensach.vn

Những ngày tiếp theo không có gì thay đổi Liễu Thiên vẫn luyện tập như vậy. Đa phần thời gian hắn đều dành để tu luyện, thỉnh thoảng hắn cũng cắt ra chút thời gian đến thư viện, chiến đường hoặc đi dạo loanh quanh một chút rồi lại quay lại tập luyện.

Tháng năm qua đi, tháng sáu đã đến, nắng tháng sáu như nướng da đốt thịt nhưng Liễu Thiên vẫn luyện tập đều đặn. Thời tiết không ảnh hưởng đến lịch luyện tập của hắn. Trời mưa cũng vậy, nắng cũng vậy, hắn vẫn tập luyện theo đúng thời khóa biểu của mình. Ngày ngày hắn vẫn chăm chỉ luyện tập không quản thời tiết hay mọi người nói gì.

Thế nhưng điều kiện ngoại cảnh không thể làm Liễu Thiên gián đoạn luyện tập nhưng chỉ cần Khương Tuyết sang một cái là hắn sẽ nghỉ tập luôn, hắn tự thưởng cho mình một buổi nghỉ để đi chơi cùng nàng.

Nói vậy thôi chứ rất ít những lần hắn nghỉ tập như vậy! Bởi vì từ đợt chia tay ở chỗ Hồng Lan tiên giả đến giờ đã hơn năm tháng, Liễu Thiên mới gặp Khương Tuyết có hai lần. Một lần gặp trên đường hắn rời tông môn đi Cơ gia chẳng may gặp nàng đang đến chỗ Lâm Mông. Một lần là mấy ngày trước, nàng có tiện đường qua chỗ hắn chơi một lần.

Hôm đó, hắn hào hứng nghỉ một buổi đi chơi cùng Khương Tuyết. Khương Tuyết tóc dài gương mặt xinh đẹp mặc một bộ thanh y khiến Liễu Thiên cảm khái không thôi. Hai người ra khỏi đội Mười Hai rồi đi dạo loanh quanh một hồi. Cuối cùng thì dừng lại ở một cái đình nói chuyện. Cuối cùng thì buổi gặp mặt nói chuyện đó không vui vẻ như Liễu Thiên nghĩ.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 163: Được Bạn Chỉ Dạy

Trong một tiểu đình, Liễu Thiên ngồi đối diện một thiếu nữ xinh đẹp. Người đó không ai khác chính là Khương Tuyết, nàng bây giờ đã là một thiếu nữ với mái tóc dài xinh đẹp, không còn cái vẻ luộm thuộm của nam nhi như mấy tháng trước.

“Dạo này ngươi có gì mới không?” Khương Tuyết bỗng quay ra hỏi.

“Không!” Liễu Thiên lắc đầu.

“Vậy ư! Chắc ngươi đã rất tập trung tu luyện thì mới có tăng tiến nhiều đến vậy!”

“Ừm! Ta quả thật chỉ tập trung tu luyện. Ngươi dạo này thế nào?”

“Ta ư! Cũng không có gì mới, chỉ là tu vi có chút tăng tiến. À ngươi cũng phải cố gắng lên. Mà cũng không lên tham gia cái gì quá nguy hiểm.” Khương Tuyết liền đáp rồi lại nhớ gì đó căn dặn.

“Ta biết! Ngươi lo ta sẽ chết đúng không?” Liễu Thiên khẽ gật đầu rồi lại hỏi.

“Đúng vậy! Bên ngoài rất nhiều thứ nguy hiểm. Như ta và Lâm Mộng lần trước đi vào Tiểu Linh Hạp cũng gặp phải yêu thú cấp năm. Lần đó không phải bọn ta mà là những đệ tử Khai Minh cảnh khác thì đã chết cả rồi!” Khương Tuyết gật đầu kể lể.

https://thuviensach.vn

“Hì! Các ngươi thật mạnh!”

“Mạnh thì không hẳn nhưng ngươi tốt nhất cứ nghe lời ta. Ngày ngày chịu khó tu luyện, vào nội môn rồi tính tiếp. Còn muốn khám phá sau này mạnh rồi thì làm gì cũng được.” Khương Tuyết lại căn dặn.

“Ngươi cũng biết ta sắp vào Nội Môn, khi đó cái hẹn với Hồng Lan tiên giả tự nhiên cũng đến. Ngươi ở lại phải cố gắng chứ không phải lần nào cũng có người bảo vệ!” Khương Tuyết nhìn Liễu Thiên với ánh mắt lo lắng nói.

“Ngươi ở đây nếu có gì không ổn có thể gọi ta, không thì có thể gọi Lâm Mộng. Ta cũng nói về tình cảnh của ngươi cho Lâm Mộng nghe, hắn nói nếu có cơ hội sẽ giúp ngươi!”

“Ngươi phải học theo những kẻ mạnh trong đội, mai sau mới có thể hành tẩu giang hồ được.”

“Ngươi muốn học được những dị thuật lợi hại như ta thì phải chịu khó!...”

Liễu Thiên khi bị giáo huấn thì chỉ biết cười nhạt một cái rồi lại tiếp tục lắng nghe những câu căn dặn lo lắng của Khương Tuyết. Hắn không hề nói thêm một câu nào nữa. Còn Khương Tuyết thì cứ thao thao bất tuyệt, nàng kể lể đủ thứ không liên quan đến Liễu Thiên nhưng Liễu Thiên cũng chỉ biết ngồi đó nghe. Hắn tự hỏi mình làm gì nữa? Yếu thì bị người khác chỉ bảo dạy dỗ là đúng rồi!

“Ngươi cố lên, có gì ta sẽ bảo Lâm Mông chiếu cố ngươi!”

Lần gặp Khương Tuyết cũng đã qua được hơn tuần nhưng mỗi khi Liễu Thiên nghĩ lại câu nói trước khi Khương Tuyết rời đi thì hắn vẫn cảm thấy không vui.

https://thuviensach.vn

Có thể nói hắn đã thích Khương Tuyết từ đợt gặp mặt trong thí luyện, nhưng thấy biểu hiện của nàng với Lâm Mộng thì hắn biết mình không có cơ hội nên hắn cũng không cưỡng cầu. Hắn tự biết mình ở đâu đồng thời hắn biết mình vẫn còn trẻ, tương lai còn nhiều nữ nhân khác có thể khiến hắn hắn rung động vì vậy hắn tạm quên đi sự thất vọng này mà coi Khương Tuyết là bạn và muốn cùng nhau vui vẻ kết giao chơi đùa như trước.

Đáng tiếc là dần dần vì tu vi chênh lệch dẫn đến khoảng cách giữa hai người càng rộng ra, đến lần gặp này hắn có cảm giác Khương Tuyết tóc xù mà hắn gặp lần trước với Khương Tuyết xinh đẹp trước mặt hoàn toàn khác nhau. Khương Tuyết trước kia tính cách thoải mái, vui vẻ thích phiêu lưu còn Khương Tuyết bây giờ lại cầu tăng tiến tương lại ổn định, tính tình cũng trầm và kiêu ngạo và toan tính hơn.

Mà một điều nữa làm Liễu Thiên buồn là Khương Tuyết bây giờ đang tỏ vẻ thương hại nên mới lo lắng cho hắn. Khương Tuyết trước kia không bao giờ như vậy. Sự quan tâm trong thí luyện và bây giờ hoàn toàn khác nhau. Trước kia, hai người là bạn cùng nhau tham gia khảo thí, cùng nhau chơi nghịch vượt hoạn nạn nên quan tâm cho nhau cùng vượt qua mọi nguy hiểm nhưng bây giờ hai người mấy tháng mới gặp nhau một lần, khi gặp chưa đầy ba mươi phút lại tỏ vẻ cao ngạo bề trên rồi buông mấy câu quan tâm lo lắng, căn dặn hắn đủ thứ, rồi còn giới thiệu người chỉ điểm cho hắn. Nói thì rất nhiều nhưng thực chất lại không làm gì cho hắn cả. Tất cả chỉ là những câu thương hại qua loa cho xong như thể Liễu Thiên là một cục nợ vậy.

Liễu Thiên tự nhủ mình cũng không cần ai đó thương hai coi mình là bạn rồi tỏ vẻ bề trên chỉ dậy cứu vớt mình. Ừ thì hắn yếu, hắn không tiêu sái oai phong nhưng hắn tự cảm thấy cũng không cần làm bạn với nhưng người tiêu sái oai phong. Hắn yếu nhưng không hèn, việc gì cũng có giới hạn, khoảng cách về mọi mặt đã dần khiến hắn và Khương Tuyết cách xa. Bây giờ đã không còn điểm chung để nói chuyện thì Liễu Thiên tự nhủ không

https://thuviensach.vn

nên tiếp tục tỏ ra quen biết nàng nữa. Còn việc mai sau hắn có được Hồng Lan Tiên giả nhận làm đệ tử rồi có gặp lại thì hắn cũng chỉ coi Khương Tuyết như sư tỷ mà thôi.

Sau buổi gặp đó mọi thứ trong lòng Liễu Thiên đã thay đổi, hắn đã tự nhủ sẽ không cần mối quan hệ đó, hắn sẽ tự mạnh mẽ, hắn sẽ đi từng bước độc lập và rồi tìm ra những người bạn thực thụ như Hà Minh, Tăng Nhất hay như Cơ Thương Vũ chẳng hạn, nàng hơn Liễu Thiên rất nhiều cảnh giới nhưng khi nói chuyện cùng hắn không bao giờ nhắc đến những thứ cao cấp nàng tu luyện hay bạn bè huynh đệ của nàng lợi hại ra sao. Hai người ngồi cùng nhau nàng không bao giờ kể nể những gì trong sư môn của nàng. Tất cả câu truyện hai người nói đều liên quan đến Liễu Thiên. Nàng cũng không bao giờ tỏ vẻ bề trên hay nổi trội hơn khi nói chuyện cùng hắn.

Như Hà Minh và Tăng Nhất cũng vậy, hai tên kia tuy hơn hắn nhưng luôn luôn gặp hắn mỗi tối, hay nói chuyện cười đùa hỏi han tình hình tu luyện của nhau, luôn có ý nghĩ cùng nhau cố gắng, không coi bạn bè là người kém cỏi bề dưới, luôn luôn muốn giúp đỡ Liễu Thiên luyện tập chứ không chỉ ngồi đó dặn dò nói xuông.Quay lại với Khương Tuyết Liễu Thiên đã hiểu rõ nàng khi này chỉ coi mình là một người từng gặp có chút quen biết rồi thì tiện đường qua chơi chỉ giáo một chút để tỏ thái độ quan tâm. Nếu nói bây giờ nàng coi hắn là bạn thân cùng chia sẻ vui buồn là điều không thể. Chỉ là từng trải sinh tử cùng nhau nên nàng mới có chút quan tâm như trách nhiệm mà thôi. Dù mọi hành động đều là rất nhỏ nhưng xuất phát thật tâm và giả tạo lại là hai việc khác nhau rất nhiều.

Sau hôm đó, Liễu Thiên quên đi Khương Tuyết và tiếp tục tập trung vào những ngày tháng tu luyện mặc kệ nắng mưa. Tu vi qua từng ngày đang tăng lên rất nhanh, võ học và thể lực cũng tương tự, tất cả đều tiến triển vượt trội. Nhưng trong đó vượt trội nhất vẫn là làn da của hắn thì mỗi ngày một đen hơn.

…

https://thuviensach.vn

Trên bầu trời, mây đen từng đoàn, từng đoàn kéo dài như bất tận, theo đó là mưa như chút nước, gió táp liên hồi. Tại một khu rừng xa lạ, có một căn nhà tranh nhỏ vẫn đang vững trãi dưới mưa. Trong căn nhà tranh đó có hai người đang ngồi trước một cái bàn trà. Trong hai người này thì một là trung niên da đen thân mặc đạo bào, người còn lại là một lão giả râu tóc bạc phơ, gương mặt lão nhăn nheo già lua nhưng lão lại có đôi mắt rất sắc sảo đang đảo đảo khiến người ngoài nhìn vào cảm thấy ớn lạnh.

“Ngươi nói là có manh mối của đám người kia rồi?” Lão giả kia lúc này liền hỏi.

“Dạ! Thưa đại nhân, sau nhiều năm truy lùng thì thuộc hạ đã thấy manh mối và cũng đã theo dõi bọn họ rất lâu nhưng đám người đó ẩn dấu rất kỹ! Với lại đang ở trong địa phận của Kỳ Nhân các quản lí nên có chút khó khăn! Thuộc hạ chỉ giám thăm dò nhưng chưa thu được kết quả gì nhiều!” Trung niên da đen kia kính cẩn bẩm báo.

“Không sao chỉ cần biết tung tích là được. Bọn họ ẩn dấu hay không có quan trọng sao?” Lão giả lắc đầu đáp.

“Nhưng nếu chúng ta dùng thế nôi đình tiến đánh mà không phải mục tiêu thì e là sau này khó có thể ở trong Nhất Xuân quốc được nữa!” Trung niên da đen tỏ vẻ lo lắng.

“Cái này cũng không có gì, chỉ cần tạo dựng chút xích mích giữa đám gia tộc rồi người kiếm cao thủ nén ra tay. Như vậy đám người kia phải lộ ra đuôi cáo thôi! Một khi đã lộ ra thì ngươi biết rồi đó!” Lão giả kia lắc đầu rồi gương mặt bỗng trở lên âm hàn phân phó.

“Ý đại nhân là…” Trung niên kia ấp úng định nói gì rồi chỉ mỉm cười tỏ vẻ đã hiểu.

“Được rồi, ngươi đi thu xếp đi, ngày đó ta sẽ áp trận nhưng cũng không nên quá ngang ngược. Ngươi cũng biết nếu để đám ngươi kia xuất trận thì

https://thuviensach.vn

ta cũng chỉ lo được cho mình mà thôi.” Lão giả kia gật đầu phân phó rồi lại căn dặn.

“Vậy để tiểu nhân đi chuẩn bị!” Trung niên kia nghe vậy chắp tay nói rồi liền đứng dậy, hắn vừa đứng dậy thì liền xoay người phóng ra ngoài và biến mất dưới màn mưa.

“Hừ! Huyết Ma hội ư? Lần này ta xem các ngươi chạy đi đâu?” Lão giả kia bỗng đứng dậy hừ một tiếng rồi lấy trong tay ra một thẻ bài màu đỏ, trên thẻ bài có rất nhiều hoa văn ký tự trồng tréo lên nhau. Lão vừa lấy ra thì lập tức há miệng nuốt vào.

…

Tại một nơi khác, chỗ này cũng mưa tầm tã, trời âm u, hàng cây đung đưa trong gió táp, những tán lá xanh mượt thì đang vung vẩy những hạt mưa như một nàng thiếu nữ đang gội đầu rũ tóc vây.

Cạnh rặng cây một màu là nước trắng, Liễu Thiên vẫn đang lõm bõm di chuyển liên tục dưới trời mưa, tay thì đang cầm kiếm chém ra không ngừng. Trường kiếm quạt nước tạo thành những dải nước quanh người hắn.

Mấy ngày nay trời mưa liên tục, gió táp ầm ầm, mọi người đều nghỉ trong phòng nhưng lúc này dưới sân tập, Liễu Thiên vẫn lõm bõm trong nước. Hắn tay vẫn cầm trường kiếm di chuyển liên tục, từng kiếm được chém ra rất đều nhịp.

Mưa càng lúc càng dày hạt, nước mưa rào rào rơi lên người Liễu Thiên như có người đang dội nước khiến hai mắt hắn mờ đi. Mưa to thỉnh thoảng lại kết hợp thêm chút gió táp ù ù thủi đến rồi những tia chớp nhằng nhằng ngang trời, tiếng sấm vang vọng trên không. Với tất cả thứ đó càng khiến Liễu Thiên điên cuồng hơn, hắn vẫn một mình một kiếm múa may không ngừng tốc độ mỗi lúc một nhanh.

https://thuviensach.vn

Lại nói thì với người thường thì lúc này đã thâm tím mặt mày vì ngâm nước quá lâu và lạnh nhưng Liễu Thiên lại chưa thấy gì cả. Cũng có thể là làn da sám nắng của hắn nên không biết người hắn thâm tái chưa?

“Kia là ai mà mưa gió vẫn điên cuồng luyện công?” Trong một tòa nhà cao trong cung chữ Càn một trung niên đứng ở cửa sổ nhìn về phía sân tập thấy bóng dáng xa xa của Liễu Thiên thì không khỏi ngạc nhiên hỏi.

“Ta cũng không rõ đệ tử đó nhưng nghe mấy người khác kể hình như người này là người chi sáu, họ Liễu hay họ Lệ gì đó? Tên này đã luyện tập mấy ngày dưới mưa rồi!” Một vị lão giả tóc hoa dâm đang ngồi ở bàn ghi chép gì đó nghe vậy liền trả lời.

“Liễu Thiên?” Vị trung niên kia không ai khác chính là Thượng Quan Định, gã khi này nghe đến họ Liễu chi sáu thì nhớ ngay ra Liễu Thiên.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 164: Không Quản Nắng Mưa

“Tên này làm sao lại điên cuồng như vậy, võ học tu luyện tuy chăm chỉ là tốt nhưng cũng cần bình tĩnh, nếu quá ham sẽ tổn hại đến cơ thể thì cái được không bù cái mất!” Thượng Quan Định thở dài, vẻ mặt lo lắng lẩm bẩm.

“Tên này..” Vị lão giả kia đang viết bỗng đặt bút xuống đứng đậy đi ra đứng song song với Thượng Quan Định, lão nhìn xuống chỗ Liễu Thiên lắc đầu từ từ nói: “Chắc là chịu đả kích gì lớn hoặc tên này có mục tiêu rất lớn!”

“Ừ! Ngươi ở đây, ta đi xem hắn thế nào, nếu cần thiết sẽ khuyên can vài câu!” Thượng Quan Định gật đầu nói rồi rất nhanh quay người đi xuống dưới.

Trên sân tập rộng hàng chục mẫu chỉ có đúng một mình Liễu Thiên đang tập dưới mưa gió. Hôm nay những đệ tử khác đều chọn phương án ở phòng tu luyện nguyên thần thì tốt hơn là ra ngoài vận động. Vì vậy cả sân tập chỉ có mình hắn, mà nhóm người gần hắn nhất lúc này lại đang ở trong một đình viện giữa vườn trúc phía đông nam của sân tập.

Đây có một cái đình nghỉ nhỏ, như bao đình khác ở đây cũng có một bộ bàn đá. Lúc này ở đây đang có bốn thiếu nữ đang ngồi cười nói, trong đó có cả Thượng Quan Nhu Vân.

https://thuviensach.vn

“Mưa mấy ngày nay rồi làm ta chán quá, may mà Nhu Vân muội nghĩ đến chỗ này chơi!” Một nữ đệ tử gương mặt xinh đẹp dáng người hơi mập nhìn khá dễ thương nhìn ra trời mưa rồi lại nhìn Thượng Quan Nhu Vân vui vẻ nói.

“Đúng ra đây tuy không có gì nhưng cũng tốt hơn ở mãi trong khu nhà ở cùng mấy tên đệ tử kia!” Một nữ đệ tử khác cũng phụ họa vào.

“Ra đây thật..”

“Kẻ kia là ai? Sao lại một mình luyện kiếm dưới mưa?” Thượng Quan Nhu Vân vừa lúc định nói gì thì ánh mặt lại đảo qua phía ngoài rừng trúc nhíu mày hỏi.

“Ừm! Ai vậy?” Cả ba người kia nghe vậy cũng nhìn ra nghi hoặc hỏi.

Từ chỗ này nhìn xuyên qua những cây trúc chỉ nhìn thấy dáng người mờ mờ đang cầm kiếm chuyển động dưới mưa mà thôi, nếu muốn nhìn rõ hơn thì bọn họ phải dùng đến Nhãn thuật.

“Có người nữa đến, tên kia dừng lại rồi!” Một nữ đệ tử ngạc nhiên hô lên.

“Trưởng lão! Thúc thúc!”

“Trưởng lão làm gì ngoài đó vậy?

“Tên kia làm gì hay sao cả trưởng lão cũng đến?”

Mấy người này thi nhau bàn tán, Thượng Quan Nhu Vân thì nhíu mày thầm nghĩ gì đó rồi liền đứng dậy đi ra khỏi đình. Xem ra tất cả bọn họ đã thấy Thượng Quan Định đi đến.

“A!” Liễu Thiên phía bên này đang chăm chỉ luyện kiếm thì bỗng thấy Thượng Quan Định lù lù đứng trước mặt khiến hắn giật mình dừng lại. Hắn

https://thuviensach.vn

sau khi chấn định thì bày ra ánh mắt nghi hoặc nhìn Thượng Quan Định không biết nói gì.

“Ngươi thế nào lại luyện tập dưới thời tiết này?” Thượng Quan Định đứng trong mưa nhưng nguyên thân bảo vệ nên không ướt dù chỉ một cái vạt áo, gã khi này nhìn Liễu Thiên hỏi.

“Luyện tập thì quản gì mưa nắng, trong tông môn không cho tập luyện dưới trời mưa ư?” Liễu Thiên thản nhiên nói rồi lại hỏi.

“Haha! Nói rất hay, tập luyện thì quản gì mưa nắng! Tông môn không cấm nhưng phải nhớ giữ gìn sức khỏe. Đừng vì cố tập một ngày mưa mà bỏ ba ngày nắng!” Thượng Quan Định thấy vẻ mặt quyết tâm của Liễu Thiên thì rất hài lòng căn dặn.

Nhìn bộ dạng tự tin của Liễu Thiên, Thượng Quan Định biết mình đã thừa hơi đi quản linh tinh. Vì vậy gã cũng chỉ căn dặn một câu rồi rời khỏi chỗ này không làm phiền Liễu Thiên nữa.

Mà lúc này, Thương Quan Nhu Vân cũng đã đi ra đến viền sân tập, nàng đứng ở rừng trúc cách chỗ Liễu Thiên hơn trục trượng, phía sau như thường lệ vẫn là ba người đi theo. Bốn người đứng trong mưa nhưng trên đầu lại có một cai ô lớn vô hình cản dòng nước mưa làm chúng chảy ra ngoài, phía dưới thì họ cũng dùng nguyên thần đứng trên nước nên dù trời đang mưa, sân ngập cũng không làm cho đám người này bị ướt dù chỉ một chút.

“Sao! Ta làm gì sai ư?” Liễu Thiên lấy tay vuốt nước mưa trên mặt quay sang chỗ mấy người Thượng Quan Nhu Vân hỏi lớn.

“Là ngươi!” Thượng Quan Nhu Vân có chút ngạc nhiên nhưng rất nhanh trở lại bình thường.

Nàng nhìn Liễu Thiên không biết nghĩ gì, chỉ đứng lặng im vài giây rồi cũng chẳng nói gì nữa liền quay đi. Mấy người còn lại cũng vậy, tất cả rất

https://thuviensach.vn

nhanh khuất bóng sau rừng trúc.Trên sân rất nhanh chỉ còn lại mình Liễu Thiên, trời vẫn mưa như chút nước, cảnh vật gần tối dưới trời mưa càng ngày càng mờ mịt.

“Liên quan sao? Kệ đi!” Liễu Thiên thở dài một cái rồi lại quay lại luyện kiếm, hắn chẳng muốn quan tâm đến mấy chuyện vừa rồi nữa!

Hắn cứ luyện hết kỹ năng này đến kỹ năng khác, hắn tập dưới trời mưa đến khi trời tối mịt không nhìn rõ người mới chịu về. Khi về trời vẫn mưa nên tiện đường hắn đi qua phòng ăn lấy một ít đồ ăn mang về.

Tắm giặt xong, Liễu Thiên lên phòng thì thấy phòng nào cũng đóng kín cửa, chỉ có ánh đèn bên trong hắt ra mà thôi. Hai tên Hà Minh và Tằng Nhất cũng đóng kín cửa, hình như hai người họ đang tu luyện. Khoảng thời gian này rất quan trọng nên ai cũng rất tập trung vì thế Liễu Thiên cũng không làm phiền mà đi thẳng về phòng mình.

Vào phòng, Liễu Thiên thắp đèn lên, rồi từ từ thưởng thức bữa tối mình mang về.

“Ào ào! Rào rào…!””

Ngoài trời vẫn mưa không ngớt, thỉnh hoảng một vài cơn gió lớn thổi đến khiến nước trên lá cây rơi xuống tạo thành từng nhịp như người hắt nước. Đồng thời trời mưa gió khá to làm cánh cửa sổ đập ầm ầm thỉnh thoảng có gió lại lùa vào phòng mang theo chút mưa bụi làm Liễu Thiên lạnh cả người.

Nhưng lạnh thì lạnh, Liễu Thiên cũng không có đóng cửa lại, hắn thích cảm giác này, cảm giác sống trong bão táp có một căn phòng nhỏ nhỏ để cư trú rồi thỉnh thoảng lại có mưa bụi gió lạnh lùa vào thật là tuyệt.

Ngồi nghỉ một hồi thì Liễu Thiên sách đèn lên giường. Trời mưa to gió lớn nhưng ánh sáng do đèn thạch đăng phát ra thì lại không bị mưa gió ảnh

https://thuviensach.vn

hưởng. Điều này giúp Liễu Thiên thoải mái nghiên cứu.

Đèn sáng, Liễu Thiên đang ngồi nghiên cứu về Khai Minh cảnh. Tu vi của hắn hiện tại đang ở Linh Cơ cảnh đệ cửu trọng trung kỳ. Khoảng tầm hơn tháng đến hai tháng nữa là hắn có thể đạt đến Linh Cơ cảnh đệ cửu trọng đỉnh phong. Vì vậy dạo này hắn thường xuyên nghiên cứu về Khai Minh cảnh để phục vụ cho việc đột phá. Nhưng nhiều ngày trước hắn tìm hiểu nhưng không có kết quả gì khả quan. Vì vậy hắn vẫn phải nghiên cứu đến khi nào hiểu mới thôi.

Mà thứ hắn nghiên cứu chính là nguyên thần của Khai Minh cảnh. Theo như trong sách nói thì lên Khai Minh cảnh nguyên thần sẽ từ Sơ nguyên chuyển biến thành Chân nguyên.

Mà chân nguyên là gì, nó chính là hạt nguyên thần thực chất hơn cô đọng hơn và có tính chất liên kết hơn so với Sơ Nguyên ở Linh cơ cảnh. Tại sao khi tiến lên Khai Minh cảnh thì nguyên thần lại có thể tiết ra ngoài cơ thể tạo thành nhiều dạng công kích, phòng thủ hay biến thành các dạng dị thuật như mong muốn? Tại sao khi nguyên thần tiến lên chân nguyên thì mới có thể hập thụ linh thạch? Đó chính là biến đổi về tính chất của nguyên thần.

Trong sách có nói rằng nguyên thần sẽ tinh thuần hơn chân thực hơn mạnh mẽ hơn ở Linh Cơ cảnh nhiều lần. Trước đây sơ nguyên như là mây khí thì chân nguyên chính là nước, nó ở dạng thực thể và chân thật hơn. Và để đột phá lên Khai Minh cảnh người ta vẫn làm như đột phá bình thường. Khi tu vi đạt đến Linh Cơ cảnh đệ cửu trọng đỉnh phong. Nguyên thần ở trang thái bão hòa thì lại tiếp tục tu luyện để phá quan tiến lên Khai Minh cảnh.

Đọc sách giới thiệu này đối với Liễu Thiên quá là mơ hồ, một số sách nói rõ hơn chút nhưng tất cả chỉ là cái hiểu đại khái mà thôi. Họ chỉ biết rằng nguyên thần có biến đổi rất lớn mà không biết nguyên thần đột phá,

https://thuviensach.vn

thay đổi như thế nào? Chẳng nhẽ chỉ từ dạng khí sang dạng lỏng, không thể nào chỉ đơn giản như vậy được? Liễu Thiên không tin là đơn giản như vậy!

Liễu Thiên lúc này nghĩ lại những gì Tằng Nhất có nói với mình: "Đột phá thì ta chỉ một tâm một niệm vận hành công pháp tiếp tục hấp thụ linh khí rồi cơ thể hắn tự có phản ứng. Lúc đó cơ thể ta tự dưng rơi vào trạng thái vô thức vận hành công pháp, ngoài đau ra thì ta chẳng cảm nhận được gì nữa, ta chỉ cố gắng hết sức và cuối cùng đau đớn kết thúc. Khi ta tỉnh lại và kiểm tra đan điền thì thấy mình đã đột phá, nguyên thần bên trong di chuyển đã khác trước rất nhiều, chúng cứ như máu chảy trong kinh mạch vậy, nguyên thần trong cơ thể điều khiển dễ dàng và lưu loát hơn trước nhiều. Mà khi thử vận dụng thì cảm thấy mức sức mạnh tăng lên rất nhiều. Đồng thời sau đó quá trình tu luyện tăng tiến tu vi lại vất vả hơn rất nhiều, tốn rất nhiều thời gian để tu luyện được một chút chân nguyên mới."

Hỏi đến Hà Minh thì Liễu Thiên cũng nghe kể tương tự, mà hắn đọc một số cẩm nang của mấy vị chấp sự thì cũng có kết quả như vậy.

Vì vậy hắn tin rằng mọi người đột phá đều có cảm giác như vậy và theo lời kể thì việc đột phá cũng không có gì khó khăn lắm, chỉ dựa vào căn cơ, thể chất cùng với ý trí cao là có thể thành công. Nói vậy Liễu Thiên sao phải nhọc lòng đọc sách suy nghĩ tìm phương án tương đồng với nguyên tử làm gì?

Liễu Thiên chính là muốn tìm hiểu rõ xem điều gì đã xảy ra, hắn muốn biết tất cả bản chất nên đành phải nghiên cứu sâu hơn. Thế nhưng dù đọc nhiều sách tìm hiểu cả kinh nghiệm tiến giai của hai tên kia nhưng Liễu Thiên vẫn chỉ thu được những khai niệm mơ hồ, hắn vẫn chưa thực sự hiểu được bản chất nên lúc này mới ngồi nghiên cứu.

Ngồi đọc sách suy nghĩ dưới trời mưa tầm nửa canh giờ Liễu Thiên vẫn mông lung, hắn chưa thực sự hiểu bản chất của đột phá này.

https://thuviensach.vn

Ngoài trời mưa bụi bay bay, gió to thỉnh thoảng lai tạt chúng vào chỗ Liễu Thiên ngồi. Bị mựa bụi tạt đầy mặt thì Liễu Thiên bỗng giật mình nhớ ra gì đó lẩm bẩm:

“Mình đã xác định rằng nguyên thần cũng được cấu tạo từ nhiều hạt nhỏ và biến đổi chính là biến đổi từng hạt đó. Nếu nói tiểu cảnh giới chỉ thu nhỏ kích thước thì đại cảnh giới chính là thay đổi về mức năng lượng của từng hạt. Mà như theo hóa học thì mức năng lượng nội nguyên tử càng cao thì mức độ phản ứng và liên kết của các nguyên tử càng lớn.”

Liễu Thiên hai mắt sáng ngời nói tiếp:

“Nếu nói Linh Cơ cảnh chính là cảnh giới khởi đầu thì nói chính là luyện tập hấp thụ, điều khiển và cô đọng Sơ nguyên trong cơ thể. Khai Minh cảnh chính là lúc hạt nguyên thần đã được cô đọng với kích thước nhỏ nhất có thể và muốn tiến chiển tiếp thì nó phải chuyển dạng. Nếu nói hạt sơ nguyên ở Linh cơ đệ nhất trọng bằng một hạt cát thì đến đệ cửu trọng nó đã được thu nhỏ đến mức nguyên tử. Và ở mức độ này nó không thể nhỏ hơn được nữa mà muốn tiếp tục tiến lên thì chính là phải thay đổi cấu tạo và tính chất của hạt nguyên tử này thành hạt nguyên tử khác!”

Liễu Thiên lại tiếp tục ngẫm nghĩ: “Một hạt nguyên thần đầu tiền được chuyển hóa từ một hạt linh khí trong thiên địa thì vốn nó có kích thước nhất định. Và như bao nguyên tử khác thì nó cũng có một hạt nhân mang năng lượng và đám electron chạy xung quanh. Mà đám electron trong hạt nguyên thần có thể gọi là nguyên trường.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 165: Thu Nhỏ, Kiểm Tra

Theo Liễu Thiên thì ở đệ nhất trọng của Khai Minh cảnh thì các lớp nguyên trường này chạy quanh hạt nhân nguyên thần với khoảng cách lớn nên bán kính của hạt nguyên thần rất lớn vì vậy cứ sau mỗi lần cơ thể đột phá thì chúng lại thu ngắn bán kinh hoạt động lại. Và khoảng thu lại đó sau nhiều lần đột phá Liễu Thiên ước chừng bán kính hoạt động của nguyên trường đã thu nhỏ khoảng một phần mười so với trước. Vậy sau chín lần thì bán kính hoạt động của đám nguyên trường kia đã giảm đi hơn hai lần. Hay nói cách khác thì thể tích hạt nguyên thần đã nhỏ đi tầm mười hai lần.(*)

Theo Liễu Thiên thì với bán kính nguyên trường này thì hạt nguyên thần mới đạt được kích thước mong muốn và đồng dạng với kích thước của một nguyên tử hóa học để cấu thành lên vật chất.

“Thể tích này có bằng với thể tích phân tử cơ bản là Hidro đã được nghiên cứu không nhỉ?” Hắn vừa nghĩ vừa lấy giấy bút ra bắt đầu vẽ nháp rồi tự đặt câu hỏi.

Liễu Thiên lại suy đoán: “Mà nếu hạt nguyên thần đã đạt kích thước mong muốn của một nguyên tử hóa học cơ bản nhưng mức năng lượng của nó lại chưa đủ để tạo liên kết. Vì vậy bây giờ chính là lúc chúng phải tăng mức năng lượng của mỗi hạt lên! Mà tăng lên bằng cách nào?”

“Chắc chắn là phải xác nhập nhiều hạt thành một hạt mà vẫn giữ nguyên thể tích của hạt đó.” Liễu Thiên nhíu mày đưa ra kết luận.

https://thuviensach.vn

“Việc làm này nói thì đơn giản nhưng thực tế thì làm thế nào, tại sao mọi người chỉ cần tiếp tục tu luyện là có thể đột phá? Chẳng nhẽ lại dùng cơ thể như lò lung để đúc ra hạt nguyên thần mới ư?” Hắn lại nhíu mày tự hỏi.

Liễu Thiên lại tiếp tục dùng những gì mình hiểu về vi mô nguyên tử và những gì mà người ở đây đúc kết ra được để tiếp tục suy diễn.

Nửa canh giờ qua đi, Liễu Thiên tạm dừng nghiên cứu ở đây. Hắn coi như đã nghiên cứu được một phần lớn cách chuyển biến của nguyên thần rồi. Hôm nay hắn có thu hoạch khá lớn, hắn coi như đã hiểu hoàn toàn sự khác biệt của chân nguyên và sơ nguyên.

Tóm lại hắn hiểu Chân nguyên chính là hạt nguyên thần được nâng cấp với mức năng lượng lớn hơn và chúng có khả năng liên kết với nhau hoặc phản ứng để có thể tạo thành vật chất khác. Cũng là việc năng lượng của chúng đủ lớn để nguyên trường lực đủ sức hút linh khí cô đọng trong linh thạch ra.

Đã hiểu về tính chất của nguyên thần ở Khai Minh cảnh làm Liễu Thiên cũng yên tâm hơn trong lần đột phá sắp tới. Bây giờ hắn chỉ chờ khi nào đột phá rồi cảm nhận quá trình đó thì hắn sẽ đưa ra được kết luận chính xác điều gì đã xảy ra với các hạt nguyên thần để chúng có thể được gọi là Chân nguyên?

Tu luyện quên ngày tháng, chẳng mấy đã bước sang tháng tám. Tháng tám trời trong xanh, mây trắng như bông, gió mát nhè nhẹ thủi. Bên cạnh Thư Viện, Liễu Thiên ngồi ở ghế đá nhìn ra hồ nghĩ linh tinh.

Hôm nay hắn nghỉ nguyên một ngày để đi chơi và suy nghĩ vớ vẩn. Hắn vừa mới nói chuyện với Hứa Vĩnh Thiên xong, bây giờ đang đi ra bờ hồ ngôi nghỉ ngơi yên tĩnh một mình. Hắn ngồi thần một lúc rồi lại đứng lên đi về phòng của mình.

https://thuviensach.vn

Bây giờ đang giữa buổi sáng nên hắn đi qua cũng chẳng gặp ai cả. Ngay cả phòng của chấp sự cũng đóng kín cửa, cả dãy nhà chi sáu chỉ có một mình hắn.

Nằm trên giường Liễu Thiên nhìn lên mái nhà tiếp tục xuy nghĩ viển vông.

Nguyệt Nha, năm hai trăm lẻ ba, tháng tám ngày mồng hai, hôm nay đúng tròn một năm Liễu Thiên đến thế giới này. Ngày hôm nay là ngày đặc biệt của hắn, ở thế giới cũ là ngày hắn chết, và ở đây chính là ngày hắn ra đời. Đây chính là ngày rỗ cũng là ngày sinh nhật của hắn. Hôm nay hắn nghỉ luyện tập để ăn mừng ngày này!

Nói là ăn mừng nhưng thực chất chẳng có gì vui vẻ cả, hắn nói chuyện một lúc với Hứa Vĩnh Thiên rồi lại trở về trạng thái tự kỷ nghĩ quanh quẩn về người thân ở thế giới cũ. Giờ nằm trên giường hắn đang cố vui vẻ không nghĩ nữa nhưng không thể.

Hắn luôn tự nhắc mình phải quên đi và tiếp tục bước đi nhưng mỗi khi đến dịp là hắn lại nhớ lại. Cơ bản một điều là sâu trong tâm trí hắn luôn luôn tồn tại những ký ức đó, chỉ là ngày thường nó không xuất hiện mà thôi.

Đôi mắt ngấn lệ của mẹ, nếp nhăn dày đặc trên gương mặt của bà, vẻ mặt lo lắng chán nản của bố, hay tiếng khóc nức nở của đứa em gái, hay sự bất cần của thằng em trai. Những hình ảnh đó làm hắn có cảm giác đau nhói khó chịu vô cùng.

Trong đau đớn khó chịu, hắn tự hỏi đây là cảm giác của người chết ư? Nếu đúng như vậy thì cái chết quả nhiên đáng sợ vô cùng? Mà người chết rồi còn nhận thức được ư?

Liễu Thiên đôi mắt nhoèn lệ nằm đó rồi ngủ lúc nào không hay, nhìn hắn vừa khóc vừa ngủ trông thật thảm thương.

https://thuviensach.vn

Khóc chán rồi, ngủ chán luôn, Liễu Thiên tỉnh dậy, hắn ngồi nhìn ra ngoài cửa sổ. Trời đã về trưa, nắng vàng rực rỡ, không khí trong lành, cây cối xanh tươi, lá cành đung đưa trong gió.

“Mình sống tiếp thôi! Thương nhớ vậy là đủ rồi!” Liễu Thiên tự nhủ rồi đứng dậy, hắn sau khi khóc một hồi cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

Hắn thu xếp đồ đạc trong phòng cho gọn gàng lại rồi rất nhanh bước ra ngoài. Ngày mai sẽ là bài kiểm tra tổng thể nên hắn phải có chút chuẩn bị.

Chương trình đào tạo đệ tử ngoại môn bắt buộc gồm hai mục là văn và võ, Văn với yêu cầu vượt qua mười trên tổng mười hai môn của Văn Đường, Võ thì cần phải thông qua bốn bài kiểm tra lớn là thể lực, võ kỹ, khinh công và tổng thể.

Một đệ tử gọi là hoàn thành chương trình đào tạo ngoại môn tức là phải thông qua cả hai mục văn võ trên. Trong đó thì mục văn đến bây giờ đa số các đệ tử đã hoàn thành, những người trượt cũng đã kiểm tra lại hết. Mà võ thì ba bài kiểm tra đều đã tiến hành, ở bài kiểm tra khinh công một số người bị trượt nhưng đa số là qua. Như vậy trong tất cả chương trình học chỉ còn bài kiểm tra tổng hợp này nữa là kết thúc.

Sáng sớm hôm sau, cả ngoại viện đều náo nhiệt chuẩn bị cho bài kiểm tra tổng hợp. Cung chữ Càn cũng không ngoại lệ, từ rất sớm cả cung đã tập hợp ở quảng trường của cung.

Gần hai trăm đệ tử như thường lệ đứng tập trung làm mười hàng, mỗi hàng cách nhau tầm hai trượng. Phía trên mỗi hàng vẫn là mấy vị chấp sự, rồi đứng trước đó nữa là trưởng lão. Trưởng lão điều hành buổi kiểm tra này vẫn là vị đại hán đầu trọc kia, gã lúc này đứng trên ánh mắt tập trung nhìn quanh một lượt quảng trường.

“Buổi kiểm tra hôm nay sẽ là buổi kiểm tra kết thúc một năm đào tạo cơ bản của ngoại môn. Như đã nói trước đây là bài kiểm tra tổng hợp tất cả

https://thuviensach.vn

các mặt của mỗi đệ tử như thể lực, tốc độ, khinh công, tu vi, võ kỹ, hay cả khả năng thực chiến.

Vị đại hán đầu trọc kia ôn tồn nói, gã dừng lại một chút rồi lại nói tiếp:

“Nhưng trước khi bước vào bài kiểm tra ta sẽ phân loại đệ tử ra trước.”

“Tất cả đệ tử tu vi đạt Khai Minh cảnh bước sang phải hàng của mình.” Vị trưởng lão trọc đầu lúc này ra lệnh.

Theo lời nói của lão không ai phản ứng lại cả, tất cả những người Khai Minh cảnh trong hàng đều không muốn mình là người đầu tiên bước ra.

Nhưng dần dần theo ánh mắt của các vị chấp sự của từng chi thì những đệ tử đầu tiền trong các hàng đã bắt đầu bước ra. Có người đầu thì có người thứ hai rồi thứ ba, chẳng mấy chốc tất cả đã bước ra.

Tại chi sáu của Liễu Thiên đi ra chỉ có ba người đạt Khai Minh cảnh là Tằng Nhất, Hà Minh và một nữ đệ tử. Các chi khác đa số cũng chỉ có hai ba người đạt Khai Minh cảnh mà thôi. Trong đó thì chi Một là đông nhất, số đệ tử Khai Minh cảnh của chi này lên đến chín người.

“Tất cả đệ tử trên Khai Minh cảnh được đặc cách thông qua bài kiểm tra này, các ngươi hãy lùi ra sau, các chấp sự trong chi sẽ làm thủ tục chứng nhận để thi tuyển vào nội môn hoặc giấy luân chuyển sang bên Thường quán.” Vị trưởng lão kia liền thản nhiên nói.

Gã vừa nói xong thì mỗi chi lại có một chấp sự đi xuống dẫn những đệ tử ngoài Khai Minh cảnh đi. Chi sáu của Liễu Thiên thì Lan Nhược Vân đi xuống dẫn ba người Tằng Nhất ra khỏi hàng. Nhóm đệ tử này được các chấp sự dẫn ra khỏi quảng trường rồi đi vào một dãy nhà cao gần võ đường.

Đám người kia đi hết, vị trưởng lão kia lại nói: “Đây là bài kiểm tra tổng hợp nên mỗi đệ tử phải dùng những gì mình có để giết chết một con nhị cấp

https://thuviensach.vn

yêu thú.”

“Nhị cấp yêu thú?”

“Trời! Ta còn chưa nhìn thấy yêu thú bao giờ, làm sao có thể đánh được.”

“Ta cũng vậy! Làm sao bây giờ!”

“Ta làm sao có thể, tu vi của ta giờ mới ở đệ ngũ trọng, đánh với nhị cấp yêu thú thì khác gì tự sát!”

“Nhị cấp ư! Thế thì mình làm được!”

“Ài! Không biết là loại yêu thú gì nhì? Nếu không phải là vương trong nhị cấp thì mình vẫn có thể tiêu diệt được!”

Nhưng tiếng bàn tán kêu cả của đệ tử làm xôn xao cả quảng trường.

“Nhị cấp ư? Bảo sao những đệ tử Khai Minh cảnh được đặc cách, để bọn họ thi thì cũng chỉ tốn thời gian mà thôi!” Liễu Thiên lúc này nghe thấy nhắc đến nhị cấp yêu thú thì cũng thầm hiểu ra.

“Im lặng!” Vị trưởng lão kia thấy toàn trường ồn ào thì khẽ nói một câu. Nhưng chỉ một câu đó lại như tiếng sét đánh vậy, toàn trường theo đó im hẳn, những tiếng bàn luận và kêu ca đều biến mất.

“Bài kiểm tra này không có tính bắt buộc, các ngươi có thể chờ tu vi và võ kỹ tiến triển cao hơn rồi đến xin chấp sự kiểm tra sau. Và đệ tử dưới cảnh giới Tổ Nguyên thì cũng không được phép tham gia kiểm tra.

Các đệ tử dưới cảnh giới Tổ Nguyên thì hãy quay về thu xếp đồ đạc, khi nào bài kiểm tra này kết thúc thì các chấp sự sẽ đưa các ngươi chuyển giao cho bên Thường Quán. Đồng thời trong số đệ tử đạt Tổ Nguyên kỳ ai cảm thấy mình không đủ khả năng thì cũng có thể xin rút lui ngay bây giờ!”

https://thuviensach.vn

Nghe vậy, toàn bộ đám đệ tử trong cung đều đứng im không ai phản ứng gì nhiều, chỉ có một vài tiếng xì xào nho nhỏ mà thôi.

Thấy mọi người im ắng thì vị trưởng lão kia lại nói:

“Tất cả đệ tử dưới Linh Cơ cảnh đệ thất trọng và những ai không muốn làm bài kiểm tra thì bước ra theo chấp sự trở về chi của mình làm thủ tục chuyển giao. Từ hôm nay tất cả các ngươi đều không là người của Tân quán nữa!”

Vị trưởng lão kia vừa nói xong thì như thường lệ theo tiếng nói đó, mỗi chi lại có một vị chấp sự đi xuống. Những đệ tử tu vi dưới cảnh giới Tổ Nguyên đều được gọi ra ngoài, cùng với một số đệ tử đủ điều kiện nhưng bỏ cuộc đều được dẫn ra khỏi quảng trường.

“Vậy là một năm đã kết thúc rồi! Mấy người Tằng Nhất bây giờ chắc đã được dẫn đi làm sát hạch để lên Nội Môn đệ tử a? Mình kiểm tra xong cũng phải chuyển qua Thường quán rồi!” Liễu Thiên đứng trong hàng của mình thầm nghĩ. Nghĩ đến đây khiến hắn cảm giác buồn buồn, thời gian quả nhiên vẫn là thứ tàn khốc nhất. Cuối cùng thì hắn lại là kẻ ở lại nhìn bạn bè rời đi.

Sau một lúc thì chi Sáu chỉ còn chín người là đủ điều kiện và vẫn đứng ở đây mà thôi. Các chi khác thì quân số ở lại cũng không khác biệt, đa số giao động từ năm đến mười người. Cả mười chi lúc này còn lại tầm bảy mươi người, tất cả đang từ từ dồn hàng lại phía đầu.

“Tất cả những đệ tử ở đây đều coi như đủ điều kiện làm kiểm tra bài kiểm tra này. Được rồi! Tất cả theo chấp sự của mình đi vào trong võ đường.”

Vị trưởng lão kia nhìn lại những người còn lại trên sân nói rồi quay người đi về dãy nhà võ đường. Theo đó, đoàn người gồm cả Liễu Thiên được dẫn đi vào bên trong võ đường.

https://thuviensach.vn

(*) Giải thích chút toán học liên quan.

Mỗi lần đột phát làm giảm bán kính đi 1/10 nên bán kính của hạt sơ nguyên đệ nhất trọng sẽ bằng 10/9 sơ nguyên đệ nhị trọng. Đệ nhị trọng lại bằng 10/9 đệ tam trọng, cứ thế đến đệ cửu trọng thì tính ra có tám lần đột phá. Vậy bán kính hạt nguyên thần ở đệ nhất trọng so với đệ cửu trọng = (10/9)^8 = 2,323. Tiếp đến thì thể tích hạt nguyên thân cũng thay đổi theo với hệ số mũ 3.

Vậy đại khái có thể nói thể tích hạt nguyên thần đệ cửu trọng sẽ nhỏ hơn đệ nhất trọng: (2,323)^3 = 12,536.

Tất nhiên trên đây chỉ là số liệu mà Liễu Thiên ước lượng ra thôi chứ hắn cũng không thể đo rõ ràng được xem mỗi lần đột phá một trong hạt nguyên thần thu nhỏ bán kính chính xác bao nhiêu nên những hệ số trên chỉ mang tính đại khái để hắn dùng vào công cuộc nghiên cứu và đột phá sau này.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 166: Kiểm Tra Tổng Hợp

Võ đường của Tân quán là một dãy nhà không lớn không nhỏ nằm phía sau quảng trường, cạnh với khu ở của các vị trưởng lão và quản sự. Nói là Võ đường luyện tập nhưng Liễu Thiên cũng chưa được vào đây bao giờ. Lần kiểm tra võ kỹ mấy tháng trước hắn cũng chỉ đánh nhau với đám mộc nhân ở một cái thông đạo của Võ đường thôi chứ chưa thực sự đi vào đó.

Đi qua đại môn võ đường, đám người Liễu Thiên được dẫn vào trong một căn nhà. Bên trong căn nhà là một phòng rộng hơn trăm trượng vuông nên gần trăm người đi vào đây nhưng chỉ chiếm một nửa của gian phòng mà thôi.

Liễu Thiên nhìn lại thì cả một gian phòng rộng lớn chỉ có mấy cái cột trống, đến một cái bàn hay một cái ghế cũng không có, đây không khác gì một tầng hầm để đậu xe cả. Hắn thầm đoán chỗ này có thể là chỗ luyện võ hoặc là nơi đám đệ tử giao đấu.

Thêm một lúc, vị trưởng lão kia đứng gần bức tường lớn cuối tòa võ đường này nhìn lại gần trăm người Liễu Thiên từ từ nói:

“Các chấp sự phát thẻ bài! Mỗi đệ tử hãy cầm lấy thẻ bài được phát, đó chính chìa khóa dẫn các ngươi đến nơi kiểm tra và cũng là thứ đưa các ngươi quay lại khi thất bại.”

Từ dưới, các vị chấp sự bắt đầu đi lên lấy thẻ bài bắt đầu phát cho đám đệ tử trong chi, Đồng Nhất Tiêu cũng phát cho mấy người chi sáu. Gã vừa

https://thuviensach.vn

phát thẻ bài vừa căn dặn vài câu:

“Đây là thẻ bài không gian, ngươi có thể dùng nó để đi đến nơi kiểm tra mà cũng có thể dùng nó để trở lại, tất cả chỉ cần nắm chặt lên kí hiệu này rồi vận hành nguyên thần thì nó sẽ tự cảm ứng mà đưa các ngươi đi.”

“Nghe rõ chưa?” Đồng Nhất Tiêu đưa cho Liễu Thiên một cái thẻ bài màu vàng nhạt hỏi.

Theo lời Liễu Thiên khẽ gật đầu tiếp lấy thẻ bài, hắn nhìn thì quả nhiều trên đó không có gì ngoài một cái ký hiệu hai cánh buồm nhỏ, một mờ một đậm chồng chéo lên nhau.

Sau một hồi phát thẻ bài thì tất cả đệ tử ở đây đều đã có thẻ bài của mình, vị trưởng lão phía trên lúc này lại nói: “Các ngươi sẽ được đưa vào một khu mà trong đó có sẵn yêu thú nhị cấp đang chờ, vì vậy khi vừa xuống thì ngay tức khắc phải cảnh giác, đồng thời như đã nói trước ai không chịu được thì có thể dựa vào thẻ bài để quay lại. Đừng để mất mạng một cách vô ích, không có gì phải ngại khi từ bỏ thứ mình không lấy được.”

“Được rồi! Không ai rút lui nữa thì ta sẽ mở Võ điện và bài kiểm tra sẽ bắt đầu!” Chờ một lúc không thấy ai nói gì, vị trưởng lão kia liền nói rồi quay người nhìn vào bức tường kia.

Chỉ thấy gã hai tay lay động liên tục rồi lại đi lên vài bước đẩy vào bức tường phía trước một cái. Theo tay gã một đồ án bay ra chìm vào bức tường.

Ngay tức khắc, bức tường bỗng nhiên xuất hiện nhiều mạch sáng, những mạch sáng từ từ mở rộng ra xung quanh. Dần dần những mạch sáng nhằng nhịt chằng mấy bao phủ cả bức tường. Lúc này bức tường như bị lứt ra, từng mảng từng mảng tường bị luồng sáng xuyên thấu và dần biến mất trong không trung.

https://thuviensach.vn

Rất nhanh bức tường đã biến thành một màu trắng xóa.

Hiện tượng này cũng không diễn ra lâu, chỉ tầm vài giây là ánh sáng đó biến mất, căn phòng trở lại bình thường, đám người Liễu Thiên vẫn đứng đó, nhưng bức tường phía trước lúc này đã thành một lớp sương mù mờ ảo đang lượn lờ khiến mọi người không biết phía sau kia là thứ gì.

“Tất cả hãy nắm chặt thẻ bài của mình!” Một giọng nói lớn phát ra làm cho mọi người trong phòng giật mình.

Tuy có hơi giật mình nhưng rất nhanh tất cả đã ổn định lại rồi cầm thẻ bài của mình ra.

Liễu Thiên lúc này đứng cạnh Lệ Bá Kiên, cả hai đều cầm thẻ bài trong tay, nguyên thần thì điều động liên tục tuần hoàn ở bàn tay. Quả nhiên ở cảnh giới Tổ Nguyên thì nguyên thần đã có dấu hiệu thoát ra ngoài nên một lượng nhỏ nguyên thần bị thẻ bài hấp thụ. Thế nhưng Liễu Thiên vẫn cố điều khiển nguyên thần tránh xa ký hiệu trên thẻ bài vì hắn vẫn chưa muốn đi.

Đang đứng xuy tư nhìn ký hiệu kia thì Liễu Thiên bỗng thấy một tia sáng từ trong lớp sương mù chiếu vào một đệ tử phía xa bên phải.

“Vèo!” Một tia sáng nữa lại chiếu vào một đệ tử đứng phía trên Liễu Thiên không xa.

Lúc này, Liễu Thiên mới nhìn rõ. Hắn thấy khi anh sáng kia vừa chiếu vào người nào thì người đó ngay tức khắc biến mất.

Ánh sáng lóe lên liên tục, một người bắt đầu thì rất nhiều người khác cũng làm theo. Trong căn phòng này ánh sáng từ trong lớp sương mù bắn ra như mưa. Số người trong phòng giảm đi nhanh chóng, từ hơn bảy mươi đệ tử chỉ sau vài nhịp thở ở đây không còn đến hai mươi người.

https://thuviensach.vn

“Đi thôi! Chúc ngươi may mắn!” Liễu Thiên nhìn Lệ Bá Kiên cười nói rồi rất nhanh nắm chặt thẻ bài kia khiến nguyên thần bảo phủ cả đồ án trên đó.

Chưa kịp chờ tiếng đáp của Lệ Bá Kiên thì Liễu Thiên đã thấy một luồng ánh sáng vụt đến trước mặt rồi bao phủ hắn vào trong.

Lúc này, mọi giác quan của hắn dường như đều bị phong bế, hắn chỉ thấy một màu trắng và không nghe không cảm nhận được gì khác.

Rất may là hắn khá quen với truyền tống nên mấy thứ này cũng không làm hắn ngạc nhiên. Hắn tuy bị quay cho một hồi nhưng vẫn định thân chờ đợi hết thời gian truyền tống.

Chẳng mấy chốc cảm giác mọi thứ đều trắng xóa và sự quay cuồng qua đi, Liễu Thiên cảm nhận mình đã đến nơi thì liền mở to hai mắt, cả người rất nhanh ổn định vào tư thế chiến đấu.

“Cái này như rừng…” Liễu Thiên đứng một lúc không thấy gì thì há hốc mồm nhìn lại cảnh vật xung quanh nơi mình đang đứng.

Khi này hắn đang đứng trong một khu rừng ẩm ướt, cây cối xung quanh đều thẳng tắp cao vút lên cao, lá cây thì rất ít nhưng quanh đây lại đầy dây leo trắng trịt, cỏ dại mọc cao ngang bụng, một số chỗ còn toàn cây dại rậm rạp cao cả trượng, những thân cây xung quanh thì toàn rêu nấm xanh rờn, dưới đất thì lá khô cành gãy ngổn ngang.

“Trời!” Liễu Thiên chân dẫm lên lớp lá khô bồng bềnh ẩm mốc bỗng có cảm giác ghê người. Hắn lúc này hai mắt đảo quanh một lượt khu rừng rồi rất nhanh rút kiếm chạy đi.

“Phạch! Phạch!”

https://thuviensach.vn

Hắn dùng Lưu thủy bộ chạy đi rất nhanh, tay phải cầm kiếm chém ra liên tục. Chẳng mấy nơi hắn chạy qua cỏ cây cành lá đều bị chém cho tả tơi.

Chạy một đoạn thì hắn chạy đến một bãi đất trống, chỗ này không hề có cỏ dại, khác hoàn toàn với vùng xung quanh, cứ như nơi đây được người rọn cỏ sạch sẽ vậy. Đứng ở đây, Liễu Thiên nhìn quanh một lượt thì cũng chẳng thấy có gì khác lạ.

“Nhị cấp yêu thú đâu? Sao chưa thấy, đừng nói là vất mình vào cả một khu rừng rộng lớn rồi bắt mình đi tìm nha?” Liễu Thiên lúc này lại nhớ đến nguyên nhân mình ở đây thì không khỏi nhíu mày tự hỏi.Hắn lúc đầu vốn nghĩ sẽ được vất vào một cái lồng lớn hay là một cái chuồng thú nào đó, đối thủ của hắn sẽ ở sẵn trong đó rồi. Và khi đó, hắn chỉ việc đánh chiến một trận rồi về! Nhưng sự thật lại không phải như vậy nên làm hắn có chút ngạc nhiên và khó chịu.

“Xoạch Xoạch!” Buồn rầu Liễu Thiên đi lại phía ngoài chém bâng quơ vào bụi cỏ trước mặt hai cái rồi lại bước đi tiếp.

“Khịt! Khịt! Xoạt!”

Liễu Thiên vừa đi được vài bước thì phía bụi cỏ bên phải có âm thanh lạ phát ra cùng với đó là tiếng cỏ cây bị vật gì đó chèn qua.

“Bịch bịch…xòa xòa…”

Như ngay tức khắc âm thanh di chuyển dồn dập vang lên, Liễu Thiên tay cầm chặt kiếm nhìn về hướng có thứ đang chạy đến kia.

“Hộc Hộc, Xoạt!” Bỗng một thân hình to lớn màu đỏ từ trong bụi cỏ cực nhanh phi thẳng đến trước người Liễu Thiên. Hắn trong lúc sợ hãi lùi lại thì cũng nhìn kỹ thứ đang đến và đã nhận ra đó là một con gấu lớn với bộ lông đỏ rực.

https://thuviensach.vn

Cự gấu lao đến trước người, Liễu Thiên sau khi rật mình thì lùi lại sau ba bước thì biết đã không kịp tránh. Hắn bèn nhún người xuống một kiếm chém ngược lên con gấu lớn kia.

“Keng!” Ngay khi va chạm, Liễu Thiên đã bị đánh bật ra xa, hắn lăn lộn vài vòng trên đất mới đựng dậy được. Con gấu kia thì thuận đà lao đi một đoạn nhưng rất nhanh hịm lại.

“Cự hùng?” Liễu Thiên vừa đứng dậy thì vừa nhìn vào con thú phía trước vẻ mặt đại biến lẩm bẩm.

Trước mặt hắn khi này là một con gấu cao hơn trượng, trọng lượng phải đến bảy tám trăm cân, nó có một bộ lông đỏ có nhiều vết nước ướt ướt bết lại, đôi tay của nó to như cái cột với bộ móng vuốt dài hơn mười phân sắc nhọn vô cùng, mồm nó thì to như cái xô đang mở ra để hở ra hàm răng cao thấp đủ cả, mà lúc này rãi rớt trong miệng nó đang trào ra chảy tòng tòng xuống đất tạo lên mùi tanh tanh khó chịu vô cùng.

Liễu Thiên đứng trước con thú này không khác gì một đứa trẻ con đang đối đầu với một người to lớn vạm vỡ cả. Điều này làm hắn nghi ngờ con thú này có phải nhị cấp yêu thú không? Theo hắn nhớ thì con tam cấp yêu thú mà bọn hắn từng vây công cũng chưa chắc đã to lớn như thế này?

“Khịt Khịt! Doạt Doạt!” Con cự hùng này dùng mũi ngửi ngửi hai cái rồi hai tay cào cào vào đất như chuẩn bị tấn công.

“Hịch hịch...!” Không chần chừ, nó hung hổ lao đến với tốc độ cực nhanh.

Khoảng cách ba trượng chẳng mấy mà đến, cả hai bàn tay gấu cực to với móng vuốt sắc bén vồ lên đỉnh đầu Liễu Thiên.

“Huỵch!” Liễu Thiên biết có đỡ cũng không đỡ được, hắn khi này đã chuẩn bị nên thân thể nhún xuống toàn thần phi sang bên phải lộn một vòng

https://thuviensach.vn

dưới đất rồi lại đứng dậy.

Con gấu lớn vồ trượt một cái thần hình lao về phía trước một đoạn mới hãm lại được, nó rất nhanh quay người tiếp tục phi về phía Liễu Thiên, tay phải vả một cái.

Liễu Thiên thân hình vừa ổn định thì thấy cự chảo của con gấu kia lại đánh đến thì hắn đành phải vung ra một kiếm đỡ lại.

“Beng!” Một kiếm lại chém lên bộ móng vuốt to dài đen óng kia phát ra những âm thanh vang vọng. Mà theo lực phản chấn Liễu Thiên lại bị đẩy lùi sang trái một đoạn hơn hai trượng.

Liễu Thiên chưa kịp ổn định thân hình thì cự hùng lại lao đến, hai tay nó vả liên hoàn. Đối diện với thế công vũ táp này, Liễu Thiên đành vừa lùi vừa dùng kiếm đón đỡ đồng thời cũng cố tấn công ngược lại.

“Keng! Keng!...” Hắn chém ra liên tục mười mấy nhát nhưng vẫn không thể tấn công qua cặp móng to dài của con gấu lớn kia điều này khiến hắn có chút lo lắng.

“Lực lượng của con thú này khá lớn, nếu không dùng đến Lôi Viên Quyết mình không thể đánh đứt cặp móng kia được. Mà không đánh đứt cặp móng kia thì không thể chạm đến thân thể nó được!” Liễu Thiên vừa đánh với cự hùng vừa suy tính.

Nghĩ vậy Liễu Thiên vận dụng toàn bộ sức lực đón đỡ công kích đồng thời cũng vận hành nguyên thần di chuyển theo kinh mạch tiến đến các đại huyệt trên cánh tay. Ngay lúc này, trong cơ thể hắn nguyên thần ầm ầm di chuyển và bắt đầu tích tụ tại những đại huyệt quan trọng trên cánh tay.

“Cực phát!”

https://thuviensach.vn

Theo đúng thời điểm nguyên thần tích tụ cực đại tại các đại huyệt, Liễu Thiên một kiếm cực mạnh hướng đầu cự hùng bổ ra.

Cự hùng khí thế tấn công như vũ bão nhưng khi thấy bị công kích vào điểm yếu thì nó cũng biết đưa cặp tay to như thân cây lên đỡ.

“Bang!”

Một tiếng va chạm cực lớn phát ra, móng của cự hùng quá cứng nên trường kiếm của Liễu Thiên không thể chém đứt và bị đánh bật trở ra.

“Phịch! Doạt!” Khi Liễu Thiên công kích không thành vẫn đang bay trên không thì con gấu kia đã thừa thế áp sát dùng mõm húc vào ngực hắn. Một húc này làm hắn bay về phía sau bắn vào trong một bụi cây dại.

“Hực! Hực!...” Cự hùng phía bên kia không có dừng lại, nó hùng hục chạy đến chỗ Liễu Thiên vừa ngã rồi bổ cả thân hình to lớn của nó vào trong đám cây.

Liễu Thiên nằm tụt trong đám cây dại chưa kịp làm gì thì thấy một cái mõm to với hàm răng lởm chởm thò xuống đớp nhưng rất may là có đám cây dại cản lại đủ để hắn lùi lại một chút. Nhưng khi vừa lùi thì cự hùng lại dùng cặp móng đen óng bới bới làm lớp cây tách ra.

Đám cây dại này đối với con cự hùng kia thì không khác gì đám cỏ dại. Rất nhanh nó đã bới nát đống cây dại phía trên ra rồi đôi trảo lớn cứ cào cào liên tục xuống chỗ Liễu Thiên, cái mồm cũng đua ra liên tục đớp đớp. Tất nhiên Liễu Thiên không nằm im chờ chết, hắn đạp đạp hai chân xuống đất muốn lùi ra sau nhưng thân thể hắn trong đám cây dại vướng víu nên chỉ lui được một đoạn rất nhỏ.

“Mẹ mày! Lao vào đây!” Lùi được một đoạn, Liễu Thiên cảm tưởng không thể lùi kịp nữa, hắn hai tay cầm kiếm cùng vận hành Lôi Viên Quyết

https://thuviensach.vn

nghiến răng nghiến lợi một kiếm cực nhanh nhằm mồm cự hùng mà đâm tới.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 167: Xích Thiết Hùng

"Sột! Gào!

Một tiếng rống lớn phát ra, cùng với đó con cự hùng từ trong đám cây dại vùng vẫy lao ra với một thanh kiếm cắm trên người. Thanh kiếm khiến nó đau đớn vùng vẫy và với thân hình to lớn cự hùng dễ dàng đập gãy mấy thân cây nhỏ xung quanh.

Cùng lúc này, Liễu Thiên cũng dướn thân hình nhổm dậy rồi bới bới đám cây dại đi ra ngoài.

Hắn ra ngoài thì tóc tai bù xù, mặt mày bẩn thỉu nhiều vết xước, chiếc áo xanh trắng của hắn đã rách toạc nhiều chỗ, trên cánh tay trái thì vết máu loang lổ. Hắn bị thương khá nặng, cánh tay trái máu vẫn đang tý tách chảy xuống. Nguyên nhân của vết thương này là do vừa rồi hắn bỏ qua tất cả để đâm một kiếm nên đã bị dính một chảo của con gấu kia vào tay trái.

Liễu Thiên nhìn xuống cánh tay khẽ nhăn mày rồi liền vận chuyển nguyên thần tràn đến miệng vết thương để ngăn máu chảy ra. Đồng thời hắn cũng lấy từ trong chỉ giới ra một thanh đoản kiếm sáng loáng, ánh mắt thì tập trung nhìn về phía con cự hùng đang vùng vẫy phía trước.

"GẦm!

Cự hùng vùng vẫy liên tục máu từ cơ thể nó văng ra khắp nơi. Mà lúc này lại thấy trên người nó có một thanh kiếm xuyên từ miệng ra đằng sau

https://thuviensach.vn

vai. Nó đang cố lấy thanh kiếm ra. Còn Liễu Thiên tất nhiên không ngu gì lao vào lúc này, hắn mặc kệ con gấu kia vùng vẫy chán thì thôi.

“Khẹc! Khẹc!”

Cự hùng vùng vẫy khạc khạc liên tục rồi lấy tay bới bới vào chuôi kiếm trong miệng. Con thú này bới bới vài cái rồi cũng rút được lưỡi kiếm cắm trong mồm ra. Lưỡi kiếm bắn ra ngoài theo đó máu từ miệng nó cũng phun ra như vòi nước. Thế nhưng cự hùng nào có để ý mà ngay tức khắc nó như điên cuồng lao đến chỗ Liễu Thiên.

Liễu Thiên lúc này mỉm cười, hắn thân hình khẽ chuyển rồi nhẩy lên một cái, chân phải đạp mạnh vào một thân cây mượn đà nhảy lên một cây khác.

Chỉ hai động tác đơn giản Liễu Thiên đã chèo cao hơn năm trượng, hắn ôm vào thân cây nhìn xuống con cự hùng đang điên cuồng phía dưới.

“Không ổn!” Liễu Thiên hai mắt mở lớn, thân hình khẽ chuyển, hắn lại nhảy qua cây bên cạnh vì phía dưới cự hùng chuẩn bị đánh đổ thân cây này.

“Rắc!” Hắn vừa chuyển qua cây bên cạnh thì cây cũ đã bị húc đổ. Cự hùng như điên cuồng, nó mặc kệ vết thương lại lao đến húc vào cây Liễu Thiên vừa sang.

Với sức của nó thì một thân cây nhỏ chưa đầy một người ôm không chịu được một húc đã bị đánh gãy. Liễu Thiên lại phi thân sang cây khác, với khoảng cách hơn trượng một cây này thì hắn có thể thoải mái di chuyển qua lại khắp khu rừng này.

Vậy là cứ Liễu Thiên di chuyển đến một thân cây thì cự hùng lại húc đổ, một mạch hơn chục cây thì cự hùng đã dừng lại. Nó lắc lắc cái đầu to lớn của mình vài lần rồi thân hình loạng choạng như sắp ngã.

https://thuviensach.vn

“Hực! Hực!” Nó ngồi xuống thở hồng hộc, máu từ trong vết thương vẫn chảy ra không ngừng nhưng nhìn cường độ thì đã giảm đi nhiều xem ra nó cũng không còn máu để mà vung vãi nữa.

Liễu Thiên đứng trên cao nhìn xuống thì thấy cả một khu cây gỗ ngổn ngang, máu đỏ dải khắp thì liền lắc đầu nhảy xuống đất. Sau một khoảng thời gian vận chuyển nguyên thần để di chuyển với cường độ cao đã khiến vết thương của hắn tiếp tục chảy máu, với vết thương như vậy Liễu Thiên muốn kết thúc trận chiến này càng nhanh càng tốt nên khi thấy cự hùng đã suy yếu thì hắn quyết định nhảy xuống giải quyết.

"Gào!" Cự hùng thấy Liễu Thiên xuống đất thì gầm lên một cái thân hình lại lao lên tấn công.

Liễu Thiên nhìn qua cũng biết tốc độ và sức mạnh của con thú này đã giảm đi rất nhiều so với lúc trước. Hắn tay phải cầm đoản kiếm cũng lao lên, một người một một thú lại lao vào nhau.

Nhưng kết quả lúc này lại khác trước rất nhiều, Liễu Thiên thân thể mau lẹ uốn lượn liên tục, hắn di chuyển xung quanh cự hùng vừa tránh né cự trảo của cự hùng vừa xuất kiếm liên tục đánh vào các điểm yếu của cự hùng. Đoản kiếm trong tay hắn loáng loáng chém ra không biết bao nhiêu nhát. Mà theo mỗi nhát máu lại bắn ra mấy trượng.

Liễu Thiên lúc này cũng rơi vào trạng thái điên cuồng, hắn mặc kệ máu trên tay trái đang chảy, tay phải vẫn đâm chém liên hoàn.

Phía đối diện, cự hùng liên tục dính kiếm nhưng động tác của nó đã quá chậm nên cũng không có phản ứng gì mà chỉ biết dãy dụa và gầm rú trong vô vọng. Nó gần như mất hết sức lực, không hề thấy sự phản kháng mạnh mẽ nữa, dần dần nó chỉ gật gù đi lại không khác một cái bia di động cho Liễu Thiên luyện kiếm.

“Phịch!”

https://thuviensach.vn

Cuối cùng, Liễu Thiên tay phải toàn lực chém một kiếm cắt ngang cổ cự hùng rồi đạp mạnh một cái vào thân cự hùng lùi ra. Ngay sau một kiếm đó từ cường cắt của cự hùng máu bắn ra mấy trượng, cự hùng gầm không thành tiếng thì máu đã trào ra miệng. Tiếp đến nó muốn nhao lên đuổi theo Liễu Thiên thì thân hình to lớn của nó như vô lực đổ xuống đất.

“Hừ! Hừ!...” Liễu Thiên sau vài bước lùi thì dừng lại bên cạnh một thân cây thở hồng hộc, đoản kiếm trong tay bất giác rơi xuống. Hắn ngồi thệt xuống đất bắt đầu lấy đồ nghề ra thử băng bó vết thương trên cánh tay.

“Xoạt! Ài!” Liễu Thiên xé rách ống áo đã đẫm máu, hắn nhìn vết thương trên tay mình thì lắc đầu không thôi.

Trên cánh tay trái đen đen của hắn giờ toàn máu là máu, ở chỗ bắp tay có ba vết rách dài nửa gang ôm cả nửa bắp tay của hắn, mỗi vết rách này rộng tầm hơn phân, trong đó máu thịt mơ hồ, không nhìn rõ nông sau ra sao nhưng theo cảm nhận của mình thì Liễu Thiên đoán cũng phải vào đến xương.

“Khó a!” Liễu Thiên lúc này không biết làm sao với vết thương trên cánh tay, vết thương lớn và sâu như vậy phải khâu lại mà hắn lại không thể tự khâu cho mình được. Hắn nhíu mày rồi nghĩ ngay đến cái thẻ bài của mình.

Liễu Thiên rất nhanh đứng dậy thu hai thanh kiếm rơi ở đất lại cầm trên tay rồi nhìn qua xác con gấu kia lắc đầu không thôi. Hắn không biết đây là yêu thú cấp mấy nhưng nếu nói là nhị cấp thì hắn khó mà tin được vì với thực lực của hắn cũng không dễ dàng đánh bại nó.

“Nhưng dù sao thì thú vẫn chỉ là thú mà thôi, dính kiếm lại rút ra thì máu càng chạy ra nhiều hơn, khi đó nó lại hoạt động mạnh thì bảo sao không chết mới lạ.” Liễu Thiên lẩm bẩm lau máu trên kiếm rồi cất vào trữ vật. Hắn lại lấy ra một con dao chuẩn bị tách cơ thể của con cự hùng này để lấy nội đan.

https://thuviensach.vn

Con cự hùng này nặng mấy trăm cân nhưng với sức lực vốn có cộng thêm nguyên thần kích hoạt thì với một tay Liễu Thiên cũng có thể lật nó ngược lại.

Cự hùng nằm ngửa trên mặt dất, toàn thân nó đều là lớp lông màu đỏ với nhiều chỗ bết máu, nhìn qua thì không thấy vết thương nào nhưng thực chất bên trong lớp lông của nó là vô số vết kiếm nông sâu, dài rộng đủ cả.

Theo những gì Liễu Thiên được học về yêu thú thì nội đan của chúng cũng như đan điền của con người vậy. Yếu thú vốn là loài thú có khả năng hấp thụ linh khí trong thiên địa để cường hóa thân thể và tích tụ cô động linh khí thành yêu khí trong nội đan. Chúng tu luyện nội đan đến một cấp độ nhất định thì cũng có thể dùng yêu khí tấn công kẻ thủ, nghe nói đâu một số cao cấp còn có thể hóa thân giống y hệt con người nữa.

Nội đan của yêu thú khác nhau lại nằm ở vị trí khác nhau, nhưng đa số chúng đều nằm ở những vị trí quan trọng nhất trên cơ thể yêu thú. Và theo như trong sách thì họ nhà gấu nội đan của nó nằm bên phải, phía dưới lồng ngực.

Liễu Thiên với chút hiểu biết đó thì liền cầm con dao liên tục rạch mạnh lên ngực con cự hùng kia rồi lấy tay tách lớn ra lông bên ngoài ra. Tiếp đó hắn trực tiếp mổ tung lồng ngực lớn kia ra, tay phải hắn liên hồi móc ra những phần nội tạng của con gấu này. Chẳng mấy chốc một đống phổi cùng thịt mỡ được ném ra.

“Đây rồi!” Liễu Thiên bới thêm một lúc thì đã nhìn thấy ở phía bên phải lồng ngực của con gấu nơi các đường kinh mạch và động mạch giao nhau có một viên hoàn to băng ngón chân cái có màu trắng nhạt.

Không chần chừ, Liễu Thiên thò tay móc viên hoàn kia ra. Hắn cầm nó trên tay nhìn nhìn một hồi thì bỗng cảm thấy đau đau đầu. Đang đứng đó

https://thuviensach.vn

Liễu Thiên bỗng cảm thấy cảnh vật trước mặt bỗng mờ mờ khó nhìn vô cùng, hắn cảm thấy choáng váng như sắp ngã.

Liễu Thiên gặp trường hợp này cũng không phải do cầm vào nội đan yêu thú mà hắn biết do bản thân mất máu quá nhiều cần phải về chữa trị chứ cầm máu bằng nguyên thần và chút kim sang dược là không ổn. Lúc này, nội đan đã lấy xong, bài kiểm tra đã hoàn thành nên hắn vội vàng lấy thẻ bài ra, tay phải nắm chặt lên chỗ ký hiệu kia.

Tiếp đó một luồng sáng ập đến, Liễu Thiên được nó bao phủ khiến hắn không cảm nhận được gì nữa.

…

Ở đại điện võ đường, các vị chấp sự đang đứng bàn tán xôn xao, ở đây chưa có đệ tử nào về cả.

“Liễu Thiên chi sáu đã hoàn thành khảo thí!” Lúc này một vị chấp sự nhìn lên lớp sương mù nói.

“Tốt! Rất nhanh, hắn chiến đấu với yêu thú gì?” Vị trưởng lão trọc đầu gật đầu vui vẻ hỏi.

“Là một con Xích Thiết Hùng có trọng lượng sáu trăm cân.” Vị chấp sự kia mở sổ đáp.

“Sao? Tại sao lại truyền tống đệ tự dưới Khai Minh cảnh đến đó?” Vị trưởng lão kia giật mình hỏi.

“Đây là truyền tống theo mức năng lượng mỗi người phát vào thẻ bài mà trận đồ sẽ tự động chọn nơi thích hợp. Mà trưởng lão cũng biết Xích Thiết Hùng tuy là yêu thú cấp ba nhưng nó không thể trèo cao, hay bay nhảy nên đệ tử đã đạt đến cửu trọng hoặc bát trọng nếu không giết được nó thì cũng

https://thuviensach.vn

thoải mái bay nhảy trên cây rồi dùng thẻ bài để trở về!” Vị chấp sự kia lại giải thích.

Đồng Nhất Tiêu nghe cuộc nói chuyện thì cũng không khỏi giật mình kèm theo chút lo lắng định tiến lên hỏi thăm.

Nhưng gã chưa kịp hỏi thăm thì trong võ điện một tia sáng lóe lên, một thân hình xuất hiện. Đó là một thiếu niên dáng người cao cao, gương mặt đen đen có chút tái nhợt, cánh tay trái không có ống áo đang để thòng máu đang tí tách chảy xuống, tay phải thiếu niên này cầm thẻ bài đang loạng choạng đứng đó.

“Liễu Thiên!” Đồng Nhất Tiêu vội vàng chạy lại.

Người thiếu niên kia quả nhiên là Liễu Thiên vừa ở trong khu thí luyện về.

“Uỵch!” Liễu Thiên khi này nhìn qua gian phòng một lượt rồi ngã lăn ra sàn.

“Liễu Thiên, Liễu Thiên,…” Đồng Nhất Tiêu vội vàng chạy lại đỡ Liễu Thiên.

“Mau đưa hắn đến y xá!” Vị trưởng lão kia liền thúc dục.

Thế là Đồng Nhất Tiêu ngay tức khắc bế Liễu Thiên lên chạy đi.

Mà gã vừa đi thì trong phòng lần lượt một số đệ tử khác cũng trở về.

…

Chẳng biết qua bao lâu, Liễu Thiên mở mắt thì thấy phía cạnh giường có hai người đang ngồi.

“Ngươi tỉnh rồi!” Tằng Nhất thấy Liễu Thiên tỉnh thì mỉm cười nói.

https://thuviensach.vn

“Sao còn đau không?” Hà Minh đứng cạnh cũng quan tâm hỏi.

“Không sao, ta ổn rồi! À mà ta ở đây lâu chưa, còn các thi vào nội môn chưa?” Liễu Thiên nằm trên giường lắc đầu nói rồi lại nhớ ra gì đó hỏi.

“Ngươi mới ở đây được một đêm thôi! Chúng ta thì lại còn lâu mới thi sát hạch vào nội môn. Bây giờ chỉ đăng ký thôi, sau đợt nghỉ ngơi này rồi mới bắt đầu!” Tằng Nhất lúc này mới từ từ kể ra.

“Vậy à? Mà sao các ngươi lại biết ta ở đây?” Liễu Thiên khẽ gật đầu rồi lại hỏi.

“Thì chúng ta về phòng không thấy ngươi sau đó lại gặp Đồng chấp sự nên biết chuyện ngươi bị trọng thương nên vội vàng đến đây!” Hà Minh rất nhanh đáp.

Liễu Thiên lúc này để ý đến bộ dạng phờ phạc của hai tên này thì trong lòng bỗng có một cảm giác hạnh phúc dễ chịu vô cùng. Hắn bị thương bạn bè liền đến trông nom chăm sóc, tình cảm này cả đời hắn cũng không quên.

Liễu Thiên liền ngồi dậy, hắn nhìn hai người Tằng Nhất ánh mắt tỏ vẻ biết ơn nói: “Cảm ơn! Ta ổn rồi, hai ngươi cũng về nghỉ ngơi đi!”

“Ừm! Chúng ta cũng không nhiều lời nữa, bây giờ sẽ về nghỉ, ngươi tĩnh dưỡng đi!” Tằng Nhất mỉm cười đứng dậy nói.

Hà Minh cũng gật đầu đứng lên theo, hai người thấy Liễu Thiên tỉnh lại và khỏe mạnh không có gì nữa thì cũng không nán lại đây nữa.

“Ngày mai đệ tử trong tông môn sẽ được về thăm nhà một tháng, chúng ta nghĩ không cần phải đến chào hỏi ngươi nữa. Vậy tháng sau gặp lại!” Tằng Nhất đi ra một đoạn rồi nhớ ra gì đó liền quay lại hào sảng nói.

“Ừ! Tháng sau gặp lại!” Liễu Thiên gật đầu vui vẻ nói.

https://thuviensach.vn

Hai người kia đi mất, Liễu Thiên bắt đầu ngồi dậy, hắn cảm nhận vết thương trên tay mình thì thấy đỡ hơn nhiều. Ở chỗ đó giờ đã được băng bó kín, mà hắn cũng không cảm giác đau nhức gì cả nên điệu bộ rất thoải mái. Vì vậy hắn mới bắt đầu đánh giá lại một lượt hoàn cảnh của mình.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 168: Vương Khả Nhi

Tròng một gian phòng nhiều giường của y viện, Liễu Thiên vừa mới tỉnh lại thì bắt đầu đánh giá lại cơ thể mình. Sau khi cảm nhận thì hắn khẳng định là cơ thể không có tổn hại gì nhiều. Chỉ là vết thương đã làm hắn mất quá nhiều máu, cơ thể hắn bây giờ vẫn chưa bình phục hoàn toàn, hắn lúc này ngồi dậy được nhưng muốn đi lại thì là chuyện không thể.

Thế là Liễu Thiên ngồi trên giường nhìn lại gian phòng mình đang nằm thì thấy trong đây có cả thảy mười cái giường bệnh chia là hai phía trái phải, hắn nằm bên phải, giường thứ ba từ cửa vào. Xung quanh chỗ này cũng có khá nhiều đệ tử đang nằm trị thương, nhìn qua tất cả rồi so sánh thương thế thì hắn là nhẹ nhất rồi. Vì chỗ này ai đấy đều băng bó nhiều chỗ hoặc kín thân thể nhìn thảm thiết vô cùng.

Nhìn quanh một lượt thì Liễu Thiên thấy một nữ y sư đang đi lại trong phòng kiểm tra các bệnh nhân. Nữ y sư này dáng người nhỏ nhắn, tóc tai buộc cao, miệng bịt khăn trắng, quần áo trên người cũng màu trắng được buộc quấn gọn gàng sạch sẽ.

“Ngươi tỉnh rồi! Sao có cảm giác ngứa ngáy chỗ băng bó không?” Nữ y sư kia cầm một quyển sổ đi đến trước mặt Liễu Thiên nhỏ nhẹ hỏi.

Liễu Thiên nhìn nữ y sư này bịt mặt ở mỗi đôi mắt nhưng chỉ dựa vào đôi mắt và giọng nói hắn cũng xác định được nữ y sư này chỉ tầm mười ba tuổi đổ lại.

https://thuviensach.vn

“Ta bỗng cảm thấy ngứa quá, y sư giúp với!” Liễu Thiên lúc này bất trợt nhăn mặt tỏ vẻ khó chịu nói.

“Ngứa ư, sao có thể!” Tiểu cô nương kia đầy vẻ không tin chạy lại.

Cô tuy vẫn là y đồ nhưng tay nghề băng bó vết ngoại thương là rất cao, trước nay thực hành nhiều lần rồi nhưng chưa có trường hợp nào bị tác dụng phụ. Vừa rồi hỏi chỉ là lấy câu làm quen thôi nên khi nghe Liễu Thiên nói bị ngứa thì nàng cảm thấy ngạc nhiên và có lo lắng vô cùng.

Tiếp đến tiểu cô nương bày ra vẻ mặt lo lắng chạy lại liền nâng tay Liễu Thiên lên kiểm tra, vừa kiểm tra vừa hỏi: “Sao ngươi thấy đau không? Ngứa ở chỗ nào?”

“Ta ngứa toàn thân, y sư có thuốc gì cứu với!” Liễu Thiên ngứa ngáy kêu cứu, trông hắn như rất thống khổ vậy.

“Ta không phải là y sư, mà làm sao ngươi lại ngứa toàn thân được?” Nữ y sư kia lắc đầu giải thích rồi lại hỏi.

“Không phải y sư? Vậy cô làm gì ở đây? Không phải y sư thì ta ngứa chết rồi! Trời ngứa quá! Không chịu được!” Liễu Thiên ngạc nhiên hỏi rồi lại giãy dụa đau khổ ăn vạ.

“Ta la y đồ thôi, ngươi ngươi thế nào lại ngứa được, ta ta không thể nhầm được!” Nữ y sư kia thấy Liễu Thiên làm ầm lên thì lại vội vàng giải thích rồi lại lo lắng mà ấp úng như muốn giữ Liễu Thiên lại nhưng lại sợ hắn đau vậy.

“Y đồ? Vậy ta ngứa thì phải làm sao bây giờ!” Liễu Thiên khẽ lầm bẩm rồi lại kêu lên.

“Để ta đi gọi y sĩ đến, ngươi cố chịu!” Tiểu cô nương kia lại vội vàng nói rồi toan chạy đi.

https://thuviensach.vn

“À! Không cần! Ta hết ngứa rồi!” Liễu Thiên nghe đến việc nàng ta gọi cấp trên thì không khỏi giật mình vội chặn lại.

“Người lừa ta! Ngươi thật xấu!” Tiểu cô nương nghe vậy liền đứng lại và rất nhanh đã hiểu ra vấn đề.

“Nha đầu này biết bị mình lừa nhưng lại chẳng giận gì cả, hiền vậy!” Liễu Thiên trong lòng thầm nghĩ.

“Y đồ đại nhân, không biết khi nào ta có thể rời khỏi đây?” Liễu Thiên lúc này nghiêm túc hỏi.

“Ngươi bị thương khá nặng nhưng vết thương không có biến chứng hay độc tố nên chữa trị qua một hồi cộng thêm một số thảo dược thì gần như đã lành lại. Nếu ngươi muốn về thì có thể về được rồi, nhưng ta nghĩ ngươi cứ ở đây nghỉ thêm một ngày nữa thì tốt hơn.” Thiếu nữ kia ánh mắt trìu mến từ từ nói rồi cuối cùng lại đưa ra đề nghị.

“Cảm ơn! Vậy cứ nghỉ thêm chút đã, à ngươi tên gì?” Liễu Thiên lúc này khẽ gật đầu nói rồi lại hỏi.

Tiểu cô nương kia nghe vậy hơi cúi đầu có vẻ ngại ngùng, nàng cũng không có nói gì mà quay người đi ra ngoài luôn.

“Ê! Sổ của ngươi!” Liễu Thiên cầm quyển sổ bên cạnh lên gọi.

Tiểu cô nương đang ngại ngùng đi ra ngoài nghe thấy vậy lại cúi cúi đầu quay lại chỗ Liễu Thiên.

Nàng đưa tay ra định lấy cuốn sổ thì Liễu Thiên lại thu tay lại, hắn cố nhìn rõ gương mặt của thiếu nữ này rồi từ từ nói: “Ta là Liễu Thiên, chúng ta có thể làm bạn được không?”

https://thuviensach.vn

Chẳng hiểu sao hôm nay Liễu Thiên bỗng muốn trêu ghẹo tiểu cô nương trước mặt. Hắn chỉ biết tiểu cô nương này đem lại cho hắn một cảm giác thân quen khó tả nên hắn không thể buông tha cho nàng được.

Thiếu nữ kia nghe Liễu Thiên đề nghị làm bạn thì giật mình lùi lại mấy bước rồi lại thật nhanh đi lên đưa tay dật cuốn sách trong tay Liễu Thiên.

“A!”

Thiếu nữ kia giật lấy thì lại bị Liễu Thiên giữ lại, khi nàng giật mạnh thì Liễu Thiên lại kêu lên khiến nàng phải thả cuốn sổ ra ấp úng nói: “Đưa ta! Ta ta phải đi trình báo với y sĩ!”

“Ài! Nghe nói Y Viện huấn luyện y thuật có điều giới rất nghiêm, chẳng lẽ cấm cả kết bạn sao?” Liễu Thiên thở dài rồi tỏ vẻ nghi hoặc hỏi.

“Ta hôm nay được ngươi chữa trị cho một lần, mai sau sẽ còn làm phiền!” Liễu Thiên để quyển sổ xuống bên phải giường mỉm cười nói.

Thiếu nữ kia nhíu mày tỏ vẻ khó hiểu với câu nói của Liễu Thiên nhưng nàng rất nhanh lắc đầu rồi đưa tay với lấy cuốn sổ.

Ngay lúc này nhanh như cắt, Liễu Thiên đưa tay phải lên khẽ khéo khăn che mặt của thiếu nữ kia xuống. Động tác của hắn quá nhanh mà thiếu nữ kia đang tập trung vào cuốn sổ nên không chú ý đã bị hắn lấy khăn che mặt xuống.

Khoảng khắc này dường như dừng lại, Liễu Thiên hai mắt mở to nhìn dung nhan người thiếu nữ trước mặt, thiếu nữ kia thì vội vàng cầm cuốn sổ rồi rất nhanh đưa lên che mặt rồi quay ngoắt người đi.

Nhưng chỉ trong một khoảnh khắc kia Liễu Thiên đã nhìn rõ được khuôn mặt của thiếu nữ này. Một gương mặt xinh xắn dễ thương vô cùng, đôi mắt thơ mộng, hai mày mảnh mai, cái mũi dọc dừa nho nhỏ, đôi môi hồng hồng

https://thuviensach.vn

nhỏ nhắn nhìn mềm mại vô cùng, gò má có phần mũm mĩm mịn mà như má trẻ con vậy, nói chung là rất dễ thương.

Nếu nói vẻ đẹp của Thương Quan Nhu Vân là lộng lẫy tinh xảo không khuyết điểm, thì thiếu nữ này chính là mộc mạc giản đơn tạo lên sự vượt trội. So ra thì khó nói ai xinh hơn ai nhưng Liễu Thiên vẫn thích vẻ đẹp của tiểu cô nương này hơn là Thượng Quan Nhu Vân.

“Ngươi thật vô lễ!” Tiểu cô nương kia có vẻ tức giận nhưng cũng không to tiếng.

“Xin lỗi! Chỉ là ta không biết tên thì muốn biết mặt ngươi thôi! Ta chỉ muốn làm bạn thôi! À nói thật ngươi thật xinh đẹp!” Liễu Thiên vẻ mặt áy náy chân thành nói.

“Ta ta đi đây!” Tiểu cô nương kia gương mặt đỏ lên ấp úng nói rồi vồ lấy cái khăn ôm theo cuốn sổ rất nhanh chạy đi trong ánh mặt chăm chú của Liễu Thiên.

Nàng đi rồi, Liễu Thiên thầm thở dài một cái, ánh mắt nhìn quanh phòng một lượt.

“May là những bệnh nhân khác đều đang bị thương rất nặng nên chưa có ai tỉnh lại nếu không thì chò mèo vừa rồi của mình thật sự làm người khác ngứa mắt. Biết đâu có kẻ còn lao lên cho mình một trận.” Liễu Thiên lắc đầu thầm nhủ.

“Ài thật xinh đẹp, xem tuổi tác cũng chỉ tầm Liễu Thuyên mà thôi!” Liễu Thiên lại thở dài lẩm bẩm.

“Mà nhắc mới nhớ, mai đã là ngày tông môn cho đệ tử về thăm gia tộc! Mình cũng phải về thôi! Không biết năm nay mọi người có về đông đủ không?” Liễu Thiên thầm tính toán.

https://thuviensach.vn

Liễu Thiên ngồi nghĩ vớ vẩn một lúc thì cũng bước xuống giường. Hắn khi này cử động thử vài lần cánh tay trái của mình thì thấy không còn đau nữa thì khẽ hài lòng.

“Quả nhiên có nguyên thần và linh dược điều trị thật hiệu quả, chỉ một ngày mà vết thương lớn như vậy mà gần như đã liền lại.” Liễu Thiên lẩm bẩm rồi nhìn ngó xung quanh một lượt thì cũng tìm được giày của mình.

Hắn ngồi xuống sỏ giày, lấy quần áo trong chỉ giới ra mặc vào chuẩn bị rời khỏi y xá này.

“Ngươi về luôn ư? Ta nhìn sắc mặt người thì vẫn chưa khỏe hẳn đâu, hay là cứ ở đây nghỉ ngơi đi!” Liễu Thiên đang định đi ra ngoài thì tiểu cô nương vừa rồi lại đi vào, nàng khi này lại che kín chỉ để hở ra đôi mắt.

“Ngươi quan tâm ta ư? Vậy được ta sẽ ở lại đây!” Liễu Thiên đang định đứng dậy đi thì lại ngồi lại giường vẻ mặt thì đầy đắc ý và vui sướng.

“Ta quân tâm ngươi làm gì? Chỉ là ngươi là bệnh nhân nên ta phải quản thôi!” Tiểu cô nương kia lúc này tuy có ngại ngùng nhưng không đến lỗi luống cuống như trước, nàng vừa đi lại vừa từ từ giải thích.

“Vậy ư? Chán thật! Ngươi thật xinh đẹp nhưng đáng tiếc là ta có việc không thì cũng nằm lại đây để ngươi quan tâm mấy ngày!” Liễu Thiên gật đầu rồi lại tỏ vẻ tiếc nuối.

“Ngươi toàn ăn nói linh tinh, để y sư biết được thì người sẽ giáo huấn ngươi một trận đó!” Tiểu cô nương kia tỏ vẻ không vui rồi mang vị y sư nào đó ra dọa Liễu Thiên.

“Y sư thì sao chứ, có y sư thì ta không được khen ngươi xinh đẹp ư?” Liễu Thiên bĩu môi nói.

https://thuviensach.vn

“Ngươi! Thôi ta không nói chuyện nữa!” Tiểu cô nương này tỏ vẻ giận liền lắc lắc đầu quay sang chỗ bệnh nhân phía xa.

“À! Khoan đã! Ngươi có thể tháo băng cho ta được không, để lềnh kềnh thế này ta e là không tiện cho lắm!” Liễu Thiên thấy nàng rời đi thì vội vàng chặn lại chỉ vào cánh tay trái của mình đề nghị.

Tiểu cô nương kia nghe vậy liền nhìn vào đống băng trắng trên tay Liễu Thiên nhíu mày. Nàng cũng biết với Liên Vị cao cùng với việc dùng nguyên thần điều trị thì vết thương của Liễu Thiên đã gần như bình phục nhưng nếu nói bây giờ đã thao băng ra thì vẫn hơi sớm.

“Không cần lo lắng đâu! Ta cảm thấy rất khỏe, làm ơn giúp ta đi!” Liễu Thiên thấy vẻ mặt của thiếu nữ kia thì lắc đầu nói rồi lại năn nỉ.

“Được rồi! Dù sao ngươi cũng chỉ bị thương ngoài da!” Tiểu cô nương nghĩ nghĩ một chút mới gật đầu nói rồi từ từ đi lại gần đứng đối diện với Liễu Thiên.

Nàng nhìn vào cánh tay của Liễu Thiên một lượt rồi rất nhanh nàng đã tháo được nút thắt, tiếp đến nàng bắt đầu gỡ từng vòng một xuống.

“Ta nghe nói Y Viện nằm phía sau Nội Viện cơ mà, tại sao ngươi lại có mặt ở đây?” Trong lúc chờ đợi Liễu Thiên liền hỏi thăm chút sự tình liên quan đến tiểu cô nương này.

“Ngươi thì biết gì, đã vào Y Viện thì đều khởi đầu ở y đồ hoặc dược đồ. Mà giờ là cuối năm đang vào đợt thực hành nên dược đồ thì lại phải đi đến các vùng dược viện chăm sóc thảo dược, phân loại chế biến dược liệu. Còn y đồ thì lại được gửi đến các bộ phận trong tông môn để tập dược băng bó chữa trị. Ta học kém nên phải đi ra ngoại môn chữa trị cho đệ tử ngoại môn.” Thiếu nữ kia vẫn tập trung tháo băng nhưng cũng nhiệt tình giải thích cho Liễu Thiên.

https://thuviensach.vn

“Trong Y Viện là chia ra là y thuật và luyện dược ư? Vậy ngươi vào đó bao lâu rồi? Phải có điều kiện gì thì mới được vào?” Liễu Thiên nghe vậy khẽ gật đầu rồi lại hào hứng hỏi.

“Ta ư? Ta vào Y Viện đến hôm nay cũng hơn một năm rồi còn điều kiện thì trước tiên ngươi phải thành nội môn đệ tử đã, sau đó lại làm một bài kiểm tra của y sư.” Thiếu nữ kia không hề giấu giếm nói.

“Vậy tu vi của ngươi bây giờ đang ở cảnh giới nào?” Liễu Thiên lại hỏi.

“Ta ư! Ta đang ở Khai Minh cảnh trung kỳ, quá thấp đúng không?” Thiêu nữ kia tỏ vẻ chán nản thở dài nói.

“Má! Vậy còn chưa hài lòng sao?” Liễu Thiên thầm mắng rồi lại hỏi: “Ngươi bao nhiêu tuổi rồi?”

“Mười hai!”

“Ngươi bằng đó tuổi vẫn cảm thấy tu vi mình thấp thì ta thế nào?” Liễu Thiên cười cười hỏi.

“Ta lại khác, ngươi không biết bên trong nội môn nhân tài nhiều thế nào đâu? À xong rồi! Vết thương của ngươi?” Tiểu cô nương kia vừa nói vừa gỡ những lớp băng cuối cùng ra rồi nhìn thấy cánh tay của Liễu Thiên thì không khỏi trố to cặp mắt ngạc nhiên lẩm bẩm.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 169: Thay Đổi

Liễu Thiên lúc này cũng nhìn lại cánh tay trái của mình. Trên cánh tay ngăm ngăm đen đó khi này không hề có vết thương nào cả, ba vết rách lớn ôm trọn bắp tay của hắn đã biết mất không một dấu tích. Nhìn cánh tay này không ai giám nó đã bị một con gấu hơn sáu trăm cân cào qua.

“Liền rồi ư?” Liễu Thiên dùng tay phải ấn ấn lên bắp tay tự hỏi.

“Không thể nào nhanh như vậy được, đúng ra thì vết thương chỉ vừa lành miệng thôi, nếu cơ thể có khỏe mạnh thì vết thương vẫn phải có viền sẹo chứ? Đây là hiện tượng gì?” Tiểu cô nương nhìn vào cánh tay của Liễu Thiên đầy kinh ngạc và nghi hoặc.

Liễu Thiên lúc này cũng ngạc nhiên vô cùng, như thế nào mà hắn lại có khả năng hồi phục nhanh như vậy?

“Nhìn bộ dạng của ngươi thì có vẻ chính ngươi cũng không biết nguyên nhân rồi?” Thiêu nữ kia thấy bộ dạng của Liễu Thiên liền lắc lắc đầu nói.

“Ta quả nhiên không biết nguyên nhân sao lại như vậy, nhưng ta nghĩ cái này cũng không có gì xấu cả, vậy ngươi cũng không nên kể với nhiều người làm gì để tránh rắc rối cho ta!” Liễu Thiên gật đầu đồng ý rồi lại đưa ra đề nghị.

“Cái này thì ngươi yên tâm, ta sẽ không nói với ai đâu, mà thực ra tốc độ hồi phục như vậy cũng không quá đặc biệt, ngươi không cần lo lắng nhiều

https://thuviensach.vn

đâu!” Thiếu nữ kia gật đầu tỏ vẻ chắc chắn nói.

“Ừm! Vậy cảm ơn, ta phải về đây, nhớ ta tên là Liễu Thiên, mai kia có cơ hội chúng ta còn gặp lại.” Liễu Thiên lúc này mới nhớ ra gì đó thì liền gật đầu hứa hẹn.

“Gặp lại ư? Cái này thì chưa chắc, ta hết tuần này sẽ trở lại Y Viện, khi đó cũng đủ tiêu chuẩn thi lên y sĩ, nếu thì thành y sĩ thì sẽ không phải ra ngoài này nữa.” Tiểu cô nương kia lắc đầu tự hỏi rồi lại tự nói.

“Vậy ư? Không sao, ta cũng sắp thành nội môn đệ tử rồi, chỉ cần ngươi cho ta biết tên nữa thì chúng ta nhất định sẽ gặp lại. Còn không muốn thì thôi, nếu có cơ duyên thì chúng ta vẫn gặp lại!” Liễu Thiên nhíu mày hỏi rồi lại lắc đầu tự tin cười nói.

Nói xong thấy bộ dạng không đáp lời của thiếu nữ kia thì Liễu Thiên cũng đứng dậy đi ra khỏi giường. Hắn dù sao cũng muốn kết bạn làm quen nhưng người ta không muốn thì cũng đành chịu!

Tiểu cô nương kia nhìn theo Liễu Thiên trong lòng thì bấn loạn vô cùng. Nàng khi này không biết nên làm gì cả. Qua lớp khăn mỏng có thể thấy môi nàng mấp máy định nói gì rồi lại thôi!

Nàng trước đây ở trong Y Viện đa số đều là nữ mà trong đám nữ đệ tử cũng chẳng nói chuyện với ai. Thỉnh thoảng ra ngoài ngoại viện trực y xá cùng mấy vị sư tỷ sư thúc thì lại càng tẻ nhạt hơn, suốt ngày tiếp xúc với bệnh nhân, một người nói chuyện cũng không có.

Hôm nay gặp Liễu Thiên và nói chuyện với hắn làm cho nàng có cảm giác ngại ngùng hồi hộp cộng thêm chút vui vẻ. Một cảm giác mới mẻ và thích thú mà nàng chưa từng cảm nhận được. Ngay cả việc học tập y thuật cũng không làm nàng có cảm giác thích thú như nói chuyện với Liễu Thiên. Vì vậy khi thấy Liễu Thiên đi mất mà rất có thể là không bao giờ gặp lại thì thiếu nữ này mới cuống cuồng không biết làm gì cả. Trong nội tâm thì

https://thuviensach.vn

muốn giới thiệu tên mình để tiếp tục mối quan hệ bạn bè quen biết này còn bên ngoài thì lại ngại ngùng không biết mở miệng như thế nào?

“Ta tên Vương Khả Nhi, mọi người hay gọi ta là Ngũ Khả!” Cuối cùng thì sự vui vẻ thích thú đã đánh bại sự ngại ngùng hồi hộp, thiếu nữ kia khẽ nói ra tên của mình.

“Khả Nhi, Ngũ Khả! Tên hay, ta sẽ không quên, chúng ta là bạn rồi nên hẹn gặp lại!” Liễu Thiên nghe vậy vui vẻ vừa đi vừa quay lại tít mắt cười nói rồi đưa tay vẫy vẫy ra vẻ từ biệt, cuối cùng đi khỏi tầm nhìn của Vương Khả Nhi.

Vương Khả Nhi lúc này cũng khẽ mỉm cười, đôi mắt ngây thơ đang tràn đầy vui vẻ và mong chờ.

Liễu Thiên ra khỏi y xá nhìn quanh một lượt thì cũng xác định được phương hướng mình cần đi. Y xá này nằm ở phần cuối của cung, nó chếch về bên phải của khu nhà trưởng lão nên muốn về được đến khu Tân quan cũng phải mất chút thời gian.

Đi trên hành lang rồi đến hoa viên, sân đình, Liễu Thiên đều không thấy một đệ tử nào khác. Bây giờ mới chỉ nửa buổi sáng vậy mà cả cung không thấy một đệ tử nào cả, điều này làm hắn hơi khó hiểu.

“Ài! Xem ra mọi người đa số đều về thăm nhà nên chẳng còn mấy ai nữa ở đây nữa!” Liễu Thiên suy nghĩ một hồi thì cũng hiểu được nguyên nhân.

Đi thêm một lúc, Liễu Thiên cũng đi đến quảng trường của cung. Đi qua đó, hắn tiếp tục đi qua mấy hoa viên cùng một vài dãy nhà nữa thì cũng nhìn thấy mười dãy nhà ở của Tân quán.

Đi vào dãy nhà của chi Sáu, Liễu Thiên nhìn lại cả căn nhà một lượt rồi lại từ từ đi vào. Hắn đi đến bậc tam cấp thì bỗng gặp ba vị chấp sự của cung

https://thuviensach.vn

là Đồng Nhất Tiêu, Hướng Kha và Lan Nhược Vân. Cả ba người đang đứng ở trên hiên của tòa nhà nhìn hắn.

“Ngươi bình phục rồi ư? Sao không ở đó nghỉ ngơi thêm đi!” Đồng Nhất Tiêu đứng giữa thấy Liễu Thiên thì lo lắng hỏi.

“Đa tạ Đồng chấp sự, ta đã khỏe hẳn rồi nên định về phòng thu dọn đồ chuyển qua bên Thường Quán. Ta muốn ổn đỉnh chỗ ở bên đó rồi mới về thăm nhà một chuyến!” Liễu Thiên mỉm cười cung kính nói.

“Khỏe rồi thì tốt! Nhắc đến việc sang thường quán thì ta đã làm thủ tục luân chuyển cho ngươi rồi, bây giờ chỉ cần thu dọn đồ rồi sang bên đó ở thôi! Đây là chìa khóa phòng của ngươi.” Đồng Nhất Tiêu gật đầu rồi lại lấy ra một chiếc chìa khóa trên đó có gắn thẻ đưa cho Liễu Thiên nói.

“Đa tạ!” Liễu Thiên nhận lấy chìa khóa điệu bộ biết ơn nói.

“Mà sang bên đó phải cẩn thận, bên đó số lượng đệ tử nhiều hơn bên này rất nhiều nên mọi thứ sẽ khác!” Hướng Kha lúc này cũng dặn dò.

“Ngươi dạo này tiến bộ nhiều đó, mai kia phải tiếp tục cố gắng!” Đồng Nhất Tiêu cũng căn dặn.“Vâng! Đệ tử sẽ cẩn thận! Cảm ơn các vị chấp sự trong thời gian qua đã quan tâm chỉ dậy đệ tử, nếu không có mọi người thì Liễu Thiên chưa chắc đã có được kết quả như ngày hôm nay!” Liễu Thiên lúc này vâng một tiếng rồi cúi đầu thành tâm nói.

Một năm qua mấy vị chấp sự không tính là chăm sóc tận tình cho hắn nhưng họ cũng quan tâm chỉ dậy, đôi khi còn lo lắng cho hắn. Tình cảm này tuy ngắn ngủi những đã từng tồn tại thì hắn sẽ mãi không quên. Bây giờ khi sắp rời đi Liễu Thiên muốn thật tâm cảm ơn mấy người họ.

“Ngươi biết vậy thì tốt rồi, trước kia ta có khó tính cũng chỉ muốn tốt cho ngươi thôi, đại chấp sự cũng vậy, đối với chúng ta các ngươi cũng như

https://thuviensach.vn

hài tử hậu nhân vậy!” Lan Nhược Vân lúc này gật gật đầu tỏ vẻ hài lòng mỉm cười nói.

“Vâng! Hãy giúp đệ tử gửi lời tạm biệt đến đại chấp sự!” Liễu Thiên lại gật đầu rồi nhớ ra gì đó liền nói.

“Ừm! Ta sẽ chuyển lời, ngươi đi thu dọn đồ đi!” Đồng Nhất Tiêu lại nói.

“Vậy hẹn gặp lại!” Liễu Thiên khẽ cúi người chào một cái rồi cũng từ biệt ba người đi vào cầu thang lên tầng hai.

Ba người Đồng Nhất Tiêu cũng không nán lại đây mà tiếp tục đi ra khỏi dãy nhà.

“Liễu Thiên này quả thật không đơn giản, trong gần mười năm làm chấp sự thì ta vẫn chưa gặp một đệ tử nào như vậy cả!” Lan Nhược Vân lúc này vừa đi vừa lắc đầu cảm thán.

“Chỉ một năm đã đột phá bảy lần thì làm sao là người thường được!” Hướng Kha lúc này cũng nói thêm vào.

“Cái gì cũng có nguyên nhân của nó, hai người nhìn hắn bây giờ và hắn lúc mới vào thì khác nhau thế nào?” Đồng Nhất Tiêu lắc đầu nói rồi lại hỏi.

“Cao lớn hơn, cơ thể đầy đặn to khỏe hơn và nhất là đen hơn trước rất nhiều!” Lan Nhược Vân ánh mắt hồi tưởng từ từ nói. Nàng vẫn nhớ rõ thiếu niên một năm trước nàng gặp. Đó là một thiếu niên cao gầy yếu ớt, nước da thì trắng hơn cả nữ nhi, gương mặt cũng non lớt, tuổi tác khá lớn so với đệ tử khác nhưng tu vi rất thấp. Bây giờ thì Lan Nhược Vân lại gặp một Liễu Thiên khác trước quá nhiều. Nàng chỉ biết tự nhủ con người thay đổi quá nhanh, mới chỉ một năm mà mọi thứ đã thay đổi.

“Đúng vậy! Một năm qua, Liễu Thiên phấn đấu rất nhiều, hắn không chỉ phấn đấu tu luyện mỗi tu vi mà võ học thể chất cũng tu luyện rất điên

https://thuviensach.vn

cuồng.” Đồng Nhất Tiêu gật gật đầu nói.

“Trên đời chẳng có thứ gì tự dưng có được cả, thứ tự dưng có được thì cũng dễ dàng mất đi, chỉ người có ý trí và quyết tâm thì sẽ từ không có gì thành có tất cả. Đó mới là con đường thành đại đạo!” Hướng Kha khi này thở dài nói.

Một năm qua, Hướng Kha đã nhiều lần thấy Liễu Thiên luyện tập, gã thấy dù mưa hay nắng thì Liễu Thiên vẫn luyện tập, tối nào ánh đèn trong phòng Liễu Thiên cũng tắt rất muộn, mà sáng nào gã dậy cũng đã thấy Liễu Thiên dậy rồi. Đây là sự cố gắng gã chưa từng gặp qua từ khi giảng dạy ở đây. Cuối cùng sau một năm, kết quả của cố gắng này quả nhiên vượt trội so với những đệ tử khác, điều này lại càng làm gã khâm phục Liễu Thiên hơn.

“Hướng đệ nói rất đúng, chúng ta trước kia chỉ cần chịu khó bằng nửa hắn thì bây giờ đã khác rồi!” Đồng Nhất Tiêu lại nói thêm vào.

“Xì! Nói thế thì nói làm gì, ta khi đó chỉ là một đứa trẻ làm sao nghĩ ngợi nhiều như vậy, khi đó chỉ hứng thú thì tu luyện, thích cái gì là luyện cái đó, không thích lại bỏ, tất cả chỉ là tuổi trẻ bồng bột làm sao nghĩ nhiều thế!” Lan Nhược Vân bĩu môi một cái nói.

“Nói vậy cũng không sai! Liễu Thiên kia suy nghĩ chín chắn hơn so với độ tuổi của hắn! Một số kẻ chỉ tu luyện vì những lợi lộc cho bản thân nhưng ta thấy hắn có định hướng rất rõ ràng! Định hướng này chỉ có những đệ tử hạch tâm của đại gia tộc mới có!” Hướng Kha gật đầu tỏ vẻ đồng tình.

Lại nói thì bình thường các đệ tử tiến vào ngoại viện đa phần đều rất ít tuổi nên có phần nông nổi và ít nghĩ. Vì thế việc học tập và tu luyện đều theo sự bắt buộc của gia tộc và thời thế hay chỉ là sở thích nhất thời. Tất cả

https://thuviensach.vn

chỉ biết mình cần phải tu luyện, tu luyện để bằng bạn bằng bè hay để được người đời công nhận,…

“Tu luyện chính là để cải thiện bản thân.” Liễu Thiên luông tự dặn mình như vậy.

Với hắn tu luyện giúp mỗi người mạnh mẽ hơn về thể chất và tinh thần. Tu luyện giúp con người vượt qua những giới hạn của bản thân. Tu luyện không phải là thứ đồ chơi thích là dùng chán là bỏ, một người muốn có thành tựu thì ắt phải có sự đam mê và khát khao đạt đến một thứ gì đó to lớn. Phải có mục tiêu rõ ràng và phấn đấu đạt được mục tiêu đó.

Liễu Thiên cũng khẳng định tu luyện không phải là phương thức để so sánh giữa người này với người khác, không phải là là thứ để đánh giá về một con người. Tu luyện là phương thức để một người tự so sánh bản thân mình ở quá khứ với mình của hiện tại hay mình của tương lai. Tu luyện chính là thang điểm đánh giá quá trình phấn đấu từng ngày của mỗi người. Liễu Thiên biết rằng phải không ngừng phấn đấu thì mới đem lại kết quả cao và kết quả cao đó sẽ đem lại cuộc sống thoải mái và không sợ bị người khác hay bất cứ thứ gì điều khiển.

…

Liễu Thiên lúc này thì đang ở trên phòng mình, hắn nhìn lại căn phòng một lượt rồi cũng bắt đầu thu dọn.

Nói ra thì cũng thật đơn giản, đồ đạc của hắn cũng không có mấy với lại hắn có linh giới trữ vật thì việc dọn đồ này nói thì có vẻ vất vả chứ thực chất không tốn một chút sức.

Chẳng mấy chốc hắn đã thu hết đồ vào trong linh giới, hắn thở dài một cái rồi cũng bước ra ngoài. Ra khỏi phòng, Liễu Thiên nhìn lại một lượt gian phòng rồi cũng xoay người rời đi.

https://thuviensach.vn

Một năm tính ra cũng không ngắn cũng chẳng quá dài thế nhưng cũng đủ làm Liễu Thiên có chút lưu luyến với nơi này. Hôm nay, hắn sang Thường quán cũng đánh dấu việc hắn sẽ rời xa đám bạn và nơi này. Những ngày tháng khởi đầu tại Kỳ Nhân các với hắn đã kết thúc, tiếp theo sẽ là những ngày tháng tu luyện khám phá thế giới của hắn. Những ngày tháng tiếp theo, nghĩ đến đây Liễu Thiên thầm lắc đầu. Hắn không biết nó sẽ ra sao nhưng hắn tin rằng sẽ không dễ dàng.

Thế nhưng dù biết không dễ dàng nhưng hắn vẫn cảm thấy hào hứng. Với hắn thì chẳng có hành trình phiêu lưu nào lại dễ dàng cả, còn nếu hành trình phiêu lưu dễ dàng thì chắc chắn sẽ nhàm chán. Vì vậy, Liễu Thiên vừa đi vừa cảm thấy rất phân trấn vì hắn biết mình đang đi về phía trước để tìm hiểu thế giới dị giả này. Hắn biết chỉ có hiểu kỹ về thế giới này thì hắn mới giải đáp được những nghi hoặc trong lòng vẫn luôn tồn tại bấy lâu nay.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 170: Không Tăng Tiến Thì Về Làm Gì?

Trong mỗi cung của Ngoại Viện thì Thường Quán sẽ ở một bên và Tân Quán sẽ ở một bên, khu trung tâm chính là chính đường cùng với một số khu nhà chức năng, khu làm việc của tầng lớp trưởng lão và chấp sự trong cung. Ở giữa phía sau khu chính đường là khu nhà ở của tầng lớp cao tầng trong cung, cạnh đó là Y xá, phòng ăn, kho đồ,…

Các khu trong cung là rất nhiều nhưng chỉ riêng Thường quán đã chiếm gần nửa diện tích của cung, mấy khu vực kia cộng lại cũng chỉ chiếm nửa già mà thôi.

Bên Thường quán đa số cũng được bố trí giống bên tân quán chỉ có điều là những công trình ở đây lớn hơn và số lượng cũng nhiều hơn. Từ nhà ở, nhà ăn, thư viện, phòng tập, sân tập,…tất cả đều gồm những khu nhà lớn hơn bên Tân Quán nhiều lần. Đồng thời một điểm khác biết nữa là bên này không hề có những công trình như Văn Đường, Võ đường hoặc mấy khu giảng đạo ngoài trời như bên Tân quán.

Liễu Thiên khi này ăn trưa cùng Hứa Vĩnh Thiên bên thư viên xong thì bắt đầu đi sang Thường Quán. Đi qua quảng trường trung tâm của cung, Liễu Thiên tiếp tục đi xuyên qua khu chính cung, đi tiếp qua hai cái hồ nhỏ, một cái hoa viên thì cũng nhìn thấy công trình đầu tiên của Thường Quán hiện ra trước mặt.

Phía trước xa xa có một khu nhà khá lớn được xây theo hình chữ ‘U’ quay sang phía trung tâm của cung. Căn nhà được ghép từ ba dãy nhà, mỗi

https://thuviensach.vn

dãy đều gồm ba tầng. Ở khu giữa của ba dãy nhà chính là một khoảng trống rộng rãi. Đứng từ chỗ của Liễu Thiên có thể nhìn thấy ở giữa vùng trống của khu nhà là một cái sân lớn, trung tâm của sân là hoa viên, trong hoa viên là một đài phun nước.

“Chi bốn!” Nhìn lên tấm biển lớn trên cái cổng cao trước mặt, Liễu Thiên lẩm bẩm.

Hắn lại nhìn sang hai bên một lượt rồi liền đi về bên trái. Theo hắn biết thì các chi sẽ xếp từ ngoài cổng cung vào trong nên chi Sáu của hắn sẽ ở phía trong. Vì thế hắn theo con đường nhỏ đi tiếp vào sâu phía trong của cung.

Quả nhiên như Liễu Thiên suy đoán, hắn đi thêm một đoạn hơn năm trăm mét thì lại thấy phía bên kia có một khu nhà giống y hệt khu vừa rồi và trên cổng của nó có ghi là chi Năm.

Đi thêm một đoạn qua chi Năm chính là khu nhà chi Sáu, Liễu Thiên từ từ đi qua một khu đường nát gạch nhỏ tiến vào cánh cổng của chi. Đi qua cổng, hắn tiếp tục tiến qua một con đường đá nhỏ, hai bên đường là những bãi cỏ xanh mượt nhìn rất thích mắt.

Đứng trước cái sân giữa ba dãy nhà, Liễu Thiên đánh giá khu nhà này một lượt.

Khu nhà này có ba tầng, mỗi tầng có rất nhiều phòng, kiến trúc của căn nhà cũng rất bình thường không có gì đặc biệt.

Liễu Thiên đứng đây một lúc vẫn không thấy một ai cả, tất cả các phòng đều khóa kín cửa, không biết họ đã về quê hết hay đang đi luyện tập nữa. Đi qua hoa viên nhỏ giữa sân, hắn tiếp tục đi sâu vào trong khu nhà. Hắn vừa đi vừa nhìn số của các phòng.

https://thuviensach.vn

“Mình ở dãy nhà chữ Thiên, chính là dãy nhà bên phải này. Phòng ba lẻ chín chắc là tầng ba phòng số chín.” Liễu Thiên nhìn sang dãy nhà bên phải rồi lại ngước lên trên cao nói.

Nói xong hắn liền một mạch đi vào bậc tam cấp tiến vào hiên dãy nhà. Từ hiên nhà hắn đi vào cầu thang tiến lên tầng ba. Ở hành lang tầng ba Liễu Thiên bắt đầu đi tìm phòng của mình!

“Đây rồi!” Liễu Thiên đứng trước phòng mình lẩm bẩm rồi rất nhanh mở cửa phòng bước vào.

Nhìn qua gian phòng một lượt thì thấy rằng mọi thứ trong phòng đều giống bên Tân quán, chỉ khác một cái là trên bức tường của phòng có in rất rõ ràng từng dòng của Tông quy, bên dưới tông quy chính là quy định riêng của Thường Quán.

Liễu Thiên cũng không để ý nhiều tông quy làm gì, hắn đi đến mở tung cửa sổ hít một hơi rồi bắt đầu lấy đồ trong giới chỉ ra từ từ xắp xếp.

Đồ rất ít, hắn rất nhanh bố trí xong! Hắn khi này mới ngồi trên giường nhìn ngắm bầu trời bên ngoài cửa sổ, trong lòng thì nghĩ vu vơ. Ngồi đó một lúc thì Liễu Thiên cũng đứng dậy chuẩn bị ăn uống rồi tiến hành tu luyện, cuối cùng hắn ngủ sớm để mai còn lên đường về nhà.

…

Ngày hôm sau, trời vẫn mờ mờ tối, Liễu Thiên đã dậy và chuẩn bị ít đồ đạc rồi xuất phát ra phía cổng của tông môn. Từ đó hắn sẽ đi đến Trung Dương thành để tập hợp với người trong gia tộc của mình.

Hơn một canh giờ sau, mặt trời đã lên cao thì Liễu Thiên mới bò ra đến đại quảng trường của tông môn. Cái này cũng không phải hắn lề mề mà do khoảng cách đi lại quá xa. Chỉ riêng ngoại viện cũng có diện tích đến mấy

https://thuviensach.vn

trăm dặm vuông rồi. Đã vậy đi hết Ngoại Môn thì lại phải đi qua một quãng đường hơn hai dặm nữa mới đến được mép ngoại của đại quảng trường này.

Đứng ở viền quảng trường, dưới ánh nắng vàng, Liễu Thiên nheo nheo con mắt nhìn ra phía cổng.

Phía đại môn khi này cũng có nhiều người đang di chuyển ra phía ngoài tông môn giống hắn. Nhưng nhìn vào lượng người thì không quá đông, so với hôm nhập môn gần một năm trước thì không bằng một phần. Liễu Thiên thấy vậy cũng không ngạc nhiên vì hắn biết thời gian về thăm nhà là có hạn nên đa số đệ tử đã rời tông môn về thăm nhà từ mấy ngày trước, chỉ một số người có việc bận như Liễu Thiên ở lại đến giờ mà thôi.

…

Trung Dương thành quanh năm đông đúc tấp nập nhưng đông đúc nhất vẫn là vào dịp tháng tám, tháng chín hàng năm. Khi này, chính là lúc đệ tử từ Kỳ Nhân các về thăm gia tộc và những đệ tử mới tiến nhập kỳ nhân các. Không những thế tháng tám cũng là lúc Trung Dương thành tổ chức buổi đấu giá lớn do Hoàng Hoa thương hội đứng đầu nên thời điểm này càng kéo thêm nhiều người từ khắp mọi nơi tụ họp về đây.

Tầm giữa chiều, từ cổng Đông của Trung Dương Thành, Liễu Thiên theo đoàn người đông đúc tiến vào thành. Hắn chen giữa dòng người, đôi mắt thì nhìn quanh tìm kiếm một hình ảnh quen thuộc nào đó!

“Đại thiếu gia!” Liễu Thiên vừa đi được một đoạn thì bỗng nghe thấy tiếng gọi.

Hắn quay lại thì thấy cách cổng thành không xa có một người thanh niên đang chen qua đoàn người đi lại chỗ hắn.

“Thiếu gia đây rồi! Mời người đi theo ta, mọi người đang đợi ở khách sạn bên Tây thành.” Vị thanh niên kia chen qua đoàn người đi lại, đến nơi

https://thuviensach.vn

thì liền hướng Liễu Thiên đề nghị.

Liễu Thiên cũng không phản đối, hắn gật đầu rồi cũng đi theo thanh niên kia.

“Hồng Kiên lần này ai đi đón chúng ta vậy?” Đi theo thanh niên kia, Liễu Thiên liền hỏi.

“Mọi lần đều là tứ gia nhưng lần này tứ gia có việc bận nên nhị trưởng lão là người dẫn đội! Nhưng nhị trưởng lão đang phải đi làm thủ tục mua vé Phi Hạm nên không đón người được!” Thanh niên kia đi phía trước vừa rẽ đoàn người ra vừa nói.

“Ừm! Không sao! Chúng ta nhanh lên thôi.” Liễu Thiên gật gật đầu thúc dục.

Tiêu Linh khách điếm nằm ở phía tây nam của Trung Dương thành. Nó là một khách điếm thuộc vào hạng kém trong thành nhưng vào những ngày như thế này thì ngay cả cái khách điếm này cũng chật kín phòng.

Lúc này, trong một gian phòng phía Bắc của khách điếm này có một nhóm người đang ngồi bàn luận.

“Nhị trưởng lão chúng ta mua vé thế nào rồi?” Một vị đại hán hướng một vị trung niên nhân hỏi.

“Đã xong rồi nhưng phi hạm chiều tối nay sẽ khởi hành mà vẫn chưa thấy đại thiếu gia đến!” Vị trung niên được gọi là nhị trưởng lão kia lắc đầu rồi lại nói.

“Vậy chúng ta cũng đành chịu thôi! Dù sao đại thiếu gia cũng lớn rồi, nếu tối nay chưa đến tức là không có ý định về thăm gia tộc! Chúng ta cũng đợi một ngày rồi, gia chủ có biết cũng sẽ không nói gì đâu! Đồng thời lúc này ở thành lại đang có việc nữa!” Đại hán kia tỏ vẻ bất đắc dĩ từ từ nói.

https://thuviensach.vn

“Ừm! Ta cũng nghĩ vậy nhưng nếu có đi thì chúng ta cũng sẽ để Hồng Kiên ở lại chờ đại thiếu gia và báo cho hắn biết sự tình để tránh xảy ra điều không hay!” Vị nhị trưởng lão kia gật đầu suy tư nói.

“Đúng vậy, chỉ có thế là vẹn toàn nhất!” Đại hán kia gật đầu tán thành.

Tại gian phòng khác phía ngoài của khu nhà, một nhóm bốn năm thiếu niên thiếu nữ đang ngồi đàm đạo.

“Lần này không biết Liễu Thiên kia thế nào rồi! Một năm nay có tiến triển gì không hay vẫn ở đệ nhị trọng?” Liễu Hòa lúc này giọng điệu giễu cợt nói.

“Nếu đúng như thế thì quá uổng phí tiền tài của gia tộc, ta nghĩ tốt nhất hắn lên ở nhà thì hơn!” Liễu Hải ngồi bên cạnh cũng gật đầu nói theo.

Hai tên này đang đầy tự tin vì cảnh giới của mình, trong một năm qua với lượng trợ cấp tăng gấp đôi, Liễu Hải từ đệ thất trọng đã tu luyến đến đệ bát trọng đỉnh phong, tuy hắn đã mười tám tuổi phải rời tông môn nhưng với tu vi như vậy về gia tộc vẫn có cơ hội tiến lên Khai Minh cảnh so với Liễu Thiên còn hơn rất nhiều. Còn Liễu Hòa trong một năm qua lại có tiến bộ vượt bậc, hắn chỉ một năm đã tiến liền ba cảnh giới từ đệ lục trọng đỉnh phong lên đệ cửu trọng sơ kỳ.

Chính vì điều này mà hai tên này khi nhắc đến Liễu Thiên thì tỏ vẻ khinh thường giễu cợt không coi ra gì.

“Thuyên muội, muội đoán thử xem Liễu Thiên kia giờ đạt cảnh giới gì rồi?” Liễu Hải lại hướng Liễu Thuyên hỏi.

Liễu Thuyên khi này cũng ngồi cạnh mấy người này, nàng sau một năm thì đã lớn hơn nhiều, bộ dáng xinh đẹp trưởng thành hơn hắn trước, nhất là ánh mắt đã có phần sắc sảo nghiêm nghị.

https://thuviensach.vn

“Ta không rõ nhưng chắc chắn là không thấp!” Liễu Thuyên lắc đầu rồi lại nhíu mày tỏ vẻ suy tư nói.

“Không thấp ư! Muội quá coi trọng hắn rồi!” Liễu Hòa lắc đầu cười cười không cho là đúng.

“Không đâu! Chắc chắn hắn có tiến triển rất lớn!” Liễu Thuyên vẻ mặt tin tưởng nói.

Nàng không hiểu sao có cảm giác tin tưởng đó nhưng trong lòng nàng chắc chắn một điều là Liễu Thiên sẽ có chuyển biến lớn. Sau lần đi cùng đến Kỳ Nhân các thì Liễu Thuyên đã có cảm nhận hoàn toàn khác về Liễu Thiên. Nàng tin rằng Liễu Thiên sau vụ va chạm kia đã có thay đổi rất lớn.

“Đệ nhị trọng thì tiến triển thì cũng đệ tứ trọng là cao, có khi chỉ được đệ tam trọng!” Liễu Hải lai dùng vẻ mặt suy tư dự đoán.

“Ừm! Chỉ vậy là cùng! Nhưng với hắn như vậy có thể là thành công rồi!” Liễu Hòa lại nói chêm vào. Hai anh em tên này vẫn kẻ tung người hứng rất ăn ý!

“Mà thôi không cần bàn tán nhiều đâu, đại ca về thì chúng ta sẽ biết thôi!” Liễu Thuyên lúc này nghe vậy thì tỏ không muốn bàn luận thêm, nàng liền lắc đầu nói.

“Hắn thì làm lên cơ sự gì cơ chứ! Ngoài danh hiệu đại thiếu gia thì không có gì!” Liễu Hải vẫn chưa vừa lòng lại lắc lắc đầu cười nhạt nói.

Từ đầu đến cuối thiếu niên tên Tần Dương kia vẫn ngồi cạnh Liễu Thuyên, hắn rất biết ý nên không nói gì cả mà chỉ nghe ba người Liễu Thuyên bình luận về Liễu Thiên.

“Dù sao cũng là đại ca của chúng ta, hai huynh không nên nói xấu đại ca như vậy!” Liễu Thuyên khi này nghe thấy hai tên kia liên tục khinh thường

https://thuviensach.vn

Liễu Thiên thì mày ngài nhíu lại ánh mắt sắc sảo trợn lên tỏ vẻ không hài lòng.

“Ta chỉ là khó chịu với điệu bộ hống hách của hắn khi bắt nạt muội thôi!” Liễu Hải thấy vậy liền nhỏ nhỏ nói.

Hắn tuy là anh của Liễu Thuyên nhưng tu vi kém hơn nhiều mà hắn biết mình sai lên càng tỏ vẻ yếu thế giải thích.

“Thôi dừng ở đây đi!” Liễu Thuyên lúc này cũng không muốn truy cứu nhiều mà lắc đầu thở dài tỏ rõ ý không muốn nói chuyện nữa.

Mấy người lại nói chuyện thêm một lúc thì Tần Dương lúc này chợt mở miệng: “Nghe nói tối nay là Phi hạm sẽ khởi hành, như vậy đại thiếu gia vẫn chưa về thì sẽ không kịp nữa!”

“Ừm! Ta cũng đang lo lắng điều đó!” Liễu Thuyên nghe vật cũng gật đầu lo lắng.

“Muội lo lắng làm gì, ta sợ hắn tu vi không có tăng tiến nên không muốn trở về để khỏi xấu mặt!” Liễu Hòa khi này lắc đầu nói.

“Đối với hắn lựa chọn như vậy cũng tốt!” Liễu Hải lại phụ họa theo.

“Ha ha! Đúng vậy! Không tăng tiến thì về làm gì?” Lúc này, bỗng có một tiếng cười lớn cùng một câu nói từ ngoài vọng vào khiến cả đám người ngừng đàm thoại mà nhìn ra cửa.

“Kẹt! Các vị đệ muội dạo này vẫn khỏe chứ!” Cánh cửa phòng mở tung ra, Liễu Thiên mỉm cười bước vào.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 171: Thiên Tinh Thu Liễm

“Đại ca!..

“Thiếu gia!”

Bốn người Liễu Thuyên đều giật mình ai đấy đều trợn tròn mắt ngạc nhiên lẩm bẩm.

Lại nói thì vừa rồi Liễu Thiên được Hồng Kiên dẫn về đến khách sạn thì biết mấy người Liễu Thuyên đang ngồi chơi ở đây thì hắn liền đi đến hỏi thăm một chút. Hắn đi từ xa vào cũng nghe được một đoạn đối thoại của mấy người Liễu Thuyên nên khi hắn đi vào đến cửa thì vừa kịp nói thêm vào một câu.

Liễu Thiên với làm da ngăm ngăm làm cho cả đám người Liễu Thuyên bỡ ngỡ không biết nói gì nữa. Vừa ngạc nhiên về ngoại hình của hắn thay đổi quá nhiều rồi lại ngạc nhiên về cách hắn xuất hiện và cả câu nói của hắn nữa càng làm bốn người trong phòng không biết làm gì mà chỉ biết đứng im nhìn Liễu Thiên.

Nhất là hai tên Liễu Hòa, Liễu Hải càng giật mình cứng họng. Bọn hắn vừa nói xấu Liễu Thiên nên bây giờ thấy Liễu Thiên thì có chút chột dạ.

“Haha! Mọi người đều ở đây cả a! Sao mọi người đang nói ai tu vi không tăng tiến không giám trở về vậy?” Liễu Thiên lúc này đứng ở cửa vào cười lớn rồi tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi.

https://thuviensach.vn

Bốn người nghe vậy chỉ cười cười không ai nói gì. Tất cả họ đều biết Liễu Thiên đã biết nhưng đang giả vờ dò hỏi nên tất cả chỉ gượng cười mà thôi.

“Cũng may quá, tu vi ta lần này đã có chút tiến triển lên chắc có thể được về gia tộc rồi! Hải đệ không biết có tiến triển không? Nếu không tiến triển thì ta nghĩ người không cần về gia tộc nữa để khỏi mất mặt?” Liễu Thiên đi vào giữa phòng, hắn tỏ vẻ may mắn từ từ nói sau đó lại đứng trước mặt Liễu Hải hỏi.

“Ta cũng có tiến triển!” Liễu Hải nghe vậy thầm kêu không ổn, hắn lúc này vội vàng nói.

“Vậy à?” Liễu Thiên gật gật đầu rồi lại quay ngoắt sang Liễu Hòa hỏi: “Thế chắc chắn là nói ngươi rồi! Liễu Hòa, ngươi có tiến triển không?”

“Ta ta cũng có tiến triển!” Liễu Hòa giật mình ấp úng đáp.

“Vậy thì lạ nhì! Liễu Thuyên thì tiến triển lớn nhất rồi! Trong phòng này còn có một người nào khác ư?” Liễu Thiên tỏ vẻ ngây ngô hỏi. Hắn cố tình như không thấy Tần Dương kia.

Tần Dương thấy bộ dạng của Liễu Thiên thì vẻ mặt âm trầm thầm mắng: “Ngươi đã biết thì nói toẹt ra đi còn giả bộ ngu ngơ điều tra nữa! Ngươi tốt nhất đừng lên rơi vào tay ta không thì lúc đó xem ngươi còn giả ngu được không?”

“Tần…, à mà ngươi tên là cái quái gì ý nhỉ?” Liễu Thiên thấy ánh mắt âm lãnh của Tần Dương đang nhìn mình thì liền quay sang hắn ấp úng định nói tên rồi lại giả vờ không nhớ.

“Ta là Tần Dương!” Tần Dương biết bị xỉ nhục thì tức giận vô cùng, nhưng hắn vẫn phải nhịn xuống nhẹ nhàng đáp.

https://thuviensach.vn

“À! Tần Dương, ta biết rồi! Ngươi có thể ra ngoài được không? Ta muốn hàn huyên với mấy vị đệ muội của mình!” Liễu Thiên miệng há to như nhớ ra rồi lại gật gật đầu lạnh nhạt nói, tay hắn thì vẫy vẫy ý muốn đuổi Tần Dương ra ngoài.

“Ngươi…” Tần Dương giận tím mặt định nói gì đó nhưng lại thôi, hắn đành hậm hực đi ra ngoài.

“Khoan đã! Đại ca, ta tưởng ngươi đã thay đổi không ngờ vẫn hống hách như trước! Tần Dương có thể ở cùng chúng ta!” Liễu Thuyên thấy Tần Dương khi không bị hạ nhục thì cảm thấy Liễu Thiên không đúng liền quay sang bênh vực.

“Hì hì! Ta có làm gì đâu! Chỉ là chúng ta là huynh đệ trong nội tộc muốn nói chút chuyện riêng cũng không được sao? Phải không Tần tần,…tần cái gì ý nhỉ?” Liễu Thiên nghe vậy thì xòe hai tay tỏ vẻ vô tội nói, hắn lại đi vài bước đứng trước Tần Dương vừa nói vừa hỏi nhưng khi nhắc đến tên của Tần Dương thì hắn lại làm bộ quên mất hỏi lại.

Tần Dương gương mặt đầy gân xanh quay ngoắt một cái không nói một câu đi thẳng ra ngoài.

“Đúng là vô học, tiểu cẩu rời đi còn biết vẫy đuôi! Vậy mà…Ài! Thời thế đảo điên rồi!” Liễu Thiên thấy Tần Dương đi ra ngoài thì liền mắng theo một câu rồi lại tỏ vẻ chán nản than trời khóc đất.

Nghe đến đây hai tên Liễu Hòa, Liễu Hải cũng không nhịn được cười. Cả hai trước kia tuy địa vị có cao hơn Tần Dương nhưng ăn nói với hắn đều phải có lễ độ và cung kính nhất định. Cả hai chưa bao giờ thấy Tần Dương phải chịu ủy khuất như vậy cả.

Liễu Thuyên thì vốn tính thương người, nàng không chịu được cảnh người khác bị ăn hiếp nên khi này liền nhíu mày mắng: “Đại ca! Ngươi thật

https://thuviensach.vn

quá đáng, khi không lại vũ nhục hắn, xem ra đến Kỳ Nhân các tu vi của ngươi thì tăng tiến ít nhưng tính cách hống hách thì lại tăng tiến rất nhiều!”

“Uổng công ta nói tốt về ngươi! Còn nghĩ người thay đổi nữa chứ, ta đúng là ngu ngốc mà!” Liễu Thuyên thất vọng nói tiếp.

“Ha ha! Cảm ơn muội đã nói tốt về đại ca! Nhưng chỉ là ta không vừa mắt với điệu bộ của tên kia thôi. Lúc nào cũng tỏ vẻ cao nhân, anh hùng cao thủ, phong tao lịch sự, hắn có thể thể hiện với ai hay ở đâu cũng dược nhưng trước mặt ta thì e là không ổn!” Liễu Thiên cười lớn tỏ vẻ biết ơn với Liễu Thuyên rồi lại nhìn ra cửa dùng vẻ mặt nhiêm túc nói.

“Phong tao lịch sự, hừ chẳng phải giống như một con chó cắp đuôi mà chạy sao?” Liễu Thiên cười nhạt lẩm bẩm.

Lần trước hắn còn chưa quen thuộc với hoàn cảnh ở đây nên chưa xử được mấy kẻ đáng xử. Lần này hắn đã quen thuộc rồi thì làm sao để cho những kẻ như Tần Dương kia khinh thường người nội tộc Liễu gia được. Nhất là tên đó lại có ý đổ với tiểu muội của hắn nữa!

“Ngươi sỉ nhục hắn lại muốn hắn lịch sự với ngươi ư? Đúng chỉ có ngươi mới nghĩ ra được!” Liễu Thuyên vẫn tỏ vẻ không hai lòng nói.“Ta không có ý đó…à mà thôi bỏ đi!” Liễu Thiên định giải thích rồi lại lắc đầu ý muốn chuyển qua chủ đề khác.

“Liễu Hòa, Liễu Hải hai ngươi cũng thật to gan, các ngươi dám lăng mạ nói xấu huynh trưởng, đây chính là phạm vào điều thứ chín trong gia quy, các ngươi biết tội chưa?” Liễu Thiên lúc này mới ngồi xuống bàn, ánh mắt nhìn sang hai người kia hỏi.

“Chúng ta! Chúng ta chỉ là lo lắng cho đại ca nên mới bàn tán chút thôi, thật sự thì không có ý nói xấu hay lăng mạ gì cả!” Liễu Hải là anh nên hắn khi này liền đứng ra giải thích.

https://thuviensach.vn

Hai người Liễu Hòa, Liễu Hải khi này cũng đã dừng cười đứng một bên vẻ mặt có chút sợ sệt nhìn Liễu Thiên. Đối với bọn hắn thì Liễu Thiên bây giờ mới thực sự là đại thiếu gia của Liễu gia. Bọn họ khi này nhìn vào Liễu Thiên thì biết với địa vị của Liễu Thiên mà muốn làm khó bọn hắn thì bọn hắn không có cửa.

Lại nói thì Liễu gia có gia quy rất nghiêm, nhất là với những tội về đạo đức như huynh đệ tương tàn, kinh sư diệt tổ, hãm hại người thân, phị báng lăng nhục bề trên,… thì sẽ bị gia tộc sẽ sử phạt rất nặng. Hai người Liễu Hải bọn hắn biết nếu thật sự bị Liễu Thiên tố giác lên gia tộc thì chắc chắn sẽ bị chịu phạt, nhẹ thì mấy chục đòn côn, nặng thì có thể là diện bích vài năm rồi phụ thân họ cũng bị ảnh hưởng. Vì vậy hai người họ phải thành khẩn giải thích với Liễu Thiên.

“Ừm! Ta tạm tin hai ngươi, nhưng các ngươi lại đứng trước một ngoại nhân mà bàn luận về đại ca của mình là không được!” Liễu Thiên khẽ gật đầu nhưng lại lắc đầu nói.

“Nên nhớ rằng trước kia ta tuy có bắt nạt các ngươi nhưng chưa thực sự làm gì quá lớn, chỉ là vài việc vụn vặn thời trẻ con mà thôi. Hôm nay ta đã thay đổi nên không muốn mối quan hệ giữa huynh đệ trong nhà trở lên căng thẳng.” Liễu Thiên lúc này lại nói.

“Vì vậy vụ việc các ngươi hôm nay nói xấu ta, đem ta ra làm trò giễu cợt coi như bù vào sai lầm trước kia của ta. Huynh đệ chúng ta sẽ như chưa hề có xích mích! Hai ngươi thấy thế nào?”

Liễu Thiên nói những lời này là thật lòng, đây dù sao cũng là máu mủ của hắn. Trước kia có xa cách hay thù ghét nhau thì một phần cũng do hắn, vì thế hắn muốn dùng cơ hội lần này để nối lại tình cảm huynh đệ trong nội tộc.

Giảng hòa? Cả hai người Liễu Hải như bị sét đánh đứng ngây ra.

https://thuviensach.vn

Hai người Liễu Hòa, Liễu Hải nghe vậy thì bất ngờ không biết nói gì. Cả hai đều không thể tin được người muốn giảng hòa lại là Liễu Thiên. Bọn hắn cứ nghĩ lần này lại là một lần không chầy da thì cũng bung lông nhưng thật không ngờ lại đơn giản như vậy.

“Hai huynh còn không mau đồng ý!” Liễu Thuyên bên cạnh liền thúc dục, đây chính là viễn cảnh mà nàng mong muốn nhất.

“Được! Chúng ta sẽ xóa hết hận thù từ đây!” Liễu Hải gật đầu nói.

“Ta cũng vậy!” Liễu Hòa lúc này cũng đồng ý.

“Tốt! Như vậy cũng đủ rồi! Bây giờ chúng ta sẽ hỏi thăm về nhau như các huynh đệ lâu ngày không gặp nhỉ?” Liễu Thiên gật đầu mỉm cười nói rồi lại hướng ba người hỏi.

Hắn như vậy đã giải quyết xong một khúc mắc, tuy hắn không biết hai vị đệ đệ này có thật lòng giảng hòa hay không nhưng hắn cũng không quan tâm. Dù sao hắn cũng đã cố hàn gắn rồi, mai sau hắn sẽ đối tốt với hai vị đệ đệ này nhưng nếu hai người kia vẫn cố phá mối quan hệ với hắn thì hắn cũng đành chịu.

“Liễu Thuyên giờ đã thành nội môn đệ tử rồi! Liễu Hòa thì đã đạt đệ cửu trọng, đệ thì ở đệ bát trọng, năm nay phải về gia tộc rồi!” Liễu Hải khi này đột nhiên cảm thấy Liễu Thiên rất thân thiết, hắn liền giới thiệu, đến đoạn cuối thì tỏ vẻ chán nản.

“Không biết đại ca một năm qua tu luyện tiến triển ra sao rồi?” Liễu Hải lúc này mới tò mò hỏi.

“Đại ca đã đạt đệ thất trọng rồi!” Liễu Thuyên lúc này liền trả lời thay.

Với tu vi trên Khai Minh cảnh thì sẽ có thần thức, và thần thức khi phóng ra sẽ cảm nhận được mức độ tinh thuần, sự ba động mức năng lượng

https://thuviensach.vn

của nguyên thần của người khác mà đưa ra kết luận về tu vi. Vì tu luyện thì ai cũng đã từng trải qua những cảnh giới đó rồi nên chỉ cảm nhận nguyên thần là cũng biết đối thủ của mình đang ở cảnh giới gì. Đây cũng chính là nguyên nhân không thể nhìn được tu vi của người có tu vi cao hơn mình.

“Thuyên muội quả nhiên có con mắt tinh tường. Một năm qua ta đã không làm uổng phí tài nguyên của gia tộc đầu tư!” Liễu Thiên nghe tiểu muội đánh giá nhầm tu vi của mình thì cũng không ngạc nhiên, hắn gật gật đầu khẳng định.

Nhắc đến việc tu vi của Liễu Thiên chỉ ở đệ thất trọng thì phải kể đến một điều thú vị mà Liễu Thiên phát hiện ra là thiên tinh của hắn có chức năng rất hay là có thể tạo ra một lớp lá chắn đánh lừa thần thức. Qua đây hắn có thể thu liễm tu vi của mình ở một mức nào đó.

Mấy tháng trước khi thiên tinh thức tỉnh hắn vẫn tu luyện như thường không biết mình có thể thu liễm tu vi nhưng có một hôm bỗng thấy Hà Minh nhìn sai về tu vi của mình thì hắn mới ngạc nhiên nghiên cứu thử.

Khi đầu hắn chỉ nghịch vớ vẩn nhưng dần lại thành thuần thục, bây giờ hắn có thu liễm tu vi tùy theo mức mình muốn. Mà công thức lại rất đơn giản, hắn chỉ muốn tu vi giảm nhiều hay ít thì giảm tốc độ quay của thiên tinh đi một mức tương ứng là được. Ví dụ thiên tinh giảm đi một nửa tốc độ quay thì tu vi cũng sẽ giảm đi một nửa. Hắn chỉ cần điều khiển thiên tinh dừng lại thì người ngoài nhìn vào sẽ không thấy một chút nguyên thần nào của hắn. Nhưng lý thuyết là vậy nhưng hắn đã thử mà không thể nào dừng thiên tinh lại được, cùng lắm là nó quay chậm cực chậm chứ nó không thể dừng lại như lúc chưa thức tỉnh được.

Một điều nữa là cả Hứa Vĩnh Thiên có tu vi Huyền Môn cảnh xem thử thì cả gã cũng không phát hiện ra được tu vi thật của hắn. Vì vậy hắn lại càng hài lòng với kỹ năng này. Nhất là trong những dịp ra ngoài thế này thì nó càng hữu dụng.

https://thuviensach.vn

Tất nhiên việc thu liễm khí tức này có lợi cũng có hại. Thu liễm này cần thiên tinh quay chậm hơn dẫn đến khả năng sản sinh nguyên thần của thiên tinh giảm đi đáng kể. Điều này đồng nghĩa với việc tu vi không tăng tiến nhanh như trước nữa.

Vì vậy nếu không muốn chậm trễ tốc độ tu luyện thì hắn không thể lúc nào cũng thu liễm tu vi được. Hắn chỉ dùng nó trong những trường hợp đặc biệt. Hôm nay khi trở về gia tộc hắn cũng phải sử dụng, hắn không phải là che dấu thực lực gì cả mà chỉ không muốn gây ra một cú sốc. Như vậy sẽ có nhiều người dò hỏi, điều này sẽ làm phiền hắn sau này. Lại nói thì thiên tinh này cũng là bí mật của hắn và bí mật này này càng ít người biết càng tốt.

“Đệ thất trọng rồi ư? Làm sao có thể, mới chỉ có một năm?” Dẫu Liễu thiên đã thu liễm nhưng khi Liễu Hải đứng bên cạnh nghe Liễu Thiên khẳng định thì vẫn ngạc nhiên kêu lên.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 172: Hoàng Hoa Thương Hội

Liễu Hải trong một năm qua được gia tộc tăng gấp đôi trợ cấp đồng thời phụ thân hắn cũng bố trí dùng hết tài sản của gã mới mua được một lượng linh dược quý hiếm cho hắn dùng liên tục cùng với sự nỗ lực nên trong vòng một năm mới tiến dược ba trọng. Với tiến triển đó lúc đầu hắn cứ nghĩ tốc độ của mình đã thuộc vào dạng biến thái khó có ai trong gia tộc có thể bì kịp.

Liễu Hải mang theo tâm thế oai phong trở về gia tộc nhưng ngay khi gặp Liễu Thuyên và Tần Dương và biết được tu vi của họ thì hắn đã cái nhìn nhận khác về vị trí của bản thân. Hắn cuối cùng cũng phải thừa nhân mình không theo kịp mấy người có thiên phú cao như Liễu Thuyên. Thế nhưng không theo kịp mấy người đó đã đành chứ bây giờ hắn lại gặp Liễu Thiên.

“Một năm đột phá năm trọng! Đại ca người!” Liễu Hải ánh mắt vẫn không khỏi sợ hãi lẩm bẩm.

“Đúng vậy! Một năm đột phá năm trọng ư? Cái này thật là nghịch thiên a?” Liễu Hòa lúc này cũng giật mình cảm thán. Hắn mất bao công sức mới đột phá được một trọng vậy mà vị đại ca luôn bị hắn coi là phế vật lại tiến những năm trọng. Cái này quả nhiên là một đả kích lớn với hai huynh đệ hắn.

“Đại ca quả nhiên đã thay đổi rất nhiều, nhưng tiến năm trọng thì vẫn quá thấp, ở Linh Cơ cảnh thì điều này cũng rất bình thường, huynh cũng biết trong tông môn kẻ biến thái nhiều đến mức nào rồi! Chúng ta vẫn phải

https://thuviensach.vn

cố gắng rất nhiều!” Liễu Thuyên lúc này cũng khen ngợi rồi lại nói lời căn dặn Liễu Thiên.

“Ta biết! Thế muội vào nội môn lâu chưa? Trong đó thế nào rồi?” Liễu Thiên lúc này khẽ gật đầu rồi lại hỏi.

“Muội ư? Cũng được vài tháng rồi, mọi việc trong đó cũng khá tốt. Muội không đủ điều kiện vào Tứ Viện và Lục Phong nhưng cũng bái một vị trưởng lão làm sư phụ.” Liễu Thuyên lúc này thân thiện với Liễu Thiên hơn hẳn, nàng dùng cách xưng hô thân mật từ từ nói.

“Vậy thì tốt rồi! Thế tên Tần Dương kia thế nào rồi?” Liễu Thiên lúc này gật đầu nói rồi lại nhớ ra gì đó hỏi.

“Hắn còn hơn cả muội! Sau đợt thi tuyển hắn đã chúng tuyển vào Phi Linh phong!” Liễu Thuyên vẻ mặt lo ngại nói.

Hai người Liễu Hòa, Liễu Hải cũng gật gật đầu theo tỏ vẻ hâm mộ với tên Tân Dương kia.

“Tên này tiến triển khá nhanh a! Thôi cũng gần tối rồi! Chúng ta đi ăn tối rồi chuẩn bị lên phi hạm thôi!” Liễu Thiên khi này lại không muốn nói đến Tần Dương nữa, hắn lại chuyển chủ đề.

…

Hoàng Hoa thương hội là một thế lực lớn thuộc dạng nhất nhì ở Trung Địa. Thương hội này kéo dài khắp một miền phía Nam của Phiến Trung Địa đồng thời cũng hoạt động ở năm đến sáu nước trong phiến Hoàng Địa. Ở Nhất Xuân quốc, thượng hội này cũng hoạt động rất mạnh và nếu so về tài lực thì nó chỉ đứng sau mỗi Kỳ Nhân Các mà thôi.

Không ai rõ ở Trung Địa cái thương hội này có nội tình ra sao hay nó có sức mạnh thế nào nhưng mọi người ở Nhất Xuân quốc thì đa phần đều biết

https://thuviensach.vn

ở đây cái thương hội có quyền lực không nhỏ. Cụ thể là rất nhiều ngành nghề kinh tế đều được tổ chức này khống chế hoặc lắm quyền chủ đạo. Một số tòa thành cũng được thương hội này thầu rồi tổ chức các hoạt động kinh doanh.

Nói đến hoạt động kinh doanh của Hoàng Hoa thương hội thì có rất nhiều ngành nghề như mở cửa hàng, xòng bài, kỹ viện, quán ăn, khách sạn,…rồi đến cả những ngành như vận tiêu, cho thuê phi hạm, chiến mã, sản xuất binh khí,…nói chung là ngành kinh doanh nào thương hội này cũng tham gia.

Không nói đâu xa, ngay Trung Dương Thành cũng có một phần tư là các cửa hàng công trình của Thương hội này.

Nói như vậy thì tầm ảnh hưởng của một cái thương hội là rất lớn đối với một quốc gia như Nhất Xuân quốc vậy tạo sao những người cầm quyền Nhất Xuân không kìm hãm nó lại? Nguyên nhân chính là Hoàng Hoa thương hội đa phần đều làm ăn với Kỳ Nhân các và nó đem lại lợi ích lớn cho cả Kỳ Nhân các và Nhất Xuân quốc.

Nhất Xuân quốc là một vùng đất màu mỡ chờ để khai thác và Hoàng Hoa thương hội kia lại là một người nông dân chăm chỉ. Cả hai cùng hợp tác và cùng phát triển, vừa lợi dụng vừa giúp đỡ nhau.

Vì vậy một số lượng lớn các hoạt động của Hoàng Hoa thương hội đều được Kỳ Nhân các ủng hộ nên thương hội này càng ngày càng phát triển lớn hơn trước. Nhưng đây chỉ là mặt kinh tế và giao thương mà thôi chứ Hoàng Hoa thương hội không được can dự dù chỉ một chút đến quân đội của Kỳ Nhân các. Hoàng Hoa thương hội không được đào tạo, chiêu mộ hay mang quân đội của mình vào Nhất Xuân quốc.

Mọi hoạt động của thương hội vẫn do thương hội chủ trì nhưng khi cần vũ lực thì ở quốc gia nào thì quốc gia đó sẽ trợ giúp. Ở Nhất Xuân thì chính

https://thuviensach.vn

là quân đội của Kỳ Nhân các chịu trách nhiệm này. Sự an nguy của Thương hội ở trong Nhất Xuất đều do Kỳ Nhân các chịu trách nhiệm.

Hoàng Hòa thương hội cũng không phản đối cách sắp xếp này của các quốc tông, họ chỉ việc đem người đến đây làm ăn còn việc an toàn thì không phải lo lắng. Mỗi năm họ chỉ phải trả thêm một lượng kinh phí với Kỳ Nhân các mà thôi, đối với họ điều này lại càng thuận lợi hơn so với việc mang người của mình đến hoặc chiêu mộ đào tạo người của mình.

Phải biết để an toàn thì cần phải có cường giả, cường giả vốn cao ngạo nên muốn họ đi theo thương hội là việc rất khó khăn và tốn kém. Giờ đây họ lại được một quốc tông bảo lãnh, có mất mát gì đều được các quốc tông điều tra tìm kiếm, nếu tìm không được cũng sẽ được đền bù.

Kể ra thì chỉ nói riêng ở Nhất Xuân quốc này thì cũng có vô số đội sơn tặc và đạo tặc, trong đó có không ít dị giả có chút bản lĩnh. Nhưng thương hội nào đứng dưới bóng của Kỳ Nhân các thì các nhóm sơn tặc này cũng không bao giờ giám tấn công cướp bóc cả. Bởi vì đã có rất nhiều tấm gương lớn cho đám sơn tặc này soi rồi.

Các thương hội đóng thuế cho quốc tông thì sẽ được quốc tông bảo hộ an toàn khi ở trong quốc gia đó. Vì vậy thương hội trong Nhất Xuân quốc đều là các tổ chức phi dị giả. Họ chỉ tập trung vào kiếm tiền mà thôi! Và ngành nghề của một thương hội lớn là nhiều vô số nhưng ở trong đó có một ngành không phải lúc nào cũng có đông khách.

Trong những ngành khó khăn đó gồm cả ngành vận chuyển đường dài bằng Phi Hạm. Ngành này lúc nào cũng mở cửa nhưng chỉ đến những ngày này hàng năm thì mới dầm dộ hơn hẳn. Ngày thường thật sự không phải ai cũng chịu được phí tổn di chuyển này.

Ngày thường thì các nhóm người có tiền vẫn có thể thuê phi hạm cỡ nhỏ để đi lại nhưng với giá cả đắt đỏ vô cùng nhưng hôm nay lại là ngày toàn

https://thuviensach.vn

thể đệ tử về thăm nhà nên Hoàng Hoa thương hội đã huy động nhiều Phi Hạm cỡ lớn để trở khách với số lượng lớn đồng thời được Kỳ Nhân Các hỗ trợ nên giá vé cũng giảm đi rất nhiều. Qua đó nó đã hấp dẫn được rất nhiều các tầng lớp thấp hơn cũng bỏ tiền ra đi phi hạm.

Hồng Kiên đi cạnh Liễu Thiên thao thao bất tuyệt một hồi giải thích đến tận khi bọn họ đi ra khỏi thành mới dừng lại.“Ta hỏi ngươi là lần này gia tộc đi phi hạm tốn bao nhiêu nhưng ngươi lại nói một hồi cuối cùng vẫn chưa trả lời ta!” Liễu Thiên lúc này nhăn mày hỏi.

“À! Cái này cũng không nhiều, vừa rồi ta cũng có nói là giá vé được Kỳ Nhân các hỗ trợ nên mỗi một người chỉ mất hai ngàn lượng bạc!” Hồng Kiên gãi gãi đầu nói.

“Được rồi! Các vị đệ muội, chúng ta lên thuyền thôi!” Liễu Thiên gật đầu quay lại nói với đám người Liễu Thuyên ở phía sau rồi liền cất bước đi về mấy cái phi hạm ở phía trước.

Phía sau hắn, bảy tám người thiếu niên thiếu nữ cũng chỉ gật đầu đi theo.

Phía trước đám người Liễu Thiên là một vùng đồng bằng rộng lớn, xa xa trên đồng bằng đó có một vùng ánh sáng rực rỡ. Dưới ánh đèn rực rỡ này, đám người Liễu Thiên vẫn có thể thấy tất cả bốn phi hạm đang trôi nổi phía xa, trên bốn phi hạm này là những dãy nhà cửa san sát nhìn rất thực dụng. Theo đánh giá của Liễu Thiên thì những chiếc thuyền này thì thấy chúng trang trí đơn giản, kiểu dáng gọn gàng, đặc biệt là có kích thước khá lớn, tính ra cũng phải lớn gấp đôi Cơ Vân phi hạm mà Liễu Thiên đã từng đi.

Tất cả bốn phi hạm này đều rất bình thường ngoài việc phía trên cao của chúng có những lá cờ trên mỗi lá cờ có bốn chữ “Hoàng Hoa Phi Hạm” được dát vàng lóng lánh. Theo những cột buồm to nhỏ kia là hệ thống chiếu sáng gồm chục cái quang thạch được thiết kế một cách hợp lí.

https://thuviensach.vn

Liễu Thiên thu hồi ánh mắt, hắn nhìn ra xung quanh phi hạm thì thấy lúc này đang có rất nhiều nhóm người xếp hàng đi đến. Tất cả mọi người đều phải đi qua một trạm canh rồi mới được đi đến cầu thang dưới phi hạm.

“Chỉ nhìn vào số người nối đuôi nhau lên phi hạm thì cũng biết được chuyến đi này sẽ đem lại cho Hoàng Hoa thương hội này rất nhiều tiền!” Liễu Thiên đi đầu lắc đầu thầm than.

Theo như nhị trưởng lão Liễu gia sắp xếp thì mấy người bọn họ sẽ đi lên trước xếp phòng và đám người thiếu niên sẽ lên sau và Liễu Thiên là đại thiếu gia nên hắn là người dẫn đội.

Tại một chiếc phi hạm phía ngoài cùng bên trái, người người đông đúc theo cầu thang đi vào trong. Đây chính là Phi Hạm đi về hướng Tây Nam và nó đi qua Vạn Niên Thành nên mấy người Liễu Thiên cũng mua vé trên chuyến phi hạm này! Nhóm người Liễu Thiên sau khi xuất trình vé cũng nối đuôi nhau đi tiến vào bên trong phi hạm.

Vừa vào trong phi hạm thì nhị trưởng lão đã đi ra đón bọn hắn. thế là cả đám được dẫn đi về cuối phi hạm.

“Ài!” Đúng là đi xe khách khác xe riêng! Không được thoải mái như lần đi Cơ Vân Phi hạm!” Đây là điều đầu tiên Liễu Thiên nghĩ đến khi nằm ở phòng của mình.

Liễu Thiên khi này đang phải nằm trên một cái giường tầng, trong phòng hắn còn có rất nhiều người khác, và cái giường khoảng hai mét vuông hắn đang nằm chính là không gian riêng tư duy nhất của hắn lúc này. Như vậy bảo sao hắn nhớ đến chuyến đi trên Cơ Vân Phi Hạm.

Lại nói thì lên phi hạm toàn thể Liễu gia có hai mươi hai người nhưng chỉ thuê được một phòng lớn. Phòng lớn nói là lớn nhưng với hai mươi hai người thì nó vẫn quá chật. Trong phòng không có gì khác ngoài giường cả, tất cả là những dãy giường hai tầng. Và khi này mọi người đang chia nhau

https://thuviensach.vn

những cái giường đó, cũng may là vẫn còn thừa vài giường chứ phải ngủ chung trên chiếc giường bé nhỏ này thì Liễu Thiên đúng là khóc không ra nước mắt.

Liễu Thiên nằm ở tầng trên của một cái giường phía ngoài cạnh cửa xổ.

“Buổi tối phi hạm sẽ không mở lớp bảo vệ bên ngoài nên không cho bất kỳ ai lên trên phi hạm cả. Nếu muốn ngắm cảnh thì vui lòng ngồi trong phòng mở cửa sổ!”

Nhớ lại mấy câu thông báo của phi hạm khiến Liễu Thiên càng thêm chán nản. Cuối cùng thì hắn cũng xác định rằng bản thân không có chỗ nào đi và không có không gian thoải mái để ngắm cảnh nên sau khi ngồi định thần tu luyện rồi cũng bố trí đi ngủ sớm.

Theo lộ trình thì phi hạm sẽ mất gần hai ngày là đi đến Vạn Niên thành. Như vậy phải đến chiều tối ngày kia mới đến nơi nên mọi người đều phải ổn định sinh hoạt cho chuyến đi dài này. Vì vậy không chỉ Liễu Thiên mà tất cả mọi người trong gian phòng lớn này từ từ tắt đèn đi ngủ.

Mọi người ngủ, chiếc phi hạm được phi đoàn điều khiển vẫn lao đi rất nhanh trong đêm.

Sáng sớm ngày hôm sau, Liễu Thiên lúc này đang đi trên sân lớn ở giữa phi hạm, hắn thong thả tản bộ trên cái sân rộng gần mẫu này. Hắn đi một hồi rồi đứng ở lan can nhìn sang cảnh vật hai bên thì chỉ thấy mọi thứ cứ vùn vụt trôi về phía sau, nhìn một hồi làm hắn có chút tróng mặt. Hắn đành phải quay vào trong rồi lại nhìn lên trời cao, nhìn ra phía xa chân trời. Chỉ có những cảnh vật phía xa đó mới không bị trôi đi quá nhanh. Hắn cứ đứng đó nhìn cảnh vật suy nghĩ về những ngày sống ở quá khứ, những ngày vừa qua và những ngày tháng tiếp theo ở thế giới này.

Khi này, không chỉ có mình hắn mà còn có rất nhiều người khác đang đi bộ ngắm cảnh trên boong thuyền. Trong đó có cả mấy người Liễu Thuyên,

https://thuviensach.vn

mấy người họ cũng không có gì phải làm nên cũng đi lên đây ngắm cảnh tản bộ cho thư thái.

“Đại ca kia!” Mấy người đang đi thì Liễu Hải hìn thấy Liễu Thiên đứng ở phía đầu phi hạm thì liền chỉ tay nói.

“Chúng ta qua đó đi!” Liễu Hòa lúc này hưng phấn đề nghị.

“Ừm!” Liễu Thuyên nghi hoặc thầm nghĩ gì đó rồi cũng gật đầu nói.

“Ê! Đây chẳng phải là Liễu Thuyên muội sao? Thật là trùng hợp a!” Mấy người Liễu Thuyên vừa đi được một đoạn thì bỗng thấy phía trước có mấy thiếu niên đi đến. Tên thiếu niên đi đầu tiên dáng vẻ điển trai, điệu bộ tao nhã, hắn vừa đi đến cười cười nói: “Thuyên muội đã lâu không gặp! Muội ngày càng xinh đẹp hơn trước!”

“Đường Long!” Cả ba người Liễu Thuyên lúc này đều nhận ra mấy thiếu niên đứng trước mặt thì vẻ mặt không khỏi đại biến lẩm bẩm.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 173: Đại Ca, Hiền Đệ

Thiếu niên điển trai đi đầu trong đám người chính là Đường Long, con trai của Đường Kim Thương, đương nhiệm thành chủ Vạn Niên thành. Tên Đường Long này cũng chính là đệ nhất thiếu niên anh tài của Vạn Niên thành, hắn năm nay mười bảy tuổi nhưng tu vi đã đạt Khai Minh cảnh hậu kỳ, nghe nói cũng là đệ tử của một phong trong lục phong của Kỳ Nhân các. Danh khí của tên này không nhỏ! Đặc biệt là tên này có quan hệ khá thân thiết với Liễu Thiên nên càng khiến đám người Liễu Thuyên kiêng kỵ.

"Đường huynh không biết có gì chỉ giáo?" Liễu Thuyên lúc này nhíu mày tỏ vẻ chán ghét nhưng từ ngữ vẫn giữ chút khách sáo hỏi.

Nàng trước kia có gặp qua tên Đường Long này mấy lần nhưng ấn tượng của nàng về tên này là rất không tốt.

Cái này cũng bởi vì tính cách trăng hoa của Đường Long, tên này mới mười bảy tuổi nhưng từ nhiều năm trước đã khiến không biết bao nhiêu thiếu nữ phải vì hắn mà ôm hận cả đời. Mà tên này cũng thuộc dạng ỷ vào quyền thế để lộng hành, tuy hắn chưa làm gì quá đáng đến mức để các thế lực lớn để ý nhưng hắn cũng làm ra không ít chuyện xấu xa khiến người khác căm tức không thôi.

Một điều nữa làm Liễu Thuyên chán ghét tên này chính là hắn từng lợi dụng Liễu Thiên làm bình phong cho hắn trong các vụ phá phách gây rối khắp nơi trong Vạn Niên thành. Tất cả tội trạng hắn làm ra đều đổ lên đầu Liễu Thiên ngốc. Đồng thời dạo gần đây tên này lại còn dùng Liễu Thiên

https://thuviensach.vn

để tiếp cận cưa cẩm nên mỗi khi nhìn thấy hắn Liễu Thuyên đều có cảm giác khó chịu vô cùng.

“Liễu gia và Đường gia chúng ta có quan hệ thâm giao, Thuyên muội tại sao lại lạnh nhạt với ta như vậy?” Đường Long khi này một thân bạch y đi đến trước mặt Liễu Thuyên lắc lắc đầu tỏ vẻ không hài lòng nói.

“Cái gì mà quan hệ thâm giao? Ngươi thật biết nói đùa, Đường gia của ngươi mới đến Vạn Niên thành chưa được mười năm như thế nào lại có quan hệ thâm giao với Liễu gia ta đã định cư ở đây gần trăm năm rồi?” Liễu Thuyên cười nhạt tự giễu rồi dùng ngữ khí coi thường phân trần.

“Thời gian nhiều ít đâu có quan trọng, hai gia tộc chúng ta mai kia sẽ là bá trủ của Vạn Niên thành, như vậy lớp hậu nhân chúng ta cũng phải thân thiết với nhau hơn! Mai sau muội làm dâu của Đường gia thì hai gia tộc càng thêm thân thiết!” Đường Long lại lắc lắc đầu không cho là đúng giảng giải.

“Nói nhảm! Hai vị ca ca chúng ta đi!” Liễu Thuyên lúc này mắng một câu rồi quay người đi rời đi.

Hai người Liễu Hải, Liễu Hòa nghe gọi thì giật mình rồi cũng vội gật đầu đi theo Liễu Thuyên.

“Khoan đã, chúng ta chưa nói chuyện xong mà?” Đường Long khi này lại đứng ra chặn đường Liễu Thuyên.

“Tránh ra!” Liễu Thuyên ánh mắt sắc bén nhìn vào Đường Long quát lớn.

“Nếu ta không tránh thì sao? Nàng sẽ đánh ta ư? Ta sợ lắm đó!” Đường Long cười cười rồi quay lại phía hai tên thiếu niên đằng sau bĩu môi cời cợt.

https://thuviensach.vn

Liễu Thuyên lúc này gương mặt đầy huyết khí, nàng nắm chặt nắm đấm định lao lên thì bị hai người Liễu Hải, Liễu Hòa ngăn lại.

“Đường Long, ngươi đừng có ý thế hiếp người, Liễu gia ta không để cho các ngươi khi dễ đâu?” Liễu Hải khi này mới lấy hết dũng khí ra đe dọa đối phương một câu.

“Liễu gia? Ngươi đâu phải đại thiếu gia mà nói ra câu đó, Liễu Thiên đâu, ta muốn gặp hắn?” Đường Long lúc này mới cười cười nói rồi lại hỏi.

“Đại ca ư?” Cả ba người Liễu Thuyên đều tỏ vẻ e ngại nói.

“Đúng vậy! Liễu Thiên chắc chắn hiểu biết sẽ không làm mất hòa khí!” Đường Long gật đầu nói.

“Sao Liễu đại thiếu gia đâu? Hắn có về không?” Thấy mấy người Liễu Thuyên tỏ vẻ e ngại thì Đường Lòng càng vặn hỏi.

“Đứa nào đang hỏi bản thiếu gia vậy?” Lúc này một âm thanh bình thản từ xa truyền lại.

Tất cả mọi người đều quay ra nhìn thì thấy phía sau Đường Long có một thiếu niên thân mặc thanh y có một làn da sạm đen đang từ từ đi lại. Đây đúng là Liễu Thiên vừa đứng đằng xa nhìn thấy đám người Đường Long đang làm khó đệ muội của mình thì liền xuất hiện.

“Đại ca!”

Tất cả mấy người ở đây đều kinh hô, còn đám người Đường Long này ngày trước muốn để Liễu Thiên chịu tội lên từng coi Liễu Thiên như đại ca, Liễu Thiên thì coi tên này như hiền đệ. Chính vì vậy hắn vừa gặp Liễu Thiên cũng gọi một tiếng đại ca.

https://thuviensach.vn

“Các vị đệ muội đều ở đây ư? Hiền đệ!” Liễu Thiên nhìn quanh một lượt nói rồi lại nhìn vào Đường Long hô lớn rồi dang hai tay đi lại như muốn ôm lấy Đường Long.

“Đại ca!” Đường Long nhìn mấy người Liễu Thuyên cười khẩy đắc ý rồi quay lại gọi lớn đồng thời dang hai tay ra đi lại phía Liễu Thiên. Đây chính là kiểu chào hỏi khi hai người này gặp nhau, đúng là kiểu huynh đệ thân thiết lâu ngày không gặp.

Mấy người Liễu Thuyên thấy đại ca tỏ vẻ thân mật với Đường Long thì vẻ mặt đại biến. Mấy người họ biết khi xưa hai người này thân thiết với nhau nhưng hôm nay Liễu Thiên đã khác vì vậy họ cứ nghĩ Liễu Thiên sẽ bênh vực bọn họ ai dè lại như vậy! Điều này làm mấy người thất vọng vô cùng.

Mà nhóm mấy tên Đường Long thì lại càng đắc trí. Liễu Thiên đã đứng về phía họ thì cái gọi là xích mích với Liễu gia sẽ không thể xảy ra, có Liễu Thiên ở đây họ sẽ không bị nói là ăn hiếp người của Liễu gia nữa, phải chăng chỉ là Liễu Thiên bắt nạt các đệ, muội của mình!

“Hiền đệ! Đã lâu không gặp!” Liễu Thiên đi lại gần thì lại một lần nữa cước bộ nhanh hơn chuẩn bị ôm lấy Đường Long.

“Đại ca!” Đường Long vẫn giả tạo đi lên miệng hô lớn, hai tay thì dang rộng cũng chuận bị ôm Liễu Thiên vào lòng.

Nhưng lúc này một cảnh làm tất cả mọi người chố mắt líu lưỡi không biết nói gì. Chỉ thấy Liễu Thiên đi đến trước Đường Long nhưng không có ôm hắn mà lại tránh sang một bên đi tiếp về phía trước để Đường Long đứng ngỡ ngàng ở đó không biết nói gì!

“Hiền đệ! Lâu ngày không gặp, dạo này có khỏe không?” Liễu Thiên đi qua Đường Long đến trước đám người Liễu Thuyên thì liền ôm lấy Liễu Hải đang đứng đó rồi dùng bộ dạng quan tâm hỏi han.

https://thuviensach.vn

Mấy người Liễu Thuyên đến lúc này vẫn không biết truyện gì vừa xảy ra, nhất là Liễu Hải. Hắn chẳng hiểu tại sao Liễu Thiên đang định ôm Đường Long rồi lại bỏ qua tên kia đi thẳng đến ôm hắn. Sau đó lại hỏi thăm như lâu ngày không gặp vậy? Liễu Hải không hiểu, hắn nhăn mày trong lòng thi luôn suy tư, hắn chẳng phải mình với đại ca mới vừa gặp sao?

“Ngươi..!” Đường Long thì không ngốc như Liễu Hải, hắn rất nhanh biết mình bị hớ thì giận tím mặt chỉ tay vào Liễu Thiên định nói gì đó rồi lại thôi.

Còn hai người đi theo hắn thì cũng ngơ ngác không thôi, họ dù biết bị Liễu Thiên chơi nhưng họ không hiểu sao lại bị chơi. Mọi thứ thay đổi quá nhanh, họ tự hỏi sao lại thành thế này. Chẳng phải Liễu Thiên trước kia cùng hội với bọn họ sao? Một điều nữa khiến họ ngạc nhiên ngỡ ngàng là tên Liễu Thiên ngốc nghếch kia sao lại biết dở trò khiến bọn họ mất mặt được?

Ba người Liễu Thuyên khi này sau khi ngỡ ngàng đã hiểu ra thì lại vui mừng, bọn họ thật không ngờ Liễu Thiên đã đứng về phe mình, không những thế hắn còn chơi cho mấy tên kia một vố nữa.

Còn Liễu Thiên lúc này trong lòng thầm cười. Hắn bây giờ đã thay đổi, hắn không còn là Liễu Thiên trước kia nữa, hắn không phải là con rối của đám người này. Mấy người này muốn gọi hắn là đại ca ư? Đâu có dễ như vậy!

“Ngươi…ngươi không nhận ra ta ư?” Đường Long lúc này tuy biết bị chơi nhưng vẫn không tin Liễu Thiên trở mặt với mình, hắn tin rằng trong chuyện này chắc có sự nhầm lẫn vì thế hắn lại hỏi lại.

“Sao? Sao? Ngươi làm sao? Ngươi là kẻ nào, đúng là không được giáo dục, huynh đệ ta bọn ta đang hàn huyên ngươi lại đi ra chặn đường.” Liễu Thiên quay ra trố mắt tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi liên tục rồi lại tỏ vẻ tức giận

https://thuviensach.vn

mắng. Tiếp theo hắn dùng vẻ mặt diễu cợt chỉ ra cột cờ phía xa nói: “Đưa tay ra với ta làm gì, ngươi ra ôm cột cờ đi. Còn muốn ôm bản thiếu gia thì quỳ xuống chờ tầm năm trăm năm may ra có cơ hội.”

“Hiền đệ! Hắn là ai, sao vô ý thức vậy?” Liễu Thiên vừa nói xong không để Đường Long kịp nói gì thì lại quay sang Liễu Hải hỏi.

Liễu Thiên liên tục tỏ vẻ không biết Đường Long rồi lại dùng đi dùng lại từ “hiền đệ” càng làm cho Đường Long phía ngoài nộ khí bốc lên, hắn sắp không chịu được nữa.

Còn Liễu Hải lúc này thấy Liễu Thiên hỏi thì vẫn ngơ ngác không hiểu chuyện gì, hắn cứ ngỡ Liễu Thiên đã biết Đường Long rồi chứ, tại sao lại hỏi hắn, đây là ý gì?

“Đó chính là Đường Long, con trai của thành chủ Vạn Niên thành!” Liễu Thuyên lúc này liền nhanh trí trả lời thay Liễu Hải.

“À! Đường Long con của Đường Kim Thương, tên này nghe quen quen nhưng ta chưa gặp bao giờ!” Liễu Thiên à một cái tỏ vẻ nhớ ra rồi lại lắc lắc đầu nói.

“Liễu Thiên ngươi đừng giả bộ ngu ngơ với ta, trước kia ngươi chỉ là con chó đi theo. Hôm nay thế nào lại biết cắn lại chủ của nó!” Đường Long khi này tức giận sắp không kiềm chế được nữa nhưng hắn biết mình không thể động thủ được nên đành phải dùng lời lẽ để đả kích lại.

“Ài! Thời thế đảo điên thật rồi! Vừa đòi nhận ta làm đại ca giờ lại nói đại ca như vậy. Người làm vậy thì ta cảm thấy rất hổ thẹn vì đã không dạy dỗ ngươi cẩn thận! Hiền đệ, chúng ta đi thôi, nhìn thấy hắn ta thực sự rất đau lòng!” Liễu Thiên nghe vậy không hề tức giận mà chỉ thở dài rồi lại dùng điệu bộ than trời khóc đất gọi mấy người Liễu Thuyên rời đi.

https://thuviensach.vn

Kết thúc câu nói hắn liền vẫy vẫy tay rời trước. Ba người Liễu Thuyên mỉm cười theo sau.

“Đứng lại! Ta đã cho các ngươi đi chưa mà các ngươi đi!” Đường Long nghe một hồi cuối cùng mặt đỏ bừng quát lên.

Mấy người phía ngoài bỗng thấy tiếng quát thì cũng bắt đầu xúm lại, điều này càng làm Đường Long thêm hổ báo.

Nhưng như vậy cũng chẳng thay đổi gì cả, Liễu Thiên vẫn không để ý, hắn vẫn tiếp tục bước đi, mà mấy người Liễu Thuyên thấy hắn không dừng lại thì cũng đi cứ thế đi theo.

“Ta sẽ cho ngươi một bài học!” Thấy vậy đám người Đường Long hùng hổ đuổi theo.

“Phạch!” Liễu Thiên đang đi bỗng đạp mạnh một cái quay đầu nhìn lại, điều này khiến đám người Đường Long theo phản xạ giật mình lùi một nhịp.

“Hừ!” Liễu Thiên khẽ hừ một tiếng rồi dùng ánh mắt đầy sát khí nói: “Đường Long, tốt nhất ngươi nên ngậm miệng lại. Ở Vạn Niên thành thì Đường gia của ngươi vẫn chưa được coi vào đâu! Còn ở Kỳ Nhân các thì một Đường Long ngươi cũng không nói lên điều gì cả. Vì vậy ngươi tốt nhất đừng ra vẻ với ta không lại tự chuốc lấy đau khổ!”

“Ngươi!” Bên kia, khi bị thọc đúng điểm yếu, Đường Long không biết nói gì, cũng không dám ra tay mà chỉ dùng ánh mắt âm lãnh cùng chút ngỡ ngàng nhìn Liễu Thiên. Hắn hôm nay thật sự đã sốc khi gặp lại Liễu Thiên. Hắn thật không ngờ chỉ hơn một năm thôi mọi thứ đã thay đổi. Hôm nay người hắn gắp và Liễu Thiên trước kia hoàn toàn khác nhau.

“Không dám động thủ ư! Chỉ to mồm!” Thấy bộ dạng đần thối của Đường Long, Liễu Thiên nhếch mép cười một cái rồi xoay người rời đi.

https://thuviensach.vn

Hắn hôm nay đã xác định một số thứ hắn phải đòi lại cho cái thân thể này!

“Hay cho một Liễu Thiên, ngươi đừng tưởng Liễu gia các ngươi đã là vô địch, rồi sẽ có ngày ta khiến ngươi sống không bằng chết!” Đường Long gương mặt vặn vẹo vì tức giận, nhưng hắn biết mình không thể ra tay ở đây nên chỉ buông lời đe dọa.

“Haha! Liễu gia ta tất nhiên không tính là vô địch nhưng so sánh với Đường gia các ngươi thì vẫn hơn rất nhiều lần!” Liễu Thiên cũng không quay đầu mà chỉ cười lớn đáp.

Mấy người Liễu Thuyên cũng vội vã đi theo, còn đám người xem náo nhiệt xung quanh thì bắt đầu nhìn vào Đường Long mà bàn tán to nhỏ.

Đường Long lúc này không nói gì nữa, hắn chỉ nghiến răng nhìn theo bóng Liễu Thiên rời đi.

Những người trên phi hạm xem một màn vừa rồi cũng không tính là đông nhưng cũng phải hai ba chục người. Trong số đó rất ít người hiểu vụ cãi vã này nhưng ai cũng hiểu rằng Đường Long đã bị Liễu Thiên lấn áp không dám làm gì.

“Để xem ngươi còn sống được bao lâu, khi đó xem người làm sao hống hách! Hừ! Một tên Tổ Nguyên Kỳ lại dám mạnh miệng với ta!” Đường Long thầm tính toán, hắn hôm nay phải chịu nỗi nhục này, nhất định hắn sẽ kiếm cơ hội giết Liễu Thiên.

Liễu Thiên tất nhiên không để ý đến vẻ mặt âm lãnh của tên Đường Long này. Với một năm qua hắn đã hiểu đại khái về bản thân và gia tộc nên hắn làm sao lại sợ một tên như Đường Long cơ chứ. Nói về gia tộc thì ở Vạn Niên thành, Liễu gia chính là bá chủ, địa vị thành chủ cũng chỉ là một chức danh mà thôi, thành chủ không có quyền phán xử hay can dự vào việc của các đại gia tộc trong thành. Chức vị thành chủ cũng chỉ là một con tốt của Kỳ Nhân các đặt ở Vạn Niên thành nhằm mục định theo dõi các gia tộc

https://thuviensach.vn

chứ không thể tự quyết bất cứ thứ gì. Còn nói về mặt cá nhân thì trong Kỳ Nhân các, Đường Long tuy có chút thiên tư nhưng quả nhiên không là cái gì cả, một đệ tử Khai Minh cảnh hậu kỳ thì đâu đâu cũng có.

Tất nhiên Liễu Thiên cũng đã nghĩ đến trường hợp đi ra ngoài bị Đường Long hạ độc thủ. Thế nhưng hắn cũng không sợ vì hắn biết sắp tới sẽ đột phá Khai Minh cảnh. Một khi đột phá thành công thì sẽ có Chân nguyên. Lúc đó, hắn không đánh lại cũng đủ sức chạy chốn khỏi một tên Khai Minh cảnh hậu kỳ. Còn việc tên này đột phá lên Huyên Môn cảnh càng không phải nghĩ nhiều. Phải biết đột phá Huyền quan là một cửa ải rất khó có thể vượt qua vì vậy dù tên Đường Long này có thiên tư hơn người thì muốn lên Huyền Môn cảnh cũng phải mất năm mười năm nữa là cái ít.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 174: Giao Ước

“Đại ca ngươi làm như vậy không sợ hắn ghi hận rồi kiếm cơ hội trả thù ư?” Liễu Thuyên lúc này mới lo lắng hỏi. Nàng biết Liễu gia thì mạnh hơn Đường gia nhưng Đường Long lại mạnh hơn bọn họ rất nhiều vì thế vạn nhất gặp hắn ở bên ngoài thì rất nguy hiểm.

“Ta và hắn còn chưa xong đâu! Những gì hắn đã lấy của ta sẽ có ngày ta đòi lại tất cả!” Liễu Thiên lúc này nhíu mày nói. Ánh mắt của hắn khi này nghiêm túc vô cùng, đồng thời hắn bày ra một trạng thái tin tưởng đến cực điểm làm cho đám người Liễu Thuyên nhìn vào đó cũng cảm thấy yên tâm.

Mấy người Liễu Thiên đi đến một chỗ vắng vẻ rồi đứng cạnh lan can nhìn ra phía xa. Dưới ánh nắng vàng buổi sớm, bốn người đều đứng im bất động không nói gì.

Sau một lúc, Liễu Thiên bỗng mở miệng: “Chỉ còn nửa canh giờ nữa là về đến nhà rồi! Thật là nhanh, lần trước chúng ta tốn gần nửa tháng trời mới đi đến Kỳ Nhân các a!”

“Phi Hạm này đâu phải ngày nào chúng ta cũng được đi, ngay như lần này mỗi người chúng ta cũng tốn mấy chục hạ phẩm linh thạch đó.” Liễu Thuyên nghe Liễu Thiên cảm thán thì liền đi lên đứng cạnh nói.

“Ừm! Tiền tài quyền lực là rất quan trọng, gia tộc chúng ta còn quá nghèo và nhỏ bé, so với một số gia tộc khác thì không tính là gì!” Liễu Thiên gật gật đầu nói.

https://thuviensach.vn

“Vì vậy chúng ta phải cố gắng tu luyện thật tốt để gia tộc ngày càng phát triển lớn mạnh. Có cường giả thì gia tộc muốn không lớn mạnh cũng không được.” Liễu Thuyên nghe vậy vẻ mặt đầy quyết tâm nói.

“Đúng vậy! Cả hai ngươi nữa, phải cố gắng hết sức, lúc nào cũng nghĩ đến việc lương nhờ gia tộc thì làm sao tiến bộ được!” Liễu Thiên gật đầu rồi lại quay lại phía hai người Liễu Hòa Liễu Hải tiếp tục giáo huấn.

“Các ngươi cũng biết trong nội tộc thì chỉ có bốn người chúng ta là thiếu niên mà thôi. Nếu chúng ta không cố gắng thì sẽ để đám người chi khác hay người ngoại tộc lên nắm quyền, khi đó thử hỏi chúng ta và con cháu chúng ta có còn được hưởng ưu đãi như thế này không?”

“Thiên tư là trời ban, lỗ lực do mình, không có gì là không thể. Đừng suốt ngày nhìn vào một ai đó lợi hại hơn mình rồi than kêu rằng hắn có thiên tư cao hơn mình, hắn có điều kiện hơn mình, hắn may mắn hơn mình,…sao các ngươi không nghĩ rằng hắn cố gắng hơn mình?” Liễu Thiên tỏ vẻ huynh trưởng tiếp tục lên lớp.

“Ta biết các ngươi lúc đầu cũng tưởng rằng ta là đại thiếu gia nên được thiên vị nhiều linh dược, đan dược vì vậy mới tiến giai nhanh đúng không? Hừ! Linh dược ư? Các ngươi nghĩ vì sao mà chỉ sau một năm ta tiến được năm trọng, vì sao da ta lại đen thế này, cơ thể ta lại phát triển thế này!”

“Tất cả chỉ là cố gắng mà thôi! Có thể các ngươi cảm thấy ta đang ra vẻ dạy đời nhưng vì các ngươi là đệ đệ của ta nên ta mới nói, nếu là người ngoài thì ta cũng không nhiều lời.”

Liễu Thiên lắc đầu nhìn lại thân thể mình thở dài nói. Hắn rất ít khi nói với ai những cố gắng của mình nhưng hôm nay hắn kể ra không phải vì khoe khoang mà là vì hắn muốn giúp mấy người em của hắn. Hắn không biết con đường của mình có đúng không hắn chỉ muốn làm cho ý trí phấn đấu của đám người Liễu Thuyên tăng lên. Vì dù sao hắn đã từng trải qua

https://thuviensach.vn

những năm tháng đầy đau khổ ở kiếp trước nên hắn rõ hơn ai hết việc cố gắng có ý nghĩa thế nào.

Hai người Liễu Hải, Liễu Hòa lúc này cúi gằm mặt xuống nghe Liễu Thiên giảng giải. Bọn hắn vừa nghe vừa nghĩ thì thấy cũng đúng, Liễu Thiên đã thay đổi rất nhiều về cả bên ngoài và bên trong, mà sự thay đổi đó bọn họ đều tin rằng đây là kết quả của việc cố gắng. Nhìn vào đó rồi lại nghĩ về bản thân mình thì hai tên này đều cảm thấy mình kém cỏi yếu đuối vô cùng.

“Đa tạ đại ca chỉ dậy!” Hai người Liễu Hải khi này liền cung kính nói. Đối với bọn hắn Liễu Thiên bây giờ đúng là một người anh cả, là người đi đầu bảo vệ, lo lắng chỉ dậy cho mấy người họ.

Liễu Thuyên lúc này đứng nghe thì cũng gật đầu liên tục, cô cảm thấy Liễu Thiên nói rất đúng, sự cố gắng sẽ đem lại kết quả tích cực. Mọi thứ trên đời tuy một phần do duyên số nhưng cũng có một phần do chính bản thân mình mà ra.

“Vậy! Chúng ta hôm nay hãy làm một giao ước!” Liễu Thiên lúc này lại đưa ra một đề nghị.

“Giao ước ư?” Liễu Thuyên hiếu kỳ hỏi.

“Ừm! Tất cả hãy thử nói ra mục tiêu của mình, rồi cùng lập thệ cố gắng đạt được nó trong một khoảng thời gian nhất định nào đó.” Liễu Thiên liền gật đầu giải thích.

“Đệ vẫn chưa hiểu!” Liễu Hải lại ngơ ngác nói.

“Thế này, mục tiêu của ta là sẽ trở thành đệ tử nội môn trong năm tới. Vậy như đã hứa với mấy người ta sẽ cố gắng hết sức để thực hiện nó, mà nếu không thực hiện được thì ta sẽ không làm đại ca của các ngươi nữa!” Liễu Thiên liền đưa ra ví dụ.

https://thuviensach.vn

“Vậy của muội sẽ là tiến lên Khai Minh cảnh trung kỳ!” Liễu Thuyên liền nói.

“Không được! Cái gì mà trung kỳ! Với những điều kiện tốt như vậy thì một năm tu luyện bình thường cũng đạt đến Khai Minh cảnh trung kỳ rồi, như vậy còn cần gì cố gắng. Mục tiêu phải lớn ít phải đạt Huyền Môn cảnh!”

Liễu Thiên lắc đầu không đồng ý rồi lại đưa ra ý kiến của mình.

“Sao Huyền Môn cảnh, đại ca người chỉ có tiến lên Khai Minh cảnh mà thôi, phải biết hàng trăm người Khai Minh cảnh mới có một người thành công đột phá lên Huyền Môn cảnh!” Liễu Thuyên há hốc mồm lắc đầu nói.

“Ừ! Có vẻ hơi quá nhưng muội sau một năm cũng phải phấn đấu đến hậu kỳ mới được! Còn ta bằng giờ năm sau cũng sẽ cố gắng đạt Khai Minh cảnh trung kỳ!” Liễu Thiên gật gật đầu rồi lại đưa ra đề nghị.

“Cái gì!”

Nghe Liễu Thiên nói vậy, cả ba người Liễu Thuyên đều trố mắt ra.

“Ta hoàn toàn nghiêm túc, đã không tu luyện thì thôi, đã tu luyện thì phải quyết tâm đạt đến đỉnh cao. Neo núi thì mắt luôn hướng lên đỉnh chứ không bao giờ nhìn xuống dưới vì nhìn xuống dưới sẽ rất dễ bị ngã! Tu luyện cũng vậy phải đặt mục tiêu lớn rồi phấn đấu thì mới thu lại kết quả cao được!” Liễu Thiên vẻ mặt nghiêm túc từ từ nói. Tất nhiên hắn tự tin như vậy cũng một phần do có thiên tinh hỗ trợ nên hắn tin rằng chẳng mấy mình sẽ đột phá Khai Minh cảnh, tiếp đó đột phá trung kỳ thì chỉ là đột phá tiểu cảnh giới thì cũng không có gì khó khăn. Còn việc hắn nói ra tự tin như vậy cũng không phải để khoe khoang thể hiện gì mà hắn muốn đệ muội của mình cũng cố gắng phấn đấu thôi.

https://thuviensach.vn

“Vậy được! Hậu kỳ thì hậu kỳ, bằng giờ năm sau nếu muội không ở Khai Minh cảnh hậu kỳ thì cũng không trở về gia tộc nữa!” Liễu Thuyên lúc này liền gật đầu quyết tâm nói.

“Tốt! Liễu Hòa!” Liễu Thiên gật đầu mỉm cười rồi lại quay sang Liễu Hòa.“Mọi người đã vậy thì ta sẽ đặt mục tiêu trong vòng một năm sẽ đạt đến Khai Minh cảnh. Đối với ta như vậy là quá cao rồi, ta thực sự không giám với xa hơn nữa! Ta không tự tin như đại ca!” Liễu Hòa lúc này từ từ nói ra mục tiêu của mình, đoạn cuối hắn có vẻ ngại ngùng.

Nhưng đây cũng là hắn nói thật, vì với khả năng của hắn thì một năm tới tiến lên Khai Minh cảnh còn được chứ tiến lên tiếp trung kỳ thì đúng là kẻ si nói mộng.

“Không sao! Như vậy là được rồi, cố gắng lên.” Liễu Thiên lại gật đầu hài lòng.

Hắn cũng biết khả năng của mỗi người, cố gắng vượt lên nhưng không thể quá giới hạn được. Nếu hôm nay mấy người này đặt mục tiêu quá cao thì hắn cũng không đồng ý nên khi Liễu Hòa tự biết lượng sức mình càng khiến Liễu Thiên hài lòng.

“Liễu Hải thì sao?” Liễu Thiên lúc này mới quay sang Liễu Hải hỏi.

“Đại ca cũng biết ta đã làm thủ tục rời Kỳ Nhân các rồi, việc tu luyện với ta không còn nhiều mục tiêu nữa.” Liễu Hải thấy ai lấy đều quyết tâm bừng bừng thì nghĩ đến bản thân lại càng chán nản nói.

“Đời người có nhiều hướng đi! Ngươi nghĩ xem nếu con đường tu luyện không đi xa được thì hãy giúp gia tộc phát triển bằng cách khác.” Liễu Thiên thấy Liễu Hải có vẻ chán nản thì liền khuyên nhủ.

“Giúp gia tộc phát triển ư?” Liễu Hải hai mắt mở lớn hỏi.

https://thuviensach.vn

“Ừm! Lần này ta sẽ bảo với gia phụ cho đệ đi theo học cách quản lí kinh doanh gia tộc, ta tin chắc người sẽ rất vui. Nhưng quan trong là ngươi phải cố gắng, chịu khó học tập!” Liễu Thiên gật đầu mỉm cười nói.

“Thật ư?” Liễu Hải như không tin Liễu Thiên đang nói, hắn hỏi lại.

“Ừ! Nếu ngươi cố gắng thì mai kia chức gia chủ chắc chắn sẽ là của ngươi! Phải biết những người đam mê tu luyện như chúng ta thì không thích những chức vụ kiểu đó và cũng không thích gò bó ở một nơi nhưng người thì lại khác.” Liễu Thiên gật đầu vẻ mặt điềm tĩnh từ từ nói.

“Sao ngươi có cố gắng được không?” Liễu Thiên nói xong lại hỏi.

“Đệ nhất định, nhất định sẽ cố gắng, nhất định đệ sẽ làm cho Liễu gia lớn mạnh hơn nữa!” Liễu Hải lúc này nước mắt cũng đã chảy ra, hắn nắm chặt hai tay đầy quyết tâm nói.

Đối với hắn tương lai phía trước đầy mù mịt, rời khỏi tông môn, tu vi thấp kém, trở về gia tộc hắn thật sự không biết tiếp theo mình sẽ làm gì nữa. Nhưng hôm nay thì đã có rồi, hắn sẽ được đi theo đại bá học hỏi về kinh doanh buôn bán, học tập nghiên cứu sản xuất, rồi đến các mối quan hệ giao thương của Liễu gia hắn cũng sẽ được biết. Nếu có cơ hội này thì hắn không làm gia chủ thì cũng là thành phần không thể thiếu của Liễu gia sau này.

Lại nói thì Liễu Hải cũng biết bình thường nếu hắn hoặc phụ thân hắn tự đề nghị thì chưa chắc đại bá đã đồng ý vì đó là hậu chiêu đại bá để lại cho Liễu Thiên. Nhưng Liễu Thiên mà đề nghị thì lại khác! Vị đại ca này của hắn tu vi tăng tiến rất nhanh một lòng cầu đạo thì chắc chắn đại bá sẽ đồng ý cho hắn kế thừa kinh doanh trong gia tộc.

Vì vậy một cơ hội như vậy, hắn làm sao giám bỏ lỡ, có một cơ hội đổi đời như vậy hắn làm sao không vui mừng cho được.

https://thuviensach.vn

“Đa tạ đại ca!” Liễu Hải lúc này lại ôm chầm lấy Liễu Thiên khóc lóc nói.

“Thôi nào, cảm ơn gì ta, ngươi theo học rồi không làm được việc thì ta cũng chẳng giúp được. Ta chỉ dẫn đường thôi, còn thành công hay không là do ngươi! Ngươi xem, nam nhi gì hơi tý đã khóc rồi!” Liễu Thiên lúc này mới vỗ vỗ vào lưng Liễu Hải rồi lại đẩy hắn ra từ từ nói.

“Nam nhi phải mạnh mẽ lên!” Liễu Thiên lại ra vẻ huynh trưởng chỉ dậy.

Hắn nói vậy nhưng chẳng nghĩ đến bản thân mình. Hắn cứ nghĩ đến người thân là đã khóc rồi. Tháng ít cũng phải mấy lần hắn ngồi khóc một mình vậy mà hôm nay lại ra vẻ trước mặt mấy vị đệ muội này.

Mà nói về thể hình tuy Liễu Hải hơn Liễu Thiên hai tuổi nhưng Liễu Thiên lại cao hơn một chút nên nhìn Liễu Thiên quá giống một người anh cả đang vỗ về đứa em trong nhà.

Hai người Liễu Thuyên và Liễu Hải đứng cạnh lúc này cũng cảm xúc ngổn ngang, tất cả mọi thứ đều diễn ra quá nhanh làm bọn họ phản ứng không kịp. Từ một Liễu Thiên luôn hống hách bắt nạt mọi người bỗng biến thành một Liễu Thiên biết bảo vệ và quan tâm lo lắng cho mọi người. Mọi thứ cứ diễn ra như mơ vậy, Liễu Thuyên có lúc tự hỏi mình rằng chuyện gì đang xảy ra. Nàng biết rằng Liễu Thiên đã thay đổi, thay đổi rất nhiều nhưng sao lại nhiều đến mức này. Phải nói là nàng cảm nhận Liễu Thiên cứ như một người khác vậy!

Thế nhưng với Liễu Thuyên thì Liễu Thiên giống như một người khác hay thực sự là một người khác cũng không quan trọng. Vì vị huynh trưởng mới này đem lại cho nàng cảm giác thân thiết, máu mủ ruột thịt chứ không xa lạ đáng ghét như trước kia.

“Thôi được rồi! Cứ vậy cố gắng! À! Tốt nhất không nên cố quá ảnh hưởng đến cơ thể. Cố gắng nhưng đừng hành hạ bản thân như ta!” Liễu

https://thuviensach.vn

Thiên khi này gật đầu nói rồi lại căn dặn.

…

Hoàng Hoa Phi Hạm đi với tốc độ gần ngàn dặm một canh giờ, nhanh hơn nhiều so với Cơ Vân Phi hạm. Chính vì tốc độ ưu việt của nó lên khoảng cách từ Trung Dương thành về Vạn Niên thành gần ba vạn dặm chỉ tốn có hai ngày mà thôi.

Chiều tối ngày thứ hai, Phi hạm bay đến cách một tòa thành vài dặm thì bắt đầu đi chậm lại rồi nó dừng hẳn phía ngoài thành hơn trăm trượng.

“Đã đến chạm đầu tiên, tất cả hành khách đi Hương Liên thành, Vạn Niên thành và Phúc Linh thành mời xuống phi hạm.” Lúc này, một âm thanh thông báo vang vọng khắp phi hạm.

“Nhanh lên! Chúng ta xuống thôi!” Trong phòng của mấy người Liễu gia, nhị trưởng lão đang thúc dục mọi người thu dọn đồ đạc.

Liễu Thiên khi này cũng chẳng có đồ gì nhiều phải thu dọn cả. Hắn rất nhanh đi ra hành lang của Phi Hạm, đoàn người Liễu gia cũng tương tự, tất cả lần lượt đi ra khỏi phòng.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 175: Lý Tiểu Phần

Đi theo hành lang bên trong phi hạm một đoạn thì đám người Liễu Thiên cũng đã ra đến cửa phi hạm. Từ đó đám người thong thả bước xuống cầu thang. Điểm này, xuống cũng khá đông, khoảng tầm trên dưới năm trăm người, vì vậy đám người Liễu Thiên xuống được phi hạm cũng tốn kha khá thời gian.

Vừa xuống khỏi phi hạm, đám người Liễu Thiên được mấy vị trưởng lão đi về phía tòa thành phía trước.

Liễu Thiên đi vài bước thì liền quay sang Liễu Hải hỏi: “Từ Hương Liên thành này về đến Vạn Niên thành có xa không?”

“Cũng không xa lắm, chỉ tầm ba mươi dặm, nếu chúng ta vào thành thuê ngựa thì cũng không tốn bao nhiêu thời gian.” Liễu Hải đi cạnh liền đáp.

“Hương Liên thành cũng có chi nhánh và cửa hàng của Liễu gia vì vậy chúng ta có thể từ chỗ đó nghỉ ngơi rồi kiếm phương tiện đi về!” Liễu Hải lại giải thích.

“Thế thì chắc không về kịp trước khi trời tối rồi!” Liễu Thiên gật đầu nhìn lên trời lo lắng.

“Tất cả nhanh chân, chúng ta sẽ vào thành ăn uống nghỉ ngơi một đêm rồi sáng mai sẽ trở về gia tộc!” Lúc này, nhị trưởng lão đang đi đầu bỗng quay lại thúc dục.

https://thuviensach.vn

“Nghỉ lại ư? Ta tưởng có việc gấp!” Liễu Thiên nghe vậy thì nhăn mày nghi hoặc hỏi.

“Nhị trưởng lão chắc đã có tính toán!” Liễu Thuyên vẻ mặt tin tưởng nói.

“Cũng được! Dù sao lần này cũng còn nhiều thời gian!” Liễu Thiên cũng không hỏi nhiều nữa.

Vậy là đoàn người hơn hai mươi người bắt đầu đi nhanh hơn, tất cả đi thẳng vào trong thành.

Do phi hạm chở nhiều khách và quãng đường khá dài và nhiều nhóm khác nhau lên họ không thể cứ đi đến từng thành thả khách được, họ chỉ thả ở một số điểm nhất định thôi. Mà trong ba tòa thành quanh đây thì Hương Liên thành chính là thành thị nằm trên lộ tuyến di chuyển của phi hạm. Vì vậy đám người Liễu Thiên cũng được thả ở đây và phải tự kiếm phương tiện tiếp tục đi về Vạn Niên thành. Tất nhiên không chỉ người của Vạn Niên thành phải tự kiếm phương tiện đi về mà người của Phúc Linh thành cũng vậy, so ra thì Phúc Linh thành còn cách Hương Liên thành hơn năm mươi dặm. Chính vì vậy đám người Liễu Thiên tính ra vẫn may mắn.

Hương Liên thành, một tòa thành thuộc dạng nhỏ, nó chỉ bằng một nửa Vạn Niên thành. Ở đây cũng có một số gia tộc sinh sống nhưng đa phần đều là tiểu gia tộc, nên các dạng kinh doanh trong thành này đều bị các gia tộc lớn ở các thành lân cận tham dự vào. Vì vậy ở đây cũng có mấy cửa hàng khách điếm của Liễu gia kinh doanh.

Tùng Vinh khách điếm, một khách điếm nhỏ do Liễu gia mở ra ở phía bắc Hương Liên thành. Ngày thường khách điếm này cũng không có nhiều khách, sinh ý cũng rất bình thường, mỗi tháng cũng không đem lại cho Liễu gia bao nhiêu thu nhập cả. Tất nhiên nhiều lần Liễu Nhân Khanh cũng tính bỏ khách điếm này đi nhưng gã lại nghĩ rằng cứ để làm cơ sở tình báo cùng

https://thuviensach.vn

với địa điểm cho Liễu gia phát triển sau này nên gã vẫn để cái tiểu khách điếm này tồn tại đến nay.

Hôm nay, cái khách điếm tồi tàn này lại rất khác với mọi ngày. Lúc này, mới qua đầu giờ chiều, khách điếm bỗng trở lên rất đông khách. Xung quanh tiểu khách điếm này đang rất nhộn nhịp, chỗ nào cũng có người ra vào ăn uống. Nhìn như vậy cữ nghĩ là khách điếm đang làm ăn được nhưng thực chất lại không phải. Bởi vì đây thuần túy là người nhà dùng đồ nhà mà thôi.

Đám khách nhân trong khách điếm này chính là đám người Liễu Thiên vừa vào Hương Liên thành xong.

“Tiểu tam? Dạo này làm ăn không tốt cho lắm đúng không?” Nhị trưởng lão lúc này gọi chủ quán ra hỏi.

Chủ quan là một trung niên có dáng người hơi mập, gã khi này liền đi đến trước nhị trưởng lão cung kính đáp: “Dạ! Tiểu điếm dạo này làm ăn có hơi xa xút!”

“Vậy ư! Như vậy chắc cũng không cần giữ ngươi lại nữa?” Nhị trưởng lão tỏ vẻ không vui hỏi.

“Cái này... Nhị trưởng lão hãy cho tiểu nhân..!” Vị chủ quán vẻ mặt sợ sệt ấp úng không nói thành lời.

“Thôi ngươi lui đi, tránh làm ta ăn mất ngon, gia tộc chuẩn bị có cuộc điều đình về nhân sự, ngươi cứ liệu mà làm!” Nhị trưởng lão lúc này lắc đầu ra hiệu cho ngươi kia lui xuống. Gã không muốn nghe tên này van xin nữa!

“Dạ!” Vị chủ quán kia vẻ định nói gì rồi lại thôi, gã chỉ khẽ dạ một câu rồi bày ra mặt chán nản lui xuống.

https://thuviensach.vn

“Lần này về nghỉ ngơi được hơn tuần, các vị đệ muội có tính toán gì không?” Liễu Thiên ở một bàn khác đang vừa ăn vừa hỏi.

“Về có mấy ngày nên đa số chúng ta sẽ ở nhà với phụ mẫu!” Liễu Thuyên không ngần ngại nói.

“Thế thì ta lần này cũng vậy nhưng ta cũng muốn đi thăm quan Vạn Niên thành một chút, dù sao cũng lâu rồi không gặp đám người Lý Tiểu Phần, không biết đám người đó thế nào rồi?” Liễu Thiên gật đầu đồng ý rồi lại nhớ ra gì đó từ từ nói.

“Lý Tiểu Phần ư? Nàng ta sẽ không về đâu!” Liễu Thuyên lúc này ngạc nhiên hỏi rồi lại lắc đầu nói.

“Sao? Năm trước chẳng phải nàng ta cũng về sao?” Liễu Thiên ngạc nhiên hỏi.

“Muội trước kia ở cùng Cung với nàng nên biết rõ nhất! Khi đó chúng ta cùng thì lên nội môn đệ tử cùng nhau.” Liễu Thuyên lúc này từ từ kể lại.

“Sao nữa?” Cả ba người Liễu Thiên, Liễu Hải và Liễu Hòa đều tò mò muốn biết chuyện gì sảy ra với tiểu cô nương kia. Nhất là Liễu Thiên, hắn trước kia cũng trêu ghẹo nàng không ít lần nên cũng có chút gọi là quen biết.

“Khi đó đang kiểm tra đến bài kiểm tra thứ hai thì bỗng nhiên có một nhóm người đẩy cửa phòng đi vào. Những người đó đều dùng dị thuật che mặt, nhìn vào họ chỉ thấy một đám khói đen trong lớp quần áo nhìn rất đáng sợ. Thế nhưng khi những người đó vừa vào thì Lý Tiểu Phần cũng đứng dậy và được họ dẫn đi. Ngay sau đó một vị trưởng lão liền đi vào bảo bọn ta tiếp tục kiểm tra và không được phép bàn tán về truyện này!” Liễu Thuyên nhớ lại buổi kiểm tra hôm đó kể cho mấy người Liễu Thiên.

https://thuviensach.vn

“Nàng phạm tội gì ư? Nếu tội gì lớn thì Lý gia chắc cũng gặp sự cố rồi chứ?” Liễu Thiên lúc này lại nghị hoặc hỏi. Hắn nhớ không nhầm thì chỉ có mật vệ mới có lớp khói đen che mặt, còn để mật vệ dẫn đi thì chắc chắn có việc rất trọng đại.

“Muội không biết nhưng hình như thì không phải bởi vì muội thấy mấy người dẫn nàng đi tuy có gấp gáp nhưng Lý Tiểu Phần lại không tỏ vẻ sợ sệt gì cả, khác hẳn với việc phạm tội bị bắt!” Liễu Thuyên lúc này lại lắc đầu nói.

“Vậy sau đó nàng có quay lại không?” Liễu Thiên lại hỏi.

“Không! Từ lần đó muội cũng không gặp lại nàng nhưng nghe mấy vị chấp sự nói thì nàng bị mật vệ dẫn đi thì chỉ có hai trường hợp đó là phạm trọng tội hoặc có khả năng gì đó đặc biệt được họ trọng dụng. Dù có là trường hợp nào thì nàng đều không thể trở về được.” Liễu Thuyên lắc đầu có chút buồn bã nói.

“Mong sao nàng ta được họ trọng dụng nếu không thật đúng là xui xẻo cho cả Lý gia!” Liễu Thiên gật đầu lẩm bẩm, trong đầu hắn thì luôn hiện lên hình ảnh tiểu cô nương dễ thương hay bị hắn bắt nạt kia.

“Hi vọng thế!”

Cả đám người bỗng không nói gì nữa, sau một hồi thì lại chuyển chủ đề rồi tiếp tục ăn uống.

…

Trời đêm âm u không trăng không sao nếu căng mắt ra vẫn có thể thấy mờ mờ hai bóng người đang đứng trên một ngọn cao nhất trên đỉnh núi.

Khi này một trong hai người mở miệng, theo đó một giọng nói khàn khan vang lên: “Đi đi! Hành động đơn giản! Làm xong dù kết quả thế nào

https://thuviensach.vn

cũng rút ngay!”

“Sư phụ yên tâm! Lần trước khi người căn dặn thì con đã sắp xếp đâu vào đấy rồi!” Một giọng nữ nhân đầy vẻ tư tin đáp.

“Được rồi! Lần này hành động rất có thể sẽ khiến chúng ta lộ tung tích vì vậy sư tôn đại nhân cũng không muốn có bất kỳ sai lầm nào!” Giọng nói khàn khàn kia lại vang lên.

“Người yên tâm, đám người đó tốt nhất nên có bản lĩnh thật sự chứ không thì chỉ có con đường chết!” Nữ nhân kia giọng nói đầy âm hàn khẳng định.

“Ừm! Hi vọng là bọn hắn!”

Một ngọn gió thoáng qua, một bóng đen mờ mờ biến mất, tiếp đến là bóng đen còn lại cũng biến mất chỉ còn trời đêm yên tĩnh.

Tại một nơi khác trong một gian phòng nhỏ với chút ánh sáng lờ mờ từ hai cái đèn nhỏ được đốt ở góc phòng. Với chút ánh sáng đó có thể thấy có hai người một đứng một ngồi, còn mặt mũi ra sao thì không thể nhìn ra được.

“Đám người kia tự dưng lại có ý đồ với chúng ta, ngươi là gia chủ nói ta nghe thử!” Người ngồi kia khẽ hỏi.

“Thưa lão tổ tông, theo đồ tôn thấy thì đám người này đã bị kích động hoặc có kẻ dật dây. Nếu bọn chúng đơn thuần chỉ muốn làm phản thì đơn giản, còn nếu có kẻ đằng sau thì mục đích chắc chắn là muốn thăm dò chúng ta!” Người đứng kia cung kính đáp.

“Ừm! Vậy thì cứ theo những gì đã định, dù hi sinh một chút cũng được!” Người ngồi kia bỗng im lặng rồi một hồi lâu sau mới thờ dài nói.

https://thuviensach.vn

“Dạ!” Người kia khẽ gật đầu rồi cũng từ từ lùi ra ngoài để lại gian phòng chỉ còn mỗi người đang ngồi kia.

Trong phòng người ngồi trên ghế kia bỗng đứng dậy đi đến chỗ ánh đèn, khi này có thế nhìn rõ đây là một lão giả đã ngoài sáu mươi, lão có một gương mặt hiền hậu với chòm râu dài và nếu để ý kỹ thì có thể thấy trên gương mặt đó có điểm giống Liễu Nhân Toàn.

Khi này, lão đi đến gần góc tường thì tay phải khẽ vẩy một cái, theo đó bức tường lập tức biến đổi. Từ một bức tường tối tăm bỗng xuất hiện một bức bản đồ với nhiều điểm sáng được đánh dấu.

“Tìm lâu như vậy cuối cùng cũng phải rời đi. Còn đám người kia, chẳng nhẽ thông tin đã lộ ra ngoài. Ài ngày đó nếu đến thì ta cũng đành phải có lỗi với các ngươi rồi!” Lão giả kia nhìn vào một điểm sáng trên bản đồ lẩm bẩm rồi tay phải điểm lên bản đồ.

Từ chỗ lão điểm một tia sáng lóe lên rồi trợt tắt, theo đó bản đồ khẽ biến đổi một hồi rồi cả gian phòng được phủ đầy ánh sáng.

…

Sáng sớm hôm sau, nhóm người Liễu Thiên bắt đầu đi ra từ cửa Nam của Hương Liên thành, cả nhóm hai mươi hai người cưỡi ngựa bắt đầu phóng đi.

Liễu Thiên tuy chưa cưỡi ngựa bao giờ nhưng hắn cũng không quá bỡ ngỡ mà lại rất nhanh thích ứng. Ngựa phi rất nhanh, hắn trên lưng ngựa tóc tai bay toán loạn, miệng thì cười cười rất vui vẻ và thích thú.

Đi cạnh hắn chính là đám người Liễu Thuyên, phía sau nữa chính là những đệ tử ngoại tộc hoặc chi khác trong tộc. Tên Tần Dương kia cũng đi ở phía sau, hắn khi này thấy đám người Liễu Thuyên thân cận cười đùa với

https://thuviensach.vn

Liễu Thiên thì càng khó chịu. Ánh mắt hắn nhìn Liễu Thiên lúc này tràn đầy hận thù và căm ghét.

Liễu Thiên tất nhiên không thấy ánh mắt đó mà có thấy thì hắn cũng không để ý. Với hắn thì Tần Dương có là thiên tài nhưng chưa đủ để so với đám người hắn từng gặp trong thí luyện. Lại nói thì ngay cả đám người mạnh như Khương Tuyết hắn còn không sợ thì sao phải sợ một tên như Tần Dương. Chẳng phải là Khai Minh cảnh thôi sao, hắn tự tin là mình rất nhanh cũng sẽ đạt được cảnh giới đó.

Đoàn người ngựa phi đi rất nhanh, ngồi trên ngựa Liễu Thiên cảm nhận được cảm giác hưng phấn, hào hứng khó tả.

Một canh giờ phi ngựa trôi qua, nhóm người Liễu Thiên đã đứng trước cổng Vạn Niên thành. Tòa thành đó vẫn như vậy, một ngôi thành không lớn không nhỏ, không quá uy nghiêm lộng lẫy nhưng cũng không thuộc dạng tiêu điều thô sơ, mọi thứ ở đây đều ở mức bình thường.

Ở cổng thành lúc này cũng không có đông người qua lại, chỉ có vài người mà thôi, ngược lại thì ở đó đang có rất đông lính canh, đám lính canh này cứ thấy ai đi qua cũng đi lên tra xét một lượt.

“Nhị trưởng lão, dạo này Vạn Niên thành lại có vẻ đìu hiu và yên ắng vậy, mà lại còn phải tra xét trước khi vào thành nữa, trước kia đâu có vậy!” Liễu Thiên lúc này đánh ngựa đi đến gần nhị trưởng lão tò mò hỏi.

Theo trí nhớ của hắn thì Vạn Niên thành trước kia tuy không quá đông đúc nhưng cũng là nơi tập trung khá đông dân chúng, mọi người đều không quá giàu có nhưng không phải là nghèo, Vạn Niên Thành tuy không ồn ào tấp nập như Trung Dương thành nhưng cũng không yên ắng tẻ nhạt thế này! Lại còn phải tra xét ra vào thành nữa, đây là nguyên nhân gì?

“Thiếu gia quả nhiên tinh tường, dạo gần đây xung quanh khu vực tây nam Vạn Niên thành có xuất hiện một nhóm sơn tặc liên tục cướp bóc phía

https://thuviensach.vn

ngoài thành và cũng đột nhập tấn công một số điểm trong thành nên mọi người bây giờ không mấy ai giám ra ngoài thành cả. Đồng thời phía ngoài cổng thành cũng phải bố trí người canh gác kiểm tra rất cẩn mật.” Nhị trưởng lão gật đầu với Liễu Thiên rồi lại từ từ giải thích.

“Có sơn tặc, vậy không tiêu diệt chúng ư?” Liễu Thiên nhíu mày hỏi.

“Trước lúc ta đến Kỳ Nhân các thì Tứ gia cùng đại trưởng lão đã dẫn người của gia tộc cùng với người của hai gia tộc Đỗ, Lý và người của thành chủ đi vây quét sơn tặc! Bây giờ phải có kết quả rồi mới đúng!” Nhị trưởng lão lại nói.

“Vậy thôi chúng ta vào thành thôi!” Liễu Thuyên đi bên cạnh nghe thấy phụ thân đi đánh sơn tặc thì lo lắng thúc dục.

“Tất cả vào thành!” Nhị trưởng lão gật đầu rồi liền hô lớn phóng ngựa đi trước.

Cả nhóm người phóng ngựa theo sau, tất cả chẳng mấy đã đến trước đám lính canh kia khiến chúng nhao nhao chạy ra giáo mác đưa ra, còn vẻ mặt đều ngưng trọng phòng bị. Đám lính trên đỉnh thành cũng ào ào chạy ra mép thành, cung tên đã dương lên.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 176: Âm Mưu

“Dừng!” Khi này, ở phía sau đám lính, một tên ăn mặc có bộ giáp sặc sỡ khẽ dơ tay cho đám lính dừng lại, tiếp đó gã rẽ đám thuộc hạ từ từ đi lên với điệu bộ rất huênh hoang.

Tên này đi đến đang huyênh hoang định quát mắng vài câu ra oai nhưng hắn chưa kịp mở miệng thì vẻ mặt bỗng biến thành xun xoe nói:

“Hóa ra là Phương trưởng lão của Liễu gia, tại hạ thất lễ rồi, các vị chắc từ Kỳ Nhân các về.”

“Thừa lời! Cút qua một bên!” Liễu gia nhị trưởng lão trợn mắt quát.

“Dạ! Vậy mời các vị cứ tự nhiên, tất cả tránh đường!” Tên đội trưởng oai phong kia chỉ biết khúm lúm lùi qua một bên rồi ra lệnh cho đám lính tranh ra.

“Đi thôi!” Nhị trưởng lão thấy vậy liền hô lên một cái rồi lại phi ngựa vào thành.

Đoàn người Liễu gia chẳng mấy phi qua đám lính canh tiến vào trong thành trong ánh mắt ngơ ngác của đám lính.

“Đại nhân sao lại không bắt họ xuống ngựa đi bộ vào thành như những gia tộc khác?” Một tên lính lúc này mới khẽ hỏi vị đội trưởng kia.

https://thuviensach.vn

“Ngươi bị ngu à? Đi ngựa thì có sao, ngay cả họ có đạp chết ngươi thì ta cũng không dám làm gì, còn như họ giết ta thì chỉ vất ra chút linh thạch là thành chủ cũng không nói một câu! Liễu gia ở đây quá lớn so với phần còn lại của Vạn Niên thành.” Vị đội trưởng kia liền mắng lớn rồi ánh mắt lại nhìn theo đám người Liễu Thiên với vẻ đầy suy tư.

Đi vào thành, đám người Liễu Thiên phóng thẳng về Liễu Phủ.

Đường trong thành hôm nay đặc biệt tĩnh lặng và vắng vẻ, trên đường rất ít người qua lại, các cửa hàng, tiệm đồ trên đường đều đóng cửa hết. Một không khí tĩnh lặng buồn tẻ vô cùng!

“Cục cục! Cục Cục!...”

Tiếng vó ngựa liên tục vang lên trong không gian yên tĩnh của đường phố Vạn Niên thành. Một không khí hẻo lánh khiến đám người Liễu Thiên có cảm giác không quen.

Mấy người Liễu Thiên vừa về đến phủ thì tất cả đều xuống ngựa chạy vào phủ, cùng lúc đó một nhóm gia đinh chạy ra đón lấy đám ngựa dắt đi.

“Tất cả đệ tử và các vị thiếu gia tiểu thư hay về phòng nghỉ đi! Nên nhớ trong thành đang bất ổn, tất cả không lên chạy loạn, tốt nhất là không được ra khỏi phủ!” Vừa vào trong thì nhị trưởng lão lại quay lại căn dặn.

Gã căn dặn xong không chờ mấy người Liễu Thiên nói gì thì đã quay người hướng đến đại điện của Liễu Phủ mà đi.

Lúc này, trong đại điện của Liễu phủ, Liễu Nhân Khanh vẫn ngồi ở vị trí chủ tọa như mọi khi. Bên dưới hai hàng ghế đều có người đang ngồi, nhị trưởng lão vừa về cũng đã ngồi vào một ghế trong đó.

“Tứ đệ cùng đại trưởng lão đi đã được ba ngày rồi mà không có tin tức gì, ta nghĩ có thể đã gặp chuyện không hay, vì thế lần này ta định đưa thêm

https://thuviensach.vn

một đội nữa đi tiếp tế.” Phía chủ tọa, Liễu Nhân Khanh bày ra vẻ mặt lo lắng từ từ nói.

“Sao mới có ba ngày? Chẳng phải đã đi gần tháng trước rồi sao?” Nhị trưởng lão liền nhíu màu hỏi.

“Lần trước chúng ta đến nơi thì đám sơn tặc đã chạy hết. Thế rồi mấy ngày sau chúng lại hoành hành trở lại!” Liễu Nhân Khanh liền giải thích.

“Thì ra là vậy! Lần này chúng ta đi bao nhiêu người, tại sao vẫn chưa có hồi âm?” Nhị trưởng lão gật đầu nói rồi lại hỏi.

“Cũng như lần trước, thế nhưng không có chút phong thanh gì nên ta dự cảm không hay!” Liễu Nhân Khanh lại nói.

Đến đây không chỉ gã mà tất cả các vị trưởng lão trong Liễu gia đều trở lên trầm mặc.

“Tần trưởng lão, ngươi hãy dẫn người đi giúp đỡ tứ đệ?” Liễu Nhân Khanh nhìn một vị trưởng lão cao lớn hỏi, vị trưởng lão này chính là cha của Tần Dương - Tần Khang.

“Ta ư? Ta vẫn đang phải thủ hộ mấy nơi quan trọng, ta nghĩ nhị trưởng lão lên đi thì hợp lí nhất, dù sao thì nhị trưởng lão và tứ gia cũng ăn ý hơn!” Tần Khang lúc này tự hỏi rồi lại lắc đầu nói. Gã nói xong quay đi hướng khác tỏ rõ thái độ không muốn đi chuyến này.

Tần Khang này ở Liễu gia tuy là ngoại nhân nhưng cũng có quyền lực khá lớn, hắn là tam trưởng lão, hắn lại có mối liên kết khá chặt chẽ với những trưởng lão ngoại nhân khác và thuộc hạ dưới trướng mấy năm nay lại thu nạp nhiều nên càng có tiếng nói trong Liễu gia. Vì vậy tuy hắn chưa có ý định chống lại nhưng ngay cả Liễu Nhân Khanh cũng khó điều động được hắn. Nhất là lúc này nếu ép rất có thể cho hắn một lí do để rời bỏ Liễu gia.

https://thuviensach.vn

Tiếp đến không khí đại điện bỗng trở lên căng thẳng, Liễu Nhân Khanh ngồi đó không nói gì, những vị trưởng lão còn lại cũng im lặng như đang thi gan với nhau vậy.

“Vậy lại để ta đi một chuyến cũng được!” Trong tình thế này, nhị trưởng lão liền đứng lên.

“Nhị trưởng lão vừa về ta nghĩ vẫn lên để một người khác đi thì hơn!” Liễu Nhân Khanh tỏ vẻ khó xử ánh mắt lại hướng về phía Tần Khang nhưng Tân Khang lại tỏ vẻ không thấy vẫn ngồi im bất động.

“Vậy để ta đi!” Một vị thanh niên cao to liền đứng lên nói.

“Đông trưởng lão ngồi xuống, ta có việc khác cho ngươi rồi!” Liễu Nhân Khanh lại lắc đầu từ chối.

“Vậy gia chủ cứ để ta đi, ta giờ sẽ chuẩn bị rồi đi ngay!” Nhị trưởng lão lúc này lại đứng lên nói.

“Ài! Được rồi! Vậy nhờ nhị trưởng lão vậy. Các vị trưởng lão khác bây giờ hãy thu xếp người của mình giới bị tại mấy nơi trọng yếu của Liễu Phủ và mấy cơ sở làm ăn của chúng ta trong Vạn Niên thành.” Liễu Nhân Khanh lại nhìn qua Tần Khang thì thấy người này vẫn dửng dưng không muốn động thì liền lắc đầu thở dài phân phó.

Mọi người trong phòng giải tán, chỉ còn nhị trưởng lão ở lại với Liễu Nhân Khanh trong đại điện.

Liễu Nhân Khanh khi này nhìn theo bóng dáng Tần Khang thì khẽ lắc đầu rồi lại quay sang nhị trưởng lão mỉm cười.

“Gia chủ nếu ta đi nữa thì tại gia tộc sẽ không còn nhiều người nữa, cái này có vẻ nguy hiểm.” Nhị trưởng lão khi này mới tỏ vẻ khó sử nói.

https://thuviensach.vn

Vừa rồi gã đứng lên nhận đi cũng chính là nghe Liễu Nhân Khanh truyền âm.

“Không sao đâu, ngươi cứ đi tìm tứ gia đi, mọi thứ ở nhà để ta lo!” Liễu Nhân Khanh vỗ vai nhị trưởng lão một cái rồi quay người đi vào trong.

“Được! Ta đi nhưng phải cẩn thận Tần Khang!”

Nhị trưởng lão có tên là Phương Đinh, người này khi xưa từng được phụ thân của Liễu Nhân Khanh coi như con đẻ. Từ nhỏ đến lớn Phương Đinh và đại trưởng lão đều chơi đùa cùng bốn anh em Liễu Nhân Khanh, sáu người như huynh đệ ruột thịt đi đâu cũng có nhau. Tất cả đều được đi Kỳ Nhân các học nghệ. Rồi lại cùng trở về xây dựng Liễu gia! Sau bao nhiêu năm gắn bó ở đây, gã bây giờ đã coi Liễu gia chính là gia đình của mình, Liễu Nhân Khanh như đại ca của mình vậy.

Hôm nay thấy Liễu gia có vẻ không ổn thì gã thực sự không muốn đi nhưng Liễu Nhân Khanh lại bảo hắn đi, điều này làm hắn rất lo lắng.

…

Ở trung tâm Vạn Niên thành, có một khu nhà khá đồ sộ, nó chính là khu ở của thành chủ Vạn Niên thành. Lúc này, tại một gian phòng nhỏ trong biệt viện đang có một nhóm người ngồi bàn luận gì đó.

“Thành chủ mọi thứ đã thu xếp đâu vào đó, hổ mẹ đã ra khỏi hang, hổ con cũng vừa về, bây giờ chỉ chờ người ra lệnh nữa thôi!” Một vị đại hán vui vẻ báo cáo.“Ừm! Thế thì tốt! Mọi người hãy về chuẩn bị đi, canh hai chúng ta sẽ hành động. À các ngươi nên nhớ hành động lần này của chúng ta chỉ là phụ trợ không phải chủ đạo. Tất cả phải nhận là thủ hạ của tên kia!” Vị trung niên ngồi giữa khi này gật đầu phân phó, gã thấy mấy người kia đứng lên định đi thì lại nhắc nhở.

https://thuviensach.vn

“Như vậy chẳng phải chúng ta làm không công sao?” Một vị lão giả khó hiểu hỏi.

“Ta tự có cân lượng, chúng ta thực chất không có cơ sở gì để ra tay, tất cả chỉ là phụ trợ rồi nhận chia chác thôi. Chỉ có vậy khi tông môn điều tra thì ta cũng sẽ không bị kết tội lạm quyền!” Vị trung niên kia lại giải thích.

“Vậy được, chúng ta sẽ đi bố trí nhân thủ!”

Mấy người kia rất nhanh rời khỏi căn phòng này, trong phòng chỉ còn lại một người đó là vị trung niên ngồi ở chính giữa kia.

“Thành chủ đại nhân vất vả rồi!” Lúc này, bỗng có một tiếng nói nhỏ nhẹ vang lại. Rồi trong khoảng không giữa gian phòng từ từ hiện ra một bóng người.

Người này toàn thân là hắc y bồng bềnh, đầu đội mũ chùm nên không nhìn rõ khuôn mặt, chỉ thấy cặp môi màu hồng và chiếc cằm thon gọn của nữ nhân mà thôi.

“Đại nhân người đến từ khi nào vậy?” Vị thành chủ kia thấy người kia xuất hiện thì vội đứng dậy khỏi ghế chạy lại cung kính hỏi.

“Ta cũng vừa mới đến, ta đến đây để nhắc ngươi rằng không được xuống tay quá nhanh, tất cả phải kéo dài uy hiếp để ép bằng được lão hồ ly kia ra tay, ép chúng phải dùng đến lực lượng bị mật của mình.” Vị nữ tử kia lắc đầu từ từ nói.

“Dạ cái này thì tiểu nhân đã rõ! Nhưng chỉ sợ là người kia kia tu vi cao thâm nếu có ra tay thì đám tiểu nhân khó mà chống được, khi đó thì tiểu nhân cũng không thể ra mặt được! Mà có ra mặt thì cũng không phải đối thủ.” Vị thành chủ kia lại cung kính gật đầu dạ vâng liên tục rồi lại tỏ vẻ e ngại nói.

https://thuviensach.vn

“Cái đó thì ngươi yên tâm, ta tự có sắp xếp! Khi tru ra tay xong thì phải lưu lại đám thiếu niên để ta xử trí” Nữ nhân kia lại căn dặn.

“Đã có câu này của đại nhân thì ta nhất định sẽ làm đúng bổn phận của mình. Chỉ mong người giữ đúng lời hứa của mình là chúng tiểu nhân yên tâm rồi!” Vị thành chủ kia lúc này tỏ vẻ kiên quyết nói.

“Vậy để cho các ngươi làm việc hiệu quả ta sẽ đưa luôn phần thưởng cho ngươi trước. Đây là Tiên Kinh đan, trong đó chỉ có ba viên nhưng với trình độ của ngươi là quá đủ rồi.” Nữ nhân kia lúc này gật đầu rồi lấy từ trong người ra một lọ màu xanh nhạt rồi đưa cho vị thành chủ kia nói.

“Tài sản của chúng ta nghĩ các ngươi cũng có cách phân chia rồi, như vậy phần thưởng đã có chỉ cần các ngươi hành động là có thể lấy được. Nên nhớ thành công thì các ngươi sẽ có rất nhiều nhưng thất bại thì các ngươi sẽ mất tất cả!” Nữ nhân kia thấy vị thành chủ cầm đan dược lại thì liền dùng giọng điều âm lãnh đe dọa.

Vị thành chủ kia mở lọ đan dược ra khẽ mở lắp kiểm tra một cái thì vẻ mặt bỗng trở lên tươi tỉnh cắn răng nói: “Vì chỗ đan dược này thì tại hạ bán mạng một lần cũng đáng!”

“Tốt! Vậy ta cũng không làm phiền nữa!” Nữ nhân kia khẽ gật đầu rồi thân ảnh từ từ biến mất.

Trong phòng chỉ còn vị thành chủ đang tỏ ra vui vẻ vô cùng, gã liền quay lại ghế của mình ngồi xuống lẩm bẩm suy tính gì đó, nhìn điệu bộ của gã rất là hưng phấn đắc trí.

“Phụ thân!” Lúc này, từ phía ngoài lại có một người đi vào.

Người đi vào là một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi, gương mặt điển trai dáng người mảnh khảnh đúng chất thiếu gia. Người thiếu niên này chính là Đường Long - người Liễu Thiên mới gặp trên phi hạm. Và vị

https://thuviensach.vn

thành chủ này không ai khác chính là Đường Kim Thương cha của Đường Long.

“Long nhi! Có chuyện gì vậy?” Đường Kim Thương đứng dậy hỏi.

“Việc phụ thân giao cho, hài nhi đã làm xong rồi!” Đường Long liền nói.

“Vậy thì tốt, ngươi cũng đi ăn uống rồi nghỉ ngơi đi!” Đường Kim Thương gật đầu tỏ vẻ hài lòng nói.

“Vâng! ” Đường Long lúc này gật đầu rồi lại tỏ vẻ lưỡng lự hỏi: "Phụ thân con muốn được tham gia hành động tối nay?"

“Không được! Sự tình trọng đại nên có rất nhiều nguy hiểm, ta chỉ vì đan dược mới thử một lần nhưng cũng chưa chắc đã thành công vì vậy hãy nén cơn giận đó lại. Tương lai còn ở phía trước!” Đường Kim Thương lắc đầu khuyên can.

“Nhưng…” Đường Long tỏ vẻ ấp úng khó chịu nói.

“Ài! Người làm chuyện lớn thì phải biết nhìn đại cục, một chút thù hằn đó thì tính gì, dù sao chúng ta cũng diệt Liễu gia thì đó cũng có thể coi là trả thù cho con rồi!” Đường Kim Thương thở dài từ từ nói.

“Vậy hài nhi chờ tin tốt của phụ thân!” Đường Long có vẻ hiểu ra liền gật đầu vui vẻ nói còn trong lòng hắn đang cười âm hiểm: “Liễu Thiên à Liễu Thiên, ta xem qua đêm nay người còn hống hách nữa không hay phải cầu xin người khác để được sống!”

…

Phía sâu dưới một tiểu điếm phía nam Vạn Niên thành, trong một gian hầm cũng có một nhóm người đang bàn bạc.

https://thuviensach.vn

“Tần huynh lần này chúng ta trở mặt mà thành công thì huynh sẽ lêm làm gia chủ a!” Một đại hán vóc dáng to lớn râu dậm xồm xoàm nói.

“Ta mà lên làm gia chủ thì chắc chắn không bạc đãi mấy vị đây!” Tần Khang ngồi trong đám này nghe vậy liền đặc trí gật đầu hứa hẹn.

“Đúng vậy! Tần huynh là người có tài hơn hẳn mấy người của Liễu gia kia, ta tin chắc Tần gia mai kia sẽ là bá chủ của Vạn Niên thành này!” Một trung niên gầy gò lại gật đầu nói thêm vào.

“Đúng vậy.. đúng vậy!”

Tất cả mấy người này đều rất vui vẻ cười nói với nhau.

“Thôi tất cả hành động đi, phải phối hợp với đám người của Đường Kim Thương một cách cẩn trọng!” Tần Khang đưa tay chặn lại rồi căn dặn.

“Được!” Cả đám đồng thành nói rồi cùng đứng dậy rời đi.

Trong Vạn Niên thành đang có một âm mưu lớn nhằm vào gia tộc của Liễu Thiên.

Thế nhưng âm mưu có lớn đến đâu thì Liễu Thiên lúc này cũng không biết, hắn vẫn đang luyện tập trên sân tập nhỏ trước biệt viện của mình.

Những đường quyền vẫn được hắn đánh ra liên tục. Quyền ảnh tầng tầng lớp lớp đánh lên không trung cùng với đó là tiếng xé gió “vù vù” vang lên không ngớt. Nhìn qua từng bước di chuyển, xuất quyền của Liễu Thiên sau một năm đã trở lên thành thục vô cùng.

Khi trời gần tối, Cơ Ngọc Oanh mới từ đâu đi đến gọi: “Thiên nhi, nghỉ thôi! Sắp tối rồi!”

“Mẫu thân! Ta tập thêm chút nữa sẽ nghỉ ngay bây giờ!” Liễu Thiên liền dừng lại nói rồi lại tiếp tục xuất quyền.

https://thuviensach.vn

“Vậy thì nhanh lên đó, sắp đến giờ dùng bữa tối rồi!” Cơ Ngọc Oanh thấy Liễu Thiên chăm chỉ thì cũng không cản, nàng chỉ dặn dò rồi cũng quay người rời đi.

“Vụt! Vụt! Hài nhi sẽ dùng bữa đúng giờ!” Liễu Thiên vừa tập vừa nói to.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 177: Gặp Nạn

Trời đã tối, khi này, tất cả các hành lang, đình đài, phòng ốc ở Liễu phủ đều đã có ánh đèn. Trong một gian phòng nhỏ phía sau khu đại điện, cả nhà ba người Liễu Thiên đang ăn cơm cùng nhau.

“Thiên nhi ta nghe mẫu thân nói từ đợt đi về thăm ngoại công con đã đạt Linh Cơ cảnh đệ thất trọng rồi! Như vậy sáu tháng qua con không có tiến bộ gì ư?” Liễu Nhân Khanh khi này liền nghi hoặc hỏi.

“Ông này, hài tử nó tiến giai như vậy đã nhanh lắm rồi, bây giờ có chững lại một chút cũng chỉ là củng cố cảnh giới, như vậy cũng tốt, sao phải sốt ruột!” Cơ Ngọc Oanh vẻ mặt không vui quở trách.

“Mẫu thân đừng tức giận. Phụ thân chỉ là quan tâm hài nhi thôi!” Liễu Thiên cười cười giảng hòa rồi lại giải thích: “Hài nhi gần đây hơi bận tu luyện kiếm thuật nên tu vi tăng tiến khá chậm nhưng phụ thân cứ yên tâm, chỉ một vài ngày nữa là hài nhi sẽ lên đệ bát trong thôi!”

“Ha ha! Vậy thì tốt!” Liễu Nhân Khanh cười lớn gật đầu đầy hưng phấn.

“Xem ông kia! Có gì mà phấn khởi thế, con nó mới chuẩn bị đạt đệ bát trọng đã vậy rồi, nếu nó lên Khai Minh cảnh thì chắc phải mở tiệc đãi cả thành cũng nên!” Cơ Ngọc Oanh nhìn Liễu Nhân Khanh lắc đầu thở dài rồi lại mỉm cười nói.

https://thuviensach.vn

“Hừm hừm! Ta đúng là hơi vui mừng thái quá!” Liễu Nhân Khanh khẽ ho vài cái tỏ vẻ điềm tĩnh nói nhưng trên mặt vẫn không dấu được sự vui vẻ.

Nếu bình thường ở tuổi mười sáu mới sắp đạt đến Linh Cơ cảnh đệ bát trọng thì chẳng có gì để vui mừng mà thậm trí còn lo lắng mới đúng. Nhưng đây không phải là bình thường, đây là Liễu Thiên. Hắn mười năm năm tuổi vẫn ở Linh Cơ cảnh đệ nhị trọng. Khi đó Liễu Nhân Khanh rất lo lắng cho tương lai của hài tử nhưng đến này thì lỗi lo đó đã dần biến mất khi gã biết hài tử của mình đang tu luyện rất tốt.

“Tất cả đều do hài nhi trước kia không biết suy nghĩ đã làm phụ mẫu lo lắng!” Liễu Thiên thấy vẻ mặt vui vẻ của phụ thân liền nhớ lại một đoạn ký ức của tên kia mà thở dài nói.

“Không sao, tuổi trẻ ai cũng phá phách, biết sửa sai là tốt rồi!” Cơ Ngọc Oanh lắc đầu nói.

“Đúng vậy! Hảo hán tử giám làm giám nhận, biết tự nhận khuyết điểm, khi biết bản thân sai thì phải sửa, tiểu tử ngươi khá lắm, gia phụ nói quả không sai.” Liễu Nhân Khanh lúc này càng tỏ vẻ hài lòng nói.

“Phụ thân từng nói gì?” Cơ Ngọc Oanh liền hỏi.

“Gia phụ từng nhìn Liễu Thiên và bảo rằng nó sẽ thành nghiệp lớn. Trước kia ta không tin nhưng giờ ta có phần tin rồi!” Liễu Thiên hồi tưởng lại truyện mười mấy năm trước nói.

“Phụ thân cứ nói đùa! Con không thành phế vật đã là thành công lớn nhất rồi!” Liễu Thiên nghe vậy liền cười nói.

“Không sợ! Cứ từ từ! Vào được nội môn đã là đại sự rồi! Phải biết ta trước kia cũng rất chật vật mới vào được!” Liễu Nhân Khanh lắc đầu khích lệ.

https://thuviensach.vn

“Đúng đó! Thời trước không phải vì phấn đấu theo đuổi ta thì phụ thân con cũng không vào được Nội Môn!” Cơ Ngọc Oanh vẻ mặt hồi tưởng lầm bẩm.

“Hì! Như vậy phụ thân cũng có cố gắng.” Liễu Thiên khẽ cười.

“Ài! Nghĩ lại thời đó ta cũng hơi bồng bột không thì...!” Liễu Nhân Khanh nghĩ nghĩ một chút liền thở dài tỏ vẻ hối hận.

“Ông nói gì?” Cơ Ngọc Oanh chưa nghe hết đã dùng ánh mắt đầy trìu mến hỏi.

“À! Không có gì! Ta nói là hơi bồng bột không thì đã tu luyện tốt hơn rồi!” Liễu Nhân Khanh giật mình lắc đầu rồi lại cười cười giải thích.

“Hừ! Làm như lấy ta ông bị thiệt thòi không bằng!” Cơ Ngọc Oanh trợn mắt nói.

“Mẫu thân người quá nhạy cảm rồi!” Liễu Thiên ngồi bên cạnh chỉ biết gãi gãi đầu giảng hòa.

“Ông cứ cẩn thận!” Cơ Ngọc Oanh đe dọa.

“Tại hạ cam bái hạ phong!” Cơ Nhân Khanh chắp tay cung kính nói.

“À! Phụ thân! Hài nhi có đề nghị này mong người đồng ý!” Liễu Thiên lúc này nhớ ra gì đó liền hướng Liễu Nhân Khanh tỏ vẻ thỉnh cầu.

“Có gì cứ nói đi! Chúng ta là người nhà không cần câu lệ!” Liễu Nhân Khanh liền hất cằm nói.

“Hài nhi một lòng muốn tu luyện đến đỉnh cao, mai kia con sẽ đi khắp nơi nên sẽ không thể về lo việc gia tộc nhiều được. Vì vậy hài nhi muốn người hãy cho Liễu Hải đi theo để học tập sử lí các công việc trong gia tộc!” Liễu Thiên lúc này liền nói.

https://thuviensach.vn

“Ý con…ta hiểu rồi, con muốn ta đào tạo Liễu Hải để mai kia nó thành gia chủ của Liễu gia thay con?” Liễu Nhân Khanh lưỡng lự rồi cũng tỏ vẻ hiểu ra liền hỏi.

“Vậy cũng tốt, ta cũng không mong mai kia Thiên nhi lại như phụ thân của nó, ngày nào cũng bù đầu trong công việc!” Cơ Ngọc Oanh bên cạnh cũng tỏ vẻ đồng tình với Liễu Thiên.

“Liễu Hải giờ đã không thể đi xa trên con đường tu luyện nên hắn sẽ tập trung đi theo phụ thân học tập cách kinh doanh và quản lí gia tộc! Còn hài nhi sẽ không thể đảm nhiệm trọng trách này được.” Liễu Thiên từ từ giải thích.

“Con biết nghĩ cho đệ đệ mình như vậy là tốt, ta sẽ dẫn nó đi, còn xem nó có đủ khả năng không đã! Nhưng con muốn ra ngoài thì phải có tu vi vượt qua lão tổ tông thì mới được!” Liễu Nhân Khanh gật đầu nói rồi lại cười đưa ra điều kiện.

“Vâng!” Liễu Thiên biết phụ thân nói đùa nên rất nhanh vui vẻ gật đầu đáp.

“Thôi chúng ta ăn đi, mải nói chuyện thức ăn nguội hết rồi!” Cơ Ngọc Oanh liền thúc dục.

Liễu Thiên chỉ mỉm cười không nói gì nữa, hắn tiếp tục quay lại với bữa cơm trong tâm thế rất vui vẻ và thoải mái. Hắn hôm nay đã bỏ xuống một gánh nặng, một gánh nắng mà không phải ai cũng muốn từ bỏ.

Hắn hôm nay không phải chỉ giúp mỗi Liễu Hải mà còn giúp chính bản thân mình nữa. Hắn hôm này chính thức đã trối bỏ được trách nhiệm đại thiếu gia của hắn. Gia tộc hắn sẽ không bao giờ bỏ nhưng hắn không muốn gò bó vào một chức vị gì đó. Hắn muốn được đi khắp nơi, tìm hiểu mọi thứ trên thế giới này. Hôm nay, hắn đã nói ra trí hướng của hắn cho song thân

https://thuviensach.vn

biết. Khi biết, hai người họ cũng không có phản đối, điều này làm hắn rất vui vẻ nhưng cũng cảm thấy có chút áy náy.

Vui vẻ vì hắn được làm điều mình muốn còn áy náy chính là hắn đã chối bỏ một phần trách nhiệm của mình. Nhưng trên đời này làm gì có vẹn toàn được tất cả, hắn cũng vậy!

Ăn tối xong, Liễu Thiên cùng với Cơ Ngọc Oanh đi về phòng ở hậu viện còn Liễu Nhân Khanh lại vội vã đi ra đại điện.

Tính theo kiểu chia giờ của Trái Đất trước đây thì bây giờ cũng tầm tám giờ tối, Liễu Phủ lúc này đang rất yên tĩnh, các phòng đều có ánh đèn, mọi người đều chưa đi ngủ nhưng lại không có tiếng ồn nào cả. Phía ngoài hoa viên trước của phòng của Liễu Thiên cũng yên tĩnh không kém. Gió nhè nhẹ thổi, hoa cỏ khẽ lay động, những tán cây cũng nhẹ nhàng đung đưa dưới ánh trăng mờ đầu tháng.

Liễu Thiên khi này đang ngồi trong phòng tu luyện, hắn cũng chẳng quan tâm đến bên ngoài có yên tĩnh hay không, hắn chỉ tập trung vào những chuyển biến trong cơ thể mình. Không gian yên tĩnh tiếp tục duy trì, trong phòng, Liễu Thiên tiếp tục vận chuyển từng vòng từng vòng sơ nguyên từ các lộ tuyến kinh mạch trở về đan điền.

“Ầm!”

Thế nhưng Liễu Thiên vừa ngồi được một lúc thì bỗng có một âm thanh lớn phía trung tâm Liễu Phủ vang lại khiến hắn mở mắt đứng dậy.

“Có biến!” Hắn vừa đứng dậy liền mặc vội đồ rồi phi ra khỏi phòng chạy về phía đại điện.

“Rầm Rầm! Nha…” Sau âm thanh kia thì phía xa lại có những âm thanh khác liên tục vang lên, rồi tiếng hô hào đánh nhau, rồi ánh lửa bốc lên khiến cả Liễu phủ bừng tỉnh.

https://thuviensach.vn

Khi này, không chỉ Liễu Thiên mà rất nhiều người khác trong gia tộc cũng chạy ra, mọi người nháo nhác chạy ra khỏi phòng, không ai biết chuyện gì đang xảy ra. Tất cả đều nhìn ra phương hướng phát ra tiếng động, có người lập tức lao đi nhưng cũng có người lùi lại vào phòng đóng cửa tắt đèn.

Liễu Thiên khi này vừa chạy qua hoa viên đến trước một dãy nhà thì gặp mấy người Liễu Thuyên cũng chạy ra đến đây.

“Đại ca!”

“Các ngươi cũng ra đây rồi!” Liễu Thiên gật đầu nói.

“Đại ca có biết xảy ra chuyện gì không?” Liễu Thuyên lúc này liền hỏi.

“Ta cũng không rõ! Nhìn ánh lửa và tiếng nổ lớn thì chắc là gia tộc bị người ta tấn công!” Liễu Thiên lắc đầu, ánh mắt nhìn về phía đại điện vẻ mặt lo lắng phán đoán.

“Vậy chúng ta mau qua đó thôi!” Liễu Hòa lúc này mới vội vàng nói.

“Không được! Trong gia tộc có nhiều phụ nữ và trẻ em cùng một số lượng lớn người không tu luyện. Các ngươi hãy tản ra huy động một số người khác bảo vệ họ, ta đi xem đại điện!” Liễu Thiên lúc này mới lắc đầu nói.

“Nhưng...”

“Không nhưng nhị gì hết! Tất cả hành động đi, mạng người quan trọng hơn! Đây chính là cơ hội chứng mình gia tộc cho chúng ta đi học không uổng phí!” Liễu Thuyên đang định nói gì thì Liễu Thiên đã cắt ngang.

“Đi đi!” Thấy mấy người Liễu Thuyên vẫn lưỡng lự Liễu Thiên lại quát lớn.

https://thuviensach.vn

Mấy người kia giật mình rồi cũng gật đầu chia nhau tản ra, Liễu Thiên lúc này cũng rất nhanh chạy tiếp về phía đại điện.

…

Phía chính đường của Liễu phủ, hơn nửa khắc trước.

Nơi đây có một cái sân rộng, trên sân lúc này là rất nhiều người chia làm hai phe đang đứng. Một bên chính là đám người Liễu Nhân Khanh, một bên chính là đám người Tần Khang.

Bên Liễu Nhân Khanh chỉ có hơn năm chục người còn bên kia phải đến hai trăm người. Nhìn qua thôi cũng biết là Liễu gia đang bị vây hãm.

Trên không phía ngoài Liễu Phủ mấy chục trượng khi này có cũng có một bóng người đang đứng đó. Người này đang quan sát những diễn biến trong cái sân lớn kia.

“Chỉ có vậy thôi sao?” Người này thấy Liễu gia chỉ có bằng kia người thì không khỏi lắc đầu thở dài thầm nghĩ: “Chẳng nhẽ lại nhầm, không thể! Tin tức lần này là bên trưởng tôn báo xuống dù không đúng cũng không đến mức kém cỏi thế này!”

Người kia sau khi suy nghĩ một hồi liền cầm ra một hộp nhỏ đưa ra sau nói: “Hổ Hà! Người cứ theo kế hoạch hành động, lão già kia xuất hiện thì lập tức ra tay!”

“Được! Vì Nguyên Dương đan dù có bị Kỳ Nhân các truy sát ta cũng sẽ làm!” Một bóng người nữa xuất hiện cầm lấy hộp kia rồi liền biến mất.

Dưới sân của Liễu Phủ, hai nhóm người đang bước vào giai đoạn khẩu đấu.

https://thuviensach.vn

“Liễu Nhân Khanh, ngươi tốt nhất không nên chống cự làm gì, hôm nay không có cơ hội cho Liễu gia các ngươi đâu!” Một vị đại hán đứng sau Tần Khang khi này mới lớn tiếng nói.

“Ài! Sa Lượng ngươi cũng thuộc dạng đại trượng phu có cốt khí nhưng thật không ngờ lại làm hành động phản chủ này!” Liễu Nhân Khanh khi này nhìn đại hán kia lắc đầu nói.

“Cái gì mà phản chủ, ngươi hữu đức vô tài làm sao xứng làm chủ của ta, một tên Khai Minh cảnh trung kỳ! Haha! Quá là yếu kém đi!” Sa Lượng phía bên kia lúc này lại nói rồi cười tỏ vẻ khinh bỉ.

Liễu Nhân Khanh chỉ lắc lắc đầu, gã lại nhìn lại Tần Khang tỏ vẻ khó hiểu nói: “Ngươi nghĩ bản thân là ai, ngươi dựa vào cái lại dám làm lên hành động này? Dù Đường Kim Thương có hộ thuẫn thì các ngươi cũng không đủ sức đâu? Ngay cả hắn cũng không đủ!”

Đường Kim Thương khi này đứng phía sau đám người Tần Khang nghe vậy cũng giật mình. Gã thật không ngờ mình và người của mình chưa xuất hiện vậy mà Liễu Nhân Khanh cũng biết. Đây là nguyên nhân gì, chẳng nhẽ thông tin đã lộ ra ngoài?

“Haha! Không thử làm sao biết không đủ! Lần này Liễu Nhân Toàn, đại trưởng lão và nhị trưởng lão đều đã dẫn người đi ta thử hỏi Liễu gia các ngươi lấy gì để chống lại bọn ta!” Tuy nghi hoặc là vậy nhưng Đường Kim Thương cũng không sợ, hắn tách đám người từ từ đi ra cười lớn nói.

“Ngươi không sợ Kỳ Nhân các điều tra ư?” Liễu Nhân Khanh vẻ mặt ầm trầm lại hỏi.

“Điều tra ư? Người Liễu gia chết hết thì còn gì để điều tra, khi đó là sẽ thành lập Tần gia. Tần gia sẽ tiếp tục đăng ký trực thuộc Kỳ Nhân các, như vậy chỉ là một gia tộc suy tàn thay bằng một gia tộc khác! Cống phẩm vẫn

https://thuviensach.vn

đủ, đối với Kỳ Nhân các không hề có một chút tổn hại nào!” Tần Khang lúc này tự hỏi rồi lại dùng ánh mắt âm lãnh nói.

Lúc này, Liễu Nhân Khanh gương mặt bình thản đi lên trước nói: “Hay cho một kế hoạch! Thế nhưng ta biết các ngươi đã lên kế hoạch này từ rất lâu nên hôm nay cũng không ngạc nhiên cho lắm. Còn các ngươi lại không nghĩ xem ta thế nào lại điều hết chủ lực ra khỏi gia tộc?”

“Như thế nào nữa, haha là do ngươi qua ngu ngốc nên đã hại gia tộc của mình!” Một người đứng trong đội ngũ của Tần Khang nghe vậy cười lớn châm biếm.

“Haha! Đúng vậy! “

“Ngươi đúng là bất tài nên mới hại gia tộc của mình.”

“Các người nói gì? Giết hết bọn chúng!”

Nhóm thuộc hạ của Tần Khang thi nhau cười nhạo Liễu Nhân Khanh làm cho đám người đứng sau Liễu Nhân Khanh tức giận định lao ra nhưng Liễu Nhân Khanh khi này lại chặn lại, gã thở ra một hơi nhìn lại đám người trước mặt lắc lắc đầu nói tiếp:

“Tần Khang ngươi có ý phản ta đã rõ từ lâu, ngươi chiêu mộ thuộc hạ ở khắp nơi, mở tiệc chiêu đãi các trưởng lão ngoại tộc, ngươi mua đan dược, binh khí hay ngay cả việc qua lại với Đường Kim Thương ta đều biết. Còn Đường Kim Thương ngươi muốn độc chiếm gia tài của Liễu gia ta cũng biết. Ngay cả việc các ngươi thành lập một nhóm sơn tặc ta cũng biết, những gì các ngươi bày ra chỉ là chò mèo trước mặt ta!” Liễu Nhân Khanh từ từ nói ra những gì mình biết nhưng gã lại không hề nhắc đến người đứng sau dật dây.

“Đánh rắm! Ngươi biết mà còn để gia tộc của mình bị tấn công? Để người thân của ngươi bị nguy hiểm, rồi lại điều hết người đi sao?” Tần

https://thuviensach.vn

Khang khi này mới mở miệng mắng.

“Kẻ tài ta cần nhưng kẻ luôn một lòng tư lợi thì Liễu mỗ không thể dung thứ. Hôm này các ngươi tự đến đây thì cũng không nên về nữa!” Liễu Nhân Khanh khi này không muốn nói nhiều nữa, một số thứ gã không thể nói ra cũng không muốn cho đám ngu muội này biết. Đám người này đã bị người lợi dụng thì cũng đành vì đó mà chết đi.

“Ta cũng không muốn nhiều lời nữa, tất cả lên, nam nữ trưởng thành của Liễu gia giết hết, đám thiếu niên thì bắt hết lại cho ta!” Tần Khang khi này cũng không nghĩ đến vấn đề Liễu Nhân Khanh biết âm mưu của mình liền ra lệnh, gã đã đi đến nước này thì không còn gì để quay đầu nữa. Lại nói thì biết đâu đây chỉ là võ mồm của đối thủ, đồng thời gã còn có cao nhân hỗ trợ như vậy việc gì phải sợ!

“Haha!” Liễu Nhân Khanh cười lớn rồi ánh mắt nhìn qua đám người Tần Khang giọng điệu đầy khí thế nói: “Người chết vì tài vật cũng như chó chết vì miếng xương!”

“Lớn mật! Anh em giết sạch bọn chúng!” Tần Khang nghe vậy vẻ mặt tức giận gầm lên. Đám người phía sau thấy vậy đồng loạt lao lên, theo đó các loại binh khi nhất tề đưa ra, một số kẻ tu vi cao thì trưởng kình theo tay đang vận tạo thành từng luồng khí ba động quanh thân nhìn rất có phong thái của cao thủ.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 178: Khai Chiến

"Giết!" Thế là tràng đại chiến bắt đầu. Người của Tần Khang khi này ầm ầm khí thế lao lên tấn công đám người Liễu Nhân Khanh.

"Giết hết bọn vô ơn này!" Phía đối diện, đám người Liễu Nhân Khanh tuy ít hơn nhưng cũng không hề sợ hãi, tất cả đều khí thế hơn người lao ra chiến đấu với đối thủ.

"Nha! Ầm, Bang…" Thế là trong sân chiến đấu nổ ra, trưởng kình kiếm khí bay toán loạn, tiếng binh khí va chạm rồi lại tiếng kêu thảm vang lên liên tục, máu văng khắp nơi, người ngã xuống liên tục.

"Binh!" Liễu Nhân Khanh khi này đang đánh nhau cùng với Tần Khang ở phía trung tâm trận chiến.

"Kém một cảnh giới cũng đòi đánh với ta ư?" Tần Khang tỏ vẻ lạnh nhạt nói rồi một trưởng vỗ ra. Trưởng kình tạo thành một đại thủ phá không bắn đến chỗ Liễu Nhân Khanh.

Liễu Nhân Khanh cũng không có nhiều lời liền một trưởng đáp lại.

"Ầm!" Hai trưởng va vào nhau nổ tung trên không, sóng khí thủi cho đám thuộc hạ hai bên quanh đó lảo đảo.

Tần Khang thấy vậy ánh mắt sắc bén nhìn Liễu Nhân Khanh không nói gì nữa mà khí thế toàn thần đại phóng, nguyên thần như như nước lũ tràn ra quấn quanh cơ thể gã tạo thành từng vòng nhìn rất kinh người.

https://thuviensach.vn

“Hừ! Ta trong tộc tuy tu vi không cao nhưng thứ cặn bã như ngươi thì vẫn có thể dạy dỗ được!” Liễu Nhân Khanh không hề sợ hãi chỉ khẽ hừ một cái rồi lại lao lên.

“Liễu gia này không có gì đặc biệt ngoài việc người cầm đầu ngu ngốc điều hết người quan trọng rời đi! Xem ra không lâu nữa thì gia tổ Liễu gia kia sẽ phải xuất hiện. Hi vọng là Hổ Hà được thể hiện!” Bóng người phía xa kia lúc này lại lắc đầu thở dài nhìn về phía Liễu phủ, trong ánh mắt đầy tỏ vẻ chờ mong.

Rất nhanh kết quả chiến đấu dưới sân đã rõ ràng. Do số lượng và sức mạnh áp đảo nên chẳng mấy đoàn người Liễu Nhân Khanh đã bị ép lùi vào phía trung tâm cái sân lớn trước đại điện. Nhìn lại thì thấy số người bị thương và chết cũng khá nhiều rồi.

“Liễu Không, lão còn không xuất hiện thì Liễu gia các ngươi coi như xong rồi!” Đường Kim Thương khi này lại hô lớn.

“Ngươi giám gọi tên của gia tổ!” Liễu Nhân Khanh sau khi đánh một quyền với Tần Khang lùi lại mấy trượng, gã nghe thấy vậy thì tức giận quát lớn.

“Ngươi kêu cái gì! Ta sẽ tiễn ngươi về gặp phụ thân của ngươi!” Tần Khang đứng cạnh cười nhạt nói rồi nhảy đến quyền thủ xuất ra không ngớt tạo thành một mảng cuồng phong đánh về phía Liễu Nhân Khanh.

“Rầm! Rầm!” Quyền đối quyền nhưng chỉ sau vài hơi thở Liễu Nhân Khanh đã bị đánh cho ngã lăn trên đất.

“Gia chủ! Chúng ta liều chết!” Một tráng hán người đầy máu cố đỡ Liễu Nhân Khanh lên nghiến răng nói.

“Đúng vậy! Chúng ta dù chết cũng phải cho đám cẩu tặc này trọng thương!” Một vị lão giả gật đầu kiên quyết.

https://thuviensach.vn

“Đúng vậy! Liều chết! Liều chết!” Đám người Liễu gia đang bị đánh cho tan tác thì bỗng hào khí khởi lên, tất cả đều tỏ vẻ quyết tâm gào thét.

“Sống trên đời chỉ cần có những người anh em như vậy cũng đủ rồi!” Liễu Nhân Khanh cười thỏa mãn rồi đôi mắt đang nhu hòa chuyển thành sắc bén nhìn về đám người Tần Khang.

“Cùng chết ư! Được! Cho chúng toại nguyện! Sau ngày hôm nay Liễu gia đã không còn chỉ còn mỗi lão rùa già Liễu Không kia thì cũng không làm lên trò trống gì!” Đường Kim Thương vẻ mặt đầy hung tợn ra lệnh.

Theo đó đám người bao vây phía ngoài lại thi nhau tế ra binh khí lao lên, nhưng kẻ có tu vi ngoài Khai Minh cảnh thì đa phần dùng trưởng kình hoặc binh khí từ xa đánh đến! Một số còn sử dụng một vài loại dị thuật cơ bản hệ hỏa khiến cho cả cái sân của Liễu phủ đều có ánh lửa.

Thế công dồn dập khiến đám người Liễu Nhân Khanh dù quây lại phòng ngự vẫn bị thương rất nhiều. Vài người có tu vi cao đều lấy nguyên thần tạo thành những lớp màng chắn nhưng xem ra không thể chống đỡ được lâu.

“Không ổn! Tên gia chủ kia không đơn giản như mình nghĩ!” Cùng lúc này ở phía ngoài xa, bóng đén kia giật mình lẩm bẩm rồi lại lắc lắc đầu tự nhủ: “Dù sao cũng chỉ là đám hạ nhân đánh chém, kết quả không thay đổi nhiều!”

Trong sân lớn Liễu phủ, đám người Liễu Nhân khanh đã co cụm lại thành một vòng không quá hai mươi trượng vuông. Rồi dần dần có người ngã xuống thì đám người lại càng thu nhỏ.

“Rầm!” Đường Kim Thương thấy sơ hở liền tụ chân nguyên xuất ra một quyền với phong quyển cuồn cuộn đánh lên lớp phòng thủ của một vị trưởng lão già cả trong Liễu phủ khiến một người này bị dư trấn đánh cho ộc máu lăn ra đất bất tỉnh nhân sự.

https://thuviensach.vn

“Haha! Liễu gia chỉ có vậy! Đệ nhất cao thủ Vạn Niên Thành cũng sợ đến mức không giám xuất hiện rồi!” Đường Kim Thương đắc trí cười lớn chế giễu.

“Lớn mật! Hôm nay đừng hòng tên nào sống ra khỏi đây!” Lúc này, bỗng nhiên có một âm thanh hùng hậu từ phía xa sau đám người Tần Khang vang lại khiến toàn trường sững người.

“Rầm…Lên…! Giết chúng!”

Ngay sau tiếng nói kia là những tiếng hô động trời vang lên, cùng với đó là rất đông người từ phía ngoài phi thân vào, sau đó là rất nhiều người xung quanh các ngả chạy đến. Tứ phía xung quanh Liễu phủ khi này đều có người tràn vào, trên không cũng có nhiều người bay vào công kích xuống đám người Tần Khang ở giữa sân. Đám người vừa xuất hiện kia ai đấy khí thế hừng hực, sát khí bức nhân lao đến đám người Tần Khang như có thủ giết cha cướp vợ vậy.

“Đại trưởng lão, nhị trưởng lão, đám người tứ gia, họ đã trở về rồi, chúng ta giết hết đám phản tặc này!” Lúc này, trong vòng vây, tráng hán Đông Cương mình toàn máu nhưng khí thế lại đại thịnh, hắn hô lên rồi nguyên thần màu trắng sáng bùng lên như một ngọn lửa bao lấy thân thể, thanh đại đao trong tay hắn vung lên bổ liên tục vào Sa Lượng trước mặt.

“Tần Khang ngươi hôm nay sẽ phải chết! Doạt!” Phía trên cao bỗng một tiếng nói khàn khàn vang nên, cùng với đố một nhân ảnh bay qua đám người, theo đó một quyền thủ xé không đánh đến. Chỉ thấy “vụt” một cái quyền kình thủi tung đám người xung quanh ập đến trước mặt Tần Khang.

“Đại trưởng lão!” Tần Khang vẻ mặt đại biến vội vàng quay người một trưởng hướng lên đón đỡ.

“Ầm!” Trưởng lực hai bên va chạm liền bùng nổ, Tần Khang tuy đón đỡ thành công những vẫn bị đánh cho lùi ra sau mấy bước mới dừng lại được.

https://thuviensach.vn

Người được gọi là đại trưởng lão kia sau một quyền cũng đã dừng lại nên đã có thể thấy rõ người này là một đại hán cao lớn với gương mặt nghiêm khắc cộng thêm bộ râu quai nón, đôi mắt thô to đang đảo quanh rồi liền tập trung lại trên người Tần Khang phía trước.

“Bùng! Tần tiểu tử, ngươi phải chết!” Đại trưởng lão khí thế đại phát đi lên phía trước, đồng thời nguyên thần trong người bùng ra khiến quần áo gã bay phần phật nhìn rất oai phong lẫm liệt.

Gã vừa đi ba bước liền vung tay đánh ra một quyền rồi sau một quyền lại đổi thành một trưởng đánh ra, sau một trưởng gã liền kết ấn.

Chỉ sau vài nhịp kết ấn đã khiến không gian trước mặt gã trở lên mơ hồ rồi từ đó một cây trường thương lớn màu trắng đục xuất hiên rồi vụt cái đã lao về phía Tần Khang.

Phía đối diện, Tần Khang vừa đỡ xong một quyền, một trưởng chưa kịp làm gì vẻ mặt lại đại biến, trong mắt đầy vẻ sợ hãi nhìn vào trường thương lao đến trước mặt.

Tuy hắn có chút sợ hãi nhưng cũng rất nhanh thanh tỉnh. Hắn hai mắt mở lớn, lùi lại mấy bước, đồng thời hai tay đưa lên. Ngay lúc này, trong tay hắn bay ra một mảnh nhỏ, mảnh đó rất nhanh phóng lớn biến thành một cái khiên lớn màu đen đón đỡ đại thương.

“Bang!” Rất nhanh mũi thương đã đâm vào tấm khiên tạo thành một âm thanh đinh tai nhức óc.

Tiếp đó là thương tan, khiên vỡ, khí lưu bùng nổ đẩy Tần Khang lùi mấy bước, vẻ gã cũng chuyển thành trắng bạch không còn chút máu.

“Vèo! Vèo!” Tần Khang vừa lùi ra sau chưa kịp định thần thì đại trưởng lão đã đánh ra liên tục, nguyên thần của gã biến đổi thành nhiều loại vũ khí phóng đến.

https://thuviensach.vn

Đối diện thế công như vũ bảo, Tần Khang đành cắn răng nuốt vào mấy viên đan dược rồi cũng lấy ra nhiều loại vũ khí vừa lùi vừa đỡ, mỗi lúc một chật vật.

Phía ngoài, quanh sân lượng người đông đúc của Liễu gia đã khiến đám người Đường Kim Thương chẳng mấy đã rời vào thế bị bao vây. Tình thế thay đổi quá nhanh, đang bao vây người lại bị người vây lại, nhất thời làm cho đám người Đường Kim Thương phản ứng không kịp. Không những vậy ngay bản thân Đường Kim Thương cũng bị mấy cao thủ Liễu gia vây đánh cho chật vật.

“Đại nhân! Cứu chúng ta!” Với tình thế này Đường Kim Thương đã biết mình mới là người chúng kế, hắn khi này vẻ mặt sợ hãi hướng ra phía xa hô lớn.

“Đám ăn hại này quả nhiên không làm được gì Liễu gia!” Người đứng phía xa kia không ai khác chính là nữ nhân hồi chiều nói chuyện với Đường Kim Thương, nàng khi này thấy chưa gì đã phải ra tay thì thầm mắng rồi thân thể khẽ chuyển ra hiệu cho người phía sau: “Hổ Hà giết hết bọn chúng!”

Người gọi là Hổ Hà kia liền xuất hiện, đây là một trung niên cởi trần để nộ ra cơ thể gày gò với nhiều vết chàm loang lổ, gã có một gương mặt đầy râu và đôi mắt to đen ngòm bốc ra chút khỏi đen nhìn rất quỷ dị.

Hổ Hà trung niên vừa xuất hiện chỉ khẽ gật đầu một cái đã biến mất. Rất nhanh đã thấy gã xuất hiện trước cái sân lớn của Liễu gia. Gã vừa xuất hiện tay phải vung lên một cái, một màng khí đen phóng về nhóm người Liễu gia gần đó.

“A…” Ngay tức khắc, hơn mười người cả hai phe bị đám khói đen chạm vào chỉ kịp kêu lên một tiếng đã bị đốt cháy thành tro bụi còn đám khói vẫn cứ thế tràn ra.

https://thuviensach.vn

Chẳng mấy chốc đã hơn hai chục người đứng gần đã bị đốt chết, những người quanh đó có tu vi cao hơn chút thì sớm đã quay đầu chạy nhưng cũng không chạy được xa vì làn khói lan đi rất nhanh.

“Tất cả tản ra!”

Một tràng cảnh đại loạn, mọi người hai phe đều đình chỉ đánh nhau quay đầu bỏ chạy. Thế nhưng làn sóng kia lan đi qua nhanh nên chẳng mấy chốc đã lan thành một vùng có bán kính mấy chục trượng, theo đó rất nhiều người bị đốt thành tro bụi. Những người sống sót phía ngoài làn sóng thấy vậy vẻ mặt càng trở lên tái nhợt, tất cả chỉ biết thục mạng chạy ra nhiều hướng khác nhau nhưng với tốc độ này thì không đủ để thoát được làn sóng đen kia.

“Bùng!” Đúng lúc này, một tiếng nổ vang vọng, một cơn cuồng phong gao thét ập xuống đánh tan đám khói đen.

Cùng lúc đó một người từ trên không bay xuống, người này là một trung niên ngoài ba mươi, đó không ai khác chính là Liễu Nhân Toàn.

“Tiền bối thủ hạ lưu tình!” Liễu Nhân Toàn vừa xuống đã chắp tay nói.

“Huyền Môn cảnh hậu kỳ, kết cục như nhau! Gọi Liễu Không ra đây may ra tiếp được của ta một chiêu!” Hổ Hà liếc quả Liễu Nhân Toàn đã nhận ra tu vi khá cao so với nhóm còn lại nhưng điều này không làm gã để ý.

“Tiền bối đừng khinh người quá đáng, cùng lắm thì cá chết lưới rách!” Liễu Nhân Toàn nghe vậy không hề sợ hãi mà vẻ mặt trở lên âm trầm nói.

“Haha! Ta lại sợ ngươi quá! Hôm nay bản tọa sẽ cho Liễu gia biến mất!” Hổ Hà cười lớn châm biếm rồi lại bày ra vẻ mặt hung dữ từ từ đi lại khiến toàn bộ người trong sân không kìm được lùi theo.

https://thuviensach.vn

“Đệ thập Quyển Hộ của Triệu gia, ngươi cũng thật to gan!” Hổ Hà vừa đi được vài bước thì một giọng nói già lua từ sâu trong Liễu phủ vang đến khiến cho gã dừng lại.

“Ngươi… Hừ! Biết ta thì sao, chết không đối chứng!” Hổ Hà nét mặt cổ quái lẩm bẩm định nói gì đó lại thôi, gã hừ một cái quát lớn rồi hai tay gã đưa ra đập xuống nền đá một cái.

“Phạch! Địa Tâm Kích!”

“Rầm, rắc! A a…” Theo tiếng hô kia nền đá phía dưới như bị sai khiến liền bật lên hóa thành vô số mũi nhọn tỏ lớn đủ cả, những tảng đất đá nhọn như gai mọc lên khiến đám người tu vi thấp trong sân chết vô số.

Một số người tu vi cao phản xạ nhanh hơn thì đều vận dụng nguyên thần bay lên không, một số người vốn đã chạy ra xa tuy không bay được nhưng cũng chạy ra đến mép ngoài cái sân nên thoát được một kích này.

Thế nhưng mọi thứ không dừng lại như vậy. Lúc này, mặc cho mọi người đã chạy hết, nền đất đá lại điên cuồng phóng lên những mô nhọn cao vút rồi chúng lan ra tứ phía, lúc đầu những mũi nhọn chỉ cao hơn trượng dần dần chúng cao đến vài trượng, một vài cột nhọn đã đâm thủng các tòa kiến trúc xung quanh tạo thành một đống đổ nát. Nhìn cảnh tượng này cứ như dưới nền đất có một con nhím không lồ đang dùng gai của nó xuyên thủng mặt đất chui lên vậy.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 179: Giao Chiến Tần Dương

“To gan!” Liễu Nhân Toàn bay trên không nhìn xuống thấy Liễu phủ đang dần bị phá hủy thì điên cuồng hét lớn rồi một quyền từ trên không đánh xuống.

Quyền vừa xuất chỉ thấy ở trước nắm đấm của Liễu Nhân Toàn có ba tầng đồ án nhiều vòng xuất hiện, chúng vốn tách rời bỗng chồng lên nhau rồi đồng thời phát nổ. Vụ nổ theo lực đánh của một quyền kia nện xuống đám đất đá đang mọc lên.

“Bùng!” Quyền kình chạm với đấm đất đá lại nổ một lần nữa, từ tâm của đồ án tỏng quyền kình một làn sóng ba động bùng ra khiến một vùng mấy chục trượng đều bị san phẳng, nền đất đá như gai nhím bị đánh tan, nền đất phía dưới cũng trở lại bình thường không còn bị Hổ Hà điều khiển nữa.

“Tiểu bối chịu chết!” Hổ Hà thấy dị thuật của mình bị phá liền thu tay quát lớn rồi thân hình vụt cái đã xuất hiện trên không trước mặt Liễu Nhân Toàn. Gã vừa lên không hai tay vươn ra điểm về phía Liễu Nhân Toàn.

“Tịch! Tịch!” Ngón tay Hổ Hà vừa điểm ra thì ngay phía trước đó một khoảng không như đông cứng lại, đồng thời một mẩu đất đá hình thành rồi rất nhanh sinh sôi nảy nở, chẳng mấy chốc đã hóa thành một quả núi lớn bao trùm Liễu Nhân Toàn vào bên trong.

Nói thì lâu nhưng thực chất rất nhanh, chỉ thấy Hổ Hà bay lên điểm ra một điểm thì cả khoảng không phía trước gã đã biến thành một ngọn núi

https://thuviensach.vn

lớn và tất nhiên với tốc độ đó thì Liễu Nhân Toàn không thể chạy nên đã bị giam bên trong ngọn núi.

“Quả là Hoành Không hậu kỳ, Thể Nguyên chuyển với tốc độ rất nhanh. Nhưng lão phu có thứ này cho ngươi đây!” Ngay khi Liễu Nhân Toàn bị bắt, một âm thành hùng hậu vang lên theo đó một luồng sáng từ chính đường Liễu phủ phóng ra rồi lập tức bay lên không.

Luồng sáng đó vừa bay ra thì một bóng người cũng bay theo, cả hai cùng dừng lại trên cao cách chỗ Hổ Hà đang đứng không xa. Lúc này, có thể thấy người vừa xuất hiện cùng điểm sáng là một lão giả có gương mặt phúc hậu, nhìn quá thì có vài phần giống Liễu Nhân Toàn.

“Lão tổ tông!” Đám người Liễu gia nhìn thấy lão giả vừa xuất hiện thì tinh thần đều trở lên kích động. Tất cả không ai bảo ai mà cùng dừng lại nhìn về phía lão giả hô lớn.

Lão giả vừa xuất hiện thấy mọi người kêu gọi cũng không để ý mà lại đưa tay nắm lấy vật sáng kia. Tiếp đến, lão niệm niệm vài câu cổ ngữ vang vọng khắp Liễu phủ. Điều này như tác động đến vật sáng trong tay lão khiến nó dung lên kịch liệt như muốn bay ra. Không đợi lá bùa kia thoát ra, lão giả kia phun một ngụm máu vào điểm sáng đó.

“Ông!” Một tiêng kêu vang vọng cả Vạn Niên thành, theo đó một tia sáng từ trên không chiếu xuống điểm sáng kia khiến nó loáng cái biến mất.

“Kỳ Nhân Tụ Sinh phù!” Hổ Hà phía ngoài nhìn một màn này thì giật mình lùi lại nhưng đã muộn. Luồng sáng kia vừa biến mất đã bay đến dán lên người khiến gã sợ hãi vùng vẫy.

Hổ Hà không kịp gỡ điểm sáng kia xuống thì nó đã phát nổ, một vụ nổ không tiếng động chỉ có một màn sáng trắng lan ra vừa đủ bao phủ Hổ Hà thì liền tụ lại, làn sóng sáng bùng ra rồi tụ lại rất nhanh nhưng khi nó thu về thì Hổ Hà cũng biến mất không chút dấu vết.

https://thuviensach.vn

Trên không, sau khi màn sáng co lại liền biến thành một lá phù đỏ rực. Lá phù này ngay tức khắc bị lão giả kia thu lại cất vào trong ngực.

Nhìn kỹ thì lão giả sau khi sử dụng lá bùa vừa rồi thì vẻ mặt cũng đã tái xanh, xem ra lão cũng bị thương không nhẹ. Tuy bị thương nhưng lão vẫn cố vung tay một cái khiến quả núi đang rơi xuống dừng lại rồi từ từ tách ra.

“Rầm!” Liễu Nhân Toàn đánh tan qua núi phi ra.

“Giết hết những kẻ biết truyện này, người bí ẩn kia thì coi như chúng ta không biết!” Vị lão giả kia khẽ ho một cái rồi truyền âm cho Liễu Nhân Toàn.

“Gia tổ nghỉ ngơi đi!” Liễu Nhân Toàn chắp tay đáp rồi liền phóng đến đám người Đường Kim Thương.

“Không ngờ Liễu gia lại là gia tộc trực hệ của Nguyên lão, nếu cố chấp ra tay cũng có thể giết được đám người này thế nhưng cũng vô ích. Xem ra đây không phải gia tộc mình cần tìm. Vì một chút tức giận để rồi đánh động nguyên lão thì sư phụ sẽ không vui!” Phía xa xa, nữ nhân kia nhìn một màn vừa rồi thì vẻ mặt cũng trở lên khó coi. Nàng suy nghĩ một chút rồi thân hình nhoáng cái đã biến mất trong màn đêm.

Dưới sân, đám người Đường Kim Thương tan tác bỏ chạy, Tần Khang thân mình toàn máu đang điên cuồng đánh trả lại đại trưởng lão nhưng nhìn gã cũng chỉ như đèn cạn dầu đang cố vùng vẫy mà thôi.

“Đại nhân cứu ta!” Đường Kim Thương khi này dùng hết tốc lực bỏ chạy, gã vừa chạy vừa gọi lớn thế nhưng không hề có ai trả lời.

“Chạy đi đâu!” Liễu Nhân Toàn vụt cái đã đuổi đến, tay phải hắn vỗ ra phía trước, theo đó một màn nguyên thần tràn ra, chúng phóng ra được vài trường lại đan kết lại thành nhiều tầng, những tầng đồ án kia vừa xuất hiện nhoáng cái đã phóng đến đánh vào lưng của Đường Kim Thương.

https://thuviensach.vn

“Hự!” Đường Kim Thương dính đòn chỉ kêu một tiếng đã ngã năn ra đất, trong cơ thể hắn một lớp màng trắng hình người bay lên thì bị Liễu Nhân Toàn đưa tay hút lại.

“Thành chủ bị giết rồi!” Không biết là ai khi này nhìn thấy một màn vừa rồi sợ hãi hô lên.

Ngay sau tiếng hô, đội ngũ của Đường Kim Thương như rắn mất đầu bắt đầu vốn đã tán loạn lúc này càng mất hết ý trí chiến đầu, cả đám thi nhau tìm đường chạy chốn. Ngược lại thì người của Liễu gia thấy vậy càng hưng phấn tất cả điên cuồng đuổi theo truy sát.

Tiếp đến, Liễu Phủ như đại loạn đâu đâu cũng có ánh lửa và tiếng đánh nhau vang lên.

Khi này, ở một chỗ hiếm hoi còn tồn tại chút không gian yên tĩnh, đó là một bãi đất trống giữa hai dãy nhà hậu viện. Trên bãi đất trống, Liễu Thiên đang rất tập trung nhìn về phía trước. Hắn vừa rồi chia tay đám người Liễu Thuyên thì liền hướng Chính đường chạy đi nhưng chưa đi được bao lâu hắn đã gặp một bóng người từ đâu nhảy ra chặn đường. Còn người chặn đường hắn không ai khác chính là tên Tần Dương hắn ghét.

“Ta nghĩ ngươi sẽ không đi xa hơn được đâu!” Tần Dương phía đối diện vừa nhìn thấy Liễu Thiên đã bày ra vẻ mặt đầy sát khí như muốn ăn thịt hắn vậy.

“Tên này tu vi Khai Minh cảnh trung kỳ, nếu mình chủ động giao chiến thì chắc chắn sẽ chết không phải nghi ngờ. Nhưng kiếm cơ hội khi hắn sơ ý thì vẫn có thể chạy được, không thì cũng chờ được người cứu, phải làm hắn mất bình tĩnh. Để dùng thứ kia!” Liễu Thiên ánh mắt cảnh giác nhìn đối thủ, trong đầu thì tự đưa ra phương án.

“Là ngươi, cái người tên là…à ngươi tên là gì ý nhỉ?” Liễu Thiên lúc này lại dở trò cũ ra.“Thật sự là không nhớ nổi tên ngươi… Tần Cẩu đúng

https://thuviensach.vn

không?” Liễu Thiên tỏ vẻ khổ sở nói rồi lại đoán mò!

“Hừ! Giả bộ ư! Xuống âm phủ mà giả bộ!” Tần Dương nghe vậy như bị thọc vào chỗ đau bao lâu nay. Hắn bày ra vẻ mặt tức giận gầm lên một tiếng rồi thân thể lập tức lao thẳng đến chỗ Liễu Thiên.

Tên này di chuyển với tốc độ khá nhanh, khoảng cách mấy trượng chỉ vài chớp mắt đã đến. Hắn đến trước người Liễu Thiên thì tay phải đẩy ra, ngũ chỉ mở rộng với lượng nguyên thần hùng hậu chộp xuống đỉnh đầu Liễu Thiên. Hắn muốn dùng thủ pháp nhanh nhất khống chế Liễu Thiên rồi từ từ hành hạ.

Một trảo xuất ra, nguyên thần quanh năm ngón tay Tần Dương bùng ra như năm mũi dáo vồ đến đỉnh đầu Liễu Thiên.

“Chưa đủ nhanh!” Liễu Thiên nhìn trảo đánh đến lắc đầu rồi khẽ nhún người tránh sang một bên tránh đi, đồng thời tay phải sờ vào chỉ giới lấy ra một thanh tiểu kiếm màu đen óng nhìn như đang ướt vậy.

“Vù!” Trảo thủ của Tần Dương vừa đánh trượt qua bên trên vai trái của Liễu Thiên thì ngay tức khắc tạt ngang vồ vào mang tai hắn.

Liễu Thiên thấy vậy cũng không bất ngờ, hắn đạp mạnh chân ngả người ra sau, đồng thời lùi hai bước, còn thanh tiểu kiếm trong tay cực nhanh cắt vào bàn tay của Tần Dương.

“Xoẹt! Phịch!” Tần Dương đang vồ đến bị đoản kiếm chém chúng thì giật mình thu tay phải về nhưng đồng thời tay trái hắn một quyền xuất ra, quyền kình đánh lên ngực Liễu Thiên.

Liễu Thiên bị đánh bật ra sau mấy trượng, hắn đạp đạp vài cái mới miễn cưỡng không ngã nhưng vẻ mặt hắn thì phụng phịu nổi đầy gân xanh.

https://thuviensach.vn

“Nguyên thần công kích!” Liễu Thiên vừa lùi vừa thầm than, hắn cảm thấy nội tạng đều trấn động, sự chấn động này khiến hắn choáng váng. Hắn khi này đã hiểu thế nào là nguyên thần công kích. Một quyền vừa dính đã mang theo vô số nguyên thần của Tần Dương tràn vào cơ thể, rất may là nguyên thần của hắn cũng tràn ra chặn lại. Cuối cùng do nguyên thần yếu hơn nên hắn vẫn bị một lượng nguyên thần của Tần Dường tràn vào cơ thể. Thế nhưng với hắn một kiếm đổi một đòn này cũng đáng.

Phía đối diện, Tần Dương sau khi đánh ra một quyền thì cũng dính một kiếm, tuy vết thương ngoài da nhưng hắn cũng cảm thấy giật mình không dám khinh xuất nữa. Hắn thật không ngờ rằng một tiểu tử có tu vi Tổ Nguyên có thể cắt đứt được tay mình. Phải biết khi có chân nguyên hộ thể thì không chỉ dùng binh khí sắc bén là có thể công phá được mà phải dùng binh khí mang theo nguyên thần.

Thế nhưng nguyên thần càng lên cao càng mạnh nhất là trênh nhau một đại cảnh giới thì càng lớn. Vì vậy đúng ra Sơ nguyên không thể nào công phá được Chân nguyên. Thế nhưng vừa rồi Liễu Thiên lại dễ dàng cắt một vết trên tay mình, điều này làm Tần Dương cảnh giác hơn hắn.

Tần Dương cũng không tiếp tục áp sát, hắn nhìn vào tiểu kiếm màu đen kia nhíu mày, hắn đoán thanh kiếm của Liễu Thiên đang cầm chắc chắn được lạc ấn nguyên thần của người có tu vi cao hơn hắn rất nhiều. Vì suy nghĩ đó hắn đã đưa ra phương án mới, hắn lúc này phải tránh cận chiến với Liễu Thiên!

Nghĩ vậy, hắn liền đưa tay ra kết ấn liên tục. Chỉ thấy hắn kết ấn mấy nhịp rồi từ hai tay một luồng sáng màu xanh nhạt dần xuất hiện và mỗi lúc một to và sáng hơn.

“Ta xem ngươi làm thế nào để chặn được Thanh Chân hỏa của ta!” Tần Dương khi này mới đắc trí nói lớn. Tên này đang muốn lợi dụng lợi thế của

https://thuviensach.vn

mình, hắn muốn công kích từ xa, hắn không muốn bị thương tổn không mong muốn.

“Vậy ư? Ta từ khi nhìn thấy dị thuật cũng chưa giao chiến thử bao giờ, hôm nay ta muốn thử xem dị thuật của người mạnh đến mức nào?” Liễu Thiên cất tiểu kiếm, lấy ra trường kiếm nhàn nhạt nói.

“Hừ! Chết đi!” Tần Dương đã kết ấn xong, hắn nhảy lên hai tay đưa qua đầu đập mạnh về phía Liễu Thiên.

Sau một đập kia, ngọn lửa xanh nhạt trên tay Tần Dương bùng lên rồi rất nhanh thổi về phía Liễu Thiên. Một dải lửa dài hơn ba trượng được Tần Dương đánh xuống như muốn bao phủ Liễu Thiên lại.

Thế nhưng lửa lan trên không tuy nhanh nhưng cũng không thể đánh chúng Liễu Thiên được. Chỉ thấy Liễu Thiên liên tục di chuyển cực nhanh, chỉ mấy nhịp di dịch để lại mấy tàn ảnh, hắn đã tránh được tầm công kích của thanh hỏa kia. Tiếp đó hắn lại vận Lưu Thủy Bộ uyển chuyển nghiêng người lùi ra sau mấy trượng mới dừng lại.

“Di biến, ta xem ngươi dùng nó được mấy lần!” Tần Dương khi này cũng nhận ra khinh công của Liễu Thiên thì cười nhạt nói. Hắn biết Liễu Thiên dùng di biến khinh công sẽ tốn rất nhiều nguyên thần và tâm lực nên với tu vi của Liễu Thiên thì sẽ không duy trì được lâu.

Lại nói thì mấy nhịp di chuyển cực nhanh của Liễu Thiên chính là Tam Bộ Di, hắn trước kia đã tu luyện rất nhiều nhưng tu vi chưa đủ nên không thể dùng được. Thế nhưng hôm nay tu vi của hắn đã là Linh Cơ cảnh đệ cửu trọng nên Sơ nguyên đã đạt trạng thái ổn định và có kích thước chuẩn. Vì vậy chúng có thể thoát ra ngoài cơ thể một chút nên hắn có thể dùng được Tam Bộ Di để di chuyển cực nhanh nhưng mỗi lần sử dụng cũng chỉ di chuyển được tầm nửa mét mà thôi.

https://thuviensach.vn

Khoảng cách giữa Linh Cơ cửu trọng và Khai Minh cảnh chỉ là một bước thế nhưng thực tế lại có chênh lệch rất lớn. Sơ nguyên cửu trọng chỉ có thể thoát ra ngoài một lượng nhỏ và cũng rất nhanh tản mát trong không khí, chúng không thể kết cấu hay biến đổi thành cách dạng khác hay chuyển hóa thành dị thuật được, có chăng nếu vận dụng tốt thì có thể giải phóng được chút năng lượng chứ không thì chỉ uổng phí vô ích.

Còn ở Khai Minh cảnh nguyên thần ra ngoài cơ với lượng lớn, chúng có mức năng lượng cao, không bị phân hủy khi vừa ra ngoài không khí và chúng có thể liên kết và biến đổi thành dạng vật chất khác. Tam Bộ di lại là dạng dị thuật chỉ cần xúc áp và giải phong nguyên thần ra ngoài cơ thể để tạo lực đẩy nên ở Linh Cơ cảnh đệ cửu trọng cũng có thể dùng được. Và tất nhiên do nguyên thần yếu hơn nhiều nên ở cảnh giới này mỗi lần sử dụng khoảng cách di chuyển là khá ngắn. Đồng thời Liễu Thiên cũng chỉ mới luyện nên chưa thể thi triển Tam Bộ di đến cảnh giới cao nhất mà chỉ gọi là dùng được. Vì mới luyện được chút hỏa hầu nên mỗi lần sử dụng của hắn cũng chỉ được nửa mét. Thế nhưng dù ngắn nhưng cũng hữu ích với Liễu Thiên vì hắn có thể sử dụng vài lần liên tục.

Tất nhiên dùng di biến khinh công rất tổn hao nguyên thần và Liễu Thiên cũng biết nhưng hắn lại không tỏ vẻ lao lúng, ngược lại tỏ rất thản nhiên. Điều này làm Tần Dương càng thêm khó chịu, tên này sau khi đánh trượt biết hỏa thuật không đủ tốc độ thì liền thu hỏa thuật lại rồi tiếp tục kết ấn.

Liễu Thiên tất nhiên cũng không manh động lao lên, hắn biết trênh lệch giữa hai người là rất lớn nên phải theo kế hoạch. Kế hoạch của hắn chính là câu giờ!

Phía đối diện, sau hai ba nhịp kết ấn, Tần Dương đẩy hai tay ra phía trước, hai bàn tay xòe ra rồi miệng lẩm bẩm gì đó. Theo đó từ hai bàn tay hắn một đồ án phức tạp ngưng kết. Khi đồ án vừa xuất hiện thì một mảng lớn sương mù tràn ra che lấy hai bàn tay của Tần Dương. Tiếp đó, lớp

https://thuviensach.vn

sương mù quay quanh tay hắn dần dần đặc hơn, dần dần chuyển thành trắng tinh như tuyết.

“Ta sẽ cho ngươi nếm thử tuyệt chiêu ta mới học được trong Phi Linh phong. Ngươi chết dưới chiêu này cũng đáng để tự hào.” Tần Dương vẻ mặt tự đắc nói.

“Không có gì khác ngoài hỏa, băng hai hệ dễ học này!” Liễu Thiên lắc đầu mỉm cười.

“Vũ Phong Châm.” Tần Dương vẻ mặt điên cuồng hô lớn một tiếng, hai tay xòe ra đẩy mạnh về phía trước.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 180: Quyết Chiến

“Vèo Vèo… Vèo!”

Ngay tức khắc từ trong đám sương trắng trước hai tay Tần Dương phóng ra vô số băng châm, chúng vừa xuất hiện đã tạo thành một mảng dầy đặc như mưa bay đến chỗ Liễu Thiên.

Thế nhưng Liễu Thiên nào có đứng im, hắn vốn đã chạy được một đoạn. Khi thấy băng châm vừa đến thì hắn phi thân tránh đi rồi rất nhanh đã lùi tiếp mấy trượng ra đến tận viền ngoài của cái sân.

Tần Dương hơi ngạc nhiên nhưng rất nhanh liền hướng băng châm phóng đến chỗ Liễu Thiên vừa xuất hiện.

“Phạch, phạch…phạch!”

Nhưng vẫn như vừa rồi, khi băng châm phóng gần đến Liễu Thiên thì hắn lại dùng Tam Bộ Di ba nhịp liên tục, hắn đã đứng cách chỗ cũ hơn nửa trượng vừa đủ tránh được băng châm.

“Tạch! Tạch…” Còn đám băng châm như mưa bắn đến nhưng không chúng Liễu Thiên thì cắm đầy lên bức tường phía sau, một số va chạm với tường đá thì vỡ tan tạo lên những âm thành ròn rã.

Nhìn đám băng châm phóng trượt phía sau, Liễu Thiên có chút rùng mình. Hắn khẳng định mình không cứng như bức tường kia, nếu dính thì

https://thuviensach.vn

chắc chắn sẽ bị băng châm xuyên qua. Vì vậy Liễu Thiên chỉ có cách dùng Tam bộ di tiếp tục di chuyển cực nhanh tránh đi rồi tiếp tục chạy xa hơn.

Sở dĩ Liễu Thiên kéo dài khoảng cách vì hắn biết với công kích dầy đặc trên diện rộng thì hắn lúc đầu vẫn có thể né được nhưng đối phương dần sẽ đoán được hướng di chuyển của hắn mà đánh đón đầu, khi đó hắn chắc chắn sẽ bị gim chết. Đồng thời Tam Bộ Di hắn sử dụng tốt hơn người khác nhưng cứ một nhịp ba lần dùng là phải nhỉ vài giây. Cứ mỗi nhịp như vậy cơ thể hắn sẽ càng chịu tải lớn. Dần dần các bộ phận trong cơ thể sẽ tổn hại nghiêm trọng! Nếu dùng quá độ thì dù có thoát khỏi Tần Dương thì hắn cũng sẽ thành phế nhân vì kinh mạch vỡ nát.

Vì thế hắn vẫn phải cắn răng tiếp tục di chuyển, hắn biết khoảng cách càng xa thì hắn càng có nhiều cơ hội tránh được băng châm mà không cần dùng đến Tam Bộ di.

Quả nhiên càng xa thì các đợt băng châm càng khó theo được Liễu Thiên mà liên tục phóng trượt tạo thành những tiếng vèo vèo phía sau, cuối cùng thì cái thì cắm lên cây, cái thì bay đi xa, cái thì vỡ tan khi va vào tường.

“Haha! Ta xem ngươi làm sao có thể theo kịp!”

Rất nhanh Liễu Thiên đã chạy khuất sau bức tường phía cuối cái sân, lúc này chỉ còn tiếng cười nói vọng lại.

“Hừ!” Tần Dương nhíu mày thu hai tay lại rồi vụt cái đuổi theo Liễu Thiên đồng thời thần thức của hắn tràn ra tứ phía bắt đầu dò xét.

Tần Dương lao qua bức tường, hắn tiến vào khu thư viện và khố phòng của Liễu gia.

Tên này vừa chạy vừa cảm nhận, khi đến gần một dãy nhà thì hắn bỗng cười nhạt tay phải đấm về phía.

https://thuviensach.vn

Chỉ nghe ầm một tiếng một mảng tường bị đánh vỡ để lộ ra Liễu Thiên đứng phía trong. Thế nhưng nhìn Liễu Thiên có vẻ không bị thương mà chỉ thấy hắn đang đứng trong đống đổ nát nhìn ra cười rồi lại quay người chạy đi.

“Chết đi!” Tần Dương hai mắt trợn lên quát rồi liền lao theo, tên này vừa chạy đi vừa đấm đá, hắn phá tan tất cả những mảnh vỡ cản đường hắn. Chẳng mấy chốc cả một dãy viện định bị hắn đập tan nhưng vẫn không đuổi theo được Liễu Thiên.

“Ầm!” Tần Dương đi một đoạn thì cảm nhận thấy Liễu Thiên ở phía trước liền đạp vỡ một bức tường lao đến thế nhưng khi tường vỡ hắn lại không hề thấy Liễu Thiên. Điều này khiến hắn tức điên lên mà gào rú: “Phế vật, ngươi chỉ biết chạy thôi! Có giỏi thì thò đầu chó của ngươi ra!”

“Vù!”

Đáp lại Tần Dương là có một tảng đá lớn bay đến.

“Rác rưởi!” Tần Dương nhíu mày lầm bẩm rồi tay phải đánh ra một quyền khiến tảng đá vỡ tan.

Ngay lúc tảng đá vỡ, trong đám loạn thạch và bụi, một mỗi kiếm sắc bén lao ra nhằm thẳng mặt hắn đâm đến. Thế nhưng với thần thức phủ rộng vài trượng xung quanh thì một đòn này không làm Tần Dương bất ngờ, hắn chỉ đưa tay phải lên vỗ một cái đã khiến thanh kiếm bật ngược ra sau.

Kiếm vừa bay đi thì một mảng tường lớn lại bay đến, Tần Dương không kịp tránh nên đành phải dùng quyền đập vỡ. Thế nhưng một tảng lại một tảng, chúng thi nhau bay đến từ nhiều hướng khiến Tần Dương tạm thời rơi vào thế phòng ngự. Hắn phải liền tục tránh né hoặc đập vỡ những mảnh tưởng đang bay đến.

https://thuviensach.vn

“Sủa ư! Nô tài phản chủ! Bản thiếu gia sẽ ném chết ngươi!” Phía ngoài Liễu Thiên dùng Lưu Thủy Bộ uyển chuyển chạy quanh, hắn vừa di chuyển vừa bê những tảng đá, mảng tường lớn ném về phía Tần Dương với lực đạo không hề nhỏ khiến tên này không thể thoát ra được. Liễu Thiên tự nhủ dùng kiếm không được thì dùng đá, dù sao hắn cũng chỉ có chút cơ bắp là hơn đối thủ nên phải tận dụng.

“Ta sẽ giết ngươi!” Tần Dương bị ném cho túi bụi, rồi lại nghe thấy tiếng của Liễu Thiên thì hét lớn rồi khí thế toàn thân chợt thay đổi. Chỉ thấy nguyên thần của hắn bùng ra ngoài như nước rồi cuồn cuộn xoay tròn hình thành một quả cầu lớn màu trắng đục bao bọc hắn lại.

“Phụp! Phụp!” Khi màng sáng kia xuất hiện thì những tảng đá lớn do Liễu Thiên ném đến đều bị cản lại rơi xuống phía ngoài, một số tảng còn vỡ tan bắn tung tóe.

“Hả! Chạy!” Liễu Thiên thấy ném đá không còn hiệu quả thì khẽ kêu lên một tiếng liền quay đầu chạy đi.

“Ta đã không tiếc tiêu hao chân nguyên mà người còn muốn chạy ư?” Tần Dương quay ra cười nhạt rồi đạp mạnh một cái cả người bay lên không đuổi theo hướng Liễu Thiên bỏ chạy.

Liễu Thiên phía kia vẫn điên cuồng chạy, hắn dung Lưu Thủy bộ băng qua vài đống đổ nát, rồi lại nhảy qua một bức tường, hướng hắn chạy chính là cái hoa viên ở đầu hậu viện.

Thế nhưng khi hắn gần chạy đến cái hoa viên kia thì bỗng đứng khựng lại vì phía trước hắn, Tần Dương đang đứng đó nhìn hắn với ánh mắt đầy thù hận.

“Thì ra bay nhanh hơn chạy!” Bị Tần Dương chặn phía trước, Liễu Thiên thầm than, trường kiếm lại xuất hiện trong tay và được hắn nắm chặt.

https://thuviensach.vn

“Băng Linh Tỏa!” Tần Dương phía đối diện vẻ mặt lạnh tanh, hắn không chần chừ hô lớn, đồng thời hai tay hắn chập lại đẩy lên cao.

“Tạch! Tạch!...”

Liễu Thiên giật mình lùi lại nhưng không kịp, chỉ thấy xung quanh hơn trượng rất nhanh đã bốn cột băng mọc lên, đồng thời dưới chân hắn lúc này đã bị đóng băng, đôi chân hắn rất nhanh đã bị băng phủ kín, rất may là hắn có nguyên thần với thân thể mạnh mẽ nên không bị đông cứng. Thế nhưng tuy không bị đông đá nhưng Liễu Thiên cũng bị phong bế không thể di chuyển được. Mà theo hắn cảm nhận thì lớp băng dưới chân này cũng rất cứng và trong đó còn có một tia chân nguyên khống chế càng khiến hắn khó có thể dùng kiếm phá vỡ được.

“Ta sẽ ướp sống ngươi!” Tần Dương thấy Liễu Thiên chúng chiêu thì cười đầy đắc trí đồng thời hắn lại càng vận nguyên thần mạnh hơn.

Tầng băng từ từ dâng lên đến ngang đầu gối Liễu Thiên và tốc độ mỗi lúc một nhanh. Với tốc độ này chẳng mấy lớp băng sẽ phủ kín hắn.

“Thử chặt một xem ngươi điều khiển ra sao.” Liễu Thiên nhìn xuống chân rồi lại nhìn quanh bốn trụ băng thầm nghĩ rồi liền lấy ra một thanh cự kiếm dài hơn trượng bổ về một cái trụ phía bên phải.“Ngươi! Phành!” Tần Dương giật mình định ngăn cản nhưng không kịp và cột băng kia đã bị đập vỡ. Khối băng hình vuông đang dâng lên bỗng biến dạng, ở góc trụ băng bị vỡ hàn khí tràn ra đóng băng một vùng quanh đó.

Nhìn lại thì Tần Dương ngay tức khắc đã tái tạo cột băng nhưng vẫn không đủ nhanh nên đã khiến khối băng không thể dâng cao với tốc độ như trước.

“Quả nhiên chậm lại!” Liễu Thiên mỉm cười liền vung cự kiếm bổ về cái trụ phía sau bên phải.

https://thuviensach.vn

Lại một tiếng bang vang lên, băng tinh bắn tung tóe. Ngay sau đó một mảng lớn phía ngoài cột băng vừa bị phá đã bị đóng băng một mảng, một lượng hàn khí tổn hao khiến cho khối băng đang dâng lên lại chậm lại.

“Chết tiệt!” Tần Dương thấy vậy thầm mắng rồi lại vận nguyên thần hồi phục cột băng. Lúc này, hắn thật hối hận khi không dùng Băng Linh Tỏa trên diện rộng hơn, hắn thật không ngờ Liễu Thiên vừa tiếp xúc đã biết điểm yếu của chiêu này. Hắn đã quá coi thường Liễu Thiên.

Khi cột băng phía sau khôi phục thì Liễu Thiên lại phá vỡ cột phía trước, điều này khiến tầng băng dưới chân hắn không thể tăng lên được.

Tần Dương sau một hồi chạy theo sửa chữa cảm thấy bất lực, cuối cùng thì hắn cũng không hồi phục cột băng nữa mà liền thu tay đổi kiểu kết ấn.

“Cơ hội!” Liễu Thiên thấy đối phương thu công liền lấy từ túi trữ vật ra một khối đá lớn ném mạnh ra đồng thời cự kiếm được thu về đâm thẳng xuống phiến băng phía dưới.

Tảng đá lớn kia bay đến cũng không có nhằm vào Tần Dương mà đập vỡ cái cột đá phía xa bên trái. Khi cột đá này vỡ thì chân nguyên trong lớp băng cũng bị phá và cũng chính là lúc cự kiếm của Liễu Thiên đâm xuống tảng băng phía dưới.

Chỉ thấy phành một cái, tảng băng dưới chân Liễu Thiên vỡ làm hai. Thế nhưng Liễu Thiên vẫn chưa hoàn toàn thoát ra được, hắn nhấc chân lên thì vẫn kéo theo hai tảng băng lớn. Thấy vậy hắn nhíu mày định đập vỡ hai tảng băng thì bỗng giật mình thu cự kiếm chắn trước người.

“Xem ngươi chạy đi đâu! Chân hỏa!” Phía đối diện, Tần Dương kết ấn xong liền hét lớn rồi từ miệng thổi là một dải lửa đỏ rực. Dải lửa vừa xuất hiện đã tràn về phía Liễu Thiên.

https://thuviensach.vn

Liễu Thiên chân bị băng bám nên không thể dùng Tam bộ di được, hắn lúc này chỉ biết cắn răng chốn sau thanh cự kiếm.

Lửa đó tạt đến được bản kiếm to cản lại, Liễu Thiên trốn phía sau cũng tránh được công kích chủ đạo nhưng vẫn bị đốt cháy hai bên cánh tay. Quần áo hắn cũng dần bốc cháy.

Tất nhiên Liễu Thiên cũng không đứng im để bị đốt mãi, hắn sau khi tránh được một kích trực diện đầu tiên của hỏa thuật thì liền ôm theo cự kiếm ngả người ngã ra sau. Với sức nặng của cự kiếm chỉ nghe phịch một cái, Liễu Thiên như cây bật rễ đổ ra sau, hai tảng băng dưới chân được bật dựng lên vừa đẹp cản lại hỏa thuật đang thủi tới.

“Tên này!” Tần Dương giật mình định thu lại hỏa thuật nhưng cuối cùng hắn lại thôi vì hắn biết đã muộn, hắn phải duy trì khiến Liễu Thiên không có khoảng trống để thoát ra được. Vì hắn cũng biết Băng Linh Tỏa đã bị phá nên lớp băng dưới chân Liễu Thiên không thể cản được hỏa thuật của hắn, chỉ vài nhịp thở là Liễu Thiên sẽ bị nướng chín.

Quả nhiên lớp băng khi mất đi chân nguyên khống chế nên rất yếu, nó vừa bị lửa đỏ thổi đến đã tan chảy với tốc độ cực nhanh.

Một màn này cũng trong dự liệu của Liễu Thiên, hắn rất nhanh thu cự kiếm lại xuất ra trường kiếm rồi chém liền mấy nhát, hai khối băng mỏng dưới chân hắn tan vỡ. Khi băng vừa vỡ, Liễu Thiên liền đạp xuống đất lộn về phía sau tránh đi hỏa thuật kia.

Sau vài nhịp thở tuy bị đốt một chút nhưng Liễu Thiên vẫn lùi ra được. Khi hắn đã ra đến khoảng cách an toàn mới phủi phủi dập tắt đám lửa trên quần áo, đám lửa tắt đi cũng để lộ ra một phần cơ thể của hắn đã bị đốt cháy tạo thành những vết phồng rộp dấm máu. Không chỉ vậy, chân hỏa kia quả nhiên mang theo chân nguyên thâm sâu vào chỗ bị thương khiến vết thương của hắn càng khó hồi phục. Một vài tia chân nguyên đã xuyên thấy

https://thuviensach.vn

vào động mạch cùng một số bộ phận quan trọng khiến gương mặt hắn vặn vẹo rồi dần tái mét không còn chút máu.

Tần Dương phía đối diện thấy Liễu Thiên thoát ra được cũng không ngạc nhiên, hắn chỉ lẩm bẩm rồi hỏa thuật lại càng được thi triển mảnh hơn, hỏa mang tràn ra với tốc độ nhanh và mạnh hơn hắn vừa rồi. Hắn tin rằng với một chiêu này Liễu Thiên sẽ chết không không kịp ngáp.

“Cái này!” Thế nhưng khi hỏa mang tràn ra được vài trượng gần như đã ập vào Liễu Thiên thì bỗng dừng lại, sau đó rất nhanh thu nhỏ lại rồi tắt hắn, điều này khiến Tần Dương giật mình, vẻ mặt hắn kinh nghi nhìn về Liễu Thiên như muốn được giải đáp gì đó.

Liễu Thiên vẻ mặt sau khi tái đi cuối cùng đã hồng hào trở lại, hắn khi này nhìn Tần Dường bằng ánh mắt đầy sát khí hỏi: “Sao, ngươi cảm thấy thế nào?”

“Nguyên thần của ta, tại sao lại có thể!” Tần Dương thu lại hỏa thuật, hắn đưa hai tay ra trước lẩm bẩm với vẻ mặt khó tin. Hắn khi này cảm thấy nguyên thần bỗng dưng cạn kiệt đến tận cùng. Điều này chưa từng xảy ra với hắn vì dù sao những lần trước khi nguyên thần gần hết hắn cũng cảm nhận được mà tính toán nhưng lần này đến tận khi nguyên thần không đủ duy trì dị thuật nữa hắn mới nhận ra. Đây là vì sao? Điều này khiến hắn rơi vào mê hoặc.

“Hắn đâu?” Tần Dương đang mải suy tư thì bỗng hai mắt mở lớn nhìn về phía trước. Nơi Liễu Thiên vừa đứng khi này chỉ còn vô số vụn băng đang bị máu hòa tan trên đất, Liễu Thiên thì đã biến mất.

“Tiếp ta một kiếm!” Ngay lúc này, Liễu Thiên từ phía bên phải Tần Dương nhảy đến, trường kiếm vụt cái bổ xuống.

Tần Dương quá bất ngờ, hắn không kịp tránh mà chỉ quay người rồi đưa tay trái lên, hắn cố gắng dùng lớp hộ thể chân nguyên lên đỡ.

https://thuviensach.vn

“Phựt! phịch!”

Kiếm quang từ trên đi xuống, cánh tay trái của Tần Dương bắn ra ngoài, trường kiếm của Liễu Thiên tiếp tục bổ lên vai trái của Tần Dương mới dừng lại. Nhưng công kích toàn lực như vậy Liễu Thiên cũng không thể phòng thủ được. Tần Dương dính kiếm thì hắn cũng điên cuồng đưa tay phải ra đánh một trưởng vào ngực của Liêu Thiên. Không biết Tần Dương đánh ra trưởng gì nhưng quyền này mang theo một lượng nguyên thần ba động đánh lên người Liễu Thiên làm hắn bắn ra sau hơn ba trượng ngã lăn trên đất.

“A! Tay của ta, ta sẽ giết ngươi!” Tần Dương khi này điên cuồng hét lên, hắn lấy ra một nắm đan dược ném vào miệng rồi lại lao về phía Liễu Thiên mặc cho máu từ cánh tay đang phun ra như vòi hoa sen.

“Tao lại sợ à!” Liễu Thiên thấy đối thủ lao lên thì nộ khí cũng đầy mặt, hắn cũng hét lớn rồi cầm theo trường kiếm chờ sẵn.

Tần Dương cắn đan dược thì bỗng chốc nguyên thần lại bùng ra, hắn vụt cái đã áp sát, tay phải xòe ra đẩy về phía Liễu Thiên, lượng nguyên thần cuối cùng của hắn cũng dồn ra ngưng tụ ở bàn tay tạo tành một hoa văn màu trắng đục.

“Băng ấn!”

Bàn tay Tần Dương đánh vào ngực Liễu Thiên ngay tực khắc một luồng hàn khí thủi tới, cơ thể Liễu Thiên cũng theo đó bị đóng băng.

Liễu Thiên có thể cảm nhận được luồng khí lạnh lan từ ngực ra toàn cơ thể, chỉ vài giây hắn đã cảm thấy cơ thể cứng đơ, đầu óc choáng váng, hắn cảm thấy ngột thở.

“Giết!” Liễu Thiên trong lòng gầm rú, cánh tay chưa bị đóng băng liền vung kiếm đâm thẳng vào cổ họng của Tần Dương.

https://thuviensach.vn

“Sụt!” Tần Dương vốn đã hết nguyên thần, hắn dù cắn nhiều đan dược nhưng cũng chưa tiêu hóa hết nên không có hộ thể chân nguyên vì vậy một kiếm của LIễu Thiên dễ dàng đâm qua cổ hắn.

Liễu Thiên đâm một kiếm rất nhanh rút kiếm ra nhưng đó cũng chính là động tác cuối cùng hắn có thể làm vì cơ thể hắn đã bị đóng băng hoàn toàn.

Liễu Thiên đổ ra đất, Tần Dương phía đối diện, tay phải bịt vào cổ lùi ra sau vài bước rồi cũng ngã lăn ra đất. Tên này vô lực ngã ra cố bịt máu từ vết tương nhưng máu từ cổ và cánh tay cụt vẫn rỉ ra không ngừng.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 181: Phân Linh Dịch

“Tại sao?” Ta làm sao lại thế này!” Trên sân cạnh hoa viên, Tần Dương nằm sấp dưới đất nhìn ra đám máu lênh láng trong lòng tràn ngập khó hiểu.

Thế nhưng có khó hiểu thì cũng không có ai giải thích cho hắn. Lúc này, hắn ngước mắt nhìn qua Liễu Thiên đang bị đóng băng thì khẽ cười một cái đầy thỏa mãn. Trong mắt hắn mọi thứ dần mờ đi rồi tối hắn!

“Tạch! Tạch!...” Tần Dương vừa chết thì lớp băng quanh người Liễu Thiên cũng vỡ ra.

Liễu Thiên từ từ khôi phục lại, hắn lổm ngổm bò dậy. Hắn vừa đứng dậy liền nhìn lại cơ thể mình thì không khỏi trầm tư suy nghĩ: “Xem ra công sức của mình và Đồng đại ca đã không uổng phí! Mình có thể cảm nhận sức mạnh của từng tế bào, ngọc dịch kia là thứ gì mà lại bá đạo như vậy! Nếu tiếp tục luyện tập cơ bản như trước thì quả nhiên đã uổng phí linh ngọc này!”

Liễu Thiên suy tư một hồi rồi cũng nhìn lại phía Tần Dương thì thấy tên kia đã ngỏm rồi.

“Ngươi trước kia khinh thường ta cũng được rồi nhưng lại có ý đồ với muội muội và gia tộc của ta, ngươi lại muốn lấy mạng ta thì không thể sống! Mà ngươi chết rồi ta cũng không cần nhiều lời giải thích làm gì!” Liễu Thiên nhìn thi thể của Tần Dương nằm bất động trên đất thì lắc đầu lẩm bẩm.

https://thuviensach.vn

“Tần Khang ư? Dù có chiếm được Liễu gia ta thì ngươi cũng mất thằng con trai!” Liễu Thiên thu kiếm lại ánh mắt nhìn ra phía xa thầm nghĩ.

“A! Cơ thể mình cũng dính nhiều vết thương!” Liễu Thiên lúc này mới nhìn lại thân thể thì thấy bản thân bị thương không nhẹ. Khi hắn áp sát rồi đánh ra một chiêu Lôi Trảm kia lại dính một trưởng của Tần Dương dẫn đến thương tích nặng thêm rất nhiều. Rất may là khi Tần Dương đánh một trưởng kia nguyên thần đã cạn kiệt nếu không với những thương tích từ trước thì hắn đã rơi vào hôn mê bất tỉnh.

Tiếp sau đó hắn lại sơ ý không tính đến việc Tần Dương cắn đan dược nên đã dính một chiêu Băng ấn. Nếu không phải cơ thể hắn có dị ngọc dung hợp khiến từng tế bào đều mạnh hơn thì giờ hắn chắc cũng ngỏm rồi.

Liễu Thiên xem xét lại một lượt thì cũng biết trong cơ thể mình một phần lớn nội tang đều bị chấn động mạnh và có sứt mẻ, nhất là phía phổi như bị dập khiến hắn có cảm giác khó thở. Đồng thời trên cơ thể hắn lúc này cũng có nhiều vết bỏng nặng vẫn đang dấm máu.

“Trị thương từ nội đến ngoại, đầu tiên vẫn cứ phải làm cho nội tạng hồi phục chức năng, như vậy các hệ tuần hoàn được vận hành bình thường thì mọi thứ đều đơn gian hơn.”

Suy xét một hồi thì Liễu Thiên không chậm trễ nữa, hắn liền ngồi xuống lấy trong người ra một viên Dương Phê hoàn cùng một vài đan dược phụ khác bỏ vào miệng rồi bắt đầu vận hành nguyên thần trị thương.

Dương Phê Hoàn chính là loại đan dược có công dụng bài tiết máu bầm, đồng thời hợp chất trong thuốc sẽ cố đinh vết thương và kích thích hồi phục các mô mềm trong cơ thể. Có thuốc này cộng thêm nguyên thần kích hoạt thì việc hồi phục sẽ nhanh hơn rất nhiều so với bình thường.

Liễu Thiên sau khi suy nghĩ kỹ thì từ từ thu liễm lại tu vi rồi mới chính thức trị thương. Vừa rồi khi chiến đấu cần vật hành tối đa công pháp nên

https://thuviensach.vn

không thể điều tiết thiên tinh được nhưng lúc này đã bình thường thì hắn có điều tiết thiên tinh để mọi người không quá ngạc nhiên với tu vi của hắn.

Thời gian nhẹ nhàng trôi, Liễu Thiên ngồi dưới sân nhắm mắt điều tức. Theo đó nguyên thần tràn ra bao bọc lấy những vết thương trên cơ thể hắn. Cùng với đó dược lực trong Dương Phê hoàn cũng được tiêu hóa khiến cho vết thương của hắn đang dần liền lại với tốc độ mắt thường có thể trông thấy. Tất nhiên để có tốc độ hồi phục này cũng phải nói đến Thể Nghịch Huyền Tinh ngọc và thiên tinh trong trong cơ thể.

Chỉ mấy phút sau, phía ngoài có tiếng chân chạy đến, đó chính là Liễu Thuyên cùng mấy người Liễu Hải. Đám người này vừa đến thấy Liễu Thiên ngồi đó quần áo đầy máu thì liền lo lắng hỏi:

“Đại ca! Ngươi làm sao vậy?”

“Đại ca, mau qua giúp đại ca!”

Liễu Thiên nghe thấy trợt mở mắt đứng dậy, hắn lau vết máu đã sắp khô trên miệng mỉm cười không nói gì.

“Đại ca! Huynh bị sao…đây là Tần Dương!” Liễu Thuyên đang chạy lại thì thấy thi thể Tần Dương liền kinh ngạc hô lên.

Hai người Liễu Hòa, Liễu Hải và mấy thiếu niên nữa cũng ngạc nhiên không kém, tất cả đứng vây quanh thi thể Tần Dương.

“Hắn bị trưởng lão giết rồi ư?” Liễu Thuyên lúc này vội vàng đi đến đỡ Liễu Thiên hỏi.

Đám người Liễu Thuyên khi sang hậu viện thì biết Tần Khang làm phản mà giờ lại thấy xác Tần Dương ở đây thì liền nghĩ rằng tên này bị trưởng lão giết chết.

https://thuviensach.vn

“Không! Bọn ta đánh nhau! Ta đã giết hắn!” Liễu Thiên lắc đầu nói.

“Hai người đánh nhau! Huynh giết hắn?” Liễu Thuyên nghe vậy há miệng, trố mắt đầy vẻ khó tin.

“Thật ư! Đại ca thật ư?” Hai người Liễu Hải, Liễu Hòa đều hưng phấn hỏi. Hai bọn chúng mấy ngay nay bị Liễu Thiên làm cho ngạc nhiên nhiều lần rồi nên lần này chúng cũng hi vọng đó là thật!

“Ừ! Ta dùng độc nên giết được hắn!” Liễu Thiên gật đầu giải thích.

“Độc ư? Sao dễ dàng thế được!” Liễu Thuyên nghe vậy lắc đầu phủ định.

Nàng sao có thể tin được việc Liễu Thiên vừa nói. Một người Linh cơ cảnh đệ thất trọng không thể nào giết được một người Khai Minh cảnh trung kỳ được, dù có dùng độc.

Phải biết rằng trên đời rất ít độc có tác dụng với dị giả mà có độc có hiệu quả thì đối thủ làm sao chúng độc dễ dàng được. Uống vào đó là điều không thể trong trường hợp của Liễu Thiên và Tần Dương. Ngửi thì dị giả khi chiến đấu họ rất ít khi hô hấp, họ đa phần đều giải phóng nguyên thần tạo thành năng lượng để cơ hoạt động nên việc hít thở gần như không cần. Độc lây qua da lại càng không có tác dụng vì trên Khai Minh cảnh nguyên thần có thể ra ngoài cơ thể nên khi độc tính vừa qua da tiến vào thì sẽ bị nguyên thần đẩy ra ngay.

Bình thường chỉ có một cách để dị giả có thể chúng độc đó chính là gây cho đối thủ bị thương, độc sẽ qua máu lây lan trong cơ thể với tốc độ cực nhanh. Nhưng Liễu Thiên làm sao có thể đả thương Tần Dương được. Phải biết hộ thể chân nguyên của đệ tử Khai Minh cảnh rất mạnh, một đệ tử Linh Cơ cảnh rất khó có thể xuyên phá.

https://thuviensach.vn

Mà lại nói hai người đánh nhau thì Liễu Thiên làm sao có thể đánh Tần Dương chảy máu được! Vậy làm sao Tần Dương chúng độc chết được?

“Không cần khó hiểu! Ta lúc đầu khích hắn để hắn chủ quan tấn công ta, ta khi đó vận dụng kiếm quyết tích tụ nguyên thần xuất ra một kiếm cực mạnh nên dù có hộ thể nhưng ta vẫn cắt được một vết thương nhỏ trên cánh tay hắn.” Liễu Thiên thấy mấy người này vẻ mặt suy tư sầu não thi liền giải thích.

“Công việc tiếp theo chính là cố gắng duy trì để độc dược phát tác! Và cuối cùng thì hắn cũng chúng độc bại vọng!” Liễu Thiên mỉm cười nói tiếp.

Liễu Thuyên nghe vậy hơi nhíu mày suy tư rồi lại hỏi: “Thế đại ca làm sao lại bị thương nặng như vậy?”

“Haha! Ngươi xem tu vi ta như vậy làm sao đánh lại, bị tên đó đuổi cho thừa sống thiếu chết. Rất may là hắn sử dụng dị thuật cấp cao nên nguyên thần tiêu hao nhanh!” Liễu Thiên cười cười lại kể lại.

Liễu Thuyên nghe vậy liền nhìn lại chỗ Tần Dương thì thấy hắn đã bị mất cánh tay trái, nàng khi này lại nhíu mày tỏ vẻ khó hiểu.

“Sao còn chỗ nào không hiểu nữa?” Liễu Thiên thở dài rồi lại hỏi.

“Nhưng là độc huynh dùng là độc gì mới được chứ? Làm sao có thể hạ độc được dễ dàng vậy.” Liễu Thuyên lúc này càng tò mò, phải biết độc nhiễm vào máu thì dị giả rất dễ phát hiện và dùng nguyên thần ức chế rồi sau khi chiến đấu kết thúc họ sẽ tiếp tục chữa trị. Như vậy thì độc tính là sao phát tác được. Chẳng nhẽ Liễu Thiên cũng có trong tay Dị độc mà chỉ Y Sư mới chế ra được?

“Cái này, đó là một loại rất hiếm của một người bạn cho ta, nó có tên Phân Linh dịch, đúng ra nó cũng không hoàn toàn là độc dược. Nó chỉ có tác dụng làm tan đi nguyên thần chứ không hề làm hại cơ thể. Loại dịch

https://thuviensach.vn

này cũng được dùng nhiều để chữa các vết nội thương do nguyên thần gây ra hay là dùng để tán công tu luyện công pháp mới, nó cũng dùng vào những việc phá giải cấm chế hay trận pháp,…” Liễu Thiên lúc này ghé vào sát tai Liễu Thuyên nói.“Có loại đó nữa!” Liễu Thuyên nghe một hồi thì vẻ mặt càng trở lên ngạc nhiên.

“Ừm! Phân Linh dịch này có phản ứng rất tốt với máu, chỉ cần dính một chút cũng đủ làm chúng lan khắp cơ thể. Trong khi chúng phát tán trong cơ thể nếu người chúng vận hành nguyên thần gặp chúng thì nguyên thần sẽ phân giải rất nhanh. Một điểm nữa là người chúng Phân Linh Dịch lúc đầu vận hành nguyên thần không có cảm nhận gì khác nên khó có thể nhận ra, đến khi nguyên thần cạn kiệt mới nhận ra thì đã quá muộn.” Liễu Thiên gật đầu tiếp tục giải thích.

“Vậy tác dụng của loại này cần bao nhiêu thời gian thì hết?” Liễu Hải bên cạnh cũng nghe được, hắn liền hỏi.

“Tác dụng của loại này cũng không lâu chỉ tầm nửa canh giờ là hết!” Liễu Thiên lại trả lời.

Loại dịch này Liễu Thiên lấy được từ trong tay Tằng Nhất. Lần trước tên kia có chế ra một ít bán thành phẩm Phân Linh Dịch đã cho Liễu Thiên và Hà Minh mỗi người một lọ. Từ đó đến giờ Liễu Thiên vẫn chưa có cơ hội sử dụng, hôm nay cuối cùng cũng chứng minh được độ bá đạo của thứ dịch này!

Lại nói đến cách dùng thì Phân Linh dịch này ở dạng lỏng, chỉ cần bôi lên binh khí thì để bao lâu cũng được miễn là phải bọc kín không cho không khí vào bởi vì ra ngoài không khí nó rất nhanh sẽ bị phân giải thành chất khác. Thế nhưng trong chỉ giới thì vốn không có không khí nên Liễu Thiên để trong đó thì không cần phải bịt kín.

https://thuviensach.vn

Còn nguyên nhân tại sao Liễu Thiên lại bôi lên kiếm loại dịch này thì là do hắn trước lần kiểm tra tổng hợp cuối năm cứ nghĩ phải chiến đấu với các đệ tử khác nên đã bôi một chút lên thanh tiểu kiếm màu đen để phòng trường hợp nguy hiểm. Thế nhưng kết quả là bài kiểm tra cuối năm hắn đánh nhau với một con gấu không có nguyên thần nên hắn vẫn chưa dùng đến thành tiểu kiếm này.

Đến hôm nay đúng dịp gặp cường địch và Liễu Thiên đã có cơ hội dùng thử, kết quả làm hắn rất hài lòng!

Lúc này, Liễu Thuyên đứng nghe Liễu Thiên nói về Phân Linh dịch thì vẫn tỏ ra mơ hồ khó hiểu, mấy người Liễu Hải cũng tỏ vẻ như vậy.

“À! Mải nói chuyện của ta! Bên đó sao rồi, ta thấy hình như cũng có người tấn công vào hậu viện?” Liễu Thiên lúc này mới nhớ ra lo lắng hỏi.

“Đại ca yên tâm, ở đó canh phòng rất nghiêm ngặt, đồng thời lại có bá mẫu cùng mấy người tứ thẩm trấn giữ. Ta nghĩ bên đó còn an toàn hơn bên này nhiều.” Liễu Hòa khi này liền cười nói.

Hắn khi vừa rồi nhìn mấy tên tấn công vào hậu viện bị mấy vị phu nhân đánh cho tan tác chim muông thì vẫn không khỏi nể phục mấy vị nữ lưu trong gia tộc.

“Vậy chúng ta đi ra đại điện thôi!” Liễu Thiên nghe được tin tức đó thì cũng yên tâm. Hắn biết mẫu thân còn có tu vi cao hơn nhiều so với phụ thân, nếu người đã canh giữ bên đó thì còn gì phải lo lắng nữa.

“Vậy còn tên này?” Liễu Thuyên khi này chỉ vào xác Tần Dương hỏi.

“Kệ hắn, tý xong xuôi sẽ có người dọn!” Liễu Hải lập tức nói, giọng điều thì đầy khinh bỉ, coi thường.

https://thuviensach.vn

“Các ngươi định đi đâu?” Mấy người đi ra đến ra khỏi sân được một đoạn thì bỗng Liễu Nhân Toàn xuất hiện, gã nhìn mấy người nói.

“Phụ thân! Người đã về!” Liễu Thuyên đang đỡ Liễu Thiên thì liền bỏ hắn ra chạy lại ôm Liễu Nhân Toàn.

Liễu Thiên may mà không ngã, hắn trợn mặt nhìn tiểu muội rồi lại lắc đầu cười nói: “Tứ thúc!”

Mấy người Liễu Hòa cũng đi lên chào Liễu Nhân Toàn.

“Tứ thúc!”

“Tứ gia!”

“Thôi nào, nữ nhi lớn rồi mà cứ như trẻ con vây!” Liễu Nhân Toàn tỏ vẻ khó sử đẩy Liễu Thuyên ra mỉm cười nói.

Liễu Thuyên nghe vậy mới nhớ ra là quanh đây còn có nhiều người nên nàng vội lùi lại chuyển chù đề hỏi: “Phụ thân phía đại điện đang có đánh nhau?”

“Bên đó xong rồi!” Liễu Nhân Toàn gật đầu nói.

“Phía trước xong rồi ư? Tứ thúc chúng ta thắng ư?” Liễu Hải khi này vui vẻ nói.

“Ừ! Bọn chúng đã chết hoặc bỏ chạy hết, phía trước là cảnh máu me, các ngươi không nên nhìn làm gì, hãy về nghỉ đi, Thuyên nhi đỡ đại ca ngươi về phòng!” Liễu Nhân Toàn gật đầu nói rồi lại hướng Liễu Thuyên căn dặn.

“Vâng!” Liễu Thuyên liền gật đầu đáp đi đến đỡ Liễu Thiên.

“Tứ thúc, chúng ta giết nhiều người thế không sợ..” Liễu Nhân Toàn chưa kịp rời đi thì Liễu Thiên lại hỏi.

https://thuviensach.vn

“Không sao! Cái này chúng ta tự có thu xếp!” Thấy Liễu Thiên tỏ vẻ lo lắng thì Liễu Nhân Toàn liền nói rồi lại mỉm cười tán dương: “Thiên nhi rất khá, dùng tu vi Linh Cơ đệ thất trọng đánh bại được người ở Khai Minh cảnh, quả nhiên là nhân tài!”

“Chỉ là chút âm mưu quỷ kế mà thôi!” Liễu Thiên nghe vậy hơi giật mình nhưng rất nhanh lắc lắc đầu đáp.

“Đôi khi chỉ cần biết suy nghĩ một chút thôi cũng đủ để một vượt lên người khác rồi!” Liễu Nhân Toàn ánh mắt nghiêm túc nói.

“Vâng! Mà sao thúc lại biết ta giết chết Tần Dương? Thúc đã quan chiến ư?”

“Ừ! Ta làm sao để cho người trong gia tộc bị nguy cơ được! Đáng tiếc là Tần Dương kia lại bị cháu của ta dễ dàng lấy mạng! Nếu không ta cũng xuất hiện rồi!” Liễu Nhân Toàn lại gật đầu rồi tỏ vẻ bất đắc dĩ. Tất nhiên gã cũng nhìn ra Liễu Thiên có tu vi gì nhưng gã cũng không muốn vạch trần vì gã biết Liễu Thiên không phải có ý xấu, hắn chỉ là không muốn thể hiện.

“Dễ dàng! Thúc không thấy ta chật vật thế nào ư?” Liễu Thiên nghe nói vậy mới trố mắt lên hỏi. Hắn thật không ngờ tứ thúc lại đứng nhìn hắn ăn hành như thế?

“Thì không phải Thiên nhi đã giết được kẻ thù sao? Haha!” Liễu Nhân Toàn khi này lại hỏi rồi cười lớn. Gã lúc trước thấy Liễu Thiên bị đóng băng thì vốn đã lao xuống rồi nhưng khi thần thức gã đảo qua thì thấy cơ thể Liễu Thiên vẫn hoạt động bình thường thì liền dừng lại quan sát và quả nhiên là sau khi Tần Dương chết, Liễu Thiên cũng tự thoát ra khỏi đám băng.

Nhớ lại tràng cảnh đó, Liễu Nhân Toàn nhìn lại cơ thể Liễu Thiên một lượt định nói gì đó nhưng lại thôi, gã quay ra với đám Liễu Thuyên lắc đầu nói: “Thôi muộn rồi, về nghỉ đi! Mai chúng ta sẽ nói chuyện sau!”

https://thuviensach.vn

Gã nói xong không đợi mọi người phản ứng đã nhảy lên biến mất trên không.

Liễu Thuyên thấy phụ thân đi rồi liền quay lại lại đỡ Liễu Thiên nói: “Chúng ta về thôi.”

“Ừm!” Liễu Thiên cũng gật đầu mặc cho tiểu muội đỡ đi, mấy người còn lại cũng nhìn qua thi thể Tần Dương một lượt rồi cũng quay đầu rời khỏi.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 182: Liễu Nhân Khanh Lo Lắng

Tại một gian phòng bí mật trong Liễu Phủ có ba người đang ngồi nói chuyện với nhau. Trong ba người này có Liễu Nhân Khanh, Liễu Nhân Toàn và một lão giả. Lão giả đó không ai khác chính là gia tổ Liễu gia – Liễu Không. Nhìn bộ dạng của lão lúc này rất khỏe mạnh, không còn thiếu huyết khí như khi đánh nhau với Hổ Hà nữa.

“Từ nay phải hành sự cẩn thận, thời gian không còn nhiều! Nhân Toàn hãy mở ra Thần Các cho đám hậu nhân tiếp nhận truyền thừa!” Liễu Không ngồi đó suy tư một hồi khẽ nói.

“Dạ! Gia tổ yên tâm!” Liễu Nhân Toàn cung kính đáp.

“Được rồi, dù chúng ta che dấu nhưng kẻ thù vẫn có thể tìm ra. Ta cũng không ở đây lâu nữa, các ngươi biết phải làm gì rồi!” Liễu Không đứng dậy thở dài nói rồi cũng không đợi hai người Liễu Nhân Khanh trả lời đã quay người rời đi.

Liễu Không rời đi, Liễu Nhân Khanh vẫn ngồi suy tư một lúc rồi đột nhiên lắc đầu đứng dậy nhìn Liễu Nhân Toàn cười nói: “Tứ đệ vất vả rồi, chúng ta nghỉ thôi!”

Liễu Nhân Toàn lắc đầu cười cười rồi chợt nhớ ra nói: “À! Đệ có chuyện này muốn nói!”

“Có việc gì?” Liễu Nhân Toàn liền hỏi.

https://thuviensach.vn

“Liên quan đến Liễu Thiên, đệ thấy nó tăng tiến tu vi rất nhanh, cơ thể lại rất mạnh mẽ. Chúng ta có nên kiểm tra không?” Liễu Nhân Toàn tỏ vẻ ngưng trọng nói.

“Mạnh mẽ! Ý đệ là nó bị người khác tính kế sao?” Liễu Nhân Khanh nhăn mày hỏi.

“Đệ không rõ nó có phải bị kẻ khác lợi dụng không nhưng đệ cảm thấy Liễu Thiên rất khác trước!” Liễu Nhân Toàn nhớ lại những gì đã chứng kiến vẻ mặt càng trở lên lo lắng.

“Vậy được! Để ta dùng Phá Huyễn kính xem thử!” Liễu Nhân Khanh gật đầu rồi quay người rời đi.

Trời đã về khuya, toàn thể Liễu phủ đã trở lại yên tĩnh như trước. Khi này, mọi người đa phần đều đã đi ngủ rồi, trong phủ chỉ còn ánh đèn của hành lang, trạm lính canh cùng mấy gian phòng phía ngoài nơi mấy đội thị vệ túc trực.

“Mình đã giết người ư?” Trong phòng, Liễu Thiên vừa nghĩ lại tràng cảnh Tần Dương trước khi chết thì giật mình mở mắt, hắn nhìn lên mái nhà tối đen tự hỏi.

“Rất nhanh mình đã giết một người, phải chăng mình sai?” Nghĩ đến đây, Liễu Thiên liền bật dậy. Hắn mở cửa đi ra khỏi phòng, hắn đi thẳng đến chỗ mới giao chiến tối nay.

Trong bóng đêm, Liễu Thiên đứng ở cái sân kia nhưng đã không thấy thi thể Tần Dương đâu cả, vết máu cũng đã được rửa sạch, khi này chỉ còn một cái sân vắng cùng những vết tích đổ nát phía ngoài.

Liễu Thiên đứng thất thần nhìn vào nơi Tần Dương từng nằm. Hắn nghĩ lại cảnh chiến đấu mấy canh giờ trước. Hắn nhìn quanh một lượt rồi lại nhìn lên trời đêm thở dài một cái.

https://thuviensach.vn

“Mình cứ tự trách như vậy liệu có quá bánh bèo không? Dù sao thì nếu mình thua thì tên kia cũng không cho mình cơ hội! Nếu quay lại mình vẫn làm vậy?” Liễu Thiên nghĩ quanh quẩn một hồi rồi lại tự hỏi.

“Dù sao thì hắn cũng có ý đồ với mình và người thân nên mình giết hắn cũng không sai nhưng mình ra tay xong lại rất hả hê. Như vậy có phần hơi máu lạnh!” Liễu Thiên tự nhủ trong lòng.

“Sao? Cảm giác lần đầu giết người thế nào?” Lúc này, bỗng có một tiếng nói làm Liễu Thiên giật mình quay lại.

“Phụ thân!” Liễu Thiên thấy Liễu Nhân Khanh đứng đó liền gọi.

“Giờ này còn chưa ngủ chắc đang suy nghĩ về Tần Dương đúng không?” Liễu Nhân Khanh đi đến tò mò hỏi.

Gã vừa rồi đứng quan sát bằng Phá Huyễn kính nhưng không thể nhìn ra vẻ gì khác biệt trong cơ thể Liễu Thiên. Điều này càng khiến gã càng lo lắng. Cuối cùng gã đã vận dụng cả cấm thuật để quan sát thì chỉ nhìn ra được cơ thể Liễu Thiên mạnh mẽ hơn thường chứ không biết mạnh mẽ do đâu. Vì vậy gã quyết định thăm dò Liễu Thiên. Gã chờ mãi cho Liễu Thiên ngủ để thăm dò nhưng không được, cuối cùng thì gã đành phải theo ra đây.

“Phụ thân sao người lại ở đây?” Liễu Thiên lúc này không trả lời mà lại tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi.

“Ta vừa xử lí công việc xong thì thấy ngươi chạy ra đây nên đi theo xem. Nghe Nhân Toàn nói thì Tần Dương do con giết?” Liễu Nhân Khanh từ từ giải thích rồi lại hỏi.

“Phụ thân người nghĩ ta giết hắn có quá tàn nhẫn không?” Liễu Thiên lúc này lại hỏi.

https://thuviensach.vn

“Tuổi còn trẻ đã giết người thì đúng là không nên, nếu cứ ra tay giết người liên tục sẽ rất dễ thay đổi tâm tính. Lúc đó, dù không thành ác nhân nhưng phần tình cảm trong con sẽ dần mai một. Nhưng để nói ngươi giết Tần Dương là tàn nhẫn thì không phải.” Liễu Nhân Khanh thở ra một cái nói.

“Không phải ư?” Liễu Thiên vẻ mặt mơ hồ.

“Ừ! Ngươi giết người chỉ là hành động tự vệ rồi dẫn đến bộc phát nộ khí giết đối thủ, cái này cũng thường thấy. Khi giết người xong ngươi lại có cảm giác áy náy thì lại càng không phải là ác nhân tàn nhẫn.” Liễu Nhân Khanh khi này gật đầu từ từ giải thích rồi lại nói: “Nếu như muốn không bị áy náy thì sau này hãy điều khiển tốt nộ khí của mình thì sẽ không vì nóng giận dẫn đến những hành động sai lầm!”

“Điều khiển được cả nộ khí ư? Cái đó chẳng phải do cảm xúc tâm trạng quyết định sao, làm sao có thể dễ dàng điều khiển được cảm xúc?” Liễu Thiên nghi hoặc hỏi.

“Cảm xúc con người luôn khiến một người hành động khác đi. Cảm xúc có nhiều nhưng tức giận là một cảm xúc rất lợi hại. Nó có thể khiến ngươi mạnh mẽ hơn nhưng cũng sẽ làm cho ngươi u mê, điên cuồng tàn bạo hơn nóng nảy hơn. Khi đó, ngươi có thể mạnh hơn thật nhưng lại thiếu sự minh mẫn dễ dẫn đến những hành động bộc phát!” Liễu Nhân Khanh lại nói.

“Vì vậy tu đạo chính là tu tâm, những bậc thánh nhân hiền triết họ có thể coi mọi cảm xúc trong thiên hạ đều là hư vô. Vô dục vô cầu, vô hỉ vô bi. Tâm nhập thiên địa, thể nhập hư vô!”

“Hài nhi không biết thế nào chứ cảnh giới của mấy vị cao nhân đó hài nhi không làm được. Thế nhưng hài nhi sẽ cố không để cảm giác nóng giận làm hỏng mọi thứ để rồi phải hối hận!” Liễu Thiên lắc lắc đầu rồi lại tỏ vẻ quyết tâm nói.

https://thuviensach.vn

“Tiểu tử ngươi đã lớn rồi!” Liễu Nhân Khanh hài lòng vuốt vuốt râu khen ngợi.

“Hôm nay chiến đấu như vậy chúng ta chắc cũng thương vong không ít a?” Liễu Thiên chợt nhớ ra gì đó hỏi.

“Có chút thương tổn nhưng cũng tiêu diệt gần hết đám phản bội!” Liễu Nhân Khanh lại gật đầu nói.

“Vậy lần này tứ thúc cùng mấy vị trưởng lão rời gia tộc đều là kế sách của phụ thân ư?” Liễu Thiên lúc này lại hỏi.

“Ừ! Bọn chúng muốn dùng kế điệu hổ li sơn nên ta phối hợp cùng để chúng tưởng ta mặc bẫy mà lơ là cảnh giác. Mấy kế của chúng chỉ là trò trẻ con!” Liễu Nhân Khanh mỉm cười nói.

“Nhưng đám người Tần Khang kia dựa vào cái gì lại dám phản bội chúng ta, dù sao thì lão tổ tông chúng ta tu vi cũng rất cao, bọn chúng làm sao đánh lại được!” Liễu Thiên lúc này lại tỏ vẻ khó hiểu nói.

“Bọn Tần Khang liên kết với Đường Kim Thương, Đường Kim Thương có mời được một cao thủ đến nhưng lại bị chúng ta đuổi đi!” Liễu Nhân Khanh lại giải thích nhưng khi gã nghĩ đến người thần bí kia thì trong lòng không khỏi lo lắng.

“Đường gia ư? Vậy phụ thân giết Đường Kim Thương rồi ư?” Liễu Thiên bên cạnh thì không biết được tâm trạng của phụ thân mà chỉ tò mò hỏi.

“Không! Chính tứ thúc của con ra tay!” Liễu Nhân Khanh lại đáp.

“Hắn chết rồi! Vậy chúng ta xử trí thế nào với Đường gia và thông báo với Kỳ Nhân các thế nào?” Liễu Thiên lúc này lại hỏi, hắn đang nghĩ đến tên Đường Long kia.

https://thuviensach.vn

“Chúng ta định kéo người đến bắt hết người Đường gia về nhưng khi đến không thấy ai cả, phó thành chủ lại báo rằng người của Đường gia đã chốn đi từ trước.

Còn việc báo với Kỳ Nhân Các thì không cần vì tông môn vốn có tình báo quanh Vạn Niên thành. Thực ra thì Kỳ Nhân Các cũng không quan tâm nhiều đến những tranh chấp nhỏ nhặt này!” Liễu Nhân Khanh từ từ giải thích.

Nói đến việc báo cao này thì gã cũng muốn làm cho ra nhẽ nhưng vụ Liễu gia bị tập kích này liên quan đến Triệu gia – một trong ba đại gia tộc thì Liễu gia có biết nhưng cũng đành tỏ vẻ không biết. Dù sao thì trong Kỳ Nhân các Triệu gia có rất nhiều người làm chức cao. Như vậy nếu báo nên thì sợ Liễu gia sẽ thực sự gặp phải kiếp nạn. Phải biết năm xưa phụ thân gã là Liễu Tịch vì điều tra việc tộc nhân mất tích cũng chết ở địa phận Phí Huỳnh sơn thuộc Triệu gia.

“Vậy….”

Liễu Thiên đang định hỏi thì Liễu Nhân Khanh chặn lại, gã vỗ vỗ vai Liễu Thiên khuyên nhủ rồi lại hỏi: “Được rồi! Hài tử thì biết vậy là được rồi! Dạo này tu luyện có gì mới không?”

“Hài nhi cũng không có gì đặc biệt! Tu vi vẫn tăng tiến khá nhanh!” Liễu Thiên liền đáp.

“Vậy ư? Xem ra Thiên nhi đã được cao nhân hỗ trợ rồi!” Liễu Nhân Khanh mỉm cười hỏi.

“Cái này! Hài nhi ở trong tông môn đúng là được một vị đại ca giúp đỡ rất nhiều!” Liễu Thiên hơi ngạc nhiên nhưng rất nhanh nói.

“Đại ca!”

https://thuviensach.vn

“Đúng vậy! Vị đại ca đó là một quản thư!” Liễu Thiên gật đầu nói, trong đầu hắn thì đang nhớ về Hứa Vĩnh Thiên, tu vi của hắn thay đổi cũng phụ thuộc khá nhiều vào vị đại ca này.

“Tu vi người này thế nào?” Liễu Nhân Khanh lại hỏi.

“Đại ca đang ở Huyền Môn cảnh hậu kỳ!”

“Chỉ vậy thôi!” Liễu Nhân Toàn nhăn mày, gã thầm nhủ người khiến cơ thể Liễu Thiên thay đổi kia ít phải có tu vi Vũ Linh cảnh nhưng khi nghe thấy Liễu Thiên nói chỉ ở Huyền Môn cảnh thì không khỏi suy tư.

“Người đó chỉ là một quản thư! Tuổi tác thế nào?” Liễu Nhân Khanh lại hỏi.

“Phụ thân người đang lo lắng ta bị kẻ khác lợi dụng ư?” Liễu Thiên nghe đến đây thì đã phần nào hiểu ra hỏi lại.

“Đúng vậy! Hài tử như ngươi rất dễ bị người khác lợi dụng!” Liễu Nhân Khanh liền nói thẳng.

“Phụ thân lo lắng quá rồi! Chỉ là người đó giúp hài nhi có một cơ hội thay đổi thể chất mà thôi chứ không hề có ý gì!” Liễu Thiên vội giải thích.

“Ngươi còn nhỏ không biết trên đời có rất nhiều dạng tu luyện, trong đó có một vài dạng dùng cơ thể con người để luyện chế thành khôi lỗi, dị thi hoặc pháp bảo. Nhất là cơ thể…” Liễu Nhân Khanh nói đến đây thì dừng lại, gã cứ nghĩ đến việc tộc mình mà bị người khác luyện chế thì cảm giác muốn giết người lại điên cuồng bùng nổ khiến gương mặt gã vặn vẹo.

“Phụ thân!” Liễu Thiên thấy vậy vội đưa tay đỡ phụ thân lo lắng hỏi.

“Ta không sao, chỉ là vết thương nhỏ lúc tối phát tác mà thôi!” Liễu Thiên Khanh đưa tay ngăn lại tỏ vẻ không có gì rồi vẻ mặt dần trở lại bình

https://thuviensach.vn

thường nói: “Thôi khuya rồi về nghỉ đi, ngươi không nên nghĩ quá nhiều đến Tần Dương nữa, giết người là việc bất đắc dĩ nhưng khi bị người khác uy hiếp đến tính mạng thì dù có là ai thì cũng giết!”

“Dạ! Hài nhi đã rõ! Phụ thân cũng nghỉ đi!” Liễu Thiên định hỏi gì đó nhưng lại thôi, hắn chỉ gật đầu mỉm cười dạ vâng vài câu rồi cũng rời đi.

Liễu Nhân Khanh đứng đó một lúc rồi ánh mắt nhìn lại cánh tay, ở đó có một đồ án nhỏ màu đen lúc ẩn lúc hiện.

“Xem ra ta đã nghĩ nhiều rồi, Thiên nhi dù sao vẫn chưa vào Thần Các thì ai thèm một thân thể như vậy. Người kia cũng chỉ muốn giúp hài tử ngốc nghếch này thôi! Còn nếu hắn thực sự lợi dụng người Liễu gia thì phải xem bản lĩnh hắn thế nào!” Liễu Nhân Khanh lắc lắc đầu tự nhủ rồi cũng quay người rời đi.

…

Ngày hôm sau, tại đại điện của Liễu phủ, mọi người có địa vị trong Liễu gia đều tập trung đông đủ.

Trong phòng khi này có khoảng tầm ngoài ba mươi người chia làm hai luồng ngồi đứng đủ cả. Ở giữa hai luồng này chính là ghế của của gia chủ, Liễu Nhân Khanh đang ngồi trên đó.

Mấy người Liễu Thiên cũng có mặt trong đây, Liễu Thiên bây giờ đang ngồi cạnh mẫu thân hắn.

“Các vị, hôm nay ta tổ chức cuộc họp này chính là có mấy việc muốn công bố.” Liễu Nhân Khanh khi này từ từ nói.

“Thứ nhất chính là vụ việc phản loạn hôm qua. Tối hôm qua đám người Tần Khang và Đường Kim Thương đã tấn công Liễu gia chúng ta. Tuy chúng đã âm mưu nhiều ngày nhưng thực lực không đủ nên đã bị chúng ta

https://thuviensach.vn

đánh bại và tiêu diệt. Vì vậy cuộc chiến tối hôm qua chúng ta hoàn toàn thắng lợi.”

Mọi người trong phòng nghe vậy ai đấy đều không có phản ứng gì, thông tin này đa số họ đã biết rồi.

“Thứ hai chính là việc phong thưởng cho những ngươi một mực trung thành với Liễu gia. Gia tộc khi sẽ nâng đôi trợ cấp với những thành phần ngoại tộc, đặc biệt đối với những người đã bị thương hoặc hi sinh tối hôm qua sẽ được đền bù thỏa đáng. Sau ngày hôm này mọi người hãy đến phòng tổng quản để nhận phần thưởng và trợ cấp của mình.” Liễu Nhân Khanh ôn tồn nói.

Khi này mọi người bên trong phòng này mới bắt đầu bàn tán, tất cả đều tỏ vẻ rất hài lòng. Nhất là những người ngoại tộc, họ bây giờ đã được gấp đôi trợ cấp so với trước kia, như vậy họ cũng chẳng kém người nội tộc của Liễu gia là bao. Còn việc bồi thường cho những người bị thương hoặc hi sinh càng làm cho những người đứng đầu các chi nhánh trong Liễu gia vui mừng không ít. Họ đang không biết đối mặt thế nào với người thân mấy người đã mất nhưng bây giờ gia tộc đã có chính sách như vậy thì bọn họ cũng dễ ăn nói hơn.

Liễu Nhân Khanh khi này dùng giọng điệu đầy khí thế nói:

“Việc cuối cùng chính là tối này Liễu gia ta sẽ mở đại tiệc mừng công, ta sẽ cho cả Vạn Niên thành biết trêu chọc vào chúng ta thì sẽ có kết cục gì!

“Đúng vậy! Cho các gia tộc khác biết!

“Ở đây chúng ta là chủ!”

“Xem bọn chúng còn to tiếng được không!”

https://thuviensach.vn

Mấy vị trưởng lão ngồi phía dưới cũng hứng khởi nói theo Liễu Nhân Khanh.

“Được rồi! Mấy vị trưởng lão ở lại, những người khác đi chuẩn bị tiệc rượu!” Liễu Nhân Khanh ra hiệu mọi người im lặng tiếp tục phân phó.

Thế là ngày hôm đó Liễu phủ tấp nập hẳn lên, người ra kẻ vào nhộn nhịp vô cùng. Nhất là ở cái sân lớn trước đại điện lại càng đông người đang làm công tác chuẩn bị cho buổi đại tiệc.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 183: Liễu Nhân Toàn Giảng Thuật

Khi toàn Liễu phủ đang tấp lập chuẩn bị cho đại tiệc thì mấy người Liễu Thiên lại tập trung lại ở một chỗ khác yên tĩnh hơn. Lúc này, cả đám mười mấy người đang ở trên một cái sân tập nhỏ nhìn Liễu Nhân Toàn ở giữa sân đang nói gì đó.

“Mọi người hôm nay chúng ta tập trung ở đây chính là để ta giới thiệu qua cho mọi người về dị thuật hệ ngoại thiên và ngũ hành. Trong số mười mấy người ở đây thì có người đã ở Khai Minh cảnh, có người sắp đạt đến, có người cần một khoảng thời gian nữa mới đạt đến nhưng ta sẽ giới thiệu qua một chút.” Liễu Nhân Toàn đưa tay phải ngửa lên rồi nói.

Sau khi gã nói xong thì trên năm ngón tay bỗng xuất hiện năm ngọn lửa nhỏ đang bập bùng cháy.

“Mọi người đều biết đây là hỏa thuật, vậy nó vận hành như thế nào? Và cần những yêu cầu gì để nó hoạt động?” Liễu Nhân Toàn chỉ vào mấy ngọn lửa trên tay nói.

“Để dùng một dị thuật thì cơ bản cần ba bước, thứ nhất là vận hành nguyên thân trong cơ thể đi ra các kinh mạch và dồn chúng đến điểm thi triển dị thuật như tay chân, mắt miệng, và một số bộ phận khác. Bước thứ hai chính là dùng dị đồbiến đổi nguyên thần thành dạng vật chất tương ứng như lửa, nước, đất, sắt, gỗ,… Đồng thời ở bước hai này chúng ta cũng phải vận hành Dị Căn quyết tương ứng để tránh bị chính dị thuật của mình đả thương.

https://thuviensach.vn

Bước thứ ba chính là duy trì dạng vật chất đó và vận dụng chúng để công kích đối thủ. Bước này nói thì đơn giản nhưng lại là bước khó nhất và tốn nhiều thời gian luyện tập nhất.”

Liễu Nhân Toàn vừa thực hành vừa giải thích nhìn gã rất tận tâm.

“Mỗi dị thuật chúng lại có cách vận hành nguyên thần khác nhau, cách chuyển đổi năng lượng khác nhau hay cách tấn công khác nhau, vậy muốn dùng dị thuật hiệu quả thì phải làm gì? Đầu tiên là phải điều khiển nguyên thần trong kinh mạch thật tốt đã! Tốc độ dùng dị thuật nhanh hay chậm là do độ linh hoạt của nguyên thần trong kinh mạch quyết định. Nguyên thần di chuyển nhanh lưu loát, chuẩn xác thì sẽ tiến hành tích xúc nhanh hơn và dị thuật sẽ được xuất ra nhanh hơn, chúng ta cũng có thể chuyển qua sử dụng dị thuật khác nhanh hơn.

Nguyên thần trong cơ thể di chuyển nhanh hay chậm phụ thuộc vào hai yếu tố, đầu tiên là căn cơ, hay còn gọi là cấu tạo kinh mạch, đây chính là cách người ta nhìn ra thể chất của từng người tốt hay xấu. Yếu tố thứ hai là luyện tập, khi các ngươi vận hành nguyên thần từ kinh mạch trở về đan điền thì tốc độ của chúng phụ thuộc vào cảnh giới của công pháp nhưng khi vận dụng từ đan điền tràn ra kính mạch thì nó lại phụ thuộc vào cách thi triển dị thuật của mỗi người.”

Gã vừa giảng giải xong thì phía dưới một thiếu niên liền giơ tay hỏi: “Tốc độ nguyên thần di chuyển sẽ phụ thuộc vào mỗi loại dị thuật, như vậy làm sao cùng một loại dị thuật nhưng mỗi người lại có tốc độ sử dụng khác nhau?”

“Cùng một dị thuật tuy có cùng lộ tuyến kinh mạch nhưng mỗi người dùng lại có tốc độ khác nhau nguyên nhân đơn giản là do cách ngươi sử dụng.. Một kẻ kết ấn nhanh và thành thục thì chắc chắn sẽ vận hành nguyên thần tốt hơn. Còn dị thuật luyện tốt thì thi triển càng nhanh và lợi hại!”

https://thuviensach.vn

Liễu Nhân Toàn lại giải thích rồi ý liệm khẽ động, ngọn lửa trên tay bùng lên.

“Con người chúng ta căn cơ sinh ra đã vậy không thể thay đổi nhưng tu vi và kinh nghiệm chiến đấu thì vẫn có thể thay đổi bằng cách luyện tập. Với một dị thuật mà dùng đến hàng ngàn lần thì khi dùng thì nó sẽ tự nhiên và đơn giản như ăn cơm uống nước vậy.”

Liễu Nhân Toàn xòe năm ngón tay ra, ngọn lửa trên đó cứ cháy to lại thu nhỏ, chúng biến thành nhiều hình thù khác nhau nhìn rất sinh động và đẹp mắt.

“Lộ tuyến vận dụng của mỗi dị thuật là khác nhau chúng ta có thể dựa vào kết ấn để giảm lộ tuyến đó đi đúng không?” Liễu Thuyên trước cũng được học qua dị thuật nên có chút hiểu biết hỏi.

“Đúng vậy! Khi đang vận chuyển nguyên thần trên toàn bộ kinh mạch thì việc dùng những động tác, kết ấn, niệm chú sẽ góp phần kéo chuyển gân cốt làm cho kinh mạch chuyển động tạo thành các giao tuyến, điều đó sẽ giảm đường đi của nguyên thần trong kinh mạch, vì vậy việc kết ấn nhanh và chuẩn xác cũng khiến tốc độ thi triển dị thuật tăng lên!” Liễu Nhân Toàn gật đầu nói rồi tay trái đưa ra mấy ngón tay duỗi ra co vào liên tục rồi từ đó một thủy cầu nhỏ như nắm tay xuất hiện.

“Quả nhiên tứ thúc không tầm thường!” Liễu Thiên nhìn một màn kết ấn kia thì không khỏi thầm nhủ.

“Vậy dị căn quyết của mỗi loại lại khác nhau thì khi vận dụng dị thuật này chuyển qua dị thuật khác chúng ta làm sao vận hành kịp dị căn quyết được?” Một nam đệ tử lớn tuổi lúc này lại hỏi.

“Haha! Cái đó thì phải xem thiên phú của từng người, người thông minh thì sẽ học được nhiều thứ và họ có thể chuyển cách điều tiết trong cơ thể rất nhanh để đổi dị thuật. Đối với những người bình thường thì họ sẽ chọn tu

https://thuviensach.vn

luyện theo một lộ tuyến dị thuật nhất định. Ví dụ chỉ tu luyện hỏa thuật, khi chiến đấu thì chỉ chuyển từ hỏa thuật này sang hỏa thuật khác nên Dị căn quyết của họ cũng có nhiều điểm tương đồng nên sẽ dễ dàng chuyển biến theo."

Liễu Nhân Toàn cười lớn rồi từ từ giải thích lấy vị dụ. Cuối cùng gã còn thực hành luôn, chỉ thấy mấy ngọn lửa trên ngón tay gã tắt đi rồi ngay tức khác cháy lên nhưng với màu xanh chứ không đỏ như vừa rồi.

"Òa! Thật lợi hại!"

"Thanh Chân hỏa, Diệt Chân Hỏa, Chân Hỏa, Phiên Hỏa!"

"Toàn là hỏa thuật tam cấp!"

Mọi người xem Liễu Nhân Toàn thể hiện thì đều chầm chồ khen ngợi, ngay cả Liễu Thuyên cũng cảm thấy phụ thân thật lợi hại. Nàng trong Kỳ Nhân các cũng chưa thấy ai đổi dị thuật nhanh như phụ thân nàng. Từ Ngũ Trảo Hỏa Long thuật đổi một cái sang Thanh Chân Hỏa, rồi lại thành Diệt Chân Hỏa,… Phải biết những dị thuật này tuy đều là hỏa thuật nhưng kể cả hỏa căn quyết lẫn cách vận hành không phải là tương đồng mà có rất nhiều điểm khác nhau.

Một điều nữa là những người ở đây không hề thấy Liễu Nhân Toàn kết ấn, như vậy cũng biết được gã luyện dị thuật đến mức nào rồi!

"Những điều cơ bản trong dùng dị thuật ngũ hành là như vậy, còn kỹ hơn thì phải vào từng dị thuật thì sẽ có những chỉ dẫn và cách luyện tập khác nhau. Những cái đó thì đến Kỳ Nhân Các sẽ được các trưởng lão hướng dẫn sau." Liễu Nhân Toàn khi này thu công lại gật gật đầu nói.

"Vậy cách dùng của dị thuật ngoại thiên có gì khác không ạ?" Lại có một người hướng Liễu Nhân Toàn hỏi.

https://thuviensach.vn

“Ngoại Thiên dị thuật chính là dạng dị thuật khó nhất. Không nói đến cách vận hành thế nào, chỉ nói cấu tạo của một dị thuật ngoại thiên cũng bao gồm một vài dạng dị thuật khác rồi. Giả dụ như muốn tạo ra băng thuật thì cần ít nhất hai thuật đó là thủy thuật và Hàn Linh thuật hoặc là hàn khí thuật và khống thủy quyết.”

Liễu Nhân Toàn liền nói.

“Băng được tạo từ nước ở nhiệt độ thấp lên muốn tạo ra băng trước tiên phải có nước, thứ hai phải tạo ra hàn khí. Nếu trong một số môi trường nhất định có thể có sẵn một trong hai yếu tố này rồi thì chúng ta chỉ cần dùng một loại dị thuật là có thể tạo ra băng rồi nhưng khi đó nó lại không được gọi là Ngoại Thiên dị thuật nữa!”

“Vậy hệ phong thì thế nào ạ?” Liễu Thiên lúc này lại tò mò hỏi.

“Hệ phong cũng tương tự, muốn tạo ra gió thì cần có khí, không gian và lực đẩy, chúng ta phải dùng các dạng dị thuật kết hợp một cách hợp lí và đúng thời điểm thì sẽ tạo ra được gió theo ý muốn của mình. Cái này cũng có thể dựa vào môi trường nhưng sẽ khó hơn hệ băng vì muốn tạo dựng không gian thì ngươi phải có tu vi Huyền Môn cảnh trở lên!” Liễu Nhân Toàn không ngần ngại giải thích.

“Tại sao phải cần tu vi Huyền Môn cảnh?” Liễu Thiên lại hỏi.

Nghe vậy, Liễu Nhân Toàn lại giải thích: “Cái này là do Huyền Môn cảnh nguyên thần đã là Tinh Nguyên chứ không phải là Chân nguyên như Khai Minh cảnh. Các ngươi nếu tìm hiểu qua thì cũng biết Tinh nguyên có thể liên kết tạo dựng vật chất ngoài cơ thể nên chỉ có nó mới dễ dàng tạo dựng không gian kín để thì triển phong thuật.”

“Dị thuật tạo sương mù thì sao ạ?” Đám đệ tử gật gù tỏ vẻ đã hiểu rồi một đệ tử khác lại hỏi.

https://thuviensach.vn

“Sương mù cũng chính là nước ở nhiệt độ cao bốc hơi rồi gặp môi trường lạnh ẩm sẽ ngưng tụ trong không trung tạo thành nên muốn tạo ra sương mù cần hai yếu tố. Thứ nhất là tạo ra hơi nước, thứ hai là làm lạnh môi trường thả hơi nước. Thuật này cũng cần kết hợp một số dị thuật hệ thủy cùng dị thuật nội thể mới tạo thành được. Đó chỉ là sương mù cơ bản, còn muốn đưa vào sương mù một số yếu tố khác như là nguyên thần, độc khí, thần thức thì người dùng cần phải có thêm một bước dung hợp nguyên tố nữa.” Liễu Nhân Toàn lại nhiệt tình giải thích rồi không chờ đám người Liễu Thiên hỏi đã nói tiếp:

"Còn muốn dung nhập nguyên tố thì các ngươi phải học hỏi rất nhiều, cái này vào tông môn từ từ học tập sẽ được sư phụ hoặc các vị trưởng lão chỉ dạy!"

“Ánh sáng thì phải làm thế nào ạ?” Nghe vậy đám để tử đứng thần suy nghĩ một hồi thì Liễu Thuyên lại hỏi. Nàng đã từng nhìn thấy người thi triển quang thuật nhìn rất thích nhưng nàng mới vào nội môn chưa được học nên nàng cũng muốn tìm hiểu trước một chút.

“Quang thuật ư? Đây là dị thuật hiếm và rất ít người luyện được hay là dùng thành công. Những dị thuật chúng ta thấy tưởng là quang thuật nhưng chúng chỉ là một dạng của dị thuật nội thể phát ra ánh sáng mà thôi!” Liễu Nhân Toàn lắc đầu từ từ nói.

“Vậy thế nào mới là quang thuật?” Liễu Thiên khi này liền hỏi.

Hắn khi đến Cơ gia đã nhân được một hình ảnh về quang thuật nhưng chưa có động đến, hôm nay nghe nói quang thuật rất hiếm thì hắn liền tò mò hỏi.

“Rất tiếc ta cũng không hiểu nhiều về quang thuật, ta chỉ biết có một số truyền thuyết nói về quang thuật chân chính rất lợi hại, ví dụ như ngưng tụ ánh sáng để đốt cháy mọi thứ, cắt đôi cả dãy núi hay phân tách cả con sông,

https://thuviensach.vn

một số người từng nói rằng quang thuật cao cấp có thể nhìn ra cả tương lại quá khứ.” Liễu Nhân Toàn khi này cũng lắc đầu tỏ vẻ khâm phục kể lể.

“Cái gì?!” Tất cả mọi người đều há hốc mồm tỏ vẻ không tin.

“Mà đó cũng chỉ là truyền thuyết thôi! Còn thực sự thì chưa ai luyện thành quang thuật cả, ngay cả Kỳ Nhân các cũng có rất nhiều vị cao nhân tu luyện mấy bộ quang thuật cổ nhưng chưa ai thành công. Chúng quá phức tạp, đồng thời lại cần rất rất nhiều thời gian để tu luyện và thực hành. Đời người ngắn ngủi, ai hơi đâu dùng cả đời để nghiên cứu một dị thuật, phải biết tu vi tăng tiến là mục tiêu tu luyện còn dị thuật chỉ là công cụ phục vụ quá trình tăng tiến tu vi mà thôi.” Liễu Nhân Toàn lại nói tiếp.

“Vậy quang thuật không tồn tại thì người nói về Lôi thuật đi!” Liễu Hòa khi này hứng khỏi nói. Hắn tuy không được đi tu luyện nữa nhưng nghe những thứ này cũng làm hắn mở rộng kiến thức hơn rất nhiều.

“Lôi ư? Lôi vốn tồn tại như một thứ của thượng thiên hạ xuống trần thế. Nhưng qua quá trình nhiều đời nghiên cứu thì dị thuật hệ lôi cũng được con người nghĩ ra, đến này thì đã có rất nhiều loại khác nhau nhưng đa phần chỉ đạt ở cảnh giới ngoại thể chứ rất hiếm người đạt đến cảnh giới Lội thuật ngoại thiên.” Liễu Nhân Toàn lại giải thích.

“Tại sao lại như vậy?”

"Ngoại thể ư, chưa nghe bao giờ!"

"Đúng vậy chẳng phải nói chỉ có ba dạng ư?"

“Lôi thuật là sự giải phóng năng lượng ở cường độ cao nên nó tốn rất nhiều nguyên thần và hại đến cơ thể. Vì thế các dị thuật hệ Lôi đa phần đều không quá to lớn để mạnh mẽ được như lôi điện từ trên trời đánh xuống phải chăng chỉ mạnh mẽ hơn những dị thuật ngũ hành. Chính vì vậy, lôi thuật được xếp vào ngoại thiên dị thuật nhưng chỉ là một nhánh phụ trong

https://thuviensach.vn

đó chứ không chính thức.” Liễu Nhân Toàn thấy đám người bàn luận thì lại xòe tay ra tạo ra một tia lỗi điện nho nhỏ nói.

Mọi người nghe vậy thì đều gật gật đầu từ từ suy ngẫm.

“Ngoại thiên còn dạng nào nữa không ạ?” Qua một lúc, một nữ đệ tử vừa ghi chép xong liền cung kính hỏi.

“Ngoại thiên dị thuật chưa bảo giờ có giới hạn, mấy loại vừa rồi chỉ là mấy loại chúng ta hay nghe, hay thấy, chứ trên đời còn tồn tại nhiều dạng dị thuật mà ta chưa từng thấy nữa cũng chưa từng nghe nhưng chúng vẫn đang tồn tại và tất nhiên những ngươi sở hữu những dị thuật hiếm đó đều rất mạnh!” Liễu Nhân Toàn suy từ một chút rồi liền nói.

"Hệ hiếm, liệu có những dạng vật chất lạ như ở Trái đất không?" Liễu Thiên tưởng tượng đấy thứ trong đầu.

“Thôi trời sắp tối rồi nên bây giờ ta sẽ giới thiệu qua về những cách sử dụng ngoại thiên dị thuật và cách kết ấn thu gọn của một số dạng ngũ hành thuật.” Đám người đang suy tư thì Liễu Nhân Toàn liền cắt ngang rồi lại tiếp tục giảng dạy.

Đám người Liễu Thiên lại trở về trạng thái chăm chú nghe giảng.

…

Mặt trời ngả về tây, trên sân tập nhỏ kia đã không còn nhiều người tụ tập nữa, buổi giảng đạo đã kết thúc.

Nhưng khi này Liễu Thiên vẫn đang luyện tập ở đó, hắn cởi trần, hai tay thì nâng một tảng đá mấy chục cân đang đứng lên ngồi xuống liên tục.

Lại nói thì đây chính là một trong những bài tập thể lực của Liễu Thiên ngày thường hay luyện. Hắn biết tu luyện tu vi quan trọng nhưng thể lực

https://thuviensach.vn

cũng là thứ không thể thiếu nên ngày nào cũng chăm chỉ luyện tập, không bỏ dù chỉ một ngày. Nhất là cơ thể hắn được dung hợp linh ngọc thì càng phải luyện tập nhiều hơn thường. Chỉ có vậy mới không uổng phí sự kỳ diệu của linh dịch.

Nhưng có một điều làm hắn băn khoăn chính là hắn luyện tập điên cuồng đều đăn hàng ngày nhưng thân thể hắn cũng phát triển cơ bắp nữa và chiều cao nữa. Từ khi hắn cao được năm xích bốn thốn thì đã mấy tháng nay cơ thể đã không còn cao lên nữa, đồng thời luyện tập hàng ngày cơ bắp cũng không thấy to ra mà chỉ duy trì ở mức độ nở nang có chút cơ bắp mà thôi.

Hắn thực sự không hiểu tại sao khi mình càng ngày càng khỏe lên nhưng cơ bắp thì vẫn vậy? Phải chăng hắn đã hết tuổi dậy thì, hắn không phát triển được nữa?

Cuối cùng suy nghĩ mãi không có đáp án, hắn tụ nhủ không nghĩ nữa, hắn vẫn cứ luyện tập như thường. Chiều cao gần mét tám đối với hắn là đủ rồi, kiếp trước hắn cũng chỉ cao có mét bảy, so ra thì giờ đã cao hơn nhiều rồi. Còn vấn đề cơ thể không to lên thì cũng rất hớp ý hắn, một body vạm vỡ với cơ bắp cuồn cuồn không phải điều hắn muốn, hắn chỉ cần cơ thể cân đối có tý cơ bắp là được. Với hắn thì quan trọng là sức mạnh áp đảo chứ không phải là ngoại hình to lớn dọa người.

Nhìn lại lúc này thì không biết Liễu Thiên đã đứng lên ngồi xuống được bao nhiêu cái mà gương mặt hắn đã đỏ lên đồng thời cũng nổi đầy gân xanh. Thế nhưng đó vẫn chưa phải giới hạn, hắn vẫn tiếp tục ôm tảng đá đứng lên rồi lại ngồi xuống với nhịp độ đều đặn.

Sau một khoảng mười phút, Liễu Thiên bắt đầu đổi sang luyện lực tay, hắn luyện đến khi mặt trời mờ mờ tối mới chạy ra khỏi sân tập.

https://thuviensach.vn

THIÊN Ý

Mạc Trung Chi Thủy
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 184: Liễu Gia Thần Các

Trời về khuya, Liễu phủ đã không còn tiếng cười nói hò reo ồn ảo như lúc ăn tiệc. Lúc này, trong phủ rất vắng vẻ, đa phần mọi người đã chìm vào giấc ngủ, chỉ còn một số tạp vụ đang đi lại dọn dẹp bàn ghế cùng đống rác do bữa tiệc mừng công để lại.

Trong không gian yên tĩnh này, đám tạp vụ vẫn tập trung dọn dẹp, người thì bê bàn, người thu ghế, một số thì lại quét rọn, tất cả đều rất tập trung.

Khi này, bỗng có một bóng người bay qua cái sân nơi đám người đang dọn dẹp. Thế nhưng do người này bay quá nhanh và không hề có tiếng động nên đám tạp vụ phía dưới không hề hay biết. Bóng người này bay qua cái sân lớn thì tiếp tục bay sâu vào phía trong Liễu phủ, cuối cùng thì dừng lại trên lóc một tòa nhà.

Người này dừng lại thì có thể nhìn ra đây là một người cao lớn với bộ hắc y thùng thình phủ phía ngoài, gương mặt bị che khuất bởi chiếc mặt lạ màu trắng, trên đó có vẽ một cành hoa nhỏ cắt ngang.

Hắc y nhân này dừng lại không lâu thì từ dưới Liễu phủ một bóng người khác bay lên. Nhìn qua thì thấy người bay lên không ai khác chính là Liễu Không, lão vừa bay đến thì rất nhanh quỳ xuống trước hắc y nhân vái một cái.

Hắc y nhân vẫy tay ra hiệu thì Liễu Không liền đứng dậy khép lép lùi ra sau như đang chờ chỉ thị của cấp trên vậy.

https://thuviensach.vn

“Ta nhận tin có kẻ hủy kết thì liền đến xem thế nào!” Một giọng khàn khàn được hắc y nhân nói ra.

“Dạ, có chút biến cố nhưng tiểu nhân đã dùng Tụ Sinh phù nên không có gì đáng ngại!” Liễu Không vội đáp.

“Được rồi, thi thể của Hổ Hạ đâu?” Hắc y nhân kia gật đầu tỏ vẻ hài lòng rồi lại hỏi.

“Chỉ một câu hộ khuyển của mình đã có kẻ nhìn ra, chẳng nhẽ đúng như Nhân Toàn nói, cao tầng Kỳ Nhân các đã nghi ngờ rồi?” Liễu Không thầm nghĩ nhưng vẻ mặt vẫn bình thản rất nhanh nói:

“Tiểu nhân không rõ ai là Hổ Hạ, mong đại nhân chỉ giáo!”

“Chính là tên Hộ Khuyển ngươi dùng Thần phù giết chết!” Hắc y nhân lạnh nhạt nói.

“Ra là hắn, đại nhân chờ chút, tiểu nhân mang xác hắn đến!” Liễu Không tỏ vẻ nhớ ra nói rồi liền quay người đi xuống.

“Từ đã, ta lần này đến đây còn muốn lấy một thứ nữa!” Hắc y nhân liền gọi lại nói.

“Ngài muốn lấy thêm một thứ!” Liễu Không giật mình dừng lại hỏi.

“Đúng vậy, nghe nói Liễu gia có Như Hải Vô Tịnh công rất lợi hại nên tông môn muốn đưa nó vào Thiên Linh các làm công pháp thượng đẳng.” Hắc y nhân kia gật đầu từ từ nói.

“Đại nhân cứ nói đùa, công pháp bản tộc tuy có điểm độc đáo nhưng làm sao có thể so với thượng đẳng công pháp khác. Như vậy đưa ra chỉ làm trò cười mà thôi!” Liễu Không cười cười nói.

https://thuviensach.vn

“Sao ngươi không nguyện giao nộp?” Hắc y nhân kia nghe vậy đổi thành giọng điệu âm lãnh hỏi.

“Hừ! Bản tọa sớm biết các ngươi sẽ không để yên nên đã chuẩn bị từ lâu, được ta xem các ngươi làm thế nào nghiên cứu!” Liễu Không thầm tính toán rồi cũng lấy từ trong người ra một cuốn sách cũ kỹ đưa lên cho hắc y nhân kia.

“Được rồi, ngươi mang xác Hổ Hạ ra đây!” Hắc y nhân cầm cuốn sách gật đầu ra lệnh.

Liễu Không nghe vậy liền quay người rời đi còn hắc y nhân bắt đầu nghiên cứu cuốn sách cũ kia.

“Muốn công pháp ta cho các ngươi, trong đó có hai tầng đầu là thật thì ai trong Liễu phủ cũng luyện được, còn yếu pháp tăng tiến các tầng tiếp theo thì đừng nói là giả, ngay cả thật thì các ngươi nghiên cứu được cũng mất không ít thời gian, khi phát hiện ra thì...” Liễu Không vừa bay đi vừa suy tính, vẻ mặt lão bỗng hiện lên một nụ cười đầy nham hiểm.

Một lúc sau, trên mái nhà kia, Liễu Không đưa ra thi thể héo rũ của Hổ Hạ. Hắc y nhân kia chỉ nhìn qua một cái rồi khẽ vung tay khiến thi thể kia biến mất.

“Tông môn đã lấy công pháp của các ngươi tất nhiên sẽ không để gia tộc ngươi chịu thiệt. Đây có mấy ngàn trung phẩm tinh thạch cùng hai lá Tụ Sinh phù xem như bồi thường.” Hắc y nhân kia cũng thu cuốn sách cũ lại rồi lại ném ra một cái chỉ giới nói rồi lại đổi giọng đe dọa: “Còn nếu mai sau công pháp này có vấn đề thì ngươi biết hậu quả rồi đấy!”

“Tiểu nhân có gan to bằng trời cũng không dám lừa gạt đại nhân!” Liễu Không nghe vậy vội nói.

https://thuviensach.vn

“Ngươi có thể lui được rồi!” Hắc y nhân kia gật đầu rồi xoay người bay đi.

Liễu Không đứng đó một lúc rồi cũng xoay người bay xuống, lão vừa xuống đất liền đi vào trong một khu nhà lớn.

“Gia tổ!” Trong gian phòng kín đáo, Liễu Nhân Toàn đang ngồi bỗng đứng dậy.

“Không có gì, ngươi hãy thu xếp đi, ngày mai mở tất cả kết giới cho đám để tử tiến vào. Ta tin trong đám hậu nhân đời thứ năm này sẽ có người kế thừa Huyết Ấn!” Liễu Không lắc đầu nói rồi liền ném cho Liễu Nhân Toàn một lệnh bài màu đen căn dặn.

“Huyết Ấn, xem ra chúng ta thật sự không ở đây lâu nữa!” Liễu Nhân Toàn bắt lấy lệnh bài lẩm bẩm.

“Đúng vậy, những người ngoại tộc không có kế thừa sẽ để lại, ta sẽ dẫn vài người rời đi.” Liễu Không gật đầu nói.

“Như vậy…”

“Không cần nói nhiều, đại sự sắp đến ngươi còn câu lệ như đàn bà vậy! Mau thu xếp đi!” Liễu Nhân Toàn chưa kịp nói đã bị Liễu Không quát mắng.

“Dạ!” Liễu Nhân Toàn chỉ thở dài đáp rồi cúi đầu lặng lẽ rời đi.

“Liễu Dịch, ngươi yên ổn lâu quá rồi!” Liễu Không đứng đó nhìn ra phía xa nghiên răng nói.

…

Sáng sớm hôm sau, nắng vàng trải rộng khắp nơi, cây xanh đung đưa trước gió, chim hót líu lo trên mấy cái cây trước cửa phòng Liễu Thiên.

https://thuviensach.vn

Cảnh vật vui vẻ của ngày mới là vậy nhưng Liễu Thiên khi này vẫn nằm dài trên giường. Khi này, hắn hai hai mắt nhắm liền miệng há to dãi rớt chảy ra đầy gối.

“Đại ca! Đại ca!” Bỗng Liễu Thuyên từ đầu chạy đến trước cửa phòng Liễu Thiên gọi lớn.

“Đại ca! Dậy đi! Chúng ta đi Thần các.”

Không có tiếng trả lời, Liễu Thuyên nghi hoặc đứng ngoài gọi thêm vài câu.

Vẫn không thấy có người đáp, Liễu Thuyên lúc này mới tức giận đạp cửa đi vào.

“Ầm!”

Liễu Thuyên hùng hổ đi vào chỗ Liễu Thiên đang nằm. Nàng khi này nhìn Liễu Thiên ngủ thì lắc đầu quay người đi ra bàn cầm ấm nước đi lại.

“Toẹt!” Không chút nhân nhượng, Liễu Thuyên đổ nước lên người Liễu Thiên.

“Thằng nào? Thằng nào to gan?” Liễu Thiên đang ngủ ngon bị đổ nước lên người thì liền bật dạy, hắn quay đầu liên tục, vẻ mặt đầy sát khí liên tục quát hỏi.

“Uống đẫy vào rồi ngủ đến giờ còn chưa dậy, sao huynh muốn làm gì ta?” Liễu Thuyên áp sát giúm cổ Liễu Thiên kéo lên quát hỏi.

“Hehe! Là muội à? À mà có việc gì thế? Ta hôm nay đang định tự thưởng cho mình một buổi nghỉ!” Liễu Thiên thấy vẻ mặt quen thuộc thì bộ dạng từ hổ báo chuyển thành nhu mỳ, hắn khi này cười cười gãi đầu nói.

https://thuviensach.vn

“Phụ thân muội bảo muội đến tìm đại ca, hôm này sẽ mở ra Thần các cho chúng ta vào xem. Đại ca ngươi còn không mau lên?” Liễu Thuyên nghe vậy hừ một cái rồi thả Liễu Thiên xuống nói.

“Thần các, công pháp, a nhanh thôi!” Liễu Thiên lẩm bẩm mấy câu rồi rất nhanh bật dậy vội vàng vơ quần áo mặc vào.

Thần các là nơi bí mật nhất của Liễu gia, nơi đây mười năm chỉ mở một lần mà mỗi lần chỉ có một canh giờ, đồng thời một người cả đời chỉ được vào một lần. Nếu Liễu Thiên lần này không được vào thì sẽ phải chờ mười năm sau nên bảo sao hắn không vội cho được.

“Chờ ta chút, ta vệ sinh trang điểm cái đã!” Liễu Thiên vơ đám quần áo mặc vội rồi lại nhớ ra gì đó thì liền quay sang Liễu Thuyên nói.

“Làm ơn nhanh lên!” Liễu Thuyên lắc lắc đầu van xin.

…

Trên cái sân nhỏ trong hậu viện của Liễu gia, Liễu Nhân Toàn đang tập trung một nhóm hơn mười thanh thiếu niên lại.

Liễu Thiên và Liễu Thuyên khi này vẫn chưa có mặt ở đây, trong đó đám mấy người Liễu Hòa, Liễu Hải thì đang đứng ngay ngắn trong hàng nhìn lên Liễu Nhân Toàn.

“Đến giờ rồi! Không biết huyết ấn có tìm được người mới không? Dù có thế nào thì ngày đó sẽ đến, hi vọng là sẽ tìm được!” Liễu Nhân Toàn nhìn lên trời lẩm bẩm thầm nghĩ rồi lại lắc lắc đầu, tiếp đó gã hướng đám người phía dưới nói:

“Tất cả cũng biết hôm nay chính là sự kiện mười năm một lần mở ra Thần các của gia tộc. Những người vào Thần các có thể tìm bí thuật, dị thuật hay điển tịch và đặc biệt là học các tầng tiếp theo của Như Hải Vô

https://thuviensach.vn

Tịnh công. Nên nhớ chỉ học trong đó, không thể mang ra, vì vậy các ngươi hãy tận dụng thời gian một canh giờ của mình."

"Rồi! Bây giờ ta sẽ mở cửa Thần các, trong đó thời gian rất ngắn, sau một canh giờ các ngươi sẽ tự khắc bị đẩy ra nên phải tận dụng thời gian." Liễu Nhân Toàn thấy mọi người không có gì phản đối thì liền lấy trong người một miếng lệnh bài bằng ngọc có màu hồng nhạt.

Tiếp đó gã cắn ngón tay nhỏ một giọt máu lên thẻ bài. Giọt máu rơi xuống mặt thẻ bài rồi từ từ chảy theo những rãnh ký tự khắc trên đó. Lại nói thì một giọt máu tuy ít nhưng nó lại rất nhanh lan ra phủ kín các rãnh trên thẻ bài tạo thành một mạng lưới chằng chịt.

Ngay khi giọt máu lan kín các ký tự kia thì thẻ bài kia bỗng chuyển màu từ hồng nhạt sang đỏ.

Liễu Nhân Toàn thấy vậy cũng không có ngạc nhiên, gã rất nhanh ném cái thẻ bài ra trước mặt rồi liên tục kết ấn, nguyên thần theo hai tay tràn ra lao đến bao phủ thẻ bài khiến nó bay lơ lửng trên không.

Thêm một lúc thì thẻ bài đỏ như máu kia lại rung lên từng hồi, nó mỗi lúc lại rung mạnh như muốn vùng vẫy thoát ra khỏi sự khống chế của Liễu Nhân Toàn nhưng không thể.

Thế nhưng để không chế thẻ bài này, Liễu Nhân Toàn cũng không thảnh thơi gì, gã vẻ mặt ngưng trọng, hai tay thì liên tục vận chuyển nguyên thần tràn ra tạo thành nhiều đồ án chồng chất lên nhau. Đồng thời miệng gã khi này lẩm bẩm liên hồi những câu cổ ngữ tối nghĩa.

"Khai!" Vận hành thêm một lúc, Liễu Nhân Toàn khẽ hô, đồng thời hai tay dồn một lượng lớn nguyên thần chui vào thẻ bài.

Chỉ thấy thẻ bài huyết sắc đang rung rung bỗng nhiên dừng lại bất động trên không. Cùng lúc đó một dị biến sảy ra làm mọi người mở to mắt nhìn.

https://thuviensach.vn

Lúc này, lấy thẻ bài huyết sắc làm trung tâm vô số đường hắc khí li ti từ từ lan ra không gian mấy trượng xung quanh. Những hắc ti mỗi ngày một nhiều và lớn hơn, rồi chúng lại từ từ đan vào nhau thành mảng rộng. Hắc khí xuất hiện rồi chẳng mấy chốc thành một mảng lớn trên không rồi từ từ xoay tròn tạo thành một vòng xoáy màu đen, nhìn vào đó chỉ thấy tối tăm trống rỗng, nó như một cánh cửa mà người đi vào đó không hề biết mình được dẫn đến đâu.

Liễu Nhân Toàn khi này đã thu công lùi lại phía sau, gã cũng đang quan sát sự thay đổi của hắc khí.

“Hắc Huyết ngọc bài của gia tổ sắp vỡ, xem ra Thần các không còn dùng được nữa, nếu như vẫn chưa phải đám người này thì xem ra kẻ lần trước được hưởng lợi rồi!” Liễu Nhân Toàn nhìn thông đạo đen sì kia thầm nghĩ.

“Hắc động, không gian vãn khứ!” Phía ngoài cái sân, Liễu Thiên vừa chạy đến nhìn thấy vòng xoáy kia thì kêu lên.

“Để ý nhiều làm gì, nhanh lên!” Liễu Thuyên bên cạnh thì lại thúc dục một câu rồi rất nhanh chạy đi.

Liễu Nhân Toàn quay ra thấy hai người Liễu Thuyên đã đến thì liền mỉm cười gật đầu một cái.

“Xin lỗi! Cháu ngủ quên mất!” Liễu Thiên chạy đến liền cúi đầu nói.

“Không! Ta mới là người có lỗi, đêm qua vui vẻ quá quên mất không nhắc Thiên nhi hôm nay là ngày mở ra Thần các.” Liễu Nhân Toàn lắc lắc đầu nói.

“Mà thôi vào đi!”

Liễu Nhân Toàn khi này liền nhìn lại vòng xoáy đang quay tròn nói.

https://thuviensach.vn

Cả đám nhìn vào vòng xoáy đó thì không biết nó dẫn đi đâu, không thể nhìn thấy bên trong đó có cái. Vì vậy một cảm giác sợ hãi dâng lên khiến cả đám đứng im bất động.

“Ta đi trước cho!” Thấy không ai dám đi vào, Liễu Thiên liền nói rồi nhảy vào và biến mất trong đám hắc khí kia.

“Đến ta!” Liễu Thuyên thấy Liễu Thiên đi rồi cũng không ngần ngại đi lên nhảy vào.

“Đi thôi!” Liễu Hải cũng tiến lên đi vào.

Sau đó là Liễu Hòa, rồi mấy người Liễu Phương, Liễu Ngọc cũng đi vào. Rất nhanh tất cả đã bước vào trong đám hắc khi kia, ở đại điện chỉ còn lại Liễu Nhân Toàn đang đứng đó nhìn vào hắc động.

Khi này, hắc động tiếp tục quay tròn thêm một lúc nữa thì cũng từ từ thu lại rồi biến thành cái thẻ bài và được Liễu Nhân Toàn thu vào tay. Nhìn thẻ bài trong tay gã lúc này đã xuất hiện nhiều vết rạn và màu hồng trên đó cũng phai đi không ít.

…

Xuyên qua lớp hắc khí, Liễu Thiên đã đứng trước một gian phòng rộng tầm hai mươi trượng vuông. Nơi đây ánh sáng tran hòa đồ đạc trang trí tinh xảo mỹ lệ, đặc biệt là các hoa văn trang trí tuy đẹp nhưng đều rất lạ, chúng không giống với hoa văn trang trí của các thế gia giàu có mà Liễu Thiên đã từng thấy.

Nhìn kỹ gian phòng thì thấy trong phòng cũng không có quá nhiều sách vở, hai bên chỉ có bốn cái giá sách. Đồng thời trên mỗi giá sách chỉ có một vài cuốn sách mà thôi.

https://thuviensach.vn

Quay đi quay lại một hồi, Liễu Thiên nhìn ra phía cuối gian phòng. Liễu Thiên từ từ đi lại gần thì thấy ở đó có một thạch bích lớn màu đen óng. Trên thạch bích này khắc vô số đồ án, những đồ án được chia ra làm nhiều tổ hợp khác nhau, bên cạnh những tổ hợp án thỉnh thoảng lại có một vài chữ viết nho nhỏ li ti như giải thích cho những đồ án này. Nhìn qua những chữ này Liễu Thiên không đọc được nhưng hắn cũng biết nó là Thái Văn.

Lại nói đến Thái Văn này thì Liễu Thiên từng được học qua nhưng không hề học kỹ nên chỉ biết là Thái Văn chứ không đọc được.

Bỏ qua mấy dòng cổ tự, Liễu Thiên nhìn tổng thể phiến đá thì thấy có cả thẩy chín tổ hợp đồ án được xếp thành ba hàng, ba cột. Chúng được chia theo kiểu phức tạp dần từ trái qua phải và từ trên xuống dưới. Tổ hợp đồ án đầu tiên nằm ở phía trên cao bên trái là đơn giản nhất và chúng cứ phức tạp dần lên đến tổ hợp đồ án thứ chín nằm phía dưới cùng bên phải là phức tạp nhất. Bao quanh chín tổ hợp đồ án này là những đường loằng ngoằng đan xen như một dạng văn tự cổ nào đó hắn không biết tên.

Sau khi nhìn tổng thể một lượt, Liễu Thiên đã biết mấy đồ án này đang mô tả những kiểu vận hành nguyên thần hoặc một thứ lực lượng liên quan đến nguyên thần. Nhìn qua thì chúng có khác nhau nhưng lại cùng chung một gốc chỉ là phát triển dần phức tạp lên.

Hắn đánh giá từng đồ án một cuối cùng thì tập trung nhìn vào cái đồ án cuối cùng vô cùng phức tạp kia.

Một đồ án với vô số càng hình xoắn ốc theo nhiều phương đồng tâm, các điểm giao được đánh dấu bằng các ký hiệu sáng, những đường thẳng xiên qua các điểm của cung cực đại, các mạch giao nhau, các vòng xoáy nghịch chiều, các đường thông, các điểm tương đồng được mô phỏng qua dạng biến sóng,…

https://thuviensach.vn

Tất cả những hình ảnh biến chuyển phức tạp bỗng nhiên hiện lên trong đầu khiến Liễu Thiên nhăn mày ngồi xuống nghiên cứu.

https://thuviensach.vn

Table of Contents

Mục lục
Chương 1: Vũ Trụ Thủy Khởi, Hư Môn.
Chương 2: Giá Như!
Chương 3: Phế Đi Tu Vi.
Chương 4: Xuyên Không, Đoạt Thể.
Chương 5: Đây Là Liễu Thiên?
Chương 6: Dị Giả Toàn Thư.
Chương 7: Cảnh Giới Của Mọi Người.
Chương 8: Đi Học.
Chương 9: Quá Nhanh.
Chương 10: Trung Dương Thành.
Chương 11: Khai Linh Thiên Mục Trận.
Chương 12: Đội Mười Hai.
Chương 13: Nhập Đội.
Chương 14: Hà Minh, Tăng Nhất.
Chương 15: Họa Từ Miệng Mà Ra
Chương 16: Buổi Học Đầu Tiên.
Chương 17: Vạn Điển Đường.
Chương 18: Ngũ Phiến.
Chương 19: Một Chiêu.
Chương 20: Ngũ Hành Nguyên Tố.
Chương 21: Tập Luyện Thể Lực.
Chương 22: Chọn Mật Tịch.
Chương 23: Bốn Bộ Mật Tịch.
Chương 24: Qua Một Ngày Bận Rộn.
Chương 25: Linh Dược Tu Luyện, Thạch Đăng.
Chương 26: Là Người Mạnh Nhất.
Chương 27: Công Pháp Tu Luyện.

https://thuviensach.vn

Chương 28: Tây Kiếm Đế, Kiếm Căn.
Chương 29: Kiểm Tra.
Chương 30: Đột Phá!
Chương 31: Linh Cơ Tam Kỳ
Chương 32: Tích Nhân Thuật.
Chương 33: Tàn Hồn Bí Ẩn.
Chương 34: Đốn Ngộ.
Chương 35: Đi Tìm.
Chương 36: Mộng Thoại.
Chương 37: Luyện Tập Võ Kỹ.
Chương 38: Một Tháng.
Chương 39: Đi Chơi.
Chương 40: Quản Thư Tụ Họp.
Chương 41: Huyền Vực.
Chương 42: Tiến Nhập Hoàng Cung.
Chương 43: Tiểu Cung Nữ.
Chương 44: Xuân Phong Quán, Kinh Tiên Lầu.
Chương 45: Đồng Xuyên Lão.
Chương 46: Giật Mình.
Chương 47: Phường Thị.
Chương 48: Khu Đồ Cổ
Chương 49: Ông Cháu Hướng Gia.
Chương 50: Tạm Biệt.
Chương 51: Tiên Lịch Thủy, Sắt Nổi.
Chương 52: Nguy Cơ.
Chương 53: Mất Tích.
Chương 54: Lựa Chọn, Kiểm Tra.
Chương 55: Chữa Trị
Chương 56: Dung Nhập
Chương 57: Khách Đến
Chương 58: Sắp Xếp, Rời Đi
Chương 59: Đại Tiệc Tại Hoàng Cung.

https://thuviensach.vn

Chương 60: Chấp Ba Chiêu
Chương 61: Chiến Thắng
Chương 62: Kết Thúc Cuộc Chơi.
Chương 63: Tu Luyện Nan.
Chương 64: Thiên Cơ Tướng Số.
Chương 65: Cảm Giác Không Ổn!
Chương 66: Đệ Nhị Trọng Nhị Niệm Song Hải
Chương 67: Thần Giới Trữ Vật.
Chương 68: Vô Danh Lôi Kiếm.
Chương 69: Kiểm Tra Đợt Một.
Chương 70: Không Linh Hoàn.
Chương 71: Hắc Vũ Điểu
Chương 72: Đen Thôi
Chương 73: Tiến Vào Vạn Mộc Lâm.
Chương 74: Yêu Thú Thí Luyện.
Chương 75: Sơ Lược Về Thí Luyện.
Chương 76: Chuẩn Bị.
Chương 77: Khởi Hành.
Chương 78: Ngẫu Nhiên Truyền Tống
Chương 79: Bố Trận
Chương 80: Sát Yêu
Chương 81: Ngày Thứ Hai.
Chương 82: Tứ Tượng Đội
Chương 83: Chênh Lệch
Chương 84: Điểm Tài Vật
Chương 85: Bát Đại Tông Chủ
Chương 86: Đánh Cược
Chương 87: Cửa Một, Cự Viên.
Chương 88: Tỉnh Dậy
Chương 89: Đặt Tên Cho Tu Luyện
Chương 90: Tâm Lộ
Chương 91: Khương Tuyết

https://thuviensach.vn

Chương 92: Nghịch Thiên Lầu
Chương 93: Ải Cuối
Chương 94: Thông Thiên Quan
Chương 95: Thông Thiên Dịch
Chương 96: Yêu Lang Tập Kích
Chương 97: Nộ Huyết Lang Vương
Chương 98: Săn Yêu Thú
Chương 99: Diệp Ninh Chiến Tề Thiếu Tiên
Chương 100: Thông Đạo Khó Nhất
Chương 101: Điểm Nghỉ Chân
Chương 102: Ngày Thứ Tư
Chương 103: Chiến
Chương 104: Khương Tuyết Chi Uy
Chương 105: Họp Cao Cấp
Chương 106: Thanh Lôi Điểu
Chương 107: Vào Điểm Nghỉ Chân
Chương 108: Tụt Hậu, Gánh Nặng
Chương 109: Thí Luyện Kết Thúc
Chương 110: Hồi Cung, Khai Báo
Chương 111: Ăn Mừng
Chương 112: Ngoan Thì Cái Cũng Có
Chương 113: Thông Thiên Thần Dịch
Chương 114: Tiến Nhập
Chương 115: Bên Trong Vạn Điểm Đường
Chương 116: Lôi Quân Dị Thuật
Chương 117: Dị Căn Quyết
Chương 118: Thần Ngục.(1)
Chương 119: Nữ Nhân Xa Lạ
Chương 120: Thần Niệm Tạm Trú
Chương 121: Rời Vạn Điểm Đường
Chương 122: Kiểm Tra Võ Học
Chương 123: Mộc Nhân Thí Luyện

https://thuviensach.vn

Chương 124: Hoàn Thành Kiểm Tra
Chương 125: Là Ngươi
Chương 126: Xuất Môn
Chương 127: Cơ Ngọc Oanh
Chương 128: Cơ Vân Phi Hạm
Chương 129: Cơ Nhiên Phùng
Chương 130: Điền Tiểu Hi
Chương 131: Vạn Vận Sơn Mạch
Chương 132: Cơ Phủ, Thủy Tiên Phong
Chương 133: Hẹn Mười Năm
Chương 134: Đoàn Phiêu Phiêu
Chương 135: Giao Dịch
Chương 136: Tĩnh Kim
Chương 137: Người Không Xứng
Chương 138: Giao Thủ
Chương 139: Đại Lễ Bắt Đầu
Chương 140: Thưởng Tra, Dâng Trà
Chương 141: Cơ Thương Vũ
Chương 142: Quang Luân
Chương 143: Tiểu Đình, Kỳ Trận
Chương 144: Kết Giao
Chương 145: Cơ Tộc Luận Võ (1)
Chương 146: Cơ Tộc Tỷ Võ (2)
Chương 147: Cơ Tộc Tỷ Võ (3)
Chương 148: Cơ Tộc Tỷ Võ (1)
Chương 149: Điền Tiểu Hi Đấu Cơ Nhiên Dã (1)
Chương 150: Điền Tiểu Hi Đấu Cơ Nhiên Dã.(2)
Chương 151: Kiếm Thông Linh
Chương 152: Thụ Linh Thuật
Chương 153: Vạn Ti Chân Giáp
Chương 154: Phi Thiên Huyền Tinh Kiếm
Chương 155: Duyên

https://thuviensach.vn

Chương 156: Tiêu Diêu Song Hiệp
Chương 157: Sư Phụ Của Cơ Thương Vũ
Chương 158: Kiểm Tra Khinh Công (1)
Chương 159: Kiểm Tra Khinh Công (2)
Chương 160: Kiểm Tra Khinh Công (3)
Chương 161: Luyện Kiếm (1)
Chương 162: Luyện Kiếm (2)
Chương 163: Được Bạn Chỉ Dạy
Chương 164: Không Quản Nắng Mưa
Chương 165: Thu Nhỏ, Kiểm Tra
Chương 166: Kiểm Tra Tổng Hợp
Chương 167: Xích Thiết Hùng
Chương 168: Vương Khả Nhi
Chương 169: Thay Đổi
Chương 170: Không Tăng Tiến Thì Về Làm Gì?
Chương 171: Thiên Tinh Thu Liễm
Chương 172: Hoàng Hoa Thương Hội
Chương 173: Đại Ca, Hiền Đệ
Chương 174: Giao Ước
Chương 175: Lý Tiểu Phần
Chương 176: Âm Mưu
Chương 177: Gặp Nạn
Chương 178: Khai Chiến
Chương 179: Giao Chiến Tần Dương
Chương 180: Quyết Chiến
Chương 181: Phân Linh Dịch
Chương 182: Liễu Nhân Khanh Lo Lắng
Chương 183: Liễu Nhân Toàn Giảng Thuật
Chương 184: Liễu Gia Thần Các

https://thuviensach.vn